REČ SE POJAVLJUJE U TELU

PETI TOM

ODGOVORNOSTI STAREŠINA I DELATNIKA

CRKVA SVEMOGUĆEG BOGA

SADRŽAJ

Odgovornosti starešina i delatnika (1) 1
Zašto je neophodno raspoznati lažne starešine 1
Pregled petnaest odgovornosti starešina i delatnika 3
Prva stavka: Predvodite ljude da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči 6
Lažne starešine ne poseduju ni kov ni sposobnost da razumeju Božje reči 6
Lažne starešine nisu u stanju da ljude povedu u istina-stvarnost 12
Druga stavka: Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak (1. deo) 14
Lažne starešine nisu u stanju da proniknu u stanja svih vrsta ljudi 14
Lažne starešine nisu u stanju da reše teškoće i probleme sa kojima se ljudi susreću pri život-ulasku 19

Odgovornosti starešina i delatnika (2) 23
Druga stavka: Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak (2. deo) 25
Osam vrsta teškoća život-ulaska 25
I. Teškoće povezane sa obavljanjem dužnosti 25
II. Problemi povezani sa čovekovim odnosom prema vlastitim izgledima i sudbini 26
III. Teškoće povezane sa međuljudskim odnosima 27
IV. Problemi povezani sa ljudskim osećanjima 27
V. Problemi povezani sa žudnjom za telesnim udobnostima 28
VI. Teškoće povezane sa samospoznajom 30
VII. Razna ispoljavanja ljudi u ophođenju prema Bogu 31
VIII. Stavovi i razna ispoljavanja ljudi u odnosu prema istini 32
Štetni uticaji i posledice rada lažnih starešina 34
Treća stavka: Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala (1. deo) 42
Lažne starešine jedino mogu da izgovaraju reči i doktrine da podstiču ljude 42
Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao niti se brinu o vlastitom poslu 47

Odgovornosti starešina i delatnika (3) 55

Treća stavka: Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala (2. deo) 55
Lažne starešine nisu u stanju da u zajedništvu razgovaraju o načelima obavljanja posla 56
Četvrta stavka: Budite u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla 61
Starešine i delatnici moraju da dokuče okolnosti nadređenih za različite poslove 61
Merila za izbor nadzornika za različite poslove 63
Ispoljavanja lažnih starešina u vezi sa nadzornicima za različite poslove 63
I. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji ne obavljaju stvaran posao 65
II. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima lošeg kova i bez radne sposobnosti 74
III. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji druge muče i ometaju rad crkve 80
IV. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji se protive radnim aranžmanima i stvari rade na svoj način 83
V. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji su antihristi i uspostavljaju nezavisna kraljevstva 86
Odgovornosti starešina i delatnika (4) 89
Peta stavka: Sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke i budite sposobni da blagovremeno rešavate probleme, ispravljate odstupanja i otklanjate greške u radu kako bi se on odvijao nesmetano 89
Lažne starešine se prepuštaju udobnostima i ne stvaraju duboke veze sa običnim vernicima kako bi razumeli crkveni rad 89
Lažne starešine ne prate crkveni rad i ne daju uputstva u vezi sa njim 102
Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao, što usporava napredak rada 104
Odgovornosti starešina i delatnika (5) 119
Šesta stavka: Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost 119
Značaj Božje kuće koja unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi 119

Potrebni kriterijumi za razne vrste talentovanih ljudi koje Božja kuća unapređuje i gaji 121
I. Potrebni kriterijumi za starešine, delatnike i nadzornike raznih stavki rada 121
II. Potrebni kriterijumi za talentovane ljude u različitim profesijama koji poseduju posebne talente ili darove 123
III. Potrebni kriterijumi za radnike na opštim poslovima 126
Ciljevi Božje kuće u unapređivanju i gajenju svih vrsta talentovanih ljudi 128
Shvatanje i stav koji treba imati u pogledu unapređenja i gajenja ljudi od strane Božje kuće 136
Stavovi i ispoljenja lažnih starešina u pogledu unapređivanja i gajenja svih vrsta talentovanih ljudi 145
Odgovornosti starešina i delatnika (6) 162
Sedma stavka: Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu (1. deo) 163
Razumno korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihove ljudskosti 163
Razumno korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihovih prednosti 166
Kako se ophoditi prema nekoliko posebnih vrsta ljudi 176
I. Kako se ophoditi prema ljudima koji se ne bave svojim pravim poslom 176
II. Kako se ophoditi prema Judama 180
III. Kako se ophoditi prema prijateljima Crkve 183
IV. Kako se ophoditi prema ljudima koji su otpušteni 186
Odgovornosti starešina i delatnika (7) 193
Sedma stavka: Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu (2. deo) 193
Osma stavka: Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu (1. deo) 201
Starešine i delatnici moraju brzo da identifikuju i reše teškoće 201
Pometnje i teškoće sa kojima se starešine i delatnici često susreću u svom poslu 208
I. Pometnje 208
II. Teškoće 209
A. Šta su teškoće 209
B. Ispravna gledišta i stavovi koje treba imati prilikom suočavanja s teškoćama 211

C. Načela koja starešine i delatnici treba da primenjuju kada nailaze na teškoće ... 216
Odgovornosti starešina i delatnika (8) ... 222
Osma stavka: Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu (2. deo) ... 222
Starešine i delatnici treba brzo da prijave i reše pometnje i teškoće s kojima se susreću u radu ... 222
I. Definicija reči „brzo” ... 222
II. Posledice brzog nerešavanja problema ... 224
Detaljna analiza nekoliko tipova lažnih starešina na osnovu osme odgovornosti ... 225
I. Lažne starešine koje su pseudo-duhovne ... 225
II. Lažne starešine lošeg kova ... 239
III. Lažne starešine koje su lenje i uživaju u udobnosti ... 247
Odgovornosti starešina i delatnika (9) ... 264
Dva kriterijuma za ocenjivanje da li su starešine i delatnici u skladu s merilom ... 264
Deveta stavka: Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja (1. deo) ... 267
Definicija i konkretne stavke radnih aranžmana ... 267
I. Administrativni rad ... 269
II. Rad s kadrovima ... 270
III. Rad na jevanđelju ... 271
IV. Razne vrste stručnog rada ... 275
V. Crkveni život ... 277
VI. Upravljanje imovinom ... 280
VII. Rad na pročišćavanju ... 281
VIII. Spoljni poslovi ... 283
IX. Crkvena zaštita ... 285
X. Planovi za vanredne situacije ... 286
Kako tačno saopštavati i sprovoditi radne aranžmane ... 288
I. Kako saopštavati radne aranžmane ... 288
II. Kako se sprovode radni aranžmani ... 291
Odgovornosti starešina i delatnika (10) ... 299
Deveta stavka: Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja (2. deo) ... 299

Pružanje smernica, nadzor i podsticanje u sprovođenju radnih aranžmana, kao i provera i praćenje napretka njihovog sprovođenja 299
I. Pružanje smernica 301
II. Pružanje nadzora i podsticanje 305
III. Provera i praćenje 308
Razgovor u zajedništvu o načinu sprovođenja radnih aranžmana sa primerom 308
Stavovi i ispoljenja lažnih starešina u pogledu radnih aranžmana 321
Kriterijum za proveru da li su starešine i delatnici u skladu s merilom 328
Odgovornosti starešina i delatnika (11) 333
Deseta stavka: Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje 336
Propisno čuvanje 336
Razumna raspodela 339
I. Razumna raspodela knjiga Božjih reči 339
II. Razumna raspodela raznih vrsta opreme 340
III. Razumna raspodela raznih dnevnih potrepština i hrane 344
Dobro upravljanje materijalnim predmetima Božje kuće odgovornost je svakog pripadnika Božjeg izabranog naroda 348
Stav i ispoljavanje lažnih starešina u pogledu materijalnih predmeta Božje kuće 352
Odgovornosti starešina i delatnika (12) 363
Jedanaesta stavka: Izaberite pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom posebno za zadatak sistematskog evidentiranja, prebrojavanja i čuvanja priloga; redovno pregledajte i proveravajte ulazak i izlazak sredstava kako bi slučajevi rasipništva i gubitaka, kao i neopravdanih rashoda, bili brzo identifikovani – sprečite takve stvari i zahtevajte razumnu nadoknadu; osim toga, na sve načine sprečite da prilozi padnu u ruke zlih ljudi koji će ih prisvojiti 364
Šta su prilozi 364
Odgovornosti starešina i delatnika u pogledu čuvanja priloga 369
I. Pravilno čuvanje priloga 369
II. Provera računa 371
III. Praćenje, proučavanje i provera svih vrsta troškova, i vršenje strogog pretresa 374

IV. Brzo otkrivanje gde se nalaze prilozi, kao i o raznim okolnostima njihovih staratelja 378
Stavovi i manifestacije lažnih starešina prema prilozima 381
I. Postupanje sa prilozima kao sa zajedničkim vlasništvom 381
II. Nebriga ili nepostavljanje pitanja o trošenju priloga 385
III. Ograničavanje razumnih rashoda 388
IV. Prisvajanje i uživanje u prilozima 389
Odgovornosti starešina i delatnika (13) 395
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (1. deo) 395
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 397
I. Često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini 399
II. Izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaluđivali i zadobilo njihovo poštovanje 405
III. Naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima 410
IV. Formiranje klika 417
Odgovornosti starešina i delatnika (14) 423
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (2. deo) 423
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 424
V. Nadmetanje za status 424
VI. Upuštanje u neprikladne odnose 441
A. Neprikladni odnosi među polovima 443
B. Homoseksualni odnosi 446
C. Neprikladni odnosi zasnovani na ličnim interesima 449
D. Mržnja među pojedincima 452
Odgovornosti starešina i delatnika (15) 460
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga,

u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (3. deo) 460
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 460
VII. Uzajamni napadi i verbalne svađe 460
A. Nekoliko vrsta ispoljavanja uzajamnih napada i verbalnih svađa 463
1. Uzajamno otkrivanje mana 463
2. Uzajamno razotkrivanje i napadi 465
3. Verbalne svađe 471
4. Samovoljno osuđivanje ljudi 481
B. Karakteristike ljudskosti onih ljudi koji druge često napadaju 486
Odgovornosti starešina i delatnika (16) 491
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (4. deo) 491
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 491
VIII. Širenje predstava 491
A. Ispoljavanja širenja predstava 491
1. Širenje predstava o Bogu 492
2. Širenje predstava o Božjim rečima i delu 498
B. Kako postupati prema ljudima koji šire predstave 502
C. Načela i putevi za rešavanje predstava 508
Odgovornosti starešina i delatnika (17) 521
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (5. deo) 521
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 521
IX. Iskaljivanje negativnosti 521
A. Šta je iskaljivanje negativnosti 521
B. Različita stanja i ispoljavanja ljudi koji iskaljuju negativnost 524
1. Iskaljivanje negativnosti kad je čovek nezadovoljan zbog smenjivanja s dužnosti 524
2. Iskaljivanje negativnosti kad čovek odbija da prihvati orezivanje 529

3. Iskaljivanje negativnosti kad su čoveku narušeni ugled, status i interesi 533
4. Iskaljivanje negativnosti kad je čoveku uništena želja da dobije blagoslove 537
C. Načela i putevi za rešavanje negativnosti 557
Odgovornosti starešina i delatnika (18) 562
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (6. deo) 562
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 562
X. Širenje neosnovanih glasina 562
A. Ispoljavanja širenja neosnovanih glasina 562
B. Suština širenja neosnovanih glasina jeste postupanje u svojstvu Sotoninog sluge 564
C. Kako se odnositi prema neosnovanim glasinama Vlade KPK i verskog sveta kojima se Bog kleveće i napada 570
D. Raspoznavanje nekoliko vrsta neosnovanih glasina kojima se pogrešno tumače Božje reči i osuđuje Božje delo 583
E. Šteta koju nanose neosnovane glasine 589
F. Raspoznavanje ljudi koji šire neosnovane glasine i načela za postupanje sa njima 593
Odgovornosti starešina i delatnika (19) 597
Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (7. deo) 597
Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život 597
Načela za postupanje sa onima koji se upuštaju u neprikladne odnose 597
XI. Manipulisanje izborima i njihovo prekidanje 600
A. Manifestacije manipulisanja izborima i njihovog prekidanja 601
B. Načela za postupanje sa zlim ljudima koji manipulišu crkvenim izborima 607
Rezime o raznim ljudima, događajima i stvarima koji izazivaju prekide i ometanja 617

XII. Raspravljanje o politici 622

Odgovornosti starešina i delatnika (20) 628

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (8. deo) 628

Tri zadatka koje starešine i delatnici treba da obavljaju u okviru dvanaeste odgovornosti 631

I. Brzo i tačno identifikovanje raznih ljudi, događaja i stvari koji izazivaju prekide i ometanja 631

II. Brzo zaustavljanje i ograničavanje zlih ljudi 632

III. Razotkrivanje zlodela zlih ljudi kako bi Božji izabrani narod razvio sposobnost raspoznavanja i naučio lekcije 634

Detaljna analiza manifestacija lažnih starešina u pogledu dvanaeste odgovornosti 639

I. Lažne starešine su lošeg kova i nisu u stanju da prepoznaju probleme u vezi sa prekidima i ometanjima 639

II. Lažne starešine ne postupaju u skladu s načelima prema ljudima koji ometaju i prekidaju rad crkve 649

III. Lažne starešine ne razotkrivaju i ne zaustavljaju zle ljude 661

Odgovornosti starešina i delatnika (21) 667

Kako razlikovati antihriste od ljudi koji imaju narav antihrista 667

Razlikovanje na osnovu njihovih stavova prema istini 667

Razlikovanje na osnovu njihove ljudskosti 668

Razlikovanje na osnovu toga da li se iskreno kaju ili ne 670

Sažeti prikaz razlika između antihrista i ljudi koji imaju narav antihrista 672

Trinaesta stavka: Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti 677

Nekoliko zadataka koje starešine i delatnici moraju da obave nakon što ustanove da antihristi ometaju crkvu 677

I. Razotkrivanje 679

II. Orezivanje 681

III. Detaljna analiza 682

IV. Ograničavanje 683

V. Nadzor 684

VI. Proterivanje 687

Manifestacije koje pokazuju lažne starešine kad antihristi izazivaju ometanja ... 689
I. Ne razotkrivaju antihriste i ne bave se njima iz straha da ih ne uvrede ... 689
II. Nisu sposobni da raspoznaju antihriste ... 694
III. Ponašaju se kao zaštitni kišobran za antihriste ... 698
IV. Ne mare i ne pitaju za ljude koje su antihristi zaludeli ... 701
Dodatak: Odgovaranje na pitanja ... 705
Odgovornosti starešina i delatnika (22) ... 710
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (1. deo) ... 711
Šta je crkva ... 711
I. Nekoliko različitih shvatanja crkve ... 712
II. Vrednost postojanja crkve i dela koje ona obavlja ... 713
III. Definicija crkve ... 719
IV. Predstave i gledišta koja ljudi gaje prema crkvi ... 726
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi ... 728
I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga ... 729
A. Da bi zadovoljili želju da budu zvaničnici ... 730
B. Da bi pronašli osobu suprotnog pola ... 733
C. Da bi izbegli katastrofe ... 735
Odgovornosti starešina i delatnika (23) ... 738
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (2. deo) ... 738
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi ... 739
I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga ... 739
D. Da bi se odavali oportunizmu ... 739
E. Da bi živeli na račun crkve ... 749
F. Da bi tražili utočište ... 754
G. Da bi našli pokrovitelja ... 757
H. Da bi ostvarili političke ciljeve ... 763
Odgovornosti starešina i delatnika (24) ... 769
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (3. deo) ... 769
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi ... 769
I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga ... 769
I. Da bi nadgledali crkvu ... 773
II. Na osnovu nečije ljudskosti ... 784
A. Sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina ... 785

B. Sklonost ka iskorišćavanju 792
Odgovornosti starešina i delatnika (25) 802
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (4. deo) 802
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi 802
II. Na osnovu nečije ljudskosti 804
C. Raskalašnost i neobuzdanost 804
D. Želja za osvetom 814
E. Nesposobnost držanja jezika za zubima 826
Odgovornosti starešina i delatnika (26) 839
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (5. deo) 839
Stav koji starešine i delatnici treba da imaju prema radu i čišćenju crkve 839
Manifestacije i ishodi triju vrsta ljudi koji veruju u Boga 842
I. Službenici 842
II. Božji narod 848
III. Najamni radnici 853
IV. Različiti ishodi ovih triju vrsta ljudi 863
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi 864
II. Na osnovu nečije ljudskosti 864
F. Nerazumni i namerno problematični ljudi, koje niko ne sme da provocira 865
G. Dosledno bavljenje razvratničkim aktivnostima 873
Odgovornosti starešina i delatnika (27) 878
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (6. deo) 879
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi 879
II. Na osnovu nečije ljudskosti 879
H. Sposobnost da se u svakom trenutku posegne za izdajom 879
I. Sposobnost da se u svakom trenutku ode 890
J. Kolebljivost 902
Odgovornosti starešina i delatnika (28) 915
Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (7. deo) 915
Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi 916
II. Na osnovu nečije ljudskosti 916
J. Kolebljivost 916

K. Kukavičluk i sumnjičavost 919
L. Sklonost ka izazivanju nevolja 931
M. Komplikovana pozadina 940
III. Na osnovu nečijeg stava prilikom obavljanja dužnosti 949
Odgovornosti starešina i delatnika (29) 950
Petnaesta stavka: Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost, kako bi razne važne stavke rada mogle neometano da se odvijaju 950
Delokrug kadrova koji obavljaju važne poslove 950
Zaštita kadrova koji obavljaju važne poslove od uplitanja spoljnog sveta 954
I. Bezbednosni zahtevi za domaćinske porodice 954
II. Zahtevi za okruženje na lokaciji smeštaja 956
III. Kako starešine i delatnici treba da organizuju smeštaj za kadrove 959
Očuvanje bezbednosti kadrova koji obavljaju važne poslove 965
I. Kako osigurati bezbednost Božjeg izabranog naroda u zemljama gde veru progone 965
II. Kako osigurati bezbednost Božjeg izabranog naroda u raznim stranim zemljama 969
A. Regulisanje pravnog statusa Božjeg izabranog naroda 969
B. Pružanje osnovnog pravnog znanja svoj braći i sestrama 974
C. Načela koja treba slediti prilikom slanja ljudi da propovedaju jevanđelje 977
III. Kako postupati sa starešinama i delatnicima koji ne obraćaju pažnju na bezbedan rad 981

Odgovornosti starešina i delatnika (1)

Zašto je neophodno raspoznati lažne starešine

Sada kada smo završili razgovor u zajedništvu o raznim ispoljavanjima antihrista, danas ćemo razgovarati o novoj temi – raznim ispoljavanjima lažnih starešina. Tokom ovih godina vašeg verovanja u Boga, susreli ste se sa raznim vrstama ispoljavanja i postupaka lažnih starešina. U postupku smenjivanja lažnih starešina, koji Božja kuća sprovodi na svim nivoima, većina ljudi manje-više stiče neku sposobnost raspoznavanja lažnih starešina; odnosno, većina ljudi pomalo razume neka konkretna ispoljavanja lažnih starešina. No, bez obzira na vašu sposobnost shvatanja i na to koliko razumete, to znanje na kraju ipak nije dovoljno sistematsko ni konkretno. Tokom crkvenih izbora, mnogi ljudi ne razumeju načela biranja starešina, kakvog čoveka treba izabrati na taj položaj i kakav čovek je, kao starešina, u stanju da uvede braću i sestre u stvarnost Božjih reči i koji je, kao starešina, u skladu s merilom. Nisu mnogo svesni tih stvari, niti su im one jasne. Ima čak i nekih smetenih ljudi i ljudi koji nemaju sposobnost raspoznavanja, koji na izborima glasaju upravo za lažne starešine, birajući uvek onog ko liči na lažnog starešinu, a ne videći one koji zaista ispunjavaju uslove i sposobni su da vrše tu funkciju jer imaju kov starešine i ljudskost. Tako ljudi kojima suštinski nedostaju kov i ljudskost da bi bili starešine bivaju izabrani zbog entuzijazma koji spolja pokazuju, ili svog lepog ponašanja, kao i zato što se poklapaju sa ljudskim predstavama o tome šta je „dobro”, dok oni koji zaista poseduju sve kvalifikacije da predvode ljude nikada neće biti izabrani. Oni koji traže da budu u centru pažnje i daju se sa oduševljenjem – a ipak nemaju nikakvu radnu sposobnost – uvek će se pojavljivati u najrazličitijim prilikama, izgledaće naročito aktivno, pa će većina ljudi misliti da takav čovek ispunjava uslove i da treba da bude izabran. Rezultat je taj da ti ljudi, pošto budu izabrani, nisu u stanju da preuzmu na sebe nikakav posao. Nisu u stanju čak ni da sprovedu radne aranžmane Višnjeg, niti to umeju. Iako se večito sa tolikim entuzijazmom zaokupljaju poslom, nakon što su određeno vreme predvodili, u radu crkve nema nikakvog poboljšanja i skoro nimalo napretka, a dešavaju se često i situacije da rad crkve bude u rasulu i da ljudi budu razjedinjeni usled ometanja ili uzurpacije vlasti od strane zlih ljudi. To su posledice do kojih dovodi rad lažnih starešina. Pošto lažni starešina bude izabran, to ne samo da će uticati na život-ulazak braće i sestara, koji će zbog toga trpeti, već će istovremeno negativno uticati i na razne stavke crkvenog rada, tako da rad na širenju jevanđelja neće moći glatko i efikasno da se odvija. To je problem koji delimično prouzrokuje sam lažni starešina, a delimično je u vezi i sa onima koji ga biraju. Ako ne razumeš istina-načela, ako nemaš sposobnost raspoznavanja, ako si slep i nisi u stanju da prozreš ljude, pa završiš tako što izabereš lažnog starešinu, onda ne samo da škodiš sebi i drugima, već zbog tebe trpi i crkveni rad. To su uticaj i šteta koje lažne starešine prouzrokuju život-ulasku Božjeg izabranog naroda i radu crkve. Stoga, moramo

raspoznati i pobrojati razna ispoljavanja lažnih starešina, a Ja ću vam na osnovu toga pomoći da razumete kakva ponašanja treba da ispoljava starešina koji je u skladu s merilom, kako treba da obavlja posao i koji je tačno delokrug njegove odgovornosti. Tema raspoznavanja lažnih starešina veoma je značajna, pošto se dotiče rada crkve, život-ulaska svakog pripadnika Božjeg izabranog naroda i, naročito, napretka svake pojedine dužnosti. Neki će možda reći: „Ja ne planiram da se kandidujem, niti imam ikakvu ambiciju ili želju da budem starešina ili delatnik. Ja sebe poznajem i dovoljno mi je da budem običan vernik, tako da taj aspekt istina-načela nema nikakve veze sa mnom. Ako budem hteo da slušam, slušaću o nečemu što ima veze sa mojim život-ulaskom i spasenjem. Razne manifestacije lažnih starešina i istine koje se njih tiču nisu relevantne za moj život-ulazak, tako da ne moram da slušam, ili mogu da slušam odsutno ili bezvoljno i da se samo lagano prošetam kroz taj proces, ne uzimajući ga k srcu." Je li to dobar stav? (Nije.) Drugi, pak, kažu: „Ja nemam ambicije i ne želim da se kandidujem za starešinu. Još od detinjstva nikada nisam planirao da budem zvaničnik niti da se ističem u odnosu na druge, ja samo volim da budem običan, prosečan čovek. Otkad sam poverovao u Boga, želim da budem sledbenik. Volim da slušam tuđa naređenja i radim sve što od mene zatraže. Kako je jednostavno biti takav čovek! Ja sam samo jednostavan čovek koji ne želi da brine ni da bude opterećen, tako da ne moram da čujem te stvari, niti to želim." Je li taj pogled ispravan ili ne? (Nije ispravan.) Šta je u njemu neispravno? (Iako taj čovek ne želi da bude starešina, ako ne razume taj aspekt istine i nije u stanju da raspozna lažne starešine, onda je vrlo verovatno da će na izborima izabrati lažnog starešinu, što će uticati na rad crkve i na život-ulazak Božjeg izabranog naroda.) To je jedan aspekt. Ima li još nešto? (Problem lažnih starešina postoji u svakome od nas, pa treba sebe da proveravamo, da razmišljamo o sebi i da sebe razumemo.) (Ako nismo kadri da raspoznamo lažne starešine nećemo znati ni kada nas neki od njih navede na stranputicu, pa će naši životi zbog toga trpeti.) (Takav pogled je ispoljavanje nestremljenja ka istini. Biti starešina u Božjoj kući nije isto što i biti ambiciozan i želeti poziciju zvaničnika u ovozemaljskom svetu. Biti starešina znači bolje stremiti ka istini, nositi teret crkvenog rada i voditi računa o Božjim namerama. To je težnja za istinom.) (Kao pripadnici Božjeg izabranog naroda, mi imamo obavezu i odgovornost da prijavimo lažne starešine. Ako nismo u stanju da ih raspoznamo, moglo bi da se desi da nekome od njih dozvolimo da prigrabi vlast i da utiče na rad crkve.) Koliko je to aspekata? (Pet aspekata.) Svaki od tih pet aspekata je tačan i vrlo precizan. Ako detaljno analiziramo suštinu tog problema na osnovu gledišta čoveka one vrste koju sam upravo pomenuo, u osnovi postoji tih pet aspekata. Bez obzira na to da li ti sam želiš da budeš starešina, kao pripadnik Božjeg izabranog naroda treba da preuzmeš ulogu nadzornika nad starešinama i delatnicima. Božja kuća je i tvoja kuća, a starešina je kao neki mali kućepazitelj. Ako ne upravlja dobro stvarima, to će uticati i na tebe, pa ćeš i ti biti upetljan u to, tako da imaš odgovornost i obavezu da nadzireš njegov rad.

Pregled petnaest odgovornosti starešina i delatnika

Nije teško raspoznati lažnog starešinu, jer takvi ljudi u crkvi nisu retki; oni postoje otkad postoje i crkvene starešine i rad crkve. Kov i sposobnost razumevanja, karakter i izabrani put takvih ljudi imaju mnoga vrlo određena ispoljavanja. Pre nego što detaljno analiziramo ta konkretna ispoljavanja, treba prvo da razumemo koje su odgovornosti starešina i delatnika i koji je konkretan rad prvenstveno obuhvaćen tim odgovornostima. Samo oni koji su u stanju da dobro obave taj konkretan rad su u skladu s merilom kao starešine i delatnici; oni koji nisu kadri da obave taj posao – lažne su starešine. Možda većina ljudi još uvek nema načina da raspozna lažne starešine, nije u stanju da dokuči osnovna načela i ne zna koje aspekte je najvažnije raspoznati. Hajde da danas prvo sistematski u zajedništvu porazgovaramo o tome koje su tačno odgovornosti starešina i delatnika, da svaku ponaosob pobrojimo, da bi svako jasno znao. Pošto budete dobro razumeli ta načela, kada budete ponovo birali starešine i delatnike, imaćete precizan aršin kojim ćete odmeriti kako tačno da birate i ko je tačno pravi čovek kojeg treba da izaberete. Pa da prvo pobrojimo odgovornosti starešina i delatnika.

Odgovornosti starešina i delatnika:

1. Predvodite ljude da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči.

2. Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak.

3. Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala.

4. Budite u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla.

5. Sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke i budite sposobni da blagovremeno rešavate probleme, ispravljate odstupanja i otklanjate greške u radu kako bi se on odvijao nesmetano.

6. Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost.

7. Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu.

8. Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu.

9. Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja.

10. Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje.

11. Izaberite pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom posebno za zadatak sistematskog evidentiranja, prebrojavanja i čuvanja priloga; redovno pregledajte i proveravajte ulazak i izlazak sredstava kako bi slučajevi rasipništva i gubitaka, kao i neopravdanih rashoda, bili brzo identifikovani – sprečite takve stvari i zahtevajte razumnu nadoknadu; osim toga, na sve načine sprečite da prilozi padnu u ruke zlih ljudi koji će ih prisvojiti.

12. Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.

13. Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti.

14. Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.

15. Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost, kako bi razne važne stavke rada mogle neometano da se odvijaju.

Odgovornosti starešina i delatnika sažeto su predstavljene u ukupno petnaest stavki, pa ćemo u zajedništvu razgovarati na osnovu te podele. Hajde da prvo pogledamo svaki od zadataka u tih petnaest stavki. Prve tri stavke tiču se problema razumevanja istine i život-ulaska ljudi. To je najosnovniji rad koji starešine i delatnici treba da obavljaju i jedna je od glavnih kategorija. Kao starešina i delatnik, u najmanju ruku treba da budeš u stanju da obavljaš te zadatke, da poseduješ takav kov, da nosiš takav teret i da budeš kadar da preuzmeš tu odgovornost. To su najosnovnije stvari koje treba da imaš. Starešine i delatnici moraju da budu kadri da u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima, da u njima nađu put praktičnog delovanja, da predvode ljude kako bi razumeli Božje reči, kako bi ih doživeli, ušli u njih u stvarnom životu i doneli ih u stvarni život, gde će ih koristiti da rešavaju razne probleme ili teškoće sa kojima se budu susretali u stvarnom životu, kao i u procesu obavljanja svoje dužnosti. Ako Božji izabrani narod ima probleme za čije mu je rešavanje potreban starešina ili delatnik, ali taj starešina ili delatnik nije u stanju da primeni istinu da bi rešio te probleme, onda je taj starešina ili delatnik beskoristan i nesposoban za obavljanje i najosnovnijeg posla. Takav starešina ili delatnik nije u skladu s merilom. Četvrta i peta stavka odnose se na razne stavke crkvenog rada i na nadzornike tih stavki rada. Ako starešine i delatnici ne nadgledaju dobro nadzornike, zli ljudi bi mogli da naruše ili ometu rad crkve, to bi uticalo na efikasnost i napredak rada, pa bi sam rad čak mogao i potpuno da se zaustavi. Stoga starešina koji je u skladu s merilom mora dobro da obavlja i četvrti i peti zadatak. Šesta i sedma stavka dotiču se unapređenja, gajenja i korišćenja raznih vrsta ljudi. Načelo korišćenja ljudi je da se svako iskoristi na najbolji mogući način i da sve vrste ljudi mogu da obavljaju dužnost dok god je njihova ljudskost u skladu s merilom i u stanju su da ispune obavezne standarde Božje kuće. Dakle, treba svim vrstama ljudi omogućiti da obavljaju odgovarajuće dužnosti;

nema potrebe da terate ribu da živi na suvom ili terate svinje da lete, dovoljno je da čovek bude podesan za odgovarajući zadatak, da je u stanju da ga dobro obavi i da je kompetentan. Nadalje, neki zadaci uključuju tehničke, stručne aspekte, a neki ljudi su možda i dobri u njima, ali nisu nikada obavljali nikakav stvarni rad u toj oblasti, niti razumeju odgovarajuća načela. Ako takvi ljudi ispunjavaju uslove da budu unapređeni i gajeni u Božjoj kući, treba im pružiti priliku i treba ih unapređivati i gajiti, kako bi naučili. Na taj način će se dobiti ljudi koji će biti još podesniji za obavljanje raznih zadataka u Božjoj kući, a kada crkvi budu trebali ljudi da obavljaju razne zadatke, neće biti manjka ljudi. To su pitanja koja se tiču dva aspekta unapređivanja i gajenja ljudi, te njihovog korišćenja. Da pogledamo osmu i devetu stavku: te dve stavke dotiču se odnosa starešina i delatnika prema radu, odnosno, toga da li su u stanju da ispune svoje obaveze i da budu odani, te da li su kadri da dobro obave svoj posao u svom ophođenju prema Božjim zahtevima, uređenjima Božje kuće i teškoćama sa kojima će se susretati u radu. Deseta i jedanaesta stavka dotiču se načela odnosa prema prilozima i svim vrstama imovine Božje kuće. Te dve stavke dotiču se, s jedne strane, ljudskog kova i radne sposobnosti, a sa druge – pitanja ljudskosti, odanosti i ispunjavanja obaveza. Pogledajmo zatim dvanaestu, trinaestu i četrnaestu stavku, koje se tiču određenih izuzetnih okolnosti do kojih u crkvi može doći – kao što su prekidanje i ometanje i narušavanje normalnog crkvenog života. Naravno, najozbiljnija od tih okolnosti je pojava antihrista i drugih vrsta ljudi koje treba ukloniti ili izbaciti. Postupanje sa takvim ljudima i načela po kojima se to radi takođe su u nadležnosti starešina i delatnika. Sposobnost brzog otkrivanja problema i sposobnost da se, kada se otkriju ljudi koji uzrokuju prekidanje i ometanje, to brzo zaustavi i reši i da se tim problemom brzo pozabavi, kao i da se obezbedi da se crkveni rad i crkveni život ne ometaju – to su pitanja kojih se dotiču te tri stavke. Poslednja stavka dotiče se pitanja lične bezbednosti svih vrsta osoblja koje obavlja važne poslove, kao i pitanja da li sve vrste važnih poslova mogu da budu zagarantovane. Kada je osoblje bezbedno i rad može da napreduje, ali ako dođe do problema ili se pojave skrivene opasnosti za bezbednost osoblja, onda se postavlja pitanje da li sa radom može da se nastavi ili ne. Da se osvrnemo sada i da vidimo koliko velikih kategorija ukupno ima. Prva, druga i treća stavka spadaju u prvu kategoriju: ljudski život-ulazak. Četvrta i peta stavka spadaju u drugu kategoriju: razne stavke crkvenog rada i nadzornici tih stavki rada. Šesta i sedma stavka spadaju u treću kategoriju: korišćenje, gajenje i unapređivanje raznih vrsta ljudi. Osma i deveta stavka spadaju u četvrtu: radni aranžmani Božje kuće i teškoće u radu. Deseta i jedanaesta stavka spadaju u petu kategoriju: prilozi i imovina kuće Božje. Dvanaesta, trinaesta i četrnaesta stavka spadaju u šestu kategoriju: izuzetne okolnosti koje se u crkvi dešavaju. Petnaesta stavka spada u sedmu kategoriju: važan crkveni rad i bezbednost osoblja. Ima ukupno sedam kategorija, sa petnaest stavki. Tih sedam kategorija spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika i deo su njihovog posla. Ako si starešina ili delatnik, najosnovniji zadaci tvog posla su tih sedam kategorija, a tih sedam kategorija predstavlja delokrug zahteva koje Božja kuća postavlja pred

starešinu ili delatnika. Kada želimo da procenimo da li je određeni starešina u stanju da dobro obavlja svoj posao, da li ima radnu sposobnost, da li ima kov starešine i da li je kao starešina u skladu s merilom, treba da koristimo tih sedam kategorija. Pošto smo to razumeli, na osnovu tih sedam velikih kategorija u zajedništvu ćemo razgovarati i ponaosob detaljno analizirati ispoljavanja i konkretne postupke lažnih starešina, kao i ono što su oni uradili tokom svog mandata starešine, a što dokazuje da su lažne, a ne starešine koje su u skladu s merilom. Kada se to proceni na osnovu ovih sedam kategorija, dobiju se nepobitni dokazi i to je relativno fer i razumno. Recite Mi, da li treba da u zajedništvu razgovaramo o tih sedam kategorija ponaosob, ili o petnaest stavki? Kako je bolje? (Da razgovaramo o petnaest stavki ponaosob.) To odgovara vašim sklonostima – što detaljnije, to bolje, zar ne? Sada nam sledi formalni početak razgovora u zajedništvu o raznim ispoljavanjima lažnih starešina.

Prva stavka: Predvodite ljude da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči

Lažne starešine ne poseduju ni kov ni sposobnost da razumeju Božje reči

Šta je to lažni starešina? Naravno, to je neko ko nije u stanju da obavi stvaran posao, neko ko ne ispunjava svoje dužnosti starešine. On ne obavlja nikakav stvaran ni važan rad; samo se bavi nekakvim opštim poslovima i površnim zadacima, stvarima koje nemaju nikakve veze sa život-ulaskom ni sa istinom. Ma koliko takvih poslova obavljao, to nema nikakvog značaja. Zato su takve starešine okarakterisane lažnim. Kako da čovek tačno raspozna lažnog starešinu? Da počnemo sada sa našom detaljnom analizom. Najpre treba jasno istaći da je prva odgovornost starešine ili delatnika da predvodi ljude u jedenju i pijenju Božjih reči, kao i da u zajedništvu razgovara o istini na takav način da ga ljudi razumeju i da uđu u istina-stvarnost. To je najvažnije merilo koje treba primeniti da se proveri da li je starešina pravi ili lažni. Treba videti da li je on u stanju da predvodi ljude u jedenju i pijenju Božjih reči i u razumevanju istine, te da li je u stanju da koristi istinu da bi rešio probleme. To je jedino merilo za proveru toga kakav kov i kakvu sposobnost razumevanja Božjih reči ima određeni starešina ili delatnik i da li je u stanju da predvodi Božji izabrani narod kako bi ovaj ušao u istina-stvarnost. Ako je starešina ili delatnik u stanju da shvati Božje reči na čist način i da razume istinu, on treba da u skladu sa Božjim rečima razreši predstave i zamisli koje ljudi gaje o veri u Boga i da im pomogne da razumeju praktičnost Božjeg dela. Treba u skladu sa Božjim rečima da razreši i stvarne teškoće sa kojima se susreće Božji izabrani narod, naročito po pitanju pogrešnih pogleda koje on ima u svojoj veri ili pogrešnog razumevanja obavljanja dužnosti. On mora i da primeni Božje reči da bi rešio probleme koji se ispoljavaju kada se ljudi suočavaju sa raznim kušnjama i nedaćama i mora da bude kadar da predvodi Božji izabrani narod da razume i upražnjava istinu i da uđe u stvarnost Njegove reči. Istovremeno mora detaljno da analizira razne ljudske iskvarene naravi na

osnovu iskvarenih stanja razotkrivenih u Božjim rečima, kako bi Božji izabrani narod video koja se od tih stanja odnose na njega, stekao znanje o samom sebi, zamrzeo Sotonu i pobunio se protiv njega, što će Božjem izabranom narodu omogućiti da ostane postojan u svom svedočenju, da porazi Sotonu i da oda slavu Bogu kroz sve vrste kušnji. To je rad koji starešine i delatnici treba da obavljaju. To je najosnovniji, najvažniji i najneophodniji rad crkve. Ako ljudi koji služe kao starešine imaju sposobnost shvatanja Božjih reči i kov da razumeju istinu, ne samo da će biti u stanju da razumeju Božje reči i da uđu u njihovu stvarnost, već će biti kadri i da usmeravaju one koje predvode, da ih vode i nastoje da im pomognu da i oni razumeju Božje reči i da uđu u stvarnost. Ali upravo je kov da se shvate Božje reči i da se razume istina ono što nedostaje lažnom starešini. On ne razume Božje reči, ne zna iskvarene naravi koje ljudi u različitim okolnostima ispoljavaju, a koje su u Njegovim rečima razotkrivene, kao ni koja stanja dovode do otpora prema Bogu, žalbi na Boga i izdaje Boga, i tako dalje. Lažne starešine nisu u stanju da razmišljaju o sebi ni da povežu Božje reči sa sobom, razumeju tek nešto doktrine i par pravila iz bukvalnog značenja Božjih reči. Kada u zajedništvu razgovaraju sa ljudima, oni samo recituju Njegove reči, pa zatim objašnjavaju njihovo bukvalno značenje. A misle da, čineći to, razgovaraju u zajedništvu o istini i obavljaju stvaran posao. Ako je neko u stanju da čita i recituje Božje reči poput njih, oni će ga smatrati čovekom koji voli i razume istinu. Lažni starešina razume samo bukvalno značenje Božjih reči; on suštinski ne razume istinu Božjih reči, pa stoga nije kadar da govori o svom iskustvenom znanju o njima. Lažne starešine nisu kadre da shvate Božje reči; u stanju su da razumeju samo njihovo površno značenje, a veruju da to znači shvatiti Njegove reči i razumeti istinu. U svakodnevnom životu uvek tumače bukvalno značenje Božjih reči da bi druge posavetovali i da bi im pomogli, smatrajući da je to obavljanje posla i da oni tako predvode ljude da jedu i piju Božje reči i uđu u njihovu stvarnost. Činjenica je da lažne starešine, iako često ovako sa ljudima u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima, nisu kadre da reše ni najmanji stvarni problem, pa tako Božji izabrani narod ostaje nesposoban da sprovede Njegove reči u delo i da ih doživi. Ma koliko pohađali okupljanja i jeli i pili Božje reči, oni ipak ne razumeju istinu, niti imaju život-ulazak i niko od njih nije kadar da govori o svom iskustvenom znanju. Čak i ako zli ljudi i bezvernici prouzrokuju ometanja u crkvi, niko nije u stanju da ih raspozna. Kada lažni starešina vidi bezvernika ili zlog čoveka kako prouzrokuje ometanje, on ne pokazuje raspoznavanje, već tom čoveku daje ljubav i podstiče ga, traži od drugih da prema njemu budu tolerantni i strpljivi, te mu povlađuje, dok ovaj nastavlja da ometa rad crkve. To dovodi do toga da sve stavke crkvenog rada postaju sasvim jalove. To je posledica činjenice da lažni starešina ne obavlja stvaran rad. Lažne starešine nisu u stanju da koriste istinu da bi rešile probleme, što je dovoljan dokaz da ti ljudi nemaju istina-stvarnost. Kada govore, oni samo deklamuju reči i doktrine i sve što drugima govore da primene jesu doktrine i pravila. Kada, na primer, neko razvije pogrešno razumevanje Boga, lažne starešine mu kažu: „Božje reči su o ovome već govorile: ma šta Bog radio, to je čovekovo spasenje, to je ljubav. Vidi kako su Njegove

reči jasne, kako eksplicitne. Kako možeš i dalje pogrešno da Ga razumeš?" Takva su uputstva koja lažne starešine daju ljudima. Deklamuju reči i doktrine da podstaknu ljude, da ih sputaju i da ih nateraju da se pridržavaju pravila. To nije ni najmanje efikasno i ne može da reši nikakve probleme. Lažne starešine su u stanju jedino da izgovaraju reči i doktrine da bi usmeravali ljude, a ti ljudi onda misle da to što su u stanju da izgovaraju doktrine znači da su zakoračili u istina-stvarnosti. Ali kada ih zadesi neka teškoća, oni ne znaju kako da postupe, nemaju put, a sve reči i doktrine koje su razumeli padaju u zapećak. Šta nam to pokazuje? Pokazuje da razumevanje doktrine nije nimalo korisno ni vredno. Jedino što lažne starešine razumeju jesu doktrine. Oni nisu kadri da u zajedništvu razgovaraju o istini da bi rešili probleme; njihovi postupci su neprincipijelni i oni u životu samo slede neka pravila koja smatraju dobrim. Takvi ljudi ne poseduju istina-stvarnosti. Zato, kada lažne starešine predvode ljude da jedu i piju Božje reči, to nema nikakvog stvarnog efekta. U stanju su da učine da ljudi razumeju samo bukvalno značenje Božjih reči i ne mogu da im pomognu da steknu prosvećenje iz Božjih reči, niti da razumeju kakve iskvarene naravi imaju. Lažne starešine ne razumeju šta su ljudska stanja niti kakvu narav-suštinu ljudi otkrivaju kada se suoče sa nekom datom situacijom, koje Božje reči treba koristiti da bi se razrešila ta pogrešna stanja i te iskvarene naravi, šta o tim stanjima i naravima kažu Božje reči, koji su zahtevi i načela Božjih reči i istine u njima. Lažne starešine ne razumeju ništa o tim istina-stvarnostima. Oni samo savetuju ljude, govoreći im: „Jedite i pijte više Božjih reči. U njima je istina. Razumećete kada budete pročitali više Njegovih reči. Ako neke od njih ne razumete, treba samo više da se molite, više da tragate i više da razmišljate o njima." Tako oni ljude savetuju, a kada to čine, nisu u stanju da reše probleme. Ma ko da se susretne sa nekim problemom i dođe kod lažnog starešine da od njega zatraži pomoć, ovaj uvek kaže istu stvar. Taj čovek, nakon toga, i dalje niti poznaje sebe, niti razume istinu. Neće biti u stanju da reši sopstveni stvarni problem, niti da razume kako da sprovede Božje reči u delo, te će se samo pridržavati bukvalnog značenja Božjih reči i pravila. Što se tiče istina-načela primene Božjih reči ili stvarnosti u koje treba da uđe, te stvari i dalje neće razumeti. To je posledica rada lažnih starešina: nema ni jednog stvarnog rezultata.

Bog od ljudi zahteva da se odevaju skromno i pristojno, s dostojanstvom sveca. „Skromno i pristojno, s dostojanstvom sveca" – ukupno šest reči, ali da li razumete njihovo značenje? (Svi znamo da, kada je reč o doktrini, Bog od ljudi zahteva da se odevaju skromno i pristojno, s dostojanstvom sveca, ali kada se oblačimo, mi ne umemo da procenimo šta je skromno ili pristojno.) To se dotiče problema da li je istina shvaćena ili nije. Ako to nisi u stanju da proceniš, to je dokaz da ne razumeš Božje reči. Šta, dakle, znači razumeti Božje reči? To znači razumeti merila skromnosti i pristojnosti o kojima Bog govori ili, tačnije, boju i modni stil odeće. Koje boje i stilovi su skromni i pristojni? Oni koji imaju sposobnost shvatanja istine znaju šta je skromno i pristojno, a šta je bizarno. Iako je neka odeća skromna i pristojna, ona može biti staromodna po stilu. Bog ne voli staromodne stvari i On od ljudi ne traži da oponašaju mode iz prošlosti, niti da

postanu licemerni fariseji. Ono što Bog podrazumeva pod „skromnim i pristojnim” jeste da odeća treba da ima normalno ljudsko obličje, da izgleda otmeno, elegantno i da poseduje klasu. Bog od ljudi ne traži da nose bizarnu odeću, niti da se oblače u prnje kao prosjaci, već traži od njih da se odevaju skromno i pristojno, s dostojanstvom sveca. To je razumevanje normalnih ljudi. Ali kada je to čuo jedan lažni starešina, sav se raspalio, govoreći: „Božje reči nam daju smernice o tome kako da se odevamo. ’Skromno i pristojno, s dostojanstvom sveca’ – ako se pridržavamo tih šest reči, mi slavimo Boga, ne navlačimo sramotu na Njega, a među nevernicima ćemo biti veoma uvaženi ljudi. Šta, dakle, znači skromno i pristojno? Znači da morate da govorite i da se ponašate sa ljudskim obličjem i da se držite dostojanstveno poput sveca. Kada govorimo o svecima, generalno mislimo na drevne svece. Ako želimo da se držimo dostojanstveno poput svetaca, moramo oponašati stil drevnih svetaca, ali ako budeš hodao okolo odeven u odeću iz drevnih vremena, ljudi će misliti da si lud. To nije u skladu sa načelom poštovanja Boga; međutim, trebalo bi da postoje neki dokazi o odeći koju su sveci nosili u skorije vreme, a kojima možemo da uđemo u trag. Društvena sredina je pre nekoliko decenija bila bolja. Ljudi su bili jednostavniji i oblačili su se konzervativnije i prikladnije. Da se oblačite u skladu sa tim standardom, bili biste skromni i pristojni i imali biste dostojanstvo sveca. To vam je put praktičnog delovanja.” Pošto je otkrio da su ljudi u sedamdesetim i osamdesetim godinama prošlog veka nosili bele košulje i plave pantalone, on je braći i sestrama rekao: „Video sam svetlo u Božjim rečima. Ljudi su se u sedamdesetim i osamdesetim godinama prošlog veka odevali vrlo prikladno i jednostavno. Ne može se reći da su bili dostojanstveni, ali izgleda mi da su bili više u skladu sa zahtevima Božje reči, tako da ćemo se i mi odevati u skladu sa tim standardom.” Starešina je prvi svojim primerom pokazao kako se treba odevati i svi su mislili da to izgleda dobro, prilično pristojno i jednostavno. Starešina je rekao: „Bog je rekao da se ne nosi bizarna odeća. Pre svega, dugmad na košulji mora da bude zakopčana do vrata, isto kao i dugmad na manžetnama. Ne sme da se vidi ručni zglob, košulja mora da bude uvučena u pantalone i svi delovi tela moraju da budu dobro pokriveni, ne smeju da se vide ni grudi ni leđa. Gledajte kako je to skromno i pristojno! Zar to nije skromno i pristojno, i zar nije u skladu sa dostojanstvom sveca, baš kao što Bog zahteva?” Starešina je bio naročito zadovoljan odelom koje je sam u tom trenutku nosio, a istovremeno je zahtevao i od drugih: „Vaša je odeća isuviše savremena, isuviše moderna. Ona sramoti Boga i ne sviđa Mu se. Svi požurite da obučete ono što ja nosim, budite isti kao ja!” Ljudi bez sposobnosti raspoznavanja su ga pratili, pronašli su i obukli takozvanu skromnu i pristojnu odeću u skladu sa dostojanstvom sveca, a većina ljudi je čak i mislila da je ta odeća dobra. Ali neki ljudi su u srcu bili zgađeni tim staromodnim stvarima i osećali su da je takvo odevanje neprimereno, a takvo razumevanje Božjih reči iskrivljeno. Ti ljudi su se zalagali za to da gomilu ne treba slepo pratiti, iako nisu mogli jasno da kažu da li je ispravno ili pogrešno poslušati starešinu i nisu se usuđivali da izvlače zaključke. Smatrali su da to što je starešina rekao nije sasvim tačno i nisu se

toga pridržavali. Samo oni tupavci, oni ljudi koji nemaju sposobnost razumevanja Božjih reči, koji sami ne čitaju Božje reči, podržali su sve što je rekao lažni starešina i učinili sve što im je zapovеđeno, na koji god način da je to učinjeno. Sledili su lažnog starešinu i oponašali ga, oblačili su se isto kao i on kada bi izlazili. Kad god bi izašli među ljude, bili su oduševljeni, misleći: „Mi verujemo u Svemogućeg Boga, a u mojoj odeći ima toliko svetačkog dostojanstva. A kako ste vi odeveni? Kako vam je drečava odeća, kako moderna, kako rđava! Gledajte nas, mi ništa ne otkrivamo!" Mislili su da su neverovatni. Lažni starešina ne samo da nije uvideo da je to pogrešno tumačenje Božjih reči, već je čak i mislio da sprovodi Božje reči u delo i da ulazi u njihovu stvarnost. To rade lažne starešine. Čak i kada je reč o onim Božjim zahtevima za ljude, koji su najjednostavniji i najlakše ih je shvatiti, lažne starešine nisu u stanju da istinski razumeju na šta se Božje reči odnose, kao ni njihove standarde ili načela. Jesu li onda kadri da razumeju šta Bog kaže o iskvarenoj naravi čovečanstva, ili o raznim vrstama ljudskih stanja? Jesu li kadri da spoznaju šta je tu tačno istina? Naravno da nisu.

Lažne starešine ne poseduju sposobnost razumevanja Božjih reči; oni samo iz njihovog bukvalnog značenja znaju šta je Bog rekao, ali ne razumeju koje istine Božje reči izražavaju, šta Bog od ljudi zahteva i koja istina-načela ljudi treba da razumeju. Stoga, kada u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima, oni ih samo bukvalno tumače i daju ljudima nekakve propise, nekakva pravila koja treba da slede, koristeći to da dokažu da i oni razumeju Božje reči i da su obavili posao. Neke lažne starešine čak misle da su Božje reči već jasne, samo ih ljudi nikad ne jedu i ne piju ili ne ulažu potreban trud. Kada vide da svi drže knjige Božjih reči u rukama, smatraju da je suvišno ljude predvoditi da jedu i piju Božje reči. Stoga, kada tokom okupljanja ili obavljanja dužnosti naiđu na probleme, oni ljudima samo pošalju odabrane odlomke Božjih reči i kažu im stvari kao što su: „Pročitajte ovaj odlomak Božjih reči"; „Pročitajte onaj odlomak Božjih reči"; ili „Božje reči kažu ovo o ovom aspektu i ono o onom aspektu". Ljudima samo šalju odabrane odlomke Božjih reči, na ubedljiv način podstiču ljude da ih čitaju, smatrajući da ih tako treba predvoditi da jedu i piju Božje reči, te da oni time ispunjavaju svoju dužnost starešine. Pošto vide te reči, ljudi kažu: „I ja sam pročitao te Božje reči; zar nije suvišno da ih i ti skupljaš za mene?" Međutim, lažne starešine misle: „Ako ti ih ja ne pošaljem, nećeš moći da nađeš u kom su poglavlju i na kojoj su strani te reči. Ti ne znaš ni u kom kontekstu je Bog te reči izgovorio. Moja je dužnost kao starešine da ti uvek i svugde šaljem Božje reči." Neke lažne starešine, u izlivu ljubavi, čak šalju ljudima i po deset do dvadeset odlomaka Božjih reči na dan, da pokažu svoju odanost poslu i rešenost da predvode ljude u stvarnost Božjih reči. Te Božje reči se šalju ljudima, ali da li se njihovi problemi time rešavaju? Da li te reči vrše funkciju koju treba da izvrši starešina? One često ne vrše tu funkciju, jer da ljudi mogu sami da ih razumeju, ne bi im ni trebao starešina. Odlomci Božjih reči koje lažne starešine šalju u stvari su dobro poznati onima koji često čitaju Božje reči, ali šta je to što ljudima fali? Kakve su njihove teškoće i problemi? To da, kada postoje problemi koji se tiču tih istina, kada se suoče

sa teškoćama, ljudi nisu u stanju da sagledaju suštinu tih problema, ne znaju kako da počnu da ih rešavaju i ne znaju kako da uđu u te istine – a to ne znaju ni lažne starešine. Jesu li oni onda ispunili svoju dužnost u toj stvari? Jesu li kompetentni da obavljaju posao starešine? Jasno je da nisu ispunili tu dužnost. Tako bi na primer, kada ljudi u Božjim rečima čitaju o tome kako biti pošten čovek, lažni starešina, pošto ne ume da jede i pije Božje reči i nema kova da razume i shvati istinu, kaže: „Božji zahtevi nisu visoki. Bog od nas traži da budemo pošteni, a biti pošten znači govoriti istinu. Zar ne piše sve u Božjim rečima: 'Samo recite „da" kada nešto tvrdite, i „ne" kada nešto poričete' (Matej 5:37)? Kako su Božje reči jasne! Samo recite ono što u srcu mislite; kako je to jednostavno! Zašto ne možete to da uradite? Božja reč je istina, mi je moramo sprovoditi u delo. Ne sprovoditi je u delo znači pobuniti se, a da li Bog spasava one koji se bune protiv Njega? Ne spasava." Kada to čuju, ljudi odgovaraju: „Sve što kažeš je tačno, ali mi i dalje ne znamo kako da budemo pošteni. Jer laganje je često nezavisno od naše volje ili je to nešto što radimo kada nemamo izbora, pa postoji razlog da lažemo. Kako da to rešimo?" Šta bi rekao lažni starešina? „Zar to nije lako rešiti? Zar Božje reči to nisu dovoljno jasno rekle? Biti pošten je biti kao dete; to je sasvim prosto! Ma koliko da ste stari, zar ne možete jednostavno da budete poput deteta? Samo posmatrajte kako se deca ponašaju." A slušalac onda ovako premišlja: „Glavne značajke u ponašanju deteta su da je naivno i živahno, da skakuće, da je nezrelo i da mnoge stvari ne razume. Pošto je starešina tako rekao, ja ću se tako ponašati." Tako narednog dana, žena koja ima svojih trideset ili četrdeset godina, upliće kosu u dve kikice, stavlja roze rajf i šnale, oblači roze košulju, cipele i čarape – cela se oblači u roze. Kada to vidi, starešina kaže: „Tako je! Hodaj više kao dete, skakući. Govori nevinije, poput deteta, neka u tvojim očima nema rđavosti i smeši se – zar to nije povratak na manir deteta? E to je držanje poštenog čoveka!" Starešina je vrlo zadovoljan, dok drugi to vide kao budalasto, nenormalno ponašanje. Taj lažni starešina ne samo da nije rešio problem, već nije uopšte znao ni kako da traga za istina-načelima, pa je ljude poveo putem besmislica. Čak i kada se radi o najjednostavnijoj istini – kako biti pošten čovek – lažni starešina ne zna kako da je razume na ispravan i čist način, već pribegava slepom primenjivanju pravila, pa je njegovo shvatanje te istine toliko iskrivljeno da svi koji ga čuju ostaju zgađeni. To rade lažne starešine.

Lažne starešine shvataju Božje reči na najrazličitije načine, pa iznalaze razna bizarna i ekscentrična gledišta. Oni pored toga, pod transparentom sprovođenja Božjih reči u delo i njihovog sleđenja, od drugih zahtevaju da prihvate njihov način shvatanja i da ga se pridržavaju. Ukratko, ljudi kao što su te lažne starešine često imaju plitko i iskrivljeno razumevanje Božjih reči. Možemo to definisati duhovnim izrazom „ne poseduju duhovno razumevanje". Ne samo da je njihovo razumevanje Božjih reči iskrivljeno, već često zahtevaju i od drugih da slede te iskrivljene doktrine i pravila baš kao i oni. Istovremeno svoje iskrivljeno razumevanje koriste da osude one koji imaju čisto razumevanje istine. Te lažne starešine, koji ne poseduju duhovno razumevanje, ne proučavaju i ne analiziraju Božje reči poput antihrista. Spolja deluje da Božjim rečima

prilaze sa podređenim stavom jedenja, pijenja i prihvatanja. No, oni se, zbog svog slabog kova i nesposobnosti razumevanja Božjih reči, prema Božjim rečima odnose kao prema udžbeniku, verujući da one slede logiku „jedan plus jedan je dva, dva plus dva je četiri". Ne znaju da su Božje reči istina i da čovek, kako bi ušao u njihovu stvarnost, mora da razume na šta se odnose istine koje su u njima izgovorene i koja su razna stanja i sadržaji kojih se te istine tiču. Kada drugi Božje reči razumeju na vrlo konkretan i praktičan način, oni to smatraju površnim i nedostojnim slušanja, pa kažu: „Sve ja to razumem, sve znam. To o čemu govoriš je već jasno objašnjeno u Božjim rečima, zašto moraš to da kažeš?" A u stvari, oni nisu svesni da se ono o čemu drugi raspravljaju tiče nekog konkretnog sadržaja povezanog sa istinama u Božjim rečima. Pošto te lažne starešine ne poseduju duhovno razumevanje ni sposobnost shvatanja Božjih reči, misle da su sve istine manje-više iste i da nema konkretnih razlika između pitanja kojih se istine dotiču; veruju da su te stvari, iako se o njima bez kraja i konca razgovara, u suštini jedno te isto pitanje. To uverenje ukazuje na ozbiljan problem i ono takve ljude osuđuje na to nikada ne shvate istinu.

Lažne starešine nisu u stanju da ljude povedu u istina-stvarnost

Postoje i pojedinci dobrog kova i sposobnosti razumevanja koji su već stekli neko iskustvo ulaska u osnovne Božje reči i poseduju nešto istina-stvarnosti, ali im je potrebno konkretnije usmeravanje i vođstvo kako bi njihov ulazak bio tananiji i detaljniji. Samo lažne starešine ne razumeju na šta se odnose konkretni detalji istine i zašto se o njima govori na taj način, pa misle da je to nepotrebno komplikovanje stvari ili igra rečima. Oni ne razumeju i ne znaju kako da shvate i dožive razne aspekte koje istina obuhvata. Stoga, kada postanu starešine, oni umeju samo da predvode ljude u jedenju i pijenju onih Božjih reči o kojima se obično u zajedništvu razgovara, pa da zatim govore o doktrinama i da rezimiraju neke metode primene poštovanja pravila, a ljudi od njih dobijaju samo nekakve površne duhovne izraze i često izgovarane reči i doktrine, pravila i slogane. Za one koji su novi vernici, propovedi lažnih starešina možda će biti jedva dovoljne godinu ili dve, ali posle toga će oni koji su uspeli da shvate neke istine već početi da raspoznaju skup izjava i pristupa lažnih starešina. Što se, pak, tiče onih kojima suštinski nedostaje sposobnost razumevanja, ma kako lažni starešina propovedao, oni neće osetiti ništa, neće biti svesni ničega i neće uvideti da taj starešina propoveda samo nekakve reči i doktrine, a da oni sami razumeju samo nekakve prazne teorije, slogane i pravila, koji uopšte nisu istina. Da li lažne starešine, s obzirom na takva svoja ispoljavanja, mogu da ispune dužnost da „predvode ljude da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči"? Mogu li da ispune tu ulogu? Mogu li da ispune svoje dužnosti? (Ne mogu.) Zašto ne mogu? U čemu je glavni problem? (Takvi ljudi ne poseduju duhovno razumevanje i nisu u stanju da shvate istinu.) Ne poseduju duhovno razumevanje i nisu u stanju da shvate istinu, a ipak žele da predvode druge – to je sasvim nemoguće! Očekivati da lažni starešina ljude vodi do razumevanja Božjih reči i

ulaska u njihovu stvarnost isto je što i pokušavati da uhvatiš vetar – to se neće desiti! Pogledajmo, recimo, zahtev da čovek bude pošten: Božje reči su po tom pitanju sasvim jednostavne, samo par rečenica, ništa komplikovano. Svako ko je iole obrazovan zna šta te reči znače. Ali lažne starešine, kako bi dokazale da su u stanju da obave posao i da predvode ljude, ovako obrazlažu na osnovu Božjih reči: „Koje je značenje Božjeg zahteva da ljudi budu pošteni? Značenje je to da Bog voli poštene ljude. Nevernici nisu pošteni, ne govore istinu i izgovaraju laži i varljive reči; čitav svet je jedan veliki narod neistine. Stoga, prvo što Bog zahteva danas kada dođe jeste da ljudi budu pošteni. Ako nisi pošten čovek, Bog te neće voleti; ako nisi pošten čovek, ne možeš biti spasen ni ući u carstvo; ako nisi pošten čovek, ne možeš sprovesti istinu u delo i sigurno si prevrtljivac; ako nisi pošten čovek, kao stvoreno biće nisi u skladu s merilom." Da li sada razumete kako da budete pošteni? (Ne.) Posle svega toga, i dalje nije jasno. Novi vernici, kada to čuju, osećaju da su te reči odlične, nešto što za svojih dvadeset ili trideset godina u religiji nikada nisu čuli. Neki čak kažu: „Te reči su moćne, svaka rečenica zaslužuje jedno 'amin'. Ta propoved je baš dobra, to je zaista propoved Doba carstva!" Lažne starešine zatim nastavljaju: „Bog od nas traži da budemo pošteni, a jesmo li?" Neki o tome ovako razmišljaju: „Pošto Bog od nas traži da budemo pošteni, to znači da mi to još uvek nismo." Neki ćute, misleći: „Ja sebe smatram prilično bezazlenim. Nikada se ne sukobljavam sa drugima, a u poslu se nikada ne usuđujem da nekoga prevarim. Ponekad, kada nešto malo ućarim, ne mogu noću da spavam. Jesam li pošten čovek? Mislim da sam bezazlen čovek, a zar to ne znači isto što i pošten čovek?" Drugi kažu: „Ja prirodno ne umem da lažem. Pocrvenim u licu čim kažem neku neistinu, to mora da znači da sam pošten čovek, zar ne?" Lažne starešine onda dodaju: „Bez obzira na to da li si pošten čovek, pošto Božja reč od nas traži da budemo pošteni, ti onda moraš da budeš pošten. Ako postupaš u skladu sa Božjim rečima, pošten si čovek. Onda se oslobađaš lažljivosti, oslobađaš se okova Sotoninog mračnog uticaja. Kada postaneš pošten čovek, ulaziš u istina-stvarnost, kadar si da ispuniš svoje dužnosti i da se pokoriš Bogu." Da li sada razumete kako da budete pošteni? (Ne.) A ipak, neki su oduševljeni: „Te reči su moćne. Amin! Svaka rečenica je tačna. Ništa od toga ne dolazi direktno iz Božjih reči, ali sve je to shvaćeno iz Božjih reči. Taj način shvatanja je fantastičan! Zašto ja to ne mogu tako da shvatim? Izgleda da je ovaj starešina zaista vredan svoje titule, zaista je stvoren za starešinu!" Oštroumni ljudi sa kovom, kada to čuju, ovako razmišljaju: „Nisi objasnio šta je pošten čovek. Kako tačno da budemo pošteni?" A lažne starešine nastavljaju: „Biti pošten čovek znači ne lagati. Ako si, na primer, nekada počinio blud, onda se moliš Bogu i ispovedaš koliko si ga puta počinio i sa kim. Ako osećaš da nisi kadar da vidiš ili da dodirneš Boga, moraš da se ispovediš starešini i da sve objasniš. Iskrena ispovest je najosnovniji zahtev koji čovek treba da ispuni da bi bio pošten. Pored toga, biti pošten znači i reći ono što čoveku leži na srcu i ni u šta ne unositi neistine. Kako razmišljaš o nečemu, kakve su tvoje namere, kakvu iskvarenost pokazuješ, koga mrziš i koga si u srcu prokleo, kome želiš da naudiš i protiv koga kuješ zavere – sve to treba priznati tim ljudima.

Kada to uradiš, postaješ otvoren i iskren, živiš u svetlosti. To znači biti pošten čovek. Pošten čovek mora da otpusti svoj ego; mora da bude u stanju da prikaže i detaljno analizira najzlobnije i najmračnije delove svog srca." Pošto ste to čuli, da li sada razumete kako da budete pošteni? (I dalje ne razumemo.) Čak i pošto ste saslušali, razumeli ste samo doktrine, a ne i konkretan način postupanja. Sa takvim razumevanjem Božjih reči, lažne starešine predvode ljude da na taj način jedu i piju Božje reči, a isto tako i razgovaraju u zajedništvu, misleći za sebe da najbolje razumeju Božje reči, da imaju sposobnost shvatanja Božjih reči i da su u stanju da ljude predvode u stvarnost Božjih reči. U stvari, ono što oni razumeju i o čemu u zajedništvu razgovaraju samo su doktrine i slogani, koji ni na koji način ne mogu da pomognu onima koji žele da tragaju za istina-stvarnošću i da shvate istina-načela. A ipak, lažne starešine i dalje veruju da poseduju veliku sposobnost razumevanja, da imaju jedinstven uvid u Božje reči i da su bolji od običnih ljudi. Idu okolo propovedajući te doktrine i slogane, pa se čak i upoređuju sa drugima, često koristeći te doktrine i slogane da se upuste u verbalne svađe, pa čak i da drže ljudima predavanja, da ih orezuju, da o njima donose sud i da ih osuđuju. Misle da, radeći to, obavljaju posao, da donose Božje reči u stvarni život i da ih primenjuju. Zar to nije problematična stvar? Lažne starešine nisu u stanju da razumeju Božje reči, nisu kadri da predvode ljude u stvarnost Božjih reči. Pošto pročitaju Božje reči, u stanju su da podele samo nekoliko reči i doktrina, a ipak idu okolo propovedajući i razmećući se njima. U stvarnosti, međutim, oni ne razumeju nikakve istine u Božjim rečima. Tako, na primer, ne razumeju neke slične duhovne izraze ili druge izraze, ne znaju koja je razlika među njima i ne umeju da ih prilagode stvarnim situacijama. Osim što se pridržavaju pravila i deklamuju reči i doktrine, oni su lišeni stvarnog razumevanja Božjih reči i ne sprovode ih istinski u delo. Stoga je jasno da lažne starešine ni same ne razumeju istinu i da su nesposobni da ljude predvode da razumeju Božje reči i uđu u istina-stvarnost. To smo ilustrovali primerom koji se odnosi na poštenu osobu. Lažne starešine, pošto ne znaju kako da shvate istinu o tome šta znači biti pošten čovek, pribegavaju deklamovanju reči i doktrina i propovedanju slogana, pa navode na stranputicu budale i smetenjake koji ne poseduju duhovno razumevanje, ostavljajući ih dezorijentisanima. Pošto čuju te reči i doktrine, oni posebno kao idola obožavaju lažnog starešinu, pa pošto su ga sledili nekoliko godina, na kraju završe tako što ne razumeju čak ni najosnovnije istine i nemaju nikakav ulazak u njih. Ovde ćemo završiti naš razgovor u zajedništvu o toj stavci.

Druga stavka: Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak (1. deo)

Lažne starešine nisu u stanju da proniknu u stanja svih vrsta ljudi

Druga odgovornost starešina i delatnika jeste da se upoznaju sa stanjem svih vrsta osoba i reše razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose

na život-ulazak. Kako lažne starešine obavljaju taj posao? Jesu li oni sposobni za taj zadatak? Hajde da detaljno analiziramo to pitanje. Upoznati se sa stanjem svake osobe – na kom osnovu se to postiže? Postiže se na osnovu razumevanja Božjih reči kojima se razotkrivaju iskvarene naravi i suštine raznih ljudi. Da bi čovek dokučio stanja raznih ljudi, mora prvo da razume Božje reči kojima se razotkrivaju razna stanja, iskvarene naravi i iskvarene suštine ljudi, te da bude u stanju da te reči uporedi sa tim stanjima. Na koje se vrste ljudi odnose vrste naravi koje Bog razotkriva, kakva je njihova ljudskost, kakva ispoljavanja i otkrivenja imaju i kakav je njihov odnos prema Bogu, Božjim rečima i svojoj dužnosti; ta stanja treba uporediti sa Božjim rečima, pa kada čovek to učini, postaje kadar da dokuči stanja raznih pojedinaca. Stoga se upoznavanje sa stanjima raznih ljudi prvenstveno postiže na osnovu razumevanja Božjih reči i sposobnosti da ih se shvati. Lažne starešine nemaju sposobnost shvatanja Božjih reči, pa da li onda mogu da razumeju kompleksne istine o raznim vrstama ljudi koje Božje reči razotkrivaju, odnosno razna stanja i iskvarene suštine koje bivaju razotkrivene? (Ne mogu.) Oni ne razumeju, ne znaju o kakvim odnosima i istinama je tu reč. Pošto ne poseduju sposobnost shvatanja Božjih reči, za lažne starešine veoma je problematičan i težak zadatak da dokuče stanja raznih ljudi – a to je ključno i veoma važno pitanje.

Kako lažne starešine dokuče stanja raznih ljudi? Misle: „Taj čovek je pun entuzijazma, onaj je sitničav, ovaj voli da se doteruje, onaj nema mnogo vere…” Gledaju samo te površne pojave, ali ne znaju kakav je stvarno nečiji odnos prema Božjim rečima i istini ni kakva je zaista njegova priroda-suština. Na primer, neko ima istinsku veru i energično obavlja svoju dužnost, ali njegove porodične teškoće i upletenosti utiču na rezultate obavljanja njegovih dužnosti; kada to vide lažne starešine, nepravedno ga etiketiraju i kažu: „Taj je čovek bezvernik. Ne može da se otrgne od svoje porodice. Večito misli na svoju decu. Kod kuće ima ušteđevinu, a ne daje je kao prilog. Taj čovek je, dakle, vrlo problematičan i ne može se ubuduće koristiti za važne zadatke.” A u stvari, problem tog čoveka uopšte nije ozbiljan; on prosto u mnoge stvari ne može da pronikne zbog toga što kratko vreme veruje u Boga i ima površno razumevanje istine. Ne zna kako da pristupi svojoj porodici i deci ni kako da rukuje svojom imovinom. Još uvek je u periodu molitve i traganja i nije još našao tačna načela i načine praktičnog delovanja. Ima rešenost da sprovede istinu u delo, ali kada se suoči sa porodičnom upletenošću i teškoćama, privremeno postaje pomalo slab i ne baš aktivan u obavljanju svoje dužnosti. Ipak, u stanju je da marljivo obavlja posao koji mu je crkva poverila, što većina ljudi nije. Sudeći po njegovom kovu, ljudskosti i stavu prema istini, on je dobar čovek. Ali lažne starešine to tako ne vide, pošto ne razumeju Božje reči i ne znaju kako da ih koriste kao aršin da bi procenili nečiju priroda-suštinu, kao i to da li je taj čovek u određenom stanju zbog svoje priroda-suštine ili privremene slabosti, ili je, pak, to stanje pitanje njegovog rasta; oni nisu u stanju da te stvari procene. Teškoće sa kojima se takva vrsta čoveka susreće su one koje se javljaju u stvarnom životu i tiču se život-ulaska – jesu li lažne starešine kadre da se nose sa takvim problemima? Jesu li u stanju da reše teškoće sa

kojima se ti ljudi susreću? (Nisu.) Pošto lažne starešine nisu u stanju da tačno dokuče stanja raznih ljudi ni da tačno raspoznaju dobro i loše u priroda-suštini raznih ljudi, oni isto tako nisu kadri ni da na pravi način reše teškoće i probleme raznih ljudi. Suprotno tome, ljude koji su kadri da, uzdajući se isključivo u svoj entuzijazam, trče naokolo dajući se, trpe nedaće i plaćaju cenu, ali su slabog kova i lišeni su sposobnosti razumevanja, posmatraju kao najvažnije mete koje treba negovati, pa kada ti ljudi naiđu na teškoće, oni sa njima u zajedništvu razgovaraju kako bi im pomogli da ih reše. A kako lažne starešine rešavaju teškoće i malu slabost sa kojima se susreću ljudi zaista dobrog kova i ljudskosti, te kako njima pristupaju? Kada se ti ljudi suoče sa teškoćama, a u stvari su samo malo slabi, s obzirom na situaciju, trebalo bi im pružiti podršku i pomoć; trebalo bi sa njima u zajedništvu razgovarati o Božjim namerama – ne bi ih trebalo potpuno otpisati, a još manje etiketirati. No, kako lažne starešine rešavaju teškoće tih ljudi? Kažu: „Božje delo je već stiglo do ove faze, a ti se još uvek držiš muža i dece; čak si decu poslala na fakultet i učiš ih da streme ka ostvarenju uspeha. Imajući u vidu da se katastrofe oko nas pogoršavaju, ima li ovaj svet ikakvu perspektivu? Nisi u stanju da se brineš ni o sopstvenom životu, pa kako može da ti bude stalo do tih stvari? Božje delo je skoro završeno, vremena ima sve manje! Ako se u potpunosti ne posvetiš, možeš li se i dalje nazivati stvorenim bićem? Jesi li i dalje ljudsko biće?” Da li je zaista to problem sa teškoćama tih ljudi? (Nije.) Razlog zbog kojeg su ti ljudi pomalo slabi kada se suočavaju sa teškoćama je samo njihov mali rast, a ne to što ne vole istinu ili što nisu voljni da obavljaju svoju dužnost. Stoga, ono što lažne starešine govore ne poklapa se sa stanjem tih ljudi; očigledno je u pitanju pogrešno etiketiranje, nerazumevanje suštine ili ključnog aspekta njihovog stanja, nerazumevanje onoga što oni stvarno misle i toga kakvi su ljudi, kao i toga kako ih treba voditi i na koji način im pomoći da reše svoje teškoće. Lažne starešine ne znaju kako da reše te probleme. Kako onda treba rešavati te probleme kada se pojave? Možeš da kažeš: „Problem sa kojim se suočavaš javlja se i kod mnogih drugih ljudi. Oni koji su istinski u stanju da napuste porodicu i da se čitavim srcem daju za Boga ne čine to spontano, već su se dugo za to pripremali. Prvo, oni su razumeli dovoljno istine i imaju iskrenu rešenost da se otrgnu od porodice, da se čitavim srcem daju u Božjoj kući i mogu da garantuju da neće zbog toga kasnije zažaliti – sve su oni to dobro promislili. Drugo, tokom tog perioda, oni se mole Bogu da ih pripremi i da im otvori put, dok nastavljaju da se opremaju istinom, da omogućavaju sebi da razumeju više istina i da imaju više vere u ostavljanje svega za sobom da bi se svim srcem dali Bogu. Za to su potrebni vreme, molitve, i, naravno, Božje vođstvo i uređenja. Ako imaš rešenost za to, ne budi nestrpljiv. Moli se Bogu i tiho čekaj, a Bog će za tebe upriličiti uređenja. Ako tvoje molitve i tvoja rešenost budu u skladu sa Božjim namerama i zadobiju Njegovo odobravanje, ako budeš spreman i bez žaljenja se pokoriš ma šta Bog učinio, On će ti sigurno otvoriti put. Ono što ljudi u međuvremenu treba da rade je da se pripremaju i da čekaju; jedino što mogu da učine je da se opreme istinom, da razumeju Božje namere i da dozvole da se njihov rast postepeno uveća. Imati rast znači biti u stanju da izabereš

da se bez žalbi pokoravaš Božjoj suverenosti i uređenjima kada On za tebe priredi razna okruženja – biti u stanju da se pokoriš ma šta Bog uradio i ma kako stvari uredio." Šta misliš o takvom vođenju? (Dobro je.) S jedne strane, ispunjavaš svoju obavezu, pomažeš ljudima da razumeju Božje namere; istovremeno, ne forsiraš ih preko njihovih mogućnosti, već se prema njima ophodiš u skladu sa njihovom konkretnom situacijom. Zar to nije rešavanja problema pomoću Božjih reči? Zar to nije rešavanje teškoća sa kojima se ljudi u stvarnom životu suočavaju na osnovu njihovog stanja? (Jeste.)

Neki ljudi su u vršenju svojih dužnosti uvek površni i neodgovorni, uvek se drže zvanično, nadmeni su, samopravedni, nesposobni za saradnju sa drugima i nanose gubitke radu crkve bez i najmanjeg osećanja krivice. Kada lažni starešina vidi takvu situaciju, kreće da se pozabavi tim problemom i da ga reši, govoreći: „Taj čovek igra veoma važnu ulogu u ovom poslu. Izgleda da nema nikoga ko bi bio sasvim primeren da ga zameni, tako da treba sa njim da razgovaramo u zajedništvu da bismo rešili njegove poteškoće." Lažni starešina tokom razgovora u zajedništvu otkriva da taj čovek uopšte ne želi da obavlja svoju dužnost. Želi da stremi ka ovozemaljskim stvarima, da zarađuje novac kroz svoju karijeru i da živi dobar život, pa smatra da od njega previše traže kada ga teraju da obavlja svoju dužnost. Oseća da će, ako obavlja dužnost u Božjoj kući, biti svakodnevno veoma zauzet, što ne samo da će uništiti njegov lični porodični život, već će mu i onemogućiti da održava odnose sa porodicom, kao i da će, ako u obavljanju dužnosti bude prekršio načela, morati da istrpi orezivanje. Misli da je to gorak život i ne želi tako da živi. Taj problem je jasan: njegovo ponašanje ukazuje na to da je bezvernik. A kako se lažni starešina nosi sa tim problemom? Lažni starešina misli: „Taj čovek je među nevernicima talentovan; nije lako naći nekoga poput njega. Njegovo stanje je postalo problematično; moram brzo da ostavim po strani posao koji me najviše zaokuplja da bih u zajedništvu razgovarao sa njim i pomogao mu da to reši. Kako da reši? Božje reči su najmoćnije; najpre ću mu pročitati nekoliko odlomaka Božjih reči da bi se rešio nevoljnosti da obavlja svoju dužnost." Lažni starešina zatim tom čoveku kaže: „Sada kada su došle katastrofe, ljudi više ne mogu da žive dobar život. Ti još uvek želiš da zarađuješ novac kroz karijeru i da živiš jednostavnim porodičnim životom, ali ceo svet će uskoro biti u haosu i neće više biti jednostavnih porodica. Zar nisi u stanju da pronikneš u te stvari? Treba više da se moliš Bogu. Molitva će ti dati veru. Takođe, treba više da jedeš i piješ Božje reči. Tvoj problem će biti rešen pošto budeš nekoliko puta jeo i pio Božje reči." On zatim pronalazi pet ili deset odlomaka Božjih reči da tom čoveku pročita i da sa njim o njima u zajedništvu razgovara. Čovek odgovara: „Dosta je bilo razgovora. Ja razumem te Božje reči; obrazovaniji sam od tebe. Nemoj da se praviš važan." Čitav dan razgovora u zajedništvu ništa nije rešio. Lažni starešina u sebi misli: „Toliko godina već obavljam crkveni rad; ne mogu da verujem da ne mogu da rešim tvoj problem." Iste večeri, on brzo nastavlja sa razgovorom u zajedništvu: „Treba da voliš i obožavaš Boga! Ima nade da postaneš stvoreno biće koje je u skladu s merilom. Nije lako doći do ove dužnosti; moraš da ceniš tu priliku, jer ako je propustiš, nećeš nikada

dobiti drugu. Zar ne bi bila šteta da ne obavljaš svoju dužnost, s obzirom na to da imaš tako dobar kov i tako dobre uslove? Nekoga sa tvojim talentima treba u Božjoj kući unaprediti i koristiti; ovde imaš velike mogućnosti!" Čovek odgovara: „Prestani da govoriš. Ako mi daš da obavljam svoju dužnost, moj stav će ostati isti. Ako mi ne daš, odmah ću otići. Nije da ja molim da ostanem ovde!" Lažni starešina će iscrpeti sve svoje reči, a neće tog čoveka ubediti, niti će rešiti njegov problem. Zašto je to tako? Zato što nije u stanju da pronikne u suštinski problem tog čoveka. Taj je čovek, dok obavlja svoju dužnost, površan kad mu tako dođe, vara kad mu tako dođe i otaljava svoj posao ako mu tako dođe; neodgovoran je ma koji posao obavljao. Nije voljan da uloži malo dodatnog truda niti da kaže par reči više da bi rešio neki problem, to je za njega problematično i dosadno. On jasno zna kako da obavlja svoju dužnost u skladu s merilom i da se primereno ponaša, ali nije voljan da na taj način i postupi. A ipak nastavlja da obavlja dužnost u Božjoj kući. Koja je priroda te situacije? Šta je ovde problem? (On je došao sa namerom da zadobije blagoslove i da pravi pogodbe.) Sa tom nadom je došao; takvi ljudi su poznati kao oportunisti. Oni kažu: „Čuo sam da će ubrzo kraj sveta, apokalipsa se bliži, tako da ne moram više na posao; ionako sam već uglavnom zaradio dovoljno novca. Mogao bih baš i da dođem u Božju kuću na besplatan obrok i da sebi obezbedim mesto, kako bih imao nadu da ću kasnije primiti blagoslove." Sudeći po njihovom stavu i nameri da obavljaju svoju dužnost, njihova je vera u Boga oportunistička; u Božju kuću su došli da žive na tuđoj grbači, a ne iz istinske vere. Njihov stav dok obavljaju dužnost je naročito prezriv. Crkva, da bi ih iskoristila, mora da ih nagovara i da sa njima pregovara, pa čak ni tada oni ne obavljaju dobro svoju dužnost. Je li čovek koji nema čak ni savest u stanju da zaista obavi svoju dužnost? Takav čovek se samo bavi oportunizmom i živi na tuđoj grbači, on je bezvernik. Kada pogledamo prirodu dva aspekta tog problema, da li je lažni starešina, kada je pokušao da ga reši, dokučio njegovu suštinu? (Nije.) Pošto nije sagledao suštinu problema, on je tog čoveka i dalje smatrao istinskim vernikom, koji samo ne razume istinu, malog je rasta, doživljava privremenu slabost i potrebna mu je podrška. Iz tih perspektiva, pokušao je da razgovara u zajedništvu i da pomogne, samo da bi mu čovek rekao: „Prestani da govoriš. Te doktrine koje izgovaraš su beskorisne. Znam ja sve to, razumem bolje nego ti. Koliko doktrina ti stvarno razumeš? Koliko si obrazovan? Ja sam pročitao više knjiga nego što si ti pojeo obroka!" Njegova priroda se pokazala, zar ne? A lažni starešina i dalje misli da obavlja posao starešine, ne shvatajući da je taj čovek u stvari bezvernik. Kada bezvernici obavljaju dužnost u Božjoj kući, čak ni njihovo službovanje nije u skladu s merilom. Treba li takve ljude zadržati? (Ne treba.) Ovo je, dakle, načelo za postupanje sa takvim ljudima u Božjoj kući: ako su u stanju i voljni da službuju, zadržati ih; ako nisu voljni, brzo ih očistiti, bez nagovaranja da ostanu i bez podsticaja. Zna li lažni starešina to načelo? Ne zna. On se prema mrtvima ophodi kao da su živi, hrani ih i poji; zar to nije budalasto? Lažne starešine rade upravo takve budalaste stvari.

Lažne starešine nisu u stanju da reše teškoće i probleme sa kojima se ljudi susreću pri život-ulasku

Kada razni ljudi u raznim situacijama otkriju razna stanja i ispoljavanja, lažne starešine nikada ne uspeju da dokuče suštinu tih otkrivenja i nisu u stanju da reše probleme koji iz njih proisteknu. Pošto ne razumeju istinu, oni pogrešno lepe etikete i upuštaju se u nesavesno ponašanje, pa brkaju one koji su privremeno slabi ili povremeno negativni sa bezvernicima i ljudima koji izdaju Boga. Istovremeno, bezvernike koji naizgled poseduju neke darove, u stanju su da obavljaju jednostavan posao i da ulože nešto truda, smatraju ljudima koje je najvažnije podržati. Te ljude je sramota da otvoreno priznaju da su nevoljni da obavljaju svoju dužnost, a lažni starešina to ne uspeva da prozre i hoće pošto-poto da ih ubedi da ostanu. Lažne starešine samo prave budalaštine; zli ljudi ometaju crkvu, a oni to uporno ne vide i ne rešavaju problem. Zar to nije upuštanje u nesavesno ponašanje? Kako dolazi do tog nesavesnog ponašanja lažnih starešina? Oni ne poseduju sposobnost shvatanja Božjih reči i ne razumeju istinu, pa kada se suoče sa raznim situacijama, pribegavaju najpovršnijim doktrinama koje razumeju, uporno ih primenjujući na način koji dovodi samo do prekidanja i ometanja. Oni često ne samo da ne uspevaju da reše teškoće sa kojima se ljudi susreću u život-ulasku i ne samo da ne uspavaju da podrže ljude da pređu put od slabosti do snage, već kod ljudi stvaraju predstave i pogrešno razumevanje Boga, navodeći ih da misle da crkva pokušava da ih vrbuje da bi iskoristila njihove usluge, kao da Božjoj kući fali talentovanih pojedinaca i kao da ne može da nađe odgovarajuće ljude. To je negativan uticaj do kojega dovodi rad lažnih starešina. Kako do toga dolazi? (Lažne starešine nisu u stanju da shvate istinu, ne razumeju istinu, pa kada naiđu na neku situaciju, oni jednostavno primene pravila.) Nisu u stanju da shvate istinu, sposobni su samo da napamet nauče neke krute reči i izreke. Ne poseduju stvarno iskustveno razumevanje i shvatanje istine. Stoga su, kada na kraju nastanu problemi, u stanju samo da izgovore par suvoparnih fraza: „Voli Boga”; „Budi pošten”; „Kada se nađeš pred nekom situacijom, budi poslušan i pokoran”; „Dobro obavljaj svoju dužnost”; „Treba da budeš odan”; „Moraš da se pobuniš protiv tela”; „Treba da se daješ za Boga”. Kite se tim praznim doktrinama, sloganima i izrekama i njima uče druge, u nadi da će izvršiti pozitivan uticaj na njih – ali to nema efekta i ništa ne menja. Lažne starešine su, dakle, nesposobne da obave bilo kakav posao. Pošto nisu u stanju da reše čak ni teškoće sa kojima se Božji izabrani narod susreće pri život-ulasku, kako onda da dobro vode crkvu?

Kada se ljudi u stvarnom životu susretnu sa raznim teškoćama i ne znaju kako da se nose s njima, i kada ne znaju kako da sprovedu istinu u delo, treba da tragaju za istinom u Božjim rečima da bi te probleme rešili. Ako čovek malog rasta ne ume da traga za istinom u Božjim rečima niti da pronađe odgovarajuće Božje reči, on treba da potraži one koji razumeju istinu kako bi u zajedničkom razgovoru sa njima rešio problem, dok se obučava kako da pronađe odgovarajuće Božje reči i kako da razume istinu. To znači

da u Božjim rečima treba pronaći koja su načela i standardi koje Bog zahteva, kako On definiše određeno pitanje i šta On u vezi sa njim zahteva, kao i da li su objašnjeni neki konkretni detalji. Ako su Božje reči o toj temi pomalo jednostavne i navode samo načela a ne daju detaljne primere, onda treba da naučiš duboko da razmišljaš. Ako nisi u stanju da suštinu problema dokučiš dubokim razmišljanjem, potraži više ljudi sa kojima ćeš u zajedništvu razgovarati, razgovaraj na okupljanjima, opipavaj i tragaj dok obavljaš svoju dužnost, stiči prosvećenje i prosvetljenje, pa ćeš tako postepeno razumeti suštinu datog problema. Konačno, uđi u skladu sa načelima Božjih reči kako bi došao do rešenja tih teškoća. Tako su, na primer, neki ljudi lenji i nikada ne uspevaju da skupe snagu da obave svoju dužnost; no čim se spomenu jelo, piće i slavlje, oni se razvesele i postanu puni energije, kao da su iznenada živnuli. Kako lažne starešine rešavaju takve probleme? I oni imaju metod: zadaju tim ljudima više zadataka, ne ostavljajući im vremena za besposličenje. Može li taj pristup da reši problem? Neki ljudi s oklevanjem obavljaju čak i malu količinu posla koja im je zadata; žele samo da žive na tuđoj grbači, misleći da je najbolje da ne rade ništa! Koji je problem sa izrazito lenjim ljudima? On se odnosi na njihovu priroda-suštinu, na to da li vole pozitivne stvari, kao i na njihove sklonosti i težnje. Ima ljudi koji imaju nešto malo kova; ako su obični sledbenici bez ikakvog tereta koji im je dodeljen, nemaju energije da obavljaju svoj posao i ne uspevaju da se zainteresuju za njega. No, ako im se, u skladu sa njihovim kovom i dužnošću koju su u stanju da obavljaju, nametne teret da budu nadzornici i dozvoli da imaju neku titulu i preuzmu neke odgovornosti, budi se i njihovo interesovanje za rad. Ponekad, kada postanu neodgovorni u poslu ili lenji, može ih se orezati, a u drugim prilikama ih se može ohrabriti i pohvaliti. Tako ovi ljudi, kojima je stalo do ugleda, vole status i uživaju u tuđem laskanju, dobijaju energiju da obave svoju dužnost. Kada im padne na pamet da bi mogli da zabušavaju, ovako razmišljaju: „Moram dobro da radim zarad statusa, zarad tereta koji nosim.” Na taj način je moguće delimično rešiti problem lenjosti tih ljudi. Kada se lažne starešine susretnu sa takvim problemima vezanim za ljudskost ili stanja koja se tiču život-ulaska, a do kojih dolazi u procesu obavljanja dužnosti, veoma im je teško i zahtevno da ih reše. Oni ne znaju kako da reše ta stanja i probleme, niti koje Božje reči da koriste da bi došli do ciljanog rešenja. Njihov pristup je, uglavnom, da ljude ubeđuju ili nagovaraju da dobro rade; ako ubeđivanje i nagovaranje ne uspeju, onda pribegavaju ljutnji i orezivanju. Ako ni orezivanje ne uspe, čitaju tim ljudima nekoliko odlomaka oštrih Božjih reči da bi ih upozorili i dali im do znanja da treba da se dovedu u red. Ako ni to nema efekta, poslednja stvar kojoj pribegavaju je da urede da neko te ljude nadgleda i da upravlja njihovim radom. Imaju na raspolaganju samo tih par tehnika, pa ako one ne upale, ostaju bez opcija.

Ukratko, bez obzira na to s kojim se problemom suočavaju u svom radu, lažne starešine su nesposobne da proniknu u njegovu suštinu, muče se da dokuče stvarna stanja i okolnosti raznih ljudi, a pogotovo nisu kadri da proniknu u koren problema ili da shvate odakle da počnu kako bi ga najefikasnije rešili. Nedostaju im ta načela i metode

za rešavanje problema, pa zato rad lažnih starešina ne može da reši razne stvarne probleme. Oni su u stanju samo da propovedaju doktrine, da izvikuju slogane, da slede pravila i da otaljavaju. Kako takvi ljudi mogu da budu sposobni za posao crkvenog starešinstva? Ma koliko vežbali i ma koliko još godina verovali, neće biti sposobni za posao crkvenog starešinstva. Jeste li se i vi susretali sa takvim primerima? (U našoj crkvi je bio neko ko je obavljao dužnost domaćina i ko je uvek davao primedbe kojima je osuđivao i napadao, što je uticalo na naše obavljanje dužnosti i izazivalo prekidanje i ometanje. Pošto smo to prijavili starešini, on je samo insistirao da spoznamo sami sebe i da se pokorimo okruženju koje je Bog priredio, a nije rešio stvarni problem, što je uticalo na rad crkve. Tek kada je starešina zamenjen, problem je rešen.) To je tipično ispoljavanje lažnih starešina. To je vrsta lažnog starešine kakva se često vidi: onaj koji nije u stanju da prepozna zlog čoveka ili antihrista kada se sa njim susretne, pa drugima govori da budu strpljivi i tolerantni, da uče iz tog iskustva i da slušaju tog zlog čoveka ili antihrista. On ne raspoznaje antihriste ni zle ljude i ništa protiv njih ne preduzima. Nakon toliko razgovora u zajedništvu o načinima ispoljavanja antihrista, svako ko razume istinu je sada sigurno u stanju da prepozna nekoliko njih. No, da li su ti ljudi, kao lažne starešine, u stanju da pronađu na koji način taj razgovor u zajedništvu odgovara ponašanju antihrista? Jesu li u stanju da raspoznaju antihriste? (Nisu.) A koji je rezultat njihove nesposobnosti da raspoznaju antihriste? Moguće je da će im neki antihrist preoteti vlast, da će dozvoliti antihristu da preuzme kontrolu nad crkvom i da, na kraju, neće učiniti ništa dok antihrist bude osnivao nezavisno carstvo. Ako nisu u stanju da raspoznaju antihrista, nemaju načina ni da se prema njemu ophode kao prema svom neprijatelju i da ga razotkriju, raspoznaju i odbace; ako nisu u stanju da raspoznaju antihrista, vrlo je moguće da će se prema njemu odnositi kao prema bratu ili sestri, sa strpljenjem i tolerancijom, što će dovesti do toga da antihrist preuzme vlast i kontrolu nad crkvom. Stoga su posledice nesposobnosti raspoznavanja antihrista ozbiljne, nezamislivo grozne. Lažne starešine ne razumeju istinu; nisu u stanju da raspoznaju suštinu raznih vrsta ljudi. Oni samo propovedaju reči i doktrine i primenjuju pravila, imaju ljubavi za sve, pa svima dozvoljavaju da se pokaju i svima daju šansu, ma ko da je u pitanju. Zar to nije manir religijskog sveštenstva? Zar to nije manir fariseja? Lažne starešine, kada se susretnu sa antihristima, obično biraju kompromis i popuštanje, pa čak nalaze i izgovore i razloge da tvrde da to znači ophoditi se prema drugima s ljubavlju. I kada znaju da je neko problematičan i da je antihrist, oni niti se usuđuju da se sa njim konfrontiraju, niti imaju hrabrosti da ga raspoznaju i razotkriju; upravo to rade lažne starešine. Čak i kada su neka braća i sestre već raspoznali da je taj čovek zao ili da je antihrist, lažne starešine će reći: „Ne možemo tek tako olako da donosimo sud o ljudima i da ih osuđujemo. Taj čovek se sa toliko entuzijazma daje i toliko je voljan da plati cenu – to nije antihrist ni zao čovek. To što neko kaže nekoliko grubih reči ne znači da je zao, zar ne?” Lažne starešine nisu u stanju da vide suštinu ljudi, niti su u stanju da vide posledice antihristovih postupaka, pa se prema njemu uporno odnose s ljubavlju,

tolerancijom i strpljenjem i čak ga ohrabruju da razmisli, da sebe spozna i da se iskreno pokaje. Ma koliko antihrist pokušavao da sebe spozna, može li se njegova priroda promeniti? Može li on sebe istinski spoznati? Naravno da ne može. Iako antihristi spolja deluju kao da se nekih stvari odriču i kao da se pomalo daju, oni iznutra gaje ambicije i pletu velike spletke. Razlog iz kojeg lažne starešine nisu u stanju da prozru takve ljude kao antihriste je taj što lažne starešine ne razumeju istinu, niti su u stanju da raspoznaju razne vrste ljudi. Nisu u stanju da proniknu u priroda-suštinu raznih ljudi, niti znaju kako da se prema njima ophode i kako da sa njima postupaju. Kada vide druge kako razotkrivaju antihriste, ne usuđuju se da im se pridruže, a još više se plaše da preduzmu bilo kakve mere protiv antihrista, u strahu od odmazde u slučaju da ih uvrede. Njihov pristup antihristima ograničava se na propovedanje doktrina i ubeđivanje. Pored toga što su nesposobni da raspoznaju zle ljude i antihriste, lažne starešine nisu u stanju ni da reše razne probleme koji postoje među Božjim izabranim narodom. To je dokaz da lažne starešine uopšte ne poseduju ni najmanje razumevanje istine; nesposobni su da reše stvarne probleme i nisu nikako u stanju da povedu Božji izabrani narod u istina-stvarnost. Ma šta lažne starešine govorile ili radile, od njih nećeš čuti nikakve reči svetlosti usled prosvećenja Svetim Duhom, a još manje ćeš videti da poseduju ma kakvu istina-stvarnost. Stoga od lažnih starešina nema nikakve koristi ni pomoći kada je reč o ljudskom život-ulasku; ono malo posla što obavljaju sastoji se isključivo od propovedanja reči i doktrina, izvikivanja slogana i otaljavanja. Oni uopšte ne uspevaju da izvrše funkciju koju treba da vrši starešina.

To je kraj našeg današnjeg razgovora u zajedništvu. Doviđenja!

9. januar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (2)

Hajde da se najpre osvrnemo na glavni sadržaj našeg razgovora u zajedništvu sa prethodnog okupljanja. (Prošli put si Ti nabrojao petnaest odgovornosti starešina i delatnika, i uglavnom si besedio o prve dve: prva je predvođenje ljudi da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči; druga je upoznavanje sa stanjem svih vrsta osoba i rešavanje raznih poteškoća s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak. Na osnovu te dve stavke, Ti si detaljno analizirao odgovarajuća ispoljavanja lažnih starešina.) Jeste li ikada razmišljali o tome koju od te dve odgovornosti biste vi bili u stanju da ispunite da ste starešina? Mnogi ljudi uvek osećaju da su nekog kova, da imaju nešto inteligencije i neki osećaj tereta, pa stoga žele da se nadmeću za položaj starešine, ne želeći da budu obični sledbenici. Zato najpre pogledaj da li si ti u stanju da ispuniš te dve odgovornosti, te koju od njih si sposobniji da obavljaš i kadar da preuzmeš. Hajde da za sada ne govorimo o tome da li imaš kov da postaneš starešina ili da li poseduješ tu radnu sposobnost ili osećaj tereta, već da najpre pogledamo da li si u stanju da dobro ispuniš te dve odgovornosti. Jeste li ikada razmišljali o tom pitanju? Neki će možda reći: „Ja ne planiram da budem starešina, pa zašto bih o tome razmišljao? Treba samo dobro da obavljam svoj posao – to pitanje nema nikakve veze sa mnom. U ovom životu, ne želim da ikada budem starešina i ne želim da ikada preuzmem odgovornosti starešine ili delatnika, tako da ne moram nikada ni da razmišljam o takvim pitanjima.” Je li ta tvrdnja ispravna? (Nije.) Čak i ako ne želiš da budeš starešina, zar ne treba ipak da znaš koliko dobro čovek koji te predvodi obavlja te dve odgovornosti, da li je ispunio svoje odgovornosti, da li ima potreban kov, sposobnosti i osećaj tereta i da li ispunjava ta dva uslova? Ako te stvari ne razumeš ili nisi u stanju da pronikneš u njih, pa te taj čovek povede u bezdan, hoćeš li toga biti svestan? Ako ga samo zbunjeno slediš, onda si tupan; ako ne znaš da je on lažni starešina ili da te vodi na stranputicu, ili ne znaš gde te vodi, bićeš u opasnosti. Pošto ne razumeš delokrug odgovornosti starešina i delatnika i nemaš sposobnost da prepoznaš lažne starešine sledićeš ga zbunjeno i učinićeš sve što od tebe bude tražio, ne znajući da li je to o čemu on sa tobom u zajedništvu razgovara u skladu s istinom Božjih reči i da li je to stvarnost. Pošto je takav čovek pun entuzijazma, pošto je užurban, naporno radi od jutra do mraka i u stanju je da plati cenu, pošto čoveku u nevolji uvek pruži pomoć i ne ignoriše ga, misliće da je on starešina u skladu sa merilom. Ti ne znaš da je lažni starešina lišen sposobnosti da shvati Božje reči, da, ma koliko dugo bude obavljao posao, on neće razumeti Božje namere niti spoznati Njegove zahteve, neće biti u stanju čak ni da raspozna šta su doktrine a šta su istina-stvarnosti; neće znati kako da shvati Božje reči i istinu na čist način, niti će znati kako da jede i pije Božje reči – iz ovoga je očigledno da je to lažni starešina. Lažni starešina ne postiže nikakve rezultate u poslu koji obavlja. On će sa tobom razgovarati u zajedništvu i otaljavati svoj posao, ali mu neće biti jasno u kakvom si stanju, sa kakvim se teškoćama suočavaš i da li su one, u stvari,

rešene, pa tako ni ti sam nećeš znati te stvari. On će površno čitati Božje reči i sa tobom u zajedništvu razgovarati o istini, ali ti ćeš i dalje živeti u pogrešnom stanju i neće biti nikakvog preokreta. Sa ma kakvim teškoćama se ti susretao, lažni starešina će delovati kao da ispunjava svoje odgovornosti, ali nijedan od tvojih problema neće biti rešen zahvaljujući njegovoj pomoći ili razgovoru u zajedništvu sa njim, pa će se problemi nastaviti. Je li to starešina koji je u skladu sa merilom? (Nije.) Koje istine, dakle, treba da raspoznaš da bi uočio ta pitanja? Treba da razumeš da li starešine i delatnici svaki zadatak obavljaju i svaki problem rešavaju u skladu sa zahtevima Božjih reči, da li je svaka reč koju izgovore praktična i da li odgovara istini u Božjim rečima. Pored toga, treba da razumeš da li te, kada se suočavaš sa raznim teškoćama, njihov pristup rešavanju problema vodi ka razumevanju Božjih reči i sticanju puta praktičnog delovanja, ili oni samo izgovaraju nekakve reči i doktrine, izvikuju slogane i opominju te. Neke starešine i delatnici vole ljudima da pomažu podsticanjem, neki motivisanjem, a neki, opet, razotkrivanjem, optuživanjem i orezivanjem. Bez obzira na metod koji koriste, ako te oni istinski navode da zakoračiš u istina-stvarnost i da rešiš svoje stvarne teškoće, ako ti pomažu da razumeš kakve su Božje namere, pa ti time omoguće da spoznaš sebe i pronađeš put praktičnog delovanja, onda ćeš, kada se u budućnosti budeš suočavao sa sličnim situacijama, imati put koji ćeš slediti. Stoga, najosnovnije merilo za procenu da li starešina ili delatnik ispunjava standarde jeste njegova sposobnost da koristi istinu u rešavanju tuđih problema i teškoća, da ljudima omogući da razumeju istinu i da steknu put praktičnog delovanja.

Prošli put smo, manje-više, u zajedništvu razgovarali o prvoj i drugoj odgovornosti starešina i delatnika i detaljno smo analizirali određena ispoljavanja lažnih starešina u vezi sa te dve odgovornosti. Njihova primarna ispoljavanja su plitko i površno shvatanje Božjih reči i nerazumevanje istine. Očigledno je da oni, usled toga, nisu u stanju da druge predvode da razumeju Božje reči i da dokuče Njegove namere. Kada se ljudi suoče sa teškoćama, lažne starešine nisu u stanju da se oslone na sopstveno iskustveno znanje da bi te ljude predvodili da razumeju istinu i da zakorače u stvarnost, kako bi imali put koji će slediti, niti su kadri da ih navedu da, usred raznih teškoća, razmišljaju o sebi i da sebe spoznaju, dok ujedno rešavaju te teškoće. Hajde stoga da danas najpre razgovaramo o tome koje su teškoće život-ulaska i koje su razne uobičajene teškoće povezane sa život-ulaskom, sa kojima se ljudi u svakodnevnom životu često susreću. Hajde da sačinimo konkretan sažeti pregled tih stvari. Da li treba o tome da razgovaramo u zajedništvu? (Treba.) Sada ste donekle zainteresovani za te teme povezane sa život-ulaskom, zar ne? Kada sam prvi put sa vama komunicirao i razgovarao, ma šta da sam rekao, vi ste bili obamrli, otupeli i tromi i sporo ste reagovali. Delovalo je da ništa ne razumete i da ne posedujete nikakav rast, a kamoli život-ulazak. Kada sada razgovaramo o pitanjima koja se tiču promene život-naravi, većina vas je relativno zainteresovana za tu temu i ima nekakve reakcije na nju. To je pozitivna pojava. Da niste obavljali svoje dužnosti, da li biste mogli da postignete te stvari? (Ne bismo.) To je Božja blagodat; sve je to posledica Njegove naklonosti.

Druga stavka: Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak (2. deo)

Osam vrsta teškoća život-ulaska

I. Teškoće povezane sa obavljanjem dužnosti

Što se tiče teškoća život-ulaska, hajde da najpre bacimo jedan širi pogled na teškoće povezane sa obavljanjem svojih dužnosti. Kada se u obavljanju svojih dužnosti suočiš sa problemima koji se tiču primene istine i kada nisi u stanju da se sa stvarima nosiš u skladu s načelima, zar to nije teškoća pri život-ulasku? (Jeste.) Prosto rečeno, tokom obavljanja dužnosti, javljaju se razna stanja, ideje, gledišta i određeni neispravni načini razmišljanja. Dakle, koje konkretne teškoće postoje u tom pogledu? Imamo, na primer, slučaj kada čovek, dok obavlja svoje dužnosti, uvek nastoji da bude nemaran, lukav i da zabušava – zar to nije stanje koje se često ispoljava i otkriva pri obavljanju dužnosti? Imamo i slučaj kada čovek ne vodi brigu o sopstvenom poslu, već se u obavljanju dužnosti stalno poredi sa drugima, odnosi se prema mestu gde obavlja dužnost kao prema igralištu ili bojnom polju, te, pri svakom obavljanju dužnosti, razmišlja o tome kako da nađe neki „reper" i u sebi govori: „Videću ko je bolji od mene i ko može da izazove moj borbeni duh, pa ću se sa njim takmičiti, nadmetati i porediti, kako bih video ko postiže bolje rezultate i ko je efikasniji u obavljanju dužnosti, a ko bolji u pridobijanju ljudskih srca." Zatim imamo slučaj kada čovek razume načela po kojima treba da obavlja svoju dužnost, ali ne želi da ih se pridržava, niti da postupa u skladu s istinom u Božjim rečima ili sa zahtevima Božje kuće, već uvek radije u obavljanje svoje dužnosti unosi svoje lične sklonosti, govoreći: „Ja volim da radim stvari ovako, ja volim da radim stvari onako; ja sam spreman da radim ovako, želim da radim onako." To je samovolja, stalna želja da se sledi vlastita volja i da se ponaša po svome, u skladu sa svojim sklonostima, oglušujući se o zahteve Božje kuće i birajući skretanje sa pravog puta. Zar to nisu stvarna ispoljavanja koja većina ljudi prikazuje u obavljanju svojih dužnosti? Jasno je da se sva ta pitanja tiču teškoća u obavljanju dužnosti. Molim vas dodajte još nešto. (Kada neko nije u stanju da skladno sarađuje sa drugima u obavljanju svoje dužnosti i kada je uvek sam sebi zakon.) I to se ubraja u teškoće. Kada neko nije u stanju da skladno sarađuje sa drugima u obavljanju svoje dužnosti, uvek želi da bude sam sebi zakon i da njegova bude poslednja; kada je suočen s problemima, želi da se unizi da bi tražio savete i slušao tuđa mišljenja, ali nije u stanju da to primeni i oseća nelagodu kada pokuša da to primeni – to je problem. (Kada neko, dok obavlja dužnost, uvek štiti sopstvene interese, sebičan je i podao, pa iako u stvari zna kako da reši iskrsli problem, oseća da to nema nikakve veze sa njim, boji se da preuzme odgovornost u slučaju da nešto pođe po zlu, te se samim tim ne usuđuje ni da istupi.) Kada neko ne rešava uočeni problem, smatra da on nema veze sa njim i ignoriše ga – i to se ubraja u slučajeve nelojalnog obavljanja dužnosti. Bez obzira na to da li je neki zadatak tvoja odgovornost, ako si u stanju da

pronikneš u problem i da ga rešiš, treba da ispuniš tu odgovornost. To je tvoja dužnost i posao koji je tebi zapao. Ako je nadzornik u stanju da reši taj problem, pusti ga, ali ako nije, treba ti da istupiš i da ga rešiš. Nemoj da deliš probleme po tome u čiji delokrug odgovornosti spadaju – to je nelojalnost prema Bogu. Ima li još nešto? (Kada se neko, pri obavljanju dužnosti, uzda da će inteligencijom i talentom obaviti posao, umesto da traga za istinom.) Ima mnogo takvih ljudi. Uvek misle da poseduju inteligenciju i kov, i ravnodušni su prema svemu što ih zadesi; uopšte ne tragaju za istinom i isključivo postupaju po svojoj volji, pa stoga nijednu dužnost nisu u stanju da obave propisno. Sve su to teškoće sa kojima se ljudi suočavaju u obavljanju svojih dužnosti.

II. Problemi povezani sa čovekovim odnosom prema vlastitim izgledima i sudbini

Kako se čovek odnosi prema svojim izgledima i sudbini takođe je značajno pitanje povezano sa život-ulaskom. Neki ljudi su spremni da plate cenu ako veruju da ima nade da budu spaseni, a postaju negativni ako misle da nade nema. Ako ih Božja kuća ne unapredi i ne neguje, nisu spremni da plate cenu, već otaljavaju obavljanje svojih dužnosti, ne preuzimajući odgovornost. Ma šta radili, uvek imaju u vidu svoje izglede i sudbinu, pa sebi postavljaju pitanje: „Hoću li zaista imati dobro odredište? Jesu li Božja obećanja pomenula kakvi će biti izgledi i odredište čoveka kao što sam ja?" Ako ne pronađu tačan odgovor, ponestaje im entuzijazma za bilo kakav posao. Ako ih Božja kuća unapredi i neguje, napune se energijom i naročito su preduzimljivi u svemu što rade. No, ako ne obave dobro svoju dužnost pa budu smenjeni, odmah postaju negativni, te dižu ruke od svoje dužnosti, ostavljajući svaku nadu. Kada se suoče sa orezivanjem, misle: „Zar me Bog više ne voli? Ako je tako, trebalo je to ranije da kaže, umesto da ometa moje ovozemaljske težnje!" Ako ih smene, misle: „Zar me ne gledaju s nipodaštavanjem? Ko li me je prijavio? Da li oni to mene uklanjaju? Ako je tako, trebalo je to ranije da kažu!" Štaviše, srca su im puna trgovanja, zahteva i nerazumnih molbi za Boga. Ma šta crkva uredila da rade, oni smatraju da je osnovni preduslov za obavljanje tog posla mogućnost da imaju dobre izglede, dobru sudbinu i Božje blagoslove. Njihovi preduslovi za prihvatanje i pokoravanje su, u najmanju ruku, da se drugi prema njima ophode sa lepim izrazom i stavom i da o njima imaju dobro mišljenje. Zar to nisu ispoljavanja njihovog odnosa prema vlastitim izgledima i sudbini? Dodajte još nešto. (Ako, dok obavljaju dužnosti, dođe do odstupanja ili problema, pa oni budu orezani, takvi ljudi se žale na Boga i zauzimaju gard prema Njemu; boje se da ne budu otkriveni i uklonjeni, te uvek sebi obezbeđuju izlaznu strategiju.) Boje se da ne budu otkriveni i uklonjeni i uvek sebi obezbeđuju izlaznu strategiju – i to su ispoljavanja njihovog odnosa prema vlastitim izgledima i sudbini. (Kada neko vidi da se Božje reči razotkrivanja i karakterizacije poklapaju sa njim, ili se suoči sa orezivanjem i oseti stid, pa za sebe zaključi da je smetenjak, đavo i Sotona i da je nesposoban da prihvati istinu. Tada utvrđuje da nema nade da bude spasen i postaje negativan.) Ljudi nisu u stanju da se u

potpunosti odreknu sopstvenih namera i želja kada je reč o njihovim izgledima i sudbini. Dosledno se prema njima odnose kao prema nečem najvažnijem i upravo tako streme ka njima, smatrajući ih pogonskom silom i preduslovom za sve čemu teže. Kada se suoče sa sudom, grdnjom, kušnjama, oplemenjivanjem ili razotkrivanjem, ili se nađu u opasnim okolnostima, odmah pomisle: „Zar me Bog više ne želi? Odbacuje li me On to s gnušanjem? Ton kojim sa mnom govori vrlo je strog; zar ne želi da me spase? Zar želi da me ukloni? Ako želi da me ukloni, trebalo bi to da kaže što pre, dok sam još mlad, da ne bi sputao moje ovozemaljske težnje." Iz toga se rađaju negativnost, otpor, protivljenje i mlitavost. To su neka od stanja i ispoljavanja koja se tiču ljudskog odnosa prema vlastitim izgledima i sudbini. To je značajna teškoća povezana sa život-ulaskom.

III. Teškoće povezane sa međuljudskim odnosima

Da pogledamo sada jedan drugi aspekt – međuljudske odnose. I to je značajna teškoća povezana sa život-ulaskom. Kako se odnosiš prema ljudima koje ne voliš, prema ljudima čija se mišljenja razlikuju od tvojih, prema ljudima koji su ti bliski, prema ljudima koji su sa tobom u porodičnom odnosu ili koji su ti pomogli, prema ljudima koji te uvek brzo upozore, govore ti istinu i pomažu ti; potom, da li si u stanju da se prema svakom čoveku odnosiš pošteno, kako postupaš kada dođe do spora između tebe i drugih ljudi, ili kada se među vama pojave ljubomora i sukobi, te nisi u stanju da skladno komuniciraš, pa čak ni da skladno sarađuješ u procesu obavljanja svojih dužnosti – to su neka stanja i ispoljavanja povezana sa međuljudskim odnosima. Ima li i drugih? (Kada neko uvek hoće da ugodi drugima i ne usuđuje se da progovori kada otkrije da neko drugi ima probleme, iz straha da ga ne uvredi.) To je stanje do kojeg dolazi kada se čovek boji da druge ne uvredi. (Isto tako, kako se čovek odnosi prema starešinama i delatnicima i prema ljudima koji imaju moć i status.) Kako se odnosiš prema starešinama i delatnicima ili prema ljudima koji imaju moć i status – da li im laskaš i ulaguješ im se, ili se prema njima odnosiš korektno – to je posebno ispoljavanje čovekovog odnosa prema onima koji imaju moć i uticaj. To su manje-više teškoće međuljudskih odnosa.

IV. Problemi povezani sa ljudskim osećanjima

Hajde da malo razgovaramo o ljudskim osećanjima. Koji su problemi povezani sa osećanjima? Prvi je na koji način procenjuješ članove svoje porodice i kako se odnosiš prema onom što oni rade. Izraz „ono što oni rade" ovde prirodno uključuje situacije kada oni prekidaju i ometaju crkveni rad, kada iza leđa donose sud o ljudima, kada se upuštaju u neke prakse bezvernika, i tako dalje. Jesi li u stanju da se prema tim stvarima odnosiš nepristrasno? Kada treba da napišeš ocenu nekog člana porodice, jesi li u stanju da to učiniš objektivno i nepristrasno i da svoja osećanja ostaviš po strani? To je povezano sa tvojim odnosom prema članovima porodice. Osim toga, gajiš li osećanja prema onima sa kojima se slažeš ili koji su ti prethodno pomogli? Jesi li u stanju da njihove postupke i vladanje posmatraš objektivno, nepristrasno i ispravno? Ako prekidaju i ometaju rad

crkve, hoćeš li biti u stanju da ih bez odlaganja prijaviš i razotkriješ kada za to saznaš? Osim toga, gajiš li osećanja prema onima koji su ti relativno bliski ili dele tvoja interesovanja? Poseduješ li sposobnost nepristrasne i objektivne procene, određivanja i obračunavanja sa njihovim postupcima i ponašanjem? Kada bi se, recimo, crkva sa tim ljudima sa kojima imaš emotivnu vezu obračunala u skladu sa načelima i kada ishod toga ne bi bio u skladu sa tvojim predstavama – kako bi se ti prema tome odnosio? Da li bi bio u stanju da budeš poslušan? Da li bi potajno nastavio svoju upletenost sa njima i da li bi dozvolio da te navedu na stranputicu ili čak potaknu da za njih nalaziš izgovore, da ih pravdaš i braniš? Da li bi priskočio u pomoć onima koji su tebi pomogli i primio metak za njih, a zanemario istina-načela i ignorisao interese Božje kuće? Zar razna ova pitanja nisu povezana sa osećanjima? Neki pitaju: „Zar se osećanja ne vezuju samo za rođake i članove porodice? Zar opseg osećanja ne obuhvata samo roditelje, braću, sestre i druge članove porodice?" Ne, osećanja se odnose na širok krug ljudi. Da i ne ulazimo u nepristrasnost pri proceni članova sopstvene porodice – neki ljudi nisu u stanju da nepristrasno procene ni svoje dobre prijatelje i drugove, pa izvrću činjenice kada govore o njima. Ako se, na primer, neki njihov drug ne bavi svojim pravim poslom, već se, pri obavljanju dužnosti, stalno upušta u nepoštene i rđave prakse, opisaće ga kao nekog ko je nestašan i reći da je njegova ljudskost nezrela i da još uvek nije stabilna. Zar te reči nisu obojene osećanjima? Tako se izgovaraju reči prepune osećanja. Ako neko ko sa njima nema nikakve veze ne mari da propisno radi i upušta se u nepoštene i rđave prakse, oni će o tom čoveku imati da kažu mnogo oštrije stvari, pa će ga možda i osuditi. Zar se time ne ispoljavaju govor i postupanje na osnovu osećanja? Jesu li ljudi koji žive prema svojim osećanjima nepristrasni? Jesu li časni? (Nisu.) Šta je problem s ljudima koji govore prema svojim osećanjima? Zašto nisu u stanju da se prema drugima odnose pravično? Zašto nisu kadri da govore na osnovu istina-načela? Ljudi koji su dvolični i nikada svoje reči ne zasnivaju na činjenicama – rđavi su. Ne biti nepristrastan u govoru, uvek govoriti prema svojim osećanjima i sebe radi, a ne u skladu sa istina-načelima, ne misliti na rad Božje kuće, već samo štititi lična osećanja, slavu, dobit i status – to je karakter antihrista. Tako govore antihristi; sve što kažu je rđavo, izaziva prekide i ometanja. Ljudi koji žive usred svojih telesnih sklonosti i interesa žive u svojim osećanjima. Ljudi koji žive po svojim osećanjima uopšte ne prihvataju i ne primenjuju istinu. Oni koji govore i postupaju na osnovu svojih osećanja nemaju nimalo istina-stvarnosti. Ako takvi ljudi postanu starešine, nesumnjivo će biti lažne starešine ili antihristi. Ne samo da su nesposobni da obavljaju stvaran posao, već se mogu upustiti i u razna zlodela. Sigurno će biti uklonjeni i kažnjeni.

V. Problemi povezani sa žudnjom za telesnim udobnostima

I žudnja za telesnim udobnostima je ozbiljan problem. Šta mislite, koja su neka od ispoljavanja žudnje za telesnim udobnostima? Koje primere možete da date iz onoga što ste videli u svom sopstvenom iskustvu? Ubraja li se u to uživanje u prednostima

statusa? (Ubrajaju se.) Ima li još nešto? (Kada su nekom, pri obavljanju dužnosti, laki zadaci draži od teških, te uvek bira lagan posao.) Kada obavljaju dužnost, ljudi uvek biraju lakše poslove, one koji ne umaraju i koji ne podrazumevaju izlaganje vremenskim neprilikama. Ovo predstavlja biranje lakih poslova i izbegavanje teških i to je manifestacija žudnje za telesnim udobnostima. Šta još? (Uvek se žale kada je njihova dužnost pomalo teška, pomalo zamorna i kada ona podrazumeva da plate neku cenu.) (Zaokupljenost hranom, odećom i telesnim užicima.) Sve ovo su manifestacije žudnje za telesnim udobnostima. Kada takva osoba vidi da je zadatak previše naporan ili rizičan, ona ga utrapi nekom drugom; takvi ljudi sami obavljaju samo ležerne poslove i smišljaju izgovore, tvrdeći da su lošeg kova, da nemaju radne sposobnosti i da ne mogu da preuzmu na sebe taj zadatak – kada je zapravo reč o tome da žude za telesnim udobnostima. Ma kakav posao obavljali i ma kakvu dužnost vršili, ne žele da pate. Ako im kažeš da će, kada završe sa poslom, biti dinstanog mesa za jelo, oni posao obave vrlo brzo i efikasno i ne moraš da ih požuruješ, da vršiš pritisak na njih, ni da ih nadzireš; ali, ako nema dinstanog mesa i ako moraju da rade prekovremeno, oni odlažu, iznalaze sve vrste razloga i izgovora da posao odlože, pa kad malo odrade, kažu: „Nešto sam ošamućen, utrnula mi je noga, iscrpljen sam! Celo telo me boli, je li mogu malo da se odmorim?” Šta je ovde problem? Taj čovek žudi za telesnim udobnostima. Imamo i slučaj kada se ljudi, dok obavljaju dužnost, večito žale na teškoće, ne žele da ulože trud, čim imaju malu pauzu – sednu da se odmore, dokono brbljaju, bespose ili se zabavljaju. A kada se količina posla poveća, pa im to poremeti ritam i životnu rutinu, postanu nesrećni i nezadovoljni. Zanovetaju i žale se, te počinju nemarno da obavljaju svoju dužnost. To je žudnja za telesnim udobnostima, zar ne? Na primer, neke žene, da bi održale figuru, svaki dan vežbaju i na spavanje idu svakog dana u isto vreme kako bi ostale lepe. No, čim je na poslu gužva i te rutine im se poremete, one postaju nesrećne, pa kažu: „Ovo ne valja; stvari se previše odlažu zbog obavljanja ovog posla. Ne mogu da dozvolim da on utiče na moja lična posla. Neću obraćati pažnju ni na koga ko pokuša da me požuruje; radiću svojim tempom. Kada bude vreme za jogu, radiću jogu. Kada bude vreme za spavanje zarad lepote, odspavaću. Nastaviću da radim te stvari isto kao i ranije. Nisam ja luda da toliko radim kao svi vi. Za par godina pretvorićete se u neprivlačne starice, tela će vam otići i nećete više biti vitke. Niko neće hteti da vas pogleda i nećete imati nimalo samopouzdanja u životu.” One zarad telesnog uživanja, zarad lepote, zarad toga da se drugima dopadaju i da žive sa većim samopouzdanjem, odbijaju da se odreknu telesnih zadovoljstava i sklonosti, ma koliko zauzete bile sa svojim dužnostima. To je prepuštanje telesnim udobnostima. Neki kažu: „Bog je nestrpljiv, a mi treba da budemo obzirni prema Njegovim namerama.” Ali, te žene kažu: „Ja ne vidim da je Bog nestrpljiv; meni je dobro dok god ja nisam nestrpljiva. Ako ja budem obzirna prema Božjim namerama, ko će biti obziran prema mojim?” Imaju li takve žene imalo ljudskosti? Zar nisu pravi đavoli? Ima i nekih ljudi koji, ma kako zaposleni bili i ma kolika žurba vladala u njihovom poslu, neće dopustiti da to utiče na njihovo odevanje

i izbor odeće. Svakodnevno provode sate šminkajući se, i kao svog imena se sećaju šta će obući određenog dana i kako da to uklope sa cipelama, isto kao što u glavi drže svoj raspored kozmetičkih tretmana i masaža i nikad ne pobrkaju te stvari. No, kada je reč o tome koliko istine razumeju, koje istine još uvek ne razumeju ili nisu u njih zakoračili, koje stvari i dalje obavljaju površno i bez odanosti, koje su iskvarene naravi pokazali, i o sličnim pitanjima u vezi sa istinom koja uključuju život-ulazak, oni o tim stvarima ne znaju baš ništa. Kada ih o njima upitate, oni su potpune neznalice. No, kada je reč o temama vezanim za telesne užitke – o hrani, piću i zabavi – mogu da melju bez kraja i konca, ne možete da ih zaustavite. Ma koliko posla bilo u crkvenom radu i u njihovim dužnostima, rutina i normalno stanje njihovog života nikada se ne prekidaju. Nikada nisu nemarni ni prema najsitnijem detalju telesnog života i imaju nad njima savršenu kontrolu, vrlo su strogi i ozbiljni. No, kada imaju posla sa radom Božje kuće, ma koliko važno bilo neko pitanje, pa čak i ako se radi o bezbednosti braće i sestara, oni se prema tome odnose nemarno. Nije ih briga čak ni za one stvari koje se tiču Božjeg naloga ili dužnosti koju treba da obave. Ne preuzimaju baš nikakvu odgovornost. To je prepuštanje telesnim udobnostima, zar ne? Da li su ljudi koji se prepuštaju telesnim udobnostima pogodni za obavljanje dužnosti? Čim neko pokrene temu obavljanja svoje dužnosti ili govori o plaćanju cene i trpljenju teškoća, oni stalno odmahuju glavom. Imaju previše problema, puni su žalbi i ispunjeni negativnošću. Takvi ljudi su beskorisni, nisu kvalifikovani za obavljanje svoje dužnosti i treba ih eliminisati. Što se tiče žudnje za telesnim udobnostima, ovde ćemo stati.

VI. Teškoće povezane sa samospoznajom

Spoznaja samog sebe je najvažniji aspekt život-ulaska. No, za većinu ljudi, pošto ne vole istinu i ne streme ka njoj, spoznaja samog sebe postaje najveća teškoća. Stoga je izvesno da oni koji ne vole istinu nisu u stanju da sebe istinski spoznaju. Koji su aspekti samospoznaje? Prvi je znanje o tome koje se iskvarene naravi otkrivaju u tvom govoru i u tvojim postupcima. Ponekad je to nadmenost, u drugim prilikama je lažljivost, ili pak rđavost, nepopustljivost, ili izdaja, i tako dalje. Nadalje, kada čoveka nešto zadesi, on treba sebe da preispita da bi video da li ima ikakve namere ili motive koji nisu u skladu s istinom. Treba da ispita i da li ima nečega u njegovom govoru ili postupcima što se opire Bogu ili se protiv Njega buni. Naročito treba da ispita da li ima osećaj za podnošenje bremena, da li je odan kada je reč o dužnosti, da li se iskreno daje za Boga i da li je proračunat ili površan. Samospoznaja znači i da znaš da li imaš predstave, uobrazilju i ekstravagantne zahteve, da li pogrešno razumeš Boga ili imaš na Njega pritužbe, te da li imaš nameru da se pokoriš. Znači da znaš da li si u stanju da tragaš za istinom, da li prihvataš od Boga i da li imaš bogopokorno srce u svom odnosu prema situacijama, ljudima, događajima i stvarima koje Bog orkestrira. Znači da znaš da li imaš savesti i razuma i da li si ljubitelj istine. Znači da znaš da li se pokoravaš ili pokušavaš da se prepireš kada te stvari zadese, da znaš da li se uzdaš u predstave i u uobrazilju

ili, pak, tragaš za istinom u svom odnosu prema tim pitanjima. Sve to spada u delokrug samospoznaje. Čovek treba da razmišlja o tome da li voli istinu i da li ima istinsku veru u Boga u svetlu svog odnosa prema raznim situacijama i ljudima, događajima i stvarima. Ako čovek može da uvidi svoju iskvarenu narav i da vidi kako je veliko njegovo buntovništvo protiv Boga, to će značiti da je porastao. Osim toga, kada je reč o stvarima koje se tiču čovekovog ophođenja prema Bogu, on treba da razmisli o tome da li u svom odnosu prema Božjem imenu i ovaploćenju ima predstave, strah, ili pokornost, a naročito kakav je njegov stav prema istini. Čovek treba da spozna i svoje nedostatke, svoj rast, kao i to da li ima istina-stvarnost, da li su njegovo stremljenje i put kojim korača ispravni i u skladu sa Božjim namerama. Sve su to stvari koje ljudi treba da spoznaju. Ukratko, razni aspekti samospoznaje suštinski se sastoje od sledećeg: od spoznaje da li je nečiji kov dobar ili loš, spoznaje o svom karakteru, spoznaje o namerama i motivima vlastitih postupaka, spoznaje o iskvarenoj naravi i priroda-suštini koju čovek otkriva, spoznaje o svojim sklonostima i težnjama, spoznaje o putu kojim čovek korača, spoznaje o svojim pogledima na stvari, spoznaje o svom stanovištu prema životu i o svojim vrednostima, i spoznaje o svom stavu prema Bogu i istini. Samospoznaja se uglavnom sastoji od tih aspekata.

VII. Razna ispoljavanja ljudi u ophođenju prema Bogu

Sledeći deo sadržaja o život-ulasku tiče se raznih ljudskih ispoljavanja u ophođenju prema Bogu. Na primer, ljudi mogu imati predstave o Bogu, mogu razviti pogrešno razumevanje o Njemu i zauzeti gard prema Njemu, mogu Mu postavljati nerazumne zahteve, uvek nastojati da Ga izbegnu, ne voleti reči koje On izgovara i stalno pokušavati da Ga proučavaju. Mogu isto tako biti nesposobni da proniknu u Božju svemoć ili da je priznaju, mogu večno gajiti stav sumnje o Božjoj neprikosnovenosti, o Njegovim uređenjima i autoritetu, kao i biti potpuno lišeni spoznaje o tim stvarima. Nadalje, postoji i slučaj kada ljudi, ne samo da ne izbegavaju i ne poriču klevete i huljenje nevernika i sveta usmerene protiv Boga, već čak imaju želju i da pitaju da li su istiniti i da li odgovaraju činjenicama. Zar to ne znači da sumnjaju u Boga? Pored tih ispoljavanja, koja još postoje? (Biti sumnjičav prema Bogu i iskušavati Ga.) (Pokušavati da se dodvoriš Bogu.) (Ne želeti da prihvatiš Božje ispitivanje.) Ne želeti da prihvatiš Božje ispitivanje i istovremeno sumnjati da je Bog u stanju da ispita dubinu ljudskih srca. (Postoji i suprotstavljanje Bogu.) I to je jedno od ispoljavanja – suprotstavljanje Bogu i negodovanje protiv Njega. Postoji i prezriv i potcenjivački stav u ophođenju prema Bogu, u razgovoru sa Njim i u druženju sa Njim. Ima li još nešto? (Nemarnost prema Bogu i varanje Boga.) (Žalbe na Boga.) Nikada se ne pokoriti i ne tragati za istinom kada si suočen s nekim stvarima, već se večito pravdati i žaliti. (Donošenje suda o Bogu i bogohuljenje.) (Nadmetanje sa Bogom za status.) (Cenkanje sa Bogom i iskorišćavanje Boga.) (Poricanje Boga, odbacivanje Boga i izdaja Boga.) Sve su to suštinska pitanja; to su razna stanja i iskvarene naravi koji se pojavljuju u odnosu ljudi prema Bogu. To su, u osnovi, razna ispoljavanja odnosa ljudi prema Bogu.

VIII. Stavovi i razna ispoljavanja ljudi u odnosu prema istini

Još jedan aspekt sadržaja o život-ulasku jeste kako se ljudi odnose prema istini. Koja su ispoljavanja tog aspekta? Odnos prema istini kao prema nekoj teoriji ili sloganu, kao prema pravilu, ili kao prema kapitalu za život na račun crkve i za uživanje u prednostima statusa. Molim vas dodajte još nešto. (Odnos prema istini kao prema duhovnoj hrani.) Odnos prema istini kao prema duhovnoj hrani kako bi se ispunile vlastite duhovne potrebe. (Neprihvatanje istine i odbojnost prema njoj.) To je stav prema istini. (Uverenje da su Božje reči namenjene da razotkriju druge ljude i da one nemaju nikakve veze sa tobom i smatranje sebe gospodarem istine.) Baš ste prikladno opisali to ispoljavanje. Ljudi sa tim ispoljavanjem smatraju da razumeju sve istine koje je Bog izgovorio i smatraju da se ljudske iskvarene naravi i suštine koje On razotkriva odnose na druge ljude, a ne na njih same. Sebe vide kao gospodare istine, pa često koriste Božje reči da drugima drže predavanja, kao da oni sami nemaju iskvarene naravi i kao da su već otelotvorenje i glasnogovornici istine. Kakva su oni to đubrad? Hoće da budu otelotvorenje istine – zar nisu baš kao Pavle? Pavle je porekao da Gospod Isus jeste Hristos i Bog; želeo je da on sam bude Hristos i Sin Božji. Ti ljudi su poput Pavla, od iste su fele kao i on, antihristi su. Ima li još nešto? (Odnos prema Božjim rečima kao da su to reči običnog čoveka, a ne istina koju treba sprovesti u delo, te nipodaštavajući i brzoplet stav prema Božjim rečima.) Odnos prema Božjim rečima kao da one nisu istina koju treba prihvatiti i sprovesti u delo, već da su ljudske reči – i to jedno od ispoljavanja. (Povezivanje Božjih reči sa filozofijama i teorijama nevernika.) To je slučaj kada se Božje reči povezuju sa filozofijama, kada se prema njima odnosi kao prema ukrasima ili praznim rečima, dok se poznate izreke slavnih i velikih ljudi smatraju istinom, te se prema znanju, tradicionalnoj kulturi i običajima odnosi kao prema istini, a Božje reči se zamenjuju njima. Ljudi koji prikazuju to ispoljavanje, kada se suoče sa raznim situacijama, bez prestanka govore o tome kako žele da sprovode istinu u delo, da svedoče o Božjim rečima i da ih proklamuju, ali se u srcu dive slavnim i velikim ljudima iz svetovnog života, pa čak i veličaju državnika Bao Gunga iz vremena drevne dinastije Sung, govoreći: „On je zaista bio strog i pravedan sudija. Nikada nije doneo nepravednu presudu, nikada nije bilo povrede prava od njegove ruke, niti je ijednoj duši naneta nepravda oštricom njegovog dželata!” Zar to nije veličanje i divljenje slavnom čoveku i mudracu? Kada neko pokušava da reči i dela slavnih ljudi predstavi kao istinu, to je klevetanje i huljenje na istinu! Takvi ljudi u crkvi mnogo govore o tome kako žele da sprovode istinu u delo i da proklamuju Božje reči, ali ono što u svojim umovima misle i obično izgovaraju samo su narodne izreke i poslovice, koje oni izražavaju vrlo uvežbano i tečno. Usta su im uvek puna tih stvari i izgovaraju ih lako i bez teškoća. Nikada nisu izgovorili ni reči o vlastitom iskustvenom razumevanju Božjih reči, a pogotovo nisu govorili o tome koje su Božje reči merilo ili osnov njihovih postupaka i vladanja. Izgovaraju samo zablude, kao što su, između ostalog: „Ime za čovekom odjekuje kao

gakanje za guskom u letu”, „Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave”, „Uvek ima nečeg odvratnog kod ljudi koji izazivaju sažaljenje”, „Uvek ostavi sebi odstupnicu”, „Čak i ako nisam postigao ništa, izdržao sam poteškoće; ako ne poteškoće, onda barem umor”, „Ne uništavaj most kad ga pređeš, ne ubijaj magarca nakon što istovariš vodenični kamen”, „Strogo kazni jednog da bi dao primer i drugima, neka posluže kao opomena drugima” i „Novi funkcioneri su željni da ostave dobar utisak” – i tome slično, ništa od toga što kažu nije istina. Neki će ljudi učiti napamet reči savremenih pesnika, pa će ih čak i objavljivati u komentarima ispod video zapisa Božje kuće. Zar to ispoljavanje ne pokazuje da čovek ne poseduje duhovno razumevanje? Jesu li te reči istina? Jesu li povezane sa istinom? Neki ljudi često govore ovakve stvari: „Bog je metar iznad tebe” i „Sve se vraća, sve se plaća”. Jesu li te tvrdnje istina? (Nisu.) Odakle one dolaze? Nalaze li se u Božjim rečima? Dolaze iz budističke kulture i nemaju nikakve veze sa verom u Boga. Uprkos tome, ljudi često pokušavaju da ih podignu na nivo istine; to je ispoljavanje neposedovanja duhovnog razumevanja. Neki ljudi su pomalo rešeni da se daju za Boga, pa kažu: „Božja kuća me je unapredila, Bog me je uzdigao, pa moram da budem dostojan izreke ’Džentlmen se žrtvuje za one koji ga razumeju’.” Ti nisi džentlmen, a Bog od tebe nije tražio da se žrtvuješ. Je li neophodno, dok obavljaš dužnosti, imati tako uzvišen osećaj da činiš nekakav podvig? Nisi u stanju da obavljaš svoje dužnosti čak ni sada kada si živ, ima li nade da ćeš to činiti mrtav? Kako ćeš onda obavljati svoje dužnosti? Drugi kažu: „Ja sam prirodno odan, hrabar sam i strastven čovek. Za prijatelje bih sve stavio na kocku. Isto je i sa Bogom: pošto me je Bog izabrao, unapredio i uzdigao, moram da Mu se odužim za tu blagodat. Sigurno ću sve staviti na kocku za Boga, čak i svoj život!” Je li to istina? (Nije.) Bog je izgovorio toliko reči, zašto ti ljudi nisu zapamtili ni jednu jedinu? Sve o čemu u zajedništvu razgovaraju jeste ovo: „Šta drugo reći? Džentlmen se žrtvuje za one koji ga razumeju, pa čovek mora sve da stavi na kocku za svoje prijatelje i da bude odan.” Nisu u stanju čak ni da izgovore rečenicu „odužiti se Bogu za Njegovu ljubav”. Nakon što su toliko godina slušali propovedi i čitali Božje reči, ne znaju ni jednu jedinu istinu i nisu u stanju da izgovore čak ni par duhovnih izraza – to je njihovo unutrašnje razumevanje i određenje istine. Recite Mi, zar to nije jadno? Zar to ne izaziva smeh? Zar to ispoljavanje ne pokazuje da čovek ne poseduje duhovno razumevanje? Nakon što su čuli toliko propovedi, oni ne razumeju istinu i ne znaju šta je istina, ali zato bestidno koriste te đavolske, besmislene, apsurdne i krajnje smešne reči da njima zamene istinu. Ne samo da je takvo njihovo unutrašnje razmišljanje i shvatanje, već oni to stalno šire i tako uče i druge, da bi i drugi imali isto shvatanje kao i oni. Nisu li prekidanje i ometanje donekle u prirodi toga? Izgleda da su ti ljudi koji ne razumeju istinu i koji ne poseduju duhovno razumevanje opasni, da su u stanju da izazovu prekidanje i ometanje i da rade besmislene i apsurdne stvari uvek i svugde. Koja su još ispoljavanja ljudskog odnosa prema istini? (Prezir prema istini, prihvatanje samo onoga što je u skladu sa vlastitim predstavama, te odbacivanje i odbijanje da se upražnjava ono što nije u skladu sa njima.) Prihvatanje i upražnjavanje

samo onoga što je u skladu sa vlastitim predstavama i dosledan otpor i osuda onoga što nije – to je stav. (Neverovanje da istina može da razreši nečiju iskvarenu narav ili da čoveka promeni.) Nepriznavanje i neverovanje u istinu takođe je stav. Još jedno ispoljavanje jeste kada se nečiji stav prema istini i pogled na nju menja prema njegovom raspoloženju, okruženju i osećanjima. Kada se takav čovek, jednog dana, oseća dobro i raspoložen je, on misli: „Istina je odlična stvar! Istina je stvarnost svih pozitivnih stvari, najvrednija stvar koju ljudska bića treba da sprovode u delo i proklamuju." Kada je loše raspoložen, misli: „Šta je to istina? Koje su koristi od sprovođenja istine u delo? Da li ti to može doneti novac? Šta istina može da promeni? Šta će se desiti ako budeš sproveo istinu u delo? Neću da je sprovodim u delo – kakve to veze ima?" Ukazuje se njegova demonska priroda. Ta ispoljavanja su naravi i razna stanja koja ljudi otkrivaju u svom odnosu prema istini. Koja su još neka konkretna ispoljavanja? (Kada se neko prema Božjim rečima ne odnosi kao prema istini ili životu, već ih analizira i ispituje.) To je prilaženje Božjim rečima sa akademskim stavom, kada čovek uvek analizira i ispituje istinu na osnovu svog znanja, bez ikakvog stava prihvatanja i pokornosti. To su, manje-više, teškoće u odnosu ljudi prema istini koje se mogu definisati i formulisati kao sažeti naslovi.

U našem sadržaju o teškoćama život-ulaska ima ukupno osam aspekata, i to su glavne teškoće povezane sa život-ulaskom i postizanjem spasenja. Sva stanja i naravi koje ljudi otkrivaju u okviru tih osam aspekata razotkriveni su u Božjim rečima; Bog je ljudima postavio zahteve i ukazao im je na put primene. Ako su ljudi u stanju da ulože trud u Božje reči, da zauzmu ozbiljan stav, čežnjiv stav, i da ponesu breme zarad vlastitog život-ulaska, onda u Božjim rečima mogu da nađu odgovarajuće istine da bi rešili tih osam vrsta problema, a za svaki od njih postoje putevi primene. Nijedan od tih problema nije nerešiv niti je nekakva tajna. No, ako ne poneseš nikakvo breme zarad svog život-ulaska i ako nisi nimalo zainteresovan za istinu niti za promenu svoje naravi, onda će Božje reči, ma kako jasne i precizne bile, za tebe ostati puki tekstovi i doktrine. Ako ne stremiš ka istini i ne sprovodiš je u delo, onda, ma kakve probleme imao, nećeš biti u stanju da nađeš rešenje, što će ti veoma otežati postizanje spasenja. Možda ćeš zauvek ostati u fazi službenika; možda ćeš zauvek ostati u fazi da si nesposoban da dostigneš spasenje i da te Bog s gnušanjem odbacuje i isključuje.

Štetni uticaji i posledice rada lažnih starešina

A šta rade lažne starešine u vezi sa svim teškoćama na koje ljudi nailaze u svom život-ulasku? Kada se ljudi suoče sa nekim stanjem koje spada u jednu od tih osam vrsta teškoća, jesu li lažne starešine u stanju da to prepoznaju i da upotrebe Božje reči i vlastito iskustveno znanje da reše probleme tih ljudi? Na nesreću, kada se ljudi susretnu sa teškoćama, te lažne starešine ulažu tek površan trud, prave samo nekakve plitke, irelevantne primedbe koje promašuju suštinu i nemaju nikakve veze sa naravima tih ljudi i sa njihovim stvarnim teškoćama u rešavanju svojih problema. Tako, na primer, lažne starešine često kažu: „Ti jednostavno ne voliš istinu!" Tako oni pokušavaju da reše

stvarne teškoće koje ljudi imaju i da okarakterišu njihovu suštinu. Nisu u stanju da pomognu ljudima da pronađu odgovore u Božjim rečima čak ni kada je reč o nekom minornom pitanju ili stanju, niti su kadri da to reše razgovorom u zajedništvu o istini. Umesto toga, prave nekakve doktrinarne i nepovezane primedbe, ili se hvataju za problem i prave od komarca magarca, pa potpuno otpisuju ljude, a da im nisu ni pružili priliku da se pokaju. A, u stvari, ako neko ima sposobnost shvatanja Božjih reči i poseduje duhovno razumevanje, biće u stanju da u Njegovim rečima sam pronađe Božje razotkrivanje tih osam aspekata stanja. To nije teško. No, pošto su lažne starešine slabog kova i lišene duhovnog razumevanja i sposobnosti shvatanja, a pored toga su neki od njih jednostavno puni entuzijazma, nestrpljivi da deluju, licemerni su i izdaju se za duhovne ljude, oni uopšte nisu u stanju da reše probleme drugih ljudi. Kada se ljudi susreću sa raznim problemima, lažne starešine će ih posavetovati ovakvim rečima: „Božje delo je ovoliko uznapredovalo; zašto tebe još uvek muči ljubomora, pa se svađaš s drugima? Imaš li vremena za to? Kakva je korist od svađe? Zar ne možeš da rešiš stvari i bez svađe?" „Božje delo je dovde došlo, a ti si i dalje tako sentimentalan i nisi u stanju to da otpustiš. Ubiće te ta osećanja ranije ili kasnije!" „Božje delo je dovde stiglo, pa zašto se ti još uvek toliko brineš za hranu i odeću? Zar ne možeš bez te jedne haljine? Zar ne možeš da preživiš bez tog para kožnih cipela? Trebalo bi više da posvetiš misli Božjim rečima i svojoj dužnosti!" „Kada te nešto zadesi, više se moli Bogu. Ma šta da te zadesi, postoji samo jedna lekcija: nauči da se pokoriš Bogu i da razumeš Njegovu neprikosnovenost i Njegovo uređenje." Mogu li ti saveti da reše stvarne probleme? Ne mogu ni slučajno. U drugim prilikama, lažne starešine kažu: „Sotona je duboko iskvario ljude. Zar se ne buniš protiv Boga kada si sentimentalan? Zar se ne buniš protiv Boga kada sebe ne poznaješ?" Ma kakav problem bio u pitanju, lažne starešine ne umeju da u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi detaljno analizirali nečiju suštinu ili stanje, nisu kadri da proniknu u to kako ta stanja nastaju u ljudima, pa da zatim, na osnovu njihovih stanja, u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi rešili njihove probleme i pružili im odgovarajuću pomoć i opskrbu. Umesto toga, oni uvek govore iste stvari: „Voli Boga! Marljivo obavljaj svoje dužnosti, moraš da budeš odan Bogu i da se više moliš kada naiđeš na probleme!" „Bog je suveren nad svim i uređuje sve. Sve je u Božjim rukama!" „Ako ne budeš tragao za istinom, neće biti dobro. Moraš da čitaš više Božjih reči. Božje reči sve razjašnjavaju, ali ljudi jednostavno ne vole istinu!" „Katastrofe nam predstoje, ishod svih stvari se bliži, Božje delo se završava, a u tebi nema nestrpljenja. Koliko je dana čoveku ostalo? Carstvo Božje je stiglo!" Lažne starešine samo izbacuju te tvrdnje koje promašuju suštinu, a nikada konkretno ne analiziraju i ne raščlanjuju razne probleme, niti ljude zaista snabdevaju ili im pružaju pomoć. Oni ljudima nađu nekoliko odlomaka Božjih reči da čitaju ili im pružaju irelevantne savete o tome kako da sa tim problemima izađu na kraj. Šta se na kraju dešava? Zbog štete koju prouzrokuju lažne starešine, čovek ne samo da ne spoznaje vlastitu iskvarenu narav, već ne zna ni kakav mu je karakter, kakav je kao čovek i kakvu priroda-suštinu poseduje; nije mu jasno

kakvog je kova, da li ima ili nema sposobnost shvatanja i na kojem je putu. I dalje se u srcu drži ovozemaljskih i pomodnih stvari koje voli i ceni i niko mu ne pomaže da te stvari razume, raščlani i analizira. To su posledice rada lažnih starešina. Kada naiđu problemi, oni ljude ili napadaju, proizvoljno osuđuju i nepravedno optužuju, ili im daju savete i lekcije koji promašuju poentu, ili koriste Božje reči da prave usiljena, netačna poređenja. Kada ih čovek čuje, pomisli: „Osećam se kao da razumem, a istovremeno kao da ne razumem – možda sam dokučio šta je rekao, a možda i nisam. Zašto je to tako? Sve što starešina kaže je tačno, pa zašto ja onda ne mogu da se oslobodim tog problema koji mi je u srcu? Zašto ne mogu da nađem rešenje te teškoće? Zašto i dalje razmišljam na ovaj način i želim da radim te stvari? Zašto ne mogu da razumem u čemu je suština i koren tog problema? Starešina kaže da ne volim istinu i priznajem da je ne volim, ali zašto ne mogu da se izbavim iz tog stanja?" Da li su te starešine išta postigle? Uprkos njihovom govoru i radu, sve je to jedna velika zbrka i nema efekta kakvog je trebalo da ima. Nisu omogućili ljudima da razumeju Božje namere, da sebe uporede sa Božjim rečima, da tačno razumeju svoja stanja i da reše sopstvene teškoće. Kada je, pak, reč o onim nepopravljivim bestidnicima koji uopšte ne prihvataju istinu, kada oni čuju ozbiljna i strpljiva upozorenja tih starešina, to ih jako odbija. Istovremeno, kao papige ponavljaju reči koje te starešine izgovaraju – kada starešina završi prvi deo, taj čovek nastavlja i izgovara sledeći, ali se brzo unervozi i kaže: „Nemoj da nastavljaš. Već sam dokučio sve što govoriš. Ako nastaviš, slošiće mi se i povratiću!" Starešina nastavlja da govori: „Ti jednostavno ne voliš istinu. Da voliš istinu, razumeo bi sve što kažem." A ovaj mu odgovara: „Bez obzira na to da li ja volim istinu ili ne, ti si te reči ponovio toliko puta da u njima nema ničeg novog i ja sam umoran od toga da ih slušam!" Tako rade lažne starešine, kruto se pridržavaju pravila i fiksiraju se na određene rečenice, pa im uopšte ne uspeva da ljudima reše stvarne teškoće. Ako neko ima neke predstave o Bogu, lažni starešina kaže da taj čovek sebe ne poznaje. Ako neko ima slabu ljudskost, ne slaže se sa ljudima i nema normalne međuljudske odnose, lažni starešina kaže da ni taj čovek ni ona druga osoba nisu u pravu, pa oboma drži pridike i krivi ih ovim rečima: „Dobro, sad ste kvit. Treba da budemo pravični i razumni u svojim postupcima i da se prema svima odnosimo jednako i bez predrasuda. Svako ko govori razumno voli istinu, dok onaj ko govori nerazumno treba da ućuti i da ubuduće manje govori, a više radi. Svakog ko kaže nešto tačno treba više slušati." Rešava li to problem? Je li to obavljanje posla? Zar to nije isto kao kada čovek umiruje neko dete ili kada ljude vuče za nos? Lažni starešina možda izgleda kao da je stalno zaposlen, ali on nije kadar da reši ničije probleme. Koliko je njegov rad efikasan? Bezvredan je i besmislen! Njegovi postupci su postupci jednog nevernika.

Ljudi se, tokom svog iskustva vere u Boga, često susreću sa teškoćama, a lažne starešine nikada nisu u stanju da te teškoće reše. Lažne starešine nisu u stanju da reše čak ni određene očigledne teškoće koje se mogu rešiti sa samo par reči, pa i u takvom slučaju prave oko toga veliku gužvu i pretvaraju svaki mali problem u veliki. Neki ljudi nisu zli, ali, kada je reč o njihovoj ljudskosti, pomalo im nedostaju maniri, ne razumeju

najosnovnija pravila bontona i malo su gadni. Lažni starešina oko tih sitnih problema diže veliku graju, raspravlja o njima sa braćom i sestrama, kritikuje i osuđuje te ljude, sve u cilju da ostavi trajan utisak na njih, kako se ne bi usudili da nastave sa takvim ponašanjem. Je li to neophodno? Da li se tako rešavaju problemi? Je li to korišćenje istine u cilju rešavanja problema? (Nije.) Ukoliko sa nečijom ljudskošću nema velikih problema, ukoliko taj čovek nije zao i u stanju je da se iskreno daje, onda je, pod uslovom da on to prihvata, dovoljno nastaviti sa radom na njemu, podsećati ga, pomagati mu, sa njim u zajedništvu razgovarati i pružati mu podršku. Ako se čovek uporno tako ponaša, on onda ima problem sa karakterom ili zlobnom naravi, pa su u tom slučaju potrebni strogo orezivanje i disciplinovanje. Ako odbije da to prihvati, treba ga ili privremeno udaljiti sa dužnosti ili ukloniti. Lažni starešina nije u stanju da u to pronikne, niti će tako postupiti; kada se susretne sa takvim zlim čovekom, ponašaće se prema njemu kao prema bratu ili sestri, pružaće mu pomoć i podršku. Zar se tako obavlja posao? Zar se tako koristi istina da bi se rešili problemi? (Ne.) Rad lažnih starešina je besmislen, detinjast i smešan, i ništa u njemu nije u skladu sa Božjim namerama. U svemu što lažni starešina radi vidi se da je laik, da ne poseduje duhovno razumevanje i da postupa bezobzirno i neprincipijelno. Isto tako, on nije u stanju da pronikne ni u razne teškoće sa kojima se ljudi susreću u život-ulasku, niti da ih tačno dokuči. Stoga, njegovi pokušaji rešavanja problema deluju neverovatno nespretno, budalasto i laički. I čovek koji prihvati njegovu pomoć oseća se nelagodno i ugušeno. Neki ljudi s vremenom čak i gube veru, govoreći: „Starešina je toliko puta sa mnom razgovarao u zajedništvu, zašto se onda nisam promenio? Zašto stalno ponavljam iste greške? Da li se radi o tome da je moja ljudskost naročito slaba i da ne mogu da budem spasen?” Neki čak gaje i ovakve sumnje: „Zar nešto nije u redu sa mojim duhom? Da li u meni deluju zli duhovi? Zar me Bog neće spasti? Zar to ne znači da za mene nema nade?” To su posledice rada lažnih starešina. Oni u svom radu brkaju različite stvari, ponašaju se smešno, apsurdno, budalasto i nespretno, što na kraju dovodi do toga da razne teškoće sa kojima se suočavaju oni ljudi koji iskreno streme ka istini ne budu brzo rešene. To, s druge strane, kod tih ljudi dovodi do pojave negativnosti i slabosti, kao i do određenih predstava i pogrešnog razumevanja Boga i Njegovog dela. Oni, onda, kažu: „Pročitao sam toliko Božjih reči, zašto onda moj problem ne može da se reši? Da li su Božje reči zaista kadre da spasu i preobraze ljude?” U srcu im se rađa sumnja i oni bivaju zarobljeni u pometnji. Dakle, kada lažni starešina obavlja posao, on ne dovodi do mnogih pozitivnih rezultata, već do mnogih negativnih stvari. Njegov rad ne samo da ne otklanja ljudske predstave, sumnje i sudove o Bogu, već naprotiv, povećava njihovo nerazumevanje i rezervu prema Bogu. Čak i posle mnogo godina vere, problemi tih ljudi ostaju nerešeni. Dok ih lažne starešine navode na stranputicu i pogrešno usmeravaju, njihovo se nerazumevanje i rezerve prema Bogu produbljuju. Pošto je to tako, mogu li oni da postignu život-ulazak?

Razumevanje lažnih starešina o pozitivnim stvarima kao što su istina i promena naravi kod čoveka može da utiče na gledišta i stavove mnogih ljudi prema pozitivnim

stvarima. Jedna je stvar kada lažni starešina ne obavlja nikakav posao, a čim počne da radi, pojavljuju se odstupanja i štetne posledice. U tim crkvama nastaje neprimerena atmosfera, odnosno, često se smišljaju pogrešne i besmislene izreke, ljudi u crkvi ne razumeju duhovne izraze koji se često pominju u Božjim rečima i ne znaju kako da ih primene, dok se takozvani duhovni izrazi i izreke koje lažni starešina često izgovara naširoko pronose tim crkvama. Te stvari imaju nemali uticaj na ljude: ne samo da lažni starešina ne može ljudima da pomogne da steknu praktičnije i tačnije znanje o Božjim rečima i istini, niti da im omogući da u Njegovim rečima pronađu ispravan put primene, već je, naprotiv, zbog njega, znanje koje ljudi imaju o istini u stvari više iskrivljeno, teoretsko i doktrinarno, a istovremeno im je manje jasan put primene. Na taj način, lažni starešina ljudima ometa vidik i utiče na čistoću njihovog shvatanja istine. Kakav uticaj vrši lažni starešina kada to čini? Kakva je tada njegova uloga? Iako je možda donekle preterano opisati ga kao nekog ko prekida i ometa, nije uopšte preterivanje ako ga nazovemo lakrdijašem koji besciljno juri na sve strane. Kada sam tek počeo sa ovom etapom dela, upoznao sam neke osobe i, dok sam slušao njihov razgovor, jedan od njih se raspitivao za nečiju situaciju, pa su mu iznenada izletele reči: „Pretvorio se u pepeo." Kada sam pitao: „Pretvorio u pepeo? Šta to znači?" odgovorili su: „Pretvoriti se u pepeo znači da je neko smenjen i da je možda prestao da veruje." Rekao sam: „To je prilično surov izraz – ispada da čovek nema nikakvu slobodu odlučivanja. Jesam li Ja ikada rekao tako nešto? Kako to da Ja nisam znao za taj izraz? Nikada nikoga nisam tako okarakterisao, niti izjavio da se neko ko je prestao da vrši svoju dužnost i udaljio se od Boga 'pretvorio u pepeo'. Kako je taj izraz nastao?" Kasnije sam saznao da je ta fraza potekla od jednog starijeg vernika, jednog starog sitničara. Taj čovek je bio veoma učen, već je dugo verovao u Boga i imao je visok rang. Kada je izgovorio tu rečenicu, ta grupa smetenjaka nije koristila svoju sposobnost raspoznavanja i naučila je od njega tu frazu, koja je postala popularna. Mislite li da je ta fraza ispravna? Da li za nju ima osnova? Je li tačna? (Nije tačna.) Kako treba prema njoj da se odnosimo? Treba li da dozvolimo da se i dalje koristi u crkvi? (Ne treba.) Treba je razotkriti, kritikovati i saseći u korenu. Nakon toga, pošto je fraza kritikovana i detaljno analizirana, ti smetenjaci se nisu usuđivali da je i dalje izgovaraju, ali moguće je da je poneka neobaveštena osoba nasamo i dalje potajno koristi. Ti ljudi možda misle da je to vrlo duhovan izraz koji je potekao od neke „poznate ličnosti" i smatraju da ga treba i dalje koristiti. Jesu li i vaše starešine radile slične stvari? Jesu li negativno uticali na vaš život-ulazak, na promenu naravi ili put kojim koračate? (Jedan lažni starešina je nekada, dok je propovedao jevanđelje, jednom rekao: „Bog nas osvaja sudom i grdnjom, pa kada propovedamo jevanđelje religioznim ljudima, treba sa njima da govorimo oštro i da im držimo pridike; samo tako će biti osvojeni.") Ta izjava možda zvuči razumno, a da li je u skladu sa istina-načelima? Je li Bog ljudima naložio da to rade? Kažu li Božje reči: „Kada nadaleko propovedate jevanđelje, morate ustati i vladati ljudima gvozdenom šipkom, morate koristiti sud i grdnju da nadaleko propovedate jevanđelje"? (Ne kažu.) Odakle onda dolazi ta tvrdnja? Jasno je da je to teorija smišljena

u glavi nekog lažnog starešine koji ne poseduje duhovno razumevanje. Sledeća tvrdnja na površini možda ne deluje problematično: „Čitavo čovečanstvo mora da se podvrgne Božjem sudu i grdnji. Ako ljudi ne mogu da ih prime direktno iz Božjih reči, zar ne mogu da ih prime indirektno? U svakom slučaju, to je efekat koji Božje reči treba da postignu – da osvoje čitavo čovečanstvo. Zar ne bi bilo bolje da ih ljudi prime što pre? Preduzećemo tu preventivnu meru pre nego što Bog bude delovao, kako bi ljudi razvili neku vrstu otpornosti. Onda, kada Bog zaista bude doneo sud o njima i kada ih bude izgrdio, ti ljudi se neće pobuniti protiv Njega, neće Mu se usprotiviti i neće Ga izdati. Tako ćemo izbeći da Bogu budu povređena osećanja. Zar to nije dobro?" Svaka rečenica, spolja gledano, deluje tačno, a sa tačke gledišta doktrine, izgleda logično. No, da li je to istina-načelo? Koje su odredbe Božje kuće o propovedanju jevanđelja? Da li ona od ljudi zahteva da tako rade? (Ne zahteva.) Ta teorija, dakle, ne važi, a čovek koji je to predložio lažni je starešina.

Lažni starešina se često pretvara da je duhovan čovek, pa izgovara nekakve naizgled uverljive zablude kako bi ljude naveo na stranputicu i obmanuo. Iako te zablude možda na površini ne zvuče problematično, one imaju štetan uticaj na ljudski život-ulazak, ometaju ljude, navode ih na stranputicu i sprečavaju ih da koračaju putem stremljenja ka istini. Neki ljudi zbog tih pseudo-duhovnih reči razviju sumnje i otpor prema Božjim rečima, stvore predstave o Bogu, pa čak i pogrešno razumevanje Boga i odbranu od Njega, te se zatim udalje od Njega. Takav je uticaj pseudo-duhovnih izreka lažnog starešine na ljude. Dok lažni starešina navodi pripadnike određene crkve na stranputicu i vrši uticaj na njih, ta crkva postaje religija poput hrišćanstva ili katoličanstva, u kojoj se ljudi samo pridržavaju ljudskih izreka i učenja. Svi oni obožavaju Pavlova učenja, pa čak idu dotle da koriste njegove reči umesto reči Gospoda Isusa, umesto da slede Božji put. Usled toga, svi postaju licemerni fariseji i antihristi. Stoga ih Bog proklinje i osuđuje. Lažne starešine, poput Pavla, uzdižu sebe i svedoče o sebi, navode ljude na pogrešan put i ometaju ih. Odvlače ih na stranputicu i u religijske obrede, pa način na koji ti ljudi veruju u Boga biva upravo onakav kakav je kod religioznih ljudi, što usporava njihov ulazak na pravi put vere u Boga. Lažni starešina neprekidno ljude navodi na pogrešan put i ometa ih, pa ti ljudi zatim proizvode čitav niz pseudo-duhovnih teorija i izreka. Te teorije, izreke i praktično delovanje dijametralno su suprotni istini i nemaju baš nikakve veze sa njom. A ipak, dok lažni starešina ljude navodi na pogrešan put i dok ih obmanjuje, ti ljudi te stvari smatraju pozitivnim, smatraju ih istinom. Pogrešno veruju da su te stvari istina i misle da su stekli istinu ukoliko u srcu veruju u njih i umeju rečito da ih izgovaraju, te ukoliko svako te stvari podržava. Obmanuti tim mislima i pogledima, ljudi ne samo da nisu kadri da razumeju istinu, već nisu u stanju ni da sprovedu Božje reči u delo ni da ih dožive, a kamoli da uđu u istina-stvarnost. Naprotiv, sve više se udaljavaju od Božjih reči, a pogotovo od ulaska u istina-stvarnost. U teoriji, u rečima koje izgovaraju lažne starešine i u sloganima koje oni izvikuju nema ničega pogrešnog, sve je to tačno. Ali zašto oni onda baš ništa ne postižu? Zbog toga što je razumevanje i shvatanje lažnih starešina jednostavno isuviše površno. Sve su to same doktrine, koje

su irelevantne za istina-stvarnost u Božjim rečima, za Božje zahteve i za Njegove namere. Činjenica je da su sve doktrine koje lažne starešine propovedaju daleko ispod istina-stvarnosti – preciznije rečeno, nemaju nikakve veze sa istinom, a ni sa Božjim rečima. Pa kada lažni starešina često deklamuje te reči i doktrine, sa čime je to povezano? Zašto on nikada nije sposoban da uđe u istina-stvarnost? To je u direktnoj vezi sa kovom lažnih starešina. Potpuno je izvesno da su lažne starešine slabog kova i da su lišeni sposobnosti shvatanja istine. Ma koliko godina verovali u Boga, oni neće razumeti istinu niti će steći život-ulazak, a može se reći i to da, ma koliko godina verovali u Boga, za njih neće biti lako da zakorače u istina-stvarnost. Ako lažnog starešinu ne smene, već mu dozvole da ostane na tom položaju, kakve će posledice uslediti? Njegovo vođstvo će sve veći broj ljudi uvlačiti u religijske obrede i pravila, reči i doktrine, kao i u nejasne predstave i uobrazilju. Za razliku od antihrista, lažne starešine ljude neće predvoditi da dođu pred njih same ili pred Sotonu, ali ako ne budu u stanju da Božji izabrani narod povedu u istina-stvarnost Njegovih reči, hoće li Božji izabrani narod uspeti da dostigne Njegovo spasenje? Hoće li moći da bude usavršen od Boga? Naravno da neće. Ako Božji izabrani narod nije u stanju da zakorači u istina-stvarnost, zar on onda ne živi još uvek pod Sotoninom vlašću? Zar oni nisu i dalje izopačeni ljudi koje Sotona drži pod svojom vlašću? Zar to ne znači da će oni u rukama lažnih starešina propasti? Zato su posledice rada lažnih starešina i rada antihrista u osnovi iste. Ni jedni ni drugi ne mogu da pomognu Božjem izabranom narodu da razume istinu, da zakorači u stvarnost i da dostigne spasenje. I jedni i drugi škode Božjem izabranom narodu i vode ga u propast. Posledice su potpuno iste.

Koje su neke od jeresi i zabluda lažnih starešina? Sami kasnije napravite njihov sažetak. Ostavljam vam taj zadatak da vidim da li ste u stanju da ih prepoznate. Jesu li starešine oko vas ikada izgovorile reči koje su duhovne ili usaglašene sa ljudskim osećanjima i koje, spolja gledano, deluju tačno i u skladu s istinom, ali ti ne pružaju život-ulazak i ne rešavaju tvoje stvarne probleme? Ukoliko nisi u stanju da raspoznaš te reči, već su ti one čak i drage i uzimaš ih k srcu, pa im dozvoljavaš da vladaju tobom i da te sve vreme vode, te da ti sve vreme utiču na misli i ponašanje, zar posledice toga nisu veoma ozbiljne? (Jesu.) Onda je od suštinskog značaja da uđete u sam koren tih problema, da pronađete koje stvari su jeresi i zablude koje mogu ljude do te mere da upropaste da se njihova vera u Boga pretvori u religijsko ubeđenje, te da dovedu do toga da se oni odupru Bogu i da ih On odbaci. Recimo, na primer, da čovek kaže: „Nemoj težiti ka tome da postaneš starešina. Ako postaneš starešina pa posle toga budeš smenjen ili uklonjen, nećeš više imati šanse ni da budeš običan vernik.” Zar takav govor lažnog starešine nije jeres i zabluda? (Jeste.) Da li je? Moramo razlikovati jeresi i zablude lažnih starešina od jeresi i zabluda antihrista; nemojte ih brkati. Šta taj čovek hoće da kaže kada govori takve stvari? Koji se motivi kriju iza tih reči? Ima li u njima nečeg sumnjivog? Jasno je da sadrže trik namenjen tome da navede ljude na pogrešan put; te reči znače da drugi ljudi ne treba da teže ka tome da budu starešine jer se to neće dobro

završiti. Cilj lažnog starešine kada to govori jeste da ljudi odustanu od ideje da postanu starešine, da se niko ne bi sa njim takmičio za ugled i status, što bi mu omogućilo da opušteno zauvek bude starešina. On istovremeno govori ljudima: „Ovako se božja kuća odnosi prema starešinama i delatnicima, unapredi te kad si joj potreban, a kada nisi, šutne te na dno i ne da ti priliku čak ni da budeš običan vernik.” Kakva je priroda tih reči? (Bogohulna.) Kakav je čovek koji huli na Boga? (To je antihrist.) U tim rečima postoje dve zle namere, koje mogu da dovedu do dve posledice: jedna je da se drugima kaže da se nipošto ne nadmeću za status, kako bi status samog starešine ostao neugrožen; druga je da ljudi pogrešno razumeju Boga, da prestanu da veruju u Njega i da umesto toga počnu da veruju u lažnog starešinu. To je najočiglednija vrsta antihrista. Izgleda da ste lišeni sposobnosti shvatanja; već sam ranije govorio o primerima toga. Ne samo da ste nepažljivi i da imate loše pamćenje, već vam je i sposobnost shvatanja manjkava. Niste u stanju da raspoznate čak ni tako očiglednog antihrista. Da li bi lažni starešina govorio takve stvari? Da li bi svesno i otvoreno navodio ljude na stranputicu i opirao se Bogu? (Ne bi.) Iako stvari koje lažne starešine govore i rade možda na površini ne deluju problematično, njihov rad nije principijelan i ne može da ostvari rezultate. Lažne starešine nisu u stanju da ljudima reše probleme, da ih povedu na pravi put vere u Boga, niti da ih odvedu pred Boga. Sve što kažu je tačno, uopšte ne otaljavaju svoj posao, imaju zanos i strast, spolja deluje da imaju veru i rešenost, te da su spremni da istrpe nedaće i da plate cenu. Štaviše, deluje da imaju neverovatnu izdržljivost i da su u stanju da istraju kroz sve vrste zamora i teškoća. Problem je samo u tome što su im kov i sposobnost shvatanja slabi i nedostaje im tačno shvatanje istine. Šta oni preduzimaju u vezi sa tim nedostatkom sposobnosti shvatanja? Koriste pravila i doktrine, kao i duhovne teorije o kojima često govore, kako bi rešili taj problem. Nakon nekoliko godina pod njihovim starešinstvom, među ljudima se javljaju sve vrste doktrina, pravila i spoljnih praksi. Ljudi se pridržavaju tih doktrina, pravila i praksi i veruju da upražnjavaju istinu i da ulaze u istina-stvarnost, dok su u stvari i dalje vrlo daleko od istina-stvarnosti! Kada se ljudska srca ispune i vode tim stvarima, kada te stvari ovladaju njima, postaje teško rešiti taj problem. Svaka od njih mora se posebno raščlaniti i analizirati da bi je ljudi razumeli. Zatim, ljudima treba reći šta je istina, a šta su doktrine, slogani i pravila, šta je pravilno razumevanje istine, koje su izreke tačne i šta su istina-načela. Sve to treba pojedinačno rešiti; inače će lažne starešine navesti na stranputicu i upropastiti one koji su relativno lepo vaspitani, koji poštuju pravila i streme ka duhovnosti. Možda izgleda da su ti ljudi pobožni, sposobni da istrpe nedaće i da plate cenu, te da su kadri da se mole kada ih neke stvari zadese. No, upravo nalik religioznim ljudima, kada se Bog vrati, niko od njih Ga ne prepoznaje, niko od njih ne priznaje da Bog ponovo obavlja novo delo i svi Mu se opiru. Zašto je to tako? Zato što su ih lažne starešine i antihristi naveli na pogrešan put – oni su naškodili mnogim iskrenim vernicima u Boga i upropastili ih.

Lažne starešine izgovaraju samo reči i doktrine – ono što oni ljudima daju da razumeju samo su doktrine, a ne istina, a ono što daju ljudima da vide samo je lažna duhovnost.

Kakve su posledice izgovaranja reči i doktrina? Lažna duhovnost, lažno razumevanje, lažna spoznaja, lažno praktično delovanje i lažna pokornost – sve je to lažno. Kako dolazi do te „lažnosti”? Ona je izazvana time što lažni starešina ima iskrivljeno, jednostrano i površno shvatanje istine i nimalo ne shvata suštinu istine. Lažni starešina ljudima donosi mnogo pravila, reči i doktrina, zajedno sa nekim sloganima i teorijama. Takav čovek uopšte ne razume istinske Božje namere, a kada se susretne sa raznim složenim situacijama, on ne zna kako da se nosi sa njima i kako da im priđe, niti zna kako da dokuči Božje namere. Mogu li takve osobe da dođu pred Boga? Mogu li da prihvate Boga i da prestanu da Mu se opiru? Ne mogu. Stoga je presudno i neophodno da napravite sažetak jeresi i zabluda lažnih starešina i da uspete da ih prepoznate. Kada ih budete nabrajali, vrlo je važno da ih razlikujete od zabluda koje antihristi koriste da ljude navedu na stranputicu. Što se tiče druge odgovornosti starešina i delatnika – da se upoznaju sa stanjem svih vrsta osoba i da reše razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak – ovde ćemo zaključiti naš razgovor u zajedništvu u kojem smo detaljno analizirali razne postupke lažnih starešina i suštinu problema sa lažnim starešinama.

Treća stavka: Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala (1. deo)

Lažne starešine jedino mogu da izgovaraju reči i doktrine da podstiču ljude

Sledeća tema o kojoj ćemo razgovarati jeste treća odgovornost starešina i delatnika – da razgovaraju u zajedništvu o istina-načelima koja treba razumeti da bi se svaka dužnost pravilno obavljala. To je važan i temeljni posao starešina i delatnika i mi ćemo u zajedništvu razgovarati o ispoljavanjima lažnih starešina po pitanju te odgovornosti i detaljno ćemo ih analizirati. Sposobnost starešine ili delatnika da u zajedništvu jasno razgovara o istina-načelima koja ljudi treba da razumeju da bi dobro obavljali svoje dužnosti najbolji je pokazatelj da li on poseduje istina-stvarnost i ključna je za određivanje da li je u stanju da dobro obavlja stvarni posao. Hajde da sada pogledamo kako se lažne starešine nose sa tim poslom. Jedna od karakteristika lažnog starešine jeste njegova nesposobnost da temeljno objasni ili obrazloži bilo kakva pitanja koja se tiču istina-načela. Ako neko od njega to zatraži, u stanju je da mu kaže tek par praznih reči i doktrina. Kada se suoči sa problemima koje treba rešiti, često na to reaguje izjavama poput ovih: „Svi ste vi stručnjaci za obavljanje te dužnosti. Ako imate probleme, treba sami da ih rešite. Ne pitajte mene; ja nisam stručnjak i ne razumem se u to. Sami rešavajte svoje probleme.” Neki će možda odgovoriti: „Molimo tebe jer ne umemo sami da rešimo problem; ne bismo te pitali da umemo. Ne razumemo taj problem koji se tiče istina-načela.” Na šta lažni starešina odgovara: „Zar ti nisam već rekao načela? Dobro obavljaj svoje dužnosti, ne prekidaj i ne ometaj. Šta me još pitaš? Reši to kako znaš i umeš! Božje reči su već izgovorene: stavi interese Božje kuće na prvo mesto.” Ti ljudi

ostaju potpuno zbunjeni, pa misle: „To nije rešenje tog problema!” Tako se lažne starešine odnose prema poslu – samo obave nadzor, otaljaju to i nikada ne rešavaju probleme. Bez obzira na probleme sa kojima ljudi dođu, lažni starešina im kaže da sami potraže istinu. On često ljude pita: „Imaš li problema? Kako je sa tvojim život-ulaskom? Jesi li nemaran u obavljanju svojih dužnosti?” Ti ljudi odgovaraju: „Ponekad sebe uhvatim da sam nemaran, pa to rešim kroz molitvu i vratim se na pravi put, ali još uvek ne razumem istina-načela za obavljanje svoje dužnosti.” Lažni starešina na to kaže: „Zar nisam na prošlom okupljanju sa tobom podelio konkretna načela? Čak sam te snabdeo i sa nekoliko odlomaka Božjih reči. Zar ne bi sad već trebalo da razumeš?” Ti ljudi, u stvari, razumeju svu doktrinu, ali ipak nisu u stanju da reše svoje probleme. Lažne starešine čak deklamuju bombastične reči: „Zašto nisi kadar da rešiš taj problem? Samo nisi dovoljno temeljno pročitao Božje reči. Ako se budeš više molio i više čitao Božje reči, svi tvoji problemi će biti rešeni. Morate da naučite da razgovarate i da zajedno pronađete put, tako će se vaši problemi na kraju rešiti. Kada je, pak, reč o stručnim pitanjima, ne pitajte mene; moja je odgovornost samo da nadzirem posao. Ja sam završio svoj zadatak, a ostalo su stručna pitanja koja ja ne razumem.” Lažni starešina često koristi razloge i izgovore poput ovih: „Ne razumem, nikada to nisam učio, nisam ja stručnjak” da odbije ljude i da izbegne pitanja. On možda deluje ponizno; ali ovo u stvari razotkriva jedan ozbiljan problem lažnog starešine – on uopšte ne razume probleme koji se tiču stručnog znanja u određenim zadacima, oseća se nemoćno i deluje kao da mu je izuzetno neprijatno i kao da se stidi. I šta onda radi? U stanju je samo da sakupi par odlomaka Božjih reči kako bi sa svima u zajedništvu razgovarao na okupljanjima, da govori o nekakvim doktrinama i da ljude opominje. Starešina sa nešto malo dobrote možda će pokazati zanimanje za ljude, pa će ih povremeno pitati: „Jeste li se u poslednje vreme susretali sa teškoćama u životu? Imate li dovoljno odeće? Je li se neko od vas nedolično ponašao?” Ako svi kažu da nemaju takve probleme, starešina odgovara: „Onda problema nema. Nastavite sa radom; ja moram da se pobrinem za druge stvari”, pa užurbano odlazi, u strahu da neko nešto ne upita i da od njega ne zatraži odgovor, što bi ga dovelo u neprijatnu situaciju. Tako rade lažne starešine – nisu u stanju da reše nikakve stvarne probleme. Kako bi onda mogli efikasno da obavljaju crkveni rad? Usled toga, nagomilavanje nerešenih problema na kraju ometa rad crkve. To je izražena karakteristika i ispoljavanje načina rada lažnih starešina.

Lažni starešina u svom radu oseća entuzijazam jedino za propovedanje, a najviše voli da izgovara reči i doktrine i da ljude opominje i teši, misleći da je, ukoliko uspe da ih podstakne da energično i marljivo obavljaju svoje dužnosti, to isto kao da je on sam obavio dobar posao. Pored toga, lažne starešine strastveno brinu o stanju svačijeg svakodnevnog života. Često ljude pitaju da li se u tom pogledu susreću sa ikakvim teškoćama, pa ako neko da potvrdan odgovor, voljni su da mu pomognu da te teškoće reši. Zaista se bave tim opštim poslovima, ponekad čak ne stižu ni da jedu i često ostaju budni do kasno u noć, a ustaju rano. Imajući u vidu njihovu zauzetost i marljiv rad, zašto

problemi u radu crkve i teškoće sa kojima se Božji izabrani narod suočava u obavljanju dužnosti ostaju nerešeni? Zato što lažne starešine nikada ne mogu jasno da izlože istina-načela povezana sa obavljanjem dužnosti. Reči, doktrine i opomene koje oni izgovaraju potpuno su neefikasne i uopšte ne mogu da reše stvarne probleme. Ma koliko govorili, ma koliko zauzeti bili i ma koliko se iscrpljivali, crkveni rad nikada ne napreduje. Iako svi oni naizgled vrše svoju dužnost, ne postižu baš mnogo stvarnih rezultata, pošto nisu u stanju da u zajedništvu razgovaraju o istina-načelima koja se tiču obavljanja dužnosti, niti da koriste istinu da bi rešili stvarne probleme – stoga su nesposobni da reše mnoge probleme koji se javljaju kod obavljanja dužnosti. Tako je, na primer, Božjoj kući jednom trebalo da se odštampaju knjige Božjih reči, a posao starešine je bio da zaduži dvoje ljudi da obave taj zadatak. Po kojim se merilima biraju ljudi? Njihova ljudskost treba da bude relativno dobra, treba da budu pouzdani i sposobni da preuzmu rizik. Pošto je dvoje ljudi izabrano, starešina im je rekao: „Danas sam vas pozvao da vam poverim jedan zadatak: Božja kuća ima jednu knjigu koja treba da se štampa, a vi ste mi potrebni da nađete štampariju i da sve primerke, kada budu štampani, odmah razdelite Božjem izabranom narodu, kako bi mogao bez odlaganja da počne da jede i da pije Božje reči. Jeste li čvrsto rešeni da obavite taj zadatak? Jeste li spremni da preuzmete na sebe taj teret i taj rizik?” To dvoje je pomislilo da ih to Bog uzdiže, pa su rekli „da”. Starešina ih je onda upitao: „Da li ste rešeni da ispunite Božji nalog? Jeste li voljni da se zakunete?” Njih dvoje se zatim zaklelo ovim rečima: „Ako ne budemo u stanju da obavimo Božji nalog i ako zabrljamo sa ovim zadatkom, pa rad Božje kuće zbog toga pretrpi gubitke, neka nas udare munja i grom s neba. Amin!” Starešina je na to rekao: „Pored toga, treba u zajedništvu da porazgovaramo o istini. Da li se vi, obavljajući taj posao, bavite biznisom? Da li se od vas traži da radite kao da ste zaposleni?” Njih dvoje je odgovorilo: „Ne, to je naša dužnost.” Starešina je rekao: „Pošto je to vaša dužnost, morate da se odužite Bogu za Njegovu ljubav. Ne smete da naljutite Boga ni da Ga zabrinete. Voljnost da preuzmete rizike nije dovoljna; treba odano da obavljate svoju dužnost. Kada se susretnete sa problemima, treba više da se molite i da se međusobno savetujete. Nemojte biti samovoljni niti postupati po sopstvenom nahođenju. Zašto sam odredio da vas dvoje sarađujete jedno s drugim? Zato da biste mogli da porazgovarate kada iskrsne neki problem, kako bi vam bilo lakše da nešto preduzmete. Ako niste u stanju da se usaglasite, molite se. Svako od vas treba da otpusti sopstvena mišljenja i da dela tek kada postignete saglasnost. Nadam se da ćete uspešno obaviti taj posao!” Na kraju je taj starešina pronašao odlomak Božjih reči o tome kako se dobro obavlja dužnost, pa je njih troje nekoliko puta molitveno pročitalo taj odlomak. Time se smatralo da su oni zaduženi da obave taj zadatak i da je starešina ispunio svoju odgovornost. Kako je starešina obavio taj posao? On je bio vrlo zadovoljan, baš kao i ono dvoje. Oni koji su to gledali, ovako su komentarisali: „Taj starešina stvarno ponešto zna o tome kako se obavlja posao; govor mu je dobro organizovan i utemeljen i radi stvari korak po korak. Najpre im je dodelio zadatak, zatim je rešio probleme vezane

za njihove misli i gledišta i na kraju je izgovorio par strogih reči, naterao ih da se zakunu i zavetuju. Zaista je metodično obavio taj posao i zaista zaslužuje naziv starešine – iskusan je i sposoban da ponese breme." Starešina im je, na kraju, rekao: „Zapamtite ovo: štampanje knjiga nije lak posao; to nije nešto što običan čovek može da preuzme na sebe. Taj posao vam nisam poverio ja, niti vam ga je poverila Božja kuća; to je Božji nalog. Ne smete Ga razočarati. Ukoliko dobro obavite taj posao, vaš život će napredovati i imaćete stvarnost." U teoriji, sa tim rečima nije bilo nikakvih načelnih problema; mogle su se smatrati manje-više tačnima. Hajde da analiziramo to pitanje i da vidimo u čemu se ispoljilo to „lažno" kod ovog lažnog starešine. Je li starešina dao ikakva uputstva o raznim pojedinostima, kao što su stručni i tehnički aspekti tog zadatka? Je li u zajedništvu razgovarao o konkretnim istina-načelima ili o neophodnim standardima? (Nije.) Samo je izgovorio neke prazne i besmislene reči – reči kakve mnogi ljudi često izgovaraju, lišene svakog značaja. Pošto je starešina lično govorio i davao uputstva, ljudi su te reči doživeli kao značajnije nego što je uobičajeno, ali u stvarnosti, to je bila samo prazna priča bez ikakvog uticaja na rešavanje stvarnih problema u vezi sa štampanjem knjiga. Koji su, dakle, konkretni problemi vezani za štampanje knjiga? Treba da porazgovaramo o tome pa da vidimo da li je posao koji je taj starešina obavio bio posao lažnog starešine.

Štampanje knjiga podrazumeva najpre slaganje teksta, zatim lekturu, formatiranje sadržaja i teksta, kao i izbor težine, boje i kvaliteta papira. Zatim je tu izbor materijala za korice, odluka o tome da li će knjiga imati mek ili tvrd povez, kao i odluka o dizajnu, boji, uzorku i fontu na koricama. Konačno, treba doneti odluku o tehnici povezivanja – da li će se koristiti lepljenje ili šivenje. Sve su to pitanja koja spadaju u opseg štampanja knjiga. Je li starešina razmotrio ijedno od njih? (Nije.) Još jedno pitanje je pronalaženje odgovarajuće štamparije: u okviru toga treba videti da li štamparija ima najsavremenije mašine za štampanje i koričenje knjiga, kakav kvalitet štampanja i povezivanja nudi, i koje su cene – zar starešina nije trebalo da dâ uputstva za sve te stvari, kao i načela i obim rada? Da je starešina rekao: „Ne razumem se u to; potražite bilo šta", da li bi on bio koristan starešina? Mogu li reči bez značaja koje je izgovorio da zamene razne pojedinosti koje se tiču štampanja knjiga? (Ne mogu.) A taj lažni starešina je verovao da mogu. Mislio je: „Već sam sa njima u zajedništvu razgovarao o mnogim istinama i rekao sam im sva načela. Trebalo bi da razumeju te stvari!" Upravo to „trebalo bi" jeste logika i način rešavanja problema kod tog lažnog starešine. Na kraju, kada su knjige štampane, papir je bio tako nekvalitetan i tanak da se tekst provideo sa obe strane, zbog čega je starijim i slabovidim osobama bilo vrlo naporno i teško da ih čitaju. Pojavilo se i pitanje poslednjeg koraka u štampanju, tehnike uvezivanja – da li povez ispunjava standarde ili ne odražava se na ukupan kvalitet i životni vek knjige. Pošto starešina nije dao uputstva, a onima koji su taj posao obavili nedostajali su načela i iskustvo, pa su se neodgovorno cenkali, štamparija je, da ne bi bila na gubitku, traljavo obavila posao i upotrebila materijale lošeg kvaliteta. Kada su knjige konačno razdeljene braći i sestrama, počele su da se raspadaju već u prva dva meseca. Korica je otpala, a stranice poispadale, pa

je čitav posao štampanja bio uzaludan. Čija je to odgovornost bila? Kada bi se postavilo pitanje lične odgovornosti, direktnu odgovornost bi snosile dve osobe zadužene za štampanje knjige, dok bi indirektna odgovornost pala na lažnog starešinu. Lažni starešina je imao čak i izgovor, pa je rekao: „Ne možete mene da krivite što je taj posao pošao po zlu; ni ja se u to ne razumem! Nikada nisam štampao knjige, nisam ja vlasnik štamparije. Kako ja da znam te stvari?" Da li taj izgovor pije vodu? Pošto si starešina, taj posao spada u delokrug tvojih odgovornosti. Bez obzira na to da li je u pitanju bio posao koji se odnosi na određene profesije, veštine, vrste znanja ili istine, nije bilo potrebno da razumeš baš svaki deo toga, ali da li si uložio trud da saznaš ono što nisi znao? Da li si svoje odgovornosti ispunio ozbiljno i savesno? Neki bi mogli da kažu: „Ja želim da ispunim svoje odgovornosti, ali ni ja se u to ne razumem. Ma koliko se trudio da naučim, jednostavno mi ne ide!" To znači da, kao starešina, nisi u skladu sa merilom; ti si u svakom pogledu jedan lažni starešina. Braća i sestre su bili pomalo ozlojeđeni zbog lošeg kvaliteta knjiga, pa su govorili: „Te knjige nas, doduše, nisu ništa koštale, ali baš su nekvalitetne! Kako je taj starešina ispunio svoju dužnost? Kako je obavio taj posao?" Kada je starešina to čuo, odgovorio je: „Zar možete mene da krivite za to? Nisam ja vlasnik štamparije i nije moja poslednja. Osim toga, zar nismo Božjoj kući uštedeli novac? Je li pogrešno uštedeti novac Božjoj kući?" Reči starešine su bile tačne, nisu bile pogrešne; starešina nije morao da snosi pravnu odgovornost. No, postojao je jedan problem, a to je da je novac potrošen na štampanje knjiga u stvari bio protraćen. Knjige koje su braći i sestrama razdeljene počele su da se raspadaju i stranice su počele da im ispadaju u prva dva meseca. Ko treba da snosi posledice? Zar to nije bila odgovornost starešine? To se desilo sa poslom koji je spadao u tvoj delokrug obaveza, u periodu u kojem si ti služio kao starešina, pa zar to ne znači da bi ti trebalo da preuzmeš odgovornost? Moraš da snosiš krivicu; ne možeš da poričeš svoju odgovornost! Neki ljudi bi čak mogli da kažu nerazumne stvari, kao što su: „Nikada ranije nisam radio taj posao. Zar nemam pravo da pogrešim u poslu koji nikada nisam radio?" Na osnovu same te izjave, ti nisi podoban za svoj posao i treba da budeš smenjen. Ti nemaš dara za dužnost starešine; pravi si pravcati lažni starešina. Izgovaraš gomilu milozvučnih reči, a ne obavljaš nikakav stvaran posao – to je najočiglednije ispoljavanje lažnog starešine.

Neke lažne starešine su nesposobne da svaku stavku stvarnog posla obave propisno i konkretno, sa obema nogama na zemlji. U stanju su da obave samo neke poslove opšte prirode, pa posle toga za sebe veruju da su starešine u skladu sa merilom i da su neverovatni, te se često hvališu i govore: „Ja moram da se brinem o svemu u crkvi i da rešim svaki problem. Može li crkva bez mene? Da ne držim okupljanja za vas, zar se ne biste rasuli kao gomila peska? Da ja ne nadgledam i da ne održavam rad na produkciji filmova, zar ga ne bi određeni ljudi stalno ometali? Da li bi rad na produkciji filmova mogao glatko da se odvija? Iako sam laik za rad na himnama, da ne dolazim često da nadzirem vaš rad, da ne odolevam pritiscima umesto vas i da vam ne organizujem okupljanja, da li biste bili u stanju da smišljate te himne? Koliko bi vam trebalo da shvatite te stvari?" Te

izjave možda deluju razumno i tačno, ali kada izbliza pogledaš, kako napreduju razne stavke stručnog rada koje nadziru te lažne starešine? Jesu li oni u stanju da jasno besede o istina-načelima? (Nisu.) Jednom je neki tim za filmsku produkciju tražio rešenje za boje kostima. Snimili su nekoliko statičnih kadrova u kojima su se pozadina i ljudi na snimcima razlikovali, ali su boje kostima u osnovi bile iz iste palete – sve su bile nijanse zemljano sive i žute. Upitao sam ih: „Šta se dešava? Zašto nose te boje?" Rekli su mi da su te boje izabrane namerno i da su tu odeću iskopali na nekoj pijaci uz veliku muku i trud. Rekao sam: „Zašto ste izabrali te boje? Je li vam Višnji dao uputstva o tome? Zar vas Višnji nije uputio da koristite raznovrsne boje, s tim da sve treba da budu dostojanstvene i pristojne? Kako je došlo do ovoga?" Konačno su, nakon mnogo pitanja, neki ljudi rekli: „Druge boje nisu izgledale dovoljno dostojanstveno i pristojno, niti kao boje koje bi nosili vernici u Boga ili sveci. Samo ova paleta boja odgovara onome što bi vernici trebalo da nose. Stoga su svi delili stav da odevanje u tim bojama u najvećoj meri slavi Boga i najbolje predstavlja sliku kuće Božje." Rekao sam: „Ja vam nikada nisam rekao da nosite odeću tih boja. Ima mnogo dostojanstvenih i pristojnih boja. Razmislite o tome kako je divna duga, koju je Bog stvorio kao znak Svog zaveta čovečanstvu. U njoj su i crvena, i narandžasta, i žuta, i zelena, i svetlo i tamno plava, i ljubičasta – zastupljene su sve boje osim onih koje vi nosite. Zašto ste izabrali baš te boje?" Je li njihov starešina obavio konkretan posao provere u vezi sa tim pitanjima? Usuđujem se da kažem da nije uopšte. Da je starešina posedovao čisto shvatanje i da je stvarno razumeo istinu i Božje zahteve, članovi tima za filmsku produkciju ne bi izabrali takve kostime i ne bi se o njima konsultovali sa Višnjim. Pitanje kostima bilo bi rešeno na nižem nivou; no, lažni starešina je bio nesposoban da se njime pozabavi. Umesto toga, bestidno je pitao Višnjeg o tome. Zar takav čovek ne treba da bude orezan? Taj lažni starešina nije bio u stanju da reši ni najprostiji problem – kakva je korist od njega? Ti si najobičnije đubre! Od tebe je zatraženo da slaviš Boga i da svedočiš o Njemu, a ti si Ga na kraju osramotio. Zar ne razumeš prilično mnogo? Zar nisi u stanju da izraziš obilje znanja i doktrina? Pa zašto su onda sve te doktrine i znanje bili nedelotvorni u toj situaciji? Kako si uopšte propustio da rešiš problem u vezi s kostimima i da to proveriš? Jesi li ostvario rezultat koji si kao starešina trebao da ostvariš? Jesi li ispunio odgovornosti koje si kao starešina trebao da ispuniš? To je ispoljavanje lažnog starešine. Lažnim starešinama kod svakog konkretnog zadatka nedostaje razumevanje načela. Nesposobni su da blagovremeno isprave i reše ijedno pitanje iskrivljenog shvatanja istine, kao i da ljudima kroz to omoguće da pronađu pravac i put. Lažne starešine samo izgovaraju reči i doktrine i izvikuju slogane; nesposobni su da obave bilo kakav konkretan posao.

Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao niti se brinu o vlastitom poslu

Neke lažne starešine nisu sposobne da obave nikakav konkretan posao, već se bave nekim beznačajnim poslovima opšte prirode misleći da obavljaju konkretan posao

i da to spada u delokrug njihovih odgovornosti. Štaviše, tim poslovima se bave veoma ozbiljno i ulažu zaista veliki trud, pa ih obavljaju vrlo pristojno. Bio je, na primer, u crkvi jedan čovek koji je prethodno radio kao poslastičar. Jednoga dana je, iz dobrote svog srca, odlučio da mora da Mi ispeče pecivo, pa se spremio da to uradi, a nije Me o tome obavestio. Pitao je svoje starešine da li sme, a oni su mu rekli: „Samo napred. Ako bude ukusno, ponudićemo ga Bogu. Ako ne bude, poješćemo ga mi." Dobio je od svojih starešina odobrenje, pa je taj posao bio legitiman i propisan, te je brzo sakupio sastojke i ispekao jednu turu, govoreći: „Ne znam da li će biti ukusno, da li će udovoljiti Bogu i da li će biti po Njegovom ukusu." Starešine su odgovorile: „U redu je. Mi ćemo žrtvovati malo svog vremena i zdravlja i malo ćemo reskirati za Boga. Prvi ćemo probati pecivo i proverićemo ga za Boga. Ako nije dobro, a mi ga ponudimo Bogu, naljutiće se i razočaraće se u nas. Stoga, kao starešine, imamo odgovornost i obavezu da izvršimo provere u vezi sa tim pitanjem. To je obavljanje konkretnog posla." Nakon toga je svaki starešina grupe koji je imao imalo „osećaja za odgovornost" probao pecivo. Pošto su ga probali, dali su svoju ocenu, rekavši: „Rerna je, dok se ova tura pekla, bila prevruća, temperatura je bila previsoka, pa bi pecivo moglo da izazove unutrašnju vrućinu – a i malo je gorko. To ne valja! Moramo da imamo odgovoran stav, da ispečemo novu turu, pa da ga ponovo probamo!" Pošto su probali i tu turu, rekli su: „Ova tura je baš kao što treba. Oseća se ukus putera, jaja i susama. To je zaista pecivo dostojno jednog poslastičara! Pošto ga ima toliko, a Bog ne može sve da pojede sam, hajde da stavimo deset ili dvadeset komada u činijicu, pa da ga ponudimo Bogu da proba, kao uzorak. Ako Mu se svidi, možemo da nastavimo da ga pečemo u većim količinama." Dali su Mi činiju i Ja sam probao dva komada. Pomislio sam da može da prođe kao novina, ali, pošto nije bilo pogodno za glavni obrok, prestao sam da ga jedem. Neki ljudi su čak mislili da je to domaće pecivo koje je ispekao pripadnik Božje kuće, da je puno ljubavi, odanosti i straha, te da u sebi nosi jedno veće značenje, iako mu je ukus bio tek solidan. Kasnije sam vratio činiju sa pecivom. Ne interesuju Me takve stvari i nemam apetita za njih. Osim toga, ako Mi se jede pecivo, mogu u prodavnici da kupim razne ukuse iz raznih zemalja, a da Me to ne košta mnogo novca. Nakon toga sam im rekao: „Cenim ovaj vaš gest, ali molim vas nemojte više da pravite pecivo za Mene. Neću ga jesti, a ako Mi se bude jelo, sam ću ga kupiti. Ako bude potrebno, napravite ga samo ako to od vas zatražim; ako vam ne kažem da ga napravite, onda ga nemojte ponovo praviti." Zar to nije bilo dovoljno prosto da se razume? Da su bili lepo vaspitani i poslušni, zapamtili bi Moje reči i ne bi više pekli pecivo. Kada Bog govori, „da" znači „da", „ne" znači „ne", a „ne pravite pecivo" znači „ne pravite pecivo". Ali, posle nekog vremena, poslali su Mi još dve činije peciva. Rekao sam im: „Zar vam nisam rekao da Mi to više ne pravite?" Odgovorili su: „Ovo je drugačije od onog prethodnog." Odgovorio sam: „Iako je drugačije, i dalje je pecivo. Nema potrebe da pravite ikakvo pecivo. Ne odbijam samo iz učtivosti – ako Mi se bude jelo pecivo, reći ću vam. Zar ne razumete ljudski jezik? Nemojte više praviti pecivo." Jesu li te reči razumljive? (Jesu.) Pa zašto ih je onda čovek koji je pekao

pecivo uvek zaboravljao? Da su njegove starešine mogle da ga nadziru, da nisu aktivno sarađivale sa njim i podsticale ga da to radi i da su bile u stanju da ga odmah obuzdaju, da li bi se čovek koji je pekao pecivo i dalje usuđivao da ga peče? U najmanju ruku, ne bi to činio tako drsko i bezobzirno. Kakvo je, dakle, bilo dejstvo tih starešina na tu situaciju? Upravljali su svakim, pa i najsitnijim detaljem, zabadali su nos u sve i preuzeli su na sebe da vrše provere u Moje ime. Bili su toliko „puni ljubavi" da se to ne može opisati rečima. Je li to posao koji je trebalo da obavljaju? U načelima rada Božje kuće nije bilo nikakvih uputstava da se to radi, niti sam im Ja poverio taj zadatak; ljudi su se sami toga poduhvatili, Ja to od njih nisam tražio. Zašto su, dakle, te starešine tako preduzimljivo obavljale taj zadatak? To je ispoljavanje lažnih starešina: ne bave se sopstvenim poslom. U crkvi je bilo toliko zadataka čiji je razvoj trebalo da prate, pregledaju i podstiču, kao i toliko stvarnih problema koje je trebalo da reše besedama o istini, a oni ništa od toga posla nisu obavljali. Umesto da to rade, bili su toliko dokoni da su u kuhinji degustirali pecivo za Mene. U tom poslu su bili sasvim ozbiljni i uložili su mnogo truda. Zar to ne rade lažne starešine? Zar to već samo po sebi nije vrlo odvratno? Nisam ni u snu očekivao da će se to pitanje ponovo pojaviti posle nekog vremena. Čovek koji je napravio pecivo hteo je ponovo da počne da ga pravi za Mene. Jednom starešini sam konkretno rekao: „Idi i reši to. Moraš jasno da mu objasniš. Ako opet to uradi, smatraću tebe odgovornim!" U crkvi je bilo toliko posla da bi oko svakog zadatka kojeg bi se poduhvatili bili duže vreme zauzeti. Zašto su oni bili toliko dokoni? Jesu li ovde bili da se tove i da se upuštaju u dokono blebetanje? Nije ovo mesto za takve stvari. Posle toga više nije bilo vesti o tom pitanju. Kada sam dao to uputstvo, starešina Mi nije podneo nikakav izveštaj. Uglavnom, niko Mi više nije slao sitno pecivo, što je bilo veliko olakšanje. Sudeći po tom incidentu, može li se reći da se te starešine nisu starale o sopstvenom poslu? (Može.) To i nije neko mnogo ozbiljno pitanje; ima i mnogo ozbiljnijih.

Često posećujem određene crkve da pogledam naokolo, da upoznam starešine, izdam uputstva za rad i rešim probleme. Ponekad u tim crkvama moram da ručam, zbog čega se postavlja pitanje ko će spremiti obrok. Starešine su bile tako odgovorne da su izabrale nekoga ko je tvrdio da je profesionalni kuvar. Rekao sam: „Nije važno da li je profesionalni kuvar; važno je to da Ja volim jednostavnu hranu. Volim da osetim ukus samih namirnica. Hrana ne treba da bude previše slana, masna ni stimulativna. Zimi moram da pojedem nešto toplo. Osim toga, hrana treba da bude dobro skuvana, da ne bude nekuvana i treba da bude laka za varenje." Zar nisam jasno saopštio ta načela? Je li ih bilo lako ispuniti? Bilo ih je lako i zapamtiti i sprovesti. Svaka domaćica koja je kuvala tri do pet godina mogla bi da dokuči ta načela i da ih ispuni. Stoga nije bilo potrebe da se insistira da Moj obrok pripremi profesionalni kuvar; dovoljan bi bio i neko ko ume da pravi domaću hranu. No, te starešine su bile toliko „pune ljubavi" da su insistirale na tome da se pronađe „profesionalni kuvar" da za Mene spremi obrok kada Me oni budu ugostili. Pre nego što će taj kuvar zvanično kuvati za Mene, starešine su morale da izvrše proveru. Kako su oni to uradili? Tražili su od kuvara da napravi porciju punjenih knedli i

jelo sa nudlama i sosom, kao i nekoliko jela sa prženim mesom i povrćem. Probale su ih sve starešine i vođe raznih grupa i sva jela su im se mnogo dopala. Konačno su zamolili kuvara da se prihvati posla kuvanja za Mene. Da ostavimo po strani rezultate degustacije koju su sprovele te starešine i prirodu problema o kojima je ovde reč, pa da najpre porazgovaramo o hrani koju je taj kuvar pripremio. Prvi put kada sam tamo otišao, kuvar je ispržio neka jela i svi su bili vrlo zadovoljni. Drugi put je kuvar napravio punjene knedle. Već posle prve knedle, osetio sam da nešto nije u redu – bila je malo pikantna. I drugi oko Mene su rekli da su knedle malo pikantne i osetili su da jezik počinje da im otiče. No, pošto su knedle bile jedino glavno jelo, morao sam sve da ih pojedem iako su bile pikantne. U filu se nije videla ljuta paprika, tako da sam jednostavno ignorisao taj pikantni sastojak i pojeo obrok. Zbog toga mi se te večeri u telu pokrenula alergijska reakcija. Na mnogim mestima na telu sam neprekidno osećao svrab, pa sam morao da se češem; raščešao sam se do krvi i tek onda Mi je postalo bolje. Trajalo je tri dana pre nego što je svrab postepeno uminuo. Posle te alergijske reakcije, shvatio sam da je u knedlama definitivno bilo bibera; inače ne bi bile tako ljute. Obavestio sam ih da ne koriste pikantne sastojke kao što je biber, pošto ih ne podnosim. Oni su ipak dodali priličnu količinu bibera, veću od normalne, da udovolje sopstvenom ukusu; te knedle su bile zaista pikantne. Kuvar nije čak umeo ni da odredi odgovarajući odnos sastojaka u svojim jelima, već je dodao toliko bibera da je neko od toga dobio alergijsku reakciju. Kasnije sam mu rekao: „Nemoj više nikad da dodaš te pikantne sastojke. Ne podnosim ih. Ako stvarno imaš imalo ljudskosti, nemoj to više da radiš. Kada kuvaš za sebe, neću se mešati u to šta jedeš. Ali, ako kuvaš za Mene, ne stavljaj pikantne začine. Sledi Moje obavezne standarde.” Je li on to mogao da uradi? Zar nije trebalo da se tim poslom pozabave starešine? Na nesreću, niko na to nije obratio pažnju i oni nisu obavili posao koji je trebalo da obave. Jednom prilikom, kada se kuvar ponovo spremao da kuva, uzeo je biber u ruku da ga doda u neko jelo, a neko ko je bio u blizini video ga je i sprečio u tome. Pod strogim nadzorom te osobe, nije imao priliku da doda biber. Starešine nisu uspele da reše čak ni tako mali problem – za šta su onda bile sposobne? Dok je kuvar kuvao, nije im falilo inicijative da sve to probaju. Nekoliko ljudi je otišlo da proba. Bilo je to najobičnije domaće jelo; šta je tu imalo da se proba? Da li ste svi vi stručnjaci za kulinarstvo? Da li odjednom razumete sve od kad ste postali starešine? Da li razumete načela zdravlja? Je li Božja kuća uredila da to radite? Kada sam vam Ja poverio zadatak ili dao nalog da umesto Mene probate hranu? Potpuno ste lišeni razboritosti, nemate nimalo stida! Svako ko iole zna za stid ne bi radio nešto tako očigledno, tako odvratno, tako nerazumno. To pokazuje da su ti ljudi potpuno bestidni – oni su probali hranu za Mene! Ne sledite i ne ispunjavate nijedno od načela koja sam vam saopštio. Tražite od kuvara da kuva sve što je vama ukusno i što odgovara vašem nepcu. Zar je to kuvanje za Mene? Zar to nije kuvanje za vas? Zar se tako ponašate kao starešine? Ugrabili ste svaku priliku da ućarite i da iskoristite rupe u sistemu, istovremeno pokušavajući da Mi se dodvorite – ako želite da mi se dodvorite, nemojte da Mi naudite! Zar takvi ljudi nisu

lišeni svih vrlina? Zar ne gaje nečasne namere? Bestidni su i gaje nečasne namere, a i dalje su mislili da su vrlo odani! Da li išta od toga što su učinili spada u ono što starešine zaista treba da rade? (Ne.) Ništa od toga što su uradili nije ispunjavalo standarde. Nisu znali čak ni koja hrana je zdrava, a koja nezdrava, a mislili su da mogu ovde da dođu da Mi glume stručnjake za zdravlje i hranu! Ko je odredio da treba da obavljate provere kada se za Mene kuva? Da li je to crkva odredila? Da li je Božja kuća napravila to uređenje? Toliko se rupa u sistemu pojavilo u raznim stavkama crkvenog rada, toliko je ljudi pogrešno razumelo Boga i uopšte nije shvatalo istinu, a vi se niste bavili ni jednim od tih problema. Umesto toga, sve napore ste ulagali u tako neznatnu oblast kao što je kuhinja, a mislili ste da ispunjavate svoju „odgovornost". Vi ste u svakom pogledu lažne starešine, vi ste licemeri! Vi ste Meni ispred nosa proveravali stvari – šta ste razumeli? Da li ste se posavetovali sa Mnom? Da li ste izražavali svoju ideju ili Moju? Da ste izražavali Moju ideju, a da sam Ja od vas tražio da je prenesete, ispravno biste postupili. To bi bila vaša odgovornost. Ako ste izražavali svoju ideju, a ne Moju, i uporno primoravali druge da je i oni poslušaju i prihvate, kakva je priroda toga? Recite Mi, zar Mi to ne bi bilo odvratno? Bio sam tamo sa njima, a oni Me ni jednom rečju nisu pitali šta Ja jedem ni koji su Moji zahtevi – naprosto su donosili odluke bez Mog odobrenja i samovoljno izdavali naređenja iza Mojih leđa. Jesu li oni to pokušavali Mene da zastupaju? Tako je to kad lažne starešine mahnitaju i rade loše stvari, pretvaraju se da su duhovni ljudi, da su obzirni prema Božjem bremenu i da razumeju istinu, a postupaju licemerno. Zar to već samo po sebi nije dovoljno preterivanje? Zar to već samo po sebi nije vrlo odvratno i gnusno? (Jeste.) Jeste li stekli neki uvid? Jeste li naučili neku lekciju iz ovoga? Takve su te stvari, jedna odvratnije od druge, a postoji još jedna koja ih nadilazi u odvratnosti.

Ove zime, jedna osoba dobrog srca kupila Mi je „divnu" jaknu od guščjeg perja. Lepota jakne nije bila u njenoj boji ni u njenom stilu, već u njenoj visokoj ceni i vrhunskom kvalitetu; bio je to vredan predmet. Među nevernicima postoji izreka „Guščje pero poslato iz velike daljine: dar je skroman, ali su osećanja iskrena". Ne samo da su osećanja u vezi sa tom jaknom bila iskrena, već je jakna bila i vrlo skupa. Još pre nego što sam jaknu video, čuo sam da lepo izgleda i da je crvena, da je lepo dizajnirana i da izgleda kvalitetno. To što sam ja čuo za nju značilo je, izvesno, da su je neki ljudi već videli – u stvari, nemali broj ljudi je već video jaknu, detaljno je pregledao i okvirno procenio, s rečima: „Znam ovu marku", „Boja je lepa, baš je divna!" „Kad je pogledaš donesi je i meni da je vidim", pa se tako i vest o njoj proširila. Ne znam koliko je trebalo da ta vest stigne do Mojih ušiju i da i Ja saznam nešto o tome. Vidite li problem u tome? Ja još nisam ni video jaknu, a mnogi drugi ljudi su je već videli, dodavali iz ruke u ruku i pokazivali. Zar to nije problem? Smeju li ljudi ležerno da gledaju Moju imovinu, da je dodiruju i pokazuju? (Ne smeju.) Čiju imovinu ljudi smeju ležerno da dodiruju i gledaju? (Niko ne bi želeo da mu se to desi i niko to ne treba da radi.) Zar Moja imovina onda ne treba da bude još i više van domašaja? Neki kažu: „Zašto bi trebalo da bude van domašaja? Ti si javna ličnost. Zar se privatni život slavnih ličnosti i zvezda ne izlaže uvek očima javnosti? Gde

se bave sportom, gde idu na kozmetičke tretmane, s kim se druže, koje marke nose – zar se sve to ne izlaže očima javnosti? Zašto i Tvoja imovina ne bi smela da se izloži očima javnosti?" Jesam li Ja slavna ličnost? Ja nisam slavna ličnost, a ti nisi Moj obožavalac. Ko si ti? Ti si običan čovek, stvoreno biće i iskvareno ljudsko biće. A ko sam Ja? (Bog.) Ja nisam javna ličnost; Ja nisam u obavezi da ti sve izlažem, da te o svemu izveštavam, ni da te o svemu obaveštavam. Pa zašto onda dodiruješ nešto što pripada Meni? Zar to nije odvratan čin? Jesam li Ja tebi naložio da gledaš i proveravaš tu Moju imovinu? Nisam. A neki ljudi su se ipak usudili da je uzmu u ruke i da je ležerno razgledaju, s takvom drskošću, pa čak i da je dodaju iz ruke u ruku. Ko ti je dao pravo da je dodaješ iz ruke u ruku? Je li to tvoja obaveza? Ako ne veruješ u Boga, mi smo jedan za drugog stranci. Ja znam ko si ti samo zato što veruješ u Boga, ali ne znam kakva ti je porodica, kakav ti je svakodnevni život ili finansijska situacija, niti želim to da znam. Jesmo li mi bliski? Ja ti nisam blizak prijatelj, ortak niti drug. Ne poznajemo se i nismo toliko bliski da bi ti sve što je Moje bilo dato da razgledaš. Da li bi ti Meni dozvolio da pregledam sve tvoje stvari i da ih svima pokazujem, da ih svi vide i dodirnu? Čak i kada nešto doneseš kući iz radnje, to mora više puta da se opere da bi se dezinfikovalo. Zar stvari koje su drugi ljudi nemarno dodirivali nisu odvratne? Zar nisi propustio da se prema sebi ophodiš kao prema autsajderu? Ko ti je naložio da pregledaš Moju jaknu? Da li ti verujem? Da li si oprao ruke pre nego što si bezobzirno dodirnuo Moju jaknu? Zar Mi se ti nećeš zgaditi? Da li ti je to jasno? Zašto si tako bestidan? Nemaš nimalo razboritosti! Veruješ u Boga već nekoliko godina i čuo si toliko propovedi; kako to da nemaš baš nimalo razboritosti? Nehajno otvaraš priloge koji pripadaju Bogu, nehajno dodiruješ Njegovu odeću i stvari koje Mu pripadaju – kakav je to problem? Kada vidim da je ambalaža tih stvari otvorena i bačena, kako da ne budem ljut? Gade mi se takve stvari i prezirem te ljude. Ne želim više da ih vidim i svakako ne želim da imam išta sa njima, jer su gori od svinja i pasa! Zapamtite, svaki čovek ima svoje dostojanstvo, a Ja ga imam još više. Ne petljaj se sa stvarima koje su Moje, inače ću te prezreti i gnušaću te se!

Lažne starešine na površini možda ne čine velika zlodela i nisu baš skroz pokvareni nitkovi. Ali ono što je kod njih najodvratnije jeste to što vide da postoji stvaran posao koji treba obaviti, a ne obavljaju ga, što vrlo dobro znaju da nisu u stanju da reše probleme, a ne tragaju za istinom, što vide kako zli ljudi ometaju, a ne bave se njima. Umesto toga, brinu se samo o spoljnim poslovima opšte prirode. Strogo kontrolišu i budno paze na sporedne probleme i trivijalne stvari, a ne obavljaju posao u vezi sa život-ulaskom Božjeg izabranog naroda, niti se brinu za razna pitanja koja su u suprotnosti sa istina-načelima. Umesto toga, obavljaju samo posao koji nema veze sa istinom. Te su starešine u svakom smislu lažne. Lažne starešine ne znaju baš ništa o istina-načelima vezanim za razne stavke crkvenog rada. Prema načelima i merilima koja važe za starešine i delatnike, lažne starešine su budale i idioti. Ma kako ozbiljni bili problemi koji nastaju u radu crkve, lažne starešine ih ne vide i nisu u stanju da ih reše čak ni kada im se oni dešavaju pred nosom, pa Višnji mora sam da dođe i da rešava te probleme. Zar ti ljudi nisu lažne

starešine? (Jesu.) Zaista jesu lažne starešine. Kada je, na primer, reč o crkvenom radu na izradi tekstova, o tome koje knjige treba da se lektorišu, a koje da se prevedu – to su za crkvu zadaci od presudnog značaja. Postoje li načela koja se tiču lekture i prevođenja knjiga? U tom radu, svakako, postoje načela; on se u velikoj meri zasniva na načelima i zaista je potrebno da ga neko konkretno vodi i da se o njemu konkretno razgovara. Međutim, lažne starešine nisu u stanju da obavljaju taj posao. Kada vide braću i sestre zauzete svojim dužnostima, oni neiskreno kažu: „Rad na izradi tekstova i prevodilački rad naročito su važni. Treba da date sve od sebe da dobro obavite taj posao, a ja ću rešiti sve eventualne probleme." No, kada neko zaista ukaže na neki problem, lažni starešina kaže: „Ne razumem se u to. Nisam stručnjak za prevođenje stranih jezika. Moli se Bogu i traži Ga." Kada neko ukaže na neki drugi problem, pa pita: „Ne možemo da nađemo odgovarajuće ljude za prevod na određene jezike, šta da radimo u vezi sa tim?" lažni starešina odgovara: „Ja sam laik za to pitanje. Morate sami da ga rešite." Da li to što je on rekao rešava problem? On nalazi izgovor da prikrije činjenicu da ne obavlja svoj posao, pa kaže: „Ja sam laik; ne razumem se u to zanimanje" i time izbegava problem koji bi trebalo da reši. Tako rade lažne starešine. Kada neko postavi neko pitanje, lažni starešina kaže: „Moli se Bogu i traži Ga; ja se ne razumem u to zanimanje, ali ti se razumeš." To možda deluje kao skrušenost, pošto on priznaje da je nesposoban i da se ne razume u to zanimanje, ali, u stvari, on uopšte nije u stanju da obavlja posao starešinstva. Naravno, to što je on starešina ne znači da treba da se razume u sva zanimanja, ali bi trebalo da u zajedništvu jasno razgovara o istina-načelima potrebnim da se problemi reše, bez obzira na to na koje se zanimanje ti problemi odnose. Ukoliko ljudi razumeju istina-načela, i problemi se shodno tome mogu rešiti. Lažne starešine koriste izgovor „Ja sam u tome laik; ne razumem se u to zanimanje" da bi izbegli razgovor u zajedništvu o istina-načelima za rešavanje problema. Tako se ne obavlja stvaran posao. Ako lažni starešina uporno koristi izgovor „Ja sam u tome laik; ne razumem se u to zanimanje" da bi izbegao da rešava probleme, to znači da nije sposoban za posao starešine. Najbolje bi bilo da podnese ostavku i da pusti nekog drugog da preuzme njegovu funkciju. No, poseduju li lažne starešine tu vrstu razboritosti? Hoće li biti u stanju da podnesu ostavku? Neće. Čak će misliti: „Zašto kažu da ne obavljam nikakav posao? Svakog dana održavam skupove i toliko sam zauzet da ni ne obedujem na vreme i sve manje spavam. Ko kaže da se problemi ne rešavaju? Održavam skupove, u zajedništvu razgovaram sa ljudima i pronalazim za njih odlomke Božjih reči." Ali, kada bi ga ti pitao: „Neko je rekao da ne može da nađe odgovarajuće prevodioce za neke jezike. Kako si rešio taj konkretan problem?" On bi rekao: „Rekao sam im da se ja ne razumem u to zanimanje, nego da o tome oni sami prodiskutuju i da sami to reše." Pa da ga onda pitaš: „Taj problem se tiče raspolaganja prilozima i napretka crkvenog rada. Ne mogu sami da donose odluke, treba ti da im kažeš šta da rade i da pronađeš istina-načela da se to reši. Jesi li to uradio?" Odgovoriće: „Kako to misliš nisam uradio? Posao zbog mene nije kasnio. Ako nema nikoga da prevodi na taj jezik, neka prevode na neki drugi!" Vidiš, lažne starešine ne obavljaju stvaran posao, a ipak iznalaze

gomilu izgovora. To je zaista bestidno i odvratno! Tvoj kov je veoma slab, ne razumeš se ni u jedno zanimanje i lišen si razumevanja istina-načela koja se tiču svake stavke stručnog posla – koja je korist od toga da budeš starešina? Ti si kompletna budala i ništarija! Pošto nisi kadar da obaviš nikakav stvaran posao, zašto i dalje služiš kao crkveni starešina? Jednostavno si lišen svake razboritosti. Pošto nemaš svest o sebi, treba da saslušaš povratne informacije koje dolaze od Božjeg izabranog naroda i da proceniš da li ispunjavaš uslove za to da budeš starešina. Pa ipak, lažne starešine te stvari nikada ne uzimaju u obzir. Ma koliko crkveni rad kasnio i ma koliki gubitak pretrpeo život-ulazak Božjeg izabranog naroda tokom mnogih godina njegovog služenja na položaju starešine, lažnog starešinu je za to baš briga. To je rugobno lice starešine koji je u svakom smislu lažan.

Razmislite o tome kako se starešine i delatnici nose sa svojim poslom – je li to u skladu sa onim što sam vam upravo rekao? Ima li starešina koje ne obavljaju stvaran posao i da li si u stanju da ih prepoznaš kao lažne starešine? Ako ih prepoznaješ kao lažne starešine, od danas se više ne treba prema njima ophoditi kao prema starešinama; treba prema njima da se ophodiš kao prema bilo kom drugom čoveku. To je ispravno načelo primene. Neki će se možda pitati: „Znači li to da takvog čoveka treba diskriminisati, omalovažiti ili isključiti zato što je lažni starešina?" Ne znači. On nije u stanju da obavlja stvaran posao, već jedino može da izgovara neke reči, neke doktrine i isprazne fraze, da okoliša i da ti podvaljuje. To govori o jednoj činjenici, a to je da on nije tvoj starešina. Ne treba od njega da tražiš uputstva za probleme i teškoće na koje u radu nailaziš. Ako je potrebno, možete da ih preskočite i da problem prijavite Višnjem, te da se sa Višnjim posavetujete o tome kako da sa problemom postupate i kako da ga rešite. Naučio sam vas putu primene, a vaše je kako ćete postupiti. Nikada nisam rekao da su sve starešine od Boga postavljene, da moraš da ih slušaš i da im se povinuješ, kao ni da treba da ih slušaš čak i kada prepoznaš da je u pitanju lažni starešina. Nikada ti to nisam rekao. Sada besedim o tome kako se prepoznaju lažne starešine. Kada prepoznaš da je neko lažni starešina, možeš da prihvatiš i da poslušaš to što on kaže ako je ispravno i u skladu s istinom. Međutim, ako on nije u stanju da reši neki problem, ako okoliša i ako ti podvaljuje, pa to utiče na napredak posla, onda ne moraš da prihvatiš njegovo starešinstvo. Ako ste u stanju sami da dokučite načela, treba i da postupate u skladu sa njima. Ako niste u stanju da ih dokučite, ako ste nesigurni ili niste načisto koja su načela, onda treba da tragate za istinom i da međusobno razgovarate kako biste rešili problem. Ako i posle razgovora niste u stanju da donesete odluku, prijavite problem Višnjem i posavetujte se sa Njim o tome. Sve su to dobri načini rešavanja problema – nema te teškoće koja se ne može rešiti.

Ovde ćemo završiti današnji razgovor u zajedništvu. Pozdravljam vas!

16. januar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (3)

Treća stavka: Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala (2. deo)

Na poslednjem okupljanju, dodatno smo u zajedništvu razgovarali o drugoj po redu odgovornosti starešina i delatnika, te smo govorili o tome koje sve teškoće postoje pri život-ulasku i razotkrivali određene prakse i ispoljavanja lažnih starešina. Zatim smo razmotrili nekoliko slučajeva koji se tiču treće odgovornosti starešina i delatnika – da razgovaraju u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala – i razotkrili smo i detaljno analizirali kako se kod lažnih starešina „lažnost" ispoljava kroz njihove stavove, prakse i ispoljavanja u tim slučajevima. Drugim rečima, kako se kod lažnih starešina manifestuje neizvršavanje starešinskih odgovornosti. Molim vas, nabrojte te slučajeve. (Jedan od njih se odnosio na štampanje knjiga Božjih reči. Taj lažni starešina nije obavljao konkretan posao, već je samo isprazno govorio doktrine. Osim toga, u zajedništvu nije naročito razgovarao o istina-načelima niti je obavio i delić stvarnog posla.) U tom slučaju, taj lažni starešina nije obavljao stvaran posao, nije uspeo da ispuni svoje odgovornosti starešine i delatnika niti je jasno u zajedništvu razgovarao o stručnim zahtevima, o konkretnim načelima i o stvarima na koje treba obratiti pažnju u vezi sa tim poslom. Samo je izvikivao nekakve slogane i izgovarao isprazne reči, te je posle toga mislio da je dobro obavio posao. O čemu smo još razgovarali? (Bio je i slučaj kupovine perjane jakne za Boga.) Kakav je problem taj incident razotkrio u vezi sa lažnim starešinama? (Razotkrio je da lažne starešine ne obavljaju stvaran posao i da su potpuno lišene ljudskosti i razuma.) Kada Mi je neko kupio jedan odevni predmet, te starešine su pomogle da se on pregleda – je li to deo posla koji treba da obavljaju starešine i delatnici? (Nije.) Obavljali su posao koji nije trebalo da obavljaju – šta je u tome problematično? (Nisu se starali o svom vlastitom poslu.) To je jedno od ispoljavanja lažnih starešina. Taj slučaj je, najpre, razotkrio da se lažne starešine ne staraju o svom pravom poslu, a drugo, razotkrio je da su nerazboriti i da rade samo odvratne stvari lišene razuma i ljudskosti. Sećate se samo tih primera, ali niste pronikli u probleme koje ti primeri ilustruju, niti u suštinu tih problema koje primeri treba detaljno da analiziraju. Koje sam još primere dao o lažnim starešinama koje se ne brinu o svom pravom poslu? (Bio je i onaj poslastičar koji je uporno pravio pecivo za Boga. Bog mu je rekao da to više ne radi, ali starešine i delatnici su mu i dalje dozvoljavali da pravi pecivo, koje su čak sami degustirali.) Koje je probleme lažnih starešina taj primer razotkrio? (Da se ne brinu o svom pravom poslu, da ne rade posao koji bi trebalo da rade i da uporno rade posao koji ne treba da rade.) Prvenstveno je razotkrio da se lažne starešine ne brinu o svom pravom poslu i da ne uspevaju da dokuče srž i suštinu svog posla. Osim toga, lažne starešine imaju jedan ozbiljan problem. Koji? (Nisu poslušni Božjim rečima i ne sprovode posao u skladu sa Božjim zahtevima.) Da li još

neko želi nešto da doda? (Prave se da su duhovni ljudi i da pokazuju razumevanje prema Božjem bremenu, a u stvarnosti samo mahnitaju i rade loše stvari.) To je još jedan njihov problem. Još neko? (Pre nego što delaju, ne pokušavaju da shvate Božje zahteve, već koriste vlastitu uobrazilju da njome zamene Božje želje.) To spada u kategoriju nedostatka razboritosti. Još neko? (Stav koji su lažne starešine zauzele kada je neko Bogu kupio odevni predmet otkrio je da su starešine lišene normalne ljudskosti.) Kojeg su to aspekta normalne ljudskosti lažne starešine lišene? Ne razumeju pravila ponašanja i nemaju nikakve manire. Zar nije upravo tako? (Jeste.) Te stvari koje ste pomenuli su, zapravo, sekundarne; koji je glavni problem? Kada ti ljudi postanu starešine, oni žele da uživaju u prednostima svog statusa i u posebnim povlasticama, i žude za udobnošću. Tako, na primer, imaju želju za pecivom, a kada vide da neko dobro kuva, smišljaju kako da probaju njegova jela da bi udovoljili svojoj žudnji. Već je dovoljno mučno što ne obavljaju svoj pravi posao i što ne rade stvaran posao, a oni povrh toga još i žude za udobnošću i za zadovoljstvima proždrljivosti. Pod izgovorom da degustiraju i da proveravaju hranu za Boga, oni udovoljavaju svojim proždrljivim željama i uživaju u prednostima svog statusa. Sve su to ispoljavanja lažnih starešina. Iako se ta ispoljavanja, kada se uporede sa narav-suštinom antihrista, ne mogu nazvati gnusnim ili rđavim, već i sama ljudskost lažnih starešina dovoljna je da se oni ljudima ogade. Što se tiče njihovog karaktera, nemaju dovoljno savesti i razuma; ljudskost im je sasvim prizemna i prljava, i imaju nizak integritet. Iz tih primera se vidi da lažne starešine nisu u stanju da obavljaju stvaran posao. To je činjenica.

Lažne starešine nisu u stanju da u zajedništvu razgovaraju o načelima obavljanja posla

Danas ćemo nastaviti da razotkrivamo razna ispoljavanja lažnih starešina na osnovu odgovornosti starešina i delatnika. Lažne starešine su u osnovi nesposobne za obavljanje suštinskog crkvenog rada od ključnog značaja. Oni se bave samo nekim jednostavnim poslovima opšte prirode; njihov rad ne igra ključnu ni odlučujuću ulogu u radu crkve u celini i ne proizvodi stvarne rezultate. Njihove besede u osnovi se odnose samo na nekolicinu otrcanih, svakidašnjih tema, to su samo često ponavljane fraze i doktrine, koje su neverovatno šuplje, uopštene i koje ne ulaze u pojedinosti. Njihove besede sadrže samo one stvari koje ljudi i sami mogu da razumeju iz bukvalnog čitanja. Te lažne starešine uopšte nisu u stanju da reše stvarne probleme koje Božji izabrani narod ima pri život-ulasku; a pogotovo im fali sposobnosti da reše ljudske predstave, uobrazilju i otkrivenja iskvarenih priroda. Glavna stvar je da lažne starešine prosto nisu u stanju da preuzmu na sebe najvažnije poslove koje je Božja kuća uredila, kao što su rad na jevanđelju, rad na produkciji filmova ili rad na izradi tekstova. Naročito kada je reč o radu koji podrazumeva stručno znanje, iako je lažnom starešini možda vrlo jasno da je u tim oblastima laik, on ih ne proučava, niti ih istražuje, a još manje je u stanju da drugima obezbedi konkretan pravac rešavanja bilo kakvih problema u vezi sa njima. A

ipak, bestidno održava skupove, beskrajno razglaba o ispraznim teorijama i izgovara reči i doktrine. Lažne starešine vrlo dobro znaju da nisu u stanju da obavljaju tu vrstu posla, a ipak se pretvaraju da su stručnjaci, ponašaju se umišljeno i uvek koriste veličanstvene doktrine da druge kritikuju. Nisu u stanju da odgovore ni na čija pitanja, a ipak nalaze izgovore i opravdanja da druge kritikuju, pa ih pitaju zašto ne izučavaju to zanimanje, zašto ne tragaju za istinom i zašto nisu u stanju da reše vlastite probleme. Te lažne starešine, koje su u tim oblastima laici i nisu u stanju da reše nikakve probleme, ipak drugima s visine drže pridike. Na površini drugim ljudima deluju vrlo zauzeto, kao da su u stanju da obave mnogo posla i kao da su vrlo sposobni, ali oni zapravo nisu ništa. Lažne starešine su očigledno nesposobne da obavljaju stvaran posao, a ipak se s entuzijazmom nečim zamajavaju, na skupovima izgovaraju uvek iste otrcane fraze, stalno se ponavljaju, a nisu u stanju da reše ni jedan jedini stvarni problem. Ljudima to načisto dojadi i nisu u stanju iz toga da izvuku baš nikakvu pouku. Takav način rada je užasno neefikasan i ne daje nikakve rezultate. Tako rade lažne starešine, a rad crkve se zbog toga odlaže. No, lažni starešina ipak smatra da odlično radi posao i da je vrlo sposoban, dok u stvari ni jedan jedini aspekt crkvenog rada nije dobro obavio. On ne zna da li su starešine i delatnici koji spadaju u njegov delokrug odgovornosti u skladu sa merilom i ne zna da li su starešine i nadređeni raznih timova u stanju da nose svoj posao; nije ga briga niti pita da li su braća i sestre u obavljanju dužnosti naišli na probleme. Ukratko, lažne starešine nisu u stanju da u svom poslu reše nikakve probleme, a ipak su i dalje energično zauzeti. Iz perspektive drugih ljudi, lažne starešine su u stanju da pretrpe nedaće, spremni su da plate cenu i da svaki dan provode užurbano. Kada dođe vreme jelu, moraju biti pozvani za sto, a na spavanje odlaze veoma kasno. A ipak, rezultati njihovog rada naprosto nisu dobri. Da ne gledaš pažljivo, na površini bi delovalo da se sve stavke posla obavljaju i da su svi zauzeti vršenjem svojih dužnosti, ali da pažljivo posmatraš i da pedantno i marljivo obaviš nadzor nad poslom, otkrilo bi se pravo stanje stvari. Svaki segment posla koji spada u njihov delokrug odgovornosti u haosu je, a u svemu tome nema nikakve strukture ni reda. U svakom segmentu rada ima problema – pa čak i rupa. Pojava tih problema povezana je sa tim što lažne starešine ne razumeju istina-načela, već postupaju u skladu sa svojim predstavama, sa svojom uobraziljom i svojim entuzijazmom. Lažne starešine nikada u zajedništvu ne razgovaraju o istina-načelima i nikada ne tragaju za istinom da bi rešili probleme. Očigledno ne poseduju duhovno razumevanje i nisu u stanju da obavljaju starešinski posao, već umeju samo da deklamuju reči i doktrine bez ikakvog razumevanja istine, a ipak se prave da znaju stvari koje ne znaju i izdaju se za stručnjake. Rad koji oni obavljaju puko je otaljavanje. Kada iskrsne neki problem, oni na njega naslepo primenjuju pravila. Naslepo se i užurbano muvaju i ne proizvode nikakve stvarne rezultate. Pošto te lažne starešine ne razumeju istina-načela, već samo deklamuju reči i doktrine i drugima savetuju da se povinuju pravilima, napredak svakog segmenta rada crkve se usporava i ne postižu se nikakvi jasni rezultati. Najočiglednija posledica podužeg perioda rada lažnog starešine jeste ta

da većina ljudi nije u stanju da razume istinu, da ne ume da prepozna kada neko otkrije iskvarenost ili razvije predstave, te da nikako ne razume istina-načela kojih u obavljanju svojih dužnosti treba da se pridržava. I oni koji obavljaju svoje dužnosti i oni koji ih ne obavljaju – tromi su, neobuzdani, nedisciplinovani i u rasulu su poput rasutog peska. Većina njih je možda u stanju da izgovori par reči i doktrina, ali se u obavljanju dužnosti samo pridržavaju pravila; ne znaju kako da tragaju za istinom da bi rešili probleme. Pošto ni sâm lažni starešina ne zna kako da traga za istinom da bi rešio probleme, kako bi mogao druge da predvodi u tome? Ma šta druge ljude zadesilo, lažni starešina ume samo da ih opominje govoreći: „Moramo voditi računa o Božjim namerama!" „Moramo biti odani u vršenju svojih dužnosti!" „Kada nam se nešto desi, moramo znati kako da se molimo i moramo tragati za istina-načelima!" Lažne starešine često izvikuju te slogane i doktrine, ali to ne dovodi baš ni do kakvih rezultata. Ljudi, pošto ih čuju, i dalje ne razumeju šta su istina-načela i ne poseduju put primene. Ljudi se, na površan način, mole kada ih neke stvari zadese i žele da budu odani u obavljanju svojih dužnosti – ali ne razume probleme poput ovih: šta treba da rade da bi bili odani, kako treba da se mole da bi razumeli Božje namere i kako, kada naiđu na neki problem, treba da tragaju da bi stekli razumevanje istina-načela. Kada pitaju lažne starešine, ovi kažu: „Kada te nešto zadesi, više čitaj Božje reči, više se moli i više u zajedništvu razgovaraj o istini." Ljudi ih pitaju: „Kojih se načela dotiče taj rad?" a lažne starešine kažu: „Božje reči ništa ne kažu o pitanjima stručnog rada, a ni ja ne razumem tu oblast posla. Sami istražite ako želite da razumete – ne pitajte mene. Ja vas predvodim u razumevanju istine, a ne u pitanjima stručnog rada." Lažne starešine koriste takve reči da izbegnu pitanja. A kao rezultat toga, ljudi, iako većinom gore od želje da obavljaju svoju dužnost, ne znaju kako da postupaju na temelju istina-načela, niti kako da se pridržavaju načela u obavljanju svojih dužnosti. Gledajući rezultate svakog segmenta posla iz delokruga odgovornosti lažnog starešine, većina ljudi se u obavljanju posla oslanja na svoje znanje, obrazovanje i darove, a neuki su kada je reč o pitanjima kao što su: koji su konkretni Božji zahtevi, koja su načela obavljanja dužnosti, kako se ponašati da bi se ostvario rezultat svedočenja za Boga i kako efikasnije širiti jevanđelje da bi svi koji čeznu za Božjom pojavom čuli Njegov glas, istražili istiniti put i što pre se vratili Bogu. Zašto oni ne znaju ništa o tim stvarima? To je direktno povezano sa činjenicom da lažni starešina ne uspeva da obavlja stvaran posao. Glavni uzrok njihovog neznanja jeste to što ni sâm lažni starešina ne zna koja su istina-načela, niti koja načela ljudi treba da razumeju i da slede. On postupa neprincipijelno i nikada ljude ne predvodi da tragaju za načelima primene i za putevima u svojim dužnostima. Kada lažni starešina naiđe na neki problem, on nije u stanju da ga sâm reši, a ne razgovara u zajedništvu sa drugima i ne traga sa njima, što dovodi do toga da zadatke u okviru svakog segmenta rada treba obaviti ponovo. To je traćenje ne samo finansijskih i materijalnih sredstava, već i ljudske energije i vremena. Takve posledice su direktno povezane sa vrlo slabim kovom i sa neodgovornošću lažnih starešina. Iako se ne može reći da lažne starešine namerno čine zlo i prouzrokuju ometanje, može se

reći da uopšte ne tragaju za istina-načelima u svom radu i da uvek postupaju na osnovu vlastite volje. To je sigurno. Lažne starešine ne razumeju istina-načela i nisu u stanju da sa drugima jasno u zajedništvu razgovaraju o njima; umesto toga, naprosto ljudima daju slobodu da rade kako im se prohte. To i nehotice dovodi do toga da neki ljudi koji su zaduženi za određeni posao postupaju proizvoljno i samovoljno, ponašaju se kako god žele i rade šta god hoće. Usled toga, ne samo da ima malo stvarnih rezultata, već se i od crkvenog rada napravi haos. Kada lažnog starešinu smene, on ne samo da ne promišlja o sebi i ne samo da sebe ne spozna, već i pribegava izvrtanju činjenica, brani se, te ni najmanje ne prihvata istinu i ne pokazuje nikakvu nameru da se pokaje. Može čak tražiti da mu Božja kuća dâ još jednu šansu, tvrdeći da je sigurno u stanju da dobro obavlja posao. Da li mu verujete? On sebe uopšte ne poznaje, niti prihvata istinu. Može li onda da se popravi? Budući da ne poseduje istina-stvarnost, može li dobro da obavlja posao? Je li to moguće? Ovog puta nije dobro obavio posao – hoće li biti u stanju da to učini ako mu bude data još jedna šansa? To nije moguće. Sa sigurnošću se može reći da lažne starešine nemaju radnu sposobnost; ponekad se možda mnogo trude i veoma su zauzeti, ali to je slepa zauzetost i ona ne može uroditi nikakvim plodom. To dovoljno pokazuje da lažne starešine imaju vrlo slab kov, da uopšte ne razumeju istinu i da nisu u stanju da obavljaju stvaran posao. To dovodi do nastanka mnogih problema u poslu, ali oni nisu u stanju da te probleme reše razgovorom u zajedništvu o istini i koriste tek nekoliko ispraznih doktrina da ljude ubeđuju da se pridržavaju pravila, pa stoga prave puno grešaka u radu, koji posle njih ostaje u potpunom neredu. To je način rada lažnih starešina i takve su posledice koje on donosi. Sve starešine i delatnici to treba da shvate kao upozorenje.

Razne neprihvatljive stvari koje iskrsavaju u crkvi direktno su povezane sa lažnim starešinama – to je neizbežan problem. Te lažne starešine ne poseduju sposobnost shvatanja istine, a ipak misle da sve razumeju i shvataju, pa onda postupaju na osnovu vlastitih uobrazilja i predstava. Nikada ne tragaju za istinom da bi se pozabavili svojim nerazumevanjem istina-načela i merila koje Bog zahteva. Komunicirao sam sa mnogim starešinama i delatnicima i često se sa njima sastajem. Kada se nađemo, Ja ih pitam: „Imate li kakvih problema? Jeste li zabeležili probleme koji postoje u radu? Ima li problema koje niste u stanju sami da rešite?” Pošto završim, oni bledo gledaju, a u srcu imaju sumnje: „Mi smo starešine; kako mi možemo da imamo probleme? Da ih imamo, zar se rad crkve ne bi već odavno paralisao? Kakvo je to pitanje? Mi slušamo propovedi i besede i držimo Božje reči u svojim rukama. Toliko je nas koji crkvu vodimo, kako Ti možeš ipak da se brineš? Čim nam postavljaš to pitanje, očigledno je da nas potcenjuješ. Kako bismo mi mogli da imamo probleme? Da imamo probleme, ne bismo bili starešine. Tvoje pitanje je tako neumesno!” Svaki put kada ih pitam da li imaju problema, oni su u takvom stanju – svaki od njih je slika i prilika utrnulosti i tuposti. Ima toliko problema u raznim segmentima rada crkve, a ti ljudi naprosto nisu u stanju da ih vide ni da ih otkriju. Nisu u stanju da iznesu probleme povezane sa ličnim život-ulaskom, ni probleme koji

postoje u radu, a tiču se istina-načela. Pošto nisu u stanju da iznesu te probleme, Ja ih pitam: „Kako napreduje rad na prevodu Božjih reči? Znate li na koliko jezika sada treba da se prevodi? Na koje jezike treba prvo da se prevodi, a na koje kasnije? Koliko primeraka Božjih reči treba štampati za pojedine jezike?" Oni odgovaraju: „A, pa prevodi se." Ja ih pitam: „Dokle se stiglo sa prevodom? Ima li nekih problema?" A oni odgovaraju: „Ne znam; moram da pitam." Ja moram da ih pitam o tim stvarima, a oni još i ne znaju odgovore. Pa, kakav su onda posao obavljali sve to vreme? Pitam ih: „Jesi li rešio probleme o kojima su braća i sestre prošli put pitali?" A oni odgovaraju: „Održao sam okupljanje sa njima – celodnevno okupljanje." Ja ih pitam: „Jesu li problemi rešeni posle okupljanja?" A oni odgovaraju: „Hoćeš da kažeš da, ako i dalje ima problema, treba da održimo još jedno okupljanje?" Ja im kažem: „Ne pitam da li si održao okupljanje ili nisi. Pitam da li su problemi u vezi sa stručnim poslovima rešeni. Razumeju li ti ljudi načela? Jesu li prekršili neka načela u obavljanju svojih dužnosti? Jesi li otkrio ikakve probleme?" Oni odgovaraju: „O, probleme? Rešio sam ih. Održao sam okupljanje sa braćom i sestrama." Može li taj razgovor da se nastavi? (Ne može.) Zar vas ne ljuti kada slušate taj razgovor? (Ljuti nas.) Kakve su te starešine? Zar to nisu obični pseudo-duhovni kreteni? Nedostaje im kov starešina i delatnika; slepi su, ne razumeju kako da obavljaju posao i na svako pitanje odgovaraju sa „ne znam", a kada nastaviš da im postavljaš pitanja, oni odgovaraju: „U svakom slučaju, održao sam okupljanje; pusti sad to!" Jesu li te starešine obavile stvaran posao? Jesu li oni, kao starešine, u skladu sa merilom? (Nisu.) To su lažne starešine. Sviđaju li vam se takve starešine? Ako sretnete takve starešine, šta treba da radite? Neke starešine, kada se sastanu sa braćom i sestrama, kažu: „Bez obzira na to kakve probleme danas imate, hajde da prvo u zajedništvu razgovaramo o tome kako da dobro obavljate svoje dužnosti." Neki ljudi onda kažu: „Susreli smo se sa jednim problemom u vezi sa profesionalnim tehnikama u obavljanju naših dužnosti: da li treba da koristimo profesionalne tehnike koje su popularne među nevernicima?" Zar to nije problem koji treba da reše starešine? Ako određene probleme nije moguće rešiti razgovorom u zajedništvu među braćom i sestrama, treba da uskoče starešine da ih reše – to se tiče odgovornosti starešina. A šta lažne starešine rade kada se susretnu sa takvim problemima? Kažu: „To je stručno pitanje; to je vaš problem, kakve veze on ima sa mnom? Razgovarajte o tom problemu sami, a ja ću najpre za vas održati okupljanje. Na današnjem okupljanju besediću o skladnoj saradnji. Pitanje koje ste upravo postavili povezano je sa skladnom saradnjom. Treba da budete u stanju da zajedno razmatrate stvari, da razgovarate u zajedništvu i da više istražujete; niko ne treba da bude samopravedan i svako treba da prihvati svaku odluku koju je podržala većina – zar to nije pitanje skladne saradnje? Izgleda da vi ne umete skladno da sarađujete ni da diskutujete o problemima kada iskrsnu. O svakom problemu pitate mene. Zašto mene pitate? Da li se ja razumem u te stvari? Da se razumem, zar ne biste onda vi bili besposleni? O svemu mene pitate. Je li to problem koji ja treba da rešavam? Moja odgovornost je samo da besedim o istini; stručna pitanja rešavajte sami. Šta se

ona mene tiču? U svakom slučaju, već sam sa vama razgovarao u zajedništvu i rekao sam vam da skladno sarađujete – ako to ne možete, onda nemojte da obavljate tu dužnost. Završio sam sa besedom; idite rešite taj problem sami." Umeju li te starešine da reše probleme? (Ne umeju.) Uprkos tome što ne umeju, misle da su njihovi postupci veoma opravdani i vešti su u izbegavanju odgovornosti. Po svemu izgleda kao da su obavili svoj posao, da su došli na lice mesta da obave nadzor i da ne zabušavaju. Ali, oni nisu u stanju da obave stvaran posao ni da reše stvarne probleme, što znači da su lažne starešine. Jeste li u stanju da prepoznate takvog lažnog starešinu? Kada se suoči sa bilo kakvim problemom, on nije u stanju da u zajedništvu razgovara o relevantnim istinama: izgovara samo isprazne doktrine i teorije, tako da one zvuče vrlo uzvišeno i duboko, ali, kada ih ljudi čuju, oni ne samo da ne razumeju istinu, već se osećaju zbunjeno i dezorijentisano. Takav je rad lažnih starešina.

Lažne starešine bivaju u potpunosti otkrivene u poslu razgovora u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala. Nesposobni su da u zajedništvu razgovaraju o istina-načelima i da predvode ljude u poštovanju i primeni istina-načela u obavljanju dužnosti, ili da ih predvode u razumevanju istina-stvarnosti i da zakorače u nju – nisu u stanju da ispune odgovornosti koje starešine treba da ispunjavaju. I to nije sve, nesposobni su i da budu u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, a čak i ako imaju nekakvo razumevanje o tome, ono nije tačno. To prouzrokuje ogromno ometanje i štetu raznim segmentima rada. Ovo su razna ispoljavanja lažnih starešina koja ćemo danas razotkriti u vezi sa četvrtom odgovornošću starešina i delatnika.

Četvrta stavka: Budite u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla

Starešine i delatnici moraju da dokuče okolnosti nadređenih za različite poslove

Koja je četvrta odgovornost starešina i delatnika? („Da budu u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla.") Tako je, to je minimalni kriterijum koji starešine i delatnici treba da budu u stanju da ispune u obavljanju svog posla. Jesu li vam jasne glavne odgovornosti starešina i delatnika u vezi sa tom četvrtom stavkom? Starešine i delatnici moraju jasno da razumeju nadređene za različite poslove i osoblje odgovorno za razne važne poslove. U delokrug odgovornosti starešina i delatnika spada da dokuče okolnosti

nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove. Ko je, dakle, to osoblje? To su, pre svega, crkvene starešine, zatim nadređeni timova i starešine raznih grupa. Zar nije presudno i od velike važnosti razumeti i dokučiti okolnosti poput ovih: da li nadređeni za različite poslove i osoblje odgovorno za razne važne poslove poseduju istina-stvarnost, jesu li principijelni u svojim postupcima i jesu li u stanju da dobro obavljaju crkveni rad? Ako starešine i delatnici detaljno dokuče okolnosti glavnih nadređenih za različite poslove i izvrše odgovarajuća prilagođavanja osoblja, to je isto kao da sprovode odgovarajuću proveru za svaki segment rada i ekvivalentno je ispunjavanju njihovih odgovornosti i dužnosti. Ako se, u vezi sa tim osobljem, ne izvrše ispravna prilagođavanja i ako iskrsne neki problem, to će veoma uticati na rad crkve. Ako je to osoblje dobre ljudskosti, ako poseduje temelj u svojoj veri u Boga, ako je odgovorno u postupanju sa problemima i ako je u stanju da traga za istinom da bi rešilo probleme, onda će se, kada se to osoblje zaduži za posao, uštedeti mnogo muke i, što je najvažnije, omogućiti nesmetan napredak posla. Ali, ako nadređeni raznih timova nisu pouzdani, ako imaju slabu ljudskost, nisu lepo vaspitani i ne sprovode istinu u delo, i ako, štaviše, postoji verovatnoća da će izazvati prekidanje i ometanje, onda će to uticati na posao za koji su odgovorni i na život-ulazak braće i sestara koje oni predvode. Naravno, taj uticaj može da bude veliki ili mali. Ako su nadređeni samo nemarni u vršenju svojih obaveza i ne brinu se o svom pravom poslu, to će verovatno dovesti samo do kašnjenja u poslu; napredak će biti nešto sporiji, a rad će biti manje efikasan. No, ako su nadređeni antihristi, problem će biti ozbiljan: to neće biti samo pitanje nešto manje efikasnog ili manje delotvornog obavljanja posla – oni će ometati i pokvariti rad crkve za koji su odgovorni i prouzrokovaće ozbiljnu štetu. Stoga obaveza starešina i delatnika da budu u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te da blagovremeno izvrše prilagođavanja ili da ih smene kada otkriju da neko ne obavlja stvaran posao, nije obaveza koju oni smeju da izbegavaju – to je vrlo ozbiljan, vrlo važan posao. Ako su starešine i delatnici u stanju da blagovremeno upoznaju karakter nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, njihov stav prema istini i prema svojim dužnostima, kao i njihova stanja i učinak tokom svakog perioda i u svakoj etapi, te da blagovremeno izvrše prilagođavanja i da se tim ljudima pozabave u skladu sa okolnostima, onda posao može neprekinuto da se odvija. Naprotiv, ako ti ljudi divljaju, rade loše stvari i ne obavljaju stvaran posao u crkvi, a starešine i delatnici nisu u stanju da to blagovremeno utvrde i da pravovremeno izvrše prilagođavanja, već čekaju da iskrsnu razne vrste ozbiljnih problema i da rad crkve pretrpi značajne gubitke pre nego što ležerno pokušaju da se tim problemima pozabave, da izvrše prilagođavanja, te da isprave i spasu situaciju, onda su te starešine i delatnici đubrad. Oni su prave pravcate lažne starešine, koje moraju biti smenjene i uklonjene.

Upravo smo, u širokim crtama, u zajedništvu razgovarali o značaju razumevanja i shvatanja stvarnih stanja nadređenih za različite poslove i efikasnosti njihovog rada, a

ta stvarna stanja smo koristili da procenimo da li su starešine i delatnici ispunili svoje odgovornosti, te smo razotkrili ispoljavanja koja oni prikazuju, a koja su dokaz toga da su oni lažne starešine. Time smo detaljno analizirali suštinu lažnih starešina. Kada u radu crkve iskrsnu ozbiljni problemi, lažne starešine ne ispunjavaju svoje odgovornosti. Oni nisu u stanju da te probleme blagovremeno otkriju, a kamoli da se njima pozabave i da ih pravovremeno reše. To dovodi do toga da se problemi prolongiraju, što potom prouzrokuje kašnjenje i nanosi štetu radu crkve, a može da dovede čak i do zaustavljanja ili pometnje u radu crkve. Tek kada se to desi, lažne starešine nevoljno odlaze na lice mesta da posmatraju rad crkve, ali ni onda nisu u stanju da prepoznaju odgovarajuća ili primerena rešenja da bi rešili probleme, pa ih na kraju naprosto ostavljaju nerešene. To je glavno ispoljavanje lažnih starešina.

Merila za izbor nadzornika za različite poslove

Jesu li većini ljudi manje-više jasna merila za izbor nadzornika za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove? Šta, na primer, treba prvenstveno da poseduje nadzornik za umetnički rad? (Treba da poseduje stručne veštine u toj oblasti i da bude u stanju da iznese taj posao.) To da treba da ima stručne veštine je jedna teorija. No, na šta se tačno odnose te stručne veštine? Hajde da to objasnimo. Ako neko uživa u crtanju i interesuje ga pravljenje umetničkih dela, ali to nije njegova struka, on ne poseduje znanje iz te oblasti, već samo voli to da radi, je li prikladno izabrati takvog čoveka za nadređenog umetničkog tima? (Nije.) Neki kažu: „Ako on voli umetničko stvaralaštvo, može da obavlja taj posao, pa da postepeno nauči o tome.” Je li ta tvrdnja ispravna? (Nije.) Postoji jedan izuzetak: kada je svima ostalima u umetničkom timu ta struka strana, a taj čovek zna malo više od drugih i uči malo brže od njih. Da li bi onda bilo koliko-toliko prikladno izabrati ga? (Bilo bi.) Pored tog scenarija, recimo da, među svima onima koji učestvuju u umetničkom stvaranju, samo taj čovek ne poznaje tu struku, ali je izabran zato što razume istinu i voli umetničko stvaranje – je li to prikladno? (Nije.) Zašto nije prikladno? Zato što on nije ni prvi ni jedini izbor. Kako onda treba izabrati takvog nadzornika? Treba ga izabrati iz redova onih koji su u toj struci najbolje potkovani i najiskusniji; odnosno, mora da bude stručnjak, da poseduje i stručne veštine i radnu sposobnost – nemojte birati laika. To je jedan aspekt. Osim toga, on mora da ponese breme, da poseduje duhovno razumevanje i da bude u stanju da razume istinu. Mora, pored toga, da ima barem temelj u svojoj veri u Boga. Najvažnija su sledeća načela: prvo, mora da ima radnu sposobnost; drugo, mora da se razume u tu struku; treće, mora da ima duhovno razumevanje i da bude u stanju da razume istinu. Koristite ta tri kriterijuma za izbor nadzornika za različite poslove.

Ispoljavanja lažnih starešina u vezi sa nadzornicima za različite poslove

Pošto izaberu nadzornike za razne konkretne segmente rada, starešine i delatnici ne treba samo da stoje po strani i da ništa ne rade; treba te nadzornike neko vreme da

obučavaju i oplemenjuju, da bi videli da li pojedinci koje su izabrali zaista mogu da iznesu taj posao i da ga izvedu na pravi put. To znači ispuniti svoju odgovornost. Da pretpostavimo da, u vreme odabira, vidiš da se tvoji kandidati razumeju u svoju struku, da poseduju radnu sposobnost, da nose nešto tereta, da poseduju duhovno razumevanje i sposobnost da razumeju istinu, te da pomisliš da će sve biti u redu pošto su oni u tom smislu kvalifikovani, pa da kažeš: „Možete da počnete da radite; rekao sam vam sva načela. Od sad, jednostavno, radite ono što Božja kuća nalaže da sami radite." Je li to prihvatljiv način da se obavlja posao? Kada rasporediš nadzornike, znači li to da možeš stvari da ostaviš na tome? (Ne znači.) Šta onda treba da se uradi? Pretpostavimo da se starešina dva puta nedeljno sastaje sa nadzornicima, da sa njima u zajedništvu razgovara o istini i da je to sve što on čini, u veri da su ti nadzornici, budući da su svi preduzimljivi, pouzdani i sposobni da razumeju šta drugi ljudi kažu, u stanju i da praktično deluju u skladu sa istinom. Taj starešina misli da ne mora dalje da gleda ni da prati kako ti nadzornici konkretno obavljaju svoj posao, da li skladno sarađuju sa drugima, da li su tokom tog perioda savladali stručne veštine i u kojoj su meri dovršili posao koji im je Božja kuća dala. Da li starešina i delatnik treba na taj način da se bavi poslom? (Ne treba.) Tako lažne starešine obavljaju svoj posao. Pokušavaju da sav posao obave jednom za svagda, da postave nadzornike i sastave tim od nekoliko članova, pa da onda kažu: „Počnite sa radom. Ako vam je potrebna oprema, recite mi i Božja kuća će je kupiti za vas. Ako naiđete na teškoće u svakodnevnom životu ili na nevolje, slobodno ih iznesite i Božja kuća će ih uvek rešiti za vas. Ako nemate nikakve teškoće, onda se fokusirajte na svoj posao. Ne izazivajte prekidanje i ometanje i ne deklamujte nikakve bombastične ideje." Lažne starešine sređuju da ti ljudi zajedno rade, pa misle da je dovoljno ukoliko oni imaju hranu, piće i krov nad glavom, te da nema potrebe da se obraća pažnja na njih. Kada Višnji upita: „Pre koliko vremena su izabrani nadzornici za taj posao? Kako napreduje posao?" lažne starešine odgovaraju: „Pre šest meseci. Održali smo oko deset okupljanja za njih i deluje da su dobro raspoloženi, a posao se obavlja." Kada Višnji pita: „A kakva je radna sposobnost tih nadzornika?" lažne starešine kažu: „U redu je; kada smo ih izabrali, oni su bili najbolji." Višnji ih zatim pita: „Kako im sad ide? Jesu li u stanju da obavljaju stvaran posao?" A lažni starešina odgovara: „Održao sam okupljanje za njih." Višnji će na to: „Nisam pitao da li si održao okupljanje; pitao sam kako im ide posao." A lažni starešina kaže: „Verovatno ide dobro; niko nije prijavio ništa loše o njima." Višnji odgovara: „To što niko nije prijavio ništa loše o njima nije merilo. Treba da pogledaš kakve su im radne sposobnosti i stručne veštine i da vidiš da li poseduju duhovno razumevanje i da li obavljaju stvaran posao." A lažni starešina će: „U vreme kada su izabrani, izgledalo je da su u redu. Već neko vreme se ne raspitujem o tim detaljima. Ako ti želiš da saznaš, pitaću ponovo." Tako lažne starešine obavljaju posao. Drže okupljanja i bez kraja i konca u zajedništvu razgovaraju sa podređenima, ali, kada je u pitanju Višnji, oni okolišaju i daju površne odgovore. Njihov najbolji površan odgovor je kada kažu: „Održao sam okupljanje za njih. Prošli put sam

se vrlo detaljno raspitao o poslu.” Tako oni odgovaraju Višnjem. Da li te lažne starešine obavljaju stvaran posao? Jesu li utvrdili stvarne probleme? Jesu li ih rešili? Pošto su postavili nadzornike, lažne starešine ne znaju ništa o tome da li su ti nadzornici ispunili svoje odgovornosti, da li su bili odani, kako se posao obavlja, da li su rezultati dobri ili loši, šta braća i sestre prijavljuju o njima i da li ima pojedinaca koji su pogodniji za taj posao. Zašto ne znaju ništa o tim stvarima? Zato što ne obavljaju taj stvaran posao; bave se samo beskorisnim stvarima. Misle da nije potrebno da stalno tako nadgledaju i obavljaju nadzor nad poslom, da bi to značilo da nemaju poverenja u te nadzornike. U njihovim umovima, oni održavanjem okupljanja ispunjavaju svoje odgovornosti i pokazuju svoju odanost. To je glavno ispoljavanje lažnih starešina koje ne obavljaju stvaran posao.

I. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji ne obavljaju stvaran posao

Lažne starešine zatvaraju oči pred raznim okolnostima nadzornika svakovrsnih poslova u crkvi; nisu u stanju da dokuče te okolnosti, da ih istraže, da se pozabave njima i da ih reše. Koje konkretne okolnosti nadzornika postoje? Prva je kada nadzornik ne nosi teret, pa jede, pije i traži zabavu, a ne bavi se vlastitim poslom niti obavlja stvaran posao. Zar to nije ozbiljan problem? (Jeste.) Neki ljudi imaju radnu sposobnost, dobro su potkovani u nekoj struci i najbolji su u njoj; rečiti su i inteligentni, pa ako se od njih zatraži da ponove uputstva, u stanju su i dovoljno su pametni da to da učine bez ijedne propuštene reči; od svih dobijaju vrlo dobre ocene i već duže vreme su vernici. Shodno tome, biraju ih za nadzornike. No, niko ne zna da li su ti ljudi pragmatični, da li su u stanju da plate cenu i da li su sposobni da obavljaju stvaran posao. Pošto su ih ljudi izabrali, oni su u početku unapređeni da bi bili probno oplemenjeni i korišćeni. No, pošto su neko vreme radili, otkriva se da su, uprkos svojim stručnim veštinama i iskustvu, pohlepni i lenji, te da nisu voljni da plate cenu. Prestaju sa radom čim on postane malo zamoran i ne žele da obraćaju pažnju ni na koga ko ima probleme ili teškoće i kome je potrebno njihovo usmeravanje. Ujutro, čim otvore oči, pomisle: „Šta ću danas da jedem? U kuhinji već danima nisu pravili dinstanu svinjetinu.” Po običaju, drugima uporno govore: „U mom rodnom gradu ima baš izvrsnih đakonija; tokom svakog festivala smo izlazili da ih jedemo. Kada sam išao u školu, vikendom bih spavao sve dok se sâm ne probudim, a onda bih izlazio da jedem, a da se nisam potrudio ni da se umijem ni da se očešljam. Popodne sam kod kuće u pidžami igrao video igrice, ponekad sve do 5 ujutro narednog dana. Sada me je rad u Božjoj kući doterao dovde, pa kao nadzornik moram da radim određene stvari. Gledajte kako je svima vama dobro; vi ne morate da plaćate tu cenu. Ja, kao nadzornik, moram da budem u stanju da istrpim nedaće.” Oni to kažu, a da li se bune protiv tela? Da li plaćaju cenu? Puni su pritužbi, a nisu spremni da rade nikakav stvaran posao. Pomere se samo kad ih gurnu, a bez tuđeg nadzora, ponašaju se nemarno. U obavljanju svojih dužnosti, opušteni su i nedisciplinovani, često su podli,

zabušavaju i nisu ni najmanje odgovorni. Kada je reč o stručnim problemima koje primećuju, oni ih ne ispravljaju za druge i srećni su kada se i svi ostali ponašaju nemarno kao oni. Oni ne žele da bilo ko ozbiljno shvati posao. Neki nadzornici leženo i nemarno završe nekoliko zadataka koji su im pri ruci, pa onda počnu sa maratonskim gledanjem TV serija. Iz kog razloga prave te filmske maratone? „Završio sam sa svojim zadacima; ne živim na grbači Božje kuće. Samo se opuštam da osvežim um. Inače ću biti preumoran i moj radni učinak će zbog toga trpeti. Pusti me da se neko vreme opuštam da bih efikasnije radio." Tako gledaju serije do dva ili tri ujutro. Sledećeg jutra, u osam sati, kada su svi već doručkovali i počeli sa obavljanjem dužnosti, ti nadzornici još uvek spavaju i ne izlaze iz kreveta čak ni kada je sunce već visoko na nebu. Kasnije nevoljno ustaju, vuku svoje lenjo telo, protežu se i zevaju, a kada vide da su svi ostali već počeli sa radom, uplaše se da će drugi primetiti njihovu lenjost, pa počinju da traže izgovore: „Ostao sam prekasno budan sinoć, imao sam previše da radim, posla je bilo previše. Malo sam umoran. Čak sam sinoć i sanjao da postoji problem u nekom segmentu rada. Kada sam se jutros probudio, ruke su mi bile u položaju kao da kucam na kompjuteru. Um mi je baš zbrkan, moram poslepodne da odremam." Tako kasno ustaju, a moraju i da odremaju poslepodne – zar nisu postali prasci? Očigledno je da su zabušavali, pa ipak nalaze izgovore da se opravdaju i odbrane, te tvrde da su umorni zato što su obavljali svoju dužnost do kasno u noć. Očigledno je da su gledali serije, da su se prepuštali udobnostima tela i da su živeli u tom stanju prepuštanja trenutnim zadovoljstvima, a ipak na kraju nalaze čak i izgovor koji lepo zvuči, da druge prevare. Zar to ne znači da se ne staraju o onom što je stvarno njihov posao? (Znači.) Takvi ljudi možda imaju radnu sposobnost i stručne veštine, a da li su, kao nadzornici, u skladu sa merilom? Očigledno nisu. Nisu pogodni za nadzornike jer su isuviše lenji, prepuštaju se telesnim udobnostima, žude za hranom, snom i zabavom i nisu u stanju da iznesu ni da ispune odgovornosti nadzornika.

Neke žene često na internetu razgledaju odeću, cipele, kozmetiku i hranu, a kada sa tim završe, počnu da gledaju serije. Ljudi kažu: „Zašto po ceo dan gledaš serije kad nisi završila sa poslom? Osim toga, drugi ljudi još uvek imaju toliko problema. Trebalo bi da ih, kao nadzornica, usmeravaš. Zašto ne ispunjavaš svoje odgovornosti?" A te žene kažu: „I gledanje serija je deo mog posla. Treba praviti video-zapise i filmove Božje kuće, i ja u ovim dramama moram da nađem inspiraciju!" Zar to nije izjava smišljena da obmane? Ako se baviš tim zanimanjem, prihvatljivo je da ponekad gledaš serije, a da li se danonoćnim gledanjem serija traži inspiracija? Zar to nije laž? (Jeste.) Svako zna šta se dešava, pa se izgovaranjem takvih stvari izdaju dostojanstvo i integritet. Neki ljudi su stekli naviku da igraju video igre i to je postao redovan deo njihovog života. Zar ne bi, ipak, trebalo, kada ih izaberu za nadzornike, da promene te loše navike i odbace te poroke? (Trebalo bi.) Ako ne možeš da se pobuniš protiv svojih loših navika, trebalo bi, kada te izaberu za nadzornika, da kažeš: „Ne mogu da preuzmem taj posao. Zavisan sam od video igara. Kada ih igram, ja se potpuno zaboravim i niko ne može da me ometa

niti da utiče na mene. Ako me izaberete, sa poslom će se zbog toga sigurno kasniti. Zato reagujte odmah i ne dozvolite da ja postanem nadzornik." Ako to unapred ne objaviš, već se osećaš zadovoljno i ponosno kada budeš izabran, voliš taj status, no ipak, i kao nadzornik, nastavljaš da igraš video igre kad god ti padne na pamet, baš kao što si radio i ranije, to je neumesno i posao će zbog toga sigurno kasniti.

Neki nadzornici imaju određene loše navike. Kada ih braća i sestre izaberu, neki ne razumeju njihovu situaciju, dok drugi veruju da su te osobe u stanju da se daju za Boga sve vreme, te misle da će se navike i poroci mladih ljudi, sa godinama i sa neprekidnim razumevanjem istine, možda postepeno promeniti. Mnogi ljudi gaje taj stav i tu perspektivu kada te osobe biraju za nadzornike. Pošto su te osobe izabrane, one obavljaju nekakav posao, ali ne prođe mnogo vremena, a one postanu negativne, pa misle: „Nije lako biti nadzornik. Moram rano da ustajem i kasno da ležem, moram u svakoj prilici više od drugih da radim i da posmatram. Moram više i da brinem i da trošim više vremena i energije. Taj posao je težak; prenaporan je!" Stoga razmišljaju o tome da daju otkaz. Ako ne nosiš breme, ne možeš ni da obavljaš posao nadzornika. Ako, pak, u svom srcu nosiš breme, bićeš voljan da se brineš o poslu, pa čak i ako budeš malo umorniji od drugih, nećeš to osećati kao neku muku. Čak i kada bude vreme za odmor, ti ćeš i dalje misliti: „Kako je prošao današnji posao?" Ako se iznenada setiš nekog problema koji je ostao nerešen, nećeš moći da zaspiš. Ako u srcu nosiš breme, uvek ćeš razmišljati o poslu i nećeš mariti čak ni za to koliko dobro jedeš i koliko se odmaraš. Ako ljudi, kao nadzornici, nose premalo bremena, to malo njihovog entuzijazma može da potraje tek nekoliko dana, pa neki od njih, s vremenom, ne mogu to više da podnesu. Misle: „Ovaj posao toliko umara. Kako da nađem način da se malo zabavim i opustim? Igraću malo igrice." Na kratko se dobro pokažu, a onda iznenada osete žudnju za igranjem video igara. Kada počnu, ne mogu da stanu; i to malo breme koje su nekada nosili rastočiće se igranjem igrica, baš kao i njihovo oduševljenje i elan da se daju, njihova rešenost i njihov pozitivan stav prema obavljanju dužnosti. Kada ih neko nešto pita, postaju nestrpljivi. Ili ljude orezuju, ili im drže pridike, ili ih prozivaju, ili nemarno rade stvari i napuštaju svoj posao. Zar sa tim nadzornicima ne postoji problem? (Postoji.) Tokom dana, jedva nekako završe svoj posao u smetenom stanju, a noću, kad niko ne gleda, krišom igraju igrice, pa po celu noć oka ne sklope. Na početku se osećaju opušteno u vezi sa tim i misle: „Posao nije kasnio zbog mene tokom dana. Uradio sam sav posao koji je trebalo da uradim. Rešio sam sve probleme o kojima su me drugi pitali. Čak i ako noću ne spavam da bih imao slobodno vreme za igranje igrica, zar se ne može na osnovu svega toga smatrati da sam odan?" Posledično, kada počnu da igraju igrice, ne mogu da stanu i nikoga ne slušaju. Iako to ne remeti tuđi odmor ni radno okruženje, jesu li takvi nadzornici i dalje u stanju da iznesu svoj posao? Jesu li u stanju da ga dobro obavljaju? (Nisu.) Zašto nisu? Često po čitavu noć igraju igrice i ne spavaju, a danju moraju da rade – koliko energije može da ima jedan čovek? Hoće li njihov radni učinak biti visok ako se tako zalepe za video igrice? Ni slučajno. Stoga, takvi nadzornici uopšte

nisu u stanju da ispune svoje dužnosti niti da iznesu svoj posao. Iako imaju stručne veštine i nešto kova, obožavaju da se igraju i ne brinu se o onom što je zaista njihov posao. Zar ti nadzornici ne treba da budu smenjeni? Ako ne budu smenjeni, sa poslom će se kasniti. Neki kažu: „Ako budu smenjeni, nećemo moći da nađemo nikog drugog sa stručnim veštinama kakve oni imaju. Moramo da ih pustimo da obavljaju taj posao – i dalje su u stanju da iznesu posao iako igraju igrice." Je li ta tvrdnja ispravna? (Nije.) Čovek ne može da se fokusira na dve stvari odjednom; ljudska bića imaju ograničenu energiju. Ako većinu svoje energije usredsredite na igranje, to će uticati na vašu predanost dužnostima, a vaša uspešnost u obavljanju dužnosti će biti ozbiljno narušena. To je neodgovoran stav prema obavljanju dužnosti. Čak i ako neko ulaže čitavo svoje srce i svu svoju energiju u svoje dužnosti, rezultati neće uvek biti sto posto u skladu sa merilom. No, biće još gore ako svoje srce i većinu energije usredsrediš na igrice – neće ti ostati mnogo energije ni misli za obavljanje svojih dužnosti, a to će uticati na tvoju uspešnost u obavljanju dužnosti. Uticati je blago rečeno; u stvari, tvoja uspešnost u obavljanju dužnosti biće ozbiljno oštećena. Ako takvi nadzornici budu identifikovani, njihove dužnosti treba odmah prilagoditi, a njih treba smeniti, jer oni su već otpisani. Ne samo da njihovo obavljanje dužnosti nije u skladu sa merilom – oni su već nesposobni da iznesu svoj posao i ne mogu da imaju nikakav pozitivan uticaj na svoj posao. Stoga je bolji izbor naći nekog ozbiljnog i odgovornog da preuzme njihov posao, čak i ako taj neko ima nešto manje stručnih veština od njih.

Upravo sam besedio o raznim vrstama ljudi koji su pohlepni za hranom, snom i zabavom. Postoji još jedna vrsta ljudi. U početku, kada se biraju nadzornici, takvog čoveka vide kao u svakom pogledu pogodnog za tu funkciju, pa su braća i sestre voljni da ga izaberu. Misle da taj čovek ima dobru ljudskost, da je pun entuzijazma i potkovan u svojoj struci, kao i da je u svakom pogledu najbolji i najjači u timu, zbog čega je logično da ga postave na položaj nadzornika. Ali, neko vreme nakon izbora, taj čovek počinje često da se oseća dremljivo, čak i na okupljanjima. Kada drugi sa njim razgovaraju, uvek je zbunjen i daje nepovezane odgovore na pitanja. Ranije nije bio takav, pa zašto iznenada izgleda kao da je postao druga osoba? Kasnije neko slučajno otkriva da razgovori tog nadzornika sa određenom osobom zvuče kao da su njih dvoje u ljubavnom odnosu, pa počinje da se nagađa da li oni zaista gaje romantična osećanja jedno prema drugom. Dok taj problem postaje sve očigledniji, nadzornik postaje sve smeteniji. Kad god mu postave neko pitanje ili sa njim o nečemu razgovaraju, njegovi odgovori nisu brzi kao što su bili, a on ne zvuči jasno i razumljivo kao nekad. Počinje da obavlja sve manje posla koji bi nadzornik trebalo da obavlja i ima sve manje entuzijazma za obavljanje svoje dužnosti. Kao da je postao drugi čovek; zainteresovan je za svoju odeću i doteruje se više nego ranije. Tu postoji neki problem. U prošlosti se, tokom perioda kada je imao mnogo posla, retko kupao, a sada se umiva dva puta na dan, češlja se i gleda se u ogledalu kad god ugrabi priliku i stalno druge pita: „Misliš li da mi je ten u poslednje vreme posvetleo ili potamneo? Zašto izgleda kao da sam potamneo?" Ljudi mu

odgovaraju: „Neozbiljno je da ti, jedan nadzornik, govoriš o takvim stvarima – kakve veze ima da li si posvetleo ili potamneo?" On redovno govori o tim trivijalnim temama i nije raspoložen da obavlja svoj posao. Kad god mu se ukaže prilika, on razgovara o odeći, ženama, muškarcima, ljubavi i o tome kakve bi bračne drugove ljudi izabrali, a nikada ne razgovara o tome koji problemi postoje u njegovom obavljanju dužnosti niti o tome kako da se oni reše. Zar tu ne postoji neki problem? Je li on još uvek u stanju da obavlja posao? (Nije.) Njegov način razmišljanja se promenio i pitanja koja se tiču obavljanja dužnosti više mu nisu u mislima. Umesto toga, um mu je po ceo dan zaokupljen mislima o tome kako da uđe u ljubavnu vezu, kako da se obuče i kako da privuče osobe suprotnog pola. Među nevernicima postoji izraz „zaljubiti se". Je li to ljubav? Ne, to je duboka jama! Kada u nju uđeš, ne možeš više da izađeš. Ima li takvih ljudi među osobljem koje obavlja dužnosti? (Ima.) Iako se Božja kuća ne meša kada ljudi traže partnera za ljubavni odnos, ako oni pri tom ometaju crkveni život i utiču na rad crkve, te ljude treba pročistiti. Ti parovi treba da odu i da se zabavljaju sami, a ne da utiču na druge ljude. Ako si ti neko ko se posvetio tome da čitav svoj život provedeš dajući se Bogu i odlučio si da se ne upuštaš u ljubavne odnose, onda se fokusiraj na to da se daješ Bogu. Ako si ušao u vezu i više ti se ne radi tvoj posao, onda ne treba da obavljaš dužnost nadzornika, a Božja kuća će nekog drugog izabrati za taj položaj. Tvoj ljubavni odnos ne sme da odlaže rad Božje kuće niti da utiče na njega. Rad mora da se nastavi. Kako da se nastavi? Tako što će se izabrati drugi nadzornik koji nije u vezi, koji ima dobre stručne veštine i u stanju je da iznese posao – i njemu će se poveriti tvoj posao. Božja kuća uvek tako funkcioniše i to načelo se nije promenilo. Neki nadzornici kažu: „Moj ljubavni odnos ne utiče na moj rad; dozvolite mi da nastavim da rukovodim." Možemo li da verujemo u tu izjavu? (Ne možemo.) Zašto ne možemo da verujemo u nju? Zato što su činjenice svima očigledne! Kada je čovek u ljubavnom odnosu, on misli samo na svog partnera ili partnerku, a srce mu je zaokupljeno tim stvarima, tako da je na okupljanjima često dremljiv i nije u stanju da obavlja svoje dužnosti. Stoga, Božja kuća sa takvim pojedincima postupa prikladno i u skladu s načelima. Božja kuća te ne sprečava da se viđaš sa nekim, niti ti ukida slobodu da se zabavljaš sa ljudima. Možeš da se zabavljaš do mile volje: to je tvoja odluka, samo pazi da ti se ne desi da zbog nje jednog dana zažališ i proliješ suze. Neki su nadzornici smenjeni zbog ljubavnog odnosa. Neki ljudi pitaju: „Zar čovek ne sme da veruje u Boga kada je u vezi?" Božja kuća to nikada nije rekla. Da li Božja kuća odbacuje ili proteruje sve one koji su u vezi? (Ne.) Ako si u vezi, onda ne možeš da budeš nadzornik, starešina ili delatnik, a ako nisi posvećen obavljanju svojih dužnosti, treba da napustiš crkvu sa punim radnim vremenom. Je li iko rekao da više ne smeš da veruješ u Boga, ili da ćeš biti proteran? Je li iko doneo presudu kojom se tvrdi da ne možeš da budeš spasen ili da ćeš biti proklet? (Nije.) Božja kuća to nikada nije rekla. Božja kuća se uopšte ne meša u tvoje lične izbore i slobodu; ona ti ne ukida nikakvu slobodu – ona ti daje slobodu. Ali, kada je reč o takvim nadzornicima, načelo Božje kuće za postupanje sa njima jeste da ih otpusti

i da nađe odgovarajuću osobu da ih zameni. Ako su pogodni da nastave da obavljaju neku dužnost, mogu da nastave da je obavljaju. Ako nisu, biće proterani. Neće biti nikakvog udaranja, verbalnog zlostavljanja ni ponižavanja. Nije to ništa sramno; to je sasvim normalno. Pa kada neke ljude smene sa položaja ili ih pošalju u obične crkve zbog toga što su u vezi, je li to sramota? To samo ukazuje da nisu bili odani u obavljanju dužnosti, da nisu zainteresovani za istinu i da uopšte ne nose breme za sopstveni život-ulazak. Takav nadzornik ne brine o svom pravom poslu – on se fokusira samo na ljubavne odnose, što odlaže rad crkve i već je uticalo na napredak rada crkve – zar to nije ozbiljan problem? (Jeste.) Stoga takav nadzornik nije pogodan da nastavi da obavlja dužnost i treba da bude smenjen sa tog položaja. Neki kažu: „Zar nije malo previše ishitreno smeniti ga?" Ako je, od trenutka kada je ušao u vezu pa do trenutka kada je otpušten, prošao dan ili dva, to bi se moglo smatrati ishitrenim. Ali, ako je prošlo tri do pet meseci, da li bi se i to smatralo ishitrenim? (Ne bi.) Ta mera je preduzeta dovoljno sporo, rad je već u tolikom zakašnjenju – kako to da ti zbog toga nisi zabrinut? Zar to nije problem? (Jeste.)

Lažne starešine se nikada ne raspituju o nadzornicima koji ne obavljaju stvaran posao ili koji se ne bave svojim pravim poslom. Oni misle da samo treba da izaberu nadzornika i to je sve i da nadzornik kasnije može sam sve da rešava. Pa tako lažne starešine samo povremeno održavaju okupljanja, ne nadziru posao niti pitaju kako on napreduje i ponašaju se kao šefovi koji se ne mešaju. Ako neko prijavi neki problem sa nadzornikom, lažni starešina će reći: „To je samo sitan problem, u redu je. Možete sami da ga rešite. Nemojte mene da pitate." Kada čovek koji je prijavio problem kaže: „Taj nadzornik je lenji proždrljivac. Fokusira se samo na hranu i na zabavu, i pravi je besposličar. U obavljanju svoje dužnosti, ne želi da trpi ni najmanju teškoću, uvek zabušava i smišlja izgovore da izbegne svoj posao i da izbegne svoje odgovornosti. On je nepodoban za funkciju nadzornika." Lažni starešina će odgovoriti: „Bio je odličan kada je izabran za nadzornika. Nije istina to što govoriš, a čak i da jeste, to je samo privremeno ispoljavanje." Lažni starešina neće pokušati da sazna nešto više o situaciji tog nadzornika, već će, na osnovu svojih prethodnih utisaka o njemu, doneti sud i presudu o tom pitanju. Ma ko da prijavi probleme sa tim nadzornikom, lažni starešina će tog čoveka ignorisati. Nadzornik ne radi stvaran posao, a rad crkve je gotovo u zastoju, ali lažnog starešinu je baš briga, kao da ga se to uopšte ne tiče. Dovoljno je mučno to što se on pravi da ništa ne vidi kada neko prijavi probleme sa nadzornikom. A šta je najodvratnije od svega? Kada mu ljudi prijave stvarno ozbiljne probleme sa nadzornikom, on neće pokušati da ih reši, nego će čak smisliti i sve moguće izgovore: „Znam ja tog nadzornika, on istinski veruje u Boga, nikada ne bi pravio probleme. Čak i da ima neki mali problem, Bog bi ga zaštitio i doveo u red. Ako i napravi neku grešku, to je između njega i Boga – ne treba mi da se brinemo o tome." Tako lažne starešine rade u skladu sa vlastitim predstavama i uobraziljom. Prave se da razumeju istinu i da imaju vere, ali samo prave haos od rada crkve – čak i ako je rad crkve u potpunom zastoju,

oni će se i dalje pretvarati da to ne znaju. Zar se lažne starešine ne ponašaju isuviše nalik običnim ćatama? Oni nisu u stanju da sami obave stvaran posao, a nisu ni pedantni kada se radi o poslu vođa timova i nadzornika – ne prate ga i ne raspituju se o njemu. Njihova slika o ljudima zasniva se samo na sopstvenim utiscima i uobraziljama. Kada vide da neko izvesno vreme dobro radi, oni misle da će ta osoba ostati dobra zauvek i da se neće promeniti; oni ne veruju nikome ko kaže da postoji problem s tom osobom i ignorišu kada ih neko upozori na nju. Da li vi mislite da su lažne starešine glupe? Oni su glupi i budalasti. Zbog čega su glupi? Oni nonšalantno nekome poklanjaju svoje poverenje i veruju da je taj neko pouzdan pošto je izabran, pošto se zakleo, doneo odluku i molio se roneći suze i da s njim neće biti nikakvih problema kada bude preuzeo odgovornost za posao. Lažne starešine nimalo ne razumeju ljudsku prirodu; ne poznaju stvarno stanje iskvarenog čovečanstva. Oni kažu: „Kako neko može da se promeni na gore ako je izabran kao nadzornik? Kako bi neko ko deluje tako ozbiljno i pouzdano mogao da zanemari svoj posao? On to ne bi učinio, zar ne? On ima svoj integritet.” Pošto lažne starešine suviše veruju sopstvenim uobraziljama i osećanjima, na kraju više nisu u stanju da blagovremeno smene odgovarajućeg nadzornika i da prilagode njegovu dužnost. Oni su stvarno lažne starešine. A u čemu je tu problem? Da li pristup lažnih starešina prema svom poslu ima bilo kakve veze s površnošću? S jedne strane, oni vide kako velika crvena aždaja fanatično hapsi Božji izabrani narod, pa radi svoje sigurnosti nasumično srede da neko bude odgovoran za posao, verujući da će to rešiti problem i da više ne moraju time da se bave. Šta oni misle u svom srcu? „Ovo je tako neprijateljsko okruženje, trebalo bi da se krijem neko vreme.” To predstavlja žudnju za telesnim zadovoljstvima, zar ne? S druge strane, lažne starešine imaju jednu kobnu manu: oni odmah veruju ljudima na osnovu svojih uobrazilja. A razlog tome je što ne razumeju istinu, zar nije tako? Kako Božja reč otkriva suštinu iskvarenog čovečanstva? Zašto bi oni verovali u ljude ako Bog to ne čini? Lažne starešine su suviše nadmene i samopravedne, zar ne? Oni misle: „Nisam mogao da pogrešim u proceni te osobe, ne bi trebalo da bude bilo kakvih problema s tom osobom za koju sam procenio da je odgovarajuća; ta osoba sigurno nije neko ko se prepušta jelu, piću i zabavi ili ko voli udobnost, a mrzi težak rad. Ta osoba je krajnje pouzdana i dostojna poverenja. Ona se neće promeniti; ako se promeni, to bi značilo da sam ja pogrešio u pogledu te osobe, zar ne?” Kakva je to logika? Da li si ti nekakav stručnjak? Da li imaš rendgenski pogled? Da li imaš tu posebnu veštinu? Možeš da živiš zajedno s nekim godinu ili dve, ali da li bi mogao da vidiš ko je on zapravo bez odgovarajućeg okruženja u kojem bi taj neko u potpunosti ogoleo svoju priroda-suštinu? Ako ga Bog ne otkrije, mogao bi da živiš pored njega tri ili čak pet godina a da se i dalje mučiš da vidiš kakva je njegova priroda-suština. Utoliko više kada ga retko viđaš i kad si retko s njim. Lažne starešine nonšalantno poveruju nekoj osobi na osnovu privremenog utiska ili nečije pozitivne ocene i usuđuju se da rad crkve povere takvoj osobi. Zar ovakvim postupanjem ne pokazuju da su potpuno zaslepljeni? Zar se ne ponašaju nesmotreno? I zar lažne starešine nisu krajnje

neodgovorne kada tako čine? Više starešine i delatnici ih pitaju: „Jesi li prokontrolisao rad tog nadzornika? Kakvog je on karaktera i kova? Je li odgovoran u radu? Je li u stanju da iznese posao?" A lažne starešine odgovaraju: „Sigurno da jeste! Kada je izabran, on se zavetovao i doneo je odluku. I dalje imam njegovu pisanu zakletvu. Trebalo bi da je u stanju da iznese posao." Šta vi mislite o rečima lažnih starešina? Oni smatraju da će taj nadzornik, pošto se obavezao zakletvom, sigurno biti u stanju da svoju zakletvu sprovede u delo. Je li ta izjava i dalje istinita? Koliko je ljudi u današnje vreme sposobno da ispuni svoje zavete? Koliko je poštenih ljudi koji sprovode svoje odluke u delo? To što se neko zakleo ne znači da je zaista u stanju da svoju zakletvu ispuni. Da pitaš te lažne starešine: „Možeš li da garantuješ da se taj nadzornik neće promeniti? Možeš li da garantuješ da će biti odan do kraja života? Kada Bog ljude želi da otkrije, On mora da postavi razna okruženja da bi ih kušao. Na osnovu čega tvrdiš da je taj nadzornik pouzdan? Jesi li ga proučio?" Lažne starešine bi odgovorile: „Nema potrebe. Sva braća i sestre prijavljuju da je pouzdan." I ta tvrdnja je netačna. Da li je čovek stvarno dobar samo zato što su braća i sestre prijavili da je dobar? Poseduju li sva braća i sve sestre istinu? Jesu li svi u stanju da proniknu u stvari? Da li sva braća i sve sestre poznaju tog čoveka? Ta tvrdnja je još odvratnija! U stvari, taj čovek je već odavno otkriven. On je izgubio delo Svetog Duha, a njegove ološke osobine – ljubav prema lagodnosti, mržnja prema napornom radu, proždrljivost i lenjost i neposvećivanje svom pravom poslu – već su razotkrivene. Svi su ga, izuzev lažnih starešina koje su još uvek potpuno nesvesne, već odavno prozreli – samo mu još lažne starešine toliko veruju. Kakva je korist od tih lažnih starešina? Zar oni nisu ništarije? Ima čak i slučajeva kada Višnji saznaje za razna ispoljavanja određenih nadzornika tako što odlazi na lice mesta da istražuje i da se raspituje o njima, a starešine su ipak i dalje potpuno neobaveštene. Zar to nije problem? Te starešine su prave pravcate lažne starešine. Ne obavljaju stvaran posao, obične su ćate i, poput nedodirljivih šefova, obave nešto malo posla, pa žive od toga i misle da imaju pravo na uživanje, a kada stvari pođu naopako, neće ni prstom da mrdnu. Kakvo pravo imaš da uživaš u prednostima statusa? To je zaista bestidno! Kada lažne starešine rade, nikada ne proveravaju nikakav rad, ne raspituju se o napretku posla i nipošto ne proučavaju okolnosti raznih nadzornika timova. Oni samo dodele posao i postave nadzornike, pa misle da su time završili, da je sa njihovim poslom gotovo jednom za svagda. Misle: „Neko se brine o tom poslu, tako da se mene to više ne tiče. Ja mogu da uživam." Zar se tako obavlja posao? Svako ko tako radi bez sumnje je lažni starešina – lažni starešina koji odlaže rad crkve i škodi Božjem izabranom narodu.

Lažne starešine nikada ne pitaju kakva je situacija u obavljanju posla kod raznih nadzornika timova niti je dalje prate. Oni takođe ne pitaju, ne prate niti shvataju život-ulazak nadzornika raznih timova i osoblja odgovornog za različite važne poslove, kao ni njihove stavove u pogledu rada crkve i njihovih dužnosti, ali i u pogledu vere u Boga, istine i Samog Boga. Oni ne znaju da li su ti pojedinci doživeli bilo kakav preobražaj ili rast niti poznaju različite probleme koji bi mogli postojati u njihovom radu;

posebno, oni ne znaju kakav uticaj greške i odstupanja, do kojih dolazi u različitim fazama posla, mogu imati na rad crkve i život-ulazak Božjeg izabranog naroda niti da li su te greške i odstupanja ikada otklonjeni. Oni nemaju pojma o svemu tome. Ako ništa ne znaju o tim detaljnim uslovima, oni postaju pasivni svaki put kad se jave problemi. Međutim, lažne starešine se uopšte ne brinu zbog tih detaljnih pitanja dok obavljaju svoj posao. Oni veruju da se njihov posao završava nakon što rasporede razne nadzornike timova i dodele zadatke – to se računa kao dobro obavljen posao i njih se ne tiče ako se pojave neki drugi problemi. Pošto lažne starešine ne nadgledaju, ne usmeravaju i ne prate rad nadzornika raznih timova i ne ispunjavaju svoje obaveze u tim oblastima, to rezultira time da se rad crkve pretvara u haos. Tako to izgleda kad starešine i delatnici zapuste svoje odgovornosti. Bog može detaljno da ispita dubinu ljudskog srca, dok ljudi nemaju tu sposobnost. Stoga ljudi treba da budu marljiviji i pažljiviji dok rade i treba redovno da odlaze na radno mesto da bi pratili, nadgledali i usmeravali posao kako bi osigurali normalan napredak rada crkve. Jasno je da su lažne starešine krajnje neodgovorne u svom radu i da nikada ne nadgledaju niti prate i usmeravaju obavljanje različitih zadataka. Kao rezultat toga, neki nadzornici ne znaju kako da reše razne probleme koji se javljaju u radu i nastavljaju da igraju ulogu nadzornika uprkos tome što nisu ni približno kompetentni za obavljanje posla. Na kraju se posao stalno odlaže i oni od njega naprave potpunu zbrku. To je posledica toga što lažne starešine ne pitaju, ne nadziru niti prate situaciju kod nadzornika, a to je ishod do koga isključivo dovodi zanemarivanje odgovornosti lažnih starešina. Pošto lažne starešine ne pregledaju, ne prate niti pitaju o poslu i ne mogu odmah da shvate situaciju, oni nisu svesni toga da li nadzornici stvarno obavljaju posao, kako posao napreduje i da li daje stvarne rezultate. Kada ih pitaju čime se bave nadzornici ili koje konkretne zadatke obavljaju, lažne starešine odgovaraju: „Ne znam, ali oni prisustvuju svakom okupljanju i svaki put kad razgovaram s njima o poslu, oni nikad ne spominju bilo kakve probleme ili poteškoće." Lažne starešine veruju da nema nikakvih problema s nadzornicima sve dok oni ne ostave svoj posao i dok su uvek tu kada ih potraže. Tako rade lažne starešine. Zar to nije ispoljavanje „lažnosti"? Zar to nije neuspeh u ispunjavanju svojih odgovornosti? To je ozbiljno zanemarivanje odgovornosti! Lažne starešine se u svom radu fokusiraju samo na to da posao obave sa što manje truda i ne traže stvarne rezultate. Oni, površno gledano, često održavaju okupljanja i deluju zaposlenije nego prosečan čovek. No, nije poznato koje su probleme zaista rešili, kojim su se konkretnim zadacima propisno pozabavili i koje su rezultate ostvarili. Niko, pa ni same lažne starešine, u vezi sa tim stvarima ne može da dâ jasan odgovor. No, jedno je sigurno: ma kakve probleme ljudi imali na radnom mestu, lažnih starešina nigde nema; niko ih nikada nije video na radnom mestu kako ljudima rešavaju probleme. Pa šta onda lažne starešine rade po čitav dan? Koje probleme rešavaju njihova okupljanja? Niko to ne zna sa sigurnošću, a kada se na kraju obavi nadzor njihovog rada, otkrije se hrpa nagomilanih nerešenih problema. Lažni starešina na površini zaista deluje vrlo zauzeto – „bavi se mnoštvom poslova". No, kada

čovek prouči rezultate njegovog rada, tu vlada potpuni nered; vlada haos, u svemu tome nema baš ničeg vrednog i očigledno je da lažni starešina nije obavio ni delić stvarnog posla. Uprkos tome što nije rešio mnoštvo stvarnih problema, lažni starešina izgleda kao da ne zna za savest i kao da sebe ni za šta ne krivi. Štaviše, vrlo je zadovoljan sobom i misli da je prilično dobar; zaista je lišen razuma. Takvi ljudi ne zaslužuju da budu starešine ni delatnici u crkvi.

Vrsta nadzornika o kojoj smo upravo u zajedništvu razgovarali razume se u svoje zanimanje i poseduje radnu sposobnost, ali naprosto ne nosi breme i po čitav dan se prepušta piću, jelu i zabavi, a ne brine se o vlastitom poslu niti obavlja ikakav stvaran posao. Lažne starešine nisu u stanju da brzo prilagode dužnost takvog nadzornika ili da ga smene, što blokira i ometa posao i sprečava ga da glatko napreduje. Zar to ometanje ne prouzrokuje lažni starešina? Iako on nije direktno odgovoran za to, lažni starešina je, zbog zanemarivanja svoje odgovornosti i propusta da ispuni svoju funkciju nadgledanja, indirektno odgovoran za gubitke nanete poslu. Takav lažni starešina ne ispunjava svoju dužnost nadgledanja, zanemaruje svoje odgovornosti i na kraju dovodi do toga da rad crkve pretrpi gubitke. Neki zadaci se čak potpuno zaustave i bivaju ostavljeni u rasulu, pošto nema odgovarajućeg nadzornika da preuzme odgovornost, da sprovede provere, te da nadzire i pogura posao. Nepravilno korišćenje osoblja će dovesti do takvih gubitaka u poslu. Iako takav nadzornik ima nešto malo kova i pomalo se razume u dotično zanimanje, on se ne brine o vlastitom poslu, često ide putem koji je sam zacrtao i ne sledi pravi put. Čak i ako lažni starešina čuje da je neko prijavio problem sa takvim nadzornikom, on to ne prouči niti se time na vreme pozabavi, pa to na kraju parališe rad crkve. Zar ta paraliza nije prouzrokovana neodgovornošću lažnog starešine? Lažni starešina čak pokušava da izbegne odgovornost, tvrdi da nije razumeo situaciju tog nadzornika, da je bio budalast i da nije znao, pa misli da će, kada to kaže, pitanje biti zaključeno i da on neće morati da preuzme odgovornost. Lažne starešine u radu uvek postupaju nemarno. Čak i kada ljudi prijave probleme, lažne starešine se o tim problemima ne raspituju niti se njima bave, a kada stvari krenu naopako, pokušavaju da izbegnu odgovornost. To je jedno od ispoljavanja lažnih starešina.

II. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima lošeg kova i bez radne sposobnosti

Kada lažni starešina radi, problemi sa kojima se susreće nisu ograničeni samo na pomenutu situaciju – postoji i problem kada je nadzornik lošeg kova, kada nema radnu sposobnost i nije u stanju da iznese posao. I u takvim slučajevima, lažni starešina propušta da se raspita o tom problemu i da se njime na vreme pozabavi. Zašto je to tako? Lažne starešine su lišene radne sposobnosti, lošeg su kova i nemaju duhovno razumevanje. Nikada ih nije briga i nikada ne preuzmu inicijativu da se raspitaju o kovu nadređenih raznih timova, o njihovoj sposobnosti da iznesu posao, niti o okolnostima njihovog rada. Nisu u stanju da prozru nadzornike lošeg kova, nesposobne da iznesu

svoj posao, niti znaju za te stvari. U njihovom umu, kada čovek preuzme na sebe ulogu nadzornika, on će na tom položaju ostati dugo ako ne počini razna zla i ne izazove opšte zgražavanje, pa ga braća i sestre smene, ili ako neko njegove probleme ne prijavi Višnjem, pa ga Višnji direktno otpusti. Lažne starešine, inače, nikada neće smeniti tog čoveka. Oni veruju da taj čovek mora biti najbolji izbor, pošto su braća i sestre rekli da je dobar i pošto su ga izabrali. Lažne starešine se uvek oslanjaju na uobrazilju i sudove da bi utvrdili da li je neko u stanju da obavlja posao i da li je podoban za nadzornika. Tako je, na primer, bila jedna nadzornica plesnog tima koja nije umela da pleše i nije razumela načela izbora plesova. Kada bi pravila koreografiju za neki ples, ona nije znala da li da izabere savremeni ili klasični stil. Strogo uzevši, ona nije posedovala nikakvo znanje o plesu. A ipak, lažni starešina to nije video. Izabrao je tu osobu za nadzornicu jer je ona bila puna entuzijazma i voljna da bude u centru pažnje. Lažni starešina je stoga pretpostavio da ona sve razume i dozvolio joj da usmerava braću i sestre. Kasnije, lažni starešina nije pratio ni posmatrao njen rad, niti je video koliko dobro ta nadzornica usmerava braću i sestre, da li je stručna ili je laik, da li je to što ona poučava prikladno i da li je u skladu sa zahtevima Božje kuće. Nije bio u stanju da primeti te stvari, a nije se ni raspitao o njima. Usled toga, svi su dugo radili bez ikakvih rezultata, dok se nije konačno otkrilo da nadzornica koju je lažni starešina izabrao uopšte ne ume da igra, iako se pretvara da je stručna i drugima daje uputstva. Zar to nije dovelo do kašnjenja u poslu? No, lažni starešina nije bio u stanju da prepozna taj problem i verovao je i dalje da ta osoba dobro obavlja svoj posao. U umu lažnih starešina, bez obzira na to ko je čovek, ukoliko on ima hrabrosti i usuđuje se da govori, da deluje i da preuzme posao na sebe, to je dokaz da ima kova i da je u stanju taj posao da iznese, a ako se ne usuđuje da radi te stvari, to je dokaz da mu je kov nedovoljan da iznese taj posao. Neki ljudi su maloumnici ili nesmotrene usijane glave i dovoljno su odvažni da urade bilo šta. Ti ljudi ne znaju da li su pravog kova ni da li su u stanju da iznesu posao, no ipak imaju dovoljno smelosti da postanu nadzornici. Ispostavlja se da, kada preuzmu tu funkciju, rad nimalo ne napreduje, a ti ljudi, ma koji posao radili, nemaju jasan osećaj za pravac, niti su im jasni koraci, niti imaju ispravne ideje. Bilo ko može da iznese bilo kakvo mišljenje, a takav nadzornik neće znati da li je ono tačno ili pogrešno. Ako neko kaže da stvari treba raditi na jedan način, taj nadzornik kaže da je to u redu, a ako neko drugi kaže da ih treba raditi na drugi način, nadzorniku je i to u redu. A kada treba da se odluči za određeni pristup, on svakom dozvoli da govori, pa se sprovode ideje onoga ko je najglasniji. Takvi ljudi nemaju nimalo kova, nisu u stanju ni u šta da proniknu i jednostavno od svog posla prave haos, ali lažni starešina i dalje nije u stanju da prozre takve nadzornike. Neki kažu: „Taj nadzornik je zaista slabog kova; treba ga odmah smeniti!” A lažni starešina odgovara: „Razgovarao sam sa njim i on kaže da je spreman da učini ono što je do njega. Hajde da mu damo još jednu šansu.” Šta mislite o toj izjavi? Zar to nije nešto što bi rekla budala? Šta je pogrešno u toj izjavi? (Ne radi se o tome da li je on spreman da učini ono što je do njega; on nema kova i naprosto uopšte nije u stanju da iznese posao.)

Tako je, ne radi se o tome da li je on voljan da to učini; radi se o tome da je preslabog kova i da ne ume to da uradi – to je suština problema. Zato njegov starešina treba da ima malo mozga i da bude u stanju ljude da oceni, da bi video da li taj nadzornik poseduje neophodan kov. Starešina treba da sprovede sveobuhvatnu procenu tog nadzornika zasnovanu na njegovom govoru, na tome kako on u zajedništvu razgovara, na posmatranju da li on obično postupa u odgovarajućem okviru, na propisan način i pravim koracima, kao i na povratnim informacijama koje dobija od braće i sestara. Ako je nadzornik preslabog kova i lišen je potrebne radne sposobnosti, ako zabrlja u svemu što radi, ako nije ni za šta sposoban, onda tog nadzornika treba odmah smeniti.

Bio je, tako, jedan nadzornik poljoprivrednog gazdinstva koji je zabrljao u poljoprivrednim radovima. Nije znao koje useve treba da poseje na kojoj parceli, niti koja je parcela odgovarajuća za gajenje povrća, a nije ni tragao niti je sa drugima u zajedništvu razgovarao – nije znao kako da razgovara u zajedništvu o tim stvarima, pa naprosto to nije uradio. Posejao je razne useve po svom nahođenju smetnuvši s uma načela Božje kuće. Usled toga, svaka parcela bila je posejana haotično, pa su usevi koje je trebalo posejati u malim količinama bili posejani u velikim razmerama, dok su oni koje je trebalo sejati u velikim količinama posejani u maloj razmeri. Kada ga je Višnji orezao, i dalje je bio neposlušan i smatrao je da ništa nije pogrešio u takvoj setvi useva. Recite Mi, zar takvi nadzornici nisu veoma teški? On nije znao kako da reši stvari na osnovu načela koja je utvrdila Božja kuća, niti je znao da na osnovu broja ljudi koji obavljaju dužnosti u crkvi sa punim radnim vremenom treba da odredi koliko njiva treba posejati žitaricama, a koliko povrćem. Umesto toga je odlučio da poseje veću ili manju količinu određenih useva na osnovu vlastitih sklonosti, smatrajući da je to sasvim primereno. Na kraju je useve posejao zbrkano. Posle nekog vremena, seme je izniklo. Neki deo izniklih biljaka je požuteo i bilo mu je potrebno đubrivo, ali on nije znao koliko đubriva da nanese ni kada to treba učiniti. Jedan deo useva napale su štetočine, a on nije znao da li treba da ih isprska pesticidima ili ne treba. Neki ljudi su zagovarali upotrebu pesticida, a drugi su se tome protivili, pa se nadzornik zbunio i nije znao da li da prska pesticide ili ne. Tako je petljao sve dok nije došlo vreme žetve. No, on nije imao pojma ni koliko traje sezona rasta raznih useva, ni kada oni dozrevaju. Stoga su žitarice koje su prerano požnjevene još uvek bile pomalo zelene, dok su one koje su prekasno požnjevene opale na zemlju. Na kraju su, uprkos svemu, usevi požnjeveni, žitarice su konačno uskladištene, a poljoprivredni radovi za tu godinu bili su manje-više završeni. Kako je nadzornik tog poljoprivrednog gazdinstva obavio svoj posao? (Zabrljao je.) Zašto je tako zabrljao? Nađite koren tog problema. (On je izuzetno slabog kova.) Taj nadzornik je izuzetno slabog kova! Kada se suočio sa stvarima, nije ispravno rasuđivao, nije bio u stanju da pronađe načela i nije imao način ni metod da stvari reši. To je dovelo do toga da on tako jednostavan posao kao što je setva useva obavi neverovatno zbrkano i da od tog posla napravi haos. Koja su glavna ispoljavanja lošeg kova? (Nesposobnost ispravnog rasuđivanja i pronalaženja načela.) Zar te reči nisu ključne? Hoćete li ih

zapamtiti? Kada se čovek suoči sa problemima, ono što ukazuje na izuzetno slab kov jeste nesposobnost ispravnog rasuđivanja i pronalaženja načela. Što su drugi ljudi davali više predloga i indirektnih saveta, to se nadzornik više zbunjivao. Mislio je da bi bilo odlično kada bi mu dali samo jedan predlog, jer bi onda mogao prema njemu da se odnosi kao prema pravilu i da ga posluša, što bi mu pojednostavilo stvari i lišilo ga obaveze da razmišlja i da rasuđuje. Plašilo ga je da mu mnogi ljudi daju predloge zato što, kada bi ih čuo, nije znao kako sa njima da postupi. U stvari, ljudi koji imaju mozga i dobrog su kova ne plaše se kada im drugi daju predloge. Smatraju da njihovo rasuđivanje postaje tačnije, a mogućnost greške se smanjuje kada im više ljudi daje predloge. Ljudi bez mozga i bez kova boje se različitih mišljenja i predloga koji dolaze od većeg broja ljudi; saveti iz mnogo izvora dovode ih u nedoumicu. Zar nadzornik poljoprivrednog gazdinstva kojeg sam upravo pomenuo nije bio izuzetno slabog kova – nije bio dovoljno dobar da iznese taj posao, zar ne? (Tako je.) Neki se ne slažu: „Možda se nikada ranije nije bavio poljoprivredom. Ti si insistirao na tome da se bavi poljoprivredom – zar to nije teranje ribe da živi na suvom?" Zar činjenica da neko nema iskustva sa poljoprivrednim poslovima znači da on time ne može da se bavi? Ko se rađa kao poljoprivrednik? Da li se poljoprivrednici možda rađaju sa tom sposobnošću? (Ne rađaju se.) Je li bilo poljoprivrednika koji nisu imali iskustva i nisu umeli da se bave poljoprivredom, pa posle prve godine setve nisu požnjeli useve i nisu imali žitarice za jelo, zbog čega je godinu dana vladala glad? Da li se takve stvari dešavaju? (Ne.) Da je zaista tako, to bi bila prirodna katastrofa, a ne posledica ljudskih postupaka. Takve situacije su izuzetno retke! Poljoprivrednici žive od poljoprivrede, pa čak i oni koji se time bave tek godinu ili dve nauče kako se to radi. Pojedinci dobrog kova obradom zemlje postižu malo bolji prinos, dok oni koji su lošeg kova možda imaju slabiju žetvu. Štaviše, sa današnjim napretkom i obiljem informacija, ako čovek ima kova, te informacije su dovoljne da mu posluže kao referenca kako bi doneo ispravne sudove i odluke. Što su informacije opširnije i tačnije, to njegovi sudovi i odluke postaju precizniji i on pravi manje grešaka. No, sa pojedincima lošeg kova je obrnuto; što više informacija dobiju, to zbunjeniji postaju. Na kraju, svaki korak postaje borba i vrlo im je težak. Poljoprivreda je trka sa vremenom; ne valja ni ako poraniš ni ako zakasniš. Ako zakasniš i propustiš pravi trenutak, to utiče na krajnji ishod žetve. Tokom tog perioda u kojem se bavio poljoprivredom, taj nadzornik je bio preplavljen, žurio je jer je vreme prolazilo, i bio je forsiran na svakom koraku. Iako je uspevao da preduzme svaki od tih koraka, to mu je bilo vrlo teško i na kraju je zabrljao sa tim poslom. Takve osobe su izuzetno slabog kova!

Ljudi krajnje slabog kova nisu u stanju da dobro obave ni jedan jedini zadatak; ma kakav posao radili, oni zabrljaju. Ako su starešine takvih nadzornika dobrog kova i sposobni da ispune svoje odgovornosti, trebalo bi da oni vide te stvari. Trebalo bi nadzornicima lošeg kova da pomognu time što će ih usmeriti, sprovoditi standarde i proveravati. No, lažne starešine to propuštaju da urade; i oni sami su nesposobni da urade stvari koje ti nadzornici ne umeju da urade, pa kada je nadzornicima težak njihov

posao ili se u poslu osećaju nesigurno i oklevaju, zajedno sa njima oklevaju i lažne starešine. Ne znaju čak ni kako nadzornicima ide posao, dokle su stigli, kakvi su se izazovi javili, niti znaju oko čega su nadzornici zbunjeni. Kada je neko pitao starešinu onog nadzornika o poljoprivrednom radu, ona je rekla: „Ja sam starešina; nisam zadužena za poljoprivredu." Taj neko je odvratio: „Ti si starešina, šta je pogrešno u tome da te pitam o poljoprivredi? Taj posao spada u delokrug tvojih odgovornosti." Na šta je ona rekla: „Raspitaću ti se za to." Kada se raspitala, odgovorila je: „Trenutno sejemo krompir." Onaj je čovek pitao: „Koliko ste krompira zasejali?" A ona je odgovorila: „To nisam pitala, čekaj da proverim." Pošto je ponovo pitala, odgovorila je: „Zasejali smo dva jutra." Čovek je zatim pitao: „Koju ste sortu zasejali? Je li ta parcela pogodna za gajenje krompira? Jeste li pođubrili posle setve? Koliko ste duboko zasadili krompir?" Ona ništa od toga nije znala. Ne znaš te stvari, ali se ni ne raspituješ o njima, niti nađeš nekoga da ga upitaš o tome – zar to ne usporava stvari? Jesi li ti uopšte neki starešina? Koji posao obavljaš kao starešina? Ako nisi u stanju da predvodiš ljude čak ni da obave ovo malo spoljnog posla, koja je korist od tvog starešinstva? Iako je nadzornik bio lošeg kova, ta žena – lažna starešina – to nije otkrila, a kada su je pitali kakvog je nadzornik kova, kako napreduju usevi i da li je žetva zagarantovana, ona je ovako razmišljala: „Nepotrebno je da se raspituješ o tim stvarima; poljoprivreda je tako jednostavan zadatak! Već smo zasejali useve na njivi, zar ne? Kako može da ne bude žetve?" Nije uzela u obzir ništa, nije se raspitala ni o čemu, i bila je potpuno bez mozga. Kakva je to starešina bila? (Lažna starešina.) Kad god bi se nadzornik sa nečim suočio, nije imao blage veze šta da radi i ponašao se kao obezglavljena kokoš. Nije znao koga da pita ni kako da pronađe informacije, niti je znao za koju stranu da se opredeli kada bi različiti izvori informacija izneli mnogo različitih ideja. Ta starešina nije istražila te okolnosti. Mislila je da je posao predat tom čoveku, pa se više nije interesovala za to. Mislite li da bi činjenica da je nadzornik tako slabog kova uticala na rezultate rada? (Uticala bi.) Šta je onda starešina trebalo da uradi da reši taj problem? Trebalo je da otkrije da je nadzornik krajnje slabog kova, da je nesposoban za bilo šta, tako što bi to istražila i izokola se raspitala, zatim kroz događaje koji su se oko nje dešavali, a i na osnovu setve useva za tu sezonu. On, čak ni posle više godina bavljenja poljoprivredom, nije iz svog tog iskustva ništa naučio – u tom trenutku nije bio siguran čak ni kako se seju usevi – trebalo je da joj bude jasno da je on lošeg kova i da nije dorastao tom zadatku, pa je takav čovek trebalo da bude smenjen! Trebalo je da se raspita o tome ko je podesan za funkciju nadzornika, ko bi mogao da preuzme taj posao i da ga dobro obavlja, te da se na taj način postara da rad Božje kuće ne pretrpi štetu. Je li lažna starešina razmišljala na taj način? Je li bila u stanju da vidi te probleme? (Nije.) Njen um i njene oči bili su slepi; bila je potpuno slepa. To je ispoljavanje lažnih starešina. Kada naiđu na ljude lošeg kova, oni ne znaju da ih usmeravaju u radu, ne znaju kako da im pomognu redovnim proverama, ni kako da na vreme reše njihove poteškoće, a naročito ne znaju da neko ko je lošeg kova nije u stanju da iznese posao i da ga treba brzo zameniti nekim ko je za taj posao podesan. Lažne

starešine nisu u stanju da sprovedu nijedan od tih zadataka; nisu im dorasli i ništa od svega toga ne vide. Zar to nisu slepci? Neki kažu: „Možda su zauzeti drugim zadacima. Zašto Ti od njih uporno tražiš da se staraju o tim beznačajnim, sitnim zadacima?" To su zadaci koje starešine moraju da obavljaju, kako ih možete smatrati sitnim? To su stvari iz delokruga odgovornosti starešine – zar bi bilo u redu da ih zanemare? To bi onda bilo zapostavljanje odgovornosti. Teškoće i problemi u radu javljaju se svaki dan starešinama pred nosom i ljudi ih svakodnevno iznose. Ali kod lažnih starešina, slepe su i njihove oči i njihov um. Oni ne vide i ne osećaju da su to problemi i nemaju osećaj za njih, tako da, naravno, ne mogu ni da ih reše. Ta lažna starešina nije bila u stanju da otkrije da je nadzornik čovek krajnje slabog kova. Isto tako, nije bila u stanju ni da prepozna razne probleme koji su se javili u njegovom radu. Taj nadzornik nije umeo da se nosi sa problemima, pa kada bi se nešto desilo, on se ponašao unezvereno kao mravi kada im neko zgazi na mravinjak, postupao je neprincipijelno i pravio je haos od posla, a ta lažna starešina nije bila u stanju ni da vidi ni da otkrije ništa od toga. Postoji jedno načelo u skladu sa kojim lažne starešine obavljaju svoj posao: ukoliko su uredili da neko bude odgovoran za svaki zadatak, oni taj zadatak smatraju obavljenim, pa bez obzira na to da li je nadzornik dobrog ili lošeg kova, da li je u stanju da dobro obavlja posao, i koliko se problema javlja u poslu, smatraju da to nema nikakve veze sa njima. Može li takav starešina ipak da obavi posao? Razume li on kako treba da radi? (Ne razume.) Ako ne razumeš kako da radiš, zašto onda vršiš funkciju starešine? Ako, uprkos tome, služiš kao starešina, onda si lažan starešina. Lažne starešine nisu u stanju da vide ni da otkriju razna ispoljavanja ljudi lošeg kova, ni razne probleme koji se javljaju dok ti ljudi obavljaju posao. Srca su im krajnje otupela. Zar nisu slepe i njihove oči i njihov um? Neki bi mogli da kažu: „Nisu oni slepi. Ti ih uporno klevetaš i ocrnjuješ." Problemi sa tim nadzornikom poljskih radova bili su vrlo ozbiljni; ta lažna starešina je svaki dan živela pored njega i čula je i videla sve što se dešavalo. Kako onda nije mogla da otkrije ni da uvidi da su to problemi? Zašto se nije pozabavila tim problemima i zašto ih nije rešila? Zar nisu njene oči i njen um bili slepi? Je li taj problem bio ozbiljan? (Jeste.) To je još jedno ispoljavanje lažnih starešina – slepilo uma i očiju.

Kada čoveku lošeg kova zadaš neki zadatak, možeš da prepoznaš iz toga kako on obično govori, kakav stav i poglede izražava kada govori o poslu i kako se nosi sa zadacima, da je njegov kov preslab, da mu je razmišljanje haotično i da svemu prilazi sa nekom dozom slepila i nehajnosti, kao i da je lišen svakog cilja. Možeš da utvrdiš da je taj čovek izuzetno slabog kova samim posmatranjem njegovog rada, pa da li je uopšte potrebno da ga naročito dugo posmatraš? Nije. No, lažne starešine imaju jedan kobni problem, a to je da, ako neko već dugo radi i nije dao otkaz, ako nisu čuli da ga je neko prijavio da radi nešto loše, da izaziva prekide i ometanja, ili da je negativan i lenj, smatraju da je taj čovek i dalje u stanju da obavlja posao. Ne znaju kako da, na osnovu nečijeg govora, stava, pogleda na stvari i načina rada, donesu sud o kovu tog čoveka i o njegovoj sposobnosti da dobro obavlja posao. Nemaju tu svest; neosetljivi su na te

stvari i fali im sposobnost opažanja u vezi sa njima. Imaju jedno stanovište: ukoliko čovek nije neradnik, sve ostalo je u redu i posao može da se nastavi. Mislite li da starešina koji gaji takvo stanovište može dobro da obavlja posao? Je li on dorastao zadatku? (Nije.) Pustiti da takav čovek bude starešina napravilo bi haos od posla, zar ne? Kada se čovek prepušta jelu, piću i zabavi i zanemaruje svoje dužnosti, lažne starešine se ne trude da to istraže i da se time pozabave, i nisu u stanju da vide da li je kov ili karakter nekog čoveka dobar ili loš, ma koliko dugo bili u kontaktu sa njim. Poseduju li te starešine radnu sposobnost starešine? (Ne poseduju.) To su lažne starešine. Lažne starešine nisu u stanju da prepoznaju da li čovek ima dobar kov ili ne, i nisu u stanju da obave te konkretne zadatke. Misle da to ne spada u njihov posao. Zar to nije zanemarivanje odgovornosti? Šta mislite, ko je u stanju da iznese posao – čovek lošeg kova, ili čovek sa nešto kova? (Čovek sa nešto kova.) Stoga je ocena nečijeg kova i njegove sposobnosti da obavlja posao pitanje do kojeg bi starešinama i delatnicima trebalo da bude stalo i koje bi trebalo da razumeju, a to je ujedno i zadatak koji bi starešine i delatnici trebalo da obavljaju. Međutim, lažne starešine ne razumeju da je to deo njihovog posla, nisu toga svesni i nisu u stanju da ispune taj deo svojih odgovornosti. U tome lažne starešine zanemaruju svoju odgovornost, a to je ujedno i ispoljavanje činjenice da su lažne starešine nedorasle zadatku. To je druga vrsta situacije: nadzornici lošeg kova, lišeni radne sposobnosti i nesposobni da iznesu svoj posao, što je problem koji se tiče njihovog kova. U toj situaciji, ni same lažne starešine ne uspevaju da igraju ulogu starešine i nisu u stanju da brzo smene nadzornika lošeg kova.

III. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji druge muče i ometaju rad crkve

Treća vrsta situacije tiče se nadzornika koji druge ljude muče i sputavaju, pa time ometaju rad crkve. Prva situacija, o kojoj smo ranije govorili, bila je kada određeni nadzornici, uprkos tome što imaju koliko-toliko dobar kov i u stanju su da preuzmu posao na sebe, ne shvataju taj posao ozbiljno i naprosto se ponašaju nemarno, a lažni starešina ne zna za to, pa ih ne otpusti blagovremeno. Druga situacija tiče se određenih nadzornika koji su lošeg kova i nisu u stanju da iznesu posao, a lažni starešina ne uspeva to da primeti niti da ih na vreme zameni. Ova treća situacija tiče se nadzornika koji se, bez obzira na to da li su dobrog ili lošeg kova, ne staraju o vlastitom poslu, već samo muče i sputavaju druge ljude, te time ometaju rad crkve. Od momenta kada su izabrani na položaj nadzornika, oni se ne trude da nauče nešto o svojoj oblasti rada niti da je prouče, ne tragaju za istina-načelima, a svakako ne usmeravaju druge da propisno obavljaju svoje dužnosti. Umesto toga, kad god im se pruži prilika, oni maltretiraju jednog čoveka, a rugaju se i podsmevaju drugom; kad god im se ukaže prilika, oni se razmeću i, ma šta da rade, nikada nisu obema nogama na zemlji. Jedan dan kažu ljudima da rade stvari na jedan način, drugi dan im kažu da ih rade na drugi način; stalno izmišljaju nove smicalice i uporno žele da se istaknu. Zbog svega toga, ljudi postaju anksiozni. Neki

ljudi, kad god progovore, osećaju kako im srce podrhtava. Kada tako svakog potčine i kad postignu da ih se svako plaši i da ih svi slušaju, ushićeni su. Takvi ljudi, bili oni lažne starešine ili antihristi, imali vlast ili ne, narušavaju spokoj crkve. Ne samo da nisu u stanju da obavljaju stvaran posao ni da normalno ispunjavaju svoju dužnost, već i seju neslogu i izazivaju sukobe među ljudima, čime ometaju crkveni život. Ne samo da nisu u stanju drugima da pomognu da razumeju istinu, već često i donose sud o ljudima, osuđuju ih i teraju da im budu u svemu poslušni, sputavajući ih do te mere da ovi više ne znaju kako da se prikladno ponašaju. To se naročito odnosi na njihov način života, pa tako ljudi ne smeju ni na spavanje da odu malo ranije ili malo kasnije. Šta god da rade, moraju da paze na to kakav izraz lica imaju njihovi nadređeni, zbog čega im život postaje krajnje zamoran. Ako takvi ljudi postanu nadzornici, i svima drugima će biti teško. Ako iskreno razgovaraš sa njima i razotkriješ njihove probleme, reći će da ih namerno uzimaš na zub i razotkrivaš. Ako ne razgovaraš sa njima o njihovim problemima, reći će da ih gledaš s nipodaštavanjem. Ako si ozbiljan i odgovoran u vezi sa poslom i daš im savet, prkosiće, reći će da ih napadaš i nazvaće te nadmenim. U svakom slučaju, ma šta da uradiš, njima će to biti neprijatno. Uvek razmišljaju o tome kako da ljude muče, te ih sputavaju tako da ovi ne mogu ni da mrdnu i osećaju da ništa što urade nije kako valja. Takvi nadzornici ometaju rad crkve.

Lažne starešine su dobre u površnim poslovima, ali nikada ne rade stvaran posao. Oni ne idu da pregledaju, nadgledaju ili usmeravaju razne stručne poslove ili da blagovremeno utvrde šta se dešava u različitim timovima i ne proveravaju kako napreduje posao, koji problemi postoje, da li su nadzornici timova kompetentni za svoj posao i kako braća i sestre izveštavaju o nadzornicima i kako ih ocenjuju. Oni ne proveravaju da li vođe timova i nadzornici sputavaju nekoga, da li se usvajaju ispravni predlozi koje drugi iznose, da li se potiskuje ili isključuje neko ko je talentovan ili ko stremi ka istini, da li se maltretiraju iskreni ljudi, da li se napadaju oni koji razotkrivaju i prijavljuju lažne starešine i da li im se svete, uklanjaju ih ili ih izbacuju, da li su vođe timova ili nadzornici zli ljudi i da li neko nekoga muči. Ako lažne starešine ne rade ništa od tog konkretnog posla, trebalo bi da budu smenjeni. Recimo, primera radi, da neko lažnom starešini prijavi da neki nadzornik često sputava i potiskuje ljude. Nadzornik je učinio nešto pogrešno, ali ne dozvoljava braći i sestrama da iznesu bilo kakve predloge, čak traži izgovore da se opravda i da se brani i nikada ne priznaje svoje greške. Zar takvog nadzornika ne bi trebalo odmah smeniti? To su problemi koje bi starešine trebalo blagovremeno da reše. Neke lažne starešine ne dozvoljavaju da nadzornici koje su sami postavili budu razotkriveni bez obzira na to kakvi se problemi jave u njihovom radu i nikako ne dozvoljavaju da se oni prijave nadređenima – oni čak govore ljudima da nauče da se pokoravaju. Ako neko i otkrije probleme s nadzornikom, te lažne starešine pokušavaju da tog nadzornika zaštite ili da zataškaju istinite činjenice, govoreći: „To je problem s nadzornikovim život-ulaskom. Normalno je da ima nadmenu narav – svi koji imaju barem malo kova su nadmeni. Nije strašno, samo treba s njim malo da

porazgovaram.” U tom razgovoru, nadzornik iznosi svoj stav, govoreći: „Priznajem da sam nadmen. Priznajem da ima slučajeva kada se brinem zbog svoje taštine, gordosti i statusa i kada ne prihvatam predloge drugih ljudi. Ali drugi ljudi nisu dobri u ovom zanimanju, oni često iznose beznačajne predloge, pa zato ima razloga što ih ne slušam.” Lažne starešine ne pokušavaju da u potpunosti shvate situaciju, oni ne gledaju rezultate rada nadzornika, a još manje njegovu ljudskost, narav i stremljenje. Oni samo umanjuju ozbiljnost stvari, govoreći: „Ovo su mi prijavili, pa te držim na oku. Dajem ti još jednu priliku.” Kada završe, nadzornik kaže da je spreman da se pokaje, ali lažne starešine ne obraćaju pažnju na to da li se on stvarno kasnije pokajao ili je samo lagao i obmanjivao. Ako neko postavi pitanje o toj stvari, lažne starešine kažu: „Već sam razgovarao sa njim, pa sam čak sa njim podelio i mnoge odlomke Božjih reči. Spreman je da se pokaje, a problem je već rešen.” Kada taj čovek pita: „Kakva je ljudskost tog nadzornika? Je li on čovek koji prihvata istinu? Dao si mu šansu, ali da li će on biti u stanju da se iskreno pokaje i da se promeni?” Lažni starešina, koji nije u stanju da u to pronikne, odgovara: „Još uvek ga posmatram.” Taj čovek odvraća pitanjem: „Koliko ga dugo posmatraš? Jesi li došao do nekih zaključaka?” A lažni starešina kaže: „Već šest meseci, još uvek nisam došao ni do kakvih zaključaka.” Ako nije dobio nikakve rezultate posle više od šest meseci posmatranja, kakva je to efikasnost u radu? Lažni starešina veruje da jedan razgovor sa tim nadzornikom može da ima uticaja i da rešava to pitanje. Je li ta ideja osnovana? Misli da će taj čovek, nakon obavljenog razgovora, biti u stanju da se promeni, a ako neko izrazi rešenost da više ne ponavlja svoju grešku, lažni starešina mu u potpunosti veruje, ne raspituje se dalje, niti ponovo istražuje situaciju. Ako niko ne nastavi da se bavi tim pitanjem, lažni starešina se možda čak i pola godine neće truditi da istraži niti da isprati taj posao. Lažni starešina ostaje nesvestan čak i kada nadzornik zabrlja u poslu. Nije u stanju da prepozna kako ga nadzornik vara i kako se poigrava sa njim. Još je odbojnije kada neko prijavi nadzornikove probleme, a lažni starešina ga ignoriše i uopšte ne istražuje da li ti problemi postoje i da li su prijavljeni problemi stvarni. Lažne starešine ne razmatraju te probleme – zaista imaju isuviše vere u sebe! Ma kakva se situacija javila u radu crkve, lažni starešina ne žuri da se njome pozabavi; misli da ga se ona nikako ne tiče. Odgovor lažnog starešine na te probleme krajnje je spor, on preduzima mere i kreće se veoma sporo, uporno okoliša i uporno ljudima daje nove šanse da se pokaju, kao da su šanse koje im on daje tako dragocene i važne i kao da mogu da promene njihovu sudbinu. Lažni starešina ne zna kako da vidi nečiju priroda-suštinu kroz ono što se u tom čoveku ispoljava, niti kako da na osnovu nečije priroda-suštine oceni kojim putem taj čovek korača, niti da na osnovu puta kojim on korača vidi da li je taj čovek podoban da bude nadzornik ili da obavlja starešinski posao. On nije u stanju da stvari vidi na taj način. Lažni starešina je u svom radu u stanju da uradi samo dve stvari: prvo, da ljude privede na ćaskanje i da simulira; drugo, da ljudima daje šanse, da drugima ugađa, i da nikoga ne vređa. Radi li on stvaran posao? Naravno da ne radi. Ali, lažni starešina smatra da privesti nekoga na ćaskanje jeste stvaran posao. On te

razgovore smatra vrlo vrednim i važnim, a prazne reči i doktrine koje deklamuje vidi kao neverovatno značajne. Misli da je tim razgovorima rešio velike probleme i obavio stvaran posao. Ne zna zašto Bog ljudima sudi ni zašto ih grdi, orezuje, kuša i oplemenjuje. Ne zna da samo Božje reči i istina mogu da razreše iskvarene ljudske naravi. On preterano pojednostavljuje Božje delo i Božje spasenje ljudskog roda! Smatra da je par izgovorenih reči i doktrina zamena za Božje delo i da to rešava problem ljudske iskvarenosti. Zar to nije glupost i neznanje lažnih starešina? Lažne starešine nemaju ni trunčicu istina-stvarnosti, pa zašto su onda toliko samouverene? Da li će deklamovanje nekakvih doktrina ljudima pomoći da sebe spoznaju? Hoće li im omogućiti da se oslobode svojih iskvarenih naravi? Kako te lažne starešine mogu da budu tako neuke i naivne? Da li je za čoveka baš tako jednostavno da se reši pogrešnih praksi i iskvarenog ponašanja? Je li tako lako rešiti problem čovekove iskvarene naravi? Lažne starešine su tako budalaste i površne! Bog problem ljudske iskvarenosti ne rešava na samo jedan način. On koristi mnoge načine i postavlja različita okruženja da bi ljude razotkrio, pročistio i usavršio. Lažne starešine, nasuprot tome, obavljaju posao na neverovatno jednoličan i površan način: oni ćaskaju s drugima, malo ih savetuju u vezi s načinom razmišljanja, malo podstiču ljude i veruju da je to obavljanje stvarnog posla. To je površno, zar ne? A šta se krije iza te površnosti? Nije li to naivnost? Lažne starešine su izuzetno naivne, a i posmatraju ljude i stvari na neverovatno naivan način. Nema ničeg težeg od rešavanja ljudske iskvarene naravi – vuk dlaku menja, ali ćud nikada. Lažne starešine uopšte ne mogu da razaberu taj problem. Stoga, kada se radi o crkvenim nadzornicima koji stalno izazivaju ometanja i koji uvek sputavaju i muče druge, lažne starešine samo razgovaraju s njima i orezuju ih uz par reči i to je sve. Ne prilagođavaju njihove dužnosti, niti ih smenjuju odmah. Takav pristup lažnih starešina prouzrokuje ogromnu štetu u radu crkve i često dovodi do zastoja, kašnjenja i štete u radu crkve i ne dozvoljava normalno i efikasno napredovanje bez problema i to zbog ometanja od strane nekih zlih ljudi – sve to je žalosna posledica toga što lažne starešine postupaju na osnovu svojih osećanja, što krše istina-načela i što angažuju pogrešne ljude. Gledano spolja, lažne starešine ne čine namerno mnoštvo zlih dela, ne rade stvari na svoj način niti stvaraju sopstveno carstvo kao što to čine antihristi. Ali lažne starešine nisu u stanju da odmah reše razne probleme koji se javljaju u radu crkve i kada se pojave problemi s nadzornicima različitih timova i kada ti nadzornici nisu u stanju da iznesu svoj posao, lažne starešine ne mogu odmah da prilagode njihove dužnosti niti da ih smene, čime radu crkve nanose ozbiljne gubitke. Sve je ovo posledica toga što lažne starešine zanemaruju svoju odgovornost. Zar lažne starešine nisu vredne prezira? (Jesu.)

IV. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji se protive radnim aranžmanima i stvari rade na svoj način

Lažne starešine nisu u stanju da se na vreme pozabave zlim delima do kojih dolazi u crkvi, kao kada nadzornici druge muče, kada ih sputavaju i kada ometaju rad crkve.

Slično tome, kada se određeni nadzornici protive radnim aranžmanima Božje kuće pa stvari rade na svoj način, lažni starešina nije u stanju da pronađe odgovarajuća rešenja da bi brzo rešio te probleme. To nanosi gubitke radu crkve i materijalnim i finansijskim sredstvima Božje kuće. Lažne starešine su naivne i površne, nisu u stanju da razumeju istina-načela, a naročito nisu u stanju da proniknu u ljudsku priroda-suštinu. Stoga, često površno obavljaju posao, otaljavaju, pridržavaju se pravila i skandiraju slogane, ali propuštaju da izađu na lice mesta da izvrše nadzor posla, da posmatraju i da se raspitaju o svakom nadzorniku, ili da blagovremeno pitaju šta su ti nadzornici uradili, kakva su načela kojima se rukovode u svojim postupcima i kakvi su naknadni efekti. Usled toga, često ne znaju apsolutno ništa o tome ko su stvarno ljudi kojima se služe i šta su ti ljudi uradili. Zato, kada se ti nadzornici krišom protive radnim aranžmanima Božje kuće i kada stvari rade na svoj način, ne samo da lažni starešina ne zna za to, već pokušava i da ih brani. Čak i kada čuje za to, on se time ne bavi i ne rešava to brzo. Lažne starešine su, sa jedne strane, nekompetentne u svom poslu, a sa druge su nemarne u svojim dužnostima. Da damo jedan primer. Određeni starešina izabrao je da poljoprivredna tehničarka bude žena koja je isključena iz nekog drugog tima. Nije proveravao da li ta žena ima relevantno iskustvo i stručnost, da li je u stanju da dobro obavlja taj posao ni da li ima ozbiljan i odgovoran stav, a kada ju je postavio na to mesto, ostavljena je potpuno bez nadzora, uz reči: „Ti samo počni da sadiš povrće. Izaberi seme, a ja ću odobriti iznos koji budeš potrošila. Prosto, radi taj posao kako ti misliš da treba!" Pošto je starešina to rekao, ta nadzornica je počela da obavlja posao po svom nahođenju. Njen prvi zadatak bio je da izabere seme. Kada je proverila na internetu, ovo je otkrila: „Naprosto postoji previše različitih vrsta povrća – ovaj veliki svet pun je izuzetnih stvari! Baš je zabavno birati seme. Nikada ranije nisam radila taj posao i nisam znala da će mi biti tako zanimljiv. Pošto mi je tako zanimljivo, daću sve od sebe!" Prvo je otvorila odeljak sa semenom paradajza i bila je prosto oduševljena. Bilo ih je raznoraznih vrsta i veličina, a po boji je bilo crvenih, žutih i zelenih. Jedna vrsta je čak bila šarena – nikada nije videla ništa slično i to joj je zaista proširilo vidike! Ali, kako da izabere pravo seme? Odlučila je da posadi pomalo od svake vrste, a naročito od one šarene, koja je izgledala tako jedinstveno. Nadzornica je izabrala preko 10 vrsta paradajza različitih veličina, boja i oblika. Pošto je izabrala seme paradajza, došlo je vreme da isto uradi i sa semenom patlidžana. Vrste patlidžana koje ljudi obično jedu su duguljasti ljubičasti ili beli patlidžani, ali ona je pomislila: „Patlidžan ne bi trebalo da se ograniči samo na te dve vrste. Postoje i zelene, prošarane, duguljaste, okrugle i ovalne sorte. Izabraću po par od svake vrste, da bi svi mogli da prošire um i da jedu sve vrste različitih patlidžana. Gledaj kako sam, kao nadzornica, vešta i odvažna u izboru semena, kako sam obzirna prema braći i sestrama pa udovoljavam svačijem ukusu." Zatim je birala seme luka. U toj oblasti uspevalo je ukupno 14 sorti luka i ona ih je sve izabrala, pa je, kada je završila, bila vrlo zadovoljna. Je li ta nadzornica „odvažna"? Ko bi se usudio da izabere toliko sorti? Kasnije sam nastavio detaljno da analiziram to pitanje, pa je neko čak rekao: „U toj

oblasti ne raste samo 14 sorti; bilo ih je još par koje nije izabrala!" Hteo je da kaže da 14 sorti nije tako mnogo i da je bilo i drugih koje nadzornica nije izabrala, tako da ona nije ništa pogrešila. Zar čovek koji je to rekao nije ograničen? To znači biti ograničen, ne razumeti ljudski jezik i ne znati zašto sam Ja to pitanje detaljno analizirao. Pošto je izabrala seme luka, nadzornica je izabrala i najmanje osam sorti krompira. Koji je bio njen cilj kada je izabrala toliko sorti? Da proširi svačije vidike i da ljudima omogući da probaju različite ukuse. Nadzornica je verovala da odabir semena treba da se zasniva na načelu koristi za braću i sestre. Šta mislite o njenim motivima? Da li je delovanje na osnovu stava da treba misliti u ime svih i služiti svakome – načelo koje zahteva Božja kuća? (Nije.) Koje je onda načelo Božje kuće za odabir semena? Ne sadi čudne i retke sorte koje obično ne jedemo. Kada je, pak, reč o sortama koje obično jedemo, ako ih nismo ranije sejali i ne znamo da li im lokalna zemlja i klima pogoduju, izaberi jednu-dve sorte, ili najviše tri-četiri. Prvo, sve sorte moraju da budu podobne za gajenje na lokalnoj zemlji i u lokalnoj klimi; drugo, moraju biti lake za uzgoj i neosetljive na bolesti i štetočine; treće, treba da daju seme za narednu godinu; na kraju, treba da daju dobar prinos. Ako su izvrsnog ukusa, ali daju slab prinos, nisu odgovarajuće. Sudeći po pitanju izbora semena, je li ta nadzornica postupala u skladu sa načelima? Je li tragala? Je li se pokorila? Da li je imala obzira prema Božjoj kući? Je li postupala sa stavom koji treba da poseduje dok obavlja dužnost? (Nije.) Očigledno je da je povilenela i radila loše stvari, otvoreno se protivila radnim aranžmanima Božje kuće i radila stvari na svoj način! Ona je na taj način protraćila Božje priloge kako bi udovoljila ličnoj radoznalosti i želji za zabavom; prema tako važnom zadatku se odnosila kao prema igri, a njen lažni starešina ju je pustio da radi šta hoće i niti je postavljao pitanja, niti se mešao. Kada su ga upitali: „Je li nadzornica koju si izabrao u stvari obavila ikakav posao? Kakvi su bili rezultati? Jesi li joj pomogao time što si vršio provere u pogledu izbora semena?" On nije obraćao pažnju na te stvari, već je rekao samo: „Seme je zasejano; otišli smo na lice mesta tokom setve." Nije ga bilo briga ni za kakva druga pitanja. Kako je na kraju otkriven problem te nadzornice? Posejala je neke jagode, a prema odgovarajućim tehničkim specifikacijama, jagode u prvoj godini ne treba da se pokrivaju, ne treba da im se dozvoli da donesu plod, a sve cvetove treba poskidati; ako se to ne uradi, u drugoj godini neće biti plodova, a ako ih u prvoj godini i bude, biće veoma sitni. Iako su stručnjaci to rekli nadzornici, ona ih nije poslušala. Njeno razmišljanje je bilo zasnovano na informacijama sa interneta, gde je pisalo da se jagode u prvoj godini mogu prekriti plastičnom folijom i da im se može dozvoliti da donesu plod. Posledica toga bila je da je ta jagoda rodila razne izobličene sitne plodove pune semena – neke su bile kisele, neke slatke, neke bezukusne – bilo je svakakvih. Problem je već postao tako ozbiljan, a lažne starešine su ga ipak potpuno ignorisale. Zašto? Zato što su mislili da oni te jagode ionako neće jesti, pa su odlučili da se ne obaziru na to pitanje. Da li to što oni nešto neće jesti znači da ne treba da brinu o tome? A šta je sa krompirom i lukom koji hoće jesti – je li ih za njih bilo briga? Nikoga od tih lažnih starešina nije bilo briga; samo su gledali dok je nadzornica radila šta je htela.

Jednoga dana sam ih posetio i neko je prijavio da je salata već počela da se suši i da, ako je ubrzo ne uberu, niko neće moći da je jede, pa će propasti. Ipak, nadzornica je insistirala na tome da se salata ostavi u zemlji, te je rekla da će, ako je poberu, morati da posade neko drugo povrće, što je za nju bilo problematično. Iako su to znale, lažne starešine nisu uradile ništa. Na kraju je Višnji morao da im naredi da brzo poberu salatu i reše situaciju; u protivnom će salata zauzeti čitavu parcelu, pa neće moći da se posadi letnje povrće. Uprkos tome što se u poslu pojavio tako značajan problem, nijedan od lažnih starešina nije učinio ništa; bilo ih je previše strah da nekoga ne uvrede. Kako je nadzornicu unapredio jedan lažni starešina, koji, pošto je to učinio, nikada nije nadzirao njen rad, dopuštao joj je da postupa po svojoj volji, pružao joj je podršku i uvek bio na njenoj strani, a ostale starešine se nisu usuđivale da se umešaju i radile su ruku pod ruku sa njima, s vremenom se zbog toga javilo mnoštvo problema. Tako su te starešine obavljale posao. Mogu li se oni i dalje zvati starešinama? Uprkos tome što im se tako ozbiljan problem odvijao pred nosom, oni nisu uspeli ni da ga prepoznaju kao problem, a kamoli da ga reše. Zar to nisu lažne starešine? (Jesu.) S jedne strane su se trudili da drugima ugađaju i bojali se da ih ne uvrede. S druge strane, nisu znali koliko je problem ozbiljan, nisu tačno rasuđivali, nisu znali da je to problem, i nisu bili svesni da taj posao spada u delokrug njihovih odgovornosti. Zar to nisu ništarije i dangube? Zar to nije zanemarivanje odgovornosti? (Jeste.) To je četvrta situacija: kada se nadzornici protive radnim aranžmanima Božje kuće i rade stvari na svoj način. Predstavili smo jedan primer, koji razotkriva ispoljavanje lažnih starešina da su u toj stvari zanemarile svoje odgovornosti i iznosi na videlo priroda-suštinu lažnih starešina.

V. Kako se lažne starešine odnose prema nadzornicima koji su antihristi i uspostavljaju nezavisna kraljevstva

Još jedna situacija je kada se nadzornici pobune protiv svojih nadređenih, pa uspostavljaju nezavisna kraljevstva – takvi nadzornici su antihristi. Lažne starešine nisu u stanju da vrše dužnost nadgledanja kada je reč o problemima koji nastaju kada su nadzornici lošeg kova i loše ljudskosti ili kada povilene i rade loše stvari. Oni takođe propuštaju da na vreme izvrše kontrolu posla koji takvi nadzornici obavljaju, propuštaju da se raspitaju o tom poslu i o njihovim problemima, kako bi utvrdili da li su nadzornici pogodni za to. Isto tako, lažni starešina je još nesposobniji da pronikne u priroda-suštinu antihrista, koji su zastrašujući i pakosni ljudi. Ne samo da je nesposoban da pronikne u to, već se istovremeno pomalo i boji tih ljudi i malko je bespomoćan i slab, do te mere da ga antihristi uglavnom povuku za nos. Koliko to može da postane ozbiljno? Može da se desi da antihristi formiraju klike u oblastima rada lažnog starešine, da vrbuju sopstvene snage i uspostave nezavisna kraljevstva, te da na kraju možda i prevladaju, pa počnu oni da odlučuju, a od lažnog starešine naprave puku figuru. Taj lažni starešina nekako ostaje nesvestan stvari o kojima antihristi odlučuju i koje znaju, i neobavešten je o njima. Postaje ih svestan tek kada se nešto desi i neko mu ih prijavi, ali tada je već

dockan. Lažni starešina čak i pita antihriste zašto nije bio obavešten, a odgovor koji dobija glasi: „Kakva je korist od toga da tebi kažem? Ti ne možeš ni o čemu da odlučuješ, pa nije bilo potrebe da o tome razgovaram sa tobom; mi smo sami doneli odluku. Čak i da smo te obavestili, ti bi se sigurno složio. Kakvo si mišljenje ti mogao da imaš?" Lažni starešina je u takvim stvarima bespomoćan. Ako ne možeš te antihriste da prepoznaš, da ih rešiš i da se njima pozabaviš, treba da ih prijaviš Višnjem, ali čak ni to ne smeš – zar nisi ništarija? (Jesam.) Kada se suoče sa takvim stvarima, te velike ništarije samo u suzama dođu kod Mene da se žale, pa gunđaju: „Nisam ja kriv; nisam ja doneo tu odluku. Ja nemam nikakve veze sa tim da li su oni doneli ispravnu odluku ili ne, pošto me nisu obavestili i nisu mi rekli kada su to učinili." Šta time hoće da kažu? (Izbegavaju odgovornost.) Kao starešina, treba da znaš i da razumeš te stvari; ako te antihristi o njima ne obaveste, zašto sâm ne preuzmeš inicijativu da odeš i da se raspitaš? Kao starešina, ti treba da organizuješ svaku stvar, da budeš odgovoran za nju i da donosiš odluke o njoj; ako te antihristi ni o čemu ne obaveštavaju, već sami donose odluke, pa ti zatim naknadno šalju fakture na potpis, zar ti oni onda ne preotimaju vlast? Kada se lažne starešine susretnu sa antihristima koji ometaju rad crkve, oni ostanu zgranuti; kao ovce pred vukovima, bespomoćni su i nesposobni da bilo šta učine, te stoje po strani dok ih pretvaraju u marionete i preotimaju im vlast. Ne mogu baš ništa da urade po tom pitanju – kakva je to gomila beskorisnih jadnika! Nisu u stanju da reše probleme, nisu u stanju da prepoznaju ni da razotkriju antihriste, a pogotovo ne mogu da ih spreče da čine zlodela. Istovremeno, ne prijavljuju te probleme Višnjem. Zar to nisu ništarije? Kakva je korist od toga što su te izabrali za starešinu? Antihristi vilene i rade loše stvari, otvoreno traće priloge, formiraju snage kojima su oni na čelu i uspostavljaju nezavisna kraljevstva u okviru crkve; za to vreme, ti ih uopšte ne nadzireš, ne razotkrivaš, ne obuzdavaš ih i ne baviš se njima, a ipak dolaziš kod Mene da se žališ. Kakav si ti to starešina? Stvarno si ništarija! Ma šta radile, te bande kojima upravljaju antihristi potajno među sobom održavaju diskusije, pa zatim donose odluke bez ovlašćenja. Starešinama ne daju pravo čak ni da znaju šta se dešava, a kamoli pravo da odlučuju. Direktno negiraju starešine, sami drže svu moć u rukama i donose sve odluke. A šta, usred svega toga, rade starešine čiji je zadatak da njima rukovode? Uopšte ne uspevaju da ih nadziru, da ih nadgledaju, da njima rukovode, ni da donose odluke u vezi sa poslom. Na kraju dozvoljavaju antihristima da prevladaju i da njima s visine upravljaju. Zar taj problem ne nastaje iz rada lažnih starešina? Koja je suština tog problema? Iz čega on proističe? Proističe iz toga što su lažne starešine lošeg kova, što su lišeni radne sposobnosti, pa se antihristi na njih uopšte ne obaziru. Antihristi misle: „Šta ti možeš da uradiš kao starešina? Ja te ipak neću slušati i nastaviću da te gazim da bih uradio neke stvari. Ako to prijaviš Višnjem, kinjićemo te!" Lažne starešine se ne usuđuju da prijave takve stvari. Ne samo da su lišeni radne sposobnosti, već nemaju ni hrabrosti da se drže načela, boje se da ljude ne uvrede i nemaju nimalo odanosti – zar to nije ozbiljan problem? Da zaista imaju nešto kova i da razumeju istinu, onda bi, kada vide da su ti ljudi loši, rekli: „Ne

usuđujem se da ih sâm razotkrijem, tako da ću razgovarati u zajedništvu sa nekolicinom braće i sestara koji streme ka istini i bolje je razumeju, kako bismo rešili te probleme. Ako, posle razgovora u zajedništvu sa njima i dalje ne budemo u stanju da izađemo na kraj sa antihristima, prijaviću problem Višnjem i pustiću Njega da ga reši. Ništa drugo ne mogu, ali moram prvo da zaštitim interese Božje kuće; nipošto se ne sme dozvoliti da sporna pitanja koja sam prozreo i problemi koje sam otkrio nastave da se razvijaju.” Nije li ovo jedan od načina rešavanja problema? Zar se i ovo ne može smatrati ispunjavanjem svoje odgovornosti? Kada bi to mogao da uradiš, Višnji onda ne bi rekao da si lošeg kova i da si lišen radne sposobnosti. Međutim, ti nisi u stanju čak ni da prijaviš probleme Višnjem, pa si stoga okarakterisan kao ništarija i lažni starešina. Ne samo da si lošeg kova i da nemaš radnu sposobnost, već nemaš čak ni vere ni hrabrosti da se osloniš na Boga kako bi razotkrio antihriste i izborio se sa njima. Zar nisi ništarija? Jesu li oni kojima su antihristi prisvojili vlast vredni sažaljenja? Možda zvuči kao da su vredni sažaljenja; nisu učinili ništa loše, a u svom poslu su vrlo oprezni, vrlo se plaše da ne pogreše, da ne budu orezani i da ih braća i sestre ne prezru. A ipak im antihristi na kraju potpuno prisvoje vlast pred nosom, ništa što oni kažu nema nikakvog uticaja i nema mnogo veze da li su tu ili nisu. Možda na površini deluje da su vredni sažaljenja, ali su, u stvari, prilično odvratni. Recite Mi, može li Božja kuća da reši probleme koje ljudi ne mogu? Treba li ljudi da prijavljuju probleme Višnjem? (Treba.) U Božjoj kući nema problema koji se ne može rešiti, a Božje reči mogu da reše svako sporno pitanje. Imaš li ti istinsku veru u Boga? Ako nemaš čak ni to malo vere, kako si onda podoban da budeš starešina? Zar nisi beskoristan jadnik? Ne radi se samo o tome da si loš starešina; nemaš čak ni najosnovniju veru u Boga. Bezvernik si i ne zaslužuješ da budeš starešina!

U vezi sa četvrtom odgovornošću starešina i delatnika, nabrojali smo pet situacija da bismo razotkrili kako lažne starešine pristupaju raznim stavkama rada i nadzornicima. Na osnovu tih pet situacija, detaljno smo analizirali razna ispoljavanja izuzetno slabog kova i nestručnosti lažnih starešina, kao i njihove nesposobnosti da obavljaju stvaran posao. Da li vam je sada, kada smo ovako u zajedništvu porazgovarali, malo jasnije kako da prepoznate lažne starešine? (Jeste.) Dobro onda, hajde da ovde završimo naš današnji razgovor u zajedništvu. Doviđenja!

23. januar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (4)

Peta stavka: Sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke i budite sposobni da blagovremeno rešavate probleme, ispravljate odstupanja i otklanjate greške u radu kako bi se on odvijao nesmetano

Današnji razgovor u zajedništvu o petoj odgovornosti starešina i delatnika: „Sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke i budite sposobni da blagovremeno rešavate probleme, ispravljate odstupanja i otklanjate greške u radu kako bi se on odvijao nesmetano.” Fokusiraćemo se na tu odgovornost da bi detaljno analizirali razna ispoljavanja lažnih starešina, da vidimo da li lažne starešine u tom radu ispunjavaju svoje odgovornosti i da li se čvrsto drže svojih dužnosti i dobro obavljaju posao.

Lažne starešine se prepuštaju udobnostima i ne stvaraju duboke veze sa običnim vernicima kako bi razumeli crkveni rad

Peta odgovornost starešina i delatnika najpre spominje „sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke”. Na šta se odnosi izraz „stanje svake poslovne stavke”? Odnosi se na to kakvo je trenutno stanje određenog radnog zadatka. Šta starešine i delatnici ovde treba da razumeju? Na primer: koje konkretne zadatke osoblje obavlja, kojim aktivnostima su zauzeti, da li su te aktivnosti neophodne, da li su to ključni i važni zadaci, koliko je to osoblje efikasno, da li rad nesmetano napreduje, da li broj osoblja odgovara obimu posla, da li je svima dato dovoljno zadataka, da li ima slučajeva kada je broj osoblja preveliki za određeni zadatak – kada ima previše osoblja a premalo posla, pa je većina ljudi dokona – ili slučajeva kada je obim posla preveliki, osoblja premalo, a nadzornik ne uspeva delotvorno da rukovodi, pa to dovede do niske radne efikasnosti i sporog napretka. Sve su to situacije koje starešine i delatnici treba da razumeju. Pored toga, stvari koje starešine i delatnici takođe treba da razumeju kod obavljanja svakog radnog zadatka, jesu – da li neko ometa ili sabotira, da li neko sputava ili podriva napredak, da li dolazi do mešanja u posao ili nemara. A kako da steknu razumevanje o tim pitanjima? Neke starešine će možda povremeno pozvati telefonom da pitaju: „Društvo, jeste li trenutno zauzeti?” Kada čuju drugu stranu kako kaže da su vrlo zauzeti, starešina će možda odgovoriti: „Dobro je, lakše mi je sad kada znam da ste zauzeti.” Šta mislite o takvom načinu rada? Šta mislite o tom pitanju? Da li je to ključno, neophodno pitanje koje mora da se postavi? To je karakteristika rada lažnih starešina – oni samo otaljavaju. Zadovoljavaju se time da obave malo površnog posla da bi sebi olakšali savest, ali se ne fokusiraju na obavljanje stvarnog posla, a još manje odlaze među obične vernike, u svaki tim, da bi razumeli trenutno stanje posla. Na primer, da li je raspored osoblja prikladan, kako se posao obavlja, da li su se javili neki problemi – lažne starešine se ne raspituju o tim stvarnim pitanjima, već nalaze neko mesto gde

mogu neprimećeno da jedu, piju i uživaju i gde nisu izloženi surovom vetru ili suncu. Samo šalju dopise ili se povremeno preko nekog raspituju, misleći da to znači da obavljaju svoj posao. Štaviše, braća i sestre ih ponekad ne vide po deset-petnaest dana. Kada braću i sestre pitaju: „Čime se bavi vaš starešina? Da li obavlja konkretan posao? Da li vas usmerava i da li rešava probleme?" oni odgovaraju: „Ništa mi ne spominji, već mesec dana nismo videli našeg starešinu. Od prošlog okupljanja koji je za nas održao nije više navraćao, tako da sad imamo mnogo problema, a nema nikog da nam pomogne da ih rešimo. Nema drugog načina; nadzornik naše grupe i naša braća i sestre moraju da se okupe da se mole i traže načela, da diskutuju i zajedno sarađuju u radu. Starešina ovde nije efikasan; mi smo sada bez starešine." Koliko dobro taj starešina obavlja svoj posao? Višnji tog starešinu pita: „Da li si dobio neke nove scenarije otkad je završen prethodni film? Šta sada snimaš? Kako napreduje posao?" A starešina odgovara: „Ne znam. Posle prošlog filma, održao sam sa njima jedno okupljanje, posle kojeg su svi bili puni energije, nisu bili negativni i nisu imali nikakve poteškoće. Od tad se nismo sastajali. Ako želiš da znaš kakva je trenutno situacija, mogu da pozovem i da ti se raspitam." „Zašto nisi ranije zvao da bi razumeo situaciju?" „Zato što sam bio prezauzet, išao sam svuda na okupljanja. Oni još nisu došli na red. Razumeću situaciju tek kada se sledeći put sastanem sa njima." To je njegov stav prema crkvenom radu. Višnji onda kaže: „Nisi upoznat sa trenutnom situacijom ni sa problemima koji postoje u radu na produkciji filmova, a šta je sa napretkom rada na jevanđelju? U kojoj se zemlji rad na jevanđelju najbolje i najidealnije proširio? U kojoj su zemlji ljudi relativno dobrog kova i brzo shvataju stvari? Koja zemlja ima bolji crkveni život?" „Jao, ja sam se fokusirao samo na okupljanja, zaboravio sam da pitam o tim stvarima." „Koliko je, onda, osoba u timu za jevanđelje u stanju da svedoči? Koliko se ljudi obučava za svedočenje? Ko je odgovoran i ko prati crkveni rad i crkveni život u kojoj zemlji? Ko zaliva i čuva kao pastir? Jesu li novi pripadnici crkve iz raznih zemalja počeli da žive crkvenim životom? Jesu li njihove predstave i uobrazilja u potpunosti razrešene? Koliko se ljudi ukorenilo u istinitom putu, pa ih religiozni ljudi više ne navode na stranputicu? Koliko je njih, posle godinu-dve verovanja u Boga, u stanju da obavlja svoje dužnosti? Da li razumeš te stvari i da li si ih dokučio? Kada se u poslu jave problemi, ko može da ih reši? Da li znaš koja grupa ili koji pojedinci u timu za jevanđelje preuzimaju odgovornost za svoj posao i zaista ostvaruju rezultate?" „Ne znam. Ako želiš da znaš, mogu da ti se raspitam. Ako ne žuriš, pitaću kad budem imao vremena; još uvek sam zauzet!" Je li taj starešina obavio ikakav konkretan posao? (Nije.) On na sve odgovara sa „ne znam"; postavlja pitanja o stvarima samo u trenutku kad njega ispituju, pa čime je onda zauzet? Ma kojem timu otišao na okupljanje ili da proveri posao, ne uspeva da prepozna probleme u radu i ne zna kako da ih reši. Ako nisi u stanju da odmah pronikneš u stanja i karakter raznih ljudi, zar ne treba onda barem da ispratiš, razumeš i dokučiš koji problemi postoje u radu, koji se posao trenutno obavlja i do koje je faze uznapredovao? No, lažne starešine ne mogu čak ni to; zar nisu slepi? Čak i kada odu kod raznih timova u crkvi da isprate i provere

njihov rad, oni uopšte ne shvataju stvarnu situaciju, nisu u stanju da prepoznaju ključne probleme, a ako neke probleme i uoče, nisu u stanju da ih reše.

Bio je jedan tim za filmsku produkciju koji se spremao da snimi veoma zahtevan film u žanru u kojem se nikada do tada nije okušao. Da li su članovi tima bili sposobni da se prihvate tog scenarija, da li su režiser i čitava snimateljska ekipa bili u stanju da obave taj posao – to njihov starešina nije znao. Rekao je samo: „Prihvatili ste se novog scenarija. Pa snimajte onda. Ja ću vam pružiti podršku i pratiću vaš rad. Dajte sve od sebe, a kada se pojave teškoće, molite se Bogu i rešite ih u skladu sa Božjim rečima." Zatim je otišao. Taj starešina nije bio u stanju da vidi ni da prepozna nikakve postojeće teškoće; može li se na taj način dobro obaviti posao? Pošto je tim za filmsku produkciju dobio scenario, režiser i članovi tima često su analizirali radnju i raspravljali o kostimima i kadriranju, ali nisu imali pojma kako se snima film; nisu bili u stanju da zvanično počnu sa produkcijom. Zar to nije trenutno stanje? Zar to nisu postojeći problemi? Zar to nisu problemi koje bi starešina trebalo da reši? Starešina je svaki dan provodio na okupljanjima, ni nakon mnogo dana provedenih na okupljanjima nikakvi stvarni problemi nisu rešeni, a snimanje filma i dalje nije moglo normalno da se nastavi. Je li taj starešina ostvario ikakav rezultat? (Nije.) On je samo izvikivao slogane da podigne moral: „Ne možemo da besposličimo, ne možemo da živimo na račun Božje kuće!" Čak je ljudima držao i pridike: „Vi ljudi nemate savest kad tako bez ikakvog osećaja živite na račun Božje kuće – zar vas nije stid?" Pošto je to rekao, svako je pomalo osetio prekor svoje savesti: „Da, posao tako sporo napreduje, a mi ipak ovako dobijamo svoja tri obroka na dan – zar to nije život na tuđ račun? Stvarno nismo obavili nikakav posao. Ko će onda rešiti te probleme koji se javljaju u poslu? Mi ne umemo da ih rešimo, pa pitamo starešinu, ali on nam samo kaže da se predano molimo, da čitamo Božje reči i da skladno sarađujemo, a ne razgovara sa nama u zajedništvu o tome kako te probleme treba rešiti." Starešina je svakog dana držao okupljanja na tom mestu, ali ti problemi naprosto nisu mogli da se reše. S vremenom se vera nekih ljudi ohladila, a njihovo stanje je postalo malodušno jer nisu videli kako će dalje i nisu znali kako da nastave sa snimanjem. Položili su svoju poslednju nadu u starešinu, nadali su se da će on moći da reši neke stvarne probleme, ali avaj, taj starešina je bio praktično slep, niti je učio o toj profesiji niti je u zajedništvu razgovarao, diskutovao ili tragao sa onima koji se u nju razumeju. Često bi u rukama držao knjigu Božjih reči, pa bi govorio: „Ja čitam Božje reči radi duhovne posvećenosti. Snabdevam se istinom. Neka me niko ne ometa, zauzet sam!" Na kraju se nagomilavalo sve više problema, što je dovelo do toga da rad bude napola paralizovan, a lažni starešina je i dalje mislio da odlično obavlja posao. Zašto je to tako? Pošto je lažni starešina održavao okupljanja, raspitivao se o stanju posla, identifikovao probleme, delio Božje reči, ukazivao na stanja ljudi, pa su se svi poredili i pronalazili u tim stanjima i odlučili da dobro obave svoju dužnost, on je verovao da je time njegova odgovornost starešine ispunjena i da je učinio sve što se od njega moglo očekivati – ako određeni zadaci vezani za profesionalne aspekte nisu mogli dobro da

se obave, to nije bio njegov problem. Kakav je to starešina? Crkveni rad je pao u polu-paralizovano stanje, a on ipak nije bio baš nimalo zabrinut ni potresen. Da se Višnji nije raspitivao i da ga nije požurivao, on bi samo nastavio da odugovlači, nikada ne bi pomenuo šta se dešava sa njegovim podređenima i ne bi rešavao nikakve probleme. Je li takav starešina ispunio svoje starešinske odgovornosti? (Nije.) Pa o čemu je onda po čitav dan govorio na okupljanjima? Zaludno je blebetao, samo je propovedao doktrine i izvikivao slogane. Taj starešina nije rešavao stvarne probleme u radu, nije rešavao nemarna i negativna stanja ljudi i nije znao kako da reši probleme u njihovom radu u skladu sa istina-načelima. Čitav projekat je usled toga obustavljen i dugo se nije video nikakav napredak. A starešina ipak nije bio nimalo zabrinut. Zar to nije ispoljavanje lažnih starešina koje ne obavljaju stvaran posao? Koja je suština tog ispoljavanja lažnih starešina? Zar to nije ozbiljno zanemarivanje odgovornosti? Ozbiljno zanemaruju svoj posao, ne ispunjavaju svoje odgovornosti – lažne starešine upravo to rade. Ostaju na tom mestu samo da bi otaljali, a ne rešavaju stvarne probleme. Ostaješ na tom mestu samo da bi ljude zavarao; pošto ne obavljaš nikakav stvaran posao, čak i da tamo ostaneš sve vreme, to ne bi dovelo ni do kakvog rezultata. U radu i u profesionalnim aspektima javljaju se razni problemi, ti neke od njih može da rešiš, ali to ne činiš – to je već ozbiljno zanemarivanje odgovornosti. Štaviše, slep si kod očiju, a slep si i mentalno: kada, tu i tamo, i otkriješ problem, nisi u stanju da pronikneš u njegovu suštinu. Ne umeš da ga rešiš, ali se pretvaraš da si u stanju da se njime pozabaviš, pa jedva nekako izdržavaš, a ipak izričito odbijaš da razgovaraš u zajedništvu ili da se posavetuješ sa onima koji istinu razumeju; pored toga ne prijavljuješ problem Višnjem, niti od Višnjeg tražiš savet. Zašto je to tako? Da li se bojiš da ćeš biti orezan? Da li se bojiš da će Višnji saznati istinu o tebi i da će te smeniti? Zar to ne znači da se ti fokusiraš na status, a ni najmanje se ne zalažeš za rad Božje kuće? Sa takvim načinom razmišljanja, kako bi ti mogao dobro da obavljaš svoju dužnost?

Bez obzira na to koji važan posao starešina ili delatnik obavljaju i kakva je priroda tog posla, njihov glavni prioritet je da shvate i dokuče kako posao napreduje. Oni lično moraju da budu prisutni da bi pratili kako se stvari odvijaju, da bi postavljali pitanja i dobili informacije iz prve ruke. Ne smeju da se oslanjaju samo na glasine ili slušati izveštaje drugih ljudi. Naprotiv, moraju svojim očima da nadgledaju situaciju sa osobljem, kako posao napreduje i da shvate koje sve poteškoće postoje, da li postoji neka oblast koja je u suprotnosti sa zahtevima Višnjeg, da li se krše načela, da li postoje ometanja ili prekidanja, da li nedostaju neophodna oprema ili odgovarajući materijali za profesionalni rad – moraju da nadziru sve to. Bez obzira na to koliko izveštaja čuli ili koliko informacija sakupili putem glasina, ništa od toga ne može da bude važnije od njihovog ličnog prisustva; mnogo je preciznije i pouzdanije kada stvari vide svojim očima. Kada se upoznaju sa svim aspektima situacije, imaće jasnu sliku o tome šta se dešava. Pogotovo moraju da imaju jasan i tačan uvid u to ko je dobrog kova i koga vredi negovati, jer samo im to omogućava da na odgovarajući način usavršavaju i koriste ljude, što je ključno da

bi starešine i delatnici dobro obavljali svoj posao. Starešine i delatnici treba da imaju put i načela prema kojima neguju i obučavaju ljude dobrog kova. Pored toga, treba da umeju da dokuče i razumeju različite vrste problema i poteškoća koje postoje u radu crkve i treba da znaju kako da ih razreše. Takođe, treba da imaju sopstvene ideje i predloge o tome kako posao treba da napreduje ili da vide njegove buduće izglede. Biće mnogo lakše obaviti posao ako su u stanju da i u pola noći, bez ikakvih sumnji i nedoumica, jasno govore o takvim stvarima. Radeći na takav način, starešina ispunjava svoje odgovornosti, zar ne? Oni moraju da budu dobro upoznati sa tim kako da razreše gore pomenute probleme u radu i često moraju da promišljaju o tim stvarima. Kada naiđu na poteškoće, oni moraju da razgovaraju u zajedništvu i sa svima prodiskutuju o tim stvarima, tragajući za istinom kako bi rešili probleme. Ako obavljaju stvaran posao, stojeći s obe noge čvrsto na zemlji, neće biti poteškoća koje ne mogu da se razreše. Da li lažne starešine to rade? (Ne rade.) Lažne starešine znaju samo da se pretvaraju i da ljude varaju, da se ponašaju kao da razumeju stvari koje ne razumeju, a nesposobni su da reše bilo kakve stvarne probleme i bave se samo beskorisnim stvarima. Kada ih pitaju čime su to zauzeti, kažu: „U našem stambenom prostoru je falilo nekoliko jastučića, a timu za filmsku produkciju je nedostajalo parče tkanine za kostime, tako da sam otišao to da kupim. Drugom prilikom je kuhinji ponestalo sastojaka, a kuvar nije mogao da ode u kupovinu, tako da sam morao ja, a usput sam pokupio i par vreća brašna. Sve to sam morao da uradim sâm.” Stvarno je bio baš zauzet. Zar on ne zanemaruje vlastite zadatke? Nije ga briga i ne nosi nikakav teret kada je reč o poslu koji spada u delokrug njegovih odgovornosti starešine, već se samo trudi da se provuče. Dovoljno je ozbiljan problem to što je on veoma lošeg kova i što je slep kod očiju, a i mentalno, ali on pored toga ne nosi nikakav teret i prepušta se udobnostima, pa često provodi po nekoliko dana na nekom prijatnom mestu. Kada neko ima problem, pa potraži tog starešinu da bi našao rešenje, njega nigde nema i niko ne zna šta on uopšte smera. On sâm upravlja svojim vremenom. Ove nedelje jednog jutra održava okupljanje za jedan tim, poslepodne se odmara, a onda uveče okuplja ljude zadužene za opšte poslove da bi razgovarao o stvarima. Naredne nedelje održava okupljanje za ljude zadužene za spoljne poslove, pa ih ležerno pita: „Ima li nekih teškoća? Jeste li čitali Božju reč u poslednje vreme? Jeste li bili sputani ili ometani u kontaktu sa nevernicima?” Pa kada postavi tih par pitanja, stvar je za njega gotova. Za tren oka prođe mesec dana. Kakav je posao on obavio? Iako je redom održavao okupljanja za svaki tim, on nije znao ništa o stanju rada nijednog tima, nije o tome ništa naučio, niti se o tome raspitao, a kamoli priključio svakom od timova u radu ili usmeravao njihov rad. Nije učestvovao u radu, nije ga ispratio i nije dao uputstva u vezi sa njim, ali nekoliko stvari je obavio tačno na vreme: jeo je na vreme, spavao je na vreme i održavao je okupljanja na vreme. Život mu je vrlo uredan, dobro se brine o sebi, ali mu uspešnost u radu nije na nivou.

Neke starešine uopšte ne ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika, ne obavljaju suštinski crkveni rad, već se umesto toga fokusiraju isključivo na neke beznačajne opšte

poslove. Specijalizuju se za upravljanje kuhinjom, pa stalno pitaju: „Šta danas jedemo? Imamo li jaja? Koliko je mesa ostalo? Ako nam je nestalo, idem da kupim.” Smatraju rad u kuhinji izuzetno važnim, pa bez ikakvog razloga zalutaju u kuhinju, uvek razmišljaju o tome kako da pojedu više ribe, više mesa, da više uživaju, pa jedu hranu bez ikakve zadrške. Dok su ljudi u svakom timu zauzeti poslom i fokusiraju se na to da dobro obave svoje dužnosti, te starešine misle samo o tome kako da se dobro najedu i žive prilično udobnim životom. Otkad su postali starešine, ne samo da se ne brinu o crkvenom radu i izbegavaju svaki teži trud, već su se pobrinuli i za to da ostanu punašni i rumeni u licu. Šta to oni svaki dan rade? Zauzeti su nekakvim opštim poslovima, nekakvim trivijalnim stvarima, a nisu dobro obavili nikakav stvaran posao, niti su rešili ikakve stvarne probleme. No, ipak se u srcu nimalo ne kaju. Sve lažne starešine ne obavljaju ključni crkveni rad i ne rešavaju nikakve stvarne probleme. Nakon što postanu starešine, misle: „Treba samo da nađem par ljudi da obave konkretan posao, pa neću ja morati da ga obavim sâm.” Smatraju da, kada jednom postave nadzornike za svaki radni zadatak, oni sami ne moraju više ništa da rade. Veruju da to znači obavljati posao starešine, te da onda imaju pravo i da uživaju u prednostima svog statusa. Ne učestvuju ni u kakvom stvarnom radu, ne prate posao i ne daju smernice, ne ispituju niti istražuju da bi rešili probleme. Da li oni ispunjavaju odgovornosti jednog starešine? Može li se crkveni rad dobro obavljati na taj način? Kada ih Višnji pita kako posao napreduje, kažu: „Sav crkveni rad se normalno odvija. Za svaki radni zadatak postoji nadzornik koji se njime bavi.” Ako ih, zatim, Višnji pita da li u radu ima nekih problema, odgovaraju: „Ne znam. Verovatno nema nikakvih problema.” Takav je stav lažnih starešina prema svom poslu. Ti si, kao starešina, potpuno neodgovoran prema poslu koji ti je dodeljen; sve delegiraš drugima, ne pratiš kako se posao odvija, ne raspituješ se i ne pomažeš sa rešavanjem problema sa svoje strane – samo sediš kao nekakav zahtevan nadzornik koji sam ne voli da prlja ruke. Zar time ne zanemaruješ svoju odgovornost? Zar se ne ponašaš kao funkcioner? Ne obavljaju nikakav konkretan posao, ne prate rad, ne rešavaju stvarne probleme – zar te starešine ne služe samo za ukras? Zar oni nisu lažne starešine? To je oličenje lažnog starešine. Jedini posao koji lažni starešina obavlja je da priča u prazno i izdaje naređenja, ali on sâm ne učestvuje stvarno u radu niti ga prati, ne pronalazi probleme u radu niti ih prepoznaje. Čak i kada su problemi prepoznati, on ih ne rešava. Samo se ponaša kao nekakav zahtevan nadzornik koji sam ne voli da prlja ruke, misleći da to znači obavljati posao. A ipak, činjenica da na ovaj način predvodi uopšte ne narušava njegov duševni mir; on svakodnevno živi udobno i sve vreme je veseo. Kako može i dalje da ima osmeh na licu? Otkrio sam jednu činjenicu: takvi ljudi su potpuno bestidni. Ne obavljaju nikakav stvaran posao kao starešine, već samo postave nekoliko ljudi da izvršavaju zadatke, pa smatraju da je posao obavljen. Nikada ih ne vidiš na radnom mestu; nemaju pojma o napretku ni o rezultatima crkvenog rada, a ipak i dalje misle da su kao starešine kompetentni i da su u skladu sa merilima. To je oličenje lažnog starešine, koji ne obavlja baš nikakav stvaran posao. Lažne starešine ne nose nikakav

teret crkvenog rada, ne brinu i ne strepe bez obzira na količinu problema koja se javlja; zadovoljni su time da samo obavljaju neke zadatke opšte prirode, pa misle da su time obavili stvaran posao. Ma kako ih Višnji razotkrio, oni se u sebi ne osećaju loše, niti sebe vide u tom razotkrivanju; uopšte ne promišljaju o sebi, niti se zbog nečega kaju. Zar takvi ljudi nisu lišeni savesti i razuma? Može li neko ko istinski ima savest i razum na taj način da se odnosi prema crkvenom radu? Sasvim sigurno ne može.

Generalno, kada ljudi sa bar malo savesti i razuma čuju razotkrivanje raznih ispoljavanja lažnih starešina, pa sebe uporede sa tim opisima, oni će biti u stanju da u manjoj ili većoj meri vide da u tim opisima ima i ponečeg njihovog. Pocrveneće u licu, unervoziće se, u srcu će im biti nelagodno, osećaće da su nešto dužni Bogu i potajno će odlučiti: „Ranije sam se prepuštao telesnim udobnostima, nisam dobro radio svoj posao, nisam ispunjavao svoje odgovornosti, nisam obavljao stvaran posao, kada bi me nešto upitali nisam znao odgovore, uvek sam želeo da zabušavam i uvek sam se pretvarao, bojeći se da ću, kada drugi vide šta se sa mnom stvarno dešava, izgubiti ugled i status i da neću moći da se održim na položaju starešine na koji sam postavljen. Tek sada vidim da je takvo ponašanje sramno i da ne sme da se nastavi. Moram malo ozbiljnije da pređem na dela i da uložim trud. Ako nastavim loše da radim, to će biti neoprostivo – moja savest bi me okrivila!” Takve lažne starešine još uvek poseduju nešto ljudskosti i savesti; ako ništa drugo, savest im je budna. Kada Me čuju kako razotkrivam, vide sebe u tim rečima i osećaju se nelagodno; razmišljaju: „Zaista nisam obavio nikakav stvaran posao ni rešio nikakve stvarne probleme. Ne zaslužujem Božji nalog ni naziv starešine. Pa šta onda da radim? Moram da se iskupim; od sada ću prionuti na posao i početi da rešavam stvarne probleme, učestvovaću u svakom konkretnom zadatku, neću zabušavati, neću se pretvarati i stvari ću raditi najbolje što mogu. Bog ispituje ljudska srca i njihove najskrivenije misli, Bog zna svačiju pravu meru; nije važno da li radim stvari dobro ili loše, najvažnije je da ih radim svim srcem. Ako ni to nisam u stanju, da li se i dalje mogu nazivati ljudskim bićem?” Biti u stanju da na taj način promišljaš o sebi zove se imati savest. Ljudi bez savesti, ma koliko ih razotkrivao, ne pocrvene u licu i ne osete kako im srce ubrzano lupa; oni samo nastave da rade šta god žele. Čak i ako vide sebe u onom što je Bog razotkrio, osećaju ravnodušnost prema tome: „Nije da me je pomenuo po imenu”, misle. „Zašto bih se plašio? Dobrog sam kova, talentovan sam; Božja kuća ne može bez mene! Pa šta ako ne obavljam nikakav stvaran posao? Ne obavljam ga ja sâm, ali ga zadam nekom drugom, tako da ipak bude obavljen, zar ne? U svakom slučaju, pobrinem se da svaki zadatak koji od mene zatražiš da uradim bude obavljen, nije važno koga zadužim da ga obavi. Dobrog sam kova, pametno radim. Nastaviću i ubuduće da se provlačim i da uživam u životu kako želim.” Ma koliko Ja detaljno analizirao ili razotkrivao lažne starešine zbog toga što ne obavljaju stvaran posao, dotični ljudi ostaju isti, uopšte toga nisu svesni: „Neka drugi misle šta hoće i neka me vide kako god hoće – ja to jednostavno neću uraditi!” Imaju li takve lažne starešine savest? (Nemaju.) Sada već četvrti put u zajedništvu razgovaramo o razotkrivanju raznih

ispoljavanja lažnih starešina i svaki put kada razotkrijem takve pojedince, oni koji imaju imalo savesti osećaju se kao da sede na iglama, nesigurni su zato što ne rade dobro svoj posao, te potajno donose odluku da se brzo pokaju i preobrate. Za to vreme, oni koji savest nemaju izuzetno su bestidni; ne osećaju baš ništa. Ma kako ja u zajedništvu razgovarao, oni nastavljaju da svoje dane provode kao i obično i da uživaju u životu kako žele. Kada takvog čoveka pitaš: „Neki ljudi su odgovorni za rad na jevanđelju, neki za prevodilački rad, a drugi za rad na filmskoj produkciji – za koji si ti konkretan posao odgovoran?" On kaže: „Iako nisam obavljao nikakav konkretan posao, ja sve nadgledam. Održavam okupljanja za njih." Ako ga onda upitaš: „Koliko okupljanja mesečno održiš?" On odgovara: „Najmanje jedno veliko okupljanje mesečno i jedno manje svake dve nedelje." A kada ga pitaš: „Osim što držiš okupljanja, kakav si konkretan posao obavio?" On odgovara: „S obzirom da sam tako zauzet okupljanjima, kakav bi konkretan posao mogao da radim? Osim toga, obim posla kojim rukovodim je toliko širok da nemam vremena za konkretan posao." Te lažne starešine osećaju da su potpuno u pravu – baš su čvrste i stabilne starešine! Ma koliko ih razotkrivali i orezivali, njih to ni najmanje ne uznemirava. Da meni zadaju određeni zadatak, na primer da skuvam obrok za petoro, a ja napravim dovoljno samo za četvoro, bilo bi mi neprijatno što nisam napravio dovoljno hrane i osećao bih se krivim što nisam sve dobro nahranio. Zatim bih razmislio o tome kako da ispravim tu grešku i postarao bih se da sledećeg puta tačno izračunam, da bi svako dobio dovoljno za jelo. A kada bi neko rekao da je hrana presoljena, i tada bih se loše osećao. Pitao bih koje je jelo preslano, pa bih onda pitao ostale da li je to jelo bilo odgovarajuće začinjeno. Iako je teško svima ugoditi, ipak moram da dam sve od sebe da dobro obavim Svoj deo posla. To se zove ispunjavati svoje odgovornosti; to je ta razboritost koju bi ljudi trebalo da poseduju. Moraš uvek da ispunjavaš svoje odgovornosti; ma kakav zadatak bio u pitanju, moraš u njemu lično da učestvuješ. Ako neko iznese drugačije mišljenje – ma ko on bio – i ti shvatiš da si u krivu i osetiš se loše kada to čuješ, moraš da se ispraviš i da se ubuduće svim srcem posvetiš tome što radiš, te da svoj posao uradiš dobro čak i ako zbog toga moraš da istrpiš neke teškoće. Lažne starešine nemaju taj osećaj, pa stoga ne trpe baš nikakve teškoće. Kada čuju te činjenice o razotkrivanju lažnih starešina, oni ne osećaju baš ništa, i dalje uživaju u hrani, čvrsto spavaju, žive punim plućima, svakog dana su podjednako srećni i nemaju osećaj da na ramenima nose težak teret, niti ih u srcu muči krivica. Kakvi su to ljudi? Takvi ljudi imaju problem sa karakterom: nemaju savest, lišeni su razuma i niskog su karaktera. Iako su razna ispoljavanja lažnih starešina tako dugo razotkrivana – kako sa pozitivne tačke gledišta, snabdevanjem i razgovorom u zajedništvu, tako i sa negativne, putem razotkrivanja i detaljne analize – jedan deo lažnih starešina i dalje nije u stanju da prepozna sopstvene probleme, niti imaju nameru da ikada razmisle i da se pokaju. Da ih Višnji ne nadzire i ne podstiče, oni bi u svom poslu i dalje zabušavali koliko god mogu i ne bi uopšte okrenuli novi list. Ma kako ih Ja razotkrivao, oni ostaju u mestu, neuznemireni i potpuno nesvesni. Zar nisu previše bestidni? Takvi ljudi nisu podobni za starešine i delatnike; tako su niskog

karaktera da uopšte ne znaju za stid! Normalnim ljudima bi bilo teško da podnesu čak i da neko samo spomene njihove nedostatke, mane, ili bilo šta neumesno ili neprincipijelno u vezi sa njihovim postupcima – a kamoli da neko baš njih poimence razotkrije – nasekirali bi se, osećali bi se poniženo i razmišljali bi o tome kako da se promene i poprave. U međuvremenu, te lažne starešine potpuno uprskaju svoj posao, pa i dalje žive čiste savesti, ne brinu, ne strepe i ostaju potpuno nesvesni ma kako bili razotkrivani – pa čak nalaze i mesta gde mogu da se sakriju i da ništa ne rade, i nikada ih nema kad su potrebni. Zaista ne znaju za stid!

Crkveni starešina mora da poseduje barem savest i razum i da razume neke istine – tek tada može da oseti breme. Kako se ispoljava osećanje bremena? Ako vidi neke ljude koji su negativni, neke sa iskrivljenim razumevanjem, neke koji traće imovinu Božje kuće, neke koji nemarno obavljaju svoj posao, neke koji se ne brinu o vlastitim zadacima dok obavljaju dužnosti, neke koji uvek deklamuju bombastične reči a ne obavljaju stvaran posao… kada otkrije da u crkvi postoji previše problema i da treba da budu rešeni, kada vidi toliko nezavršenog posla, on usled toga razvije osećaj bremena. Otkad je postao starešina, oseća se kao da u njemu neprekidno gori vatra; ako otkrije neki problem a ne može da ga reši, počinje da brine i strepi, ne može ni da jede ni da spava. Kada ljudi na okupljanjima prijave probleme u radu u koje starešina nije u stanju da pronikne ni da ih odmah reši, on ne odustaje; oseća da mora da reši taj problem. Pošto se molio, tragao i pošto je o tome promišljao dva dana, čim spozna kako da reši problem, on ga brzo rešava. Pošto reši taj problem, on brzo proverava druge elemente posla i otkriva drugi problem, da se previše ljudi bavilo jednim zadatkom, pa je bilo potrebno smanjiti broj osoblja. On onda brzo saziva skup, stiče jasnu sliku o situaciji, smanjuje broj osoblja i smišlja razumna uređenja, pa je tako problem rešen. Bez obzira na to koji posao nadgledaju, starešine koje nose breme uvek će biti u stanju da prepoznaju probleme. Za sve probleme koji imaju veze sa stručnim znanjem ili su u suprotnosti s načelima, biće sposobni da ih prepoznaju, raspitaju se i steknu razumevanje o njima, a kada otkriju problem, rešiće ga odmah. Inteligentne starešine i delatnici rešavaju samo probleme koji se odnose na rad crkve, stručno znanje i istina-načela. Oni ne obraćaju pažnju na sitne stvari u svakodnevnom životu. Oni brinu o svakom aspektu rada na širenju jevanđelja koji je Bog naložio. Raspituju se i proveravaju sve probleme koje su u stanju da opaze ili otkriju. Ako u tom trenutku ne mogu sami da reše problem, onda se okupljaju sa drugim starešinama i delatnicima, razgovaraju sa njima u zajedništvu, tragaju za istina-načelima i smišljaju načine kako da razreše problem. Ako naiđu na veliki problem koji zaista ne mogu sami da reše, odmah traže Višnjeg i puštaju da se Višnji nosi s problemom i da ga reši. Takve starešine i delatnici su ljudi koji se drže načela u svojim postupcima. Bez obzira na to koji problemi postoje, ukoliko ih primete, neće ih ignorisati; insistiraće na tome da potpuno razumeju te probleme, a zatim će ih rešavati jedan po jedan. Čak i ako problemi nisu rešeni u potpunosti, može se garantovati da se ti problemi neće ponovo pojaviti. To znači obavljati svoju dužnost svim srcem, svom snagom i svim umom, te u

potpunosti ispunjavati svoje odgovornosti. One lažne starešine i delatnici koji ne obavljaju stvaran posao i ne fokusiraju se na rešavanje stvarnih problema nisu u stanju da otkriju probleme koji su im pred nosom i ne znaju koji posao treba obaviti. Dok god vide da su braća i sestre zauzeti svojim dužnostima, savršeno su zadovoljni, osećaju da je to rezultat njihovog stvarnog rada; misle da su svi aspekti posla sasvim dobri i da oni lično nemaju mnogo šta da rade, niti da ima problema koje bi trebalo da rešavaju, pa se stoga fokusiraju na uživanje u prednostima svog statusa. Među braćom i sestrama žele stalno da se prave važni i da se hvališu o sebi. Kad god vide braću i sestre, kažu: „Budi dobar vernik. Dobro obavljaj svoju dužnost. Nemoj da otaljavaš. Ako si nevaljao ili izazivaš nevolje, smeniću te!" Umeju samo da ističu svoj status i da ljudima drže pridike. Na skupovima uvek pitaju koji su problemi prisutni u radu i pitaju svoje podređene da li imaju bilo kakve teškoće, a kada drugi izraze svoje probleme i teškoće, oni nisu u stanju da ih reše. Uprkos tome, i dalje su srećni i nastavljaju da žive čiste savesti. Ako braća i sestre ne iznesu nikakve teškoće ni probleme, lažni starešina smatra da vrlo dobro obavlja svoj posao, pa postaje samozadovoljan. Misli da posao koji mu je dodeljen jeste da se raspituje o radu, a kada se jave problemi, pa Višnji otkrije da je za te probleme odgovoran sâm lažni starešina, on je preneražen. Drugi pred njega iznose teškoće i probleme u radu, a on se i dalje žali zbog toga što ne tragaju za istinom kako bi ih rešili. Ne rešava stvarne probleme sâm, već prebacuje loptu nadzornicima koji su mu podređeni, pa oštro prekoreva one koji obavljaju konkretne zadatke. Taj prekor mu pomaže da se oslobodi ljutnje, pa onda čiste savesti veruje da obavlja stvaran posao. Nikada nije osetio brigu ni strepnju zbog toga što nije u stanju da otkrije ni da reši probleme, niti je zbog toga izgubio apetit ili san – tu vrstu nedaće nikada nije pretrpeo.

Svaki put kada posetim jednu seosku crkvu, rešim neke probleme. Svaki put kada tamo odem, to nije zbog toga što sam našao neki konkretan problem kojim se treba pozabaviti; radi se samo o tome da imam nešto slobodnog vremena da idem okolo i da gledam kako se odvija posao raznih timova u crkvi i kakva su stanja ljudi u svakom od njih. Okupljam nadzornike da porazgovaramo, pitam ih na čemu su radili tokom tog perioda i kakvih problema ima, pustim ih da iznesu neke probleme, pa onda sa njima u zajedništvu razgovaram o tome kako da ih reše. Dok razgovaram sa njima, otkrivam i neke nove probleme. Jedna vrsta problema se odnosi na to kako starešine i delatnici obavljaju svoj posao; druga su problemi u radu koji je u delokrugu njihovih odgovornosti. Pored toga, Ja im i pomažem i usmeravam ih na to kako da obave određeni posao, kako da sprovedu posao, koji posao da obavljaju, pa onda sledećeg puta prokontrolišem i pitam ih kako je prošao posao koji im je prethodnog puta dodeljen. Takav nadzor, podsticanje i kontrola su neophodni. Iako se to ne radi uz veliku pompu i viku, ne koriste se zvučnici za objave, ti konkretni poslovi i zadaci saopštavaju se i sprovode preko određenih starešina i delatnika koji su u stanju da obavljaju stvaran posao. Tako rad svakog tima postaje metodičan i napreduje, radna efikasnost se popravlja, a bolji su i rezultati. Na kraju je svaka osoba u svakom timu u stanju da se strogo drži sopstvene

dužnosti, zna šta i kako treba da radi. U najmanju ruku, svako obavlja dužnost koju treba da obavlja, svi imaju konkretne zadatke, a ono što urade urađeno je u skladu sa zahtevima Božje kuće i može da se obavi u skladu sa načelima. Zar to nije postizanje rezultata? Umeju li lažne starešine da rade na taj način? Lažni starešina bi ovako razmišljao: „Tako, znači, Višnji obavlja posao: okupi neke ljude da pročavrljaju, svi hvataju beleške u sveščicu, i kada su beleške zapisane, posao Višnjeg je završen. Ako Višnji tako obavlja posao, onda ću i ja raditi isto." Dakle, lažne starešine na ovaj način oponašaju. Imitiraju spoljašnjost, ali na kraju ne obave baš nikakav stvaran posao, ne sprovedu nijedan od zadataka koji su im zadati, već samo traće vreme govoreći ni o čemu. Ponekad odem i u povrtnjake i staklene bašte da vidim kako rastu sadnice, ili da saznam o broju kultura u povrtarskom plodoredu u staklenim baštama tokom zime, kao i koliko često useve treba zalivati. Svi ti zadaci, bilo da su veliki ili mali, uključuju određene tehničke probleme u vezi sa uzgajanjem povrća, pa je čovek u stanju da ih ostvari ukoliko ih obavlja marljivo. Gde se prvenstveno pokazuje lažnost lažnih starešina? Najupadljivije je to da ne obavljaju stvaran posao; samo obavljaju nekakve zadatke da bi dobro izgledali, te smatraju da je posao time završen, a onda počinju da uživaju u prednostima svog statusa. Ma koliko takvog posla obavili, da li to znači da obavljaju stvaran posao? Većina lažnih starešina nečisto razume istinu, shvata samo određene reči i doktrine, zbog čega im je vrlo teško da dobro obave stvaran posao. Jedan deo lažnih starešina nije u stanju da reši čak ni probleme vezane za opšte poslove; očigledno su lošeg kova i lišeni su duhovnog razumevanja. Nema nikakve vrednosti u tome da se takvi obučavaju. Neke lažne starešine imaju nešto kova, ali ne obavljaju stvaran posao i prepuštaju se telesnim zadovoljstvima. Ljudi koji uživaju u telesnim zadovoljstvima ne razlikuju se mnogo od svinja. Svinje čitav dan provode u spavanju i jelu. Ne rade ništa. A ipak, posle godine dana napornog rada na hranjenju svinje, kada na kraju godine čitava porodica jede njeno meso, može se reći da je svinja nečemu poslužila. Ako se lažni starešina drži kao svinja, pa besplatno jede i pije tri puta na dan, postane debeo i jak ali ne obavlja nikakav stvaran posao i danguba je, zar nije bilo beskorisno držati ga? Je li od toga bilo ikakve koristi? Može da posluži samo za kontrast i treba da bude uklonjen. Zaista je bolje držati svinju nego lažnog starešinu. Lažni starešina možda nosi naziv „starešine", možda zauzima to mesto, dobro jede tri puta na dan, uživa u mnogim Božjim blagodatima, na kraju godine postaje punašan i rumen od sveg tog jela – ali šta je sa poslom? Pogledaj sve što je te godine postignuto u tvom poslu: jesi li ove godine ostvario rezultate u bilo kojoj oblasti posla? Koji si stvaran posao obavio? Božja kuća ne traži od tebe da svaki posao obaviš savršeno, ali moraš dobro da obaviš ključne poslove – rad na jevanđelju, na primer, ili rad na produkciji filmova, rad na izradi tekstova itd. Sve te vrste rada moraju da urode plodom. Pod normalnim okolnostima, većina poslova bi posle tri do pet meseci trebalo da proizvede neke rezultate i ostvarenja; ako posle godinu dana nema nikakvih ostvarenja, to je onda ozbiljan problem. Koji je rad iz delokruga tvoje odgovornosti bio najplodniji? Za koji si

tokom te godine platio najveću cenu i najviše propatio? Predstavi to dostignuće i razmisli o tome da li si u toj godini u kojoj si uživao u Božjoj blagodati postigao neko vredno ostvarenje; trebalo bi da u srcu imaš jasan osećaj o tome. Šta si tačno radio sve to vreme dok si jeo hranu Božje kuće i uživao u Božjoj blagodati? Jesi li išta postigao? Ako nisi ništa postigao, onda se samo provlačiš; pravi si lažni starešina. Da li takve starešine treba smeniti i ukloniti? (Treba.) Jeste li u stanju da prepoznate lažne starešine kada se sa njima susretnete? Jeste li u stanju da vidite da su to lažne starešine, da se samo provlače da bi jeli hleba bez motike? Prežderavaju se ali nikada ne izgledaju kao da se brinu ili strepe za posao, ne učestvuju u konkretnim zadacima, niti se raspituju o njima. Čak i kada se raspituju, to je s razlogom; oni to čine samo kada Višnji vrši pritisak na njih da ostvare rezultate, a inače se uopšte ne bi trudili. Uvek se prepuštaju uživanju, često gledaju filmove i serije. Delegiraju posao, pa dok su svi ostali zauzeti obavljanjem svojih dužnosti, oni se odmaraju i uživaju. Ako se pojavi problem pa probaš da ih nađeš da bi ga rešili, njih nigde nema, ali zato na obroke nikada ne kasne. A pošto završe s jelom, kad se svi ostali vrate na posao, oni odlaze da uzmu još slobodnog vremena. Ako ih pitaš: „Zašto ne izađeš i ne prekontrolišeš posao? Svi čekaju tvoja uputstva, tvoja uređenja!" Oni kažu: „Zašto mene čekate? Možete vi to da uradite, umete vi to – zar nije tako i kada ja nisam tu? Zar ne mogu malo da se odmorim?" „Zar je to odmaranje? Pa ti samo gledaš filmove!" „Učim stručne veštine, proučavam kako se snimaju filmovi." Smišljaju čak i izgovore. Gledaju film za filmom, a kada se svi ostali noću odmaraju, odmaraju se i lažne starešine. Svaki dan naprosto tako otaljavaju, a do koje mere? Svako ih smatra neprijatnima, svako se zbog njih oseća nelagodno, a na kraju više niko ne obraća pažnju na njih. Recite Mi, ako takav starešina ne rukovodi, može li posao ipak da napreduje? Da li zemlja bez njega prestaje da se okreće? (Nastavlja da se okreće.) Onda njega treba razotkriti, kako bi svako video da on ne vodi brigu o pravim zadacima i da on ne treba nikoga da sputava. Takve lažne starešine koje ne vode brigu o pravim zadacima moraju biti razotkriveni i detaljno analizirani da bi ih svi prepoznali, a onda ih treba razrešiti dužnosti da stoje po strani! Jeste li u stanju da prepoznate takve lažne starešine kada se sa njima susretnete? Da li biste se, bez lažnih starešina, osećali kao mornari bez kapetana lađe? Da li biste samostalno završavali posao i obavljali zadatke? Ako ne biste, onda ste u opasnosti. Da se suočite sa takvim lažnim starešinama, koji ne obavljaju propisno svoju dužnost, ne predvode primerom i gube vreme ćaskajući preko interneta – da li biste u takvoj situaciji bili pronicljivi? Da li bi on uticao na vas tako da i vi počnete dokono da ćaskate i da odlažete svoje dužnosti? Možete li i dalje da sledite takve lažne starešine? (Ne možemo.)

Neke lažne starešine su proždrljive i lenje, pa više vole udobnost nego naporan rad. Ne žele ni da rade ni da brinu, izbegavaju napor i odgovornost, žele samo da se prepuste zadovoljstvima. Vole da jedu i da se zabavljaju i posebno su lenji. Bio je jedan lažni starešina koji bi ujutro ustao tek kada bi svi već završili sa jelom, a uveče bi i dalje gledao serije dok su se svi ostali odmarali. Jedan brat koji je bio odgovoran za kuvanje nije to

više mogao da podnese, pa ga je iskritikovao. Mislite li da bi taj starešina poslušao jednog kuvara? (Ne bi.) Da ga je, recimo, ukorio neki starešina ili delatnik, pa da mu je rekao: „Moraš da budeš marljiviji; posao koji treba obaviti mora da se obavi. Ti kao starešina moraš da ispuniš svoje odgovornosti bez obzira o kakvom poslu se radi; moraš da se postaraš da sa njim ne bude nikakvih problema. Sada kada je pronađen problem, a ti nisi prisutan da bi ga rešio, to utiče na posao. Ako uporno radiš na taj način, zar se time ne odlaže crkveni rad? Jesi li u stanju da nosiš tu odgovornost?" Da li bi on to slušao? Ne mora da znači. Takvog lažnog starešinu grupa za odlučivanje treba pod hitno da smeni i da za njega predvidi druge radne aranžmane, pa da ga pusti da radi šta god da je sposoban da radi. Ako je ništarija koja hoće da živi na tuđ račun kuda god da ode i nije u stanju ništa da radi, onda ga treba oterati i ne treba mu dati da obavlja nikakvu dužnost. On nije vredan toga da obavlja dužnost; nije ljudsko biće, lišen je savesti i razuma normalne ljudskosti, bestidan je. Takvog lažnog starešinu, koji je najobičniji lezilebović, treba, čim ga prozrete, odmah smeniti; nema potrebe da pokušavate da ga ubeđujete i ne treba mu pružati nikakve prilike da se podvrgne posmatranju, niti je potrebno sa njim u zajedništvu razgovarati o istini. Zar nije čuo dovoljno istina? Kada bi ga orezali, da li bi mogao da se promeni? Ne bi. Ako je neko lošeg kova, ponekad ima besmislene poglede ili iz neznanja ne uspeva da vidi čitavu sliku, ali je marljiv, nosi breme i nije lenj, taj je čovek, uprkos odstupanjima u vršenju dužnosti, u stanju da se pokaje kada se suoči sa orezivanjem. On bar zna koje su odgovornosti starešine i zna šta treba da radi, ima savest i osećaj odgovornosti i ima srce. Ali oni koji su lenji, više vole udobnost od napornog rada i neopterećeni su, ne mogu se promeniti. U njihovom srcu nema opterećenja; ma ko ih orezivao, od toga nema nikakve koristi. Neki kažu: „Pa onda, kada bi se na njih obrušio Božji sud, grdnja, kušnje i oplemenjivanje, da li bi to promenilo njihov problem neopterećenosti?" To se ne može promeniti; to određuje čovekova priroda, baš kao što se ni pas ne može osloboditi navike da jede smeće. Kad god vidiš nekoga ko je lenj i neopterećen, a istovremeno služi kao starešina, možeš biti siguran da je u pitanju lažni starešina. Neki bi mogli da kažu: „Kako možeš da ga nazoveš lažnim starešinom? Dobrog je kova, oštrouman je, u stanju je da pronikne u stvari i da skuje planove. U svetu se bavio biznisom, bio je generalni direktor; obrazovan je, iskusan i ima životno iskustvo!" Mogu li te vrline da reše problem njegove lenjosti i toga da ne nosi breme? (Ne mogu.)

Kakva ispoljavanja i karakteristike pokazuju oni koji su suviše lenji? Kao prvo, oni sve rade površno, laganim tempom, razvlače se, odmaraju se i odugovlače kad god je to moguće. Kao drugo, oni ne obraćaju pažnju na rad crkve. Po njima, ko god voli da se brine o takvim stvarima, može to i da radi. Oni neće. Kada se brinu o nečemu, to je radi sopstvene slave, dobitka i statusa – za njih je važno jedino da uživaju u prednostima statusa. Kao treće, oni zaziru od poteškoća u svom poslu; ne mogu da prihvate da im posao bude imalo zamoran, postaju vrlo ogorčeni ako jeste i nisu u stanju da podnesu teškoće ni da plate cenu. Kao četvrto, nisu u stanju da istraju u bilo kom poslu koji

obavljaju, već uvek odustanu na pola puta i nisu u stanju da istraju do kraja. Ako su trenutno raspoloženi, mogu da iz zabave obave neki posao, ali ako nešto zahteva dugotrajnu posvećenost, ako ih okupira, ako zahteva puno razmišljanja i telesno ih zamara, s vremenom će početi da gunđaju. Primera radi, neke starešine su zadužene za rad crkve i u početku je taj posao za njih nešto novo i sveže. Vrlo su motivisani da razgovaraju o istini i kada vide da braća i sestre imaju probleme, u stanju su da im pomognu i da reše te probleme. Ali nakon što izdrže neko vreme, oni počinju da posao starešine vide kao suviše iscrpljujući i postaju negativni – žele da pređu na lakši posao i ne žele da podnose teškoće. Takvim ljudima nedostaje istrajnost. Kao peto, još jedna karakteristika lenjih ljudi je nedostatak volje da obavljaju stvaran posao. Čim telo počne da im trpi, oni smisle opravdanja da izbegnu i zanemare svoj posao ili da ga prebace na nekog drugog. A kada taj neko završi posao, oni besramno pokupe nagrade za sebe. To je pet osnovnih karakteristika lenjih ljudi. Trebalo bi da proverite da li među starešinama i delatnicima u crkvama ima takvih lenjih ljudi. Ako pronađete nekog takvog, treba odmah da bude smenjen. Mogu li lenji ljudi dobro da obavljaju posao kao starešine? Ma kakvog da su kova i ma kakav da je kvalitet njihove ljudskosti, ako su lenji, neće biti u stanju da dobro obavljaju svoj posao i odlagaće posao i važne stvari. Crkveni posao ima više aspekata; svaki aspekt podrazumeva mnogo detaljnih zadataka i zahteva razgovor o istini da bi se rešili problemi kako bi se posao dobro obavio. Stoga starešine i delatnici moraju da budu marljivi – moraju mnogo da razgovaraju i mnogo da rade svakog dana da bi osigurali efikasnost posla. Ako premalo pričaju ili rade, neće biti nikakvih rezultata. Dakle, ako je starešina ili delatnik lenj, to je svakako lažni starešina nesposoban da obavi stvaran posao. Lenji ljudi ne rade stvaran posao, a još manje odlaze na radno mesto i ne žele da rešavaju probleme niti da se uključe u bilo kakav konkretan posao. Oni ni najmanje ne razumeju i ne shvataju probleme u bilo kom poslu. U glavi imaju samo površnu i nejasnu ideju, jer su slušali ono što su drugi rekli i samo se smeteno provlače propovedajući nešto malo doktrine. Da li ste u stanju da raspoznate takvu vrstu starešine? Da li možete da primetite da je to lažni starešina? (Do izvesne mere.) Lenji ljudi su površni u bilo kojoj dužnosti koju obavljaju. Bez obzira na dužnost, njima nedostaje istrajnost, rade u naletima i bune se svaki put kada naiđu na neku teškoću, iznoseći bezbroj žalbi. Obasipaju uvredama svakog ko ih kritikuje ili orezuje, kao kakvo džangrizalo koji ide i vređa ljude na ulicama, stalno žele da iskale gnev na drugima i neće da obavljaju svoju dužnost. Šta pokazuje to što neće da obavljaju svoju dužnost? Pokazuje da ne nose nikakav teret, da ne žele da preuzmu odgovornost i da su lenji. Oni ne žele da trpe teškoće niti da plate cenu. To se naročito odnosi na starešine i delatnike: mogu li oni da ispune odgovornosti starešine i delatnika ako ne ponesu nikakav teret? Naravno da ne mogu.

Lažne starešine ne prate crkveni rad i ne daju uputstva u vezi sa njim

Upravo smo razmatrali ovaj aspekt pete odgovornosti starešina i delatnika: „budite upoznati i u toku sa stanjem svake poslovne stavke.” Razmatrajući taj aspekt, razotkrili

smo određena konkretna ispoljavanja lažnih starešina, kao i njihovu ljudskost i karakter. Hajde da sada pogledamo rečenicu „budite upoznati i u toku sa napretkom svake poslovne stavke”. Naravno, napredak posla je donekle u vezi sa stanjem posla, odnos između njih je relativno blizak. Ako čovek nije u stanju da bude u toku i upoznat sa stanjem neke poslovne stavke, onda isto tako ne može da bude u toku i upoznat ni sa napretkom posla. Na primer, kako posao napreduje, do koje je faze uznapredovao, kakva su stanja ljudi koji u njemu učestvuju, da li ima nekih teškoća sa stručnim aspektima, da li ima oblasti posla koje ne ispunjavaju zahteve Božje kuće, kakvi su postignuti rezultati, da li ljudi koji nisu mnogo potkovani u stručnim aspektima posla uče, ko organizuje to učenje, šta uče, kako uče i tako dalje – sva ta konkretna pitanja vezana su za napredak. Na primer, zar rad na komponovanju himni nije veoma važan? Koje konkretne zadatke treba preduzeti u procesu komponovanja jedne himne, od početnog izbora suštinskih odlomaka Božjih reči do završetka kompozicije? Prvo je neophodno izabrati suštinske odlomke Božjih reči koji su pogodni da budu spevani u himne, a oni moraju da budu i odgovarajuće dužine. Drugi korak obuhvata promišljanje o tome koja vrsta melodije odgovara tom odlomku, kako bi on bio prijatan i zabavan za pevanje. Zatim treba naći odgovarajuće ljude da otpevaju himnu. Zar to nisu konkretni zadaci? (Jesu.) Pošto je himna iskomponovana, lažni starešina se uopšte ne raspituje da li je kompozicija podobna i da li je stil odgovarajući. Kompozitor, kada primeti da nema nadzora, lično smatra da je himna prikladna, pa pristupa snimanju. Odlomak Božjih reči koji su svi jedva čekali da bude pretvoren u himnu konačno je uglazbljen i spevan u himnu, ali većina smatra da, kada se peva, on ipak ima mane. Koji se problem javlja? Komponovana himna je ispod očekivanih standarda: snimljena je iako nije ni melodična ni pevljiva. Lažni starešina, kada to čuje, pita: „Ko je komponovao ovu himnu? Zašto je snimljena?” Dok on postavi to pitanje, prošlo je već najmanje mesec dana. Zar starešina tokom tog meseca nije trebalo da isprati posao i da se blagovremeno upozna sa njegovim napretkom? Na primer, kako kompozicija napreduje? Da li je određena osnovna melodija? Da li ima temu? Da li se tema i stil te himne slažu sa Božjim rečima? Da li su pojedinci sa odgovarajućim iskustvom pomogli savetima? Kada ta himna bude iskomponovana, da li će moći svuda da se peva? Kakav će efekat imati? Da li je melodija dopadljiva? Lažni starešina je bez izuzetka propustio da isprati sve te stvari. A ima i dobar razlog da ih ne prati: „Ne razumem se u komponovanje himni. Kako mogu da pratim nešto što ne razumem? To nije moguće.” Da li je to opravdan razlog? (Nije.) To nije opravdan razlog; dakle, da li neko ko nije upoznat sa komponovanjem himni ipak može da ga isprati? (Može.) Kako treba da isprati? (Može da sarađuje sa braćom i sestrama i da oceni melodiju na osnovu načela, kako bi video da li je prigodna; može praktično da isprati posao, umesto da pere ruke od njega.) Glavna karakteristika rada lažnih starešina je razglabanje o doktrini i ponavljanje slogana poput papagaja. Pošto je izdao naređenja, on jednostavno pere ruke od te stvari. Ne postavlja pitanja o naknadnom razvoju posla; ne pita da li je došlo do problema, odstupanja ili poteškoća.

Smatra svoj posao završenim čim dodeli zadatke drugima. A u stvari, ako si starešina, kada organizuješ posao, ti moraš da pratiš njegov napredak. Čak i ako nisi upoznat sa tom oblašću posla – čak i ako nemaš znanje o njemu – možeš da nađeš način da obaviš svoj posao. Možeš da nađeš nekog ko je tu oblast zaista dokučio, ko se razume u dotično zanimanje, da sprovodi detaljne provere i daje predloge. Iz njegovih predloga možeš da prepoznaš odgovarajuća načela, pa ćeš tako biti u stanju da ispratiš posao. Bez obzira na to da li si upoznat sa dotičnim zanimanjem ili nisi, da li ga razumeš ili ne, ti moraš u najmanju ruku da vodiš posao, da ga pratiš i da se stalno raspituješ i postavljaš pitanja o njegovom napretku. Moraš sve vreme da budeš upoznat sa tim stvarima; to je tvoja odgovornost, to je deo tvog posla. Kada neko ne prati posao, i od trenutka kada je on dodeljen drugima ne radi više ništa, već pere ruke od njega – tako rade lažne starešine. Ne prate i ne daju uputstva u vezi sa poslom, ne raspituju se o problemima koji se javljaju i ne rešavaju ih i nisu upoznati sa napretkom ni sa efikasnošću rada – i to su ispoljavanja lažnih starešina.

Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao, što usporava napredak rada

Budući da lažne starešine nisu upoznati sa napretkom rada i budući da nisu u stanju da brzo identifikuju – a još manje da reše – probleme koji se u radu pojavljuju, to neretko dovodi do učestalih kašnjenja. U određenim poslovima, pošto ljudi ne shvataju načela i nema odgovarajuće osobe koja bi bila odgovorna za rad ili njime upravljala, oni koji ga obavljaju često su negativni, pasivni i u stanju čekanja, što ozbiljno utiče na napredak rada. Da su starešine ispunile svoje obaveze – da su upravljale radom, gurale ga napred, nadgledale ga i pronašle nekoga ko se razume u tu oblast da usmerava rad, rad bi brže napredovao, umesto što trpi stalna kašnjenja. Dakle, za starešine je od vitalnog značaja da shvate i dokuče stvarno stanje rada. Naravno, takođe je preko potrebno da starešine saznaju i dokuče kako rad napreduje jer se napredak odnosi na efikasnost rada i rezultate koji treba da se postignu. Ako starešine i delatnici nemaju saznanje o tome kako crkveni rad napreduje, i ne prate niti nadgledaju stvari, onda će napredak crkvenog rada biti spor. To je zbog toga što je većina ljudi koja obavlja dužnosti uglavnom stvarno podla, nema osećaj tereta i često je negativna, pasivna i površna. Ako nema nikog sa osećajem tereta i radnim sposobnostima da konkretno preuzme odgovornost za rad, da blagovremeno sazna o napredovanju rada i da usmerava, nadgleda, disciplinuje i orezuje osoblje koje obavlja dužnosti onda će, naravno, nivo efikasnosti rada biti veoma nizak, a rezultati rada veoma loši. Ako starešine i delatnici čak ni to ne mogu jasno da vide, oni su glupi i slepi. Stoga, starešine i delatnici moraju odmah da sagledaju, isprate i dokuče napredak rada, da se raspitaju o problemima ljudi koji obavljaju dužnosti, a koje treba rešiti, kao i da shvate koje probleme treba rešiti da bi se postigli bolji rezultati. Sve su to vrlo važne stvari i moraju biti jasne osobi koja se nalazi na mestu starešine. Da biste dobro vršili svoju dužnost, ne smete da budete kao lažni starešina koji radi neki tobožnji posao, a onda misli da je dobro izvršio svoju dužnost. Lažne starešine su

nemarni i nepromišljeni u svom poslu, nemaju osećaj odgovornosti, ne rešavaju probleme kada se pojave, i bez obzira na to kojim poslom se bave, oni samo zagrebu po površini i imaju površan pristup; samo govore zvučne reči, izbacuju doktrine i prazne priče, i otaljavaju svoj posao. Uopšteno govoreći, ovo je stanje rada lažnih starešina. Iako, u poređenju sa antihristima, lažne starešine ne čine nikakvo očigledno zlo i ne čine zlo namerno, kada se pogleda efikasnost njihovog rada, možemo ih slobodno okarakterisati kao površne, neodgovorne, kao one koji ne nose teret i nemaju odanosti prema svojoj dužnosti.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o lažnim starešinama koje ne obavljaju stvaran posao, nisu upoznati ni u toku sa napretkom svake poslovne stavke. Kada je, pak, reč o problemima i poteškoćama koje se javljaju u crkvenom radu, činjenica je i da lažne starešine jednostavno ne obraćaju pažnju na njih ili da samo izdeklamuju malo doktrine i kao papagaji ponove par slogana kako bi ih otkačili. Nikada ih nećete videti da zbog bilo kojeg segmenta posla sami dođu na radno mesto da bi pokušali da razumeju i isprate posao. Nećete ih videti kako tamo u zajedništvu razgovaraju o istini da bi rešili probleme, a kamoli kako lično rukovode i nadziru posao da bi sprečili da u njemu dođe do nedostataka i odstupanja. To je najočiglednije ispoljavanje nemarnog načina rada lažnih starešina. Iako lažne starešine, za razliku od antihrista, ne prekidaju i ne ometaju namerno crkveni rad, niti čine razna zla dela ili uspostavljaju nezavisna kraljevstva, njihova raznorazna nemarna ponašanja prouzrokuju ogromne prepreke u radu crkve, tako da se razni problemi bez kraja i konca pojavljuju i ostaju nerešeni. To ozbiljno remeti napredak svakog segmenta rada crkve i utiče na život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Zar takve lažne starešine ne treba da budu uklonjene? Lažne starešine nisu u stanju da obavljaju stvaran posao – sve što rade počnu energično, a na kraju od toga ne bude ništa. Igraju ulogu voditelja svečanosti: izvikuju slogane i propovedaju doktrine, a kada drugima dodele posao i odrede ko će za njega biti odgovoran, on je za njih završen. Nalik su treštećim zvučnicima koje čovek sreće u ruralnim oblastima Kine – dotle seže njihova uloga. Oni obavljaju tek nešto malo preliminarnog rada; kada dođe red na ostatak posla, nigde ih nema. Kada je, pak, reč o konkretnim pitanjima, kao što su – kako se odvija svaki radni zadatak, da li je u skladu sa načelima i da li je uspešna – ne znaju odgovore. Nikada ne stvaraju duboke veze sa običnim vernicima i ne posećuju radno mesto kako bi razumeli i bili u toku sa napretkom i pojedinostima svakog radnog zadatka. Stoga lažne starešine možda ne izazivaju prekidanje i ometanje namerno i ne čine razna zla dela tokom svog mandata starešine, ali oni u stvari paralizuju rad, sputavaju napredak svakog segmenta rada crkve i onemogućavaju Božjem izabranom narodu da dobro obavlja dužnosti i stekne život-ulazak. S obzirom da na taj način rade, kako bi uopšte mogli da predvode Božji izabrani narod na pravi put vere u Boga? To pokazuje da lažne starešine ne obavljaju nikakav stvaran posao. Ne uspevaju da isprate posao za koji bi trebalo da su odgovorni ni da pruže smernice i vrše nadzor nad njim kako bi obezbedili normalan napredak crkvenog rada; ne uspevaju da obave predviđene

funkcije starešina i delatnika i ne uspevaju da ispune svoju obavezu odanosti ni svoje odgovornosti. To potvrđuje da lažne starešine nisu odane u svom obavljanju dužnosti, da su naprosto nemarne; varaju i Božji izabrani narod i samog Boga, te loše utiču na sprovođenje Njegove volje i ometaju je. Ta činjenica je svima vidljiva. Može biti da je lažni starešina zaista nedorastao poslu; može biti i da izbegava svoj posao i da je namerno površan. U oba slučaja, činjenica je da on od crkvenog rada pravi haos. Nema ni najmanjeg napretka ni u jednom segmentu rada crkve, a hrpa nagomilanih problema dugo ostaje nerešena. To ne samo da utiče na rad na širenju jevanđelja, već i ozbiljno usporava život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Te činjenice dovoljno pokazuju da lažne starešine ne samo da su nesposobne da obavljaju stvaran posao, već postaju i prepreka radu na širenju jevanđelja i smetnja sprovođenju Božje volje u crkvi.

Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao i nisu u stanju da reše stvarne probleme. To ne samo da usporava napredak rada i utiče na njegove rezultate, već izaziva i ozbiljne gubitke u radu crkve, pa se traći velika količina radne snage, materijalnih i finansijskih resursa. Stoga bi lažne starešine trebalo da nadoknade te ekonomske gubitke. Neki kažu: „Kada bi starešine i delatnici morali da nadoknade gubitke izazvane lošim obavljanjem svog posla, onda niko ne bi bio voljan da bude starešina ili delatnik.” Takvi neodgovorni ljudi nisu podobni da budu starešine ili delatnici. Ljudi bez savesti i razuma su zli ljudi – zar nije problematično ako zli ljudi žele da budu starešine i delatnici? Pošto veliki deo rada u Božjoj kući podrazumeva ekonomske troškove, zar nije neophodno opravdati ih? Zar su Božji prilozi nešto što ljudi smeju po volji da traće i rasipaju? S kojim pravom starešine i delatnici rasipaju Božje priloge? Ako neko prouzrokuje ekonomski gubitak, mora i da ga nadoknadi; to je sasvim prirodno i opravdano i niko to ne može poreći. Primera radi, recimo da postoji neki posao koji bi jedna osoba mogla da obavi za mesec dana. Ako za obavljanje ovog posla bude potrebno šest meseci, zar troškovi preostalih pet meseci ne predstavljaju gubitak? Dozvolite Mi da vam navedem jedan primer o propovedanju jevanđelja. Recimo da je neka osoba spremna da istraži istiniti put i verovatno se može pridobiti za samo mesec dana, nakon čega ulazi u crkvu i nastavlja da prima zalivanje i opskrbu, i kroz šest meseci može da uspostavi temelj. Ali, ako osoba koja propoveda jevanđelje zauzima nepažljiv i površan stav prema ovom pitanju, a starešine i delatnici takođe ignorišu svoje obaveze, pa je na kraju potrebno pola godine da se ta osoba pridobije, zar tih pola godine neće predstavljati gubitak u njenom životu? Ako se ona suoči sa velikim nevoljama, a još uvek nije postavila temelj na istinitom putu, naći će se u opasnosti, pa zar je onda ti ljudi neće izneveriti? Takav gubitak se ne može meriti novcem niti materijalnim stvarima. Ako ta osoba zadrži takvo shvatanje o istini pola godine, a dužnost uspostavljanja temelja i početak obavljanja dužnosti je odgodila za pola godine, ko će za to biti odgovoran? Mogu li starešine i delatnici da priušte da za to preuzmu odgovornost? Niko ne može sebi da priušti da snosi odgovornost za zadržavanje nečijeg života. Pošto niko ne može da priušti da snosi ovu odgovornost, šta je prikladno da starešine i delatnici učine? To staje u četiri reči:

dajte sve od sebe. Dajte sve od sebe da biste učinili šta? Da biste ispunili svoje odgovornosti, čineći sve ono što možete da vidite sopstvenim očima, da smislite u svom umu i da postignete na osnovu svog kova. To znači dati sve od sebe, to znači biti odan i odgovoran, i to je odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune. Neke starešine i delatnici se prema propovedanju jevanđelja ne odnose kao prema nečem ozbiljnom. Misle: „Božje ovce će čuti Božji glas. Svako ko istražuje i prihvata biće blagosloven; svako ko ne istražuje i ne prihvata neće biti blagosloven i zaslužuje da umre u katastrofi!" Lažne starešine nemaju baš nikakvog obzira prema Božjim namerama i ne nose teret rada na jevanđelju; ne preuzimaju odgovornost ni za novopridošle članove koji su tek zakoračili u crkvu i ne shvataju ozbiljno život-ulazak Božjeg izabranog naroda – uvek se fokusiraju na uživanje u prednostima svog statusa. Ma koliko ljudi istraživalo istiniti put, oni se nimalo ne brinu i razmišljaju uvek samo o tome kako da se provuku, pa se ponašaju kao kakav car ili funkcioner u penziji. Ma koliko rad bio presudan ili hitan, oni se nikada ne pojavljuju na licu mesta, ne raspituju se o situaciji u poslu i ne razumeju je, niti prate posao ili rešavaju probleme. Samo organizuju zadatke, pa misle da je njihov posao time obavljen i skinut s dnevnog reda i smatraju da to predstavlja obavljanje posla. Zar to nije nemarno? Zar to nije varanje i onih iznad i onih ispod njih? Jesu li takve starešine i takvi delatnici podobni za to da ih Bog koristi? Zar oni nisu upravo poput funkcionera velike crvene aždaje? Misle: „Biti starešina ili delatnik isto je kao i biti na funkciji, pa čovek treba da uživa u prednostima tog statusa. Činjenica da sam na funkciji daje mi tu privilegiju i oslobađa me obaveze da budem prisutan zbog svake stvari. Da sam uvek na licu mesta, da pratim posao i da razumem situaciju, kako bi to bilo zamorno i kako ponižavajuće! Ne mogu da prihvatim takvo iscrpljivanje!" Upravo tako rade lažne starešine i lažni delatnici, jedino što ih interesuje su njihova žudnja za udobnošću i uživanje u prednostima statusa bez obavljanja ikakvog stvarnog posla, bez traga savesti i razuma. Takve parazite zaista treba ukloniti, pa čak i ako ih kazne, oni to zaslužuju! Neke starešine i delatnici, uprkos tome što mnogo godina obavljaju crkveni rad, ne umeju da propovedaju jevanđelje, a kamoli da svedoče. Ako ih zamoliš da sa mogućim primaocima jevanđelja u zajedništvu razgovaraju o svim istinama koje se tiču vizija Božjeg dela, oni nisu kadri za to. Kada takvog lažnog starešinu upitaš: „Jesi li ikada uložio trud da se opremiš istinom o vizijama?", on ovako razmišlja: „Zašto bi trebalo da ulažem toliki trud? S obzirom na moj visoki status, taj zadatak nije za mene; ima mnogo drugih koji će ga obaviti." Recite Mi, kakva su to stvorenja? Toliko godina obavljaju crkveni rad, a ipak ne umeju da propovedaju jevanđelje. A kada treba da svedoče, moraju da nađu propovednika jevanđelja da to uradi umesto njih. Ako, kao starešina ili delatnik ne umeš da propovedaš jevanđelje, da svedočiš i da sa ljudima u zajedništvu razgovaraš o istinama koje se tiču vizija, šta umeš da radiš? Koje su tvoje odgovornosti? Jesi li ih ispunio? Da li se samo snalaziš sa onim što već imaš? Šta uopšte imaš? Ko te je ovlastio da se snalaziš sa onim što već imaš? Neki nadzornici timova za jevanđelje nikada nisu posmatrali ni slušali druge kako propovedaju jevanđelje. Ne zanima ih da

slušaju; ne radi im se to, previše im je naporno i nemaju strpljenja za to. Oni su starešine, molim lepo – ni manje ni više nego funkcioneri – tako da ne moraju da obavljaju te konkretne zadatke; oni zadužuju braću i sestre da ih obave. Zamislite da delatnici jevanđelja nalete na nekog čoveka odličnog kova, koji svim stvarima prilazi ozbiljno i želi da razume neke konkretne istine koje se tiču vizija. Pošto delatnici jevanđelja ne umeju sasvim jasno da razgovaraju u zajedništvu, oni mole svoje starešine da to urade. Starešine ne znaju šta da kažu, pa čak pribegavaju i izgovorima, govoreći: „Nikada nisam sâm obavljao ovaj posao. Uradite ga vi; ja vam držim leđa. Ako se jave neki problemi, pomoći ću vam da ih rešite; podržaću vas. Ne brinite. Čega da se bojimo kad imamo Boga? Kada neko traga za istinitim putem, možete da svedočite ili da u zajedništvu razgovarate o istinama o vizijama. Moja odgovornost je samo da besedim o istinama život-ulaska. Delo svedočenja je teško breme koje vi treba da nosite, ne oslanjajte se na mene.” Svaki put kada u propovedanju jevanđelja dođe ključni trenutak svedočenja, on se sakrije. Potpuno je svestan da mu nedostaje istina, pa zašto onda ne uloži trud da se njome opremi? Ako odlično zna da mu nedostaje istina, zašto stalno tako očajnički nastoji da postane starešina? Nema nimalo talenta, a ipak ima drskosti da prihvati bilo kakav položaj funkcionera – da ga pustiš, i ulogu cara bi prihvatio – previše je bestidan! Bez obzira na nivo starešinstva koji mu je poveren, on nije u stanju da obavlja stvaran posao, a ipak se usuđuje da uživa u prednostima statusa bez imalo griže savesti. Zar takvi ljudi nisu potpuno bestidni? Da je neko od tebe tražio da govoriš na stranom jeziku, pa da nisi bio u stanju, to bi se moglo razumeti; ali trebalo bi valjda da možeš na svom maternjem jeziku u zajedništvu da razgovaraš o istinama o vizijama i Božjim namerama, zar ne? Ljudima koji veruju tek tri do pet godina može se oprostiti što nisu u stanju da u zajedništvu razgovaraju o istini. Ali neki veruju u Boga već skoro 20 godina, a ipak nekako i dalje nisu u stanju da razgovaraju o istinama koje se tiču vizija – zar takvi ljudi nisu beskorisne individue? Zar nisu ništarije? Zaprepastim se kada čujem da neko mnogo godina veruje u Boga, a ipak ne ume da besedi o istinama o vizijama. Kako se vi osećate sada kada se to čuli? Zar to nije nepojmljivo? Kako su obavljali svoj posao svih ovih godina? Kada od njih zatraže da daju smernice za komponovanje muzike, oni to ne umeju, pa kažu da je ta stručna oblast preteška i da prosečan čovek ne može da je razume. Kada ih zamole da daju smernice za umetničko stvaranje ili rad na filmskoj produkciji, tvrde da je za te poslove potreban previsok nivo tehničkih veština da bi oni mogli da ih savladaju. Kada im traže da pišu članke iskustvenog svedočenja, kažu da su previše neobrazovani i da ne umeju da napišu članak, kao i da nikada nisu bili obučeni za to. Oprostivo je ako nisu u stanju da obavljaju takve poslove, ali rad na jevanđelju sastavni je deo njihove dužnosti. Oni su sa tim radom toliko dobro upoznati – zar ne bi trebalo da im bude lak? Najvažniji aspekt razgovora u zajedništvu o istini o vizijama je da se jasno razgovara o istini tri etape dela. Na početku ljudi nemaju mnogo iskustva sa tim i možda ne razgovaraju tako dobro, ali s vremenom i vežbom, što više razgovaraju u zajedništvu to bolji postaju u tome, tako da postaju

sposobni da govore na strukturiran način, preciznim i jasnim jezikom i da se izražavaju biranim rečima. Zar to nije konkretna oblast stručnog rada kojom bi starešine trebalo da ovladaju. To nije isto što i terati ribu da živi na suvom, zar ne? (Nije.) Ali takve lažne starešine nisu sposobne da obave čak ni to malo posla. A ipak i dalje služe kao starešine? Šta traže još uvek na tom položaju? Neki kažu: „Ja sam osoba čije je razmišljanje smeteno, nejasno i bez logike i ne ide mi baš dobro razgovor o istinama koje se tiču vizija." Pošto je tako, jesi li u stanju da prepoznaš i rešiš razne nedostatke i odstupanja do kojih dolazi u radu na jevanđelju? Ako nisi u stanju da ih prepoznaš, onda sigurno ne možeš ni da ih rešiš. Kada je lažni starešina zadužen za rad na jevanđelju, on ne učestvuje u detaljnim proverama i nadzoru; samo pušta svoje podređene da rade po svom, tako da svako može da radi stvari kako hoće i da propoveda kome hoće – ne primenjuju se apsolutno nikakva načela ni merila. Neki ljudi kada rade stvari postupaju iz hira, fali im razuma i, naročito, načela, pa bezobzirno čine nedela. Lažni starešina uopšte ne uspeva da uoči ni da prepozna te probleme.

Kažu da su u Južnoj Americi i Africi, radom na širenju jevanđelja pod okrilje crkve dovedeni neki siromašni ljudi. Ti ljudi nemaju stalan prihod, pa čak i nabavljanje dovoljne količine hrane i preživljavanje predstavlja problem. Šta, dakle, da se radi? Neke starešine su rekle: „Božja je namera da spase čovečanstvo, a da bi čovek bio spasen, mora prvo da ima dovoljno da jede, zar ne? Zar Božja kuća onda ne bi trebalo da im pruži pomoć? Ako veruju u Boga, možemo da im podelimo par knjiga Božjih reči. Nemaju kompjutere ni telefone, pa šta da radimo ako zatraže da obavljaju neke dužnosti? Raspitajte se, vidite da li iskreno žele da obavljaju dužnosti." Raspitivanjem se doznalo da su ti ljudi trenutno bez novca, ali da bi, kada bi imali novca i mogli da jedu do mile volje, bili voljni da izađu da propovedaju jevanđelje i da obavljaju dužnost. Pošto su starešine shvatile te okolnosti, počeli su da dele sredstva pomoći, koja su izdavali svakog meseca. Hrana i smeštaj, pa čak i naknada za korišćenje interneta, kupovina telefona, kompjutera i ostale opreme za te ljude – sve je to plaćeno novcem Božje kuće. Novac je tim ljudima deljen ne zato da bi se širio rad na jevanđelju, već da bi im se pružila pomoć za preživljavanje. Je li to bilo u skladu sa načelima? (Nije.) Ima li Božja kuća pravilo da, kada, propovedajući jevanđelje, sretnete siromašne ljude bez sredstava za život, treba da im date pomoć ukoliko su u stanju da prihvate ovu etapu dela? Postoji li takvo načelo? (Ne postoji.) Po kojem su načelu onda te starešine tim ljudima delile sredstva pomoći? Jesu li to učinili zato što su mislili da Božja kuća ima novca koji nema gde da potroši, ili zato što su te ljude smatrali previše jadnima, ili su to učinili u nadi da će ti ljudi pomoći sa širenjem jevanđelja? Šta je tačno bila njihova namera? Šta su pokušavali da postignu? Oni su sa velikim žarom delili telefone, kompjutere i novac za životne troškove; uživali su da se bave tim radom koji drugima donosi korist, pošto im je omogućeno da se tim ljudima dodvore i da osvoje njihova srca, pa su bili naročito predani toj vrsti zadataka i išli su sve dalje i dalje, bez trunke stida. To je korišćenje Božjeg novca zarad dodvoravanja ljudima i kupovanja njihove naklonosti. Ti siromašni ljudi u stvari

nisu istinski verovali u Boga; samo su pokušavali da napune stomake i da pronađu neki način da zarade za život. Njihov cilj nije bio da steknu istinu ili spasenje. Da li bi Bog spasao te ljude? Neki od njih, iako su bili voljni da obavljaju dužnost, nisu bili iskreni, već su bili motivisani željom za telefonima i kompjuterima, za sredstvima koja bi im olakšala život. Ali lažne starešine za to nije bilo briga; ukoliko je neko bio voljan da obavlja neku dužnost, starešine bi se za njega pobrinule, pa ne samo da bi ga snabdele novcem za smeštaj i hranu, već bi mu kupile i kompjuter, telefon i raznu opremu. Ali ispostavilo se da su ti ljudi obavljali svoje dužnosti a nisu postizali baš nikakav efekat. Zar lažne starešine nisu samo bacale novac? Zar nisu koristile novac Božje kuće da pokažu svoju velikodušnost? (Jesu.) Zar je to posao koji treba da obavljaju starešine i delatnici? (Nije.) Zar to nije bio lažni starešina? Lažne starešine vole da glume dobrotu, dobronamernost i dobrodušnost. Ako hoćeš da pokažeš dobrodušnost, odlično, samo koristi sopstveni novac! Ako nemaju odeću, skini svoju pa im je daj; nemoj da trošiš Božje priloge! Božji prilozi namenjeni su radu na širenju jevanđelja, a ne tome da se dele kao socijalna pomoć, a naročito nisu za to da se pruža pomoć siromašnima. Božja kuća nije dobrotvorna ustanova. Lažne starešine su nesposobne za stvaran posao, a još manje su sposobni za to da nekoga snabdevaju istinom ili životom. Oni se fokusiraju samo na to da upotrebe Božje priloge da dele socijalnu pomoć kako bi se ljudima dodvorili i održali sopstveni ugled i status. Oni su bestidni rasipnici, zar ne? Ako se takav lažni starešina otkrije, može li iko da ga na vreme razotkrije i zaustavi? Niko nije ništa preduzeo da ga zaustavi. Da nije Višnji saznao za to i sprečio tu praksu korišćenja Božjeg novca u cilju pružanja pomoći ljudima, ona nikada ne bi prestala. Kada tim siromašnim ljudima daš prst, oni hoće celu ruku, uvek hoće više. Nezasiti su; ma koliko im dao, nikad nije dovoljno. Oni koji iskreno veruju u Boga kadri su da napuste porodicu i posao da bi obavljali dužnost i bili spaseni, pa čak i kada se suoče sa teškoćama u životu, u stanju su da nađu načine da ih reše sami, a ne da neprestano zahtevaju stvari od Božje kuće. Rešavaju šta mogu sami, a kada nešto ne mogu da reše, mole se Bogu i uzdaju se u svoju veru da bi prošli kroz to. Oni koji uvek traže milostinju od Boga i očekuju da se Božja kuća pobrine za njihove životne troškove i da ih izdržava, potpuno su lišeni razuma! Ne žele da obavljaju nikakvu dužnost, a da uživaju u životu, to žele; znaju samo da pruže ruku i da traže stvari od Božje kuće, pa čak i onda im nikad nije dosta. Zar to nisu prosjaci? A lažne starešine – ti debili – uporno su delili pomoć i nisu prestajali, stalno su ljudima ugađali da bi zaslužili njihovu zahvalnost, pa su čak mislili i da takvim postupcima slave Boga. To su stvari koje lažne starešine najviše usrećuju. Ima li, dakle, nekoga ko je u stanju da prepozna ta pitanja, ko je kadar da pronikne u suštinu tih problema? Većina starešina se pravi da ništa ne vidi, misleći: „U svakom slučaju, nisam ja odgovoran za rad na jevanđelju, pa zašto da se ja brinem za te stvari? Ne troši se moj novac. Dok god niko ne dira pare u mom džepu, u redu je. Možete da dajete kome god želite, kakve to veze ima sa mnom? Taj novac ionako ne završava u mom novčaniku.” Takvih neodgovornih ljudi ima mnogo, ali koliko je onih koji su u stanju da podrže rad kuće Božje?

Rad na jevanđelju u inostranstvu je sada u toku. U nekim zemljama ima više ljudi kadrih da prihvate istinu, dok je stanovništvo u nekim drugim zemljama lošeg kova, pa stoga ima i manje onih koji su kadri da prihvate istinu. U nekim zemljama nema slobode veroispovesti, pa postoji jak otpor prema istinitom putu i Božjem delu i nema mnogo ljudi kadrih da prihvate istinu. Osim toga, stanovništvo nekih zemalja je previše nazadno i toliko je lošeg kova da nije u stanju da razume istinu ma kako se sa njim u zajedništvu razgovaralo o njoj, te izgleda da ljudi u tim zemljama nisu dorasli istini. Na takvim mestima ne treba propovedati jevanđelje. Međutim, oni koji propovedaju jevanđelje ne vide suštinu problema; oni ne propovedaju onima koji su kadri da prihvate istinu, već umesto toga insistiraju na tome da tragaju za teškim slučajevima, ignorišući one lakše. Ne propovedaju na mestima gde se rad na jevanđelju već širi i gde je lako propovedati. Umesto toga insistiraju na tome da propovedaju jevanđelje u tim siromašnim i nazadnim mestima, pa propovedaju grupama ljudi najlošijeg kova, koji nisu kadri da razumeju istinu, kao i etničkim grupama sa najtežim verskim predstavama i najjačim otporom prema Bogu. Zar to nije skretanje s puta? Uzmimo, na primer, judaizam i neke duboko ukorenjene religije vezane za određene rase, koje hrišćanstvo smatraju neprijateljem, pa ga čak i proganjaju. U slučaju takvih zemalja i etničkih grupa, jevanđelje naprosto ne treba propovedati. Zašto ne treba? Zato što je propovedanje uzaludno. Čak i ako uložiš sve ljudstvo i sve finansijske i materijalne resurse, može proći tri, pet, pa čak i deset godina, a da se ne vide nikakvi značajni rezultati. Šta se može učiniti u svetlu te situacije? Čovek, najpre, ako ne zna bolje, može pokušati; ali kada jasno sagleda okolnosti – da propovedanje jevanđelja tim ljudima po visokoj ceni na kraju uopšte ne mora da donese dobre rezultate – čovek onda mora da izabere neki drugi put, put koji može da ostvari rezultate. Zar to nije nešto u šta bi starešine i delatnici trebalo da proniknu? (Jeste.) Ali lažne starešine to ne razumeju. Kada je reč o tome u kojoj stranoj zemlji treba početi sa širenjem jevanđelja, neki kažu: „Počni sa Izraelom. Pošto je Izrael bio baza za prve dve etape Božjeg dela, jevanđelje se mora propovedati tamo. Ma koliko teško to bilo, moramo istrajati u tome da im ga propovedamo.” No, nakon što su dugo propovedali, nema značajnih rezultata, što vodi razočaranju. Šta starešine tada treba da urade? Da je u pitanju neki starešina sa kovom i teretom, rekao bi: „U našem propovedanju jevanđelja nema načela; ne umemo da se prilagođavamo situaciji, već posmatramo stvari samo na osnovu svoje uobrazilje – to je isuviše naivno od nas! Nismo očekivali glupost, tvrdoglavost i bezumnost tih ljudi. Mislili smo da oni treba da budu prvi koji će čuti Božje jevanđelje, pošto već hiljadama godina veruju u Boga, ali pogrešili smo; previše su bezumni! U stvari, kada je Bog obavljao delo iskupljenja, On je već tada bio digao ruke od njih. Kada bismo se sada vratili i njima propovedali, ulagali bismo besmislen napor; bilo bi to uzaludno službovanje i budalasto postupanje. Pogrešno smo razumeli Božje namere. Bog ne radi na toj stvari, pa na koji način bismo mi ljudi to mogli? Pokušali smo, ali ma koliko mi propovedali, oni ne prihvataju istiniti put. Trebalo bi za sada da odustanemo, da ih ostavimo po strani i da zasad ne obraćamo pažnju na njih.

Ako bude onih koji su voljni da tragaju, poželećemo im dobrodošlicu i svedočićemo pred njima o Božjem delu. Ako ne bude onih koji tragaju, nema potrebe da preuzimamo inicijativu da ih tražimo." Zar to nije načelo propovedanja jevanđelja? (Jeste.) Dakle, da li je lažni starešina kadar da se pridržava načela? (Nije.) Lažne starešine su lošeg kova i nisu kadri da sagledaju suštinu problema; oni će reći: „Bog je rekao da su Izrailjci Njegov izabrani narod. Ne smemo nikada i ni u koje vreme da dignemo ruke od njih. Oni treba da budu na prvom mestu; treba prvo da propovedamo njima pre nego što propovedamo ljudima u drugim zemljama. Kakva bi to velika slava bila kada bi se Božje delo proširilo u Izrael! Bog je doneo slavu iz Izraela na Istok, a mi treba tu slavu da vratimo u Izrael sa Istoka i da im pokažemo da se Bog vratio!" Zar to nije samo slogan? Da li se to slaže sa činjenicama? To bi rekli oni koji su lišeni duhovnog razumevanja. A šta je sa lažnim starešinama koje ne obavljaju stvaran posao? Oni se na te stvari ne obaziru. Ljude koji propovedaju jevanđelje već dugo muči to pitanje, rastrzani su između toga da odustanu ili da nastave sa propovedanjem, nisu sigurni kako da postupe. Lažne starešine su potpuno nesvesne da je to problem. Kada vide te ljude kako se uzrujavaju jer nemaju put, oni kažu: „Zašto da se brineš? Mi imamo istinu i iskustveno svedočenje; jednostavno im to propovedaj!" Neko kaže: „Ne razumeš, tim ljudima je zaista teško propovedati." Kada se u radu jave značajni problemi koje starešine treba da reše, te starešine i dalje izvikuju slogane i izgovaraju isprazne reči. Zar je to ponašanje koje se očekuje od starešina? Kada ih pitaju da li takvim mogućim primaocima jevanđelja treba propovedati, oni kažu: „Svima treba propovedati, a naročito Izrailjcima, njima svakako treba propovedati." Čujete li vi ikakav problem u tim rečima? Znaju li oni da je to odstupanje, nedostatak u radu na jevanđelju kojim oni treba da se pozabave? Te ništarije to ne znaju, pa i dalje bombastičnim jezikom deklamuju i izvikuju slogane, zaista su beskorisna đubrad! A ipak misle da su oštroumni, da imaju kova i da su pametni. Nisu čak svesni ni toga da se u radu pojavio tako veliki nedostatak i odstupanje; mogu li uopšte početi da ga rešavaju? To je još manje verovatno. Oni koji propovedaju jevanđelje bolesni su od brige; to je uticalo na rad na jevanđelju, koji je ometen i ne može nesmetano da se odvija, a lažne starešine, na opšte iznenađenje, nemaju pojma o tome da je u radu došlo do odstupanja. Većina ljudi, kada se u radu susretne sa problemima ili odstupanjima, često ne mari, ne primećuje i tvrdoglavo nastavlja sa pogrešnim pristupom bez obzira na posledice. Ako i starešine i delatnici na vreme ne razumeju i ne dokuče tu situaciju, onda, kada problem već postane ozbiljan i utiče na napredak rada, a većina ljudi je u stanju da ga otkrije, starešine i delatnici budu zapanjeni. To je posledica zanemarivanja odgovornosti od strane starešina i delatnika. Kako, dakle, oni mogu da izbegnu takve ozbiljne posledice? Starešine i delatnici moraju redovno da proveravaju rad i da blagovremeno razumeju trenutno stanje i napredak posla. Ako se otkrije da radna efikasnost nije visoka, moraju da vide u kojem delu postoje nedostaci i problemi, te da ovako razmišljaju: „Ovi ljudi trenutno deluju zauzeto, ali zašto nema nikakve očigledne efikasnosti? Kao u radu tima za jevanđelje; toliko ljudi svakodnevno

propoveda jevanđelje i svedoči, zajedno sa još nekim ljudima koji na tom radu sudeluju, pa zašto onda ne pridobijemo veliki broj ljudi svakog meseca? U kojem je delu problem? Ko prouzrokuje problem? Kako dolazi do tog odstupanja? Kada je to počelo? Treba da odem do svake grupe i da saznam šta svako sada radi, kako su sadašnji mogući primaoci jevanđelja i da li je pravac propovedanja jevanđelja ispravan; sve to treba da saznam." Odstupanja i nedostaci u radu postepeno postaju očigledni kroz savetovanje, razgovore u zajedništvu i diskusiju. Kada se problem otkrije, on se ne sme ostaviti na miru; mora se rešiti. Dakle, kakav je starešina koji je u stanju da opazi probleme, odstupanja i nedostatke koji se pojavljuju u radu? Takav starešina treba da nosi teret, da bude marljiv i da učestvuje u svakom detalju konkretnog posla; da prati, da razume i da dokuči svaki njegov deo; da utvrdi šta svako radi, koji je broj ljudi pogodan za obavljanje kojeg zadatka, ko su nadzornici, kakav je kov tih ljudi i da li dobro obavljaju svoj posao ili ne, koliko su efikasni, kako rad napreduje i tako dalje – sve te stvari se moraju utvrditi. Osim toga, najpresudniji deo rada na jevanđelju je da li propovednici jevanđelja poseduju istinu ili ne, da li su kadri da jasno u zajedništvu razgovaraju o istinama vizija kako bi rešili ljudske predstave i probleme, da li su kadri da pruže ono što mogućim primaocima jevanđelja nedostaje kako bi ih sasvim ubedili, te da li su kadri da o istini razgovaraju neformalnim tonom, kako bi mogući primaoci jevanđelja mogli više da slušaju Božji glas. Na primer, ako mogući primalac jevanđelja želi nešto da sazna o istinama koje se tiču značaja Božjeg ovaploćenja, a određeni propovednik jevanđelja uvek govori o značaju Božjeg dela i o tome šta su verske predstave, zar to nije problem? Ako čovek želi da sazna samo kako da bude spasen i koji je sadržaj Božjeg plana upravljanja za spasenje ljudskog roda, zar nije to vreme da se u zajedništvu razgovara o istinama vizije u vezi sa tri etape Božjeg dela? (Jeste.) Ali taj propovednik jevanđelja uporno govori o Božjoj grdnji i sudu i o Njegovom razotkrivanju da ljudske iskvarene naravi obuhvataju nadmenost, lažljivost i rđavost, kao i o drugim sličnim temama. Pre nego što je ta druga strana prihvatila Božje delo, propovednik jevanđelja počinje da joj govori o grdnji i sudu i razotkriva njenu iskvarenu narav. Posledično, tog čoveka to odbija, on ne dobija ono što želi i njegovi problemi koje treba rešiti ostaju nerešeni; on gubi interesovanje i nije voljan da nastavi sa istraživanjem. Zar to nije problem sa propovednikom jevanđelja? Propovednik jevanđelja ne razume istinu ili je lišen duhovnog razumevanja, pa je potpuno nesvestan onoga što je drugom čoveku potrebno, ne pogađa suštinu kada govori, nadugačko i naširoko raspreda, a uopšte ne rešava probleme mogućeg primaoca jevanđelja – kako uopšte može da pridobije ljude kada tako propoveda jevanđelje?

Lažne starešine se ne obaziru ni na kakve probleme sa kojima se susretnu u svom radu. Ma kakvi se problemi javljali u radu na jevanđelju i ma kako zli ljudi uticali na taj rad i ometali ga, oni se na sve to uopšte ne obaziru, kao da nema nikakve veze sa njima. Lažne starešine su u svom radu smetene; bez obzira na to da li određeni pojedinac u obavljanju svoje dužnosti ostvaruje rezultate i da li se pridržava istina-načela, lažne

starešine niti nadziru niti sprovode detaljne provere, te ljude puštaju da se ponašaju slobodno bez obzira na posledice. To dovodi do toga da odstupanja i nedostaci koji se pojavljuju u radu na jevanđelju nikada ne budu rešeni, a ogroman broj ljudi koji tragaju za istinitim putem na kraju šmugne i ne može što je moguće pre da bude doveden pred Boga. Neki ljudi, pošto prihvate Božje delo u poslednjim danima, kažu: „U stvari, neko mi je pre tri godine propovedao jevanđelje. Nije da nisam hteo da ga prihvatim ili da sam verovao u negativnu propagandu; samo je čovek koji mi je propovedao bio tako neodgovoran. Nije umeo da odgovori na pitanja koja sam postavio i nejasno je razgovarao u zajedništvu kada sam tragao za istinom, samo je izgovarao nekakve beskorisne reči. Usled toga, jedino što sam mogao bilo je da razočaran odem." Tri godine kasnije, pošto su istraživali na internetu, pa zatim tragali i u zajedništvu razgovarali sa braćom i sestrama, ti ljudi rešavaju sve predstave i zbunjenost u svojim srcima jednu po jednu, u potpunosti potvrđuju da je Bog Taj koji se pojavio i koji obavlja delo, te Ga prihvataju. To oni prihvataju Božje delo kroz sopstveno traganje i istraživanje. Da je čovek koji propoveda jevanđelje bio u stanju da jasno u zajedništvu razgovara o istini i da razreši njihove predstave i odgovori na njihova pitanja pre tri godine, oni bi ga prihvatili tri godine ranije. Koliki je životni rast odložen za te tri godine! To se mora smatrati zanemarivanjem odgovornosti od strane onih koji propovedaju jevanđelje i direktno je povezano sa njihovim nerazumevanjem istine. Neki delatnici jevanđelja se naprosto ne fokusiraju na to da se opreme istinom, već su kadri samo da deklamuju nekakve doktrine, a nisu u stanju da reše ljudske predstave ili stvarne probleme. Usled toga, mnogi ljudi ne prihvate jevanđelje blagovremeno kada ga čuju, zbog čega se njihov lični razvoj u životu odlaže za nekoliko godina. Mora se reći da su za to odgovorne starešine zadužene za rad na jevanđelju, zbog svog neadekvatnog usmeravanja i nedovoljnog nadzora. Ako starešine i delatnici zaista nose breme i ako su kadri da istrpe nešto više patnje, ako više praktikuju da u zajedništvu razgovaraju o istini i pokažu malo više odanosti, ako jasno besede o svim aspektima istine, pa ti delatnici jevanđelja postanu kadri da u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi razrešili ljudske predstave i sumnje, onda će rezultati propovedanja jevanđelja postajati sve bolji i bolji. To bi većem broju ljudi koji istražuju istiniti put omogućilo da ranije prihvate Božje delo i da se pre vrate pred Boga da prime Njegovo spasenje. Rad crkve se zadržava prosto zato što lažne starešine ozbiljno zapostavljaju svoje odgovornosti, ne rade stvarni posao, ne prate i ne nadgledaju rad i nisu u stanju da razgovaraju u zajedništvu o istini kako bi razrešili probleme. Naravno, to se takođe dešava zato što te lažne starešine uživaju u pogodnostima svog statusa, uopšte ne teže istini, i nisu voljni da prate, nadgledaju ili usmeravaju rad na širenju jevanđelja – što za rezultat ima to da posao sporo napreduje, a mnoga odstupanja, apsurdi i nesmotrene greške koje je uzrokovao čovek, ne bivaju blagovremeno ispravljene ili razrešene, što opet ozbiljno utiče na efikasnost širenja jevanđelja. Tek kada Višnji otkrije te probleme i kaže starešinama i delatnicima da moraju da ih reše, ti problemi budu ispravljeni. Poput slepaca, ove lažne starešine nisu

u stanju da otkriju bilo kakve probleme i uopšte ne postoje načela po kojima rade stvari, a ipak, nisu sposobni da shvate sopstvene greške – svoje pogreške priznaju tek kada su orezani od strane Višnjeg. Prema tome, ko može preuzeti odgovornost za gubitke koje su prouzrokovale ove lažne starešine? Čak i kad budu sklonjeni sa svojih položaja, kako se mogu nadoknaditi gubici koje su prouzrokovali? Stoga, kada se otkrije da postoje lažne starešine koje nisu sposobne da obavljaju stvarni posao, treba ih odmah razrešiti. U nekim crkvama, rad na jevanđelju napreduje izuzetno sporo, a to je jednostavno zbog toga što lažne starešine ne rade stvarni posao, kao i zbog previše situacija u kojima zanemaruju posao i prave greške.

U svim tim različitim segmentima posla koje obavljaju lažne starešine, zapravo se nalaze brojni problemi, odstupanja i nedostaci koje bi trebalo da razreše, isprave i otklone. Međutim, pošto lažne starešine nemaju osećaj za breme, već samo uživaju u pogodnostima svog statusa bez da obavljaju stvaran posao, oni na kraju od posla naprave haos. U nekim crkvama, ljudi nisu ujedinjeni u mislima – svako sumnja, čuva se i podriva druge, sve vreme se plašeći da ih Božja kuća ne eliminiše. Suočeni sa takvim situacijama, lažne starešine ne preduzimaju ništa da ih razreše i ne uspevaju da obave nikakav stvaran i konkretan posao. Dolazi do zastoja crkvenog rada, a lažne starešine to nimalo ne uznemirava, već i dalje smatraju da su sami obavili veliki posao i da nisu doveli do kašnjenja crkvenog rada. Takve lažne starešine su fundamentalno nesposobne za obavljanje posla opskrbe životom i nisu u stanju da reše stvarne probleme u skladu sa istinom. Oni samo obavljaju nešto rada na opštim poslovima koje im je Višnji naročito dodelio i naveo, kao da svoj posao treba da obavljaju isključivo za Višnjeg. Kada je reč o presudnom crkvenom radu koji je Višnji uvek postavljao kao zahtev – kao što je rad na opskrbi životom i rad na negovanju ljudi – ili o određenim posebnim zadacima koje je Višnji naložio, lažne starešine ne znaju kako da ih obave i nisu kadri za to. Oni te zadatke samo delegiraju drugima, pa smatraju svoj posao obavljenim. Rade tačno onoliko koliko im je Višnji naložio i nešto malo preduzimaju tek kada ih nateraju; inače su neaktivni i nemarni – to su lažne starešine. Šta je lažni starešina? U najkraćim crtama, to je neko ko ne obavlja stvaran posao, ko ne obavlja svoj posao starešine, ozbiljno zanemaruje svoju odgovornost u najvažnijem i presudnom radu i ništa ne preduzima – to je lažni starešina. Lažne starešine se bave samo površnim opštim poslovima, pa to mešaju sa obavljanjem stvarnog posla, a u stvarnosti, kada je reč o njihovom poslu starešine i o presudnom radu koji im je dodelila Božja kuća, oni ništa od toga ne rade dobro. Pored toga, često se javljaju problemi u raznim segmentima crkvenog rada koje je potrebno da reši starešina, koji nije u stanju da ih reši, pa često zauzme stav izbegavanja, te braća i sestre ne mogu da ga nađu kada žele da reše neki problem. Ako i uspeju da nađu starešinu, on ih izbegava pod izgovorom da je prezauzet poslom, te braću i sestre moli da sami čitaju Božje reči i tragaju za istinom kako bi samostalno rešili svoje probleme, dok se on sam ne meša. To na kraju dovodi do nagomilavanja prevelikog broja nerešenih problema, čime se zaustavlja napredak svih radnih zadataka, pa dolazi do zastoja

crkvenog rada. To je posledica toga da lažne starešine ne obavljaju stvaran posao. Lažne starešine nikada nisu ozbiljne ni marljive u pogledu svojih osnovnih odgovornosti, niti tragaju za istinom kako bi rešili razne probleme. To znači da će lažne starešine sigurno biti nesposobne za obavljanje stvarnog posla i rešavanje bilo kakvih problema. Ono u čemu se lažne starešine ističu je propovedanje reči i doktrina, izvikivanje slogana i ubeđivanje drugih, te fokusiranje isključivo na bavljenje radom na opštim poslovima. Kada je reč o osnovnom crkvenom radu koji im je Božja kuća poverila, kao što je opskrba životom i razgovor u zajedništvu o istini u cilju rešavanja problema, oni to ne umeju da rade, ne obučavaju se da bi naučili i nisu kadri da reše nikakve stvarne probleme – to su lažne starešine.

Neke lažne starešine, kada se od njih zatraži da vode rad na izradi tekstova kao što je pisanje scenarija, pisanje tekstova o iskustvenom svedočenju i drugi konkretni zadaci, misle da, pošto je u pitanju samo usmeravanje, oni ne moraju da obave nikakav konkretan posao, već se samo okolo motaju. „Džang", kažu, „kako napreduje tvoj tekst?" „Još malo pa je gotov." „Li, imaš li kakve teškoće sa pisanjem onog scenarija?" „Imam, možeš li da mi pomogneš da ih rešim?" „Možete o tome da porazgovarate među sobom. Molite se malo više." Ne samo da te lažne starešine braću i sestre ne usmeravaju i da im ne pomažu, već se ne fokusiraju ni na to da dobro obave sopstveni posao, već samo tumaraju naokolo i žive laganim i udobnim životom. Spolja deluje da kontrolišu posao, ali u stvarnosti ne rešavaju nikakve probleme – nisu ništa drugo do najobičnije birokrate! Oni sposobni funkcioneri u nekim zemljama u svetu nevernika podjednako su iskvarena ljudska bića, ali čak su i oni daleko bolji od tih lažnih starešina, kojima fali osećaj odgovornosti kakav imaju ti funkcioneri. Tako su, na primer, nakon izbijanja pandemije, zemlje u čitavom svetu počele da sprovode preventivne mere. Na kraju se većina tih zemalja složila da su preventivne mere koje je preduzeo Tajvan delotvorne, što ukazuje na to da su tajvanski državni službenici obavili svoje zadatke u vezi sa odgovorom na pandemiju prema najvišim standardima i krajnje detaljno. Zaista je divljenja vredno to da su jedna svetovna država i državni službenici i političari iskvarenog čovečanstva izvršili zadatak prema najvišim standardima i toliko detaljno. Mnogi evropski državni službenici bili su spremni da posete Tajvan i da uče od njega; sa te tačke gledišta, državni službenici Tajvana bili su daleko superiorni u odnosu na državne službenike ostalih nacija. Sama činjenica da je većina njihovih državnih službenika bila u stanju da obavi konkretan posao i da dâ sve od sebe da ispuni svoje odgovornosti dokazuje da su ti državni službenici bili na visini zadatka. Neke starešine i delatnici u crkvi uvek su nemarni kada obavljaju svoje dužnosti, pa ma koliko ih orezivali, od toga nema vajde. Ja smatram da karakter tih starešina i delatnika nije ravan čak ni karakteru funkcionera iz sveta nevernika koji su u stanju da obave stvaran posao. Većina njih tvrdi da veruje u Boga i da stremi ka istini, ali u stvarnosti nisu voljni da plate cenu. Opskrbljeni su sa toliko istine, a oni ipak imaju takav stav prema obavljaju svoje dužnosti. Rezultat je taj da svi oni postaju lažne starešine, koji uveliko podbacuju u poređenju sa boljim državnim

službenicima! Moji zahtevi od ljudi u stvari nisu visoki; Ja ne zahtevam od ljudi da razumeju previše istina ni da budu previsokog kova. Minimalni standard jeste da čovek postupa savesno i da ispunjava svoje odgovornosti. Ako ništa drugo, onda treba u najmanju ruku da budeš dostojan svog hleba nasušnog i naloga koji ti je Bog dao; to je dovoljno. Ali Božje delo je uznapredovalo do ove faze, a da li je mnogo ljudi u stanju da postupa savesno? Vidim da neki funkcioneri u demokratskim zemljama govore i postupaju iskreno. Ne preteruju i ne izgovaraju uzvišene teorije, jezik im je naročito rigorozan i iskren i u stanju su da se pobrinu o velikom broju stvarnih problema. Njihov rad je zaista veoma dobar, istinski odražava njihov integritet i njihovu ljudskost. Gledajući većinu starešina i delatnika u crkvi sada, oni u svom radu otaljavaju i nemarni su, nisu ostvarili mnogo dobre rezultate i nisu u potpunosti ispunili svoje odgovornosti. Pošto postanu starešine, pretvaraju se u verske službenike, ponašaju se nadmeno, izdaju naređenja i postaju birokrate. Fokusiraju se samo na uživanje u prednostima svog statusa i vole da ih svi prate naokolo i da se vrte oko njih. Retko stvaraju duboke veze sa običnim vernicima kako bi rešili stvarne probleme. U srcima se sve više udaljavaju od Boga. Takve lažne starešine i lažni delatnici sasvim su nepopravljivi! Tako sam mukotrpno u zajedništvu razgovarao o istini, a te lažne starešine i delatnici ipak to nisu usvojili, tvrdoglavo se drže svojih pogrešnih ideja i ravnodušni su. Njihov stav prema dužnostima uvek je nemaran i nemaju ni najmanju nameru da se pokaju. Vidim da su ti ljudi bez savesti, bez razuma, uopšte nisu ljudska bića! Onda razmišljam: je li potrebno da sa takvim ljudima i dalje uporno u zajedništvu razgovaram o tim istinama? Je li potrebno da taj razgovor bude toliko konkretan? Je li potrebno da trpim tu patnju? Jesu li te reči suvišne? Posle kraćeg razmišljanja, odlučujem da moram i dalje da govorim, pošto su te reči, iako nemaju uticaja na ljude lišene svake trunke savesti i razuma, korisne za one koji su, iako nešto lošijeg kova, u stanju da prihvate istinu i da iskreno obavljaju svoje dužnosti. Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao i ne ispunjavaju svoje odgovornosti, ali oni koji streme ka istini naučiće lekcije, postaće nadahnuti i naći će iz tih reči i stvari put praktičnog delovanja. Život-ulazak nije tako jednostavan; ako nemaju nekoga da ih podrži i da ih opskrbi, da im razloži i obrazloži svaki aspekt istine, ljudi su veoma slabi, često se nalaze u stanju bespomoćnosti i zbunjenosti, stanju negativnosti i pasivnosti. Stoga često, kada vidim te lažne starešine, gubim motivaciju da im besedim. Ipak, kada pomislim na patnju koju trpe i cenu koju plaćaju oni koji iskreno veruju u Boga i koji odano obavljaju svoje dužnosti, Ja se predomislim. I to samo iz ovog razloga: čak i ako je 30 do 50 ljudi – ili barem 8 ili 10 ljudi – u stanju da se iskreno daje i bude odano u obavljanju svojih dužnosti, i voljno je da sluša i da se pokorava, onda se isplati izgovarati te reči. Ne bih u Sebi našao motivaciju da govorim i u zajedništvu razgovaram sa onima koji nemaju savesti ni razuma; razgovor sa tim ljudima deluje zamorno i jalovo. Većina vas u svojim dužnostima ne stremi ka istini i ne plaća cenu – nemate breme i niste odani, samo otaljavate u svojim postupcima i nerado činite stvari u nadi da ćete zadobiti blagoslove. Slušanje ovih reči za vas je u stvari jedna

nezaslužena usluga. Šlepujete se uz one koji iskreno obavljaju svoje dužnosti, koji zaista plaćaju cenu, koji poseduju odanost i breme i koji su voljni da sprovode istinu u delo. Ove reči su namenjene tim ljudima, a vi dobijate nezasluženu uslugu kada ih slušate. Ako stvari pogledamo iz te perspektive – tačnije, da većina vas ima stav da u obavljanju svojih dužnosti samo otaljava bez ikakve ozbiljnosti – onda niste dostojni ovih reči. Zašto ste nedostojni? Zato što čak i kada slušate, sve je uzalud; ma koliko toga da je rečeno i ma koliko detaljno, vi se samo pretvarate da slušate, ne sprovodite te reči u delo ma koliko da ste shvatili kada ste ih saslušali. Kome treba izgovarati te reči? Ko je dostojan toga da ih čuje? Zaslužuju da ih slušaju samo oni koji su voljni da plate cenu, koji su u stanju da se iskreno daju i koji su odani svojim dužnostima i svom nalogu. Zašto kažem da oni zaslužuju da slušaju? Zato što su oni, kada razumeju nešto istine koju su čuli, u stanju da je sprovedu u delo i sprovode u delo ono što razumeju; nisu lukavi i ne zabušavaju, a prema istini i prema Božjim zahtevima se odnose sa stavom iskrenosti i čežnje, u stanju su da vole i da prihvate istinu. Stoga, pošto saslušaju te reči, one na njih imaju uticaja i postižu rezultat.

13. februar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (5)

Na poslednjem okupljanju razgovarali smo o petoj stavci odgovornosti starešina i delatnika. Tokom razgovora o petoj stavci, raščlanili smo neke od ispoljenja i postupaka lažnih starešina i završili smo razgovor o toj stavci. Sada ćemo se posvetiti šestoj i sedmoj stavci odgovornosti starešina i delatnika. Koji je konkretan sadržaj ove dve stavke? (Šesta stavka: Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost. Sedma stavka: Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu.) Hajde onda da raščlanimo razne postupke i ispoljenja lažnih starešina u vezi sa ove dve stavke. Te dve stavke pripadaju istoj kategoriji, koja se odnosi na unapređivanje, gajenje i upotrebu svih vrsta ljudi u crkvi. Hajde prvo da u zajedništvu razgovaramo o načelima Božje kuće o unapređivanju i gajenju svih vrsta kvalifikovanih talenata. Zar onda, na taj način, u osnovi nećete moći da shvatite neka od načela kojih bi starešine i delatnici trebalo da se pridržavaju prilikom obavljanja ovog posla? Možda ćete pomisliti: „Kao starešine i delatnici, često dolazimo u kontakt s tim pitanjima, već smo upoznati s tim radom i imamo neko iskustvo u njemu, pa čak i ako Ti ne bi ništa više rekao o tome, nama je to jasno, i Ti ne moraš posebno da govoriš o tome u zajedništvu.” Znači, nema potrebe za zajedništvom o tome? (Potrebna nam je Tvoja beseda o tome. Još uvek nismo dokučili načela u tom pogledu, a postoje i neki talentovani ljudi koje još uvek ne umemo da prepoznamo.) Većini starešina i delatnika još uvek nije jasno kako da radi ovaj posao; oni trenutno pokušavaju da nađu način da ga obave, a ne mogu baš najtačnije da dokuče načela, tako da i dalje treba da razgovaramo u zajedništvu o pojedinostima.

Šesta stavka: Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost

Značaj Božje kuće koja unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi

Zašto Božja kuća unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi? Da li unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi zarad bavljenja naukom, obrazovanjem i književnošću? Božji izabrani narod već treba da zna da kada Božja kuća unapređuje i gaji različite vrste talentovanih ljudi, ona to ne radi da bi se došlo do neke vrste proizvoda visoke tehnologije i stvorilo čudo, niti da bi se sprovelo istraživanje istorije ljudskog razvoja, a još manje da bi se pravili bilo kakvi planovi za budućnost ljudskog roda. Zašto Božja kuća unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi? Da li vam je to jasno ili nije? (Da bi širila jevanđelje carstva.) Da bi širila jevanđelje carstva – to je jedan od razloga. Šta još? (Da bi svako ko stremi ka istini mogao da ima priliku da vežba.) Tako je, ovaj odgovor je

sasvim razuman i pogađa tačno u cilj. To je zato da bi još više ljudi koji streme ka istini imalo priliku da vežba i da što pre zakorači u istina-stvarnost. Oba odgovora koja ste upravo dali tačna su i precizna. Unapređivanje i gajenje svih vrsta talentovanih ljudi od strane Božje kuće, u jednom pogledu, odnosi se na širenje jevanđelja carstva i na delo Božje, a u drugom pogledu, odnosi se na individualne težnje i ulazak. To su dva sveobuhvatna aspekta. Konkretno, koji je značaj toga što Božja kuća unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi? Koji, konkretno, posao u crkvi obavljaju ti ljudi koji se unapređuju i gaje? Kada Božja kuća unapređuje i gaji osobu da bude vođa tima, nadzornik ili crkveni starešina ili delatnik, da li ona postaje zvaničnik? (Ne.) Božja kuća unapređuje i gaji ljude tako da mogu da budu odgovorni za određene projekte ili poslove u okviru različitih radnih stavki crkve, kao što su rad na jevanđelju, rad na tekstu, rad na filmskoj produkciji, rad na zalivanju, kao i na nekim opštim poslovima i tako dalje. Dakle, kako oni obavljaju te konkretne poslove? Preduzimanjem raznih stavki crkvenog rada u skladu sa Božjim zahtevima, sa istina-načelima Božjih reči i sa radnim aranžmanima Božje kuće, i time svoju dužnost izvršavaju u skladu sa Božjim zahtevima i postupaju u skladu sa istina-načelima. S obzirom na činjenicu da se ti ljudi unapređuju i gaje za obavljanje posla, ni zvanična funkcija ni status nisu ono što im omogućava da dobro rade svoj posao. Umesto toga, oni moraju da poseduju određeni kov da bi mogli da iznesu određeni posao, to jest da bi izneli ono što im je Bog poverio da urade, ili, drugim rečima, dužnost i obavezu koja nosi odgovornost. To je konkretan značaj i definicija unapređivanja i gajenja raznih vrsta talentovanih pojedinaca, kao što je pomenuto u šestoj stavci odgovornosti starešina i delatnika. Stoga, u unapređivanju i gajenju ljudi, cilj Božje kuće jeste da odgaji sve vrste talentovanih ljudi da dobro obavljaju različite crkvene poslove u skladu sa Božjim zahtevima i sa radnim aranžmanima Božje kuće; te ljude treba osposobiti da iznesu razne konkretne zadatke crkve. Istovremeno, Božja kuća gaji i obučava te ljude kako da razmišljaju o Božjim rečima, kako da u zajedništvu razgovaraju o istini i kako da postupaju u skladu s načelima, navodeći ih da primenjuju istinu, da žive po Božjim rečima i da uđu u istina-stvarnost, i omogućujući im da imaju istinska iskustva i svedočenja, nakon čega mogu da vode, zalivaju i opskrbljuju druge i da dobro obavljaju razne poslove za crkvu. Istovremeno, Božji izabrani narod može da bude osposobljen da se pokorava Bogu, da svedoči o Bogu i da ispuni dužnost propovedanja jevanđelja. S jedne strane, metod primene u unapređivanju i gajenju svih vrsta talentovanih ljudi jeste u tome da se ljudi predvode u primeni i doživljavanju Božjih reči, u samospoznaji, u odbacivanju svojih iskvarenih naravi i u ulasku u istina-stvarnost. S druge strane, na starešinama i delatnicima je da koriste svoje praktično iskustvo odanosti i pokornosti kako bi ljude gajili i vodili u ispunjavanju dužnosti i u davanju jasnih svedočanstava o Bogu. To su dva glavna puta primene u gajenju raznih vrsta talentovanih ljudi. To je konkretan rad koji je uključen u unapređivanje i gajenje raznih vrsta talentovanih ljudi, a to je i pravi značaj njihovog unapređivanja i gajenja.

Potrebni kriterijumi za razne vrste talentovanih ljudi koje Božja kuća unapređuje i gaji

I. Potrebni kriterijumi za starešine, delatnike i nadzornike raznih stavki rada

Na koga se odnose „razne vrste talentovanih ljudi koje crkva unapređuje i gaji”? Koje okvire to obuhvata? Prva je vrsta ljudi koji mogu da budu nadzornici raznih stavki rada. Koja su zahtevana merila za nadzornike raznih stavki rada? Postoje tri glavna. Prvo, oni moraju da budu sposobni da sagledaju istinu. Samo oni koji istinu mogu da sagledaju čisto, bez iskrivljavanja i izvlačenja zaključaka jesu ljudi dobrog kova. Ljudi dobrog kova moraju, u najmanju ruku, da imaju duhovno razumevanje i da budu u stanju da samostalno jedu i piju reči Božje. U procesu jedenja i pijenja Božjih reči, oni moraju da budu u stanju da samostalno prihvate sud, grdnju i orezivanje Božjim rečima i da traže istinu kako bi razrešili sopstvene predstave, zamisli i kvarenje sopstvene volje, kao i da bi razrešili svoje iskvarene naravi – ako dostignu to merilo, to znači da znaju kako da dožive delo Božje, a time se ispoljava dobar kov. Drugo, oni moraju da nose breme za rad crkve. Ljudi koji zaista nose breme imaju ne samo elan, već i istinsko životno iskustvo, oni shvataju neke istine i mogu da prozru neke probleme. Oni vide da u crkvenom delu i u Božjem izabranom narodu postoje mnoge poteškoće i problemi koje treba razrešiti. Oni to vide svojim očima i u svom srcu brinu o tome – to znači nositi breme za rad crkve. Ako je neko samo dobrog kova i sposoban je da shvati istinu, ali je lenj, žudi za telesnim udobnostima, nije voljan da radi pravi posao, već, kada mu Svevišnji zada rok da završi neki posao, a on ne može potpuno da se izvuče iz toga, onda uradi samo delić tog posla – to je osoba koja ne nosi nikakvo breme. Ljudi koji ne nose breme jesu ljudi koji ne streme ka istini, ljudi bez osećaja za pravdu i zaludnici koji se po ceo dan prejedaju, ne razmišljajući ozbiljno ni o čemu. Treće, oni moraju da poseduju radnu sposobnost. Šta znači „radna sposobnost”? Jednostavno rečeno, to znači da mogu ne samo da ljudima dodele posao i daju im uputstva, već mogu i da identifikuju i reše probleme – to znači posedovati radnu sposobnost. Pored toga, potrebne su im i organizacione veštine. Osobe sa organizacionim veštinama posebno su vešte u spajanju ljudi, u organizovanju i uređivanju posla i u rešavanju problema, a prilikom organizovanja posla i rešavanja problema, mogu temeljno da ubede ljude i navedu ih da budu poslušni – to znači imati organizacione sposobnosti. Oni koji zaista imaju radnu sposobnost mogu da obavljaju određene poslove koje je uredila Božja kuća i to mogu da rade brzo i odlučno bez ikakve aljkavosti, i štaviše, mogu dobro da obavljaju razne poslove. To su tri merila Božje kuće za gajenje starešina i delatnika. Ako neko ispuni ta tri merila, on je redak, talentovan pojedinac i treba ga odmah unaprediti, gajiti i obučiti; nakon što on to primenjuje neko vreme, može da preuzme posao. Nema potrebe da za onoga ko ima kov, ko nosi breme i poseduje radnu sposobnost, ljudi uvek brinu i nema potrebe da ga nadgledaju i podstiču u radu. On ima vlastitu inicijativu, zna koji poslovi treba da se urade u koje vreme, koje poslove treba pregledati i nadzirati, a koje

poslove treba pretresti ili pažljivo nadgledati. On je vrlo svestan svega toga. Takvi ljudi su relativno pouzdani i postojani u svom poslu i neće dovesti do većih problema. Čak i ako dođe do problema, to će biti trivijalna pitanja koja ne utiču na širu sliku i Bog ne treba da brine o poslu koji ti ljudi obavljaju. Samo oni koji zaista mogu da budu samostalni u svom poslu zaista poseduju radnu sposobnost. Oni koji ne mogu da budu samostalni i uvek im je potrebno da drugi brinu o njima, da drugi paze na njih, nadgledaju ih, pa čak i da ih drže za ruku i podučavaju ih šta da rade, vrsta su ljudi koji imaju izuzetno loš kov. Rezultati posla koji rade ljudi običnog kova svakako su obični, i tim ljudima su potrebni drugi da paze na njih i nadgledaju ih pre nego što oni uspeju bilo šta da urade. Nasuprot tome, ljudi dobrog kova mogu da stanu na svoje noge posle obuke određenog trajanja, i svaki put kada im Svevišnji izda uputstva za neki zadatak i kada u zajedništvu besedi o nekim načelima, oni mogu da dokuče načela, mogu da obave posao u skladu s njima i da, u osnovi, slede pravi kurs bez prevelikih odstupanja ili propusta, te da postignu rezultate koje bi trebalo da postignu – to znači posedovati radnu sposobnost. Na primer, Božja kuća poziva da se crkva očisti i da se antihristi i zli ljudi identifikuju i izbace iz crkve, a vrsta ljudi koja poseduje radnu sposobnost u osnovi ne odstupa od zadatka dok ga obavlja. Jednom kada se antihrist pojavi, u najmanju ruku je potrebno oko pola godine da se on otkrije i ukloni. Za to vreme, oni koji imaju radnu sposobnost mogu da ih identifikuju, da u zajedništvu razgovaraju o istini da bi raščlanili antihristova ispoljenja i da braći i sestrama pomognu da ga prepoznaju i da ne budu navedeni na pogrešan put, čime im omogućavaju da krenu da zajedno razotkriju i izopšte antihrista. Kada se antihristi ili zli ljudi pojave u radnom okviru ljudi koji poseduju radnu sposobnost, u osnovi, većina braće i sestara ne biva navedena na pogrešan put, niti pada pod njihov uticaj. Samo nekoliko zbunjenih ljudi i onih veoma lošeg kova bude navedeno na pogrešan put, i to je normalna pojava. Ljudi koji su dobrog kova i koji poseduju radnu sposobnost mogu da postignu te rezultate u svom radu, i takvi ljudi poseduju istina-stvarnost i u skladu su s merilom kao starešine i delatnici.

Među raznim vrstama talentovanih ljudi koje sam upravo pomenuo, prva vrsta su bili oni koji mogu da budu nadzornici raznih stavki rada. Prvi uslov za njih jeste da imaju sposobnost i kov da sagledaju istinu. To je minimalan uslov. Drugi zahtev je da nose breme – to je neizostavno. Neki ljudi shvataju istinu brže od običnih ljudi, imaju duhovno razumevanje, dobrog su kova, poseduju radnu sposobnost i, nakon nekog vremena primene, svakako mogu da se osamostale. Ali, postoji ozbiljan problem s tim ljudima – oni ne nose nikakvo breme. Vole da jedu, piju, zabavljaju se i bazaju naokolo. Oni su veoma zainteresovani za te stvari, ali, ako se od njih traži da urade neki konkretan posao koji zahteva da trpe nevolje, da plate ceh i da se malo suzdrže, oni postaju bezvoljni i tvrde da imaju neku bolest ili muku, te da se celim bićem osećaju neprijatno. Oni su neobuzdani i nedisciplinovani, ležerni, tvrdoglavi i raskalašni. Jedu, spavaju i zabavljaju se kad god žele, a posao rade samo kada su za njega raspoloženi. Ako im je posao malo težak ili zamoran, gube interesovanje i više ne žele da obavljaju svoju dužnost. Da

li to znači nositi breme? (Ne.) Ljudi koji su lenji i žude za telesnim udobnostima nisu oni koje treba unaprediti i gajiti. Ima i ljudi čiji je kov više nego odgovarajući za neki posao, ali, nažalost, oni naprosto ne nose breme, ne vole da preuzimaju odgovornost, ne vole nevolje i ne vole da brinu. Oni ne obraćaju pažnju na posao koji treba da rade, a čak i da su ga svesni, ne žele da se njime bave. Da li su ljudi te vrste kandidati za unapređivanje i gajenje? Svakako da nisu; ljudi moraju da nose breme da bi bili unapređeni i gajeni. Nošenje bremena se takođe može opisati kao nošenje osećaja odgovornosti. Osećanje odgovornosti ima više veze sa ljudskošću; nošenje bremena odnosi se na jedno od merila koje Božja kuća koristi za procenu ljudi. Oni koji nose breme, dok uz to poseduju još dve stvari – sposobnost i kov da sagledaju istinu, i radnu sposobnost – vrsta su ljudi koji se mogu unaprediti i gajiti, a ljudi te vrste mogu da budu nadzornici raznih stavki rada. To su neophodna merila za unapređivanje i gajenje ljudi da postanu razne vrste nadzornika, a ljudi koji ispunjavaju ta merila kandidati su za unapređenje i gajenje.

II. Potrebni kriterijumi za talentovane ljude u različitim profesijama koji poseduju posebne talente ili darove

Pored vrste ljudi koji mogu da budu nadzornici raznih stavki rada, drugi tip ljudi koji se mogu unaprediti i usavršavati su oni koji poseduju posebne talente ili darove, ili koji su savladali neke profesionalne veštine. Koji je standard Božja kuća odredila za usavršavanje ovakvih ljudi u vođe timova? Prvo pogledajte njihovu ljudskost – sve dok donekle vole pozitivne stvari i nisu zli ljudi, to je dovoljno. Neki ljudi bi mogli da pitaju: „Zašto se od njih ne traži da budu neko ko stremi ka istini?” Zato što vođe timova nisu crkvene starešine ili delatnici niti rade na zalivanju, pa bi zahtev da zadovolje standard stremljenja ka istini bio za većinu njih prevelik i nedostižan. To se ne traži od ljudi koji se bave opštim poslovima i konkretnim stručnim zadacima; da je tako, samo bi nekolicina ispunjavala uslove, tako da su standardi morali da se spuste. Sve dok ljudi razumeju svoju profesiju i sposobni su da preuzmu posao, a ne čine zlo i ne ometaju, onda je to dovoljno. Ako će ti ljudi, koji su stručni u nekim veštinama i profesijama i koji imaju određene prednosti, obavljati posao koji zahteva izvesno poznavanje veštine i povezan je sa njihovim zanimanjem u kući Božjoj, onda sve dok su relativno bezazleni i ispravni po pitanju karaktera, dok nisu zli, dok nemaju iskrivljena shvatanja i dok su sposobni da istrpe teškoće i spremni da plate cenu, onda je to dovoljno. Dakle, prvi uslov za gajenje takvih ljudi da budu vođe timova jeste da moraju donekle da vole pozitivne stvari i da, pored toga, moraju da budu u stanju da istrpe nevolje i da plate ceh. Šta još? (Moraju da imaju čestit karakter, da ne budu zli i da nemaju iskrivljeno shvatanje.) Njihov karakter mora da bude u određenoj meri čestit, oni ne smeju da budu zli ljudi i ne smeju da imaju iskrivljeno shvatanje. Neki ljudi bi mogli da se zapitaju: „Da li njihova sposobnost da sagledaju istinu može da se smatra visokom? Kada čuju istinu, mogu li se probuditi za istina-stvarnost i ući u istina-stvarnost?” Nema potrebe zahtevati sve to; dovoljno je

zahtevati da takvi ljudi nemaju iskrivljeno razumevanje. Kada ljudi koji nemaju iskrivljeno razumevanje rade svoj posao, jedna od prednosti je da verovatno neće izazvati prekide niti učiniti nešto besmisleno. Na primer, Božja kuća je neprestano govorila o načelima u vezi sa bojom kostima glumaca, koji bi trebalo da budu dostojanstveni, pristojni i raznobojni, a ne bezbojni. Ipak, još uvek postoje oni koji naprosto ne mogu da vide smisao u onome što im se kaže, ne razumeju ono što čuju, nisu u stanju da shvate i nisu u stanju da identifikuju načela unutar ovih zahteva Božje kuće, te na kraju biraju kostime koji su svi sivi – zar to nije iskrivljeno razumevanje? (Jeste.) To znači imati iskrivljeno razumevanje. Šta uglavnom znači relativno voleti pozitivne stvari? (Biti sposoban da prihvatiš istinu.) Tako je. To znači biti u stanju da prihvatiš reči i stvari koje su u skladu sa istinom, i da budeš u stanju da prihvatiš i pokoriš se Božjim rečima i svim aspektima istine. Bez obzira na to da li takvi ljudi mogu da sprovedu te stvari u delo, u najmanju ruku, duboko u sebi ne smeju da se opiru niti im se te stvari smeju gaditi. Takvi ljudi su dobri ljudi, a kolokvijalno se može reći da su pristojni ljudi. Koje su karakteristike pristojnih ljudi? Oni osećaju gađenje, odvratnost i prezir prema zlim delima koja nevernici vole da čine, kao i prema zlim trendovima koje nevernici slede. Na primer, trendovi u neverničkom svetu zagovaraju zle sile, a mnoge žene teže da se udaju za nekog bogatog ili da budu nečije ljubavnice. Zar to nije rđavo? Takve stvari su posebno odvratne ljudima koji vole istinu, a neki kažu: „Čak i da ne mogu da nađem nekoga za koga bih se udala, čak i da umirem od nemaštine, nikada se ne bih ponašala kao neki od tih ljudi.” Drugim rečima, oni preziru i nipodaštavaju takve ljude. Jedna od karakteristika pristojnih ljudi jeste da smatraju da su zli trendovi gadni i odvratni, i da preziru one koji su pali u zamku takvih trendova. Ti ljudi su prilično čestiti; kada se pomene verovanje u Boga i da treba biti dobra osoba, ići ispravnim putem, obožavati Boga i kloniti se zla, da treba izbegavati zle trendove i izbegavati svako zlo ponašanje u svetu, duboko u sebi osećaju da je to nešto dobro. Bez obzira na to da li su u stanju da pristupe postizanju svega toga i bez obzira na to koliko je velika njihova rešenost da veruju u Boga i da idu pravim putem, na kraju krajeva, duboko u sebi, oni žude da žive u svetlosti i žude da budu na mestu gde pravednost ima moć. Takvi čestiti ljudi jesu oni koji u dobroj meri vole pozitivne stvari. Oni koji treba da budu unapređeni i gajeni u Božjoj kući moraju u najmanju ruku da poseduju karakter čestite ljudskosti i ljubavi prema pozitivnim stvarima. To je takođe prvo potrebno merilo za unapređenje talentovanih ljudi koji imaju stručne veštine i sposobnosti. Drugo merilo je da takvi ljudi moraju da budu u stanju da trpe nevolje i da plate ceh. Odnosno, kada je reč o ciljevima ili o poslu do kojih im je mnogo stalo, u stanju su da ostave po strani sopstvene želje, da ostave po strani telesna zadovoljstva ili udoban život, pa čak i da se odreknu sopstvenih budućih izgleda. Štaviše, malo nevolja ili malo umora za njih nije velika stvar; sve dok rade nešto smisleno i za šta veruju da je ispravno, rado se odriču telesnih zadovoljstava i koristi – ili, u najmanju ruku, imaju rešenost i želju da to učine. Neki ljudi kažu: „Ponekad ta osoba još žudi za telesnim udobnostima: ponekad želi duže da spava ili da jede dobru hranu, a

ponekad želi besciljno da luta ili da se glupira – ali, ona uglavnom jeste u stanju da trpi nevolje i da plati ceh, samo što je ponekad raspoloženje navodi na takve misli. Da li bi trebalo to da smatramo problemom?" Ne bi trebalo. Bilo bi previše tražiti da ljudi potpuno ostave po strani telesna zadovoljstva, osim u posebnim okolnostima. Uopšteno govoreći, kada takvim ljudima zadaš neki posao, bez obzira na veličinu i težinu tog posla, bez obzira da li je to nešto što oni vole da rade, bez obzira koliko velike nevolje moraju da podnose ili koju cenu moraju da plate, sve dok taj posao njima dodeljuješ, garantovano je da će ga uraditi najbolje što mogu, i to tako da nećeš morati da paziš na njih niti da ih nadgledaš. Takvi ljudi mogu da trpe nevolje i da plate ceh, a to je još jedno ispoljenje pristojnih ljudi. Šta znači biti u stanju da trpiš nevolje i da platiš ceh? Znači da budeš temeljan, izuzetno posvećen i pažljiv, da budeš spreman da istrpiš bilo kakve nevolje i da platiš bilo koju cenu da bi se stvari obavile kako treba. Takvi ljudi, kada je reč o obavljanju zadataka, održavaju svoja obećanja i pouzdani su, za razliku od ljudi koji su proždrljivi i besposleni, koji vole dokolicu i preziru rad, a zarada im je najvažnija. Ti ljudi ne drže svoja obećanja, stalno lažu da bi obmanuli i nagovorili druge, i ne ustručavaju se da lažu i lažno se kunu da bi postigli svoje ciljeve – Bog neće spasiti te ljude. Bog voli poštene ljude. Samo pošteni ljudi drže reč i odani su svojim dužnostima, a Bog može da spasi samo one koji mogu da trpe nevolje i da plate ceh da bi ispunili Božji nalog. Da bude u stanju da trpi nevolje i da plati ceh druga je karakteristika i ispoljenje koje čovek treba da poseduje da bi bio unapređen i gajen u Božjoj kući. Treće merilo nije iskrivljeno u čovekovom shvatanju. To jest, kada sasluša Božje reči, čovek je barem u stanju da zna na šta se te reči odnose, može da vidi smisao u onome što Bog govori, i da njegovo shvatanje nije devijantno ili besmisleno. Na primer, ako govorite o plavoj boji, neće je pogrešno protumačiti kao crnu, a ako govorite o sivoj boji, neće je pogrešno protumačiti kao ljubičastu. To je minimum minimuma. Čak i ako je ponekad njegovo shvatanje iskrivljeno, kada drugi to istaknu, on to može da prihvati, a ako vidi da neko drugi ima čistije shvatanje od njega samog, on to može spremno da prihvati – ta vrsta osobe ima čisto shvatanje. Četvrto, ne smeju biti zli ljudi. Da li je ovo lako razumeti? Ne biti zla osoba znači učiniti barem jednu stvar: kada nakon neuspeha u postizanju onoga što je od njih tražila Božja kuća ili nakon kršenja načela i pogrešnog postupanja bivaju orezani, takvi ljudi moraju da budu u stanju da prihvate i da se pokore, bez otpora i bez širenja negativnosti ili predstava. Pored toga, u kojoj god grupi da se nađu, oni mogu da se slažu sa većinom ljudi i da s njima skladno funkcionišu. Čak i kada ih neko povredi neprijatnim rečima, oni to mogu da trpe bez zlopamćenja, a ako ih neko zlostavlja, zlo ne uzvraćaju zlom, već, umesto toga, samo usvajaju mudre načine da se drže na distanci i da se klone. Iako takvi pojedinci ne mogu da budu pošteni ljudi, u najmanju ruku su prilično bezazleni i ne čine zlo, a ako ih neko uvredi, ne svete se, ne muče drugu osobu niti je tlače. Štaviše, takvi ljudi ne pokušavaju da uspostave sopstvena nezavisna kraljevstva, ne deluju u suprotnosti sa Božjom kućom, ne šire predstave o Bogu, ne pokušavaju da donose sud o Njemu niti čine bilo šta što remeti ili izaziva ometanje.

Gornje četiri tačke osnovni su kriterijumi za unapređivanje i gajenje talentovanih ljudi koji imaju neke sposobnosti i koji imaju neke stručne veštine. Sve dok ispunjavaju ova četiri kriterijuma, u osnovi mogu da preuzmu neke dužnosti i da obavljaju neke poslove na odgovarajući način.

Neki ljudi mogu da se zapitaju: „Kako to da kriterijumi koje talentovani ljudi treba da ispune da bi bili unapređeni i gajeni ne uključuju shvatanje istine, posedovanje istina-stvarnosti niti sposobnost da se boje Boga i da se klone zla? Kako to da ne uključuju sposobnost da se spozna Bog, sposobnost da se pokori Bogu, bude odan Bogu i da se bude stvoreno biće u skladu s merilom? Jesu li te stvari zanemarene?" Recite Mi, ako neko shvata istinu i ako je ušao u istina-stvarnost, i ako je u stanju da se pokori Bogu, i ako je odan Bogu, i ima bogobojažljivo srce i čak je spoznao Boga, ako mu se neće odupirati i ako je stvoreno biće u skladu s merilom, da li ga i dalje treba gajiti? Ako je zaista sve to postigao, zar rezultat gajenja nije već ostvaren? (Jeste.) Zato zahtevi za unapređenje i gajenje talentovanih ljudi ne sadrže te kriterijume. Pošto se kandidati unapređuju i gaje iz redova ljudskih bića koja ne shvataju istinu i koja su puna iskvarenih naravi, nemoguće je da ti kandidati koji se unapređuju i gaje već imaju istina-stvarnost ili da su se već u potpunosti pokorili Bogu, a kamoli da su već apsolutno odani Bogu, i oni su svakako još dalje od spoznaje Boga i od posedovanja bogobojažljivog srca. Kriterijumi koje talentovani ljudi svih vrsta prvenstveno treba da ispune da bi bili unapređeni i gajeni jesu oni koje smo upravo pomenuli – oni su najrealniji i najkonkretniji. Neke lažne starešine kažu: „Mi ovde nemamo talentovane ljude koji mogu da se unaprede i gaje. Taj i taj ne shvata istinu, taj i taj čini stvari bez bogobojažljivog srca, taj i taj ne može da prihvati da bude orezan, taj i taj nije odan…" i tako dalje, iznoseći čitavu gomilu mana. Šta te lažne starešine hoće da kažu time? Kao da ti ljudi ne mogu da se unaprede i gaje jer ne shvataju istinu, i ne doživljavaju Božje delo, i još uvek nemaju istina-stvarnost, i tako dalje, dok su same starešine mogle da postanu starešine jer već imaju neko praktično iskustvo i poseduju istina-stvarnost. Zar to nije ono što te lažne starešine hoće da kažu? U njihovim očima, niko nije tako dobar kao oni, i niko osim njih samih nije podoban da bude starešina. To je nadmena narav lažnih starešina; kada je u pitanju unapređenje i gajenje ljudi od strane Božje kuće, oni su puni predstava i zamisli.

III. Potrebni kriterijumi za radnike na opštim poslovima

Upravo sam pomenuo dve vrste ljudi na čije se gajenje Božja kuća usredsređuje. Jedna vrsta su ljudi koji mogu da budu starešine i delatnici, a druga vrsta su ljudi koji mogu da preduzmu razne stručne poslove. Postoji još jedna vrsta ljudi. Za njih se ne može reći da poseduju posebne vrline ili stručne veštine; njihov rad ne uključuje nikakvu naprednu tehnologiju, to jest, ti ljudi obavljaju određene opšte poslove u crkvi, bave se nekim pitanjima koja su strana suštinskom radu crkve. Oni su vrsta ljudi koji obavljaju opšte poslove. Koji su glavni zahtevi Božje kuće za takve ljude? Najbitniji zahtev jeste da budu u stanju da brane interese Božje kuće, da ne pomažu tuđinima na račun Božje

kuće i da ne prodaju interese Božje kuće da bi se dodvorili Sotoni. To je sve. Bez obzira na to da li se radi o darovitom komunikatoru, o društvenoj eliti ili o posebnom talentu, on treba da bude u stanju da štiti interese Božje kuće kada se bavi spoljnim poslovima za Božju kuću. Šta spada pod interese Božje kuće? Novac, materijalna dobra, ugled Božje kuće i crkve i bezbednost braće i sestara – svaki od tih aspekata je veoma važan. Svako ko je u stanju da brani interese Božje kuće poseduje normalnu ljudskost i dovoljno je čestit i spreman je da primenjuje istinu. Neki ljudi nemaju razboritosti, pa kažu: „Postoji osoba sa zlom ljudskošću, ali ona može da brani rad Božje kuće." Da li je to moguće? (Ne, nije.) Kako zli ljudi mogu da brane rad Božje kuće? Mogu samo da brane sopstvene interese. Stoga, ako je neko zaista u stanju da brani interese Božje kuće, sigurno ima dobar karakter i ljudskost; tu nema greške. Ako neko, kada čini nešto za Božju kuću, pomaže tuđinima na račun Božje kuće i proneverava njene interese, i ne samo da nanosi velike ekonomske i materijalne gubitke Božjoj kući, već i nanosi ogromnu štetu ugledu Božje kuće i crkve, da li je to dobra osoba? Takvi ljudi skoro sigurno nisu dobra stvorenja. Nije ih briga koliko velike materijalne i finansijske gubitke Božja kuća trpi; njima je najvažnije da imaju koristi i da se dodvoravaju nevernicima; ne samo da šalju poklone nevernicima, već im čak stalno čine ustupke tokom pregovora – nije im palo na pamet da se bore za interese Božje kuće. Pa ipak, oni lažu Božju kuću, govoreći kako su obavili posao i branili interese Božje kuće – a, u stvari, rad crkve je već pretrpeo gubitke, a Božju kuću su u velikoj meri iskoristili nevernici. Ako je neki čovek, u svakom pogledu, u stanju da brani interese Božje kuće kada se bavi spoljnim pitanjima, da li je ta osoba dobra osoba? (Jeste.) I ako je takva osoba nesposobna da obavlja bilo koji drugi posao u Božjoj kući i ako je pogodna samo za tu vrstu opštih poslova, da li Božja kuća treba da je unapredi? (Da.) Pored toga što poseduje radnu sposobnost i što može da obavlja svoj posao u skladu s načelima koje zahteva Božja kuća, ona je takođe u stanju da štiti interese Božje kuće, tako da je u skladu s merilima, i takve ljude treba unapređivati. S druge strane, oni koji stalno nanose štetu interesima Božje kuće, koji stalno predstavljaju potencijalni rizik za bezbednost braće i sestara i koji stalno izazivaju štetno dejstvo i posledice po ugled Božje kuće i crkve – takve ljude ne treba unapređivati niti gajiti; ako se unaprede i upotrebe, moraju biti brzo otpušteni. Postoje i neki ljudi koji, dok rade svoj posao, uvek upadnu u nevolje, kao što su saobraćajne nezgode, zbrka u poslovima kojima se bave ili izazivanje sukoba koji se pretvara u neprekidne pritužbe, a ako postoje nedostaci, ne znaju kako da ih isprave. Takvi ljudi su slaboumni, a takođe su i baksuzi i rasipnici. Ako takva osoba postane vođa tima, nadzornik, starešina ili delatnik, ne samo da ubrzo mora biti otpuštena, već mora biti i uklonjena iz crkve. To je zato što je takva osoba recept za katastrofu i baksuzna je. Sve dok jedno ili dvoje takvih ljudi postoje u crkvi, u njoj ne može biti mira. Čini se da takvi ljudi u sebi imaju zle duhove ili da imaju kugu. Ko god dođe u dodir s njima doživeće nesreću, pa takvu osobu treba iskoreniti bez odlaganja. Čak je i izgled tih ljudi pogrešan, pun podlih ili đavolskih osobina ili su odvratno ružni, a svako ko dođe u kontakt s njima osećaće se kao da će nešto loše da

se dogodi. Takvi ljudi moraju da budu otpušteni i uklonjeni, i tek se tada stvari mogu odvijati dobro za crkvu. Unapređivanje i gajenje raznih ljudi u crkvi zahteva poštovanje načela i primenu razlučivanja, kako bi se delovalo u skladu sa načelima. Među različitim vrstama ljudi koji se unapređuju i gaje, postoje oni koji služe kao crkvene starešine i delatnici, oni koji su odgovorni za razne profesije u crkvi, kao i oni koji se bave opštim poslovima za crkvu. Razni kriterijumi koje ovih nekoliko vrsta talentovanih ljudi treba da ispune takođe su jasno definisani. Kada vam budu jasna načela kako da birate starešine i delatnike i kako da unapređujete i gajite ljude, onda će celokupan rad crkve krenuti ispravnim putem.

Neki se mogu zapitati: „Zašto se ti ljudi koji se unapređuju i gaje u Božjoj kući nazivaju talentovanim?" Kada govorimo o talentovanim ljudima, to se odnosi na kandidate za unapređenje i gajenje. Postoje različiti zahtevi za ljude koji mogu da obavljaju različite dužnosti, a pošto su ti takozvani talentovani ljudi u procesu unapređivanja i gajenja, sasvim je dovoljno da oni mogu da ispune kriterijume koje smo upravo pomenuli. Bilo bi nerealno očekivati da ti ljudi već poseduju istina-stvarnost, da već budu pokorni i odani i da su već bogobojažljivi. Dakle, talentovani ljudi o kojima govorimo samo su oni koji poseduju neke od vrlina i integritet koji ljudi sa normalnom ljudskošću treba da imaju, i imaju kov da shvate istinu – kao takvi, oni se smatraju kvalifikovanim To ne znači da su već shvatili istinu i ušli u istina-stvarnost, niti da su već dostigli apsolutnu pokornost Bogu nakon što su prihvatili Njegov sud i grdnju i slične stvari. Naravno, termin „talentovani ljudi" ne odnosi se na one koji su pohađali univerzitet ili doktorirali, niti na ljude sa privilegovanim porodičnim poreklom ili visokim društvenim statusom, niti na ljude sa posebnim sposobnostima ili darovima – ne odnosi se na njih. Pošto treba da budu unapređeni i gajeni, neki od ljudi koji će obavljati stručan posao možda nikada ranije nisu obavljali to zanimanje niti ga izučavali, ali, sve dok ispunjavaju tih nekoliko kriterijuma za unapređenje i gajenje i spremni su da nauče neku profesiju i učenje im dobro ide, onda Božja kuća može da ih unapredi i gaji. Šta pod time podrazumevam? Ne podrazumevam da osoba može da bude unapređena i gajena samo ako se prirodno ističe u određenoj profesiji. Umesto toga, ako ima sklonost i uslove da uči ili čak i ako samo poseduje neke osnove u toj profesiji, onda može da se unapredi i neguje – to je načelo. Ovde se završava naše zajedništvo o kriterijumima koje treba da ispune razni talentovani ljudi koje Božja kuća želi da unapredi i odgoji.

Ciljevi Božje kuće u unapređivanju i gajenju svih vrsta talentovanih ljudi

Sada ćemo govoriti o tome zašto Božja kuća unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi. Neki ljudi to baš i ne razumeju, pa misle: „Zar ne bi bilo dovoljno da Božja kuća nastavi da unapređuje i koristi razne talentovane ljude? Zašto treba da ih gaji i obučava neko vreme?" Da li vam je to jasno ili nije? Hajde da prvo razgovaramo o vrsti ljudi koji postaju starešine i delatnici. Zašto Božja kuća unapređuje i gaji one koji imaju sposobnost razumevanja, koji nose breme za crkvu i koji poseduju radnu sposobnost?

Zato što oni, iako kvalifikovani u pogledu svog kova i ispunjavanja kriterijuma, još uvek nisu imali pravo iskustvo i ne shvataju istinu, a još manje znaju kako da je primenjuju i da rade u skladu s načelima. Neko vreme moraju da se obučavaju i da dobiju smernice, a tek kada ovladaju načelima obavljanja svoje dužnosti i steknu stvarno iskustvo, mogu i zvanično da budu upotrebljeni. Da su poput braće i sestara u crkvi, koji jedu i piju Božje reči, slušaju propovedi, žive crkvenim životom i obučavaju se u obavljanju dužnosti, i da se unapređuju i gaje tek kada im se život razvije, onda bi njihov napredak bio isuviše spor. U tom slučaju, koliko bi godina bilo potrebno da budu podobni za Božju upotrebu? Zar to ne bi uticalo na rad crkve? Stoga, sve dok je neko u stanju da shvati istinu, dok poseduje radnu sposobnost i ima osećaj da nosi breme, treba da bude unapređen i gajen i da se od njega traži da se obuči za obavljanje dužnosti starešine ili delatnika i da mu se dodeli breme. S jedne strane, to ga navodi da maksimalno iskoristi svoje vrline. S druge, kada se susretne sa posebnim situacijama, potrebno je s njim razgovarati u zajedništvu o istini, kako bi se razrešile njegove teškoće. Ponekad taj čovek mora i da se ore̊že, a ako je potrebno, i da se dovede u red, i mora da prođe kroz brojne kušnje i oplemenjivanje i da pretrpi mnogo patnje. Samo prolaskom takve praktične obuke, on može da ostvari pravi napredak, te da, korak po korak, shvati istinu i ovlada načelima, a zatim da što pre preuzme rad starešine i delatnika. Takav način gajenja i obuke starešina i delatnika proizvešće bolje rezultate i biće brži, što je korisno za rad Božje kuće i korisnije za život-ulazak Božjeg izabranog naroda, jer starešine i delatnici sa praktičnim iskustvom mogu direktno da zalivaju i opskrbljuju Božji izabrani narod. Kada Božja kuća unapređuje i gaji nekoga da bude starešina, ona mu dodeli više bremena da ga obuči, da ga navede da zavisi od Boga i da ga navede da teži ka istini; tek tada će njegov rast napredovati najbrže što može. Što je veće breme koje mu se dodeli, to je taj čovek pod većim pritiskom i pod većom prisilom da traži istinu i da zavisi od Boga. On će na kraju moći pravilno da obavlja svoj posao i da sledi Božju volju, i tako će kročiti na pravi put na kojem će biti spasen i usavršen – to je dejstvo koje se postiže kada Božja kuća unapređuje i gaji ljude. Bez obavljanja tih specifičnih zadataka, on ne bi znao šta mu nedostaje, ne bi znao kako da principijelno radi stvari i ne bi znao šta znači posedovati istina-stvarnost. Dakle, obavljanje određenog posla mu pomaže da otkrije svoje nedostatke i da uvidi da je, osim svojih darova, lišen i istina-stvarnosti; pomaže mu da oseti koliko je jadan i bedan, te samim tim shvata da, ako ne zavisi od Boga i ne traži istinu, neće biti sposoban ni za kakav rad; time zaista upoznaje sebe i jasno vidi da će, ako ne stremi ka istini i promenama u naravi, biti nemoguće da bude podoban za Božju upotrebu. To su sve efekti koji se moraju postići kada se gaje i obučavaju starešine i delatnici. Samo kada shvate te aspekte, ljudi mogu da streme ka istini sa obe noge na zemlji, mogu da ne privlače pažnju svojim vladanjem, da se sigurno više ne hvališu dok obavljaju svoj posao, mogu dosledno da uzdižu Boga i da svedoče o Bogu dok obavljaju svoju dužnost, i da korak po korak ulaze u istina-stvarnost. Kada je neko unapređen i gajen da bude starešina, osposobljen je da nauči kako da razazna stanja različitih ljudi,

obučen je da stremi ka istini zarad rešavanja različitih poteškoća ljudi, da podržava i opskrbljuje različite vrste ljudi i da vodi ljude u istina-stvarnost. U isto vreme, ti ljudi takođe moraju da se obuče u rešavanju raznih problema i poteškoća koje se pojavljuju u radu i da nauče kako da razlikuju razne vrste antihrista, zlih ljudi i nevernika, kako da postupaju sa njima i kako da pročišćavaju crkvu. Na taj način, u poređenju sa drugima, oni mogu da imaju iskustva sa više ljudi, događaja i stvari i sa više okruženja koje je Bog priredio, mogu da jedu i piju sve više i više Božjih reči i da uđu u sve više istina-stvarnosti. To im je prilika da vežbaju, zar ne? Što je više prilika za vežbu, to su bogatija iskustva ljudi, širi su njihovi uvidi i oni će brže rasti. Međutim, ako se ljudi ne bave poslom starešine, oni će samo susresti i podneti lično postojanje i lična iskustva i samo će prepoznati lične iskvarene naravi i razna lična stanja – a sve se to odnosi samo na njih. Kada postanu starešine, susreću se sa više ljudi, više događaja i više okruženja, što ih podstiče da često dolaze pred Boga da traže istina-načela. Njima ti ljudi, događaji i stvari neprimetno stvaraju breme, a prirodno stvaraju i veoma povoljne uslove za njihov ulazak u istina-stvarnost, što je dobro. Dakle, neko ko ima kov, ko nosi breme i ima radnu sposobnost, kao običan vernik ući će polako, a brže kao starešina ili delatnik. Da li je za ljude dobro da brzo ili polako uđu u istina-stvarnost? (Brzo.) Stoga, kada je reč o ljudima koji poseduju kov, nose breme i imaju radnu sposobnost, Božja kuća čini izuzetak unapređujući takve ljude, a u slučaju da oni ne streme ka istini i ne teže ka istini, Božja kuća ih neće prisiljavati. Sve dok osoba ima temelj u veri u Boga, sve dok ispunjava kriterijume da bude starešina ili delatnik i spremna je da stremi ka istini i da je Bog koristi, onda nema sumnje da će je Božja kuća unapređivati i gajiti, dati joj priliku da se obuči za starešinu ili delatnika. Takođe će joj omogućiti da nauči da obavlja crkveni posao, da nauči da razazna ljude, da nauči da se nosi sa svim raznim problemima u crkvi i da nauči da obavlja razne poslove u skladu sa radnim aranžmanima. Tokom obuke, ako ljudi mogu da prihvate istinu i da prihvate da budu orezani, ako mogu da se pokore Božjem orkestriranju i uređenju, ako mogu da traže istinu da bi razrešili razne probleme, ako mogu da nauče da se ophode prema svim vrstama ljudi i da sve vrste ljudi razaberu i njima se bave prema Božjim rečima, onda mogu da se uhvate u koštac sa bitnim istina-načelima, da shvate istinu i da uđu u stvarnost – to su stvari koje obični vernici ne mogu da iskuse niti da zadobiju. Dakle, sa te tačke gledišta, da li je dobro ili loše za Božju kuću da unapređuje i gaji nekoga? Da li oni od toga imaju korist ili je to nevolja koja im se nameće? Od toga imaju korist. Naravno, ljudi koji su tek unapređeni ne znaju koje zadatke treba da obave ili kako da ih obavljaju, i malo su zbunjeni. To je normalno; ko je ikada rođen sposoban da radi sve? Kada bi mogao da učiniš sve, sigurno bi bio najnadmeniji i najuobraženiji od svih ljudi i ne bi se nikome potčinio – a da li bi u tom slučaju i dalje mogao da prihvatiš istinu? Da možeš da radiš sve, da li bi se i dalje oslanjao na Boga i ugledao se na Njega? Da li bi i dalje tražio istinu da razrešiš probleme sopstvene iskvarenosti? Naravno da ne bi. Naprotiv, bio bi nadmen i uobražen i hodao bi putem antihrista, borio bi se za moć i status i nikome se ne bi potčinio, obmanjivao bi

ljude i navodio ih na pogrešan put, ometao bi i uznemiravao rad crkve – da li bi Božja kuća u tom slučaju i dalje mogla da te upotrebi? Ako znaš da imaš mnogo nedostataka, treba da naučiš da budeš poslušan, da se pokoravaš i da dobro obavljaš razne zadatke u skladu sa zahtevima Božje kuće. To će ti omogućiti da postepeno dostigneš tačku u kojoj možeš da obavljaš svoju dužnost u skladu s merilom. Ali, većina ljudi ne može da uradi nešto tako jednostavno kao što su poslušnost i pokornost, tako da ne bi trebalo da krive Božju kuću što ih ne unapređuje i ne gaji. Pošto nisi sposoban da poslušaš, pošto je čak i poslušnost izvan tvojih mogućnosti, da li bi se Božja kuća usudila da te unapredi i gaji? (Ne.) A zašto ne? Bilo bi previše rizično upotrebiti te, bilo bi previše problema, previše brige! To je stoga što bi ti, ako bi te ikada Božja kuća upotrebila, mogao da preuzmeš kontrolu nad ljudima i povedeš ih na put rđavosti – zato je to tako rizično. Ako bi bio upotrebljen, mogao bi bezobzirno da činiš nedela i uneseš potpunu zbrku u posao, a Božja kuća bi morala da te otpusti i da počisti sav nered za tobom – zato se to ne isplati. I ako bi bio upotrebljen, ne bi znao kako da obaviš bilo koji posao, i tvoj rad ne bi imao nikakvog dejstva; u svim poslovima koje bi obavljao, Višnji bi morao da te podstiče, nadgleda i prati, i On bi morao da interveniše po svim pitanjima – pa zašto bi onda bio upotrebljen? Previše brige zadaješ! Takva osoba nikako ne može da se upotrebi. Čak i da se gaji, to ne bi bilo od koristi, već bi još izazvalo mnogo problema i uticalo na gajenje drugih; zar šteta ne bi bila veća od koristi? (Bila bi.)

Neki ljudi, zato što nikada nisu unapređeni ili korišćeni u Božjoj kući, stvaraju ideje u svojoj glavi i kažu: „Zašto me Višnji nikada ne primećuje? Zašto me Božja kuća nikada ne unapređuje i ne gaji? To nije fer!” Pa, ti prvo treba da proceniš da li možeš da budeš poslušan i da li možeš da se pokoravaš uređenju Božje kuće. Drugo, treba da proceniš da li ispunjavaš tri kriterijuma potrebna da bi Božja kuća unapredila i gajila ljude da budu starešine i delatnici – da budu u stanju da shvate istinu, da nose breme i da poseduju radnu sposobnost. Ako ispuniš te kriterijume, onda ćeš, pre ili kasnije, imati priliku da budeš unapređen, gajen i upotrebljen. Da bi te Božja kuća unapredila, postoje stvari koje se od tebe traže. A koje su to stvari? Od tebe se zahteva da postupaš u skladu s načelima i zahtevima Božje kuće; moraš da činiš ono što se od tebe zahteva i na način koji se od tebe zahteva, čime se neguješ da prvo naučiš da postupaš na principijelan način, i da naučiš da tražiš istinu i da se pokoravaš istini, i da naučiš da skladno sarađuješ. Tokom gajenja, ponekad će te Božja kuća orezati; ponekad će te oštro ukoriti; ponekad će se raspitivati kako napreduješ u poslu; ponekad će te pitati kako se tačno posao odvija i proveravaće tvoj rad; i ponekad će ispitati tvoje gledište prema određenoj stvari. Cilj tih provera nije da ti se stvari otežaju, već da te navedu da shvatiš, u tim pitanjima, koje su Božje namere i kakav stav i načela treba da poseduješ. Božja kuća to čini da te obuči i da te navede da praktično postupaš. A šta je cilj i svrha obuke ljudi? Cilj je da se oni osposobe da shvate istinu. Cilj shvatanja istine jeste da ljudi budu u stanju da se pokore istini i da deluju u skladu s načelima, da se drže svog mesta i da odano obave svoju dužnost i da, u procesu obavljanja svoje dužnosti, uđu u različite

istina-stvarnosti i ostvare promene u svojoj naravi. Tako Božja kuća obučava starešine i delatnike. Sve dok starešine i delatnici shvataju istinu, postoji nada da će oni moći da usmere Božji izabrani narod da shvati istinu. Koliko god istina starešine i delatnici shvatili, toliko istina ljudi koje oni vode imaju nadu da će shvatiti. Kada starešine i delatnici shvate načela istine u svom radu, ljudi koje oni vode takođe mogu da shvate ta načela i da uđu u istina-stvarnost u svom radu. Zbog toga starešine i delatnici koji prolaze obuku moraju da poseduju bolji kov od drugih ljudi. Oni su osposobljeni da najpre shvate istina-načela i da najpre uđu u istina-stvarnost, a zatim da više ljudi povedu da uđu u istina-stvarnost i da shvate istina-načela. Kako vam se čini takav pristup? (Dobar je.) Takvi ljudi možda nisu veoma obrazovani ili rečiti, ili se možda ne razumeju mnogo u tehnologiju ili u tekuća pitanja i politiku. Možda čak nisu ni toliko vešti u nekoj profesiji. Ali, oni su u stanju da shvate istinu, i nakon što čuju Božje reči, u stanju su da ih primenjuju i dožive, i u stanju su da pronađu istina-načela, i u stanju su da povedu više ljudi da uđu u stvarnost Božjih reči i da se pridržavaju istina-načela. Na takve ljude mislimo kada govorimo o vrsti talentovanih ljudi koji se unapređuju i gaje da bi služili kao vođe. Da li je to apstraktno? (Ne, nije.) Neki ljudi mogu da pitaju: „Govoriš o talentovanim ljudima, pa da li su oni društvena elita? Da li su vodili neki posao ili su bili neka vrsta generalnog direktora ili preduzetnika u društvu? Da li su to državnici sa političkom pozadinom, ili ljudi talentovani za biznis ili talenti u umetničkim i književnim krugovima? Da li su to izuzetno nadareni ljudi?" Talentovani ljudi o kojima se govori u Božjoj kući razlikuju se od onih talentovanih ljudi u svetu. Šta se podrazumeva pod pojmom „talentovani ljudi" o kojem govorimo? Podrazumeva se da budu u stanju da shvate istinu, i da budu u stanju da vode ljude u istina-stvarnost, i da znaju kako da razaznaju različite vrste ljudi, i kako da razreše razna stanja i neprilike u kojima se ljudi nalaze, i da imaju ispravna gledišta i stavove kada se susreću sa problemima i da poseduju gledišta i stavove koje ljudi koji veruju u Boga i slede Ga treba da imaju. Taj pojam se ne odnosi na ljude koji nemaju duhovno razumevanje, niti na licemerne ljude, niti na ljude koji imaju bombastične izjave i deklamacije. Umesto toga, odnosi se na ljude koji imaju istina-stvarnost. To znači izraz „talentovani ljudi". Da li je to isprazno? (Nije.) Zar ti kriterijumi koje Božja kuća zahteva od ove vrste talentovanih ljudi, koje unapređuje i gaji da budu starešine i delatnici, nisu veoma praktični? (Jesu.) Izuzetno su praktični! Takvi kandidati ne moraju da imaju visok stepen akademskog obrazovanja, ali moraju, u najmanju ruku, da imaju kov da shvate istinu. Neki ljudi mogu da kažu: „Ako ne moraju da imaju visok stepen akademskog obrazovanja, da li je u redu da budu nepismeni?" Čitanje Božjih reči ne bi bilo moguće bez nekog nivoa obrazovanja. Oni moraju da razumeju pisanu reč, ali im nije potreban visok akademski nivo. Među onima koji se unapređuju u Božjoj kući nalaze se maturanti srednjih škola, svršeni studenti i doktoranti, tako da ne postoje ograničenja u pogledu nivoa obrazovanja. Pored toga, ne postoje ograničenja ni u pogledu društvenog statusa. Od poljoprivrednika i intelektualaca do poslovnih ljudi i domaćica – svakakvi ljudi su dobrodošli. Pored toga što nema ograničenja u pogledu nivoa obrazovanja

i društvenog statusa, potrebni kriterijumi su onih nekoliko o kojima sam govorio. Da li je to razumno? (Jeste.) Izuzetno razumno! Da li sada razumete malo više o tome šta podrazumevam pod „talentovanim ljudima koje Božja kuća unapređuje i gaji”? (Da.) Ljudi koji ispunjavaju ovih nekoliko kriterijuma – da budu u stanju da shvate istinu, da nose breme i da imaju radnu sposobnost – kandidati su za unapređenje i gajenje u Božjoj kući. Ako ispune te kriterijume, kvalifikovani su. Što se tiče drugih stvari, kao što su obrazovanje, porodično poreklo, društveni status, izgled i tako dalje, zahtevi nisu toliko visoki. Toliko o unapređivanju i gajenju ljudi da budu starešine i delatnici.

Upravo smo razgovarali o nekoliko kriterijuma koje talentovani ljudi, koji su stručni ili vešti, treba da ispune da bi bili unapređeni i gajeni. To su sledeći kriterijumi: da treba da vole pozitivne stvari i da budu u stanju da prihvate istinu, da im shvatanje ne bude iskrivljeno, da budu u stanju da odano obavljaju svoju dužnost, da trpe nevolje i da plate ceh bez prigovora, i da u najmanju ruku ne čine zlo. Tih nekoliko kriterijuma od suštinskog su značaja kada su u pitanju ti ljudi. Dakle, šta je cilj unapređivanja i gajenja ovih ljudi? Isto tako, kad god ti ljudi naiđu na probleme u obavljanju dužnosti i u obavljanju određenog posla, oni mogu da traže istinu kako bi razrešili probleme i ponašali se u skladu s načelima. U procesu primene ulaska, oni se nesvesno obučavaju i prilagođavaju, i primenjuju otpuštanje sopstvenih namera, ispravljanje svojih pogrešnih i besmislenih gledišta svetovnih ljudi, otpuštanje nekih detinjastih misli i otpuštanje predrasuda, predstava i zamisli u vezi sa verom u Boga, i slične stvari. Naravno, bez obzira na sve, taj proces primene ima za cilj da omogući ljudima da postepeno shvate istinu, da nauče da se potčine i da nauče da uđu u razne istina-stvarnosti. U procesu učenja, oni postepeno ovladavaju istina-načelima, spoznaju šta znači verovati u Boga, šta znači primenjivati istinu, šta znači obavljati svoju dužnost, i na kraju, postepeno shvataju šta treba da rade da bi obavljali svoju dužnost na način koji je u skladu s merilom, kako treba da rade stvari koje treba da radi vernik i tako dalje – to su sve stvari u koje ljudi postepeno ulaze pošto budu unapređeni i odgojeni. Proces postepenog ulaska ljudi jeste proces gajenja, a proces gajenja je zapravo proces u kojem ljudi primenjuju ulazak u istina-stvarnost. Ali, ako nisi unapređen i odgojen, već se ponašaš kao običan vernik koji prisustvuje okupljanjima, čita Božje reči, razgovara u zajedništvu o istini ili uči himne, onda, sa takvom verom u Boga, ti ne ispunjavaš istinski dužnost stvorenog bića, pa si daleko od toga da svoju dužnost obavljaš u skladu s merilom. Čak ti nije jasno ni koja načela treba da dokučiš u obavljanju svoje dužnosti i možeš da govoriš samo o nekim doktrinama i krilaticama; stoga još uvek nisi ušao u istina-stvarnost, a tvoj ulazak u život je spor. Slično tome, cilj i svrha unapređivanja i gajenja tih ljudi koji se bave stručnim zadacima jeste da brže uđu u istina-stvarnost i da bolje i tačnije dokuče istina-načela. Oni koji mogu da dokuče istina-načela i da uđu u istina-stvarnost – to su talentovani ljudi koji se unapređuju i gaje u Božjoj kući. Na šta se tačno misli kada se govori o toj vrsti talentovanih ljudi? Misli se na one koji su – na osnovu ljubavi prema pozitivnim stvarima i sposobnosti da trpe nevolje i plaćaju ceh, na osnovu toga što

nemaju iskrivljeno shvatanje niti su zli ljudi – postigli razumevanje istina-načela i ušli u istina-stvarnost, sposobni su da se pokoravaju Bogu i uređenju Božje kuće i imaju donekle bogobojažljivo srce. To je druga vrsta talentovanih ljudi o kojima govorim. Zahtevi za njih su takođe praktični, dovoljno konkretni i nisu apstraktni. Dakle, da li se od te vrste talentovanih ljudi zahteva da budu društvena elita, da imaju iskustva u društvu i da imaju određene akademske kvalifikacije i određeni društveni status? (Ne.) Božja kuća nikada ne zahteva od ljudi da imaju društveni status, ugled, akademske kvalifikacije ili visok nivo znanja – te stvari se nikada ne zahtevaju. Kada unapređuje i gaji ljude, Božja kuća ne gleda njihov izgled, odnosno na to koliko su oni ružni ili privlačni. Osim što ne unapređuje onu vrstu ljudi koji izgledaju kao nevernici ili koji su odvratni ili rđavi u pojavi, ostali kriterijumi su oni koje sam upravo pomenuo – oni su najpraktičniji. Kada nevernici unapređuju nekoga, prvo gledaju izgled osobe; muškarci treba da budu zgodni, kao zvaničnici, a žene treba da budu lepe, kao vile. Pored toga, oni takođe upoređuju akademske kvalifikacije ljudi, njihov društveni status, porodično poreklo i veštine. Ako imaš dobre akademske kvalifikacije, ali ne i veštine, to ti neće biti dovoljno, nikada nećeš biti unapređen i niko neće imati visoko mišljenje o tebi. Ako imaš dobre akademske kvalifikacije i istinski talenat, ali nisi naročito zgodan, nizak si i ne znaš kako da laskaš svojim nadređenima ili da se zbližiš s njima, onda do kraja života nećeš biti unapređen niti gajen i niko te neće otkriti. Prema tome, nevernici imaju izreku koja glasi: „Ima mnogo brzih konja, ali malo onih koji su u stanju da ih prepoznaju.” Da li to važi u Božjoj kući? (Ne važi.) Dakle, da li je tačan izraz „Pravo zlato je predodređeno da na kraju zasija”? Da li je to istina? (Nije.) Ljudi koji su cinični i koji nikome ne popuštaju često to kažu. Uvek želiš da zasijaš – to je ljudska ambicija. Razne vrste talentovanih ljudi koje unapređuje i gaji Božja kuća nisu zlato, oni su samo obični ljudi. U stvari, to se samo kaže unapređivanje i gajenje, a zapravo se odnosi na uzdizanje od strane Boga. Da li si ti, stvoreno biće, zlato pred Stvoriteljem? Ti si samo prah, nisi čak ni bakar ni gvožđe. Zašto kažem da si prah, a ne zlato? U ljudima nema ničeg što je vredno hvale. Neki će možda upitati: „Zar to što si rekao nije protivrečno? Zar nisi upravo rekao da neko može da bude unapređen ako ispunjava kriterijum ljubavi prema pozitivnim stvarima?” Zar, kao osoba, ne bi trebalo da voliš pozitivne stvari? Ako voliš nekoliko pozitivnih stvari, da li te to čini zlatnim? Da li od toga sijaš? Ako voliš nekoliko pozitivnih stvari, da li to znači da poseduješ istinu? Čovek sija samo kada poseduje istinu. Ako ne poseduješ istinu, kako se može reći da sijaš? Činjenica je da stvoreno biće ne shvata nijednu istinu. Posedovanje nekakve ljudskosti i nekakve sposobnosti i kova da se sagleda istina ne znači da čovek prirodno poseduje istinu. Ljudi ne poseduju istinu, pa čak i ako je njihova ljudskost čestita ili dobra, te stvari nisu istina, to su samo osobine koje normalna ljudskost treba da poseduje. Zato ne govori o sijanju. Dakle, kada neko može malo da zasija? Kada može da izgovori Jovove reči: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!” (Knjiga o Jovu 1:21), tada se može reći da on malo sija i da živi u svetlosti. Kada uspeš da koristiš istina-stvarnost koju poseduješ i istinu koju shvataš da

bi opskrbio, podržao i vodio druge, što ih može dovesti pred Boga i u istina-stvarnost, da se pokore Bogu i da se klanjaju Bogu, tek tada možeš malo da zasijaš.

Razne vrste talentovanih ljudi koje Božja kuća gaji nisu natprirodno nadareni. Oni su samo obični, iskvareni ljudi. Dokle god mogu da prihvate istinu, da budu poslušni, da se pokoravaju i poseduju određeni kov, Božja kuća će napraviti izuzetak tako što će ih unaprediti i gajiti. Kada govorim o pravljenju izuzetka u unapređivanju i gajenju ljudi, radi se o uzdizanju od strane Boga, radi se o pružanju prilike da staneš pred Boga i prihvatiš Božje vođstvo i da prihvatiš da te Bog gaji i obučava, tako da u tom periodu možeš da uđeš u istina-stvarnost što je pre moguće i da budeš u stanju da tačno shvatiš istina-načela, da obaviš svoju dužnost na u skladu s merilom i da živiš u ljudskom obličju. To je ono što termin „talentovani ljudi" znači u Božjoj kući. Takvi ljudi nisu ni najmanje veliki i impresivni, oni samo shvataju istinu i poseduju istina-stvarnost i mogu savesno i odgovorno da obavljaju svoju dužnost, imaju malo iskrenosti i u stanju su da plate mali ceh, i ne postupaju bezobzirno na osnovu svojih predstava i zamisli. Da li je prikladno da Božja kuća napravi izuzetak unapređivanjem i gajenjem ljudi koji mogu da ispune ove kriterijume i da ih obučava? Da li ljudi od toga imaju koristi? I te kako imaju koristi! Kao i drugi vernici, ljudi koji su unapređeni i gajeni veruju u Boga, i čitaju Božje reči, i slušaju propovedi i obavljaju svoju dužnost, ali, u poređenju sa drugim vernicima, oni će rasti brže i zadobijati više. Da li biste želeli da zadobijete više ili da zadobijete samo malo? (Da zadobijemo više.) Većina ljudi ima tu želju, što znači da vole pozitivne stvari. Ponekad u zajedništvu razgovaram s nekim timovima o život-ulasku, a podosta ljudi se priključi da sluša, što pokazuje da većina ljudi žudi za istinom i da su voljni da razumeju više istine, a takođe su voljni da uđu u istina-stvarnost. U početku sam razgovarao u zajedništvu s nekim ljudima i oni su zaista bili obamrli. Dugo sam govorio, ali oni nisu imali nikakvu reakciju niti su čak pokazali i najmanji nagoveštaj osmeha. Nakon što sam bio u kontaktu s njima godinu ili dve, izraz lica većine njih je postao prirodniji i počeli su da reaguju, a s vremenom je njihova reakcija stizala nešto brže. Odnosno, pretvorili su se iz mrtvih u žive ljude i duh im se probudio. Kako je to postignuto? Ako ljudi ne shvataju istinu, onda, bez obzira na to koliko vole pozitivne stvari ili koliko su pametni ili promućurni, oni su i dalje mrtvi ljudi. Neki ljudi su u početku glupi i tupi, niko živ nema dobro mišljenje o njima, oni nisu naročito učeni i njihovi vidici nisu mnogo široki. Ali, nakon što počnu da veruju u Boga, oni mogu da shvate mnoge istine i da jasno vide mnoge stvari, a zatim da prožive obličje ljudskih bića i time postanu živi ljudi. Šta znači „živi ljudi"? Nije bitno da li je tvoje fizičko telo živo ili mrtvo, ni da li tvoje telo može da se kreće ili da diše, već da li je tvoj duh svestan i osetljiv na Božje reči i istinu. Živi ljudi reaguju na istinu i na Božje reči. Kada čuju Božje reči, oni stiču svest, put, plan i cilj. Mrtvi ljudi nemaju takva ispoljenja. Dakle, ako Božja kuća unapređuje i gaji nekoga, ta osoba će zadobiti srazmerno više. Kako onda ljudi, koji ne ispunjavaju ove kriterijume i koji ne bivaju ni gajeni ni unapređeni, mogu dovoljno da zadobiju? Kako mogu brzo da uđu u istina-stvarnost? Moraju da nauče da primenjuju i doživljavaju Božje reči, da

steknu razumevanje mnogih istina, a i da budu u stanju da primenjuju istinu da bi razlikovali ljude i razrešavali probleme – tada mogu da uđu u istina-stvarnost.

Neki ljudi kažu: „S obzirom na to da Božja kuća unapređuje i gaji sve vrste talentovanih ljudi i omogućava im da što pre uđu u istina-stvarnost, zar to ne znači da ljudi koji nisu talentovani ne mogu da uđu u istina-stvarnost?" Da li je ispravno reći tako nešto? (Ne, pogrešno je.) Dakle, nakon besede na tu temu, da li je to neke ljude uzbudilo, dok su drugi postali potišteni i razočarani? Na to treba gledati na sledeći način: oni koji su unapređeni i gajeni ne treba da se ponose time. Nemaš čime da se hvališ, to je Božja blagodat i blagoslov. Kada ti Bog da više, On takođe traži od tebe da se više daš. Ako Božja kuća napravi izuzetak unapređujući te i gajeći te, to znači da treba da platiš veći ceh. Ako možeš da pretrpiš tu nevolju, onda ćeš, naravno, zadobiti više. Ako kažeš: „Neću da trpim tu nevolju", onda nećeš zadobiti istinu niti ćeš zadobiti Božji blagoslov. Neki ljudi kažu: „Želim da zadobijem te stvari, ali mislim da ne mogu, jer Božja kuća neće napraviti izuzetak time što će mene unaprediti i gajiti. Ne ispunjavam kriterijume." Nije bitno što ne ispunjavaš kriterijume. Dokle god stremiš ka istini i težiš ka njoj, Bog se neće nepravedno ophoditi prema tebi. Ti ljudi koji se unapređuju i gaje mogu samo ranije da uđu u istina-stvarnost zahvaljujući svom kovu i drugim svojim stanjima. Međutim, taj rani ulazak ne znači da oni jedini mogu da uđu u istina-stvarnost. To samo znači da oni ranije mogu da zadobiju malo više i da malo ranije mogu da uđu u istina-stvarnost. Oni koji nisu unapređeni malo će zaostajati za njima, ali to ne znači da ne mogu da uđu u istina-stvarnost. Da li neko može da uđe u istina-stvarnost ili ne zavisi od njegovih težnji. Ti ljudi koji se unapređuju i gaje mogu brže da dokuče istina-načela i brže da uđu u istina-stvarnost tokom procesa gajenja, što koristi radu Božje kuće. Zato je ispravno unapređivati i gajiti ljude za koje se utvrdi da imaju dobar kov i da vole istinu. Ako neko može da pronađe te ljude i da ih unapredi i gaji, a da im ne zavidi ili da im ne umanjuje značaj, već da im umesto toga pokloni pažnju, onda on pokazuje obzir prema Božjim namerama. U suprotnom, ako je neko zavidan i brine se zato što su ti ljudi bolji od njega i nadmašuju ga, pa ih isključuje i umanjuje im značaj, to je očigledno zao čin i nešto što antihristi često rade. Samo zli ljudi i antihristi mogu napasti i isključiti braću i sestre.

Shvatanje i stav koji treba imati u pogledu unapređenja i gajenja ljudi od strane Božje kuće

Ono o čemu smo upravo razgovarali u zajedništvu jesu ciljevi Božje kuće u unapređivanju i gajenju svih vrsta talentovanih ljudi. Bez obzira na vrstu posla koji obavljaju oni koji su izabrani za unapređenje i gajenje – bilo da se radi o tehničkom radu, običnom radu ili o opštim poslovima crkve – ukratko, svrha svega toga jeste da im se omogući da shvate istina-načela, da oni uđu u istina-stvarnost i da mogu što pre da obavljaju svoju dužnost na način koji je u skladu sa merilima, kako bi se zadovoljile Božje namere – to je ono što Bog zahteva od ljudi, i naravno, to je takođe potrebno za rad crkve. Da li sada razumete značaj Božje kuće koja unapređuje i gaji sve vrste

talentovanih ljudi? Da li i dalje ima nekih nedoumica? (Nema.) Neki ljudi kažu: „Sada kada je ova osoba unapređena u starešinu i ima status, ona više nije obična osoba.” Da li je ispravno ili pogrešno to reći? (Pogrešno je.) Drugi mogu da kažu: „Oni koji postanu starešine imaju status, ali na vrhu je usamljeno. Ko visoko leti, nisko pada!” Da li je ispravno ili pogrešno to reći? Očigledno da je pogrešno. Na koje ljude se odnosi izreka „Ko visoko leti, nisko pada”? Odnosi se na ljude sa ambicijama i željama, odnosi se na antihriste. Kada oni koji streme ka istini postanu starešine, to nije let u visine – Bog pravi izuzetak uzdižući ih, i Božji blagoslov je taj koji im nameće to breme i omogućava im da obavljaju posao starešine. „Ko visoko leti, nisko pada” zaključak je do kojeg nevernici dolaze i on opisuje posledice po nevernika koji stremi ka karijeri zvaničnika. Ti nevernici nemaju moć razlučivanja i primenjuju tu izreku na pozitivne ljude, što je ozbiljna greška. Drugi mogu da kažu: „Rođen je na selu, a sada je postao crkveni starešina – feniks visokoletač skromnog porekla.” Da li je ispravno ili pogrešno to reći? To su đavolske reči nevernika i ne mogu da se primene na Božji izabrani narod. U Božjoj kući, Bog blagosilja one koji streme ka istini, one koji su pošteni, one koji su dobrodušni i one koji brane delo Božje kuće. Kada takvi ljudi shvate istinu i steknu određeni rast, biće unapređeni za gajenje i primenu pre ili kasnije, da zamene one koji su lažne vođe i antihristi. U Božjoj kući, pozitivni ljudi, koji su prošli kroz mnoge kušnje i probe i koji su dosledno branili delo Božje kuće, ljudi su koji se susreću sa Božjim odobrenjem i bilo bi neprikladno da se đavolske reči nevernika koriste u njihovom opisivanju. Stoga, oni koji đavolske reči nevernika uvek koriste da opišu stvari u Božjoj kući i da izraze svoje stavove ljudi su koji ne shvataju istinu i koji imaju besmislene poglede na stvari. Njihovi stavovi se uopšte nisu promenili, već su još uvek stavovi nevernika; oni su verovali u Boga nekoliko godina, a ipak nisu zadobili nikakvu istinu i još uvek ne mogu da vide stvari u skladu sa Božjim rečima – tako da su onda ti ljudi bezvernici i nevernici. Kada je neko unapređen da služi kao starešina ili delatnik, ili se gaji da postane nadzornik neke vrste tehničkog posla, to nije ništa drugo do Božja kuća koja mu poverava breme. To je nalog, odgovornost i, naravno, to je i posebna dužnost, posebna prilika, i jedno izuzetno uzdizanje – u njima nema ničeg što je vredno hvale. Kada je neko unapređen i gajen u Božjoj kući, to ne znači da u njoj ima poseban položaj ili status, tako da može da uživa u posebnom tretmanu i naklonosti. Umesto toga, pošto ih je Božja kuća izuzetno uzdigla, oni dobijaju odlične uslove da ih Božja kuća obuči, da praktično postupaju kroz neke značajne crkvene poslove, a istovremeno će Božja kuća imati zahtevnija merila za tu osobu, što je veoma korisno za njen život-ulazak. Kada se osoba unapređuje i gaji u Božjoj kući, to znači da će pred nju biti postavljeni strogi zahtevi i da će biti strogo nadgledana. Božja kuća će strogo pregledati, nadgledati i podsticati posao koji takvi ljudi obavljaju, i razumeće i posvetiće pažnju njihovom život-ulasku. Sa te tačke gledišta, da li narod koji se unapređuje i gaji u Božjoj kući uživa poseban tretman, poseban status i poseban položaj? Svakako ne, a još manje uživaju bilo kakve posebne povlastice. Ako ljudi koji su unapređeni i gajeni osećaju da su nešto stekli donekle efikasnim obavljanjem

dužnosti te stagniraju i prestaju da streme ka istini, onda će biti u opasnosti kada se suoče sa kušnjama i nevoljama. Ako je rast ljudi isuviše mali, verovatno neće uspeti da budu postojani. Neki kažu: „Ako je neko unapređen i gajen kao starešina, onda ima ugled. Čak i ako se ne radi o jednom od prvorođenih sinova, on se bar nada da će postati jedan od Božjih ljudi. Nikada nisam bio unapređen niti gajen, zar nema nade da ću postati jedan od Božjih ljudi?" Pogrešno je tako razmišljati. Da bi postao jedan od Božjih ljudi, moraš da imaš životno iskustvo i da budeš neko ko se pokorava Bogu. Bio ti starešina, delatnik ili običan sledbenik, svako ko poseduje istina-stvarnosti spada u Božje ljude. Čak i ako si starešina ili delatnik, ako ti nedostaju istina-stvarnosti, i dalje si službenik. Zapravo, nema ničeg posebnog u ljudima koji se unapređuju i gaje. Jedina stvar koja se razlikuje kod drugih jeste to što oni imaju povoljnije okruženje, povoljnije prilike i bolje uslove za obavljanje konkretnog posla koji uključuje istina-načela. Čak i kada veći deo posla koji obavljaš podrazumeva neko stručno znanje, ako pritom ne postoje istina-načela po kojima bi se regulisala i pretresala dužnost, onda ona neće biti u skladu s načelima, te ti samo službuješ i zasigurno nećeš dobiti Božje odobrenje. Koji su zahtevi Božje kuće za razne talentovane ljude koji se unapređuju i gaje? Da bi ih Božja kuća unapredila i gajila, oni u najmanju ruku moraju da budu ljudi sa savešću i razumom, ljudi koji mogu da prihvate istinu, ljudi koji odano obavljaju svoju dužnost i ljudi koji mogu da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima, i u najmanju ruku moraju da budu u stanju da prihvate i pokore se kada se suoče sa orezivanjem. Dejstvo koje treba da postignu ljudi koji prolaze kroz gajenje i obuku u Božjoj kući nije u tome da oni mogu da postanu zvaničnici ili šefovi niti da predvode čopor, nije ni u tome da savetuju ljude kako treba da misle, a naravno, pogotovo nije u tome da imaju bolje stručne veštine, viši nivo obrazovanja, veći ugled ili da mogu da se pominju rame uz rame s onima koji su poznati u svetu po svojim stručnim veštinama ili političkim podvizima. Umesto toga, dejstvo koje treba postići jeste u tome da oni shvate istinu i da prožive Božje reči, te da budu ljudi koji se boje Boga i klone zla. Dok vežbaju, u stanju su da shvate istinu, da dokuče istina-načela, i da bolje znaju šta je tačno vera u Boga i kako da slede Boga – to je izuzetno korisno za one koji streme ka istini da bi postigli savršenstvo. To su dejstvo i merilo koje Božja kuća želi da postigne u unapređivanju i negovanju svih vrsta talentovanih ljudi, a to je i najveća žetva koju žanju oni koji se unapređuju i koriste.

Neki ljudi obavljaju svoju dužnost relativno odgovorno i Božji izabranici ih odobravaju, tako da ih crkva gaji da postanu starešine ili delatnici. Kada steknu status, počinju da osećaju da se izdvajaju od većine i misle: „Zašto se Božja kuća odlučila za mene? Zar to nije zato što sam bolji od svih vas?" Zar to ne zvuči detinjasto? Nezrelo je, smešno i naivno. Zapravo, ti nisi nimalo bolji od drugih ljudi. Radi se o tome da ti samo ispunjavaš kriterijume da te Božja kuća gaji. To da li ti možeš da izneseš tu odgovornost, da li možeš dobro da obavljaš tu dužnost ili da završiš ono što ti je povereno, to je druga stvar. Kada braća i sestre izaberu nekoga da bude starešina ili ga Božja kuća unapredi da obavlja određeni posao ili određenu dužnost, to ne znači da on ima poseban status

ili položaj niti da su istine koje shvata dublje i brojnije u odnosu na druge ljude – a još manje znači da je ta osoba u stanju da se pokori Bogu i da Ga neće izdati. Svakako to ne znači da su oni spoznali Boga niti da su neko ko se boji Boga. Oni, u stvari, nisu postigli ništa od toga. Unapređenje i gajenje je samo unapređenje i gajenje u jednostavnom smislu, i to nije isto kao da ih je Bog predodredio i odobrio. Njihovo unapređenje i gajenje naprosto znači da su unapređeni i da čekaju gajenje. A krajnji ishod tog gajenja zavisi od toga da li ta osoba stremi ka istini i da li je sposobna da izabere put stremljenja ka istini. Dakle, kada je neko u crkvi unapređen i gajen da bude starešina, on je samo unapređen i gajen u jednostavnom smislu; to ne znači da je on već u skladu s merilom i da je kompetentan kao starešina, ni da je već sposoban da preuzme starešinski posao, ni da može da radi pravi posao – nije tako. Većina ljudi ne može da prozre te stvari, a na osnovu sopstvenih zamisli, ugledaju se na one koji su unapređeni. To je greška. Nezavisno od toga koliko su godina verovali u Boga, da li oni koji su unapređeni zaista poseduju istina-stvarnost? Ne mora da znači. Da li su u stanju da sprovedu radne aranžmane Božje kuće? Ne mora da znači. Da li imaju osećaj odgovornosti? Da li su odani? Da li su u stanju da se pokore? Kada naiđu na problem, da li su u stanju da traže istinu? Ništa se od toga ne zna. Da li ti ljudi imaju bogobojažljiva srca? I koliko su u stvari velika njihova bogobojažljiva srca? Da li su u stanju da izbegnu samovolju kada nešto rade? Da li su u stanju da traže Boga? Dok obavljaju starešinski posao, da li su u stanju da često dolaze pred Boga da traže Božje namere? Da li su u stanju da odvedu ljude u istina-stvarnost? Oni svakako nisu sposobni za to. Nisu prošli obuku i nisu imali dovoljno iskustava, tako da nisu sposobni za tako nešto. Zbog toga, unapređivanje i gajenje nekoga ne znači da on već shvata istinu niti da je već sposoban da obavlja svoju dužnost na način koji je u skladu sa merilima. Dakle, šta je cilj i značaj unapređivanja i gajenja nekoga? Radi se o tome da se ta osoba unapredi, kao pojedinac, kako bi praktično postupala i kako bi bila posebno zalivana i obučavana, čime joj se omogućava da shvati istina-načela, kao i načela, sredstva i metode obavljanja različitih stvari i rešavanja raznih problema, te kako da se, u skladu s Božjim namerama, nosi i postupa u raznim sredinama i sa raznim ljudima sa kojima se susreće, i na način koji štiti interese Božje kuće. Sudeći po ovim tačkama, da li su talentovani ljudi koje unapređuje i gaji Božja kuća na pravi način sposobni da obavljaju svoj posao i da dobro obavljaju svoju dužnost tokom perioda unapređenja i gajenja ili pre unapređenja i gajenja? Naravno da nisu. Dakle, neizbežno je da će, tokom perioda gajenja, ti ljudi doživeti orezivanje, sud i grdnju, izlaganje, pa čak i otpuštanje; to je normalno, to je obuka i gajenje. Ljudi ne smeju da imaju visoka očekivanja ili nerealne zahteve od onih koji se unapređuju i gaje; to bi bilo nerazumno i nepravedno prema njima. Možete da nadgledate njihov rad. Ako tokom njihovog rada otkrijete probleme ili nešto što se kosi s načelima, možete da pokrenete to pitanje i da tražite istinu da biste razrešili te stvari. Ono što ne treba da činite jeste da im sudite, da ih osuđujete, napadate ili isključujete, jer su upravo u periodu gajenja, i ne treba ih posmatrati kao ljude koji su usavršeni, a još

manje kao ljude koji su bez mane ili kao ljude koji poseduju istina-stvarnost. Kao i vi, oni su tek u fazi obuke. Razlika je u tome što oni preuzimaju više posla i odgovornosti nego obični ljudi. Oni imaju odgovornost i obavezu da rade više; moraju da plate veći ceh, da trpe više nedaća, da se više mentalno trude, da rešavaju više problema, da istrpe više prekora od ljudi, i naravno, da moraju i više da se trude, i – u poređenju sa običnim ljudima koji obavljaju svoje dužnosti – moraju malo manje da spavaju, moraju da uživaju u malo manje dobrih stvari i da se ne upuštaju mnogo u ogovaranje. To je ono što je kod njih posebno; osim toga, oni su isti kao i svi drugi. Koja je poenta da Ja to kažem? Da bi svi znali da moraju pravilno da pristupe raznim vrstama talentovanih ljudi koji se unapređuju i gaje u Božjoj kući, da ne smeju da budu grubi u svojim zahtevima prema tim ljudima, i, naravno, da ne smeju da budu nerealni ni u svom mišljenju o njima. Glupo je da im se preterano divimo i da se ugledamo na njih; nehumano je i nerealno da im postavljamo prestroge zahteve. Dakle, koji je najrazumniji način ophođenja prema njima? Da ih smatrate običnim ljudima i, kada treba da potražite nekoga u vezi sa problemom, da razgovarate u zajedništvu s njima, da se ugledate na vrline jedni drugih i da dopunjujete jedni druge. Pored toga, svačija je odgovornost da nadzire starešine i delatnike kako bi se proverilo da li rade pravi posao, da li umeju da koriste istinu za rešavanje problema; to su merila i načela za procenu da li je neki starešina ili delatnik u skladu sa merilima. Ako su starešina ili delatnik sposobni da se bave opštim problemima i da ih rešavaju, onda su kompetentni. Ali, ako ne mogu da se nose ni sa običnim problemima ni da ih rešavaju, onda nisu sposobni da budu ni starešine ni delatnici i moraju brzo da budu uklonjeni sa svog položaja. Neko drugi mora biti izabran, a rad Božje kuće ne sme da se odlaže. Odlaganjem rada Božje kuće nanosi se šteta i sebi i drugima, a to nije dobro ni za koga.

Crkva neke ljude unapređuje i kultiviše, dajući im dobru šansu da vežbaju. To je nešto što je dobro. Može se reći da je Bog te ljude uzvisio i pružio im blagodat. Kako bi oni, dakle, trebalo da obavljaju svoju dužnost? Prvo načelo kojeg treba da se pridržavaju jeste da razumeju istinu – kada ne razumeju istinu, moraju da tragaju za njom, pa ako je ni nakon samostalnog traganja ne budu razumeli, mogu da potraže nekoga ko istinu razume i da sa njim porazgovaraju i zajedno potraže istinu, nakon čega će probleme rešavati brže i blagovremenije. Ako se usredsrediš isključivo na to da što više vremena provodiš u samostalnom čitanju Božjih reči i u razmišljanju o tim rečima kako bi razumeo istinu i rešio problem, to će biti presporo; kao što ona izreka kaže: „Spore mere ne mogu da reše hitne potrebe”. Ako želiš brzo da napreduješ kada je reč o istini, moraš da naučiš da skladno sarađuješ sa drugima, da postavljaš još više pitanja i da više tragaš. Jedino tako će tvoj život brzo da raste, a ti ćeš probleme moći da rešavaš na vreme i bez ikakvog odlaganja. Pošto si tek nedavno unapređen i još uvek si na probnom radu i pošto još uvek ne razumeš istinu i ne poseduješ istina-stvarnost – pošto još uvek ne poseduješ takav rast – nemoj da misliš da to što si unapređen znači da poseduješ istina-stvarnost; to, naprosto, ne stoji. Ti si odabran da budeš unapređen i kultivisan samo zato što

osećaš breme posla koji obavljaš i zato što u tebi ima starešinskog kova. Tako treba da rezonuješ. Ako nakon unapređenja u starešinu ili delatnika počneš da ističeš svoj status i poveruješ da si ti neko ko teži istini i ko poseduje istina-stvarnost – i ako se praviš da si produhovljen i da razumeš probleme koji muče braću i sestre, ma kakvi ti problemi bili – ti se onda ponašaš glupo i ni po čemu se ne razlikuješ od licemernih fariseja. Moraš da govoriš i da postupaš iskreno. Ako nešto ne razumeš, možeš da pitaš druge ili da zatražiš razgovor sa Višnjim – ničeg sramnog nema u tome. Čak i ako ne budeš pitao, Višnji će ipak znati koliki je zapravo tvoj rast i znaće da u tebi nema istina-stvarnosti. Ono što treba da radiš jeste da tragaš i da u zajedništvu razgovaraš; to je rezon koji treba da postoji u normalnoj ljudskosti i to je načelo kojeg treba da se pridržavaju starešine i delatnici. To nije nešto čega se treba stideti. Ako misliš da je neprijatno da ne razumeš načela kada jednom postaneš starešina, ili da stalno pitaš druge ljude ili Višnjeg, i plašiš se da će te drugi gledati s visine, pa se onda pretvaraš da sve razumeš, da sve znaš, da imaš radnu sposobnost, da možeš da radiš bilo koji crkveni posao i da ti ne treba niko da te podseća, niti da razgovara u zajedništvu s tobom, niti ičija opskrba ili podrška, onda je to opasno, a ti si suviše nadmen i samopravedan, isuviše ti nedostaje razuma. Ne znaš ni svoju meru – zar te to ne čini smetenjakom? Takvi ljudi zapravo ne ispunjavaju kriterijume za unapređenje i gajenje u Božjoj kući i pre ili kasnije biće smenjeni i uklonjeni. I tako, svakom starešini ili delatniku koji je upravo unapređen treba da bude jasno da ne poseduje istina-stvarnost; on treba da ima tu svest o sebi. Ti si sada starešina ili delatnik ne zato što te je Bog postavio, već zato što su te druge starešine i delatnici unapredili da budeš jedan od njih ili zato što te je odredio Božji izabrani narod; to ne znači da poseduješ istina-stvarnost i istinski rast. Kada to shvatiš, steći ćeš malo razuma, što je razum koji starešine i delatnici moraju da poseduju. Da li sada razumeš? (Da.) Dakle, kako tačno treba da obavljate posao? Kako treba da sprovedete skladnu saradnju u delo? Kako treba da tražite istinu da biste razrešili probleme kad god na njih naiđete? Te stvari morate da razumete. Ako otkrijete iskvarene naravi, potražite istinu i razrešite ih što je pre moguće. Ako se ne razreše na vreme, već utiču na vaš rad, to je problem. Ako niste upoznati sa strukom, takođe treba što pre da počnete da je učite. Budući da neke dužnosti uključuju stručno znanje, ako samo shvatate istinu bez ovladavanja stručnim znanjem, to će takođe uticati na rezultate vašeg rada. U najmanju ruku, morate da dokučite i shvatite neko osnovno stručno znanje, kako biste mogli da budete delotvorni u praćenju i usmeravanju rada drugih ljudi. Ako ste samo vešti u struci, ali ne shvatate istinu, takođe će biti nedostataka u vašem radu te ćete takođe morati da stremite ka istini i da sarađujete s ljudima koji shvataju istinu kako biste svoju dužnost obavljali na odgovarajući način. To što si stručan u pogledu profesionalnih veština ili u određenoj oblasti znanja ne znači da si u stanju da radiš u skladu s načelima, te je od suštinskog značaja da tražiš zajedništvo sa ljudima koji shvataju istinu – to je načelo kojeg treba da se pridržavate. Šta god da radite, ne smete da se pretvarate. Ti si u periodu obuke i gajenja, imaš iskvarenu narav i uopšte ne

shvataš istinu. Reci Mi, da li se Bog razume u te stvari? (Da.) Zar onda ti ne bi ispao glup ako bi se pretvarao? Da li želite da budete glupi ljudi? (Ne, ne želimo.) Ako ne želite da budete glupi ljudi, kakvi ljudi treba da budete? Budite razumni ljudi, oni koji mogu ponizno da traže i da prihvate istinu. Ne pretvarajte se, ne budite licemerni fariseji. Ono što znaš je samo neko stručno znanje, to nisu istina-načela. Moraš da pronađeš metod da na odgovarajući način iskoristiš svoje stručne vrline i da svoje stečeno znanje i učenje iskoristiš na osnovu razumevanja istina-načela. Zar to nije načelo? Zar to nije put primene? Kada to naučiš, imaćeš put koji ćeš da slediš i moći ćeš da uđeš u istina-stvarnost. Šta god da radiš, ne budi tvrdoglav i ne pretvaraj se. Tvrdoglavost i pretvaranje nisu razuman način obavljanja stvari. Naprotiv, to je najgluplji način obavljanja stvari. Ljudi koji žive po svojoj iskvarenoj naravi najgluplji su ljudi. Najpametniji su samo oni koji tragaju za istinom i postupaju u skladu sa istina-načelima.

Da li ste sada, kroz ovo zajedništvo, stekli ispravno razumevanje i gledište u vezi sa unapređenjem i gajenjem svih vrsta talentovanih ljudi od strane Božje kuće? (Jesmo.) Sada kada imate ispravan stav o tome, možete li pravilno da pristupite tim ljudima? Morate pravilno da pristupite njihovim vrlinama, kao i manama i nedostacima koje imaju u pogledu svoje ljudskosti, rada, profesije i raznih drugih aspekata – svemu tome se mora pravilno pristupiti. Štaviše, bez obzira na to da li ste unapređeni u starešine ili delatnike, ili da li ste talentovani pojedinci u različitim profesijama, svi ste obični, sve vas je Sotona iskvario i niko od vas ne shvata istinu. Dakle, niko od vas ne treba da se prerušava ili prikriva; umesto toga, treba da naučite da se otvorite u zajedništvu. Ako ne razumete, onda priznajte da ne razumete. Ako ne umete nešto da uradite, onda priznajte da ne umete to da uradite. Bez obzira na probleme ili poteškoće, svi treba da razgovaraju u zajedništvu i da zajedno traže istinu da bi pronašli rešenje. Pred istinom je svaka osoba kao odojče, svaka osoba je osiromašena i jadna i sve joj nedostaje. Ljudi treba da budu pokorni pred istinom, da imaju ponizno i žudno srce i da traže i prihvataju istinu, a zatim da primenjuju istinu i da postignu pokornost Bogu. Čineći to, ljudi mogu da uđu u stvarnost istine Božjih reči dok obavljaju svoje dužnosti i u svom stvarnom životu. Pred istinom su svi jednaki. Oni koji se unapređuju i gaje nisu mnogo bolji od ostalih. Svi su iskusili Božje delo u približno istom trajanju. Oni koji nisu unapređeni ili gajeni takođe treba da streme ka istini dok obavljaju svoje dužnosti. Niko ne sme da liši druge prava da streme ka istini. Neki ljudi su revnosniji u svom stremljenju ka istini i imaju nekakav kov, pa se unapređuju i gaje. To je zbog potreba rada Božje kuće. Zašto Božja kuća ima takva načela za unapređivanje i korišćenje ljudi? Pošto postoje razlike u kovu i karakteru ljudi, a svako bira drugačiji put, to dovodi do različitih ishoda u veri ljudi u Boga. Oni koji streme ka istini spasavaju se i postaju ljudi carstva, dok se uklanjaju oni koji uopšte ne prihvataju istinu, koji nisu odani u obavljanju svoje dužnosti. Božja kuća gaji i koristi ljude na osnovu toga da li streme ka istini i da li su odani u obavljanju dužnosti. Postoji li razlika u hijerarhiji raznih ljudi u Božjoj kući? Za sada ne postoji hijerarhija u pogledu raznih položaja, vrednosti, statusa ili ugleda ljudi. Barem tokom perioda kada Bog radi na

spasavanju i vođenju ljudi nema razlike u rangu raznih ljudi, niti u položaju, vrednosti ili statusu. Jedina razlika je u podeli posla i u ulogama koje se obavljaju. Naravno, u ovom periodu, neki ljudi se, kao izuzetak, unapređuju i gaje za obavljanje nekih posebnih poslova, dok neki ne dobijaju takve mogućnosti iz različitih razloga, kao što su problemi sa kovom ili porodičnim okruženjem. Ali, zar Bog ne spasava one koji nisu imali takve prilike? Nije tako. Da li su njihova vrednost i položaj niži od drugih? Ne. Svi su jednaki pred istinom, svi imaju priliku da streme ka istini i da je zadobiju, a Bog se prema svima odnosi pravedno i razumno. U kom trenutku postoje primetne razlike u položaju, vrednosti i statusu ljudi? Onda kada ljudi dođu do kraja svog puta, i Božje delo je završeno i konačno se formira zaključak o stavovima i gledištima koje je svaka osoba pokazala u procesu stremljenja ka spasenju i dok je obavljala svoju dužnost, kao i zaključak o njihovim raznim ispoljenjima i stavovima prema Bogu – to jest, kada postoji potpuni zapis u Božjoj beležnici – tada će se, zato što će ishodi i odredišta ljudi biti različiti, takođe videti razlika u njihovoj vrednosti, položajima i statusu. Tek tada će sve te stvari moći da se vide i približno utvrde, dok su trenutno svi isti. Da li je to jasno? Da li se radujete tom danu? Da li se radujete i plašite u isto vreme? Radujete se što će tog dana konačno doći do rezultata i što ćete konačno stići do tog dana uprkos svim poteškoćama; a plašite se da nećete pravilno hodati putem, da ćete usput posrnuti i da nećete uspeti, te da će krajnji ishod biti nezadovoljavajući, gori nego što zamišljate i očekujete – kako bi to samo bilo tužno, bolno i razočaravajuće! Ne razmišljajte toliko unapred, nepraktično je razmišljati toliko unapred. Prvo pogledaj šta ti je pred očima, pravilno hodaj putem koji ti je pod nogama, dobro uradi posao i obavi dužnosti i odgovornosti koje ti je Bog poverio. To je ono što je najkritičnije i najvažnije. Shvatite onoliko istine i načela za obavljanje svoje dužnosti koliko treba da shvatite u ovom trenutku i razgovarajte o njima u zajedništvu dok vam ne budu kristalno jasni – tako da ih imate razrađene u svom umu i jasno i tačno znate koja se načela dotiču svake stvari koju radite – i starajte se da ne kršite načela, da ne odstupate od njih, da ne izazivate prekide niti ometanja, niti da činite bilo šta što šteti interesima Božje kuće – u sve to treba da zakoračite baš sada. Nema potrebe da razgovaramo o bilo čemu što je dalje u budućnosti, a nema ni potrebe da vi postavljate pitanja niti da razmišljate o tome. Beskorisno je razmišljati toliko unapred – to nije ono o čemu treba da razmišljaš. Neki će možda pitati: „Zašto ne bismo razmišljali o tome? Katastrofa je sada toliko velika, zar nije vreme da razmišljamo o takvim stvarima?” Da li je vreme? Da li činjenica da je katastrofa velika utiče na tvoj ulazak u istinu? (Ne, ne utiče.) Katastrofa je tako velika, ali da li Ja ikada održavam okupljanja ili propovedi posvećene katastrofi? Nikada se ne usredsređujem na pitanje katastrofe, već uvek samo govorim o istini, kako biste mogli da shvatite istinu i da razumete Božje namere, i kako biste razumeli kako da dobro obavite svoju dužnost i kako da uđete u istina-stvarnost. Danas neki ljudi čak i ne shvataju šta je istina-stvarnost i šta su doktrine. Oni samo izgovaraju istih nekoliko reči i doktrina i pričaju prazne priče iz dana u dan, a ipak osećaju da su ušli u istina-stvarnost.

Zabrinut sam za njih, ali oni ne brinu za sebe. Oni i dalje razmišljaju o tim dalekim stvarima u budućnosti – razmišljanje o tim stvarima nije praktično.

Cilj unapređivanja i gajenja svih vrsta talentovanih ljudi nije da se oni pretvore u aktivne ljude niti da planiraju da oni u budućnosti postanu neka vrsta oslonca, već da nekim ljudima koji, relativno govoreći, više streme ka istini i koji ispunjavaju kriterijume za unapređenje i gajenje, pruže mogućnost da se obučavaju u pogodnim sredinama i pod povoljnijim uslovima. Najvažnije je da su u stanju da shvate Božje reči, da shvate istinu i da uđu u istina-stvarnost. Zar to nije ono što ljudi treba da postignu verovanjem u Boga? Zar to nije ono što ljudi treba da zadobiju verovanjem u Boga? Da biste ušli u istina-stvarnost, šta je glavna stvar kojoj sada treba da težite? Imate li neke planove ili korake da to uradite? Ispričaću vam jedan trik koji je jednostavan, lak i brz. Prosto rečeno, ulazak u istina-stvarnost zapravo je primenjivanje istine. Da bi se primenjivala istina, potrebno je najpre pozabaviti se iskvarenim naravima. Koja je najbrža polazna tačka za razrešavanje iskvarene naravi? Za vas je najjednostavniji, najbrži i najefikasniji način da prvo razrešite problem površnosti u obavljanju svoje dužnosti i time svoju iskvarenu narav razrešavate korak po korak. Koliko vam je vremena potrebno da to razrešite? Imate li plan? Većina ljudi nema plan, već ga stalno razrađuje u glavi, ne znajući kada da zvanično počne. Iako znaju da su površni, naprosto se ne trude da to razreše i nemaju nikakvo konkretno rešenje. Lenjost u obavljanju dužnosti, a ne pedantnost; neodgovornost, a ne ozbiljnost – sve su to ispoljenja površnosti. Prvi korak jeste da se razreši problem površnosti. Drugi korak je razrešavanje problema postupanja po sopstvenoj volji. Što se tiče drugih stvari, kao što su povremene nepoštene izjave ili otkrivanje lažljive ili nadmene naravi, za sada ne brinite o tome. Zar nije praktičnije i delotvornije da se prvo pozabavimo površnošću i postupanjem po sopstvenoj volji? Zar ta dva pitanja nije najlakše uočiti? Zar ih nije lako razrešiti? (Jeste.) Da li prepoznaš kada si površan? Da li primetiš kad pokušavaš da otaljaš? Da li primetiš kad se, zarad svojih interesa, služiš smicalicama, spletkama i prevarom? (Da.) Ako primećuješ, onda je to lako razrešiti. Započni razrešavanjem problema koje lako možeš da primetiš i kojih si u sebi svestan. Biti površan u svojoj dužnosti veoma je očigledan i čest problem, ali je i uporan i zaista težak za razrešavanje. Prilikom obavljanja dužnosti, čovek mora da nauči da bude savestan, strog, pedantan i odgovoran, i da to radi sa čvrstim utemeljenjem, to jest, tako što će ići korak po korak. Čovek mora da upotrebi svu svoju snagu da dobro obavi tu dužnost, sve dok ne bude zadovoljan načinom na koji ju je obavio. Ako neko ne shvata istinu, treba da traži načela i da postupa u skladu s njima i sa Božjim zahtevima; treba dobrovoljno da uloži više truda da valjano obavlja svoju dužnost i da je nikada ne obavlja na površan način. Samo takvom primenom čovek može da oseti mir u srcu i da ga savest ne grize. Da li je lako razrešiti se površnosti? Sve dok imaš savest i razum, možeš da je razrešiš. Prvo moraš da se moliš Bogu: „Bože, započinjem svoju dužnost. Ako sam površan, molim Te da me disciplinuješ i ukoriš u mom srcu. Takođe Te molim da me vodiš da dobro obavljam svoju dužnost i da ne budem površan.” Primenjuj tako

svakog dana i vidi koliko je vremena potrebno da se problem tvoje površnosti reši, da se tvoja stanja površnosti smanje, da se zaprljanost tvoje dužnosti smanji, te da se tvoji stvarni rezultati poboljšaju i da se tvoja delotvornost u obavljanju dužnosti poveća. Obavljanje dužnosti bez površnosti – da li je to nešto što možeš da postigneš oslanjajući se na sebe? Kada si površan, možeš li da je kontrolišeš? (Nije lako.) Onda je to varljivo. Ako vam je zaista teško da to kontrolišete, onda imate veliki problem! Šta ste, onda, u stanju da učinite, a da ne budete površni? Neki ljudi su veoma izbirljivi oko toga šta jedu; ako im neki obrok nije po volji, biće neraspoloženi ceo dan. Neke žene vole da se doteruju i šminkaju; nijedna vlas kose im ne promakne. Neki ljudi su dobri u biznisu; pažljivo računaju svaki cent. Ako postupate s tako savesnim stavom, možete da izbegnete površnost. Za početak rešite problem površnosti, a zatim rešite problem postupanja po sopstvenoj volji. Postupanje po sopstvenoj volji je čest problem i još jedan je od onih koje ljudi lako mogu da otkriju u sebi. Uz malo preispitivanja samog sebe, čovek može da prepozna da postupa po sopstvenoj volji, što nije u skladu sa istina-načelima. Problemi koje ljudi mogu da prepoznaju lako se razrešavaju. Namerite se prvo da razrešite ta dva problema: problem površnosti i problem postupanja po sopstvenoj volji. Nastojte da, u roku od godinu ili dve, postignete rezultate, da ne budete površni, niti da u bilo čemu što radite postupate po svojoj volji ili sa uprljanom voljom. Kada se ta dva problema razreše, nećete biti daleko od obavljanja svoje dužnosti na način koji je u skladu s merilom. A ako ni njih ne možete da razrešite, onda ste još uvek daleko od toga da se pokorite Bogu ili da budete obzirni prema Njegovim namerama – apsolutno niste zagrebali ni površinu toga.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o kriterijumima i ciljevima unapređivanja i gajenja raznih vrsta kvalifikovanih talenata, kao i o razumevanju i gledištu koje treba imati u vezi sa unapređenjem i gajenjem raznih vrsta talentovanih ljudi od strane Božje kuće. Još jedan aspekt čine stav i pristup koje treba imati prema raznim vrstama talentovanih ljudi koji se unapređuju i gaje. To su neka od pitanja o kojima treba razgovarati u zajedništvu u šestoj stavki. Dakle, hajde sada da, konkretno u vezi sa šestom stavkom, razotkrijemo i raščlanimo kako lažne starešine obavljaju posao unapređivanja i gajenja raznih vrsta talentovanih ljudi. To je glavna tema o kojoj ćemo razgovarati u zajedništvu.

Stavovi i ispoljenja lažnih starešina u pogledu unapređivanja i gajenja svih vrsta talentovanih ljudi

Lažne vođe ne shvataju istinu i ne traže istinu. Stoga, kada je u pitanju važan rad na unapređivanju i gajenju svih kvalifikovanih talenata u Božjoj kući, oni tu uvek nešto zabrljaju, potpuno upropaste stvar i naprosto ne ispunjavaju zahteve Božje kuće. Pošto ne razumeju kriterijume, a kamoli Božje namere, u vezi sa unapređivanjem i gajenjem raznih vrsta kvalifikovanih talenata, a ne razumeju ni značaj unapređivanja i gajenja raznih vrsta kvalifikovanih talenata, veoma im je teško da taj posao obavljaju u skladu s merilom i na principijelan način. Vrste „talentovanih” ljudi koje lažne vođe gaje tokom obavljanja svog posla izrazito su raznovrsne. Umesto da unapređuju i gaje kvalifikovane

talente, lažne vođe unapređuju ljude koji ni na koji način ne bi trebalo da se unapređuju i gaje da bi služili kao starešine ili delatnici i dozvoljavaju tim ljudima da žive od crkve i da rasipaju Božje priloge. Sve lažne vođe to rade, dovodeći do toga da se neki ljudi, koji streme ka istini i imaju osećaj za pravdu, ne unapređuju niti se koriste, već se gaze. Namesto toga, oni koji su beskorisni postaju takozvani talentovani ljudi u očima tih lažnih vođa i oni ih unapređuju i gaje. Dakle, koja su ispoljenja lažnih vođa prilikom obavljanja tog posla? Pretpostavimo, na primer, da zbog potreba svog rada, Božja kuća mora da pronađe neke ljude koji će se baviti spoljnim poslovima. Dakle, koje ljude treba da traži? Upravo sam naveo nekoliko kriterijuma, a to su radna sposobnost, sposobnost da se obavljaju dužnosti u skladu s načelima koje zahteva Božja kuća i sposobnost da se brane interesi Božje kuće. Da li lažne starešine znaju ta načela? Očigledno da ne znaju, pa kako onda pronalaze ljude koji će se baviti spoljnim poslovima? Ovako on razmišlja: „Ko može da se bavi spoljnim poslovima? Postoji jedna sestra koja je oštroumna i brzo reaguje, vešta je s rečima i ume s ljudima. Dok govori, pogled joj je brz i lukav, a prosečna osoba ne može da je prozre. Ona bi bila pomalo nepodobna za crkvenog starešinu, ali bi bila sjajna u upravljanju spoljnim poslovima, pa ću nju izabrati. Samo, pošto je njen nivo obrazovanja malo niži, brinem se da će nevernici gledati na nju s visine, pa ću naći svršenog studenta – koji je bio predsednik njenog studentskog udruženja – da sarađuje s njom. Ta osoba je prilično pametna, ali ima relativno malo iskustva u društvu i videla je relativno malo sveta, tako da može da uči od svog saradnika. Od to dvoje ljudi, jedno ima nizak nivo obrazovanja, a drugo je visokoobrazovano, jedno ima iskustvo u društvu, a drugo nema – oni su prikladni da sarađuju, zar ne?” Jedno od njih je rečito i artikulisano, oštroumno i veoma se dobro snalazi u društvu; kad god komunicira sa nevernicima, oni ne mogu da primete da je ta osoba vernica. Druga osoba je visoko obrazovana i ima društveni status; kad god komunicira sa nevernicima, oni je ne omalovažavaju. Šta misliš o ta dva načela po kojima lažne starešine biraju ljude? Lažne starešine veruju da, ako neko ima dar ubedljivog izražavanja, oštroumnosti i brzih refleksa, ta osoba može da se bavi opštim poslovima za Božju kuću. Da li je to prikladan način izbora ljudi? (Nije.) Kako to nije prikladan? (Takvi ljudi su često prilično lukavi; iako mogu da se bave filozofijama za ovozemaljsko ophođenje s drugima i znaju kako da postupaju s ljudima, možda neće nužno moći da brane interese Božje kuće.) Tako je. Najvažnije je da, bez obzira na to koje poslove osoba vodi za Božju kuću, ona u najmanju ruku mora da bude čestita i u stanju da brani interese Božje kuće. Da li to što je neko blagoglagoljiv i sposoban da proda pesak u pustinji znači da može da brani interese Božje kuće? Da li to što je brz, rečit i artikulisan znači da može da brani interese Božje kuće? (Ne, ne znači.) Čak i da položi zakletvu, od nje neće biti nikakve koristi i isto tako je besmisleno da joj postavljaš zahteve – ona mora da bude takvog karaktera. Ali, lažne starešine ne istražuju te stvari, već samo gledaju ko ima iskustvo u društvu, ko je pronicljiv, ko brzo reaguje, ko je rečit i artikulisan, ko zna kako da se prigodno ponaša i ko je kao kameleon i snalazi se u

društvu. On misli da takvi ljudi mogu da se bave opštim poslovima u Božjoj kući. Zar to nije greška? To je greška u pogledu načela i merila za izbor ljudi. Činjenica je da je takva osoba blagoglagoljiva do krajnosti: bez obzira na to s kim ima posla, sve što ona kaže je laž, i ne može da se promeni ma koliko puta da se zakune. Kada nešto radi, ona samo štiti svoje interese; a posebno kada je suočena sa opasnošću, ona pre svega štiti sebe i nikada ne uzima u obzir interese Božje kuće. Dokle god je u dobrim odnosima s nevernicima, to joj je dovoljno; a da li su interesi Božje kuće ugroženi ili ne, nije je briga. Niti je bezbednost braće i sestara nešto što ona uzima u obzir, niti ju je briga da li je Božje ime osramoćeno; ona samo čuva svoja leđa. Lažne starešine ne mogu da prozru tu vrstu ljudi i misle da su oni najpogodniji za upravljanje spoljnim poslovima Božje kuće. Zar to nije glupavo? Oni izdaju interese Božje kuće, a lažne starešine to čak i ne znaju, već im ipak dodeljuju važne zadatke i u svemu zavise od njih. Zar to nije vrhunac gluposti? Da li su ljudi koji su rečiti, artikulisani i oštroumni oni koji imaju čestite namere? Ako s njima nisi imao posla niti si ih pažljivo promatrao, nećeš moći da znaš. Kada imaš posla s njima i s njima vodiš poslove, samo gledaj da li je ono što oni kažu u skladu sa onim što rade. To se može proveriti kroz jedan događaj. Recimo, na primer, da pomeraš neke stvari. Kada to vidi, neće ti pomoći. Tek kada završiš s tim poslom, doći će i reći: „Zašto si sam uradio toliki posao? Pomogao bih ti da si me zvao, bez obzira na to koliko sam bio zauzet. Baš si se iznurio. Skuvaću ti nešto kasnije, da bar to ne radiš danas.” Kada to kaže, nestane. Potpuno si iznuren, a ipak moraš da kuvaš. Zatim, kada završiš s kuvanjem, on dolazi da jede i čak kaže: „Zašto me nisi pozvao kada si se spremao da kuvaš? Potpuno si iscrpljen, a ipak mi spremaš obrok – da li je to fer? Ali, kad si ga već napravio, poješću ga. Sledeći obrok ću ja spremiti i ubuduće me zovi kad god budeš imao neki posao koji treba da uradiš.” Ovakav događaj je sve što je potrebno da se takva osoba prozre. Vrlo je vešta na rečima, oštroumna i zna šta da kaže. Svoje ponašanje vešto prilagođava okolnostima, uvek samo govori ono što lepo zvuči, a da nikada zaista ne obavi posao. Da li su takvi ljudi pouzdani? Ako tražiš od njih da se bave opštim poslovima Božje kuće, mogu li da brane njene interese? Mogu li da održe ugled crkve i da zaštite bezbednost braće i sestara? (Ne mogu.) Da li su imovina Božje kuće i svi njeni interesi njihov glavni prioritet? Daleko od toga. Oči i umovi lažnih starešina su slepi za takve lako uočljive probleme, oni naprosto ne mogu da ih vide. Umesto toga, samo mogu da izgovaraju reči i doktrine. Koga Bog voli i koga ne voli, ko voli istinu i ko je ne voli, šta znači imati temelj u veri u Boga i kakvi ljudi nemaju temelj, kakvi ljudi su odani u obavljanju svoje dužnosti i kakvi ljudi nisu – o svemu tome govore na razuman i logičan način i čini se da zaista sve shvataju, ali sve je to prazna priča i doktrina. Kad god se od njih traži da razaznaju ljude, njihove oči i umovi su slepi; oni naprosto ne znaju kako da pročitaju ljude. Bez obzira na to koliko dugo komuniciraju s tom vrstom ljudi, oni i dalje ne mogu da ih prozru, pa im čak dodeljuju i važne zadatke.

Gnusno je već to što lažne starešine koriste pogrešne ljude, ali oni dodatno doprinose tom nedelu čineći još gnusnije stvari. Recimo, na primer, da je lažni starešina

iskoristio pogrešnu osobu. Ta osoba uopšte nije podobna da bude nadzornik i ne ispunjava kriterijume Božje kuće za unapređenje i gajenje. Ipak, lažni starešina je uporan da je iskoristi i nikada ne proverava rad te osobe, ubeđen u sledeće: „Čovek ne treba da sumnja u one koje koristi, niti da koristi one u koje sumnja. Pošto sam te izabrao i unapredio, moći ćeš dobro da obavljaš ovaj posao, zato samo napred i radi posao kako god misliš da treba. Podržaću te u svemu što radiš i nema svrhe da se neko tome protivi!" Iskoristio je pogrešnu osobu i, povrh toga, drži se te greške do samog kraja – toliko veruje sebi. Sve lažne starešine su slepe. Oni uopšte ne vide probleme, ne mogu da kažu koji ljudi su zli ili bezvernici, i bez obzira ko prekida i ometa rad crkve, oni nemaju nikakvu svest o tome i čak dodeljuju važne zadatke smetenjacima. Lažne starešine ukazuju veliko poverenje svakome koga unaprede i bezbrižno im poveravaju važan posao. Iz toga proizilazi da ti ljudi prave zbrku u radu crkve, što ozbiljno utiče na širenje jevanđelja i nanosi štetu interesima Božje kuće. Lažne starešine se čak pretvaraju da ne znaju ništa o tome. Višnji ih pita: „Kako napreduje osoba koju si unapredio? Da li je prikladna za obavljanje tog posla? Da li brani rad crkve i interese Božje kuće? Da li će u kritičnim trenucima zaštititi sebe ili će braniti rad crkve?" Lažne starešine odgovaraju: „Zakleli su se da će braniti rad crkve. Osim toga, oni veruju u Boga već dvadeset godina. Kako bi mogli da zaštite sebe i da izdaju interese Božje kuće? Verovatno će braniti interese Božje kuće." Višnji odgovara: „Da li je tačno to što kažeš? Jesi li proverio kako rade posao?" Lažne starešine odgovaraju: „Nisam proverio kako rade posao, ali sam im rekao da ne brane sopstvene interese i da moraju da brane rad crkve, i obećali su mi da hoće." Kakva je bila korist od toga što ti je on nešto obećao? On ne može da se pridržava ni zakletve koju je položio pred Bogom. Da li ti misliš da može da mu se veruje samo na osnovu obećanja? Može li zaista da uradi ono što je obećao? Pošto ti nisi proverio njegov rad, kako možeš da znaš da li je to neko ko brani interese Božje kuće? Kako to da toliko veruješ sebi? Zar takve lažne starešine nisu nitkovi? Koristeći pogrešnu osobu, oni su već napravili veliku grešku, a zatim svoju grešku pogoršavaju time što se nikada ne raspituju, ne proveravaju, ne pregledaju rad te osobe i ne nadgledaju je niti je posmatraju. Oni samo tolerišu bezobzirno ponašanje i nedela te osobe. Tako funkcionišu lažne starešine. Kad god za neki posao nema dovoljno ljudi, lažne starešine rado postave nekog da bude odgovoran za to i tako završe posao; oni nikada ne proveravaju ono što je urađeno, niti zapravo odlaze na lice mesta da bi komunicirali sa tom osobom, posmatrali je i pokušali da saznaju više o njoj. Na nekim mestima okruženje nije pogodno da se s tom osobom upozna i provodi vreme, ali ti moraš da se raspitaš o njegovom radu i da se posredno raspitaš o tome šta je on i kako je radio – možeš da pitaš braću i sestre ili nekoga ko joj je blizak. Zar to nije ostvarivo? Ali, lažne starešine se čak i ne trude da postavljaju bilo kakva pitanja, eto koliko su samouvereni. Njihov rad se svodi na organizovanje okupljanja i propovedanje doktrina, a kada se okupljanja završe i posao bude uređen, oni ne rade ništa drugo; ne nastavljaju da prate niti da proveravaju da li je osoba koju su izabrali u stanju da odradi stvaran posao. U početku nisi razumeo tu

osobu, ali si, na osnovu njenog kova i površinskih ispoljenja i elana, osetio da je pogodna za taj posao i zato si je upotrebio. Nema ničeg lošeg u tome, jer niko ne zna kako će se ljudi pokazati. Ali, kada si je već unapredio, zar ne bi trebalo da je pratiš i da proveriš da li ona radi stvaran posao, da proveriš kako radi i da li je bila površna, nepredvidiva ili je zabušavala? To je upravo posao koji treba da radiš, ali ne radiš ništa od toga, ne preuzimaš nikakvu odgovornost. Ti si lažni starešina i treba te otpustiti i ukloniti.

Lažne starešine prave ozbiljnu grešku time što, kada unaprede ljude, oni im objasne šta treba da rade, zatim nabace malo doktrine, ponude nekoliko reči ohrabrenja i ostave ih na tome, bez ikakvog praćenja ili učešća u određenim zadacima. Ako kažeš da si lošeg kova i da ne umeš da sagledaš ljude, onda bi mogao da pratiš posao i da saznaš kako se odvijaju određeni zadaci, i mogao bi u potpunosti da držiš situaciju pod kontrolom. Međutim, lažne starešine uopšte ne prate posao i ne proveravaju kako se on odvija. Uzmimo za primer štampanje knjiga, što je konkretan posao. Lažni starešina je nekoga zadužio za taj posao, ali ga nije obišao nijednom u pola godine. Posledica toga je da se posle šest meseci ispostavilo da su sve knjige štampane sa greškom – kakva propast! Takve su lažne starešine – oni uopšte ne rade nikakav konkretan posao. Šta treba da uradite ako organizujete štampanje knjige? Prvo morate da odredite odgovarajućeg nadzornika, a zatim da nadgledate i proverite koliko on dobro obavlja posao i da li bi mogao nešto da upropasti. Morate da nadgledate, da pratite rad i neposredno da rešavate probleme ako ih otkrijete – samo tako možete da budete sigurni da neće iskrsnuti problemi. Ali lažne starešine to ne rade. Oni misle da je njihova odgovornost samo da ljudima serviraju doktrine, da ih nateraju da shvate doktrine, i da, ako ljudi te doktrine shvate, problemi mogu da se reše. Stoga obraćaju pažnju samo na iznošenje doktrina i izvikivanje krilatica, a ne uključuju se u konkretne zadatke. Što se lažnih starešina tiče, oni misle da nije njihov posao da se uključuju u konkretne zadatke i da time treba da se bave ljudi ispod njih. Dakle, šta oni lično rade? Komanduju celokupnom situacijom odozgo i postaju neefikasni funkcioneri. Ma šta da se radi, oni nisu prisutni niti su uključeni u to. Kada ljudima saopšte načela, ako ih pitaju o nekim pojedinostima ili konkretnim putevima, oni će reći: „Konkretan posao zavisi od vas, ne razumem se u te stvari.” Dakle, oni ne znaju kako oni ispod njih obavljaju posao. Što se tiče toga da li je nadzornik kompetentan i u stanju da preuzme posao, ili kakva je njegova ljudskost, ili da li je čovek koji stremi ka istini, ili da li odgovorno obavlja svoju dužnost, ili da li je površan ili vileni i pravi gluposti, ili da li posao kasni i tako dalje – lažne starešine ne znaju ništa od toga, već samo lutaju naokolo kao neki funkcioneri koji su u stvari piskarala u neverničkom svetu i ne rade nikakav stvarni posao. U crkvama u kojima rade, lažne starešine ne znaju kada neki nadzornici zaustave posao, ili kada neki nadzornici uspostavljaju sopstvena nezavisna kraljevstva, ili kada neki nadzornici ne obavljaju odgovarajuće dužnosti, već, umesto toga, provode svoje dane u jelu, piću i zabavi, a čak će zažmuriti i na to kada su neki nadzornici izuzetno lošeg kova, kada imaju iskrivljeno razumevanje i uopšte nisu sposobni za posao. Takve lažne starešine su samo prazne

ljušture, oni se samo zovu starešine i oni ne rade bilo koji od suštinskih poslova starešina. Na površini se čini da se te lažne starešine prilično lepo ponašaju. Oni određuju nadzornike za svaku stavku rada, sazivaju te ljude na okupljanja s vremena na vreme i provode ostatak svog vremena na jednom mestu posvećeni duhovnim praksama poput molitve, čitanja Božjih reči, slušanja propovedi, učenja himni i pisanja sopstvenih propovedi. Ima lažnih starešina koje čak i po nedelju dana ne izađu iz svoje sobe. Postoje i lažne starešine koje ne rade ništa osim što održavaju onlajn okupljanja, a da nikad ne odu na radno mesto da bi razumeli situaciju. Braća i sestre ih dugo ne viđaju uživo i nemaju pojma o tome kakva su životna iskustva ili rast lažnih starešina. Tokom okupljanja, lažne starešine se bave samo nekim opštim poslovima, ali što se tiče konkretnih pitanja poput toga šta svaki nadzornik radi, da li su ljudi koje su unapredili i gajili pogodni za dati posao, ili kakav je stav tih ljudi u obavljanju svoje dužnosti, ili da li su pažljivi i temeljni u svom radu, ili su negativni i površni, ili da li ti ljudi slede pravi put, ili da li su pravi ljudi – lažne starešine ne brinu i ne raspituju se o bilo kojoj od tih stvari i ne žele da znaju ništa o njima. Zar priroda tog problema nije ozbiljna? (Jeste.)

Božjoj kući su potrebni neki talentovani ljudi koji se razumeju u određene stručne oblasti i koji poseduju određene veštine, i ona će gajiti te ljude da proučavaju ta zanimanja kako bi mogli da obavljaju dužnost u Božjoj kući. Šta mislite, kakve ljude lažne starešine pronalaze? Oni okupljaju sve mlade ljude koji su studirali i bili uz svoje roditelje u verovanju u Boga i traže ko je rečit i ko voli da bude u centru pažnje i kažu im: „Božja kuća želi da vas odgoji; vi ste rezervna vojska i nove snage.” Zatim, tim ljudima dodeljuju dužnost. Ti ljudi, u stvari, nikada nisu obavljali nijednu dužnost, nedostaju im razne vrste iskustava i uopšte ne shvataju istinu. Ali lažne starešine ih favorizuju i vole, pa počinju da ih gaje. Lažne starešine tim ljudima određuju dužnosti u koje oni, prema svojoj struci, treba da se upute: nekima je određeno da se bave obradom teksta, nekima da se bave filmskom produkcijom, neki treba da snimaju video zapise, a neki su određeni da budu glumci. Dokle god ti ljudi imaju neku obavezu, lažnim starešinama je to dovoljno. Lažne starešine ne istražuju da li ti ljudi vole istinu ili da li mogu da je prihvate, niti istražuju čemu ti ljudi teže ili koji su njihovi ciljevi. I šta se, na kraju, dogodi? Neki od tih ljudi budu uklonjeni. To je zato što su razvratni i neobuzdani, i prate ovozemaljske trendove, i provode svoje dane u doterivanju i nedoličnom petljanju sa drugima, i ne razumeju nikakva pravila niti imaju ikakve manire – očigledno je da su bezvernici i nevernici. Oni se ne trude da posao rade kako treba dok obavljaju svoje dužnosti i sve rade površno, ali lažne starešine to uopšte ne vide. Zar su lažne starešine slepe kod očiju? (Da.) Šta je uzrok tom slepilu? Nije li uzrok tome slepilo uma? Slepilo očiju i slepilo uma dve su odlike lažnih starešina. Iako su im oči širom otvorene, lažne starešine ne mogu ništa da shvate niti da prozru bilo koga – to jest, njihove oči su slepe. U svom umu, oni nemaju moć razlučivanja niti gledišta o bilo kome ili bilo čemu, i bez obzira na to šta vide, oni nemaju sposobnost da razlikuju dobro od zla i nemaju stavove, mišljenja i definicije – to je ozbiljan slučaj umnog slepila. Lažne starešine su svi oni koji veruju u Boga dugi niz

godina i često slušaju propovedi, pa zašto onda ne mogu da prepoznaju te bezvernike? To je još jedan dokaz da su lažne starešine veoma lošeg kova, da nisu u stanju da shvate istinu i da, ma koliko istina čuli, nema vajde, jer ih ne shvataju. Njihove oči i um slepi su i potpuno nesposobni da razaznaju ljude. Kako oni uopšte mogu da budu podobni da budu starešine ili delatnici u crkvi? Oni žive u uverenju da su dobri govornici talentovani ljudi te da su i ljudi koji znaju da pevaju i plešu talentovani pojedinci; kada vide ljude koji nose naočare ili ljude koji su studirali, oni misle da su to talentovani pojedinci, a kada vide ljude sa statusom u društvu, ljude koji su bogati, ljude vešte u biznisu i u smutnim radnjama i ljude koji obavljaju neku vrstu važnog posla u društvu, lažne starešine misle da su to talentovani pojedinci. Oni veruju da Božja kuća treba da gaji takve ljude. Oni ne gledaju karakter tih ljudi niti da li njihova vera u Boga ima osnovu, a još manje gledaju na stav sa kojim se ti ljudi odnose prema Bogu i istini. Oni gledaju samo na društveni status i poreklo ljudi. Zar nije besmisleno da lažne starešine na taj način gledaju na ljude i stvari? Lažne starešine gledaju na ljude i stvari na isti način kao i nevernici – gledište koje nevernici imaju o stvarima i njihovo je gledište. To je dovoljno da se dokaže da lažne starešine nisu ljudi koji vole i shvataju istinu, te da im nedostaje i najmanja sposobnost razlučivanja. Zar nisu izuzetno plitki? Oni su zaista slepi – i te kako su slepi!

Svojevremeno sam sreo lažnog starešinu koji je pričao i smejao se kada sam razgovarao s njim, ali, čim sam ga pitao za posao, gledao je u prazno glupim i tupim pogledom i nije reagovao ni na šta što sam mu rekao. Kov te osobe je isuviše loš da bi se ona mogla koristiti. Nije ni čudo što lažni starešina nije shvatio ništa od onoga što sam mu rekao i što to nije mogao da sprovede u delo. O čemu god da sam razgovarao s njim, stalno je govorio: „Organizovao sam okupljanje i pre nekoliko dana sam proverio šta se radi.” Rekao sam: „Zar nemaš neki drugi posao osim organizovanja okupljanja? U crkvi ima toliko posla, zašto ne nađeš nešto drugo da radiš?” Rekao je: „Zar posao starešine ili delatnika nije samo organizovanje okupljanja? Nemam šta drugo da radim osim da organizujem okupljanja, ne znam da radim ništa drugo!” To pokazuje da mu je bilo suđeno da bude lažni starešina kada je preuzeo tu funkciju i da ne može da obavi nikakav stvaran posao, jer mu je kov izuzetno loš! Izuzetno loš kov dovodi do slepila očiju i slepila uma. Šta znači slepilo očiju? To znači da, bez obzira na ono što osoba vidi, ona nije u stanju da uoči određene probleme, tako da njene oči ne služe svrsi. Šta znači slepilo uma? To znači da, bez obzira na to šta se dešava, osoba nije svesna i ne razume problem koji je prisutan, i ne može da vidi gde leži suština problema – to je slepilo uma. Ako je osoba slepog uma, onda je s njom svršeno. Tako su lažne starešine slepe i kod očiju i kod uma. Da li biste rekli da se lažne starešine uznemire kada čuju te reči? Oni pomisle: „Moje oči su prilično velike, ali On kaže da su mi oči slepe; u umu gajim dobre namere, ali On kaže da mi je um slep – ta Njegova definicija nije baš tačna, zar ne? Zašto me naprosto ne nazove lažnim starešinom? Zašto bi dodao da su mi oči i um slepi?” Da se nisam tako izrazio, sudeći po kovu lažnih starešina, da li bi oni shvatili da

im je kov loš? (Ne, ne bi.) Zar tvrdnja da te lažne starešine imaju slepilo očiju i uma nije savršeno objašnjenje tog pitanja? Na primer, recimo da antihrist uspostavlja sopstveno nezavisno kraljevstvo u crkvi. Ali, lažne starešine kažu: „Taj čovek je veoma sposoban. Nekada je bio univerzitetski profesor, govori jasno, metodično i na dobro uređen i artikulisan način. Štaviše, nema tremu, bez obzira na to pred koliko ljudi govori." Jasno je kao dan da je osoba o kojoj govore farisej koji uspostavlja sopstveno nezavisno kraljevstvo, a ipak ga lažne starešine i dalje hvale. Zar to nije slepilo očiju? (Jeste.) Ako neko falšira, a ti to ne čuješ, može li se to smatrati slepilom očiju? (Ne.) To je stručno pitanje, a ne pitanje kova. Ali, nakon što su saslušali toliko istina, lažne starešine ne mogu čak ni da razaznaju kakvi su antihristi zaista, i ne mogu da kažu da li je ljudskost neke osobe dobra ili loša, ili da li je neko kandidat za unapređenje i gajenje u Božjoj kući, ili da li je neko nevernik ili da li ta osoba iskreno veruje u Boga, i ne mogu da kažu da li je neko odan u obavljanju svoje dužnosti – šta su, onda, stekli slušajući propovedi sve te godine? Oni nisu zadobili nikakve istine, što znači da su slepe lude; eto toliko su lažne starešine slepe. Oni veruju da je primarni posao starešine da bude u stanju da propoveda, i to da propoveda po dva ili tri sata. Veruju i da, sve dok neki mogu da izgovaraju reči i doktrine, da izvikuju krilatice i pokreću ljude, oni su starešine u skladu s merilom, u stanju su da iznesu posao, poseduju istina-stvarnost, i Bog je zadovoljan njima. Kakva je to logika? Pošto lažne starešine ne shvataju istinu, pošto su suviše lošeg kova i slepih očiju i uma, oni ne poseduju apsolutno nikakvu sposobnost da razaznaju razne vrste ljudi, niti mogu da prozru različite vrste ljudi. Dakle, da li su u stanju da koriste razne vrste ljudi na razuman način? (Nisu.) Oni imaju samo jednu strategiju: oni koji su nekada bili profesori raspoređeni su da propovedaju, oni koji su radili u spoljnoj trgovini raspoređeni su da se bave opštim poslovima, oni koji znaju engleski raspoređeni su da budu prevodioci, a ko god je rečit i otporan na kritike raspoređen je da propoveda jevanđelje; oni koji su stidljivi raspoređeni su da kod kuće pišu članke o iskustvenim svedočenjima, oni koji su odvažni i vole da nastupaju određeni su za glumce, a oni koji žele da postanu funkcioneri imenovani su za starešine ili direktore. Tako lažne starešine koriste ljude, bez ikakvih načela.

U okviru posla za koji su odgovorne lažne starešine, često postoje neki ljudi koji istinski streme ka istini i ispunjavaju kriterijume za unapređenje i gajenje, koji se, pak, odlažu. Neki od tih ljudi propovedaju jevanđelje, a neki su zaduženi za ugostiteljske dužnosti. Činjenica je da svi oni imaju kov, da razumeju neke istine i da ih vredi gajiti za starešine i delatnike, samo ne vole da se razmeću niti da budu u središtu pažnje. Pa ipak, lažne starešine uopšte ne obraćaju pažnju na te ljude. Oni se ne bave njima niti se raspituju o njima, i nikada ne gaje talentovane ljude za Božju kuću. Oni se uvek usredsređuju samo na hvatanje u zamku onih koji im se dodvoravaju, kako bi zadovoljili sopstvene sebične želje. Kao rezultat toga, oni ljudi koji zaista streme ka istini ne dobijaju unapređenje i gajenje, dok oni koji vole da budu u središtu pažnje, koji su artikulisani, koji znaju da podiđu ljudima i koji vole slavu, dobitak i status – svi dobijaju unapređenje.

Čak i oni koji su bili funkcioneri, izvršni direktori preduzeća ili koji su studirali korporativni menadžment u društvu, dobijaju važne pozicije. Bez obzira na to da li su ti ljudi istinski vernici ili ne, bez obzira da li streme ka istini ili ne, u svakom slučaju, to su ljudi koji su unapređeni i koriste se u okviru posla za koji su odgovorne lažne starešine. Da li je to korišćenje ljudi u skladu s načelima? Zar to što lažne starešine unapređuju samo takve ljude nije isto što se dešava u neverničkom društvu? Tokom radnog perioda lažnih starešina, oni koji pri obavljanju dužnosti zaista mogu da urade stvari, koji imaju osećaj za pravdu i koji vole istinu i pozitivne stvari – ne stižu da budu unapređeni ili gajeni i teško im je da dobiju prilike za obuku. Umesto toga, na važne pozicije postavljaju se oni koji su rečiti, koji vole da se razmeću i koji umeju da podiđu ljudima, kao i oni koji vole slavu, dobitak i status. Čini se da su ti ljudi prilično pametni, dok oni, u stvari, nemaju sposobnost razumevanja, imaju veoma loš kov i lošu ljudskost, ne nose pravo breme svojih dužnosti i uopšte nisu dostojni gajenja. Međutim, oni su ti koji zauzimaju položaje starešina i delatnika u crkvi. Ishod je da veliki deo rada crkve nije u stanju da se pokrene glatko i brzo, ili sporo napreduje, a radnim aranžmanima Božje kuće treba previše vremena da budu sprovedeni. To su uticaji i posledice koje na rad crkve imaju lažne starešine koje nedolično koriste ljude.

Većina lažnih starešina je lošeg kova. Iako deluju artikulisano, oni uopšte nemaju sposobnost da sagledaju istinu, do te mere da nemaju duhovno razumevanje. Oni imaju slepe oči i um, ne mogu da prozru nijedno pitanje i uopšte ne shvataju istinu, što je samo po sebi fatalan problem. Oni imaju još jedan, ozbiljniji problem, a to je da, kada razumeju i savladaju nekoliko reči i doktrina i kada mogu da izvikuju nekoliko krilatica, misle da poseduju istina-stvarnost. Dakle, šta god da rade i koga god da izaberu da koriste, oni ne traže istina-načela i ne razgovaraju u zajedništvu sa drugima, a još manje se pridržavaju radnih aranžmana i načela Božje kuće. Oni su veoma samouvereni, uvek veruju da su njihove ideje ispravne i rade šta god žele. Posledica toga je da, kada naiđu na neku poteškoću ili izuzetnu okolnost, oni budu na gubitku. Štaviše, oni često pogrešno veruju da, pošto već dugi niz godina rade u Božjoj kući i imaju dovoljno iskustva da tamo služe kao starešine, znaju kako da podstaknu rad crkve da funkcioniše i da se razvija. Čini se da su shvatili te stvari, ali zaista nikako ne znaju kako da rade bilo koji posao. Oni obavljaju crkveni posao kako god žele, sledeći sopstvene predstave i zamisli, svoje iskustvo i navike i svoje propise. To stvara nered i haos u raznim stavkama crkvenog rada i sprečava ih da proizvedu bilo kakve stvarne rezultate. Ako u timu postoji nekoliko ljudi koji shvataju istinu i mogu da rade malo pravog posla, oni mogu da održe normalnost u radu tog tima. To, međutim, nema nikakve veze s njihovim lažnim starešinom. Razlog zbog kojeg bi posao mogao biti dobro obavljen jeste taj što postoji nekoliko dobrih ljudi u timu koji mogu da urade malo stvarnog posla i da zadrže posao na pravom putu; to ne znači da je njihov lažni starešina uradio stvaran posao. Nijedan posao se ne može obaviti bez nekoliko takvih dobrih ljudi koji će biti odgovorni za njega. Lažne starešine naprosto nisu u stanju da rade svoj posao i ničemu ne služe. Zašto bi

lažne starešine napravile pometnju u radu crkve? Prvi razlog je to što lažne starešine ne shvataju istinu, što u zajedništvu ne mogu da razgovaraju o istini da bi razrešili probleme i ne traže kako da razreše probleme, a to dovodi do gomilanja problema i do zastoja u crkvenom poslu. Drugi razlog je to što su lažne starešine slepe i što nisu u stanju da prepoznaju talentovane pojedince. Oni ne mogu da na odgovarajući način izvrše promene u timu nadzornika, što dovodi do toga da nekim poslom rukovodi neko nepodoban, i to dovodi do zastoja. Treći razlog je to što se lažne starešine previše ponašaju kao funkcioneri. Oni ne nadziru niti vode posao, a tamo gde postoji slaba karika u poslu, ne učestvuju samoinicijativno, niti pružaju konkretne smernice. Recimo, na primer, da u određenoj stavki rada ima nekoliko ljudi koji obavljaju posao, a novi su vernici bez mnogo osnove, ne shvataju istinu, nisu dobro upoznati sa tom oblašću rada i nisu sasvim dokučili načela rada. Pošto je lažni starešina slep, on ne može da vidi te probleme. Veruje da je sve u redu dokle god neko obavlja posao; nije važno da li je posao dobro ili loše urađen. Lažne starešine ne znaju da slabu kariku u radu crkve, gde god ona bila, treba da prate, da proveravaju i da daju pravac. Ne znaju da treba lično da učestvuju u rešavanju problema i da one koji obavljaju svoje dužnosti treba da podrže dok ne shvate istinu, dok ne počnu da postupaju u skladu s načelima i dok ne krenu pravim putem. Tek od tog trenutka nije potrebno da se toliko brinu. Lažne starešine ne funkcionišu na taj način. Kada vide da ima nekog ko će da obavi posao, više se ne bave time. Ne raspituju se, bez obzira na to kako se posao odvija. Tamo gde postoji slaba karika u poslu ili nadzornik koji ima loš kov, oni ne pružaju smernice o poslu niti sami učestvuju u njemu. A pogotovo kada je nadzornik u stanju da preuzme posao, lažne starešine ne proveravaju stvari lično niti daju pravac; oni žive opušteno, a čak i ako neko prijavi problem, ne raspituju se o tome – misle da nema potrebe. Lažne starešine ne rade ništa od tog konkretnog posla. Ukratko, lažne starešine su izrodi koji ne rade ni delić stvarnog posla. Veruju da su svaki posao obavili sve dok je neko za njega zadužen, a svi ostali pomažu u tome. Oni misle da sve što treba da urade jeste da održe neko okupljanje s vremena na vreme i da se raspitaju ako se pojavi neki problem. Dok tako rade, lažne starešine i dalje veruju da dobro obavljaju svoj posao i prilično su zadovoljni sobom. Misle: „Nema problema ni sa jednom stavkom rada. Osoblje je u potpunosti raspoređeno, a nadzornici su na svom mestu. Baš sam dobar u ovom poslu, baš sam talentovan!” Zar to nije besramno? Njihove oči i um toliko su slepi da ne mogu da vide nikakve zadatke koje treba obaviti i ne mogu da otkriju nikakve probleme. Na nekim mestima, posao je stao, ali ipak su tu, zadovoljni, te razmišljaju: „Braća i sestre su svi mladi, svi su oni sveža krv. Oni se svojim dužnostima bave kao ljudski dinamo; svakako mogu dobro da obave posao.” A zapravo, ti mladi ljudi su početnici, ne razumeju se u bilo kakve profesionalne veštine. Oni moraju da uče u hodu. Pošteno je reći da oni još uvek ne znaju kako da rade bilo koji posao: neki možda malo razumeju, ali nisu stručnjaci i nisu dokučili načela, a kada obave zadatak, to uvek zahteva neke ispravke, a često čak i da se posao ponovi. Postoje i neki mladi ljudi koji nisu prošli obuku i nisu doživeli orezivanje. Izuzetno su podmukli i lenji i

pohlepno jure za udobnošću; ne prihvataju ni delić istine, a kad malo propate, ne prestaju da gunđaju. Većina njih su površni izrodi koji žude za uživanjem. Sa takvim mladim ljudima svakako morate često da razgovarate o istini u zajedništvu, a još više morate da ih orezujete. Ti mladi ljudi moraju da imaju nekoga ko će biti zadužen za njih i ko će ih paziti. Tamo mora postojati starešina ili delatnik koji preuzima ličnu odgovornost za njihov rad i obezbeđuje lični nadzor i pravac. Tek tada bi njihov rad mogao da urodi nekim plodom. Ako starešina ili delatnik napuste radno mesto i ne prisustvuju radu ili ne pitaju za njega, ti ljudi će se raspasti u neredu, a njihovo obavljanje dužnosti neće uroditi nikakvim plodom. Ipak, lažne starešine nemaju uvid u to. Oni sve vide kao braću i sestre, kao ljude koji su poslušni i pokorni, i zato imaju veliko poverenje u njih, dodeljuju im poslove i onda više ne obraćaju pažnju na njih – to je najbolji dokaz slepila očiju i uma lažnih starešina. Lažne starešine uopšte ne shvataju istinu, ne mogu jasno da sagledaju stvari i nesposobni su da otkriju bilo kakve probleme, ali misle da im ide sasvim dobro. O čemu razmišljaju tokom dana? Razmišljaju kako da se ponašaju kao funkcioneri i da uživaju u prednostima statusa. Lažne starešine, baš kao i nepromišljeni ljudi, nemaju nimalo obzira prema Božjim namerama. Oni ne obavljaju stvaran posao, ali čekaju da ih Božja kuća pohvali i unapredi. Oni stvarno ne znaju šta je sramota!

Lažne starešine su potpuno beskorisne u obavljanju svog posla i nema ničeg pohvalnog u vezi s njima. Oni ne uspevaju da dokuče načela koja se tiču šire slike, a kamoli ona koja se odnose na konkretan i detaljan rad. Na primer, neki ljudi imaju izražene stručne sposobnosti, ali izuzetno lošu ljudskost, dok drugi nemaju problema u pogledu ljudskosti, ali imaju loš kov i loše stručne sposobnosti. Kada je reč o tome kako te ljude treba koristiti i rasporediti na razuman način, lažne starešine još manje znaju o tim konkretnijim i detaljnim pitanjima. Dakle, kad god neko pita lažne starešine da li su pronašli nekoga ko je donekle dobrog kova, nekoga ko može da se gaji, oni kažu da još uvek nisu pronašli nikoga. Lažne starešine su vrlo slepe – kako bi ikoga mogle da pronađu? Ako ih pitaš kakva je neka od sestara, reći će da ona žudi za udobnošću tela; pitaj ih kakav je neki brat, i reći će ti da je često negativan; pitaj ih kakav je neko drugi, i oni će ti reći da ta osoba već dugo ne veruje u Boga i da nije utemeljena. U njihovim očima, niko nije dovoljno dobar. Oni samo vide mane, nedostatke i prestupe drugih ljudi; oni nisu u stanju da sagledaju da li se neko prilagođava načelima Božje kuće za unapređivanje i gajenje niti da li je dobar kandidat za unapređivanje i gajenje. Ne mogu da kažu ko je zaista pogodan za unapređivanje i gajenje, ali sa velikim elanom i brzinom unapređuju one koji ne ispunjavaju zahteve i načela Božje kuće. Oni unapređuju sve bogate žene, imućne muškarce i sinove i kćeri iz bogatih porodica koji pripadaju crkvi, kao i one koji su služili kao funkcioneri u svetu, one koji umeju jasno da se izražavaju i one koji znaju da podvaljuju i varaju – u svakom slučaju, unapređuju svakoga ko je poznat i ugledan u svetu i ko voli da bude u centru pažnje. Veruju da su ti ljudi jedini talentovani i ne primećuju niti unapređuju nijednu osobu koja zaista može da razume i da prihvati istinu. Lažnom starešini je teže da pronađe jednu zaista talentovanu osobu za Božju kuću nego da odleti

na Mesec. Na primer, recimo da su Božjoj kući trenutno potrebni talentovani pojedinci za rad na tekstu – postoji takva osoba u crkvi za koju je zadužen lažni starešina, ali taj lažni starešina ne predlaže ime te osobe. Kada lažnog starešinu pitaju zašto nije unapredio ili odgojio tog pojedinca, on kaže: „Ta osoba se dva puta upustila u blud dok je bila na fakultetu, ali to nije ponovila od kada je u braku. Nisam znao da li da je unapredim ili ne." Kakva je to izjava? Možeš li da garantuješ da se bogati i moćni ljudi koje ti unapređuješ nikada nisu bavili bludom? Zar ti ljudi ne blude još više? Kako to naprosto ne vidiš? Duhovnost lažnih starešina je vrlo neistinita; prave se da znaju neka načela i pronalaze izgovore da opravdaju to što ne unapređuju one koje treba unaprediti i gajiti. U njihovim očima, svi su inferiorni u odnosu na njih. I šta bude na kraju? Da li su „elita" i „talentovani ljudi" koje su lažne starešine unapredile bili postojani? Ne kažemo da ti ljudi svakako nisu dobri ljudi. Ono što uglavnom razotkrivamo jeste da je načelo lažnih starešina u ophođenju prema ljudima da kao meru koriste ljudske pojmove, a ne istinu, i da je njihovo načelo za unapređivanje i gajenje ljudi da se pridržavaju svojih sopstvenih pojmova, zamisli i sklonosti i jednog potpuno neverničkog gledišta, a ne da kao meru koriste merila koja Božja kuća zahteva. Zašto su lažne starešine u stanju da to učine? Zato što ne razumeju istinu niti Božje namere, u stanju su da unaprede one koji naprosto ne ispunjavaju zahteve Božje kuće, da se usredsrede na to da njih gaje i da im dozvole da obavljaju važne poslove u Božjoj kući. Takvo je delo koje obavljaju lažne starešine. Pogledajte lažne starešine oko sebe; zar oni ne rade tako i zar se ne odnose tako prema ljudima?

Postoji određeno gledište koje se često otkriva kod lažnih starešina: oni misle da su svi oni koji imaju znanje, status i oni koji su služili kao funkcioneri u spoljnom svetu talentovani ljudi i da takve ljude treba da gaji i koristi Božja kuća nakon što počnu da veruju u Boga. Oni zaista cene i obožavaju te ljude – čak ih tretiraju kao svoje rođake i članove porodice. Kada te ljude upoznaju sa drugima, često govore o tome kako su u spoljnom svetu bili gazde nekog preduzeća, ili šefovi neke državne službe, ili urednici nekih novina, ili neki direktori u odeljenju za javnu bezbednost, ili, pak, pričaju o tome koliko su bogati. Lažne starešine imaju posebno visoko mišljenje o takvim ljudima. Šta kažete, da li lažne starešine imaju kov? Zar njihova duhovnost nije lažna, a oni nevični da prozru stvari? Lažne starešine misle da, pošto su ti ljudi bili talentovani pojedinci u društvu, Božja kuća treba da ih gaji i da im da važnu ulogu kada dođu ovamo. Da li je to gledište tačno? Da li je to u skladu sa istina-načelima? Ako ti ljudi uopšte ne ljube istinu i lišeni su savesti i razuma, može li Božja kuća da ih gaji i da im poveri važnu ulogu? Ne zaslužuju da budu gajeni. Činjenica da su bili talentovani pojedinci među nevernicima ne znači da su talentovani ljudi u kući Božjoj, ali te lažne starešine vole da budu funkcioneri, a posebno obožavaju druge koji su bili funkcioneri. Kad god vide ljude koji su bili funkcioneri ili su imali status u spoljnom svetu, klanjaju im se do zemlje i pokorni su im kao što su robovi pokorni svom gospodaru; očajnički žele da ih nazovu majkom ili ocem, ili starijom sestrom ili starijim bratom, a takođe žele da te ljude unaprede u starešine ili delatnike u crkvi. Recite Mi, da li su to ljudi koji streme ka istini? Da li to što imaju malo

statusa i uživaju neki ugled u spoljašnjem svetu znači da su sposobni da služe kao starešine ili delatnici u Božjoj kući? Ako ne shvataju istinu i ispunjeni su nadmenim i uobraženim naravima, da li su dostojni da budu starešina ili delatnik u Božjoj kući? Da li je u skladu sa načelima unaprediti nekoga samo na osnovu njegovog statusa i ugleda, zanemarujući njegov karakter? Da li lažne starešine znaju kakve ljude Bog voli, kakve ljude On unapređuje i koristi? Radno uređenje Božje kuće uvek iznova naglašava da ljude treba unaprediti i gajiti u skladu sa tri merila: prvo merilo je da moraju da poseduju ljudskost, savest i razum; drugo je da moraju da budu ljudi koji vole istinu i koji su u stanju da je prihvate; i treće je da moraju biti dobrog kova u određenoj meri i da poseduju radnu sposobnost. Samo oni koji ispunjavaju ta tri merila mogu da budu unapređeni i gajeni, i odgovarajući su kandidati i za starešine i za delatnike. Posedovati samo kov i talenat nije dovoljno. Karakter je na prvom mestu, a na drugom je sposobnost da se prihvati istina – to su dva najvažnija merila. Ako se unapređuju zli ljudi koji ne ljube istinu, posledice će biti katastrofalne, tako da onima koji nemaju ljudskosti nikako nije dozvoljeno da budu unapređeni. Ali lažne starešine zanemaruju zahteve Božje kuće. Prilikom odabira i korišćenja ljudi, oni se uvek usredsređuju na to da li osoba ima društveni status, kakvi su joj poreklo i položaj, da li je stekla visok nivo obrazovanja i kakvog je ugleda u društvu – to su aspekti na koje se usredsređuju kada unapređuju i gaje ljude. Da li je to u skladu s načelima koje propisuje Božja kuća? Da li je to u skladu sa istinom Božjih reči? Ko su ljudi koji imaju status u društvu? Može se reći da su svi oni ljudi koji se na svaki način bore za vlast i status i da su od Sotone. Kada bi oni imali moć u Božjoj kući, da li bi Božja kuća i dalje bila Božja crkva? Koji je cilj lažnih starešina u unapređivanju ljudi koji su od Sotone da oni postanu starešine? Da li je takvo postupanje u skladu s načelima Božje kuće za gajenje i korišćenje ljudi? Zar nije očigledno da je to uznemirujuće i da šteti radu crkve? Upravo neprincipijelno unapređivanje i gajenje ljudi od strane lažnih starešina izaziva najveći prekid i ometanje rada crkve, i način je odupiranja Bogu.

Lažne starešine imaju izuzetno loš kov i nemaju sposobnost da sagledaju istinu. Bez obzira na to koliko propovedi slušaju ili koliko Božjih reči čitaju, njihovo shvatanje i dalje nije čisto, niti shvataju istinu, i bez obzira na to koliko godina propovedaju doktrine, oni ne razumeju šta govore. Sve je to prosto razglabanje i nemoguće je uhvatiti ih ni za glavu ni za rep! Oni mogu da zapamte i da propovedaju malo doktrine, pa misle da imaju istina-stvarnost, ali ništa što rade nije povezano sa istinom – oni su arhetipski fariseji. Spolja se čini da često propovedaju ljudima i da govore stvari koje lepo zvuče, kao da shvataju istinu, ali je ono što rade potpuno suprotno istini i suprotstavlja joj se. Oni takođe tvrde da služe Bogu i da obavljaju crkveni posao, dok je u stvari sve što rade krajnje neprijateljski nastrojeno prema Bogu. Lažne starešine nikada ne unapređuju talentovane ljude koji su korisni u Božjoj kući, i zanemaruju i zatvaraju oči pred relativno poštenim ljudima koji zaista streme ka istini. Umesto toga, oni unapređuju i gaje laskavce, ljude koji su nepouzdani i varljivi i koji imaju ambicije i želje da preuzmu posao u crkvi. Rezultat svega toga je sledeći: kada su ti ljudi već neko vreme u poslu, u raznim stavkama

crkvenog rada dolazi do zastoja i one praktično ulaze u stanje paralize. Tako se rad crkve uništava u rukama lažnih starešina. Zar takvi ljudi kao što su te lažne starešine nisu odvratni? Da li treba da budu otpušteni? Moraju da budu otpušteni! Svaki dan odlaganja utiče na rad crkve. Neke lažne starešine, iako znaju da nisu sposobni da dobro rade posao, nisu voljni da dobrovoljno podnesu ostavku i potpuno su opsednuti prednostima koje im status nudi, pa bi čak išli toliko daleko da naškode radu crkve. Da li ti ljudi imaju barem i trunku razuma? Lažne starešine nemaju sposobnost razumevanja niti bilo kakav istinski talenat i stvarno znanje, nisu ljudi koji streme ka istini, a uz to žude za prednostima koje im status nudi – to su ljudi koji ne znaju za sramotu i nikako ne smeju da se unapređuju i gaje. Ako misliš da je tvoj kov veoma loš, i da nisi sposoban da razlikuješ dobro od zla i da nisi sposoban da sagledaš istinu, onda šta god da radiš, ne prepuštaj se svojim ambicijama i željama i ne razmišljaj o tome kako da težiš da postaneš neki funkcioner u crkvi – da postaneš crkveni starešina. Nije baš lako biti starešina. Ako nisi poštena osoba i ne ljubiš istinu, onda, čim postaneš starešina, postaćeš ili antihrist ili lažni starešina. I antihristi i lažne starešine ljudi su lišeni savesti i razuma i ljudi su koji su sposobni da čine zlo i ometaju rad crkve. Dok za antihriste važi da su đavoli i Sotone, ni lažne starešine nisu dobri ljudi; u najmanju ruku, oni su drski i bestidni ljudi lišeni savesti i razuma. Ima li nečeg slavnog u tome što si lažni starešina i što si otpušten? To je sramota, mrlja, i u tome nema apsolutno ničeg slavnog. Ako rad u crkvi osećaš kao breme i želiš da se uključiš u njega, to je dobro; ali moraš da razmisliš o tome da li shvataš istinu, da li si u stanju da u zajedništvu razgovaraš o istini da bi razrešio pitanja, o tome da li si u stanju da se zaista pokoriš delu Božjem i da li si u stanju da pravilno obavljaš crkveni posao u skladu sa radnim aranžmanima. Ako ispunjavaš te kriterijume, možeš da se kandiduješ za starešinu ili delatnika. Ono što hoću da kažem jeste da, u najmanju ruku, ljudi moraju da poseduju svest o sebi. Prvo pogledaj da li si u stanju da razaznaješ ljude, da li možeš da shvatiš istinu i da radiš stvari u skladu s načelima. Ako ispunjavaš te uslove, podesan si za starešinu ili delatnika. Ako nisi sposoban samog sebe da proceniš, možeš da pitaš ljude oko sebe koji te znaju ili koji su ti bliski. Ako svi kažu da nemaš dovoljno kova da bi bio starešina i da je to što dobro obavljaš trenutni posao već dovoljno dobro, onda treba brzo da spoznaš sebe. Pošto si lošeg kova, ne troši sve svoje vreme želeći da budeš starešina – samo uradi ono što možeš, obavi svoju dužnost kako treba sa obe noge čvrsto na zemlji, tako da možeš da imaš unutrašnji mir. I to je dobro. A ako si sposoban da budeš starešina, ako zaista poseduješ takav kov i talenat, ako poseduješ radnu sposobnost i osećaš breme, onda si upravo ona vrsta ljudi sa talentom koja nedostaje Božjoj kući i sigurno je da ćeš biti unapređen i gajen; ali u svemu postoji Božje vreme. Ta želja – želja da budeš unapređen – nije ambicija, već moraš da imaš kov i da ispuniš kriterijume da bi bio starešina. Ako si lošeg kova, ali i dalje provodiš sve svoje vreme želeći da budeš starešina, ili da preuzmeš neki važan zadatak, ili da budeš odgovoran za sveukupni posao ili da uradiš nešto što ti omogućava da se istakneš, onda ti kažem: to je ambicija. Ambicija može da

donese katastrofu, zato treba da budeš oprezan. Svi imaju želju da napreduju i svi su spremni da teže ka istini, što nije problem. Neki ljudi imaju kov, ispunjavaju kriterijume da budu starešine i u stanju su da teže ka istini i to je dobro. Drugi nemaju kov, pa treba da se drže svoje dužnosti, da valjano obavljaju dužnost koja stoji pred njima i da je obavljaju po načelu i po zahtevima Božje kuće; za njih je to bolje, bezbednije, realnije.

Oni koji su izabrani da budu starešine i delatnici ili da budu unapređeni i gajeni, ne bi trebalo da se bave pustim željama, uz ovakav osećaj: „Braća i sestre su me izabrali među tolikim ljudima, Božja kuća me je unapredila, tako da zaista imam neki talenat i bolji sam od običnih ljudi; pravo zlato je predodređeno da na kraju zasija." Da li je dobro tako razmišljati? Zar to nije otkrivenje iskvarene naravi? (Jeste.) Biti unapređen i gajen je dobra stvar i dobra prilika, ali da li možeš ili ne možeš dobro da hodaš tim putem zavisi od toga kako pristupaš toj prilici i da li možeš da je ceniš. Bog ti je pružio tu priliku, ali to ne znači da si zaista bolji od bilo koga drugog; možda je tvoj kov malo bolji od drugih ili imaš neke talente, ali je teško reći kakav je tvoj život-ulazak i da li poseduješ istina-stvarnost – jer su svačije iskvarene naravi iste, a i ti pripadaš iskvarenoj ljudskoj rasi. Ako to možeš da shvatiš, bićeš u stanju da pravilno pristupiš svom unapređenju i gajenju u Božjoj kući. Ne treba sebe da smatraš talentovanom osobom, niti treba da misliš da poseduješ istina-stvarnost. Radi se samo o tome da imaš malo kova i da možeš da težiš ka istini, tako da ti je omogućeno da se obučavaš. Ovo je probni rad i još nije sigurno da li si zaista neko ko stremi ka istini ni da li si dostojan da budeš gajen. Teško je reći da li ćeš moći da ostaneš postojan nakon što si isproban tokom ovog perioda. Može se desiti da te zadrže i da nastave da te gaje, a možda se desi da budeš i uklonjen – sve zavisi od toga koliko se potrudiš. To je suština unapređivanja ljudi u starešine i delatnike i ti to treba da shvatiš. Besmisleno je da ti sam misliš da si talentovana osoba. Ako te Božja kuća ne unapredi i ne gaji, onda si ništa. Ako ne stremiš ka istini i ne želiš da te Božja kuća koristi, onda ne možeš ništa da postigneš. Ako onda kažeš: „Božja kuća me ne koristi, vratiću se u društvo", onda se vrati u društvo i isprobaj to, vidi ko te unapređuje i vidi šta si u stanju da postigneš. Ovim hoću da kažem da morate da imate ispravno razumevanje i pristup svom unapređenju i gajenju u Božjoj kući. Oni koji su lošeg ili osrednjeg kova i koji ne mogu da ispune merilo potrebno za unapređivanje i gajenje u Božjoj kući, treba samo da poslušno i nepokolebljivo obave svoju dužnost. Sve dok svoju dužnost obavljaš svim srcem i umom, Bog se neće nepravično ophoditi prema tebi. Stoga, ne otimajte se oko pitanja unapređenja i gajenja, ali ih nemojte ni odbijati; samo pustite da sve ide svojim prirodnim tokom. U jednom smislu, morate da se pokoravate uređenju Božje kuće, a u drugom morate da imate srce koje je pokorno Bogu – to je pravi put. Da li je to jednostavno? (Jeste.) Ima li neke koristi od toga što je neka osoba lošeg kova starešina? Na kraju krajeva, kada budu nazvani lažnim starešinom i eliminisani, kako će se osećati zbog toga? Da li će to biti ono što si želeo? (Neće.) Nad glavom će ti visiti titula „lažnog starešine", a gde god da odeš, ljudi će reći: „Ovaj čovek je nekada bio lažni starešina". Da li je to dobro ili loše? To nije dobro i nije

nešto čime bi se proslavili. Ljudi moraju da imaju ispravno shvatanje i stav prema unapređenju i gajenju; po tim pitanjima, oni moraju da traže istinu, a ne da slede sopstvenu volju ili da imaju ambicije i želje. Ako osećaš da si dobrog kova, ali te Božja kuća nikada nije unapredila niti planira da te gaji, onda nemoj da se nerviraš niti da se žališ, samo se usredsredi na stremljenje ka istini i na težnju da ideš napred. Kada stekneš određeni rast i budeš u stanju da obaviš stvaran posao, Božji izabrani narod će te spontano izabrati da budeš starešina. A ako osećaš da si lošeg kova, i da nemaš nikakve šanse da budeš unapređen ili gajen, i da je nemoguće da se tvoje ambicije ostvare, zar to nije dobro? To će te zaštititi! Pošto si lošeg kova, ako naiđeš na grupu slepih smetenjaka koji te izaberu za svog starešinu, zar se nećeš naći u nebranom grožđu? Ti nisi u stanju da obaviš bilo kakav posao, a tvoje oči i um su slepi. Sve što radiš je prekidanje; svaki tvoj potez je zlodelo. Bilo bi ti bolje da dobro obavljaš svoju trenutnu dužnost; bar se nećeš osramotiti i to je bolje nego da budeš lažni starešina i meta zakulisnih kritika. Ti kao čovek treba da znaš svoju meru, moraš da imaš malo svesti o sebi; ako to učiniš, moći ćeš da izbegneš pogrešan put i ozbiljne greške.

Da li želite da budete lažni starešina ili jedan običan sledbenik? (Običan sledbenik.) Ako te braća i sestre izaberu, pokušaj; možda te oni vide bolje nego što ti osećaš sebe. Ako braća i sestre misle da možeš, treba da daš sve od sebe. Ako zaista daješ sve od sebe, ali i dalje nisi uspešan u svom poslu i srce ti gori od uzbuđenja, tako da ne možeš ni da jedeš ni da spavaš zbog toga, i naprosto ne znaš kako da to valjano uradiš, onda prestani da budeš starešina ili delatnik – to je preteško za tebe. Ako ne odustaneš, verovatno ćeš postati lažni starešina, tako da bi trebalo da bez odlaganja napišeš ostavku u kojoj stoji: „Pošto sam lošeg kova i nesposoban da dobro radim posao, ako nastavim da budem starešina, uskoro ću sigurno postati lažni starešina, pa zato želim da podnesem ostavku i dobrovoljno se odreknem položaja.” To je najmudriji pravac delovanja i najprikladnija stvar koju treba da uradiš! To je razumno i bolje nego da držiš položaj i da budeš lažni starešina. Ako si uveren da si lošeg kova i nesposoban da budeš starešina, ali ne možeš da podneseš da se odrekneš statusa, tada govoriš sebi: „Zašto ne uspevam ovo da uradim? Ko može da mi pomogne? Kako bi bilo sjajno da zadržim svoj status starešine, a da neko drugi osmišljava sve planove i strategije za mene! Trenutno ne postoji niko pogodan da zauzme moje mesto, tako da mogu da nastavim da budem starešina i da svakog dana na poslu uživam u tome; čak i ako ne mogu da obavljam posao, i dalje sam starešina, a biti starešina je bolje nego biti običan brat ili sestra. Ako me Božja kuća ne otpusti i ako me braća i sestre ne uklone, onda neću podneti ostavku.” Da li je to dolično? (Nije.) Zašto nije dolično? (To je nerazumno; ako sam nesposoban da dobro radim posao, a ipak ne podnesem ostavku, to će samo usporavati rad crkve.) Takvi postupci samo usporavaju rad crkve – nanose štetu drugima, a i tebe povređuju. Da li znaš šta znači biti starešina? To znači da si u neposrednoj vezi sa ulaskom mnogih ljudi u život, a tvoje starešinstvo je u neposrednoj vezi sa načinom na koji oni hodaju putem koji je pred njima. Ako ih dobro vodiš i uputiš na pravi put, oni će moći da kroče na pravi

put. Ako ih loše vodiš i vodiš ih u jarak, i oni postanu fariseji kao i ti, onda je tvoj greh veliki! I nakon što počiniš taj veliki greh, da li će to biti kraj? Bog će to pribeležiti! Dobro znaš da je tvoj kov loš, da si lažni starešina i nesposoban da dobro obaviš posao, ali ne priznaješ svoje greške i ne podnosiš ostavku, već se drsko držiš svog položaja i ne predaješ ga nikome. To je greh i Bog će to imati u vidu. A da li će to što On ima u vidu biti dobro ili loše za tebe u budućnosti? Bićeš u nevolji! Iskreno ću ti reći istinu: Bog vodi računa o takvim stvarima za svaku osobu i svaka stavka je jasno zabeležena. Ako bi se nešto tako ozbiljno dogodilo na tvom putu ka spasenju, to bi imalo ogroman uticaj na tebe! Šta god da radiš, ne idi tim putem i ne budi takav.

Kratko smo u zajedništvu razgovarali o nekim praktičnim postupcima i ispoljenjima lažnih starešina u vezi sa unapređivanjem i negovanjem raznih vrsta talentovanih ljudi. Ukratko, tip osobe koja je lažni starešina ne radi stvarni posao i nije u stanju da radi stvarni posao. Lošeg je kova, oči i um su joj slepi, nesposobna je da otkrije probleme, ne može da prozre razne vrste ljudi, stoga nije u stanju da preuzme važan posao unapređivanja i oplemenjivanja raznih tipova talentovanih ljudi. Dakle, takva osoba nema načina da dobro obavlja crkveni posao i izazvaće mnogo poteškoća za Božji izabrani narod u njihovom život-ulasku. Uzimajući u obzir ove faktore, jasno je da lažne starešine nisu sposobne da budu crkvene starešine. Ima i drugih lažnih starešina koji ne rade nikakav određeni crkveni posao i ne komuniciraju sa nadzornicima specifičnih poslova, pa ne znaju koji su talentovani pojedinci sposobni za koji posao, niti kome odgovara koji posao, niti da li je njihov rad u skladu sa načelima. Zbog toga nisu u mogućnosti da unapređuju niti da oplemenjuju talentovane ljude. Kako bi onda takvi ljudi mogli dobro da obavljaju crkveni posao? Glavni razlog zašto lažne starešine ne mogu da obavljaju stvarni posao je taj što su lošeg kova; što nemaju uvid ni u šta i ne znaju šta je pravi posao. To dovodi do čestih stanja stagnacije ili paralize u radu crkve. Sve je to direktno povezano sa tim što lažne starešine ne mogu da rade stvarni posao. Poslednjih nekoliko godina, kuća Božja je stalno naglašavala da zli ljudi i bezvernici moraju biti očišćeni, a lažne starešine i lažni delatnici otpušteni. Zašto se razni zli ljudi i bezvernici moraju očistiti? Zato što nakon više godina vere u Boga, ti ljudi i dalje uopšte ne prihvataju istinu i dostigli su tačku na kojoj za njih nema nade za spasenje. I zašto moraju da se otpuste sve lažne starešine i svi lažni delatnici? Zato što ne rade stvarni posao i nikada ne unapređuju niti oplemenjuju one koji streme ka istini; umesto toga, oni se samo bave besmislenim aktivnostima. To dovodi do toga da rad crkve upadne u haos i paralizu, dok postojeći problemi čekaju, nerešeni, a takođe usporava život-ulazak Božjih izabranika. Kada bi se sve ove lažne starešine i svi lažni delatnici otpustili i kada bi se očistili svi ti zli ljudi i bezvernici koji ometaju crkvu, rad crkve bi prirodno počeo da nesmetano teče, život crkve bi prirodno postao mnogo bolji, a Božji izabranici bi mogli normalno da jedu i piju reči Božje i vrše svoje dužnosti, kao i da zakorače na pravi put vere u Boga. To je ono što bi Bog želeo da vidi.

27. februar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (6)

Danas nastavljamo da u zajedništvu razgovaramo o odgovornostima starešina i delatnika i o raznim ispoljenjima lažnih starešina. Na poslednjem okupljanju razgovarali smo o petoj stavci odgovornosti starešina i delatnika. Šta je suština te stavke? (Šesta stavka je „Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost”.) Prošli put smo uglavnom razgovarali o načelima Božje kuće za unapređivanje i gajenje ljudi i o tome zašto Božja kuća unapređuje i gaji ljude. Takođe smo raščlanili probleme koji postoje kod lažnih starešina kada je u pitanju unapređivanje i gajenje različitih vrsta talentovanih ljudi. Dakle, koja su glavna ispoljenja lažnih starešina unutar te dve stavke? Zašto kažemo da su oni lažne starešine? Uglavnom postoje dva aspekta. Jedan aspekt je da lažne starešine ne razumeju načela za unapređivanje, gajenje i korišćenje različitih vrsta ljudi, niti oni tragaju za tim načelima. Ne znaju koji aspekti kova su bitni da ih ljudi poseduju, niti koje kriterijume je bitno da ispunjava neko da bi bio starešina ili delatnik. Samim tim, oni koriste ljude neselektivno na osnovu sopstvenih predstava i zamisli. Drugi ozbiljan problem je taj što, kada jednom unaprede, odgoje i iskoriste te ljude, oni ne prate niti proveravaju njihov rad, ne pokušavaju da saznaju koliko dobro rade, niti da li rade pravi posao, da li su u stanju da ispune svoje odgovornosti, niti kakav je njihov karakter, ili da li su tim ljudima dodeljene odgovarajuće dužnosti, i ne obraćaju pažnju na to da li su ljudi koje unapređuju, gaje i koriste u skladu sa merilima i načelima – nikada ne proveravaju te stvari. Lažne starešine misle da treba samo da unaprede ljude, da im organizuju posao, i ništa više, te da se njihova odgovornost tu završava. Tako lažne starešine rade svoj posao, a to je i njihov stav i gledište dok rade. Dakle, da li su ta dva glavna ispoljenja lažnih starešina dokaz da oni ne ispunjavaju i ne mogu da ispunjavaju svoje odgovornosti kada je u pitanju unapređivanje, gajenje i korišćenje ljudi? (Jesu.) Lažne starešine ne proveravaju rad, niti posmatraju različite vrste ljudi, a još manje su zahtevni u pogledu istine i načela, u poređenju ispoljenja i stanja različitih vrsta ljudi sa istinama koje shvataju i načelima koje zahteva Božja kuća; oni takođe ne mogu da raspoznaju da li su ljudskost i sposobnosti različitih vrsta ljudi u skladu sa zahtevanim načelima Božje kuće za korišćenje ljudi. Iz tih razloga, oni su posebno smeteni i aljkavi kada je u pitanju unapređivanje i korišćenje ljudi i uređivanje posla za njih, a sve što rade jeste da otaljavaju posao i rade ga površno na osnovu svojih predstava i zamisli. U tom slučaju, ako se od lažnih starešina zatraži da razumno i prikladno koriste različite vrste ljudi na osnovu njihove ljudskosti i sposobnosti, da li oni to mogu da postignu? (Ne mogu.) Ostavimo za sada po strani to kakav je kov lažnih starešina. Ako samo pogledamo njihov odnos prema poslu i njihove načine i metode za obavljanje posla, i činjenicu da oni uopšte ne rade nikakav stvaran posao, već se samo bave opštim poslovima i obavljaju nešto malo površnog posla zahvaljujući kojem dolaze u centar pažnje, i činjenicu da uopšte ne opskrbljuju ljude istinom i ne znaju kako da koriste istinu za razrešavanje problema – sve

to je dovoljno da se dokaže da lažne starešine ne mogu da rade stvaran posao za crkvu. Samo na osnovu činjenice da lažne starešine ne rade stvaran posao, niti se udubljuju u posao sa braćom i sestrama da bi razrešili stvarne probleme, i umesto toga se ponašaju kao gazde i naređuju, može se potvrditi da nisu u stanju da dobro obavljaju sve aspekte crkvenog posla kako bi unapredili i gajili ljude za Božju kuću.

Sedma stavka: Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu (1. deo)

Razumno korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihove ljudskosti

Kako vi razumete organizaciju i korišćenje različitih vrsta ljudi? (Božja kuća zahteva različita merila za razne vrste ljudi koji se unapređuju i gaje, a ljude treba unapređivati i koristiti u skladu s načelima i merilima Božje kuće za unapređivanje ljudi. Ako su neki ljudi sposobni da budu starešine i delatnici, onda ih treba gajiti kao starešine, delatnike i nadzornike; ako ima ljudi koji su stručni u određenoj oblasti, onda dužnost koju obavljaju treba da bude uređena u skladu sa njihovom stručnošću, tako da se svi razumno raspoređuju i koriste.) Ima li još neko nešto da doda? (Druga stvar je procenjivanje ljudi na osnovu njihove ljudskosti. Ako je nečija ljudskost relativno dobra i ta osoba voli istinu i ima sposobnost razumevanja, onda je kandidat za unapređenje i gajenje. Ako je njena ljudskost prosečna, ali poseduje sposobnosti i može da obavlja dužnost u Božjoj kući i da služi, onda se i toj vrsti osobe može dodeliti odgovarajuća dužnost na osnovu njenih sposobnosti, tako da se iskoristi na najbolji mogući način. Ako je to osoba sa prilično lošom ljudskošću i može da izazove prekide i ometanje, onda bi od njenog obavljanja dužnosti bilo više štete nego koristi, tako da nije pametno poveriti joj bilo kakvu dužnost.) Ako se ljudi razvrstaju na osnovu ljudskosti, oni su u skladu s načelima Božje kuće za korišćenje ljudi sve dok nisu zli, ne izazivaju prekide i ometanja i dok su u stanju da obave dužnost. Druga vrsta koja ne može da se koristi, pored zlih ljudi i zlih duhova, jesu oni koji nemaju odgovarajući nivo inteligencije, to jest, oni koji ne postižu ništa, koji nisu u stanju bilo šta da urade, koji su nesposobni da nauče posao, koji ne umeju da se bave jednostavnim opštim poslovima, koji ne uspevaju čak ni da obavljaju fizički rad – ljudi koji nemaju odgovarajući nivo inteligencije i ljudskosti ne mogu da se iskoriste. Ko spada u kategoriju ljudi koji nemaju odgovarajući nivo inteligencije? Oni koji ne razumeju ljudski jezik, kojima nedostaje moć poimanja, koji uvek pogrešno razumeju stvari, pogrešno shvataju stvari i daju bezvezne odgovore na pitanja i koji su od iste sorte kao tupani ili mentalno ograničeni ljudi – sve su to ljudi koji nisu na odgovarajućem nivou inteligencije. Zatim su tu i krajnje nesuvisli ljudi koji sve shvataju drugačije od normalnih ljudi – oni takođe imaju problem sa inteligencijom. Da li neodgovarajući nivo inteligencije uključuje nesposobnost da se bilo šta nauči? (Da.) Da li se nesposobnost da se nauči pisanje članaka računa kao neodgovarajuća inteligencija? (Ne, ne računa se.) Takvi ljudi se ne

računaju. Uzmite, na primer, učenje pevanja i plesa, obučavanje za rad na računaru ili učenje stranog jezika; nesposobnost da se te stvari nauče ne računa se kao neodgovarajuća inteligencija. Dakle, koja vrsta nesposobnosti ukazuje na neodgovarajući nivo inteligencije? Na primer, neki ljudi imaju nešto malo znanja, ali nisu u stanju da nauče kako da se jasno izražavaju kada ćaskaju sa drugima. Dakle, mogu li takvi ljudi da razgovaraju u zajedništvu o istini, da se mole i komuniciraju sa drugima normalno kada veruju u Boga? (Ne mogu.) Kada imaju ideju u glavi ili kada su u određenom stanju i žele da se otvore i razgovaraju sa ljudima o tome i traže put do rešenja, oni razmišljaju danima i ne znaju odakle da počnu, niti kako da se izraze. Čim progovore, zbune se i smeteno se izražavaju, njihova usta naizgled odbijaju da urade ono što im se kaže, a misli im lutaju. Na primer, kažeš im: „Danas je lepo vreme i sija sunce", a oni će na to: „Juče je padala kiša i na tom i tom putu se dogodila saobraćajna nesreća." Nisu na istoj talasnoj dužini sa svojim sagovornicima. Da li takva osoba ima neodgovarajući nivo inteligencije? (Da.) Na primer, ako je boli glava i ti je pitaš šta nije u redu, reći će da oseća neku nelagodu u srcu. Taj odgovor nema veze s pitanjem, zar ne? (Da, nema.) To je prevelik nedostatak inteligencije. Ima mnogo takvih ljudi. Možete li da date primer? (Neki ljudi uvek skrenu s teme kada odgovaraju na pitanja, oni naprosto ne mogu da shvate šta ih drugi ljudi pitaju.) Često skretanje s teme dok govore – to je neodgovarajuća inteligencija. Zatim, ima ljudi koji, kada s nekim razgovaraju, ne uspevaju da razlikuju poverljive članove od onih koji to nisu, tako da se ponekad u razgovoru odaju, a da toga nisu ni svesni – i to je neodgovarajuća inteligencija. Na primer, neka braća i sestre žive sa neverujućim članovima porodice, koji ih pitaju: „Šta vam vaš bog govori da radite?" Oni odgovaraju: „Bog u koga verujemo je baš dobar. On nas uči da budemo pošteni ljudi, da ne smemo da lažemo bilo koga i da moramo iskreno da razgovaramo sa svima." Na površini deluje kao da svedoče o delu koje Bog čini, slaveći Boga i čineći da njihovi slušaoci imaju dobar utisak o vernicima i da im veruju, ali da li je zaista tako? Šta će nevernici reći kada to čuju? Reći će: „Pošto je vaš bog tražio od vas da budete pošteni ljudi, onda nam iskreno recite: koliko novca ima vaša crkva? Ko daje najviše priloga? Ko je starešina vaše crkve? Koliko imate mesta za okupljanje?" Bio bi zatečen takvim pitanjima, zar ne? Zar takvi ljudi nisu glupi? Zašto đavolima i nevernicima govoriš o tome kako je biti pošten čovek? Istini za volju, ni ti nisi baš pošten pred Bogom. Dakle, zar se ti ne odaješ time što tako ozbiljno ulaziš u razgovor s tim nevernicima? Zar time ne sečeš granu na kojoj sediš? Zar nisi tupav? Kada otvaraš svoje srce ili si iskren u razgovoru s nekim, moraš da imaš na umu s kim razgovaraš – ako je to đavo ili Sotona, možeš li da mu kažeš šta se zaista dešava? Dakle, kada je reč o takvim ljudima, treba uvežbati da se bude „mudar kao zmija i bezazlen kao golub" – to je Božja pouka ljudskom rodu. Tupani ne znaju to da rade. Znaju samo da se pridržavaju propisa i kažu stvari kao što su: „Mi vernici smo toliko pošteni da nikoga ne varamo. Pogledajte se, nevernici, puni ste laži, dok mi svi govorimo iskreno." A kada iskreno kažu nešto, drugi ljudi stiču prednost da to iskoriste protiv njih. Da li oni to ne umeju da naprave razliku između

poverljivih članova i onih koji to nisu? Zar tu ne fali neka daska u glavi? Oni razumeju neke doktrine, ali ne znaju kako da ih primene. Oni izvikuju neke krilatice i tada se osećaju kao zaista duhovni ljudi, i misle da shvataju istinu i da poseduju istina-stvarnost, i svuda se hvale, ali na kraju se Sotone i đavoli okorištavaju o to i upotrebljavaju protiv njih. To je neodgovarajući nivo inteligencije.

Upravo smo razgovarali o nekoliko vrsta ljudi koji nemaju odgovarajuću inteligenciju. Jedna vrsta su oni koji ne razumeju ljudski jezik i koji ne uspevaju da shvate i dokuče srž i ključne tačke tuđih reči; druga vrsta su tupani, koji nisu u stanju ništa da postignu i koji ne mogu da dokuče načela ili ključne tačke ma koliko se trudili; a još jedna vrsta su oni koji imaju izuzetno netrpeljive i besmislene poglede na sve. Još jedna vrsta su oni koji su nesposobni da nauče bilo šta i koji su čak nesposobni da nauče kako da govore ili ćaskaju, ili kako da jasno izraze svoje misli i stavove tako da drugi mogu da ih razumeju; iako su donekle pismeni, oni ne uspevaju da u glavi organizuju reči ili da govore jasno, niti mogu da izraze ispravne stavove, niti da ostvare bilo šta. To su sve ljudi neodgovarajuće inteligencije. Bez obzira na zanate ili veštine koje uče, oni nikada nisu u stanju da dokuče načela i pravila. Čak i ako povremeno dobro rade neki zanat ili se pokažu veštim, to je slučajno; oni ne znaju kako im je to pošlo za rukom. Kada im sledeći put isto to ne pođe za rukom, ni tada ne znaju zašto je tako ispalo. Oni nisu sposobni da bilo šta nauče, niti da postanu vešti u bilo čemu. Ako se od njih traži da nauče neki zanat ili tehničku veštinu, bez obzira na to koliko vremena provedu učeći ih, oni će ovladati samo teorijom. Godinama su slušali propovedi, ali nisu shvatili istinu. Ako se od njih zatraži da reči i konkretne izjave o kojima Božja kuća često razgovara u zajedništvu pretvore u načelo i put primene, oni neće biti u stanju da to učine, pa makar se do sudnjeg dana trudili i ma koliko da ih neko poučava. To potvrđuje da ti ljudi poseduju neodgovarajuću inteligenciju. Neki ljudi sa 50 ili 60 godina u poslu postižu potpuno iste rezultate kao i kada su imali 30 godina, bez ikakvog napretka. U životu nisu naučili ni jednu jedinu stvar kako treba. Nisu bili lenji, veoma su pažljivi i trude se, ali nisu uspeli ništa da nauče; to pokazuje da imaju neodgovarajuću inteligenciju. Na osnovu onoga što smo razgovarali u zajedništvu, obim onoga što se smatra neodgovarajućom inteligencijom postao je širi, zar ne? Da li smatrate da vaša inteligencija nije na odgovarajućem nivou? (Da.) Malo, u većoj ili manjoj meri. Zašto to kažem? Većina ljudi je slušala propovedi pet godina, ali još uvek ne shvataju šta je istina, ili šta su Božje namere; a neki ljudi su slušali propovedi 10 godina, ili čak 20 ili 30 godina i još uvek ne shvataju šta je istina-stvarnost, a šta su reči i doktrine, njihova usta su puna doktrina i oni ih izvrsno lansiraju – to je problem sa njihovom inteligencijom. Hajde da za sada ostavimo po strani shvatanje istine, recimo samo da ljudi pokazuju sledeća ispoljenja prema nekim spoljnim stvarima i zdravorazumskim pitanjima u ljudskom životu: ma koliko godina nešto radili, njihova situacija, stanje i percepcija ostaju isti kao i kada su tek počeli da uče, i bez obzira na to kako su vođeni, naučeni ili kako primenjuju, oni i dalje ne postižu nikakav napredak. To je neodgovarajući nivo inteligencije.

Odabir i korišćenje ljudi na osnovu toga da li poseduju ljudskost ili ne, u skladu je s načelima; zato Mi recite, da li treba da gajimo i koristimo ljude koji imaju slabu ljudskost, neodgovarajuću inteligenciju ili u kojima deluju zli duhovi? To nikako ne bi valjalo. Osim tih nekoliko vrsta ljudi koji se ne uklapaju u načela Božje kuće za korišćenje ljudi, većina drugih ljudi može razumno da se koristi na osnovu njihove ljudskosti. Oni koji su prosečne ljudskosti, koji se ne mogu nazvati ni lošim ni dobrim, oni mogu da budu samo obični članovi tima. Što se tiče onih koji imaju prilično dobru ljudskost, koji su prilično razumni i poseduju savest, koji vole pozitivne stvari, koji su posebno čestiti, imaju osećaj za pravdu i sposobni su da brane interese Božje kuće, naglasak se može staviti na gajenje i korišćenje tih ljudi. Što se tiče toga da li da ih gajimo i koristimo kao starešine ili vođe timova, ili da obavljaju neki važan posao, to zavisi od njihovog kova i sposobnosti. To se zove procenjivanje kako iskoristiti različite vrste ljudi na osnovu njihove ljudskosti.

Razumno korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihovih prednosti

Hajde dalje da pričamo o tome kako iskoristiti različite vrste ljudi na osnovu njihovih sposobnosti. Pored kova, neki ljudi imaju i neke stručne veštine u kojima se ističu. Šta se podrazumeva pod rečju „sposobnosti”? (Posedovanje veštine u konkretnoj oblasti, kao što je sposobnost komponovanja muzike, sviranja muzičkog instrumenta ili slikanja.) Razumevanje muzičke teorije, umetnosti, a takođe i plesa i pisanja – sve su to sposobnosti. Gluma i režija su sposobnosti vezane za filmsku produkciju, prevođenje je lingvistička sposobnost, a izrada video materijala i specijalnih efekata takođe su sposobnosti u tim oblastima. Kada govorimo o sposobnostima, mislimo na stručne veštine koje se odnose na glavni rad crkve. Neki ljudi već imaju osnovni nivo znanja, a neki ljudi uče te stvari nakon dolaska u Božju kuću. Ako čovek ima osnovno znanje, ali njegova ljudskost nije u skladu s merilima i on je jedan od onih sa neodgovarajućom inteligencijom, zla osoba ili zli duh, onda on ne može da se koristi. Ako je nečija ljudskost u skladu s merilom i poseduje sposobnost koja je potrebna Božjoj kući, onda ta osoba može da bude unapređena, gajena i iskorišćena, pridružena nekom timu koji odgovara njenim sposobnostima ili koji je povezan sa stručnim veštinama koje poseduje, i da odmah počne da radi. Neki ljudi još uvek ne poseduju stručnu sposobnost, ali spremni su da uče i brzo usvajaju. Ako je njihova ljudskost u skladu s merilom, onda Božja kuća može da ih gaji i stvori im uslove za učenje, a takvi ljudi takođe mogu da se koriste. Ukratko, dodeljivanje dužnosti se zasniva na ljudskom kovu i sposobnostima i, koliko je to moguće, ljudi s različitim sposobnostima treba da budu raspoređeni da rade u okviru svoje struke, kako bi što bolje iskoristili svoje sposobnosti. Ako njihove sposobnosti više nisu potrebne Božjoj kući, može im se dodeliti bilo koji drugi zadatak kojem su vični, na osnovu kova i ljudskosti; to se zove razumno korišćenje ljudi. Ako Božja kuća i dalje ima potrebu za njihovim sposobnostima, treba im dozvoliti da nastave da obavljaju svoju dužnost u datoj oblasti i onemogućiti njihov proizvoljan premeštaj, osim ako ima previše ljudi tog zanimanja, te u tom slučaju broj ljudi treba smanjiti u skladu sa situacijom tako

što će se oni koji su najmanje kompetentni u svojoj profesiji rasporediti na druge dužnosti; to je razumno korišćenje ljudi.

Postoji jedna vrsta osobe koja nema nikakve posebne veštine – može da piše pristojne članke, ne falšira kad peva i može da nauči da radi bilo šta, ali se ni u čemu ne ističe. U čemu su takvi ljudi najbolji? Imaju nešto kova, donekle imaju osećaj za pravdu i imaju nešto smisla da procene ljude i kako da ih iskoriste. Pored toga, oni se najviše ističu u organizacionim veštinama. Ako takvoj osobi date zadatak ili posao, ona može da organizuje ljude da to urade. Istovremeno, ona poseduje radnu sposobnost; to jest, ako joj date posao, ona može dobro da ga obavi i završi. Ima gotov plan u glavi, struktuiran i podeljen po koracima. Zna kako da upotrebi ljude, kako da rasporedi vreme i koga da koristi za koji zadatak. Ako se pojavi problem, ona zna kako da razgovara o rešenju sa svima. Zna kako da izbalansira i razreši sve te stvari. Takva osoba ne samo da poseduje radnu sposobnost, već se i relativno dobro izražava. Njene reči su jasne i logične i ne zbunjuju ljude. Kada dodeljuje posao, svi jasno razumeju i znaju šta svaka osoba treba da uradi; niko nije besposlen i nema propusta u radu. Način na koji ona objašnjava pojedinosti vezane za posao takođe je relativno jasan i logičan, a za posebno složena pitanja nudi analize, zajedništvo i navodi pojedinosti tako da svi razumeju probleme, da znaju kako da rade posao i da znaju kako da postupaju. Osim toga, ona takođe može da razgovara u zajedništvu o tome koji načini delovanja mogu biti pogrešni, koji načini rada će uticati na efikasnost, na šta ljudi treba da obrate pažnju tokom svog rada i tako dalje. Odnosno, razmišlja više od drugih pre nego što počne da radi – razmišlja detaljnije, realnije i sveobuhvatnije od drugih. S jedne strane ima mozak, a s druge je elokventna. Imati mozak znači da stvari radi organizovano, po koracima i prema planu i sa velikom jasnoćom. Kada se kaže da je elokventna, to znači da ume da koristi jezik da jasno i razumljivo izrazi misli, planove i proračune u svom umu i da zna kako da se jednostavno i sažeto izražava, kako njeni slušaoci ne bi bili zbunjeni. Izražava se jezikom koji je posebno jasan, tačan, istinit i prikladan. To znači biti elokventan. Takvi ljudi su elokventni, poseduju radnu sposobnost, organizacione veštine, a povrh toga imaju i osećaj odgovornosti i donekle su opskrbljeni osećajem za pravdu. Oni nisu ljudi koji hoće da ugode drugima ili ćute zbog mira u kući. Kada vide zle ljude koji izazivaju prekide i ometanja u radu crkve, ili tupane i propalice koji ne vode računa o sopstvenim poslovima i ponašaju se nepredvidljivo, oni se ljute, nezadovoljni su i mogu odmah da reše te probleme, da se nose s njima i da zaštite rad i interese Božje kuće. Posedovanje osećaja odgovornosti i osećaja za pravdu – zar ta ispoljenja nisu istaknute karakteristike ljudskosti takve osobe? (Jesu.) Takvi ljudi možda nisu uspešni u druženju, ili možda nisu baš vešti u nekoj određenoj struci, ali ako poseduju karakteristike koje sam upravo opisao, mogu se gajiti kao starešine i delatnici. Te karakteristike su i njihove sposobnosti, odnosno elokventni su, poseduju radnu sposobnost, organizacione veštine i donekle su opskrbljeni osećajem za pravdu. Posedovanje osećaja za pravdu je ključno. Da li zli ljudi i antihristi imaju osećaj za pravdu? (Nemaju.) Antihristi imaju rđavu prirodu; oni nikako

ne mogu da imaju osećaj za pravdu. Druga ključna stvar je da takva osoba ima duhovno razumevanje i sposobnost da shvati istinu; to ima veze sa njenim kovom. Sposobnosti takve osobe odnose se na one karakteristike ljudskosti i na talente koje sam upravo pomenuo, kao i na još tri merila umeća: da se shvati istina, da se nosi breme za crkvu i da se poseduje radna sposobnost. Takvi ljudi se mogu gajiti kao vođe; tu nema problema. Pored toga što ima mozak i kov, jedan vođa mora da bude sposoban da shvati istinu, i da ima organizacione sposobnosti i radnu sposobnost u svom poslu, kao i elokventnost. Neki ljudi imaju veoma dobar kov, poseduju duhovno razumevanje, ali kada na okupljanjima dođe vreme za zajedništvo, oni naprave totalnu zbrku od onoga što pokušavaju da kažu, u potpunosti im nedostaje sposobnost da organizuju svoje izlaganje, a u onome što govore nema nikakve logike. Mogu li takvi ljudi biti gajeni za vođe? (Ne mogu.) Neki ljudi uspevaju da razgovaraju tek sa veoma malim brojem ljudi; mogu da razgovaraju u zajedništvu o nekim stanjima, mišljenjima i shvatanju istine i mogu da podrže i opskrbe druge, da im pomognu, ali kada ima više ljudi, oni se ne usuđuju da progovore, uplašeni su i mogu da se unervoze do suza. Mogu li takvi ljudi biti gajeni? Za vrstu osobe koja je prilično slabe i stidljive ljudskosti i koja je sklona tremi, ako poseduje ljudskost, sposobnost i razumevanje da bude vođa, može se gajiti da postane vođa tima ili crkveni vođa. Prvo ih samo gajite i obučite; nakon nekog vremena, oni će steći uvid i time postati malo hrabriji i više se neće plašiti da govore, niti će imati tremu. Ukratko, kada je reč o onima koji imaju karakteristike ljudskosti i sposobnosti o kojima smo upravo govorili u zajedništvu, oni se mogu gajiti da postanu vođe sve dok je njihova ljudskost u skladu sa merilom. Kao što smo rekli prošli put, da bi se neko odgajio u vođu, ne mora nužno da razume sve istine, da bude u stanju da se pokori Bogu, da ima bogobojažljivo srce i tako dalje. Nije neophodno ispunjavati te kriterijume. Ako neko poseduje određeni kov, ima duhovno razumevanje i u stanju je da prihvati istinu, onda se može unaprediti i gajiti. Zar to nije razumno korišćenje ljudi? (Jeste.) Najvažniji kriterijum je da li je nečija ljudskost u skladu s merilom ili ne.

Neki ljudi, kada saslušaju Moje reči, smatraju da već ispunjavaju kriterijume da budu starešine i da treba da budu unapređeni. Izgleda da su oni tu nešto pogrešno shvatili, zar ne? Da li je baš tako jednostavno biti starešina? Oni misle: „Vrlo sam metodičan, vešt sam organizator i elokventan sam jer mogu jasno da objasnim i najsloženije stvari, pa zašto me onda Božja kuća ne unapredi? Zašto me braća i sestre ne izaberu da budem starešina? Kako to da nadređene starešine nikako ne vide da sam talentovan?” Ne brini. Ako zaista ispunjavaš kriterijume za starešinu ili delatnika, onda ćeš pre ili kasnije biti unapređen i moći ćeš da se obučiš. Sada je bitno da moraš mnogo da uvežbavaš primenu istine i upravljanje poslovima u skladu s načelima i da samoinicijativno pomažeš drugima i rešavaš stvarne probleme Božjem izabranom narodu. Kada Božji izabrani narod uvidi da ti je kov dobar i da možeš da rešavaš stvarne probleme, preporučiće te i izabraće te. Ako ne preuzmeš inicijativu da obaviš malo stvarnog posla, već samo čekaš dan kada ćeš iznenada biti izabran za starešinu ili kada će te Višnji vanredno unaprediti,

to se nikada neće dogoditi. Moraš da uradiš nešto stvarnog posla tako da ga svi vide; kada svi uvide koliko si sposoban i osete da si neko koga treba unaprediti, gajiti i iskoristiti, prirodno je da će te preporučiti i izabrati. Ako sada osećaš da si sposoban da budeš starešina, ali te niko nije izabrao, a Božja kuća te nije unapredila, zašto je tako? Jedno je sigurno: u očima braće i sestara još nisi prepoznat. Možda je u pitanju tvoja ljudskost, možda tvoje stremljenje, ili možda tvoje sposobnosti i kov. Ako braća i sestre ne prepoznaju ili ne odobravaju neki od tih aspekata, neće te izabrati, niti preporučiti. Dakle, moraš da nastaviš vredno da radiš, da nastaviš da stremiš i da se obučavaš, a kada zaista budeš shvatio istinu i budeš u stanju da postupaš u skladu s načelima, ljudi će te spontano preporučiti i izabrati; tako stvari idu svojim prirodnim tokom kada su uslovi dobri. Nema potrebe da se stalno unapred raduješ što ćeš biti starešina ili da stalno razmišljaš o tome; to je ekstravagantna želja. Treba da imaš obično srce, da budeš neko ko stremi ka istini, da budeš obziran prema Božjim namerama i da naučiš da budeš pokoran i strpljiv. Ne možeš slepo da težiš da budeš starešina; to je ambicija i to nije pravi put. Ne treba stalno da imaš tu ambiciju i želju. Čak i ako zaista imaš kov, moraš da sačekaš da uđeš u istina-stvarnost pre nego što budeš dorastao zadatku da služiš kao starešina ili delatnik. Ako ne shvataš istinu i ne znaš kako da je primenjuješ, onda čak i da budeš izabran da budeš starešina ili delatnik, ne bi mogao da se baviš nikakvim stvarnim poslom i morao bi da budeš smenjen i uklonjen, što se često dešava. Ako misliš da si sposoban da budeš starešina, da poseduješ talenat, kov i ljudskost za starešinstvo, ali te Božja kuća nije unapredila, a braća i sestre te nisu izabrali, kako treba da postupaš po tom pitanju? Postoji put primene koji možeš da slediš. Moraš temeljno da spoznaš sebe. Pogledaj da li se možda sve svodi na to da imaš problem sa svojom ljudskošću ili da otkrivanje nekog aspekta tvoje iskvarene naravi odbija ljude; ili je to činjenica da ne poseduješ istina-stvarnost i da ne ostavljaš uverljiv utisak na ljude, ili da dužnost ne obavljaš u skladu s merilom. Moraš da razmisliš o svim tim stvarima i da vidiš šta ti tačno nedostaje. Kada provedeš neko vreme u razmišljanju i shvatiš u čemu je problem, moraš odmah da tražiš istinu da bi taj problem razrešio i da uđeš u istina-stvarnost i da nastojiš da postigneš promenu i da rasteš, tako da kada oni oko tebe to vide, kažu: „U poslednje vreme je mnogo bolji nego ranije. Radi solidno i ozbiljno shvata svoje zanimanje, a posebno je usredsređen na istina-načela. On ne radi stvari plahovito niti površno, a savesniji je i odgovorniji u vezi svog posla. Ranije je ponekad voleo da preuveličava i stalno se razmetao, ali sada je mnogo skromniji i više nije uobražen. Čak i kada uspe da uradi nekoliko stvari, ne hvali se time, a kada nešto završi, više puta razmisli o tome, iz straha da nešto nije pogrešio. Mnogo je oprezniji nego ranije i bogobojažljivog je srca – a najbitnije od svega je da u zajedništvu ume da govori o istini da bi razrešio neke probleme. Zaista je sazreo.” Ljudi koji te već neko vreme lično znaju smatraju da si doživeo očiglednu promenu i napredak; kako u svom ljudskom životu, u ponašanju i načinu rešavanja stvari, tako i u stavu prema svom radu i u svom postupanju prema istina-načelima, smatraju da se više trudiš nego ranije i da si disciplinovaniji u svom

govoru i postupcima. Braća i sestre sve to vide i primaju u srce. Možda ćeš onda moći da se kandiduješ na sledećim izborima i moći ćeš da se nadaš da ćeš biti izabran za nekog starešinu. Ako zaista možeš da obavljaš neku važnu dužnost, dobićeš Božji blagoslov. Ako zaista nosiš breme, imaš takav osećaj odgovornosti i želiš da nosiš teret, onda požuri i uvežbavaj se. Usredsredi se na primenu istine i počni da postupaš u skladu s načelima. Jednom kada stekneš životno iskustvo i budeš u stanju da pišeš članke o svedočenju, zaista ćeš sazreti. A ako možeš da svedočiš o Bogu, onda svakako možeš da zadobiješ delo Svetog Duha. Ako Sveti Duh radi na tebi, to znači da te Bog gleda s naklonošću, a uz starešinstvo Svetog Duha, tvoja prilika će uskoro naići. Možda sada nosiš breme, ali tvoj rast nije dovoljan i tvoje životno iskustvo je isuviše plitko, pa čak i ako bi postao starešina, bio bi podložan padu. Moraš da težiš život-ulasku, da najpre razrešiš svoje ekstravagantne želje, da dobrovoljno budeš sledbenik i da istinski dođeš da se pokoriš Bogu, bez reči žaljenja za bilo šta što On orkestrira ili uređuje. Kada budeš posedovao takav rast, tvoja prilika će doći. Dobro je što želiš da preuzmeš težak teret, što nosiš to breme. To pokazuje da imaš preduzimljivo srce koje nastoji da napreduje i da želiš da budeš obziran prema Božjim namerama i da slediš Božju volju. To nije ambicija, već istinsko breme; to je odgovornost onih koji streme ka istini i ka predmetu njihovog stremljenja. Ti nemaš sebičnih motiva i ne izlažeš se zbog sebe, već da bi svedočio o Bogu i da bi Mu udovoljio – to je ono što Bog najviše blagosilja i On će za tebe napraviti odgovarajuća uređenja. Za sada, ti se samo baviš stremljenjem ka život-ulasku, najpre pravilno obavi svoju dužnost, a zatim napiši nekoliko članaka o iskustvenom svedočenju da bi svedočio o Bogu. Ako su tvoja svedočanstva istinita i praktična, ljudi koji ih pročitaju će ti se diviti i voleće te i biće voljni da se uključe u rad s tobom i da te preporuče, i tako će naići tvoja prilika. Zato svakako moraš da se opremiš istinom pre nego što prilika naiđe. Prvo stekni praktično iskustvo, a onda ćeš prirodno imati istinsko svedočanstvo; rezultati tvoje dužnosti će biti sve bolji i bolji, a tada već nećeš više moći da se sakriješ čak i da to želiš, a braća i sestre oko tebe će te preporučiti. To je zato što su ljudi koji imaju istina-stvarnost potrebni ne samo Božjoj kući, već i Božjem izabranom narodu; svako voli da radi nešto s ljudima koji imaju istina-stvarnost i svako voli da se druži sa prijateljima koji imaju istina-stvarnost. Ako doživiš taj stepen i svi vide da imaš istinsko svedočanstvo i priznaju da imaš istina-stvarnost, nećeš moći da izbegneš da postaneš starešina čak i da to želiš, a braća i sestre će insistirati da izaberu tebe. Nije li tako? Kada se bludni sin okrene i vrati Bogu, Bog je zadovoljan, srećan i spokojan u Svom srcu. Kako da te Bog ne iskoristi ako poseduješ istina-stvarnost? To bi bilo nemoguće. Bog namerava da zadobije više ljudi koji mogu da svedoče o Njemu; cilj je da usavrši sve koji Ga vole i da što je pre moguće upotpuni grupu ljudi koji su jednog srca i uma s Njim. Stoga, u Božjoj kući, svi koji streme ka istini imaju velike izglede, a izgledi onih koji iskreno vole Boga su bezgranični. Svako treba da razume Božju nameru. Zaista je pozitivno nositi to breme i to je nešto što bi trebalo da poseduju oni koji imaju savest i razum, ali neće nužno svi moći da preuzmu težak teret. Odakle

dolazi taj nesklad? Kakve god da su ti vrline ili sposobnosti i koliko god da ti je visok koeficijent inteligencije, od presudnog značaja je tvoja težnja i put kojim ideš. Ako je tvoja ljudskost u skladu s merilom i imaš nekakav kov, ali nisi neko ko stremi ka istini i imaš samo dobru ljudskost i neki osećaj bremena, možeš li dobro da obavljaš posao crkvenog starešine? Da li garantuješ da možeš da rešiš probleme koristeći istinu? Ako to ne možeš da garantuješ, onda si i dalje nekompetentan u svom poslu. Čak i da budeš izabran ili određen za starešinu, i dalje ne bi bio u stanju da obaviš posao, pa koja bi onda bila svrha toga? Iako bi to zadovoljilo tvoju sujetu, nanelo bi štetu braći i sestrama i usporavalo rad crkve. Ako ispunjavaš kriterijume da budeš starešina ili delatnik i ako si neko ko stremi ka istini i takođe imaš neka iskustvena svedočenja, onda ćeš svakako moći dobro da obavljaš starešinski posao, jer imaš iskustvena svedočenja, jer si neko ko shvata istinu i može da podnese teško breme uloge crkvenog starešine. To što je tvoja ljudskost u skladu s merilom i što imaš određene sposobnosti samo su osnovni kriterijumi za unapređenje, gajenje i korišćenje u Božjoj kući, ali da li možeš dobro da obavljaš starešinski posao zavisi od toga da li imaš pravo iskustvo i istina-stvarnost – to je najvažnije. Neki ljudi su korektni i streme ka istini, ali veruju tek tri do pet godina i nemaju nikakvog praktičnog iskustva. Mogu li takvi ljudi dobro da obavljaju starešinski posao u crkvi? Bojim se da nisu dorasli tom poslu. Šta im nedostaje? Nedostaje im praktično iskustvo i to što tek treba da shvate istinu. Čak i ako umeju da izgovore mnoge reči i doktrine, još je van njihovog domašaja da rešavaju probleme koristeći istinu. Prema tome, oni i dalje nisu spremni da obavljaju starešinski posao i treba da nastave da se obučavaju kako bi shvatili istinu i ušli u istina-stvarnost. Uzmimo, na primer, osobu čija je ljudskost u skladu s merilom, koja je prilično poštena, koja retko laže i vara i koja svoju dužnost obavlja bez izazivanja prekida ili ometanja, ali koja slabo stremi ka istini, može li se takva osoba odgajiti da bude starešina ili delatnik? To bi bilo veoma teško. Da li bi osoba koja ispunjava kriterijume za unapređenje, gajenje i korišćenje, ali koja ne stremi ka istini, bila sposobna da postane neko ko stremi ka istini ako bi bila unapređena da bude starešina ili delatnik? Da li bi mogla da počne da stremi ka istini? Da li bi mogla da uđe u istina-stvarnost nakon što je neko vreme radila kao starešina ili delatnik? To bi bilo nemoguće. Bez obzira na kriterijume koje osoba ispunjava, sve dok nije neko ko stremi ka istini, ona apsolutno ne može biti izabrana ili unapređena u starešinu ili delatnika. Ako osoba poseduje ljudskost i kov koji su u skladu sa merilom, a takođe je u stanju da prihvati istinu i pretrpi neke promene, onda se ona može unaprediti, gajiti i koristiti, i kao rezultat toga, dobiće priliku da se obuči, uđe u istina-stvarnost i krene na put ka spasenju i savršenstvu. Stoga, bez obzira na to koga Božja kuća unapređuje da bude starešina, delatnik ili nadzornik, svrha toga nije da zadovolji tvoje lične želje i ambicije, niti da ostvari tvoje težnje, već da ti omogući da kreneš putem spasenja i postaneš usavršena osoba.

Što se tiče onih koji nisu baš dovoljno inteligentni, oni su takođe voljni da dobro obavljaju svoju dužnost i žele da brane interese Božje kuće, ali im nedostaje mudrost, ne znaju kako da se ponašaju u skladu s načelima i ne mogu ništa da prozru. U nekom

trenutku, oni se susreću sa iskušenjem i upadaju u njega, i kao ishod toga, oni izdaju interese crkve, izdaju braću i sestre i nanose štetu radu Božje kuće. Kako treba da postupamo sa takvim ljudima koji su tupi i čija inteligencija nije na odgovarajućem nivou? Kada je reč o takvim tupanima kojima nedostaje duhovno razumevanje i koji su neodgovarajuće inteligencije, svaki od njih treba da bude otpušten a njegova dužnost prilagođena, i nijedan ne može da bude iskorišćen. Ako bi se takvi ljudi koristili, mogli bi da unesu nevolje u rad Božje kuće u bilo kojem trenutku – ima mnogo takvih primera. Danas ima mnogo ljudi koji spolja imaju neko ljudsko obličje, ali ne mogu da razgovaraju u zajedništvu o bilo kojoj istina-stvarnosti. Oni veruju u Boga dugi niz godina, a ipak ostaju u tom stanju. Koren tog problema treba jasno sagledati; to je problem izuzetno lošeg kova i nedostatka duhovnog razumevanja. Takvi ljudi se neće promeniti bez obzira na to koliko godina veruju u Boga, i nisu ostvarili značajan napredak uprkos svim propovedima koje su slušali. Oni se mogu staviti samo na jednu stranu, da služe na bilo koji skroman način za koji su sposobni. Da li je to dobar način bavljenja njima ili nije? (Jeste.) Neki ljudi sa neodgovarajućim nivoom inteligencije i bez sposobnosti ne mogu uopšte da shvate Božje reči čak ni nakon što su ih čitali nekoliko godina, i ne uspevaju da shvate propovedi uprkos tome što su ih slušali nekoliko godina. Da li je i dalje korisno deliti knjige Božjih reči takvim ljudima? (Ne, nije.) Knjige Božjih reči ne treba da se dele ljudima sa neodgovarajućom inteligencijom, jer je to uzaludno i ravno rasipanju, i sve što im je dato treba odmah da se uzme nazad. To se ne radi da bi im se uskratilo pravo da čitaju Božje reči, već zato što nisu dovoljno inteligentni. Čak i ako takvi ljudi žive crkvenim životom, oni ne mogu da shvate istinu, a kamoli da obave neku dužnost. Takvi ljudi su otpad, zar ne? Vi treba da znate kako da postupate sa otpadom. Neki ljudi spolja deluju prilično bezazleno, ali njihova inteligencija je toliko slaba da ne mogu ni fizičke poslove da obave kako treba, a sve što rade upropaste. Ako se od njih traži da obave neki običan zadatak, sigurno će napraviti neku štetu, te takvi ljudi ne mogu da se koriste. Ako ih zamoliš da donesu kantu vode, prevrnuće bocu sa uljem. Ako ih zamoliš da operu činiju, polomiće tanjir. Ako ih zamoliš da kuvaju, ili će skuvati previše ili premalo hrane, ili će hrana biti preslana ili bezukusna. Trude se iz petnih žila, ali ma koliko se trudili, oni ne mogu to dobro da urade, pa čak ni fizičke poslove. Mogu li takvi ljudi da budu iskorišćeni? (Ne mogu.) Dakle, ako ne mogu da se koriste, šta treba tražiti od njih? Da li to znači da im nije dozvoljeno da veruju u Boga i da ih Božja kuća ne želi? Ne, nije tako. Samo im ne dozvolite da obavljaju neku dužnost. Ako oni ne obavljaju dobro zadatke iz ljudske svakodnevice – uključujući dnevne zdravorazumske i rutinske stvari svakodnevnog života – ili nisu sposobni da rade te stvari, onda nisu sposobni ni da obavljaju dužnost u Božjoj kući.

Iako neki ljudi nemaju dobru ljudskost niti bilo kakve posebne talente, a kamoli da mogu da se gaje da budu starešine, oni i dalje mogu da obavljaju neke obične fizičke poslove. Na primer, mogu da hrane piliće i patke, da hrane svinje i da čuvaju ovce – to su poslovi koje mogu dobro da obavljaju. Ako im daš jednostavan posao, oni mogu dobro

da ga obavljaju sve dok ga rade svim srcem, i to je način na koji takvi ljudi mogu da obavljaju dužnost u Božjoj kući. Iako je to jedan jednostavan posao, oni mogu da ga rade svim srcem i da ispune tu odgovornost, a takođe mogu da postavljaju zahteve prema sebi u skladu sa Božjim rečima i istina-načelima. Bez obzira na to da li je posao veliki ili mali, važan ili nevažan, na kraju krajeva, oni mogu dobro da rade taj jedan posao koji im je dodeljen. Ne samo da mogu dobro da hrane piliće tako da normalno ležu jaja, već mogu i da zaštite piliće od vukova. Ako čuju zavijanje vuka, odmah će reći svom nadzorniku, nastojeći da izbegnu bilo kakve neprilike u obavljanju svog posla i zadatka koje im je poverila Božja kuća. Ako tako rade, onda su relativno posvećeni, a to se računa kao sposobnost da ispune svoju odgovornost i da dobro obave posao. Što se tiče ostalog, poput njihovog ličnog života i načina na koji se ponašaju i nose sa stvarima – tu ima nedostataka; na primer, ne znaju kako da komuniciraju i ćaskaju sa drugima, niti kako da u zajedništvu razgovaraju sa drugima o svom stanju, a ponekad su i razdražljivi. Da li je to problem? Da li je u redu da ih ne koristite zbog tih problema? (Ne, nije.) Neki ljudi loše održavaju ličnu higijenu; ne peru kosu po najmanje deset dana i uglavnom zaudaraju. Drugi mljackaju i srču dok se ljudi oko njih odmaraju, a glasni su i u drugim prilikama, kada hodaju, kada zatvaraju vrata i razgovaraju – neobrazovani su i nemaju lepe manire. Kako treba postupati prema takvim ljudima? Svi moraju da imaju razumevanja, da im pomognu i podrže ih s ljubavlju, da razgovaraju u zajedništvu s njima o tome šta je normalna ljudskost i da im dozvole da se malo pomalo menjaju. Pošto ste svi zajedno, morate da naučite da živite zajedno. Takvi ljudi mogu da se koriste sve dok su u stanju da pravilno rade svoj posao, i da preuzimaju posao i da ne rade ništa što izaziva prekid i ometanje. Neki ljudi su pametni, imaju dobar kov, marljivi su u poslu i mogu da ispune svoje odgovornosti i dobro rade poslove koji su im dodeljeni, tako da mogu da se gaje i koriste. Ali kov nekih ljudi je toliko loš, da ne mogu dobro da rade ni jedan jedini posao; jedva mogu da se nose sa hranjenjem pilića. Ali ako moraju da hrane i patke i guske, to će im biti previše i neće umeti da se snađu. Nije da ne žele to dobro da urade, već im je kov isuviše loš. Njihov mozak je ograničen, umeju da odrade samo jedan zadatak, a ako im se zada još jedan, to je previše za njih. Ne znaju kako da isplaniraju posao, pa samo nešto zabrljaju. Takvi ljudi nisu sposobni da rade dva posla odjednom. Ne daj im više poslova, jer neće biti u stanju da ih preuzmu. Nemoj misliti da ako mogu da urade jedan jednostavan posao dobro, da sigurno mogu da urade još dva ili tri; to ne mora da znači i to zavisi od njihovog kova. Neka prvo pokušaju da obave dva posla. Ako im je kov dobar i mogu da ih preuzmu, onda to možeš tako da im urediš. Ako ne mogu istovremeno dobro da obavljaju dva posla i ako nešto zabrljaju, to znači da to premašuje njihov kov, tako da moraš odmah da ih skineš sa drugog posla. Razlog tome je što si kroz posmatranje i isprobavanje shvatio da su oni podobni da rade samo jedan posao u datom trenutku, a ne da rade više složenih poslova, a shvatio si i da nemaju kov za to. Neki ljudi su donekle pametni i donekle dobrog kova i ako im date nekoliko poslova, mogu dobro da ih obave. Na primer, ako ih zamolite da kuvaju, hrane piliće i

obrađuju povrtnjak, oni će svakog dana moći da pripremaju obroke na vreme dok će povrtnjak obrađivati u trenucima kada su slobodni, na vreme će zalivati i pleviti baštu, kao i hraniti piliće. Neki ljudi mogu da kažu: „Pošto imaju takav kov, neka preuzmu i crkveni posao i neka budu crkvene starešine." Da li bi to bilo u redu? Iako su sposobni da preuzmu neke fizičke zadatke i svakodnevne poslove, kada je u pitanju posao crkvenog starešine, to zahteva posebnu procenu; to nije nešto što se može meriti na osnovu toga kako oni obavljaju jednostavne, spoljne poslove. To je zato što biti crkveni starešina nije fizički posao, već on mora da se meri načelima starešinstva. Međutim, ako ta osoba poseduje kov i talenat da bude crkveni starešina, a njena ljudskost je prilično dobra, bilo bi neprikladno da joj dodeliš da obavlja spoljne poslove; to se zove neprimereno korišćenje ljudi. U najboljem slučaju, crkvene starešine mogu da rade još jedan posao sa strane, koji ima veze sa svakodnevnim životom, kao i da se malo više bave time kad god nisu zauzeti – to ih neće umoriti. Kada je reč o beznačajnim, rutinskim pitanjima i tim fizičkim zadacima, ljudi su u stanju da ih obave onoliko koliko mogu. Postoji li neko ko može da ih preuzme sve na sebe? Da li postoji neko takvog kova? (Ne postoji.) Možda su njegov kov i sposobnost dovoljni, ali postoji nešto čega neće imati dovoljno, a to je energija. Ljudi su smrtni, njihova energija je ograničena, a ograničen je i broj poslova koje mogu da preduzmu. Osobe koje su pune energije mogu da rade do 12 sati dnevno, dok osobe sa prosečnom energijom mogu normalno da rade osam sati, a osobe sa malo energije mogu da rade samo četiri ili pet sati. Stoga, bez obzira na to da li koristiš neku osobu za obavljanje fizičkih poslova, za obavljanje posla starešinstva u crkvi ili za posao koji uključuje stručne veštine, moraš da razmotriš za šta je ta osoba najpodobnija, a nakon što joj dodeliš najprikladniji posao, ako to ne može da uradi, dodeli joj nešto drugo. Ako joj ne dodeliš posao u skladu sa onim za šta je najpodobnija, to je greška u načinu na koji koristiš ljude. Što se tiče ljudi kojima se ne može dati prioritet za unapređenje, gajenje i korišćenje, čak i ako se od njih traži da obavljaju fizičke poslove, njima ti poslovi moraju da budu dodeljeni na osnovu njihovog kova i sposobnosti. Ako su oni, u isto vreme dok dobro obavljaju jedan posao koji im je dodeljen, sposobni da obavljaju i druge poslove, onda se od njih može tražiti da rade još nekoliko drugih fizičkih poslova koje će obavljati usput, dokle god to ne utiče na njihov glavni posao. Neki ljudi su fizički jaki i mogu da odrade tri posla jedan za drugim; kada završe jedan, oni i dalje imaju dovoljno energije i većinu vremena su slobodni. Ali lažne starešine su slepe i ne znaju kako da rasporede posao, a nisu shvatili da je to problem, pa tim ljudima dodeljuju samo jedan zadatak, što je greška.

Upravo sam govorio o ljudima sa neodgovarajućom inteligencijom koji nemaju posebne veštine i sposobni su samo za fizički napor. Postoje i ljudi koji imaju neku bolest i nesposobni su čak i za fizički napor, ljudi koje zaboli glava, ili stomak i leđa kad god rade bilo šta što zahteva i najmanji fizički napor. Šta treba uraditi u vezi sa dodeljivanjem dužnosti takvim ljudima, ako su podobni za obavljanje dužnosti? Moraju da se sagledaju različiti aspekti, kao što je njihovo zdravstveno stanje, a takođe i njihova ljudskost i kov,

da bi se utvrdilo koje su dužnosti sposobni da obavljaju u Božjoj kući. Ako im je zdravlje toliko loše da ne mogu da obavljaju nikakve poslove i moraju svako malo da predahnu, i još treba neko da se brine o njima, ako ne mogu sami da obave dužnost i mora da se zaduži neko da se brine o njima, onda se to ne isplati. Takvi ljudi nisu prikladni za obavljanje dužnosti, pa ih pustite da odu kući i oporave se. Šta god da radite, ne koristite nikoga ko je toliko bolestan da će nalet vetra verovatno da ga obori. Ako njegovo zdravlje nije previše loše, već ga samo boli stomak zato što je pojeo nešto što mu nije prijalo, ili ga glava boli od previše razmišljanja, tako da samo uspeva da radi tri ili četiri sata manje od normalne osobe ili da obavi polovinu posla normalne osobe, onda se takvi ljudi i dalje mogu koristiti sve dok ispunjavaju druge kriterijume. Osim ako to sami ne iznesu i kažu: „Isuviše sam bolestan da bih mogao ovo da izdržim. Želim da idem kući da se oporavim. Kada se oporavim, vratiću se na svoju dužnost." Tada se odmah složi s tim i ne pokušavaj da im govoriš kako treba da razmišljaju; čak i ako to uradiš, od toga neće biti nikakve vajde. Postoji izreka koja glasi: „Nešto što se nevoljno radi, neće doneti dobre rezultate"; svačija vera, odlučnost i aktivnosti su različiti. Neki ljudi mogu da kažu: „Zar se ne radi naprosto o tome da se ponekad osećaju pomalo čudno i onemoćalo? Ljudi mogu da se osećaju loše ako pojedu nešto što im ne prija, ali posle nekoliko dana će biti dobro; ima li potrebe da idu kući na oporavak?" Zar ih glavobolja i vrtoglavica neće proći kad se naspavaju? Zar ne mogu onda da rade normalno? Da li je to toliko ozbiljno? Možda se tebi ne čini da je to velika stvar, ali neki ljudi se razlikuju od drugih u pogledu stepena negovanja svog tela, a neki ljudi zaista imaju zdravstvenih problema. U takvim slučajevima, ako traže da se vrate kući da se odmore i oporave, crkva treba odmah da se složi, a ne da im postavlja zahteve, da im otežava život, a pogotovo ne treba da pokušava da im govori kako treba da razmišljaju. Neke lažne starešine stalno rade na takvim ljudima i govore im: „Pogledaj dokle je Božje delo sada stiglo. Katastrofe su sve veće i veće, pojavila su se četiri krvava meseca, a pandemija se toliko raširila da nevernici nemaju načina da prežive! Nalaziš se u Božjoj kući, obavljaš svoje dužnosti i uživaš u Božjoj blagodati – nećeš biti izložen opasnosti, a možeš i da zadobiješ istinu i život – kakav je to veliki blagoslov! Ta tvoja mala tegoba nije ništa. Moraš da je prevaziđeš i da se moliš Bogu. Bog će te sigurno isceliti. Samo čitaj Božje reči, nauči još nekoliko himni i tvoja bolest će prirodno popustiti ako ne misliš na nju. Zar Božje reči ne kažu: 'Živeti u bolesti znači biti bolestan'? Ti trenutno živiš u bolesti. Ako nastaviš da razmišljaš o tome da si bolestan, onda će bolest postati ozbiljna. Ako ne budeš razmišljao o tome, bolest će nestati, zar ne? Tako ćeš rasti u veri i nećeš želeti da ideš kući da se odmoriš. Odlazak kući da se odmoriš zove se žudnja za telesnim udobnostima." Ne pokušavaj da im daješ savete o tome kako treba da razmišljaju, suludo je to raditi. Oni nisu u stanju da istrpe ni malu, privremenu neprijatnost i samo žele da odu kući da se odmore, a ne mogu da prevaziđu ni neku manju poteškoću, što dokazuje da ne obavljaju svoju dužnost iskreno. Takvi ljudi zapravo nemaju nameru da obavljaju svoju dužnost na duge staze, ne obavljaju je ni najmanje iskreno, nisu voljni

da plate ceh, a sada su konačno pronašli priliku i izgovor da definitivno pobegnu. U srcu se raduju što su tako pametni i što je ta bolest došla u pravom trenutku. Zato, šta god da radiš, ne podstiči ih da ostanu. Mrzeće svakoga ko pokuša da ih natera da ostanu, a proklinjaće svakoga ko pokuša da im kaže kako da razmišljaju. Zar ne razumeš to? Naravno, neki ljudi su zaista bolesni, i to već duže vreme, i plaše se da će im, ako bolest potraje još malo, život biti u opasnosti. Ne žele da budu uzrok nevolje u Božjoj kući, niti da utiču na to kako drugi obavljaju svoju dužnost. Oni osećaju da će, kada ih zdravlje izneveri, morati da se oslone na braću i sestre da se brinu o njima i osećaju se loše zbog toga što se Božja kuća brine o njima, pa mudro preuzimaju inicijativu da zatraže odsustvo. Kako se treba nositi s takvom situacijom? Isto tako, puštajući ih da odu kući da se odmore, bez dalje priče. Božja kuća se ne plaši nevolja, samo ne želi da prisiljava ljude da rade nešto protiv svoje volje. Pored toga, svi imaju neke lične i stvarne poteškoće. Svi ljudi koji žive u telu se razbolevaju, a bolesti tela su problem koji zaista postoji – poštujemo činjenice. Neki ljudi zaista nisu u stanju da obavljaju svoje dužnosti zbog toga što su ozbiljno bolesni, i ako im je potrebna Božja kuća da im pruži pogodnosti ili su im potrebna braća i sestre da im obezbede lekove ili daju predloge za lečenje, Božja kuća će im vrlo rado pružiti sve to. Ako ne žele da uznemiravaju Božju kuću i imaju dovoljno novca, sredstava i sve potrebne uslove da odu i da se leče, i to je u redu. Ukratko, ako zbog zdravlja ne mogu da nastave da obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući, niti da ih Božja kuća i dalje gaji, onda oni mogu opravdano da podnesu zahtev, a Božja kuća će odmah pristati na to. Niko ne treba da im daje savete o tome kako treba da razmišljaju, niti da bilo šta zahteva od njih, jer bi to bilo neprimereno i nerazumno. To su uređenja koja postoje za tu vrstu ljudi.

Kako se ophoditi prema nekoliko posebnih vrsta ljudi

I. Kako se ophoditi prema ljudima koji se ne bave svojim pravim poslom

Neki ljudi imaju prihvatljivu ljudskost, sposobni su i bistri, normalno se izražavaju, obično su veoma optimistični i veoma su preduzimljivi u obavljanju svoje dužnosti, ali imaju jednu manu, a to je da su izrazito osećajni. Dok slede Boga i obavljaju svoju dužnost u crkvi, stalno im nedostaju porodica i rođaci, ili stalno razmišljaju o tome kako jedu ukusnu hranu u svom zavičaju, a činjenica da ne mogu da je jedu ih muči, što zauzvrat utiče na njihov učinak u obavljanju dužnosti. Postoji još jedna vrsta ljudi, koja voli da živi sama, voli da ima sopstveni prostor. Kada su sa braćom i sestrama, osećaju da je tempo rada prebrz i da nemaju privatni životni prostor. Stalno osećaju da su pod pritiskom i uvek se osećaju sputano i nelagodno zato što žive sa braćom i sestrama. Uvek žele da rade ono što im je volja i da budu slobodni da se prepuste uživanju. Ne žele da obavljaju svoju dužnost zajedno sa svima ostalima i stalno razmišljaju o povratku kući. Uvek im je neprijatno da obavljaju svoju dužnost u Božjoj kući. Iako je lako živeti u slozi sa braćom i sestrama i u Božjoj kući ih niko ne zlostavlja, njima nije baš lako da se

drže rasporeda rada i odmora – kada ujutru svi ustanu, oni žele još da spavaju, ali im je neprijatno zbog toga, a kada uveče već svi legnu, oni ne žele da idu u krevet i uvek žele da rade nešto što ih zanima. Ponekad požele da pojedu baš nešto posebno, ali toga nema u kantini, a njima je neprijatno da traže. Ponekad žele da idu u šetnju, ali niko drugi to ne traži, pa se ne usuđuju da se tome prepuste. Uvek su oprezni i obazrivi i plaše se da ne budu ismejani, da ih ne gledaju s visine ili da se za njih ne kaže da su detinjasti. Ako ne obavljaju dobro svoju dužnost, ponekad na kraju budu orezani. Svakog dana se osećaju napeto, kao da gaze po tankom ledu, i prilično su nesrećni. Misle: „Sećam se da sam, kada sam bio kod kuće, bio mezimče u porodici, slobodan i neobuzdan, kao mali anđeo. Kako sam samo bio srećan! Sada obavljam svoju dužnost u Božjoj kući, kako to da su tragovi mog nekadašnjeg sopstva nestali? Ne mogu više da radim šta god hoću, kao što sam nekada radio", i zato ne žele da žive ovakav život. Ali oni se ne usuđuju da to kažu svom starešini i stalno prenose te misli ljudima oko sebe, uvek su nostalgični i noću potajno plaču u krevetu. Šta treba da se radi s tom vrstom ljudi? Svako ko je upoznat s takvim slučajem treba da ga prijavi bez odlaganja, starešina treba odmah da utvrdi da li je prijava istinita ili nije, a ako jeste, toj osobi se može dozvoliti da se vrati kući. Oni uživaju u hrani, piću i gostoprimstvu u Božjoj kući, ali i dalje nisu voljni da obave svoju dužnost i uvek su loše raspoloženi, ogorčeni su i nesrećni, pa ih zato pošaljite na put što je pre moguće. Kod te vrste ljudi takva raspoloženja nisu privremena, da bi mogli da ih reše promišljanjem – to sa njima nije slučaj. Subjektivna volja nekih ljudi je da uporno obavljaju svoju dužnost i, mada im nedostaje kuća, oni znaju kakav je to problem i u stanju su da traže istinu i da je reše. Nema potrebe da takve ljude otpuštate ili da se brinete o njima. Situacija o kojoj govorimo je ona kada se tridesetogodišnjaci još uvek ponašaju kao deca, nikad ne odrastu i ostaju nestabilni. Oni rade samo ono što se od njih traži, a kada nemaju drugog posla, razmišljaju samo o zabavi i ćaskanju o nebitnim temama i nikada ne žele da se bave svojim pravim poslom. Nevernici govore o uspostavljanju stabilnosti sa trideset godina. Imati stabilnost znači baviti se svojim pravim poslom, biti u stanju da preuzmeš posao i da se izdržavaš, znati da se baviš svojim pravim poslom, provoditi manje vremena zabavljajući se i ne odlagati svoj pravi posao. Šta znači „ponašati se kao deca"? To znači da nisu u stanju da preuzmu bilo kakav pravi posao, uvek žele da im misli lutaju i stalno žele da idu u šetnju, da lutaju, glupiraju se, jedu grickalice, gledaju serije, ćaskaju o nebitnim stvarima, igraju igrice i pretražuju internet u potrazi za čudnim pojavama i neobičnim pričama. To znači da nikada nisu voljni da idu na okupljanja, da im se u vreme okupljanja uvek spava, da hoće da legnu čim im se prispava i da hoće da jedu čim ogladne, da budu svojeglavi i da se nikada ne bave svojim pravim poslom. Za takve ljude se ne može reći da imaju lošu ljudskost, samo što nikada ne odrastu i zauvek ostanu nezreli. Takvi su sa trideset godina, a takvi su i sa četrdeset; nisu u stanju da se promene. Šta raditi u slučaju da neko takav zatraži da ode i kaže da više ne želi da obavlja svoju dužnost? Božja kuća ih ne podstiče da ostanu. Treba odmah da im odgovoriš – neka odmah odu i vrate se među

nevernike, i reci im da nikada ne kažu da veruju u Boga. Mogu li ljudi koji se ne bave svojim pravim poslom da zadobiju istinu? Ako očekuješ od njih da sazrevaju u smislu svoje ljudskosti i da uspeju da se bave svojim pravim poslom obavljajući dužnost u Božjoj kući, da budu sposobni da iznesu neki važan segment posla, a da onda shvate i primenjuju istinu i da prožive ljudsko obličje, apsolutno ne treba da računaš na to. Takve ljude ćeš naći u bilo kojoj grupi. Nevernici imaju nadimak za tu vrstu ljudi: „velika deca". Takvi ljudi mogu da navrše šezdeset godina, a da se nikada ne bave svojim pravim poslom. Oni nepravilno govore i postupaju sa stvarima, uvek se smeju, šale i skakuću naokolo, ništa ne rade ozbiljno, a posebno vole zabavu. Božja kuća ne može da koristi takve ljude.

Da li mislite da su ta „velika deca" loša? Da li su oni zli ljudi? (Ne.) Neki od njih nisu zli ljudi, prilično su prostodušni i nisu loši. Neki od njih su prilično dobrodušni i spremni su da pomognu drugima. Ali svi oni imaju jednu manu – samovoljni su, vole zabavu i ne bave se svojim pravim poslom. Na primer, recimo da, kada se žena uda, ona ne nauči da obavlja nikakve kućne poslove. Kuva samo kada je zadovoljna, ali ne i kada je nezadovoljna – stalno mora da se nagovara. Ako neko želi da ona nešto uradi, mora o tome da pregovara s njom i pritom neko mora da je nadgleda. Uvek voli da se doteruje kada ide u kupovinu, voli da kupuje odeću i kozmetiku i da ide na tretmane u kozmetički salon. Kada se vrati kući, ne radi ništa po kući, već samo želi da igra karte i madžong. Ako je pitaš pošto je kupus, ne zna; ako je pitaš šta će sutra da jede, ni to ne zna; a ako je pitaš da nešto skuva, ješćeš splačine. Dakle, šta ume najbolje da radi? Najbolje zna koji restoran služi najbolju hranu, koja prodavnica ima najbolji izbor najmodernije odeće i koja prodavnica prodaje pristupačnu i efikasnu kozmetiku, ali ne razume ili ne uči druge stvari kao što su kako da provodi svoje dane, niti veštine koje su potrebne u normalnom ljudskom životu. Da li ona sve to ne uči zato što joj kov nije dovoljno dobar? Ne, nije to u pitanju. Sudeći po stvarima u kojima je vešta, ona ima kov, ali se ne bavi svojim pravim poslom. Dokle god ima novca za trošenje, hraniće se u restoranima i kupovaće šminku i odeću. Ako kod kuće nedostaju lonci i šerpe, a od nje se traži da ih kupi, reći će: „Napolju se prodaje ukusna hrana, šta će mi sve to?" Ako je usisivač kod kuće pokvaren, a od nje se traži da kupi jedan komad odeće manje kako bi uštedela novac za kupovinu novog, ona će reći: „Kada budem zarađivala svoj novac, imaću kućnu pomoćnicu da čisti kuću, tako da nema potrebe za usisivačem." Obično, ako ne igra neke igre ili madžong, onda kupuje modernu odeću i nikada ne čisti kuću. To nije bavljenje svojim pravim poslom, zar ne? Zatim postoje neki muškarci koji, čim zarade nešto novca, za sve pare kupe automobil ili prokockaju novac. Ako se kod kuće nešto pokvari, oni to ne popravljaju. Oni ne provode svoje dane na dostojan način. U njihovoj kući frižider ne radi, kao ni mašina za veš, slivnici su zapušeni, krov prokišnjava i već dugo ništa od toga ne popravljaju. Šta mislite o takvim muškarcima? Ne bave se svojim pravim poslom. Bilo da su u pitanju muškarci ili žene, Božja kuća ne može da koristi vrste ljudi koji su preterano samovoljni i koji se ne bave svojim pravim poslom.

Neki ljudi se ne bave svojim pravim roditeljskim poslom i ne vode računa o svojoj deci na pravi način. Posledica toga je da njihova deca na kraju budu ošurena ili se negde izubijaju i izgrebu; neka deca slome nos, druga sednu na usijanu ringlu, a treća sprže grlo kada popiju ključalu vodu. Takvi ljudi nisu pažljivi ni u čemu što rade i nisu sposobni da bilo šta urade kako treba. Ne bave se svojim pravim poslom, zavitlavaju se, samovoljni su, vole da se zabavljaju i nisu sposobni da preuzmu odgovornosti koje čovek treba da snosi. Kao roditelji nisu u stanju da ispune svoje obaveze i nepažljivi su. Dakle, mogu li takvi ljudi da snose odgovornost koju normalni ljudi treba da snose kada obavljaju dužnost u Božjoj kući? Ne, nikako ne mogu. Ne mogu da se koriste ljudi koji se ne bave svojim pravim poslom. Ako kažu da više ne žele da obavljaju svoju dužnost i traže da se vrate kući, onda ih odmah pustite. Niko ne treba da ih tera, niti da ih podstiče da ostanu, jer to je problem njihove prirode, to nije neko slučajno, privremeno ispoljenje. Ti ljudi su bili puni zabluda kada su došli u Božju kuću da obavljaju svoju dužnost; mislili su da će, ako budu obavljali dužnost i sledili Boga, stići u Vrt edenski, kao da su u dobroj zemlji hananskoj. Život koji su zamišljali je divan, sa raznim đakonijama i pićem po ceo dan, s bezgraničnom slobodom i bez ikakvog posla za obavljanje. Želeli su da žive bezbrižnim životom ispunjenim uživanjem, ali na kraju je sve bilo potpuno drugačije od onoga što su zamišljali. Ti ljudi su dovoljno videli i smatraju da je ovde jednolično i dosadno, žele da odu, pa ih pustite da idu, bez odlaganja; Božja kuća ne podstiče takve ljude da ostanu. Božja kuća ne tera ljude, pa ni vi to ne bi trebalo da radite; to je primenjivanje istine i postupanje u skladu s načelima. Morate da radite stvari koje su u skladu sa istina-načelima, morate da budete ljudi koji razumeju Božje namere, mudri ljudi – nemojte da budete smetenjaci, niti da ugađate svima redom. S ljudima koji se ne bave svojim pravim poslom postupajte na taj način – može li se smatrati da je to neljubazno ili da se ljudima ne daje prilika da se pokaju? (Ne, ne može.) Bog je pravedan prema svima i Božja kuća ima pravo da te unapredi, odgaji i upotrebi. Ako nisi voljan da obaviš svoju dužnost, a tražiš da napustiš crkvu, to je tvoj slobodan izbor, tako da crkva treba da pristane na tvoj zahtev, svakako te neće terati ni na šta. To je u skladu s moralom, u skladu sa ljudskošću, i, naravno, posebno je u skladu sa istina-načelima. To je veoma doličan pravac delovanja! Ako neko obavlja svoju dužnost neko vreme i smatra da je to zamorno i teško, i taj posao ga više ne ispunjava, te stoga želi da se odrekne svoje dužnosti i da prestane da veruje u Boga, danas ću ti dati definitivan odgovor na to, a to je da će se Božja kuća složiti s tim i nikada te neće primorati da ostaneš, niti ti otežavati život. Tu nema dileme i ne moraš da se osećaš kao da si u nedoumici ili da si se osramotio. A još mnogo manje je to problem za Božju kuću i Božja kuća ne postavlja nikakve zahteve prema tebi. Štaviše, ako želiš da odeš, onda te Božja kuća neće osuditi, niti ti stati na put, jer je to put koji si izabrao, a Božja kuća samo može da ispuni tvoje zahteve. Da li je to doličan pravac delovanja? (Jeste.)

Upravo sam naveo nekoliko situacija u kojima se ljudi ne bave svojim pravim poslom. Božja kuća neće terati te ljude; ako nisu voljni da obavljaju svoju dužnost ili imaju neke

lične probleme i traže da više ne obavljaju dužnost, Božja kuća će se složiti. Više ih neće koristiti i neće im dozvoliti da obavljaju dužnost. Tako se postupa s takvim ljudima i to je potpuno doličan pravac delovanja.

II. Kako se ophoditi prema Judama

Ima ljudi koji su izuzetno malodušni, i kad god čuju da je uhapšen neki brat ili sestra, oni se mnogo plaše da će i oni biti uhapšeni. Jasno je da, ako budu uhapšeni, postoji opasnost da odaju crkvu. Kako se treba ophoditi prema takvim ljudima? Da li su ti ljudi sposobni da obavljaju neke važne dužnosti? (Ne, nisu.) Neki ljudi mogu da kažu: „Ko može da garantuje za sebe da neće postati Juda?" Niko ne može da garantuje da on sam nikada ne bi postao Juda ako bi bio mučen. Dakle, zašto Božja kuća ne koristi kukavice koje bi mogle da postanu Jude? Zato što ljudi koji su očigledno kukavice mogu da budu uhapšeni i da učestvuju u izdaji crkve u bilo kojem trenutku; ako se takvi ljudi koriste da obavljaju važnu dužnost, vrlo je verovatno da će stvari krenuti naopako. To je načelo koje se mora razumeti prilikom izbora i korišćenja ljudi u opasnom okruženju kontinentalne Kine. Ovde postoji posebna okolnost, a to je da su neki ljudi bili podvrgnuti teškom, dugotrajnom mučenju koje je dovelo njihove živote u opasnost, te oni na kraju zaista više nisu mogli to da podnesu, pa su iz slabosti postali Jude i odali neke beznačajne stvari. Niko ne može da prozre takve ljude, a ti ljudi i dalje mogu da se koriste. Ali postoje i ljudi koji su već pripremili izlaz za sebe za slučaj da budu uhapšeni. Dugo su razmišljali o tome kako da obezbede da brzo budu pušteni na slobodu nakon hapšenja, bez mučenja – prvo, izbegavajući mučenje, drugo, izbegavajući da budu osuđeni, i treće, izbegavajući da odu u zatvor. Tako oni razmišljaju. Oni nemaju odlučnost da će radije da pate ili da robijaju nego da postanu Jude. Spremni su da izdaju crkvu i pre nego što počnu da ih muče, pa da li bi se onda moglo reći da su Jude i pre nego što su uhapšeni i zatvoreni? (Da.) To su prave Jude. Da li se crkva usuđuje da koristi tu vrstu ljudi? (Ne, ne usuđuje se.) Ako se uoče, nikako ne smeju da se gaje i koriste. Kako se ti ljudi obično ispoljavaju? Izuzetno su malodušni. Čim nešto krene naopako, oni izbegavaju svoje odgovornosti što je pre moguće, i kad god se susretnu sa najmanjim rizikom, napuštaju svoju dužnost i odlaze. Svaki put kada čuju da je okolina postala opasna, nađu sigurno mesto da se sakriju; niko ne može da ih pronađe i ne održavaju kontakt ni sa kim. Pritajivanje im izuzetno ide od ruke. Nije ih briga za bilo kakve poteškoće u radu crkve i u stanju su da ostave po strani bilo kakav ključan posao; smatraju da je njihova bezbednost važnija od bilo čega drugog. Štaviše, kada naiđe opasnost, navešće druge da se izlože opasnosti i riziku kad god nešto iskrsne, dok oni štite sebe. Ma kolikoj opasnosti izlažu druge, osećaju da je vredno i prikladno to učiniti zarad sopstvene bezbednosti. Takođe, kada su suočeni sa opasnošću, oni ne žure da dođu pred Boga da se mole, niti žurno organizuju prebacivanje braće i sestara ili crkvene imovine koja može biti u opasnosti. Umesto toga, najpre dobro razmisle kako da pobegnu, kako da se sakriju i kako da se izvuku iz opasnosti. Čak su razradili i plan

izvlačenja – koga prvo da izdaju ako budu uhapšeni, kako da izbegnu mučenje, kako da izbegnu zatvorsku kaznu i kako da izbegnu patnju. Kad god naiđu na neku vrstu patnje, na smrt se uplaše i nemaju ni trunku vere. Zar takvi ljudi nisu opasni? Ako se od njih traži da preduzmu opasan posao, oni neprestano gunđaju zbog toga, obuzme ih strah i stalno razmišljaju o bekstvu i nisu voljni da ga preduzmu. Takvi ljudi već pokazuju znake da su Jude čak i pre nego što su uhapšeni. Jednom kada budu uhapšeni, sto odsto je sigurno da će izdati crkvu. Obavljajući svoju dužnost u Božjoj kući, oni su zaista preduzimljivi u svemu što ih stavlja u središte pažnje bez izlaganja riziku; ali kada je u pitanju preuzimanje rizika, oni se povlače, i ako ih zamolite da učine nešto rizično, oni to neće učiniti, oni naprosto neće da preuzmu odgovornost. Kada negde čuju za opasnost, na primer, da velika crvena aždaja hapsi ili da su neki vernici uhvaćeni, prestaju da prisustvuju okupljanjima, prestaju da kontaktiraju sa braćom i sestrama i niko ne može da ih pronađe. Oni se ponovo pojavljuju kada se glasine stišaju i sve bude u redu. Da li su takvi ljudi pouzdani? Mogu li da obavljaju dužnost u Božjoj kući? (Ne mogu.) Zašto ne mogu? Oni čak nemaju ni odlučnost ni želju da ne postanu Jude; oni su samo kukavice, slabići i beskorisni ljudi. Takvi ljudi imaju jednu očiglednu karakteristiku, a to je da bez obzira na to koje vrline i sposobnosti poseduju, ako ih Božja kuća koristi, nikada se neće svesrdno posvetiti odbrani interesa Božje kuće. Da li to znači da oni ne brane interese Božje kuće zato što za to nisu sposobni? Ne, to nije slučaj; čak i kada imaju tu sposobnost, neće braniti interese Božje kuće. Oni su tipične Jude. Kad god im je potrebno da imaju odnose sa nevernicima tokom obavljanja svoje dužnosti, oni održavaju skladne odnose s njima i stalo im je da ih nevernici veoma cene, poštuju i uvažavaju. Kolika je, onda, cena po kojoj sve to dobijaju? To je prodaja interesa Božje kuće u zamenu za njihovu ličnu slavu i interese. Takva osoba je posebno zaplašena i pre hapšenja, a nakon hapšenja, sto posto je sigurno da će počiniti izdaju. Božja kuća apsolutno ne može da koristi takve ljude – te Jude – i mora da ih ukloni što je pre moguće.

Što se tiče vrste ljudi koji su Jude, iako spolja ne izgledaju zli, oni su zapravo ljudi izuzetno slabog integriteta i đavolskog karaktera. Bez obzira na to koliko propovedi odslušaju ili Božjih reči pročitaju, oni naprosto ne mogu da shvate istinu i ne osećaju da je nanošenje štete interesima Božje kuće nešto najsramnije, najrđavije i najpakosnije. Spremni su da se ponude kada je reč o stvarima koje će da ih istaknu, ali kada je reč o stvarima koje su rizične ili sa kojima je teško izaći na kraj, puštaju druge da ih preuzmu i da se s njima uhvate u koštac. Kakvi su to ljudi? Zar to nisu ljudi izuzetno slabog integriteta? Neki ljudi kupuju stvari za Božju kuću i pritom treba da uzmu u obzir interese Božje kuće i da budu pravični i razumni. Međutim, ljudi koji su od Judine sorte ne samo da ne brane interese Božje kuće, već naprotiv, oni na račun Božje kuće pomažu nevernicima i zadovoljavaju zahteve nevernika u svakoj prilici, i rado će dozvoliti da interesi Božje kuće budu povređeni ako im to pomaže da steknu naklonost nevernika. To se zove ugristi ruku koja te hrani i to je nedostatak vrline! Zar to nije posedovanje odvratne ljudskosti? To nije ništa bolje od Jude koji izdaje Gospoda i svoje drugove. Šta

god da im Božja kuća poveri da rade, oni ne uzimaju u obzir interese Božje kuće. Kada se od njih traži da kupe nešto, oni nikada ne istražuju i ne upoređuju cene, kvalitet i postprodajne usluge više dobavljača, da bi zatim pažljivo procenili mogućnosti i sproveli odgovarajući pretres, kako bi izbegli da budu prevareni, uštedeli malo novca za Božju kuću i zaštitili interese Božje kuće od štete – to nikada ne rade. Ako neki brat ili sestra predlože da bi najbolje bilo prvo malo istražiti, oni kažu: „Nema potrebe za istraživanjem; dobavljač kaže da je njegova roba najbolja." Kada ih neki brat ili sestra pitaju: „Možeš li da pregovaraš s njima o ceni?", oni odgovaraju: „Zašto bih pregovarao o ceni? Već su mi rekli koja je cena, a ako počnem da se cenjkam, to bi sigurno bilo neprijatno i izgledalo bi kao da nemamo para. Božja kuća je bogata, zar ne?" Bez obzira na to koliko nešto košta ili kakav je kvalitet, dokle god to smatraju prikladnim, oni će naći nekoga da to odmah kupe, i kritikovaće, ukoriti, pa čak i osuditi svakoga ko odugovlači s kupovinom. Niko se ne usuđuje da im kaže „ne" u lice i niko se ne usuđuje da iznese bilo kakvo mišljenje. Bilo da rade veliki posao ili da obavljaju mali zadatak za Božju kuću, koja su njihova načela? „Božja kuća samo treba da dâ novac, a to da li su interesi božje kuće ugroženi ili ne, nema nikakve veze sa mnom. Tako ja završavam stvari; moram da uspostavim dobre odnose sa nevernicima. Šta god nevernici kažu da je ispravno, ja ću se složiti s tim. Neću postupati po zahtevima božje kuće. Ako želiš da me iskoristiš, učini to; ako ne želiš da me iskoristiš, onda nemoj – na tebi je. Takav sam!" Zar to nije đavolska priroda? Takvi ljudi su nevernici i bezvernici. Da li oni mogu da se koriste da vode poslove Božje kuće? Takva osoba ima neko obrazovanje, vrline i neke spoljašnje sposobnosti, vešta je s rečima i može da obavi neke poslove. Ali bez obzira na to kojim se poslovima bavi za Božju kuću, ona će to svakako činiti nesmotreno i svojevoljno, nanoseći štetu interesima Božje kuće. Ona takođe uporno obmanjuje Božju kuću i prikriva pravo stanje stvari, a kada najzad zabrlja, Božja kuća mora da se postara da neko počisti nered koji je napravila. To je tipičan primer dosluha s tuđinima da bi se izdali interesi Božje kuće. Po čemu se to razlikuje od Jude koji izdaje Gospoda i svoje drugove? Kada su takvi ljudi naviknuti da obavljaju neku dužnost, ne samo da ne uspevaju da pruže uslugu Božjoj kući, već se ispostavlja da su rasipnici i baksuzi. Oni nisu kvalifikovani da budu ni služitelji; oni su, jednostavno rečeno, izrodi! Takvi ljudi su upravo Sotonine sluge i potomci velike crvene aždaje, a kada se otkriju, treba ih odmah ukloniti i eliminisati. Kao vernik i član Božje kuće, takav čovek ne može čak ni da izvrši svoju odgovornost da brani interese Božje kuće; da li on još uvek ima savest i razum? Gori je čak i od psa čuvara!

Judama ne piše na čelu „Juda", ali njihovi postupci i ponašanje su potpuno iste prirode kao i Judini, i nikada ne treba da koristiš tu vrstu ljudi. Na šta mislim kad kažem „nikada ne koristiti"? To znači da im se nikada ne sme poveriti važan posao. Ako je to nebitna stvar koja ne utiče na interese Božje kuće, u redu je da ih privremeno koristiš, ali ta vrsta ljudi svakako nije u skladu s načelima Božje kuće za korišćenje ljudi, jer su rođeni kao Jude i oni su po svojoj prirodi loši. Ukratko, ti ljudi su opasne ličnosti i nikako

ne smeju da se koriste. Što duže koristiš tu vrstu ljudi, to ćeš se više osećati nelagodno i to će biti više posledica u budućnosti. Stoga, ako već jasno vidiš da su oni od Judine sorte, onda nikako ne treba da ih koristiš – sve je tako kako kažem. Da li je prikladno tako se ponašati prema njima? Neki ljudi mogu da kažu: „Ne volim da se tako ponašam prema njima. Nikoga nisu izdali; kako mogu da budu Jude?" Da li treba da čekaš da nekoga izdaju? Kako se Juda ispoljio? Da li je bilo znakova da će izdati Gospoda? (Da, ukrao je novac iz vreće Gospoda Isusa.) Ljudi koji stalno izdaju interese Božje kuće imaju istu prirodu kao Juda, koji je ukrao novac iz vreće. Jednom kada takvi ljudi budu uhapšeni, oni će počiniti izdaju i reći Sotoni sve što znaju, ništa neće prećutati. Takva osoba ima Judinu suštinu. Njena suština je već jasno otkrivena i izložena; ako je ipak koristiš, zar se ne može reći da tražiš nevolje? Zar to nije namerno nanošenje štete Božjoj kući? Neki ljudi otvoreno kažu: „Ako me neko ore̊že ili ako neko učini nešto što šteti mojim interesima ili upropasti dobru stvar koju imam ovde, dobiće ono što zaslužuje!" Takva osoba pogotovo poseduje Judinu suštinu; sve je previše očigledno. Ona sama govori drugima da je Juda, te takva osoba nikako ne može da se iskoristi.

III. Kako se ophoditi prema prijateljima Crkve

Postoji još jedna vrsta ljudi koji se ne mogu smatrati ni dobrim ni lošim i koji su vernici samo na papiru. Ako ih povremeno zamoliš da nešto urade, oni to mogu da urade, ali neće samoinicijativno obavljati svoju dužnost ako im ti to ne urediš. Kad god imaju vremena, prisustvuju okupljanjima, ali nije poznato da li u slobodno vreme jedu i piju Božje reči, niti da li uče himne ili se mole. Međutim, oni su donekle prijateljski nastrojeni prema Božjoj kući i crkvi. Šta znači donekle prijateljski? To znači da ako ih braća i sestre zamole da nešto urade, oni će pristati na to; pošto su braća po veri, oni mogu da pomognu pri obavljanju nekih poslova, u okviru svojih sposobnosti. Međutim, ako se od njih traži da ulože veliki trud ili da plate nekakav ceh, oni to sigurno neće učiniti. Ako su neki brat ili sestra u nevolji i treba im njihova pomoć, kao na primer da im povremeno pričuvaju kuću, skuvaju jelo ili pripomognu da obave neke manje poslove – ili ta osoba zna strani jezik i može da pomogne braći i sestrama da čitaju pisma – oni su u stanju da pomognu u takvim stvarima i donekle su prijateljski nastrojeni. Oni se najčešće prilično dobro slažu sa drugima i nisu zlopamtila, ali ne dolaze redovno na okupljanja i ne traže da obavljaju dužnost, a kamoli da preduzmu bilo kakav važan ili čak opasan posao. Ako ih zamoliš da urade opasan zadatak, sigurno će te odbiti, rekavši: „Verujem u boga jer tražim mir. Kako onda mogu da obavljam opasne zadatke? Zar to ne bi bilo kao da tražim nevolju? Nikako ne mogu!" Ali ako ih braća i sestre ili crkva zamole da urade nešto manje, oni mogu da pomognu i da se potrude, tek kao prijatelj. Taj oblik davanja i pomaganja ne može se nazvati obavljanjem dužnosti, niti se može nazvati postupanjem u skladu s istina-načelima, a još manje se može nazvati primenjivanjem istine; radi se o tome da oni imaju povoljan utisak o vernicima u Boga i da su prilično prijateljski nastrojeni prema njima, i da su u stanju da pomognu ako je nekome potrebna pomoć. Kako se

zove ta vrsta ljudi? Božja kuća ih naziva prijateljima crkve. Kako treba postupati s ljudima koji su prijatelji crkve? Ako poseduju kov i neke sposobnosti i mogu da pomognu crkvi da reši neka spoljna pitanja, onda su oni takođe služitelji i prijatelji su crkve. To je zato što se takvi ljudi ne računaju kao vernici u Boga, i Božja kuća ih ne priznaje. A ako ih Božja kuća ne priznaje, može li ih Bog priznati kao vernike? (Ne može.) Stoga, baš nikada nemojte da pitate takve ljude da se pridruže redovima onih koji obavljaju dužnost puno radno vreme. Ima onih koji kažu: „Neki ljudi, kada počnu da veruju, imaju malo vere i samo žele da budu prijatelji crkve. Oni ne razumeju mnogo stvari u vezi s verom u Boga, pa kako onda mogu da budu voljni da obave neku dužnost? Kako oni mogu da budu voljni da se svesrdno daju?" Ne govorimo o ljudima koji su verovali u Boga tri do pet meseci ili manje od godinu dana, već o ljudima koji su navodno verovali u Boga više od tri godine, ili čak pet ili deset godina. Bez obzira na to koliko takvi ljudi na rečima priznaju da je Bog jedini pravi Bog i da je Crkva Svemogućeg Boga prava crkva, to ne dokazuje da su oni pravi vernici. Na osnovu raznih ispoljavanja te vrste ljudi i njihovog načina verovanja, nazivamo ih prijateljima crkve. Ne ophodite se prema njima kao prema braći ili sestrama – oni nisu ni braća ni sestre. Ne dozvolite takvim ljudima da se pridruže crkvi u kojoj se radi puno radno vreme i ne dozvolite im da se pridruže redovima onih koji obavljaju dužnost puno radno vreme; Božja kuća ne koristi takve ljude. Neki mogu da pitaju: „Da li imaš predrasude prema toj vrsti ljudi? Iako mogu da deluju mlako spolja, zapravo su veoma strasni iznutra." Bilo bi nemoguće da iskreni vernici veruju u Boga pet ili deset godina i da i dalje budu mlaki; ponašanje te vrste ljudi već u potpunosti otkriva da su oni bezvernici, ljudi izvan Božjih reči i nevernici. Ako ih i dalje nazivaš braćom i sestrama, a i dalje kažeš da se prema njima postupa nepravedno, onda to govore tvoja predstava i tvoja osećanja.

Kako treba da postupamo s ljudima koji su prijatelji crkve? Oni su srdačni i spremni su da pomognu u rešavanju manjeg broja stvari. Ako postoji potreba za njima, možeš im dati priliku da reše manji broj stvari. Ako mogu nešto da urade, neka to i urade. Što se tiče stvari koje ne mogu da urade dobro, a mogu čak i da zabrljaju, definitivno im ne daj takve zadatke, da bi izbegao nevolje – ne smeš da dozvoliš da se osećaš u obavezi zbog njihovih dobrih namera. Oni ne shvataju istinu, a ne shvataju ni načela. Ako postoje spoljne stvari koje mogu da reše, pusti ih da to i učine. Ali nikada im ne dozvoli da se bave bitnim pitanjima koja imaju uticaj na rad crkve – u takvom slučaju, njihove dobre namere i entuzijastičnu pomoć treba odbaciti. Kada sretneš takvu osobu, samo površno imaj posla sa njom, i neka ostane na tome; nemoj da je uzimaš zaozbiljno. Zašto je ne treba uzimati zaozbiljno? Zato što su to samo prijatelji crkve i uopšte nisu braća ili sestre. Da li su takvi ljudi u skladu s načelima Božje kuće za korišćenje ljudi? (Ne, nisu.) Stoga, ako takva osoba ne prisustvuje okupljanjima, ako ne sluša propovedi ili ne obavlja dužnost, nema potrebe da je pozivaš. Ako ne jede i ne pije Božje reči, niti se moli, ako ne traži istina-načela kad god je nešto zadesi i ako nije voljna da radi zajedno sa braćom i sestrama, nema potrebe podržavati je, niti joj pomagati. Pet reči: ne obraćaj pažnju na

njih. Ne uzimaj zaozbiljno ljude koji su prijatelji crkve i bezvernici i ne poklanjaj im pažnju. Nema potrebe da brineš o njima i da se raspituješ za njih. Zašto da se ne raspituješ za njih? U čemu je svrha raspitivati se za ljude koji nemaju nikakve veze s nama? To je suvišno, zar ne? Da li želite da posvetite pažnju toj vrsti ljudi? Možda volite da budete nametljivi i želite da brinete, pa se pitate: „Kako li se oni sada snalaze? Da li su u braku ili nisu? Jesu li dobro? Kojim li se poslom sada bave?" Bez obzira na to kako su, to nema nikakve veze s tobom. Čemu onda briga o tome? Ne obraćaj pažnju na njih i ne komentariši ih. Neki ljudi vole da komentarišu. Na primer: „Vidiš? Oni ne veruju u Boga na pravi način, njihova svakodnevica ih obeshrabruje i iscrpljuje, i sve vreme deluju veoma umorno i iscrpljeno", ili: „Vidiš? Ne veruju u Boga na pravi način, tako da nemaju mir i nešto se loše ponovo dogodilo u njihovoj porodici." Sve je to besmisleno i nepotrebno. Kako oni žive svoj život i kako idu svojim putem, nije tvoja stvar. Nemoj ni da ih pominješ; ti nisi na istom putu kao oni. Ti se iskreno daješ za Boga i obavljaš svoju dužnost puno radno vreme, samo želiš da težiš da zadobiješ istinu i postigneš spasenje, i bez obzira na to šta Bog kaže, ti želiš da daš sve od sebe da Mu udovoljiš; ti ljudi nemaju ništa od toga u svojim srcima. Kada vidiš zle trendove, gade ti se, odvratni su ti i osećaš da život na ovom svetu ne donosi sreću i da sreća može da se nađe samo u veri u Boga; dok su oni tvoja potpuna suprotnost: to dokazuje da tvoj i njihov put nisu isti. Načelo Božje kuće za postupanje sa takvom osobom je da ako je spremna da pomogne, Božja kuća može da joj pruži priliku sve dok to ne može da prouzrokuje neke posledice. Ako Božja kuća nema nikakve koristi od njih, a oni su i dalje voljni da pomognu, onda je najbolje da ih pristojno odbiješ – nemoj sebi da stvaraš nevolje. Vernici svakodnevno razgovaraju u zajedništvu o istini i prihvataju da budu orezani, ali i dalje umeju da rade stvari na površan način, pa mogu li prijatelji crkve pravilno da se nose s poslovima bez ikakve nadoknade? (Ne, ne mogu.) Reci Mi, da li je ovo previše loše mišljenje o ljudima? Da li je to viđenje ljudi u preterano negativnom svetlu? (Ne, nije.) Ove reči su zasnovane na činjenicama, zasnovane su na ljudskoj suštini. Ne budi praznoglav, ne budi glup i ne čini ništa blesavo. Vernici i dalje moraju da prođu kroz orezivanje, sud i grdnju, strogo disciplinovanje, prekorevanje i razotkrivanje pre nego što obavljanjem svoje dužnosti uspeju da se malo-pomalo prilagode Božjoj nameri. Prijatelj crkve ili nevernik uopšte ne prihvata nikakvu istinu, a sve o čemu razmišlja su njegovi sopstveni interesi, pa šta dobro može da proizađe iz toga da oni vode poslove za Božju kuću ili za braću i sestre? To uopšte ne dolazi u obzir. Prikladno je ne obraćati pažnju na tu vrstu ljudi, zar ne? (Da.) Šta znači „ne poklanjajte im pažnju"? To znači da ih Božja kuća ne smatra vernicima. Oni mogu da veruju u Boga kako god žele, ali rad i poslovi Božje kuće nemaju nikakve veze s njima. Spremni su da pomognu, ali moramo da izmerimo stvari i procenimo da li su pogodni za to, a ako nisu pogodni, ne možemo da im damo tu priliku. Reci Mi, da li je takvo ponašanje u skladu s načelima? Da li imamo pravo da se na taj način ophodimo prema takvim ljudima? I te kako!

IV. Kako se ophoditi prema ljudima koji su otpušteni

Postoji još jedna vrsta ljudi, a to su oni koji su smenjeni. Kako treba da se odnosimo prema njima? Bilo da su ti ljudi otpušteni zato što nisu sposobni da rade pravi posao i prepoznati su kao lažne starešine, ili zato što slede put antihrista i prepoznati su kao vrsta ljudi koji su antihristi, neophodno je razumno rasporediti te ljude na drugi posao i napraviti razumna uređenja za njih. Ako su oni antihristi koji su počinili mnogo zla, onda svakako treba da budu proterani; ako nisu počinili mnogo zla, ali imaju suštinu antihrista i okarakterisani su kao antihrist, onda sve dok još uvek mogu da služe na neki ograničen način, bez izazivanja prekida ili ometanja, ne moraju da budu proterani – neka nastave da služe i pružite im priliku da se pokaju. U slučaju lažnih starešina koji su smenjeni, uredite da obavljaju različite poslove na osnovu njihovih sposobnosti i dužnosti za koje su pogodni, ali im više nije dozvoljeno da služe kao crkvene starešine; u slučaju starešina i delatnika koji su smenjeni jer im je kov izuzetno loš i nisu sposobni da rade bilo koji posao, takođe im uredite da obavljaju različite poslove na osnovu njihovih sposobnosti i dužnosti za koje su pogodni, ali više ne mogu da budu unapređeni u starešinu ili delatnika. Zašto ne mogu? Oni su već isprobani. Otkriveni su i već je jasno da takvi ljudi nemaju dovoljno dobar kov ni radnu sposobnost da budu starešine. Ako nisu sposobni da budu starešine, da li nisu sposobni da obavljaju druge dužnosti? Ne mora da znači. Njihov loš kov ih čini nesposobnim da budu starešine, ali mogu da obavljaju druge dužnosti. Nakon što su takvi ljudi smenjeni, mogu da rade ono za šta su pogodni. Ne treba im oduzeti pravo da obavljaju dužnost; i dalje mogu ponovo da se koriste kada se njihov rast u budućnosti poveća. Neki su smenjeni jer su mladi i nemaju nikakvog životnog, a ni radnog iskustva, tako da nisu sposobni da preuzmu posao i na kraju bivaju otpušteni. U otpuštanju te vrste ljudi postoji određeni manevarski prostor. Ako je njihova ljudskost u skladu sa merilom i kov im je zadovoljavajući, mogu se koristiti nakon što su degradirani, ili može da im se dodeli drugi posao koji umeju da rade. Kada njihovo shvatanje istine postane jasno i kada neko vreme budu izloženi radu crkve i kada steknu iskustvo s njim, takvi ljudi još uvek mogu da se unaprede i gaje ponovo na osnovu svog kova. Ako je njihova ljudskost u skladu sa merilom, ali je njihov kov izuzetno loš, onda ne vredi gajiti ih i oni apsolutno ne mogu da se gaje, niti zadrže.

Među onima koji su smenjeni postoje dve vrste ljudi koji nikako ne smeju da ponovo budu unapređeni i gajeni. Prvi su antihristi, a drugi su oni čiji je kov isuviše loš. Zatim, postoje neki ljudi koji se ne smatraju antihristima, već su samo oskudne ljudskosti, sebični su i lažljivi, a neki od tih ljudi su lenji, strasno žude za telesnim uživanjem i nisu u stanju da podnesu nedaće. Čak i ako su takvi ljudi izuzetno dobrog kova, oni ne smeju da ponovo budu unapređeni. Ako poseduju imalo kova, onda ih pustite da rade šta god mogu, dokle god je sve uređeno na odgovarajući način; ukratko, ne unapređujte ih ni u starešine ni u delatnike. Pored toga što imaju kov i radnu sposobnost, starešine i delatnici moraju da shvataju istinu, da nose breme za crkvu, da budu u stanju da vredno

rade i da podnose patnju, i da budu marljivi, a ne lenji. Povrh toga, moraju da budu donekle pošteni i čestiti. Svakako ne možete da odaberete ljude koji su lažljivi. Oni koji su isuviše nepošteni i lažljivi uvek spletkare protiv braće i sestara, protiv svojih nadređenih i kuće Božje. Oni dane provode u pokvarenim mislima. Kad imate posla s nekim takvim, uvek morate da nagađate šta on zaista misli, morate stalno da se raspitujete o tome šta je tačno radio u poslednje vreme i uvek morate da ga držite na oku. Koristiti nekoga takvog je isuviše naporno i zadaje velike brige. Ako se takva osoba unapredi da obavlja dužnosti, čak i ako razume malo doktrine, neće je primenjivati i očekivaće koristi i povlastice za svaki deo posla koji obavlja. Korišćenje takvih ljudi zadaje previše brige i previše je problematično, tako da takvi ljudi ne mogu da budu unapređeni. Stoga, kada je reč o antihristima, onim kojima je kov isuviše slab, a ljudskost loša, onima koji su lenji, koji žude za telesnim uživanjem i koji ne mogu da podnesu nedaće, i onima koji su izuzetno nepošteni i lažljivi – jednom kada su takvi ljudi otkriveni i odbačeni nakon što su iskorišteni, ne unapređujte ih po drugi put; nemojte ponovo pogrešno da ih koristite, kada ste ih jednom već prozreli. Neki mogu da kažu: „Ovaj čovek je ranije bio okarakterisan kao antihrist. Primetili smo da već neko vreme dobro radi, u stanju je da normalno komunicira sa braćom i sestrama i više ne sputava druge. Da li može da se unapredi?" Ne žurite – jednom kada bude unapređen i stekne status, njegova priroda antihrista će se razotkriti. Drugi mogu da kažu: „Kov ovog čoveka je ranije bio izuzetno loš; kada je od njega traženo da nadgleda rad dvoje ljudi, on nije znao kako da im rasporedi zadatke, a ako bi se dve stvari dogodile u isto vreme, nije znao kako to razumno da uredi. Sada, kada je malo stariji, biće bolji u tim stvarima, zar ne?" Da li ova tvrdnja ima smisla? (Ne, nema.) Kada se dve stvari dešavaju istovremeno, taj čovek se zbuni i ne zna kako da se nosi s njima. Ne može da prozre nikoga i ništa. Njegov kov je toliko loš da nema ni radnu sposobnost ni sposobnost razumevanja. Takav čovek nikako ne može ponovo da bude unapređen u starešinu. Ne radi se o godinama starosti. Osobe lošeg kova će imati loš kov i kada napune osamdeset godina. Nije onako kako ljudi zamišljaju, da neko, kako stari i stiče više iskustva, može sve da razume – nije tako. Taj čovek će samo imati neko životno iskustvo, ali životno iskustvo nije isto što i kov. Bez obzira na to koliko stvari neko doživi ili koliko pouka izvuče, to ne znači da će se njegov kov popraviti.

Ako je nečija ljudskost isuviše sebična, isuviše lažljiva i isuviše rđava, i ako je takva osoba puna lukavih spletki i samo na sebe misli, može li se promeniti? Upravo zato je i otpuštena; sada, posle deset godina i posle slušanja mnogobrojnih propovedi – zar njena ljudskost više nije sebična, nepoštena i lažljiva? Da ti kažem nešto: takva osoba se neće promeniti, ona će biti ista takva i narednih dvadeset godina. Stoga, ako je ponovo sretneš za dvadeset godina i pitaš je da li je još uvek tako sebična i lažljiva, čak će i sama to priznati. Zašto se ljudi oskudne ljudskosti ne menjaju? Mogu li da se promene? Pod pretpostavkom da mogu, šta bi moralo da bude osnova i uslov da se to desi? Moraju da budu u stanju da prihvate istinu. Ljudi oskudne ljudskosti ne prihvataju

istinu, a u sebi preziru, gnušaju se, podsmevaju se i neprijateljski se odnose prema pozitivnim stvarima – naprosto ne mogu da se promene. Dakle, bez obzira na to koliko je godina prošlo, nemoj ih unapređivati, jer nisu u stanju da se promene. Moguće je da će za dvadeset godina naučiti da budu još nepredvidljiviji i još slatkorečiviji i veštiji u obmanjivanju drugih. Ali ako se družiš s tim ljudima i posmatraš njihove postupke, otkrićeš jednu činjenicu, a to je da se uopšte nisu promenili. Ti smatraš da su posle tolikih godina i tolikih propovedi i posle toliko obavljenih dužnosti u Božjoj kući oni morali da se promene – e pa grešiš! Neće se promeniti. Zašto? Čuli su mnogo propovedi i čitali mnogo Božjih reči, ali ne prihvataju i ne primenjuju ni jednu jedinu rečenicu, tako da se nisu nimalo promenili, oni nisu u stanju da se promene. Jednom kada se takvi ljudi otkriju i otpuste, ne mogu se ponovo iskoristiti, a ako ih iskoristiš, nanosiš štetu Božjoj kući i braći i sestrama. Ako nisi siguran, samo posmatraj kako se ponašaju i vidi čije interese brane kada se suoče sa stvarima koje dovode njihove interese u sukob sa interesima Božje kuće; oni nikada neće žrtvovati svoje interese i dati sve od sebe da brane interese Božje kuće. Gledajući sa te tačke gledišta, oni nisu pouzdani i ne zaslužuju da budu unapređeni i korišćeni u Božjoj kući. Zato je takvim ljudima suđeno da ne budu iskorišćeni. Mogu li ljudi koji ne prihvataju istinu da se promene? To nije moguće i tome samo budala može da se nada!

Što se tiče ljudi koji su lenji, koji žude za telesnim uživanjem i nisu u stanju da podnesu ni najmanje nedaće, oni su još manje u stanju da se promene. Dok su starešine, oni ne trpe nikakve nedaće, ne podnose čak ni nedaće koje obična braća i sestre mogu da podnesu. Oni svoje dužnosti samo otaljavaju – organizuju okupljanja i propovedaju neke doktrine, a zatim odlaze u krevet da se brižno posvete sebi. Ako uveče legnu malo kasnije, čvrsto će spavati ujutru kada braća i sestre budu ustajali. Oni nisu voljni da budu čak nimalo umorni, niti malo zauzeti, niti su voljni da podnesu čak imalo nedaća. Ne plaćaju nikakav ceh i ne rade nikakav stvaran posao. Gde god da odu, čim vide dobru hranu i piće, toliko se obraduju da zaborave na sve ostalo, i ne idu nigde, već ostaju tamo da jedu, piju i uživaju, i ništa ne rade. Ne slušaju kada ih Višnji orezuje, niti prihvataju podsećanja i razotkrivanje od strane braće i sestara. Oni biraju da žive na najudobniji mogući način, bez plaćanja bilo kakvog ceha i bez ispunjavanja svojih odgovornosti ili obavljanja svoje dužnosti, i tako postaju beskorisni. Da li su takvi ljudi u stanju da se promene? Takvi ljudi su suviše lenji, žude za telesnim uživanjem; oni se ne mogu promeniti. Takvi su sada i takvi će uvek biti. Neki ljudi mogu da kažu: „Ovaj čovek se promenio, već neko vreme ulaže mnogo truda u svoj rad.” Nemoj da trčiš pred rudu. Ako ga unaprediš u starešinu, vratiće se starim navikama – takav je. On je poput kockara koji će, kada ostane bez novca, nastaviti da se kocka čak i kada mora da pozajmi novac, da proda kuću ili čak da proda ženu i decu. Ako se ne kocka u poslednje vreme, to je možda zato što se kockarnica zatvorila pa nema gde da se kocka, ili zato što su svi njegovi pajtaši uhapšeni pa više nema s kim da se kocka, ili zato što je prodao sve što je imao pa nema para za kockanje. Kada bude imao novac u rukama, ponovo će početi

da se kocka i neće moći da stane – naprosto je takav. Isto tako, oni koji su lenji i žude za telesnim uživanjem takođe nisu sposobni da se promene. Kada steknu neki status, odmah će se vratiti u svoje prvobitno obličje, te će njihovo pravo lice biti otkriveno. Kada nemaju status, niko nema visoko mišljenje o njima i niko ih ne dvori, a ako ne rade ništa, onda će ih ukloniti, jer crkva ne trpi dokone ljude, tako da nemaju drugog izbora osim da nevoljno rade bar nešto. Oni rade stvari drugačije od drugih. Drugi stvari rade proaktivno, dok ih oni rade pasivno. Iako gledano spolja nema razlike, u suštini ona postoji. Kada drugi imaju status, oni rade ono što treba da rade i u stanju su da ispune svoje odgovornosti; kada ti ljudi imaju status, oni koriste priliku da se prepuste prednostima statusa i ne rade ništa, i time se razotkriva njihova lenja priroda-suština koja strasno žudi za udobnošću. Zato se takvi ljudi ni pod kojim uslovima neće promeniti, a jednom kada se razotkriju i otpuste, takve ljude nikada više ne treba unaprediti ni koristiti – to je načelo.

Kada je reč o ljudima koji se nalaze u različitim prilikama, ovo su načela za njihovo unapređivanje i korišćenje. Minimalno merilo je da su u stanju da se trude i služe u Božjoj kući bez izazivanja ometanja; u tom slučaju, oni mogu da obavljaju neku dužnost u Božjoj kući. Ako ne mogu da zadovolje ni to minimalno merilo, onda bez obzira na to kakve su im ljudskost i vrline, oni nisu sposobni da obavljaju dužnost i takve ljude treba isključiti iz redova onih koji obavljaju dužnosti. Ako je ljudskost nekog čoveka zlonamerna i ista je kao ljudskost antihrista, onda kada se potvrdi da je on antihrist, Božja kuća ga nikada neće koristiti, niti će ga unaprediti ili gajiti. Neki ljudi mogu da pitaju: „Da li je u redu da mu dozvolimo da pruža usluge?" Zavisi od situacije. Ako njihovo pružanje usluga može da ima negativan uticaj i da ima štetne posledice na Božju kuću, onda mu Božja kuća neće ni dati priliku da pruži uslugu. Ako on sam zna za sebe da je zla osoba ili antihrist koji je proteran, ali je voljan da služi i da radi ono što mu crkva nalaže da radi i može dobro da služi, bez nanošenja štete bilo kakvim interesima Božje kuće, onda u tom slučaju može da se zadrži. Ako čak ne može ni da pruži uslugu na pravi način i od njegove usluge ima više štete nego koristi, onda neće dobiti priliku ni da je pruži; ali čak i ako pruži uslugu, Božja kuća ga i dalje neće koristiti, jer nije čak ni podoban, niti ispunjava kriterijume za pružanje usluge. Dakle, takvi ljudi ne treba da se vraćaju – pustite ih da idu gde god žele. Neki ljudi mogu da kažu: „Ako me božja kuća ne iskoristi, onda ću sam propovedati jevanđelje, a ljude koje zadobijem propovedanjem predaću božjoj kući." Da li bi to bilo u redu? (Da.) Neki će možda reći: „Ti ne bi koristio tu osobu čak ni da pruža usluge, pa na osnovu čega bi trebalo da Ti daje ljude koje zadobije propovedanjem jevanđelja? Na osnovu čega oni treba da propovedaju jevanđelje za Tebe?" Božja kuća ih ne koristi zbog raznih aspekata. Jedan je da se oni ne uklapaju u načela Božje kuće za korišćenje ljudi. Drugi je da se Božja kuća ne usuđuje da koristi takve ljude, jer kada se jednom upotrebe, neće biti kraja nevoljama. Dakle, kako treba da objasnimo ovo pitanje njihove spremnosti da propovedaju jevanđelje? Ono o čemu svedoče u propovedanju jevanđelja je Bog, i oni su u stanju da zadobiju ljude upravo zbog Božjih reči i Božjeg dela. Iako su ti ljudi zadobijeni propovedanjem jevanđelja te

osobe, to se ni na koji način ne računa kao njena zasluga. U najboljem slučaju, to je samo ispunjavanje njenih odgovornosti kao osobe. Bez obzira na to da li si antihrist ili zla osoba, ili da li si uklonjen ili proteran, ispunjavanje tvojih odgovornosti kao osobe je nešto što treba da činiš. Zašto kažem da je to nešto što treba da činiš? Primio si tako veliku količinu istina od Boga, i to je takođe celo Božje srce. Božja kuća te je zalivala i opskrbljivala tolike godine, ali da li Bog išta zahteva od tebe? Ne. Sve razne knjige koje Božja kuća deli su besplatne, niko ne mora da potroši ni dinar. Isto tako, istiniti put večnog života i reči života koje Bog daruje ljudima su besplatni, a propovedi i razgovori u zajedništvu Božje kuće su svi besplatni za ljude da ih slušaju. Stoga, bilo da si obična osoba ili član posebne grupe, primio si toliko mnogo istina od Boga besplatno, da je sigurno jedino ispravno da propagiraš Božje reči i Božje jevanđelje ljudima i da ih dovodiš u Božje prisustvo, zar ne? Bog je ljudskom rodu podario sve istine; ko može sebi da priušti da uzvrati tako veliku ljubav? Božja blagodat, Božje reči i Božji život su neprocenjivi i nijedno ljudsko biće ne može da postigne da ih uzvrati! Da li je ljudski život toliko dragocen? Može li da vredi koliko i istina? Stoga, niko ne može da uzvrati Božju ljubav i blagodat, a to uključuje i one koje je crkva uklonila, proterala i eliminisala – oni nisu izuzetak. Dokle god imaš i trunku savesti, razuma i ljudskosti, onda bez obzira na to kako se Božja kuća odnosi prema tebi, treba da ispuniš svoju obavezu da propagiraš Božje reči i svedočiš o Njegovom delu. To je neizbežna odgovornost ljudi. Stoga, bez obzira na to pred koliko ljudi propovedaš Božje reči i širiš Njegovo jevanđelje, ili koliko ljudi zadobiješ, to nije nešto zbog čega bi neko trebalo da ti se divi. Bog je izrazio toliko istina, a ti ih ipak ne slušaš i ne prihvataš. Svakako bi trebalo malo da služiš i propovedaš jevanđelje drugima, zar ne? S obzirom na to da si stigao tako daleko, zar ne bi trebalo da se pokaješ? Zar ne treba da tražiš prilike da uzvratiš Božju ljubav? Zaista bi trebalo! Božja kuća ima upravne odluke, a uklanjanje ljudi, njihovo proterivanje i eliminisanje su stvari koje se rade u skladu sa upravnim odlukama i u skladu sa Božjim zahtevima – ispravno je činiti te stvari. Neki ljudi mogu da kažu: „Pomalo je neprijatno prihvatiti u crkvu ljude koji su zadobijeni propovedanjem jevanđelja onih koji su uklonjeni ili proterani.” U stvari, to je dužnost koju ljudi treba da obavljaju i nema zašto da im bude neprijatno. Svi su ljudi stvorena bića. Čak i ako si uklonjen i proteran, osuđen kao zla osoba ili antihrist, ili ti se sprema eliminacija, zar nisi i dalje stvoreno biće? Zar nije Bog i dalje tvoj Bog i kada si uklonjen? Da li su reči koje ti je Bog rekao i stvari koje ti je Bog dao najednom izbrisane? Da li prestaju da postoje? One i dalje postoje, samo što ti nisi umeo da ih ceniš. Svi preobraćeni ljudi, bez obzira na to ko ih je preobratio, stvorena su bića i treba da se pokore Stvoritelju. Stoga, ako su ti ljudi koji su uklonjeni ili proterani voljni da propovedaju jevanđelje, mi ih nećemo sprečavati; ali bez obzira na to kako propovedaju, načela Božje kuće za korišćenje ljudi i upravne odluke Božje kuće su nepromenljive, i to se baš nikada neće promeniti.

Među ovih nekoliko vrsta ljudi koji su otpušteni, malo je verovatno da će se većina zaista pokajati i oni ne smeju ponovo da se koriste. Ima samo prostora za unapređenje

i korišćenje onih koji su otpušteni ili su njihove dužnosti prilagođene jer nisu imali dovoljno radnog iskustva i zato privremeno nisu mogli da obavljaju svoj posao. Takvi ljudi imaju dovoljno dobar kov i nema većih problema sa njihovom ljudskošću, oni samo imaju neke manje nedostatke, poroke ili loše navike koje su nasledili iz porodice – ništa od toga nije veliki problem. Ako su potrebni Božjoj kući, mogu da se unaprede i ponovo koriste u pravom trenutku; to je razumno, jer oni nisu zli ljudi i neće postati antihristi. Njihov kov je dovoljno dobar, samo što dugo nisu radili i nisu imali iskustva, pa nisu bili sposobni da obavljaju posao, što nije ozbiljan problem. Ako su zbog toga otpušteni, onda imaju prostora da napreduju u budućnosti i mogu da se promene. Dokle god neko ima radnu sposobnost, poseduje kov i njegova ljudskost je u skladu sa merilom, onda će se tokom razdoblja u kojem doživljava Božje delo i obavlja svoju dužnost takvi ljudi postepeno menjati, njihova ljudskost će se menjati, oni će napredovati u svom život-ulasku, biće odgovarajućih promena u njihovoj naravi i biće određenog napretka u njihovom shvatanju istine. U zavisnosti od okruženja, dužnosti koje obavljaju i njihove lične odlučnosti, oni će se menjati i napredovati u različitom stepenu, tako da se može reći da takve ljude treba unapređivati i koristiti. Sve u svemu, to su načela za ponovno unapređivanje i korišćenje nekoliko vrsta ljudi koji su prethodno otpušteni.

Sedma stavka odgovornosti starešina i delatnika je „Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu”. Upravo smo sada u ovom našem razgovoru u zajedništvu jasno objasnili značenje korišćenja ljudi na najbolji mogući način. Dokle god postoji i najmanja vrednost u gajenju nekoga i pod uslovom da je njegova ljudskost u skladu sa merilom, onda će mu Božja kuća pružiti prilike. Dokle god neko stremi ka istini i voli pozitivne stvari, Božja kuća neće odustati od njega, niti će ga tako lako eliminisati. Dokle god tvoja ljudskost i kov ispunjavaju merila o kojima sam upravo besedio, Božja kuća će definitivno imati mesto za tebe da obaviš svoju dužnost i svakako će te razumno iskoristiti i daće ti dovoljno prostora da iskoristiš svoju sposobnost. Ukratko, ako imaš sposobnost i stručnost u određenoj profesiji koja je potrebna za rad crkve, onda će ti Božja kuća svakako dozvoliti da obavljaš odgovarajuću dužnost. Međutim, ako nemaš odlučnost ili volju i ne želiš da težiš ka gore, onda samo učini sve što možeš, obavljaj neku dužnost koja je u okviru tvoje sposobnosti i ništa više. Ako imaš odlučnost i kažeš: „Želim da shvatim i zadobijem još istina i da krenem putem spasenja što je pre moguće i da uđem u istina-stvarnost. Spreman sam da budem obziran prema Božjem bremenu, voljan da nosim teško breme u Božjoj kući, da trpim više nedaća od drugih, da se više trudim i da se odričem više od drugih”, i ako si prikladan u svakom pogledu, ali te još uvek niko ne preporučuje, onda možeš i ti sam da istakneš sebe. Da li je to razumno? Ukratko, to su sve načela Božje kuće za korišćenje svih vrsta ljudi, a cilj nije ništa drugo nego omogućiti ljudima da uđu u istina-stvarnost. Kako se ispoljava ulazak u istina-stvarnost? Oni shvataju istinu, shvataju istina-načela kada se bave svim segmentima posla i u stanju su da primenjuju odgovarajuće istine kada

komuniciraju sa svim vrstama ljudi, događaja i stvari u svakodnevnom životu, umesto da budu zbunjeni i na gubitku kad god ih nešto zadesi – to je cilj. To je cilj koji je postavljen, a vi treba da težite ka njemu!

Ovde se završava naše zajedništvo po pitanju sedme stavke odgovornosti starešina i delatnika. Neki ljudi mogu da kažu: „Još niste završili sa zajedništvom, niste razotkrili lažne starešine u vezi sa ovom stavkom." Odgovorio bih da nema potrebe da ih razotkrijem. S jedne strane, lažne starešine su lošeg kova i nisu u stanju da obavljaju stvaran posao; s druge strane, oni su lišeni savesti i razuma, ne nose nikakvo breme, u svoj posao uopšte ne ulaze srcem i ne mogu čak ni neke jednostavne stvari dobro da rade. Kad god se susretnu sa složenim problemom ili problemom koji se odnosi na istina-načela, ne mogu uopšte da ga uvide, a još manje mogu da prozru njegovu suštinu. Dakle, nema potrebe da budu razotkriveni. Čak i kada bi bili razotkriveni, oni to ne bi prihvatili i to bi bila prazna priča. Štaviše, govoriti o stvarima koje su uradili bilo bi mučno i ljutilo bi ljude. Dodeljivanje tako važnog posla tim lažnim starešinama bila je greška u korišćenju ljudi. To što nisu sposobni da obavljaju svoj posao već čini da se osećaju beskorisno, a ako oni budu razotkriveni i detaljno analizirani, još će se više uznemiriti. Zato neka se te lažne starešine podvrgnu poređenju i neka ispitaju svoje probleme koliko god mogu. Ako ti možeš da otkriješ svoje probleme, vidi da li možeš da napreduješ u budućnosti; ako ne možeš da ih otkriješ, onda treba da nastaviš da ispituješ, a takođe možeš da zamoliš ljude oko sebe da ti pomognu da ih analiziraš i rešiš. Ako su drugi razgovarali u zajedništvu s tobom i u tome si bio svim srcem, ali još uvek ne možeš da otkriješ svoje probleme i još uvek ne znaš kako da ih prepoznaš niti kako da ih rešiš, onda si zaista lažni starešina i treba te eliminisati.

6. mart 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (7)

Sedma stavka: Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu (2. deo)

Na poslednjem zajedništvu razgovarali smo o sedmoj odgovornosti starešina i delatnika: „Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu.” Uglavnom smo razgovarali o tri aspekta te odgovornosti. Koja su to tri aspekta? (Jedan je razumno koristiti različite vrste ljudi na osnovu njihove ljudskosti; drugi je razumno koristi različite vrste ljudi na osnovu njihovih prednosti; a treći je kako tretirati i koristiti nekoliko posebnih vrsta ljudi.) U osnovi, to su ta tri aspekta. Gledajući ta tri aspekta, da li je Božje načelo korišćenja ljudi takvo da se svaka osoba koristi na najbolji mogući način? (Jeste.) Da li je to načelo tačno? Da li je ono pravično prema ljudima? (Jeste.) Što se tiče tupavaca oštećene inteligencije, oni su nesposobni da urade bilo šta i ne mogu da obave čak ni najmanji deo dužnosti. Ako im dodeliš neki posao, bilo da se radi o stručnim, tehničkim aspektima ili da se tiču službovanja, oni ne mogu da ga završe. Takvi ljudi nikako ne mogu da se koriste, čak ni za pružanje usluga. To je što se tiče inteligencije. Po pitanju ljudskosti, što se tiče onih čija je ljudskost loša i onih koji su zli, iako mogu da rade poneki posao i da obavljaju poneku dužnost, zbog toga što je njihova ljudskost previše zla, oni će izazvati ometanja i prekide u obavljanju svoje dužnosti, od čega će biti više štete nego koristi, jer oni nisu u stanju da bilo šta valjano urade. Takvi ljudi nisu pogodni za obavljanje dužnosti i nikako ne smeju da se koriste. Ako ima ljudi koji poseduju određene sposobnosti, dokle god ispunjavaju sve potrebne uslove za rad Božje kuće – pod uslovom da imaju ljudskost koja je u skladu s merilom – oni mogu razumno da se urede i koriste. Prošli put smo govorili i o tome kako tretirati i koristiti nekoliko posebnih vrsta ljudi. Prva vrsta su oni koji su poput Jude, velike kukavice. Sudeći po kukavičluku takvog čoveka, kada ga velika crvena aždaja zarobi, postoji sto odsto šanse da će postati Juda; ako mu se dodeli važan posao, kada ga nešto zadesi, izdaće sve. Zar to nije opasan profil ljudi? Postoji i vrsta ljudi sličnih bezvernicima, koje nazivamo prijateljima crkve. Čini se da ti ljudi u srcu veruju da postoji neki Starac na nebu, ali ne znaju da li Bog zaista postoji, gde je Bog ili da li je Bog zaista izvršio svoje novo delo, i često sumnjaju u Božje postojanje. Oni ne veruju istinski u Boga i ne slede Ga. Prema tome, takvi se ljudi ne mogu koristiti, oni su neprikladni za obavljanje dužnosti u Božjoj kući. Čak ni oni koji istinski veruju ne mogu svi da obavljaju svoju dužnost na način koji je u skladu s merilom, a kamoli bezvernik, prijatelj crkve! Još jedna vrsta ljudi su oni koji su smenjeni; ta grupa je takođe podeljena u skladu s okolnostima.

Sadržaj poslednjeg razgovora u zajedništvu u vezi sa sedmom odgovornošću starešina i delatnika u osnovi je obuhvatio sledeće tri glavne tačke: jedna je razumno

korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihove ljudskosti; druga je razumno korišćenje različitih vrsta ljudi na osnovu njihovih prednosti; a treća je kako tretirati i koristiti nekoliko posebnih vrsta ljudi. Te tri glavne tačke su podeljene na osnovu nekoliko aspekata pomenutih u sedmoj odgovornosti, a sva načela su jasno izložena u zajedništvu. Neki ljudi kažu: „Iako su načela jasno izložena, kada su u pitanju neka konkretna pitanja i posebne okolnosti, još uvek ne znamo kako da primenimo ta načela, kako da se odnosimo prema ljudima ili kako da unapređujemo i koristimo pojedince; i dalje smo najčešće izgubljeni." Da li takav problem postoji? (Da.) Kako to može da se reši? Prvo što treba razmotriti kada se ljudi unapređuju i koriste jesu potrebe rada Božje kuće. Drugo što treba razmotriti jeste da li će od korišćenja nekog pojedinca biti više štete ili koristi za rad Božje kuće. Ako je ljudskost nekog pojedinca manjkava, ali je njegovo korišćenje više korisno nego štetno za rad Božje kuće, onda takva osoba može privremeno da se koristi dok se ne pronađe neko bolji. Ako korišćenje te osobe dovodi do više zla nego dobra, više gubitka nego koristi, što dovodi samo do štete i problema u radu crkve, onda takva osoba nikako ne može da se koristi. To je načelo odmeravanja prednosti i mana, što se prvo mora dokučiti u situacijama kada nema odgovarajućih kandidata, a to je i načelo za privremeno korišćenje ljudi. Kada nije moguće pronaći odgovarajućeg kandidata i nije jasno ko bi mogao biti donekle bolji, kada nije očigledno ko je potpuno pogodan za zadatak i kada svi deluju isto, šta treba uraditi? Jedina opcija je pronaći dvoje ljudi koji imaju određeno duhovno razumevanje, to jest oni koji istinu shvataju čisto, da sarađuju na obavljanju tog posla. Dok obavljaju svoje dužnosti, njima istina treba češće da se prenosi u zajedništvu, a njihove situacije treba posmatrati i razumeti; tako će se utvrditi ko od njih ima donekle bolji kov, što olakšava pronalaženje pravog kandidata. Bez obzira na to ko je određen da obavlja dužnost, to mora da bude zasnovano na kovu, prednostima i karakteru te osobe; to je od suštinskog značaja. Ako ti aspekti ne mogu da se prozru i prednosti te osobe ne mogu da se razumeju, prvo treba da joj bude dodeljena jednostavna dužnost ili neki fizički posao, ili da bude zadužena za pronalaženje ljudi koji su skloni slušanju propovedi o jevanđelju. Nakon probnog perioda, dalje praćenje i posmatranje omogućavaju preciznu procenu njene situacije i lakše određivanje najprikladnije dužnosti za nju. Ako joj je kov isuviše loš i nema snage, dodeljivanje nekog fizičkog posla će biti dovoljno. Starešine i delatnici moraju, pomoću različitih izvora, bolje da razumeju nadzornike važnog posla, direktore jevanđelja, svakog vođu tima, direktore timova za filmsku produkciju, i tako dalje, i da intenzivnije posmatraju i proveravaju te ljude pre nego što steknu poverenje u njih. Samo kada tako pažljivo ljudima dodele dužnosti, oni mogu da budu sigurni da su zadaci prikladni i da će ljudi biti efikasni u svojim dužnostima. Neki kažu: „Čak i nevernici kažu: 'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.' Kako Božja kuća može da bude tako nepoverljiva? Svi oni su vernici; koliko loši mogu da budu? Zar svi oni nisu dobri ljudi? Zašto Božja kuća mora dobro da ih razume, nadzire i posmatra?" Da li su ove reči validne? Da li su problematične? (Jesu.) Da li su bolje razumevanje čoveka,

detaljno posmatranje i bliska interakcija s njim u skladu s načelima? Potpuno su u skladu s načelima. S kojim načelima su u skladu? (Četvrta tačka odgovornosti starešina i delatnika: „Budite u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla.”) Ovo je dobra referentna tačka, ali koji je stvarni razlog da to uradite? Razlog je to što ljudi imaju iskvarene naravi. Mada u današnje vreme ima mnogo ljudi koji obavljaju dužnost, a samo nekolicina njih stremi ka istini. Veoma malo ljudi stremi ka istini i ulazi u stvarnost dok obavljaju svoju dužnost; za većinu ljudi i dalje ne postoje načela u načinu na koji obavljaju stvari, oni i dalje nisu ljudi koji se istinski pokoravaju Bogu; oni samo tvrde da vole istinu, da su voljni da streme ka istini i da su voljni da teže istini, ali još uvek nije poznato koliko će trajati njihova odlučnost. Ljudi koji ne streme ka istini skloni su tome da u svakom trenutku i na svakom mestu otkriju svoje iskvarene naravi. Lišeni su svakog osećaja odgovornosti prema svojoj dužnosti, često su površni, postupaju kako oni žele i čak su nesposobni da prihvate orezivanje. Čim postanu negativni i slabi, skloni su napuštanju svoj posao – ovo se često dešava, ništa se ne dešava češće; ovo je način na koji se ponašaju svi koji ne streme ka istini. Prema tome, kada ljudi tek treba da zadobiju istinu, oni su nepoverljivi i nepouzdani. Šta to znači da su nepouzdani? To znači da će verovatno pasti i postati negativni i slabi kada naiđu na poteškoće ili prepreke. Da li je pouzdan neko ko je često negativan i slab? Definitivno da nije. Ali ljudi koji razumeju istinu su drugačiji. Ljudi koji zaista razumeju istinu zasigurno imaju bogobojažljivo i bogopokorno srce, a pouzdani su samo oni sa bogobojažljivim srcem; ljudi koji nemaju bogobojažljivo srce nisu pouzdani. Kako treba pristupiti ljudima koji nemaju bogobojažljivo srce? Naravno, s ljubavlju im treba pružiti pomoć i podršku. Dok obavljaju svoju dužnost, treba ih bolje pratiti i pružiti im više pomoći i uputstava; tek tada se može garantovati da će efikasno obavljati svoju dužnost. A šta je cilj ovakvog postupanja? Glavni cilj je održavanje rada Božje kuće. Sekundarni cilj je da se blagovremeno identifikuju problemi, da se takvi ljudi blagovremeno obezbede, da im se pruži podrška ili da budu orezani, da se isprave njihova odstupanja i nadoknade njihovi nedostaci i mane. To je za ljude korisno i u tome nema ničeg zlonamernog. Nadgledati, posmatrati i pokušati razumeti ljude – sve to ima za cilj da im se pomogne da uđu na pravi put vere u Boga, da im se omogući da svoju dužnost obavljaju onako kako Bog zahteva i u skladu sa načelima, da bi se sprečilo da uzrokuju bilo kakva ometanja ili prekidanja, i da bi se sprečilo da rade neki uzaludan posao. Cilj ovakvog postupanja jeste da se u potpunosti pokaže odgovornost prema njima i prema radu Božje kuće; u tome nema ničeg zlonamernog. Pretpostavimo da neko kaže: „Dakle, ovo su načela prema kojima božja kuća postupa s ljudima, ovo su sredstva kojima se koristi. Od sad pa na dalje, moram biti pažljiv. U božjoj kući nema osećaja sigurnosti. Uvek te neko nadgleda; teško je obavljati dužnost!” Da li je ova izjava tačna? Kakvi ljudi bi tako nešto rekli? (Bezvernici.) Bezvernici, apsurdni ljudi i oni koji su lišeni

duhovnog razumevanja – oni su skloni da pričaju zbrkane besmislice, a da nisu razumeli istinu. U čemu je ovde problem? Zar ovo nisu reči koje donose sud o radu crkve i osuđuju ga? To je takođe sud o istini i o pozitivnim stvarima, i njihova osuda. Oni koji su sposobni da govore takve reči svakako su smeteni ljudi koji ne razumeju istinu; svi su oni bezvernici koji ne vole istinu.

Božja kuća nadgleda, posmatra i nastoji da razume one koji obavljaju dužnost. Da li ste sposobni da prihvatite ovo načelo Božje kuće? (Jesmo.) Divna je stvar ako možeš da prihvatiš da te Božja kuća nadgleda, posmatra i nastoji da te razume. To ti pomaže u ispunjavanju dužnosti, i osposobljava te da svoju dužnost obavljaš u skladu s merilom i da udovoljiš Božjim namerama. Koristi ti i pomaže, a nema nikakvih negativnih posledica. Kada na ovaj način razumeš načelo, zar onda ne bi trebalo da prestaneš da imaš osećaj otpora ili otklona prema nadgledanju starešina, delatnika i Božjeg izabranog naroda? I ako se dogodi da neko nekada pokuša da te razume, da te posmatra i da nadgleda tvoj rad, ne treba to shvatiti lično. Zašto to kažem? Zato što zadaci koji su sada tvoji i dužnost koju obavljaš, kao i bilo koji posao koji radiš nisu privatne stvari niti lični posao neke osobe, već se tiču rada Božje kuće i odnose se na jedan segment Božjeg dela. Prema tome, kada te neko izvesno vreme nadgleda ili posmatra, kada nastoji da te razume na dubljem nivou, u pokušaju da prisno popriča sa tobom i da ustanovi u kakvom si stanju u tom periodu; pa čak i ako je njegov stav ponekad malo oštriji, ako te orezuje, dovodi u red i malo prekoreva, sve to je zato što se savesno i odgovorno odnosi prema radu Božje kuće. Zbog toga ne treba da imaš ikakvu negativnu misao niti emociju. Šta znači to da možeš da prihvatiš kada te drugi nadgledaju, posmatraju i nastoje da te razumeju? Znači da u srcu prihvataš Božje istraživanje. Ako ne prihvataš da te ljudi nadgledaju, posmatraju i da nastoje da te razumeju – ako se opireš svemu tome – da li si u stanju da prihvataš Božje istraživanje? Božje istraživanje je detaljnije, dublje i preciznije nego kada ljudi pokušavaju da te razumeju. Božji zahtevi su konkretniji, stroži i temeljniji. Ako ne možeš da prihvatiš da te Božji izabranici nadgledaju, zar tvoje tvrdnje da možeš da prihvatiš Božje istraživanje nisu samo prazne reči? Da bi bio u stanju da prihvatiš Božje istraživanje i ispitivanje, prvo moraš da prihvatiš da te nadgleda Božja kuća, starešine i delatnici ili braća i sestre. Neki ljudi kažu: „Imam ljudska prava, imam svoju slobodu, imam svoj način rada. To što sam podvrgnut nadzoru i inspekciji u svemu što radim daje mi osećaj skučenosti u životu. Gde su moja ljudska prava? Gde je moja sloboda?” Da li je ta izjava tačna? Da li su ljudska prava i slobode istina? Nisu istina. Ljudska prava i slobode su samo donekle civilizovan i progresivan način postupanja sa ljudima u ljudskom društvu, ali u Božjoj kući, Božja reč i istina su iznad svega – ne mogu se pominjati u istom dahu kao „ljudska prava” i „sloboda”. Stoga, sve što se u Božjoj kući čini ne zasniva se na uzvišenim teorijama, niti na poznavanju neverničkog sveta, već na Božjoj reči i istini. Dakle, kada neki ljudi kažu da žele ljudska prava i slobode, da li je to u skladu s načelima? (Nije.) Sasvim je jasno da nije u skladu s načelom vršenja dužnosti. Ti se nalaziš u Božjoj kući, obavljaš dužnost stvorenog bića, ne radiš u društvu za novac.

Dakle, nema potrebe da se bilo ko zauzima za tebe da bi zaštitio tvoja ljudska prava; takve stvari su nepotrebne. Da li većina ljudi može razborito da posmatra ljudska prava i slobode? Oni pripadaju ljudskim mislima i perspektivama i ne mogu se pominjati u istom dahu sa istinom; takve ideje ne prolaze u Božjoj kući. Dobro je da starešina nadgleda tvoj rad. Zašto? Zato što to znači da preuzima odgovornost za rad crkve; to je njegova dužnost, njegova odgovornost. To što je u stanju da ispuni tu odgovornost dokazuje da je sposoban i dobar starešina. Kada bi ti imao potpunu slobodu i ljudska prava i kada bi mogao da radiš šta god želiš, da slediš svoje želje i da uživaš u punoj slobodi i demokratiji, i da bez obzira na to šta si uradio ili kako si to uradio, starešinu nije briga, niti te nadgleda, nikada te ne ispituje, ne proverava tvoj rad, ne govori kada uvidi probleme i samo te nagovara ili pregovara s tobom, da li bi to bio dobar starešina? Jasno je da ne bi. Takav starešina ti samo nanosi štetu. On podržava tvoje zle postupke, dozvoljavajući ti da ideš protiv načela i da činiš šta god ti je volja – gura te prema ognjenoj jami. To nije starešina koji je odgovoran i u skladu sa merilima. S druge strane, ako je starešina u stanju da te redovno nadgleda, da uviđa probleme u tvom radu i odmah te podseti ili ukori i razotkrije, i blagovremeno te ispravi i pomogne ti u tvojim pogrešnim težnjama i odstupanjima u obavljanju tvoje dužnosti, i ako se pod njegovim nadzorom, kritikom, opskrbljivanjem i uz njegovu pomoć tvoj pogrešan stav prema dužnosti promeni, ako stekneš sposobnost da odbaciš neka apsurdna gledišta, tvoje ideje i stvari koje proizilaze iz plahovitosti se postepeno smanjuju i ako si u stanju da mirno prihvatiš izjave i gledišta koja su tačna i u skladu sa istina-načelima, zar to nije korisno za tebe? Prednosti su zaista ogromne!

Božja kuća prema svojim starešinama i delatnicima primenjuje nadzor, posmatranje i razumevanje. Na čemu se zasniva takav odnos prema ljudima? Zašto se tako treba ophoditi prema ljudima? Zar to nije metod i pristup nastao na načelima odanosti, ozbiljnosti i odgovornosti prema svojoj dužnosti? (Jeste.) Ako starešina nikada ne nadgleda, ne posmatra, niti duboko razume ljude za čiji je rad odgovoran, može li se smatrati starešinom odanim svojoj dužnosti? Jasno je da ne može. Da li su vaše starešine, delatnici i nadzornici ikada proverili tvoj rad? Da li su se raspitivali o napretku tvog rada? Da li su rešili probleme koji su se pojavili u tvom radu? Da li su ispravili neke očigledne nedostatke ili odstupanja u tvom radu? Da li su ponudili pomoć, opskrbu, podršku ili orezivanje u vezi sa raznim ispoljenjima i otkrivenjima tvoje ljudskosti i tvoje težnje za život-ulaskom? Ako starešina ne samo da nikada ne daje smernice onima koji obavljaju obične dužnosti, već nikada ne pokrene razgovor u zajedništvu, pomoć ili podršku onima koji se bave bitnim poslom – da ne pominjemo nadzor, posmatranje ili duboko razumevanje – može li se, bez tih ispoljenja i postupaka, taj starešina smatrati starešinom koji radi konkretan posao? Da li je on kao starešina u skladu s merilima? (Nije.) Neki ljudi kažu: „Naš starešina samo organizuje okupljanja za nas dva puta nedeljno, malo besedi Božje reči, a zatim čita neku besedu koja je došla od Višnjeg, a ponekad sa nama razgovara u zajedništvu o svom ličnom iskustvenom razumevanju.

Međutim, on nikada nije ponudio nikakve savete, opskrbu, niti pomoć u vezi sa našim raznim stanjima, niti o poteškoćama na koje nailazimo tokom obavljanja svojih dužnosti ili u život-ulasku." Šta mislite o takvom starešini? (Nije u skladu s merilima, on je lažni starešina.) Ako starešina ne brine o svom poslu ili raznim stanjima ljudi koji su mu podređeni, niti ispunjava svoje odgovornosti, onda kao starešina nije u skladu s merilima. Ne nadzire, ne posmatra i ne pokušava nikoga da razume. Tvoji razgovori sa tom osobom uvek teku ovako: „Kako je ta osoba sada?" „Trenutno je posmatram." „Koliko dugo je posmatraš? Da li je poznaješ?" „Posmatram je već godinu ili dve. Još uvek je ne poznajem dobro." „A šta je sa onom osobom?" „Još uvek mi nije previše jasna, ali podnosi nedaće koje se javljaju tokom obavljanja dužnosti, odlučna je i spremna da se daje za Boga." „To je sve površno. Šta je sa njenim stremljenjem ka istini?" „I to moram da znam? Važi, proveriću i to." Ne zna se koliko dugo ćeš morati da čekaš rezultate kada kaže da će nešto da proveri, to je nepoznanica. Takav lažni starešina je nepouzdan u svom radu.

Da li starešine vaše crkve i vaši nadzornici imaju odgovoran stav prema vašem radu? Da li zaista shvataju i razumeju vaša stanja u vezi s poslom? Da li je taj aspekt rada pravilno obrađen? (Nije.) Niko od njih nije pravilno obradio ovaj aspekt; niko nije dostigao tačku u kojoj je odan svojoj dužnosti i ozbiljan i odgovoran prema radu. Da li je, onda, lako to postići? Da li je teško? Nije teško. Ako zaista poseduješ kov u određenoj meri, ako zaista možeš da dokučiš stručne veštine u okviru svoje odgovornosti i nisi laik u svojoj profesiji, tada samo treba da se pridržavaš jedne fraze, i bićeš sposoban da budeš odan svojoj dužnosti. Koje fraze? „Obavljaj to srcem." Ako stvari radiš srcem i prema ljudima se ophodiš srcem, tada ćeš biti sposoban da budeš odan i odgovoran u svojoj dužnosti. Da li je tu frazu lako sprovesti u delo? Kako se ona sprovodi u delo? To ne znači slušati sopstvenim ušima ili misliti svojom glavom – to znači slušati svoje srce. Ako čovek zaista može da sluša svoje srce, tada, kad njegove oči vide da neko nešto radi, da se ponaša na određeni način ili na određeni način reaguje na nešto, ili kada svojim ušima čuje mišljenja ili argumente nekih ljudi, ako koristi svoje srce za promišljanje i razmatranje tih stvari, u njegovom umu će se pojaviti neke ideje, gledišta i stavovi. Te ideje, gledišta i stavovi pomoći će mu da ima duboko, konkretno i ispravno razumevanje te osobe ili stvari i istovremeno će dovesti do prikladnog i ispravnog rasuđivanja i načela. Čovek je odan svojoj dužnosti tek onda kada se pokaže da koristi srce. Ali, ako ne radiš stvari srcem, ako nemaš srce za to, tvoje oči neće reagovati šta god da vidiš, niti će tvoje uši reagovati šta god da čuješ. Tvoje oči nikada ne posmatraju ljude, događaje i stvari; ne posmatraju informacije na koje nailaziš. U svom srcu nećeš razaznati različite glasove i argumente koje čuješ, nećeš biti sposoban da razaznaš informacije koje čuješ. To je kao da si slep iako su ti oči otvorene. Kada je čovekovo srce slepo, i oči su mu slepe. Šta, dakle, dovodi do stvaranja ideja, gledišta i stavova iz posmatranja stvari očima i primanja informacija slušanjem? Sve zavisi od toga da li stvari radiš srcem i da li tragaš za istinom. Ako stvari radiš srcem, kad god primiš informacije, bilo da ih vidiš ili čuješ,

moći ćeš da formiraš gledišta i da stekneš duboko razumevanje neke osobe ili stvari. Ali, ako stvari ne radiš srcem, nijedna količina primljenih informacija neće biti korisna; ako se srcem ne uneseš da ih razlučiš i pronikneš u njih, nećeš zadobiti ništa, postaćeš bezvredan, beskoristan. Na koga mislimo kada kažemo da je neko beskoristan? Mislimo na nekoga ko svoju dužnost ne obavlja srcem – on ima oči i uši, ali su one beskorisne. Osoba bez srca neće biti odana svojoj dužnosti niti će dostići ozbiljan i odgovoran stav prema svom radu.

Božja kuća primenjuje nadzor nad starešinama i delatnicima na svim nivoima, posmatrajući ih i razumevajući na dubokom nivou, sa ciljem da poboljša rad crkve i uputi Božji izabrani narod na pravi put verovanja u Boga što je pre moguće. Stoga je nadgledanje i posmatranje starešina i delatnika od suštinskog značaja i mora se primenjivati na taj način. Ako se uz nadzor Božjeg izabranog naroda otkrije da se starešine i delatnici ne bave stvarnim poslom i sa njima se odmah obračuna i obrati im se, to će koristiti napretku rada crkve. Nadgledanje starešina i delatnika je odgovornost Božjeg izabranog naroda i to je u potpunosti u skladu sa Božjim namerama. Pošto starešine i delatnici poseduju iskvarene naravi, ako nisu pod nadzorom, to ne bi bilo samo štetno za njih, već bi i direktno uticalo na rad crkve. U kojim okolnostima Božji izabrani narod više ne treba da nadzire starešine i delatnike? Onda kada starešine i delatnici u potpunosti shvate istinu, uđu u istina-stvarnost i postupaju prema načelima, postajući ljudi koje Bog usavršava i koristi. U takvim slučajevima, nadzor od strane Božjeg izabranog naroda postaje izlišan i Božja kuća više neće insistirati na tome. Međutim, da li je zagarantovano da neko koga je Bog usavršio više nikada neće pogrešiti niti odstupiti? Ne mora da znači. Stoga je Božje ispitivanje i dalje neophodno, kao i nadzor od strane onih koji shvataju istinu; takva primena je u potpunosti usklađena sa Božjim namerama. Pošto svi ljudi imaju iskvarene naravi, starešine i delatnici samo kroz nadzor mogu da budu podstaknuti da preuzmu odgovornost za svoj rad i da budu odani svojim dužnostima. Bez nadzora, većina starešina i delatnika bi postupala sa svojevoljnom nepromišljenošću i usvojila površan način – to je objektivna činjenica. Ako si starešina ili delatnik i ako te braća i sestre koji su oko tebe često nadgledaju i posmatraju, pokušavajući da shvate da li si neko ko stremi ka istini, onda je to za tebe dobra stvar. Ako kod tebe otkriju problem i ti si u stanju da ga rešiš što je pre moguće, to je korisno za tvoje stremljenje ka istini i za tvoj život-ulazak. Ako te otkriju da činiš zlo, da se u privatnom životu često loše ponašaš i da definitivno nisi neko ko stremi ka istini, razotkriće te i otpustiće te sa tvog položaja, što će od Božjih izabranika ukloniti pošast, a i tebi će omogućiti da izbegneš strožu kaznu: od takvog nadzora svi imaju koristi. I tako, starešine i delatnici treba da imaju ispravnu reakciju na nadzor Božjih izabranika. Ako si neko ko se boji Boga i kloni se zla, osetićeš da ti je potreban nadzor Božjih izabranika i da ti je, još više od toga, potrebna njihova pomoć. Ako si zla osoba i nemaš čistu savest, biće te strah da te neko nadgleda i pokušaćeš to da izbegneš; to je neizbežno. Prema tome, nema sumnje da svi koji se odupiru i osećaju odbojnost prema

nadgledanju Božjih izabranika imaju nešto da kriju i svakako nisu pošteni ljudi; niko se ne plaši nadgledanja više od lažljivaca. Kakav, dakle, stav treba da zauzmu starešine i delatnici prema nadzoru Božjih izabranika? Da li to treba da bude negativnost, obazrivost, otpor i ogorčenost ili poslušnost prema Božjim orkestracijama i uređenjima i ponizno prihvatanje? (Ponizno prihvatanje.) Na šta se odnosi ponizno prihvatanje? To znači prihvatanje svega od Boga, traženje istine, usvajanje pravog stava i ne biti plahovit. Ako neko zaista otkrije problem kod tebe i ukaže ti na njega, pomažući ti da ga prepoznaš i shvatiš, pomažući ti u rešavanju tog pitanja, to znači da se odgovorno ponaša prema tebi i da je odgovoran prema radu Božje kuće i život-ulasku Božjih izabranika; to je ispravna stvar i savršeno je prirodna i opravdana. Ako ima onih koji smatraju da nadzor crkve potiče od Sotone i od zlih namera, onda su oni đavoli i Sotone. Sa takvom đavolskom prirodom, sigurno ne bi prihvatili Božje ispitivanje. Ako neko zaista voli istinu, na ispravan način će shvatiti nadzor Božjih izabranika, biće u stanju da shvati da je to učinjeno iz ljubavi, da dolazi od Boga, i moći će da ga prihvati od Boga. Svakako neće biti plahovit, niti će delovati impulsivno, a još manje će se u njegovom srcu pojaviti otpor, obazrivost ili sumnja. Najispravniji stav sa kojim treba pristupiti nadzoru koji sprovode Božji izabranici jeste sledeći: sve reči, dela, nadzor, posmatranje ili ispravljanje – čak i orezivanje – koji su ti od pomoći, treba da prihvatiš kao da su od Boga; ne budi plahovit. Plahovitost dolazi od onog zlog, od Sotone, ona ne dolazi od Boga i to nije stav koji ljudi treba da imaju prema istini.

To bi bilo sve od onoga što ćemo dodati i razgovarati u zajedništvu u vezi sa sedmom odgovornošću starešina i delatnika. Dakle, da li to znači da je odgovornost u potpunosti prodiskutovana u zajedništvu i da više nema ništa konkretno da se doda? Ne, svaka odgovornost i dalje sadrži mnogo konkretniji i podrobniji sadržaj. Ono o čemu sam besedio su sveobuhvatna načela; ostalo, kako sprovesti konkretne pojedinosti i primenjivati i sprovoditi ta načela, zavisi od vašeg sopstvenog rada kroz iskustvo. Ako i dalje ne možete da prozrete ta načela, niti znate kako da ih primenite, onda tragajte i razgovarajte u zajedništvu. Ako razgovor u zajedništvu ipak ne bude plodonosan, onda tražite savet od onih koji su na višem položaju od vas. Ukratko, bilo da se radi o nekoj vrsti osobe ili o odlučivanju koga unaprediti i koristiti, svaka odluka mora da se pridržava načela. Što se tiče određenih talentovanih pojedinaca, u situacijama kada niko ne može u potpunosti da ih prozre niti razume, oni mogu preliminarno da se unaprede i koriste u skladu s potrebama rada crkve – ne odlažite rad i ne odlažite gajenje ljudi; to je ključno. Neki ljudi pitaju: „Šta ako ih upotrebimo, a oni nešto zabrljaju u poslu? Ko će da snosi odgovornost?” Kada nekoga koristiš, da li je to isto kao da ga ostavljaš na pustom ostrvu, bez ikakve komunikacije? Zar zapravo oko njega nema mnogo drugih koji se bave konkretnim zadacima? Postoje načini da se sva ta pitanja reše; konkretno nadgledanjem, posmatranjem i razumevanjem, a ako uslovi dozvoljavaju, putem ličnog kontakta. Šta se tačno podrazumeva pod ličnim kontaktom? Podrazumeva se zajednički rad sa njim; proces rada je proces u kojem počinjemo da ga razumemo. Zar ga nećeš postepeno

razumeti kroz jedan takav kontakt? Ako si u prilici da uspostaviš kontakt, ali to ne učiniš, već ga samo okreneš telefonom da postaviš nekoliko pitanja i na tome se završi, nemoguće ga je razumeti. Moraš da stupiš u kontakt sa onima s kojima to možeš da bi rešio probleme. Zbog toga starešine i delatnici ne smeju da budu lenji u svom poslu. Dakle, ako želiš da posmatraš i razumeš nekoga, kako to treba da uradiš? (Uspostavljajući kontakt s njim.) Tako je, zar ne? Ključ je u tome da uđete svim srcem u to! Informacije koje možete da držite u glavi mogu da se uporede sa majmunom koji bere kukuruz – bere dok hoda, ispada mu dok bere, i na kraju mu ostane samo jedan klip, što čitav trud čini uzaludnim. Kada se propoved završi, vi više ne možete da se setite o čemu ste pre toga razgovarali u zajedništvu; zašto je tako? (Ne ulazimo srcem u to.) Obično se ne usredsređujete na primenu istine, tako da se vaša srca ne usredsređuju na ta pitanja. Što se tiče toga kako da shvatite istinu i uđete u stvarnost, kako da spoznate sebe i kako da sa istinom prozrete suštinu raznih ljudi, događaja i stvari, vi nemate nikakav ulazak; zato te stvari nemaju temelj u vašim srcima. Što se tiče onih stvari koje uključuju ulazak u istina-stvarnost, vi se uvek osećate zbunjeno. Danas vi i dalje prisustvujete okupljanjima svake nedelje da biste slušali propovedi. Ako ne slušate propovedi, zar ono malo vere u Boga u vašim srcima ne bledi i nestaje malo-pomalo? To je opasan znak! Možete li da uđete srcem u to ili ne? Rekao sam vam sve pojedinosti; ako zaista imaš srca, bićeš u stanju da to učiniš. Ako nemaš srca, bez obzira na to kako govorim, nećeš razumeti. To je sve što se tiče našeg razgovora u zajedništvu o ovoj temi.

Osma stavka: Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu (1. deo)

Starešine i delatnici moraju brzo da identifikuju i reše teškoće

Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o osmoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu.” Razotkrićemo razna ispoljavanja lažnih starešina u pogledu ove odgovornosti: brzo prijavljivanje i traženje rešenja za pometnje i teškoće sa kojima se susrećete u radu – zar to nije deo posla i dužnosti starešina i delatnika? (Jeste.) Starešine i delatnici će se neizbežno suočiti sa nekim neprijatnim pitanjima u svom radu, ili će naići na teškoće izvan delokruga crkvenog rada, ili će naići na posebne slučajeve koji ne uključuju istina-načela, i neće znati kako da se nose s takvim situacijama. Ili, zato što su lošeg kova i stoga nisu u stanju da tačno dokuče načela, oni neizbežno nailaze na neke pometnje i teškoće koje je teško rešiti. Te pometnje i teškoće mogu se odnositi na pitanja korišćenja osoblja, na pitanja vezana za rad, na probleme koji proizilaze iz spoljašnjeg okruženja, na pitanja koja se tiču život-ulaska ljudi, prekida i ometanja koje izazivaju zli ljudi, kao i na pitanja uklanjanja ili proterivanja ljudi, i tako dalje. Za sva ta pitanja, Božja kuća ima konkretne zahteve i propise, ili postoje neka usmena uputstva. Pored tih konkretnih propisa, svakako da postoje i neki nepredviđeni posebni slučajevi. Što se tiče

tih posebnih slučajeva, neke starešine mogu da se nose s njima tako što će se pridržavati načela koja zahteva Božja kuća, kao što su zaštita interesa Božje kuće, obezbeđivanje bezbednosti braće i sestara i održavanje nesmetanog rada crkve – i, štaviše, to čine veoma dobro – dok neke starešine to ne uspevaju. Šta treba da se uradi u vezi s problemima koji ne mogu da se reše? Neke starešine i delatnici su smeteni, ne mogu da uvide probleme, a čak i ako to uspeju, ne uspevaju da ih reše. Oni se na jedvite jade snalaze bez traženja rešenja od Višnjeg, naprosto govoreći braći i sestrama: „Rešite to sami; oslonite se na Boga i tražite rešenja od Boga", i smatraju da su time sve rešili. Bez obzira na to koliko se problema nagomila, oni ne uspevaju sami da ih reše, ali to i ne prijavljuju nadređenima, niti traže način da ih reše, verovatno se bojeći da će ih Višnji prozreti i da će izgubiti ugled. Postoje i neke starešine i delatnici koji Višnjem nikada ne prijavljuju probleme, a Ja ne znam zašto je tako. Prijavljivanje nadređenima ne znači nužno da se nešto prijavljuje Višnjem; svakako se prvo može prijaviti okružnim ili regionalnim starešinama. A ako oni ne mogu da reše problem, onda možete da zamolite starešine i delatnike da to direktno prijave Višnjem. Ako zamoliš starešinu ili delatnika da prijavi neko pitanje Višnjem, da mu razjasni situaciju, može li on to pitanje samo da potisne i zanemari? Takvi ljudi su retki. Čak i ako zaista postoje takve starešine, i dalje možeš da razjasniš stvar sa drugim starešinama i delatnicima da bi razotkrio onoga koji potiskuje to pitanje i ne prijavljuje ga. Ako ni te druge starešine i delatnici ne prijavljuju to pitanje, postoji još jedno, poslednje sredstvo: možeš da pošalješ poruku sa veb-sajta Božje kuće da bi ona bila prosleđena Višnjem, čime će taj problem sigurno biti prijavljen Višnjem. To je zato što se Višnji već više puta bavio takvim pismima, da bi kasnije direktno poverio starešinama i delatnicima da se pozabave tim pitanjem. U stvari, postoji više načina za prijavljivanje problema nadređenima; lako je to obaviti, samo zavisi od toga da li osoba zaista želi da reši problem. Čak i ako nemaš poverenja u određenog starešinu ili delatnika, i dalje treba da veruješ da je Bog pravedan i da Višnji deluje u skladu sa istina-načelima. Ako nemaš pravu veru u Boga i ne veruješ da istina vlada u kući Božjoj, onda ne možeš ništa da postigneš. Mnogi ljudi ne shvataju istinu; oni ne veruju da istina vlada u kući Božjoj i nemaju bogobojažljivo srce. Oni uvek misle da belosvetski zvaničnici pokrivaju jedni druge i da je u Božjoj kući sigurno isto tako. Oni ne veruju da je Bog istina i pravednost. Stoga se takva osoba može nazvati bezvernikom. Međutim, mali broj ljudi je u stanju da prijavi stvarne probleme. Takvi ljudi se mogu nazvati ljudima koji štite interese Božje kuće; to su odgovorni ljudi. Neke starešine i delatnici ne samo da ne uspevaju da reše ozbiljne probleme kada na njih naiđu, već ih i ne prijavljuju nadređenima. Oni počinju da osećaju ozbiljnost problema tek kada ga Višnji istražuje. To odlaže stvari. Stoga, bez obzira da li ste običan brat ili sestra, ili starešina ili delatnik, kad god naiđete na problem koji ne možete da rešite i koji se odnosi na šira načela rada, treba da ga prijavite nadređenima i da pravovremeno potražite rešenje. Ako naiđete na pometnje ili teškoće, ali ih ne rešite, neki poslovi neće moći da napreduju; moraće da se ostave po strani i zaustave. To utiče na napredak rada crkve. Stoga, kada

se pojave takvi problemi koji mogu direktno da utiču na napredak u radu, moraju blagovremeno da se otkriju i reše. Ako problem nije lako rešiti, morate da pronađete ljude koji shvataju istinu i ljude stručne u toj oblasti, a zatim da sednete s njima i zajedno istražite i rešite problem. Takvi problemi ne mogu da se odlažu! Svaki dan kašnjenja u njihovom rešavanju je dan kašnjenja u napredovanju posla. To ne ometa poslove jedne osobe; to utiče na rad crkve, kao i na to kako Božji izabranici obavljaju svoje dužnosti. Stoga, kada naiđete na pometnju ili teškoću te vrste, ona mora odmah da se reši, ne može da se odlaže. Ako zaista ne možete to da rešite, onda što pre prijavite Višnjem. On će direktno istupiti da to reši ili da vam pokaže put. Ako starešina ili delatnik nije u stanju da se nosi sa takvim problemima i sedi na problemu umesto da ga prijavi Višnjem i zatraži rešenje od njega, onda su takve starešine slepe; njihovi mozgovi su mrtvi i oni su beskorisni. Treba ih smeniti i odstraniti sa položaja. Ako ne budu odstranjeni sa svog položaja, rad crkve neće moći da napreduje; biće uništen njihovim rukama. Zato to odmah mora da se reši.

Rad na produkciji filmova je takođe važna stavka za Božju kuću. Timovi za filmsku produkciju često nailaze na problem kada se svi spore oko scenarija. Na primer, reditelj smatra da se scenario razlikuje ili odstupa od stvarnog života i da bi krajnji proizvod delovao nerealno, pa želi da ga izmeni. Međutim, scenarista uporno tera svoje, veruje da je scenario napisan razumno i zahteva da se reditelj pridržava scenarija. Glumci takođe imaju svoje primedbe, ne slažu se ni sa scenaristom ni sa režiserom. Glumac kaže: „Ako režiser insistira da se tako snima, neću da glumim!" Scenarista kaže: „Ako režiser promeni scenario, onda ćete svi vi biti odgovorni za bilo koji problem koji se pojavi!" Reditelj kaže: „Ako me nateraju da snimam film tačno po scenariju i ako dođe do grešaka, Božja kuća će me pozvati na odgovornost. Ako želiš da snimam, to mora da se uradi na osnovu moje zamisli; ako ne bude tako, onda neću da snimam." Sada su sve tri strane u ćorsokaku, zar ne? Posao očigledno ne može da se nastavi. Zar to nije pometnja? Dakle, ko je tu u pravu? Svako ima svoje teorije, svoje argumente i niko nije spreman na kompromis. Kada se tri strane nađu tako u ćorsokaku, ko izvuče najdeblji kraj? (Rad Božje kuće.) Rad Božje kuće je ometen i oštećen. Da li ste se osećali uznemireno i zabrinuto kada ste se suočili sa takvim situacijama? Ako niste, to dokazuje da niste zaista uložili svoje srce u to. Kada dođe do takvih pometnji i zastoja, neki ljudi se toliko uznemire da ne mogu ni da jedu ni da spavaju, misleći: „Šta treba da se radi? Svađe i tvrdoglavost ne vode nikuda. Zar to ne utiče na napredovanje snimanja? Kasnimo zbog toga već nekoliko dana i ne može više da se odlaže. Kako možemo da rešimo taj problem da bismo bili sigurni da će snimanje da prođe glatko i da posao neće da kasni? Kome treba da se obratimo da bismo rešili ovo pitanje?" Ako imaš smelosti, treba da tražiš rešenje od starešina, a ako oni ne mogu da ga nađu, treba što pre da to prijaviš Višnjem. Ako zaista imaš obzira prema Božjim namerama, treba da učiniš sve što možeš da što pre rešiš problem; to je najvažnije. A ako nisi zabrinut? Možeš dobro da razmisliš o tome: „Oni nisu u pravu. Držaću se svog gledišta – sumnjam da mi išta

mogu. Poješću nešto i dremnuću malo, popodne se ionako ne radi.” Noge ti postaju teške, u glavi ti se manta, srce gubi vitalnost i postaješ trom. Postoji gomila teškoća, ali ti si nepažljiv i trom, tako da ne postoji način da se problem reši. Zašto ne? Zato što ti nedostaje poriv i želja da to rešiš, tako da ne možeš da smisliš rešenje. Misliš: „Teškoće se ne javljaju često, niti se često dešava da posao stane. Iskoristiću ovu priliku da se odmorim par dana i malo se opustim. Zašto da budem stalno umoran? Ako sada predahnem, niko neće moći ništa da kaže na to. Na kraju krajeva, ne zabušavam i nisam neodgovoran prema svom poslu. Želim da budem odgovoran, ali postoji ta teškoća na našem putu – ko će je rešiti? Kako možemo da snimamo, a da je ne rešimo? Ako postoje teškoće koje nas sprečavaju da snimamo, zar ne treba da predahnemo?” Kada ti se tako veliki problem ispreči, kakve će biti posledice ako se on ne reši odmah? Ako problemi i dalje iskrsavaju i nijedan ne može da se reši, može li posao nastaviti da napreduje? To će prouzrokovati neopisivo kašnjenje. Posao može samo da napreduje, a ne da ide unazad, tako da znajući da taj problem predstavlja teškoće, ne treba više da odugovlačiš; moraš brzo da ga rešiš. Kada se taj problem reši, požuri da rešiš i naredni kada iskrsne, nastojeći da ne gubiš vreme kako bi posao mogao nesmetano da se nastavi i završi po planu. Kako ovo zvuči? (Dobro.) Zbog svog stava, ljudi koji imaju srce suočavaju se s pometnjama i teškoćama. Oni ne gube vreme, ne izmišljaju izgovore i ne žude za telesnim uživanjem. Oni koji su bez srca, s druge strane, iskoristiće rupe u sistemu; izmišljaće izgovore i tražiće prilike da se odmore, radeći sve ležernim tempom i bez osećaja hitnosti ili nervoze, bez ikakve rešenosti da istrpe patnju ili plate ceh. I šta bude na kraju? Kada se suoče sa pometnjom ili teškoćama, svi se nađu u ćorsokaku nekoliko dana. Ni režiseri, ni glumci, ni scenaristi ne prijavljuju problem. Starešine su, pritom, slepe i ne mogu to da prepoznaju kao problem; čak i ako to uspeju, ali ne mogu sami da ga reše, ne prijavljuju ga nadređenima. Dok prijava prođe sve nivoe i stigne do Višnjeg, prođe deset dana ili pola meseca. Šta je urađeno tokom tih deset dana ili pola meseca? Da li je neko obavljao svoju dužnost? Ne, oni su uživali u bančenju! Zar se oni naprosto ne okorištavaju? Svi ti nadzornici koji ne mogu pravovremeno da traže rešenja za pometnje i teškoće na koje nailaze u svom radu, samo se okorištavaju, dani im prolaze bez ikakvog smisla. Ukratko, takvi ljudi su poznati kao „dokoličari”. Zašto „dokoličari”? Zato što ti ljudi ne pristupaju svojim dužnostima ozbiljno, odgovorno, strogo, niti pozitivno, već su površni, negativni i zabušanti, samo se nadaju da će se pojaviti neke teškoće ili zastoj kako bi imali izgovor da prekinu aktivnosti i prestanu sa radom.

Starešine i delatnici treba ne samo da blagovremeno reše pometnje i teškoće na koje se nailazi u radu, već i da blagovremeno provere i uvide ta pitanja. Zašto treba tako uraditi? Cilj je samo jedan: da se zaštiti Božje delo i rad Božje kuće, da se osigura da svaka stavka rada nesmetano napreduje i da se uspešno završi u planiranom roku. Da bi se obezbedilo nesmetano napredovanje posla, koja pitanja treba da se razreše? Prvo, od suštinskog je značaja da se pažljivo ukloni svaki kamen spoticanja ili prepreka koja ometa rad crkve, da se ograniče bezvernici i zli ljudi kako ne bi mogli da izazivaju nevolje.

Pored toga, nadzornici svake stavke ada i braća i sestre moraju da budu vođeni da shvate istinu i da pronađu put primene, da nauče da skladno sarađuju i nadgledaju jedni druge. Samo na taj način može da se garantuje završetak posla. Bez obzira na teškoće ili pometnje sa kojima se suočavaju, ako starešine i nadzornici ne mogu da ih reše, oni treba brzo da prijave probleme Višnjem i da traže rešenja. Starešine i nadzornici treba da, bez obzira na posao kojim se bave, daju prioritet rešavanju problema, rešavanju kako tehničkih problema, tako i načelnih pitanja vezanih za posao, kao i različitih teškoća sa kojima se ljudi susreću u pogledu svog život-ulaska. Ako ne možeš da rešiš pometnje i teškoće, nećeš moći dobro da obavljaš svoj posao. Stoga, kada naiđeš na neobične teškoće ili pometnje koje ne možeš da rešiš, treba odmah da ih prijaviš Višnjem. Ne gubi vreme, jer kašnjenje od tri do pet dana može da prouzrokuje gubitke u poslu, a ako se odloži za pola meseca ili mesec dana, gubici će biti preveliki. Štaviše, bez obzira o kojem se problemu radi, bavljenje njime mora da se zasniva na istina-načelima. Bez obzira na sve, nikada nemojte da koristite čovekove filozofije za ovozemaljsko ophođenje kada rešavate probleme. Nemojte da pretvarate ozbiljne probleme u manje, a zatim manje u nikakve, ili da samo izgrdite obe strane uključene u probleme, a zatim da ih pomirite nečim prijatnim, uvek pribegavajući pregovorima i nagovaranju, bojeći se eskalacije problema. To dovodi do toga da se problemi ne rešavaju na osnovnom nivou, što ostavlja dalekosežne probleme. Zar to nije način da se samo pokuša da se izglade stvari? Ako osećaš da si iscrpeo sva ljudska rešenja za problem i da se on zaista ne može rešiti, i uopšte ne možeš da pronađeš načela za tehnička pitanja u okviru posla, onda treba brzo da prijaviš ta pitanja Višnjem i da tražiš rešenja bez odlaganja ili odugovlačenja. Svaki problem koji ne može da se reši treba odmah prijaviti Višnjem kako bi se potražilo rešenje. Kako vam zvuči ovo načelo? (Dobro.)

Da li se timovi za filmsku produkciju i pisanje scenarija često nađu u ćorsokaku zbog problema sa snimanjem? Svako ima svoje mišljenje i nisu u stanju da postignu dogovor, stalno se prepiru. Mogu li starešine da reše ta pitanja kada iskrsnu? (Ponekad mogu.) Da li ste se ikada susreli sa situacijom u kojoj je starešina rešio neke probleme kroz razgovor u zajedništvu, a da je to zvučalo savršeno razumno i teoretski solidno, ali još uvek niste bili sigurni da li je to u skladu sa zahtevima Božje kuće ili sa istina-načelima? (Jesmo.) Šta ste radili u takvim situacijama? (Ponekad bismo se obratili Višnjem.) To je ispravan pristup. Da li ste ikada bili u situaciji u kojoj ste odlučili da se ne raspitate o nekom pitanju jer ste videli da je Višnji brat prilično zauzet i mislili ste da je u redu sve dok je stvar teoretski ispravna, a zatim ste odlučili da ipak snimate bez obzira na to da li je to u skladu sa istinom ili ne? (Ranije smo imali ozbiljnih problema s tim. To je dovelo do toga da moramo ponovo da radimo isti posao i izazvalo prekide i ometanja u radu.) To je ozbiljna situacija! Mnogi problemi sa kojima se suočavaju timovi za filmsku produkciju su u stvari odgovornost tima za pisanje scenarija. Na primer, ako se ispostavi da se film svodi na dva i po sata besmislene radnje, scenaristi snose najveću odgovornost. Ali šta je sa odgovornošću režisera? Ako je scenario besmislen, da li bi

režiseri trebalo to da uvide? Teoretski bi trebalo. Međutim, režiseri i dalje mogu mesecima da troše znatnu radnu snagu, materijalna sredstva i novac da bi završili snimanje pod takvim okolnostima. Koja je to vrsta problema? Koja je vaša odgovornost kao režisera? Kada dobijete scenario, trebalo bi da pomislite: „Ovaj scenario je dugačak i prilično bogat sadržajem, ali mu nedostaje suština, nedostaje mu tema; čitava postavka nema dušu. Ovaj scenario ne može da se snima; mora da se vrati scenaristima da ga preprave." Da li ste u stanju da to učinite? Da li ste ikada vratili scenario? (Ne.) Da li zato što ne možete da vidite probleme ili zato što se plašite da ih vratite? Ili se plašite da će vas neko osuđivati, govoreći: „Oni su ti dali ovaj gotov scenario, a ti si ga odbio samo jednom rečju i poslao ga nazad – da nisi previše nadmen?" Čega se to plašite? Videli ste problem, pa zašto onda ne biste vratili scenario piscima? (Nismo odgovorni za naš rad na produkciji filma.) Pored crkvenih starešina, reditelji treba da deluju kao nadzornici timova za filmsku produkciju, oni treba da odlučuju i da imaju poslednju reč. Imajući u vidu da si ti režiser, treba da preuzmeš punu odgovornost za ovo pitanje i da obaviš odgovarajuću proveru scenarija od trenutka kada ga dobiješ. Recimo da dobiješ scenario i pregledaš ga od početka do kraja, i učini ti se da je sadržaj prilično dobar. Ima suštinu i temu, zaplet se vrti oko glavne priče, a čini se da sveukupni scenario nema većih problema – izgleda dobro, vredi ga snimiti, te scenario može da se prihvati. Međutim, ako je scenario podugačak, ako pripoveda nečiju priču od početka do kraja bez usredsređenosti ili jasne teme, ako ostaje nejasno šta je cilj i koja je poruka scenarija, šta namerava da postigne kod gledalaca ili koja je njegova središnja ideja i duhovno značenje – da je to u suštini samo besmislica, brljav scenario – da li takav scenario može da se prihvati? Šta bi režiseri trebalo da urade u takvoj situaciji? Oni moraju da vrate scenario i da scenaristima predlože šta treba da se izmeni. Ljudi iz tima za pisanje scenarija mogu da se protive i kažu: „Ovo nije fer! Ko je on da prerađuje scenario koji smo mi napisali? Zašto on odlučuje o tome? Božja kuća treba da postupa sa ljudima pravično i razumno!" Šta treba raditi u takvim situacijama? Ako režiseri uvide probleme u scenariju, ne treba da žure da donesu odluku, već treba da razgovaraju u zajedništvu sa crkvenim starešinama i članovima tima za filmsku produkciju. Ako svi, na osnovu svog iskustva u svetu filma i razumevanja scenarija, jednoglasno smatraju da scenario nije u skladu sa merilima i veruju da bi njegovo snimanje ne samo odložilo rad na filmskoj produkciji, već bi i potrošilo sva potrebna ljudska, materijalna i novčana sredstva, a niko ne može da snosi takvu odgovornost, onda taj scenario treba vratiti. Besmisleni scenario ni u kojem slučaju ne treba da bude snimljen; to je načelo. Ako svi imaju isto mišljenje o scenariju, onda scenaristi treba to bezuslovno da prihvate i preprave scenario prema predlozima tima za filmsku produkciju. Ako i dalje postoje neslaganja, članovi i starešine sa obe strane mogu zajedno da rasprave čiji su argumenti u skladu sa istina-načelima. Ako se zastoj nastavi i ne dođe se ni do kakvog zaključka, treba koristiti poslednje sredstvo, a to je osma odgovornost starešina i delatnika o kojoj danas razgovaramo u zajedništvu: „Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće

sa kojima se susretnete u radu.” Pitanja koja su na mrtvoj tački i ne mogu da se reše poznata su kao pometnje i teškoće. Svaka strana smatra da je u pravu i ne dolazi se ni do kakvog rešenja. Stalno menjanje stavova čini problem nejasnim, zamagljuje svačije razumevanje svih pojedinosti problema i pravca kojim treba da se krene. U ovom trenutku, starešine i delatnici treba da preuzmu svoju odgovornost da blagovremeno izveštavaju i traže rešenja za ta pitanja i pometnje koje se pojavljuju u radu, nastojeći da ih brzo reše i tako ne dozvole da posao kasni, a još više da ne dozvole da se pitanja i pometnje gomilaju. Pravovremeno prijavljivanje i traženje rešenja ovih problema – zar to ne funkcioniše? Zar to nije dokaz ozbiljnog i odgovornog odnosa prema radu? Zar to nije obavljanje dužnosti srcem? Zar to nije odanost? (Jeste.) To je odanost dužnosti.

Starešine i delatnici zaduženi za rad moraju odmah da primete i reše sve probleme koji se pojave u poslu, jer samo tako može da se obezbedi nesmetan napredak rada. Svim starešinama i delatnicima koji ne mogu da reše probleme nedostaje istina-stvarnost i oni su lažne starešine i delatnici. Svako ko otkrije probleme, ali ne uspe da ih reši, pa ih izbegava ili prikriva, bezvredan je čovek koji samo sabotira posao. Sporna pitanja moraju da se rešavaju kroz razgovor u zajedništvu i diskusijom. Ako to ne da očekivane rezultate, već još više zamuti vodu, onda bi najviši starešina trebalo lično da preuzme odgovornost za rešavanje problema, da odmah predloži rešenja i metode, istovremeno posmatrajući, razumevajući i procenjujući kakav će biti ishod te situacije. Kada razmirice i dalje traju oko nekog problema i ne može da se donese odluka, pitanje mora što pre da se prijavi Višnjem kako bi se potražilo rešenje, a ne samo da se pokušava da se stvari izglade, da se čeka ili odugovlači, a svakako ne da se pitanje ignoriše. Da li tako rade vaše sadašnje starešine i delatnici? Oni treba odmah da isprate šta se dešava i da guraju posao napred, dok istovremeno identifikuju razne sukobe koji se javljaju u poslu i da pritom ne previde razna manja pitanja. Kada se uvide značajni problemi, glavne starešine i delatnici treba da budu prisutni da bi učestvovali u njihovom rešavanju, da bi ispravno razumeli sve pojedinosti, razlog nastanka problema i perspektive učesnika, kako bi tačno dokučili šta se zapravo dešava. Istovremeno, trebalo bi da učestvuju u razgovoru u zajedništvu, u diskusijama, pa čak i da se uključe u raspravu o tim pitanjima. To je neophodno; učešće je ključno, jer ti pomaže da prosudiš i rešavaš probleme koji se javljaju u poslu. Ako samo slušaš i ne učestvuješ, ako uvek stojiš sa strane skršenih ruku i ponašaš se kao neko ko sedi na času, smatrajući da problemi koji se javljaju u poslu nisu tvoja briga i da nemaš nikakvo posebno gledište niti stav o tom pitanju, onda si očigledno lažni starešina. Kada se budeš uključio, tačno ćeš znati koji su se problemi pojavili u radu, šta ih je izazvalo, ko je odgovoran, šta je ključno pitanje i da li je to zbog ljudskih predstava i zamisli ili tehničke i stručne neadekvatnosti – sve to mora biti razjašnjeno da bi se problemi rešili na pravičan način. Kada učestvuješ u tom poslu i otkriješ da probleme nije stvorio čovek, niti da ih je neko namerno izazvao, a ipak ti je teško da odrediš suštinu problema i ne znaš kako da ga rešiš, dok se obe strane već dugo raspravljaju, ili kada su svi uložili svoje srce i trud u rešavanje problema, a još uvek

ne mogu da ga reše i nisu u stanju da pronađu načela, niti pravac, što dovodi do zastoja u poslu, a takođe se plašiš da bi nastavak izazvao dodatne greške, prekide i negativne posledice, šta onda treba da uradiš? Ono što starešine i delatnici najpre treba da urade nije da razgovaraju o kontramerama ili rešenjima sa svima, već da o tome što pre obaveste Višnjeg. Starešine i delatnici treba da sažmu i zabeleže probleme u poslu i da ih odmah prijave Višnjem bez odugovlačenja, čekanja ili oslanjanja na sreću, misleći da prespavana noć može da donese nadahnuće ili iznenadnu jasnoću – što je retka pojava koja se verovatno neće dogoditi. Dakle, najbolje rešenje je da prijavite problem Višnjem i potražite rešenje što je pre moguće, obezbeđujući tako najbrže moguće rešavanje problema; tako se zaista obavlja posao.

Pometnje i teškoće sa kojima se starešine i delatnici često susreću u svom poslu

I. Pometnje

Na osnovu sadržaja o kojem smo upravo razgovarali, hajde da rezimiramo šta se tačno podrazumeva pod „pometnjama" i „teškoćama". Te dve stvari nisu iste. Prvo ću objasniti termin „pometnja". Pometnja je kada ne možete da prozrete nešto; ne znate kako da sudite ili razlučite na način koji je u skladu s načelima ili koji je tačan. Čak i ako možete donekle da ga prozrete, ipak niste sigurni da li je vaš stav tačan, ne znate kako da se nosite s tim pitanjem, niti kako da ga rešite i teško vam je da dođete do bilo kakvog zaključka. Ukratko, niste sigurni i ne možete da odlučite. Ako ne razumete ni delić istine i niko drugi ne reši problem, on onda postaje nerešiv. Zar to nije težak izazov? Kada se suoče sa takvim problemima, starešine i delatnici treba da ih prijave Višnjem i da traže od Višnjeg kako bi brže rešili probleme. Da li se često suočavate s pometnjama? (Da.) Redovno suočavanje s pometnjama je samo po sebi problem. Recimo da imaš problem, a ne znaš kako da ga rešiš na pravi način. Neko predlaže rešenje za koje ti misliš da je razumno, dok druga osoba predlaže drugo rešenje koje ti takođe deluje da je razumno, i ako ne možeš jasno da vidiš koje je rešenje prikladnije, pri čemu se mišljenja svih razlikuju i niko ne shvata osnovni uzrok ili suštinu problema, onda će se greške sigurno pojaviti prilikom rešavanja problema. Dakle, za rešavanje problema ključno je i važno utvrditi njegov osnovni uzrok i suštinu. Ako starešine i delatnici nisu pronicljivi, ne uspevaju da shvate suštinu problema i ne mogu da dođu do ispravnog zaključka, oni moraju odmah da prijave problem Višnjem i da traže rešenje od njega; to je neophodno i nije preterana reakcija. Nerazrešeni problemi mogu dovesti do teških posledica i uticati na rad crkve – to mora da bude jasno. Ako si preplašen, ako si uvek u strahu da će Višnji da prozre tvoju pravu meru ili da bi mogao da prilagodi tvoju dužnost ili da te otpusti kada vidi da nisi u stanju da radiš stvaran posao, i zato se ne usuđuješ da prijaviš problem, to lako može da prouzrokuje kašnjenja u poslu. Ako naiđeš na pometnje koje ne možeš sam da rešiš, ali ih ne prijavljuješ Višnjem, kada to dovede do teških posledica

i Višnji te bude smatrao odgovornim, bićeš u gadnom sosu. Zar nisi sam kriv? Kada se suočiš sa takvim pometnjama, ako starešine i delatnici nisu odgovorni i samo izgovaraju neke doktrine i primenjuju neke propise kako bi površno rešili problem, onda pitanje ostaje nerešeno i stvari ostaju tamo gde jesu, posao ne može da napreduje. To je upravo ono što se dešava kada se pometnje ne reše; to prilično lako dovodi do kašnjenja.

Kada dođe do pometnje, neke starešine i delatnici mogu da osete da se javio problem, dok druge starešine i delatnici nisu u stanju to da primete – ovi potonji imaju preterano loš kov, tupi su i glupi; nedostaje im osetljivost za bilo koji problem. Bez obzira na to koliko je velika pometnja koja se javila, ono što oni pokazuju jesu otupelost i glupavost; oni zanemaruju problem i pokušavaju da ga zaobiđu – to su lažne starešine koje se ne bave stvarnim poslom. One starešine i delatnici koji poseduju određeni kov i radnu sposobnost u stanju su da shvate kada se pojave takve situacije: „Ovo je problem. Moram to da pribeležim. Višnji nikada ranije nije pominjao ovu vrstu problema i prvi put se sa time susrećemo, koja li su tačno načela za rešavanje ove vrste situacije? Kako treba rešiti ovaj konkretan problem? Čini mi se da mi intuicija nešto govori, ali ne uspevam jasno da razaznam šta, i već imam određeni stav prema takvim stvarima, ali imati samo stav nije dovoljno; ključno je tražiti istinu da bi se problem rešio. Moramo da iznesemo ovo pitanje pred sve u zajedništvu i da svi zajedno o tome razgovaramo.” Ako posle zajedništva i diskusije i dalje nema rešenja kako da se postupi, ako nema preciznog plana primene za rešavanje problema, a pometnja je i dalje prisutna, onda mora da se traži rešenje od Višnjeg. U ovom trenutku, odgovornost je starešina i delatnika da zabeleže tačke pometnje vezane za taj problem, tako da kada dođe vreme mogu jasno da objasne šta tačno izaziva pometnju i šta se tačno traži. To je ono što starešine i delatnici treba da rade.

II. Teškoće

A. Šta su teškoće

Hajde sada da pogledamo pojam „teškoće”. Doslovno gledano, teškoće su ozbiljnije od pometnji. Dakle, na šta se teškoće tačno odnose? Neka neko objasni. (Bože, teškoće shvatamo kao stvarne probleme s kojima se susrećemo, koje smo već pokušali da rešimo, ali još uvek nismo uspeli; to se smatra teškoćama.) (Da se nadovežem, ponekad se može naići na neke veoma zamršene probleme koji se nikada ranije nisu pojavili, s kojima niko nema iskustvo, zbog kojih su svi potpuno zbunjeni i ne znaju šta da misle, niti imaju neke ideje – takvi problemi su veoma izazovni.) Veoma izazovni problemi se nazivaju teškoćama, zar ne? Najjednostavnije, najdirektnije objašnjenje teškoća je da su to problemi koji stvarno postoje. Na primer, nečiji kov, stručne veštine, telesne bolesti, kao i pitanja okoline i vremena i tako dalje, ti problemi koji stvarno postoje nazivaju se teškoćama. Međutim, osma odgovornost starešina i delatnika o kojoj sada razgovaramo u zajedništvu je da oni moraju brzo da prijave i traže kako da reše pometnje i teškoće sa kojima se susreću u radu. Teškoće navedene ovde nisu one opšte definisane,

problemi koji stvarno postoje, već posebno nezgodna pitanja koja se susreću u poslu i koja ne mogu da se reše. Kakvi su to problemi? To su spoljni poslovi koji nisu posebno povezani s istina-načelima. Iako ta pitanja ne uključuju istina-načela, ona su zamršenija od opštih problema. Kako su zamršenija? Na primer, ona uključuju pravne i vladine propise ili se tiču bezbednosti nekih ljudi u crkvi, i tako dalje. Sve su to teškoće sa kojima se susreću starešine i delatnici u svom radu. Na primer, kada se u inostranstvu veruje u Boga, bez obzira na to u kojoj zemlji neko živi, sav crkveni rad i okruženje braće i sestara moraju da budu u skladu sa propisima lokalne uprave i neophodno je poznavati lokalne zakone i javne politike. Ta pitanja uključuju povezivanje sa spoljnim svetom i bavljenje spoljnim poslovima; ona su relativno složenija u poređenju sa unutrašnjim pitanjima crkvenog osoblja. U čemu je složenost? Ne svodi se sve samo na govorenje ljudima u crkvi da se pokoravaju Bogu, da budu poslušni, da primenjuju istinu, da odano obavljaju dužnost i da shvate istinu i da pitanja rešavaju u skladu s načelima – izgovaranje svega toga ne rešava te probleme. Namesto toga, potrebno je razumeti svaki aspekt zakona, pravila i propisa date zemlje, kao i lokalne običaje i prakse, između ostalog. Postoji mnogo faktora koji su uključeni u ove spoljne poslove i uobičajeno je da se pojave neočekivani problemi ili problemi koje je teško rešiti korišćenjem crkvenih načela, a pojava tih problema stvara teškoće. Na primer, ako unutar crkve neki ljudi površno obavljaju svoje dužnosti, ti problemi mogu da se reše razgovorom u zajedništvu o istini, orezivanjem ili pružanjem pomoći i podrške. Ali da li ti van crkve možeš da koristiš ta načela i metode za rešavanje stvari? Može li taj pristup da reši takve probleme? (Ne može.) Šta treba raditi u takvim situacijama? Za rešavanje i reagovanje na takve probleme moraju da se koriste neke mudre metode. U procesu bavljenja tim spoljnim poslovima, Božja kuća je takođe postavila neka načela, ali bez obzira na to kako se ona objašnjavaju, teškoće svakakvih vrsta se i dalje često javljaju. Zato što su ovaj svet, ovo društvo i ovaj ljudski rod previše mračni i previše komplikovani, i zbog ometanja zlih sila velike crvene aždaje, bavljenje spoljnim poslovima će uvek dovesti do nekih neočekivanih i dodatnih teškoća. Kada se ove teškoće pojave, ako vam je dato samo jednostavno načelo, koje glasi: „Samo se pokorite Božjim uređenjima; sve je orkestrirano od strane Boga, samo zanemarite problem”, može li to da reši problem? (Ne može.) Ako problem ne može da se reši, onda dolazi do toga da sredina u kojoj braća i sestre obavljaju svoje dužnosti i njihova životna okolina budu ometene, napadnute i oštećene. Zar to neće dovesti do pojave teškoća? Šta treba raditi u takvim situacijama? Može li se to rešavati brzopleto? Očigledno da ne. Neki kažu: „Možemo li onda to da rešimo pravnim sredstvima?” Mnoge stvari ne mogu da se reše zakonskim putem. Na primer, na mestima gde se velika crvena aždaja petlja i meša, može li zakon da reši probleme? Zakon tu nije nimalo delotvoran. Na mnogim mestima, ljudska moć često prevazilazi zakon, tako da nemojte da očekujte da rešavate probleme oslanjajući se na zakon. Nije pogodno rešavati ih ni ljudskim metodama, niti brzopleto. Šta treba da rade starešine i delatnici u takvim situacijama? Mogu li oni koji samo znaju da izgovaraju reči i doktrine

da reše te probleme kada se pojave? Zar to nisu posebno nezgodna pitanja? Da li misliš da bi angažovanje advokata i odlazak na sud radi njihovog rešavanja urodilo plodom? Da li ti ljudi shvataju istinu? Na ovom svetu nema mesta za razboritost; sudije čak ni u zemljama u kojima se zakon izuzetno poštuje ne postupaju uvek u skladu sa zakonom, već prilagođavaju svoje presude na osnovu toga ko su stranke, bez pravičnosti. U svim delovima ovog sveta, ljudi se oslanjaju na silu, na moć, kako bi dali veću težinu svojim rečima. Dakle, na šta treba da se oslonimo mi koji verujemo u Boga? Treba da se ophodimo prema ljudima i da obavljamo stvari u skladu sa Božjim rečima, u skladu sa istinom. Ali može li sve ići glatko za nas u svetu ako se oslanjamo na Božje reči i istinu? Ne, ne može; za to je potrebna mudrost. Stoga, kada se starešine i delatnici suočavaju sa takvim problemima, ako smatraju da je stvar izuzetno značajna i strahuju da bi mogli da je pogrešno reše i tako donesu nevolje Božjoj kući, uzrokujući neželjene uticaje ili posledice, onda su takva pitanja za njih teškoće. Kada se suoče sa teškoćama koje ne mogu da reše, moraju odmah da ih prijave Višnjem i da traže odgovarajuće metode za rešavanje problema; to je ono što starešine i delatnici treba da rade.

B. Ispravna gledišta i stavovi koje treba imati prilikom suočavanja s teškoćama

Ono što treba da vam objasnim ovde nije usmereno samo na starešine i delatnike, već i na sve prisutne – to je najvažnije načelo. Gde god da obavljaš crkveni posao, svoje dužnosti ili propovedaš jevanđelje, uvek će biti izazovnih situacija. Čak je i Božje delo prepuno teškoća – da li ste svi primetili tu činjenicu? Iako možda ne znate ili jasno ne razumete specifičnosti, svi ste svesni ukupnih okolnosti. Širenje Božjeg dela jevanđelja nije mirna plovidba, i svi vi treba da budete mentalno pripremljeni i da to prepoznate. Ova utvrđena činjenica je izložena ovde, pa kakav stav treba da zauzmemo prema tim stvarima da bi bio najprikladniji, najrazumniji i najispravniji? Da li je u redu biti stidljiv i uplašen u sebi? (Nije.) Pošto nije u redu biti stidljiv i uplašen, da li je onda u redu imati stav i stanovište da se ne bojiš ni neba ni zemlje, da si neprijatelj sa celim svetom, da se do kraja odupireš celom svetu i da ideš protiv većine? (Nije.) Da li je to razumnost normalne ljudskosti ili brzopletost? Sva ova netačna gledišta su odraz brzopletosti, a ne istinske vere. Koja su onda gledišta i stavovi tačni? Dozvolite mi da vam navedem nekoliko njih. Ovo je prvo gledište koje ljudi treba da imaju: Bilo da su u inostranstvu ili u Kini, svesrdno se davati Bogu i obavljati svoje dužnosti je najpravedniji cilj među čitavim ljudskim rodom od davnina do danas. Naše obavljanje dužnosti je otvoreno i iskreno, a ne tajnovito, jer ovo što sada radimo je najpravednija stvar među ljudskim rodom. Na šta se odnosi ovo „najpravednija”? Odnosi se na istinu, na Božju volju, na uređenja i naloge Stvoritelja; to potpuno prevazilazi ljudski moral, etiku i zakone i cilj je koji se sprovodi pod vođstvom i brigom Stvoritelja. Zar to nije najispravnije gledište? Kao prvo, to gledište je zaista činjenica koja postoji; kao drugo, to je i najispravnije priznanje dužnosti koju neko obavlja. Ovo je drugo gledište koje ljudi treba da imaju: Bog je suveren nad svim stvarima i svim događajima. Svime, uključujući tu i svetske vladare i

bilo koju silu, religiju, organizaciju i etničku pripadnost u svetu, vlada i sve kontroliše Božja ruka – ničija sudbina ne kontroliše samu sebe. Mi nismo izuzetak; nad našim sudbinama vlada i njima upravlja Božja ruka, i niko ne može da promeni pravac gde idemo i gde ćemo da budemo, niti iko može da promeni našu budućnost i odredište. Kako Biblija kaže: „Srce je carevo, kao korito reke, u rukama Jahvea, koji ga vodi kud je Njemu volja” (Priče Solomonove 21:1). Koliko to samo još više važi za sudbine nas, beznačajnih ljudi! Vladavina i sistem vladara zemlje u kojoj boravimo, kao i životna sredina te zemlje, bilo da su preteći, neprijateljski ili prijateljski nastrojeni prema nama – sve je to pod Božjom neprikosnovenošću, i nemamo o čemu da brinemo, niti zašto da budemo zabrinuti. To je gledište koje ljudi treba da zauzmu i svest koju treba da imaju, kao i istina koju treba da poseduju i shvate. I ovo je treće gledište, koje je takođe, naravno, i najvažnije: Bez obzira na to gde živimo, u kojoj zemlji, i bez obzira na naše sposobnosti ili kov, mi smo samo jedan deo mase beznačajnih stvorenih bića. Jedina odgovornost i dužnost koju treba da ispunimo je da se potčinimo Stvoriteljevoj neprikosnovenosti, uređenjima i orkestracijama; ne postoji ništa drugo, vrlo je jednostavno. Iako se trenutno nalazimo u slobodnoj zemlji i u slobodnom okruženju, ako jednog dana Bog podigne neprijateljsku silu da nas progoni i povredi, ne bi trebalo da imamo nikakvih pritužbi. Zašto ne treba da imamo pritužbe? Zato što smo dugo bili pripremani; naša obaveza, odgovornost i dužnost je da se pokorimo svemu što Bog čini, svemu što Bog orkestrira. Da li je to pokornost istini? Da li je to stav koji ljudi treba da zauzmu? (Da.) Ako se jednog dana celo čovečanstvo i cela okolina okrenu protiv nas i suočimo se sa smrću, da li treba da imamo pritužbe? (Ne treba.) Neki kažu: „Zar nas Bog nije odveo preko okeana da više ne bismo morali da trpimo Sotonin okrutni progon? Zar to nije bilo da bismo mogli slobodno da obavljamo svoje dužnosti i udišemo vazduh slobode? Zašto onda Bog i dalje namerava da se suočimo sa smrću?” Te reči nisu tačne. Pokoravanje Božjim orkestracijama i uređenjima je stav, stav koji ljudi treba da imaju prema Bogu, prema Božjoj neprikosnovenosti. To je stav koji stvoreno biće treba da poseduje.

Postoji još jedna najvažnija stvar koju ljudi treba da shvate: iako je u inostranstvu relativno stabilno i slobodno, i dalje je teško izbeći često uznemiravanje od strane velike crvene aždaje. Kada se suoče sa uznemiravanjem velike crvene aždaje, neki ljudi se zabrinu: „Moć velike crvene aždaje je ogromna. Može da plati važne ličnosti širom sveta da joj služe, da rade u njeno ime. Dakle, čak i ako pobegnemo u inostranstvo, još uvek smo u opasnosti, još uvek smo u neposrednoj opasnosti! Šta možemo da uradimo?” Svaki put kada čuju te vesti, neki ljudi postaju zabrinuti i uplašeni, želeći da naprave kompromis, želeći da pobegnu, ne znajući gde da se sakriju. Kad god se to desi, neki misle: „Svet je tako ogroman, ali ja nemam gde da se denem! Zbog moći velike crvene aždaje trpim progon, pa čak i van domašaja njene vlasti, zašto me ona i dalje uznemirava? Moć velike crvene aždaje je prevelika; čak i ako pobegnem na kraj sveta, kako to da je ona ipak u stanju da me pronađe?” Ljudi ne mogu da ne budu prestravljeni i nesigurni u to šta treba da rade. Da li je to ispoljenje vere? U čemu je tu problem?

(Nedostatak vere u Boga.) Da li je to samo nedostatak vere u Boga? Da li duboko u sebi osećate da manje vredite od drugih? Da li se osećate pomalo tajnovito, kao lopov, dok verujete u Svemogućeg Boga i obavljate svoju dužnost u crkvi? Da li se osećate donekle inferiorno u odnosu na one u religioznom svetu? „Pogledajte njihovu moć; imaju zvanične sveštenike i velike katedrale koje država priznaje, kakav je to luksuz! Imaju horove i preduzeća u raznim zemljama. A pogledaj nas, uvek nas zlostavljaju, suočavamo se sa proterivanjem gde god da krenemo – zašto smo mi drugačiji? Zašto ne možemo da se otvoreno izražavamo o tome gde god da idemo? Zašto moramo da živimo tako bedno? Konkretno, postoji sva ta negativna propaganda na internetu. Zašto druge crkve to ne trpe, zašto mi uvek moramo da trpimo te stvari? Drugi vernici otvoreno objavljuju svoju veru u hrišćanstvo gde god da odu, ali mi koji verujemo u Svemogućeg Boga se ne usuđujemo da govorimo otvoreno, plašeći se da bi loši ljudi mogli da nas prijave i da ćemo onda biti uhapšeni.” Nedavno sam čuo da je osoba koja tvrdi da je državni zvaničnik postavila nekoliko pitanja nekoj braći i sestrama. Videvši da ih zvaničnik ispituje, oni su se uplašili i otkrili sve što su znali, odgovarajući na sve što ih je pitao. Zašto je takvo njihovo ponašanje problematično? Ti veruješ u Boga – zašto bi se plašio zvaničnika? Ako nisi učinio ništa nezakonito, nema potrebe da se plašiš. Ako imaš istinu, zašto se plašiš đavola i Sotone? Da li misliš da verovanje u Boga nije pravi put? Da li osećaš da si uradio nešto nezakonito? Zašto se onda plašiš zvaničnika? Zar takvi ljudi nisu bezumni i neuki? Neki ljudi su u velikoj meri bili žrtve potrage i progona u kontinentalnoj Kini; nakon što su došli u inostranstvo, da li se osećaju krivim zbog verovanja u Boga? Da li se osećaju osramoćeno zbog progona velike crvene aždaje? Da li se stide da se suoče sa svojim precima i da li su obeščašćeni zato što su bili primorani da pobegnu u inostranstvo da bi verovali u Boga i obavljali svoju dužnost? Da li oni vide sotonski režim i verski svet kako se neprijateljski odnose prema Bogu i crkvi i osećaju se manje vrednim, možda čak osećaju i veću sramotu nego da su počinili neki zločin? Da li imate taj osećaj? (Ne.) Možda spolja odmahujete glavom, ne želeći da se bavite tim mislima i osećanjima, ali kada se suočite sa stvarnim situacijama, mentalitetom osobe, njenim ponašanjem i nesvesnim radnjama koje preduzima, sve to neizbežno razotkriva najdublje, najskrivenije aspekte njenog srca. O čemu je ovde reč? Ako nemaš te stvari, zašto se plašiš? Da li se osoba koja nije prekršila zakon plaši policije? Da li se plaši sudije? Ne. Policije se najviše plaše samo oni koji su prekršili zakon, i samo je se još Kinezi, koji su navikli da ih policija ugnjetava, najviše plaše, jer za policiju Komunističke partije Kine ne važi zakon i ona radi šta god hoće. Stoga, kada Kinezi prvi put stignu u inostranstvo, uplaše se čim ugledaju policiju. To je rezultat straha stečenog od vladavine velike crvene aždaje, to je nešto što se otkriva u njihovoj podsvesti. U zapadnim zemljama, tvoj status je legalan, imaš pravo boravka, nisi prekršio nijedan zakon, niti si radio protiv države i nisi počinio nijedno krivično delo. Bez obzira na to koliko kontroverzi tvoja vera može da izazove u verskom svetu, jedna činjenica ostaje izvesna: tvoju veru štiti zakon, ona je zakonita i slobodna, i to je tvoje

legitimno ljudsko pravo. Nisi prekršio nijedan zakon, pa ako neko tvrdi da je policajac i pita te: „Da li veruješ u Svemogućeg Boga? Pokaži mi svoju ličnu kartu! Odakle si? Koliko imaš godina? Koliko godina si vernik? Gde živiš? Reci mi svoju adresu!" Šta bi mu odgovorio? Na prvo pitanje: „Da li veruješ u Svemogućeg Boga?" Kako bi ti na to odgovorio? (Da.) Zašto biste rekli „da"? Da li je to zasnovano na činjenicama? Ili je to tvoja građanska odgovornost da moraš da kažeš „da" ako te pitaju? Ili te je Bog uputio da kažeš „da"? Na osnovu čega to kažete? Što se tiče druge stvari koju su tražili: „Pokaži mi tvoju ličnu kartu!" da li biste je pokazali? (Ne.) A treće pitanje: „Gde živiš? Zapiši svoju adresu." Da li biste je zapisali? (Ne.) Četvrto pitanje: „Koliko godina veruješ u Boga? Ko te je uveo u veru? Zašto veruješ? Koliko godina si u inostranstvu?" Da li biste odgovorili na ta pitanja? (Ne.) Peto pitanje: „Šta radiš ovde? Ko ti je vođa?" Da li biste odgovorili na to? (Ne.) Zašto ne? (Nisam u obavezi da mu kažem.) Hajde onda da se vratimo na prvo pitanje: ako te pita da li veruješ u Svemogućeg Boga, svi ste jednoglasno rekli da ćete odgovoriti sa „da". Da li je taj odgovor tačan? (Nije.) Zašto nije tačan? (Zato što je vera lična sloboda. Policija nema ovlašćenja da se meša. Dakle, imam pravo da im ne kažem.) Zašto im ne bi rekao? (Zato što prvo moram da razjasnim zašto me ispituje, u kojem svojstvu to radi i da li je to njegovo ispitivanje zakonito ili ne. Ako su njegova namera i identitet nejasni, nisam u obavezi da odgovorim na njegova pitanja.) Ta izjava je tačna. U početku ste svi izjavili da ćete odgovoriti sa „da", ali kako sam nastavio da pitam, počeli ste da osećate da nešto nije u redu, osećajući da vaš odgovor nije tačan. Da li ste ustanovili u čemu je problem? U ovakvom slučaju, treba da imate sledeće razumevanje: verovanjem u Boga mi nismo prekršili nijedan zakon, mi nismo kriminalci, mi imamo svoja ljudska prava i slobodu. Niko ne može da nas ispituje, niti da nam postavlja pitanja kad god mu padne na pamet. Mi ne moramo istinito da odgovorimo kada nas neko nešto pita; nismo u obavezi da to učinimo. Da li su ove reči tačne? (Jesu.) Nezakonito je da nas bilo ko samovoljno ispituje; moramo da poznajemo zakon i da naučimo kako da ga koristimo da bismo se zaštitili. To je mudrost koju Božji izabrani narod treba da poseduje. Dakle, šta treba da uradite ako ubuduće naiđete na takvu situaciju? Ako te neko pita da li veruješ u Svemogućeg Boga, kako bi odgovorio, kako bi s tim izašao na kraj? Prva stvar koju treba da kažeš je: „Ko si ti? S kojim pravom me to pitaš? Da li te poznajem?" Ako kaže da radi u nekoj državnoj agenciji, onda treba da ga zamoliš da pokaže svoju legitimaciju. Ako je ne pokaže, ti kažeš: „Nisi kvalifikovan da razgovaraš sa mnom i nisam u obavezi da ti odgovorim. Postoji mnogo državnih službenika; da li treba svakome od njih da odgovorim kada me nešto pita? Vlada je odredila ljude koji će se baviti određenim zadacima – da li si zaista zadužen za to pitanje? Čak i da jesi, nisam prekršio zakon, pa zašto bih ti odgovorio? Zašto bih ti sve rekao? Ako misliš da sam učinio nešto pogrešno i prekršio zakon, možeš da izneseš dokaze. Ali ako želiš da odgovorim na neko od tvojih pitanja, idi i razgovaraj sa mojim advokatom. Nisam u obavezi da ti odgovorim, a ti nemaš pravo da pitaš!" Kako ti zvuči ovaj način odgovaranja? Da li odiše dostojanstvom? (Da.) Šta je onda pokazao vaš

odgovor? Da li je odisao dostojanstvom? (Nije.) To kako ste vi odgovorili pokazuje da ne poznajete zakon. Ti samo odgovaraš na bilo koje pitanje drugih, i šta bude na kraju? Postaješ Juda. Vi možete drsko da odgovorite, a evo i zašto: ljudi u zemlji velike crvene aždaje su indoktrinirani i ispranog mozga pa misle da su vernici neznalice, niža klasa i da ih država progoni, da u ovoj zemlji treba da žive bez ljudskih prava ili dostojanstva; tako da vernici sami sebe degradiraju u niži status. Nakon dolaska u zapadne zemlje, njima nije jasno šta su ljudska prava, šta je dostojanstvo ili šta su građanske obaveze. Prema tome, kada te neko pita da li veruješ u Boga, ti to brzo priznaješ iz straha, govoreći im sve što znaš i ne pokazujući nikakav rast. Ko je sve to prouzrokovao? Indoktrinacija i vladavina velike crvene aždaje su to prouzrokovale. Duboko u podsvesti svih u kontinentalnoj Kini postoji ideja da kada jednom poverujete u Boga, zauzimate najniži status u tom društvu, među ljudskim rodom; gubite vezu sa društvom i sa ljudskim rodom. Dakle, tim ljudima nedostaju dostojanstvo, ljudska prava i svest da se zaštite; oni su glupi, neuki i nemaju uvid, dozvoljavaju drugima da ih zlostavljaju i manipulišu po sopstvenoj volji. To je vaš način razmišljanja. Daleko od toga da si postojan u svom svedočenju o Bogu, ti Ga izdaješ u svakom trenutku, postajući Juda u svakom trenutku. Dakle, kako možeš da se ponašaš dostojanstveno? Kako treba da se suočiš sa nepoznatom osobom koja ti postavlja pitanja? Prvo je pitaj ko je, a zatim je zamoli da pokaže svoju legitimaciju. To je odgovarajuća zakonska procedura. U zapadnim zemljama, policija ili bilo koji drugi državni službenici, kada komuniciraju sa javnošću kao predstavnici koji rade u ime vlade, uvek prvo pokažu svoju legitimaciju. Nakon provere njihovog identiteta na osnovu legitimacije, ti odlučuješ kako da odgovoriš na njihova pitanja ili kako da se nosiš sa njihovim zahtevima prema tebi. Naravno, po tom pitanju ti definitivno imaš prostora za donošenje odluka, ti apsolutno imaš autonomiju, ti nisi marioneta. Iako si Kinez i član Crkve Svemogućeg Boga, takođe si zakonski i priznati stanovnik zemlje u kojoj boraviš. Ne zaboravi da imaš samostalnost; nisi rob, niti zatvorenik bilo koje zemlje. Ti si neko ko može da uživa u zakonima, ljudskim pravima i sistemima te zemlje.

Na osnovu sadržaja koji sam podelio u zajedništvu, kako treba da se suočavate sa iznenadnim okruženjima i neočekivanim događajima? To je četvrta tačka o kojoj ćemo da razgovaramo u zajedništvu – ne budite strašljivi. Neki ljudi pitaju: „Zar ne biti strašljiv ne znači samo biti ludo hrabar?” Ne, ne biti strašljiv znači ne plašiti se bilo kakve sile jer mi nismo kriminalci, nismo robovi; mi smo dostojanstveni izabrani narod Božji, dostojanstvena stvorena ljudska bića pod suverenitetom Stvoritelja. U svom pristupu ovoj stvari, pre svega, nemojte biti strašljivi; pored toga, aktivno održavajte svoju dužnost i okruženje u kojem obavljate svoju dužnost, a takođe se sa proaktivnim stavom sučelite sa raznim okruženjima i izjavama, postupcima i drugim stvarima raznih sila kojima smo meta. Suočavati se s njima aktivno i ne biti strašljiv – šta mislite o takvom stavu? (Dobar je.) Takav način života je dostojanstven, ljudski; to nije sraman život, tek da bi se preživelo. Dolazimo u inostranstvo da obavljamo svoju dužnost, a ne da punimo želudac ili da krpimo kraj s krajem; nismo prekršili nijedan zakon, nismo izazvali probleme

nijednoj zemlji i svakako nismo robovi nijedne zemlje. Mi obavljamo dužnost stvorenih bića u Božjoj kući; mi sami sebe izdržavamo, ne zavisimo od drugih; sve je po zakonu.

Od četiri tačke o kojima smo upravo razgovarali, svaka je ključna. Koja je bila prva tačka? (Bilo da su u inostranstvu ili u Kini, svesrdno davati sebe Bogu i obavljati svoje dužnosti je najpravedniji cilj među čitavim ljudskim rodom od davnina do danas. Naše obavljanje dužnosti je otvoreno i iskreno, a ne tajnovito, jer ovo što sada radimo je najpravednija stvar među ljudskim rodom.) A druga? (Bog je suveren nad svim stvarima i svim događajima. Božja ruka vlada i kontroliše svime, uključujući tu i svetske vladare i bilo koju silu na svetu – ničija sudbina ne kontroliše samu sebe. Mi nismo izuzetak; nad našim sudbinama vlada i njima upravlja Božja ruka, i niko ne može da promeni pravac gde idemo i gde ćemo da budemo. Kakvi su vladavina i sistem vladara zemlje u kojoj boravimo, kakva je životna sredina te zemlje, bilo da su pretećи, neprijateljski ili prijateljski nastrojeni prema nama – sve je to pod Božjom neprikosnovenošću, i nemamo o čemu da brinemo, niti zašto da budemo zabrinuti.) Treća tačka? (Bez obzira na to gde smo, i bez obzira na naše sposobnosti ili kov, mi smo samo jedan deo mase beznačajnih stvorenih bića. Jedina odgovornost i dužnost koju treba da ispunimo je da se potčinimo Stvoriteljevoj neprikosnovenosti, uređenjima i orkestracijama. Iako se trenutno nalazimo u slobodnoj zemlji, ako jednog dana Bog podigne neprijateljsku silu da nas progoni i povredi, ne bi trebalo da imamo nikakvih pritužbi. To je zato što je naša obaveza, odgovornost i dužnost da se pokorimo svemu što Bog čini, svemu što Bog orkestrira.) Četvrta tačka je da se aktivno suočite sa svim spoljnim ljudima, događajima i stvarima, bez strašljivosti. Te četiri tačke su stavovi i shvatanja koje svako ko obavlja svoju dužnost treba da ima, a to su i istine koje svako ko obavlja svoju dužnost treba da shvati. Iako ove četiri tačke nisu u velikoj meri povezane sa osmom odgovornošću starešina i delatnika o kojoj danas razgovaramo u zajedništvu, pošto govorimo o teškoćama u radu, i dalje treba da se dotaknemo tih pitanja; to nije uzalud.

C. Načela koja starešine i delatnici treba da primenjuju kada nailaze na teškoće

Neke starešine i delatnici se susreću sa prilično teškim pitanjima u spoljnim poslovima i gube se, nesposobni da prozru koren problema, niti znaju kako da mu pristupe. Oni ga naprosto ignorišu, što dovodi do kašnjenja. Zašto je to problem? Zato što lažne starešine nisu u stanju da rade i samo izazivaju kašnjenja. Lažnim starešinama nedostaje razum normalne osobe; ako već ne mogu da se nose s problemima, zašto ih ne prijave Višnjem? Ako prijaviš problem Višnjem, možemo zajedno da se suočimo s njim i problem će na kraju biti rešen. Postoje neke stvari koje ne možete da prozrete; pomoći ću vam da ih analizirate. Sve dok ne kršimo zakon ili državne propise, ne postoji problem koji je prevelik da bi se prevazišao. Za pitanja koja se tiču istina-načela, rešavamo ih sami; za pitanja koja se tiču zakona, možemo da potražimo pravni savet i rešimo ih pravnim sredstvima. Bez obzira na to koje zle sile namerno ometaju i sabotiraju rad Božje kuće, zapamtite jednu stvar: sve dok ne kršimo zakon ili državne propise, ne

može nam niko ništa. To je zato što je većina stranih zemalja demokratska i u njima se zakon poštuje; čak i ako zle sile deluju protiv zakona, one se takođe plaše razotkrivanja i zakonskih sankcija. To je činjenica. Bez obzira na to koliko mračne ruke velike crvene aždaje ometaju i sabotiraju rad Božje kuće, uznemiravaju naš normalan život ili plaćaju nekoga da radi loše stvari, moramo da fotografišemo i napravimo autentične video-zapise, da ozbiljno vodimo evidenciju i jasno zapišemo vreme, mesto i ljude koji su u tome učestvovali. Kada bude došlo pravo vreme, rešićemo to zakonskim sredstvima i ne treba da se plašimo. Uprkos tome koliko je sumanuta represija velike crvene aždaje, ne plašimo je se jer je Bog naša podrška, a jednog dana Bog će poslati katastrofe da je uništi, Bog će direktno izvršiti odmazdu protiv nje i mi ne moramo ništa da radimo. Ponekad ne možete da prozrete neka pitanja; u tom slučaju, trebalo bi da ih brzo prijavite nadređenima, a Višnji će vam pokazati put, učiniće velike probleme malim, a male probleme rešenim. Vi, u stvari, i ne znate kako da mnoga pitanja analizirate i ne možete da prozrete njihovu suštinu, i mislite da je situacija značajna i ozbiljna, ali nakon analize Višnjeg, shvatićete da to u osnovi nije ništa; to nije ništa čega se treba plašiti i nije ništa značajno – samo usvojite pristup da ništa ne dirate i to će se samo rešiti posle izvesnog vremena. Ometanja zlih sila ne mogu mnogo da nas uzdrmaju; one se najviše plaše da budu izložene u javnosti, pa se ne usuđuju da prekorače određene granice. Ako se šačica lakrdijaša usudi da pređe granice, možemo to zakonski da rešimo, preduzimajući zakonske mere. To je nešto što bi sve starešine i delatnici trebalo da prozru. Bez obzira na situaciju na koju naiđeš, nikako ne smeš da se ponašaš smeteno ili budalasto. Ako ne možeš da prozreš situaciju, niti da se nosiš s njom, treba odmah da je prijaviš nadređenima i da pustiš da ti Višnji daje savete i strategije. Jedini pravi strah je da lažne starešine ne mogu da prozru probleme, niti da ih reše, a ipak ih ne prijave Višnjem, niti obaveste Višnjeg o njima; oni čekaju da situacija eskalira i da posao počne da kasni pre nego što problem prijave nadređenima, verovatno propuštajući najbolju priliku da izađu na kraj s njim. To je kao da neko ima rak, ali ne ide na preglede i ne leči ga na vreme, već ode u bolnicu na lečenje u kasnom stadijumu, kada je već prekasno i može samo da čeka da umre. Dakle, lažne starešine će najverovatnije odlagati stvari u svom radu. Lažne starešine su mentalno zaostale, oni su prevaranti, niti su odgovorni, niti podržavaju rad Božje kuće. Zašto se kaže da su lažne starešine šljam, vesnici propasti, idioti kojima najviše nedostaje razuma? Upravo to je razlog. Svaki lažni starešina kome je kov toliko loš da ne može ni da se bavi spoljnim poslovima treba odmah da bude otpušten i eliminisan, da se nikada više ne koristi, kako bi se sprečilo dalje kašnjenje rada Božje kuće. Rad lažnih starešina je najveća smetnja. Često, kada se pojavi problem, on može da se reši pravovremenim konsultacijama sa svima; jedina briga je da je lažni starešina mentalno zaostao, da nije u stanju da sam reši problem, a da ipak o tome ne razgovara sa grupom za donošenje odluka ili da ne prijavi Višnjem, te zanemaruje, zataškava i potiskuje problem – to je ono što najviše zadržava poslove. Ako se problem odloži i okolnosti se promene, to može dovesti do gubitka inicijative u

rešavanju problema, što dovodi do pasivne situacije. Šta to dokazuje? Neke stvari ne mogu da se odlažu i moraju odmah da se reše, čim se ukaže prilika. Međutim, lažne starešine toga nisu svesne, tako da pojedinci izuzetno lošeg kova nikako ne bi trebalo da vode. Lažne starešine samo znaju da izgovore neke reči i doktrine i ne mogu da reše nikakve prave probleme; oni samo nanose štetu ljudima ili izazivaju kašnjenja. Samo otpuštanjem tih lažnih starešina i izborom pojedinaca sa bremenom i osećajem odgovornosti da budu starešine i delatnici, rad crkve može normalno da se odvija. Bez obzira na probleme sa kojima se suočavate, sve dok možete da tragate za istinom, postoji način da ih rešite. Kada je to potrebno, spoljne stvari i ometanje koje je izazvala velika crvena aždaja mogu se rešiti pravnim sredstvima, to nije ništa značajno. Sve dok ne kršimo zakon, niti državne propise, ne može nam niko ništa, i tako samouvereni ne treba da se plašimo nikakvih ometanja od strane Sotone ili đavola.

Sada se pitanje lažnih starešina mora raščlaniti i shvatiti. To je od ključnog značaja za dobro obavljanje crkvenog rada! Hajde sada da razgovaramo u zajedništvu o tome zašto lažne starešine, kada se suočavaju sa pitanjima koja ne mogu sami da reše, ipak to ne prijavljuju Višnjem. Kako treba da gledamo na to? Svi možete to da analizirate i da imate koristi od toga. Lažne starešine koje ne obavljaju pravi posao sami već predstavljaju ozbiljan problem, ali postoji jedan još ozbiljniji: kada se crkva susreće sa ometanjima od strane zlih ljudi i antihrista, lažne starešine ne samo da to ne rešavaju, već, što je još gore, oni to ni ne prijavljuju Višnjem, dopuštajući zlim ljudima i antihristima da ometaju crkvu – oni samo nesmetano posmatraju sa strane, ne vređajući nikoga. Bez obzira na to koliko je rad crkve ometen, lažne starešine za to ne haju. U čemu je tu problem? Da li takve lažne starešine zaista nemaju ni trunke morala? Sama ta činjenica je dovoljna da protera takve lažne starešine. To što lažne starešine dopuštaju zlim ljudima i antihristima da slobodno ometaju crkvu isto je što i predaja crkve i Božjeg izabranog naroda tim zlim ljudima i antihristima, delujući kao štit zlim ljudima i antihristima. To donosi prevelik gubitak u radu crkve! Kod ove stavke nije pitanje da li lažne starešine treba otpustiti, već da li ih treba ukloniti. Šta je ozbiljnije: lažne starešine koje ne obavljaju stvaran posao ili lažne starešine koje dozvoljavaju zlim ljudima i antihristima da ometaju crkvu? Neobavljanje stvarnog posla može uticati na život-ulazak Božjeg izabranog naroda i na napredak rada crkve; to već izaziva kašnjenja u značajnim pitanjima. Međutim, kada lažne starešine dozvole zlim ljudima i antihristima da proizvoljno ometaju crkvu, bez traženja rešenja ili prijavljivanja Višnjem, posledice postaju nezamislive. U najmanju ruku, zli ljudi i antihristi bacaju crkveni život u potpuni haos i nered, a pored toga, rad crkve je neuredan i paralizovan. Zar to direktno ne utiče na širenje dela jevanđelja? Posledice su zaista ozbiljne! Stoga, ako lažne starešine naprave tu grešku, moraju da budu proterane. Mnoge starešine i delatnici uvek imaju različite pomisli i predstave o prijavljivanju problema Višnjem. Neki kažu: „Možda čak ni prijavljivanje Višnjem neće rešiti problem.” To je besmisleno! Kako to misliš „možda neće rešiti problem”? Samo zato što ti ne možeš da ga rešiš, ne znači da i Višnji ne može.

Ako ti Višnji daje put, problem je zapravo rešen; ako Višnji ne daje put, ti ostaješ bez rešenja. Ne možeš da prozreš ni taj manji problem; suviše si nadmen i samopravedan! Neki takođe kažu: „Kada naiđemo na teškoće ili probleme, prvo moramo da razmislimo nekoliko dana i da to prijavimo samo ako zaista ne možemo da pronađemo rešenje." Možda zvuči kao da oni koji to kažu imaju neki razlog, ali zar ti dani razmišljanja neće verovatno izazvati kašnjenja? Možeš li biti siguran da će nekoliko dana razmišljanja rešiti problem? Da li možeš da garantuješ da neće doći do dodatnog kašnjenja? Drugi kažu: „Ako odmah prijavimo problem, zar Višnji neće misliti da ne možemo da prozremo taj manji problem? Zar nas neće nazvati bezumnim i neukim i orezati nas?" Greše kada to kažu – bez obzira na to da li prijavljuješ problem ili ne, kvalitet tvog kova je već očigledan; Višnji sve zna. Da li misliš da će te Višnji visoko ceniti ako ne prijaviš neki problem? Ako prijaviš problem i time sprečiš kašnjenje u bitnim pitanjima, Božja kuća te neće pozivati na odgovornost. Međutim, ako to ne prijaviš i dođe do kašnjenja, bićeš direktno odgovoran i odmah ćeš biti otpušten, da više nikada ne budeš upotrebljen. Božji izabrani narod će te takođe videti kao neukog, bezumnog, slaboumnog i mentalno poremećenog, i mrzeće te i zauvek prezreti. Oni koji se uvek plaše da će biti orezani ili da će ih Višnji gledati s visine zbog prijavljivanja problema, lošeg su kova i najgluplji su; moraju da budu otpušteni, da nikada više ne budu upotrebljeni. Imati tako loš kov i ipak želeti da sačuvaš obraz – zar to nije potpuno besramno? Reci mi, zar nisu gnusne lažne starešine koje ne samo da loše obavljaju svoj posao, već i izazivaju kašnjenja u značajnim pitanjima? Da li treba da budu otpušteni? (Treba.) Ako se suoče sa velikim problemom i mogu odmah da ga prijave bez izazivanja kašnjenja ili ozbiljnih posledica, kako treba gledati na takve starešine? Barem se smatra da su razumni i da su u stanju da podrže rad crkve. Da li bi takve starešine trebalo i dalje koristiti? Trebalo bi. Samo starešine sa najtežim mentalnim problemima bi se suzdržali od prijavljivanja problema iz straha da će biti orezani. Da li se takve starešine i dalje mogu koristiti u budućnosti? Mislim da se više ne mogu koristiti jer njihovo korišćenje dovodi do previše kašnjenja. Do sada bi svi trebalo da prozrete ovakve probleme, zar ne? Kada naiđeš na probleme koje ne možeš da rešiš, brzo ih prijavi i sarađuj sa grupom za donošenje odluka. Ako grupa za donošenje odluka ne može da ih reši, odmah ih prijavite Višnjem; ne brinite o ovome ili onome, najvažnije je da budete u stanju da brzo rešite taj problem. Upravo pomenuti primer se javlja u svim crkvama; takve teškoće i problemi će iskrsnuti. U poređenju s nekim unutrašnjim teškoćama crkve, ta spoljna pitanja imaju teže posledice. Dakle, teškoće spoljnih pitanja su nešto veće u poređenju sa unutrašnjim pitanjima crkve. Ako se suočavate sa spoljnim problemima, trebalo bi da ih brzo rešite putem konsultacija ili da ih prijavite Višnjem; to je od suštinskog značaja. Samo takva primena može da obezbedi normalan napredak crkvenog rada i da garantuje da širenje jevanđelja carstva nebeskog ne bude ometeno. To je sve što se tiče našeg zajedništva o načelima rešavanja spoljašnjih problema crkve.

U svakoj crkvi postoje ljudi lošeg kova, koji uvek nailaze na teškoće u obavljanju svojih dužnosti, nesposobni da pronađu načela primene nezavisno od toga kako im se

istina prenosi u zajedništvu, samo slepo primenjuju propise bez ikakve stvarne efikasnosti. U takvim slučajevima potrebno je prilagoditi dužnosti tih ljudi. To prilagođavanje dužnosti je preraspodela osoblja. Na primer, postoji osoba kojoj je dodeljen važan posao, ali ona ima neke probleme u poslu koje ne može da reši bez obzira na to koliko s njom razgovaraš u zajedništvu. Ne možeš da prozreš suštinu problema niti da prozreš da li je ta osoba još uvek upotrebljiva, a ni posmatranje niti dalje zajedništvo ne daju rezultate. Iako ta osoba ne izaziva previše kašnjenja u radu, kritična pitanja se nikada ne razrešavaju, zbog čega se uvek osećaš pomalo nelagodno. Šta treba da radiš kada se suočiš sa tim? To je ključno pitanje. Ako ne možeš sam da to rešiš, treba da to izložiš na okupljanju starešina i delatnika, da se o tome razgovara u zajedništvu, da se raščlani i analizira. Ako se na kraju postigne konsenzus, problem će biti rešen. Ako takva primena ne reši problem, dok on nastavlja da postoji, da li bi mogao da izazove kašnjenja po značajnim pitanjima? Ako bi mogao, onda to treba da prijaviš Višnjem i da potražiš rešenje što je pre moguće. Ukratko, bez obzira na koje pometnje ili teškoće nailaziš u svom radu, sve dok oni mogu da utiču na Božji izabrani narod u obavljanju njegovih dužnosti ili sve dok sprečavaju normalan napredak crkvenog rada, problemi treba odmah da se reše. Ako ne možeš sam da rešiš problem, trebalo bi da potražiš nekoliko ljudi koji shvataju istinu da biste ga rešili. Ako čak ni to ne uspe, onda moraš da izneseš problem i prijaviš ga Višnjem da bi potražio rešenje. To je odgovornost i obaveza starešina i delatnika. Starešine i delatnici moraju ozbiljno da shvate sve teškoće ili pometnje na koje naiđu, a ne samo da usputno propovedaju neke reči i doktrine, izvikuju krilatice da podstaknu braću i sestre, ili da ih orezuju, a zatim smatraju da je to gotova stvar jer su otkrili probleme ili teškoće. Ponekad izgovaranje reči i doktrina može da reši neke površne probleme, ali na kraju krajeva, ne može da reši osnovne probleme. Pitanja koja uključuju koren, iskvarene naravi i ljudske predstave i zamisli moraju da se reše kroz zajedništvo o istini zasnovano na Božjim rečima. Postoje i individualne teškoće ljudi, pitanja okruženja i problemi vezani za stručna znanja neophodna za obavljanje dužnosti; ta praktična pitanja zahtevaju rešenja od strane starešina i delatnika. Među tim problemima, bilo kakve pometnje i teškoće koje starešine i delatnici ne mogu da reše mogu se ili izneti na okupljanju starešina i delatnika radi raščlanjivanja, analize i rešavanja, ili mogu direktno da ih prijave Višnjem da bi potražili istinu za dobijanje rešenja. To se zove raditi stvaran posao, a samo vežbanjem obavljanja stvarnog posla na ovaj način nečiji rast može da se poveća i dužnosti mogu dobro da se obavljaju. Sve dok starešine i delatnici imaju osećaj odgovornosti, prepoznaće probleme bilo kad i bilo gde; postoje problemi koje treba svakodnevno da rešavaju. Na primer, upravo sam pomenuo slučaj u kojem te neko pita da li veruješ u Svemogućeg Boga, i svi ste bili zbunjeni. U početku su svi izjavili da će odgovoriti sa „da”, ali kasnije su neki rekli da to nije pravi odgovor, a drugi da ne znaju; bilo je svakakvih odgovora. Na kraju, starešine i delatnici su takođe bili zbunjeni, misleći: „Reći ’ne’ verovanju u Svemogućeg Boga značilo bi odreći se Boga pred drugima, a onda nas Bog ne bi priznao – ali koje bi bile

posledice priznavanja verovanja u Svemogućeg Boga? Čini se da je bilo koji izbor pogrešan.” Starešine i delatnici nisu znali kako da to reše i nisu mogli da odluče; tako da, kada se braća i sestre ponovo susretnu sa takvim situacijama, i dalje će im nedostajati ispravna gledišta i stavovi, a problem će ostati nerešen, što znači da starešine i delatnici nisu ispunili svoje odgovornosti, nisu uspeli da obave ono za šta su odgovorni. Neuspešno ispunjavanje svojih odgovornosti je problem sposobnosti i kova, ali kada se pojave takvi problemi, šta treba da uradite ako znate da nisu rešeni? Ne bi trebalo da ih zanemarujete, niti da potiskujete stvar da bi se ohladila, dozvoljavajući svima da se slobodno ponašaju i rade po sopstvenom nahođenju. Umesto toga, morate to da prijavite Višnjem, tražeći odgovarajuće postupke i put primene koje treba preduzeti u takvim situacijama. Na kraju krajeva, svakoga treba naterati da razume koje su Božje namere u takvim situacijama, koja načela ljudi treba da podržavaju i koje stavove i gledišta treba da usvoje. Tako će, kada se u budućnosti ponovo suoče sa takvim situacijama, razumeti istina-načela i imati put primene. Tako starešine i delatnici ispunjavaju svoju odgovornost. Pa zašto ste svi u početku rekli da ćete odgovoriti sa „da” na pitanje da li verujete u Svemogućeg Boga? Postoji razlog za to: starešine i delatnici nikada nisu sarađivali sa vama u vezi sa načinom rešavanja takvih pitanja. Oni smatraju da su to manje stvari u kojima svako ima svoje shvatanje, gde svako može da ih sagleda kako želi i primenjuje kako mu odgovara. Dakle, kada vam je postavljeno ovo pitanje, bilo je svakakvih odgovora. Da li ste sada došli do zaključka po tom pitanju? Šta treba da radiš ako te neko pita da li veruješ u Svemogućeg Boga? Prvo ga pitaj ko je on. Drugo, zamoli ga da se legitimiše. Ako ti traži druge lične podatke, ne daj mu. Čak i da ti pokažu legitimaciju, nemoj da mu kažeš, jer su to tvoje privatne stvari. Koliko godina veruješ u Boga, ko ti je propovedao jevanđelje, gde si obavljao svoje dužnosti, koliko je jaka tvoja vera, kako biraš svoj budući put, kako težiš ka istini i kako je zadobijaš – te stvari su suviše dragocene da bismo ih neobavezno otkrili bilo kom tuđinu. On nema pravo da traži tako važne informacije. Ako starešine i delatnici ne mogu da reše takva pitanja, treba odmah da ih prijave Višnjem kako bi potražili rešenja i zatražili prigodne načine da odgovore. Višnji ti se neće rugati; najviše što može da ti kaže je da si previše lud. Bez obzira na to, mogućnost rešavanja problema je najbolji rezultat.

Što se tiče osme odgovornosti starešina i delatnika – brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu – mi smo danas pre svega razgovarali u zajedništvu o onome što čini pometnje i teškoće, kao i kako starešine i delatnici treba da postupaju i rešavaju ta pitanja kada se suoče s njima i kako da pristupe tim pitanjima. Što se tiče ispoljavanja lažnih starešina kada se susretnu sa tim pitanjima, taj deo ćemo pokriti na sledećem zajedništvu.

27. mart 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (8)

Osma stavka: Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu (2. deo)

Poslednji put smo razgovarali o osmoj stavki odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu.” Iako osma stavka ima samo jedan red i u osnovi zahteva samo jednu vrlo jednostavnu stvar od starešina i delatnika u pogledu njihovih odgovornosti, čitavo okupljanje nam je otišlo na razgovor u zajedništvu o toj temi. O kojim aspektima te teme smo posebno razgovarali prošli put? Koje su glavne odgovornosti starešina i delatnika kojih se dotiče? (Da treba da se okupe i da razgovaraju u zajedništvu kada naiđu na pometnje i teškoće i da brzo traže kako da ih reše i prijave Višnjem ako nisu u stanju da zadobiju jasnu predstavu o njima kroz razgovor u zajedništvu.) Glavne odgovornosti starešina i delatnika kojih se ova stavka dotiče jesu da učestvuju u radu i da se udube u razne stavke stvarnog rada, kako bi se otkrili razni problemi s kojima se u radu susrećemo i kako bismo ih pravovremeno rešili. Ako problemi i dalje ne mogu da se reše posle isprobavanja raznih metoda, te i dalje postoje i javljaju se pometnje i teškoće, onda starešine i delatnici ne bi trebalo da dopuste da se te pometnje i teškoće nagomilaju, niti da ih skrajnu i zanemare, već moraju brzo da smisle način da ih reše. Najbolji način za to je, naravno, traženje i razgovor u zajedništvu sa braćom i sestrama, kao i sa starešinama i delatnicima na različitim nivoima kako bi se došlo do rešenja tih problema. Ako problemi ne mogu da se reše, onda starešine i delatnici ne treba da se trude da učine da veliki problemi izgledaju mali, a da onda ti mali problemi izgledaju bezazleno, niti da ih naprosto ostave po strani i zanemare, već umesto toga moraju brzo da ih prijave Višnjem i da traže rešenja od Višnjeg kako bi mogli da se reše. Na taj način će se rad nesmetano odvijati, bez teškoća i bez prepreka.

Starešine i delatnici treba brzo da prijave i reše pometnje i teškoće s kojima se susreću u radu

I. Definicija reči „brzo”

Osma stavka odgovornosti starešina i delatnika pominje da pometnje i teškoće s kojima se susrećemo u radu treba brzo prijaviti – to je veoma važno. Ako se problem danas otkrije, ali se rešavanje tog problema odloži za osam ili deset dana, ili čak za šest meseci ili godinu dana, može li se onda reći da je to „brzo”? (Ne, ne može.) Dakle, šta znači „brzo”? (To znači da se problem rešava istog trenutka, bez čekanja i momentalno.) Zar to nije malo strogo? Ako koristimo rečnik koji se zasniva na vremenu da bismo ga objasnili, rešavajući problem istog trenutka, bez čekanja i upravo sada je ono što „brzo” znači, ali gledajući doslovno značenje tih reči, ljudima nije lako da to postignu i nije realno. Dakle, kako treba da definišemo reč „brzo”, a da to bude tačno? Ako problem

nije veliki, ali i dalje predstavlja prepreku u radu i ako može da se reši u roku od nekoliko sati, onda ga treba rešiti u roku od nekoliko sati – može li se to svrstati pod brzo? (Može.) Pretpostavimo da je problem malo komplikovaniji i težak i da se može rešiti u roku od dva ili tri dana, ali ljudi se trude da traže istinu, podrobnije traže informacije i nastoje da ga reše u jednom danu – zar to ne bi bilo korisnije za posao? Recimo da postoji problem koji trenutno ne može da se reši i da zahteva istragu i istraživanje, za šta je potrebno neko vreme. Za rešavanje tog problema biće potrebno najviše tri dana. Ako traje duže od tri dana, onda će se pojaviti sumnja da se njegovo rešavanje namerno odugovlači, a to znači da se traći vreme. Dakle, problem treba prijaviti, tragati za rešenjem i rešiti ga u roku od tri dana. To znači „brzo". Ako rešavanje problema zahteva nivo za nivoom komunikacije i istrage, kao i prikupljanje informacija na svakom nivou i tako dalje – ako su razni procesi veoma složeni – on i dalje ne bi trebalo da se vuče mesec dana. Recimo da se problem može rešiti u roku od nedelju dana ako starešine i delatnici požure, rade brže i izaberu i koriste nekoliko odgovarajućih ljudi, onda za rešavanje takvog problema „brzo" znači određivanje roka od nedelju dana. Potrošiti više od nedelju dana na rešavanje problema nije prikladno – to nije brzo. To je rok za rešavanje takvih, donekle složenih pitanja. Na čemu se zasnivaju te vremenske odrednice? Određene su na osnovu veličine problema i njegove težine. Međutim, većina stvari, kao što su problemi vezani za stručne veštine ili pitanja načela koja su ljudima nejasna, mogu se rešiti sa nekoliko rečenica – na koliko vremena treba ograničiti rešavanje tih problema kako bi se mogli podvesti pod „brzo"? Ako „brzo" definišemo na osnovu veličine problema i njegove težine, onda se većina problema može rešiti za manje od pola dana, pri čemu manji broj njih mora da se rešava najviše nedelju dana; ako iskrsne novi problem, onda je to drugo pitanje. Stoga, ako definišemo da „brzo" znači istog trenutka, bez čekanja i baš sada, onda se to čini kao strog zahtev koji treba uputiti ljudima sudeći po doslovnom značenju tih reči, ali gledajući vremensko ograničenje, većina stvari može da se reši za pola dana ili najviše za jedan dan ako ljudi o njemu brzo izveste i tragaju za rešenjem. Može li se to smatrati zahtevnim u pogledu vremena? (Ne može.) A pošto nije zahtevno u pogledu vremena, starešine i delatnici ne bi trebalo da imaju bilo kakvih problema da ispune zahtev da brzo prijave i traže da reše pometnje i teškoće sa kojima se susreću u radu, a te pometnje i teškoće ne treba da budu stalno prisutne i nerešene, a još manje bi trebalo da budu ostavljene da se dugoročno nagomilavaju. Sada bi svi trebalo da znate vremenski koncept reči „brzo" – to je pitanje kako starešine i delatnici treba da procene rokove prilikom nošenja s pometnjama i teškoćama s kojima se susreću u radu. Ukratko, najtačnija definicija reči „brzo" jeste da se deluje što je brže moguće – to jest, ako problem može da se prijavi, da se traži rešenje i da se reši u roku od pola dana, neka tako bude, a ako može da se reši u roku od jednog dana, neka tako bude – i da se nastoji da se ne izazovu nikakva kašnjenja i da se ne dozvoli da posao trpi. To je odgovornost i obaveza starešina i delatnika. Kada se naiđe na probleme u radu, starešine i delatnici treba brzo da razgovaraju u zajedništvu o njima i reše ih. Ako ne mogu da ih reše, onda

treba da ih prijave i da traže od Višnjeg kako da ih što pre reše, umesto da ih stave na stranu, zanemaruju i ne shvataju ozbiljno. Kada se pojave problemi, starešine i delatnici treba brzo da ih reše, umesto da odugovlače, čekaju ili da se oslanjaju na druge – starešine i delatnici ne treba da imaju takva ispoljavanja.

II. Posledice brzog nerešavanja problema

Glavno načelo za rešavanje problema je da mora da se reši brzo. Zašto mora da se reši brzo? Ako se pojavi mnoštvo problema i ne mogu brzo da se reše, u jednom pogledu ljudi će biti zaglavljeni i zbunjeni i neće znati kako da postupe, a u drugom pogledu, ako ljudi nastave da se kreću napred na osnovu pogrešnog metoda, pa kasnije moraju da ponove i poprave posao koji su uradili, kakve će onda biti posledice? Velika količina radne snage, finansijskih sredstava i materijalnih resursa biće protraćena i potrošena – to je gubitak. Ako se pojave problemi u radu, a starešine i delatnici su slepi i ne mogu brzo da ih otkriju i reše, mnogi ljudi će nastaviti da rade po pogrešnom metodu. Kada ljudi otkriju te probleme i požele da ih reše i isprave, takvi problemi će već prouzrokovati gubitke u radu crkve. Zar tada neće biti protraćena sva ta radna snaga, finansijska sredstva i materijalni resursi? Da li postoji veza između takvih gubitaka koji se nanose i starešina i delatnika koji brzo ne rešavaju probleme? (Postoji.) Ako starešine i delatnici mogu da prate, nadgledaju, pregledaju i daju uputstva za rad, onda će svakako moći brzo da otkriju i da reše probleme. Ako su starešine i delatnici površni i ne prate odvijanje posla, ne nadgledaju, ne pregledaju i ne izdaju uputstva za rad, ako su veoma pasivni u tom pogledu i čekaju da bude toliko problema da se oni potpuno otmu kontroli pre nego što počnu da razmišljaju o njihovom rešavanju, pre nego što pomisle da ih prijave Višnjem i traže rešenja od Višnjeg, da li su onda takve starešine i delatnici ispunili svoje odgovornosti? (Nisu.) To je ozbiljno zanemarivanje odgovornosti; ne samo da takve starešine i delatnici nisu rešili probleme, već su umesto toga prouzrokovali gubitke radne snage i materijalnih resursa Božje kuće, kao i stvaranje ogromne prepreke za crkveni rad. Zbog zanemarivanja odgovornosti od strane starešina i delatnika, njihovog nemara, otupelosti i tupavosti i zato što nisu u stanju da brzo otkriju i reše mnoge probleme koji se javljaju u radu i ne mogu ni brzo da ih prijave Višnjem i da traže rešenja od Višnjeg, mnogi zadaci moraju ponovo da se obave i, nakon što se obave, pojaviće se još više problema zbog nemogućnosti da se pronađu načela. Kada se stvari tako odvijaju, rok završetka posla se u velikoj meri odlaže, a posao koji je trebalo da traje mesec dana traje tri meseca, dok posao koji je trebalo da traje tri meseca traje osam ili devet meseci – to je neposredno povezano sa starešinama i delatnicima koji ne rade stvaran posao. Zbog toga što starešine i delatnici ne preuzimaju odgovornost za svoj rad – odnosno nisu u stanju da brzo pronađu i isprave probleme kada se pojave – razne stavke rada i dalje ne uspevaju da donesu rezultate i ostaju blokirane. A ko je neposredno odgovoran za taj problem? (Starešine i delatnici.) Zbog toga je veoma važno da starešine i delatnici rade stvaran posao, a takođe je veoma važno da otkriju probleme dok rade stvaran posao. Ponekad

će starešine i delatnici otkriti probleme, ali neće znati kako da ih reše, no ipak će biti u stanju da ih brzo prijave Višnjem i da od Njega traže rešenja, što je još važnije. Mnoge starešine i delatnici misle: „Mi imamo svoje načine rada. Višnji samo treba da nam kaže načela i sami ćemo obaviti preostali stvaran posao. Ako naiđemo na bilo kakve teškoće, dovoljno je da samo razgovaramo u zajedništvu i molimo se zajedno na nižem nivou." Što se tiče sposobnosti za rešavanje problema, ili da li su njihova rešenja temeljna ili efikasna, niko od njih ne brine i ne pita o tim stvarima. To je vrsta neodgovornog stava koji gaje kada rade, a to na kraju znači da sve stavke rada u crkvi ne mogu nesmetano da napreduju i da sadrže ozbiljne probleme koji se ne rešavaju. Uzrok tome je isuviše loš kov starešina i delatnika ili to što ne preuzimaju odgovornost i ne obavljaju stvaran posao.

Detaljna analiza nekoliko tipova lažnih starešina na osnovu osme odgovornosti

I. Lažne starešine koje su pseudo-duhovne

Prošli put smo razgovarali o tome šta su pometnje i teškoće i definisali određene probleme koji moraju brzo da se prijave i za koje brzo moraju da se traže rešenja. Postoje dve glavne vrste problema. Jedna su problemi u radu oko kojih ljudi nisu sigurni ili ne mogu da ih prozru. Kada je reč o takvim problemima, ljudima je veoma teško da shvate načela. Iako mogu da razumeju načela u doktrinarnom smislu, oni ne znaju kako da ih primenjuju. Ti problemi su vezani za pometnje. Druga vrsta su stvarne teškoće i problemi koje ljudi ne umeju da reše. Ta vrsta je nešto ozbiljnija u poređenju s pometnjama; to su problemi o kojima bi starešine i delatnici takođe trebalo da izveštavaju i da traže rešenja. Prošli put smo uglavnom razgovarali u zajedništvu da je odgovornost starešina i delatnika da izveštavaju i traže kako da reše probleme na koje se nailazi u radu i razgovarali smo iz pozitivne perspektive o određenim stvarima koje starešine i delatnici treba da rade i na koje treba da obrate pažnju. Danas ćemo detaljno analizirati koja ispoljavanja poseduju lažne starešine u vezi sa osmom stavkom i da li oni rade ono što starešine treba da rade i da li ispunjavaju obaveze koje starešine treba da ispune. Kada je reč o rešavanju problema na koje se nailazi u poslu, lažne starešine svakako nisu kompetentne u tom pogledu; ne uspevaju da obave taj aspekt posla i ne uspevaju da ispune tu odgovornost. Postoji vrsta lažnog starešine koja gaji sledeću predstavu kada radi: „Ne upuštam se u te formalnosti kada radim, niti obraćam pažnju na bilo šta poput znanja, učenja, veština ili dogmi. Samo se trudim da na okupljanjima jasno zastupam istinu Božjih reči i to je dovoljno. Svake nedelje održavam dva okupljanja za male grupe, svake dve nedelje održavam jedno okupljanje za starešine i delatnike, a svakog meseca održavam veliko okupljanje za svu braću i sestre. Dovoljno je da dobro organizujem sva ta okupljanja." To je njihova osnova i način obavljanja posla. Takva vrsta starešine i delatnika se neprestano usavršava u propovedanju i oni ulažu mnogo truda u opremanje rečima i doktrinama – za svako okupljanje pripremaju skice, sadržaj, primere i istine koje

će podeliti u zajedništvu, a takođe pripremaju i neke planove za rešavanje stanja i problema određenih ljudi. Oni misle da kao starešina ili delatnik samo treba dobro da propovedaju i da su time ispunili svoje odgovornosti. Oni misle da ne moraju da se bave drugim stvarima, na primer, da li je način na koji se propoveda jevanđelje prikladan ili ne, ili kako se raspoređuje crkveno osoblje, ili da li je osoblje koje obavlja različite vrste stručnih poslova kompetentno i u skladu sa merilima – oni veruju da je dovoljno samo pustiti nadzornike da se bave tim stvarima. Stoga, gde god da ta vrsta osobe ide, okupljanja i propovedanje su joj u središtu pažnje i bez obzira na to kakvo se okupljanje održava, ona uvek drži propoved. Spolja gledano, ona vodi ljude u čitanju Božjih reči i u učenju da pevaju himne, a povremeno govori o crkvenom poslu. Ta vrsta osobe zna za probleme o kojima se često govori u zajedništvu, kao na primer koja od Božjih reči treba da se koristi za poređenje sa problemima sa kojima se susreću različite vrste ljudi, kao i zašto ljudi osećaju slabost i koja su se stanja javila u njima i koje istine Božjih reči treba da se koriste za rešavanje tih stvari. Ukratko, njihove propovedi i zajedništva dotiču se mnogih aspekata istine i primene; neki se odnose na orezivanje, neki se odnose na kušnje i oplemenjivanje, neki se odnose na molitveno čitanje Božjih reči, neki se odnose na to kako da se dožive sud i grdnja, i tako dalje – oni mogu malo da razgovaraju u zajedništvu o različitim aspektima istine. Kada se sretnu sa novim vernicima, drže propovedi za nove vernike, a kada se sretnu sa ljudima koji veruju u Boga dugi niz godina, mogu da drže neke propovedi o život-ulasku. Ali kada je u pitanju posao koji uključuje bilo koju stručnu veštinu, oni se nikada ne raspituju o njemu, niti proučavaju bilo šta u vezi s njim, a još manje prate, učestvuju ili se bave bilo kojom stavkom rada kako bi rešili probleme. U njihovim očima, oni obavljaju posao propovedanjem, čitanjem Božjih reči i učenjem himni i to su odgovornosti starešina i delatnika; osim toga, svi drugi poslovi su nevažni, to su tuđa posla i nemaju nikakve veze s njima i sve dokle god mogu dobro da propovedaju, mogu mirno da odmaraju. Šta znači „mirno odmarati”? To znači da je završetak okupljanja isto što i završetak posla, a kada je vreme za odmor, oni se odmaraju. Bez obzira na to kakvi se problemi javljaju u radu crkve, oni ih ignorišu, a kada ih ljudi traže da reše problem, veoma ih je teško pronaći. Bez obzira na to koliko ima posla, oni moraju da dremnu popodne i da uživaju u udobnosti dok drugi ljudi mogu da trpe patnju i da plate ceh. Oni misle: „Propoved je gotova, okupljanje je završeno i rekao sam sve što je trebalo da vam kažem. Šta još hoćete da vam kažem? Moj posao je gotov. Ostalo je vaš posao. Preneo sam vam Božje reči, zato samo postupajte u skladu s načelima. Što se tiče bilo kakvih problema koji iskrsnu, to je vaša stvar i nema nikakve veze sa mnom. Vi treba da idete pred Boga i da se molite, okupljate se i razgovarate u zajedništvu da biste rešili probleme. Nemojte mene da tražite.” Kada se skup završi, oni nikada ne pitaju da li neko ima neko pitanje, nikada ne žele da rešavaju probleme, a još manje su ikada u stanju da otkriju problem. Nakon okupljanja smatraju da je njihov posao završen i uvek u isto vreme spavaju, jedu i idu na rekreaciju. Zar to nisu lažne starešine koje uopšte ne rade stvaran posao? (Jesu.)

Ima starešina ili delatnika koje posle pola godine na tom položaju većina braće i sestara nije u mogućnosti da vidi, već ih viđaju samo oni koji su im bliski, koji mogu često da ih viđaju. Često ih čuju kako drže propovedi na internetu, ali kada postoji problem, starešina ili delatnik ga ne rešava. Neka braća i sestre u svojim dužnostima nailaze na poteškoće koje ne znaju kako da reše i to im ne da mira, a kada krenu da traže svog starešinu, ne mogu da ga nađu. Može li takav starešina dobro da obavlja posao? Braća i sestre nemaju pojma šta je to što njihovog starešinu toliko zaokuplja iz dana u dan, dok veliki broj nagomilanih problema i teškoća stoji i ne znaju kada će njihov starešina doći da ih reši. Svi se s nestrpljenjem raduju dolasku starešine da pomogne, a ipak, koliko god dugo da čekaju, starešina se nikada ne pojavi. Takve starešine i delatnici su prilično neuhvatljivi i dobro se skrivaju! Lepo propovedaju, a nakon održane propovedi se doteraju i ne rade ništa, krijući se negde gde mogu da uživaju u udobnosti. I pored svega toga, oni i dalje misle da rade veoma dobro i valjano. Misle da ne zabušavaju, da su održali svoje propovedi, da su održali svoja okupljanja, da su rekli sve što je trebalo da kažu i da su objasnili sve što je trebalo da objasne. Nikada ne žele da dublje sarađuju sa braćom i sestrama kako bi pratili rad i učestvovali u njemu, kako bi im pomogli sprovođenjem provere i kako bi im pomogli da se hitno pozabave i reše probleme. Ako naiđu na problem koji ne mogu da reše, ne znaju ni da ga prijave Višnjem, niti da traže rešenje od Višnjeg. Takođe im ne pada na pamet sledeće: „Mogu li braća i sestre da se drže načela nakon što su ih čuli u zajedništvu? A kada ponovo naiđu na teškoće i pometnje u radu, da li će biti u stanju da se drže istine i da rešavaju stvari u skladu s načelima? Pored toga, ko ima pozitivnu ulogu u radu? A koji ljudi imaju negativnu ulogu? I da li postoje ljudi koji izazivaju prekide i ometanja, ili neko ko upropaštava stvari, ili neki besmisleni ljudi koji uvek imaju loše ideje? Kako je posao napredovao u poslednje vreme?” Niko od njih se ne bavi takvim pitanjima niti se raspituje o njima. Takvi ljudi na površini izgledaju kao da rade – drže propovedi, održavaju skupove, pripremaju nacrte i skice propovedi, pa čak i pišu izveštaje o radu. Neke starešine takođe često pišu propovedi o svojim životnim iskustvima; ne izlaze iz svojih soba i pišu tri ili pet dana bez prestanka i čak im je potreban neko da im posebno sipa vodu i donosi hranu i niko drugi ne može da ih vidi. Ako kažeš da ne rade stvaran posao, osećaju da im je naneta nepravda: „Kako to da ne radim stvaran posao? Živim sa braćom i sestrama i stalno održavam okupljanja i držim propovedi. Propovedam dok mi se usta ne osuše, a ponekad čak i ostajem budan do kasno.” Spolja se čini da su zaista zauzeti i da nisu besposleni – drže mnogo propovedi i ulažu mnogo truda u govor i pisanje, redovno prenose poruke i pisma i prenose načela koja Višnji zahteva, a takođe ozbiljno i strpljivo razgovaraju u zajedništvu i ističu sadržaj tokom okupljanja – zaista mnogo govore, ali nikada ne učestvuju u konkretnom poslu, nikada ne isprate posao i nikada se ne suočavaju sa bilo kakvim problemima zajedno sa braćom i sestrama. Ako ih pitate kako napreduje ta i ta stavka rada ili kakvi su rezultati rada, oni ne znaju i prvo moraju da pitaju nekoga. Ako ih pitaš da li su problemi od prošlog puta rešeni, kažu da su održali

okupljanje i da su razgovarali u zajedništvu o načelima. Pretpostavimo da ih onda pitaš: „Da li su braća i sestre zaista razumeli tvoju besedu o istina-načelima? Da li je i dalje moguće da zalutaju? Ko među njima ima donekle bolje razumevanje načela, ko ima bolje stručne veštine, a ko ima bolji kov i vredi ga gajiti?" Oni ne znaju da odgovore ni na jedno od tih pitanja; ne znaju ništa o tome. Kad god ih pitate kako ide posao, kažu: „Ja sam u zajedništvu govorio o načelima, upravo sam završio jedno okupljanje i upravo sam ih orezao. Oni su izrazili svoju posvećenost i imaju rešenost da dobro obave ovaj posao." Ali kada se radi o daljem napredovanju posla, oni nemaju pojma. Mogu li se smatrati starešinama i delatnicima koji su u skladu s merilom? (Ne.) Način na koji ta vrsta starešina i delatnika funkcioniše je da samo čita Božje reči i propoveda neke reči i doktrine ljudima, ali ne obraća pažnju na rešavanje stvarnih problema i još više se plaši da ih prijavi Višnjem i da traži rešenja od Njega – veoma se plaši da će Višnji saznati kakvo je njeno stvarno stanje. Kakva je priroda takvih postupaka? Kakvi su oni ljudi po svojoj suštini? Da budemo precizni, takvi ljudi su tipični fariseji. Fariseji se manifestuju na sledeći način: oni se bave dostojanstvenim spoljašnjim aktivnostima, govore i ponašaju se elegantno, sve svoje reči i postupke zasnivaju na Bibliji, a kada se sretnu i razgovaraju sa ljudima, deklamuju reči iz Biblije i znaju napamet mnoge biblijske stihove. Lažne starešine su isto što i fariseji – spolja ne možeš da im nađeš nikakvu manu, a i izgledaju vrlo duhovno. Ne možete da primetite nikakve probleme kod njih na osnovu onoga što govore, kako postupaju i kako se ponašaju, ali oni nisu u stanju da reše mnoge probleme koji postoje u radu crkve. Pa šta onda znači ono „duhovno"? U strogom smislu, to je pseudo-duhovnost. Takvi pseudo-duhovni ljudi su svakog dana vrlo zauzeti, lepršaju od jedne do druge velike ili male grupe, propovedaju Božje reči gde god da se nađu. Spolja izgledaju kao da vole Božje reči više od bilo koga drugog, da se više trude oko Božjih reči od bilo koga drugog, da bolje poznaju Božje reči od bilo koga drugog i mogu napamet da izgovore broj stranice bilo kojeg važnog odlomka Božjih reči. Ako neko naiđe na problem, oni im daju broj stranice odlomka Božjih reči koji ima veze s tim i kažu im da ga pročitaju. Spolja se čini da uzimaju Božje reči kao svoj kriterijum u svemu, da svedoče o Božjim rečima kada ih nešto zadesi i čini se da s njima nema nikakvih problema. Ali kada pažljivo pogledaš posao koji obavljaju, da li su u stanju da otkriju i reše probleme dok propovedaju ove reči i doktrine? Ako kroz zajedništvo o istini nađu problem koji ranije nije bio otkriven u nekoj stavci rada i reše probleme koje drugi nisu mogli, onda to pokazuje da shvataju Božje reči i da jasno besede u zajedništvu o istini. Pseudo-duhovni ljudi su potpuna suprotnost tome. Oni uče Božje reči napamet i svuda ih propovedaju, a njihovi umovi i srca su ispunjeni Božjim rečima. Međutim, bez obzira na to da li se u poslu pojavi veliki ili mali problem, oni to ne mogu da vide, niti da otkriju. Na kraju okupljanja se najviše plaše da neko ne spomene pravi problem i zatraži od njih da ga reše i zato odlaze čim se okupljanja završe, misleći: „Ako mi neko postavi pitanje, a ja ne uspem da odgovorim na njega, onda će to biti vrlo mučno i neprijatno!" To je njihov pravi rast i pravo stanje.

Razmislite o tome koje su starešine i delatnici u vašem okruženju dobri u razgovoru o istini koji pomaže u rešavanju problema i u stanju su da se uklope sa braćom i sestrama i da rade zajedno sa njima kada obavljaju svoje dužnosti – te starešine i delatnici su u stanju da ispune svoje odgovornosti. Razmislite o tome koje su starešine i delatnici u vašem okruženju dobri u otkrivanju i rešavanju problema, a najviše se usredsređuju na stvaran posao i ostvaruju najviše rezultata u svom radu – takve starešine i delatnici su odani ljudi koji su veoma odgovorni i savesni. Nasuprot tome, ako je starešina odličan u propovedanju reči i doktrina i propoveda na logičan i organizovan način, sa središnjom tačkom i sadržajem i na struktuiran način i ljudi su oduševljeni njegovim propovedima, ali uvek izbegava braću i sestre, uvek se plaši da će braća i sestre postavljati pitanja i plaši se da rešava i da se nosi s problemima zajedno sa braćom i sestrama, onda je taj starešina pseudo-duhovan i lažni je starešina. Koja vrsta ljudi su starešine i nadzornici u vašem okruženju? Da li oni obično, osim što prisustvuju okupljanjima i drže propovedi, prate i učestvuju u radu, da li su u stanju da često otkrivaju i rešavaju probleme u radu, ili naprosto nestanu nakon što se pojave na okupljanju? Lažne pseudo-duhovne starešine se uvek plaše da neće imati o čemu da propovedaju i da nemaju šta da kažu kada upoznaju braću i sestre, tako da uče napamet Božje reči i kako da drže propovedi iz svojih soba. Smatraju da je propovedanje nešto što može da se nauči i nešto što može da se postigne učenjem napamet, kao što je sticanje znanja ili studiranje i da moraju da otelotvore duh neumornog i mukotrpnog učenja. Zar to shvatanje koje lažne starešine gaje nije iskrivljeno? (Jeste.) Takvi ljudi propovedaju doktrine sa svog visokog položaja i bave se nekim nevažnim stvarima, a onda misle da time obavljaju posao starešine. Oni nikada ne idu na radno mesto da usmeravaju posao ili da rešavaju probleme, već umesto toga često sede u svojim sobama, „krijući se da bi se usredsredili na sopstveno uzdizanje”, opremajući se Božjim rečima – da li je to neophodno? U kojim okolnostima starešine i delatnici mogu privremeno da stave crkveni rad i braću i sestre na stranu i da se opreme istinom? Kada nema mnogo posla i kada su rešeni svi problemi koje je trebalo rešiti i kada su objašnjena sva pitanja koja zahtevaju pažnju i načela koja treba objasniti i kada braća i sestre nemaju nikakva pitanja niti poteškoća i kada niko ne izaziva ometanja i prekide i posao može nesmetano da se odvija i kada nema više prepreka, tada starešine i delatnici mogu da čitaju Božje reči i da se opremaju istinom – samo to je bavljenje stvarnim poslom. Lažne starešine ne rade tako; oni se uvek usredsređuju na stavljanje sebe u središte pažnje i samo rade neki veoma vidljiv posao koji drugi mogu da vide, da bi se pokazali. Ako uspeju da rasvetle nešto novo kada čitaju Božje reči ili slušaju propoved, oni osećaju da su nešto zadobili, da imaju istina-stvarnost, i onda žurno traže priliku da propovedaju drugima. Oni propovedaju doktrine na sistematičan, logičan i dobro organizovan način, sa centralnom tačkom i sadržajem i na način koji je moćniji i dublji od govora poznate ličnosti ili od akademskog predavanja i prilično su zadovoljni time. A ipak razmišljaju: „Šta ću propovedati sledeći put kada završim ovu propoved? Ja nemam ništa drugo.” I tako oni

žure i „kriju se da bi se usredsredili na sopstveno uzdizanje”, ponovo tražeći duboke doktrine. Oni nikada ne mogu da se vide tamo gde se obavlja crkveni posao, a kada ljudi imaju poteškoća i čekaju da se one reše, od lažnih starešina nema ni traga ni glasa. Zar se lažne starešine ne osećaju nesigurno i nelagodno? Oni ne mogu da reše stvarne probleme, a ipak i dalje žele da drže uzvišene propovedi kako bi se pokazali. Ti ljudi ne znaju za stid.

Sve lažne starešine mogu da propovedaju reči i doktrine, svi su oni pseudo-duhovni, ne mogu da rade bilo kakav stvaran posao i ne shvataju istinu uprkos tome što veruju u Boga dugi niz godina, te se može reći da nemaju duhovno razumevanje. Oni misle da biti crkveni starešina znači da samo treba da propovedaju neke reči i doktrine, da uzvikuju neke parole i da ljudima malo objasne Božje reči, pa će oni da shvate istinu. Oni ne znaju šta znači raditi, ne znaju koje su tačno odgovornosti starešina i delatnika i ne znaju zašto tačno Božja kuća bira nekoga da bude starešina ili delatnik, niti koji tačno problemi treba time da se reše. Dakle, ma koliko se u Božjoj kući razgovaralo u zajedništvu o tome da starešine i delatnici moraju da prate, ispituju i nadgledaju rad, da moraju odmah da otkriju i reše probleme u radu, i tako dalje, oni ne prihvataju i ne razumeju ništa od toga. Oni nisu u stanju da dostignu, niti da ostvare zahteve koje Božja kuća ima prema starešinama i delatnicima i ne mogu da shvate probleme vezane za stručne veštine koje obavljanje dužnosti podrazumeva, kao ni pitanje načela za izbor nadzornika i tome slično, a čak i ako znaju za te probleme, oni i dalje nisu u stanju da se nose s njima. Zato pod vođstvom takvih lažnih starešina ne mogu da se razreše svi problemi koji se javljaju u radu crkve. Ne samo da bez rešenja dugo ostaju problemi vezani za stručne veštine sa kojima se Božji izabrani narod susreće prilikom obavljanja svojih dužnosti, već bez rešenja dugo ostaju i teškoće u život-ulasku Božjeg izabranog naroda, a kada neke starešine i delatnici ili nadzornici različitih stavki rada nisu u stanju da obavljaju stvaran posao, oni se ne otpuštaju odmah, niti se njihove dužnosti odmah prilagođavaju, i tako dalje. Nijedan od tih problema se ne rešava brzo, a samim tim se i efikasnost raznih stavki rada u crkvi stalno smanjuje, dok efikasnost rada postaje sve slabija i slabija. Što se tiče osoblja, oni koji su donekle nadareni i vešti na rečima postaju starešine i delatnici, dok se ne unapređuju i ne gaje oni koji vole istinu, koji mogu veoma marljivo i neumorno da rade, a da se pritom nikada ne pobune; takvi ljudi se tretiraju kao službenici, a razni tehnički kadrovi koji imaju određene sposobnosti ne koriste se razumno. Pritom, neki ljudi koji iskreno obavljaju svoju dužnost ne dobijaju životnu opskrbu i tako tonu u negativnost i slabost. Štaviše, ma koliko zla antihristi i zli ljudi počinili, lažne starešine se prave kao da ništa ne vide. Ako neko razotkrije zlu osobu ili antihrista, lažne starešine će im čak reći da se prema toj osobi odnose s ljubavlju i da im daju priliku da se pokaju. Time dozvoljavaju zlim ljudima i antihristima da čine zlo i da izazivaju ometanje u crkvi, što zadugo odlaže uklanjanje i proterivanje tih zlih ljudi, bezvernika i antihrista, te oni nastavljaju da čine zlo u crkvi i da ometaju njen rad. Lažne starešine nisu u stanju da se bave i da reše bilo koji od ovih problema; nisu sposobne

da se pravično odnose prema ljudima, niti da urede posao na razuman način, već se ponašaju bezobzirno i stalno obavljaju neke beskorisne poslove, što dovodi do toga da izazovu nered i haos u radu crkve. Ma koliko se u Božjoj kući razgovaralo u zajedništvu o istini i ma koliko se isticala načela kojih se treba pridržavati prilikom obavljanja crkvenog posla – ograničavajući one koji treba da budu ograničeni i uklanjajući one koji treba da budu uklonjeni, a koji spadaju u razne vrste zlotvora i nevernika i unapređujući i gajeći ljude sa dobrim kovom i sposobnošću razumevanja i ljude koji mogu da streme ka istini, koji treba da budu unapređeni i gajeni – iako se o tim stvarima nebrojeno puta razgovaralo u zajedništvu, lažne starešine to ne shvataju, niti mogu to da sagledaju i samo se uporno i čvrsto drže svojih pseudo-duhovnih stavova i pristupa „punih ljubavi". Lažne starešine veruju da pod njihovim ozbiljnim i strpljivim uputstvima, sve vrste ljudi obavljaju svoje uloge na uredan način, bez haosa i svi imaju dosta vere, spremni su da obave svoje dužnosti, ne plaše se odlaska u zatvor ni suočavanja s opasnošću i svaka osoba ima odlučnost da izdrži patnju i ne želi da bude Juda. Smatraju da dobra atmosfera u crkvenom životu znači da su dobro obavili posao. Bez obzira na to da li se u crkvi javljaju slučajevi zlih ljudi koji izazivaju ometanje ili bezvernika koji šire jeresi i zablude, oni ne vide te stvari kao problematične i ne osećaju potrebu da ih rešavaju. Kada se desi da osoba kojoj su poverili posao postupa nesmotreno na osnovu sopstvene volje i ometa rad na jevanđelju, lažne starešine su još više slepe. Kažu: „Objasnio sam im načela rada koja je trebalo da objasnim i više puta sam im ponovio šta treba da rade. Ako iskrsnu bilo kakvi problemi, to nema nikakve veze sa mnom." Međutim, oni ne znaju da li je ta osoba prava osoba, ne brinu o tome i ne znaju da li ono što su rekli kada su toj osobi objašnjavali i govorili šta treba da radi može da ima pozitivne rezultate, niti kakve će posledice imati. Kad god lažne starešine održavaju okupljanje, iz njih izvire beskrajna reka reči i doktrina, ali se ispostavlja da nisu u stanju da reše bilo kakve probleme. Pa ipak, oni i dalje veruju da odlično rade svoj posao i dalje su zadovoljni sobom i misle da su fantastični. U stvari, reči i doktrine koje izgovaraju mogu samo da obmanu te smetene, glupe i budalaste ljude, koji su neznalice lošeg kova. Kada takvi ljudi čuju te reči, oni su zbunjeni i veruju da je ono što su lažne starešine rekle toliko ispravno, da ništa što su rekli nije pogrešno. Lažne starešine mogu da zadovolje samo te zbunjene ljude i u osnovi su nesposobni da reše stvarne probleme. Naravno, lažne starešine su još manje sposobne da se nose s problemima vezanim za stručne veštine i znanja – oni su potpuno nemoćni kada je reč o tim stvarima. Uzmite, na primer, rad Božje kuće na izradi tekstova. To je posao koji zadaje najviše glavobolje lažnim starešinama. Ne mogu tačno da odrede koji ljudi imaju duhovno razumevanje, dobar kov i koji su pogodni da obavljaju rad na izradi tekstova; smatraju da svako ko nosi naočare i ko je završio fakultet ima dobar kov i duhovno razumevanje, pa urede da ti ljudi to rade, govoreći im: „Svi ste talentovani da obavljate rad na izradi tekstova. Ne razumem se u taj posao, tako da sve počiva na vašim plećima. Božja kuća ne zahteva ništa drugo od vas, samo da upotrebite svu svoju sposobnost, da ništa ne čuvate za sebe i da date

doprinos svim svojim znanjem. Morate da znate da treba da budete zahvalni i da zahvalite Bogu što vas je uzdigao." Pošto lažne starešine izgovore gomilu jalovih i površnih reči, oni osećaju da je posao uređen i da su time uradili sve što je trebalo da urade. Oni ne znaju da li su ljudi koje su našli za taj posao pogodni ili ne, niti znaju koji su stručni nedostaci tih ljudi, niti kako treba da ih nadoknade. Oni ne znaju kako da sagledaju i razaznaju ljude, ne razumeju stručne probleme, niti se razumeju u pisanje – oni su potpuno neupućeni u te stvari. Kažu da ne razumeju niti shvataju te stvari, ali u svojim srcima misle: „Zar vi niste samo malo obrazovaniji i stručniji od mene? Iako ne mogu da vas vodim u ovom delu, ja sam duhovniji od vas, bolje držim propovedi od vas i bolje razumem Božje reči od vas. Ja sam taj koji vas vodi, ja sam vaš nadređeni. Moram da budem zadužen za vas, a vi morate da radite ono što vam kažem." Lažne starešine sebe smatraju superiornim, ali ne mogu da daju nikakve suvisle predloge u vezi sa bilo kakvim radom vezanim za stručne veštine i nisu u stanju ni da daju bilo kakve smernice. U najboljem slučaju, oni mogu dobro da rasporede osoblje; ne mogu da rade bilo koji od poslova koji potom slede. Oni ne pokušavaju da steknu stručno znanje i ne prate rad. Sve lažne vođe su pseudo-duhovne; sve što mogu da urade jeste da propovedaju neke reči i doktrine i onda misle da shvataju istinu i da se stalno pokazuju pred Božjim izabranim narodom. Na svakom okupljanju propovedaju po nekoliko sati, a ipak se ispostavi da uopšte ne mogu da reše probleme. Oni su potpuno neuki kada su u pitanju problemi vezani za stručna znanja o dužnostima ljudi; oni su očigledno laici, ali se pretvaraju da su duhovni, usmeravajući posao profesionalaca – kako mogu na ovakav način da dobro obavljaju posao? To što lažne starešine ne pokušavaju da savladaju stručno znanje i što nisu u stanju da rade bilo kakav stvaran posao gadi se ljudima, a povrh toga se pretvaraju da su duhovni ljudi i razmeću se svojim duhovnim izjavama, što je veoma nerazumno! To se ne razlikuje od fariseja. Farisejima je najviše nedostajalo razuma u tome što ih je Bog prezirao, a ipak su bili potpuno nesvesni toga i ipak su sebe smatrali prilično dobrim i veoma duhovnim. Lažnim starešinama nedostaje samosvest; oni očigledno ne mogu da rade nikakav stvaran posao, a ipak se pretvaraju da su duhovni ljudi, postaju licemerni fariseji. Oni su upravo oni koje Bog s gnušanjem odbacuje i eliminiše.

Koja je glavna osobina lažnih starešina koji se predstavljaju kao duhovni ljudi? To da su dobri u držanju propovedi. Te „propovedi" nisu istinite propovedi. To nisu propovedi koje govore o istini, niti su propovedi koje poseduju istina-stvarnost. Namesto toga, te propovedi su sazdane od reči i doktrina; to su pseudo-duhovne propovedi, propovedi fariseja. Lažne starešine su veoma marljive kada se radi o rečima i frazama Božjih reči, posvećuju posebnu pažnju propovedanju reči i doktrina, a ipak nikada ne traže istinu u Božjim rečima i nikada ne razmišljaju o tome kako treba da uđu u istina-stvarnost. Oni se zadovoljavaju samo time da mogu da propovedaju reči i doktrine; kada završe s jasnim i logičnim propovedanjem doktrine, oni misle da je to dovoljno dobro i da poseduju istina-stvarnost, da mogu da stanu pred druge i da se šepure i da drže lekcije ljudima sa

visine svog položaja. Na površini, ono što oni kažu i rade deluje kao da ima veze s istinom, ne čini se da oni izazivaju prekide niti ometanja, niti izgleda da zagovaraju pogrešne izreke ili podstiču pogrešnu primenu. Pa ipak, ima tu jedan problem, a to je da ne mogu da ponesu nijedan stvaran posao, niti da ispune i najmanji deo svoje odgovornosti, što konačno dovodi do toga da ne mogu da otkriju nikakve probleme u radu. Način na koji oni rade je kao kad slepac opipava svoj put: oni se uvek ravnaju po sopstvenim osećanjima i zamislima da na pitanja slepo primenjuju propise, potpuno su nesposobni da jasno vide suštinu problema, a ipak i dalje pričaju koješta o njima – oni uopšte ne mogu da reše stvarne probleme. Kada bi lažni starešina zaista shvatao istinu, spontano bi mogao da otkrije probleme i da traži istinu da bi ih rešio. Ali lažne starešine očigledno ne shvataju istinu, mada se pretvaraju da su duhovni ljudi, smatraju da su sposobni da obavljaju crkveni posao, beskrupulozno se usuđujući da uživaju u blagodatima svog statusa. Zar to nije odvratno? Oni misle da poseduju pravu veštinu – veštinu propovedanja. Ipak, oni naprosto ne mogu da rade stvaran posao. Reči i doktrine koje lažne starešine znaju i propovedaju ne mogu im pomoći da dobro rade svoj posao, niti im mogu pomoći da otkriju probleme u radu, a još manje im mogu pomoći da reše sve probleme s kojima se suočavaju. Nakon što su obavljali posao izvesno vreme, još uvek nisu u stanju da pruže bilo kakvo iskustveno svedočenje. Da li je takav starešina ili delatnik u skladu s merilima? Sasvim je očigledno da nije. A kako treba postupati s lažnim starešinama koji nisu u skladu s merilima? Ne samo da treba da budu otpušteni i eliminisani, već ako se ne pokaju, onda ne mogu ponovo da budu izabrani za starešinu ili delatnika kada se održavaju izbori. Ako neko izabere lažnog starešinu ili lažnog delatnika koji je eliminisan, on svesno ometa i šteti radu crkve i to pokazuje da je taj koji je glasao za nekog od njih obožavalac i sledbenik tog lažnog starešine, a ne neko ko zaista veruje u Boga. Da li ste ikada izabrali pseudo-duhovnog lažnog starešinu? (Jesmo.) Pretpostavljam da ste izabrali više njih. Vi mislite da je svako ko mnogo godina veruje u Boga, ko je čitao mnogo Božjih reči i slušao mnogo propovedi, ko ima bogato iskustvo u propovedanju i radu, ko može da propoveda satima, sigurno sposoban za obavljanje posla. Kasnije, nakon što ste ga izabrali za starešinu, otkrivate ozbiljan problem: braća i sestre nikada ne mogu da ga vide i nikada ne mogu da ga nađu kada iskrsne neki problem. Niko ne zna gde se krije, a negde se krije i neće da dozvoli da ga neko ometa. To je problem. Uvek se igra žmurke u kritičnim trenucima za posao i braća i sestre nikada ne mogu da ga nađu kada im je potreban za rešavanje problema – zar tako ne zanemaruje svoje prave dužnosti? Zašto se neki ljudi ne usuđuju da se suoče sa braćom i sestrama kada postanu starešine? Zašto ih nigde nema? Šta ih tačno zaokuplja? Zašto ne rešavaju stvarne probleme? Čime god da se bave, u jedno možete biti sigurni: ako se neko vreme ne bave pravim poslom, oni su lažne starešine; treba ih brzo otpustiti i izabrati nekog drugog. Da li biste u budućnosti izabrali takvu vrstu lažnog starešine? (Ne.) Zašto ne? Šta mislite da može da bude posledica ako za svog vodiča izaberete slepog čoveka? Taj čovek je i sam slep, pa da li može da usmeri druge na

pravi put? Baš kao što Božje reči kažu u Bibliji: „Ako slepac vodi slepoga, obojica će pasti u jamu” (Matej 15:14). Slepac hoda bez pravca ili cilja; kako može da vodi druge? Ako neko izabere slepca za svog vodiča, onda je on još više slep. Među nevernicima postoji izreka: „Pitati slepca da ti pokaže put”. Izbor lažnog starešine da služi kao crkveni starešina je isto kao da slepca pitate da vam pokaže put. To je besmisleno, zar ne? Svi koji glasaju za lažnog starešinu su slepci koji biraju slepca i niko od njih ne shvata istinu.

Kada neki ljudi izaberu pseudo-duhovnu osobu za starešinu, osećaju se vrlo srećno i misle: „Sada imamo sjajnog starešinu. Propovedi našeg starešine su odlične. On propoveda na veoma logičan i organizovan način i njegove propovedi imaju mnogo smisla.” Neki ljudi kojima nedostaje razboritosti ganu se do suza, osećaju veliku vezanost za tog starešinu i čak ne žele da idu da obavljaju svoje dužnosti. Oni sasvim jasno razumeju stvari kada slušaju besedu u zajedništvu, ali kada otkriju probleme dok obavljaju svoju dužnost, ne znaju kako da ih reše i zbune se, misleći: „Kada slušam starešinu kako besedi, čini mi se da sam sve shvatio, ali zašto onda ne mogu da rešim teškoće s kojima se susrećem u poslu?” U čemu je tu problem? Sve što ovakav lažni starešina propoveda su reči i doktrine, prazne fraze, parole i besmislice. Ono što propoveda ne rešava tvoje stvarne probleme; prevario te je. Hrani te iluzijama, izgovara nekoliko parola da bi ti pogrešno poverovao da su problemi rešeni, a u stvari ne besedi o istina-načelima koja imaju veze s tvojim problemima. Kako problemi mogu da se reše ako se o njima razgovara u zajedništvu na taj način? Doktrine koje propoveda nemaju nikakve veze sa stvarnim pitanjima; on samo izbegava suštinu svih problema i govori o teorijama na isprazan način. On propoveda samo reči i doktrine i duhovne teorije. On nema pojma šta je istina-stvarnost, a kada se pojave problemi, zbuni se. Propovedi koje drži ne mogu da reše stvarne probleme, one su samo neka vrsta teorije, neka vrsta znanja i doktrine. Takva vrsta lažnog starešine propoveda Božje reči i istinu kao da su to nekakve reči, doktrine i parole. On izbegava sve stvarne probleme i propoveda samo reči koje su isprazne i nepraktične. A šta će biti na kraju? Bez obzira na to koliko dugo propoveda, najviše što njegove propovedi mogu da postignu jeste da ohrabre i podstaknu ljude, da im uliju elan i izazovu nalet energije u njima, ali ne mogu da reše nijedno drugo pitanje. Istina nije odvojena od stvarnosti, već je vezana za stvarnost i sa svim vrstama pitanja koja stvarno postoje. Dakle, da li ćete sada moći da razaznate pseudo-duhovne lažne starešine kada ih sledeći put sretnete? Ako ne, onda kada želite da glasate za nekoga da bude starešina, prvo tražite od njega da reši nekoliko problema. Ako ih reši u skladu s načelima i ako postiže prilično dobre rezultate i rešava pitanja koristeći istina-stvarnost, onda možete da glasate za njega; ako izbegava i ne govori o suštini problema i stvarnoj situaciji i može samo da propoveda doktrinu na isprazan način, da uzvikuje parole i da se drži propisa, onda ne možete da glasate za tu osobu. Zašto ne možete da glasate za tu osobu? (Zato što nije u stanju da reši stvarne probleme.) A kakva osoba nije u stanju da reši stvarne probleme? Osoba koja može samo da propoveda reči i doktrine – ona je licemerni, pseudo-duhovni farisej. Ona ne

poseduje kov neophodan da bi shvatila istinu, nema sposobnost da rešava probleme, ne može da reši probleme, pa ako je izabereš da bude starešina, onda će najverovatnije postati lažni starešina. Neće biti sposobna da obavlja posao starešine, niti da ispunjava odgovornosti starešine. Dakle, zar joj ne bi naudio ako bi glasao za nju? Neki ljudi kažu: „Kako to može da joj šteti? Želimo joj dobro kada glasamo za nju. Ima kakav-takav kov, a ako je izaberemo, zar onda nećemo imati nekoga ko može da preuzme odgovornost za posao?" Naravno, dobro je da neko preuzme odgovornost, ali takva osoba nije u stanju da preuzme odgovornost. Sve što može da uradi je da isprazno teoretiše, da ne uzima u obzir stvarnu situaciju i da ne bude ni od kakve pomoći kada je u pitanju rešavanje problema; zar joj glasanjem za nju ne dajete priliku da čini zlo? Zar je ne terate da ide putem lažnog starešine? Zato takve ljude ne smete da birate za starešine.

Da li ste u stanju da razaberete ko od ljudi u vašem okruženju – od onih s kojima ste često u kontaktu i koje dobro poznajete – ume samo jalovo da govori o doktrinama i nije u stanju da reši stvarne probleme? Ko uvek propoveda uzvišene teorije i predlaže nove i jedinstvene planove za koje niko ranije nije čuo, ali se zbuni i ostane bez reči kada ga pitaju kako da se primene i sprovedu konkretni operativni planovi i konkretne pojedinosti? Ono što govori je veoma isprazno i potpuno nerealno, nije povezano, niti je u skladu sa stvarnom situacijom, stvarnim okruženjem, onim što ljudi zapravo mogu da postignu, s rastom ljudi i nivoom njihovih stručnih veština. Povrh toga, ono što kaže nije u skladu sa zahtevima Božje kuće; on naprosto govori besmislice, prepušta se fantaziji i nepromišljeno govori sve što mu padne na pamet. On misli da ne mora da preuzima odgovornost za sve što kaže, čak ni kada se šepuri i hvali. Takvim stavom izražava svoje stavove i iznosi svoje ideje – zar to nije pseudo-duhovni čovek? (Jeste.) Neki ljudi veruju da niko ionako ne shvata ozbiljno šepurenje, hvalisanje ili pompezne ideje, pa tako oni imaju priliku da pokažu koliko su sposobni. Oni misle da ne moraju da preuzmu odgovornost za svoje greške i da će ih, ako urade nešto kako treba, svi veoma ceniti, i tako oni kažu šta god žele i predstavljaju sve kao da je veoma lako. Imaju mnogo ideja, ali nijedna od njih ne dolazi sa konkretnim planom primene i ne može valjano da se primeni. Oni ne shvataju ozbiljno stavove koje iznose, bilo da su čisti ili iskrivljeni. Danas kažu jedno, sutra drugo i mada su pogledi, teorije i osnove o kojima govore veoma uzvišeni, svi su prazni i nepraktični. Povremeno govore o planu koji nije prazan ili iskrivljen, ali kada ih pitaju kako će se plan konkretno sprovesti, ne umeju da kažu. Kada uzvikuju parole, izgovaraju pompezne reči i izražavaju stavove, puni su elana i preduzimljivi su. Ali kada dođe do konkretnog posla i sprovođenja konkretnih planova, oni nestaju bez traga, kriju se i više nemaju stanovišta. Da li takvi ljudi mogu da budu starešine? (Ne mogu.) Dakle, kakve će biti posledice ako takvi ljudi postanu starešine? Zar neće nauditi i sebi i drugima? Oni će prouzrokovati kašnjenja u radu crkve i, štaviše, sebi će naneti veliku štetu. Doktrine koje propovedaju samo su neke ograničene stvari, a kada završe sa propovedanjem, oni nemaju ništa drugo da kažu, tako da će uvek morati da se kriju i „povlače u sebe da bi se usredsredili na sopstveno uzdizanje". Zar

im to neće otežati stvari? Čim postanu starešine, osećaće se kao da na plećima nose ceo svet, osećaće se iscrpljeno svakog dana i osećaće veliki pritisak – u čemu je poenta takve patnje? Oni nemaju kov da budu starešine, a kada naiđu na probleme, oni samo nasumično primenjuju propise u skladu sa svojim zamislima i ne mogu da reše stvarne probleme – takvi ljudi ne mogu da budu starešine. Oni nisu u stanju da rade stvaran posao, tako da će biti lažne starešine i još uvek će misliti da odlično rade posao čak i kada izazivaju kašnjenja u život-ulasku braće i sestara. Ako biste mogli da otkrijete i dokučite kov i karakter tih pseudo-duhovnih ljudi, da li biste i dalje glasali za njih da budu starešine? Ako si ti takva osoba i neko želi da glasa za tebe, šta bi uradio? (Imao bih nekakvu svest o sebi i rekao bih da nisam podoban da budem starešina.) A ako posle jedne takve izjave svi i dalje misle da si dobar i navaljuju da glasaju za tebe, šta treba da radiš? Reci im: „Ne mogu da se bavim starešinstvom, ne mogu da iznesem taj posao. Ja spolja delujem kao da imam nešto kova i ponekad imam neke dobre ideje i pružim malo svetlosti, ali uglavnom samo propovedam reči i doktrine. Stvarno ne mogu da budem ni starešina ni delatnik. Ja nisam ništa bolji od vas. Šta god da radite, molim vas nemojte da glasate za mene. Čak i ako dobijem najviše glasova i dalje ne mogu da budem starešina. Ne želim nikome da naudim! Ranije sam služio kao starešina i svaki put sam doživeo neuspeh i bio otpušten. Svaki put kada sam bio otpušten, to je bilo zato što je moj kov bio loš, nedostajala mi je radna sposobnost i nisam mogao da radim stvaran posao. Sve što sam mogao bilo je da propovedam reči i doktrine, a osim toga, nisam bio u stanju da dobro obavljam niti ispunjavam ijednu od odgovornosti koje bi starešine trebalo da ispunjavaju. Bio sam lažni starešina.” To znači imati svest o sebi, a ne samo reći nekoliko reči o tome da niste podobni da budete starešina i ostaviti na tome. Neki ljudi misle: „Obavljao sam svoju dužnost u ovoj grupi toliko godina i trebalo bi da se smatram višim službenikom u svakom slučaju. Čak i ako nikada nisam dao doprinos, vredno sam radio, pa kako to da niko nije otkrio moje sposobnosti? I u meni ima materijala za starešinu. Često mi na pamet padaju misli, ideje i predlozi koji su prilično korisni i koji imaju praktičnu primenu. Bez obzira na to da li ih starešine usvajaju ili ne, u svakom slučaju, ja sam neko ko ima stavove, ideje i gledišta. Zašto niko ne glasa za mene?” Ako tako razmišljaš, onda možeš ovako da proceniš sebe: da li te misli, ideje i predlozi sadrže samo izjave ili zaista imaju praktičnu primenu? Da li si u stanju da otkriješ i rešiš sve vrste poteškoća na koje si naišao u radu? Da li su tvoje misli i ideje upotrebljive? Da li si u stanju da preuzmeš posao? Ako tvoje misli i gledišta ostanu na nivou reči i doktrina, ako naprosto nemaju praktičnu upotrebu i, što je još važnije, naprosto se ne slažu s načelima rada Božje kuće, kakav je onda tačno tvoj kov? Kada budeš izabran za starešinu, da li ćeš moći da ispuniš odgovornosti starešina i delatnika? Da li želiš da budeš starešina iz ambicije ili iz osećaja bremena? Ako zaista poseduješ radnu sposobnost i sposobnost da rešavaš probleme i kada vidiš da određene starešine i delatnici obavljaju posao veoma loše i da nisu u stanju da reše bilo kakve probleme, to te uznemirava, i daješ im predloge, ali oni ne slušaju i nisu u stanju da reše probleme, a

ipak ih ne prijavljuju Višnjem i zabrinut si i uznemiren zbog rada Božje kuće i osećaš se nepodnošljivo uznemireno kada vidiš da lažne starešine dovode do kašnjenja u radu crkve, to pokazuje da imaš osećaj bremena. Međutim, ako želiš da dobiješ svačije odobravanje, da nađeš veću publiku i da više ljudi sluša tvoje propovedanje i popovanje, samo zato što imaš neke ideje, i ako želiš da se izdvojiš iz gomile, onda to nije osećaj bremena – to je ambicija. Ambiciozni ljudi mogu samo da propovedaju reči i doktrine, a sve ideje koje imaju takođe su samo prazne reči i doktrine. Kada takvi ljudi postanu starešine, oni su osuđeni da budu lažne starešine, a ako su zli ljudi, onda su antihristi. Ako tvoje ideje ostanu na nivou praznih reči, onda kada jednom postaneš starešina, dužan si da budeš isti kao i svaki lažni pseudo-duhovni starešina. Uvek ćeš se „povlačiti u sebe da se usredsrediš na sopstveno uzdizanje"; u suprotnom ćeš zapasti u krizu i nećeš imati šta da propovedaš. Ako si isti kao oni i dok propovedaš odozgo, nisi u stanju da otkriješ bilo kakve probleme prisutne u radu i naravno, takođe nisi u stanju da rešiš bilo kakve probleme, onda si osuđen da budeš lažni starešina. I šta će biti sa lažnim starešinama na kraju? Biće otpušteni sa svojih mesta jer nisu u stanju da rade stvaran posao – osuđeni su da idu tim putem.

Ima mnogo ljudi koji se uvek osećaju ogorčeno i spremno da povuku potez u svojim srcima i kad god dođe vreme da izaberu starešinu ili nadzornika, uvek žele da oni budu izabrani. Neki ljudi misle da su verovali u Boga najviše godina, da su izdržali najteže muke, da su obavljali svoju dužnost najduže i sa najvećom odanošću i da su najpodobniji da budu starešina i zato žele da ih drugi ljudi izaberu. Šta ćeš moći da radiš ako te drugi ljudi izaberu? Da li ćeš moći da izbegneš zadobijanje titule lažnog starešine? Da li ćeš biti u stanju da ispuniš odgovornosti starešina i delatnika? To su sve stvarni problemi, ali niko ne razmatra te stvari. Među tim ljudima ima i nekih sa dovoljno dobrim kovom. Oni mogu da traže istinu kada postoje problemi u njihovoj dužnosti, a kada shvate istinu i kada su u stanju da postupaju u skladu s načelima, mogu da budu u skladu s merilom. Pod uslovom da ti ljudi shvataju istinu, da je vole i da mogu da streme ka istini, a pored toga imaju i donekle dobru ljudskost, onda neće imati nikakvih problema da postanu starešine i delatnici koji su u skladu s merilom – neće im biti mnogo teško. Neki ljudi se uvek žale da je posao koji rade težak, nisu voljni da se potrude niti da plate ceh kada je u pitanju istina i gunđaju kada ih orezuju. Mogu li takvi ljudi da budu starešine i delatnici koji su u skladu s merilom? Njihova namera i stav su naprosto pogrešni; oni nisu ljudi koji streme ka istini, i bez obzira na to šta Bog od njih zahteva, oni zadržavaju negativan stav. Takvi ljudi ne zaslužuju da budu starešine i delatnici. Oni nemaju osećaj bremena u svojim srcima i bez obzira na to koliko su jasno ili razložno postavljeni radni aranžmani Božje kuće, oni još uvek nisu spremni da vredno rade da bi dobro obavili posao. Zapravo, nije teško dobro obavljati posao. Zašto nije teško? Kao prvo, Božja kuća ima posebne radne aranžmane za čitav rad crkve, a Višnji je napravio posebne odredbe za to, tako da se od vas ne zahteva da budete inovativni u bilo kojoj stavci posla niti da ga samostalno završite. Višnji vam je dao obim i pravac, dao vam je načela i dao vam je

minimalna merila; obavljajući svoj posao, ne radite u prazno niti vam nedostaje bilo kakav pravac. Kao drugo, sa bilo kojom stavkom rada, bez obzira na to ko je nadzornik i bez obzira na to da li je fokus rada u inostranstvu ili u zemlji, najvažnija je stvar da Višnji brat posebno prati, vodi, nadgleda, pregleda i sprovodi proveru rada i često se raspituje. Koliko su konkretni ti postupci? Višnji brat se lično uključuje i prati svaki scenario, svaki film, svaki program, svaku himnu i tako dalje. Takođe se uključuje i u poneki posao, dajući vam opšti pravac i okvir. Kao treće, za bilo koji aspekt rada koji uključuje istina-načela, Višnji vam takođe često besedi u zajedništvu o načelima istine i usmerava vaš rad; Višnji vas takođe orezuje, proverava vas i u bilo kojem trenutku Višnji će ispraviti vaše greške. Kao četvrto, u pogledu glavnih kadrovskih i administrativnih poslova, Višnji vam lično pomaže vršenjem provere i donošenjem odluka. Činjenica je da bez obzira na to kojim se poslom bavite, ne završavate ga samostalno; sve je uređeno, vođeno, usmeravano i provereno od strane Višnjeg. Pa šta onda vi treba da radite? Vi samo uživate u stvarima koje su unapred pripremljene – baš ste blagosloveni! Ne treba da brinete ni o čemu; samo treba da krenete na posao sa svojim rukama i nogama. To je posao koji vama pripada. Da li ste ikada platili dodatnu cenu? (Nismo.) Višnji je obavio sav taj veliki, važan posao; stoga je posao koji obavljate veoma lak i uopšte nema velikih poteškoća. U takvim okolnostima, ako ljudi i dalje ne rade dobro svoj posao, onda je to neoprostivo i to dokazuje da jednostavno ne ulažu srce i trud u svoj posao, niti ispunjavaju svoje odgovornosti. Neki ljudi kažu: „Ko radi, taj i greši. Zar ljudi ne smeju da imaju problema?" Od vas se ne zahteva da postignete savršen rezultat u svom radu; od vas se samo traži da dobijete prolaznu ocenu, i tada će se smatrati da ste ispunili odgovornosti starešina i delatnika. Da li je to veoma zahtevno? (Nije.) Lako je dobiti prolaznu ocenu na osnovu pravca i provere Višnjeg; to samo zavisi od toga da li ljudi iskreno streme ka istini. Ako ne ulažu nikakav trud kada je u pitanju istina i uvek žele da budu površni i ako su zadovoljni samo time da otaljavaju posao, da ne rade ništa loše, da ne izazivaju nikakva ometanja niti prekide i da im ništa ne opterećuje savest, onda ne mogu da dobiju prolaznu ocenu. Većina starešina i delatnika ima takav stav kada rade; malo rade, ali ne žele da se iscrpe, zadovoljavaju se osrednjošću, a što se tiče rezultata njihovog rada, misle da je to Božja stvar i da to nema nikakve veze s njima. Da li je takav stav prihvatljiv? Ako imaš takav stav, onda je posao koji možeš da obavljaš veoma ograničen i ne ulažeš sve u njega, što ukazuje na to da ili nisi sposoban da obavljaš stvaran posao ili da ne obavljaš stvaran posao, i zato te treba okarakterisati kao lažnog starešinu – to je potpuno prikladno i nije nepravedno. Neki ljudi uvek kažu: „Tvoji zahtevi su preveliki. Ako ne uradimo neki posao, onda smo lažne starešine, ako ne ispunimo neki zahtev, onda smo opet lažne starešine. Za koga nas Ti smatraš? Nismo roboti, nismo savršeni. Mi smo samo obični ljudi, mi smo samo smrtnici. Kažeš nam da budemo obični ljudi, jednostavni ljudi, pa zašto onda imaš tako visoke zahteve prema nama kao starešinama?" Zapravo, Moji zahtevi prema vama nisu visoki. Samo te molim da ispuniš odgovornosti koje ljudsko biće treba da ispuni. To je nešto što treba i moraš da uradiš, i to je nešto što

možeš da postigneš kao starešina i delatnik. Ako se, međutim, ne trudiš da težiš ka istini i uvek se plašiš nedaća i uvek žudiš za udobnošću, onda bez obzira na tvoje razloge ili izgovore, osuđen si da budeš lažni starešina. To je poput onog što ljudi sa normalnom ljudskošću treba da postignu i oko čega odrasli ljudi treba sami da se pobrinu, da znaju kada treba da ustanu ujutru, koliko obroka treba da imaju i koliko sati treba da rade u jednom danu i kada treba da operu veš – moraš sam da se baviš tim stvarima i nema potrebe da pitaš bilo koga drugog o njima. Ako pitaš druge ljude o svemu i ništa ne razumeš, zar to ne znači da si neodgovarajuće inteligencije i da si budala? Zar to ne znači da nisi u stanju da se staraš o sebi? Da li takvi ljudi mogu da budu starešine? Zar oni nisu lažne starešine? Takve ljude treba otpustiti. Takvi ljudi i dalje žele da se drže svoje pozicije i ne odstupaju, a i dalje žele da budu starešine! Kada su neke lažne starešine otpuštene, osećaju se kao da im je učinjena nepravda i ne prestaju da kukaju zbog toga. Plaču dok im oči ne nateknu. Zašto plaču? Ne znaju kakvi su. Kada kažem da Ja prema ljudima nisam mnogo zahtevan, onda mislim da je ono što se od tebe traži da uradiš ono što možeš da postigneš; put je već utrt za tebe i opseg je postavljen, odluke su donete, a ti samo treba da se baciš na posao. To je kao spremanje jela: žitarice, povrće, raznorazni začini, lonci i šporeti pripremljeni su za tebe i sve što treba da uradiš jeste da naučiš da kuvaš; to je ono što odrasla osoba treba da bude u stanju da uradi i da postigne. Ako to ne možeš da postigneš, onda si budala i ne spadaš u opseg inteligencije normalnih odraslih osoba. Neke starešine nisu u stanju da rade taj stvaran posao, pa moraju da budu otpuštene. Dakle, kako možemo da definišemo i utvrdimo da li je neko sposoban da obavlja ovu vrstu posla? Ako poseduješ inteligenciju i kov odrasle osobe, i poseduješ savesnost i osećaj odgovornosti koji bi odrasla osoba trebalo da poseduje, onda bi trebalo da budeš u stanju da obavljaš tu vrstu posla. Ako to ne možeš, ili ne činiš, onda si lažni starešina. Tako se to utvrđuje, a takvo utvrđivanje je tačno. To nije osuda niti sud o nekoj osobi, pa da li je to strogo? Činjenice su sve izložene i to uopšte nije strogo.

II. Lažne starešine lošeg kova

Upravo smo razgovarali u zajedništvu o ispoljenjima koja jedna vrsta lažnih starešina ima kada treba brzo da prijavi i traži da reši pometnje i teškoće sa kojima se susreće u radu, zajedno sa razlozima zbog kojih takvi ljudi nisu u stanju da ispune odgovornosti starešina i delatnika. Takvi ljudi su pseudo-duhovni; pošto ne mogu da otkriju pometnje i teškoće u radu, oni nisu u stanju da ispune tu odgovornost. To je jedna vrsta osobe. Postoji još jedna: taj čovek je isti kao i ti pseudo-duhovni ljudi – on takođe nije u stanju da otkrije probleme koji postoje u radu, i zato nije u stanju ni da ih odmah prijavi Višnjem i da traži rešenja od Njega. Takvi ljudi su takođe zauzeti poslom, zamajavaju se nečim po ceo dan, nikada nisu besposleni. Zauzeti su držanjem propovedi, posećivanjem braće i sestara svuda i svagde, organizovanjem posla, pa čak i kupovinom raznih predmeta za rad crkve. Ako se neko razboli, oni mu pomažu da pronađe lekara; ako neko ima teškoća

kod kuće, pomažu mu tako što organizuju finansijsku pomoć; ako je neko u lošem stanju, preuzimaju inicijativu da ga podrže i aktivno pomognu u rešavanju njegovih problema. Ukratko, uvek su zauzeti nekim opštim poslovima. Oni su ravnodušni prema stvarnom radu crkve, radu na širenju jevanđelja i prema problemima u crkvenom životu. Svakog dana se zamaraju jureći naokolo i zamajavaju se bavljenjem i rešavanjem crkvenih i privatnih pitanja braće i sestara. Oni misle da, kao starešine, treba da obavljaju te zadatke, ali nikada ne shvate šta je suštinski posao starešine, i bez obzira na to koliko vredno rade, oni i dalje ne mogu da pronađu stvarne i suštinske probleme koji postoje u crkvi. I tako, kada se pojave ometanja i prepreke u crkvenom životu i kada Božji izabrani narod naiđe na teškoće u život-ulasku, takve starešine nisu u stanju da odmah reše te stvari. Iako su zauzeti poslom i nijedan dan im ne prolazi dokono, šta uopšte mogu da postignu time što su toliko zauzeti? U crkvenom radu prisutni su mnogi problemi, ali oni nisu u stanju da ih otkriju. Spolja se čini da su marljivi, savesni i da nisu dokoni, ali u poslu, problemi iskrsavaju jedan za drugim, a oni se bave krpljenjem rupa, rešavanjem svih vrsta „složenih i teških problema" i bavljenjem svim vrstama zlih ljudi i ljudi koji izazivaju ometanja i prekide koji se pojavljuju u crkvi. Zamajavaju se takvim poslovima, a nisu u stanju da uoče čak ni najosnovnije probleme. Oni nisu u stanju da jasno razaznaju šta je dobra ljudskost, a šta loša, šta je dobar kov, a šta loš, šta je posedovanje stvarnog talenta i znanja i šta je nadarenost. Oni takođe ne mogu da prozru koje vrste ljudi Božja kuća gaji, a koje vrste eliminiše, koji ljudi streme ka istini, a koji ne, koji ljudi voljno obavljaju svoju dužnost, a koji ne obavljaju svoju dužnost, koji ljudi mogu da se usavrše u Božji narod, a koji su ljudi službenici i tako dalje. Oni se prema onima koji imaju pompezan rečnik i iznose prazne teorije, ali ne mogu da rade stvaran posao, ophode kao prema ljudima dobrim za gajenje i njima poveravaju važne poslove, dok nasuprot tome odlažu unapređenje i gajenje onih koji imaju čisto razumevanje, kov i sposobnost da shvate istinu, samo zato što ti ljudi ne veruju dugo u Boga ili su pokazali nadmenu narav. Takvi problemi se često javljaju u crkvi i to utiče na odvijanje crkvenog rada. To su pravi problemi, a ipak ta vrsta starešine ne može da ih vidi niti da ih otkrije i čak ih je potpuno nesvesna. Kada zli ljudi izazivaju ometanja i prekide, oni im daju priliku da se podvrgnu posmatranju i da se preispitaju, dok s druge strane, kada ljudi koji nisu zli povremeno naprave neke male greške jer su mladi i neuki i deluju neprincipijelno – greške koje se ne tiču načela – ta vrsta starešine tretira te greške kao neoprostive grehe i šalje te ljude kući. Ta vrsta lažnog starešine svakodnevno je zauzeta poslom i spolja se čini da ulaže mnogo truda i troši mnogo vremena, ali bez obzira na to kako radi, niko od njega ne dobija pravu životnu opskrbu. Bez obzira na probleme i teškoće koje Božji izabrani narod ima, ta vrsta lažnih starešina ne može da ih reši razgovorom u zajedništvu o istini, i sve što mogu da urade jeste da ih podstiču s ljubavlju i da propovedaju reči i doktrine da bi ohrabrili Božji izabrani narod. Stoga, pod vođstvom takvih ljudi, Božji izabrani narod ne dobija nikakvu životnu opskrbu, samo veruje u Boga i obavlja svoje dužnosti na osnovu svog elana i ne postiže nikakav život-ulazak – koliko dugo mogu

tako da izdrže? Zbog toga su neki ljudi često negativni i slabi, uvek čeznu da stigne dan Božji i vizije im postaju sve nejasnije, a kada naiđu na probleme, počinju da imaju predstave i nedoumice o Bogu, a neki čak sumnjaju u Boga i čuvaju se od Njega. Kada se lažne starešine suoče s takvim problemima, potpuno su nesposobne da ih reše, tako da ih samo izbegavaju. Oni nikada ne čitaju Božje reči niti se mole Bogu sa Božjim izabranim narodom da bi tražili istinu i rešavali probleme – oni nikada to ne rade. Svakodnevno se bave nekim opštim poslovima i određenim spoljnim pitanjima, stvarima koje nemaju nikakve veze sa život-ulaskom niti istinom. Oni misle da, dokle god su zauzeti nekim poslom, to znači da obavljaju svoju dužnost i ispunjavaju svoje odgovornosti i da nikako ne mogu biti lažne starešine. Zapravo, to što se bave tim opštim poslovima uopšte ne pomaže braći i sestrama da napreduju u životu, a još manje omogućava Božjem izabranom narodu da uđe u istina-stvarnost. Recite Mi, zar ne postoji problem sa kovom te vrste lažnog starešine? Ne može ništa da prozre i misli da će, dokle god je zauzet nekim poslom, svi problemi jednostavno nestati i rešiti se posredno. Zar ti ljudi nisu veoma smeteni? Zar njihov kov nije baš mnogo loš? Ne mogu da prozru ništa, ne mogu da rade nikakav stvaran posao i to ih čini pravim lažnim starešinama i lažnim delatnicima. To je pitanje koje je najlakše razaznati.

Lažne starešine i lažni delatnici sada su svuda prisutni u crkvama. Samo se oslanjaju na svoj radni elan i uopšte ne shvataju istinu. Ne znaju šta je posao starešine ili delatnika, niti su sposobni da o istini razgovaraju u zajedništvu kako bi rešili probleme – samo se po ceo dan slepo bave nekim opštim poslovima. Na primer, recimo da crkva treba da kupi neki predmet. To nije zahtevan zadatak; samo treba da se odredi neko ko je upućen u datu oblast da ode i da kupi to što treba. Međutim, lažni starešina se plašio da će potrošiti previše novca, pa su se dogovorili da neko obiđe nekoliko mesta kako bi kupio po najnižoj ceni. Tako su kupili jeftin proizvod koji se pokvario posle samo nekoliko dana korišćenja i onda su morali da kupe drugi. Ne samo da nisu uštedeli novac, nego su, naprotiv, na kraju potrošili više para. Da li je to principijelan način rešavanja zadatka? Nema potrebe za kupovinom poznate marke, ali osnovno je da barem kupite nešto što je odgovarajućeg kvaliteta i što je upotrebljivo. Lažne starešine mnogo brinu o opštim poslovima i u tome nema ničeg lošeg. Međutim, oni ne shvataju ozbiljno ključni posao Božje kuće, i to je velika greška; oni ne obavljaju suštinski posao. Stavke rada kao što su rad na širenju jevanđelja, rad na produkciji filma, rad na tekstu, rad na video-snimcima iskustvenih svedočenja i prilagođavanje na uloge starešine i delatnika, sve su ključne, a ipak lažne starešine ne misle da su bitni i te stavke rada stavljaju na stranu i zanemaruju ih. Oni su nedovoljnog kova i ne znaju kako da obave posao, ali i ne pokušavaju da nauče, već misle: „U redu je sve dok postoji neko ko je zadužen za taj posao. Valjda im nisam i ja potreban? Bavim se važnim poslovima. To su samo sitnice kojima ne moram da se zamaram. Kada im jednom prenesem načela, moj posao je završen.” Lažne starešine spolja deluju kao da su veoma zauzete, ali kada pogledate ono čime su zauzete, ništa od toga nije suštinski deo crkvenog posla, ništa nije delo koje opskrbljuje

živote ljudi i ništa nije delo koje uključuje korišćenje istine za rešavanje problema. Stvari kojima se bave nemaju nikakvu vrednost, a te lažne starešine se naprosto slepo zamajavaju. Ne znaju šta starešine i delatnici treba da rade da bi se uskladili sa Božjim namerama; samo se oslanjaju na svoj elan da bi se bavili određenim zadacima koji im prijaju. Detaljno se raspituju o beznačajnim stvarima koje nisu povezane sa radom u crkvi, kao što su odeća koju braća i sestre nose, kakve frizure imaju, kako komuniciraju sa drugima, kako razgovaraju i kako se ponašaju. Oni smatraju da tako bivaju ljubazni i pristupačni i da je rešavanje problema u stvarnom životu ljudi nešto što starešina treba da radi, nešto što treba da bude deo normalne ljudskosti. Pa ipak, oni ne shvataju ozbiljno suštinski rad na širenju jevanđelja, kao ni rad na produkciji filmova, rad na himnama, rad na tekstu, administrativni rad, rad na zalivanju novih vernika, rad na osnivanju crkava, rad na unapređivanju i gajenju ljudi i tako dalje. Oni ne učestvuju ni u jednom od tih poslova i ne prate ih; kao da taj posao nema nikakve veze s njima. Te lažne starešine ne rešavaju mnoštvo problema koji se gomilaju u crkvi, ne odbacuju lažne starešine koje treba da odbace, ne ograničavaju i ne bave se zlim ljudima koji čine zlo i mahnitaju čineći loše stvari, a isto tako ne razgovaraju u zajedništvu o istini da bi rešili problem površnosti, neobuzdanosti i nedisciplinovanosti nekih ljudi i odugovlače obavljanje svojih dužnosti. Kakav je to problem? Oni ne traže istinu da bi rešili te prave probleme – da li su to ljudi koji rade stvaran posao? U njihovim srcima im se ti beznačajni i nebitni zadaci koje obavljaju čine ključnim i važnim. Oni se bave tim bezvrednim stvarima po ceo dan, verujući da ispunjavaju svoje odgovornosti i da su odani, ali ne obavljaju nijednu suštinsku stavku koju im je Bog poverio – zar takvi ljudi nisu lažne starešine? Oni su isti kao rukovodioci mesnih zajednica, oni su naprosto lokalne tračare – da li su onda još uvek starešine i delatnici Božje kuće? Oni su prave lažne starešine i lažni delatnici. Zašto su ti ljudi okarakterisani kao lažne starešine i lažni delatnici? (Zato što je njihov kov isuviše loš, ne mogu da rade stvaran posao, a sve što mogu da urade jeste da se bave nekim beznačajnim pitanjima.) To je konkretan razlog. Kov tih ljudi je isuviše loš; ma koliko propovedi čuli, ma koliko radnih aranžmana pročitali, ma koliko godina obavljali svoju dužnost u Božjoj kući ili ma koliko godina bili starešine, nikada ne znaju šta rade, da li je ono što rade ispravno ili pogrešno niti da li ispunjavaju odgovornosti koje treba da ispune. Njihova definicija uloge i titule starešina i delatnika je da je sve u redu dokle god su zauzeti. Kao magarac koji vrti žrvanj, oni nastavljaju da tegle sve dok više ne mogu da se kreću i smatraju da time ispunjavaju svoje odgovornosti. Bez obzira na to u kojem pravcu vuku i bez obzira na to da li je energija koju ulažu u vuču ispravna ili ne, oni smatraju da ispunjavaju svoje odgovornosti. Postoje mnogi problemi koje ne mogu da prozru i ne pokušavaju da ih reše niti da ih prijave Višnjem i da traže rešenja od Njega. Bez obzira na to koliko godina rade ili koliko godina su u kontaktu sa ljudima, oni čak i ne znaju da li su ispoljenja neke osobe ispoljenja novog vernika koji ima plitku osnovu u svojoj veri i ne shvata istinu ili su to ispoljenja bezvernika, a isto tako ne znaju ni kako da ih razaznaju ili okarakterišu. Kada su dvoje

ljudi u negativnom stanju, oni ne znaju koga od njih vredi gajiti, a koga ne; kada su dvoje ljudi donekle površni u obavljanju svojih dužnosti, ne mogu da kažu ko od njih stremi ka istini, a ko je službenik, ko je od njih sposoban da uđe u istina-stvarnost, a ko nema istina-stvarnost. Oni ne znaju koji će ljudi potencijalno slediti put antihrista kada postanu starešine, čak i ako su već godinama u kontaktu s tim ljudima. Bez obzira na to u koliko besmislenih vežbi se upuštaju ili koliko beskorisnih poslova obavljaju ili koliko problema ima oko njih, oni toga nisu svesni i ne shvataju da su to problemi. Pošto su takvi ljudi lošeg kova, smetenih misli i nesposobni za obavljanje posla, veoma im je teško da ispune odgovornosti starešine ili delatnika. Osim što su u stanju da obavljaju neke jednostavne opšte poslove, te starešine i delatnici nisu u stanju da rade bilo šta u vezi sa suštinskim radom crkve i nisu u stanju da vide niti da reše bilo kakve stvarne probleme u radu. Može li takav starešina sa takvim kovom biti vredan gajenja? Oni čak i ne znaju šta su pometnje ili teškoće, a još manje se njima bave u skladu s načelima. Čak i ako su problemi s kojima se susreću u crkvenom radu česti problemi, oni i dalje ne mogu da ih sažmu i odrede, niti znaju kako da u zajedništvu razgovaraju o istini da bi ih rešili – niko od takvih lažnih starešina nije u stanju da se bavi niti da rešava te probleme koji se često javljaju u crkvi. Njihov najveći problem nije u tome što nisu voljni da plate ceh niti što su u strahu od zauzetosti i umora, već u tome što imaju loš kov, pomućene misli i nisu u stanju da obavljaju bitan i stvaran posao crkve. Umesto toga, oni samo obavljaju neke opšte poslove ili uživaju da se bave nekim nevažnim stvarima, a onda žele da igraju ulogu starešina i radnika – zar to nisu smeteni ljudi s prevelikim ambicijama i željama? Starešine lošeg kova su svi do jednog nesposobni da obavljaju osnovni posao crkve, a to je rad koji uključuje istina-načela ili složen stručni rad, kao što je rad na širenju jevanđelja, rad na zalivanju novih vernika u crkvi, rad na produkciji filmova, rad na tekstu i rad na osoblju koji uključuje starešine i delatnike na raznim nivoima. Zašto nisu sposobni da obavljaju taj posao? Zato što je njihov kov isuviše loš i ne mogu da dokuče načela; nijedan od njih nije u stanju da obavi taj posao i nije u stanju da nauči kako da ga radi. Na primer, recimo da se jednom takvom starešini dodeli petoro ljudi i od njega se traži da im odredi posao na osnovu njihovog nivoa obrazovanja, kova, sposobnosti i karaktera. Da li je to lak zadatak? Da li to ima ikakve veze s kovom starešina i delatnika? (Ima.) Starešine i delatnici prosečnog kova će donekle precizno podeliti radne zadatke nakon što provedu neko vreme posmatrajući, družeći se i upoznajući tih petoro ljudi. Starešine i delatnici lošeg kova će misliti da je pet ljudi previše; kada ima previše ljudi, oni se zbune i ne znaju kako da im odrede posao, a čak i ako im odrede, u srcu neće znati da li to rade na valjan način. To je što se tiče kadrovskog aspekta. Kada je reč o rešavanju pitanja, na primer, ako treba da se bave i rešavaju dva ili tri pitanja istovremeno, neće znati kako da procene i razaznaju odnos između tih pitanja niti će moći da procene koji problem treba prvo da reše, a koji problem može da se reši posle njega i da se pritom ne izazove nikakvo kašnjenje. To jest, ne znaju kako da odvagaju prednosti i nedostatke, ne znaju kako da odrede prioritete po bitnosti i hitnosti, i ne znaju

kako da reše probleme. Međutim, pošto su starešine i delatnici, čak i kad ne razumeju nešto, oni moraju da se pretvaraju da razumeju, čak i kad ne mogu nešto da sagledaju, moraju da se pretvaraju da mogu da sagledaju i ne mogu da urade ništa osim da budu tamo i propovedaju doktrine da bi se nekako provukli, da kažu nekoliko milozvučnih reči i na brzinu završe stvari. Savršeno im je jasno da li je ono što kažu tačno ili ne, da li je u skladu s načelima ili nije, da li može da reši probleme ili ne, ali samo žele da se provuku. Vrlo dobro znaju da to što rade neće moći da reši probleme, ali i dalje ne prijavljuju probleme Višnjem, pa na kraju izazivaju kašnjenja u radu i bivaju otpušteni. Recite Mi, zar ti ljudi nisu budale? Kada neke starešine i delatnici prijave probleme, oni prepričavaju sve stare, nevažne događaje koji su se dogodili sve do danas, a kada izreknu tu gomilu reči, ti i dalje moraš da im pomogneš da analiziraju i procene koji su problemi prisutni. Oni čak i ne razumeju kako da pokrenu pitanje i mogu da razgovaraju satima, a da ne objasne jasno šta su srž i suština problema. Sve što kažu isključivo ima veze sa površnim pojavama i to je samo gomila besmislica! Zar se ne radi o tome da je njihov kov isuviše loš i da im fali neka daska u glavi? Da li su ljudi sa kovom spremni da slušaju te stvari? Osoba sa kojom razgovaraju samo želi da zna kakva je trenutna situacija i kakva su ispoljenja osobe koju prijavljuje, kao i šta je to što je zbunjuje i što ne može da reši. Pa ipak, ti ljudi uvek govore o tome šta je ta osoba radila u prošlosti, a ne govore o trenutnoj situaciji te osobe niti govore o tome kakve pometnje i probleme ona sama ima. Izgovore gomilu stvari i niko ne može tačno da kaže šta su rekli. Čak i ako žele da postave pitanje, ne znaju odakle da počnu, ne znaju kako da ga izraze na način koji može da bude delotvoran i da omoguće ljudima da ih razumeju – oni čak nemaju ni sposobnost da struktuiraju svoje reči. Zar to nije ispoljavanje izuzetno lošeg kova? Neke lažne starešine imaju loš kov, a kada prijave problem, izreknu gomilu besmislenih i nerazumljivih stvari i tada pomisle: „Dao sam ti dovoljnu količinu informacija, zar ne? Čak sam ti preneo sve prošle i sadašnje informacije o ovom problemu, pa zar ne možeš sada da shvatiš šta hoću da te pitam?” Bez obzira na to šta ih pitate ili kako ih usmeravate, oni ne znaju šta da kažu i nikada ne mogu da kažu koja je ključna tačka problema. Ne radi se o tome da im nedostaju reči da se izraze niti da imaju nizak nivo obrazovanja, već o tome da im je kov loš i da nemaju mozga, tako da ne znaju kako da izraze te stvari; njihovi umovi su smeteni i ne mogu jasno da se izraze kako bi drugi mogli da ih razumeju. Oni imaju neki osećaj bremena i, kako vreme prolazi, postaju svesni određenih problema, ali ne znaju kako da ih izraze, nisu u stanju da sagledaju šta je srž problema, a još manje mogu da sažmu probleme. Da li ljudi čiji je kov tako loš mogu da rade? Mogu li da ispune odgovornosti starešina i delatnika? Ne, ne mogu. Čak i ako im date vremena i mogućnosti i dozvolite im da prijave i opišu probleme, oni to ne mogu da urade, pa možete li i dalje da razgovarate sa takvim ljudima? Da li se i dalje mogu koristiti? (Ne mogu.) Zašto ne mogu da se koriste? Oni ne mogu čak ni jasno da govore, a nemaju ni osnovni minimalni nagon ljudskog bića da koriste jezik da izraze svoje misli, ideje i stavove, pa šta onda mogu da rade? Iako možda imaju neke vrline,

istinski entuzijazam, malo osećaja odgovornosti i prilično čestito srce, njihov kov je isuviše loš, ne mogu ništa da nauče bez obzira na to kako ih učite, pa čak i ako ih naučite kako da govore, neće uspeti time da ovladaju, te ćete se vi iznervirati i naljutiti. Kada govore, oni naprave toliku zbrku, čime vas zbune; oni ne mogu ništa jasno da kažu, a ono što kažu je naprosto gomila besmislica. Najjadnija stvar kod njih je što ne razumeju ljudski jezik, a ipak i dalje postupaju slepo, još uvek misle da su sposobni i prkosni su kada ih orežeš. Kako mogu dobro da se bave starešinstvom? Kada je kov starešine ili delatnika toliko loš da nije u stanju da se izrazi rečima, da li je dorastao tom poslu? (Nije.) A šta znači ne dorasti svom poslu? To znači da nisu sposobni da brzo otkriju teškoće i probleme sa kojima se suočavaju u radu i, naravno, to znači da bez obzira na probleme koji se pojave u radu, oni nikada ne mogu brzo da ih reše, niti mogu odmah da ih prijave Višnjem i da traže rešenja od Njega – to je za njih preteško i oni nisu sposobni da to učine. Kada je reč o ljudima poput ovih koji poseduju loš kov, taj posao im je izuzetno težak; to je kao da terate ribu da živi na suvom ili svinju da leti – to bi za njih bilo veoma naporno.

Neki kažu: „Žao mi je tih ljudi. Toliko se trude oko rešavanja raznih zadataka, a na kraju ih zbog lošeg kova okarakterišu kao lažne starešine. Dakle, da li to znači da su sve patnje koje su pretrpeli bile uzaludne? Nije li to nepravedno postupanje prema ljudima?” Otpuštanje lažnih starešina znači preuzimanje odgovornosti za Božji izabrani narod i za rad crkve, pa kako to može da bude nepravedno postupanje prema ljudima? Ako insistiraš na tome da dozvoliš lažnim starešinama da nastave da rade kao starešine, zar to ne šteti Božjem izabranom narodu? Da li želiš da kažeš da nanošenje štete Božjem izabranom narodu nije nepravedno postupanje prema ljudima? Otpuštanjem lažnog starešine, Božja kuća ne osuđuje tog lažnog starešinu, niti šalje tog lažnog starešinu u pakao, već pruža toj osobi šansu da postigne spasenje. Može li da postigne spasenje ako nastavi da bude lažni starešina? Kakav će biti njegov konačni ishod? Zašto ne sagledaš ovo pitanje na taj način? Štaviše, koja je svrha verovanja u Boga? Biti starešina svakako nije jedini put napred. Zar ne postoje druge dužnosti za nekoga ko nije starešina? Zar nema puta opstanka onima koji nisu starešine i koji poseduju loš kov? (Ne, to nije istina.) Dakle, šta je onda put primene? Ono što sada raščlanjujemo su ispoljenja i problemi koji postoje kod te vrste lažnog starešine koji je lošeg kova; mi ga ne osuđujemo niti proklinjemo, mi ga samo raščlanjujemo. Svrha raščlanjivanja je da takvi ljudi tačno spoznaju sebe i orijentišu se, da spoznaju sopstvenu meru i da tačno shvate šta su starešine i delatnici, šta starešine i delatnici treba da rade, a zatim da uporede te stvari sa sobom kako bi videli da li su podobni da budu starešine ili delatnici. Ako je tvoj kov zaista veoma loš, toliko loš da nemaš sposobnost da se izraziš rečima niti sposobnost da izraziš svoje misli i gledišta, a ni sposobnost da otkriješ probleme, onda nisi pogodan da budeš starešina ili delatnik, nisi dorastao da obavljaš dužnost starešine ili delatnika i nisi sposoban da obavljaš posao starešine ili delatnika. A pošto si lošeg kova, moraš da imaš tu svest o sebi. Neki ljudi kažu: „Moj kov je loš – pa šta? Imam dobru ljudskost, tako da bi trebalo da budem starešina.” Je li to načelo? Drugi

kažu: „Osim što imam dobru ljudskost, takođe sam spreman da podnesem patnju i platim ceh, mogu da propovedam, imam temelj u svojoj veri i bio sam u zatvoru zbog svog verovanja u Boga. Zar se te stvari ne računaju kao moj kapital da budem starešina ili delatnik?" Da li je istina da čovek mora da ima nekakav kapital da bi bio starešina ili delatnik? (Nije.) Ono o čemu sada razgovaramo su odgovornosti starešine i delatnika i, u okviru te teme, govorimo o pitanju kova. Ako je tvoj kov loš i nisi u stanju da ispuniš ove obaveze, onda je svest koju treba da imaš o sebi sledeća: „Nemam taj kov i ne mogu da budem starešina ili delatnik. Koji god kapital da imam, on nije od koristi." Kažeš da imaš dobru ljudskost, da si pouzdan, da imaš odlučnost da podneseš patnju i da si spreman da platiš ceh – da li se onda Božja kuća nepravedno ponela prema tebi? Božja kuća koristi ljude tako da svakoga upotrebi na najbolji način, dajući svakoj osobi ulogu koja joj odgovara, i to čini na pravedan i ispravan način. Ako imaš dobru ljudskost, ali ti je kov loš, onda treba dobro da obavljaš svoju dužnost svim srcem i snagom; ne moraš da budeš starešina ili delatnik da bi te Bog odobrio. A šta ako si voljan da se potrudiš, ali nisi u stanju da se trudiš na način na koji starešina mora da se trudi i ne poseduješ kov koji bi trebalo da imaš da bi bio starešina, te tome nisi dorastao, šta onda možeš da uradiš? Ne forsiraj se i ne otežavaj sebi; ako možeš da nosiš dvadeset pet kila, onda nosi dvadeset pet kila. Ne pokušavaj da se hvališ time što ćeš prevazići svoja ograničenja i reći: „Dvadeset pet kila nije dovoljno. Želim da nosim još više. Želim da nosim pedeset kila. Spreman sam to da uradim makar i lipsao pod tim teretom!" Nisi sposoban da budeš starešina, niti delatnik, ali ako i dalje nastaviš da se teraš preko sopstvenih granica da bi se pokazao, iako se nećeš istrošiti, izazvaćeš kašnjenja u crkvenom radu, uticaćeš na napredak i efikasnost rada i odložićeš životni napredak mnogih ljudi – ne možeš da priuštiš sebi da snosiš tu odgovornost. Pošto nemaš dovoljno dobar kov, ako imaš samosvest, treba samoinicijativno da ponudiš svoju ostavku i imenuješ nekoga ko ima dobar kov, nekoga ko voli istinu i ko je odgovorniji od tebe da bude starešina ili delatnik. To bi bio razuman potez i samo tako bi bio neko ko zaista ima ljudskosti i razuma i neko ko zaista shvata i primenjuje istinu. Ako daš ostavku na svoje mesto jer nisi u stanju da se baviš starešinstvom, a zatim izabereš dužnost koja ti odgovara i ponudiš svoju odanost da bi te Bog odobrio, onda si izuzetno pametna osoba. Uvek misliš: „Iako sam lošeg kova, imam dobru ljudskost, spreman sam da se potrudim, da istrpim patnju i da platim ceh, imam odlučnost, otporniji sam od svih vas u svemu što radim i širokih sam shvatanja i ne bojim se da budem orezan ili iskušan. Iako je moj kov pomalo loš, i dalje mogu da budem starešina." Imati loš kov nije problem. To nije osuda, već samo odrednica i način da se navedeš da jasno shvatiš šta možeš da radiš i za koju vrstu dužnosti si podoban. Trenutni problem je, međutim, to što je tvoj kov loš i što nisi sposoban da budeš starešina ili delatnik. Iako si izabran da budeš starešina ili delatnik, nisi u stanju da dobro obavljaš taj posao, i sve što možeš da uradiš jeste da nešto zabrljaš. Ako imaš dobru ljudskost, ako imaš savest i razum i ako si spreman da se trudiš i platiš ceh, onda će se naći posao koji ti odgovara i dužnost koju treba da obavljaš, a

Božja kuća će ti sačiniti odgovarajuća uređenja. To što ti nije dozvoljeno da budeš starešina zasniva se na propisima i načelima Božje kuće. Međutim, Božja kuća ti sigurno neće uskratiti tvoje pravo da obavljaš dužnost ili tvoje pravo da veruješ u Boga i slediš Ga zato što si lošeg kova. Zar to nije prikladno? (Jeste.) Da li je neophodno da se o ovom pitanju detaljnije razgovara u zajedništvu? Neki ljudi lošeg kova čuju ovo i pomisle: „Nemoj više da besediš o tome. Sramota me je da pogledam bilo koga u oči. Znam da sam lošeg kova i da više neću biti crkveni starešina niti delatnik. Biću samo vođa tima ili nadzornik, ili ću obavljati neobične poslove, kuvati ili čistiti. Prihvatam bilo šta. Podnosiću teškoće svog položaja bez pritužbi, pokoravaću se uređenju Božje kuće i pokoravaću se Božjim orkestracijama. To što sam lošeg kova je po milosti Božjoj i u tome su sadržane Božje dobre namere. Sve što Bog čini je ispravno.” Ako možeš tako da vidiš stvari, onda je to dobro, a to znači da imaš neku svest o sebi. Neću dugo da besedim u ovoj temi. Ukratko, u pogledu tih ljudi lošeg kova, mi samo raščlanjujemo problem i izlažemo činjenice, kako bi što više ljudi steklo ispravan stav i gledište u vezi sa tim ljudima i kako bi ti ljudi imali ispravan stav i gledište u vezi sa pitanjem sopstvenog lošeg kova, a zatim mogli tačno da se orijentišu, pronađu mesto i dužnost koja im odgovara, dopuštajući da se njihova istrajnost u plaćanju ceha i njihova rešenost da izdrže patnju razumno iskoriste i upotrebe. To ne utiče na tvoje shvatanje i primenu istine niti utiče na to kako te Božja kuća vidi.

III. Lažne starešine koje su lenje i uživaju u udobnosti

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o dve vrste lažnih starešina. Postoji još jedna vrsta lažnih starešina, o kojoj smo često govorili dok smo razgovarali u zajedništvu na temu „odgovornosti starešina i delatnika”. Ta vrsta ima nešto malo kova, nisu neinteligentni, primenjuju svoje načine i metode u radu, a imaju i planove za rešavanje problema; a kada im se dodeli posao, mogu da ga sprovedu skoro prema očekivanim merilima. U stanju su da otkriju bilo kakve probleme koji se javljaju u poslu i takođe uspevaju da reše neke od njih; kada čuju probleme koje neki ljudi prijavljuju, ili primete ponašanje, ispoljenja, govor i postupke nekih ljudi, oni osete nešto u srcu i imaju svoje mišljenje i stav. Naravno, ako ti ljudi streme ka istini i imaju osećaj bremena, onda svi ti problemi mogu da se reše. Međutim, problemi neočekivano ostaju nerešeni u poslu za koji je odgovorna vrsta osobe o kojoj danas razgovaramo u zajedništvu. Zašto je tako? Zato što ti ljudi ne rade stvaran posao. Vole lagodan život i mrze naporan rad, samo se površno trude, vole da budu besposleni i da uživaju u prednostima statusa, vole da naređuju ljudima oko sebe, tu i tamo mrdnu usnama da daju neki predlog i smatraju da je time njihov posao obavljen. Oni ne primaju k srcu ništa od stvarnog posla crkve, niti od ključnog posla koji im Bog poverava – oni nemaju taj osećaj bremena, pa čak i ako Božja kuća više puta naglašava te stvari, oni ih i dalje ne primaju k srcu. Na primer, oni ne žele da intervenišu, niti da se raspituju o radu na produkciji filma ili o radu Božje kuće na tekstovima, niti žele da pogledaju kako takvi poslovi napreduju i kakve rezultate

postižu. Oni se samo posredno raspituju, a kada saznaju da se neko time bavi, njihova briga prestaje. Čak i kada savršeno dobro znaju da postoje problemi u poslu, oni ipak ne žele da o njima razgovaraju u zajedništvu i da ih rešavaju, niti se raspituju ili proveravaju kako ljudi obavljaju svoje dužnosti. Zašto se ne raspituju ili ne proveravaju te stvari? Misle da će, ako budu proveravali, biti mnogo problema koje će oni morati da reše, a to je previše brige za njih. Život će biti isuviše naporan ako uvek budu morali da rešavaju probleme! Ako se previše brinu, hrana im više neće biti ukusna i neće moći dobro da spavaju, telo će im biti umorno i tako će život postati tužan. Zato, kada vide problem, izbegavaju ga i zanemaruju kad god mogu. U čemu je problem s takvom vrstom osobe? (Previše je lenja.) Recite Mi, ko ima veći problem: lenji ljudi ili ljudi lošeg kova? (Lenji ljudi.) Zašto su lenji ljudi u većem problemu? (Ljudi lošeg kova ne mogu da budu starešine ni delatnici, ali mogu biti donekle efikasni kad izvršavaju dužnost koja je u okviru njihovih sposobnosti. Međutim, ljudi koji su lenji ne mogu ništa da rade; čak i da su nekakvog kova, to neće imati nikakvog dejstva.) Lenji ljudi ne mogu ništa da urade. Rezimirano u dve reči, to su beskorisni ljudi; imaju invaliditet drugog stepena. Ma koliko da su lenji ljudi dobrog kova, oni su poput dekorisanog izloga u prodavnici; iako su dobrog kova, oni nisu ni od kakve koristi. Previše su lenji – znaju šta bi trebalo da urade, ali to ne rade; a čak i kad znaju u čemu je problem, ne traže istinu da bi ga rešili; i mada znaju kakve muke treba da istrpe ne bi li rad bio efikasan, nisu spremni da istrpe teškoće koje bi bile vredne truda. Prema tome, oni ne zadobijaju nikakve istine niti mogu da obave ikakav stvaran posao. Ne žele da podnose patnje koje bi ljudi trebalo da podnose; znaju samo da se odaju udobnosti, da uživaju u trenucima radosti i dokolice, i da uživaju u slobodnom i lagodnom životu. Zar nisu beskorisni? Ljudi koji ne mogu da podnesu teškoće ne zaslužuju da žive. Oni koji uvek žele da žive parazitskim životom ljudi su bez savesti i razuma; to su zveri, a takvi ljudi nisu sposobni ni za službovanje. Pošto ne mogu da istrpe patnju, čak i kad službuju, nisu kadri da to dobro rade, a ako požele da zadobiju istinu, još je beznadežnije. Neko ko ne može da pati i ko ne voli istinu je beskoristan; nije kvalifikovan čak ni da službuje. On je zver bez trunke ljudskosti. Takvi ljudi moraju biti isključeni; samo je to u skladu sa Božjim namerama.

Neki ljudi su odgovorni za rad na poljoprivrednom posedu i posebno su vredni; imaju plan rada za svako godišnje doba. Kada dođe vreme da se obrađuju njive, oni odu na svaku parcelu da je pregledaju. Stvarno stanje parcele upoređuju sa onim što su planirali da zasade na svakoj parceli i proveravaju da li je njihov plan odgovarajući i da li je u skladu sa stvarnim stanjem. Oni takođe proveravaju vlažnost zemljišta, razmišljaju koje đubrivo je potrebno i šta je pogodno za sadnju. Kada sve to osmotre i shvate, odmah pitaju da li su sadnice nikle i koliko ih je, a zatim odlaze u staklenik da pogledaju da li je osoba koja gaji sadnice pouzdana ili će ih upropastiti. Ako jedan čovek nije dovoljan da obavlja taj posao, oni određuju još nekoga da sarađuje s njim i njih dvojica nadgledaju jedan drugog. Da li je to nešto što bi lenji ljudi radili? Ne, nije. Ako ih niko ne nadgleda i ne podstiče, oni svakako neće sami posetiti ta mesta; ako Božja kuća ne pita kako neki

posao napreduje, oni svakako neće preuzeti inicijativu da ispitaju šta se sa tim poslom zaista dešava. Što se tiče ljudi koji imaju loš kov, bez obzira na to šta rade, oni to uvek rade sami, ali nisu u stanju da razlikuju ono što je hitno i važno od onoga što nije, i samo rade naslepo. Pritom su ti lenji ljudi dovoljno promućurni i bez obzira na to šta rade, oni samo vole da mrdaju usne i naređuju drugima šta da rade; oni nikada ništa ne rade sami, niti mogu da rade stvaran posao. Misle: „Samo treba da pozovem ili pošaljem poruku da postavim neka pitanja i to je moj posao, problem je rešen. To me čuva od velikih glavobolja! Pogledajte samo kakav je moj starešinski kov. Mogu da završim posao sa samo nekoliko reči – zar time ne ispunjavam svoje odgovornosti? Ne zapostavljam svoje odgovornosti. Ako me Višnji priupita o tim stvarima, mogu da odgovorim na njih vrlo tečno i da pružim jasno objašnjenje. U čemu je svrha otići na lice mesta i osmatrati? Morao bih da se maltretiram, a koža bi mi izgorela na suncu. Nema potrebe prolaziti kroz tu formalnost. Ako mogu sebi da uštedim trud, onda ću to i uraditi. Nema potrebe da sebi otežavam život.” Zar nisu dovoljno „pametni”? Kada takva vrsta ljudi radi, oni su posebno vešti u hvatanju krivina da bi postigli svoje ciljeve i u pronalaženju prečica i imaju svoje načine i metode. Oni ništa ne rade sami niti učestvuju u bilo čemu. Oni samo telefoniraju da bi postavljali pitanja, otaljavaju posao i čim spuste slušalicu, odu u krevet ili na masažu i počnu da uživaju u svom telu. Takva vrsta ljudi zaista zna kako da „obavlja posao”, zaista zna kako da pronađe prilike da bude besposlena i zaista zna kako da otaljava posao i obmanjuje ljude! Kakva je korist od toga što imaju nešto malo kova? Oni su isti kao i oni državni zvaničnici Komunističke partije, koji na poslu samo piju čaj, čitaju novine i razmišljaju o tome šta će jesti i gde će ići u provod pre nego što se završi radno vreme – baš im se posrećilo u životu. To je načelo kojeg se i ova vrsta lažnih starešina pridržava u svom radu; oni ne trpe nedaće, ne trpe iscrpljenost, a ipak i dalje deluju kao zvaničnici i uživaju u prednostima statusa, a većina braće i sestara nije u stanju da uvidi da je to problem. Tako funkcioniše jedan lažni starešina; on ne radi stvaran posao i ne ide na lice mesta da proveri i ispita kako se odvija posao; pa da li on tako može da otkrije probleme u poslu? (Ne može.) Pseudo-duhovne lažne starešine i lažne starešine koje su lošeg kova slepe su uprkos tome što su im oči širom otvorene i ne mogu da vide probleme, pa šta je tek onda sa ovom vrstom beskorisne osobe? Kaže: „Ne učestvujem u stvarnom poslu i ne idem na lice mesta da se pridružim ljudima koji tamo rade, pa ako se pojave problemi, nećete moći da kažete da sam slep, uprkos tome što su mi oči širom otvorene. Nisam bio na licu mesta i nisam video probleme, pa kakve to veze ima sa mnom ako iskrsnu problemi? Treba da nađeš ljude koji su na tome radili.” Zar ti tipovi nisu stvarno promućurni? Oni misle da sve što treba da urade jeste da izdaju naređenja i pravilno rasporede ljude, to je sve, i time su njihove odgovornosti ispunjene i onda mogu drsko da uživaju u svom slobodnom vremenu i zabavi. Bez obzira na to kakvi sve problemi postoje, oni se ne raspituju i samo žure da reše problem ako ga neko prijavi Višnjem. Sve na šta se svakodnevno usredsređuju jeste uživanje u prednostima statusa, da se lagodno šetkaju naokolo, praveći se da proveravaju kvalitet obavljenog posla, ali

zapravo nikada ne idu negde gde zaista postoji problem i nikada ne proveravaju najbitniji posao – zar to nije kao kada se zvaničnici Komunističke partije samo površinski trude i samo rade ono zbog čega ostavljaju dobar utisak? Oni lako obećavaju da će obaviti posao koji im je zadat, ali ne isprate ga niti ga nadgledaju, a čak i ako odu na lice mesta, samo obavljaju formalnosti. Svakako neće sami obavljati posao ili sami rešavati probleme. Misle: „Nema potrebe da se patim i da plaćam ceh za to. Dovoljno je da neko tamo radi taj posao. Ionako ne zarađujem novac, tako da je u redu da se samo provučem." Može li dobro da radi svoj posao kada tako razmišlja? Ima svoj mali plan u glavi, pa misli: „Radiću samo onoliko koliko dobijam hrane i tako ću da se provučem svakog dana." Ipak, oni nikada ne obavljaju konkretan posao i nikada nisu viđeni na licu mesta. Pa gde su onda? Uživaju na lepom i bezbednom mestu gde mogu dobro da jedu, piju i spavaju, žive kao lordovi – redovno se tuširaju, imaju redovne masaže i redovno se presvlače – i uopšte ne trpe nikakvu patnju. Nikada ne razmišljaju o tome kakav pravi posao mogu da obave, koje stvarne probleme mogu da reše, kakav su doprinos dali radu Božje kuće i kako su kvalifikovani da uživaju u svim ovim lepim stvarima – nikada ne razmatraju ništa od toga. Od čega su ti ljudi? Ti bednici nemaju svest o sebi, oni su besramnici i ne zaslužuju da budu crkvene starešine i delatnici.

Nijedan lažni starešina nikada ne obavi nikakav stvarni posao. On se ponaša kao da je njegova rukovodeća uloga nekakva zvanična funkcija, te uživa u statusnim pogodnostima i ophodi se prema dužnosti koju treba da obavi i poslu koji kao starešina treba da izvrši kao prema nekom teretu, kao prema nekakvoj smetnji. U srcu je pun otpora prema crkvenom poslu: kada se od njega traži da nadgleda posao i da uvidi postojeće probleme koje treba pratiti i rešiti, sve u njemu se opire. To je posao koji starešine i delatnici treba da obavljaju, to im je dužnost. Ako ga ne radiš i nisi spreman da ga radiš, zašto i dalje želiš da budeš starešina ili delatnik? Da li ti svoju dužnost obavljaš da bi bio obziran prema Božjim namerama ili da bi kao neki funkcioner uživao u statusnim pogodnostima? Ako si postao starešina samo da bi imao neku zvaničnu funkciju, zar to nije besramno? Takvi ljudi imaju najbedniji karakter, nemaju dostojanstva i nemaju nikakvog stida. Ako želiš da uživaš u telesnoj lagodnosti, ti se brže-bolje vrati u svet i otimaj, grabi i uzimaj koliko god možeš i niko ti se neće mešati u to. Božja kuća je mesto gde Božji izabrani narod obavlja svoje dužnosti i Njega obožava; mesto gde ljudi streme ka istini i zadobijaju spasenje. To nije mesto gde bi neko trebalo da se prepušta telesnom uživanju, a još je manje mesto koje omogućava ljudima da žive ugodno kao lordovi. Lažne starešine ne znaju za stid; stid do njih ne dopire i uopšte nemaju razum. Bez obzira na to koji im je konkretan posao dodeljen, oni ga ne shvataju ozbiljno i stavljaju ga negde u zapećak uma; iako su veoma vešti na rečima, ne rade ništa stvarno. Zar to nije nemoralno? Ne samo da ne obavljaju stvaran posao, već žele da imaju i isključivu moć – da u svojim rukama drže vlast nad finansijama, kadrovskim i svim drugim pitanjima, te da nateraju ljude da im svakodnevno dostavljaju izveštaje. Oni su zapravo veoma marljivi kada je reč o tim stvarima. Kada dođe vreme da podnesu

izveštaj o radu Višnjem, oni sebi pripisuju rezultate rada braće i sestara, tako da Višnji pogrešno veruje da su oni odlično obavili posao, a zapravo su drugi sve uradili. Koliko je ljudi zadobijeno propovedanjem jevanđelja, ko je unapređen i ko se gaji, ko je otpušten sa svog radnog mesta, ko je uklonjen i tako dalje – nijedan od tih konkretnih zadataka ne obavljaju, a ipak imaju obraza da o njima izveštavaju. Zar ti ljudi nisu izgubili svaki osećaj stida? Zar to nije prevara? Takvi ljudi su vrlo lažljivi i lukavi! Misle da su pametni – ovo je zaista slučaj u kojem postaju žrtve sopstvenih prepredenih trikova, a na kraju sami sebe otkriju i budu eliminisani. Ma kakav posao da izvršavaju, odnosno, kakvu god dužnost da obavljaju, neki ljudi nisu sposobni za to; ne mogu to da podnesu i nisu u stanju da ispune nijednu obavezu niti odgovornost koju osoba treba da ispuni. Zar nisu smeće? Jesu li i dalje dostojni da se nazivaju ljudima? Sa izuzetkom pritupih, mentalno nesposobnih i onih koji pate od fizičkih nedostataka, postoji li iko živ ko ne bi trebalo da izvršava svoje dužnosti i da ispunjava svoje odgovornosti? Međutim, takva je osoba uvek ljigava i zabušava, ne želeći da ispunjava svoje odgovornosti; to ukazuje da ona ne želi da bude valjano ljudsko biće. Bog joj je pružio mogućnost da bude ljudsko biće, dao joj je kov i darove, a ona to ne može da iskoristi u izvršavanju svoje dužnosti. Ne radi ništa, a želela bi da uživa na svakom koraku. Da li je takva osoba podobna da se nazove ljudskim bićem? Kakav god posao da joj se poveri – bio on važan ili običan, težak ili jednostavan – ona je uvek površna, izvlači se i zabušava. Kad nastanu problemi, svoju odgovornost nastoji da svali na druge ljude, ne preuzimajući nikakvu odgovornost, a želi da nastavi da živi kao parazit. Zar ona nije beskorisno smeće? Da bi zaradio za život, ima li ikoga u društvu ko ne mora da se pouzda u sebe? Kad postane odrasla osoba, čovek mora da obezbedi sebi za život. Njegovi su roditelji ispunili svoju odgovornost. Čak i da su njegovi roditelji spremni da ga izdržavaju, njemu bi zbog toga bilo nelagodno. Trebalo bi da bude u stanju da shvati da su njegovi roditelji obavili svoju misiju njegovog odgoja, da shvati da je odrasla, zdrava i prava osoba i treba da bude sposoban da živi samostalno. Nije li to minimum razuma koji bi odrasla osoba trebalo da ima? Ako neko zaista poseduje razum, nikako ne bi mogao da džabalebari na grbači svojih roditelja; trebalo bi da se pribojava tuđeg podsmeha, toga da će izgubiti obraz. Prema tome, da li neko ko voli udobnost i mrzi rad poseduje razum? (Ne poseduje.) Taj uvek nešto želi zabadava; želi da nikada ne ispuni odgovornost, želi da mu slatkiši naprosto padnu s neba pravo u usta; uvek bi da dobije tri pristojna obroka dnevno, da ga neko opslužuje, a da on uživa u dobroj hrani i piću bez i najmanjeg rada. Nije li ovo način na koji razmišlja parazit? I da li ljudi koji su paraziti poseduju savest i razum? Imaju li integritet i dostojanstvo? Ni slučajno. Svi su oni nesposobnjakovići koji bi hleba bez motike, svi su redom zveri bez savesti i razuma. Niko od njih nije podoban da ostane u Božjoj kući.

Pretpostavimo da crkva uredi neki posao za tebe, a ti kažeš: „Bilo da je to posao koji mi omogućava da zadobijem pažnju ili ne – kad mi je već poveren, dobro ću ga obaviti i preuzeću ovu odgovornost. Ako se uredi da radim na prijemu, daću sve od sebe da dobro obavljam posao; dobro ću se brinuti o braći i sestrama, i daću sve od sebe da

osiguram bezbednost svih. Ako bude uređeno da propovedam jevanđelje, naoružaću se istinom, s ljubavlju ću dobro propovedati jevanđelje i obavljati svoju dužnost. Ako bude uređeno da naučim neki strani jezik, učiću ga svesrdno i marljivo i potrudiću se da ga savladam što pre, kroz godinu-dve, da bih mogao da strancima svedočim o Bogu. Ako se od mene zatraži da pišem članke o svedočenjima, savesno ću uvežbavati kako da to radim, posmatrati stvari u skladu sa istina-načelima i učiti o jeziku. Premda možda ne budem u stanju da članke pišem u predivnoj prozi, makar ću jasno moći da prenesem svoje iskustveno svedočenje, da na razumljiv način govorim o istini i dam istinito svedočanstvo o Bogu, kako bi ljudi, čitajući moje članke, iz njih stekli pouku i korist. Kakav god posao da mi crkva dodeli, prihvatiću ga svim srcem i snagom. Bude li nečega što ne razumem ili ako nastane neki problem, moliću se Bogu, tražiću istinu, rešavaću probleme u skladu sa istina-načelima i obavljati posao kako treba. Kakva god da je moja dužnost, sve čime raspolažem iskoristiću da je dobro izvršim i da Bogu udovoljim. Za sve što mogu da postignem, potrudiću se da preuzmem svu odgovornost koju treba da ponesem. Makar neću ići protiv svoje savesti i razuma, neću biti površan, neću biti nepouzdan ili onaj koji zabušava, niti ću uživati u plodovima tuđeg rada. Šta god da uradim, to neće biti ispod merila savesti." To je minimalni standard ličnog vladanja i onaj ko svoju dužnost na takav način izvršava može se smatrati osobom sa savešću i razumom. U obavezi si da makar čiste savesti izvršavaš svoju dužnost, da barem budeš dostojan svoja tri dnevna obroka i da ne živiš na tuđi račun. To se zove imati osećaj odgovornosti. Nezavisno od toga jesi li dobrog ili lošeg kova, i bez obzira na to da li istinu shvataš ili ne, ti u svakom slučaju moraš da imaš taj stav: „Pošto je ovaj posao meni poveren, moram da mu pristupim ozbiljno; mora to biti moja briga i moram da ga svim srcem i svom snagom dobro obavljam. A da li ću moći da ga obavim savršeno, ne usuđujem se da dajem ikakve garancije, ali je moj stav da ću dati sve od sebe da ga obavim dobro, i sigurno je da u njemu neću biti površan. Dođe li u poslu do nekog problema, tada ja treba da preuzmem odgovornost i pobrinem se da iz toga izvučem pouku i da dobro izvršavam svoju dužnost." To je ispravan stav. Imate li takav stav? Neki ljudi kažu: „Ne moram nužno da dobro obavim posao koji mi je dodeljen. Uradiću samo ono što mogu, a krajnji rezultat će biti takav kakav će biti. Ne moram da se toliko umaram niti da budem mučen teskobom ako uradim nešto pogrešno, niti moram da se izlažem tolikom stresu. Koja je svrha toga da se toliko umaram? Na kraju krajeva, uvek radim i ne dobijam ništa za džabe." Ovakav odnos prema svojoj dužnosti je neodgovoran. „Ako mi se radi, radiću nešto. Uradiću samo ono što mogu, a krajnji rezultat će biti takav kakav će biti. Nema potrebe da se to shvata tako ozbiljno." Takvi ljudi nemaju odgovoran odnos prema svojoj dužnosti i nedostaje im osećaj odgovornosti. Kakva ste vi osoba? Ako ste prvi tip osobe, onda ste neko s razumom i ljudskošću. Ako ste drugi tip osobe, onda se ne razlikujete od vrste lažnih starešina koje sam upravo detaljno analizirao. Samo traćite dane. „Izbeći ću umor i teškoće i samo ću još više da uživam. Čak i ako jednog dana budem otpušten, neću ništa izgubiti. Barem sam uživao u prednostima statusa nekoliko

dana, za mene to neće biti gubitak. Ako budem izabran za starešinu, tako ću se ponašati." Šta mislite o načinu razmišljanja takve osobe? Takvi ljudi su bezvernici koji ni najmanje ne streme ka istini. Ako zaista imaš osećaj odgovornosti, to pokazuje da imaš savest i razum. Bez obzira na to koliko je veliki ili mali zadatak, bez obzira ko ti dodeli taj zadatak, da li ti ga poveri Božja kuća ili ti ga dodeli crkveni starešina ili delatnik, tvoj stav treba da bude: „Pošto mi je ova dužnost dodeljena, to je uzvišenje od Boga i Božja milost. Trebalo bi da je dobro obavim u skladu sa istina-načelima. Uprkos tome što sam prosečnog kova, spreman sam da preuzmem tu odgovornost i da dam sve od sebe da tu dužnost obavim kako valja. Ako je loše obavim, treba da preuzmem odgovornost za to, a ako je dobro obavim, to nije moja zasluga. To je ono što treba da radim." Zašto kažem da je način na koji se neko odnosi prema svojoj dužnosti stvar principa? Ako zaista imaš osećaj odgovornosti i ako si odgovorna osoba, tada ćeš moći da izneseš crkveni posao i da ispuniš dužnost koju treba da obavljaš. Ako olako shvataš svoju dužnost, onda je tvoj pogled na veru u Boga pogrešan, a tvoj stav prema Bogu i tvojoj dužnosti problematičan. Tvoj stav prema dužnosti je da je obavljaš površno i tek toliko da se provučeš, i bez obzira da li je to nešto što želiš da radiš ili ne, nešto u čemu si dobar ili ne, ti uvek tome pristupaš sa stavom da se samo provučeš, tako da nisi pogodan da budeš starešina ili delatnik i ne zaslužuješ da obavljaš crkveni posao. Štaviše, da budem iskren, od ljudi poput tebe nema nikakve vajde, predodređeni su da ne postignu ništa i naprosto su beskorisni ljudi. Koja vrsta ljudi je beskorisna? Smetenjaci, ljudi koji dangube. Takav soj ljudi nije odgovoran ni za šta što radi niti išta shvataju ozbiljno; od svega naprave haos. Ne obraćaju pažnju na tvoje reči bez obzira na to kako u zajedništvu razgovaraš o istini. Oni misle: „Dangubiću ovako ako to želim. Reci šta god hoćeš! U svakom slučaju, trenutno obavljam svoju dužnost i imam šta da jedem, to je dovoljno. Barem ne moram da prosim. Ako jednog dana ne budem imao šta da jedem, razmišljaću o tome tada. Raj će uvek ostaviti neki izlaz za čoveka. Ti kažeš da nemam savesti ni razuma i da sam smeten – pa šta? Nisam prekršio zakon. U krajnjoj liniji, možda mi samo malo nedostaje karaktera, ali to nije na moju štetu. Sve dok imam šta da jedem, u redu je." Šta misliš o ovom stavu? Kažem ti, smeteni ljudi poput ovih, koji dangube po cele dane, svi su osuđeni na isključenje i nema šanse da mogu da dostignu spasenje. Svi oni koji su verovali u Boga više godina, ali nikada nisu prihvatili bilo koju istinu i nemaju iskustvena svedočenja, biće eliminisani. Niko neće preživeti. Đubrad i beskorisni ljudi su svi grebatori i predodređeni su da budu eliminisani. Ako su starešine i delatnici samo grebatori, tim pre moraju da budu otpušteni i eliminisani. Ti smetenjaci i dalje žele da budu starešine i delatnici; nisu dostojni! Ne rade nikakav stvaran posao, ali žele da budu starešine. Stvarno nemaju stida!

Nakon što su otpušteni sa svojih radnih mesta, neke starešine i delatnici kažu: „Sjajno je ne biti više starešina ili delatnik. Ne moram više da budem toliko rastrzan, niti da se mnogo opterećujem. Divno je biti običan brat ili sestra. Zašto bih se opterećivao time? Nemam ja kov samo da bih se umarao." Neko drugi im kaže: „Šta ćeš sad da radiš

kad nisi ni starešina ni delatnik?" Oni odgovaraju: „Mogu da radim bilo šta, dokle god nije previše naporno i ne iziskuje mnogo truda – nešto što podrazumeva hodanje i posmatranje ili sedenje i razgovaranje ili nešto na kompjuteru, što ne iziskuje mnogo radnih sati ili fizički napor." Šta te reči uopšte znače? Ako otkrijete da je starešina ili delatnik koga ste izabrali od takve sorte, kako ćete se osećati u svom srcu? Zar se nećete veoma rastužiti? (Da.) Dakle, hoćete li imati neko mišljenje o tome? Reći ćeš: „Prvo sam video da imaš malo kova i želeo sam da te unapredim i gajim i da ti pružim priliku da možeš da shvatiš još neke istine. Nisam mogao ni da zamislim da si toliko bezvredan. Žao mi je što sam te tada smatrao ljudskim bićem. Nisam mogao da zamislim da u stvari to nisi. Ti si niži čak i od svinje ili psa, ti si đubre. Ti ne zaslužuješ da nosiš tu ljudsku kožu i ne zaslužuješ da budeš čovek!" Da li te reči zvuče neprijatno? (Ne.) Ne zvuče vam neprijatno, ali zar ne zvuče veoma neprijatno takvom đubretu? (Zvuče.) Da li jedno takvo đubre ima srce? (Nema.) Dakle, može li da shvati da li neko govori dobro ili loše o njemu? Kada ljudi bez srca naiđu na bilo šta, neće odustati od svog stava da treba da provode dane u besposličarenju. Oni misle da je to u redu dokle god oni imaju koristi, dok profitiraju i osećaju se prijatno. Dakle, bez obzira na to šta drugi kažu, nije ih briga. Njihova čuvena izreka glasi: „Bez obzira na to šta kažeš, bez obzira na to kako me vidiš ili oceniš ili kako me klasifikuješ ili kako se ponašaš prema meni, nije me briga!" Zar ti ljudi nisu obično đubre? Šta god ti rekao, oni nemaju nikakav osećaj i ne uzimaju to k srcu. Zašto to ne uzimaju k srcu? Oni su samo besposličari i nemaju srce. Ljudi koji nemaju srce nemaju ni dostojanstvo ni integritet, nije ih briga ni za šta što kažeš i bez obzira na to koliko strogo razgovaraš s njima, to neće dopreti do njihovog srca. Samo ljudi koji imaju dostojanstvo, integritet i razum mogu da budu povređeni i osetiće bol u srcu kada čuju takve reči. Reći će: „Moje vladanje je bilo jadno, ljudi su me gledali s visine i ja sam izgubio dostojanstvo, pa se više neću tako ponašati. Želim da povratim svoje dostojanstvo i da me ljudi ne gledaju s visine. Nastojaću da povratim svoju čast i učiniću sve što je potrebno da živim dostojanstveno i da udovoljim Bogu." Imaju senzitivnost kada su u pitanju reči koje vređaju njihovo dostojanstvo i ubadaju ih u bolnu tačku, u slabu tačku – to su ljudi koji imaju srce. Kada oni koji su senzitivni i poseduju dostojanstvo čuju izjave koje su ispravne i vide pozitivne stvari i razlikuju ono što je ispravno od onog što je pogrešno, oni imaju odlučnost da se promene jer imaju dostojanstvo i ne žele da ih drugi gledaju s visine. Ti besposličari i beskorisni ljudi nemaju dostojanstva, tako da bez obzira na to šta im kažeš, bez obzira na to koliko su tvoje izjave tačne ili precizne ili u skladu sa istinom ili koliko su tvoje izjave pozitivne, one nemaju uticaja na te ljude i neće ih ni najmanje ganuti. Osoba bez dostojanstva uopšte nema senzitivnost za bilo koju pozitivnu stvar, za bilo koju presudu, za bilo kakvo izlaganje niti ima pravi stav prema tome kakav životni put da izabere. Zato, bez obzira na to šta im kažeš, bez obzira na to kako ih razotkrivaš ili karakterišeš, oni apsolutno odbijaju da to prihvate i nije ih briga. Dakle, ima li smisla propovedati istinu i držati propovedi takvim ljudima? Ima li koristi od orezivanja? Ima li koristi od osuđivanja i

grdnje? Nema! Takvi ljudi su naprosto beskorisni. Provlače se kroz život i spadaju u kategoriju zveri – da budemo precizni, oni nisu ljudska bića. Oni ne zaslužuju da čuju Božje reči. Ako ti beskorisni paraziti postanu crkvene starešine, mogu li da otkriju probleme koji su prisutni u crkvi? Da li mogu da reše probleme? Naravno da ne mogu. Ako Božji izabrani narod pokrene neko pitanje, mogu li da ga reše? Sigurno ni oni ne mogu da ga reše. Oni su nesposobni da reše bilo koji problem, pa kako onda mogu da se bave starešinstvom? To bi bilo nezamislivo! Kao starešine i delatnici, ljudi moraju u najmanju ruku da budu u stanju da reše probleme koji su prisutni u radu crkve i probleme koji postoje sa život-ulaskom Božjeg izabranog naroda. Ako neko vreme vežbaju i steknu neko iskustvo i takođe mogu da razgovaraju u zajedništvu o nekim istinama i da govore o nekom iskustvenom svedočenju, onda postepeno mogu da postanu kompetentni u bavljenju starešinstvom. Ako nisu sposobni da otkriju ili reše bilo koji problem, onda ne postoji način da se bave starešinstvom; oni su onda lažne starešine i treba ih otpustiti i izabrati nove starešine.

Oni koji služe kao starešine moraju bar malo da shvate istinu i da imaju neka praktična iskustva. Ako uopšte nemaju iskustva, onda sigurno nimalo ne shvataju istinu. Neki ljudi koji služe kao starešine vešto propovedaju reči i doktrine i u uspevaju da dobiju odobravanje i pohvale od većine ljudi. Iako su lažne starešine na površini u stanju da odgovore na pitanja, oni nisu u stanju da u zajedništvu razgovaraju o istina-načelima. Sve što oni propovedaju je prazna teorija i u njoj nema ničeg praktičnog. Kada ljudi čuju njihove propovedi, oni osete da se to poklapa s njihovim ličnim ukusom, a oni koji nemaju moć razlučivanja to primaju s velikim odobravanjem. Međutim, nakon toga, oni i dalje nemaju put primene i ne mogu da pronađu načela primene. Može li se onda smatrati da je neki problem rešen? Zar ih to ne čini površnim? Da li se pokušaj rešavanja problema na taj način može smatrati obavljanjem stvarnog posla? Lažne starešine ne obavljaju nikakav stvarni posao, ali znaju kako da se ponašaju kao funkcioneri. Šta prvo učine kad postanu starešine? Kupuju naklonost ljudi. Zauzimaju pristup „novi funkcioneri su željni da ostave dobar utisak”: isprva obave nekoliko stvari od kojih svi osete dobrobit u svojoj svakodnevici. Isprva nastoje da na ljude ostave dobar utisak, da svima pokažu kako idu u korak sa širokim masama, kako bi ih svi veličali i govorili: „Ovaj starešina se ponaša kao da nam je roditelj!” Zatim i zvanično preuzimaju poziciju. Osećaju da su sada stekli podršku naroda i da im se položaj učvrstio; tada počinju da uživaju u statusnim pogodnostima, kao da im one s pravom pripadaju. Njihove su krilatice: „U životu je najvažnije dobro jesti i lepo se oblačiti”, „Život je kratak, pa uživaj dok možeš” i „Prepusti se onome što ti donosi današnji dan, a sutrašnje brige ostavi za sutra”. Oni uživaju u svakom danu koji dolazi, zabavljaju se dok mogu i ne razmišljaju o budućnosti, a još manje razmišljaju o odgovornostima koje starešina treba da ispuni i o dužnostima koje treba da izvrši. Rutinski propovedaju nekoliko reči i doktrina i obave nekoliko zadataka tek da bi ih obavili, ali ne izvršavaju nikakav stvaran posao. Oni ne obelodanjuju prave probleme u crkvi i ne rešavaju ih u potpunosti, pa koja je onda svrha obavljanja tako

površnih zadataka? Zar to nije zaluđivanje? Mogu li ozbiljni zadaci da se povere takvom lažnom starešini? Da li su ti ljudi u skladu sa načelima i uslovima Božje kuće za izbor starešina i delatnika? (Nisu.) Ti ljudi nemaju ni savesti ni razuma, lišeni su svakog osećaja odgovornosti, a ipak žele da drže neku zvaničnu funkciju, da budu crkveni starešina – zašto su tako bestidni? Čak i kad su u pitanju neki ljudi koji imaju osećaj odgovornosti, oni zbog lošeg kova ne mogu da budu starešine – a da ne pominjemo beskorisne ljude koji nemaju nikakav osećaj odgovornosti; oni su još manje kvalifikovani da budu starešine. Koliko su samo lenje te proždrljive i mlitave lažne starešine? Čak i kada otkriju problem i svesni su da to jeste problem, oni ga ne shvataju ozbiljno i lako preko njega prelaze. Tako su neodgovorni! Iako su dobri govornici i poseduju kakav-takav kov, ne mogu da reše razne probleme u crkvenom radu, što dovodi do potpunog zastoja; problemi se nagomilavaju, ali se te starešine njima ne bave; istrajni su u tome da obave tek nekoliko površnih rutinskih zadataka. I koji je krajnji rezultat? Zar ne prave brljotine u crkvenom radu, nisu li sve upropastili? Zar ne dovode do haosa i nedostatka jedinstva u crkvi? To je neizbežan ishod. Da li će u takvoj situaciji lažne starešine podneti izveštaj Višnjem? Naravno da neće. Ako neko u crkvi želi da prijavi probleme lažnih starešina Višnjem, da li će oni pristati na to? Svakako će potisnuti i blokirati tu osobu, neće dozvoliti nikome da prijavi problem Višnjem i ograničiće, potisnuti i izolovati svakoga ko to uradi. Recite Mi, zar te lažne starešine nisu baš odvratne? Bez obzira na to koliko su naškodili radu crkve, oni i dalje neće dozvoliti da Višnji sazna za to, a još manje da to reši. Njima je samo stalo da se odaju blagodatima svog statusa i da štite sopstvenu sujetu i ponos – takvi ljudi su baš krajnje odvratni i bestidni! Zar nisu potpuno lišeni savesti i ljudskosti? Kada se Višnji raspituje o poslu, oni odlučno kažu da nema problema, izvrdavaju i zavaravaju Višnjeg – zar oni time ne obmanjuju Višnjeg i ne skrivaju stvari od onih ispod njih? Problemi sa radom crkve se gomilaju bez prestanka, lažne starešine ne mogu same da ih reše, ali takođe ne prijavljuju te probleme Višnjem. Pod takvim okolnostima, oni se ponašaju kao da je sve u redu; oni se prepuštaju udobnosti, po ceo dan sede i ne rade ništa i uopšte se ne uznemiravaju. A kada se problemi razotkriju i Višnji počne da ih istražuje, oni i dalje govore: „Uredio sam da ljudi obave taj posao. Ispunio sam svoje odgovornosti. Ako posao nije dobro obavljen, onda je to tuđa odgovornost. Kakve to veze ima sa mnom?” Sa tih nekoliko reči potpuno oslobađaju sebe odgovornosti. Kao da uopšte ne snose odgovornost po tom pitanju. Ne samo da ne preispituju sebe, već se i osećaju ispravno i opušteno, govoreći: „U svakom slučaju, nisam lenčario na poslu; nisam grebator. Ako me Višnji ne otpusti, onda ću nastaviti da služim kao starešina. Ako ponudim ostavku, zar neću tako izdati Boga? Zar neću pokazati da nisam odan svojoj dužnosti?” Ako ga orežeš, biće u stanju da smisli mnoštvo razloga da te ospori. Neće reći da je odgovoran po tom pitanju, neće reći koje su njegove odgovornosti i neće se osvrnuti na prirodu toga što ne rešava probleme i što ne radi stvaran posao. Zar takvi ljudi ne izazivaju mržnju? Oni zaustavljaju crkveni posao i nanose štetu Božjem izabranom narodu tako dugo bez trunke kajanja u srcu – da li su oni još uvek ljudi? Da

li još uvek imaju trunku savesti ili razuma? Neki kažu: „Takve ljude ne treba birati da budu starešine." Teoretski jeste tako; međutim, među izabranim starešinama i delatnicima zaista ima takvih ljudi; to je činjenica. To se sve dešava zato što Božjem izabranom narodu nedostaje razboritosti, a to je i zato što većina ljudi voli ljude koji udovoljavaju drugima, i shodno tome biraju neke lažne starešine i lažne delatnike. Stoga, pre crkvenih izbora mora više da se razgovara u zajedništvu o načelima za izbor starešina i delatnika, kao i o načelima za razlučivanje lažnih starešina i lažnih delatnika; tako će više ljudi glasati u skladu s načelima. Samo na taj način se mogu postići dobri rezultati na crkvenim izborima.

Recite Mi, mogu li takvi odvratni i bestidni besposličari dobro da obavljaju crkveni posao kao starešine i delatnici? Mogu li da reše probleme prisutne u crkvi ili teškoće s kojima se suočava Božji izabrani narod? (Ne mogu.) Dakle, šta treba da uradite kada naiđete na takve lažne starešine? Pretpostavimo da neko kaže: „Naš kov je loš i nedostaje nam moć razlučivanja, pa ne možemo ništa da uradimo ako naiđemo na lažnog starešinu." Da li je to ispravno? Sigurno nisu svi u crkvi lošeg kova i bez moći razlučivanja? Mora da postoji bar nekoliko ljudi koji donekle shvataju istinu. Dakle, ako neko pronađe lažnog starešinu koji nije u stanju da radi stvaran posao niti da reši bilo kakve probleme, onda treba da razgovara u zajedništvu sa onima koji shvataju istinu i da ih zamoli da upotrebe svoju moć razlučivanja i da presude. Da li je to prikladno? (Jeste.) Zašto je prikladno? Kakve će biti posledice ako crkveni starešina nije u stanju da radi stvaran posao? Ko će biti žrtve? Zar to neće biti Božji izabrani narod u crkvi? Ako lažni starešina kontroliše crkvu tri ili pet godina, kako će to uticati na shvatanje istine i ulazak ljudi u stvarnost? Koliko ljudi će kasniti u postizanju Božjeg spasenja? Te posledice su nezamislive. Dakle, kada se utvrdi da lažni starešina ne radi stvaran posao i da nije u stanju da reši bilo koje pitanje, to je velika stvar za svakog od izabranih Božjih ljudi i oni treba odmah da ga razotkriju i prijave kako bi izbegli kašnjenje u radu. Božji izabrani narod je taj koji trpi štetu izazvanu od strane crkvenih starešina koji ne obavljaju stvaran posao. Ako ih niko od Božjeg izabranog naroda ne razotkrije, niti ih prijavi, već su svi apatični u vezi s tim, onda nema nade za tu crkvu. Pretpostavimo da u svojim srcima uvek gajite misli o tome da ne preuzimate odgovornost, kao na primer: „Kako god, ti si starešina. Ti ne možeš da radiš stvaran posao, a ipak ne prijavljuješ probleme Višnjem – ako rad crkve zbog toga bude kasnio, Višnji će tebe pozvati na odgovornost. A kakve to ima veze s nama? Zašto bismo mi brinuli o tome? Nismo mi nadležni. To je tvoja odgovornost." Ako uvek gajite takve predstave u svojim srcima, zar to neće dovesti do kašnjenja? Zar to neće uticati na tvoje stremljenje ka istini, na ulazak u stvarnost i postizanje Božjeg spasenja? Ako niko u crkvi ne preuzima odgovornost, onda je teško reći da li ta crkva može da svedoči o Bogu i da primi Božje blagoslove, a još je teže reći koliko će ljudi postići spasenje u toj crkvi. Ako svi u toj crkvi tako misle i drže se tog gledišta, onda za tu crkvu nema apsolutno nikakve nade. Zar timovi za filmsku produkciju trenutno nemaju taj problem? Neki od vaših starešina ne rešavaju probleme, niti ih

prijavljuju – oni su lažne starešine. Da li ste u stanju da to uvidite? Te starešine vam ne rešavaju probleme – zar vam još nije jasno da je to problem? Da li ste zaista srećni zbog toga? „Naš starešina ne prijavljuje taj problem i on ne može da se reši, tako da taman možemo da se odmorimo. To je baš super! Pored toga, Višnji se u poslednje vreme nije raspitivao o tom pitanju, tako da nema potrebe ni da Mu ga prijavljujemo. Zašto ne bismo pokušali da nađemo sebi malo slobodnog vremena? Da li moramo da snimimo film baš tako brzo i na vreme? Posao dobro napreduje! Pa šta ako nismo završili sa snimanjem? Da li ćemo zbog toga biti osuđeni?" Da li je to vaš stav? Da li mislite da ne postoji strog raspored rada Božje kuće, pa možete da odugovlačite posao unedogled i da sve dok se Višnji ne raspituje ili ne proverava, nema potrebe da se brinete, niti da osećate bilo kakav pritisak i možete da rešavate samo probleme koje možete, a da pustite da se provuku oni koje ne možete da rešite? Da li je to vaše gledište? (Nije.) Zašto onda ne prijavite probleme kada ih imate? Da li vas te lažne starešine drže pod svojom kontrolom ili su vas omamile magičnim napitkom koji vas je ošamutio i oduzeo vam moć govora? U čemu je tu problem? Kada postoje problemi, da li ste ih svesni? Ako kažete da ne znate za njih, onda lažete; ako znate za njih, ali ih ne prijavljujete, onda ste nemarni i ozbiljno zanemarujete svoje odgovornosti i nemate nikakvu odanost prema svojoj dužnosti. Čak i kada u svetu radiš za pare, ti ipak moraš da budeš dostojan svoje skromne plate. Da ne pominjemo da se ti danas hraniš u Božjoj kući; ti težiš spasenju dok obavljaš svoju dužnost i time utireš put i pripremaš se za svoje odredište. Ti to ne radiš za Božju kuću, niti za bilo kog pojedinca, a još manje za Mene – ti to radiš za sebe. Blaže rečeno, ljudi obavljaju svoju dužnost kako bi postigli spasenje, ali da budemo precizni, oni to rade za sebe kako bi zadobili blagoslove i imali dobro odredište. Moraš jasno da shvatiš to pitanje; ne budi glup. Ne obavljaš svoju dužnost za druge, niti za svoje roditelje, i ne radiš to da bi proslavio svoje pretke, niti doneo čast svom prezimenu – radiš to za sebe. Bog te je stvorio, i otkako je stvorio svet, On je predodredio da ćeš se roditi u poslednjim danima. Doveo te je u Svoju kuću, dozvolio ti je da čuješ Njegov glas, dozvolio ti je da iz dana u dan jedeš i piješ Njegove reči i da primaš opskrbu za život, i dao ti je priliku da možeš da obavljaš svoju dužnost u Božjoj kući. To je tvoja najbolja prilika kao stvorenog bića da postigneš spasenje, a to je i tvoja jedina prilika. Ako, dok obavljaš svoju dužnost, upropastiš tu priliku, onda bez obzira na to da li primaš kaznu ili cmizdriš i škrgućeš zubima kada na kraju zapadneš u nesreću, sve će to biti tvoje maslo i dobićeš što si zaslužio! To će biti samo tvoja greška. Nema potrebe da drugi ljudi preuzmu na sebe tvoje odgovornosti i nema potrebe da ti preuzmeš na sebe odgovornosti drugih. Samo ti možeš da preuzmeš odgovornost za put kojim ideš i za sve što radiš danas i samo ti možeš da snosiš krajnje posledice. Ono što mogu da učinim jeste da vas navedem da shvatite stvari koje treba da vam kažem i da vam utabam put da biste mogli da krenete putem spasenja. Sve sam na razumljiv način objasnio, tako da je na vama kako ćete se zaista ponašati. Ja se ne bavim vašim poslom; Ja samo obavljam posao koji Meni pripada i ne radim ništa više od toga. Zar nije činjenica da obavljaš svoju dužnost zarad

svog odredišta? Ako kažeš: „Ima toliko problema, ali ih moj starešina ne prijavljuje, pa ih neću ni ja prijaviti”, zar to nije glupo? Zar to nije proračunato? Šta je tvoja odgovornost kada uvidiš problem? Tvoja odgovornost je da pozoveš sve da se okupe, da se smirite i da tražite i razgovarate u zajedništvu o tom problemu, da vidite u kojoj oblasti je problem iskrsao i da pronađete osnovni uzrok problema. Ako se posle izvesnog vremena u razgovoru pronađe osnovni uzrok, ali niste u stanju da sami rešite problem, treba odmah da ga prijavite Višnjem. Ko to treba da prijavi? Treba da istupiš i kažeš: „Ja ću to da prijavim. Ako se ne slažete, možemo da izaberemo nekoliko predstavnika i da prijavimo zajedno.” Neki kažu: „Zar nemamo starešinu?” Ti odgovaraš: „On nije starešina! On uopšte ne ispunjava odgovornosti ljudskog bića. On je samo zver u ljudskoj koži i treba ga izbaciti na ulicu i otpustiti! On ne prijavljuje problem, tako da bi trebalo da ga prijavimo sami – to je naša odgovornost. Tek kada ispunimo svoje odgovornosti, Bog će nas tretirati kao ljudska bića. Ako jasno znamo svoje odgovornosti, ali ih ne ispunjavamo, onda ne zaslužujemo da budemo ljudi i nema šanse da će nas Bog smatrati za takve.” Ako te Bog ne smatra ljudskim bićem, za šta te onda smatra? Smatra te svinjom ili psom. I da li bi te Bog onda ipak spasao? Sigurno ne bi. Dakle, ako ne završiš sa dobrim odredištem, zar nisi sam sebi to zakuvao? I zar nećeš uzalud obavljati svoju dužnost? Na tebi je da izabereš svoj put i na tebi je i da ga pređeš. Ma koji put da izabereš ili koje god da su krajnje posledice, ti si taj koji snosi odgovornost; niko neće preuzeti odgovornost za put kojim ideš niti za posledice koje iz toga proizilaze.

Ako kao starešine i radnici zanemarujete probleme koji se javljaju u obavljanju dužnosti, a čak i tražite razne izgovore i opravdanja za izbegavanje odgovornosti i ne rešavate neke probleme koje ste u stanju da rešite, dok probleme koje niste u stanju da rešite ne prijavljujete Višnjem, kao da oni nemaju nikakve veze s vama, zar to nije zanemarivanje odgovornosti? Da li je takvo ophođenje prema crkvenom poslu pametno ili glupo? (Glupo je.) Zar takve starešine i delatnici nisu nepredvidljivi? Zar nisu lišeni bilo kakvog osećaja odgovornosti? Kada naiđu na probleme, oni ih zanemaruju – zar to nisu nepromišljeni ljudi? Zar to nisu prepredeni ljudi? Prepredeni ljudi su najbezumniji od svih. Moraš biti poštena osoba, moraš imati osećaj odgovornosti kada se suočiš sa problemima i moraš isprobati sve moguće načine i tragati za istinom da bi rešio probleme. Apsolutno ne smeš biti lukava osoba. Ako ti je jedina briga da pereš ruke od odgovornosti i da je izbegneš kada iskrsnu problemi, takvo ponašanje bi bilo osuđeno čak i među nevernicima, da ne spominjemo u Božjoj kući! Bog će sigurno osuditi i prokleti takvo ponašanje, a Božji izabrani narod se gnuša takvog ponašanja i odbacuje ga. Bog voli poštene ljude, a gnuša se onih koji su varljivi i ljigavi. Ako si lukava osoba i ponašaš se ljigavo, zar te se Bog neće gnušati? Hoće li Božja kuća dozvoliti da se jednostavno izvučeš? Pre ili kasnije, snosićeš odgovornost. Bog voli poštene ljude, a ne voli lukave ljude. Svi to treba jasno da znaju, i da prestanu da budu smeteni i prave gluposti. Privremeno neznanje je opravdano, ali ako čovek uopšte ne prihvata istinu, onda je previše tvrdoglav. Pošteni ljudi mogu da preuzmu odgovornost. Oni ne razmišljaju o

sopstvenim dobicima i gubicima; oni samo štite rad i interese Božje kuće. Imaju ljubazna i poštena srca koja su poput krčaga sa čistom vodom čije se dno može videti na prvi pogled. Postoji transparentnost i u njihovim postupcima. Varljiva osoba se uvek ponaša ljigavo, uvek se pretvara, pokriva se i čvrsto se uvija. Niko ne može da prozre ovakav tip osobe. Ljudi ne mogu da proniknu u tvoje misli, ali Bog može da ispita najdublje delove tvog srca. Kada Bog vidi da nisi poštena osoba, već da si nepredvidljiv, da nikada ne prihvataš istinu, da se uvek upuštaš u prevare protiv Njega i da Mu nikada ne predaješ svoje srce, onda te Bog ne voli, gnuša te se i napušta te. Kakvi su svi ti ljudi koji napreduju među nevernicima i oni koji su slatkorečivi i dovitljivi? Da li vam je ovo jasno? Šta je njihova suština? Može se reći da su svi oni izuzetno zagonetni, svi su krajnje varljivi i lukavi, oni su pravi đavoli i Sotone. Može li Bog spasiti takve ljude? Bog ne mrzi ništa više od đavola – ljude koji su varljivi i lukavi i On sigurno neće spasiti takve ljude. Vi nikako ne smete biti takvi. Oni koji su uvek pronicljivi i oprezni kada govore, koji su uglađeni i prevejani i ponašaju se u skladu sa prilikama kada rešavaju stvari – kažem ti, Bog se najviše gnuša takvih ljudi, takvim ljudima nema spasa. Što se tiče svih onih koji spadaju u kategoriju varljivih i lukavih ljudi, ma koliko njihove reči lepo zvučale, sve su to obmanjujuće, đavolske reči. Što lepše zvuče njihove reči, to su oni više đavoli i Sotone. To su upravo oni ljudi kojih se Bog najviše gnuša. To je potpuno tačno. Šta kažete: mogu li varljivi ljudi, ljudi koji često lažu i slatkorečivi ljudi da prime delo Svetog Duha? Da li mogu da steknu prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha? Ne mogu nikako. Kakav je Božji stav prema ljudima koji su varljivi i lukavi? On ih se gnuša i odbacuje, On ih odvaja na stranu i ne obraća pažnju na njih, On ih smatra istom klasom kao i životinje. U Božjim očima, takvi ljudi samo nose ljudsku kožu, a u suštini su đavoli i Sotone; oni su hodajući leševi, i Bog ih nikako neće spasiti. Dakle, u kakvom su stanju ti ljudi sada? U njihovim srcima je tama, nedostaje im istinska vera i ma šta da im se desi, oni nikada nisu prosvećeni, niti prosvetljeni. Kada se suoče s katastrofama i nevoljama, oni se mole Bogu, ali Bog nije s njima i oni nemaju ništa na šta bi zaista mogli da se oslone u svojim srcima. Da bi stekli blagoslove, trude se da naprave dobru predstavu, ali ne mogu da se odupru jer su lišeni savesti i razuma. Oni ne bi mogli da budu dobri ljudi čak i kada bi to želeli; čak i kada bi želeli da prestanu da rade loše stvari, ne bi mogli da se kontrolišu, to ne bi funkcionisalo. Da li će biti u stanju da upoznaju sebe nakon što budu oterani i eliminisani? Iako će znati da su to zaslužili, nikome to neće priznati, a čak i ako se čini da su u stanju da obave neku dužnost, i dalje će se ponašati nepredvidljivo, a njihov rad neće dati nikakve jasne rezultate. Dakle, šta kažete: da li su ovi ljudi u stanju da se zaista pokaju? Ni u kom slučaju. To je zato što ne poseduju ni savest ni razum i ne vole istinu. Bog ne spasava takve prepredene i zle ljude. Kakvu nadu takvi ljudi mogu da imaju u verovanju u Boga? Njihovo verovanje je već lišeno značaja i oni od toga neće ništa zadobiti. Ako tokom svog verovanja u Boga ljudi ne streme ka istini, onda bez obzira na to koliko godina veruju, to neće imati nikakvog dejstva; čak i ako veruju do samog kraja, neće zadobiti ništa. Da bi zadobili Boga, ljudi moraju da zadobiju istinu. Samo ako shvate

istinu, primenjuju istinu i uđu u istina-stvarnost, oni će zadobiti istinu i postići Božje spasenje; i samo tada će steći Božje priznanje i blagoslove; i samo tako će zadobiti Boga. Ako ljudi žele da zadobiju istinu, onda prvi korak koji treba da preduzmu jeste da nauče da ispunjavaju svoje odgovornosti, odnosno da dobro obavljaju svoju dužnost – to je najosnovnija stvar. Ljudi nikako ne smeju da uče od lažnih starešina, koji samo propovedaju reči i doktrine i ne rade stvaran posao, ne preuzimaju odgovornost za bilo šta što rade, sve rade površno i na kraju budu eliminisani. Obavljanje dužnosti nije mala stvar; ljudi se najviše otkrivaju u obavljanju svoje dužnosti, a Bog određuje ishode ljudi na osnovu njihovog doslednog obavljanja dužnosti. Šta znači kada neko ne obavlja dobro svoju dužnost? To znači da on ne prihvata istinu ili se ne kaje istinski, i njega Bog eliminiše. Kada se otpuste lažne starešine i lažni delatnici, šta to predstavlja? To je stav Božje kuće prema takvim ljudima i, naravno, on takođe predstavlja Božji stav prema takvim ljudima. Dakle, kakav je Božji stav prema beskorisnim ljudima poput ovih? Prezrivo ih odbacuje, osuđuje i eliminiše. Dakle, da li i dalje želite da se prepustite prednostima statusa i da budete lažni starešina?

Kada ljudi počnu da veruju u Boga, koja je najbolnija i najviše uznemirujuća stvar koja može da im se dogodi? Najveća stvar nije ništa drugo nego saznanje da su uklonjeni ili proterani i da ih je Bog otkrio i eliminisao – to je najbolnija i najžalosnija stvar i niko ne želi da im se to dogodi nakon što počnu da veruju u Boga. Dakle, kako ljudi mogu da izbegnu da im se to dogodi? U najmanju ruku, moraju da postupaju u skladu sa svojom savešću, to jest, prvo moraju da nauče kako da ispunjavaju svoje odgovornosti, nikako ne smeju da budu površni i ne smeju da odlažu ono što im je Bog poverio. Pošto si čovek, ti treba da razmisliš o tome šta su čovekove odgovornosti. Ne treba pominjati odgovornosti koje nevernici najviše cene, kao što je odanost roditeljima, staranje o roditeljima i stvaranje ugleda za svoju porodicu. Sve je to isprazno i lišeno pravog značenja. Koja je minimalna odgovornost koju osoba treba da ispuni? Najrealnija stvar je koliko sada dobro obavljaš svoju dužnost. Biti zadovoljan otaljavanjem ne znači ispuniti svoju odgovornost, kao što i samo biti u stanju da izgovaraš reči i doktrine ne znači ispuniti svoju odgovornost. Jedino primenjivanje istine i činjenje stvari u skladu s načelima znači ispuniti svoju odgovornost. Tek kada tvoje primenjivanje istine bude delotvorno i od koristi ljudima, zaista ćeš ispuniti svoju odgovornost. Bez obzira na to koju dužnost obavljaš, tek kada istraješ u tome da u svemu postupaš u skladu sa istina-načelima, zaista ćeš ispuniti svoju odgovornost. Otaljavanje posla u skladu sa ljudskim načinom obavljanja stvari znači biti površan; samo pridržavanje istina-načela znači pravilno obavljanje svoje dužnosti i ispunjavanje svoje odgovornosti. A kada ispuniš svoju odgovornost, zar to nije ispoljavanje odanosti? To je ispoljavanje odanog obavljanja dužnosti. Tek kada imaš taj osećaj odgovornosti, tu odlučnost i želju i to ispoljenje odanosti u pogledu svoje dužnosti, Bog će te blagonaklono pogledati i imati povoljno mišljenje o tebi. Ako nemaš čak ni taj osećaj odgovornosti, Bog će se prema tebi ophoditi kao prema besposličaru i tupanu i prezreće te. Sa ljudske tačke gledišta, to

znači da te ne poštuje, da te ne shvata ozbiljno i da te gleda s visine. To je kao kad si neko vreme u kontaktu s nekim i vidiš ga da govori o nerealnim, nepraktičnim stvarima i da brblja o izmišljenim stvarima i primetiš da voli da se hvali i preteruje i da nije pouzdan – da li bi ga poštovao? Da li bi se usudio da mu poveriš neki zadatak? Možda bi iz ovog ili onog razloga odugovlačio zadatak koji si mu poverio, pa se ti ne bi usudio da poveriš bilo šta nekom takvom. Prezirao bi ga iz dna duše i žalio bi što si ikada imao bilo kakve veze s njim. Osećao bi da si imao sreće što mu nisi ništa poverio i pomislio bi da bi žalio do kraja života da jesi. Recimo da komuniciraš s nekim i da kroz razgovor i kontakt s njim vidiš da ne samo da poseduje dobru ljudskost, već ima i osećaj odgovornosti, a kada mu poveriš zadatak, čak i ako mu nešto usput kažeš, on to pohranjuje u svoj um i smišlja načine da dobro obavi zadatak da bi ti udovoljio, a ako ne obavi dobro zadatak koji si mu poverio, biće ga sramota kad te sretne – to je neko ko ima osećaj odgovornosti. Čim im se nešto kaže ili im se nešto zada – bez obzira na to da li to dolazi od starešine, delatnika ili Višnjeg – ljudi sa osećajem odgovornosti će uvek misliti: „Kad već imaju tako visoko mišljenje o meni, moram ovo dobro da obavim i da ih ne izneverim”. Zar ti ne bi bilo lakše da poveriš zadatak takvim ljudima koji poseduju savest i razum? Ljudi kojima možeš da poveriš zadatak su svakako oni na koje gledaš blagonaklono i kojima veruješ. Konkretno, ako su za tebe obavili nekoliko zadataka i izvršili ih vrlo savesno i u potpunosti ispunili tvoje zahteve, smatraćeš da su pouzdani. U srcu ćeš im se zaista diviti i imaćeš visoko mišljenje o njima. Ljudi su voljni da budu u kontaktu s takvom vrstom osobe, a da ne govorimo o Bogu. Da li mislite da bi Bog bio voljan da poveri crkveni posao i dužnost koju je čovek dužan da izvrši osobi koja nije pouzdana? (Ne, ne bi.) Kada Bog nekome dodeli deo crkvenog posla, kakva su Božja očekivanja od njega? Prvo, Bog se nada da je marljiv i odgovoran, da se prema tom poslu odnosi kao prema nečemu bitnom i da će ga shodno tome rešavati i dobro raditi. Drugo, Bog se nada da je to čovek vredan poverenja, da bez obzira na to koliko vremena prođe i bez obzira na to kako se okruženje menja, njegov osećaj odgovornosti neće biti pokoleban i njegov integritet prolazi sve testove. Ako se radi o pouzdanom čoveku, Bog će biti uveren i On više neće nadgledati niti pratiti to pitanje. To je zato što mu On u svom srcu veruje i siguran je da će završiti zadatak koji mu je dat i da ništa neće poći po zlu. Kada Bog nekome poveri zadatak, zar se On ne nada upravo tome? (Nada se.) Zatim, kada shvatiš Božju nameru, tada treba da spoznaš u svom srcu kako da postupiš da bi ispunio Božje zahteve, kako da nađeš naklonost u Božjim očima i da stekneš Božje poverenje. Ako možeš jasno da vidiš sopstvena ispoljavanja i ponašanje i stav sa kojim pristupaš svojoj dužnosti, ako imaš samosvest i znaš šta si, zar onda nije nerazumno da zahtevaš od Boga da te gleda blagonaklono, da ti daje blagodat ili da ti ukazuje poseban tretman? (Jeste.) Ako čak i ti imaš loše mišljenje o sebi, čak i ti s visine gledaš na sebe, a ipak zahtevaš od Boga da te blagonaklono gleda – to nema smisla. Kad je tako, ako želiš da te Bog blagonaklono gleda, trebalo bi bar da budeš pouzdan u očima drugih ljudi. Ako želiš da ti drugi veruju, da te blagonaklono gledaju, da imaju visoko mišljenje o tebi, onda

u najmanju ruku moraš da budeš dostojanstven, da imaš osećaj odgovornosti, da držiš reč i da budeš pouzdan. Štaviše, moraš da postaneš marljiv, odgovoran i odan pred Bogom – onda ćeš u suštini ispuniti zahteve koje Bog ima prema tebi. Tada će biti nade da ćeš dobiti Božje odobravanje, zar ne? (Hoće.) Da li je to teško postići? (Nije.) Čak i ljudi žele da nađu pouzdanu osobu za obavljanje zadataka i za saradnju, pa da li je preterano da Bog traži od ljudi da dobro obavljaju svoje dužnosti i da On ima taj mali zahtev prema njima? (Ne, nije preterano.) Uopšte nije preterano. To ne otežava stvari ljudima, već je vrlo prikladno. Samo što ljudi nemaju srca to da urade, ne razmišljaju o Božjim mislima, niti cene Božje namere. Sve što mogu da urade jeste da stalno imaju zahteve prema Bogu, govoreći: „Moraš da me blagosloviš! Moraš da mi daš blagodat! Moraš da me vodiš!" Dakle, šta to zapravo radiš? Možeš li zaista da ispuniš svoju dužnost u skladu sa svojom savešću i razumom? Možeš li zaista da budeš marljiv, odgovoran i odan? To je najmanji uslov koji moraš da ispuniš da bi te Bog blagonaklono gledao. Zar ljudi ne treba da se trude da idu tim pravcem? Pošto veruješ u Boga, moraš da težiš ka istini i Božjim zahtevima – ljudi treba da se trude da idu tim pravcem. Ljudi moraju vredno da rade u pravom smeru. Na taj način, njihovo nastojanje da udovolje Bogu više neće biti isprazno.

Da li lažne starešine u svojim srcima imaju bilo kakav koncept udovoljavanja Bogu u svojoj veri u Njega? Imaju li oni neki stav? Jasno je da nemaju. Oni samo imaju stav da se nekako provuku kroz svet i da tretiraju Boga na isti način, na način koji je neverovatno nepoštovanje i prezir. Takav stav ozbiljno nanosi sramotu Bogu i huli na Boga, a Bog ga prezire. Bog im je dao život i sve što čovek poseduje, a ipak, njihov odnos prema svemu što im je Bog dao, prema uređenjima koja Bog pravi za njihove živote, prema Božjem nalogu i radu i prema njihovim sopstvenim dužnostima, predstavlja prezir i nipodaštavanje. Šta znači „nipodaštavanje"? To znači želeti da se provučeš kroz život i da ništa ne shvataš ozbiljno. Bogu se do srži gadi taj njihov stav i zato On nipošto neće spasiti takve ljude. Šta je to što treba da shvatite ovde? Radi se o tome da ne smeš da budeš takav čovek. Bez obzira na to da li si starešina ili ne, ili da li imaš ambiciju i želju da postaneš starešina ili ne, prvo moraš da naučiš kako da se vladaš i da nikako ne budeš besposličar, vucibatina niti ljigavac. U svom vladanju moraš da imaš čestit stav, dostojanstvo i osećaj odgovornosti – to je minimum. Samo na tom temelju ljudi mogu da ispune Božje zahteve i završe Njegov nalog. Ako nemaš ni malo temelja, onda nema o čemu da se priča.

3. april 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (9)

Dva kriterijuma za ocenjivanje da li su starešine i delatnici u skladu s merilom

Do sada smo razgovarali u zajedništvu o ukupno osam odgovornosti starešina i delatnika, a u pogledu tih osam odgovornosti raščlanili smo razna ispoljenja lažnih starešina. Pošto smo ih tako raščlanili, da li sada možete donekle da razaznate lažne starešine? Ako si starešina, možeš li da izbegneš da se upustiš u takve postupke lažnih starešina? Da li možeš svesno da obavljaš posao i da ispunjavaš odgovornosti starešina i delatnika na osnovu odgovornosti o kojima smo razgovarali u zajedništvu? Kroz zajedništvo o odgovornostima starešina i delatnika, sada bi trebalo da znate u svom srcu kako starešine i delatnici treba da obavljaju svoj posao, koji detalji su uključeni u obavljanje ovog posla, kako treba da sprovode posao i kako treba da u praksi budu starešine i delatnici koji su u skladu s merilom. Ako neko ima dovoljno dobar kov, ako poseduje određeni stepen radne sposobnosti, a uz to još nosi i breme, onda bi trebalo da bude u stanju da izbegne ispoljavanje manifestacija lažnih starešina. Međutim, ako neko poseduje i kov i određeni stepen radne sposobnosti, ali ne nosi breme, da li je onda sposoban da bude starešina koji je u skladu s merilom i da ispunjava odgovornosti starešina i delatnika? (Nije.) Malo mu je teško da to uradi. Pretpostavimo da starešina nosi breme i da njegova ljudskost nije loša, ali on naprosto ne zna kako da obavi svoj posao. Bez obzira na to kako se s njim razgovara u zajedništvu, on i dalje ne zna kako da sprovede i da učestvuje u određenom poslu, i ne može da pronađe ni načela ni pravac. On takođe ne zna kako da pruži smernice za određena zanimanja ili posao. Kada se pojave problemi, on ne može da pronađe suštinu tih problema i ne zna kako da ih reši. Samim tim, uvek veoma pasivno i sporo obavlja bilo koji posao kojeg se lati i isto tako se odnosi prema svakom pitanju kojim se bavi. Da li takva osoba može da ispuni odgovornosti starešina i delatnika? (Ne može.) Koja je to vrsta problema? Iako je takva osoba puna elana, nosi breme i želi da obavlja svoj posao, njen kov je isuviše loš, ne poseduje radnu sposobnost i ne može da preuzme posao niti da obavlja određeni posao ili da rešava određena pitanja; ona samo otaljava posao kada učestvuje u bilo kojem od njih, i veoma je spora, umrtvljena i pasivna. Mnogi problemi proizilaze iz toga, ali ona nije u stanju da počne da radi na njima, ne zna odakle potiču, a još manje zna kako da razgovara o njima u zajedništvu i da ih reši, a nije u stanju ni da prijavi probleme Višnjem i da traži rešenje od njega. Prema tome, ta osoba nije sposobna da ispuni odgovornosti starešina i delatnika, pa čak ni da bude izabrana za starešinu, ona nije dobar starešina – ona je lažni starešina.

Sada kada smo razgovarali o osam odgovornosti starešina i delatnika, da li možete da smislite osnovnu definiciju lažnog starešine? Kako neko treba da proceni da li starešina ispunjava obaveze starešina i delatnika, ili je lažni starešina? Na najosnovnijem nivou,

morate da vidite da li je sposoban da obavlja stvaran posao i da li je tog kova ili ne. Zatim, treba videti da li oseća teret da dobro uradi taj posao. Zanemarite koliko lepo zvuče stvari koje govori i koliko deluje kao da razume doktrine, i ignorišite koliko je talentovan i nadaren kada se bavi spoljnim pitanjima – te stvari nisu važne. Ono što je najbitnije jeste da li je u stanju da ispravno izvrši najosnovnije stavke crkvenog rada, da li može da rešava probleme koristeći istinu i da li može da uvede ljude u istina-stvarnost. Ovo je najosnovniji i najvažniji posao. Bez obzira koliko je dobrog kova, koliko je talentovan ili koliko poteškoća može da izdrži i koliku cenu može da plati, ako nije u stanju da uradi taj deo stvarnog posla, onda je i dalje lažni starešina. Neki ljudi kažu: „Zaboravite to što sada ne radi nikakav stvaran posao. Dobrog je kova i sposoban je. Ako se jedno vreme budu obučavao, onda će sigurno moći da obavlja stvaran posao. Osim toga, nije uradio ništa loše i nije počinio nikakvo zlo, niti je prekidao i ometao rad – kako možeš da kažeš da je lažni starešina?" Kako da to objasnimo? Nije važno koliko si talentovan, kakvog si kova i obrazovanja, koliko slogana možeš da uzvikneš ili koliko reči i doktrina si razumeo; nema veze koliko si zauzet i koliko si iscrpljen u jednom danu, niti koliko si daleko putovao, niti koliko crkava posećuješ, niti koliko rizika preuzimaš i patnje podnosiš – ništa od toga nije važno. Ono što je važno jeste da li obavljaš svoj posao prema radnim aranžmanima, da li precizno sprovodiš te aranžmane; da li tokom svog starešinstva učestvuješ u svakom konkretnom poslu za koji si odgovoran i koliko si stvarnih problema zaista rešio; koliko je pojedinaca shvatilo istina-načela zbog tvog starešinstva i usmeravanja, i koliko je rad crkve napredovao i razvio se – ono što je važno jeste da li si postigao ove rezultate ili ne. Bez obzira na konkretan posao u kom učestvuješ, važno je da li dosledno pratiš rad i upravljaš njime, a ne da se ponašaš nadmeno i izdaješ naređenja. Osim toga, takođe je važno da li imaš život-ulazak dok vršiš svoju dužnost, da li možeš da rešavaš probleme u skladu sa načelima, da li poseduješ svedočenje o sprovođenju istine u delo, i da li možeš da se nosiš sa stvarnim problemima i da rešavaš stvarne probleme sa kojima se suočava Božji izabrani narod. Sve su te i druge slične stvari kriterijumi za procenu da li je starešina ili delatnik ispunio svoje obaveze. Da li biste rekli da su ovi kriterijumi praktični? I pravedni prema ljudima? (Da.) Oni su pravični prema svima. Bez obzira na tvoj nivo obrazovanja, na to da li si mlad ili star, koliko godina veruješ u Boga, tvoj staž ili koliki deo Božje reči si pročitao, ništa od toga nije važno. Važno je koliko dobro obavljaš crkveni rad nakon što si izabran za starešinu, koliko si delotvoran i efikasan u svom radu i da li svaki deo posla napreduje na organizovan i efikasan način, kao i da ne kasni. To su glavne stvari koje se vrednuju kada se procenjuje da li je starešina ili delatnik ispunio svoje obaveze ili ne.

Kroz zajedništvo koje smo upravo završili, sada imate donekle jasno razumevanje i poznavanje odgovornosti starešina i delatnika, kao i tačnu konstataciju o definiciji i suštini lažnog starešine. Najosnovniji kriterijum za procenu da li je neko lažni starešina jeste da se sagleda da li je sposoban da obavlja stvaran posao, a zatim da se sagleda da li zaista obavlja stvaran posao. To su dva glavna kriterijuma: jedan je pitanje da li je

ta osoba sposobna ili nije, a drugi je pitanje da li je voljna ili nije. Možete li da se setite toga? Neki ljudi kažu: „Nisam starešina, zašto bih se onda sećao toga?" Da li je ta primedba ispravna? (Nije.) Zašto nije ispravna? Kada shvate te istine, ljudi mogu u jednom pogledu da spoznaju sebe, a u drugom mogu da razaznaju druge ljude – to su istine koje ljudi treba da shvate i da poseduju, i neće biti dobro ako ih ne shvataju. Pre svega, moraš da proceniš da li poseduješ kov i sposobnost da budeš starešina u skladu sa odgovornostima starešina i delatnika. Ako to ne poseduješ, onda prestani da želiš da budeš starešina. Ako ne poseduješ kov da budeš starešina, ali i dalje želiš da budeš starešina, onda je to ambicija; čim postaneš starešina, nećeš biti u stanju da obavljaš stvaran posao i neminovno ćeš postati lažni starešina. Neki ljudi kažu: „Imam dobar kov; odskačem od ostalih. Često mi padaju na pamet neke dobre ideje i neki pametni i dobri predlozi. Imam dara za sve što radim i imam relativno bogato znanje, uvide i iskustvo. Zar sve to ne znači da mogu da budem starešina?" Ti bi takođe trebalo da proceniš sebe da bi video da li imaš osećaj odgovornosti i da li nosiš breme. Ako imaš samo mišljenja o nečemu, samo želiš da radiš nešto i uvek imaš velike ambicije, ali ne možeš da ih ispuniš, ne znaš kako da se potrudiš i platiš ceh i nisi spreman da platiš bilo koju cenu – ako uvek želiš da ti mozak i srce budu opušteni, ako voliš da budeš besposlen i nesputan, da imaš udoban život, i ako ne voliš da brineš ili da budeš zauzet, i plašiš se umora i nedaća – onda nisi podoban da budeš starešina, i nećeš moći ni da preuzmeš starešinstvo niti da se time baviš.

Upravo smo saželi dva kriterijuma za procenu da li je starešina u skladu s merilom: da li je sposoban za obavljanje stvarnog posla i da li obavlja stvaran posao. Ako ljudi shvate ta dva kriterijuma, onda bi trebalo da im bude potpuno jasno da li su sposobni da budu starešine, kao i da li su sposobni da dobro obavljaju crkveni posao, da temeljno ispunjavaju svoje odgovornosti i da budu starešine u skladu s merilom nakon što to postanu. Za one koji trenutno služe kao starešine i delatnici, da li sada imate neke puteve i neka načela kako da procenite da li ste obavili neki stvaran posao i ispunili odgovornosti starešina i delatnika? Zahvaljujući zajedništvu o tih osam odgovornosti starešina i delatnika, trebalo bi da budete u stanju da procenite kako se lažne starešine manifestuju i da sažmete tačno kako starešine i delatnici treba da obavljaju svoj posao, kao i šta vam u vašem radu nedostaje, šta je neadekvatno ili nedovoljno konkretno i kako treba da obavljate posao od sada – ti uvidi su najmanje što treba da imate. Ako nemate zaključke ili uvide o tome kako da budete starešina ili delatnik, ili kako da ispunite odgovornosti starešina i delatnika, to znači da vaš kov nije dorastao zadatku. Štaviše, ako ste potpuno zbunjeni oko toga kako da prepoznate lažne starešine, onda to još više pokazuje da ste lošeg kova. Postoji i posebna okolnost: postoje neki koji, uprkos tome što su slušali razgovore u zajedništvu, nemaju odlučnost da se bore za istinu, niti da ispune odgovornosti starešina i delatnika, i naprosto ne shvataju stvar ozbiljno ili je ne primaju k srcu. Misle: „Nije me briga ko je lažni starešina. U svakom slučaju, ako postanem starešina, samo ću uraditi ono što mi Višnji kaže. Neće biti potrebe da se mnogo trudim,

niti da mnogo razmišljam.” Kada slušaju propovedi, oni su tu samo reda radi i ubijaju vreme, znaju otprilike o čemu se konkretno radi u propovedi, ali su previše lenji da bi saželi koje se istine i Božji zahtevi prema čoveku razmenjuju i nisu voljni da te stvari primaju k srcu. Oni misle: „Mnogo je zamorno razaznavati te stvari. U svakom slučaju, od sebe zahtevam samo jednu stvar, a to je da ne činim zlo, da ne izazivam prekide i ometanje, da ne odskačem od gomile i to je dovoljno. Baš je jednostavno! To je odličan način života; ne postavljam sebi visoke zahteve.” To je njihova jedina perspektiva, bez obzira na to kako slušaju propovedi, i niko ne može da ih promeni; ma koliko razgovaraš u zajedništvu o istini, ma koji metod koristiš za zajedništvo ili o čemu god da razgovaraš, ne možeš da dopreš do njihovog srca; njih ne brine da li čuju te reči ili ne, oni tu ne vide gotovo nikakvu razliku. Ta vrsta osobe smeteno prolazi kroz život i ništa ne shvata ozbiljno. Da ne govorimo o zajedništvu o osam odgovornosti starešina i delatnika – čak i ako razgovaramo o svima njima, oni i dalje neće shvatiti i neće moći da sažmu bilo kakva načela ili puteve. Takvi ljudi ne vole pozitivne stvari, nisu zainteresovani i ne mogu da skupe energiju kada je reč o istini ili o bilo kojim pozitivnim stvarima, a umesto toga ih poprilično zanima da jedu, piju i da traže zadovoljstvo. Razgovorom o osam odgovornosti starešina i delatnika, u jednom pogledu, saželi smo određene odgovornosti starešina i delatnika, kao i kako treba obavljati posao i ispunjavati svoje odgovornosti kao starešina ili delatnik; u drugom pogledu, saželi smo određene konkretne manifestacije koje lažne starešine ispoljavaju. Upravo smo zaključili dva osnovna načela, dva kriterijuma za razlikovanje lažnih starešina: jedan je da li je neko sposoban da obavlja stvaran posao, a drugi je da li zaista obavlja stvaran posao kada shvati istina-načela. Korišćenje ova dva kriterijuma je najjednostavniji i najprikladniji metod do danas za procenu da li je neko lažni starešina ili nije.

Deveta stavka: Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja (1. deo)

Definicija i konkretne stavke radnih aranžmana

Danas ćemo u zajedništvu govoriti o devetoj odgovornosti starešina i delatnika: „Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja.” Uzimajući u obzir ovu odgovornost u celini, šta su starešine i delatnici dužni da sprovedu? (Razne radne aranžmane Božje kuće.) Centralna tačka te odgovornosti je kako sprovesti razne radne aranžmane Božje kuće – to je najvažnije delo za starešine i delatnike. Bez obzira na to na kojem se nivou starešine ili delatnika neko nalazi, on će se kao starešina ili delatnik uvek susretati s radnim aranžmanima, kao i s konkretnim radom na sprovođenju radnih aranžmana.

Sprovođenje raznih radnih aranžmana bitno je za rad svakog starešine i delatnika i to je veoma važan, veoma konkretan i veoma fundamentalan posao. S obzirom na to, zar nije neophodno prvo razgovarati u zajedništvu konkretno o tome šta su radni aranžmani? (Jeste.) Šta su, dakle, radni aranžmani? Koji su obim i definicija radnih aranžmana? Neki ljudi kažu: „Zar obim radnih aranžmana ne pokriva samo određene zadatke i sadržaje u vezi sa crkvenim poslovima? I zar radni aranžmani nisu samo uređivanje i dodeljivanje tih zadataka i sadržaja?" Šta mislite o ovakvom objašnjenju? Zar to nisu sve reči i doktrine? (Jesu.) A šta znači to kad se kaže „reči i doktrine"? To znači da, iako nijedna reč tog objašnjenja ne zvuči pogrešno, kada ih čuješ, još uvek ti nije jasno; isto je kao da ništa nije objašnjeno. Hajde da prvo napismeno damo definiciju radnih aranžmana, tako da ljudi mogu da imaju osnovni koncept, kako bi razumeli i znali šta su tačno radni aranžmani. Radni aranžmani su konkretni planovi i zahtevi koje je Božja kuća napravila za određenu stavku rada; njih treba da saopšte i sprovedu starešine i delatnici, a to su takođe i zahtevi, zadaci i metode koji se izdaju svim članovima crkve za određenu stavku rada – to je definicija radnih aranžmana. A koje stavke su obuhvaćene radnim aranžmanima? Svi znaju ovu imenicu „stavke", ali zar ne bi trebalo da postoji neki konkretan sadržaj koji je obuhvaćen obimom tih stavki? (Trebalo bi.) Za koji sadržaj znate? (Postoji rad na jevanđelju i rad na filmskoj produkciji.) To su dve stavke. (Postoje i određeni zahtevi koji se odnose na crkveni život i uspostavljanje administrativnih organizacija crkve.) Koji još posao postoji? (Postoji rad na pročišćavanju crkve, kao i određeni rad vezan za sisteme upravljanja crkvom.) Konkretan sadržaj radnih aranžmana je sledeći: prva stavka, administrativni rad crkve. To je najveća stavka rada i ako administrativni rad ne bude dobro obavljen, neće biti nikakvog rada crkve. Druga stavka, rad sa kadrovima. To je velika stavka rada. Treća stavka, rad na jevanđelju. To je takođe velika stavka. Četvrta stavka, razne vrste stručnog rada. Obim ovog rada je nešto veći i on obuhvata filmsku produkciju, rad na izradi tekstova, prevođenje, muziku, video-produkciju, umetnost i tome slično. Peta stavka, crkveni život. Šesta stavka, rad na upravljanju imovinom. Sedma stavka, rad na pročišćavanju. Osma stavka, spoljni poslovi. Deveta stavka, crkvena zaštita. Na primer, kako crkva rešava teškoće koje se javljaju u domovima braće i sestara i šta crkva radi po pitanju toga, kao i posete braći i sestrama u zatvoru i kako treba brinuti o njihovim porodicama, i tako dalje – sve to spada pod crkvenu zaštitu. Deseta stavka, planovi za vanredne situacije. Ponekad će crkva izdati određene hitne mere. Na primer, u vreme pandemije, crkva je usvojila odgovarajući sistem izolacije. Planovi poput tih svi spadaju pod vanredne poslove. Radni aranžmani u osnovi uključuju tih deset stavki. Svaka druga manja stavka ili posebna okolnost spada pod neku od tih deset – u osnovi, crkveni rad uključuje tih deset glavnih stavki. To bi u osnovi bio obim raznih radnih aranžmana koje je izdala Božja kuća, je li tako? (Tako je.) Sada kada su te stavke potvrđene, svi vi bi trebalo malo da razumete radne aranžmane Božje kuće i da znate da su to glavne stavke rada u Božjoj kući. To je obim zahteva koje Božja kuća ima u vezi sa odgovornostima starešina i delatnika. Implikacija ovoga je da se, kao

starešini ili delatniku, obim tvog rada i odgovornosti koje moraš da ispuniš ne mogu odvojiti od ovih stavki koje su uključene u radne aranžmane – sve te stavke su neophodne. Osim tih stavki rada, od onoga što si spreman da učiniš, učini pomalo od svega što možeš dobro da obaviš i Božja kuća neće imati dodatnih zahteva u vezi sa tvojim dužnostima. Stoga, dok obavljaš svoj posao, treba da razmišljaš o tome kako da obavljaš ove stavke rada, šta se zahteva radnim aranžmanima Božje kuće, koji konkretan posao moraš da obavljaš, kako da ga sprovedeš, da li se dobro sprovodi, koji je trenutni napredak, da li si ispratio rad, da li postoji bilo koja stavka rada koja nije dobro obavljena ili u kojoj ima odstupanja i propusta, i da li svi koji učestvuju u toj stavci rada zaista rade – uvek moraš da razmišljaš o tim stvarima. Sada kada ste shvatili određene stavke rada sadržane u radnim aranžmanima, da li je neophodno da Ja dam jednostavno objašnjenje svake od tih stavki? Ili možda mislite: „Bili smo u kontaktu s tim stavkama rada toliko godina i sve ih razumemo; nema potrebe da ih ponovo objašnjavamo – umesto toga, hajde da razgovaramo u zajedništvu o nečemu važnom. Ta tema nije toliko važna, nije važno da li je znamo ili ne, ne želimo da je slušamo”? Da li je potrebno dalje objašnjavati ovu temu? (Jeste.) Pošto je neophodno, hajde da o tome govorimo jednostavnim rečima. Izabraću neke stavke koje su vam donekle nepoznate, koje nisu toliko konkretne, koje su malo apstraktne i besediću o njima.

I. Administrativni rad

Počnimo besedu sa prvom stavkom, s administrativnim radom. Administrativni rad je donekle apstraktan i nedovoljno konkretan i mnogi ga ne shvataju. Konkretno, oni koji tek kratko veruju u Boga zapravo ne znaju kako je crkva osnovana niti znaju o njenom administrativnom radu i ne znaju šta je administracija. Ta administracija nije isto što i upravne odluke koje je izdao Bog. Taj administrativni rad uglavnom uključuje posebne odredbe Božje kuće o radu na osnivanju crkava. A šta je sadržaj tih konkretnih odredbi? One sadrže način na koji su crkve podeljene, koliko je ljudi u svakoj crkvi, kako se crkvama dodeljuju imena i tako dalje. U radnim aranžmanima je predviđeno da se crkve dele prema njihovom prirodnom geografskom položaju, pri čemu trideset do pedeset ljudi koji žive relativno blizu jedni drugih čine crkvu. Na primer, recimo da oblast A obuhvata tri ili četiri sela; ako u tim selima živi pedeset vernika, onda se oni mogu klasifikovati kao crkva. Imaće svoje vreme i mesta za održavanje okupljanja, imaće crkvene starešine i đakone, kao i određene crkvene poslove koje treba da obavljaju, a svima njima će zajedno upravljati ta crkva. To je odredba koja se odnosi na podelu crkava i na broj članova u crkvama. Istovremeno, ta crkva će biti stavljena pod nadležnost određenog okruga, u zavisnosti od toga u kojem se okrugu nalazi, i taj okrug će biti odgovoran za sve poslove u toj crkvi, kao što su tamošnji crkveni život, da li su starešine i đakoni prikladni, raspodela knjiga Božjih reči, sprovođenje raznih radnih aranžmana i saopštavanje zahteva Višnjeg, i tako dalje. Božja kuća ima posebne radne aranžmane za stvari kao što su broj crkava koje čine okrug, i broj okruga koji čine region,

kao i regiona koji su odgovorni za okruge, i okruga koji su odgovorni za crkve, a one su administrativne jedinice. Jednostavno rečeno, to se zove administrativni rad i spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika. Dakle, koje su odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune? Oni moraju da podele crkve na osnovu njihovog prirodnog geografskog položaja i lokacije u skladu s radnim aranžmanima. Ako se broj ljudi u crkvi vremenom povećava, onda crkvu treba ponovo podeliti na osnovu broja ljudi i geografskog položaja. Na primer, ako crkva naraste s pedeset na osamdeset ljudi, treba je podeliti na dve crkve; ako te dve crkve ukupno narastu s osamdeset na sto pedeset ljudi, onda ih treba podeliti na tri crkve. Ako crkva ima sedamdeset, osamdeset ili sto ljudi i još nije podeljena na dve crkve, zar to ne pokazuje da starešine i delatnici u toj crkvi ne razumeju administrativni rad Božje kuće? (Pokazuje.) Kada dođe do toga, starešine i delatnici treba da pročitaju radne aranžmane koji se tiču ove teme – crkveni priručnik o radnim aranžmanima sadrži konkretne odredbe. Ako je crkva podeljena na dve nove crkve, onda svaka crkva mora da izabere neophodne starešine i delatnike kao što su crkvene starešine, đakoni i tako dalje. Dakle, šta treba da rade starešine i delatnici? Trebalo bi da znaju i da imaju uvid u broj ljudi u crkvi i status osnivanja crkve. To je administrativni rad crkve i to je najveća stavka rada. Treba da postoji crkva gde god se nalazi Božji izabrani narod, a kada se crkva uspostavi, starešine i delatnici moraju da preuzmu odgovornost za svaki aspekt rada te crkve, kao što je raspodela knjiga Božjih reči, upravljanje članovima crkve, sprovođenje radnih aranžmana kako bi oni znali šta radni aranžmani sadrže. Administrativni rad uglavnom podrazumeva uspostavljanje crkava, kao i uspostavljanje administrativnih organizacija i osoblja crkava – sve su to konkretni poslovi u okviru administrativnog rada. Koji ljudi se obično češće susreću s ovom stavkom rada? Crkve novih vernika, timovi za jevanđelje, kao i regionalne starešine, okružne starešine i crkvene starešine u oblastima u kojima se jevanđelje širi, svi se više susreću sa ovim radom. Štaviše, administrativni rad uključuje i poseban posao, a to je razdvajanje crkava na crkve sa punim radnim vremenom, crkve s pola radnog vremena, obične crkve i grupe B, a to je još jedan posao koji treba da obavljaju starešine i delatnici. Starešine i delatnici treba da dokuče kako da razdvoje crkve, a načelo razdvajanja crkava je da se ljudi dele na različite crkve na osnovu razlika u dužnostima koje obavljaju, da se razdvajaju ljudi koji obavljaju dužnost od ljudi koji je ne obavljaju, i ljudi koji obavljaju svoju dužnost puno radno vreme od ljudi koji obavljaju svoju dužnost pola radnog vremena – to je još jedan poseban i konkretan administrativni posao.

II. Rad s kadrovima

Druga stavka, rad s kadrovima. Ova tačka se odnosi na izbor, imenovanje i otpuštanje starešina i delatnika na svim nivoima. Radni aranžmani obezbeđuju konkretne odredbe za izborne sisteme, kakve ljude treba izabrati za starešine i delatnike, kao i metode i konkretne uslove za izbore. Postoje i određene posebne okolnosti, na primer, šta treba uraditi ako su se braća i sestre tek upoznali i ne poznaju se dobro, te ne mogu da izaberu

odgovarajuće starešine i delatnike putem izbora? U tom slučaju, ljudi se mogu unaprediti i imenovati na osnovu procene da je neko donekle pogodan da bude starešina, a zatim saznati više o njima, razgovarati u zajedništvu i sprovoditi jednostavne provere, nakon čega se mogu imenovati. Štaviše, kada Višnji uređuje veliki projekat ili imenuje nekoliko ljudi za nadzornike, to je poseban radni aranžman. Postoji još jedna posebna okolnost, a to je kada neko napiše izveštaj Višnjem opisujući kako taj i taj starešina ne obavlja stvaran posao i hodi putem antihrista, a Višnji izda radni aranžman da smeni prijavljenog starešinu nakon što je to proverio. To je još jedan radni aranžman koji se odnosi na rad s kadrovima. Ukratko, rad koji se odnosi na osoblje podrazumeva izbore, imenovanje i otpuštanje starešina i delatnika na svim nivoima u crkvi. Ta stavka rada je relativno jednostavna i lako je razumljiva.

III. Rad na jevanđelju

Treća stavka, rad na jevanđelju. Rad na jevanđelju je prva velika stavka konkretnog stručnog rada nakon administrativnog rada i rada s kadrovima u Božjoj kući. Božja kuća je napravila mnoge radne aranžmane za ovu stavku rada, praveći posebne radne aranžmane u vezi s mogućim primaocima jevanđelja, s teritorijalnim obimom propovedanja jevanđelja i s načinima i sredstvima na koje jevanđelje treba da se propoveda. Istovremeno, Božja kuća ima i konkretne izjave u radnim aranžmanima u vezi sa raznim knjigama Božjih reči, s filmovima i video-zapisima i s raznovrsnim zabavnim programima potrebnim za propovedanje jevanđelja, pa čak i s izjavama u vezi s različitim vrstama zajedničkih predstava i sa čestim pitanjima koja postavljaju mogući primaoci jevanđelja. Neke izjave možda nisu predstavljene konkretno u pisanoj formi, ali mnoge od njih su prisutne u govornom i usmenom zajedništvu. Rad na jevanđelju se stalno razvija i ide dalje, a kako taj rad napreduje, Božja kuća je stvorila konkretne radne aranžmane i odredbe u vezi s problemima koji se stalno javljaju i s kojima se stalno suočava, a izdala je i određene konkretne zahteve i zadatke delatnicima jevanđelja, jevanđeoskim đakonima i nadzornicima rada na jevanđelju. Iako u ovoj kasnijoj etapi Božja kuća ne govori mnogo o uređenju rada na jevanđelju, o tom aspektu istine se u crkvi veoma često razgovara u zajedništvu. Konkretno, nakon što je jevanđelje počelo da se širi u inostranstvu, Božja kuća je napravila posebne radne aranžmane za prevodilački rad na različitim jezicima. Prevodioci i delatnici jevanđelja koji poznaju razne strane jezike daju sve od sebe da sarađuju u tom radu, a Božja kuća je uložila mnoge takve ljudske potencijale da sarađuju u radu na jevanđelju, što je u skladu s radnim aranžmanima Božje kuće. Ukratko, Višnji uvek lično vodi, raspituje se, prati i nadgleda rad na širenju jevanđelja. Dakle, koje su odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune kada je ta stavka rada u pitanju? Imati nadzornika za rad na jevanđelju ne znači da starešine i delatnici mogu da budu potpuno nezainteresovani, da ne obraćaju pažnju na posao, da se ne raspituju o njemu i da ga naprosto zanemaruju, misleći: „Neka se rad odvija kako god se odvija. Ovo ionako nema nikakve veze sa mnom. Odgovoran sam za crkveni

život i razne vrste stručnog rada. Ne tiče me se da li postoje problemi sa radom na jevanđelju." Da li je to u redu? (Nije.) To je zapostavljanje odgovornosti. Najvažnija stavka rada na koju starešine i delatnici treba da se usredsrede, od svih poslova Božje kuće, jeste rad na jevanđelju. Možda niste direktno odgovorni za tu stavku rada, ali morate da se raspitujete kako se ona odvija i kakav je status njenog napretka – morate da pratite, da znate i da imate kontrolu nad tim stvarima. Posebno u pogledu određenog važnog osoblja, kao što su propovednici jevanđelja i zalivači u timovima za jevanđelje, kao i nadzornici rada na jevanđelju, vi u svakom trenutku morate da imate kontrolu nad situacijom u kojoj se nalazite, a ako iskrsnu problemi u vezi s tim osobljem, morate odmah da ih rešite – ne bi trebalo da perete ruke od tog posla nakon što ga nekome dodelite. Štaviše, vi morate redovno da pregledate i usmeravate sve propovednike jevanđelja koji rade na širenju jevanđelja, uključujući one u crkvama i onlajn propovednike jevanđelja iz prve linije, kao i zalivače u svakom timu. Radni aranžmani Božje kuće odavno zahtevaju da svi propovednici jevanđelja i zalivači moraju da prođu posebnu obuku. Šta znači posebna obuka? To znači da se mora obezbediti da propovednici jevanđelja i zalivači jasno shvate istine vizija i da mogu sve to jasno da objasne. Ako postoji bilo koji aspekt istina o vizijama koji im nije potpuno jasan, onda o njemu mora često da se razgovara u zajedništvu, i što je razumevanje propovednika jevanđelja i zalivača podrobnije, to bolje. Božja kuća ima radne aranžmane za to, zar ne? (Tako je.) Rad na širenju jevanđelja je konkretna i komplikovana stavka rada koja obuhvata mnoge zasebne zadatke. Mora se obezbediti da svaki zadatak bude dobro obavljen i pažljivo ispraćen; to je Božji nalog. Svaki zadatak mora dobro da bude obavljen i mora da se obezbedi da se rezultati svakog zadatka stalno poboljšavaju – jedino je to u skladu sa Božjim namerama. Sve druge vrste stručnog rada, kao što su filmska produkcija, rad na izradi tekstova, muzika, umetnost i prevođenje, postoje da bi podstakle i podržale rad na jevanđelju, a rad na jevanđelju je rad na prvoj liniji celokupnog rada. Stoga, oni koji obavljaju razne dužnosti moraju dobro da obavljaju svoj posao i da postignu rezultate koje Bog zahteva. Na taj način će imati udela u radu na širenju jevanđelja. To je zato što sve one druge vrste stručnog rada postoje u službi širenja jevanđelja, i sav taj rad mora da bude usredsređen na rad na širenju jevanđelja i da mu obezbedi neiscrpne zalihe. Danas svi materijali, filmovi i razni video-zapisi potrebni za propovedanje jevanđelja nastaju trudom mnogih Božjih izabranika iza scene. Sve što ti ljudi rade iza scene pruža moćnu podršku radu na širenju jevanđelja. U prošlosti, Božja kuća nije imala različite vrste filmskih dela, nije imala mnogo pesama, niti je imala mnogo video-zapisa sa iskustvenim svedočenjima. Samo se oslanjala na delatnike jevanđelja i na njihove neumorne razgovore u zajedništvu. Delatnici jevanđelja bi govorili dok im se usta ne osuše, ne bi nužno videli bilo kakve značajne rezultate i bilo je teško zadobiti bilo koga. Nakon što je crkva proizvela svakovrsne video-zapise, rad timova za jevanđelje postao je relativno lak i mnogo jednostavniji nego ranije, a radna efikasnost se povećala. Neki ljudi su tvrdoglavi i konzervativni, i kada im propovedaš

jevanđelje, bez obzira na to koliko besediš o istini, kod njih to ne funkcioniše i oni zadržavaju svoje predstave i odbijaju da ga prihvate – šta onda radiš? Navedeš ih da pogledaju jedan ili dva filma o jevanđeoskim svedočenjima, te se njihove predstave preobražavaju i oni počinju da stiču dobar osećaj o istinitom putu. Kada ponovo dođu da traže, u njihovim srcima više nema velikih barijera ili prepreka, a kada ponovo s njima razgovaraš o istini, oni lako mogu da je prihvate. Zato su rezultati zaista očigledni kada prikazujete filmove koje je Božja kuća proizvela za moguće primaoce jevanđelja, ili kada im čitate Božje reči, ili im prikazujete video-zapise iskustvenih svedočenja – to je delotvornije nego da im saopštite ma koliko reči. Bez obzira na to ko traži i istražuje istiniti put, prvo ga navedi da pogleda neke filmove, a zatim ga navedi da pročita više Božjih reči, čime ćeš mu utrti put. Nakon toga, razgovaraj s njim u zajedništvu o istini, da razreši svoje predstave. To će doprineti da stvari idu mnogo lakše. Danas su oni koji istražuju istiniti put već videli na internetu mnoge filmove i video-zapise svedočenja koje je Božja kuća proizvela, a pogotovo su pročitali mnoge Božje reči; pre nego što dođu da traže i istražuju, oni već imaju dobar osećaj o istinitom putu i u osnovi su već prepoznali da je to istiniti put. Da li ste otkrili nešto u tome? Ti filmovi, ti video-zapisi recitala Božjih reči, video-zapisi iskustvenih svedočenja, video-zapisi himni i drugi video-zapisi koje Božja kuća proizvodi, vrlo su delotvorni u svedočenju o Bogu! Nema potrebe da trošite toliko daha na razgovore u zajedništvu i na rasprave sa mogućim primaocima jevanđelja; jednom kada pogledaju te video-zapise, u stanju su da prihvate istiniti put. To onima koji propovedaju jevanđelje štedi mnogo vremena i pokazuje da je sva podrška za propovedanje jevanđelja veoma moćna! Postoji obilje raznovrsnih sredstava za propovedanje jevanđelja! Mnogi mogući primaoci jevanđelja se zapanje kada odu na internet da istraže Božje delo, jer na stranici Božje kuće nađu veliko obilje sadržaja! Božjih reči ima u izobilju, postoji obilje svih vrsta filmova i video-zapisa, a postoji i obilje i sve što vam je potrebno kada je reč o iskustvenim svedočenjima. To je zaista rezultat rada i vođstva Svetog Duha! Sve to je zaista proizašlo iz Božjeg dela. Bez obzira na to kako su velika crvena aždaja i religiozni svet širili neosnovane glasine i klevetali ga, sve je to bilo uzalud. U svakom slučaju, postignuti rezultati i požnjeveni plodovi su, po svim stavkama rada Božje kuće, jasni i vidljivi svima, i to su činjenice ostvarene Božjim rečima.

U radu na širenju jevanđelja carstva, sve stavke rada Božje kuće su organizovane veoma metodično i odvijaju se uredno. Rad na širenju jevanđelja je ključna, dugoročna i iscrpljujuća stavka rada. Stoga, oni koji se primaju rada na jevanđelju, bez obzira na to da li su nadzornici ili obični delatnici jevanđelja, treba da potvrde važnost tog rada u svojim srcima. Iako radite na prvoj liniji jevanđelja i obavljate svoje dužnosti, u vašoj pozadini, što znači iza scene, ima mnogo braće i sestara koji obavljaju različite vrste pratećih poslova, i oni su sila koja podržava rad na širenju jevanđelja. Šta pod time podrazumevam? Sav rad Božje kuće usredsređen je na širenje jevanđelja, a dužnosti koje obavlja sav Božji izabrani narod su u službi širenja jevanđelja. Svaki brat i sestra koji obavljaju dužnost imaju udeo u radu na jevanđelju, a svaka stavka rada je usko i

blisko povezana s radom na jevanđelju. Ukratko, svaka stavka rada, uključujući i sam rad na jevanđelju je dužnost koju treba dobro obaviti da bi se svedočilo o Božjem delu, svaka stavka rada je usko povezana sa najvažnijim poslom, a to je svedočenje o Bogu. To je potpuno tačno. Stoga, Božja kuća stavlja rad na širenju jevanđelja na vrh liste svih stavki rada, i ona je na prvom mestu od svih različitih stavki rada Božje kuće – to je sasvim dolično. To je veliki, naporan i dugotrajan posao, i svaki Božji izabranik, svako ko sledi Boga, mora da ima izdržljivost, strpljenje i dovoljno vere da bi se pripremio da dobro obavi posao i da bi se borio u toj dugoj bici. Bez obzira na to da li istrajavate deset, dvadeset ili trideset godina, morate uvek biti odani Bogu, morate posvetiti svoj život i svoj vek radu na širenju jevanđelja i biti odani Bogu do kraja. To je važna odgovornost koju je svako ko sledi Boga dužan da iznese, to je svačija dužnost, a to je i nalog koji Bog poverava svima.

Da li vam je ovo Moje zajedništvo ispunilo srce elanom i da li ste počeli da smatrate rad na jevanđelju važnim? Neki ljudi su ranije rekli: „Ne razumem se ni u jedno tehničko zanimanje, ne znam kako da glumim, ne mogu da budem glumac, nemam čvrstu osnovu kada je reč o upotrebi reči, tako da ne umem da pišem članke, ne razumem se u muziku, a o umetnosti znam još manje. Pošto nisam dobar ni u čemu, dodeljen sam timu za jevanđelje. Zar timovi za jevanđelje nisu isto što i zapećak u Božjoj kući? A pošto sam poslat u zapećak, da li još uvek imam nade da postignem spasenje?” Da li je tako? Ako zaista tako shvataš ovu situaciju, onda si pogrešno shvatio Boga: propovedanje jevanđelja je baš svačija neizostavna odgovornost. Ako nisi dobar ni u čemu i ne razumeš se ni u jedno tehničko zanimanje i možeš samo da propovedaš jevanđelje, onda ćeš biti raspoređen da obavljaš svoju dužnost u timu za jevanđelje. To je tvoja poslednja šansa i ona ti se pruža da ne bi bio bačen kao krpa i da bi mogao da budeš iskorišten što je više moguće, tako da u najvećoj mogućoj meri obavljaš svoju funkciju kao ljudsko biće. Ti nisi dobar ni u čemu i sporouman si u svemu što radiš, ali si u stanju da dobro obavljaš posao propovedanja jevanđelja, pa čak i ako se od tebe traži da ideš u izviđanje primalaca jevanđelja, ti to možeš da uradiš na jednostavan način i da moguće primaoce jevanđelja koje nađeš prosledиš propovednicima jevanđelja. Istovremeno, možeš postepeno da naučiš kako da propovedaš o Božjim rečima, o Božjem delu i o Božjim namerama i kako da dovedeš ljude pred Boga. Zar to nije tvoja dužnost? Drugi ljudi imaju neke rezultate u radu na izradi teksta, u radu na produkciji filmova i u drugim vrstama rada, ali ti ne znaš kako se to radi i nemaš posebnih talenata niti darova, ali ipak posvećuješ svoju snagu radu na jevanđelju, daješ sve od sebe i obavljaš svoju dužnost, i uspevaš da izneseš nalog koji ti je Bog dao – zar to nisu dobra dela? To su takođe dobra dela i Bog će ih se setiti. Time se ispunjavaju sledeće reči: ne postoje razlike u plemenitosti ili poniznosti u dužnostima koje ljudi obavljaju; bitno je samo da si odan u vršenju svoje dužnosti i da li to radiš na način koji je u skladu s merilom. Bog postupa sa svima pravično i ravnopravno; pošto ne možeš ništa da radiš, od tebe se traži da propovedaš jevanđelje – to se radi da bi ti se omogućilo da obaviš svoju poslednju

moguću funkciju, pod okolnostima u kojima nisi u stanju da preuzmeš nijednu drugu dužnost. Time ti se daje prilika i tračak nade; ne uskraćuje ti se pravo da obavljaš svoju dužnost. Bog još uvek ima nalog za tebe i nije se namerio protiv tebe. Prema tome, oni koji su raspoređeni u timove za jevanđelje ne šalju se u zapećak, niti se napuštaju, već obavljaju svoju dužnost na drugom mestu. Kada razgovarate u zajedništvu o radnim aranžmanima za rad na jevanđelju, da li sada imate bolje mišljenje o radu na jevanđelju i više nemate nikakvih nedoumica u vezi s tim? (Da.) Dakle, hoćeš li da dižeš nos u vezi s tim? Bez obzira na to šta ljudi rade, Božji zahtevi prema njima se ne menjaju: Bog želi njihovu odanost i iskrenost. Ako kažeš: „Biću skroman, neću da dižem nos, samo radim ono što mi Bog kaže", ali nisi odan, nisi iskren, onda to neće biti dovoljno. Bez obzira na to kako shvataš rad na jevanđelju, svakako će, ako budeš odan i iskren, tvoje obavljanje dužnosti biti u skladu s merilom. Bez obzira na to koliko dobro mišljenje imaš o dužnosti propovedanja jevanđelja ili koliko je pozitivan tvoj stav prema njoj, ako ne možeš da podneseš teškoće i nisi izdržljiv i odan, ni to neće biti dovoljno. Stoga nije važno gde se nalaziš, u kojoj si vremenskoj zoni ili na kojoj si lokaciji, s kojim ljudima dolaziš u kontakt i koju dužnost obavljaš. Bog će te uvek videti i ispitati najveće dubine tvog srca. Nemoj da misliš da zato što si član tima za jevanđelje Bog ne obraća pažnju na tebe ili da Bog ne može da te vidi, pa možeš da radiš šta ti se prohte. I nemoj da pristupaš timu za jevanđelje negativno zato što misliš da, ako si mu dodeljen, više nemaš nade da ćeš biti spasen. Oba ta načina razmišljanja su pogrešna. Bez obzira na to gde se nalaziš ili koja je tvoja dužnost, to je ono što treba da radiš, i to treba da radiš marljivo i odgovorno. Božji zahtevi prema tebi se ne menjaju, tako da ni tvoje pokoravanje Božjim uređenjima ne treba da se menja. Status delatnika jevanđelja je isti kao status onih koji obavljaju druge dužnosti; vrednost osobe se ne meri prema dužnosti koju obavlja, već prema tome da li stremi ka istini i da li poseduje istina-stvarnost. To je sve o čemu ću besediti u vezi s radom na jevanđelju, tom velikom i konkretnom stavkom rada.

IV. Razne vrste stručnog rada

Četvrta stavka, razne vrste stručnog rada. Ovo uključuje filmsku produkciju, rad na izradi tekstova, muziku, umetnost, prevođenje i tome slično. Neki kažu: „Mi kostimografi smo takođe uključeni u rad na produkciji filma. Da li se izrada kostima smatra nekom vrstom rada?" Izrada kostima spada u rad na filmskoj produkciji i muzici; to je neka vrsta pomoćnog rada koji doprinosi tim vrstama rada. U svakoj etapi, Božja kuća ima posebne radne aranžmane koji se odnose na posebne zahteve za tu vrstu stručnog rada. Neki se saopštavaju u pisanoj formi, a neki usmeno kroz zajedništvo na okupljanjima. Kako god da se saopštavaju, starešine i delatnici treba da snose odgovornost za njih, da zabeleže konkretne zahteve koje je Božja kuća izdala za tu stavku rada i da urede te beleške, a zatim da obezbede konkretno zajedništvo o njima i uključe se u njihovo konkretno sprovođenje. To je takođe velika stavka rada, i to je druga konkretna stavka rada koja dolazi nakon rada na jevanđelju. U pogledu ove konkretne stavke rada, Božja kuća

zahteva od svih zaposlenih koji se bave raznim profesijama da stalno proučavaju stručna znanja u vezi sa svojim dužnostima, kao i da traže informacije kako bi utvrdili koje stvari su korisne za rad Božje kuće. Istovremeno, Božja kuća neprestano razgovara u zajedništvu o istina-načelima i pruža konkretne planove za razne vrste stručnog rada. Ponekad se o tim vrstama rada razgovara u zajedništvu i s nadzornicima i sa članovima tima, a ponekad se razgovara isključivo sa starešinama, delatnicima i nadzornicima odgovornim za dati posao. Bez obzira na to da li se saopštavaju i dele s drugima u pisanoj formi ili tokom okupljanja, te vrste rada se svakako stalno unapređuju i standardizuju, a konkretna uređenja se stalno prave u skladu s potrebama rada na jevanđelju. Na primer, recimo da Božja kuća proizvede film sa donekle novom temom, a film je snimljen prilično profesionalno. Nakon što se film postavi na internet, ima prilično veliki broj pregleda. U takvoj situaciji, Božja kuća stvara posebne zahteve za ovu vrstu rada na osnovu povratnih informacija i potreba rada na jevanđelju. Ukratko, ta stavka rada se stalno sažima i poboljšava, a takođe i stalno raste.

Za razne vrste stručnog rada, uređenja Božje kuće zahtevaju od ljudi da stalno uče i da pronađu profesore i druge vrste sredstava i nastavnih materijala iz kojih mogu da uče. Uzmimo za primer pevanje; pronalaženje profesora od koga možete da učite i koji će vam obezbediti uvežbavanje glasa je takođe konkretan radni aranžman. Kada čuju za taj aranžman, starešine i delatnici treba da pronađu odgovarajućeg profesora u skladu sa zahtevima Višnjeg i da ga uposle da podučava naše pevače, da pomaže pevačima da steknu odgovarajuće muzičko umeće i da pevaju na ispravan način, a naravno da se moraju naći i klasična dela iz kojih će se učiti. Stručno znanje uvek mora da se proučava u vezi sa muzičkim komponovanjem i horskim pevanjem, a radni aranžmani Božje kuće uvek zahtevaju od ljudi da se stalno udubljuju u stručno znanje koje ima veze s njihovim dužnostima, i da nauče da koriste određene napredne i praktične metode, i tako dalje. Ti radni aranžmani i zahtevi se ne izdaju samo jednom i nikad više, već se od starešina i delatnika zahteva da često razgovaraju u zajedništvu o tim radnim aranžmanima, da usmeravaju one koji se bave stručnim radom, da im omogućavaju da nastave da uče, da nastoje da se sve vrste stručnog rada stalno i efikasno razvijaju i produbljuju i da ne stagniraju. Neki ljudi misle: „Radni aranžmani su nam danas izdati, tako da samo treba da ih vežbamo ovog meseca i to je kraj priče. Ako Višnji to više ne bude spominjao, onda možda ne moramo da nastavimo da ih uvežbavamo.” Da li je zaista tako? (Nije.) Starešine i delatnici nikako ne smeju da razmišljaju na taj način, već treba da se raspituju s vremena na vreme i pitaju: „Kako napreduje učenje tvoje profesije? Imaš li nekih teškoća? Da li postoji nešto što je u sukobu s načelima ili je protiv njih? Ko je najbolji đak, ko je najstručniji, a ko se najbrže snašao? Sada kada si proučio sve te teorije, šta ti se, od svega što si naučio, čini da je pogodno da se koristi u radu Božje kuće?” Štaviše, starešine i delatnici onim ljudima u timovima za jevanđelje koji proučavaju strane jezike moraju da postavljaju pitanja kao što su: „Koliko godina učiš taj strani jezik? Kako napreduje tvoje učenje u poslednje

vreme? U koliko dnevnih razgovora možeš da učestvuješ? Da li možeš da prevedeš opšte duhovne pojmove? Možeš li da koristiš taj strani jezik da bi preneo istine vezane za propovedanje jevanđelja? Da li ti trenutno bolje ide govor ili pisanje? Da li ti je potreban profesor da ti pomogne? Postoji li još neko ko je pogodniji i veštiji u učenju stranih jezika? Da li se povećao broj takvog osoblja? Da li neko smatra da je učenje jezika previše problematično i teško, pa više ne želi da ga uči i da odustane na pola puta i želi da pređe na drugu dužnost?" O tim konkretnim stvarima vezanim za ovu vrstu posla treba se raspitivati i treba ih nadgledati s vremena na vreme. Pošto je Višnji napravio konkretne radne aranžmane, nadzornici treba da preuzmu odgovornost za te konkretne zadatke do samog kraja. Nemoj pasivno da čekaš da se Višnji raspituje; ako se Višnji ne raspituje šest meseci ili godinu dana, ipak treba dobro da obaviš sav posao, najbolje što možeš, i da budeš spreman da u svakom trenutku prihvatiš inspekciju i usmerenje Višnjeg – to je ispravan način razmišljanja. To je zato što su radni aranžmani izdati i saopšteni, a ti si odgovoran za praćenje rada kao nadzornik i stoga treba da ispuniš svoje odgovornosti. Međutim, ako nisi u stanju da ispuniš svoje odgovornosti, onda si beskoristan i treba da budeš otpušten i eliminisan. Dakle, starešine i delatnici treba često da razmišljaju i da razgovaraju u zajedništvu o tim konkretnim radnim aranžmanima ili o besedama Višnjeg, a zatim da ih sprovode i da prate rad u skladu sa situacijom. Trebalo bi da vide koje vrste poslova su u poslednje vreme prevideli i dugo nisu proveravali, a koji im poslovi lično ne idu od ruke i za koje se u poslednje vreme nisu raspitivali, i o čijem statusu, samim tim, ništa ne znaju i da onda odu i provere ih. Štaviše, u pogledu raznih vrsta stručnog rada, Božja kuća ima još jedno konkretno uređenje: zahteva da se bitni talentovani pojedinci stalno otkrivaju, neguju i unapređuju. Dakle, šta treba da rade starešine i delatnici kada dobiju ovaj radni aranžman? Moraju da obrate pažnju da li postoji neko ko je pogodan za obavljanje te vrste posla. Ako su neki ljudi pogodni za obavljanje te vrste posla, ali ne vladaju baš najbolje tehničkim delom profesije, onda se moraju brzo negovati i odrediti za učenje i obuku u njoj. Ukratko, razne vrste stručnog rada takođe su važna stavka rada. Postoji mnogo stavki uključenih u ovaj rad, a njegov obim je takođe ogroman, te je Božja kuća napravila mnoge konkretne radne aranžmane za njega. Ono što je potrebno za ovu stavku rada jeste stalno proučavanje, sažimanje i produbljivanje, a moraju se naći i odgovarajuća načela za sprovođenje neprestane standardizacije. Pored toga, talentovani pojedinci koji su pogodni za obavljanje ovih dužnosti moraju stalno da se neguju. To je radni aranžman za ovu veliku stavku raznih vrsta stručnog rada, i takođe ga je lako razumeti.

V. Crkveni život

Peta stavka, crkveni život. Božja kuća je napravila posebna uređenja i odredbe u vezi sa sadržajem koji se jede i pije tokom crkvenog života, sa formatom crkvenog života i sa brojem ljudi koji žive crkvenim životom. Božja kuća takođe ima odgovarajuće radne aranžmane u vezi sa formatom okupljanja i sa sadržajem crkvenog života pod posebnim

okolnostima i situacijama. Takvi radni aranžmani se pretežno izdaju u pisanoj formi. Radni aranžmani za crkveni život pridošlica u različitim zemljama – format i učestalost njihovih okupljanja, sadržaj koji jedu i piju tokom okupljanja, i tako dalje – u osnovi su identični radnim aranžmanima za crkveni život Kineza, osim u nekim posebnim okolnostima. Upravo sam vam dao pregled obima radnih aranžmana u vezi sa crkvenim životom – to uključuje i sadržaj Božjih reči koje se jedu i piju i sadržaj za razgovore u zajedništvu o istini na okupljanjima za poslednji period i format zajedništva na okupljanjima. Na primer, kako se ne dozvoljava da jedna osoba dominira u zajedništvu na okupljanjima, maksimalno vreme koje je svakoj osobi dozvoljeno da besedi, kako se postupa sa ljudima koji su previše opširni i izražavaju se nejasno, i tako dalje – u radnim aranžmanima postoje konkretne stavke o svim ovim konkretnim stvarima koje se odnose na crkveni život i na okupljanja. Starešine i delatnici su, s jedne strane, odgovorni za izdavanje i saopštavanje ovih radnih aranžmana, a s druge strane, oni su odgovorni da jasno razgovaraju u zajedništvu o njima sa braćom i sestrama, omogućavajući svim članovima crkve da ih razumeju i prihvate, nakon čega samo treba da ih se strogo pridržavaju i da ih izvršavaju. Konkretno, oni koji često skreću s teme, izazivaju prekide, govore reči i doktrine i izvikuju parole kada govore na okupljanjima moraju biti ograničeni, a u radnim aranžmanima postoje i posebne odredbe u vezi sa ovom vrstom posebnih okolnosti. Radni aranžmani koji se tiču crkvenog života uglavnom se odnose na sve razne stvari koje se tiču okupljanja, nisu komplikovani, veoma su jednostavni, i bez obzira na to koju dužnost osoba obavlja, ona samo treba da se pridržava načela u tim radnim aranžmanima. Na primer, na okupljanjima, timovi za jevanđelje samo treba da se pridržavaju načela iz radnih aranžmana koja se odnose na crkveni život – u njima nema ničeg posebnog. Drugi timovi jednostavno obavljaju drugačiji posao od ostalih ljudi, sve je isto kada su u pitanju stvari kao što su okupljanja, zajedništvo o istini, molitveno čitanje Božjih reči i razgovor u zajedništvu o ličnim iskustvima – taj obim nije prekoračen. Oni samo treba da primenjuju u skladu sa trenutnim odredbama Božje kuće u vezi sa sadržajem koji se jede i pije tokom crkvenog života, u vezi sa oblikom koji taj razgovor u zajedništvu poprimi i s formatom okupljanja. Ako uslovi to dozvoljavaju, ljudi mogu da se okupe lično, u suprotnom mogu da organizuju onlajn okupljanja. To bi trebalo da bude veoma jednostavno, jasno definisano pitanje. Neki članovi crkve su razbacani po različitim kontinentima i zemljama, neki su u Evropi, a neki na Bliskom istoku; u takvoj situaciji neophodna su onlajn okupljanja. Na lokalnim crkvama je da odluče o vremenu održavanja okupljanja i njihovoj učestalosti; Božja kuća ne donosi posebne odredbe u vezi s tim pitanjem, niti se u to meša. Zašto se Božja kuća ne meša u to pitanje? Neki ljudi u crkvi ne obavljaju svoje dužnosti puno radno vreme; imaju svoje poslove i porodice, njihove lične okolnosti su drugačije, a pored toga postoje i vremenske zone u različitim zemljama, tako da njima treba ostaviti da sami odluče koliko će se puta sedmično okupljati i u koliko sati će okupljanja biti održavana. Božja kuća ne donosi konkretne odredbe o tome, već samo obezbeđuje načelo. Božja kuća je okvirno odredila

koliko često se novi vernici okupljaju na nedeljnom nivou, a postoji i razlika između učestalosti sa kojom se sastaju oni koji obavljaju dužnost i oni koji je ne obavljaju. Da li postoji radno uređenje koje zahteva da se novi vernici okupljaju sedam dana u nedelji? (Ne.) Na čemu je, onda, zasnovan broj nedeljnih okupljanja novih vernika? (Zasnovan je na tome koliko novi vernici imaju vremena.) Okupljati se dva ili najviše tri puta nedeljno, a najmanje jednom, sasvim je prikladno. Neki ljudi kažu: „Ljudi u našem području su veoma dokoni van poljoprivredne sezone, tako da svi žele da se okupljaju svakog dana – čak bi nam bilo u redu da se okupljamo i dva puta dnevno. Zaista želimo da se okupljamo." Srca novih vernika su ispunjena elanom i uvek žele da razumeju još više istina. Ako im porodične okolnosti dozvoljavaju, onda je dobro da traže da prisustvuju na više okupljanja, sve dok to ne utiče na njihov svakodnevni život. Konkretan broj sedmičnih okupljanja treba da se utvrdi u skladu sa porodičnim i poslovnim situacijama Božjeg izabranog naroda u svakoj sredini – Božja kuća ne donosi posebne odredbe u vezi s tim pitanjem. Oni iz Božjeg izabranog naroda koji imaju potrebne uslove mogu češće da se okupljaju, i tada će shvatiti više istina i brže postići životni rast. I to je dobro. Međutim, onima koji nemaju odgovarajuće uslove neće biti zgodno da se tako često okupljaju i u redu je da prisustvuju okupljanjima najmanje jednom ili dva puta nedeljno. Koliko nedeljnih okupljanja crkve u različitim sredinama održavaju zavisi od Božjeg izabranog naroda i niko ne treba da se meša u to. Najvažnije je da se okupljanja održavaju tako da ljudi mogu da shvate istinu, a ne iz bilo kojeg drugog razloga. Dakle, o učestalosti okupljanja svaka crkva odlučuje u skladu sa svojim konkretnim okolnostima. Ako Božji izabrani narod može da prisustvuje dodatnom okupljanju svake nedelje, utoliko bolje za njegov životni rast. Ako postoje ljudi koji ne streme ka istini i ne žele da prisustvuju većem broju okupljanja, onda im to ne treba nametati. Posebno to ne treba tražiti od ljudi koji rade za platu i koji imaju više obaveza i nemaju vremena da češće prisustvuju okupljanjima. Bez obzira na to da li su ljudi u poziciji da prisustvuju okupljanjima ili koliko puta se okupljaju, Božja kuća se ne meša niti nameće bilo kakva ograničenja. To je zato što su okolnosti i pozadina vernika različiti, te se ne smeju stavljati pod bilo kakvu prisilu. Što se tiče sadržaja koji se jede i pije tokom crkvenog života, Božja kuća ima odgovarajuće odredbe u svojim radnim aranžmanima, a od starešina na svim nivoima u crkvi i od braće i sestara se zahteva da ih jasno razumeju. Starešine i delatnici moraju tačno da razumeju koje konkretne zadatke i pitanja moraju da izvrše prema radnim aranžmanima Višnjeg, a braća i sestre takođe moraju da nadgledaju starešine i delatnike da bi proverili da li obavljaju taj posao. Kada je reč o sadržaju koji se jede i pije tokom crkvenog života i o radnim aranžmanima koja se odnose na okupljanja koja moraju da se razumeju i slede, starešine i delatnici moraju da postignu saglasnost sa izabranim Božjim narodom – odstupanja nikako nisu dozvoljena. Radni aranžmani koji se tiču crkvenog života i rada su veoma jednostavni, ljudima su lako razumljivi i nisu apstraktni.

VI. Upravljanje imovinom

Šesta stavka, upravljanje imovinom. Iako rad na upravljanju imovinom nema radne aranžmane koji se često izdaju kao kod rada na jevanđelju ili raznih vrsta stručnog rada, Božja kuća ipak ima posebne radne aranžmane i za taj rad. Šta podrazumeva upravljanje imovinom? Podrazumeva kako se imovina čuva, gde se čuva, ko upravlja njome i kako se raspodeljuje, kako se njome upravlja i kako se prenosi u slučaju opasnosti ili nepovoljnog okruženja, kao i druge takve posebne okolnosti. Radni aranžmani zapravo sadrže odredbe koje se tiču svih tih stvari, a kada je u pitanju ta stavka rada, starešine i delatnici ne treba da čekaju da Višnji direktno izda naređenja ili radne aranžmane da bi oni tek tada pasivno počeli da upravljaju imovinom. Šta ti treba da radiš ako nema neposrednih radnih aranžmana koji od tebe zahtevaju da upravljaš imovinom na konkretan način, ili u posebnim okolnostima kada ne znaš kako da upravljaš imovinom i nisi u mogućnosti da dobiješ blagovremene odgovore od Višnjeg? Bezbednost je prioritet broj jedan, i tvoja je odgovornost da čuvaš imovinu Božje kuće. Kada je reč o knjigama Božjih reči koje štampa Božja kuća, zajedno sa svim različitim vrstama mehanizacije, namirnica, novca i druge takve imovine, starešine i delatnici treba da ih drže na sigurnim mestima u skladu sa uređenjem Božje kuće i da ne dozvole da te stvari postanu vlažne, buđave ili da ih napadnu insekti, a još manje da dozvole da ih se domognu zli ljudi ili velika crvena aždaja. Štaviše, pored dobrog upravljanja imovinom Božje kuće, starešine i delatnici treba da održavaju strogu poverljivost; niko od ljudi koji nemaju nikakve veze s tim stvarima ne treba ni da zna za njih, a oni koji znaju za njih moraju da ćute i ne smeju da govore o njima na indiskretan način. Božja kuća ima posebne radne aranžmane u vezi sa ovom stavkom rada i nije prikladno izdati ili otkriti neke od njih u pisanoj formi. Ako starešine i delatnici dođu do boljih načina i metoda za upravljanje imovinom, onda, naravno, dokle god se pridržavaju načela upravljanja i zaštite imovine Božje kuće da bi je zaštitili od bilo kakvih gubitaka, oni mogu o tome da razgovaraju sa drugim starešinama i delatnicima i da samostalno donesu odluku. To je posebna stavka rada i o tome podjednako ne smeju da znaju oni koji ne drže to u tajnosti, oni koji nemaju osećaj odgovornosti, oni koji imaju nedostojne motive, oni koji su tek počeli da veruju i nisu uspostavili temelje svoje vere, kao ni oni koji uvek žudno gledaju na imovinu Božje kuće. Te stvari ne mogu eksplicitno da budu iznesene u radnim aranžmanima Božje kuće, ali zar ne treba starešine i delatnici i pouzdani staratelji da budu svesni toga? (Treba.) Ovde postoji jedna posebna okolnost. Pretpostavimo da novoizabrani starešina veruje u Boga tek tri godine, da je dobrog kova, pun elana i na površini deluje dobro, ali nije poznato kakvog je karaktera, kakvo je njegovo gledište o imovini, niti da li je pohlepan ili nije. Te stvari su nepoznate i neizvesne, a braća i sestre koji dugo veruju u Boga ne poznaju tu osobu dobro, ne poznaju je u potpunosti. Šta treba da se radi u takvoj situaciji? Kada dođe vreme da mu se preda posao, kada mu se sav drugi posao predaje – da li treba da mu se preda i rad sa imovinom? (Ne.) Zašto ne? Glavni posao starešina i delatnika nije samo da

upravljaju imovinom; imovina čini samo jedan deo njihovog posla. Ako zaista postoji odgovarajuća osoba koja upravlja imovinom, a taj novoizabrani starešina nije pouzdan, u redu je da mu neko vreme ne predate taj posao, jer se još uvek ne zna da li će dugo verovati u Boga ili da li može da bude postojan. Već se dešavalo da je neko tek bio izabran za starešinu crkve i, nakon što je preuzeo dužnost, prva stvar koju je učinio bila je da od Božjeg izabranog naroda traži brojeve bankovnih računa i lozinke za račune na kojima se čuvaju prilozi. Pitao je ko ima te brojeve bankovnih računa i lozinke i pritisnuo ih je da mu odmah predaju i taj deo posla. Da li u takvoj situaciji treba da mu se preda taj deo posla? Nije ga zabrinjavao niti ga je zanimao bilo koji drugi posao, ali je bio posebno ozbiljan i zabrinut po tom pitanju – da li se tu radilo o pouzdanoj osobi? Nemojte misliti da je neko pouzdan samo zato što je starešina ili delatnik. U stvarnosti, pouzdani su samo staratelji koji su zaista izabrani u skladu s načelima – oni su u stanju da polože svoj život da bi zaštitili imovinu Božje kuće. Takvi ljudi su najpouzdaniji. Dakle, da li su sve starešine i delatnici sposobni za to? Ne mora da znači. Već se dešavalo da je regionalnog starešinu uhvatila velika crvena aždaja i da je otkrio gde je sva imovina crkve, što je dovelo do toga da je ogromna količina izgubljena. Da nije znao gde se nalazi imovina crkve, ne bi bio u stanju da to oda čak i da je pretučen na smrt, zar onda imovina Božje kuće ne bi ostala netaknuta? Baš zato što je previše znao, mogao je sve da oda kada više nije mogao da izdrži mučenje i strašne batine, pa je taj novac završio u rukama velike crvene aždaje. Da mu nije bilo dozvoljeno da zna gde je ta imovina, i da je onaj koji ih je čuvao bio pouzdan, da li bi novac Božje kuće bio izgubljen i da li bi ga velika crvena aždaja prisilno zaplenila? Ne, ne bi. To je ozbiljna pouka. Stoga, najvažnija tačka kada je u pitanju uređenje ovog posla je da je bezbednost na prvom mestu, gubici moraju biti svedeni na apsolutni minimum, a posao treba da bude obavljen na bilo koji način koji je bezbedan. Pronađite nekoga ko pokazuje odanost u upravljanju imovinom Božje kuće da bi upravljao njome – to je najpouzdaniji pravac delovanja. Iako ta osoba ne može da radi ništa drugo, ona će biti odana i svakako će biti sposobna da zaštiti novac, tako da je korišćenje te osobe za zaštitu imovine pravi potez. Budući da je ta stavka rada posao sa jednim zadatkom, uređenja za nju su vrlo jednostavna: pronađite prave ljude za zaštitu imovine i pronađite sigurno mesto na kojem ćete je držati. Pored toga, postoje i posebne odredbe u radnim aranžmanima Božje kuće u vezi sa raspodelom i trošenjem imovine Božje kuće; novac se može trošiti na neophodne troškove, ali ne i na nepotrebne. Postoji još jedna stvar, a to je da postoji strogi regulatorni sistem troškova koji se odnose na imovinu, a Božja kuća ima posebne odredbe za razne procese i procedure, koje zahtevaju potpise nekoliko pojedinaca, i tako dalje. Postoji upravljanje, postoji zaštita, postoji trošenje, a postoji i računovodstvo – postoje konkretni radni aranžmani za sve ove stvari.

VII. Rad na pročišćavanju

Sedma stavka, rad na pročišćavanju. Božja kuća takođe stalno pravi posebne radne aranžmane za ovu stavku rada. Radni aranžmani su, s jedne strane, napravljeni na

osnovu potreba rada Božje kuće, a s druge su napravljeni prema klasifikaciji i definiciji različitih vrsta ljudi, kao i na osnovu sortiranja svakog pojedinca po svojoj vrsti prema manifestacijama kada se one otkriju. Božja kuća ima načela za postupanje sa svim vrstama antihrista, zlih ljudi i bezvernika; neki su pročišćeni iz redova onih koji obavljaju dužnosti, neki su pročišćeni iz crkava sa punim radnim vremenom i poslati u crkve sa skraćenim radnim vremenom ili u obične crkve, neki su pročišćeni iz običnih crkava i poslati u grupu B, a ima i onih koji su direktno uklonjeni ili proterani. Božja kuća stalno pravi nove radne aranžmane za rad na pročišćavanju crkve, a takođe ima posebne radne aranžmane u vezi sa različitim vrstama ljudi koji ispunjavaju uslove da budu pročišćeni. Na osnovu stavova koje ljudi imaju u obavljanju svojih dužnosti i prestupa koje su počinili dok su obavljali svoje dužnosti, kao i iskvarene suštine koja se otkriva kod raznih vrsta ljudi, Božja kuća na kraju stvara konkretne planove za postupanje sa tim ljudima. Stoga se postupanje Božje kuće sa raznim vrstama zlih ljudi, bezvernika i antihrista vrši u potpunosti u skladu sa Božjim rečima i istina-načelima i u potpunosti u skladu sa Božjim namerama. Kada je reč o tim radnim aranžmanima, s jedne strane je potrebno razgovarati u zajedništvu o istina-načelima kako bi ih ljudi shvatili i naučili kako da razaznaju različite vrste ljudi, dok je s druge strane potrebno izdati te radne aranžmane crkvama kako bi o njima moglo da se razgovara u zajedništvu i kako bi mogli da budu sprovedeni. U svakom slučaju, rad na pročišćavanju crkve mora se sprovesti što je pre moguće i baš nikada ne sme da bude prekinut. To mora da se nastavi sve dok u crkvi više ne bude zlih ljudi. Nije tačno da starešine i delatnici treba da obave posao pročišćavanja samo u određenom vremenskom periodu nakon što Višnji izda radni aranžman kojim se nalaže da se crkva pročisti; i ako se eventualno uskoro posle toga ponovo otkrije da postoje zli ljudi koji izazivaju ometanja, ali Višnji nije napravio nikakve radne aranžmane o tome, onda starešine i delatnici ne treba da se brinu o tim zlim ljudima, niti da ih pročiste – to naprosto ne bi bilo prihvatljivo. Rad na pročišćavanju crkve mora da bude redovan rad; dokle god postoje ljudi koji moraju biti uklonjeni ili proterani, rad na pročišćavanju mora da se nastavi. Ne čekajte pasivno da Višnji izda naređenja ili da vam ih saopšte starešine višeg nivoa, i ne čekajte pasivno da još braće i sestara prijavi nekoga. Čim Božji izabrani narod nekoga razotkrije i prijavi, starešine i delatnici treba da počnu da istražuju i vode taj slučaj. Ako starešine i delatnici zadrže pismo sa prijavom i ne reše to pitanje, treba ih istražiti i obraditi, a ako se utvrdi da štite zlu osobu, onda se moraju ukloniti iz crkve zajedno sa tom zlom osobom. Svaki starešina ili delatnik koji ne obavlja posao pročišćavanja crkve je lažni starešina ili delatnik i treba ga odmah otpustiti. Ako čak i štiti i brani zle ljude, onda se može okarakterisati kao antihrist i ukloniti i proterati iz crkve. To su posebne odredbe koje je Božja kuća napravila u vezi sa radom na pročišćavanju crkve. Rad na pročišćavanju crkve je hitan prioritet i ima dubok značaj. Recite Mi, zar se pročišćavanje crkve ne obavlja da bi se crkva očistila? Ako je crkva očišćena – to jest, ako nema zlih ljudi koji izazivaju ometanje unutar nje i nema bezvernika pomešanih među njenim članovima – onda će to biti istinska crkva koja će

takođe videti i najbolje rezultate za crkveni život. Zar to ne bi bio još jedan veliki korak ka ostvarenju Hristovog carstva? Čista crkva poput ove bila bi najkorisnija za širenje jevanđelja carstva, jer bi svako posedovao istina-stvarnost, svako bi mogao da svedoči o Bogu i da bude upotpunjen kao Božji narod, i više ne bi bilo zlih ljudi koji bi izazivali ometanja. Naravno, takva crkva bi bila najblagoslovenija. Stoga je pročišćavanje crkve najznačajnija stavka rada i ona se preduzima u potpunosti da bi okruženje u kojem Božji izabrani narod obavlja svoje dužnosti bilo mirnije i lišeno ometanja zlih ljudi. Štaviše, Božja kuća ne podržava vucibatine i beskorisne ljude, i ne podržava parazite koji se prepuštaju udobnosti i samo misle šta će da pojedu. Svi oni koji uopšte ne obavljaju dužnosti i ometaju i utiču na druge ljude koji obavljaju svoje dužnosti, i svi oni koji daju neodgovorne komentare, mešaju se i ne vode računa o svom pravom poslu u crkvi, takođe treba da budu uklonjeni. Sve različite vrste ljudi su sada potpuno otkrivene, rad na pročišćavanju crkve je imperativ i mora se obaviti temeljno i dobro. Svi ti zli ljudi, antihristi, bezvernici, beskorisni ljudi i paraziti koji su otkriveni jesu oni koje je Bog s gnušanjem odbacio, i oni ne mogu da budu spaseni. Ako crkva ne bi preduzela rad pročišćavanja, onda bi to uticalo na rad na širenju jevanđelja. Stoga je rad na pročišćavanju crkve važna stavka rada koju danas hitno treba dobro obaviti. Samo one starešine i delatnici koji umeju dobro da pročiste crkvu vredni su gajenja i mogu da nastave da budu starešine i delatnici. Svaki starešina ili delatnik koji ometa rad na pročišćavanju crkve je kamen spoticanja i prepreka, i Božji izabrani narod mora da ga razotkrije i prijavi. Starešine i delatnici na svim nivoima moraju prvo temeljno da uklone i reše sve razloge spoticanja i prepreke u radu crkve – to je u skladu sa Božjim namerama. Samo to je pogodno za nesmetano napredovanje raznih stavki crkvenog rada i za crkvu koja sprovodi Božju volju da bi Bog mogao da zadobije svu slavu.

VIII. Spoljni poslovi

Osma stavka, spoljni poslovi. Rad na spoljnim poslovima nije velika stavka rada, niti je mala, i postoji nekoliko načela u okviru radnih aranžmana Božje kuće u vezi sa spoljnim poslovima. Jedan je da se upoznate sa lokalnim zakonima i konkretnim lokalnim propisima. To jest, bez obzira na to šta crkva negde radi, prvo morate da se uputite u lokalne zakone – to je jedno načelo. Drugo je da, kada naiđete na probleme u vezi sa spoljnim poslovima koje ne razumete ili vam nisu jasni, morate da konsultujete advokata i relevantne pravne stručnjake, a ne da sami neinformisano sudite; morate da napravite konkretne planove postupanja u skladu sa različitim zakonskim uslovima u različitim zemljama. Dakle, kako nastaju ti planovi? Morate se pridržavati onoga što advokat kaže i prepustiti advokatu da sam donosi odluke – nemojte sami proizvoljno presuđivati, niti donositi odluke. Uslovi, pravila, zakoni i propisi su različiti u svakoj zemlji, zato nemojte da postupate na osnovu svoje mašte. Na primer, recimo da vidiš da nekoga pljačkaju na ulici u Kini. Zakoni u Kini predviđaju da svaki očevidac može hrabro da interveniše, prvo da uhvati lopova, a zatim da ga preda policiji. Ako to uradiš, postaćeš heroj koji je dobio

svoju priliku, nećeš morati da snosiš nikakvu zakonsku odgovornost i treba da budeš pohvaljen. To je nacionalna situacija i sistem u Kini, i to je neka vrsta tradicionalne kulture u Kini – Kinezi je opisuju prijatnim imenom „tradicionalna vrlina". Međutim, na Zapadu, posebno u zemljama kao što su SAD i Kanada, kada vidite lopova da krade nešto i odmah ga uhvatite i sačekate da ga policija uhapsi, onda je to pogrešno, to je kršenje zakona. To je zato što si ti samo običan građanin, a ne službenik za sprovođenje zakona i nemaš pravo da uhapsiš bilo koga; samo policija ima pravo da uhapsi nekoga. Kada vidiš da lopov nešto krade, možeš to da prijaviš policiji, ali ne možeš sam da uhapsiš lopova. Ako nasumično uhapsiš lopova, onda se ponašaš nezakonito – to je zakon na Zapadu. Nije prikladno primenjivati „tradicionalnu vrlinu" kineskog naroda na Zapadu; Zapad ima svoje zakone. Ako u nekoj zemlji na Zapadu vidiš da se neko srušio na ulici, šta zakon predviđa? Moraš da priđeš i da pitaš: „Da li si dobro? Da li ti treba pomoć?" Ako osoba kaže da joj nije potrebna nikakva pomoć, onda možeš da ideš. Ako vidiš da se neko srušio na ulici, ali ga ne pitaš da li je dobro ili ga ne proveravaš i samo nastaviš svojim putem, onda kršiš zakon. Ako naiđeš na takvu situaciju u Kini, to može biti prevara i ništa ti se neće desiti ako nezainteresovano hodaš dalje. Ako pitaš: „Da li si dobro? Da li ti treba pomoć?" možeš da se uvališ u probleme, ta osoba može da te prevari i onda možeš da se oprostiš od pristojnog života. Šta vam ova dva primera govore? Vaspitanje je u različitim zemljama i među različitim rasama potpuno drugačije, kao i društvena okruženja i društveni sistemi i, naravno, zakoni i propisi. Kada je reč o radu na spoljnim poslovima, s jedne strane, ljudi koji obavljaju taj posao moraju tačno da razumeju zakone, propise i odredbe koji se odnose na crkveni rad, a s druge strane oni takođe treba da šire neko opšte životno znanje ili zakonske odredbe koje braća i sestre treba da znaju. Stoga, Božja kuća ima radne aranžmane u vezi sa tom stavkom rada, koji zahtevaju od onih koji je obavljaju da uvek prvo konsultuju relevantne zakone i državne propise u svemu što rade. Pogotovo kada naiđu na probleme koje je teško rešiti, tada moraju da se konsultuju sa advokatom i da ne prosuđuju naslepo, niti da formulišu rešenja u skladu sa razmišljanjem i logikom kineskog naroda – to je glup i neuk način postupanja. Kada sve to shvatiš, treba da ti postane jasan značaj rada na spoljnim poslovima, koje rezultate treba da postigne, kao i koliko je neophodno da Božja kuća napravi te radne aranžmane. Obim ove stavke rada nije veoma velik, tako da je u većini slučajeva dovoljno samo angažovati osoblje uključeno u ovaj rad da bi se jasno razumeli njeni radni aranžmani. Ako je to nešto što braća i sestre treba da znaju, onda im pomozi da to razumeju i shvate. Rad na spoljnim poslovima je takođe veoma važan, jer neće valjati ako braća i sestre ne razumeju zakone i propise koji se odnose na njihov život i rad u inostranstvu. Božja kuća ima posebne radne aranžmane u vezi sa onim što se zahteva u tom pogledu, i samo je potrebno da se to sprovede na osnovu radnih aranžmana. Ako se pojave posebne okolnosti, Božja kuća će stvoriti neka hitna rešenja. Ako se posao odnosi na rad na spoljnim poslovima, morate se konsultovati sa osobljem za spoljne poslove i videti koje konkretne aranžmane Božja kuća ima u vezi sa poslom.

Nemojte se slepo oslanjati na svoju maštu i preduzimati neinformisane postupke. Takvo postupanje može da izazove nevolje, a posledice će biti nezamislive. Rad na spoljnim poslovima takođe je i posao sa jednim zadatkom, nije komplikovan i trebalo bi da budete u stanju da u radnim aranžmanima pronađete najkonkretnija pitanja koja se tiču rada. Kada ljudi prvi put počnu da se bave spoljnim poslovima u inostranstvu, to može da deluje pomalo komplikovano, ali posle izvesnog vremena, oni pronalaze obrasce i metode i više ne izgleda tako komplikovano. U početku su Kinezi koji su odlazili u inostranstvo bili prijavljivani zbog nepropisnog bacanja đubreta, kasnog leganja uveče, ranog ustajanja ujutru, zbog laveža njihovih pasa koji je smetao ljudima, kačenja odeće na balkone i nepropisnog parkiranja – prijavljivani su zbog mnogih stvari. Na kraju, posle mnogo prijava, policija bi pokucala na njihova vrata da im da smernice, i tek nakon dužeg vremena bi shvatili da su u inostranstvu, a ne u Kini. Malo pomalo, postajali su svesni zakona i počinjali su da shvataju neka pravila koja se tiču života, rada, vožnje i tako dalje. Kada su Kinezi prvi put otišli u inostranstvo, razumeli su samo neka osnovna pravila ponašanja o tome kako da se vladaju i nisu poznavali većinu pravnih pitanja; bili su baš kao divlje životinje, bez ikakve svesti o zakonu. Posle nekoliko godina stekli su neko znanje i razumeli neka pravila, kao da su se pripitomili, i da su malo napredovali.

IX. Crkvena zaštita

Deveta stavka, crkvena zaštita. Božja kuća je prethodno napravila radne aranžmane u vezi sa crkvenom zaštitom, tako da, ako onima koji obavljaju svoje dužnosti puno radno vreme ili njihovim porodicama treba pomoć da sastave kraj s krajem, crkvene starešine moraju da reše to pitanje. Konkretni planovi i načela sprovođenja mogu se naći u ovim radnim aranžmanima, a Božja kuća je obezbedila konkretne smernice i odredbe. Što se tiče braće i sestara koji se zbog svoje vere u Boga nalaze u zatvoru, što samo po sebi izaziva nedaće u svakodnevnom životu njihovih porodica, zatim što se tiče roditelja koji svoje dužnosti obavljaju duže vreme daleko od kuće i nemaju nikoga da se brine o njihovoj deci, kao i bolesne braće i sestara koji su svoje dužnosti obavljali dugi niz godina – svima njima crkva treba da pruži pomoć i da im reši te i druge slične teškoće. Postoji posebna okolnost vezana za ovu stavku rada, a to je da određene porodice ispunjavaju uslove za ugošćavanje braće i sestara u svojim domovima, ali nemaju izvor prihoda – kako onda treba da se rešavaju njihovi troškovi ugošćavanja braće i sestara? To spada pod rad crkvene zaštite. Odredbe koje se odnose na to mogu se naći u radnim aranžmanima, ili starešine i delatnici mogu razumno da izdvoje crkvena sredstva u skladu sa lokalnom situacijom kako bi ugošćavanje učinili mogućim – crkva ima konkretne odredbe za sve te stvari. Ako se neke posebne okolnosti pojave izvan obima tih konkretnih odredbi, onda starešine i delatnici mogu da razgovaraju u zajedništvu o tom pitanju i da naprave konkretna, razumna uređenja zasnovana na normalnom lokalnom životnom standardu. Iako to nije velika stavka rada, niti je to veoma važan zadatak, to je posao koji spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika i on ne sme

da se previdi. Ako nikome nije potrebna podrška da sastavi kraj s krajem niti finansijska pomoć, onda nema potrebe da se starešine i delatnici trude da pronađu ljude kojima je to potrebno. Ako takvih ljudi ima, onda starešine i delatnici ne treba da ih izbegavaju, a još manje treba da ih zanemaruju, da stoje skrštenih ruku ili da se pretvaraju da ih ne vide. Oni treba da postupaju u skladu s načelima – to je njihova odgovornost.

X. Planovi za vanredne situacije

Deseta stavka, planovi za vanredne situacije. Planovi za vanredne situacije bave se posebnim problemima koji se javljaju u bilo kojem delu rada Božje kuće. Bez obzira na to da li se problemi koje je hitno potrebno rešiti pojavljuju u radu na jevanđelju, ili u administrativnom radu, ili stručnom, ili se rešava slučaj koji uključuje antihriste ili lažne starešine, ili se uočava neka posebna situacija u kojoj su ljudi navedeni na stranputicu, sve to spada u kategoriju planova za vanredne situacije. Na primer, ako neko izaziva prekide i ometanja, ili ako se antihrist ponaša proizvoljno i diktatorski i pokušava da uspostavi svoje carstvo, i tome slično, čim Božja kuća otkrije da vredi napraviti radni aranžman za konkretno planiranje u vezi sa nekom od tih situacija, ona će pripremiti odgovarajuće pismeno saopštenje. Planovi za vanredne situacije zasnivaju se na određenim vanrednim situacijama koje se dešavaju u crkvi u tom trenutku, a Višnji stvara konkretne radne aranžmane u skladu sa ozbiljnošću situacije, a zatim ih izdaje i saopštava. Konkretni plan može da se odnosi na bilo koju stavku rada koju starešine i delatnici treba da obave, sve dok je uređen od strane Višnjeg i dok Višnji od starešina i delatnika zahteva da ga sprovode, onda starešine i delatnici moraju da ga izdaju i sprovedu u skladu sa radnim aranžmanima Višnjeg. Oni ne smeju neozbiljno da se odnose prema tim radnim aranžmanima. Kada Višnji napravi takve radne aranžmane, oni nisu ništa manje važni u poređenju sa bilo kojim administrativnim radom ili bilo kojim konkretnim stručnim poslom. Iako su ti radni aranžmani samo privremeni, starešine i delatnici i dalje treba da ih izdaju, saopštavaju, sprovode i prate kao zvanične radne aranžmane, a kasnije da daju objašnjenje i izveštaj Višnjem – to je odgovornost starešina i delatnika. Planovi za vanredne situacije nisu usmereni na bilo koju određenu stavku rada, to jest, u bilo kojem trenutku Višnji može da dodeli zadatak, da postavi zahtev ili da izda radni aranžman starešinama svih nivoa u svim oblastima, a starešine i delatnici ne smeju da zanemare tu vrstu posla. Pošto se radi o radnim aranžmanima i pošto se oni izdaju starešinama svih nivoa i u svim oblastima, to je posao koji spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika. Starešine i delatnici ne bi trebalo da stoje po strani, niti da klasifikuju posao prema obimu ili prema tome da li je to deo njihovog posla ili nije, niti da spekulišu o tonu i hitnosti Višnjeg u radnim aranžmanima kako bi utvrdili da li da ih blagovremeno sprovedu. Takve stvari ne treba da se dešavaju, već starešine i delatnici treba da obavljaju taj posao kao da se radi o zvaničnom poslu, i treba da ga obave kao važan zadatak i nalog – to je odgovornost starešina i delatnika. Postoje planovi za vanredne situacije u posebnim okolnostima, a to je rad koji se obavlja

u posebnim kontekstima. Kada se dogode neke konkretne i posebne stvari, Višnji će koristiti te kontekste i događaje da navede starešine i delatnike ili braću i sestre da iskoriste tu priliku da razaznaju ljude i stvari koristeći istinu na praktičniji način, da nauče kako da prozru ljude i stvari i da uspeju da bolje shvate istinu. Svrha toga je da se ljudima omogući da razaznaju lažne starešine i antihriste. Pored toga, to se radi kako bi se omogućilo braći i sestrama da imaju mirno, prikladno i neometano okruženje za svoj crkveni život. S druge strane, to se radi kako bi se omogućilo ljudima da blagovremeno izvuku razne pouke i prođu obuku; nakon što se na taj način jednom obuče, ljudi će napraviti ogroman korak napred u svom životu. To je način na koji Višnji obučava starešine i delatnike svih nivoa, kao i braću i sestre, posebno one koji streme ka istini. U tome nema zlobe, Višnji ne muči ljude niti od muve pravi slona. Iako se radi o planovima za vanredne situacije, koji su sami po sebi privremeni radni aranžmani, oni su i dalje značajni i vredni, i nadam se da starešine i delatnici svih nivoa, kao i braća i sestre, to mogu da shvate i da im pristupe na prikladan način.

Naveli smo ukupno deset stavki radnih aranžmana i ja sam u osnovi završio sa besedama o tih deset stavki. U besedama nisam ulazio u pojedinosti, ali ono što sam rekao dovoljno je da vam omogući da shvatite i sagledate šta su tačno radni aranžmani i koje konkretno delo obavlja Božja kuća. S druge strane, omogućeno vam je da shvatite šta tačno Bog radi u crkvi i među onima koje je izabrao kroz te konkretne stavke. Rad Božje kuće nije bavljenje preduzetništvom, ni politikom, ni ljudskim pravima, niti je bavljenje bilo kakvom komercijalnom delatnošću; stavke rada koje Božja kuća obavlja su one koje se nalaze u radnim aranžmanima. Stoga neke vladajuće stranke i društvene institucije uvek prate, istražuju i ispituju šta se dešava sa Crkvom Svemogućeg Boga, i možda su se, videvši to u video-zapisima i na veb-sajtovima Božje kuće, uverile da se Crkva Svemogućeg Boga bavi samo verom i da nije uključena u političke aktivnosti bilo koje zemlje. Crkva Svemogućeg Boga već dugi niz godina trpi mahnito ugnjetavanje i napade KPK, a ipak nastavlja da propoveda jevanđelje i svedoči o Bogu, i prenela je Božje reči, istinu i sve vrste video-zapisa sa svedočanstvima na internet, donoseći tako velike i brojne koristi ljudskom društvu i u potpunosti potkrepljujući stav da Bog stalno izražava istinu i spasava čovečanstvo u poslednjim danima. Ali oni nastavljaju neumorno da istražuju, i šta dobijaju tim svojim istraživanjem? Zar ne nailaze na ogromno razočaranje? Čak su razmišljali i pokušavali da pronađu neki argument koji bi im pomogao da našoj crkvi prikače etiketu „sekte” i označe je kao antipartijsku i antidržavnu. Ali sada vide da to ne mogu da urade – sudeći po radnim aranžmanima koje je crkva godinama izdavala, oni nemaju načina da prikače te etikete crkvi, a čitavo njihovo istraživanje je bilo uzaludno. To je isto kao kada su Jevreji u ono vreme proučavali Gospoda Isusa. Pisari, fariseji i visoki državni zvaničnici proučavali su ono što je Gospod Isus govorio i činio i utvrdili su da ništa što je On učinio nije protiv zakona niti se dotiče politike, da je sve što je Gospod Isus rekao i učinio ispravno, da je istina i da je u potpunosti u skladu sa Svetim spisima, i na kraju su bili razočarani. Verski svet sada vidi

da Božja kuća proizvodi sve više filmova i video-zapisa iskustvenih svedočenja, a naročito raste broj knjiga i recitala Božjih reči, pa šta oni sada misle? Ako ne mogu da vide da sve to dolazi od Boga, onda su zaista neverovatno blesavi! Ono što dolazi od Boga mora da cveta – to je rezultat dela Svetog Duha i to niko ne može da prikrije. Božje reči su se sada proširile po celom svetu i istine koje On izražava stavljene su pred čitavo čovečanstvo; Božja pojava i delo snažno teku napred, nijedan narod ili sila ne mogu da mu se suprotstave. Velika crvena aždaja je već potpuno osramoćena i poražena! Bez obzira na to kako bi verski svet mogao da ga osudi, oni ne mogu da se odupru Božjem delu, i na kraju, njegova nadolazeća plima samo može njih da eliminiše i udavi.

Završio sam sa besedom o stavkama radnih aranžmana. Zar nisam besedio o svim poslovima koje obavlja Božja kuća? Ovo delo je ono što vidite svojim očima, ono što čujete svojim ušima i ono što lično doživljavate i cenite – u njemu nema ničeg poverljivog. Velika crvena aždaja ima sve radne aranžmane crkve izdate tokom godina – radni aranžmani koje poseduju su brojni i sveobuhvatni. Oni ih proučavaju svakog dana i nastavljaju da ih proučavaju i proučavaju dok konačno ne dođu do sledećeg zaključka: „Ako ovi ljudi stalno šire Božje reči i svedoče o Božjem delu na ovaj način, onda će to biti strašno! Svi ti ljudi moraju biti istrebljeni i ne smeju biti pošteđeni čak i ako pobegnu u inostranstvo.” Kao što vidiš, đavoli nisu isti kao obični iskvareni ljudi – oni će se suprotstavljati Bogu do gorkog kraja. Ako obični iskvareni ljudi vide svedočanstva iz crkve, u stanju su da ih razumeju, smatraju ih za razumne i neće se baviti nikakvim progonom. Sotona i đavoli, međutim, nisu takvi. Kada te vide da slediš Boga i da svedočiš o Bogu, oni te mrze, žele da te ubiju i ne dozvoljavaju ti da živiš. Ako ne učiniš ono što ti kažu i ne klanjaš im se, onda nikada neće završiti s tobom i neće ti dozvoliti da živiš. Progoniće te dokle god si živ, gde god da odeš; čak i da odeš nakraj sveta, neće te ostaviti na miru. Tako funkcioniše velika crvena aždaja. To je Sotonina rđavost i ona se razlikuje od običnih iskvarenih ljudi. To mora da ti bude jasno.

Kako tačno saopštavati i sprovoditi radne aranžmane

I. Kako saopštavati radne aranžmane

Ovih deset stavki radnih aranžmana su opseg i sadržaj svih različitih poslova koje Bog obavlja u crkvi i među Božjim izabranim narodom. Razumevanje sadržaja i opsega tog posla pomaže Božjem izabranom narodu da nadgleda starešine i delatnike da li dobro obavljaju posao. S druge strane, ono prvenstveno pomaže starešinama i delatnicima da razumeju i dokuče obim svojih odgovornosti, posao koji treba da obavljaju i odgovornosti koje treba da ispunjavaju, kao i da imaju tačnu definiciju titule „starešine i delatnici”. Koje su odgovornosti starešina i delatnika? Koje obličje treba da prožive? Da li treba da budu kao državni zvaničnici? (Ne.) „Starešine i delatnici” nije zvaničan položaj niti zvanje. Čovek treba da razluči šta su starešine i delatnici, a šta su dužnosti koje starešine i delatnici obavljaju, šta je nalog koji im Bog poverava i šta su merila koja im

postavlja. Na taj način ćete steći donekle konkretno razumevanje o određivanju „starešina i delatnika”, a definicija starešina i delatnika će vam postati jasnija. Koje su odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune u najmanju ruku? Trebalo bi da tačno saopštavaju, da izdaju i sprovode svaki radni aranžman u skladu sa zahtevima Božje kuće, kao što je pomenuto u devetoj stavki. Bez obzira na koji aspekt se odnosi radni aranžman, dokle god se saopštava preko starešina i delatnika, ono što oni moraju da urade jeste da saopšte radni aranžman crkvama bez odlaganja i bez zaustavljanja, nakon što ga u potpunosti i do pojedinosti shvate. Što se tiče onih kojima se saopštavaju radni aranžmani, ako Božja kuća zahteva da se radni aranžmani saopšte svim nivoima starešina i delatnika, uključujući ljude na nivou propovednika, crkvenih starešina i crkvenih đakona, onda ih treba saopštavati sve do ljudi na tom nivou, i to je to; ako se radni aranžmani saopštavaju svakom bratu i sestri, onda ih treba saopštavati svakom bratu i sestri u strogom skladu sa zahtevima Božje kuće. Ako okruženje otežava da se radni aranžmani saopšte u pisanoj formi, jer bi tako bila ugrožena bezbednost ili izazvani još veći problemi, onda važan i glavni sadržaj radnih aranžmana treba tačno saopštiti svakom licu usmeno. Dakle, kako to mora da se uradi da bi se smatralo da su radni aranžmani saopšteni? Ako se radni aranžmani saopštavaju u pisanoj formi, svi moraju da potvrde da su ih primili, da znaju za njih i da ih svi shvate ozbiljno; ako se saopštavaju usmeno, onda posle saopštavanja ljude treba više puta pitati da li su ih jasno razumeli i zapamtili, a od njih se čak može tražiti da ponove radne aranžmane – samo na taj način može da se smatra da su radni aranžmani zaista saopšteni. Ako ljudi mogu da ponove i jasno navedu šta su tražena načela Božje kuće, a šta je konkretan sadržaj, to dokazuje da su radni aranžmani našli put do njihovih umova, da su ih zapamtili i da su im jasni. Tek tada se može smatrati da su radni aranžmani zaista saopšteni. Ako su uslovi, okruženje i drugi takvi faktori pogodni za saopštavanje radnih aranžmana u pisanoj formi, onda se oni svakako moraju saopštiti u pisanoj formi; ako ne mogu da se saopšte u pisanoj formi jer okruženje to ne dozvoljava i umesto toga moraju da se saopšte usmeno, onda mora da se potvrdi da je ono što se saopštava usmeno identično radnim aranžmanima, da nisu iskrivljeni i da im nije dodato lično shvatanje, da se prenosi originalni tekst – samo na taj način se može smatrati da su radni aranžmani zaista i tačno saopšteni. Radne aranžmane treba saopštiti u potpunosti u skladu sa njihovim konkretnim tekstom; ne treba ih saopštavati na neodgovoran način ili sa iskrivljenim ili besmislenim tumačenjima zasnovanim na ličnim shvatanjima i zamislima ljudi. Kada je reč o tačnom saopštavanju, ljudi treba da shvate nivo strogosti za saopštavanje radnih aranžmana; odnosno, saopštavanje mora biti tačno. Neki kažu: „Da li moramo precizno da ih saopštimo?” Ne, nema potrebe za tim. Preciznost je ono što se zahteva od mašina; ako ljudi mogu samo da ih tačno saopšte, to će već biti sasvim dobro. Na primer, što se tiče crkvenog života, radni aranžmani Božje kuće zahtevaju od Božjeg izabranog naroda da jede i pije Božje reči o poznavanju Boga – da li je to lako saopštiti? (Jeste.) Radni aranžmani daju ljudima obim i oni mogu da pročitaju sve te bitne Božje reči. Međutim,

ako neko pogrešno tumači radne aranžmane, dodajući svoje lično razumevanje i predstave i zamisli i saopštavajući neke dodatne reči, zar to ne znači da je odstupio od radnih aranžmana? Da li tačno saopštava radne aranžmane? (Ne.) On saopštava radne aranžmane sa sopstvenim primesama – to je čista glupost. Svaki radni aranžman koji dolazi od Višnjeg mora da se pročita nekoliko puta i njegovo ispravno značenje mora da bude jasno, kao i značaj izdavanja tog radnog aranžmana i rezultata koje treba da postigne, a zatim da se shvati ispravan način primene konkretnih stavki rada koje je Višnji uredio, izbegavajući pravljenje bilo kakvih grešaka. Saopštavanje radnog aranžmana nakon što se o tome razgovara u zajedništvu i shvati biće potpuno tačno. Prvo radni aranžmani starešina i delatnika iz parohijskih oblasti treba da se isporuče svim drugim nivoima starešina i delatnika, koji će ih na kraju poslati nadzorniku svakog tima u svakoj crkvi. Tada o radnim aranžmanima Božje kuće mora nekoliko puta da se razgovara u zajedništvu na okupljanjima, tako da ih svi Božji izabrani ljudi shvate i znaju kako da ih primene u praksi – tek kada se postigne to dejstvo, može se smatrati da su saopšteni. Radni aranžmani moraju biti saopšteni u skladu sa metodom i obimom koji zahteva Božja kuća. Naravno, sadržaj koji se saopštava mora biti tačan i bez grešaka. Starešine i delatnici ne smeju da ih olako pogrešno tumače i da dodaju sopstvene ideje – to nije tačno saopštavanje i to predstavlja neuspeh u ispunjavanju njihovih odgovornosti kao starešina i delatnika. Tako treba shvatiti tačno saopštavanje i sprovođenje radnih aranžmana.

Šta treba da rade starešine i delatnici ako i dalje nisu sigurni kako tačno da saopštavaju radne aranžmane? Postoji veoma jednostavna i laka metoda za to. Nakon što starešine i delatnici dobiju radne aranžmane, trebalo bi prvo da o njima razgovaraju u zajedništvu sa drugim starešinama i delatnicima, da pogledaju koliko konkretnih stavki Višnji zahteva za te radne aranžmane i da ih navedu jednu po jednu. Zatim, na osnovu tih radnih aranžmana, oni treba da razmotre stvarno stanje lokalne crkve, kao što su okolnosti rada na jevanđelju, razne vrste stručnog rada i crkvenog života, kao i okolnosti kova i porodične okolnosti svih različitih vrsta ljudi, i tako dalje, integrišući sve te stvari da bi videli kako će ti segmenti posla biti sprovedeni. Kroz zajedništvo, sve starešine i delatnici moraju da dođu do istog i tačnog shvatanja radnih aranžmana i da imaju odgovarajuće metode za njihovo saopštavanje – samo na taj način će radni aranžmani biti tačno saopšteni. Ako starešina ili delatnik primi radne aranžmane i naslepo okupi braću i sestre ne znajući šta ti aranžmani konkretno podrazumevaju, te ih objavi i saopšti, da li je to prikladno? Ishod toga je da će se mesec ili dva posle saopštavanja tih radnih aranžmana otkriti da postoje odstupanja u načinu na koji su sprovedeni u svakoj crkvi, a tek kada starešina ili delatnik pažljivije pogleda radne aranžmane, otkriće da su oni saopšteni sa odstupanjima. Da je taj starešina ili delatnik tada savesno čitao i razgovarao u zajedništvu o radnim aranžmanima, to bi bilo u redu, ali zbog toga što je trenutno lenj i površan, doveo je do toga da se u crkvenom radu pojave mnoge greške i odstupanja, koje posle mora da ispravlja. Time se dodaje čitav dodatni i nepotreban korak i gubi se vreme. Bilo bi bolje da su jasno u zajedništvu razgovarali o radnim

aranžmanima, a zatim ih saopštili i sprovodili jedan po jedan. Zar nije greška kada posao nije dobro obavljen? (Jeste.) Stoga postoje koraci za tačno saopštavanje radnih aranžmana. Starešine i delatnici prvo moraju da imaju istinsko razumevanje i tačno shvatanje konkretnog sadržaja radnih aranžmana, a zatim moraju da imaju konkretne planove i metode za njihovo sprovođenje, i da ciljaju pojedince imajući u vidu sprovođenje – samo tako radni aranžmani mogu tačno da se saopšte. Da li je prikladno da starešine i delatnici naslepo izdaju i saopštavaju radne aranžmane kada ih ne razumeju u potpunosti, kada im se samo čini da ih razumeju, kada su im nejasni i neprecizni, ili naprosto ne razumeju konkretne zahteve i sadržaj u njima? (Nije.) Mogu li takve starešine i delatnici dobro da obavljaju posao? Očigledno da ne. Dakle, u situacijama kada braća i sestre ne znaju šta su konkretna zahtevana merila i načela u radnim aranžmanima ili kako tačno da ih sprovedu, starešine i delatnici će već imati tačno razumevanje radnih aranžmana, kao i konkretne planove i korake za njihovo sprovođenje – samo tako starešine i delatnici mogu da sprovedu prvi korak, odnosno da saopšte radne aranžmane. Kada se jednom radni aranžmani saopšte, a braća i sestre tačno shvate sadržaj radnih aranžmana i steknu neko znanje o značaju, vrednosti i merilima Božje kuće koja obavlja ovaj posao, onda bi starešine i delatnici trebalo odmah da razgovaraju u zajedništvu o tome kako da rasporede ljude i određene delove posla, kao i o konkretnom planu ko treba da sprovede i izvrši taj posao – to su koraci za obavljanje posla. Šta misliš o praćenju rada na ovaj način? Da li to može da se smatra pažljivim praćenjem rada? Da li je to blagovremeno praćenje rada? (Jeste.)

II. Kako se sprovode radni aranžmani

Ne radi se o tome da, kada starešine i delatnici dobiju radni aranžman, samo treba da ga saopšte i izdaju, i da tu stanu. Može li se smatrati da je radni aranžman sproveden kada Božji izabrani narod u svakoj crkvi zna da je on izdat? To nije istinsko izvršavanje ili sprovođenje radnog aranžmana, nije ispunjavanje njihovih odgovornosti, niti je to merilo koje Bog konačno zahteva. Saopštavanje i izdavanje radnog aranžmana nije cilj – njegovo sprovođenje je cilj. Dakle, kako se konkretno sprovode radni aranžmani? Starešine i delatnici moraju da sazovu sve bitne nadzornike i braću i sestre i da im se pridruže u vezi sa načinom obavljanja posla, dok u isto vreme biraju primarnog nadzornika i članove tima za izvršenje posla. Prva stvar koju starešine i delatnici treba da rade kada sprovode posao jeste da razgovaraju u zajedništvu – da razgovaraju o tome kako da urade posao u skladu s načelima i u skladu sa datim radnim aranžmanom iz Božje kuće, i kako da to rade na način koji znači da se taj radni aranžman iz Božje kuće sprovodi i izvršava. Dok razgovaraju u zajedništvu, braća i sestre i starešine i delatnici treba da predlože razne planove i da na kraju izaberu način, metod i korake koji su najprikladniji i u skladu s načelima, da odluče šta prvo da urade, a šta posle toga, da bi posao mogao da se odvija na uredan način. Jednom kada se to shvati u teoriji, kada ljudi više nemaju nikakvih teškoća niti zamisli, kada više ne osećaju nikakav otpor prema

tom radu i kada su u stanju da shvate značenje i svrhu tog radnog aranžmana Božje kuće, posao i dalje ne može da se smatra sprovedenim. Takođe mora da se odluči ko je najpogodniji i najveštiji za taj posao, ko može da snosi odgovornost za njega i ko ima sposobnost da ga završi. Moraju da se izaberu ljudi koji će preuzeti taj posao, moraju da se odrede plan sprovođenja i rok završetka, a sredstva, materijali i druge takve stvari potrebne za završetak posla moraju da se pripreme i jasno navedu – tek tada se može smatrati da je posao sproveden. Naravno, pre sprovođenja, potrebno je obaviti i konkretnu komunikaciju i razgovore sa odgovornima za taj posao pojedinačno, i pitati ih da li su ranije već radili taj posao i koji su njihovi stavovi i razmišljanja o njemu. Ako iznesu neke planove i razmišljanja koji su u skladu s načelima, onda se oni mogu usvojiti. Štaviše, u sprovođenju svakog posla mora da se posveti pažnja i tome koliko problema zapravo postoji – taj korak ne treba zanemariti. Nakon otkrivanja problema, moraju da se osmisle načini za njihovo blagovremeno rešavanje, a tek posle temeljnog rešavanja svih postojećih problema, radni aranžman će biti zaista i sproveden. Nadalje, zar ne treba da tragate i za tim kako da obavljate ovaj posao na način koji je u skladu sa zahtevanim načelima Božje kuće? Štaviše, da li Božja kuća ima bilo kakve zahteve u pogledu rokova za taj posao, u kojem vremenskom periodu mora da se završi, da li postoje bilo kakve konkretne odredbe u pogledu stručnih veština, i tako dalje, sve su to teme o kojima starešine i delatnici treba da razgovaraju u zajedništvu sa odgovarajućim nadzornicima. To se zove sprovođenje. Sprovođenje se ne završava usmenom komunikacijom ili teorijom, već uključuje stvarni napredak datog posla, kao i određene konkretne probleme i teškoće koje treba rešiti. Sve su to stvari koje starešine i delatnici, zajedno sa nadzornicima, treba da uzmu u obzir prilikom sprovođenja radnog aranžmana. To jest, pre obavljanja tog konkretnog posla, starešine i delatnici treba da sprovedu tu vrstu zajedništva, analize i diskusije sa nadzornicima – to se zove sprovođenje. Sprovođenje je odgovornost starešina i delatnika, i to je ono što starešine i delatnici treba da postignu. Primenjivati na taj način znači obavljati stvaran posao. Pretpostavimo da starešina kaže: „Ni ja trenutno ne znam kako da radim ovaj posao. U svakom slučaju, predao sam ti ga. Takođe sam ti saopštio i izdao radni aranžman i obavestio te o svim bitnim pitanjima. Što se tiče toga da li znaš kako se to radi ili ne, kako ćeš to da radiš, da li ćeš da uradiš dobro ili loše i koliko će ti vremena biti potrebno, sve zavisi od tebe. Te stvari nemaju nikakve veze sa mnom. Moja odgovornost se ovde završava.” Da li je to nešto što bi starešine i delatnici trebalo da kažu? (Nije.) Ako starešina to kaže, kakva je on osoba? On je lažni starešina. Kad god Višnji ima zahteve i treba da se obavi posao u skladu sa radnim aranžmanima, takva osoba ga u potpunosti prebacuje nekom drugom, govoreći: „Uradi ti to, ja ne znam kako. Ionako se ti u to razumeš. Ti si stručnjak, a ja sam laik.” To je „čuvena izreka” koju često izgovaraju lažne starešine; nađu izgovor i onda šmugnu.

Ukratko, lažne starešine neodgovorno rade svoj posao. Bez obzira na to da li je njihov kov dobar ili loš, ili da li su dorasli poslu, glavno je to da nisu pažljivi i da u to ne ulaze srcem, i uvek su površni. To su ispoljavanja neodgovornosti. Recimo da starešini

ili delatniku donekle nedostaju kov i iskustvo, ali uspeva da radi pažljivo i da posao obavlja srcem. Iako rezultati koje postiže u svom radu nisu toliko značajni, on je, u najmanju ruku, odgovorna osoba, ulazi u posao čitavim srcem i daje sve od sebe. Jedini razlog zašto ne obavlja dobro posao je taj što mu donekle nedostaje kov i rast mu je mali. Ako se posle izvesnog vremena izvešti i u potpunosti postane kompetentan u svom poslu, onda takav starešina treba i dalje da se neguje. Ako starešina nema ni trunke savesti niti razuma, i samo se drži svog položaja i prepušta se prednostima statusa, te uopšte ne radi stvaran posao, onda je on pravi pravcati lažni starešina i treba ga odmah otpustiti i nikada više ne sme da mu se dozvoli da bude unapređen ili upotrebljen. Pravi starešina, odgovoran starešina, ulaže sve što ima u svoj posao – umno mu je posvećen, pronalazi sve moguće načine da izvrši Božji nalog i trudi se najviše što može – tako ispunjava svoje odgovornosti. Tokom sprovođenja radnih aranžmana Božje kuće, odgovorne starešine će takođe posmatrati i pratiti status sprovođenja. Kada dođe do neočekivane situacije, moći će da usvoje mere i rešenja za reagovanje umesto da se iskradaju i peru ruke od toga. Takvo sprovođenje posla znači da postoji odgovornost. Kada se izda radni aranžman, starešine i delatnici treba da smatraju taj posao najvažnijim u tom trenutku i da ga preuzmu; oni moraju lično da ga isprate, da budu odgovorni za njega od početka do kraja i da otpuste posao tek kada bude na pravom putu i kada vođe svakog tima budu znale kako da ga obave. Ali nakon što ga otpuste, starešine i delatnici i dalje moraju da znaju šta se dešava sa poslom i da povremeno izvrše inspekciju; samo tako mogu da se uvere da je posao dobro obavljen. Kada starešine i delatnici ne napuštaju svoja radna mesta, kada su uporni od početka do kraja, kada drže posao na pravom putu – to se zove raditi stvaran posao. Za to vreme, starešine i delatnici takođe treba da prate i da proveravaju kako napreduju druge stavke rada. Bez obzira na poteškoće ili na probleme u radu, starešine i delatnici treba brzo da odu na mesto gde se rad obavlja kako bi dali pravac i rešenje. Primarni starešina mora čvrsto da se drži ključnog posla, a istovremeno je neophodno da prati, razume, pregleda i nadgleda ostali rad crkve i da se postara da se sve odvija normalno. Kada je reč o ključnim poslovima, primarni starešina mora lično da bude prisutan tamo gde se taj posao radi, da učestvuje u njemu i da preuzme komandu nad tim poslom, a posebno kada je reč o njegovim ključnim delovima, i svakako ne sme da napusti mesto gde se posao obavlja. Ako jedna osoba nije dovoljna, treba dodati još jednu osobu da sarađuje s njom i usmerava rad – to znači ulagati sav trud i ujediniti se u zajedničkom cilju da se ključni posao dobro obavi. Pošto je Božja kuća u svakoj etapi i razdoblju zadužena za ključni deo posla, ako primarni starešina ne radi dobro ono što je bitno, onda postoji problem sa njegovim kovom i on mora da bude otpušten. Primarni starešina mora da preuzme ključni posao, dok druge starešine isto postupaju sa običnim poslovima; starešine i delatnici moraju da nauče kako da odrede prioritete po bitnosti i hitnosti, kao i kako da odvagaju prednosti i nedostatke. Ako starešine i delatnici mogu da ovladaju tim načelima, onda su oni starešine i delatnici u skladu s merilom.

Većina starešina i delatnika u Božjoj kući su mladi ljudi, početnici, i obučavaju se za obavljanje posla, tako da je najvažnije da nauče da ovladaju načelima. Neki mogu da kažu: „Zar zahtevi koje Božja kuća ima za starešine i delatnike nisu previsoki?" U stvari, nisu nimalo. Kako zahtevanje od ljudi da ovladaju načelima može da bude visok zahtev? Kako neko može dobro da obavlja crkveni posao ako ne može da ovlada načelima? Kako neko može da bude starešina ili delatnik ako pitanja rešava bez načela? Ovladavanje načelima je uslov za starešine i delatnike, a ne za obične ljude; ako neko ne može da ovlada načelima, onda neće moći dobro da obavlja posao. Ljudi koji imaju vrlo malo kova ne uspevaju da ispune načela, Božja kuća ih neće negovati i oni ne ispunjavaju uslove da budu starešine. Neki ljudi smatraju da je teško biti starešina, a za to postoje dva razloga: jedan je da oni uopšte ne shvataju istinu i nisu u stanju da koriste istinu za rešavanje problema; drugi razlog je to što nemaju dobar kov, ne znaju šta znači raditi, ne mogu jasno da objasne načela i put primene tog rada, i čak ne mogu jasno da govore ni doktrine. Takvi ljudi nisu pogodni da budu starešine. Recimo da je nečiji kov isuviše loš, da ne ume da radi posao i da uopšte nije efikasan u obavljanju svoje dužnosti – to jest, potrebno mu je nekoliko dana da obavi posao za koji bi trebalo da mu je dovoljan jedan dan, a šest meseci da obavi posao za koji bi trebalo da mu je dovoljno mesec dana – takvi ljudi su beskorisni, nisu ni za šta. Ljudi čiji je kov isuviše loš ne mogu dobro da obavljaju nijednu dužnost. Smatram da je i pošteno i razumno da to zahtevam od ljudi, i to su stvari koje starešine i delatnici mogu da postignu. Neki ljudi smatraju da su zahtevi koje Božja kuća postavlja previsoki – to pokazuje da je njihov kov suviše loš, da ne ispunjavaju uslove da budu starešine i delatnici i da treba da preuzmu odgovornost za svoje postupke i da podnesu ostavku. Ti nisi dorastao preuzimanju odgovornosti starešine ili delatnika i nisi pogodan da to budeš, pa iako si starešina, lažni si starešina. Ako ne možeš nijedan posao da obaviš dobro, kako bi u isto vreme mogao da se baviš još nekim poslom? Da li su ljudi čiji je kov isuviše loš dostojni da budu starešine i delatnici? Ako nisu dovoljno dobri čak ni da budu pas čuvar, onda nisu dostojni da se nazivaju ljudima. Kada pas pazi na kuću, ne samo da pazi na prednje dvorište, zadnje dvorište i baštu, već u domaćinstvu može da pazi i na kokoške, guske i ovce. U trenutku kada vidi da se neko nepoznat približava, on počinje da laje – nikoga ne pušta u dvorište i ume da upozori svog vlasnika da se neko nepoznat približava. Čak ni pseći um nije jednostavan. Ako je nečiji kov isuviše loš i ne može da se uporedi ni sa psom, zar takva osoba nije beskorisna? Neki ljudi vole zabavu i mrze da rade, proždrljivi su i lenji i žele da žive na račun Božje kuće, a da oni sami ništa ne rade – zar to nisu paraziti? Zahtevajući od starešina i delatnika da pitanjima pristupaju na osnovu načela, Božja kuća ih gaji i obučava da bi mogli da primenjuju istinu i da uđu u stvarnost u obavljanju svojih dužnosti. Neke starešine i delatnici su u stanju da streme ka istini i pokoravaju se uređenju Božje kuće – sve te ljude je Bog blagoslovio. Oni koji vole dokolicu i mrze da rade i koji ne rade ništa stvarno, moraju biti eliminisani. Svi oni beskorisni ljudi koji žude za udobnošću, koji se plaše nedaća i umora, koji se uvek žale na nedaće i teškoće i

uopšte ne mogu da izdrže nedaće, moraju biti eliminisani – ne bi trebalo da ostane nijedan! Ako se starešine i delatnici, kada započnu svoj posao, susretnu sa raznim teškoćama, treba da traže izvor problema, a zatim da uklone one opstruktivne i nerazumne smutljivce – one koji predstavljaju prepreke i izazivaju spoticanja. Kada na kraju ostanu samo ljudi koji mogu da prihvate istinu, da budu poslušni i da se pokore, biće mnogo lakše voditi ih. Kada starešine i delatnici rade, prvo treba jasno da razgovaraju u zajedništvu o istini kako bi ljudima ukazali na put koji treba da slede pošto ih saslušaju. Oni ne treba da govore doktrine, da izvikuju parole, a još manje da primoravaju ljude da ih slušaju i poštuju i da praktično deluju. Ako su starešine i delatnici jasno razgovarali o istini, onda će većina ljudi biti voljna da je primeni u praksi. Zabrinjavajuće je ako starešine i delatnici ne objašnjavaju stvari jasno ili lucidno, ali i dalje zahtevaju od braće i sestara da primenjuju, a braća i sestre ne znaju kako da primenjuju i ne mogu da pronađu put primene – to će uticati na rezultate rada. Sve dok starešine i delatnici mogu jasno da objasne i da u zajedništvu razgovaraju o istina-načelima koja su uključena u svaku konkretnu vrstu posla, onda će većina ljudi imati razumevanja, biće razumna i biće voljna da obavi svoj deo. Svako je spreman da sasluša nekoga ako je ono što kaže tačno, u skladu sa istinom i korisno za crkveni rad i za život-ulazak braće i sestara. Međutim, postoji situacija u kojoj neke starešine i delatnici govore samo reči i doktrine, a kada ih neko pita o konkretnom putu primene, ne mogu to da objasne, već umesto toga govore neke veličanstvene doktrine i izvikuju neke parole, a zatim pošalju tu osobu da ide svojim putem. Ta osoba nije ubeđena i razmišlja: „Tražiš od mene da ovo primenim u praksi, ali tvoje objašnjenje nije jasno – kako onda mogu to da primenim? Nemam put koji mogu da sledim! Pitao sam te jer ne razumem, ali ispostavilo se da ni ti ne razumeš i da samo znaš da govoriš doktrine i izvikuješ parole. Nisi ništa bolji od mene. Zašto bih ti bio poslušan? Ja sam poslušan prema istini, a ne prema tebi koji govoriš doktrine i izvikuješ parole!” Takve se situacije dešavaju. Ako starešine i delatnici mogu da izbegnu izgovaranje praznih doktrina, da govore iskreno i jasno se drže načela i puta primene, onda će većina ljudi moći da bude poslušna. Stoga je posao crkve zapravo lak za obavljanje; sve dok starešine i delatnici mogu usrdno da sprovode radne aranžmane, da se drže svojih radnih mesta i da se uključe u konkretan posao, onda će svakako moći dobro da obavljaju posao. Zabrinjavajuće je ako su starešine, delatnici i nadzornici neodgovorni i ponašaju se superiorno, umeju samo da govore doktrine i izvikuju slogane i ne uključuju se u konkretan rad na licu mesta – onda će sigurno biti problema u radu. To je zato što oni ispod ne mogu da prozru takve stvari, potreban im je neko da im pokaže put, potreban im je oslonac, potreban im je neko da ih lično vodi i kaže im šta da rade, potreban im je neko da obezbedi nadzor i izvrši inspekciju, u suprotnom posao neće biti sproveden. Ako očekuješ da možeš samo da vikneš nekoliko doktrina i parola sa svog povlašćenog položaja i da će onda ljudi ispod tebe postupiti i uraditi kako im nalažeš, varaš se. Tvoji podređeni su kao mašine: ako ih niko ne uključi, neće ništa preduzeti. Ako oni koji služe kao starešine i delatnici ne mogu čak ni to da prozru, onda baš nemaju uvida! Kada lažne starešine rade, ne mogu

ništa da prozru. Ne znaju koji je posao bitan, šta su opšti poslovi, niti su u stanju da odrede prioritete po bitnosti i hitnosti. Šta god da rade, nemaju načela, ne mogu jasno da objasne put primene, a samo govore doktrine i izvikuju parole, govore samo neke nepraktične stvari. Samim tim, oni uopšte nisu u stanju da rade bilo kakav posao i samo mogu da budu eliminisani. Starešine i delatnici moraju da znaju kako da organizuju i sprovedu posao, kako da vrše inspekciju i usmeravaju rad, kao i da lično rešavaju probleme koji iskrsnu. Samo takve starešine i delatnici mogu da rade stvaran posao i da potpuno ubede ljude. Ako starešina ne može da usmeri rad niti da otkrije i reši probleme, ako je samo u stanju da stalno drži pridiku i orezuje druge, i da krivi druge kada sam zabrlja, onda je to nesposoban starešina. Takav starešina je beskorisna osoba, on je lažni starešina i mora biti eliminisan. Ako ne znaš kako da obaviš neki konkretan posao, moraš da nađeš najmanje dve odgovarajuće osobe koje će ti, delujući kao tvoji asistenti, pomoći da ga dobro obaviš, i moraš prvo da se pozabaviš i da ukloniš ljude koji stvaraju prepreke i ometaju rad. Zar to ne stvara povoljne uslove za dobro obavljanje posla? Ako ljude koji zaista mogu nešto da urade unaprediš čim ih pronađeš i ako se odmah pozabaviš onima koji ometaju i prekidaju i ukloniš ih, onda će biti daleko manje teškoća kada nastaviš da radiš taj posao. Starešine kojima nedostaje isuviše kova nisu u stanju tako da rade. Boje se da ne uvrede ljude, a kada vide da zla osoba stalno izaziva smetnje i prekide, ne bave se njome. Njima takođe nije jasno ko je zaista sposoban da uradi nešto i ne znaju koga je prikladno unaprediti da preuzme posao. Takve starešine su slepe i nisu sposobne da obavljaju svoj posao. Ako starešine i delatnici ne shvataju istinu niti stručne veštine, oni neće dobro obavljati svoj posao, tako da starešine i delatnici moraju često da se obučavaju u obavljanju stvarnog posla. Ako su savladali načela, ako znaju kako da odrede prioritete po bitnosti i hitnosti i znaju kako da odvagaju prednosti i nedostatke, onda mogu dobro da rade svoj posao i da kao starešine i delatnici budu u skladu s merilom.

Sada kada sam besedio o preciznom saopštavanju, izdavanju i sprovođenju radnih aranžmana u skladu sa zahtevima Božje kuće, da li vi, starešine i delatnici, sada imate neko osnovno razumevanje o tome kako pristupiti i sprovoditi radne aranžmane? I da li sada imate neko konkretno razumevanje odgovornosti i obaveza koje treba da ispunite prilikom sprovođenja radnih aranžmana? (Imamo.) Sada kada si to konkretno shvatio, trebalo bi da razmisliš šta treba da uradiš i u kojoj meri si u stanju da to uradiš, i onda bi trebalo da budeš u stanju da proceniš da li poseduješ kov da budeš starešina ili delatnik, i da li si dorastao obavljanju starešinstva. Što se tiče određenih starešina i delatnika koji su lošeg kova i koji ne rade stvaran posao – to jest, onih koje nazivamo lažnim starešinama – kada shvate konkretan sadržaj devete odgovornosti starešina i delatnika, šta treba da urade? Neki kažu: „Ranije nisam baš razumeo odgovornosti starešina i delatnika, a nakon što sam postao starešina, oslanjao sam se na svoje predstave i zamisli kako bih obavio neki posao tek da ostavim utisak, i mislio sam da sam, zato što sam pun elana i voljan da izdržim patnju, kao starešina, verovatno u skladu s merilom. Zapanjen sam onim što je Bog rekao u svojoj besedi. Ispostavilo se da sam lažni

starešina, da je moj kov isuviše loš i da ne mogu da radim stvaran posao. Nisam sposoban da sprovedem nijedan konkretan radni aranžman Božje kuće. Nekada sam mislio da je to što sam nekoliko puta pročitao radni aranžman, prosledio ga svima, a zatim podsticao i nadgledao svoje podređene dok su radili na njemu, značilo da sam sprovodio taj radni aranžman. Posle nekog vremena, otkrio sam da posao nije dobro obavljen i da su mnogi konkretni poslovi prenebregnuti, i tek tada sam shvatio da je moj kov zaista loš i da nisam dovoljno dobar da budem starešina." Dakle, šta treba da radi takva osoba? Da li bi bilo u redu ako bi odustala od svog posla? (Ne bi.) Da li onda postoji način da se taj problem reši? Ili je taj problem nerešiv? (Ne, nije nerešiv. Ti ljudi moraju da se trude da budu bolji u skladu sa Božjim zahtevima.) To je pozitivna i preduzimljiva perspektiva; to je veoma dobra perspektiva. Trebalo bi da se trude da budu bolji u skladu sa Božjim zahtevima, da imaju veru i da se oslanjaju na Boga, a ne da postanu negativni ili da odustanu od svog rada – to je jedno rešenje. Da li je to dobro rešenje? (Jeste.) Ali da li je to jedino rešenje? (Ne, nije. Ako je njihov kov isuviše loš i zaista ne mogu da rade nikakav stvaran posao, onda mogu da preuzmu odgovornost za to i da podnesu ostavku na svoj položaj.) To je drugo rešenje. Ako su i ranije pokušavali i osećaju da ne mogu da se bave starešinstvom – to jest, ako je to za njih veoma iscrpljujuće i naporno i osećaju se veoma uznemireno i ne mogu dobro da spavaju, i svakog dana se osećaju kao da nose čitavu planinu na plećima, tako da ne mogu da podignu glavu niti da dišu, te osećaju da su im čak i noge teške kada hodaju – i nakon slušanja tih konkretnih zahteva još više osećaju da je njihov kov suviše loš i da naprosto ne mogu da rade taj posao, šta treba da urade? Postoji nešto što mogu da urade, a to je da odmah podnesu ostavku. Ako ne mogu da rade stvaran posao, onda ne bi trebalo da utiču na rad Božje kuće – to je razlog koji treba da imaju. Ne treba da preforsiraju sebe, da na silu pokušavaju da urade nešto što prevazilazi njihove sposobnosti, niti da prave gluposti. Razumni su samo oni koji se uzdržavaju od toga. Razumni ljudi imaju svest o sebi; oni dobro znaju svoj kov i svoje nedostatke. Tek kada ljudi jasno spoznaju sopstvenu meru, mogu tačno da shvate za šta jesu sposobni, za šta nisu sposobni i za šta su najprikladniji. Zašto ljudi moraju da znaju svoj kov? To im pomaže da utvrde koju dužnost treba da obavljaju, a takođe im pomaže da tu dužnost dobro obavljaju. Ako ste se već preispitali i videli da imate samo taj kov i znate da ne možete da se bavite starešinstvom, onda nema potrebe da se ponovo preispitujete i to ponovo dokazujete. Trebalo bi odmah da podnesete ostavku – nemojte se držati svog položaja i odbijati da se povučete; nemojte uticati i izazivati zastoje za druge ljude ako niste u stanju da obavljate konkretan posao. Zar ostavka nije put napred? Ta dva puta se pružaju ispred tebe i možeš da izabereš jedan; ne nedostaje ti put napred i ne postoji samo jedan put. Možeš da donosiš praktične i tačne sudove o svojoj stvarnoj situaciji na osnovu svog poznavanja sebe, kao i na osnovu procena koje su ti dala braća i sestre oko tebe koji te poznaju, a zatim da doneseš pravu odluku. Božja kuća ti neće otežavati stvari. Šta kažeš na to? (Dobro je.) Neki ljudi kažu: „Želim da pokušam ponovo i hoću da se potrudim da

budem bolji. Mislim da mogu to da postignem. Samo nisam obraćao mnogo pažnje na stremljenje ka istini tokom tih godina, a nakon što sam postao starešina, još uvek nisam znao kako da tražim istinu i bio sam smeten u poslu. Nekada sam mislio da je biti crkveni starešina veoma lako, da samo treba organizovati ljude da prisustvuju okupljanjima, preuzimati vođstvo u zajedništvu o istini, pravovremeno rešavati probleme kada iskrsnu i odmah sprovoditi svako uređenje koje dolazi od Višnjeg, i da je to sve. Nikada nisam zamišljao da ću, nakon što sam neko vreme bio starešina, otkriti da ima toliko problema koje nisam uspeo da rešim, da kada me je Višnji pitao za posao, nisam znao kako da odgovorim, i da kada su neki od Božjih izabranika pokrenuli stvarna pitanja, nisam bio u stanju da im odgovorim. Tokom svih ovih godina koliko braća i sestre veruju u Boga, svi su čitali Božje reči i često slušali propovedi. Sigurno svi oni shvataju neke istine i donekle imaju moć razlučivanja. Bez istina-stvarnosti zaista ne mogu da ih zalivam niti da ih opskrbljujem." Sada je jasno da nije tako jednostavno dobro obavljati bilo kakav konkretan posao u Božjoj kući. S jedne strane, ljudi treba da poseduju kov, dok sa druge treba da nose breme, kao i da shvate istinu – sve je to apsolutno neophodno. Ne može neko da ne stremi ka istini ili da nema kov, niti može nekome da nedostaje ljudskost i da ne nosi breme. Konkretan rad zahteva konkretan pristup i to nije baš jednostavna stvar. Međutim, neke ljude je teško ubediti. I dalje žele iznova da pokušaju i traže da im se pruži još jedna prilika – da li bi takvim ljudima trebalo dati još jednu priliku? Ako su im i radna sposobnost i kov prosečni, ali mogu da obavljaju neki konkretan posao, ako nisu površni i ako su usredsređeni na rešavanje problema da bi postigli rezultate u svom radu, i mogu da poslušaju i da se pokore bilo kakvom uređenju koje je Višnji pripremio, i u osnovi sprovode posao u skladu sa radnim aranžmanima i zahtevanim načelima Božje kuće, i mada ranije nisu dobro obavljali svoj posao jer su bili mladi, nisu shvatali istinu i imali su plitke temelje, oni jesu pravi ljudi, zato im treba dati još jednu priliku i treba da nastave da se obučavaju – nemojte ih slepo odbaciti. Nije baš lako biti starešina ili delatnik, niti je baš lako izabrati starešinu ili delatnika. Danas većina starešina i delatnika donekle razume svoje odgovornosti i oni će barem biti nešto bolji u svom poslu nego što su bili ranije – to je činjenica.

Sada kada sam završio zajedništvo o istina-načelima u vezi sa devetom odgovornošću starešina i delatnika – precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte savete, nadzirite, ohrabrujte, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja – vaša srca su prosvetljena i imate put primene. Ne samo da ste sada u stanju da obavite svoju dužnost i da imate život-ulazak, već treba da imate i neko znanje ili rasuđivanje o starešinama i delatnicima i da su vam u najmanju ruku jasne odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune i posao koji treba da obavljaju. Ukratko, saznanje da li starešine i delatnici rade stvaran posao ili ne od pomoći je i korisno za svakog Božjeg izabranika, i na taj način njihovo shvatanje odgovornosti starešina i delatnika više neće biti šuplje, već će postati konkretnije.

10. april 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (10)

Deveta stavka: Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja (2. deo)

Pružanje smernica, nadzor i podsticanje u sprovođenju radnih aranžmana, kao i provera i praćenje napretka njihovog sprovođenja

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti da razgovaramo o devetoj odgovornosti starešina i delatnika: „Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja.” Prošli put smo uglavnom razgovarali o raznim sadržajima i konkretnim stavkama u radnim aranžmanima koje ljudi treba da razumeju, kao i o najosnovnijim odgovornostima starešina i delatnika, a to su da saopštavaju, izdaju i sprovode radne aranžmane. Danas ćemo u zajedništvu posebno razgovarati o tome kako starešine i delatnici treba da pružaju smernice, da nadziru i podstiču, i kako treba da proveravaju i prate napredak sprovođenja radnih aranžmana nakon što su izdati. Kako starešine i delatnici treba da se odnose prema radnim aranžmanima i kako tačno da sprovedu i izvrše radne aranžmane u skladu sa zahtevima Višnjeg i u skladu sa koracima, kada jednom shvate značaj radnih aranžmana – to su istina-načela koja starešine i delatnici moraju da shvate kroz zajedništvo, a ta načela moraju da dokuče da bi dobro obavljali razne stavke crkvenog rada. Starešine i delatnici treba da znaju da je osnovni zahtev Božje kuće za one koji služe u ovoj ulozi uglavnom da se bave poslom u čijem se središtu nalaze razni radni aranžmani. Oni ne treba da se bave svojim ličnim poslom niti da rade stvari u skladu sa svojim željama, a svakako ne treba da se sami petljaju u bilo koji posao koji rade. Naravno, takođe nije na njima da izmišljaju niti da stvaraju bilo šta. Umesto toga, njihovo je da rade konkretno i detaljno na osnovu radnih aranžmana Božje kuće. Kako treba konkretno obavljati posao? Koje su pojedinosti tu sadržane? Odgovor na ta pitanja nalazi se u zahtevima devete odgovornosti: pored saopštavanja, izdavanja i sprovođenja raznih radnih aranžmana Božje kuće, starešine i delatnici takođe treba da pruže smernice, nadzor i podsticanje, i da provere i isprate status njihovog sprovođenja. To su konkretni putevi primene za starešine i delatnike za sprovođenje radnih aranžmana. Sada ćemo ih razmotriti jedan po jedan.

Nakon izdavanja radnih aranžmana, starešine i delatnici prvo moraju da razmotre i da razgovaraju u zajedništvu o raznim zahtevima i načelima koji su u njima postavljeni. Zatim, oni moraju da pronađu puteve i da primene planove kako bi konkretno sproveli posao. Prvo, moraju da znaju šta se u radnim aranžmanima zahteva, koji konkretan posao treba da se obavi i koja su načela sadržana u tome, kao i na koje ljude i na koji

aspekt posla se radni aranžmani odnose. To je prvo što starešine i delatnici moraju da urade kada prime radne aranžmane. Ne bi trebalo samo letimice da ih pregledaju, a zatim da ih svima čitaju naglas, niti da ih proslede podređenima i obaveste sve o poslu, i da tu stanu. To je samo saopštavanje i izdavanje radnih aranžmana; to nije njihovo sprovođenje. Prvi konkretan zadatak u sprovođenju je da starešine i delatnici steknu znanje o konkretnom sadržaju radnih aranžmana, o Božjim zahtevima i ciljevima za te delove crkvenog rada, i o značaju izvođenja tog posla, a zatim da pripreme konkretne planove izvršenja i sprovođenja. To je prvi korak. Da li je lako napraviti taj prvi korak? (Jeste.) Sve dok možeš da razumeš pisanu reč i ljudski jezik, prvi korak bi trebalo da ti bude lak. Naravno, ostvarivanje prvog koraka takođe zahteva od starešina i delatnika da imaju ozbiljan, usrdan, odgovoran i pažljiv stav prema poslu, a ne da budu smeteni, površni ili da ga otaljavaju. Bez obzira na to da li je radni aranžman pomenut ranije ili nije, da li je ljudima lak ili donekle težak, da li su ljudi voljni da ga obave ili nisu, u svakom slučaju, starešine i delatnici ne bi trebalo da imaju letimičan odnos prema crkvenom radu, samo da govore neke doktrine, izvikuju parole ili ulažu neke površinske napore da bi se prema njemu poneli površno. Da li je to stav koji ljudi treba da zauzmu? Kao prvo, treba da imaju ozbiljan, usrdan, odgovoran i pedantan stav. Da li takav stav znači da osoba može dobro da sprovede konkretne stavke iz radnih aranžmana? Ne, to je samo stav koji treba imati kada se radi bilo koji posao; on ne može da zameni stvarno sprovođenje određenih zadataka. Kada imaju takav stav i takođe razumeju konkretan sadržaj, zahteve i načela radnih aranžmana, sledeći korak za starešine i delatnike je kako da sprovedu konkretne zadatke iz radnih aranžmana. Šta treba prvo da se uradi? Moraju valjano da obave pripremne radove; to je veoma važno. Kao prvo, moraju da okupe starešine i delatnike i nadzornike na razgovor u zajedništvu o konkretnim načelima primene za te zadatke. Zatim moraju da smisle konkretna uređenja i planove. Istovremeno bi u vezi s tim planovima trebalo da traže predloge ili ideje od Božjeg izabranog naroda. Svi bi onda trebalo da traže i da razgovaraju u zajedništvu dok se svi zahtevi i načela izneti u radnim aranžmanima ne shvate i ne razjasne i dok svi ne nauče kako da sprovedu te radne aranžmane i primenu – tada se početni korak sprovođenja radnih aranžmana smatra obavljenim. Dakle, kada svi znaju kako da sprovedu radne aranžmane, da li to znači da je zadatak sprovođenja radnih aranžmana završen? Ne, ne znači. Neke pojedinosti i posebne situacije se ne pominju u radnim aranžmanima, ali to su problemi koje zaista treba rešiti. Dok razgovaraju u zajedništvu o radnim aranžmanima, starešine i delatnici treba da otkriju te posebne situacije, ta pitanja koja treba da se reše, i da tragaju za istinom kako bi ih temeljno rešili, a istovremeno treba da pripreme i konkretne planove za njihovo sprovođenje. Na taj će način, kada starešine i delatnici na svim nivoima sprovode radne aranžmane, oni znati koja načela treba da slede i koje probleme treba da reše. To je najniži nivo razumevanja i stav koji starešine i delatnici treba da imaju prema radnim aranžmanima. Taj zadatak može da se uzme kao polazna tačka za starešine i delatnike da nauče kako da obavljaju crkvene poslove. Kroz

traženje, zajedništvo, pružanje smernica i pripremu uređenja, oni uče kako da se odnose i kako da se bave nekim stvarnim teškoćama i posebnim situacijama u skladu s istina-načelima. Tek tada zaista mogu da sprovedu radne aranžmane.

I. Pružanje smernica

Prilikom pružanja početnih smernica za obavljanje zadatka, pored nuđenja konkretnih planova sprovođenja za posebne situacije, starešinama i delatnicima sa prosečnim kovom i donekle slabom radnom sposobnošću treba dati preciznije i podrobnije smernice. Mada ti ljudi mogu da shvate načela i konkretne planove sprovođenja zadatka u smislu doktrine, još uvek ne znaju kako da ih sprovedu u delo kada je u pitanju stvarno sprovođenje. Kako treba da se ophodite prema nekolicini starešina i delatnika koji su lošeg kova i nemaju radnu sposobnost? Neki ljudi kažu: „Ako osoba slabog kova ne može da obavi posao, zašto naprosto ne pronaći nekoga ko ima bolji kov, da je zameni?" U tome i jeste teškoća: neke crkve ne mogu da nađu nikog boljeg. U tim crkvama svi veruju u Boga otprilike isti broj godina i približnog su rasta; a osim toga, kov i radna sposobnost svih njih su prosečni. Da bi našao nekog boljeg, morao bi da prebaciš ljude iz jedne crkve u drugu, ali to tamo nije baš zgodno, a nema baš ni odgovarajućih kandidata. Možeš da izabereš samo donekle pogodne kandidate iz lokalne crkve. Ako njihov rad ne zadovoljava tražena merila, šta treba da se radi u takvim situacijama? Potrebno je da im konkretno kažeš kako da obave posao i kako da ga sprovedu. Trebalo bi da im kažeš ko treba da bude imenovan i odgovoran za taj zadatak i koji ljudi treba da budu izabrani da sarađuju na njemu. Treba da im objasniš svaku pojedinost i da ih pustiš da to izvrše. Zašto treba tako da se radi? Zato što članovi lokalne crkve uglavnom imaju samo vrlo plitko iskustvo i nemaju radnu sposobnost, što onemogućava izbor odgovarajućih starešina i delatnika. Samo na taj način mogu da se sprovedu radni aranžmani. Ako ne uradiš tako, nego se odnosiš prema tim ljudima isto kao prema drugim starešinama i delatnicima, samo im govoriš o konkretnim načelima i planovima, i ne napraviš razliku, radni aranžmani neće biti sprovedeni. Ako na to ne obraćaš pažnju, zar to nije zanemarivanje odgovornosti? (Jeste.) To je odgovornost starešina i delatnika. Neke starešine i delatnici kažu: „Drugi znaju kako da sprovedu radne aranžmane i kako da primenjuju; zašto i ovaj čovek to ne može? Ako ne zna, neću ni da se zamaram s njim. To nije moja odgovornost. Ja sam, u svakom slučaju, odradio svoje." Da li je takav način razmišljanja održiv? (Nije.) Na primer, recimo da majka ima troje dece, a jedno od njih je osetljivo, bolešljivo i slabo jede. Ako majka pusti da to dete ne jede, ono možda neće dugo živeti. Šta ona treba da uradi? Kao majka, ona mora da posveti posebnu pažnju tom slabom detetu. Pretpostavimo da majka kaže: „Dovoljno je to što se jednako odnosim prema svojoj deci. Rodila sam ovo dete i pripremila sam mu hranu. Ispunila sam svoju odgovornost. Nije me briga da li jede ili ne. Ako ne jede, neka bude gladno, a kada ogladni, ješće." Šta mislite o takvoj majci? (Neodgovorna je.) Ima li takvih majki? Takva bi mogla da bude samo neka glupa žena ili maćeha. Ako se radi o biološkoj majci

koja nije glupa, nikada se ne bi tako odnosila prema sopstvenom detetu, zar ne? (Tako je.) Ako je dete osetljivo, bolešljivo i ne voli da jede, majka mora da uloži više brige i truda. Ona mora da nađe način da natera dete da jede, mora da kuva šta god dete voli da jede, da mu sprema posebna jela, a kada dete ne želi da jede, mora da ga nagovara. Kada napuni osamnaest ili devetnaest godina i njegovo telo bude zdravo kao u normalne odrasle osobe, majka može da se opusti i povuče, i više ne mora da pruža tom detetu posebnu brigu. Ako majka može tako da se odnosi prema takvom detetu u takvim posebnim okolnostima i da ispuni svoju odgovornost, šta onda reći o starešini ili delatniku? Ako čak ne gajiš ni majčinsku ljubav prema braći i sestrama, onda si naprosto neodgovoran. Moraš da ispuniš odgovornosti koje su ti dodeljene; moraš da obratiš pažnju na crkve za koje su zaduženi oni koji su relativno slabi i poseduju relativno lošu radnu sposobnost. Starešine i delatnici moraju da obrate posebnu pažnju i da pruže posebne smernice po tim pitanjima. Na šta se odnose posebne smernice? Pored razgovora u zajedništvu o istini, moraš da pružiš i konkretniji i podrobniji pravac i pomoć, što zahteva više truda po pitanju komunikacije. Ako im objasniš posao, a oni i dalje ne razumeju i ne znaju kako da ga sprovedu, ili čak i ako ga razumeju u smislu doktrine i čini se da znaju kako treba da ga sprovedu, ali ti i dalje nisi siguran i pomalo si zabrinut kako će stvarno sprovođenje ići, šta onda treba da uradiš? Potrebno je da lično duboko zađeš u lokalnu crkvu da ih vodiš i da sprovedeš zadatak sa njima. Prenesi im načela dok pravite konkretna uređenja u vezi sa zadacima koji treba da se obave u skladu sa zahtevima radnih aranžmana, kao što su redosled aktivnosti i kako da pravilno rasporede ljude – valjano organizuj sve to. To praktično znači da ih savetuješ u poslu, za razliku od pukog izvikivanja parola ili davanja nasumičnih naredbi, i držanja lekcija sa nekim doktrinama, da bi smatrao da si time obavio svoj posao – to nije manifestacija obavljanja konkretnog posla, a izvikivanje parola i grubo zapovedanje ljudima nisu odgovornosti starešina i delatnika. Od trenutka kada lokalne crkvene starešine ili nadzornici mogu da preuzmu posao, kada posao krene pravim putem i u osnovi nema većih problema, tek tada starešina ili delatnik može da ode. To je prvi konkretan zadatak pomenut u devetoj odgovornosti starešina i delatnika za sprovođenje radnih aranžmana – pružanje smernica. Dakle, kako tačno treba davati savete? Starešine i delatnici treba prvo da primene razmatranje i da razgovaraju u zajedništvu o radnim aranžmanima, da uče razne konkretne zahteve radnih aranžmana i da ih dokuče, kao i da razumeju i dokuče načela u okviru radnih aranžmana. Zatim, treba da razgovaraju u zajedništvu sa starešinama i delatnicima na svim nivoima o konkretnim planovima za sprovođenje radnih aranžmana. Pored toga, treba da obezbede konkretne planove sprovođenja za posebne situacije i, na kraju, treba da pruže detaljniju i konkretniju pomoć i usmerenje starešinama i delatnicima koji su donekle slabi i imaju donekle loš kov. Ako su neke starešine i delatnici potpuno nesposobni da sprovedu zadatak, šta treba da se radi u takvim situacijama? Više starešine i delatnici treba da zađu duboko u crkvu i da lično učestvuju u obavljanju zadatka, rešavajući stvarna pitanja kroz razgovore u zajedništvu

o istini, i da ih nauče kako da rade posao i kako da sprovode posao na osnovu načela. Ti koraci su jasno navedeni rečima, ali da li ih je lako sprovesti? Postoje li neke teškoće? Neki bi mogli da kažu: „Zvuči jednostavno, ali sprovođenje nije tako lako. Ponekad su radni aranžmani veoma komplikovani i niko ne zna kako treba da ih sprovede!" Već prvi zadatak – razgovor u zajedništvu o konkretnim zahtevima radnih aranžmana i pružanje smernica na praktičan način – neke starešine i delatnici smatraju prilično napornim. Oni kažu: „Nikada nisam obavljao konkretno te zadatke, tako da ne znam kako da razgovaram o njima i da pružim savete. Trebalo bi samo da se drže radnih aranžmana od reči do reči – o čemu tu treba razgovarati u zajedništvu? Nije li to samo formalnost?" Ne znaju kako da razgovaraju u zajedništvu, znaju samo da izvikuju parole: „Moramo dobro da sprovedemo ovaj posao! To je Božji zahtev za nas. Svakako moramo da budemo postojani, da udovoljimo Božjim zahtevima i da ne razočaramo Božja očekivanja od nas. Što se tiče načina da se to uradi, vi to treba sami da dokučite." U čemu je problem s ljudima koji imaju takve izjave? Mogu li oni da obave posao? Da li imaju radnu sposobnost? Da li je njihov kov loš? (Da, jeste.)

Šta god da se desi, bilo da se radi o krupnom ili sitnom pitanju, treba da se moliš i da tražiš od Boga, kao i da pažljivo i temeljno razmisliš, pre nego što doneseš sud. Ako neko ne razmišlja normalno, još je važnije da se moli Bogu, da traži Božju pomoć i da još više traži od onih koji shvataju istinu. Pored toga, za glavna pitanja u radu crkve i za glavna pitanja sa kojima se susrećete tokom obavljanja dužnosti, morate da besedite i razgovarate o njima sa relevantnim osobljem kako biste se usaglasili i konačno osmislili konkretan i izvodljiv plan primene. Oko tog plana treba svi da se usaglase pažljivim razmatranjem i konsultacijama, i on treba da bude održiv pred starešinama i delatnicima bilo kojeg nivoa. Smatra se da oni koji mogu da osmisle konkretne održive planove primene normalno razmišljaju. Ako neko, kada se suočava sa problemima, bilo velikim ili malim, nema ništa konkretno u mislima, ne može da razmišlja o konkretnim načelima primene i samo koristi jednostavne teorijske slogane da načelima zameni rešavanje problema, da li on može dobro da radi svoj posao? Da li takva osoba ima sposobnost da misli i sposobnost da promisli stvari? (Nema.) Kakav to čovek nema sposobnost da misli? (Čovek lošeg kova.) To znači biti čovek lošeg kova. Navedimo jedan primer. Pretpostavimo da živiš u inostranstvu i jednog dana iznenada dobiješ sudski poziv. To je prilično neočekivano i iznenadno, zar ne? Pre svega, nisi učinio ništa nezakonito. Drugo, nisi pokrenuo nijednu parnicu niti si čuo da te je neko optužio za bilo šta. Primio si poziv ne znajući ništa o njemu. Koje je prvo osećanje koje bi prosečna osoba imala kada bi se našla u takvoj situaciji? Uplitanje u pravna pitanja izazvalo bi kod nje određenu paniku, brigu i strah; stvorilo bi kod nje osećaj kao da je uhvaćena nespremna i izgubila bi apetit. Bilo da je osoba važna ili ne, odvažna ili strašljiva, odrasla ili maloletna, niko ne želi da se nađe u takvoj situaciji jer to nije dobro. Suočeni sa takvom situacijom, ljudi reaguju na dva načina. Prva vrsta osobe misli: „Nisam učinio ništa nezakonito niti sam prekršio neke državne propise. Čega da se plašim? Ovo je društvo u kojem vlada pravo,

gde se sve zasniva na dokazima. Pošto nisam učinio ništa loše, oni neće imati nikakvih dokaza protiv mene čak i ako me budu gonili. Nemam čega da se plašim. Šta mi može sudski poziv? Čestit čovek ne treba da se plaši optužbi. Unajmiću advokata da me brani; sve će biti u redu." Nakon podrobnog razmišljanja o tome, oni ne osećaju pritisak u srcu, a njihov svakodnevni život se odvija normalno. To je reakcija jedne vrste ljudi. Pogledajmo sada reakciju druge vrste. Kada prime poziv, oni pomisle: „Nisam prekršio nijedan zakon niti sam počinio neko krivično delo, o čemu se onda radi? Da li je to zato što verujem u Boga? Verovanje u Boga nije nezakonito. Da li je moguće da mi je neko namerno smestio i prijavio me? To izgleda verovatnije. Ali da li bi to moglo da bude nešto drugo? Moram da se konsultujem sa advokatom i da ga zamolim da ode u sud kako bi saznao zašto sam primio poziv i ko me je tužio. Moram da vidim šta se krije iza ovoga pre nego što odlučim kako ću da reagujem. Ako advokat kaže da je to povezano sa mojom verom u Boga, onda moram brzo da pronađem ljude koji će osmisliti reakciju i takođe da požurim da sakrijem sve knjige ili druge slične stvari vezane za moju veru kako bih sprečio svog neprijatelja da pronađe nešto protiv mene." Posle tih početnih razmišljanja, iako nisu doneli nikakve definitivne zaključke ili tačne sudove o prijemu poziva, takvi ljudi već imaju jasnu ideju o konkretnom planu primene: znaju kako da postupe, imaju i plan A i plan B, a ako nijedan od njih nije izvodljiv, opet znaju kako treba dalje da rade. Podrobno i pažljivo razmatraju svaki korak; najpre smiruju um i brzo se mole u srcu, a zatim, kada se smire, odmah se bacaju na rešavanje tog pitanja. U roku od jednog dana, oni proniknu u sve to i znaju kako da postupe. Bez obzira na konačan ishod tog pitanja, pogledajmo prvo te dve vrste ljudi. Ko ima sposobnost da podrobno razmisli o problemima? Ko od njih ima kov? (Druga osoba.) Očigledno, druga osoba ima kov. Imati samo hrabrost i odlučnost kada vas nešto zadesi ne znači imati kov. Čovek mora da bude sposoban da razmišlja, da bude razborit i da ume da se nosi s problemima. U procesu razmišljanja mora da bude u stanju da donosi konkretne sudove i da smišlja konkretne planove rada. Samo takva osoba ima kov. Na površini se može učiniti vrlo plašljivom, kao da se ponaša oprezno i pažljivo čak i kada su neke sitnice u pitanju, i da se prema sitnicama ophodi kao da su bitne. Međutim, način na koji rešava probleme dokazuje da ta osoba ima sposobnost da misli i sposobnost da temeljno razmisli i da rešava probleme. Nasuprot tome, prva vrsta osobe je veoma smela i ne boji se ničega. Kada je nešto zadesi, naprosto pomisli: „Nisam učinio ništa loše. Šta god da krene naopako, uvek će se naći neko sposobniji da to dovede u red. Čega da se plašim?" Bezbrižna je i lagodno živi, ali nije li pomalo budalasto hrabra i glupa? Takva osoba glasno izvikuje parole i ono što kaže nije pogrešno, ali šta joj nedostaje? (Ne razmišlja normalno i nema sposobnost da temeljno razmisli o problemima.) Gde se kod nje manifestuje nedostatak normalnog razmišljanja? Kada je nešto zadesi, bilo da se radi o nečemu što se dogodilo iznenada ili o nečemu što je već znala, ne ume o tome temeljno da razmisli, niti da donese sud, te samim tim neće imati plan za rešavanje problema, niti sposobnost da ga reši. To je veoma očigledno. Spolja se čini da je ta vrsta osobe rečita

i da može da izgovara doktrine, a može i da podigne moral; čini se da ima kov da bude starešina. Međutim, kada se suoči s problemima, ne može da prozre njihovu suštinu i ne može da razgovara u zajedništvu o istini da bi te probleme rešila. Može samo da izgovori neke reči i doktrine i da izvikuje parole. Na površini deluje pronicljivo, ali kada naiđe na probleme ne ume da ih analizira niti da proceni njihove uzroke, niti može da proceni ozbiljne posledice koje će nastati ako problemi nastave da se razvijaju. Ona ne može da reši te stvari u svom umu, a kamoli da zaista reši probleme. Takva osoba izgleda rečito, ali zapravo ima loš kov i ne može da radi stvaran posao. Slično tome, ako starešine i delatnici, posle dobijanja radnog aranžmana, mogu samo da ga pročitaju i objasne bukvalno, i mada mogu da izdaju radni aranžman i da u zajedništvu razgovaraju o njegovim ključnim tačkama na okupljanjima, oni ne znaju kako da naprave konkretna uređenja i da pruže konkretne savete za konkretne zahteve radnih uređenja, za načela, za pitanja koja zahtevaju pažnju, za posebne situacije i tako dalje, i nemaju planove, nemaju ideje i nemaju sposobnost da reše probleme, onda oni imaju loš kov. Prilikom sprovođenja radnih aranžmana, prvi zadatak koji starešine i delatnici treba da izvrše – pružanje saveta – nije ni lak ni jednostavan. Taj prvi zadatak je provera da li starešina ili delatnik ima kov i radnu sposobnost koju treba da poseduje. Ako starešine i delatnici nemaju taj kov i radnu sposobnost, neće moći da pruže konkretne savete za radne aranžmane niti da ih sprovedu.

II. Pružanje nadzora i podsticanje

Hajde sada da razgovaramo u zajedništvu o zadatku „nadzora”. Sudeći po doslovnom značenju, nadzor podrazumeva proveru: treba da se proveri koje su crkve sprovele radne aranžmane, a koje nisu, kako sprovođenje napreduje, koje starešine i delatnici obavljaju stvaran posao, a koje ne, i da li neke starešine ili delatnici samo raspodeljuju radne aranžmane i ne učestvuju u konkretnim zadacima. Nadzor je konkretan zadatak. Pored nadzora sprovođenja radnih aranžmana – jesu li sprovedeni, brzina sprovođenja, kvalitet sprovođenja i postignuti rezultati – starešine i delatnici višeg nivoa moraju da provere da li se starešine i delatnici strogo pridržavaju radnih aranžmana. Neke starešine i delatnici na površini kažu da su spremni da slede radne aranžmane, ali kada se suoče sa određenim okruženjem, plaše se da će biti uhapšeni i samo brinu o tome gde će da se sakriju, pošto su u glavi odavno potisnuli radne aranžmane; problemi braće i sestara ostaju nerešeni i oni ne znaju šta radni aranžmani određuju ili koja su načela primene. To pokazuje da radni aranžmani uopšte nisu sprovedeni. Ostale starešine i delatnici imaju mišljenja, predstave i otpor prema nekim zahtevima koji se nalaze u radnim aranžmanima. Kada dođe vreme da ih sprovedu, oni odstupaju od pravog značenja radnih aranžmana, rade stvari prema sopstvenom nahođenju, otaljavaju posao i letimično prelaze preko stvari samo da bi ih skinuli s dnevnog reda, ili idu svojim putem i rade kako im je volja. Sve takve situacije zahtevaju nadzor viših starešina i delatnika. Svrha nadzora je da se bolje sprovedu konkretni zadaci koji se zahtevaju u radnim

aranžmanima bez odstupanja i u skladu s načelima. Tokom sprovođenja nadzora, starešine i delatnici višeg nivoa moraju veoma da se posvete utvrđivanju da li neko ne obavlja stvaran posao ili je neodgovoran i spor u sprovođenju radnih aranžmana; da li neko pokazuje otpor prema radnim aranžmanima i ne želi da ih sprovede ili ih sprovodi selektivno, ili naprosto uopšte ne sledi radne aranžmane i umesto toga samo vodi sopstveni posao; da li neko zadržava radne aranžmane i saopštava ih samo u skladu sa svojim idejama, ne dozvoljavajući Božjem izabranom narodu da sazna pravo značenje i konkretne zahteve iz radnih aranžmana – samo nadziranjem i proverom tih pitanja starešine višeg nivoa mogu da znaju šta se zaista dešava. Ako starešine višeg nivoa ne sprovode nadzor i proveru, da li ti problemi mogu da se identifikuju? (Ne mogu.) Ne mogu. Stoga, starešine i delatnici ne samo da moraju da saopšte radne aranžmane i pruže smernice na svakom nivou, već i da nadgledaju rad na svakom nivou prilikom sprovođenja radnih aranžmana. Regionalne starešine moraju da nadziru rad okružnih starešina, okružne starešine moraju da nadziru rad crkvenih starešina, a crkvene starešine moraju da nadziru rad svake grupe. Nadzor se mora vršiti na svakom nivou. Koja je svrha nadzora? Svrha je da se olakša tačno sprovođenje sadržaja radnih aranžmana u skladu s njihovim konkretnim zahtevima. Zato je zadatak nadzora veoma važan. Tokom nadzora, ako okolnosti dozvoljavaju, starešine i delatnici treba da zađu duboko u crkve kako bi stupili u kontakt sa onima koji obavljaju stvaran posao. Treba da postavljaju pitanja, da posmatraju, da se raspituju, da upoznaju i shvate situaciju u vezi sa sprovođenjem posla. Istovremeno, trebalo bi da nauče kakve poteškoće i misli braća i sestre imaju u vezi s tim poslom i da li su dokučili načela tog posla. To su sve konkretni zadaci koje starešine i delatnici treba da obave. Starešine i delatnici treba još više da nadgledaju i usmeravaju rad ljudi sa relativno lošim kovom i lošom ljudskošću, koji su donekle neodgovorni, nelojalni i relativno aljkavi u svom radu. Kako treba vršiti nadzor i usmeravanje? Pretpostavimo da kažete: „Požuri! Višnji čeka naš izveštaj o radu. Ovaj posao ima rok; ne odugovlači!” Da li bi takav način podsticanja funkcionisao? Da li podsticanje znači da ih samo malo poguramo i to je to? Kako se bolje podstiče? Kada radite, da li uključujete podsticanje kao deo svojih zadataka? (Da. Ako vidim da se neki zadaci ne rade brzo, pokušaću da razumem zašto ih ne rade i da pratim njihov rad.) Ako vidite nekoga ko ne zna kako se radi posao, morate da mu pružite konkretne smernice i pomoć i da ga usmerite. Ako vidite da neko zabušava, morate da ga orežete. Ako zna kako da obavi posao, ali je previše lenj da ga obavi, ako je bezvoljan i odugovlači i prepušta se telesnom uživanju, onda ga treba orezati po potrebi. Ako orezivanje ne reši problem i njegov stav se ne promeni, šta onda treba da se uradi? (Ne treba mu dozvoliti da radi taj posao.) Prvo ga upozorite: „Ovaj posao je veoma bitan. Ako ne promeniš stav prema njemu, dužnost će ti biti oduzeta i data nekom drugom. Ako ti nisi voljan da to učiniš, neko drugi će biti. Ti nisi odan svojoj dužnosti; ti nisi podoban za ovaj posao. Ako nisi dorastao ovom zadatku i ne možeš da podneseš fizičke teškoće, Božja kuća može da te zameni nekim drugim, a ti takođe možeš da podneseš ostavku. Ako ne podneseš

ostavku i još uvek si voljan da uradiš posao, uradi ga dobro i u skladu sa zahtevima i načelima Božje kuće. Ako ne možeš to da postigneš i više puta izazivaš kašnjenje, dovodeći do gubitaka u radu, onda će se Božja kuća pozabaviti tobom. Žao mi je, ali ako ne možeš da ispuniš ovu dužnost, moraćeš da odeš!" Ukoliko posle ovakvog upozorenja bude spreman da se pokaje, onda može da ostane. Ali ako se posle ponovljenih upozorenja njegov stav ne promeni i ne pokaže ni nagoveštaj kajanja, šta treba da se uradi? Treba ga odmah smeniti – zar to neće rešiti problem? To ne znači da bismo sitne mane ili manje probleme koristili protiv ljudi kada vidimo da ih imaju; mi, naprotiv, ljudima pružamo prilike. Ako su spremni da se pokaju i promene, postajući mnogo bolji nego ranije, onda ih zadržite ako je ikako moguće. Ako više datih prilika, razgovori u zajedništvu o istini, orezivanje i upozorenja ne urode plodom i ničija pomoć ne bude delotvorna, onda se ne radi o običnom problemu: ljudskost te osobe je isuviše loša i ona uopšte ne prihvata istinu. U tom slučaju, ona nije prikladna za tu dužnost i treba da bude oterana. Nije prikladan da obavlja dužnost. Tako treba postupiti prema tom pitanju.

Prilikom nadgledanja rada crkve, starešine i delatnici ne samo da bi trebalo da budu vešti u identifikovanju raznih problema, već treba i da obrate posebnu pažnju na neke crkvene starešine koje im ne ulivaju poverenje ili za koje smatraju da su nepouzdani. Te ljude treba nadgledati i pratiti tokom dužeg perioda; ne možete tek povremeno da ih upitate kakva je situacija ili da otaljate problem s nekoliko reči i smatrate ga rešenim. Ponekad je potrebno ostati na licu mesta kako bi se nadgledao njihov rad. Koja je svrha ostajanja na licu mesta? Da bi se brže otkrili i rešili problemi i da bi se posao dobro obavio. Ponekad ne možete da otkrijete probleme čim stignete na mesto gde se posao obavlja. Umesto toga, kroz detaljno razumevanje, proveru rada i pažljivo posmatranje, neki problemi postepeno isplivavaju i mogu da se otkriju. Boravak na licu mesta radi nadziranja ne podrazumeva kontrolu ili nadgledanje ljudi. Šta znači nadzor? Nadzor podrazumeva proveru i usmeravanje. To, između ostalog, podrazumeva detaljno raspitivanje o poslu, upoznavanje i dokučivanje napretka posla i slabih karika u radu, upoznavanje sa tim ko odgovorno radi posao, a ko ne, i ko je sposoban da obavlja posao, a ko nije. Nadzor ponekad zahteva konsultacije, razumevanje i ispitivanje situacije. Ponekad je potrebno lično ispitivanje ili direktna provera. Naravno, to podrazumeva češće neposredne razgovore u zajedništvu s ljudima koji vode posao, raspitivanje o sprovođenju posla, teškoćama i problemima s kojima se susreću i tako dalje. Tokom nadziranja možete da otkrijete koji ljudi se samo naizgled posvećuju svom poslu i samo površno rade stvari, koji ljudi ne znaju kako da sprovedu konkretne zadatke, koji ljudi znaju kako da ih sprovedu, ali ne rade stvarni posao, i druga slična pitanja. Najbolje je ako ti otkriveni problemi mogu blagovremeno da se reše. Koja je svrha nadzora? Da se bolje sprovedu radni aranžmani, da se vidi da li je posao koji ste uredili valjan, da li postoje bilo kakvi propusti ili stvari koje niste razmotrili, da li postoje bilo koje oblasti koje nisu u skladu s načelima, da li postoje bilo kakvi iskrivljeni aspekti ili oblasti u kojima su napravljene greške, i tako dalje – sva ta pitanja se mogu otkriti tokom nadzora. Ali ako

ostaneš kod kuće i ne obavljaš taj konkretan posao, da li možeš da otkriješ te probleme? (Ne možeš.) O mnogim problemima se treba raspitivati, posmatrati ih i razumeti na licu mesta da bi se spoznali i shvatili. Prilikom sprovođenja nadzora morate da podstaknete one koji su u svom radu neodgovorni i nemarni, koji obmanjuju svoje nadređene i kriju stvari od podređenih, a površni su i spori. Upravo smo razgovarali o nekoliko koraka koji se odnose na to kako da ih podstaknete: možete da ih usmerite, da razgovarate u zajedništvu, da ih orežete, upozorite i smenite. Da li je te korake lako izvršiti? (Jeste.)

III. Provera i praćenje

Nakon što starešine i delatnici podstaknu posao, sledeći korak je provera rada. Koja je uobičajena svrha provere rada? Provera rada služi da se utvrdi kako napreduje obavljanje zadataka koji su uređeni, da se ustanove svi problemi koje je potrebno hitno rešiti i da se na kraju obezbedi da posao u potpunosti bude dobro obavljen. Posle uređivanja posla, potrebno je proveriti nekoliko aspekata: koja je faza sledećeg rada dostignuta, da li je završena, koliko je efikasna, kakvi su rezultati, da li su ustanovljeni bilo kakvi konkretni problemi, da li postoje bilo kakve teškoće, da li postoje bilo koje oblasti koje nisu u skladu s načelima i tako dalje. Provera posla koji ste uredili je takođe konkretan i neophodan zadatak. Neke starešine i delatnici često prave grešku: misle da je njihov posao završen kada jednom urede posao. Veruju u sledeće: „Moj zadatak je završen, moja odgovornost ispunjena. U svakom slučaju, rekao sam vam kako treba da radite. Vi znate šta treba da uradite i složili ste se da to učinite. Ne moram da brinem o tome kako se stvari odvijaju; samo me izvestite kada budete gotovi.” Nakon planiranja i uređivanja posla, smatraju da je njihov zadatak završen i da je sve u redu. Ne prate i ne proveravaju rad. Što se tiče toga da li je osoba koju su odredili da bude zadužena za zadatak pogodna, kakvo je stanje većine ljudi, da li postoje problemi ili teškoće, da li veruju da će crkveni posao biti dobro obavljen, da li postoje iskrivljeni ili pogrešni aspekti, ili da li postoje bilo kakva kršenja radnih aranžmana od strane Višnjeg, oni se ne trude da to saznaju, ne proveravaju niti prate. Oni samo smatraju da je njihov zadatak završen kada urede posao; to nije obavljanje konkretnog rada. Šta treba proveravati u poslu? Glavne stvari koje treba proveriti su da li je plan sprovođenja usklađen sa radnim aranžmanima, da li krši načela i zahteve radnih aranžmana, i da li postoje ljudi koji izazivaju prekide i ometanja, ljudi koji slepo izazivaju nevolje ili koji izgovaraju pompezne reči tokom rada. Naravno, prilikom provere rada, kontroliše se i da li je bilo grešaka u vašem sprovođenju radnih aranžmana. Provera tuđeg rada zapravo je i provera sopstvenog rada.

Razgovor u zajedništvu o načinu sprovođenja radnih aranžmana sa primerom

Što se tiče načina sprovođenja radnih aranžmana koji dolaze od Višnjeg, dajmo konkretan primer. Na primer, radni aranžman zahteva od ljudi da pišu članke o

iskustvenom svedočenju. To je konkretan zadatak koji pokriva širok spektar aspekata i predstavlja dugoročni, tekući zadatak, a ne privremeni radni aranžman. Dakle, posle izdavanja tog radnog aranžmana, šta treba prvo da rade starešine i delatnici? Prema devetoj odgovornosti starešina i delatnika, koja od njih zahteva da pružaju smernice, nadzor i podsticaj, i da vrše proveru i prate napredak sprovođenja radnih aranžmana, prva stvar koju starešine i delatnici treba da urade jeste da u zajedništvu razgovaraju s vođama timova i nadzornicima kako da konkretno izvrše taj zadatak na odgovarajući i plodonosan način, tako da svako ima put i načela koje treba da sledi za taj posao. Samo ako se u toj meri razgovara u zajedništvu može se dobro obavljati posao. Najpre se pobrinite da svi razumeju merila koja Višnji zahteva za pisanje članaka o svedočenju i koje vrste članaka o svedočenju su potrebne. Najpre utvrdite konkretan sadržaj, načela i obim tih članaka i uverite se da su sve starešine i delatnici svesni toga. Pored toga, organizujte konkretan razgovor u zajedništvu i obezbedite smernice o dužini, formatu, temi i stilu jezika tih članaka – na primer, dajte im do znanja da članci mogu da budu napisani u obliku priče, dnevnika, ličnog iskustva, pesme u prozi i tako dalje. Zar to nije pružanje smernica? (Jeste.) Kada dobiju smernice, svima će biti poznati konkretan koncept i definicija članaka o svedočenju koje treba da napišu. Zatim utvrdite ko ima kov i iskustvo da piše članke o iskustvenom svedočenju, a kome nedostaje dublje iskustvo i može samo da se obučava u pisanju prosečnih članaka o svedočenju. Crkvene starešine moraju da budu veoma svesne tih situacija. Nakon pisanja članaka, pregledajte ih da biste proverili da li su autentični i poučni. Ako su u skladu s merilom, mogu se koristiti kao uzorci članaka za braću i sestre koji ih još nisu napisali ili ne znaju kako da ih napišu, da ih pročitaju i koriste za obrazac. Ako neko ima iskustva i voljan je da napiše članke o svedočenju, treba da sledi načela i zahteve, da podeli ono što mu leži na srcu i da govori praktične reči kako bi poučio čitaoce. Šta raditi s ljudima kojima pisanje članaka ne ide od ruke i mogu da napišu samo jednostavan prikaz događaja? Čak i ako njihovi članci ne ispunjavaju merila, treba ih i dalje obučavati. Trebalo bi da pišu članke o svom istinskom razumevanju i divljenju zadobijenom doživljavanjem Božjih reči. Posle lektorisanja i pregleda tih članaka, ako sadržaj zadovoljava merila za članke o svedočenju, onda takvi članci mogu da se koriste. Bez obzira na stil članka, i bez obzira na njegov oblik – bilo da je napisan kao priča ili dnevnik – dokle god je koristan i poučan čitaocima, može da se napiše. Ima i ljudi s niskim nivoom obrazovanja koji imaju neka iskustvena svedočenja, ali ne znaju kako da napišu članak o tome. Šta treba da se uradi u takvim slučajevima? Oni mogu usmeno da ispričaju svoja iskustva, a neko obrazovaniji može da im pomogne da ih zabeleže, da bi ih zatim u skladu sa onim što je ta osoba zaista htela da kaže stilski sročio i tako pripremio članak o svedočenju koji je u skladu sa merilom. Takvi članci takođe mogu da se koriste. Za početak tog posla, prvo treba razgovarati u zajedništvu o tome šta je članak o svedočenju i o njegovom obliku. Zatim treba odrediti posebne uslove i uređenja za ljude različitih nivoa obrazovanja, različitih starosnih grupa i one sa različitim iskustvima i rastom. Neka oni koji imaju iskustva prvo

napišu neke članke. U međuvremenu, identifikujte pojedince u crkvi koji su pogodni za usmeravanje braće i sestara u pisanju članaka i koji su pogodni da urade lekturu i korekturu članaka, da bi oni obavili te konkretne zadatke. Tako će se obezbediti početno uređenje za taj posao. Da li takvo uređivanje znači da je posao u potpunosti sproveden i da možete da ga napustite? Ne, to su samo konkretno usmeravanje, pomoć i planovi sprovođenja na osnovu zahteva radnog aranžmana. Dakle, šta dalje treba da rade starešine i delatnici? Treba da nadgledate posao. Da li taj nadzor treba da ima cilj? Nadzor nije nasumična kontrola; on mora da ima primarni cilj. Morate jasno da razumete ko treba da bude pod nadzorom i koje faze rada zahtevaju nadzor. Na primer, ako je neka sestra crkveni starešina i obično nije prilježna u svom radu, voli da se hvali, cilja visoko, ali je nesposobna, ima sklonost da obmanjuje svoje nadređene i skriva stvari od svojih podređenih, da je izuzetno blagoglagoljiva i ima sklonost da bude površna u svom radu, neophodno je da se njen rad nadgleda. Ne možete u potpunosti da joj verujete. Prvi korak je, dakle, da se proveri njen rad i vidi kako napreduju radni aranžmani koje ona sprovodi. Da li je to samo proizvoljno nadgledanje ljudi? (Nije.) To je neophodno za rad jer je taj posao isuviše važan i oni koji izvršavaju tu vrstu posla moraju da budu pouzdani. Ako ne obavljaju konkretne zadatke i nisu pouzdani, slepo poverenje u njih će izazvati kašnjenje u radu crkve, a ti ćeš time takođe zanemariti svoju odgovornost. Kod takvih ljudi ne sme da te pokoleba njihova slatkorečivost, niti koliko ubedljivo iskazuju svoju posvećenost; u stvari, oni su samo vešti na rečima, ali ne rade ništa suštinsko iza scene. Nadzor je usmeren upravo na takve ljude. Putem nadzora osmotrite da li su se pokajali. Ako nisu, odmah ih smenite i prestanite da tratite trud na njih. U stvari, trebalo bi da primenite praćenje, nadzor i usmeravanje kod većine starešina i delatnika. Za one koji mogu da rade stvaran posao i imaju osećaj odgovornosti, ako je to posao koji znaju da rade, nema potrebe za nadzorom. Međutim, za nove ili važne poslove i dalje su neophodni praćenje, nadzor i usmeravanje. Može se reći da je takvo nadgledanje i praćenje posla zadatak za starešine i delatnike. Praćenje, nadzor i usmeravanje nisu znak nepoverenja, već imaju za cilj da obezbede nesmetan razvoj posla. Budući da ljudi imaju razne nedostatke i, povrh toga, razne iskvarene naravi, bez primene ovog načina, nemoguće je garantovati da će posao biti dobro obavljen. One koji su tek unapređeni da obavljaju taj posao treba još više pratiti, nadzirati i usmeravati. To je konkretan zadatak koji starešine i delatnici moraju da obave. Ako ne primenjujete praćenje, nadzor i usmeravanje, mnogi zadaci se neće dobro obaviti, a neki posao može čak i da se zabrlja ili da se dovede do zastoja. To se prečesto dešava. Konkretno, starešine i delatnike koji ne streme ka istini treba još više nadzirati. Što se ostalih tiče, posao se može sprovesti prilično solidno, ali kod takvih ljudi je neizvesno da li će posao biti sproveden ili koliko će dobro biti sproveden, a još je teže reći da li će biti sproveden u skladu s radnim aranžmanom. Takvi ljudi nisu baš pouzdani u svom poslu. Ako im veruješ bez nadziranja njihovog rada, to je u suštini površan i neodgovoran odnos prema poslu. Kada se radi o takvim ljudima, moraš da ih pratiš i nadgledaš, i da budeš uključen u rad njihove crkve.

Ako ne žele da te puste da dođeš ili osećaš da nisi dobrodošao, šta treba da radiš? Možeš da kažeš: „Ostaviću svoj ponos po strani i otići tamo bez obzira na sve." Da li su te reči ispravne? (Nisu.) To nije njihova lična teritorija; to je crkva i ona spada u delokrug tvoje odgovornosti. Ti ne odugovlačiš svoj boravak u njihovoj kući da bi živeo na njihov račun; ti ideš u crkvu da radiš. Ne radi se o ostavljanju ponosa po strani. Iako je ta osoba starešina, Božji izabrani narod nije njen. Zato što je neodgovorna i nelojalna u svom radu, potrebno je da pratiš i nadgledaš njen rad. Dakle, šta treba da uradiš kada odeš tamo? Pre svega, pitaj je ko u crkvi ima životnog iskustva i može da napiše članak o iskustvenom svedočenju, ko je donekle više okrenut stremljenju ka istini, ko je donekle više okrenut pisanju dnevnika i beleški o duhovnoj posvećenosti, ko je okrenut deljenju svojih iskustava na okupljanjima i ko ima najviše iskustvenih svedočenja. Neka prvo pokaže ko su ti ljudi. Ako obezbedi nekoliko braće i sestara i kaže da su to oni koji su donekle više okrenuti čitanju Božjih reči, koji imaju prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha, često pišu beleške o duhovnoj posvećenosti, usredsređeni su na primenjivanje istine kada ih nešto zadesi i često dele iskustvena svedočenja koja su drugi voljni da slušaju, onda ti treba da se sastaneš sa tom braćom i sestrama i da razgovaraš u zajedništvu s njima. Pored toga, u crkvi definitivno postoje neki ljudi koji imaju nizak nivo obrazovanja i ne mogu da pišu članke, ali imaju praktična iskustva. Tim ljudima su potrebne smernice i obuka, a oni koji znaju da pišu članke mogu da im pomažu jedno vreme. Istovremeno, izaberi osobu koja će biti odgovorna za sprovođenje konkretnog rada Božjeg izabranog naroda koji piše članke o iskustvenom svedočenju. Ta osoba će biti zadužena za prikupljanje, lektorisanje, pregledanje, a zatim i slanje gotovih članaka. A šta bi crkveni starešina trebalo da uradi? Neka nadgleda i prati izvršenje tih zadataka. Neki ljudi bi mogli da kažu: „Kad već postoji crkveni starešina, zašto moramo da izaberemo nekoga ko će da vodi posao? Zar to nije suvišno?" Da li je suvišno? (Nije.) Zašto nije? Zato što taj crkveni starešina ne obavlja stvaran posao i previše je nepouzdan, tako da moraš da izabereš drugu osobu koja će biti posebno odgovorna za taj posao. Da je crkveni starešina pouzdan, mogao bi stalno da izvršava posao nakon primanja radnog aranžmana, a ti ne bi morao tako da ga nadgledaš. To što se neko bira da bude zadužen za posao ne znači da se crkveni starešina sklanja u stranu, već se radi na postizanju boljih radnih rezultata. Ako ne izabereš tu osobu, posao bi mogao da propadne, a njegov završetak ili rezultati postali bi neizvesni.

Svrha učestvovanja starešina i delatnika u crkvenom radu je da povedu Božji izabrani narod da zaista iskusi Božje delo. Ne samo da treba dobro da obavljaju svoju dužnost, već takođe treba da pomognu i da vode Božji izabrani narod u izvršavanju svog crkvenog rada u skladu s merilima koja zahtevaju radni aranžmani. Samo starešine i delatnici koji tako postupaju u skladu su sa Božjim namerama. Ali ako ne učestvuješ konkretno u radu i ne nadzireš starešine i delatnike koji ne rade stvaran posao, onda rezultati tih crkvenih zadataka mogu da postanu bezvredni, pošto su ih lažne starešine uništile. Ako ti je situacija u nekoj crkvi jasna i u srcu znaš da su starešine te crkve

neodgovorne, ali ih ne pratiš i ne usmeravaš na vreme, zar to nije zanemarivanje odgovornosti? Ako si jedan takav posao konkretno pratio, učestvovao u njemu i organizovao da i nadzornik i ljudi obavljaju posao, možeš li odmah da odeš? (Ne.) Najbolje je da pratiš neko vreme. Tokom praćenja, na primer, možeš da podstakneš i uputiš crkvene starešine da aktivno rade na tom zadatku. Pored toga, možeš tačno da razumeš radne uslove ljudi koje si organizovao, a istovremeno možeš blagovremeno da napraviš ispravke i pomogneš u slučaju bilo kakvih problema na koje naiđu u bilo kojem trenutku. Ako odeš prerano, a zatim se vratiš da rešiš probleme kada iskrsnu, to će usporiti posao. Ukratko, za taj konkretan posao, pored učešća u organizovanju osoblja i nadzornika, najbolje je da se on neko vreme prati i da se vidi koji se problemi javljaju tokom njihovog rada. Kao prvo, nadgledaj da li crkvene starešine ispunjavaju svoju odgovornost; kao drugo, gledaj kako osoblje obavlja posao. Pošto većina ljudi ranije nije radila taj posao i problemi koji mogu da iskrsnu nisu poznati, stalno ćeš otkrivati neke nepoznate probleme dok učestvuješ u tom poslu. Naravno, najbolje je obezbediti i blagovremena rešenja. Boravak na licu mesta, nadzor i praćenje su najbolje primene. Nemoj samo aljkavo da otaljaš posao i da misliš da si ga obavio. To je posao koji se obavlja u posebnoj situaciji, uz pružanje određene pomoći i smernica. Nakon rešavanja problema, prati njihov rad neko vreme. Vidiš da su neki članci već napisani, a postoji mnogo vrsta članaka koji se bave raznim pitanjima i pokrivaju različite teme – neki su o iskustvima progona od strane KPK, neki o iskustvima progona od strane porodice, neki o tome kako ljudi shvataju iskvarene naravi koje se kod njih otkrivaju, ili kako se rešavaju razna iskvarena stanja koja ljudi pokazuju dok obavljaju svoje dužnosti, i tako dalje. Svi ti članci o svedočenju moraju da budu pregledani da bi zasigurno u potpunosti bili u skladu sa činjenicama i poučni ljudima pre nego što budu odobreni i pretvoreni u video-zapise. Kada rad dostigne taj nivo, već ćeš videti rezultate. To dokazuje da su, preliminarno, osoblje i nadzornik koje si odredio za ovaj posao donekle pogodni. Zatim, ako mogu sami da završe taj posao, onda je sasvim u redu da se povučeš. Da li se starešine i delatnici koji tako rade takođe moralno uzdižu? Da li je to isplativije nego samo brbljanje o teorijama po ceo dan i gubljenje vremena? (Da.) Takav rad se štedro nagrađuje. Kao prvo, nauči da rešavaš stvarne probleme. Kao drugo, ti ispunjavaš odgovornosti starešina i delatnika. Osim toga, tvoje shvatanje istine se ne zaustavlja na nivou reči i doktrina; umesto toga, ti više primenjuješ istinu u stvarnom životu. Na taj način ljudi stiču praktično iskustvo, a njihovo shvatanje istine postaje konkretnije i praktičnije.

Nakon što je pilot-projekat rada neke crkve doveden do te tačke i postignuti su početni rezultati, šta treba da rade starešine i delatnici? Da li je vaš posao završen kada se završi pilot-projekat? Da li ima još posla za vas? Ima još i te kako mnogo posla! Kada je rad jedne crkve usmeren, pogledaj kojoj drugoj crkvi su potrebne smernice, pa idi u tu crkvu i nastavi da daješ smernice. Pošto već imaš neko radno iskustvo i dokučio si neka od istina-načela, biće ti mnogo lakše da ponovo pružiš smernice. Naravno, prema koracima u radu o kojima smo prethodno govorili, prvo treba da proveriš da li je izabrano

osoblje u skladu sa merilom, da li je pogodno za taj posao, i da li su njihov kov, ljudskost, obrazovni nivo, stepen stremljenja ka istini, odnos prema njihovoj dužnosti i shvatanje istine, između ostalih aspekata, relativno idealni i da li su oni donekle vanserijski pojedinci. Dok traju nadzor i provera rada, imaćeš priliku da otkriješ da neke starešine i delatnici ili nadzornici nisu u skladu s merilom. Na primer, neki ljudi imaju loš kov i ne mogu da rade posao. Drugi imaju iskrivljeno razumevanje, netačna gledišta, ne razmišljaju normalno i nemaju duhovno razumevanje. Oni mogu samo da lektorišu članke na osnovu svog akademskog znanja, ali ništa ne znaju o upotrebi specifičnih duhovnih termina i ne znaju koji su Božji citati najprikladniji; oni uopšte nisu u stanju da prozru te stvari, što pokazuje da su pogrešno izabrani i da ih treba odmah smeniti. Drugi su, pak, u međuvremenu, izabrani da budu nadzornici, i mada oni uspevaju da urade poneki posao, bolje rezultate postižu kada pišu članke. Kada se od njih traži da budu nadzornici, oni nemaju vremena da pišu jer im posao oduzima vreme, pa posao nadzornika ne obavljaju baš najbolje. Nisu vešti u pružanju smernica, proveri rada, niti u otklanjanju problema, ali su bolji u obavljanju jednog, konkretnog zadatka. Dakle, izbor takvog pojedinca za nadzornika nije prikladan, te treba izabrati drugog kandidata. Stoga, kada starešine i delatnici vrše proveru i prate neki konkretan zadatak, nije dovoljno samo postavljati pitanja i raspitivati se da bi se saznalo da li nadzornik shvata načela. Takođe moraš da posmatraš kakva je ljudskost te osobe i da li su njen kov, sposobnost razumevanja i rast pogodni za obavljanje te dužnosti. Ako se prilikom provere otkrije osoblje koje nije u skladu sa merilom, moraju da se izvrše blagovremene izmene. Tome služi provera rada.

Da bi sproveli rad na pisanju članaka o svedočenju, starešine i delatnici, pored provere da li je nadzornik tog rada pogodan, takođe moraju da nauče da provere članke i da pruže neke smernice i procenu kvaliteta rada na pisanju članaka. Članci koji su napisani konkretno i praktično mogu se uzeti za primer. Isprazni i nepraktični članci koji nemaju vrednost i nisu poučni treba odmah da budu eliminisani. Tako će braća i sestre znati koje vrste članaka imaju vrednost, a koje nemaju, te u budućnosti neće pisati bezvredne članke, čime će izbeći gubljenje vremena i energije. Tako će tvoj rad imati pozitivan uticaj. Kada odeš da proveriš rad, moraš da iskontrolišeš sve vrste članaka o iskustvenom svedočenju koje su napisali da bi video da li sadrže bilo kakvo izmišljanje ili neistine i da li su članci poučni ili nisu. Prvo moraš da proceniš njihov kvalitet. Zar ne učiš i ti kada procenjuješ kvalitet? (Da.) Što više budeš učio, obavljaćeš taj posao sve bolje i bolje. Recimo da ne vršiš proveru, ne shvataš stvari ozbiljno i da si neodgovoran i samo otaljavaš posao, bitno ti je samo da odradiš posao i onda obavestiš svoje nadređene da je završen, misleći: „Bez obzira na sve, naša crkva ima mnogo ljudi koji mogu da napišu članke o svedočenju. Kada završe sa pisanjem, sve ću ih poslati. Koga briga da li su u skladu s merilom ili nisu? Dokle god starešine na višem nivou znaju da sam mnogo radio, da sam sproveo radne aranžmane i bio zauzet, to je dovoljno!” Da li je to odgovoran stav? (Nije.) To je neodgovorno. Ako preuzmeš odgovornost, prvo

moraš da proceniš kvalitet materijala sa svoje strane. Svaki članak koji pošalješ mora da bude u skladu s merilom; svako ko ga pročita treba da kaže da je poučan i da bude voljan da ga pročita. Samo to se može nazvati ispunjavanjem odgovornosti starešina i delatnika. Proveravati rad ne znači otaljavati posao, izvikivati parole, propovedati doktrine ili proizvoljno držati predavanja ljudima. Radi se o proveri efikasnosti i rezultata rada, proveri da li je posao koji si obavio u skladu s merilom, da li postiže rezultate sprovođenja radnih aranžmana, da li ispunjava Božje zahteve, koje oblasti su u skladu s merilom, a koje nisu – to su stvari koje treba proveriti. To podrazumeva obavljanje konkretnog posla i povezano je sa kovom ljudi, sa tim da li neko ima duhovno razumevanje, koliko istine shvata, koliko istina-stvarnosti poseduje, kao i sa njihovom sposobnošću da sagledaju stvari. Ako znaš kako da proveriš rad, i da dok proveravaš rad možeš da otkriješ probleme, da dokučiš srž problema, da uhvatiš suštinu i rešiš probleme, i da članke o svedočenju pre nego što ih pošalješ proceniš njihov kvalitet u skladu s načelima, jamčeći da su svi članci koje šalješ u skladu s merilom i da su poučni čitaocima, onda si u skladu s merilom kao starešina ili delatnik i valjano si obavio svoj posao.

Većina ljudi može da se bavi pružanjem smernica, nadzorom i podsticanjem. Međutim, kada treba da se obavi provera i proceni kvalitet, na ispitu je kov starešina i delatnika i njihovo posedovanje istina-stvarnosti. Neki ljudi mogu da daju smernice, da nadgledaju rad, orezuju ili smenjuju i bave se neodgovarajućim osobljem, ali ne znaju kako da procene efikasnost i rezultate posla koji su uredili, da li je usklađen sa radnim aranžmanima i, ako nije, kako da ga reše. Većina starešina i delatnika može, u najboljem slučaju, da pruži smernice, nadzor i podsticaj, ali kada je u pitanju provera rada, oni ne znaju šta da rade, nemaju načela i gube se. Misle: „Radni aranžmani su sprovedeni, šta tu sad pa ima da se proverava? Svi rade, niko nije besposlen, već sam se obračunao s ljudima koji izazivaju prekide i ometanja, a prema onima koje je trebalo smeniti ili očistiti postupljeno je u skladu s tim. Šta još treba proveriti?” Oni su potpuno nesvesni. Provera rada zahteva procenu kvaliteta. Šta je procena kvaliteta? Procena kvaliteta je donošenje zaključaka. Na primer, nadzornik na pisanju članaka o iskustvenom svedočenju donosi ti članak za koji kaže da je stil pisanja prilično dobar, da je jezik skladan i da su i stil i tema članka dobri. Međutim, on oseća da članku nedostaje praktičan sadržaj i da nije poučan, da ga treba dopuniti i poboljšati, ali on sam nije u stanju to da uradi, pa traži od tebe da pogledaš. Šta znači to što te je zamolio da pogledaš? To znači da si mu potreban da proceniš kvalitet. To kako procenjuješ kvalitet i da li ga dobro procenjuješ stavlja na probu tvoj stvarni rast. Šta znači stvarni rast? To znači da li shvataš istina-načela. Ako nadzornik ne razume načela pisanja članaka o svedočenju, on ne može da proceni da li je članak praktičan i iskren i ne zna kako to da prosudi, baš kao ni ti, koji si takođe nesposoban da prosudiš i odlučiš, što dokazuje jedno: tvoj kov je otprilike isti kao njegov, a ti nisi u stanju da procenjuješ kvalitet članaka. Zar nije tako? Istina koju razumeš je otprilike ista kao i njegova, i ne možeš da prozreš probleme koje on ne može da prozre – to ukazuje na problem. Ako možeš da prozreš probleme koje on ne može, a kroz proveru

možeš da otkriješ probleme koje on ne može, to dokazuje da možeš da procenjuješ kvalitet članaka. Na primer, on smatra da je većina članaka u skladu s merilom i bez većih problema, ali kroz tvoju proveru i procenu kvaliteta, ti pronalaziš mali deo koji nije u skladu s merilom. Ti objašnjavaš probleme u ovim člancima kroz detaljnu analizu i zajedništvo; svi se slažu da su tvoji argumenti razumni, usklađeni s načelima i da ne cepidlačiš iznoseći ih, već da su to zaista stvarni problemi i da ih treba ispraviti. Neki članci su isprazni i nemaju praktično iskustveno razumevanje; neki članci imaju praktično iskustveno razumevanje, ali nisu dovoljno konkretno izraženi; neki članci neadekvatno citiraju Božje reči, ne biraju prikladnije odlomke Božjih reči, što dovodi do lošijih rezultata; neki članci imaju netačna gledišta, sa iskrivljenim razumevanjem i nedostatkom zajedništva o shvatanju istine, što čitaoce ostavlja neupućene i može lako da dovede do pojave negativnosti i nesporazuma, i tako dalje. Ti možeš da primetiš i prozreš sve te probleme. Svojom besedom im pomažeš da shvate načela, omogućavajući onima sa iskustvom da napišu iskrena iskustvena svedočenja. Ti biraš one članke koji su poučni i dragoceni ljudima kao iskustvena svedočenja koja su u skladu s merilom, tako da Božji izabrani narod izvuče iz njih pouku kada ih pročita. U međuvremenu, oni članci koji nemaju istinsko iskustveno razumevanje ili sadrže iskrivljeno razumevanje se eliminišu. Ako to radiš, zar ne radiš procenu kvaliteta? Ako imaš takvu sposobnost da opažaš stvari i da radiš, zar tvoj kov nije dovoljan? Zar ne ispunjavaš odgovornosti starešina i delatnika? (Ispunjavam.) Ako oni misle da je većina članaka prihvatljiva i donose ti ih na procenu kvaliteta, a ti takođe misliš da je većina njih dobra, dok zapravo neki od njih imaju problema i potreban je dalji odabir, lektura i ispravljanje grešaka, ali ti ne možeš to da prozreš – kada ih predaš Višnjem, a Višnji nađe da neki članci nisu u skladu s merilom i eliminiše ih – zar to ne znači da nisi pravilno procenio njihov kvalitet? Kao prvo, provera rada stavlja na probu kov starešina i delatnika, a kao drugo, na probu se stavlja i obim njihovog shvatanja istine. Neki ljudi ne mogu da rade procenu kvaliteta jer im je kov loš i to ih sprečava, ne shvataju istinu u toj oblasti i ne mogu da prozru probleme. Njihove provere se svode na otaljavanje posla, ne znaju šta treba da provere. Neki ljudi imaju zadovoljavajući kov, ali pošto je njihovo shvatanje istine plitko, mogu da uoče probleme, ali ne znaju kako da ih reše. Kod tih ljudi ipak ima prostora za napredovanje. Međutim, ako ljudi ne mogu ni da uoče probleme, ne postoji način da napreduju.

Sprovođenje rada na pisanju članaka o iskustvenom svedočenju podrazumeva važan korak provere koji zavisi od toga da li starešine i delatnici poseduju istina-stvarnost. Pored provere starešina i delatnika sa relativno lošim kovom i koji su donekle slabi, takođe treba da pitate i razumete one sa prosečnim kovom. Ako okruženje nije pogodno, možete da pošaljete nekoga da se raspita i shvati situaciju i napravi detaljan zapis. Ako okruženje dozvoljava, najbolje je da lično odete i stupite u kontakt s nadzornikom tog posla; postavite pitanja, raspitajte se i shvatite konkretnu situaciju u kojoj se nalazi taj posao i vidite koliko se on dobro sprovodi. Ukratko, kada se jednom izda radni aranžman za pisanje članaka o iskustvenom svedočenju, to nije nešto što može da se završi za

mesec ili dva. To nije privremeni zadatak, već dugoročan rad. Starešine i delatnici ne treba da pružaju samo smernice, nadzor, podsticaj i proveru u prvih mesec ili dva po izdavanju radnog aranžmana i da smatraju da su obavili posao. Umesto toga, oni moraju stalno i dugoročno da prate taj rad. Slabijim crkvenim starešinama smernice moraju da se pruže lično. Što se tiče crkvenih starešina koje mogu samostalno da sprovode radne aranžmane, oni takođe treba da primenjuju redovne provere kako bi bili u toku s napredovanjem posla i rešili sve probleme koji iskrsnu. To je odgovornost starešina i delatnika. Prema tome, jedno je sigurno u vezi sa starešinama i delatnicima koji obavljaju posao: nikada nisu besposleni. Neke starešine i delatnici uvek misle: „Radni aranžmani su izdati i ja sam besedio o tome kako ih treba sprovesti. Završio sam svoj posao, nema šta drugo da se radi. Tako da ću obaviti neke odgovarajuće sitne poslove, kao što su pomoć u kuvanju i ugošćavanju ili kupovini nekih dnevnih potrepština koje nedostaju braći i sestrama.” Ostaju besposleni nakon izdavanja radnih aranžmana i osećaju da su završili svoj posao i da više nemaju šta da rade. To pokazuje da ne znaju kako se obavlja posao ili preuzima odgovornost za konkretne zadatke. U stvari, kada se izdaju razni radni aranžmani Božje kuće, sve dok Višnji ne naredi da se stane, rad mora da se nastavi i ne može se zaustavi na pola puta. Na primer, rad na pisanju članaka o iskustvenom svedočenju – da li je Višnji naredio da se stane s tim? Da li je došlo neko obaveštenje da se taj rad zaustavi? (Ne.) Dakle, kako starešine i delatnici treba da izvrše taj posao? Nemojte biti motivisani samo kratkotrajnim elanom. Kada se prvi put izda radni aranžman, puni ste elana, preduzimljivi i željni da izvršite taj posao. Međutim, nakon nekog vremena, ako Višnji ne podstiče, ne izdaje nova uputstva ili ne daje dalje direktive za taj radni aranžman, možete da pomislite da pošto Višnji nije uredio ništa novo, možete taj posao da zanemarite. To nije prihvatljivo; to je zanemarivanje odgovornosti. Bez obzira na to koliko dugo se taj posao sprovodi, i bez obzira na to da li se Višnji za njega raspitivao, da li je podsticao ili isticao taj posao za to vreme, dokle god ti je taj posao poveren, treba da ga nosiš, neprestano obavljaš i dobro izvršavaš. Šta znači „neprestano”? To znači da sve dok Višnji ne naredi da se stane, starešine i delatnici moraju neprekidno i kontinuirano da obezbeđuju smernice, nadzor, podsticaj, proveru i praćenje tog posla. Osim ako ne podneseš ostavku ili budeš smenjen, sve dok si na svom položaju, taj posao je nešto što moraš da radiš dobro kao starešina ili delatnik. To je i zadatak koji moraš stalno da sprovodiš i pratiš. Kako to treba primenjivati? Svaki put kada posetiš neku crkvu, moraš da pitaš lokalne starešine i nadzornika tog posla: „Kako napredujemo sa člancima o svedočenju u poslednje vreme? Ima li nekih dobrih, relativno dirljivih članaka o svedočenju? Postoje li članci s posebnim iskustvima?” Ako kažu da postoje, treba da pogledaš te članke. Ako zaista sadrže praktična iskustva i odista su poučni, treba ih brzo poslati. Svaki put kada posetiš neku crkvu, prvo moraš da se raspitaš o tome. To je konkretan zadatak koji moraš da sprovedeš, obaveza koju ne smeš da izbegneš – to je tvoja odgovornost. Bez obzira na to da li Višnji podstiče ili se raspituje o tom pitanju, taj zadatak je uključen u ono što treba da uradiš. Ako su braća i

sestre zauzeti obavljanjem svojih dužnosti i nemaju vremena da pišu članke o svedočenju, moraš da ih podstičeš, govoreći: „Pisanje dobrih članaka o svedočenju veoma je korisno za život-ulazak Božjeg izabranog naroda, a takođe je i važna dužnost." Međutim, neke starešine kažu: „Braća i sestre smatraju da su već napisali sva svoja iskustva i da nemaju više šta da kažu." Da li je ta izjava tačna? U stvari, ljudi ne primećuju i previđaju mnoga duboko proživljena iskustva. Tek kada pročitaju iskustvena svedočenja koja su napisali drugi, sete se da su i oni imali slična iskustva. Stoga, pisanje članaka o iskustvenom svedočenju zahteva pažljivo razmišljanje i razmatranje. Postoji mnogo iskustvenih shvatanja o kojima vredi pisati. Da li je nedostatak vremena za pisanje valjan razlog? To je dužnost koju ljudi treba da obavljaju. Bez obzira na to koliko su zauzeti, treba da odvoje vreme za pisanje. Ako ne znaju kako da napišu članak o svedočenju, treba da ga izdiktiraju nekome ko će da ga uredi i tako pripremi dobar članak. Na taj način će, zahvaljujući tvom podsticaju i usmeravanju, biti napisan još jedan dobar članak o iskustvenom svedočenju. Da li znaš koliko ljudi može da izvuče pouku iz tog članka? Kolikom broju ljudi može da bude od pomoći i da ima koristi od njega? Ako ne nadgledaš i ne usmeravaš, a ni lokalne crkvene starešine nemaju osećaj bremena, misleći da su braća i sestre napisala sva svoja iskustvena svedočenja i da nemaju više o čemu da pišu članke, onda taj dobar članak o iskustvenom svedočenju nikada neće videti svetlost dana. Ponekad, kada posetiš neku crkvu, neka braća i sestre proćaskaju s tobom i kažu: „Pretrpeo sam svakakve nedaće u životu. Otkad sam počeo da verujem u Boga, mnogo su me progonili. Bog me je vodio na svakom koraku. Video sam divna Božja dela i shvatio da Bog sve određuje i da Bog zaista ima neprikosnovenost nad svime – to je potpuno tačno!" Kada ti ispričaju svoje iskustvo, pitaš ih da li su o tome napisali članak, a oni kažu: „Ne, ja sam neobrazovan, ne umem da pišem. Osim toga, drugi kažu da to iskustvo i nije nešto vredno." „Kako jedno tako divno iskustvo može da ne bude vredno?", ti im kažeš. „Posle svakog koraka u svom iskustvu, duboko si osetio Božju neprikosnovenost, Božje vođstvo i Božji poredak. Koje iskustvo bi moglo da bude vrednije od tog? Takve doživljaje treba zapisati, a ne propustiti." Zatim brzo organizuješ obrazovaniju braću i sestre da im pomognu da to napišu. U roku od tri dana, dobar i odličan članak o svedočenju je napisan, a zatim pretvoren u video-zapis o iskustvenom svedočenju. Svako ko ga vidi kaže: „Ovo iskustvo je fantastično! Vrlo je poučno videti tako nešto! Zaista pokazuje da je Bog neprikosnoven nad svime – baš je tako! To je sada potvrđeno u još većoj meri, a naša vera u Boga je veća." Drugi kažu: „Ovaj članak o iskustvenom svedočenju napisan je veoma praktično i veoma je dirljiv. Bilo bi još bolje kada bi se od toga napravio film!" Mnoga braća i sestre željno iščekuju da se što pre o njemu snimi film. Dakle, zato što su se starešine i delatnici prema crkvenom radu poneli odgovorno i odano, neobavezan razgovor je doveo do dobrog članka i dobrog materijala za film. To je najbolje svedočanstvo i najbolja tema za svedočenje o Božjoj neprikosnovenosti i poretku. Takve priče mogu da povećaju veru mnogih ljudi, a takođe i da pouče mnoge! Kako ti se čini da starešine i delatnici rade na taj način? Ne pridržavaju se nikakvih

formalnosti u svom radu. Gde god da odu, postavljaju pitanja, raspituju se i komuniciraju sa braćom i sestrama, stapaju se s njima bez ceremonije. Oni ne samo da imaju osećaj bremena u svojim srcima, već i snažan osećaj odgovornosti. Dosledno radeći to, oni prirodno postižu rezultate. Zar Bog to neće zapamtiti? To su dobra dela, zar ne? Recite Mi, da li je to težak posao? Da li podrazumeva patnju? Da li podrazumeva veranje po planinskim liticama ili skakanje u ognjeno more? Ne. Nije težak. Potrebno je samo da uđete svim srcem u njega. S tim poslom u srcu, gde god da odeš, postavljaš pitanja i raspituješ se: „Kako napreduje posao? Da li je bilo dobrih članaka u poslednje vreme? Za braću i sestre koji imaju iskustva, ali još nisu napisali članke, da li znate kako da ih uputite da ispričaju svoja iskustva? Da li znate kako da im pomognete da se izraze i da ih usmerite da ih napišu?" Gde god da odeš, uvek moraš da razgovaraš u zajedništvu o tom pitanju, da radiš stvari vezane za taj posao i da izgovaraš reči vezane za taj posao. Zar takva primena ne čini rad starešina i delatnika obilnijim? Može li doći do situacije u kojoj ste besposleni i nemate šta da radite? (Ne.) Mogu li starešine i delatnici koji tako rade da se umore ili da umru od iscrpljenosti? (Ne mogu.) Neće se umoriti niti umreti od iscrpljenosti, posao će biti plodonosan i Bog će ga zapamtiti. Ako tako radiš, mnogi će izvući pouku, a braća i sestre će osećati da je pisanje članaka o iskustvenom svedočenju vredno i smisleno. Ranije su mislili da njihova iskustva nemaju vrednost, ali su zahvaljujući tvojim smernicama shvatili kako da pišu članke o iskustvenom svedočenju. To takođe koristi njihovom život-ulasku. Samo kada tako radiš, ti ispunjavaš odgovornosti starešina i delatnika.

Da li ste zahvaljujući razgovorima u zajedništvu o tome kako starešine i delatnici treba da vrše proveru rada naučili kako da proveravate rad? Provera rada nije pronalaženje grešaka ili cepidlačenje, već gledanje kako je posao urađen, da li je uređen, da li je neko zadužen za posao, kako se posao razvija, kakav je napredak, da li se nesmetano odvija, da li se radi po načelima, da li je plodonosan i tako dalje. Istovremeno, potrebno je da posmatrate, pregledate i procenite efikasnost rada, i da na osnovu toga pronađete bolje i prikladnije načine za sprovođenje posla. Što se tiče radnog aranžmana kao što je organizovanje pisanja članaka o iskustvenom svedočenju, sve dok Višnji ne objavi da se zaustavi, taj posao treba stalno pratiti i sprovoditi i to je korisno za život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Ako neki ljudi smatraju da već postoji dovoljno iskustvenih svedočanstava i da Božji izabrani narod ne može sve da ih pročita, može li onda taj posao da se zaustavi? Ne može da se zaustavi. Što je više iskustvenih svedočenja, to bolje; što ih je više, to će njihovo izobilje biti veće – to je ono što najviše pomaže Božjem izabranom narodu da uđe u istina-stvarnost. Kada neki novi vernici pročitaju ta iskustvena svedočenja, znaće kako da dožive Božje delo. Posle perioda prikupljanja iskustava i zadobijanja rezultata, spontano će moći da pišu članke o iskustvenom svedočenju. Neki ljudi sa površnim iskustvom takođe mogu da izvuku pouke iz tih donekle dubljih iskustvenih svedočenja i mogu da ostvare dublja iskustva i napišu bolje članke o svedočenju. Od tih svedočenja korist imaju i ljudi u religiji i Božji izabrani narod u Božjoj kući. Stoga, rad na pisanju članaka o iskustvenom svedočenju

nikada ne može da se zaustavi. Starešine i delatnici moraju stalno da prate taj rad i ne treba da ga zaustavljaju zbog bilo kojeg razloga ili izgovora. To je važna stavka crkvenog rada. Starešine i delatnici treba da preuzmu vođstvo u pisanju članaka o iskustvenom svedočenju. Ta primena najbolje otkriva da li poseduju istina-stvarnost. Ako ne mogu da napišu članke o iskustvenom svedočenju, onda nisu u skladu s merilom koje se zahteva od starešina ili delatnika i ne mogu da rade stvaran posao; treba ih smeniti i eliminisati. Kada dobro obave taj posao, starešine i delatnici treba stalno da posećuju druge crkve kako bi se raspitali o napretku posla. Oni mogu da postavljaju pitanja i da uče o poslu: „Nekoliko braće i sestara u vašoj crkvi koji su relativno prilježni u svojoj potrazi, svi imaju neka iskustva – mogu li da napišu neke članke o svedočenju?" Takođe treba da pitaju one koji su upravo prihvatili istiniti put kako su oni istraživali i došli do toga da ga prihvate, i da li mogu da zapišu svoje utiske u vezi s tim. Starešine i delatnici ne samo da moraju stalno da se raspituju, upoznaju, prate i sprovode taj posao, već moraju i da provere kako sprovođenje napreduje: „Da li ste u poslednje vreme organizovali ljude da obave ovaj posao? Koliko je članaka o iskustvenom svedočenju napisano? Koliko ih je u skladu s merilom? Koliki je procenat članaka koji su u skladu s merilom?" Nadzornik odgovara: „Od poslednjeg zajedništva, u našoj crkvi su već napisani neki članci o iskustvenom svedočenju, a poslato je i nekoliko članaka koji su u skladu s merilom. Neprekidno radimo na tome." To je u redu; to znači da si taj zadatak valjano obavio. Imajući to u vidu, da li postoji neposredna veza između sposobnosti crkve da proizvede iskrene članke o iskustvenom svedočenju i uloge starešina i delatnika? S jedne strane, potrebno je da stalno razgovaraš u zajedništvu o tom aspektu rada; s druge strane, potrebno je da vodiš vlastitim primerom, da se stalno raspituješ o poslu, kao i da učestvuješ u njemu i da ga pratiš. Nakon što si neko vreme pratio rad, a zatim otišao iz te crkve, trebalo bi kasnije da se vratiš da proveriš kako je sve sprovedeno. Zar to nije ono što starešine i delatnici treba da rade? To je odgovornost starešina i delatnika.

Starešine i delatnici moraju da shvate ozbiljno i da ozbiljno sprovedu svaki radni aranžman koji Božja kuća izda. Često treba da koristiš radne aranžmane da bi uporedio i proverio sav posao koji si obavio. Takođe treba da ispitaš i razmisliš koje zadatke za to vreme nisi dobro obavio ili pravilno sproveo. Brzo treba da nadomestiš i da se raspitaš o svakom zadatku koji je dodeljen i koji se zahteva u radnom aranžmanu, a koji je zanemaren. Ako si zauzet konkretnim zadatkom i ne možeš to da uradiš, možeš da poveriš drugima da provere i da prate rad koji nije dobro obavljen. Nemoj samo da izdaješ naređenja i da misliš da je zadatak obavljen nakon dodeljivanja i uređivanja posla, i da posle samo besposleno stojiš po strani. Kao starešina, ti si odgovoran za sav posao, a ne samo za jedan zadatak. Ako vidiš da je određeni zadatak posebno važan, možeš da nadgledaš taj zadatak, ali takođe moraš da nađeš vremena da proveriš, usmeriš i pratiš druge zadatke. Ako osećaš zadovoljstvo samo kada dobro obaviš jedan zadatak i onda smatraš da si završio posao, a ostale zadatke dodeljuješ drugima tako da za njih ne brineš i ne raspituješ se, to je neodgovorno ponašanje i zanemarivanje

odgovornosti. Ako si starešina, onda bez obzira na to za koliko zadataka si odgovoran, tvoja je odgovornost da stalno postavljaš pitanja i raspituješ se o njima, da istovremeno proveravaš i rešavaš probleme čim se pojave. To je tvoj posao. Tako da, bez obzira da li si regionalni, okružni ili crkveni starešina, ili bilo koji vođa tima ili nadzornik, kada se jednom upoznaš sa obimom svojih odgovornosti, moraš često da se preispituješ da li radiš stvaran posao, da li si ispunio odgovornosti koje treba da ispuni starešina ili delatnik, kao i koje zadatke – od nekoliko njih koji su ti povereni – nisi uradio, koje ne želiš da uradiš, koji su dali loše rezultate i čija načela nisi uspeo da dokučiš. Sve su to stvari koje treba često da preispituješ. Istovremeno, moraš da naučiš da razgovaraš u zajedništvu i da postavljaš pitanja drugim ljudima i moraš da naučiš kako da u Božjim rečima i u radnim aranžmanima prepoznaš plan, načela i put primene. Prema svakom radnom aranžmanu, bilo da se odnosi na administraciju, osoblje ili crkveni život, ili na bilo koju vrstu stručnog rada, ako se dotiče odgovornosti starešina i delatnika, onda je to odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune, a u okviru nadležnosti i odgovornosti starešina i delatnika – to su zadaci kojima treba da se baviš. Naravno, prioritete treba odrediti na osnovu situacije; nijedan posao ne sme da kasni. Neke starešine i delatnici kažu: „Nemam tri glave i šest ruku. U radnom aranžmanu ima tako mnogo zadataka; nikako neću moći sa svim da izađem na kraj ako sam zadužen za sve njih.” Ako postoje neki zadaci u koje ti lično ne možeš da se uključiš, da li si se onda postarao da ih neko drugi obavi? Da li si, nakon što si to organizovao, pratio i raspitivao se? Da li si proverio njihov rad? Svakako si imao vremena da se raspitaš i da obaviš proveru, zar ne? Sigurno jesi! Neke starešine i delatnici kažu: „Poslove mogu da obavljam samo jedan po jedan. Ako tražite da proveravam, mogu da proveravam samo jedan po jedan zadatak; ništa više od toga nije izvodljivo.” Ako je tako, onda si beskoristan, imaš izuzetno loš kov, nemaš radnu sposobnost, nisi stvoren da budeš starešina ili delatnik i treba da se povučeš. Samo radi neki posao koji ti odgovara – ne izazivaj kašnjenja u radu crkve i u životnom rastu Božjeg izabranog naroda jer je tvoj kov isuviše loš da bi obavljao posao; ako ne razmišljaš tako, sebičan si i podao. Ako si običnog kova, ali si u stanju da imaš obzira prema Božjim namerama, spreman si da se obučavaš i nisi siguran da li možeš dobro da obaviš posao, onda treba da potražiš nekoliko ljudi dobrog kova da sarađuju s tobom na tom poslu. To je dobar pristup i računa se kao razuman. Ako je tvoj kov isuviše loš i zaista si nesposoban da izneseš taj posao, a ipak želiš da ostaneš na tom položaju i uživaš u njegovim prednostima, onda si sebičan i podao čovek. Starešine i delatnici moraju da imaju savest i razum – to je veoma važno. Ako nemaju ni toliko ljudskosti, oni nikako ne mogu da budu starešina ili delatnik, a čak i ako obave nešto posla, oni će biti lažne starešine koje će samo naneti štetu Božjem izabranom narodu i ugroziti rad crkve. Starešine i delatnici treba da uzmu u obzir Božje namere; oni nikako ne smeju da se ponašaju diktatorski i da preuzmu sve na sebe, da bi na kraju loše obavili sav posao i usporili sav rad crkve, kao i život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Zar to ne bi bio veliki prestup? Dakle, ljudi sa suviše lošim kovom

nikako ne mogu da budu starešine i delatnici. Oni koji nemaju bogobojažljivo srce i koji su još manje u stanju da budu obzirni prema Božjim namerama ne mogu da budu starešine i delatnici; ne mogu da budu zaduženi za bilo koji zadatak. Važno je da starešine i delatnici imaju samosvest. Ako ne možeš da radiš stvaran posao, ali i dalje želiš da preuzmeš sve na sebe i voliš da uživaš u prednostima statusa, to je sušta definicija lažnog starešine i treba da budeš smenjen i eliminisan.

Nakon zajedništva o odgovornostima koje starešine i delatnici treba da ispune u vezi s radnim aranžmanima Božje kuće, da li sada imate put kako starešine i delatnici treba da se ophode prema radnim aranžmanima i da ih sprovode? (Da.) Postoje li neke teškoće? Među raznim zadacima navedenim u okviru odgovornosti starešina i delatnika o kojima smo razgovarali, neki ljudi mogu da se usredsrede samo na jedan ili dva aspekta, dok neki drugi možda neće biti u stanju da ostvare čak ni jedan ili dva aspekta. Što se tiče starešina i delatnika koji mogu da se usredsrede na jedan ili dva aspekta rada, ako imaju dovoljno dobar kov i mogu da nauče da prate i druge aspekte rada, onda su u osnovi u skladu s merilom. Međutim, ako ostanu samo na nivou propovedanja doktrina i održavanja okupljanja, ali ne mogu da obavljaju konkretan posao i ako, kada se od njih zatraži da učestvuju u proveri i praćenju konkretnih zadataka, oni postaju zabrinuti, bez planova, koraka ili puteva koje treba slediti, ne znajući šta da rade, to ukazuje na loš kov. Da li ljudi lošeg kova mogu da sprovedu radne aranžmane? (Ne mogu.) Takve starešine i delatnici nisu u skladu s merilom. Kako treba da se nosite s takvim starešinama i delatnicima? Recite im: „Radni aranžmani su izdati i jasno nam je koje zadatke treba da izvršimo i kojih načela treba da se pridržavamo, ali ti ne znaš šta da radiš i nemaš put koji treba da slediš. Pa ipak, još uvek imaš drskosti da besediš i da nam propovedaš. Treba odmah da se povučeš! Ti nisi sposoban da budeš ni starešina ni delatnik, ti ne možeš da ispuniš tu odgovornost. Brzo to predaj nekome ko je sposoban! Prestani da izvikuješ parole, niko neće to da sluša!” Da li je to valjan način da se s tim izađe na kraj? (Jeste.) Ako ne možeš da obaviš posao, u čemu je poenta slepog izvikivanja parola! Svako može da pročita radne aranžmane; svako može da govori o doktrinama – suština je u tome kako to zapravo radiš. Ako to ne možeš, onda nisi podoban da budeš ni starešina ni delatnik. Nijedan zadatak nije prost kao pasulj. Svaki zadatak zahteva od starešina i delatnika da razviju konkretne planove sprovođenja u okviru načela zasnovanih na konkretnoj situaciji. Istovremeno, oni moraju da znaju kako da nadgledaju, proveravaju i prate dok se posao ne sprovede na odgovarajući način, u potpunosti ispunjavajući zahteve radnih aranžmana, dok ne dostigne cilj i ne dâ rezultate. Tek tada su ispunili odgovornosti starešina i delatnika; tek tada su u skladu s merilom kao starešine i delatnici.

Stavovi i ispoljenja lažnih starešina u pogledu radnih aranžmana

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o tome koje su odgovornosti starešina i delatnika kada je reč o radnim aranžmanima. Sada ćemo razgovarati o tome koje su

manifestacije lažnih starešina. Kakav stav prema radnim aranžmanima imaju lažne starešine s kojima ste se susretali? Koje postupke i ispoljenja prikazuju? Lažne starešine iz reči radnih aranžmana obično shvate šta treba da se uradi, konkretne zahteve Višnjeg i šta su konkretni radni projekti, ali oni to razumeju samo u smislu doktrine. Oni i dalje ne shvataju niti temeljno shvataju konkretna načela, merila i puteve primene za sprovođenje radnih aranžmana. Nakon preuzimanja radnih aranžmana, oni takođe otaljavaju posao, razgovaraju u zajedništvu o tome kako da se radi posao i kako da izdaju i sprovedu radne aranžmane. Međutim, ma koliko razgovarali u zajedništvu, to je samo bukvalno, doktrinarno shvatanje radnih aranžmana. Što se tiče toga kako konkretno sprovesti radne aranžmane i koji rezultati mogu da se postignu, kao i koliko će efikasno biti sprovođenje ako odaberu određene ljude da rade posao ili se odluče da sprovedu određeni plan, ili da li ciljevi i rezultati koji se zahtevaju u radnim aranžmanima mogu da se ispune, oni tih aspekata nisu svesni i nisu im jasni. Kada lažne starešine sprovode radne aranžmane, obično samo održe okupljanje da propovedaju neke reči i doktrine, razdele posao, pomenu nekoliko Božjih zahteva, i onda svako izražava svoju rešenost. Smatraju da tako rade svoj posao. Oni veruju da su ispunili svoju odgovornost čim razdele posao, zaduže nekoga da ga vodi i pomenu ishod koji Božja kuća zahteva. Tada se osećaju potpuno opušteno, kao da je posao završen. Nemaju pojma kada da provere rad, koji problemi i teškoće mogu da se jave u poslu, a koje probleme mogu i koje ne mogu da reše oni ispod. Takođe ne znaju koje važne zadatke moraju da prate i da daju smernice. Na primer, važni koraci kao što su nadzor, podsticanje i provera nikada ne padaju na pamet lažnim starešinama. Nešto bolje lažne starešine, koje imaju kakvu-takvu savest i ne žele da jedu besplatno, veruju da bi trebalo nešto i da rade. Oni će posetiti crkvu i pitati braću i sestre da li imaju bilo kakvih problema. Neko im kaže: „Mi, braća i sestre, često imamo nesuglasice kada smo zajedno. Kada nam se mišljenja razilaze, svađamo se unedogled i kod nas se otkriva plahovitost.” Lažne starešine odgovaraju: „To je lako rešiti”, a zatim organizuju okupljanje na kojem besede: „Ljudi treba da se nauče trpeljivosti i strpljenju; ljudi treba da nauče da budu ponizni, da ne budu nadmeni i da se nauče pokornosti. To je Božja namera. Ko god otkrije iskvarenu narav treba da preispita sebe i da prihvati orezivanje, a ne da živi prema svojoj iskvarenoj naravi.” Nakon što je razmenio svu tu doktrinu, on dodaje: „Vi možete sami da rešite preostale probleme. Nisam baš vešt u tehničkim pitanjima. U svakom slučaju, održao sam ovo okupljanje za vas; vi samo radite onako kako mislite da treba. Ključna i važna stvar je da budete odani u obavljanju svojih dužnosti i da se ne držite sopstvenih ideja.” Kada to saslušaju, ljudi razmisle i kažu: „Naš problem nije samo otkrivanje iskvarenosti, plahovitosti i sebičnih želja, već i to što smo nesigurni i nisu nam jasna neka tehnička pitanja i ne znamo kako da postupamo u skladu s načelima. Taj problem nije rešen!” Lažne starešine odgovaraju: „Čitajte još Božjih reči. Kada se razreše iskvarene naravi koje otkrivate, i ta pitanja će biti rešena.” Posao u kojem su lažne starešine najveštije je izgovaranje doktrina i izvikivanje parola. Ne predviđaju česte probleme koji se mogu

pojaviti u radu. Kada neko spomene neki problem, on ima samo jedno rešenje, a to je da ga objasni nekim rečima i doktrinama, a zatim da ponudi neki podstrek ili savet i smatra da je time obavio posao. Ne može da osmisli nikakve konkretne planove i ne može da pruži ispravne smernice i pomoć. Zar posao lažnih starešina nije jednostavan i lak? Gde god da odu, samo propovedaju, prvenstveno se usredsređuju na izgovaranje doktrina i izvikivanje parola. Takva situacija je prilično česta među starešinama i delatnicima, zar ne? Ne mogu da sprovedu konkretan posao i ne znaju kako da izvrše, sprovedu ili prate radne aranžmane koji se izdaju. Ne znaju koje su njihove radne obaveze, niti koje zadatke treba da obavljaju. Kada se od njih traži da obave konkretan posao, oni samo izvikuju parole. Kada neko spomene neki problem, oni ga iskoriste kao priliku da počnu da propovedaju. Ako se spomene ključni problem koji ne mogu da reše, oni pribegavaju orezivanju i prekorevanju ljudi. Nemaju druga rešenja i uopšte ne mogu da reše probleme i odstupanja koja se javljaju u radu. To je glavna karakteristika lažnih starešina. Postoje i lažne starešine od kojih se traži da sprovedu radni aranžman i da provere koje teškoće nastaju dok se posao izvršava – ako mogu da reše teškoće, treba to da urade odmah; ako ne mogu, mogu da prikupe neka pitanja i da tragaju naviše, a Višnji će ih rešiti. Ali ono što se zaista dešava jeste da, kada idu na lice mesta da učestvuju u tom poslu, oni sazivaju sve na okupljanja tokom celog dana, i pored otkrivanja ko je s kim u sukobu, ko se s kim uvek raspravlja, čija ljudskost nije previše dobra, ko ima iskrivljeno razumevanje, ko je nadmen i uvek se drži svojih ideja, ko je proždrljiv i lenj, ko liči na bezvernike i koji su ljudi zli, oni ne mogu da identifikuju nikakve probleme niti poteškoće koje se javljaju u sprovođenju posla, niti mogu da uvide te probleme. Da li mislite da takve starešine i delatnici mogu da izvrše svoj posao? (Ne.) U čemu je problem? (Njihov kov je isuviše loš, nemaju sposobnost raspoznavanja i ne mogu da prepoznaju probleme.) Koliko takvih starešina ima u vašoj okolini? Da li vaše starešine mogu da prepoznaju probleme? Ako se izda radni aranžman i starešine i delatnici samo izvikuju parole i propovedaju bez ikakvih konkretnih planova ili koraka za sprovođenje radnog aranžmana, ne znajući kako da obave posao, onda posao ne može da se sprovede. On u suštini postaje nevažeći i poništava se. Ključ za kvalitetno sprovođenje radnog aranžmana u crkvi i za njegovu efikasnost leži u tome da li starešine i delatnici mogu da rade stvaran posao. Ako starešine i delatnici imaju dobar kov, radnu sposobnost i odanost, onda će radni aranžman biti dobro sproveden. Ako starešine i delatnici imaju loš kov, smeteni su i nemaju radnu sposobnost, onda bez obzira na to da li u crkvi ima nekoga ko je talentovan u oblasti datog posla ili koliko su braća i sestre voljni da odrade svoj deo, radni aranžman se ne može sprovesti, a kamoli da se mogu postići bilo kakvi rezultati.

Rad lažnih starešina je ograničen na ono što ljudi mogu da vide na površini. Čak i kada sprovode radne aranžmane, to je samo formalnost, bez ikakvog naknadnog praćenja ili provere. Njihov rad ostaje na nivou pukog otaljavanja; nema nikakvu stvarnu snagu iza sebe i ne postiže nikakve rezultate. Na primer, kada se radi o pisanju članaka

o iskustvenom svedočenju, nakon dobijanja tog radnog aranžmana, lažni starešina saziva ljude na okupljanja da razgovaraju u zajedništvu i da se pozabave raznim pitanjima iz radnog aranžmana koja im nisu jasna. Nakon što završi sa propovedanjem doktrina, i kada deluje da su ljudi shvatili, lažni starešina misli: „Posao je dodeljen, šta sad da radim? Pošto Božja kuća zahteva pisanje članaka o iskustvenom svedočenju, treba i ja da pišem. Ako ne budem pisao, zar ljudi neće imati loše mišljenje o meni kao starešini?" Kod kuće razmišlja šta da napiše i nakon jednog dana još uvek ništa nije napisao. Onda misli: „Pisanje članka je prilično izazovno. Obično se osećam kao da imam iskustva, ali zašto ih nema kada počnem da pišem? Gde su nestala ta iskustva? Ne, ja imam iskustva, samo me metoda pisanja zbunjuje. Previše izlazim i komuniciram s ljudima, to me ometa, kvari mi koncentraciju. Ne smem uvek s ljudima da razgovaram u zajedništvu o poslu; u suprotnom, moj um će nastaviti da luta i neću moći da napišem članak. Moram da odvojim malo vremena za sebe kako bih dobro razmislio o tome kako da ga valjano napišem pre nego što počnem da pišem." On pisanje članaka čini svojim glavnim zadatkom i posao koji bi starešina ili delatnik trebalo da obavlja smatra za sporedan zadatak. On provodi čitave dane kod kuće pišući članke, ne obraća pažnju na sprovođenje posla i ne pokušava da sazna niti da dokuči koliko ljudi u raznim drugim crkvama može da piše članke ili da li postoje pogodni ljudi da usmeravaju posao i da procenjuju kvalitet rada – on nema pojma o tim stvarima. Posle mesec dana ne samo da nije napisao članak, već ne zna ni kako posao napreduje u crkvi. U čemu je tu problem? Nakon izdavanja radnog aranžmana, neke crkvene starešine lošeg kova ne znaju kako da rade stvaran posao. Kao i pomenuti pojedinac, oni samo propovedaju neke reči i doktrine, izvikuju parole, i to je to. Nije im važno da li su braća i sestre voljni da pišu ili ne; starešine ih ne podstiču niti usmeravaju, a još manje ih ispravljaju. A lažni starešina se ne brine o takvim starešinama i delatnicima. Neka braća i sestre pišu jednu vrstu članaka, a neka drugu, ali nema ko da proveri da li je to što pišu praktično i u skladu s načelima. Braća i sestre ne razumeju načela i ne znaju koga da pitaju; oni samo pišu zato što im je rečeno, slušaju uređenje Božje kuće. Ima i onih koji imaju iskustva, ali im nedostaje obrazovanje; ti ljudi nemaju nikoga da im pomogne da lektorišu svoje članke i niko ništa ne organizuje po tom pitanju. Svakovrsni problemi se javljaju, a gde su starešine i delatnici? Šta oni rade? Oni su u „izolaciji" i pišu članke! Lažne starešine ne znaju čime treba da se bave niti koje zadatke treba da obavljaju. Radni aranžmani se sprovode u crkvi na različite načine, pri čemu se koriste različiti pristupi, a oni se ne raspituju ni o jednom od njih. Kada se braća i sestre susreću s raznim problemima dok obavljaju svoje dužnosti i prijavljuju im te probleme, oni ih ne rešavaju. Kao rezultat toga, gomilaju se mnogi problemi i teškoće, a sve vrste članaka o iskustvenim svedočenjima se takođe gomilaju i nema nikoga da ih lektoriše, pregleda ili proceni kvalitet. Ipak, lažne starešine ne prate i ne proveravaju ta pitanja, a braća i sestre ne mogu da ih pronađu kada imaju problema. Lažne starešine ne shvataju da je taj posao njihova odgovornost i da treba da prate taj rad. Zar oni nisu smeće? (Jesu.)

Način na koji starešina ili delatnik sprovodi posao, kao i efikasnost i rezultati njegovog rada, testiraju da li je on u skladu s merilom. To takođe testira njegovu ljudskost, njegov kov i radnu sposobnost i da li ima osećaj bremena. Kada lažne starešine dobiju radni aranžman, smatraju da su svoj posao završili kada završe razgovor u zajedništvu o njemu. Oni ne učestvuju, ne nadgledaju, ne podstiču, ne proveravaju sprovođenje, niti ga prate. Oni ne shvataju da su ti zadaci njihovi zadaci; oni ne shvataju da su ti zadaci njihova odgovornost kao starešina i delatnika. Oni veruju da biti starešina ili delatnik zahteva samo sposobnost propovedanja. Zar nisu tupavi? Mogu li tupani da budu u skladu s merilom kao starešine i delatnici? (Ne mogu.) Ne mogu da budu u skladu s merilom kao starešine i delatnici, ali misle da su prilično dobri i veruju da mogu da rade posao. Da im ne fali neka daska u glavi? Oni ne mogu da sprovedu ni jedan tako prost zadatak kao što je pisanje članaka o iskustvenom svedočenju. To je jedan od najlakših zadataka – treba samo pokrenuti ljude dobrog kova sa životnim iskustvom da napišu članke o svedočenju, a zatim ih pratiti i usmeravati. Neke starešine i delatnici imaju prosečan kov i nizak nivo obrazovanja i nisu dobri u radu na izradi tekstova, ali mogu da imenuju odgovarajuće ljude da za to budu zaduženi. Tako i dalje mogu da rade stvaran posao. Ako ne znaju čak ni kakve ljude da zaduže za taj posao i za procenu kvaliteta, onda oni ne umeju da rade posao i lažne su starešine. Neki ljudi kažu: „Lažni starešina možda neće moći da radi na izradi teksta zbog lošeg kova i niskog obrazovanja, ali bi trebalo da može da radi druge poslove.” Da li je ta izjava tačna? (Nije.) Zašto nije? (Rad na pisanju članaka o iskustvenom svedočenju je jednostavan. Ako ne mogu jasno da objasne ili sprovedu posao, onda sigurno ne mogu da se nose ni sa drugim zadacima. Ne znaju kako da rade, niti da prate rad.) To pokazuje da je njihov kov isuviše loš. Oni su tupavi. Oni misle da je biti starešina ili delatnik isto što i biti zvaničnik velike crvene aždaje: dokle god umeju da laskaju, da se hvališu, izvikuju parole i učestvuju u prevari, da obmanjuju svoje nadređene i skrivaju stvari od svojih podređenih, mogu da se uglave i da primaju državnu platu. Oni ne shvataju da je najvažniji aspekt starešine ili delatnika učenje kako se radi stvaran posao. Zamišljaju da je posao starešine i delatnika veoma jednostavan. Posledica toga je da oni ne rade stvaran posao i postaju lažne starešine.

Koje su druge konkretne manifestacije lažnih starešina? Mogu li lažne starešine da prozru i dokuče načela i merila koja se zahtevaju u radnim aranžmanima? (Ne.) Zašto ne mogu? Ne mogu da prozru načela ovog posla i ne mogu da ga provere. Kada tokom konkretnog sprovođenja posla iskrsnu posebne situacije, oni ne znaju kako da ih reše. Kada ih u nekoj takvoj situaciji braća i sestre pitaju šta da rade, oni se zbune: „To se ne spominje u radnom aranžmanu, kako mogu da znam šta treba da se radi?” Ako ne znaš, kako možeš da sprovedeš taj posao? Ti ne znaš, ali ipak tražiš od drugih da ga sprovedu – da li je to realno? Da li je to razumno? Kada lažne starešine i lažni delatnici sprovode radne aranžmane, oni kao prvo nemaju pojma o koracima i planovima za sprovođenje radnih aranžmana. Kao drugo, kada naiđu na probleme, ne mogu da sprovedu proveru u skladu s načelima koja se zahtevaju u radnim aranžmanima. Stoga, kada tokom

sprovođenja radnih aranžmana iskrsnu nebrojena pitanja, oni su potpuno nesposobni da ih reše. Pošto lažne starešine u ranim fazama ne mogu da prepoznaju, niti da predvide probleme, i ne mogu unapred da razgovaraju u zajedništvu, a u kasnijim fazama, kada problemi iskrsnu, ne mogu da ih reše, već samo isprazno propovedaju doktrine i kruto primenjuju propise, problemi se ponavljaju i traju, pri čemu jedan posao kasni, a drugi se ne sprovodi u dovoljnoj meri. Na primer, što se tiče radnog aranžmana Božje kuće za uklanjanje i proterivanje ljudi, kada lažne starešine obavljaju taj posao, oni uklanjaju samo one zle ljude, antihriste i zle duhove koji očigledno izazivaju prekide i ometanja, kao i bezvernike koje braća i sestre smatraju odbojnim i odvratnim. Međutim, ima još ljudi koje treba ukloniti, a to su oni skriveni, podmukli, lukavi zli ljudi i antihristi. Braća i sestre ne mogu da ih prozru, a ne mogu ni lažne starešine. Zapravo, prema radnim aranžmanima Božje kuće, ti ljudi su već dostigli nivo da budu uklonjeni. Međutim, pošto lažne starešine ne mogu da ih prozru, oni i dalje smatraju te ljude dobrim, pa ih čak i unapređuju, neguju i koriste za bitne poslove, omogućavaju im da imaju vlast i da zauzimaju važne radne položaje u crkvi. Može li se tada sprovesti radni aranžman Božje kuće za uklanjanje i proterivanje ljudi? Mogu li se razni problemi temeljno rešiti? Može li rad na širenju jevanđelja da se odvija normalno? Jasno je da se radni aranžmani Božje kuće ne mogu temeljno sprovesti i da mnogo važnih poslova ne može dobro da se obavi. Pošto ljudi koje lažne starešine koriste nemaju nikakvu istina-stvarnost i mogu čak i da čine zla dela, to sprečava da se razne stavke crkvenog rada dobro obave. Lažne starešine koriste te zle ljude, dopuštaju im da obavljaju važne dužnosti i preduzimaju važne poslove u crkvi, dozvoljavaju tim zlim ljudima čak i da upravljaju prilozima. Da li će to prekidati i ometati rad crkve? Da li će to prouzrokovati gubitke u Božjim prilozima? (Hoće.) To je veoma ozbiljna posledica. Pošto lažne starešine ne mogu da ih prozru, nisu u stanju da ih provere, oni puštaju te zle ljude da preuzmu važne poslove, tako da posao biva potpuno upropašten. Kada obavljaju svoje dužnosti, ti zli ljudi uvek deluju površno, obmanjuju svoje nadređene, kriju stvari od svojih podređenih i ne rade nikakav stvaran posao; oni namerno postupaju nepromišljeno, zaluđuju ljude i čine svakakva zla dela. Međutim, lažne starešine ne mogu da ih prozru, a do trenutka kada primete probleme, velika katastrofa se već dogodila. Na primer, u Henanskoj pastirskoj oblasti su neki zli ljudi, koji su postali starešine, koristili razna ogavna sredstva da ukradu Božje priloge; ukrali su ogromne iznose koji nikada nisu vraćeni. Da li to ima ikakve veze s tim što starešine i delatnici biraju i koriste pogrešne ljude? (Ima.) Prema radnim aranžmanima, ako izabrani ljudi ne mogu da se prozru, prvo može da im se dodeli neki jednostavan posao, tako da i njihov rad i oni mogu da se prate i posmatraju neko vreme. Ljudima koji ne mogu da se prozru ni u kom slučaju ne smeju da se dodeljuju nikakvi važni poslovi, posebno ne ako to podrazumeva rizik. Tek nakon dugotrajnog posmatranja i sagledavanja njihove suštine treba doneti odluke o tome kako postupati i šta raditi s njima. Lažne starešine ne rade u skladu s radnim aranžmanima i ne mogu da dokuče načela; povrh toga, oni ne mogu da prozru ljude i koriste pogrešne ljude. To dovodi do

gubitaka i u crkvenom radu i u Božjim prilozima. To je nesreća koju donose lažne starešine. Antihristi namerno koriste zle ljude, dok su lažne starešine smetenjaci, ne mogu da prozru nikoga i ne mogu da prozru suštinu bilo kojeg problema koji prepoznaju. Koriste i imenuju ljude isključivo na osnovu svojih osećanja. Većina ljudi koje lažne starešine pronađu su neprikladni; ti ljudi radu crkve nanose gubitke koji imaju iste posledice kao kada antihristi namerno koriste zle ljude. Lažne starešine koje imaju loš kov i nesposobne su za posao takođe dovode do prilično ozbiljnih posledica, zar ne? (Da.) Zato nemojte da mislite da samo antihristi krše radne aranžmane; lažne starešine takođe mogu da ih krše. Čak i ako to ne rade namerno, u krajnjoj liniji se i dalje sve svodi na kršenje radnih aranžmana. Zato što ne razumeju načela istine i nisu sposobni da prozru ljude i pitanja, lažne starešine na kraju krajeva krše radne aranžmane i nisu u stanju da obavljaju stvaran posao. To zadržava rad crkve i nanosi štetu Božjem izabranom narodu. Priroda i posledice njihovih postupaka su iste kao i kada antihristi obavljaju posao, što takođe dovodi do gubitaka u radu crkve i nanosi štetu život-ulasku braće i sestara.

Kada lažne starešine obavljaju posao i sprovode radne aranžmane, oni samo otaljavaju posao i sve što rade se pretvara u potpunu zbrku. Oni su prilično samopravedni i nikada ne tragaju niti razgovaraju u zajedništvu, sumanuto smatrajući da imaju dobar kov; usuđuju se da stupe u akciju i elokventni su. Pošto ih braća i sestre biraju ili ih Božja kuća privremeno unapređuje i neguje, oni misle da su kao starešine u skladu s merilom i da mogu da ispune svoje odgovornosti. Ne znaju da su ništa i da ne mogu da ispune nijednu od odgovornosti starešina i delatnika. Oni nemaju predstavu o sopstvenoj neadekvatnosti; oni se samo besramno usuđuju da nešto rade. Tako dolazi do toga da, posle izdavanja raznih radnih aranžmana, oni ne mogu da sprovedu nijedan aranžman u skladu sa zahtevima Višnjeg. Svaki radni aranžman koji uzmu u šake na kraju se pretvori u potpunu zbrku i sveukupni haos. Oni loše sprovode administrativni posao; ne znaju tačno koliko je novih vernika zadobijeno propovedanjem jevanđelja, ne znaju kako se uspostavljaju crkve, biraju starešine i đakoni i kako se vodi crkveni život. Što se tiče toga ko je najuspešniji u rukovođenju rada na jevanđelju, ko najefikasnije svedoči, ko je najpogodniji za zalivanje crkve, kojim vođama timova treba prilagoditi njihove dužnosti i smeniti ih zbog neodgovornosti i kako rešiti probleme koji se javljaju u određenim aspektima rada, lažne starešine ništa ne znaju u vezi sa svim tim konkretnim zadacima i prave potpunu zbrku u svom radu. Što se tiče raznih stručnih zadataka u crkvi koji zahtevaju viši nivo tehničke stručnosti, lažne starešine i od toga prave potpunu zbrku. Oni nemaju pojma kako da konkretno izvrše te zadatke. Čak i ako žele da se raspitaju o njima, ne znaju kako to da urade. Oni žele da pitaju Višnjeg kako da pristupe tim zadacima, ali ne znaju ni kako da sroče svoja pitanja. Zbog toga posao ne može da se obavi. Čak i jednostavan zadatak upravljanja imovinom koji se zahteva radnim aranžmanima – određivanje pravih ljudi za zaštitu i raspoređivanje sredstava i uspostavljanje raznih sistema – jeste nešto sa čime lažne starešine ne mogu da izađu

na kraj. Oni od toga naprave potpunu zbrku. Lažne starešine su skroz zbunjene u vezi sa svakim zadatkom kojim se bave. Na pitanje da li su sproveli radne aranžmane, osećaju se ponosno i samouvereno kažu: „Da, jesam. Svako ima primerak radnih aranžmana i svako zna šta Božja kuća zahteva da se uradi." Ako ih pitate kako su to uradili, da objasne konkretne korake posla, koji su zadaci relativno loše obavljeni, koji zadaci su urađeni bez smetnji, da li je svaki zadatak urađen valjano, koje zadatke je potrebno kontinuirano pratiti i proveravati, kao i da li su posle provere utvrđeni problemi, oni ništa od toga ne znaju. Od kada su postali starešine, neke lažne starešine čak i ne znaju koje zadatke moraju da obave ili koji je obim njihove odgovornosti. Zar to nije još problematičnije? Da li većina starešina i delatnika trenutno ima taj problem u različitoj meri? (Da.)

Kriterijum za proveru da li su starešine i delatnici u skladu s merilom

Da li zahvaljujući našem današnjem zajedništvu sada jasnije razumete odgovornosti koje starešine, delatnici i nadzornici treba da ispune? Imate li sada jasniju predstavu? Da li je vaše razumevanje uloge starešina i delatnika preciznije? (Jeste.) Kao prvo, starešine i delatnici su stekli neko razumevanje o tome koje zadatke treba da obavljaju; kao drugo, svi ostali sada imaju neke načine kako da razaznaju da li je starešina ili delatnik u skladu s merilom. Prema zahtevima devete odgovornosti starešina i delatnika, da li je većina starešina i delatnika u skladu s merilom? (Nije.) Dakle, koje starešine i delatnici mogu da budu u skladu s merilom, a koje ne? Oni čiji je kov u skladu s merilom, koji imaju neko praktično iskustvo, neka načela u nošenju sa stvarima i osećaj bremena za crkveni rad mogu da budu u skladu s merilom kao starešine i delatnici kada prođu obuku. Međutim, oni s lošim kovom i koji nisu u stanju da shvate, koji ne mogu da dokuče načela bez obzira na to koliko je istine podeljeno u zajedništvu, takvi ljudi ne mogu da budu u skladu s merilom kao starešine i delatnici i samo mogu biti eliminisani. Stoga, ako želiš da postaneš starešina ili delatnik koji je u skladu s merilima i želiš da te drugi izaberu za starešinu ili delatnika, prvo treba da proceniš da li je tvoj kov dovoljno dobar. Kako da to proceniš? Tako što ćeš proveriti da li možeš da sprovedeš radne aranžmane. Uzmi neki nedavni radni aranžman, pročitaj ga i testiraj se da vidiš da li možeš da smisliš korake i planove za njegovo sprovođenje. Ako imaš ideje i planove i znaš kako da ih sprovedeš, onda treba da preuzmeš posao kao svoju dužnost i obavezu kada te braća i sestre izaberu. Međutim, ako ti je posle čitanja radnog aranžmana um prazan, nikako ne možeš da vidiš ko je najpogodniji da bude određen da preuzme posao, a još manje vidiš kako da konkretno sprovedeš razne stavke crkvenog rada, niti znaš kako da razgovaraš u zajedništvu, nadgledaš, proveravaš i pratiš, i u glavi nemaš korake niti planove za sprovođenje, ali neka braća i sestre pogrešno misle da si veoma talentovan i pogodan da budeš starešina ili delatnik, kakav treba da bude tvoj stav? Treba da kažeš: „Hvala ti na lepim rečima, ali ja zapravo nemam mnogo talenta za to. Nemam ono što je potrebno – pogrešno si me procenio. Ako me izabereš za starešinu, rad crkve će kasniti. Znam svoj

rast; ne znam ni kako da sprovedem jednostavan radni aranžman – nemam pojma odakle da počnem, nemam nikakvih naznaka. Bez shvatanja istine, rad crkve ne može da bude dobro obavljen. Čak i da me Višnji imenuje, ja to ne bih bio u stanju da učinim. Zaista nisam stvoren za ovu ulogu." Šta mislite o takvoj vrsti priznanja? Taj pristup je razuman; ljudi koji to kažu imaju mnogo više razuma nego lažne starešine. Lažne starešine nikada ne bi mogle da kažu nešto toliko razumno. Lažne starešine misle: „Ljudi su me izabrali, tako da treba da budem starešina. Zašto ne bih bio? Talentovan sam, pa to i zaslužujem. Da li je to što ne umem da sprovedem radne aranžmane problem? Ko se naučen rodio? Zar to nije nešto što mogu da naučim? Dokle god mogu da propovedam, to je dovoljno. Imam duhovno razumevanje, poznajem i razumem Božje reči, mogu da besedim i mogu da pronađem put primene u Božjim rečima. Vešt sam u rešavanju iskvarenih naravi ljudi i mnogih stanja. Sprovođenje radnih aranžmana Božje kuće nije nešto posebno. Zar to nije samo administrativni posao? Učio sam administrativno upravljanje u školi, tako da mi taj deo posla u Božjoj kući neće predstavljati nikakav problem!" Zar takva osoba nije u opasnosti? (Jeste.) U čemu leži ta opasnost? Možete li to da prozrete? (Ona ne ume da radi posao i prekidaće i ometaće rad Božje kuće, ne samo nanoseći štetu sebi i braći i sestrama, već i usporavajući rad Božje kuće.) Da li je to samo šteta? Da li se na kraju svodi na to? Da je samo to, još uvek bi se našlo leka. Ključna stvar je da će lažni starešina, ako dugo ostane na toj funkciji, krenuti putem antihrista i na kraju postati antihrist. Da li misliš da je biti starešina ili delatnik tako jednostavno? Sa statusom dolazi iskušenje, a sa iskušenjem dolazi opasnost. Koja je to opasnost? Mogućnost da se krene putem antihrista. Najgora posledica kretanja putem antihrista je postajanje antihristom.

Neki ljudi kažu: „Neke lažne starešine imaju samo donekle loš kov, ali njihova ljudskost nije loša. Mogu li oni da krenu putem antihrista?" Ko kaže da zato što neko nema lošu ljudskost neće krenuti putem antihrista? Koliko loši moraju da budu da bi se smatrali antihristima? Možeš li to da prozreš? Ako lažni starešina dugo ostane u toj ulozi, on je već krenuo putem antihrista. Postoji li jaz između hodanja putem antihrista i postajanja antihristom? (Ne postoji.) Prisetite se: kojim putem idu te lažne starešine? Lažne starešine ne rade konkretan posao, niti su sposobne da rade konkretan posao, ali i dalje žele da budu na visokim položajima da bi držali lekcije drugima i terali ljude da ih slušaju i da im budu poslušni. Da li to znači ići putem antihrista? Koje su posledice hodanja putem antihrista? (Oni spontano postaju antihristi.) Iako lažne starešine nisu rođeni antihristi niti zli ljudi, ako dugo slede put antihrista bez nadzora ili bilo koga ko bi ih prijavio i smenio, mogu li da preuzmu vlast i uspostave nezavisna kraljevstva? (Mogu.) Zar od tog trenutka ne postaju antihristi? Dakle, zar uloga lažnog starešine nije opasna? (Jeste.) Biti lažni starešina je već veoma opasno. Iako trenutno detaljno analiziramo lažne starešine i ne dotičemo se antihrista, postoji veza između suštine te dvojice. U stvari, lažne starešine slede put antihrista. Taj put će ih prirodno dovesti do toga da postanu antihristi, što je određeno njihovom priroda-suštinom. Kada dotle dođe, nema

potrebe da se gleda njihova ljudskost-suština; njihov put već sam po sebi određuje da li su antihristi. Uzmite u obzir one lažne starešine koje su smenjene. Da oni tada nisu bili smenjeni na vreme, sudeći o njihovoj suštini po tome kako su se ponašali i kako su se otkrili tokom svog mandata, da li bi na kraju krenuli putem antihrista? Da li bi postali antihristi? U stvari, neki ljudi su već pokazali takve znake i Božja kuća ih je odmah smenila. Da nisu smenjeni, počeli bi da žive na račun crkve i da navode ljude na stranputicu. Počeli bi da se ponašaju kao zvaničnici ili gospodari na visokim položajima, zapovedajući ljudima i izdajući komande, navodeći druge da ih slušaju kao da su Bog. Oni bi čak tvrdili da ih je Bog usavršio i da su oni ljudi koje Bog koristi. Zar to nije zabrinjavajuće? Dakle, kako treba da sagledamo i okarakterišemo stanja i ispoljenja takvih lažnih starešina? Preliminarno mogu da se okarakterišu kao licemeri, ljudi koji žive na račun crkve, fariseji. I šta će se desiti ako to nastavi dalje da se razvija? Iako lažne starešine možda nisu tako podmukli ili rđavi kao antihristi, i mada na površini možda izgledaju sposobni da izdrže nedaće i da rade težak posao, da pomažu drugima na svakom koraku, i da umeju da budu strpljivi i trpeljivi prema ljudima, baš kao i fariseji koji su putovali kopnom i morem da propovedaju i rade, zašto bi to na kraju krajeva bilo bitno? Ako ne mogu da sprovedu jedan jedini zadatak, kako se njihovi postupci i ponašanje razlikuju od ponašanja fariseja? Da li njihovi postupci sarađuju sa Božjim delom, ili mu prkose i ometaju ga? Jasno je da se opiru Božjem delu i ometaju normalan napredak raznih stavki crkvenog rada. Zar se to ne razlikuje nimalo od ponašanja fariseja i onih sveštenika i staraca u religioznom svetu? Lažne starešine su isti kao oni. Dakle, kako ćemo da ih okarakterišemo? Šta će se dogoditi ako lažne starešine nastave da deluju? Oni ne samo da neće uspeti da sprovedu radne aranžmane Božje kuće, već će početi i da prokazuju, kritikuju, sude, osuđuju i rade druge takve stvari tim aranžmanima – pojaviće se čitav niz postupaka koji dolikuju antihristima. Ne samo da neuspešno sprovode radne aranžmane, već pronalaze i razne izgovore da se opiru i spreče njihovo sprovođenje. To nije saradnja sa Božjim delom, već sprečavanje i ometanje rada Božje kuće. To su oni koji koriste svoje sopstvene predstave i zamisli, kao i moć i status koji im je dala Božja kuća, da bi sprečavali sprovođenje radnih aranžmana Božje kuće. Zar to nije suština problema? (Jeste.) Lažne starešine ne obavljaju stvaran posao i ne mogu da sprovedu mnoge zadatke koje je Višnji uredio, ali i dalje potvrđuju svoj status da propovedaju ljudima, smatraju da su poglavari, zapovednici Božjeg izabranog naroda. To ih već čini antihristima – istinskim antihristima. Da li je ovaj opis takvih ljudi tačan? Veoma je precizan, besprekoran! To nije logičko rasuđivanje, već opis zasnovan na njihovoj suštini. Oni koji ne mogu da sprovedu radne aranžmane Božje kuće su lažne starešine, a oni koji ne sprovode radne aranžmane Božje kuće su takođe lažne starešine. Pre nego što budu otkriveni kao fariseji, mogu se okarakterisati kao lažne starešine. Međutim, od trenutka kada postanu fariseji i počnu da žive na račun crkve, oslanjaju se na svoja „prošla dostignuća” i zauzimaju položaje bez sprovođenja radnih aranžmana ili obavljanja konkretnih zadataka, postajući kamen spoticanja za rad Božje kuće, takve ljude treba okarakterisati kao antihriste. Kako se

utvrđuje da li je neko lažni starešina ili antihrist? Lažni starešina se prepoznaje po tome da li može da sprovede radne aranžmane i da li može da radi stvaran posao. Oni koji ne sprovode radne aranžmane i ne rade stvaran posao su lažne starešine. Međutim, ako su svesni da ne mogu da obavljaju stvaran posao i da ne mogu da sprovedu radne aranžmane Višnjeg, a ipak žele da potvrde svoj status da propovedaju i izvikuju parole da bi osvojili ljudska srca i da zanemaruju radne aranžmane Božje kuće i očekuju od Božje kuće da ih – u svetlu činjenice da veruju u Boga dugi niz godina i da su patili zbog crkvenog rada dugi niz godina – zadrži da bi mogli da žive na račun crkve i iskorištavaju Božju kuću kao dom penzionera, nastavljajući da zaluđuju braću i sestre, čak tražeći moć da utiču na formulisanje i donošenje odluka, onda su takvi ljudi antihristi. Tako se utvrđuje da li je neko lažni starešina ili antihrist. Da li su to načelo i merilo za karakterisanje jasni? (Jesu.)

Deveta odgovornost starešina i delatnika pre svega podrazumeva radne aranžmane. Kriterijum za testiranje da li je starešina ili delatnik u skladu s merilom jeste da li sprovodi radne aranžmane ili ne. Procena da li su starešine i delatnici istiniti ili lažni na osnovu toga da li obavljaju crkvene poslove u skladu sa radnim aranžmanima predstavlja najpouzdaniji metod. Korišćenje njihovog stava prema radnim aranžmanima za raspoznavanje i raščlanjivanje lažnih starešina i utvrđivanje da li su oni lažne starešine ili antihristi, potpuno je pravično. Ocenjivanje starešina i delatnika na osnovu toga kako sprovode radne aranžmane, da li mogu da sprovode radne aranžmane, kao i efikasnost i temeljnost njihovog sprovođenja, pravično je i razumno za svakog starešinu ili delatnika. Nije namera da se bilo kome svesno otežavaju stvari. Možete li da uočite da neke lažne starešine ne sprovode radne aranžmane i na kraju postaju antihristi? Da li je ta tvrdnja održiva? (Jeste.) Zašto je održiva? (Zato što lažne starešine ne sprovode radne aranžmane i zauzimaju svoje pozicije kako bi uspostavili svoja nezavisna kraljevstva. To znači da su već krenuli putem antihrista.) To je fenomen – šta je suština problema? Ne sprovoditi radne aranžmane znači opirati se Bogu i suprotstavljati Mu se. Šta znači suprotstavljati se Bogu? Oni koji slede put antihrista suprotstavljaju se Bogu, stojeći u direktnoj suprotnosti sa Njim. Ako je neko samo lažni starešina, on naprosto ne zna kako da obavi posao, niti da sprovede radne aranžmane; ne opire se namerno Bogu. Međutim, osobine antihrista su po prirodi mnogo ozbiljnije od osobina lažnih starešina. Neke lažne starešine već dugo idu putem antihrista. Ti pojedinci počinju tako što ne obavljaju stvaran posao i ne sprovode radne aranžmane. Pošto su dugo bili starešine i umeju da propovedaju neke reči i doktrine, oni osećaju da je njihov položaj siguran, da imaju kapital i da su stekli ugled među ljudima. Zatim se usuđuju da počnu da rade šta god žele i suprotstavljaju se Bogu. Uvek precenjuju sebe, verujući da su stekli prestiž među braćom i sestrama, da njihove reči imaju težinu, i zato treba da imaju apsolutno prvenstvo u komunikaciji i donošenju odluka u svemu što rade. Oni misle da ljudi treba da ih slušaju; da treba da im čuvaju obraz ako se obrukaju dok nešto rade ili govore – što očekuju i od Božje kuće. Božja kuća treba s njima da se posavetuje o svim problemima koji iskrsnu i da za njih uvek odvaja ono najbolje, a oni treba da imaju bolje povlastice i

da dobijaju veću hvalu od drugih. Oni misle da Bog takođe treba da ih posmatra u drugačijem svetlu. S obzirom na te njihove prednosti koje oni subjektivno doživljavaju, kao i njihovu nadmoć, oni veruju da Božja kuća ne bi trebalo da ih olako orezuje, niti da razotkriva njihovu iskvarenu narav pred drugima, a još manje da ih otpušta ne uzimajući u obzir njihova osećanja. Takvi ljudi su u opasnosti. Oni se oslanjaju na svoja „prošla dostignuća". Oni su fariseji i već su postali antihristi. Zar to nije određeno njihovom priroda-suštinom? Ako neko stremi ka istini i poseduje istina-stvarnost, da li bi postavio takve nerazumne zahteve prema Božjoj kući i prema Bogu? (Ne.) Postoji jedna vrsta osobe koja, nakon dugog rada, oseća da je stekla status i da ima kapital, i zato stiče takve misli i takav osećaj nadmoći. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji imaju suštinu antihrista. Zato što ne streme ka istini i idu putem antihrista, oni su nadmeni i samopravedni, postavljaju svakakve nerazumne zahteve Bogu i Božjoj kući. Oni se oslanjaju na svoja „prošla dostignuća", žive na račun crkve, drže se svog statusa i na kraju postaju antihrist. To je školski primer antihrista. Da li u crkvi postoje takvi ljudi? Svako ko se ponosi time što je duhovna osoba spada u tu vrstu. Oni su očigledno bezvredni i ne mogu da obavljaju nikakav konkretan posao, ali i dalje sebe smatraju duhovnim; smatraju sebe ljudima na koje Bog gleda blagonaklono i koji su mete Njegovog usavršavanja. Oni veruju da su Božji voljeni sinovi, da su pobednici. Kojim putem takvi ljudi idu? Da li su to ljudi koji streme ka istini? Da li su to ljudi koji se pokoravaju istini? Da li su to ljudi koji se pokoravaju Božjim orkestracijama i uređenjima? Svakako ne, sto posto ne. To su ljudi koji teže statusu, ugledu i blagoslovima i koji idu putem antihrista. Kada su takvi ljudi dugo na položaju, kada dugo služe kao lažne starešine, neizbežno će postati antihristi. Antihristi su prepreke za rad Božje kuće. Oni nikako ne mogu da rade u skladu s radnim aranžmanima i nikako ne mogu da slede Božju volju niti da rade stvari u skladu sa Božjim zahtevima; povrh toga, nikako ne mogu da se odreknu svog statusa, ugleda i interesa da bi obavljali crkveni posao, jer su antihristi.

Zajedništvo o devetoj odgovornosti starešina i delatnika se pre svega odnosi na sprovođenje radnih aranžmana. Da li je starešina ili delatnik u skladu s merilom i ispunjava svoje odgovornosti, prvenstveno je određeno načinom na koji sprovodi radne aranžmane i rezultatima tih sprovođenja. Naravno, to merilo se koristi i da bi se razotkrile lažne starešine i putevi koje oni slede, kao i posledice koje oni donose radu crkve i život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Svi ovi zaključci, sudovi i konačne karakterizacije zasnivaju se na sprovođenju radnih aranžmana lažnih starešina. Sprovođenje radnih aranžmana je primarni zadatak, tako da je utvrđivanje da li je starešina ili delatnik u skladu s merilom na osnovu njegovog sprovođenja radnih aranžmana veoma realno i suštinski važno. Pored toga, procena svakog starešine i delatnika prema ovom merilu je savršeno razumna i pravična, bez ikakvih nečistoća.

24. april 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (11)

Na poslednjem skupu smo u zajedništvu razgovarali o devetoj stavci odgovornosti starešina i delatnika: „Precizno prenosite, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja.” Razgovarali smo o odgovornostima koje starešine i delatnici moraju da ispunjavaju i o poslu koji treba da obavljaju, a osim toga smo i detaljno analizirali ponašanje lažnih starešina. Iako nismo u zajedništvu razgovarali o detaljima toga kako starešine i delatnici treba da sprovedu svaki pojedinačni radni aranžman, razgovarali smo o detaljima načela za sprovođenje tih aranžmana, kao i o tome šta starešine i delatnici moraju da rade. Da li ste kroz naš razgovor u zajedništvu o devetoj stavci dobili konkretniju, precizniju definiciju posla koji starešine i delatnici treba da obavljaju? Da li vam je sada jasno kakav je to posao koji starešine i delatnici treba da obavljaju? Glavna stvar je da sprovode posao u skladu sa Božjim zahtevima i radnim aranžmanima Njegove kuće. To je u osnovi to. Sada nam je svima jasno. U okviru devete stavke trebalo je sasvim konkretno da se u zajedništvu razgovara o tome kakav posao starešine i delatnici moraju da obavljaju u kući Božjoj i koje su njihove odgovornosti. Ta stavka je u osnovi sveobuhvatna. Jasno je definisan delokrug njihovih odgovornosti i posao koji treba da obavljaju, a jasno je navedeno i kako treba da ga obavljaju. Ako neko još uvek ne zna kako da obavi konkretan posao sada kada je to jasno navedeno, to je problem njegovog slabog kova. On je ona vrsta lažnog starešine koji nije u stanju da obavlja posao. Postoji još jedna vrsta lažnog starešine, koja posao organizuje isključivo prema vlastitim predstavama i uobraziljama, a ljude koristi nasumice, što dovodi do slučaja poznatog kao „mnogo babica, kilavo dete”. Ne samo da posao nije dobro obavljen – oni ga ostavljaju u potpunom haosu, tako da se više nema kud. Lažne starešine nikada neće sprovoditi radne aranžmane, a kamoli obavljati stvaran posao. Obavljaju samo onaj posao koji im je po volji, fokusiraju se samo na rad na opštim poslovima; kada rade, umeju samo da izdaju naređenja i da izvikuju isprazne fraze i doktrine. Nikada ne prate posao, niti ih je briga da li je uspešno obavljen. To je jedna vrsta lažnog starešine. Ukratko, bilo da neko nije u stanju da obavlja stvaran posao ili ne obavlja stvaran posao kao starešina – kakve god da su okolnosti – ako nije u stanju da ispuni odgovornosti starešina i delatnika ili da obavi posao Božjeg naloga, te ako ne uspeva da sprovede različite poslove koje je Božja kuća uredila, on je onda lažni starešina.

Da li ste sada, kroz naš razgovor u zajedništvu o devet stavki odgovornosti starešina i delatnika i kroz naše razotkrivanje raznih načina na koji se lažne starešine ispoljavaju, stekli neko osnovno znanje i razumevanje o tome kako se ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika? (Jesmo.) Da li onda vidite rad Božje kuće kao nešto lako? Jesu li zahtevi koji se pred čoveka postavljaju visoki? Jesu li preterani? (Nisu visoki; sve su to zahtevi koje smo kadri da ispunimo.) Ima li starešina i delatnika koji kažu: „Previše je stavki i vrsta posla koje Božja kuća zahteva da obavimo. Što je starešina na višem

položaju, to je veći obim njegovog posla i za više stavki posla je odgovoran. Da bismo taj posao obavili dobro i da bi on bio sproveden u skladu sa zahtevima Višnjeg – umrli bismo od iscrpljenosti, zar ne?" Je li se iko preturio od iscrpljenosti zato što je dobro obavio sav konkretan posao, zato što je sproveo svaku stavku posla onako kako treba? (Nije.) Je li se iko razboleo od iscrpljenosti? Je li iko toliko zauzet da nema vremena da jede ili da spava? (Nije.) Neki će možda reći: „Kako to misliš nije? Neki ljudi se zaista iscrpe u obavljanju crkvenog rada jer se dešava da dugo ne mogu redovno da jedu, niti da tokom rada prave pauze u predviđeno vreme, kako bi odnos rada i odmora bio uravnotežen. Oni se na kraju razbole od iscrpljenosti." Jeste li čuli za takve situacije? (Nismo.) Da li se neko, pošto je čuo devetu stavku i video konkretan sadržaj raznih stavki posla u Božjoj kući, kao i standarde koje ona postavlja pred starešine i delatnike kada obavljaju taj konkretan posao, oseća isprepadano i uplašeno? Da li neko oseća: „Nije lako biti starešina ili delatnik. Bez zdravog tela, dobrog kova, širokog srca i nadljudske energije i snage, ko bi mogao dobro da obavlja taj posao?" Je li iko to pomislio? Je li takvo razmišljanje osnovano? (Nije.) Zašto je neosnovano? Prvo, bez obzira na njihov položaj i da li je njihova odgovornost sveobuhvatna ili se odnosi samo na jednu stavku posla, kada obavljaju rad Božje kuće, starešine i delatnici moraju barem svoj primarni posao da obavljaju dobro, i najviše još jedan ili dva dodatna posla. Čak i ako su zaduženi za celokupan posao, to ne znači da treba i da prate i usmeravaju celokupan posao. Moraju da se fokusiraju na to da preuzmu odgovornost za najvažniji deo posla ili da se istovremeno bave najslabijim karikama u određenim poslovima. Neki ljudi su možda puni energije, imaju jak osećaj odgovornosti i dobar kov i sposobni su da obavljaju širok spektar raznovrsnih poslova, ali njihov glavni posao se sastoji prvenstveno od samo jednog ili dva posla. Kada je reč o ostalom poslu, treba samo da pitaju za njega, da se raspituju o njemu, da probaju da ga razumeju i da reše samo one probleme koje otkriju. To je jedan deo toga. Drugi deo je da, čak i ako istovremeno obavljaju nekoliko poslova, treba da se oslone samo na primarne nadzornike koji će te poslove obaviti. Oni sami samo nadgledaju razne poslove, proveravaju ih i usmeravaju; glavni posao koji sami treba da rade je i dalje samo jedan posao. A da li bi se čovek iscrpeo obavljajući jedan jedini posao? (Ne bi.) Ako je čovekov kov dovoljno dobar, a njegov um prilagodljiv, urediće posao razumno u smislu vremenske raspodele i efikasnosti. Neće biti u neorganizovanoj zbrci iz koje se nema kud. Neće izgledati tako zauzeto – radiće u skladu sa propisanom rutinom – ali rad neće biti neefikasan i postizaće dobre rezultate. To je čovek sa kovom, koji zna kako da razumno rasporedi radnu snagu i vreme. Ljudi bez kova ili slabog kova su u rasulu ma koji posao obavljali. Vrlo su zauzeti svaki dan, ali ni sami nisu sigurni čime. Nemaju raspored ni pojam o vremenu; bude se vrlo rano, a ležu vrlo kasno; ne mogu da jedu u određeno vreme – ali kada je reč o efikasnosti njihovog rada, oni ne obavljaju baš nikakav stvaran posao. Zar to nije slučaj izuzetno slabog kova? (Jeste.) Ta vrsta ljudi deluje kao da svaki dan užurbano bez odmora radi, ali nije u stanju da uđe u srž posla, niti da razlikuje hitne stvari od onih koje mogu da čekaju, a

u rešavanju problema je neefikasna. To usporava rad. Takvi ljudi su u srcu toliko zabrinuti da će da puknu, a u ustima im se javljaju afte. No, čak i u takvim slučajevima, oni se ne preturaju od iscrpljenosti. Ljudi slabog kova možda rade više od osam sati na dan, ali je efikasnost njihovog rada mnogo lošija nego kod ljudi dobrog kova. Stoga moraju da budu zauzeti, zar ne? I treba da budu – rezultate ne ostvaruju čak ni kada su zauzeti; da nisu stalno zauzeti, rad bi bio paralisan. To su ljudi tako slabog kova da nisu u stanju da kompetentno obave posao niti da ga preuzmu na sebe. Osim toga, u radu Božje kuće ima mnogo poslova, a zahtevi u pogledu osoblja i vremena su pomalo strogi. Kod većine ljudi, kada su malo zauzetiji, to je zato da bi stremili ka izvrsnosti i ostvarili dobre rezultate, pošto se rad Božje kuće razlikuje od rada firmi i fabrika neverničkog sveta: tamo se zahteva ekonomska dobit, dok mi stavljamo akcenat na rezultate rada. Ali pošto je većina ljudi slabog kova, neprincipijelna i izuzetno neefikasna u radu, potrebno im je više vremena da ostvare rezultate. Da li većina vas sada nema negativne misli o odgovornostima starešina i delatnika? Jedno je sigurno: starešine i delatnici neće se srušiti od iscrpljenosti radeći u skladu sa zahtevima Božje kuće. Pored tih spoljnih, objektivnih faktora, ima još nešto u šta možete biti sigurni: ako čovek ima breme i određenog je kova – a nemojte prevideti činjenicu da je prisutno i delo Svetog Duha – onda će mu Sveti Duh, kada čovek naiđe na probleme koje ne može da zamisli ni da predvidi i na stvari kroz koje još nikada nije prošao i sa kojima nema iskustva, davati stalne podsetnike i u svakom trenutku će ga prosvećivati i pomagati mu. Da bi crkveni rad bio obavljen, on se ne oslanja u potpunosti na ljudsku snagu, energiju i breme – deo tog rada mora da se osloni na delo i vođstvo Svetog Duha, kao što većina ljudi iz iskustva zna. Stoga, s koje god strane gledali na to, stvar koju bi starešina ili delatnik trebalo da postigne jeste da ispunjava svoje odgovornosti. To nije neki dodatni zahtev koji se pred njega postavlja. Kada nevernici rade u ovozemaljskom svetu, oni postupaju na osnovu sopstvenog kova. Obavljanje dužnosti u kući Božjoj je drugačije: čovek to ne radi samo na osnovu svog kova – da bi postigao rezultate, on mora da se osloni i na svoje razumevanje istina-načela. Ponekad ljudi moraju i jedni drugima da pomažu i da skladno sarađuju kako bi dobro obavili svoju dužnost. Neki će možda pitati: „Da li rad u Božjoj kući od nas zahteva da ’prionemo na posao i damo sve od sebe dok ne ispustimo dušu’? ’Svilene bube u proleće tkaju dok ne umru’ – je li to ono što treba da postignemo? Hoće li Božja kuća završiti sa nama tek kada budemo umirali od iscrpljenosti?” Je li to ono što Bog zahteva od čoveka? (Nije.) Naš razgovor u zajedništvu o zahtevima u vezi sa odgovornostima starešina i delatnika treba ljudima samo da dâ jasnoću i razumevanje o tome kako da sarađuju sa Božjim delom u skladu sa istina-načelima i sa metodama rada koje On zahteva, da bi Njegovo delo napredovalo na uređen i delotvoran način i da bi Njegove reči i delo mogli da postignu bolje rezultate kod Njegovog izabranog naroda. Jedan aspekt toga ima veze sa razvojem i širenjem dela; drugi se tiče toga da se Božjim rečima i delu omogući da postignu efekte koje treba da postignu na onima koji Ga slede. To su odgovornosti starešina i delatnika i ono što oni treba da postignu u svom radu.

Deseta stavka: Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje

Danas ćemo preći na razgovor u zajedništvu o desetoj stavci odgovornosti starešina i delatnika: „Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje." Deveta stavka je relativno sveobuhvatan zahtev za starešine i delatnike. Deseta stavka je još jedan važan deo posla, a obuhvata još jedan konkretan zahtev koji se tiče odgovornosti starešina i delatnika. Taj deo posla se tiče predmeta koji pripadaju Božjoj kući, od kojih su neki kupljeni da bi ispunili životne potrebe ljudi koji obavljaju svoje dužnosti sa punim radnim vremenom, dok drugi predstavljaju opremu, materijal i druge stvari kupljene za potrebe rada na širenju jevanđelja. Ima tu i knjiga Božjih reči i još nekih takvih stvari koje se tiču život-ulaska braće i sestara, a treba da se drže u Božjoj kući. To su artikli koji se tiču ljudske vere u Boga. Mogu se podeliti u tri kategorije: predmeti potrebni za život, predmeti potrebni za rad i predmeti potrebni za veru u Boga. Bilo da je te predmete kupila Božja kuća ili da su ih poklonili braća i sestre, kada dospeju u posed Božje kuće, oni postaju povezani sa pitanjem upravljanja materijalnim predmetima i njihovom raspodelom, koje vrše starešine i delatnici. Iako taj posao spolja gledano ne deluje toliko važno u poređenju sa crkvenim životom, administrativnim radom ili stručnim radom i nije nešto što treba da bude na dnevnom redu, to je ipak važan posao koji starešine i delatnici treba da obavljaju. Razni predmeti Božje kuće uključeni su u rad, život, učenje i sve slične stvari sveg osoblja koje obavlja dužnosti, tako da su njihovo čuvanje i razumna raspodela veoma važni i ne smeju se prevideti.

Propisno čuvanje

Za starešine i delatnike, od dobrog obavljanja administrativnog posla crkve i unapređenja crkvenog života još je važnije dobro obavljati rad na širenju jevanđelja, kao i razne poslove povezane sa njim. Pored toga, raznim materijalnim predmetima kuće Božje potrebno je pravilno upravljati. Te stvari treba dobro čuvati; ne treba pustiti da se uplesnive ili da ih napadnu bube i ne treba ljudima dozvoliti da ih prisvoje kao da su njihova lična imovina. Božja kuća ima i određene zahteve i korake koji se odnose na to kako da starešine i delatnici dobro obave taj posao. Treba da počnu proverom da li osoblje koje upravlja tim predmetima čine primereni i odgovorni ljudi, da li oni umeju da upravljaju imovinom i da li su u stanju da marljivo ispunjavaju svoju odgovornost – da li će te stvari u rukama tih ljudi biti na sigurnom. Primera radi, kada se čuva žito, da li je mesto na kojem se ono čuva tokom kišne sezone – kada je velika vlaga i ima puno kiše – vlažno? Da li ljudi koji time upravljaju to blagovremeno proveravaju? Ako se žito ovlaži, da li ga iznose

da se osuši? Da li upravljaju tim stvarima podjednako pedantno kao da su njihove? Imaju li takvu ljudskost? Imaju li takvu odanost? Treba da počnu vršenjem kontrole nad ljudima koji upravljaju tim stvarima, da bi videli kakva je njihova ljudskost, da li imaju savest i da li su moralni. Ako čovek deluje kao da ima dobru ljudskost i da je dobrodušan, a većina ljudi daje povoljne izveštaje o njemu, ali ti ipak ne znaš da li je on podoban da upravlja predmetima kuće Božje, šta onda učiniti? Moraš da pratiš, da proveravaš stvari i da nadzireš. Moraš posle nekog vremena da pitaš za stvari, da bi video da li staratelj ispunjava svoju odgovornost. Na primer, kada je reč o žitu, najveća briga je vlaga. Staratelj treba da proveri da li je ambar vlažan i da li postoji verovatnoća da u žitu ima insekata, a treba i da nađe nekoga ko zna o tim stvarima, da bi se sa njim posavetovao i stekao razumevanje o tome kojim će se praksama obezbediti da se žito ne ovlaži i ne uplesnivi, odnosno da ga ne napadnu insekti. Kada se žito pospremi, ambar treba često proveravati ili otvarati prozore da se provetri. To bi bilo pravo ispunjavanje svoje odgovornosti. Ako staratelj preuzme inicijativu da te stvari radi i ne treba ga terati i podsećati, to znači da je pouzdan, što je umirujuće. A šta je sa ljudima koji čuvaju razne vrste opreme – jesu li oni prave osobe za taj posao? To još uvek ne znaš; moraš i njih da proveravaš. Kako se čuva većina opreme – elektronskih uređaja, nameštaja, objekata i tako dalje – ako se ne koristi redovno? Da li se staratelj brine o njoj i da li je održava? Da li sprovodi redovne provere elektronskih uređaja, uključuje ih u struju i pušta u rad? Ako se raspitaš, možda ćeš saznati da staratelj koji se o tim stvarima brine to redovno radi. Te stvari možda stoje van upotrebe, ali na njima nema prašine, što znači da neko često dolazi da se o njima pobrine – videćeš da je njihov staratelj dobar, da ispunjava svoju odgovornost. Onda možeš da budeš miran. Tu su, zatim, i knjige Božjih reči. Do svake od njih se teško dolazi, a osim toga, knjige Božjih reči su svakom verniku u Boga važnije od svega ostalog – važnije od žita, elektronike i bilo kojih drugih predmeta. Stoga je za te stvari još važnije da nađeš pravu osobu da njima upravlja i pravo mesto gde ćeš da ih čuvaš. Potrebni su i odgovarajuće vetrenje, nadzor i kontrola – ne sme se dozvoliti da se knjige ovlaže ili pokvase, ni da ih izgrizu miševi. Na sve ove stvari mora se paziti. Dakle, jesu li ljudi koji tim stvarima upravljaju pravi ljudi za taj posao? I to treba često da proveravaš. Ako su ljudi koji se o njima brinu lenji, nemarni i nepažljivi, neki predmeti će biti oštećeni, ako ne od vlage i buđi, onda od insekata. Sve su to gubici prouzrokovani nemarnim nadzorom i kontrolom od strane starešina i delatnika. Ako se čuvari tih stvari o njima dobro brinu, ta odgovornost starešina i delatnika je ispunjena. Bilo da su ti predmeti veliki ili mali i bilo da se često koriste ili ne, ukoliko spadaju u kategoriju stvari koje pripadaju Božjoj kući, treba da se uredi da neko njima upravlja. Predmet treba da bude bezbedan, koje god da je vrste i gde god da se čuva i treba se postarati da sa njim ništa ne krene po zlu. To znači biti odan i odgovoran. Ako se utvrdi da je osoba koja upravlja stvarima nepodobna, šta treba uraditi? Njena dužnost se odmah mora prilagoditi i mora se naći neko da je zameni. Neki ljudi su, na primer, dokoni besposličari, vole da jedu, ali ne vole da rade, ne preuzimaju odgovornost. Prema crkvenim stvarima se ophode leženo, kao da su javna

svojina, pa misle da je to u redu i da je važno samo da se stvari ne izgube. Niti ih je briga niti pitaju da li su se te stvari uplesnivile, da li su ih napali insekti i da li su oštećene. Kad god ih pitaš, kažu da su bili da ih provere i da je sve u redu. A u stvari, već dugo nisu bili da provere stvari. Onda dođe dan kada neko iznenada otkrije da se žito ubuđalo, da su kablove od neke opreme oglodali miševi i da su se čak i knjige Božjih reči toliko ovlažile da je tekst u njima umrljan i nejasan. Da se te stvari otkriju tek tada – zar to nije prekasno? (Jeste, šteta je već učinjena.) To je posledica nepravilnog upravljanja. Zar onda osoba koja tim stvarima upravlja nije nepodesna? Zar nije slabe ljudskosti i nemoralna? (Jeste.) Nevernici bi tu osobu nazvali nemoralnom; a šta mi kažemo? Da je ljudskost te osobe loša, da ona nije odana. Nije u stanju da ispuni čak ni tu malu odgovornost; ne može da uradi čak ni nešto što bi mogao da uradi svako ko se makar malo potrudi, ko ima samo malo savesti i ljudskosti. Je li ta osoba i dalje vernik u Boga? Čak i nevernici su stava „daj sve od sebe da verno obaviš sve što ti drugi ljudi povere" – ta osoba ne ispunjava čak ni minimalne moralne standarde nevernika, pa je očigledno nepodesna da služi kao član osoblja koje upravlja predmetima. Nepodesnim ljudima se mora odmah pozabaviti i mora im se naći odgovarajuća zamena. Ako ne veruješ svom osoblju koje upravlja predmetima, a nemaš vremena da sam proveriš stvari ili ti okolnosti ne dozvoljavaju da ispratiš stvari i da ih proveriš, šta u tom slučaju treba uraditi? Možeš da nateraš osobu koja upravlja imovinom da napiše garanciju u kojoj se navodi da će eventualnu štetu na predmetima sama platiti ili da je spremna da prihvati sve vrste kazne od Božje kuće. To se mora rešiti u skladu sa upravnim sistemom. Ako je starešina ili delatnik u stanju da obavi svoj posao do tog nivoa, on će ispuniti svoju odgovornost.

Svaki materijalni predmet Božje kuće, bio on veliki ili mali, skup ili jeftin, bilo da ga ti lično koristiš ili ne, ako ti je poveren na upravljanje, ti si onda za njega odgovoran. Taj rad spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika, tako da treba da nađeš pravu osobu i pravo mesto da bi se taj predmet propisno čuvao. Ne smeš dozvoliti da se imovina kuće Božje ošteti. Kada je reč, na primer, o čuvanju knjiga Božjih reči – pošto starešina ili delatnik postavi odgovarajuće osoblje za taj posao, on i dalje treba povremeno da se raspituje o njemu: „Mnogo je knjiga izdato u poslednje vreme, ali ne budi nepažljiv iako ih je manje ostalo. Glavna stvar kod čuvanja knjiga je da ne dozvoliš da se ovlaže ili da ih ošteti sunce i da ne dozvoliš da se izgužvaju i iskrive." Mora da pita za posao i da se povremeno raspituje. Ako su stigle nove knjige, mora da pita koliko se dobro čuvaju; da li će sve stati na prvobitno predviđeno mesto, a ako neće, da li je za njih pronađeno neko drugo mesto i kakvo je ono, da li je bezbedno i suvo; da li su knjige dobro spremljene; a ako postoji briga zbog miševa, da li ima potrebe da se drži mačka. Sve te stvari su obaveze starešina i delatnika i njihova odgovornost koju treba da ispune. Taj posao možda izgleda pomalo beznačajan, ali i on je jedan od zadataka koje starešine i delatnici treba redovno da obavljaju. Ne potcenjujte ga – on se mora shvatiti ozbiljno. Te stvari su možda javna svojina i ne pripadaju nijednom pojedincu, ali one se moraju dobro čuvati; bez obzira na to da li će ti biti od koristi u budućnosti i da li su za tvoju

upotrebu, tvoja je odgovornost da ih dobro čuvaš, to je stvar koja je zapala tebi i ne treba da tražiš razloge ili izgovore da je prebaciš na nekog drugog i da ne obraćaš pažnju na nju. Ukoliko je nešto tvoja odgovornost, to je nešto čime ti treba da upravljaš, posao koji ti treba da radiš. Ti treba da se raspituješ o svemu tome, da pokušaš da razumeš stvari ili da učestvuješ u poslu lično. Ako imaš vremena da odeš na lice mesta i da sam pogledaš, to bi naravno bilo još bolje. Ali ako ti okolnosti ili uslovi to ne dozvoljavaju ili si prezauzet poslom, treba ipak blagovremeno da se raspitaš i da pitaš o tome, kako bi pokušao da sačuvaš predmete kuće Božje od bilo kakvog oštećenja ili rasipanja. Kada to radiš, znači da si ispunio odgovornost starešina i delatnika.

Razumna raspodela

Kada je reč o materijalnim predmetima Božje kuće, ima još jedan važan posao pored čuvanja: razumna raspodela. Sva ta imovina je za to da je ljudi koriste – sve su to korisne stvari – tako da je glavni cilj čuvanja tih stvari da se one razumno koriste. Pre nego što se stave u razumnu upotrebu, posao je starešina i delatnika da ih razumno raspodele. Šta je to razumna raspodela? Božja kuća ima načela i pravila o tome kome te stvari treba dati na korišćenje. Glavna svrha tih stvari, bilo da su ih poklonili braća i sestre ili da ih je kupila Božja kuća, nije da se od njih prave zalihe da bi se delile kao pomoć ili milostinja u dobrotvornom radu; naprotiv, one služe za upotrebu svoj braći i svim sestrama koji svoje dužnosti obavljaju sa punim radnim vremenom. Dakle, način njihove raspodele – određivanje načela za njihovo raspoređivanje – još je jedna odgovornost koju treba da obavljaju starešine i delatnici u okviru upravljanja raznim materijalnim predmetima Božje kuće. Ovde smo pomenuli razumnu raspodelu; u ovom slučaju, načelo koje zahteva Božja kuća je da se bude „razuman”.

I. Razumna raspodela knjiga Božjih reči

Počećemo sa knjigama Božjih reči. Svaki put kada se izdaju nove knjige, Božja kuća ima zahteve i pravila koji se odnose na načela o tome kome treba izdati te knjige. U crkvi ima ljudi koji čitaju Božje reči i onih koji ih ne čitaju, ima ljudi koji vole istinu i onih koji je ne vole i ima ljudi koji obavljaju dužnosti i onih koji ih ne obavljaju – treba razlikovati te vrste ljudi. Osim toga, ima i nekih posebnih knjiga u kategoriji udžbenika – udžbenika gramatike, rečnika i drugih takvih knjiga koje služe kao alati. Sve njih treba raspodeliti strogo u skladu sa načelima. Moraju se dati onima kojima su potrebne, a ne onima kojima nisu. Zatim ima i nekih knjiga koje služe kao alati, a štampaju se u relativno malim tiražima – ako se one izdaju određenom pojedincu, šta se od tog pojedinca zahteva? Možeš da ih čitaš, ali nemoj da ih oštetiš; nemoj da ih ostavljaš okolo niti da nepromišljeno cepaš strane iz njih. A kada završiš sa čitanjem, treba da ih vratiš tamo odakle si ih uzeo. Kada je reč o knjigama vere u Boga, starešine i delatnici treba da ih razdele strogo u skladu sa radnim aranžmanima kuće Božje i treba da omoguće Božjem izabranom narodu da i on razume načela i da ih se pridržava.

II. Razumna raspodela raznih vrsta opreme

U nastavku govorimo o tome kako raspodeliti razne vrste opreme. To je relativno važan zadatak. Za raspodelu razne vrste opreme postoje nešto stroža pravila. U tu opremu spadaju elektronski uređaji, kao i alati potrebni za razna zanimanja. Kada starešine i delatnici dele te predmete, i to treba da čine po načelima. Oni kojima se ta oprema izdaje moraju biti ljudi koji su u stanju da njome dobro upravljaju i da je pravilno i razumno koriste. Ako je neko početnik ili naprosto ne zna kako se neka stvar koristi, ne sme mu se izdati na korišćenje. To se naročito odnosi na dobre, visokokvalitetne elektronske uređaje, kao što su luksuzni fotoaparati i skuplji računari, kao i oprema za snimanje, fotografski uređaji ili oprema potrebna za post-produkciju video-zapisa – takvu opremu naročito ne treba izdavati takvom čoveku, da se ne bi oštetila. Starešine i delatnici treba da se uvere da oni koji takvu opremu koriste pre svega umeju da cene te aparate, a zatim, da umeju pravilno da ih koriste i održavaju. Tako je recimo, prema uputstvu za upotrebu, neke uređaje posle dvočasovne upotrebe potrebno ostaviti da se deset minuta odmaraju, da bi se ohladili. Ako se uređaj ne ohladi, oštetiće se i skratiće mu se životni vek. Ljudi koji cene uređaj koristiće ga strogo u skladu sa njegovim uputstvom za održavanje; sami će od sebe pratiti ta uputstva bez da im iko kaže, a ako ih na to podsetiš, biće još dosledniji i precizniji. Takvi ljudi su podobni za korišćenje uređaja; oni su podesni za to da koriste visokokvalitetne stvari, jer umeju da cene uređaje i ozbiljno shvataju uputstva za njihovo održavanje i popravku. Takvi ljudi, koji su u stanju da čuvaju opremu i da je normalno koriste, najpodobniji su za to da im se rasporedi i podeli prvorazredna oprema. Potrebno je da starešine i delatnici u pogledu toga sprovedu odgovarajuće provere. Ako postoji neki visokokvalitetan računar i on se izdaje na korišćenje svakom ko za njim iskaže potrebu, da li je ovde načelo ispravno? (Nije.) Šta je u njemu neispravno? Za starešine i delatnike, dodela i raspodela takvih stvari delom treba da se zasniva na stručnoj sposobnosti čoveka koji je zadužen za posao; drugim delom treba da se zasniva na tome koliko taj čovek pazi na uređaje, da li ima ljudskost, da li ceni opremu dok je koristi. Ako čovek ne ume da vodi računa o uređajima, nema potrebno znanje za to zanimanje i želi samo da se igra sa uređajem iz radoznalosti, treba mu ograničiti i zabraniti njegovu upotrebu. On nije podoban za to da koristi prvorazrednu opremu i da vodi računa o njoj. Onima koji obavljaju obične dužnosti dovoljna je obična oprema. Oni koji se razumeju u određeno zanimanje; dobre su ljudskosti; i umeju da koriste, održavaju i cene opremu, mogu koristiti stvari više klase, jer dobro poznaju profesiju i u stanju su da koriste prvorazrednu opremu. Ako daš smetenjaku ili prostaku da koristi nešto prvorazredno, on će tu mašinu uništiti za samo nekoliko dana. Drugi neće moći da je koriste i neće je biti lako popraviti. To ne samo da usporava rad crkve, već i predstavlja traćenje materijalnog predmeta Božje kuće. Šta se iz ovoga vidi? Da ti ljudi nisu podobni da koriste dobre mašine. Dobre mašine moraju se dati na korišćenje ljudima sa ljudskošću, koji se razumeju u neku profesiju. Za one koji

nisu eksperti u nekoj profesiji i čija je ljudskost slaba, dovoljno su dobre i obične stvari. Da li je takva raspodela stvari razumna? (Jeste.)

Kada je reč o svim vrstama materijalnih stvari, različiti ljudi se prema njima odnose na različite načine. Neki ljudi kupe prvoklasni računar i on, posle dve godine korišćenja, i dalje izgleda kao nov; na ekranu nikada nećete videti otisak prsta, a tastatura je uvek tako čista, bez trunke prašine. I desktop je lep i uredan, a sve što se na tom računaru čuva vrlo je organizovano i jasno. Ako neko takvom čoveku kaže da nije dobro da se ekran dugo koristi bez gašenja, on će odmah pitati kako je najbolje da zaštiti ekran – šta god da je najbolje, on će to uraditi. Ako mu neko kaže da računar posle duže upotrebe treba da bude u stanju mirovanja, da će lošije raditi ako se pregreje, što će uticati na životni vek uređaja, čovek će, kada shvati da je koristio računar više od dva sata, odmah prestati sa radom i pustiti ga da se ohladi. Ako se računar hladi sporo zato što je napolju prevelika vrućina, uključiće ventilator da duva na njega. Odnosi se prema toj mašini sa toliko posebne pažnje kao da je njegovo dete. Naročito je pažljiv i obazriv kada ga sklanja u torbu, a kada ga stavlja na sto, mora da očisti površinu stola i da pravilno postavi uređaj na njega. Zar to nije njegova vrlina? (Jeste.) Takvi ljudi ne samo da sami cene uređaje – već teško podnose i kada vide druge kako ih uništavaju i oštećuju. Takvi ljudi su podobni da koriste dobre uređaje. Neki ljudi koji imaju novca takođe će kupiti prvoklasne računare, na koje neće uopšte paziti kada ih donesu kući. Ne čiste ih bez obzira na to koliko prašine popada na njih i prilično ih uprljaju. Neko drugi će koristiti uređaj dve godine i on će i dalje izgledati kao nov; taj čovek ga koristi dva meseca, a on izgleda kao da je korišćen deset godina. Ako mu kažeš da je mašinu potrebno održavati, reći će: „Koji je smisao održavanja te stvari? Mašine služe ljudima i ljudi ih upotrebljavaju. Ako se pokvari, jednostavno ću kupiti novu!” Posledično, mašina se zbog nepravilne upotrebe pokvari posle manje od šest meseci. Šta mislite o takvim ljudima? Jesu li podobni da koriste prvorazrednu opremu? (Nisu.) Ma kako dobar računar kupili, ne sete se da paze na njega, već ga nemarno bacaju naokolo. Neki njihovi računari su sasvim izgrebani; neki su oštećeni od vode; neki padnu na pod i razbiju se. Vrlo ih nepažljivo koriste. Nešto nedostaje u ljudskosti tih ljudi. Jeste li voljni da dobre uređaje dodelite takvim ljudima na upotrebu? (Nismo.) Neki ljudi nose naočare i stakla su im uvek veoma čista, dok su drugima stakla umazana i puna prljavštine, otisaka prstiju i sličnog. Kako uopšte mogu takve da ih koriste? Oni koji se dobro brinu o svojim naočarima paze kada ih odlažu; nikako neće dozvoliti da staklo dodirne sto ili bilo koji predmet, niti će dozvoliti da se izgrebe ili ošteti. Naočare su toliko važne naročito kratkovidim ljudima – kako ćeš ih koristiti ako izgrebeš stakla? Neki ljudi su nepažljivi sa svojim naočarima, pa im se stakla zamute posle vrlo kratkog vremena nošenja. Ne mogu ništa jasno da vide dok ih nose – bolje bi im bilo bez naočara. A ipak misle da je u redu da ih nose takve kakve jesu, kao da je svejedno. Mene to zbunjuje: zar im cilj kada nose naočare nije da jasnije vide stvari? Šta ti ljudi mogu jasno da vide sa tim izgrebanim naočarima? Zar to nisu prostaci? Zaista su prosti! Ima

nešto što fali u ljudskosti izuzetno prostih ljudi – ne umeju da se brinu o stvarima, a još manje se sete da paze na njih.

Kada je reč o važnoj opremi i alatu Božje kuće, koja je odgovornost starešina i delatnika? Kada se ta oprema raspodeljuje, treba da bude data odgovarajućim ljudima. Oni koji koriste tu važnu, prvorazrednu opremu obavezno moraju da budu ljudi koji umeju da cene stvari. Ceniće je, brinuće se o njoj i održavaće je; kada bude u njihovom posedu, možeš biti uveren da je nikada neće namerno ili svojom greškom uništiti ili oštetiti, osim zbog trenutka nepažnje ili zbog nepoznavanja neke opštepoznate činjenice. Takvi ljudi mogu da koriste tu opremu; može im se dodeliti dobra, prvorazredna oprema. Kada je reč o ljudima koji su prirodno nepažljivi kada koriste stvari, biće dovoljno da im se na upotrebu daju obične stvari. Osim toga, staratelji te opreme i alata odgovorni su za to da vode evidenciju o njihovoj upotrebi: ko je šta uzeo i koliko je dugo koristio, ili koji predmet sme da koristi isključivo jedna osoba, ko treba da nadoknadi eventualnu štetu na toj opremi u skladu sa njenom vrednošću. Obe strane moraju da daju saglasnost na te stvari, da bi sve bilo fer i razumno za svakoga. O uređajima i opremi se treba dobro brinuti, bilo da se koriste dugoročno ili kratkoročno; korisnik mora da nauči da ih pravilno koristi, a ako se pokvare, treba ih odmah popraviti. Što se taj posao pedantnije obavi, to bolje. Ako se javi situacija da Sotonin režim hapsi ljude, najvažnija odgovornost starešina i delatnika tada je da raspodele važnu opremu i alat pouzdanim ljudima od poverenja. Kada im se oprema pošalje, treba im dati i neki savet, pa im reći: „Ovo su stvari iz Božje kuće, da ih koristiš u obavljanju svoje dužnosti. Ne smeš da se igraš sa njima. Treba da ih koristiš razumno i da se dobro brineš o njima. Nemoj da ih oštetiš. Pošto su ta oprema i alat potrebni za obavljanje dužnosti, ako se oštete, treba da se plati naknada štete u skladu sa njihovom vrednošću. Ako posao bude kasnio zbog oštećenja na opremi, to je ozbiljniji problem jer znači da je došlo do ometanja i uništenja opreme. Stoga moraš da znaš kako da u obavljanju dužnosti pravilno koristiš sve vrste opreme i alata – nipošto ne smeš da oštetiš imovinu kuće Božje. Obavezno zapamti ta načela: razumna upotreba i redovne kontrole, popravke i održavanje – ako se nešto pokvari, brzo prijavi kvar i zatraži da bude popravljen.” Da bi dobro obavljali taj posao, starešine i delatnici moraju, s jedne strane, da poznaju načela raspodele i upotrebe; s druge strane, treba korisnicima da objasne kako da vrše remont i održavanje, a ako dođe do kvara, kako da izvrše popravke, i tako dalje. To je standardno znanje koje ljudi treba da razumeju i da poseduju kada je reč o brizi i korišćenju svih vrsta opreme i alata.

Starešine i delatnici treba razumno da raspodele raznu opremu kuće Božje. Ako je, na primer, nekom članu radnog osoblja potreban računar sa relativno sveobuhvatnim svojstvima, treba da mu ga dodeliš. Ako kaže da mu jedan nije dovoljan, moraš da ga pitaš zašto i moraš da se raspitaš da vidiš da li je to što on tvrdi činjenica. Nemoj da se rukovodiš samo njegovim zahtevom, pa da mu daš onoliko računara koliko zatraži, da mu daš dva ako kaže da mu jedan nije dovoljan, da mu daš tri ako kaže da mu dva nisu dovoljna. Zar to onda ne bi značilo da deliš računare kao da su igračke? Zar to ne bi bilo

nepromišljeno? Prvo treba da ispitaš situaciju i da doneseš odluku na osnovu načela kuće Božje. Nipošto ne smeš nasumično da odobravaš sve vrste zahteva, u slučaju da neki ljudi naprosto nepromišljeno podnose zahteve pod prividom da obavljaju dužnost. Nadalje, nekim ljudima koji obavljaju važan posao možda će trebati računari više klase, a imaju lične računare sa nižerazrednom konfiguracijom. Starešine i delatnici i to treba odmah da istraže i da razumno raspodele opremu. O snabdevanju računarima treba odlučiti na osnovu prirode čovekovog posla i klase računara koja mu je potrebna. Ako je neko samo običan starešina i delatnik i ne bavi se kompjuterskom tehnologijom ni radom na video-produkciji, već koristi računar samo za to da ode na internet, potraži resurse i obavi pozive, onda mu nije potrebno da njegov računar ima neke naročite specifikacije, onda će za njega biti dovoljno da koristi običan računar. Neki stariji ljudi znaju samo kako da obave jednostavne radnje kao što su kucanje, krstarenje internetom i obavljanje poziva, a ipak, kada postanu starešine ili delatnici, izdaju im se vrlo visokokvalitetni računari. Je li to razumno? Zar oni ne traže posebne povlastice? Zar ne uživaju u prednostima statusa? (Uživaju.) Za šta treba da se koristi takva visokokvalitetna, prvorazredna oprema? Nju na korišćenje treba dati odgovarajućem radnom i stručnom osoblju. Kvalitet opreme ne mora da se podudara sa statusom tog čoveka. Neke starešine i delatnici pogrešno smatraju da treba da uživaju prava na povlašćenu upotrebu raznih predmeta Božje kuće. Je li to pravilo Božje kuće? Nije. Nekim ljudima se, kada postanu starešine i delatnici, brzo izdaju prvorazredni računari, mobilni telefoni i slušalice, snabdevaju ih svim vrstama prvorazredne opreme. Koja je posledica toga? Da li se to zaista čini da bi se ostvarili dobri rezultati u radu? Zar ti ljudi ne žude za telesnim uživanjem? Za šta uopšte koristiš prvorazredne računare? Zar ne držiš samo okupljanja preko interneta i propovedaš reči i doktrine? Da li umeš da postaviš na mrežu ili da napraviš video-zapise? Da li umeš da održavaš sigurnost mreže ili da postaviš veb stranu? Da li se razumeš u te poslove? Ako ne poznaješ, šta će tebi nekakav prvorazredni računar? Zar nije odvratno tako nešto raditi? (Jeste.) Ako imaš sopstveni novac, nikog nije briga koliko ćeš računara njime kupiti i niko se neće mešati, ma koliko luksuzni bili. Sada razgovaramo o tome kako materijalnu imovinu Božje kuće treba razumno raspodeliti. Šta znači „razumno”? Kada starešine i delatnici koriste tu prvorazrednu opremu Božje kuće, da li se to računa kao „razumna” upotreba? (Ne.) Oni se ne razumeju u taj posao, niti umeju bilo šta da rade. Da li to što imaju prvoklasan računar i njih čini prvoklasnima? Zašto li se oni hvališu? Božja kuća nema pravilo kojim se starešinama i delatnicima daje pravo na povlašćenu upotrebu i podelu materijalnih predmeta; oni nemaju tu posebnu povlasticu i to nije razumno načelo za raspodelu predmeta od strane Božje kuće – nije nimalo razumno. Neko može sam da kupi te stvari ako je u mogućnosti; ako nije, pa treba da mu ih dodeli Božja kuća, onda je za njega dovoljno da koristi obične stvari. To je pošteno i razumno. Oni koji zaista umeju da koriste tu prvorazrednu opremu jesu stručnjaci koji se bave tim poslom, tako da Božja kuća tu opremu treba da dodeli njima. To su neka načela koja starešine i delatnici treba da razumeju i dokuče u vezi sa

raspodelom materijalnih predmeta kuće Božje. Proverite ponovo, na osnovu tih načela, da biste videli da li su te stvari negde nerazumno raspodeljene. Ako jesu, požurite i ispravite to. Neki ljudi, kada postanu starešine ili delatnici, vide da im se u Božjoj kući niko ne ulizuje, da im niko ne izdaje prvorazredne stvari i da i dalje nose sopstvenu staru garderobu, da još uvek koriste sopstveni, vrlo običan mali računar i da ih Božja kuća nije snabdela dobrim računarom. Stoga odlaze do tima za finansije i podnose zahtev za kupovinu računara. Je li to razumno? (Nije.) Kažu: „Ako mi ga ne izdaš, ja neću obavljati svoju dužnost – naći ću priliku da nateram božju kuću da mi kupi luksuzniji računar, noviji, brži model!" Veoma su drski – ničega se ne libe. Pošto ti ljudi postanu starešine, odnose se prema Božjoj kući kao da je njihova, misleći: „Novac božje kuće je i moj novac – trošiću ga kako mi se prohte!" To je nešto što su antihristi u stanju da urade.

III. Razumna raspodela raznih dnevnih potrepština i hrane

Sada smo završili sa razgovorom o razumnoj raspodeli raznih materijalnih predmeta i opreme. Sledeće ćemo govoriti o stvarima potrebnim za svakodnevni život, kao što su: žitarice, povrće i sušene namirnice, kao i neophodni sastojci za kuvanje, razne dopunske namirnice i tako dalje. Ti artikli ne samo da treba razumno da se čuvaju, već treba razumno i da se raspodele. Dakle, kako da se ti razni artikli razumno raspodele? Božja kuća ima standarde za svoju hranu, a oni koji tim artiklima upravljaju treba da ih raspodele razumno, uz strogo poštovanje tih standarda. Ne smeju da daju više dobre hrane onima sa kojima su bliski. Na primer, ako se kupi neki ukusan, kvalitetan pirinač, ili ako se neko voće ili meso kupuje samo povremeno, a ti izdaš više toga nekom sa kim si u dobrim odnosima, ili toj osobi izdaš sve dobre stvari, a ostalima pošalješ loše – da li se to smatra razumnom raspodelom? (Ne.) Kako se onda ovde meri „razumnost"? Koji se način raspodele stvari može smatrati razumnim? Ravnomerna raspodela, u skladu sa načelima i sa obaveznim standardima koje je Božja kuća propisala za hranu, izdavanje one količine koja treba da bude izdata. Ako osećaš da si sa nekim blizak, možeš da mu daš sopstveno sledovanje. Ne budi velikodušan sa tuđim stvarima i ne koristi materijalnu imovinu Božje kuće da drugima pokažeš velikodušnost; ako hoćeš da budeš velikodušan, čini to sa sopstvenim stvarima. Velikodušnost nije načelo kuće Božje – načelo kuće Božje je razumna raspodela. Podela dnevnih životnih potrepština i raznih namirnica treba da se obavlja u skladu sa standardima koje je postavila Božja kuća, a ne nasumično. Naravno, starešine i delatnici mogu nadzirati i videti da li je ljudima odgovornim za podelu takvih stvari srce na pravom mestu, da li je njihova podela razumna, da li se podela vrši u skladu sa načelima kuće Božje, šta većina ljudi kaže o tome, da li imaju ikakve pritužbe i da li su svi zbrinuti. Šta treba raditi ako ponekad dođe do nestašice nečega? Je li u redu da starešine i delatnici to zadrže za sebe da bi sami pojeli? Neki će možda reći: „Starešine i delatnici imaju najviši status i prestiž i obično su oni ti koji sa nama najviše govore, pa im se usta osuše. Ako ima nešto dobro, hajde da to ostavimo njima da pojedu." Je li u redu tako deliti stvari? (Nije; stvari treba ostaviti za

one kojima su zaista potrebne.) Ako dođe do nestašice nekog relativno skupog proizvoda za negu zdravlja, kako ga treba raspodeliti? Treba ga raspodeliti onima koji su se mnogo godina davali za Boga i davali doprinos. Ti ljudi su zbog svojih godina slabog zdravlja, pa ipak i dalje savesno obavljaju svoje dužnosti, a braća i sestre su imali značajne koristi od njih. Ti ljudi treba malo da održavaju svoje telo i da se brinu o njemu, pa je pravedno da im se dozvoli da jedu i koriste te proizvode za negu zdravlja. Niko ne treba da se svađa oko oskudnih zaliha. Tako starešine i delatnici treba da raspodele te stvari. Je li to razumno? (Jeste.) Da li bi onda većina ljudi imala primedbe na takvu raspodelu? Ima li ikoga ko kaže: „Možda nisam baš tako star, ali imam mnogo posla – radim više od osam sati svakog dana. Moj rad možda nije baš tako efikasan i možda ga ne radim toliko godina, ali ni zdravlje mi nije uvek najbolje. Zašto niko ne pazi na mene? Kada ima dobrih stvari, nikada nije moj red da ih dobijem, ali kada treba da se uradi posao, uvek mene potraže”? Treba li nekom takvom dati sledovanje? Pošto je imao hrabrosti da to traži, da mu se nešto ostavi – je li to razumno? Da li biste se složili da to uradite? (Ne bismo.) Da Mene neko pita, Ja bih se složio. Zašto bi čoveku te stvari toliko smetale? Ljudi svoj život ne žive zarad uživanja; ne žive da bi jeli, pili i veselili se. Zašto se svađati oko takvih stvari? Ako neko stvarno hoće da se svađa oko njih, a okolnosti su mu donekle primerene, pustite ga onda da malo uživa u tim stvarima. Jeste da će on dobiti neku posebnu korist, ali ti zbog toga nećeš biti na gubitku; nema potrebe da ti to toliko smeta. Pa zamisli da neko kaže: „Zašto i meni ne daš malo toga? Ni ja nisam najboljeg zdravlja; da stvarno dobijem nešto dobro za jelo, popravilo bi mi se zdravlje i bio bih u stanju da više radim i više se trudim za Božju kuću, a moj rad bi bio efikasniji.” Pošto je to zamolio, nemoj da ga sramotiš odbijanjem, podeli i njemu nešto. Drugim ljudima to ne bi trebalo toliko da smeta – budi malo velikodušniji. Zar se tvoj život ne bi nastavio kao i do sad i bez tih stvari? Ono što Bog ljudima daje nije oskudno; obilno je i bogato – nema potrebe da se svađate oko stvari. Ako ima neki poseban artikal, a niko ne smatra da mu je neophodan ili da treba u njemu da uživa, onda ga treba dati onom čoveku za kojeg se većina na kraju složi da je najpodobniji, da ga on pojede. Stavljamo akcenat na ljudskost i razumnu raspodelu stvari. Oni koji te stvari dobiju treba da ih prihvate od Boga i da Mu se zahvale za Njegovu blagodat. Ostali ne treba da se svađaju oko njih. Ako se svađaš, nerazuman si, namerno izazivaš nevolje i prelaziš granicu. Tako se treba ophoditi u slučaju takvih posebnih okolnosti. Postoje načela kako za posebne okolnosti, tako i za obične; prema tim okolnostima se ne treba ophoditi nasumice, a kamoli na osnovu zahteva međuljudskih odnosa. Kada se te stvari raspodele razumno, starešine i delatnici su ispunili svoju odgovornost.

Prilikom raspodele dnevnih potrepština i hrane, starešine i delatnici to treba da rade na osnovu stvarne situacije, stvarnog broja ljudi i stvarno potrebnih količina, kako bi ih raspodelili na zaista razuman način i time sprečili da se one rasipaju i da se trpe gubici. To je odgovornost koju bi starešine i delatnici trebalo da ispunjavaju. Ponekad, kada nemaju razumevanje konkretnih okolnosti, oni mogu neke stvari raspodeliti u skladu sa

osnovnim načelom, pa zatim saznati, iz povratnih informacija drugih ljudi i naknadnog praćenja, da raspodela nije bila razumna i da se pomalo kruto rukovodila pravilima. U tom slučaju, treba to da poprave sledeći put, da bi izbegli da se problem ponovo javi i da bi smanjili rasipanje i gubitak. To je ispunjavanje svoje odgovornosti. Naravno, kako bi izbegli štetu i rasipanje, oni moraju, jednim delom, više da se savetuju kod raspodele stvari; moraju, isto tako, strogo da se drže načela. To je neophodno. Nemojte izdavati stvari nepromišljeno, pa da ih ne date onima kojima su stvarno potrebne, da ih ne date onima koji iskreno obavljaju svoju dužnost, koji imaju istina-stvarnost, a da ih date posebno laskavcima koji nemaju duhovno razumevanje. Kada to radite, da li postupate u skladu s načelima? (Ne.) Zar raditi to ne znači biti obesno nesmotren? Ne postupati u skladu sa načelima znači ne ispunjavati svoje odgovornosti. Na šta se odnosi ispunjavanje odgovornosti? Na to da čovek ne otaljava i da postupa u skladu sa pravilima, a odgovornost se ne ispunjava preduzimanjem niza ustaljenih koraka – naprotiv, odnosi se na to da čovek postupa zaista strogo u skladu sa načelima koja zahteva Božja kuća, kao i da se stara da ne dođe do slučajeva rasipanja ili štete na bilo čemu iz Božje kuće. To znači istinski ispuniti svoju odgovornost. Na primer, kada izdaješ jaja za petoro ljudi, treba svakom od njih da daš po jedno na dan i da ih izdaješ svakih deset dana, tako da pošalješ tačno pedeset jaja. Tako treba da ih izdaješ delom zato što je to mali broj i lako je pobrinuti se za njega; osim toga, to je upravo ona količina koju petoro ljudi treba da pojede. Postupati na taj način, u skladu sa merilima i uputstvima koje zahteva Božja kuća, sasvim je ispravno – to je postupanje u skladu s načelima. Da starešina ili delatnik, ne želeći da se gnjavi, ljudima odjednom izda količinu jaja za sto dana – petsto jaja – da li bi to bilo primereno? Recite mi, da li je lakše transportovati i pobrinuti se za pedeset jaja ili za petsto jaja? (Pedeset.) Manji broj je lakše transportovati i lakše je pobrinuti se za njega. Neki ljudi zaista pošalju količinu za sto dana, pa se usled toga neka jaja razbiju na putu, a neka se smrskaju na odredištu dok ih prenose. Jedan mali lom za drugim, i dobar deo pretrpi štetu. Dodajte tome i činjenicu da će ljudi ležerno protraćiti ta jaja kada vide kako ih je mnogo izdato, pa do dana naredne pošiljke neće više imati jaja za jelo. Stoga, kada se ta jaja polome i oštete, zar nije do toga doveo nemar starešina i delatnika? (Jeste.) Ako ljudi traže više, da li možete da im date više? Prema načelima, ne možete da im date više pre predviđenog datuma, ali oni se osećaju ogorčeno kada nemaju jaja za jelo. Šta tu treba uraditi? (Treba im davati na vreme i u pravoj količini.) Davati im na vreme i u pravoj količini je postupanje u skladu s načelima – to je razumna raspodela. Starešine i delatnici, pri raspodeli tih stvari, obavezno moraju da se pridržavaju načela razumne raspodele i merila koja zahteva Božja kuća, te da ih izdaju na vreme i redovno. Osim toga, moraju odmah da razumeju da li je došlo do slučajeva rasipanja, da li je bilo ponovljenih zahteva ili molbi za izdavanje stvari kojih ima premalo zbog rasipanja, i da li je bilo slučajeva rasipanja sa izdatim stvarima koje se ljudima nisu dopale. Izdaju se, na primer, i meso i povrće, ali većina ljudi više voli meso, tako da se može desiti da njega potroše za tri ili pet dana, a da povrće ostane.

Povrće brzo propada; neko se posle nekog vremena pokvari i istrune, tako da ostanu bez njega pre nego što se izda naredna tura. Onda neko može ponovo podneti zahtev i tražiti još. Da li u takvom slučaju treba dati još? Je li razumno dati mu još? (Nije.) Drugi ljudi će potajno pojesti meso i jaja i poješće sve povrće koje vole, a daće sve moguće razloge i izgovore da ne pojedu ono koje ne vole. Kada povrće požuti i pokvari se, kažu da nije jestivo i na kraju njime nahrane svinje i kokoške, ili ga samo izbace, pa onda traže još. Kada se starešine i delatnici susretnu sa takvim slučajem, kako treba da postupe? Ako kažu: „Daću vam više sledeći put, pošto ovo nije dovoljno – snabdeću vas većom količinom, pošto mnogo jedete", da li je to pravi način da postupe? Zar to nije slepilo? (Jeste.) Kako su oni to slepi? (Ne razumeju šta se stvarno dešava: glavni razlog zašto hrana koju su izdali nije bila dovoljna jeste taj da je protraćena.) Donose ishitrene zaključke, a ne razumeju šta se stvarno dešava. Na većini mesta je hrana izdata u skladu sa uputstvima Božje kuće dovoljna za jelo. Zašto samo tom jednom mestu nikad nije dosta? Zar to ne treba posebno istražiti? Starešina treba da ode na lice mesta i da se pažljivo i detaljno raspita o situaciji, da bi video šta se dešava. Na kraju, kroz svoju istragu i razumevanje otkriva da je kuvar na tom mestu loš i nemoralan čovek, koji je hranu za ljude davao kokoškama i namerno rasipao hranu kuće Božje. Vrlo je izbirljiv u vezi sa tim šta jede i voli da jede samo izvrsnu hranu. Neće da jede povrće kad nema mesa, a kad ga ima, onda neće da jede čak ni tofu. Kada dobije jaja, jede ih za svaki obrok. Bira isključivo ukusnu hranu i ne jede nikakvo obično povrće, niti ga je briga ako se ono pokvari. Razumevanjem problema se pokazalo da je kuvar loš čovek – da li mu onda, sledeći put kada se stvari budu izdavale, treba dati veće sledovanje? (Ne treba.) Ako mu ne date više, da li je to sve? Kako taj problem treba rešiti, kada se otkrije? Kuvara treba odmah smeniti; zameniti ga nekim ko ima nešto ljudskosti i ko će preuzeti tu dužnost. Brzo otkriti i rešiti problem i ukloniti takve zle ljude, takav kukolj. Neko će možda pitati: „Pošto više ne kuva, da li bi bilo u redu da ga zadužimo da hrani kokoške?" (Ne bi.) Ako on bude hranio kokoške, one neće nositi jaja; ako bude hranio svinje, one će smršati. Nije prihvatljivo da on bilo koga hrani. Takve ljude treba proterati – nepodobni su za obavljanje dužnosti u Božjoj kući. Ako se prilikom raspodele materijalnih predmeta Božje kuće otkriju još neki problemi, i njih treba brzo rešiti. Koji je cilj rešavanja tih problema? Da se smanji rasipanje i kvarenje materijalnih predmeta Božje kuće. Neki će možda pitati: „Da bi se ti problemi rešili, neko mora da ode da istraži kuhinju. Zar nisi Ti rekao da starešine i delatnici ne smeju u kuhinju? Zašto sad smeju?" To su dva različita pitanja. Nisam rekao da ne smeju – to je bila detaljna analiza situacije kada starešine i delatnici ne znaju da rade, dokono besposliče i šetaju se okolo, uživaju u prednostima statusa, pa stalno idu u kuhinju da nađu nešto dobro za jelo. U ovom slučaju, oni idu u kuhinju da rešavaju probleme, a ne da nađu nešto dobro za jelo. Idi kad treba, a nemoj da ideš kad ne treba. Starešine i delatnici imaju puno posla, a ovo je jedan od njihovih zadataka, kod kojeg konkretni problemi mogu da se saznaju samo ulaskom u dubine kuhinje i razumevanjem detalja. Ako se utvrdi da je kuvar nepodesan, treba ga odmah

otpustiti i zameniti nekim podesnim. Time se obezbeđuje da ne dođe do rasipanja i kvarenja predmeta koje je izdala Božja kuća. Kako god Ja to izrazio, ono što se zahteva od starešina i delatnika jeste da ispunjavaju svoje odgovornosti – ako je tvoj posao da se za nešto pobrineš i da nešto uradiš, onda apsolutno moraš za to da se pobrineš i da to uradiš. Moraš očima da posmatraš i da koristiš uši da pažljivo slušaš sve što svaka vrsta ljudi ima da kaže – a naravno, moraš i u srcu da naučiš da imaš mišljenja, misli i pronicljivost o svim vrstama stvari; drugi važan deo je da primiš k srcu načela koja Božja kuća zahteva da slediš i da nikada od njih ne odstupaš. Koji god posao da obavljaš, prvo moraš da razumeš koja su to načela i pravila koja Božja kuća zahteva; pre nego što počneš sa poslom, moraš još nekoliko puta sebi da postaviš pitanja kao što su: da li su mi jasna načela koja Božja kuća zahteva? Kako ovo treba uraditi da bi bilo urađeno u skladu sa načelima Božje kuće? Kako to treba uraditi u skladu sa načelima u posebnim okolnostima? Kako se sa tim treba nositi u običnim okolnostima? Obavezno moraš, pre nego što počneš sa poslom, sebi da postaviš više ovih i drugih takvih pitanja, i da se više moliš pred Bogom. Deo toga je samoispitivanje; drugi deo je prihvatanje Božjeg ispitivanja. Uz pomoć toga starešine i delatnici prave manje grešaka i manje odstupaju u svom radu, smanjujući rasipanje materijalnih predmeta Božje kuće i gubitke nanete Njegovoj kući. Što je još važnije, takvim postupanjem podržavaju se i ispunjavaju njihove odgovornosti. To je ono što bi starešine i delatnici zaista trebalo da rade. To je zahtev koji se pred njih postavlja. Čuvanje i raspodela raznih materijalnih predmeta Božje kuće nije komplikovan zadatak. Delom se radi o tome da starešine i delatnici treba sami da budu upoznati sa načelima; drugi deo je to da starešine i delatnici moraju više u zajedništvu da razgovaraju o tim načelima sa ljudima zaduženim za upravljanje raznim materijalnim predmetima, da više prate te stvari, da bolje razumeju stvari i da više istražuju stanje upravljanja, te da istovremeno više u zajedništvu razgovaraju sa nadzornicima o raspodeli raznih materijalnih predmeta Božje kuće, kako bi ovima omogućili bolje razumevanje tih načela. Naravno, i starešine i delatnici moraju stalno da se raspituju i da pitaju kako ti ljudi raspodeljuju i izdaju predmete i da li ima nekih posebnih okolnosti – na primer, da li nadzornici dodeljuju predmete u skladu sa načelima koja zahteva Božja kuća u raznim godišnjim dobima, u različito vreme i u slučajevima kada razne vrste ljudi imaju različite zahteve. Cilj toga je da se omogući da razni predmeti Božje kuće delotvorno ispune svoju funkciju i da se koriste u najvećoj mogućoj meri razumno, kao i da se čuvaju i održavaju sa najboljom mogućom brigom. To je odgovornost starešina i delatnika.

Dobro upravljanje materijalnim predmetima Božje kuće odgovornost je svakog pripadnika Božjeg izabranog naroda

Pošto ste razumeli odgovornosti starešina i delatnika, da li ste razumeli i načela koja svaki brat i svaka sestra treba da dokuči u svom odnosu prema raznim materijalnim predmetima Božje kuće? Možda niste starešine i delatnici, ali ipak je vaša odgovornost

da nadzirete. To je pravo Božjeg izabranog naroda. Osim toga, kada je reč o raznim materijalnim predmetima Božje kuće – knjigama i uređajima svih vrsta; svakodnevnoj hrani, piću, predmetima i tako dalje – svako mora prema njima da se odnosi s ljubavlju i pažnjom. Svako treba i da redovno proverava, popravlja i održava razne stvari koje koristi i treba da ih koristi razumno – ne dozvoli da se oštete i da propadnu dok su u tvom posedu i nemoj nepromišljeno da ih bacaš. Neki kažu: „Ta stvar ionako nije moja. Nisam je kupio svojim novcem. Božja kuća mi je izdala – to je javna svojina. Ne moram ja da brinem o tome kad se ona održava i popravlja, niti gde se čuva. Ne mogu da je nosim okolo sa sobom, kao da sam je oteo." Je li to razumna misao? Zar nije sasvim sebična i lišena ljudskosti? (Jeste.) Dakle, koja načela treba slediti kada se koriste materijalni predmeti Božje kuće? Ako ti je nešto dodeljeno na korišćenje, onda je tvoj posao i da ga popravljaš i da se brineš o njemu dok ga koristiš. Sva odgovornost za taj predmet je tvoja; treba da se prema njemu odnosiš, da ga ceniš i da ga štitiš baš kao da je tvoja lična svojina, a da niko drugi ne treba da te podseća ni da te nadzire. To znači imati ljudskost. U kakvom god stanju da je ta stvar bila kada ti je izdata, kada više nemaš pravo da je koristiš ili si sa njom završio, osobi koja je čuva treba da je vratiš potpuno neoštećenu i u prvobitnom stanju. To se zove imati razuma; to je nešto čega bi trebalo da bude u ljudskosti. Kažeš da veruješ u Boga, da imaš savest i razum, da voliš istinu, da stremiš ka njoj i da joj se pokoravaš, ali ako nemaš čak ni najmanju ljudskost koju bi trebalo da imaš u svom odnosu prema jednom materijalnom predmetu, kako uopšte možeš da govoriš o ljubavi prema istini i o sprovođenju istine u delo? Zar to nije malo previše šuplje? Ako nisi u stanju da ispuniš čak ni onu odgovornost koju bi trebalo da ispunjavaš u svom odnosu prema nekom materijalnom predmetu, to znači da tvoja ljudskost ništa ne valja – za to se obično koristi izraz „lišen ljudskosti". Pored toga, ma kako da koristiš sopstvene stvari, da li si u svom odnosu prema njima nemaran ili pedantan, to je tvoje pravo. Niko se neće mešati. Ali Božja kuća ima načela za to kako se koriste njene stvari. Ta načela su sva utemeljena na savesti i razumu, pa iako se možda ne uzdižu do nivoa istine, ona se u najmanju ruku povinuju merilima ljudskosti. Ako nisi u stanju čak ni da ispuniš ovaj standard ljudskosti, ako nisi u stanju čak ni da se ispravno odnosiš prema uređajima i potrepštinama koje ti Božja kuća izdaje i da ih ispravno koristiš, onda je problem i da li si u stanju da razumeš istinu i da zakoračiš u istina-stvarnost – to treba staviti pod znak pitanja. Stoga, kada je reč o tvom odnosu prema tim stvarima, imaš pravo da ih koristiš, pa prirodno imaš i odgovornost da ih popravljaš, održavaš i da se o njima brineš. Moraš te stvari da shvatiš ozbiljno. Ako, poput nevernika, kažeš: „Ta stvar ionako nije moja. Nisam je kupio svojim novcem. Ako se stvar koja je u javnoj svojini polomi, polomila se – samo kupite novu ili je, u najgorem slučaju, popravite. Ionako nisam ja na gubitku." Ako tako razmišljaš, to je problem – u opasnosti si. Ne poseduješ pošten karakter i srce ti nije na pravom mestu. Koristiti sopstvene stvari štedljivo, a prema stvarima Božje kuće se odnositi kao da su nevažne, ne brinuti o njima i ne ceniti ih – zar to ne radi neko čije srce nije na pravom mestu? Da

li Bog voli ljude čije srce nije na pravom mestu? (Ne voli.) Recite Mi, da li Bog ispituje ljude čije srce nije na pravom mestu? (Ispituje.) Bog ispituje i one čije srce jeste na pravom mestu, i one čije nije. Kada prihvatiš Božje ispitivanje, šta treba učiniti ako otkriješ da na taj način razmišljaš? Ne obraćati pažnju? Ne reagovati? Ne mariti za to? „Moja je stvar šta mislim. Ko si ti da se mešaš u to? Ako mi daš da nešto koristim, ja onda imam pravo da to koristim – a u svakom slučaju, biće u redu ako samo ne polomim tu mašinu. Zašto postavljaš toliko mnogo tako visokih zahteva?" Je li to dobar način razmišljanja? (Nije.) „Lišen je ljudskosti." Ako imaš takve misli, moraš da prihvatiš Božje ispitivanje i da kažeš: „Bože, imam iskvarenu narav i ljudskost mi je slaba. Nekada sam mislio da sam vrlo plemenit i častan, da imam dostojanstvo; ne bih nikada pomislio da će me ta mala stvar razotkriti: imam sebične želje; srce mi nije na pravom mestu; imam sopstvene sitne ciljeve. Spreman sam da prihvatim Tvoje ispitivanje i Tvoje disciplinovanje i voljan sam da se promenim." Moraš da se moliš i da se pokaješ pred Bogom i da Mu dozvoliš da te ispituje. Kada prihvatiš Njegovo ispitivanje, kako da se promeniš? Reći ćeš: „Bilo je nemoralno razmišljati onako kako sam ja nekada razmišljao – to je razmišljanje nevernika, bezvernika. Ne smem više tako da razmišljam. Ne smem da krenem tim putem. Ja sam vernik u Boga; treba da budem čovek sa ljudskošću i dostojanstvom, treba da radim stvari koje Bog voli. Treba ubuduće da promenim svoj način korišćenja alata i uređaja. Moram da ih pustim da miruju kad treba da miruju, da ih popravljam i održavam kad je potrebno. Moram često da ih čistim i da redovno proveravam razne njihove sastavne delove kako bih obezbedio da mogu normalno da se koriste. A kada završim sa njima, odmah ću ih očistiti i čuvaću ih, kako bih sprečio neovlašćene ljude da njima rukuju." A onda, kada budeš ponovo koristio mašine u budućnosti, bićeš naročito obazriv i pažljiv. Tvoji pogledi će se stalno menjati, tvoje navike će se popraviti, preokrenuće se iz tvojih prethodnih sebičnih, ogavnih misli i postupaka, prema osećaju odgovornosti, spremnosti da se brineš o stvarima, spremnosti da preuzmeš odgovornost. Promena u tvom načinu razmišljanja početak je tvoje istinske promene. Ona postaje promena u tvojim navikama kada svoj način razmišljanja i svoje misli ostvariš u praksi. Kada stvari dođu do tog nivoa, Bog vidi da se zaista menjaš i kaješ; ti preokreti i te promene koje budeš napravio biće zaista prihvatljivi Bogu. To je sprovođenje istine u delo. Šta je najosnovnija stvar koju čovek treba da poseduje kada sprovodi istinu u delo? Savest i razum koje ljudi treba da imaju. A da li sebičan, ogavan čovek ima savest i razum? (Nema.) Možda na osnovu doktrine znaš da ne smeš da ostavljaš predmete Božje kuće da leže okolo, niti da ih oštećuješ ili rasipaš, ili da budeš neodgovoran sa njima – ali kakav je tvoj stav u srcu i u mislima? „Koji je smisao brige o tim stvarima? Ta stvar čak nije ni moja." Takvo razmišljanje će usmeriti tvoje ponašanje, pa da li će ti onda doktrina koju poznaješ biti od ikakve koristi? Neće – biće samo doktrina koja nije ni od kakve koristi. Tek kada ti se razmišljanje i pogledi preokrenu i kada se istinski promeniš i pokaješ pred Bogom, počeće da se menjaju i tvoje ponašanje i tvoji postupci u praksi. Tada će ono što proživljavaš početi da ima ljudskost; tada ćeš početi

da ulaziš u istina-stvarnost. Takva sitna stvar razotkriva čovekovu ljudskost, kao i to da li taj čovek iskreno voli istinu.

Upravljanje raznim materijalnim predmetima Božje kuće je odgovornost koju treba da ispunjavaju starešine i delatnici, a svi pripadnici Božjeg izabranog naroda treba zajedno da pruže nadzor, pomoć i punu saradnju. To je svačija odgovornost. Pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da posluže kao primer. Treba da počnu od sebe – tek kada sami dobro obavljaju posao, kvalifikovani su da nadziru druge i da procene da li je to što drugi rade primereno i u skladu sa načelima. To je stvar koja se tiče svakoga, ta sitna stvar razotkriva čovekovu ljudskost, kao i njegov stav prema istini. Starešine i delatnici treba taj posao da obavljaju dobro i sa ogromnom energijom, u skladu sa načelima kuće Božje, a svaki običan brat i sestra takođe treba prema toj stvari da se ophodi strogo i oprezno. Moraš često da razmišljaš o sebi, o tome da li u tvojoj ljudskosti i tvom načinu razmišljanja ima problema, o tome kakav stav imaš. Kada otkriješ da postoji problem u tvom stavu i razmišljanju, treba odmah da se pomoliš i da se promeniš – a kada upravljaš stvarima Božje kuće ili kada ih koristiš, treba da nastojiš s jedne strane da ne izazoveš ni prekor svoje savesti ni da podbaciš u odnosu na Boga, a sa druge – da ti se drugi dive, da odobravaju to što radiš i da kažu da imaš ljudskost, koju svi mogu da vide. Glavna stvar je da se ljudi dok to rade pridržavaju načela. To je obaveza koju ljudi treba da ispune, nešto što treba da postigne svaki pripadnik Božje kuće. To nije samo odgovornost starešina i delatnika.

Je li vam sada manje-više jasna deseta stavka odgovornosti starešina i delatnika? Pošto su razumeli načela, ljudi bi trebalo da budu pažljiviji i pedantniji u obavljanju svog posla, i trebalo bi da se više trude i da ne budu lenji – onda će praktično biti u stanju da smanje štetu i rasipanje materijalnih predmeta Božje kuće i da spreče da ih zli ljudi prisvoje za sebe. To bi trebalo da bude ostvarivo. Zašto kažem da je to lako ostvariti? To su stvari koje se mogu ticati svakodnevnog čovekovog života kod kuće. Lako je biti pažljiv u upravljanju stvarima u sopstvenoj kući, pa ako budeš čuvao stvari Božje kuće kao da su tvoje, u skladu sa zahtevima Njegove kuće, ako ih budeš razumno raspoređivao, pa smanjio štetu i rasipanje, i ako ne budeš dozvolio zlim ljudima da ih prisvajaju za sebe, ti ćeš onda ispunjavati odgovornost starešina i delatnika. Izgleda da je taj rad po svojoj prirodi zadatak koji se tiče opštih poslova. Zašto ga nazivamo zadatkom koji se tiče opštih poslova? On se tiče upravljanja materijalnim predmetima. Dobro upravljaj njima i dobro ih raspoređuj, pa ćeš ispuniti svoju odgovornost. Isto tako, načelo tog rada je sasvim jednostavno – on obuhvata samo jedno jedino načelo i ne uključuje nikakve komplikovane istine. Ukoliko čovek ima breme i ispravne namere, on je u stanju da taj posao obavlja dobro i nije potrebno da razume previše istine, kao ni da se sa njim mnogo u zajedništvu razgovara o istini. Stoga je taj posao jedan jedini zadatak, i to zadatak koji se tiče opštih poslova. To je rad koji je za starešine i delatnike lak. Ukoliko si malo vredniji, postavljaš više pitanja, više se raspituješ, više se time baviš i imaš ispravne namere, ti si kadar da obavljaš taj posao. To uopšte nije komplikovano.

Završili smo sa razgovorom u zajedništvu o desetoj stavci odgovornosti starešina i delatnika. Eto, toliko je jednostavno.

Stav i ispoljavanje lažnih starešina u pogledu materijalnih predmeta Božje kuće

Sada kada ste razumeli tu odgovornost starešina i delatnika, u vezi sa njom ćemo preći na detaljnu analizu ispoljavanja koja lažne starešine prikazuju dok obavljaju taj posao, kao i koje to stvari rade koje mogu da ih okarakterišu kao lažne starešine. Prvo, kada lažni starešina obavlja taj posao, on nije u stanju da razne predmete propisno čuva. Čuvanje je prva stavka važnog rada kada je reč o svim vrstama materijalnih predmeta. Lažne starešine su u haosu u svemu što rade; pored toga što su, kada je reč o istini i raznim načelima koja je se tiču, duboko zaglibili, isto tako su u haosu i kada je reč o čuvanju raznih materijalnih predmeta Božje kuće. Ne znaju kakve ljude da traže da tim predmetima upravljaju, niti na koji način oni treba da se čuvaju. Nemaju precizne ciljeve ni konkretne planove, a kamoli detaljne korake za obavljanje tog posla. Ako je neko voljan da se potrudi, ti predmeti se mogu sačuvati; ako nije, lažni starešina dopušta da budu ležerno ostavljeni po strani. On ne nalazi odgovarajućeg čoveka da ih čuva ni primereno mesto za njihovo čuvanje, a još manje u zajedništvu razgovara o konkretnim načelima čuvanja tih predmeta. Istovremeno, ne priprema ništa za budući smeštaj, popravku i održavanje tih materijalnih predmeta. Neke lažne starešine čak ne znaju ništa o tome koje predmete Božja kuća ima – baš ih briga i ne pitaju za to. Recimo, na primer, da je Božja kuća štampala nove knjige Božjih reči. Koliko je knjiga ostalo pošto su podeljene, ko je određen da ih smesti na čuvanje, kako se čuvaju i da li se čuvaju na pravom mestu – lažni starešina ništa od toga neće znati, niti će pitati ili se raspitivati za te stvari. Zašto se neće raspitivati? On misli da je čuvanje materijalnih predmeta Božje kuće sporedna stvar, dok je on starešina, neko ko radi važne stvari, ko isključivo propoveda. Uopšte ne obraća pažnju na te „sporedne stvari”, već ih prosleđuje ljudima koji ništa ne razumeju i koje nije briga da li su one dobro ili loše obavljene, da ih oni urade. On, dakle, uopšte ozbiljno ne shvata posao čuvanja materijalnih predmeta Božje kuće. To je jedan razlog. Drugi je taj da su neke lažne starešine smetenjaci – njihovi umovi su zbrkani. Nemaju normalno razmišljanje ni svest o čuvanju stvari i nemaju postupak ni put za to kako da čuvaju predmete Božje kuće. Stoga ne znaju koliko je takvih stvari oštećeno, a ne znaju ni da li ima slučajeva rasipanja. Kada zli ljudi uzmu neke stvari, lažni starešina kaže: „Neka ih – u svakom slučaju, sve je u Božjim rukama.” Pojedinci koriste neke važne predmete bez ičijeg odobrenja; ti ljudi uzmu te stvari, pa drugi ne mogu da ih koriste za rad, a niko se ne usuđuje da ih zatraži. Lažni starešina kaže: „Ništa strašno. Samo kupite novu. Uzeo je tu stvar, pa neka je prvo koristi. To je samo stvar – svejedno je ma ko je koristio. Ako je ne koristi razumno, to je između njega i Boga. Nema potrebe da se mi mešamo.” Gledaj kako propoveda veličanstvenu doktrinu da „reši” problem, pa pretvara velike probleme u male, a male u nikakve. Lažne starešine uopšte ne ispunjavaju svoje odgovornosti kada je reč

o čuvanju raznih predmeta kuće Božje. Nije ih briga i ne pitaju za njih, ne rešavaju nikakve probleme i ne bave se njima. Čak i ako Višnji uzme da prekontroliše njihov posao, oni samo izbegavaju odgovore da Ga zavaraju, i to je to.

Neka braća i sestre kupuju opremu, odeću i lekove da bi ih Božja kuća koristila, a kada lažni starešina vidi te predmete, on će među njima probrati i za sebe uzeti dobru odeću, cipele i torbe, dok će drugima dozvoliti da uzmu samo one ostatke koji njemu samom nisu potrebni. Kada to vide kreteni koje on predvodi, kažu: „Naš starešina je probrao ono što želi – sada je red na nas. Kada završimo, bacićemo bezvredne stvari koje preostanu braći i sestrama ispod nas." Te stvari pripadaju onima u čije ruke padnu, a ostale stvari koje se nikom ne dopadaju odbacuju se i niko ih ne čuva. I tako, razni materijalni predmeti Božje kuće navodno imaju mesto gde se čuvaju, ali u stvari se uopšte ne čuvaju – ta mesta su rupe kojima uopšte niko ne upravlja. Samo odbacuju stvari na neko mesto i puštaju ih da se nagomilavaju. Ima tamo odeće, cipela i čarapa, lekova i elektronskih uređaja, kao i svakodnevnih potrepština i kuhinjskog pribora – to je zbrka u kojoj ima svih vrsta đubreta, pa se čak mešaju ljudska i pseća hrana. Ako pitaš ko upravlja tim stvarima i da li ih razvrstava; ili da li postoje uputstva za te stvari i kako treba da se čuvaju; ili, ako te stvari nisu potrebne za rad Božje kuće, da li su potrebni braći i sestrama – niko ne zna odgovore. Sasvim je normalno da braća i sestre ne znaju, ali ni starešine ni delatnici nemaju odgovore ni na jedno od tih pitanja – oni sasvim izbegavaju odgovornost za te stvari, te ili kažu „Ne znam" ili kažu „Neko se brine o tome", pa te time skidaju s vrata i varaju Božju kuću. To dovodi do toga da ti problemi ostaju nerešeni. Starešinama i delatnicima nije teško da nađu odgovarajuće ljude da upravljaju raznim materijalnim predmetima Božje kuće, zar ne? Lažne starešine ne obavljaju čak ni taj jednostavan posao da nađu nekog odanog da propisno čuva te stvari, da dobro vodi evidenciju i da ih drži dobro razvrstane. Pa šta onda rade? Kada braća i sestra Božjoj kući poklone odeću ili dnevne potrepštine, pa lažne starešine vide te predmete, oni nagrnu kao čopor gladnih vukova koji zajedno proždiru meso. Bez kraja i konca isprobavaju svaki odevni predmet koji im odgovara, bez prestanka biraju stvari za sebe. Kada Božja kuća kupi razne vrste važnih i skupih mašina i opreme, oni pojure da prvi proberu za sebe one dobre. Zašto biraju one dobre? Misle da, kao starešina ili delatnik, imaju pravo prvenstva u korišćenju predmeta kuće Božje. Šta god da Božja kuća izda, oni uvek prvi izaberu najbolje stvari. Tako se oni odnose prema predmetima kuće Božje. Zar se tako obavlja posao? Zar to nije ispoljavanje lažnih starešina? Kada je reč o stvarima koje imaju rok trajanja – na primer, hrani i lekovima – lažne starešine je za to baš briga. Ne nalaze odgovarajuće osoblje da njima upravlja, niti tom osoblju kažu: „Neke od ovih stvari imaju rok trajanja, stoga ga odmah zabeležite. Požurite da ih izdate braći i sestrama pre isteka roka, da bi se koristile razumno – nemojte čekati da im istekne rok; ne dozvolite da propadnu." Lažne starešine te stvari nikada ne rade. Kada nečemu istekne rok trajanja, oni to samo bace. Kada starešine i delatnici obavljaju posao u Božjoj kući, oni bi, strogo uzevši, trebalo da budu upravnici kuće Božje. Prva stvar koju treba

da urade je da razumno i dobro čuvaju predmete kuće Božje, da ih strogo nadziru i sprovode odgovarajuće provere. I to je osnovna stavka rada Božje kuće, a lažne starešine ipak nisu u stanju da obave čak ni tako suštinski posao. Jesu li smeteni, slabog kova i tupavi – ili im srca nisu na pravom mestu? Ako su tupavi i smeteni, kako znaju da izaberu dobre stvari za sebe? Zašto se ne odreknu sopstvenih stvari ili njih ležerno daju drugima? Zašto ne kvare i ne oštećuju svoje stvari? I zašto imaju takav stav prema stvarima Božje kuće? Jasno je da su lišeni morala i da im srca nisu na pravom mestu. Kada starešine i delatnici jednom steknu status i dođu u kontakt sa većim obimom rada Božje kuće, oni dobiju povlašćen pristup raznim materijalnim predmetima i javnoj svojini Božje kuće i najobavešteniji su o tim stvarima. A ipak, oni ih ignorišu, ne čuvaju ih propisno i svakom dozvoljavaju da ih uzme, naprosto svakom ko je voljan da brine o njima dozvole da to radi, a ako neko nije voljan da se brine o njima i neodgovoran je, starešinama i delatnicima to ne smeta, pa čak i ako saznaju da neko ima problem, oni ga ne reše. To su lažne starešine. U ovom trenutku smo zaključili da lažne starešine, osim toga što su slabog kova i ne nose breme, imaju i srca na pogrešnom mestu i slab karakter. Pošto su te starešine slabog kova i lišeni su sposobnosti razumevanja, razumljivo je zašto loše obavljaju posao u radu koji se tiče istine i život-ulaska. A pošto su slabog kova i nemaju radnu sposobnost, može se prihvatiti i to što loše obavljaju posao u radu koji se tiče upravljanja. Ali to što nisu u stanju čak ni da obavljaju posao koji se tiče upravljanja raznim predmetima kuće Božje – što je najminimalniji, najjednostavniji posao – pokazuje jednu stvar još jasnije: kada je reč o nekim lažnim starešinama, problem nije samo to što su slabog kova i ne nose breme, već još više to što su naročito lošeg karaktera i slabe ljudskosti. Kroz naš razgovor u zajedništvu o desetoj odgovornosti starešina i delatnika, otkriveno je još jedno ispoljavanje lažnih starešina i delatnika: ne samo da su slabog kova, ne nose breme i uživaju u telesnim zadovoljstvima – već su i slabog karaktera i srce im nije na pravom mestu. Za stvari koje nisu njihove nije ih briga – čak ih i ne čuvaju. Postavljen si za upravnika kuće Božje, a ipak ujedaš ruku koja te hrani i ne štitiš interese Božje kuće, a živiš od nje; ležerno bacaš stvari Božje kuće na stranu, kao da one pripadaju nekim tuđincima, ne čuvaš ih i misliš da one nisu naročito važne. To nije neispunjavanje sopstvenih odgovornosti – to je problem sa tvojom ljudskošću, to je jedan veliki nedostatak morala! To što loše čuvaju ili uopšte ne čuvaju stvari koje bi trebalo da čuvaju ukazuje na to da lažne starešine nemaju ljudskost i da im srca nisu na pravom mestu. Nisu u stanju čak ni da dobro čuvaju predmete kuće Božje, pa kada bi trebalo da ih raspodele, da li bi to bili kadri da urade razumno? Još više podbacuju kada je reč o postupanju u skladu sa načelima. Vide kako se stvari Božje kuće nemarno bacaju, oštećuju i rasipaju, kako tamo nema nikog dobrog da ih čuva, i u srcu odlično znaju da tako ne treba – a ipak se time ne bave. To znači imati srce na pogrešnom mestu. Može li taj ološ, čije je srce na pogrešnom mestu, razumno da raspodeli razne materijalne predmete kuće Božje? Tek to nisu kadri da urade – ako njih postaviš da raspodele te stvari, radiće još nemoralnije stvari.

U jednoj seoskoj crkvi gde drže pse, osobi odgovornoj za njihovo čuvanje mnogo je stalo do tek izleglih štenaca. Bojala se da štenci neće dobiti potrebne hranljive sastojke, pa je podnela zahtev za organska jaja koja će jesti ti psi. Lažni starešina je odmah odobrio zahtev; nije razmišljao o tome da organskih jaja nema u izobilju. Nema ih dovoljno čak ni za ljudsku ishranu, pa zašto bi ih davali psima? Zar to nije besmislen način da se postupa po tom pitanju? Koja je priroda takvog ponašanja tog lažnog starešine? Kako ga treba okarakterisati? Zar ovakvo postupanje tog lažnog starešine nije besmisleno? Ono što taj lažni starešina sve vreme izgovara, kad god otvori usta, jesu doktrine koje su ljudima po ukusu, a u stvari, on ne razume ni trunku istina-načela, pa kada se nešto desi, on tome pristupa i rešava to u skladu sa ljudskim uobraziljama, sklonostima i subjektivnim željama – a na kraju je učinio takvu odvratnu stvar kao što je hranjenje pasa organskim jajima. Može li se takva raspodela predmeta kuće Božje od strane tog lažnog starešine smatrati razumnom? (Ne može.) Zašto on nije u stanju da izvrši razumnu raspodelu? Na površini deluje da je lažni starešina intervenisao čak i u tako sitnoj stvari, da se za nju brinuo i pratio je, te da je imao obilje razloga i osnove da podrži taj zahtev – ali da li je on postupao u skladu s načelima? Da li je postupao u skladu s načelima koja zahteva Božja kuća? Nije. Stoga, kada pogledamo prirodu tog njegovog postupka, je li to dobro ili zlo delo? Je li to ispunjenje ili zanemarivanje svoje odgovornosti? To je zanemarivanje – neprincipijelno je, on je bezobzirno radio loše stvari! Kako, kroz tu stvar, vidite suštinu ljudskosti tog lažnog starešine? Zar nije u pitanju iskrivljeno shvatanje i slepa primena pravila? Ono što on sa svakim dahom izgovara jesu ispravne doktrine i zvuči kao da u tome nema ni jedne jedine pogrešne rečenice, a u stvari je iskrivljeno. Takvi ljudi su lažno duhovni i imaju iskrivljeno shvatanje – to je đubrad lišena duhovnog razumevanja. Upravo smo pomenuli da je ljudskost lažnih starešina takva da su oni niskog karaktera i da im je srce na pogrešnom mestu. Kada dođe vreme za raspodelu predmeta kuće Božje, njima nedostaju načela, pa te predmete dele naslepo, što otkriva da lažne starešine imaju iskrivljeno shvatanje i da naslepo primenjuju pravila, te da su u svojim postupcima neprincipijelni – naprosto postupaju naslepo i nasumice. Lažne starešine spolja deluju tako dobronamerno i ljubazno, a u stvari su to lažna dobronamernost i lažna ljubaznost. Tako je, na primer, kada se kuja oštenila, čuvar pasa rekao da štencima treba dati novo ćebe, koje je bilo namenjeno ljudima. Neko je onda rekao: „Bila bi šteta da damo novo ćebe psima – bolje bi bilo da ga umesto toga damo braći i sestrama, a da životinjama damo staro ćebe koje ćemo zameniti tim novim.” Šta mislite o tom predlogu? Raspodela novih stvari ljudima, a starih životinjama sasvim je razumna. To je načelo; to je razumna raspodela. Kako se lažne starešine nose sa takvim stvarima kada se sa njima susretnu? Pošto je to čuo, tamošnji lažni starešina je ovako razmišljao: „Životinje nikad nisu u prilici da koriste nove stvari. Uvek koriste stare, prljave stvari. Nove stvari uvek koristimo mi ljudi. Božje reči su rekle da mi ponekad nismo čak ni tako dobri kao svinje ili psi. Stoga se nemojte svađati oko stvari sa svinjama i psima. To je nedostatak ljudskosti.” I tako je on na kraju dao novo

ćebe tim životinjama. Ljudi u toj crkvi možda nisu bili na gubitku zato što su koristili staro ćebe, ali način na koji je ta stvar rešena vrlo je ilustrativan za taj problem. Koju je ulogu lažni starešina odigrao u toj stvari? Da li biste rekli da bi normalni ljudi bili u stanju da tako nešto urade? (Ne bismo.) Kakvi bi, onda, ljudi dozvolili da u rešavanju tog pitanja stvari dođu do te tačke? (Apsurdna vrsta ljudi lišena razuma i razmišljanja normalnih ljudi.) Ti odgovori su svi tačni – ti ljudi su manji od ničega. Kada se normalni ljudi sa tako nečim susretnu, oni znaju kako da to rešavaju razumno, ali lažno duhovne lažne starešine iskrivljenog shvatanja ne znaju kako da to reše. I njihov način rešavanja tog pitanja deluje kao da je osnovan, i on deluje kao da je u skladu s načelima Božje kuće i potkrepljen obiljem razumnih opravdanja – a ipak ljudi, nakon što ga čuju, izlaze ne znajući da li da se smeju ili da plaču, toliko je to apsurdno. Kako to da nisu u stanju da razumeju čak ni tako jednostavnu, očiglednu logiku? Kako oni na kraju to pitanje reše na tako izopačen način? To je gnusno. Ako njih postaviš za upravnike psi će im loviti miševe, mačke čuvati kuću, a svinje spavati u krevetima – sve će biti zbrkano. Jesu li lažne starešine u stanju da razumno raspodele razne materijalne predmete kuće Božje? (Nisu.) Oni su posebna vrsta, smetenjaci i apsurdni tipovi. Pored onih lažnih starešina sa naročito iskrivljenim shvatanjem i srcem na pogrešnom mestu, većina lažnih starešina isto tako zabrlja i zbrka tu vrstu posla, čak i ako imaju nešto kova i shvatanje im nije iskrivljeno. Nisu u stanju da ispune čak ni najminimalnije odgovornosti koje bi trebalo da ispunjavaju. Pa kada ih pitate o tom poslu, njihov odgovor je uvek isti: „Taj i taj radi na tome. Taj i taj zna. Ako imaš bilo kakva pitanja, moraću da odem da pitam tog i tog.” I to je poslednje što ćeš o tome čuti. To je ispoljavanje koje lažne starešine prikazuju kada obavljaju taj posao.

Kada je reč o poslu raspodele raznih materijalnih predmeta kuće Božje, lažne starešine ne samo da su nesposobne da to rade u skladu s načelima koja zahteva Božja kuća, već dozvoljavaju da se u to umešaju i mnoga njihova lična osećanja, sklonosti i želje, kao i njihovo lično razumevanje. Prave haos i smušeni nered od tog posla, praktično bez ikakvih načela. Stoga, kada lažni starešina upravlja raznim predmetima kuće Božje, često se desi, u okolnostima u kojima niko ne zna šta se događa, da stvari budu oštećene, bezrazložno protraćene, ili da neke stvari nestanu, a brojke se ne slažu. Druge predmete, pak, pojedinci uzmu za ličnu upotrebu, a da lažni starešina to ne zabeleži i ne prijavi. Lažne starešine nisu u stanju da dobro obave čak ni tako jednostavan opšti posao. Oni taj posao zabrljaju, a ipak se i dalje osećaju opušteno, misleći da su puno uradili. Lažne starešine nikada ne sprovode redovne kontrole, remont i održavanje raznih materijalnih predmeta Božje kuće; njih u srcu nije nimalo briga za sve te predmete. Da ih, recimo, pitaš: „Da li se iko brine o remontu i održavanju ovih delova opreme? Je li bilo slučajeva rasipništva u nabavci rezervnih delova kada se ta oprema popravljala? Ili slučajeva da je neko previše potrošio ili da su ga opelješili? Je li iko snosio odgovornost posle tih incidenata? Je li ikom izrečena novčana kazna ili upozorenje?” Lažne starešine ništa od toga neće znati, niti će za to mariti. Da li je novac

nelegitimno potrošen kada su se kupovale stvari za Božju kuću, da li je neko određen da upravlja tim stvarima kada su kupljene, da li su kupljene stvari odgovarajuće i da li se mogu efikasno koristiti, a ako ne mogu, da li su vraćene ili zamenjene u predviđenom roku – oni ni o čemu od toga ništa ne znaju. To su takvi idioti – ništa ne znaju. Jedina stvar o kojoj lažne starešine razmišljaju je kako da propovedaju doktrine na okupljanjima da bi naveli ljude da ih cene; nemaju nikakvu radnu sposobnost kada je reč o konkretnom pitanju upravljanja predmetima, a nemaju ni bilo kakav stav o tom pitanju. Ne znaju da je to posao koji bi oni trebalo da rade, niti znaju kako da ga urade. Stav koji lažne starešine zauzimaju o predmetima Božje kuće je da oni pripadaju svima, tako da svako ko želi nešto da koristi može to i da učini, a svako kome je nešto potrebno može to da uzme ili da zahteva od nadređenih – da je to svačije pravo, te da predmeti kuće Božje ne treba da budu pod upravom ni pod kontrolom nijednog pojedinca. Stoga, ako neko polomi ili izgubi neki uređaj, njih je za to baš briga, a ako neko podnese zahtev da se nešto kupi, njih je isto tako baš briga da li je to skupo ili jeftino. Činjenica je da Božja kuća ima pravila za te stvari. Ukoliko starešine i delatnici ispunjavaju svoje odgovornosti i sprovode odgovarajuće provere u skladu sa načelima Božje kuće, svi ti gubici i rasipanje mogu se izbeći. A ipak, lažne starešine ne obavljaju čak ni taj najjednostavniji posao kojim se mogu sprečiti gubici. Zar nije da oni samo besplatno jedu hranu kuće Božje? Zar ne žive na tuđoj grbači? Zar to nije tipično ispoljavanje „lažnosti" lažnih starešina? Kako biste vi postupili sa takvim starešinom da se sa njim susretnete? (Smenili bismo ga.) Samo biste ga smenili i to je sve? Zar ne treba nečemu da ga naučite? „Taj uređaj je stavljen tamo i pokvasio se, i niko ga danima nije proveravao. Nije jasno da li napajanje i dalje radi i da li su miševi izgrizli kablove. Zašto se ne baviš tim stvarima? Računar koji koristim je pokvaren i treba ga popraviti. Ako ne bude popravljen, to će dovesti do kašnjenja u poslu. A ja sam to već toliko puta tražio od tebe – zašto nisi obratio pažnju? Čime se ti to po ceo dan besmisleno zamajavaš, kao kokoška bez glave? Kada se na starešinu kao što si ti računa da obavi posao, ti sav posao odlažeš, a sve mašine i materijalne predmete uništavaš sopstvenim rukama. Ne brineš o raznim predmetima Božje kuće i ne upravljaš njima. Nepodoban si za starešinu – da si brzo dao ostavku!" Je li u redu tako mu održati pridiku? (Jeste.) Šta poseduje čovek koji se usuđuje da drži pridike starešinama i delatnicima? Prvo mora da bude hrabar i da ima osećaj za pravdu. Neki će možda reći: „Ja se ne bih usudio da držim pridike starešinama i delatnicima. Oni su oficiri, a ja samo običan vojnik, moj čin je toliko niži od njihovog. Oni imaju istinu i u stanju su da drže propovedi. Ja nisam dobar ni u čemu i nisam u položaju da im držim pridike." Zar to nije logika nitkova? (Jeste.) Pa kako biste onda vi održali pridiku takvom starešini? „Ako si u stanju da obavljaš taj posao, daj sve od sebe i obavi ga u skladu sa načelima kuće Božje. Šta god nam zadaš da uradimo, mi ćemo te poslušati. Ali ako ti ne daš sve od sebe da obaviš taj posao, ako ga ne obaviš u skladu sa načelima kuće Božje, nikada nas nećeš naterati da te slušamo! Osim toga, ako ne budeš obavljao nikakav stvaran posao, imamo pravo da te smenimo i uklonimo. Ako

nekom hoćeš da naudiš, naudi sebi – ne pokušavaj da naudiš svima nama!" Da li biste se usudili da mu tako održite pridiku? (Usudili bismo se.) To sad govorite; a da li biste zaista to uradili, kada za to dođe vreme? Generalno, kada je reč o stvarima koje se dotiču istina-načela i važnih stvari, vi se ne usuđujete da ležerno govorite, iz straha da zbog nedostatka uvida i jasnoće izražavanja ne ostavite utisak kao da samo donosite sud o starešinama i delatnicima i izazivate ometanje. Ali trebalo bi da budete u stanju da imate uvid u pitanje upravljanja materijalnim predmetima; treba da naučite da po tom pitanju budete razboriti i da dokučite njegova načela.

Bio je jedan čovek zadužen za odeću u timu za filmsku produkciju. U svojim postupcima je bio neposlušan i uvek je potajno proneveravao predmete kuće Božje. Kada je napustio tim za filmsku produkciju, sa sobom je odneo neke stvari, a kada su kasnije provereni računi, pokazalo se da se kod velikog dela novca koji je primio računica ne slaže. Osim toga, iako nije radio, imao je novca i kupio je mnogo luksuznih predmeta. Mnogi ljudi su mu laskali dok je bio u timu za filmsku produkciju i svi su želeli da budu u dobrim odnosima sa njim, da bi, kada im zatreba odeća, samo zatražili od njega, a on bi im je dao. Ako je čovek sa njim bio u lošim odnosima, on mu čak ne bi dao ni odeću koju je trebalo da dobije. Kakav je to problem? To je problem sa osobljem zaduženim za upravljanje. Jedan deo toga bio je da je on te stvari sam proneverio; drugi deo je bio da nije delio predmete kuće Božje u skladu s načelima, već se rukovodio svojim osećanjima, sopstvenom voljom i svojim odnosima sa ljudima. Prema načelima, taj čovek je trebalo da bude očišćen. To je bio očigledan problem. Lažni starešina ne samo da to nije učinio, već ga je smatrao dobrim čovekom i uredio je da on ode na drugo mesto da obavlja dužnost. Nije li time napravio još veću grešku? Šta mislite o tome kako je obavljen taj posao? Je li to bilo u skladu s načelima? Je li taj starešina ispunio odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune? (Nije.) Da na trenutak ostavimo po strani pitanje kakve je koristi starešina mogao da pribavi postupajući na taj način sa tim čovekom – sudeći samo po tome kako je rešio to pitanje, koja je priroda toga? To je pružanje zaštite zlom čoveku na osnovu osećanja, umesto da se sa njim postupi u skladu s načelima Božje kuće. Pa da povežemo to sa desetom stavkom odgovornosti starešina i delatnika, koje greške ta vrsta starešine i delatnika pravi u svom odnosu prema raznim materijalnim predmetima kuće Božje? Je li taj starešina ispunio svoje odgovornosti? Je li njegovo postupanje u toj stvari bilo zasnovano na zaštiti predmeta kuće Božje? Ni slučajno. On nije ozbiljno shvatao predmete kuće Božje, pa se čak i pravio da ništa ne vidi i dozvoljavao da ih zao čovek po svom ćefu uništi ili uzme. Da li bi tako rešavao tu stvar i da su drugi ljudi oštetili ili prisvojili za sebe njegove lične stvari? Ne bi – onda bi mislio na osvetu i nadoknadu. Pa zašto nije tako postupao i sa predmetima kuće Božje? Čak je i rekao: „Može da uzme par predmeta ako hoće – ne uzima on tako mnogo. Može malo da proneveri te stvari ako hoće – ko nema pomalo želju da to radi? Kakve veze ima ta mala količina koju on proneveri? Nije da drugi zbog toga dobijaju manje." Kakav je to stav? Je li to stav koji starešine i delatnici treba da imaju prema predmetima kuće

Božje? (Nije.) Zar ne ujedaju ruku koja ih hrani? A koju logiku je on na kraju izneo? „Neka on proneveri te stvari – nema potrebe da poravnavamo te račune sa njim. Koliko vrede ta beznačajna sredstva i predmeti? Antihristi proneveravaju mnogo više od toga. Njegova pronevera tih predmeta je između njega i Boga – njegova je stvar kako će se opravdati pred Bogom kada dođe vreme. To nema nikakve veze sa nama." Kakve misli i osećanja doživljavate kada čujete starešinu kako izgovara tako nešto? Svako ko ima ma kakav osećaj za pravdu, makar i malo svesti ili savesti, plakao bi u sebi da čuje te stvari i bio bi skrhan i razočaran, čak i da je samo običan sledbenik, a kamoli da je starešina ili delatnik! Ta vrsta lažnog starešine uživa u tolikoj Božjoj blagodati i zaštiti i u tolikim Njegovim istinama, a on ipak ima takav hladnokrvan stav prema predmetima Njegove kuće. Poseduje li on ljudskost? Je li podoban za starešinu ili delatnika? (Nije.) Kada takvog čoveka smene, je li on kvalifikovan da ubuduće bude starešina ili delatnik? (Nije – njegova ljudskost je slaba.) Kako se ispoljava njegova slaba ljudskost? (Tako što se on ne zalaže za interese Božje kuće.) Koja je konkretna radnja koja pokazuje da se ne zalaže za interese Božje kuće? Koja je suština tog konkretnog ispoljavanja? Takvi ljudi nemaju srce na pravom mestu i niskog su karaktera; sasvim lepo govore, ali ništa stvarno ne rade. Takvi ljudi nipošto ne smeju da budu starešine i delatnici. Oni čije srce nije na pravom mestu nisu ljubitelji istine, već ih interesuje samo sopstvena dobit; oni čije srce nije na pravom mestu uopšte ne misle na Božji izabrani narod i uopšte se ne zalažu za rad crkve ni za interese kuće Božje.

Prva osnovna stvar koju starešine i delatnici moraju da rade je da propisno nadziru razne materijalne predmete Božje kuće, da na odgovarajući način proveravaju i da paze na Božju kuću, da ne dozvole da zli ljudi oštete, protraće ili prisvoje za sebe bilo koji predmet. To je najmanje što oni treba da rade. Čim si izabran za starešinu ili delatnika, Božja kuće te smatra svojim upravnikom: ti pripadaš kategoriji rukovodilaca i zadatak kojeg si se prihvatio teži je od zadataka drugih ljudi. Nosiš veliku odgovornost. Zato se svaki tvoj stav, svaki tvoj postupak, svaki tvoj plan za bavljenje spornim pitanjima i svaki tvoj način rešavanja problema tiče interesa Božje kuće. Ako uopšte ne uzimaš u obzir interese Božje kuće i ne uzimaš ih k srcu, nepodoban si da budeš upravnik Njegove kuće. O kakvom je ovde čoveku reč? Zašto je nepodoban da bude upravnik Božje kuće? Među lažnim starešinama ima onih koji ne samo da su slabog kova – njihov glavni problem je to što ne nose breme; ne znaju kako da rade, ali ne tragaju za istinom i nesposobni su da ispune čak i minimalne odgovornosti koje bi upravnik trebalo da ispunjava. Nemaju ni savest ni razum. To je zbog toga što im srce nije na pravom mestu, niskog su karaktera, sebični su i podli; uopšte se ne zalažu za crkveni rad, već često nanose štetu i izdaju interese crkve, dodvoravaju se ljudima i održavaju odnose sa drugima po cenu da naškode interesima crkve. Dozvoljavaju zlim ljudima da materijalne predmete Božje kuće oštete, protraće, izgube, pa čak i prisvoje za sebe i uopšte ih nije briga za to, niti se zbog toga osećaju i najmanje dužni ili krivi. Dakle, kada je reč o izboru starešina i delatnika, kada to posmatramo sa tačke gledišta ljudskosti, koja je

najosnovnija stvar koju bi trebalo da poseduju? Moraju da imaju savest i osećaj za pravdu, a njihovi motivi treba da budu ispravni. Prvo njihova ljudskost treba da ispuni uslove. Ma koliku radnu sposobnost posedovali i ma koliko visokog kova bili, takvi ljudi će biti upravnici imanja u skladu sa merilom ako budu služili kao nadzornici. Biće, u najmanju ruku, u stanju da se založe za interese Božje kuće i za zajedničke interese braće i sestara. Nipošto neće izdati interese braće i sestara, niti interese Božje kuće. Kada je izvesno da će interesi Božje kuće i braće i sestara biti oštećeni ili povređeni, oni će unapred misliti na to i biće prvi koji će istupiti i sačuvati ih, čak i ako to bude uticalo na njihovu sopstvenu bezbednost ili ako zbog toga budu morali da plate cenu ili da pate. Sve su to stvari koje su ljudi sa savešću i razumom kadri da urade. Neke lažne starešine i delatnici, kada se suoče sa opasnim okolnostima, pojure da nađu bezbedno mesto da se sakriju, a kada je reč o važnim predmetima Božje kuće – knjigama Božjih reči, mobilnim telefonima, računarima i tako dalje – niti ih je briga za njih niti za njih pitaju. Da brinu kako bi njihovo hapšenje uticalo na širu sliku crkvenog rada, mogli bi da pošalju druge da se bave tim stvarima – ali te lažne starešine kriju se samo zarad sopstvene bezbednosti. Nasmrt su preplašeni, pa da bi osigurali sopstvenu bezbednost, oni ne rade ono što bi mogli da urade. Stoga ima mnogo slučajeva kada nemar, nečinjenje i neodgovornost lažnih starešina dovode do toga da, kada dođe do opasnih situacija, velika crvena aždaja opljačka i uzme razne predmete Božje kuće i priloge za Boga, što prouzrokuje ozbiljne gubitke. Čim dođe do takvih situacija u crkvi, prva misao starešina i delatnika trebalo bi da bude da opremu i materijalne predmete Božje kuće sklone na odgovarajuća mesta, da ih predaju odgovarajućim ljudima na upravljanje; nipošto se ne sme velikoj crvenoj aždaji dozvoliti da ih uzme. Ali lažnim starešinama takve stvari nikada nisu na umu; oni nikada na prvo mesto ne stavljaju interese Božje kuće, već svoju bezbednost. Propust lažnih starešina da obavljaju stvaran posao često dovodi do toga da razni važni predmeti Božje kuće budu uništeni ili oštećeni. Zar to nije ozbiljno zanemarivanje odgovornosti od strane lažnih starešina? (Jeste.)

U pogledu desete stavke odgovornosti starešina i delatnika, koje je glavno ispoljavanje lažnih starešina koje razotkrivamo? Stav lažnih starešina prema materijalnim predmetima Božje kuće odlikuju ravnodušnost i nepoštovanje; ne drže se načela, već te stvari raspodeljuju nasumice, shodno sopstvenim uobraziljama i svojim sklonostima. Dok oni upravljaju stvarima, predmeti Božje kuće često pretrpe veći ili manji stepen štete i rasipanja, što nanosi gubitke radu Božje kuće. To je glavno ispoljavanje lažnih starešina. Lažne starešine nisu u stanju da se nose čak ni sa jednim jedinim najprostijim opštim poslom; čak ni to nisu kadri da urade niti da dobro urade – za šta su onda uopšte sposobni? Dakle, kada vidite takve ljude u svojstvu starešina, možete kontrolisati i nadzirati njihov rad. Ako zabrljaju taj jedan jedini opšti posao, ne urade čak ni ono što mogu i ne nađu druge, primerene ljude da to obave kada oni sami nemaju vremena, onda takve starešine treba odmah smeniti i ukloniti sa položaja. Božja kuća ih nikada neće koristiti. Je li to ispravno? (Jeste.) Zašto? Čovek čije srce nije na pravom mestu,

čije je shvatanje iskrivljeno i koji postupa isključivo u skladu sa svojim osećanjima i svojim sebičnim, podlim ambicijama i željama, nije pouzdan. Kakav posao nepouzdan čovek može dobro da obavlja? Koju dužnost može dobro da obavi? Je li u stanju da odano obavlja dužnost? (Nije.)

Zar nisam kroz današnji razgovor u zajedništvu o desetoj stavci odgovornosti starešina i delatnika jasno izložio još jedno od načela i merila koja se zahtevaju od starešina i delatnika? Ono o čemu se ovde radi nije pitanje kova, niti pitanje radne sposobnosti, već pitanje ljudskosti. Posmatrajte ljude koji služe kao starešine i delatnici ili one koje crkva gaji, pa vidite da li među njima ima onih koji su slabe ljudskosti i čije srce nije na pravom mestu, čija je ljudskost ista kao ljudskost lažnih starešina koje su detaljno analizirane u desetoj stavci. Ako zaista nađete takve starešine i delatnike, treba da ih otpustite i morate da zapamtite da takve ljude nikada ne birate za starešine, i da ih nikada ne gajite za to da budu starešine i delatnici. Ako neki ljudi ne razumeju karakter tih ljudi, pa ih izaberu, smesta ih prijavite. Nemojte im dati priliku da budu starešine i delatnici. Ti ljudi ne postaju starešine i delatnici da bi obavljali stvaran posao, već da bi uništili rad crkve. Ako postanu starešine, razni materijalni predmeti Božje kuće će usled toga samo otići u propast. Jeste li voljni da vidite ovakav ishod? (Nismo.) Kako, dakle, treba da se odnosite prema takvim ljudima? Ako trenutno služe kao starešine, prijavite ih i uklonite ih sa položaja. Ako ne služe, ako još nisu izabrani, onda recite svima: „Ovaj čovek ne valja. Nemojte ga ni u kom slučaju izabrati; to bi bilo štetno za crkvu.” A ako su ljudi nasamareni i obmanom navedeni da ih izaberu, morate smesta sve obavestiti: „Danas smo nešto pogrešno uradili. Izabrali smo za starešinu čoveka slabe ljudskosti, čije je srce na pogrešnom mestu. Sada kada smo to uradili, interesi Božje kuće će pretrpeti gubitke i štetu. Moramo smesta da ga uklonimo sa tog položaja, kako bismo sprečili da interesi i razni predmeti Božje kuće pretrpe štetu. Ne smemo mu dozvoliti da uspe u svojim spletkama.” Zar nije ispravno to uraditi? (Jeste.)

Od onih koji su izabrani kao starešine i delatnici zahteva se da imaju kov i radnu sposobnost; e sad, postoje i zahtevi vezani za njihov karakter. Šta kažete, da li je tačno da većina ljudi ne ispunjavaju merila za to da budu starešine i delatnici? Koje je merilo od ta tri najpresudnije? (Ljudskost.) A drugo po redu? (Radna sposobnost.) Posle toga? (Da li ima ili nema kov.) To je prilično tačan redosled. Kada ubuduće budete birali starešine, procenite ih po tom redosledu. Neki kažu: „Sa tim redosledom postoji problem. Da pretpostavimo da je ljudskost na prvom mestu i da ima ljudi koji su dobre ljudskosti, ali su prilično lošeg kova, pa ako budu izabrani za starešine, neće biti u stanju da obavljaju nikakav stvaran posao – da li je onda i dalje u redu da uzimamo u obzir samo nečiju ljudskost?” Čovekova ljudskost je od ključnog značaja i to je prva stvar koju treba da gledate, ali nije i jedina stvar koju treba uzeti u obzir prilikom izbora starešina i delatnika. Ako je nečija ljudskost u skladu s merilom, sledeće gledajte njegovu radnu sposobnost. Ako je lišen radne sposobnosti i nije u stanju da obavlja stvaran posao, možete od njega tražiti da preuzme posao koji nije previše zahtevan za njegove

sposobnosti. Ako je dobre ljudskosti, u stanju je da iznese posao i daje sve od sebe da ga dobro uradi, a pouzdan je i Božja kuća ne mora da ima nikakve bojazni u vezi sa tim da ga koristi, ako je poučan, uslužan i koristan većini braće i sestara, onda je u skladu s merilom. Ako mu je kov slab i lišen je radne sposobnosti, ili je tek prosečne radne sposobnosti, dajte mu da obavlja neki jednostavan rad, ili samo jedan posao. Ako je dobrog kova i jake radne sposobnosti, može da obavlja neki važan rad ili nekoliko različitih poslova. Zar niste u stanju da napravite čak ni takve aranžmane? Ako je slabog kova i srce mu nije na pravom mestu, onda ma kolika bila njegova radna sposobnost, da li će on biti u stanju da dobro obavlja posao? (Neće.) Da upravlja nekom kompanijom ili nekolicinom osoblja, to možda ne bi bio problem – ali kakvi bi se problemi javili da od njega zatraže da upravlja raznim materijalnim predmetima Božje kuće? Pre svega, on uopšte ne bi upravljao tim predmetima niti bi sa stvarima postupao u skladu sa načelima koje zahteva Božja kuća. Srce mu nije na pravom mestu, ne voli istinu i u njegovom srcu nema ničega osim spletki, ničega osim rđavih ideja i misli, pa kad god dela, on to čini u skladu sa svojim sklonostima i na osnovu svojih interesa, a ne na osnovu istina-načela niti na osnovu poštenja. Ima u vidu samo šta on može da izgubi ili da dobije, a ni ne pomišlja na načela koja zahteva Božja kuća – stoga je osuđen na neuspeh u poslu starešina i delatnika. Čime je to određeno? Njegovim karakterom; to nije određeno njegovom radnom sposobnošću. Zato, kada merite da li je neko plemenit ili nizak, i da li ispunjava merila Božje kuće za izbor starešine ili delatnika, prvo gledajte njegovu ljudskost: ako je njihova ljudskost pouzdana i u skladu s merilom, onda razmotrite da li poseduje radnu sposobnost i da li ima breme; potom razmotrite ostale aspekte.

To je deseta stavka odgovornosti starešina i delatnika. To je manje-više ono što je detaljno analizirano u desetoj stavci raznih ispoljavanja lažnih starešina. Iz stava i ispoljavanja lažnih starešina u njihovom odnosu prema materijalnim predmetima Božje kuće vidi se da je većina njih lišena savesti i razuma i da su previše slabe ljudskosti i ne preuzimaju odgovornost – može se reći da im je srce na pogrešnom mestu. Zar nemamo sada još jedan dokaz koji možemo da upotrebimo kako bismo utvrdili da li je neko lažni starešina? Neke lažne starešine nisu u stanju da obavljaju posao zato što su slabog kova i zato što su slepi i nemaju uvid u stvari. Neki ne obavljaju stvaran posao zato što im srce nije na pravom mestu i idu isključivo za sopstvenom korišću – ne zauzimaju se za interese Božje kuće i nije ih briga da li će Božji izabrani narod živeti ili umreti. Sve vrste lažnih starešina moraju što brže da budu smenjene i uklonjene, kako bi se sprečilo kašnjenje rada Božje kuće i nanošenje štete Njegovom izabranom narodu.

1. maj 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (12)

Na prošlom okupljanju razgovarali smo o desetoj stavci odgovornosti starešina i delatnika: „Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje.” Razgovor u zajedništvu povodom desete stavke bio je o radu koji starešine i delatnici treba da obave i o odgovornostima koje treba da ispune u vezi sa predmetima koji su u vlasništvu Božje kuće, a istovremeno je samim poređenjem izložio razna ispoljavanja lažnih starešina. Ako starešine i delatnici ispunjavaju odgovornosti koje treba i mogu da ispunjavaju u svakoj stavci rada Božje kuće, onda su kao starešine i delatnici u skladu s merilom; ako ne ispunjavaju svoje odgovornosti i ne rade nikakav stvaran posao, onda je sasvim jasno da su lažne starešine. Što se tiče desete stavke, lažne starešine, naravno, ne obavljaju sjajan posao u čuvanju i razumnom raspoređivanju stvari koje pripadaju Božjoj kući – te stvari se ne čuvaju dobro, ili se možda čak uopšte i ne čuvaju, a lažne starešine prave zbrku kada ih raspoređuju. Može biti da oni taj posao uopšte ne shvataju ozbiljno. Iako je to rad na opštim poslovima, i dalje je to odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune i to je posao koji treba da rade. Bez obzira na to da li sami obavljaju posao ili organizuju da ga obavljaju odgovarajući ljudi, a takođe vrše nadzor, proveru, praćenje i tako dalje, u svakom slučaju, taj posao je neodvojiv od odgovornosti starešina i delatnika – oni su direktno povezani. Stoga, kada je reč o ovom poslu, ako starešine i delatnici ne čuvaju i razumno ne raspoređuju stvari koje pripadaju Božjoj kući, oni ne ispunjavaju svoje odgovornosti i ne rade dobro svoj posao. To je jedno ispoljenje lažnih starešina. Na našem prošlom okupljanju sproveli smo jednostavno razotkrivanje i detaljnu analizu ispoljenja koja lažne starešine prikazuju tokom upravljanja ovom stavkom opštih poslova i dali smo nekoliko primera. Ako je neko lažni starešina, onda sasvim sigurno nije ispunio svoje odgovornosti u ovom poslu, a posao koji radi nije u skladu s merilom. To je zato što lažne starešine nikada ne ulažu trud u stvaran rad – kada se posao jednom dogovori, oni su završili s njim i nikada ga ne isprate, niti učestvuju u poslu. Drugi bitan razlog je to što lažne starešine ne razumeju načela bilo kojeg posla koji obavljaju. Čak i ako ne sede zaludno u svom poslu, ono što rade nije u skladu s načelima i pravilima koje zahteva Božja kuća, ili čak u potpunosti nije u skladu s načelima. Šta znači ne biti u skladu s načelima? To znači da se oni ponašaju nesmotreno i divlje na osnovu svojih zamisli, volje i osećanja, i tome slično. Dakle, bez obzira na sve, postoje dva primarna ispoljenja lažnih starešina kada je u pitanju ta stavka odgovornosti starešina i delatnika: prva je da oni ne rade stvaran posao, a druga je da ne mogu da dokuče načela, tako da samim tim ne mogu da rade stvaran posao. To su osnovna ispoljenja. Na prošlom okupljanju razgovarali smo u zajedništvu i razotkrili kako se ljudskost lažnih starešina ispoljava u njihovom upravljanju ovom vrstom opštih poslova. Čak i na tom jednostavnom, jednom jedinom radnom zadatku, lažne

starešine ne mogu da ispune svoje odgovornosti. Oni umeju da obave taj posao, ali to ne čine. To ima veze s karakterom i ljudskošću takve vrste ljudi. U čemu je problem s njihovom ljudskošću? Srce im nije na pravom mestu, a karakter im je bedan. U osnovi smo završili naše zajedništvo o odgovornostima starešina i delatnika, o opštim načelima i različitim ispoljenjima lažnih starešina koja potpadaju pod desetu stavku. Danas ćemo preći na zajedništvo o jedanaestoj stavci odgovornosti starešina i delatnika.

Jedanaesta stavka: Izaberite pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom posebno za zadatak sistematskog evidentiranja, prebrojavanja i čuvanja priloga; redovno pregledajte i proveravajte ulazak i izlazak sredstava kako bi slučajevi rasipništva i gubitaka, kao i neopravdanih rashoda, bili brzo identifikovani – sprečite takve stvari i zahtevajte razumnu nadoknadu; osim toga, na sve načine sprečite da prilozi padnu u ruke zlih ljudi koji će ih prisvojiti

Šta su prilozi

Sadržaj jedanaeste stavke odgovornosti starešina i delatnika je: „Izaberite pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom posebno za zadatak sistematskog evidentiranja, prebrojavanja i čuvanja priloga; redovno pregledajte i proveravajte ulazak i izlazak sredstava kako bi slučajevi rasipništva i gubitaka, kao i neopravdanih rashoda, bili brzo identifikovani – sprečite takve stvari i zahtevajte razumnu nadoknadu; osim toga, na sve načine sprečite da prilozi padnu u ruke zlih ljudi koji će ih prisvojiti.” Koje su odgovornosti starešina i delatnika u tom poslu? Šta je njihov glavni posao? (Pravilno čuvanje priloga.) Deseta stavka se odnosila na čuvanje i razumno raspoređivanje raznih materijalnih stvari Božje kuće; ova se odnosi na pravilno čuvanje priloga. Razne stvari koje pripadaju Božjoj kući i njeni prilozi su donekle slični – ali da li su isti? (Nisu.) U čemu je razlika? (Prilozi se uglavnom odnose na novac.) Novac je jedan njihov aspekt. Kako se stvari koje pripadaju Božjoj kući i prilozi razlikuju po prirodi? Da li su knjige Božjih reči prilozi? Da li su razne mašine koje se koriste za rad prilozi? Da li su razne svakodnevne potrepštine koje Božja kuća kupuje prilozi? (Nisu.) Pa šta su onda? U Božjoj kući, sve knjige Božjih reči i svi raznorazni uređaji potrebni za njen rad koje kupuje novcem koji prilaže Božji izabrani narod, uključujući razne stvari kao što su kamere, snimači zvuka, računari i mobilni telefoni – sve su to predmeti u vlasništvu Božje kuće. Pored njih, stolovi, stolice, klupe, hrana i druge takve svakodnevne potrepštine takođe su predmeti u vlasništvu Božje kuće. Neke od tih predmeta kupuju braća i sestre, a druge Božja kuća kupuje od priloga; svi se oni vode kao predmeti u vlasništvu Božje kuće. Na prošlom okupljanju razgovarali smo u zajedništvu o toj temi. Sada ćemo da obratimo pažnju na nešto važno o čemu ćemo razgovarati u zajedništvu pod jedanaestom stavkom: na priloge. Šta su zapravo prilozi? Kako su propisani njihovi okviri? Pre nego što se pozabavimo odgovornostima starešina i delatnika, potrebno je razjasniti pitanje šta su

prilozi. Iako je većina ljudi u prošlosti verovala u Isusa i već nekoliko godina prihvata tu etapu dela, njihovo shvatanje koncepta priloga i dalje je nejasno. Nejasno im je šta su zaista prilozi. Neki će reći da su prilozi novac i predmeti koji se prilažu Bogu, dok će drugi reći da se prilozi uglavnom odnose na novac. Koja od ovih izjava je tačna? (Prilog je sve što se prilaže Bogu, bez obzira na to da li se radi o novcu ili bilo kojem drugom predmetu, velikom ili malom.) To je relativno tačan sažetak. Sada kada su obim i granice priloga jasni, hajde da precizno definišemo šta su zapravo prilozi, tako da svi jasno shvate koncept.

Kada je reč o prilozima, Biblija beleži da je prvobitno Bog tražio od čoveka da ponudi desetak Bogu – to je prilog. Bez obzira na to da li je ponuđeni iznos bio veliki ili mali, i bez obzira na to šta je ponuđeno – bilo da se radi o novcu ili stvarima – dokle god je čovek davao jednu desetinu svojih prihoda, to je svakako bio prilog. To je ono što je Bog tražio od čoveka, to je ono što je bilo potrebno da vernici prilože Bogu. Taj desetak je jedan aspekt priloga. Neki ljudi pitaju: „Da li se ta desetina odnosi samo na novac?" Ne mora da znači. Na primer, ako osoba požanje deset jutara žita, onda bez obzira na to koliko ima žita, količina žita požnjevena sa jednog jutra treba na kraju da se priloži Bogu – ta desetina je ono što ljudi treba da prilože. Dakle, koncept „desetine" ne odnosi se samo na novac – ne znači samo da kada osoba zaradi hiljadu juana, mora da priloži Bogu stotinu – već se odnosi na sve što ljudi steknu, što podrazumeva mnogo više, uključujući stvari i novac. To je ono o čemu Biblija govori. Naravno, danas se Božja kuća ne pridržava tako strogo Biblije, ne zahteva da ljudi daju jednu desetinu svega što steknu. Ja ovde samo razgovaram u zajedništvu i širim koncept i definiciju „desetine", tako da ljudi znaju da je desetak jedan aspekt priloga. Ne pozivam ljude da prilažu jednu desetinu; koliko će ljudi priložiti zavisi od njihovog ličnog razumevanja i spremnosti, a Božja kuća nema nikakve dodatne zahteve po tom pitanju.

Drugi aspekt priloga su stvari koje ljudi prilažu Bogu. Uopšteno govoreći, to naravno uključuje i desetak; konkretno govoreći, osim desetka, sve što ljudi prilažu Bogu spada u kategoriju priloga. Veliki deo obuhvataju stvari koje se prilažu Bogu. Na primer, hrana, aparati, dnevne potrepštine, dodaci ishrani, kao i krave, ovce i tako dalje, koje su bile žrtvovane na oltaru tokom starozavetnog vremena. Sve su to prilozi. Da li je nešto prilog zavisi od namere onoga koji daje; ako onaj koji daje kaže da se ta stvar daje Bogu, onda bez obzira na to da li je data neposredno Bogu ili stavljena u Božju kuću na čuvanje, ona spada u kategoriju priloga i ljudi je ne mogu proizvoljno dodirivati. Na primer: kada neko kupi vrhunski računar i priloži ga Bogu, on postaje prilog; kada neko kupi Bogu automobil, on postaje prilog; kada neko kupi dva pakovanja dodataka ishrani i priloži ih Bogu, ta dva pakovanja tada postaju prilog. Ne postoji konkretna, krajnja definicija onoga šta su stvari priložene Bogu. Ukratko, to je veoma širok okvir – to su stvari koje Bogu prilažu oni koji Ga slede. Neki mogu da kažu: „Bog se sada ovaplotio na zemlji i stvari koje Mu se prilažu pripadaju Njemu – ali šta da On nije na zemlji? Zar ono što se prilaže Bogu kada je On na nebu, onda nisu prilozi?" Da li je to tačno? (Nije.) Osnova toga nije

da li se Bog nalazi u periodu ovaploćenja. U svakom slučaju, ako je nešto priloženo Bogu, to je prilog. Drugi mogu da kažu: „Ima veoma mnogo stvari koje se prilažu Bogu. Može li On sve da ih upotrebi? Može li On sve da ih iskoristiti?" (Čovek nema nikakve veze s tim.) To je ispravan i precizan iskaz. Te stvari ljudi prilažu Bogu; kako ih On koristi i da li može sve da ih iskoristi, i kako ih raspodeljuje i upravlja njima, ništa od toga nema nikakve veze s čovekom. Nema potrebe da se uzrujavate ili brinete oko toga. Ukratko, čim neko nešto priloži Bogu, ta stvar potpada pod kategoriju priloga. On pripada Bogu i nema nikakve veze sa bilo kojom osobom. Neki mogu da kažu: „Način na koji to govoriš zvuči kao da Bog na silu prisvaja tu stvar." Da li je stvarno tako? (Nije.) Ta stvar pripada Bogu, tako da se zove prilog. Ljudi ne mogu da ga dodiruju niti da ga raspoređuju po sopstvenoj volji. Neki će možda pitati: „Zar to nije gubitak?" Čak i da jeste, to nije tvoja stvar. Drugi mogu da kažu: „Kada je Bog na nebu, kad nije ovaploćen, On ne može da uživa niti da koristi stvari koje mu ljudi prilažu. Šta onda treba da se radi?" To se lako rešava: Božja kuća i crkva su tu da postupaju prema tim stvarima u skladu s načelima; nema potrebe da se uzrujavaš ili da brineš o tome. Ukratko, bez obzira na to kako se prema nečemu postupa, čim spada u kategoriju priloga, čim se klasifikuje kao prilog, više nema nikakve veze sa čovekom. I zato što ta stvar pripada Bogu, ljudi ne mogu da rade s njom šta hoće – za takav postupak postoje posledice. U starozavetno doba, u vreme jesenje žetve, ljudi su prinosili svakakve stvari na oltare. Neki su prinosili žitarice, voće i razne druge useve, dok su drugi prinosili krave i ovce. Da li je Bog uživao u njima? Da li On jede te stvari? (Ne jede.) Kako znaš da ih ne jede? Jesi li to video? To je tvoja predstava. Kažeš da ih Bog ne jede – pa, ako bi On uzeo zalogaj, kako bi se ti zbog toga osećao? Da li bi to bilo u suprotnosti s tvojim predstavama i zamislima? Zar neki ljudi ne veruju da, pošto Bog ne jede ili ne uživa u tim stvarima, nema potrebe da se prinose? Kako možete da budete tako sigurni? Da li kažete „Bog ih ne jede" zato što mislite da je On duhovno telo i da ne može da jede, ili zato što mislite da Bog ima Svoj identitet kao Bog, da On nije telesan i smrtan, i da On ne treba da uživa u tim stvarima? Da li je sramota za Boga da uživa u prilozima koje Mu ljudi prilažu? (Nije.) Da li je to onda u suprotnosti s ljudskim predstavama ili je u suprotnosti s Božjim identitetom? Šta je tačno od to dvoje? (Ljudi ne bi trebalo da ulaze u tu priču.) Tako je – to nije nešto što bi ljude trebalo da brine. Ne treba ti da odlučuješ da Bog mora da uživa u njima, niti da On ne treba da uživa u njima. Uradi ono što treba, ispuni svoju dužnost i svoje odgovornosti i ispuni svoje obaveze – to će biti dovoljno. Tada ćeš završiti svoj posao. Što se tiče načina na koji će Bog postupiti sa tim stvarima, to je Njegova briga. Da li ih Bog deli s ljudima, ili ih ostavlja da se pokvare, ili uživa u nekolicini njih, ili ih samo gleda, to nije otvoreno za davanje mišljenja i legitimno je. Bog ima Svoju slobodu kada se radi o tome kako postupa po tim pitanjima. To nije nešto što bi ljude trebalo da brine, niti je nešto o čemu bi trebalo da sude. Ljudi ne treba samovoljno da zamišljaju nešto po tim pitanjima, a još manje da samovoljno sude ili donose presude o njima. Da li sada razumete? Kako Bog treba da postupa sa prilozima koje Mu ljudi prilažu? (Koristiće ih kako god On to

želi.) Tako je. Ljudi koji to tako razumeju normalno razmišljaju. Bog će koristiti te stvari kako god On to želi. Može da ih pogleda ili naprosto da ih ne pogleda, ili da ih uopšte ne primeti. Brinite se samo o davanju priloga kada za to dođe vreme i o davanju priloga kada to želite, u skladu sa Božjim zahtevima i sa ispunjavanjem čovekove odgovornosti. Ne brini o tome kako Bog upravlja i postupa po tim pitanjima. Ukratko, dovoljno je da ono što radiš bude u okviru Božjih zahteva, u skladu s merilom savesti i u skladu sa dužnošću, obavezom i odgovornošću čovečanstva. Što se tiče načina na koji Bog upravlja i postupa s tim stvarima, to je Njegova briga, i ljudi nikako ne smeju da donose sud ili da presuđuju o tome. Napravili ste veliku grešku u roku od samo nekoliko sekundi. Pitao sam vas da li Bog uživa u tim stvarima ili ih jede, a vi ste rekli da ih On ne jede niti uživa u njima. Gde ste pogrešili? (Doneli smo sud o Bogu.) Odredili ste nepromišljeno ograničenje i doneli nepromišljenu presudu, i to dokazuje da ljudi u sebi i dalje imaju zahteve prema Bogu. Smatraju da je pogrešno da Bog uživa u tim stvarima, a pogrešno je i da ne uživa. Ako uživa, reći će: „Ti si duhovno telo, a ne telesno, smrtno. Zašto bi uživao u tim stvarima? To je baš nezamislivo!" A ako Bog ne obraća pažnju na te stvari, ljudi će tada reći: „Mukotrpno smo se trudili da Ti predamo svoja srca, da Ti ne bi ni pogled bacio na stvari koje smo Ti priložili. Imaš li Ti ikakvog poštovanja prema nama?" I za to ljudi imaju nešto da kažu. To je nerazumno. Ukratko, kakav je stav sa kojim bi ljudi trebalo da se ophode prema tom pitanju? (Ljudi treba da prilože Bogu ono što misle da treba, a što se tiče toga kako će Bog postupati s tim stvarima, ljudi o tome uopšte ne treba da imaju ni predstave ni zamisli, niti treba da sude o tome.) Da – to je poimanje koje ljudi treba da poseduju. To ima veze sa predmetima koji se prilažu Bogu, što je takođe jedan aspekt priloga. Širok je spektar stvari koje se prilažu Bogu. To je zato što ljudi žive u materijalnom svetu, i pored novca, zlata, srebra i nakita, postoji još mnogo stvari koje smatraju prilično dobrim i vrednim, i kada neki ljudi misle o Bogu ili razmišljaju o Božjoj ljubavi, spremni su da Bogu prilože ono što smatraju dragocenim i vrednim. Kada se te stvari prilože Bogu, one potpadaju pod kategoriju priloga; one postaju prilozi. I dok postaju prilozi, na Bogu je da upravlja njima – ljudi tada nemaju dodira s njima, nisu pod njihovom kontrolom i ne pripadaju ljudima. Jednom kada nešto priložiš Bogu, to pripada Bogu, nije na tebi da se time baviš i više ne možeš da se mešaš u tu stvar. Bez obzira na to kako Bog upravlja ili postupa s tom stvari, to nema nikakve veze s čovekom. Stvari koje se prilože Bogu su takođe jedan aspekt priloga. Neki ljudi pitaju: „Mogu li samo novac i dragocenosti kao što su zlato, srebro i nakit biti prilozi? Recimo da neko priloži par cipela, par čarapa ili par uložaka za cipele Bogu – da li se oni računaju kao prilozi?" Ako pogledamo definiciju priloga, bez obzira na to koliko je nešto veliko ili malo, ili koliko je dragoceno ili jeftino – čak i ako je to olovka ili parče papira – dokle god je priloženo Bogu, to je prilog.

Postoji još jedan aspekt priloga: predmeti koji se prilažu Božjoj kući i crkvi. Te stvari takođe spadaju u kategoriju priloga. Šta takvi predmeti uključuju? Recimo, na primer, da je neko kupio automobil, i pošto ga je neko vreme vozio, osetio je da je malo zastareo,

te je kupio novi, a stari je priložio Božjoj kući da ga koristi za svoje poslove. Taj automobil tada pripada Božjoj kući. Stvari koje pripadaju Božjoj kući treba klasifikovati kao priloge – to je ispravno. Naravno, uređaji i oprema nisu jedine stvari koje se prilažu crkvi i Božjoj kući, postoje i neke druge; taj spektar je prilično veliki. Neki ljudi kažu: „Jedna desetina koju ljudi nude od svega što steknu je prilog, kao i novac i predmeti priloženi Bogu; nemamo primedbi na to da se oni klasifikuju kao prilog, u tome nema ničeg spornog. Ali zašto predmeti koji se prilažu crkvi i Božjoj kući takođe spadaju u kategoriju priloga? To nema mnogo smisla." Recite Mi, da li ima smisla da se oni klasifikuju kao prilozi? (Ima.) A zašto to kažete? (Crkva postoji samo zato što Bog postoji, pa je sve što se priloži crkvi takođe prilog.) To je lepo rečeno. Crkva i Božja kuća pripadaju Bogu i one postoje samo zato što Bog postoji; mesto gde braća i sestre mogu da se okupe i da žive postoji samo zato što crkva postoji, a samo zato što Božja kuća postoji, braća i sestre imaju gde da reše sve svoje probleme i imaju svoj istinski dom. Sve to postoji samo na temelju Božjeg postojanja. Ljudi ne prilažu stvari crkvi i Božjoj kući jer ljudi u crkvi veruju u Boga i članovi su Božje kuće – to nije pravi razlog. Ljudi zbog Boga prilažu stvari crkvi i Božjoj kući. Koja je posledica toga? Da nije Boga, ko bi tek tako davao stvari crkvi? Bez Boga crkva ne bi postojala. Kada ljudi imaju stvari koje im nisu potrebne ili koje su im višak, mogli bi da ih bace ili da ih ne koriste; nešto bi takođe mogli i da prodaju. Sve bi to moglo da se uradi da se ta stvar reši, zar ne? Zašto onda ljudi ne postupaju tako s njima – zašto ih umesto toga prilažu crkvi? Zar to nije zbog Boga? (Da.) Upravo zato što Bog postoji, ljudi prilažu stvari crkvi. Stoga, sve što se prilaže crkvi ili Božjoj kući treba klasifikovati kao prilog. Neki ljudi kažu: „Ovu moju stvar prilažem crkvi." Prilaganje te stvari crkvi je isto što i prilaganje Bogu, a crkva i Božja kuća imaju puno pravo nad upravljanjem takvim stvarima. Kada nešto priložiš crkvi, ta stvar gubi svaku vezu s tobom. Božja kuća i crkva će razumno raspoređivati, koristiti i upravljati tim predmetima u skladu s načelima koje propisuje Božja kuća. Dakle, odakle dolaze ta načela? Od Boga. U osnovi, načelo za upotrebu tih stvari je da one treba da se koriste za Božji plan upravljanja i za širenje Božjeg rada na jevanđelju. One nisu za isključivu upotrebu bilo kog pojedinca, a još manje bilo koje grupe ljudi, već treba da se koriste za rad na širenju jevanđelja i za razne stavke rada Božje kuće. Prema tome, niko nema privilegiju da koristi te stvari; jedino načelo i osnova za njihovo korišćenje i raspodelu je da se to čini u skladu s načelima koje zahteva Božja kuća. To je razumno i pravilno.

To su tri dela definicije priloga, od kojih je svaki definicija jednog aspekta priloga i jednog aspekta njihovog okvira. Sada vam je jasno šta su prilozi, zar ne? (Jeste.) Ranije su neki govorili: „Ovaj predmet nije novac, a osoba koja ga je priložila nije rekla da je za Boga. Samo je rekla da ga prilaže. Dakle, ne može biti za upotrebu u Božjoj kući, a još manje se može dati Bogu." I tako, nisu vodili nikakvu evidenciju o tome i koristili su tu stvar u tajnosti kako su želeli. Da li je to razumno? (Nije.) Ono što su rekli samo po sebi je nerazumno; takođe su rekli: „Prilozi priloženi crkvi i Božjoj kući su zajednička imovina – svako može da ih koristi", što je očigledno nerazumno. Upravo zato što definicija i

koncept priloga većini ljudi nisu jasni i zbunjuju ih, neki bedni zlikovci i neki ljudi pohlepnog srca i nepristojnih želja iskorišćavaju situaciju i razmišljaju o prisvajanju tih stvari. Sada kada vam je jasna tačna definicija i koncept priloga, bićete dovoljno razboriti kada se u budućnosti susretnete sa takvim događajima i ljudima.

Odgovornosti starešina i delatnika u pogledu čuvanja priloga

I. Pravilno čuvanje priloga

Sada ćemo da pogledamo koje tačno odgovornosti starešine i delatnici treba da ispune kada je u pitanju čuvanje priloga. Kada govorimo o prilozima, starešine i delatnici prvo moraju da shvate šta su prilozi. Kada ljudi prilože jednu desetinu onoga što su stekli, to je prilog; kada jasno kažu da prilažu novac ili stvari Bogu, to su prilozi; kada jasno kažu da prilažu neku stvar crkvi i Božjoj kući, to je prilog. Kada jednom shvate definiciju i koncept priloga, starešine i delatnici moraju do kraja time da ovladaju i da upravljaju prilozima koje ljudi daju i da sprovedu odgovarajuću proveru u tom pogledu. Kao prvo, treba da pronađu pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom da rade kao staratelji koji sistematski vode evidenciju o prilozima i čuvaju ih. To je prvi zadatak u poslu koji starešine i delatnici moraju da obave. Ti staratelji priloga mogu da budu prosečnog kova i da nemaju sposobnost da budu starešine ili delatnici, ali će biti pouzdani i neće ništa proneveriti; dok su u njihovom posedu, prilozi neće nestati, niti se pomešati i biće pravilno čuvani. Za to postoje pravila u radnim aranžmanima. U obzir dolazi samo pouzdana osoba čija je ljudskost u skladu s merilom. Kada ljudi bedne ljudskosti vide nešto lepo, oni žude za tim i uvek traže priliku da to uzmu za sebe. Šta god da se desi, uvek nastoje da izvuku neku korist. Takvi ljudi ne mogu da se koriste. Osoba čija je ljudskost u skladu s merilom mora da bude bar poštena, da je neko kome ljudi veruju. Ako bude zadužena da čuva priloge ili da upravlja imovinom crkve, ona će to činiti dobro, pažljivo, marljivo i veoma brižno. Ona ima bogobojažljivo srce i neće zloupotrebljavati te stvari, davati ih u zajam i tome slično. Ukratko, kada joj poveriš priloge, možeš da budeš siguran da nijedan cent neće nestati i nijedna stvar neće biti izgubljena. Takva osoba mora da se nađe. Štaviše, Božja kuća ima pravilo da ne treba da se nađe samo jedna takva osoba; najbolje je naći dvoje ili troje – od kojih neki vode evidenciju, a neki čuvaju. Kada se ti ljudi pronađu, priloge treba kategorizovati i sistematski voditi evidenciju o tome ko čuva koju kategoriju stvari i ko koliko čuva. Kada se najzad pronađu odgovarajući ljudi i stvari budu čuvane i evidentirane po kategorijama, da li je to kraj priče? (Nije.) Šta onda treba dalje da se radi? Evidencija o prilivima i odlivima mora da se proverava na tri do pet meseci da bi se videlo da li je tačna – to jest, da li je čuvar evidencije sve tačno evidentirao, da li je nešto izostavljeno prilikom evidentiranja, da li se ukupan iznos poklapa s evidencijom priliva i odliva, i tako dalje. Takav računovodstveni posao mora pažljivo da se obavlja. Starešine i delatnici koji nisu dobro upućeni u takav posao treba da urede da ga sprovede neko ko je donekle vešt u

tome, a zatim da sprovode redovne provere i da slušaju njegove izveštaje. Ukratko, bez obzira da li se oni sami razumeju u računovodstvo i celokupno planiranje, oni ne mogu da ostave rad na čuvanju priloga bez nadzora, niti mogu da ga zanemaruju i da naprosto ne pitaju za njega. Umesto toga, oni moraju da vrše redovne provere, da pitaju kakva je situacija s računima koji su pregledani i da li se računica poklapa, a zatim da na licu mesta proveravaju neke evidencije rashoda da bi videli na šta se u poslednje vreme trošilo, da li je bilo prekomernog trošenja, u kakvom je stanju knjigovodstvo i da li se prilivi podudaraju sa odlivima. Starešine i delatnici treba da imaju čvrstu kontrolu nad svim tim okolnostima. To je jedan od zadataka vezanih za čuvanje priloga. Da li biste rekli da je taj zadatak lak? Postoji li određeni stepen izazova u tome? Neke starešine i delatnici kažu: „Ne volim cifre; boli me glava kad ih vidim.” Pa, onda nađi odgovarajuću osobu koja će ti pomoći u proveri i nadzoru; neka ti pomogne da proveriš te stvari. Možda ti se taj posao ne sviđa ili ti ne ide dobro, ali ako znaš kako da koristiš ljude i činiš to ispravno, i dalje ćeš moći dobro da ga obavljaš. Koristi odgovarajuće ljude da to rade, a ti možeš samo da slušaš njihove izveštaje. Može i tako posao da se obavi. Pridržavaj se sledećeg načela: redovno proveravaj i prebrojavaj svu čuvanu imovinu sa osobom zaduženom za taj posao, a zatim postavi nekoliko pitanja o bitnim rashodima – možeš li to da postigneš? (Mogu.) Zašto starešine i delatnici moraju to da rade? Zato što se tako štite prilozi – to je tvoja odgovornost.

Prilozi koje ljudi prilažu Bogu su za Njegovo uživanje, ali da li ih On koristi? Da li Bog ima koristi od tog novca i tih stvari? Zar ti prilozi Bogu ne treba da se koriste za širenje rada na jevanđelju? Zar oni nisu namenjeni za sve troškove rada Božje kuće? Pošto se odnose na rad Božje kuće, i upravljanje prilozima i trošenje priloga podjednako uključuju odgovornosti starešina i delatnika. Bez obzira na to ko prilaže novac ili odakle te stvari dolaze, dokle god one pripadaju Božjoj kući, treba dobro da upravljaš njima i treba da pratiš taj posao, da ga proveravaš i da brineš o njemu. Ako Božji prilozi ne mogu pravilno da se troše za širenje Božjeg dela jevanđelja, već se bezobzirno rasipaju i traće, ili ih zli ljudi čak prisvajaju ili uzimaju za sebe, da li je to prikladno? Zar to nije zanemarivanje odgovornosti od strane starešina i delatnika? (Jeste.) To je zanemarivanje odgovornosti sa njihove strane. Dakle, starešine i delatnici moraju da obave taj posao. To je njihova obaveza. Dobro upravljanje prilozima, njihovo pravilno korišćenje za širenje rada na jevanđelju i u bilo kojem poslu koji se odnosi na Božje upravljanje, odgovornost je starešina i delatnika i ne treba ga zanemariti. Braća i sestre uz velike muke uspevaju da uštede nešto novca da bi ga priložili Bogu. Pretpostavimo da, zbog nemarnosti i nepažnje starešina i delatnika u obavljanju svojih dužnosti, taj novac padne u ruke zlih ljudi – da ga svog bezobzirno rasipaju i traće zli ljudi, pa čak i prisvajaju. Samim tim, starešine i delatnici nemaju dovoljno novca za putne ili za životne troškove, a nema ni dovoljno novca kada dođe vreme za štampanje knjiga Božjih reči ili za kupovinu neophodnih uređaja i alata. Zar to ne zadržava posao? Kada novac koji braća i sestre prilažu padne šaka zlim ljudima umesto da se pravilno upotrebi, i kada novac bude

potreban za rad Božje kuće, ali ga nema dovoljno, zar rad tada nije ometen? Može li se reći da starešine i delatnici nisu ispunili svoju odgovornost? (Može.) Pošto starešine i delatnici nisu uspeli da ispune svoju odgovornost i nisu dobro upravljali prilozima, nisu bili dobri upravitelji ili nisu uložili srce u ispunjavanje svoje odgovornosti u vezi sa ovim poslom, nastali su gubici u prilozima i neki crkveni poslovi su zapali u stanje paralize ili je došlo do zastoja na neko vreme. Zar starešine i delatnici ne snose veliku odgovornost za to? To je nepravda. Možda nisi prisvojio, rasipao ili protraćio te priloge i možda ih nisi stavio u svoj džep, ali do te situacije je došlo zbog tvog nemara i zanemarivanja odgovornosti. Zar ne bi trebalo da snosiš odgovornost za to? (Trebalo bi.) To je veoma velika odgovornost!

II. Provera računa

U svom radu, pored pravilnog sprovođenja raznih radnih aranžmana i sposobnosti obavljanja razgovora u zajedništvu o istini zarad rešavanja problema, starešine i delatnici treba dobro da čuvaju priloge. Oni treba da nađu odgovarajuće ljude, u skladu sa zahtevima Božje kuće, da sprovode sistematsko upravljanje prilozima i da, s vremena na vreme, provere račune. Neki pitaju: „Kako mogu da ih proverim kada okolnosti to ne dozvoljavaju?" „Okolnosti to ne dozvoljavaju" – da li je to razlog da ne proverite račune? Možete da ih proverite čak i kada okolnosti to ne dozvoljavaju; ako ne možete da odete sami, morate da pošaljete pouzdanu, odgovarajuću osobu da sprovede nadzor i da vidite da li staratelj čuva priloge na prikladan način, da li postoje bilo kakva odstupanja u računima, da li je staratelj pouzdan, u kakvom je stanju u poslednje vreme i da li je bio negativan, da li se uplašio kada se suočio sa određenim situacijama i da li postoji mogućnost izdaje. Pretpostavimo da čuješ da je njegovoj porodici ponestalo novca – da li postoji mogućnost da zloupotrebi priloge? Kroz razgovor u zajedništvu i sagledavanje situacije vidiš da je staratelj prilično pouzdan, da zna da prilozi ne smeju da se diraju i da, bez obzira na to koliko je novca ponestalo njegovoj porodici, on se nije latio priloga, a dugotrajnim posmatranjem može se dokazati da je staratelj u potpunosti pouzdan. Pored toga, mora da se proveri da li je okolina kuće u kojoj se drže prilozi opasna, da li je velika crvena aždaja tamo hapsila braću i sestre, da li se staratelj priloga suočio sa bilo kakvom opasnošću, da li se prilozi čuvaju na odgovarajućem mestu i da li ih treba preseliti. Okruženje i okolnosti domova staratelja često moraju da se proveravaju, tako da u bilo kojem trenutku mogu da se pripreme odgovarajuće reakcije i planovi. Dok to radiš, s vremena na vreme treba da se raspitaš koji su timovi nedavno nabavili nove uređaje i kako se došlo do tih uređaja. Ako su kupljeni, moraš da pitaš da li ih je neko pregledao i odobrio pre nego što su kupljeni, da li su kupljeni po visokoj ili razumnoj tržišnoj ceni, da li je novac nepotrebno potrošen i tome slično. Recimo da su provera i pregled računa pokazali da u knjigama nema problema, ali se otkriva da su neki nabavljači često rasipali priloge na ekstravagantan način. Bez obzira na to koliko je nešto skupo, oni će ga kupiti; štaviše, kada vrlo dobro znaju da će proizvod biti na rasprodaji,

da će mu cena pasti, oni ne čekaju rasprodaju, već ga odmah kupuju i kupiće dobre proizvode, vrhunske proizvode, najnovije modele. Ti nabavljači neprincipijelno i ekstravagantno troše novac, i troše priloge za kupovinu stvari za Božju kuću kao da rade za svog neprijatelja. Nikada ne kupuju praktične stvari u skladu s načelima, već odu u bilo koju prodavnicu i kupuju stvari bez obzira na njihovu cenu i kvalitet. Te stvari koje oni kupe pokvare se posle nekoliko dana korišćenja, a ti nabavljači ih ne popravljaju kada se pokvare – odu i kupe nove. U slučaju da se prilikom provere računa i pregleda finansijskih rashoda utvrdi da su neki ljudi ozbiljno rasipali i tratili priloge, kako to može da se reši? Da li tim ljudima treba izdati disciplinsko upozorenje ili ih treba naterati da plate odštetu? Neophodno je uraditi i jedno i drugo, naravno. Ako se utvrdi da njihova srca nisu na pravom mestu, da su naprosto nevernici, bezvernici, da su đavoli, onda to pitanje ne može da se reši samo disciplinskim upozorenjem ili orezivanjem. Bez obzira na to koliko se o istini govori u zajedništvu, oni je neće prihvatiti; bez obzira na to kako su orezani, oni to neće shvatiti ozbiljno. Ako se od njih traži da plate odštetu, to će i učiniti, ali će se i ubuduće isto ponašati i neće se promeniti. Oni sigurno neće postupati u skladu sa zahtevima Božje kuće; umesto toga, postupaće svojevoljno, nepromišljeno i neprincipijelno. Kako se postupa sa takvom osobom? Može li da se koristi ubuduće? Ne bi trebalo; ako se bude koristila, onda su starešine i delatnici velike budale – naprosto su previše glupi! Kada se takvi bezvernici otkriju, treba ih odmah otpustiti, eliminisati i ukloniti iz crkve. Nisu podobni čak ni za pružanje usluga – nisu spremni za to!

Kada starešine i delatnici proveravaju račune i rashode, može se desiti da ne nađu samo slučajeve rasipanja i traćenja ili neke nerazumne rashode – oni takođe mogu da otkriju da su neki od ljudi koji rade taj posao bednog karaktera, da su prosti i sebični i da su izazvali gubitke crkvi. Ako otkriješ takvu situaciju, kako treba da postupiš? Postupak je lak: moraš to da rešiš na licu mesta – otpusti te ljude, a zatim izaberi odgovarajuće ljude koji će obavljati taj posao. Odgovarajući ljudi su oni čija je ljudskost u skladu s merilom, koji poseduju savest i razum i koji su u stanju da upravljaju stvarima u skladu s načelima Božje kuće. Kada nabavljaju za Božju kuću, kupiće isplative stvari koje su takođe relativno praktične i trajne, stvari koje je neophodno kupiti. Oni nisu nužno skloni kupovini jeftinih stvari, ali ne osećaju ni potrebu da kupuju one najskuplje; od nekoliko sličnih proizvoda izabraće one sa prilično dobrim recenzijama i reputacijom, kao i sa odgovarajućim cenama, i naravno, ako je garancija duža, tim bolje. Takvu osobu morate da pronađete da vrši nabavke za Božju kuću. Ona mora da bude ispravna u srcu i šta god da radi mora da uzima u obzir Božju kuću i da dobro promisli o svojim postupcima; ona takođe mora da postupa u skladu sa zahtevima Božje kuće, da se lepo ponaša i vlada, jasno i bez okolišanja. Kada pronađeš takvu osobu, odredi joj nekoliko dužnosti u Božjoj kući i posmatraj je. Ako se učini donekle pogodnom, može da se koristi. Ali nije kraj priče kada se to dogovori – nadalje ćeš morati da se sastaješ sa njom, da razgovaraš u zajedništvu s njom i da proveravaš njen rad. Neki pitaju: „Da li je to zato što joj ne treba verovati?” Ne radi se u potpunosti o nedostatku poverenja – ponekad, čak i ako joj se

može verovati, provere i dalje moraju da se vrše. A šta treba proveravati? Pogledajte da li je došlo do odstupanja u njihovoj primeni u situacijama kada im načela nisu bila jasna ili im je razumevanje bilo iskrivljeno. Neophodno je da im vršenjem provere pomognete. Na primer, pretpostavimo da kaže da postoji veoma popularan proizvod na tržištu, ali ne zna da li bi Božja kuća imala koristi od njega, i brine se da ako ga ne kupi sada, možda više neće biti u ponudi. Pita te kako da to reši. Ako ne znaš, onda bi trebalo da joj kažeš da pita nekoga ko se time profesionalno bavi. Taj stručnjak zatim kaže da je taj proizvod novina koja većinu vremena neće biti od koristi i da nema potrebe da se na njega troši novac. Oslanjajući se na mišljenje stručnjaka, odlučeno je da nema potrebe za kupovinom proizvoda, da bi kupovina bila gubitak, a ne kupiti ga sada ne bi bio gubitak. To je mera u kojoj starešine i delatnici moraju da rade svoj posao. Bez obzira na to koliko je nešto važno ili trivijalno, ako mogu da ga vide, da razmisle o tome ili saznaju za njega, onda to moraju bez izuzetka da ga isprate i provere, i to na propisan način u skladu sa zahtevima Božje kuće. To znači ispuniti svoju odgovornost.

Neki ljudi često zahtevaju nabavku nekih stvari, tražeći od Božje kuće da kupi te proizvode, a pažljivim pregledom i proverama obično se utvrdi da tek jedna od pet traženih stvari zaista treba da se kupi i da nema potrebe da se kupuju ostale četiri. Šta treba da se radi u takvim slučajevima? Proizvodi koje oni traže moraju strogo da se pregledaju i razmotre, ne smeju da se kupuju na brzinu. Ne treba ih kupovati samo zato što ti ljudi kažu da su potrebni za posao – tim ljudima ne treba dozvoliti da samovoljno traže kupovinu nekih proizvoda pod izgovorom da im treba za posao. Bez obzira na izgovore koje ti ljudi daju i bez obzira na to koliko im se žuri, starešine i delatnici ili ljudi zaduženi za upravljanje prilozima svakako moraju da budu čvrste volje. Oni moraju savesno da pregledaju i provere te stvari; ne sme biti ni najmanje greške. Stvari koje neizostavno moraju da budu kupljene moraju da se istraže i starešine moraju to da odobre, a ako kupovina nije obavezna, one se ne odobravaju, već se odbijaju. Ako starešine i delatnici to rade pedantno, konkretno i detaljno, to će smanjiti broj slučajeva rasipanja i traćenja, a još više će, naravno, smanjiti nerazumne rashode. Obavljanje tog posla nije samo pitanje pažljivog sagledavanja koji su prilivi i odlivi evidentirani u knjigama, šta kažu cifre. To je u drugom planu. Najvažnije je da tvoje srce mora da bude na pravom mestu i da se prema svakom trošku i svakom unosu odnosiš kao prema unosu na svoj bankovni račun. Onda ćeš ih detaljno pogledati i moći ćeš da ih se setiš i moći ćeš da ih razumeš – a ako dođe do greške ili problema, primetićeš. Ako ih posmatraš kao tuđe ili javne račune, sigurno ćeš biti slep kod očiju i u glavi, nesposoban da otkriješ bilo kakve probleme. Neki ljudi uspeju ponešto da uštede u banci i svakog meseca čitaju svoj izvod i gledaju kamatu, zatim provere račune – provere koliko potroše svakog meseca, koliko podignu i koliko uplate. Pamte svaki unos, znaju svaku cifru kao svoj dlan i u glavi imaju jasnu sliku. Ako negde iskrsne problem, oni ga primećuju na prvi pogled i ne previđaju čak ni najmanju grešku. Ljudi umeju da budu vrlo brižni prema svom novcu, ali da li pokazuju istu brigu prema Božjim prilozima? Po Mom mišljenju,

99,9 odsto ljudi to ne čini, pa kada se Božji prilozi predaju ljudima na čuvanje, često postoje slučajevi rasipanja i traćenja i raznih vrsta nerazumnih troškova, a ipak niko ne smatra da je to problem, a ni ljudi odgovorni za to nikada ne osećaju grižu savesti. Gubitak sto juana za njih nije ništa – čak i ako izgube hiljadu, deset hiljada, oni u srcu ne osećaju prekor, obavezu ili krivicu. Zašto su ljudi toliko smeteni kada se radi o tom pitanju? Zar to ne ukazuje na to da srca većine ljudi nisu na pravom mestu? Kako to da uvek znaš koliko si novca uštedeo u banci? Kada se novac iz Božje kuće privremeno položi na tvoj račun, da bi ga ti čuvao, ti ga ne shvataš ozbiljno, niti brineš o njemu. Kakav je to mentalni sklop? Nisi odan čak ni kada je u pitanju čuvanje Božjih priloga, da li onda još uvek veruješ u Boga? Odnos ljudi prema prilozima je dokaz njihovog odnosa prema Bogu – njihov odnos prema prilozima mnogo toga govori. Ljudi su ravnodušni prema prilozima i ne brinu se o njima. Ne ražaloste se ako se prilozi izgube; oni ne preuzimaju odgovornost i nije ih briga. Dakle, zar oni nemaju isti stav prema Bogu? (Imaju.) Da li neko kaže: „Božji prilozi su Njegovi. Dokle god ne žudim za njima i ne prisvajam ih, sve je u redu. Ko ih prisvoji, biće kažnjen – to je njegova stvar i on to zaslužuje. To nema nikakve veze sa mnom. Nemam nikakvu obavezu da se time bavim”? Da li je ta izjava tačna? Očigledno da nije. Gde onda greši? (Njihovo srce nije kako treba; oni ne brane delo Božje kuće i ne štite priloge.) Kakva je ljudskost takve osobe? (Sebična je i prosta. Ona veoma brine o svojim stvarima i veoma ih dobro štiti, ali ne brine se i ne raspituje o Božjim prilozima. Ljudskost takvih osoba je veoma niskog kvaliteta.) Prvenstveno je sebična i prosta. Zar takvi ljudi nisu hladnokrvni? Sebični su i prosti, hladnokrvni i nedostaje im ljudskih osećanja. Da li takvi ljudi mogu da vole Boga? Mogu li da Mu se pokore? Mogu li da imaju bogobojažljivo srce? (Ne mogu.) Zašto onda takvi ljudi uopšte slede Boga? (Da zadobiju blagoslov.) Zar to ne predstavlja odsustvo stida? Način na koji se neko odnosi prema Božjim prilozima najviše otkriva kakva je njegova priroda. Ljudi zapravo nisu u stanju da učine bilo šta za Boga. Čak i ako su u stanju da obave neku dužnost, to je veoma ograničeno. Ako čak ne možeš da postupaš ispravno sa prilozima koji pripadaju Bogu, ili da ih dobro čuvaš, ako gajiš takvo gledište i stav, zar onda nisi ti neko kome najviše nedostaje ljudskost? Zar nije netačno ako kažeš da voliš Boga? Zar nije varljivo? To je vrlo varljivo! U takvoj osobi uopšte nema ljudskosti – da li bi Bog spasio takav šljam?

III. Praćenje, proučavanje i provera svih vrsta troškova, i vršenje strogog pretresa

Da bi starešine i delatnici bili dobri upravitelji Božje kuće, prvi posao koji treba da urade dobro jeste da pravilno raspolažu prilozima. Pored pravilnog čuvanja priloga, oni treba da izvrše strog pretres načina na koji se prilozi troše. Šta znači vršenje strogog pretresa? Pre svega, to znači da u potpunosti treba eliminisati nerazumne rashode i nastojati da svako trošenje priloga bude razumno i delotvorno, a ne da se prilozi rasipaju i traće. Ako se otkriju slučajevi rasipanja ili traćenja, starešine i delatnici ne treba samo

da ih odmah zaustave, već i da ih pozovu na odgovornost, kao i da odrede odgovarajuće ljude da obavljaju posao. Starešine i delatnici treba da znaju tačno gde svaki trošak ide i koja je svrha svakog troška u okviru njihovog delokruga upravljanja – treba strogo o tome da vode računa. Na primer, ako u nekoj prostoriji nedostaje ventilator, oni treba da daju parametre za to ko će da ga kupi, koliko će se na njega potrošiti i koje funkcije bi bilo najprikladnije da ima. Neke starešine i delatnici kažu: „Zauzeti smo; nemamo vremena da ga kupimo." Od tebe se ne traži da odeš da ga kupiš sam. Trebalo bi da nađeš dobru osobu, osobu dobrog kova, da obavi taj zadatak. Nemoj za tu kupovinu da angažuješ nekog tupana ili lošu osobu čije je srce na pogrešnom mestu. Ljudi normalne ljudskosti znaju da moraju da kupuju stvari sa odgovarajućim funkcijama i odgovarajuće cene – prekomerne funkcije su beskorisne i skupo se plaćaju. Nasuprot tome, oni koji traže zadovoljstvo, a čija srca nisu na pravom mestu, kupuju nepraktične stvari koje imaju gomilu različitih funkcija i koje su skuplje. Nabavljači moraju da budu razumni; oni moraju da razumeju načela. Kupljene stvari moraju da budu praktične, da ne budu skupe i svi treba da smatraju da su prikladne. Ako angažuješ neodgovornu osobu koja voli da nekontrolisano troši i rasipa novac, ona će skupo platiti vrhunski klima-uređaj, deset puta više nego što bi platila ventilator. Ona veruje da iako košta malo više novca, ljudi moraju da nam budu na prvom mestu – da klima-uređaj ne samo da filtrira vazduh, već može i da podesi vlažnost i temperaturu, a ima i razne tajmere i podešavanja. Zar to nisu bačene pare? To je razbacivanje i rasipništvo. Ta osoba želi da uživa i da troši novac iz zabave, da se razmeće, a ne da kupuje praktične stvari. Takvim ljudima je srce na pogrešnom mestu. Kad kupuju za sebe, pronalaze načine da uštede novac, traže proizvode na popustu i pokušavaju da se cenkaju. Štede novac gde god mogu – što jeftinije, to bolje. Ipak, kada kupuju za Božju kuću, bez obzira na to koliko novca potroše, nije ih briga. Oni se čak i ne trude da gledaju jeftine stvari; oni samo žele da kupe skupe, vrhunske, najsavremenije stvari. To znači da im srce nije na pravom mestu. Mogu li da se koriste ljudi čije je srce na pogrešnom mestu? (Ne.) Kada obavljaju zadatke za Božju kuću, ljudi čije je srce na pogrešnom mestu samo rade besmislene i bezvredne stvari. Oni ne troše novac na prave stvari; oni samo traće i rasipaju priloge, a svaki njihov trošak je nerazuman.

Neki drugi ljudi imaju sirotinjski način razmišljanja i veruju da moraju da kupe najjeftinije stvari kada kupuju za Božju kuću – što jeftinije, to bolje. Oni misle da to štedi novac Božjoj kući, pa isključivo kupuju zastarele proizvode na sniženju. Kao rezultat toga, oni kupuju najjeftinije aparate lošeg kvaliteta. Ti aparati se kvare čim počnu da se koriste, ne mogu da se poprave i neupotrebljivi su. Stoga je potrebno kupiti druge koji su odgovarajućeg kvaliteta i koji mogu normalno da se koriste, tako da se troši još novca. Zar to nije blesavo? Takve ljude treba nazvati škrtim i oni imaju sirotinjski način razmišljanja. Oni uvek žele da uštede novac Božjoj kući, a šta proizilazi iz svog njihovog škrtarenja i štednje? Proizilazi otpad i rasipanje novca. Oni se čak i pravdaju: „Nisam to uradio namerno. Imao sam dobre namere – samo sam pokušavao da uštedim novac

Božjoj kući – nisam želeo nekontrolisano da trošim novac.” Da li su te njihove namere od bilo kakve koristi? Oni, zapravo, troše novac nekontrolisano, izazivaju nepotrebne troškove, a to troši novac i radnu snagu. Takvi ljudi takođe ne mogu da budu iskorišćeni – oni su tupavi, nisu dovoljno bistri. Ukratko, ljudi kojima je srce na pogrešnom mestu ne treba da se koriste za nabavke u Božjoj kući, kao ni tupavci. Treba koristiti bistre ljude koji imaju određeno iskustvo u kupovini i određeni kov, i koji sve vide na ispravan način. Šta god da se kupuje, mora da bude praktično i cena mora da bude razumna, a čak i ako se pokvari, mora da bude lako za popravku, a i nabavka delova mora da bude jednostavna. To je razumno. Kada ljudi kupe nešto i vide da proizvod može da se vrati u roku od mesec dana, oni žure da ga isprobaju, tako da posle mesec dana već znaju na čemu su. Ako je aparat malo neispravan i ne radi dobro, odmah ga vraćaju i biraju nešto drugo, smanjujući gubitke. Ti ljudi imaju relativno dobru ljudskost. Ljudi bez ljudskosti kupe nešto, a posle to bace. Ne isprobaju taj proizvod da bi videli da li nešto nije u redu s njim ili da li je izdržljiv, niti gledaju koliko je duga garancija ili koji je rok za povraćaj robe – nije ih briga ni za šta od toga. Kada se jednog dana iznenada zainteresuju za taj proizvod, uzmu ga i isprobaju, da bi tek tada otkrili da je pokvaren. Pogledaju račun i vide da je rok za vraćanje istekao i da proizvod više ne može da se vrati. Zatim kažu: „Hajde onda da kupimo drugi.” Zar to nisu bačene pare? „Hajde da kupimo još jedan” – to je rečenica zbog koje Božja kuća mora da istovari još novca. Zahtev za kupovinu još jednog aparata na površini izgleda kao da je to zarad crkvenog rada i da se radi o razumnom trošku, a ispod toga se zapravo krije njihov nemar u obavljanju dužnosti, jer nisu proverili proizvod čim su ga kupili. Određena suma novca iz priloga je bačena, a druga se izdvaja, dok se o tom novom proizvodu niko ne brine, tako da se i on koristi samo kratko vreme pre nego što se pokvari. Iznenađujuće je da niko ne nadgleda te stvari, niko ne rešava probleme koji se javljaju – šta rade starešine i delatnici? Oni su potpuno zanemarili svoje odgovornosti u vezi s tim poslom – nisu obavljali svoju funkciju nadzora, provere i pretresa, pa se prilozi tako rasipaju i traće. Ako su nabavljači odgovorni ljudi, oni će odmah vratiti proizvod koji su kupili kada vide da on nije praktičan. Time se smanjuju gubici i otpad. Ako su oni neodgovorni ljudi kojima je srce na pogrešnom mestu, kupovaće robu lošeg kvaliteta i tako traćiti priloge. Dakle, kome tačno treba pripisati taj gubitak novca? Zar nabavljač, starešine i delatnici ne snose odgovornost za to? Da su starešine i delatnici postupali savesno, konkretno i pažljivo, zar ti problemi ne bi bili otkriveni? Zar se te mane ne bi nadomestile? (Bi.) Ako starešine i delatnici često idu u razne crkve da provere status trošenja priloga, moći će da uvide probleme i eliminišu tu vrstu rasipanja i traćenja. Ako su starešine i delatnici lenji i neodgovorni, ti slučajevi nerazumnog trošenja, rasipanja i traćenja će se stalno javljati – nastaviće da se množe. Šta je uzrok tom množenju? Zar to nema veze sa starešinama i delatnicima koji ne rade stvaran posao, već se umesto toga postavljaju iznad drugih i ponašaju se kao jalovi zvaničnici? (Ima veze.) Takve starešine i delatnici nemaju ni savesti ni razuma i nemaju nimalo ljudskosti. Pošto sav novac koji crkva troši

pripada Božjoj kući, i to su sve Božji prilozi i oni veruju da to nema nikakve veze s njima, niti brinu o tome niti se raspituju, a zanemaruju ga. Većina ljudi veruje da novac iz Božje kuće treba da se potroši, da je u redu da se potroši na bilo koji način, da sve dok ga niko ne trpa sebi u džep niti proneverava, nije važno da li je protraćen, i da to samo ljudi kupuju iskustvo i šire svoje horizonte. Starešine i delatnici samo žmure pred tim i kažu: „Svako može da potroši taj novac kako god želi i da kupi šta god želi. Nije važno koliko se troši – ko god troši novac, odgovoran je za to, a u budućnosti će se suočiti sa odmazdom i kaznom – to nema nikakve veze sa mnom. Na kraju krajeva, ja ga ne trošim i oni ne troše moj novac." Zar to nije isto gledište i stav koji nevernici gaje prema trošenju državnog novca? To je kao da troše novac svojih neprijatelja. Kada nevernici rade u fabrici, ako je uprava opuštena, zajedničke stvari će uvek biti ukradene i odnesene kućama, ili će biti uništene nemarom, a ako se nešto pokvari, tražiće od fabrike da kupe novo. Kada budu kupovali za fabriku, isključivo će kupovati dobre, skupe stvari. U svakom slučaju, novac će se trošiti proizvoljno i bez ograničenja. Ako i vernici u Boga imaju takav stav prema prilozima, mogu li da budu spaseni? Da li će Bog raditi na takvoj grupi ljudi? (Neće.) Ako ljudi imaju takav stav prema Božjim prilozima, onda ne treba Ja da ti kažem kakav stav Bog ima prema tim ljudima, već treba sam da znaš.

Najdirektniji način na koji se ispoljava čovekov odnos prema Bogu je u njegovom odnosu prema prilozima. Kakav god da je tvoj stav prema prilozima, takav je tvoj stav prema Bogu. Ako se prema prilozima odnosiš kao prema sredstvima na svom bankovnom računu – pedantno, brižno, oprezno, strogo, odgovorno i pažljivo – onda je tvoj stav prema Bogu manje-više takav. Ako je tvoj stav prema prilozima kao tvoj odnos prema javnoj svojini, prema povrću na pijaci – ležerno kupuješ ponešto od onoga što ti je potrebno, a čak i ne gledaš u povrće koje ti se ne sviđa, zanemaruješ ga bez obzira na to gde je složeno, ne brineš da li ga neko uzima i koristi, praviš se da ne vidiš kada padne na zemlju i neko gazi po njemu, verujući da ništa od toga nema nikakve veze s tobom – onda ti to donosi nevolje. Ako je to tvoj stav prema prilozima, da li si ti odgovorna osoba? Može li osoba kao što si ti dobro da obavlja svoju dužnost? Očigledno je kakvu ljudskost imaš. Ukratko, u radu na upravljanju prilozima, glavna odgovornost starešina i delatnika, osim da ih dobro čuvaju, jeste da moraju da prate dalji rad – što je najvažnije, da redovno proveravaju račune, kao i da prate, proučavaju i proveravaju sve vrste troškova i da vrše strog pretres. Oni svakako treba da eliminišu nerazumne rashode pre nego što dođe do rasipanja i traćenja; a ako su nerazumni rashodi već doveli dotle, moraju da pozovu na odgovornost one koji treba da odgovaraju, da ih upozore i da traže da nadoknade štetu. Ako ne možeš ni taj posao dobro da obaviš, požuri i podnesi ostavku – ne zauzimaj mesto starešine ili delatnika, jer ne možeš da obavljaš taj posao. Ako ne možeš ni da preuzmeš odgovornost za taj posao i ne možeš dobro da ga obavljaš, koji posao onda možeš da obavljaš? Izloži mi tačno: koliko ukupno ima zadataka koje starešine i delatnici moraju da urade u vezi s prilozima? (Prvi je čuvanje priloga. Drugi je provera računa. Treći je praćenje, proučavanje i proveravanje svih vrsta

troškova i vršenje strogog pretresa; nerazumni rashodi moraju biti eliminisani, i bez obzira na to ko izaziva rasipanje ili traćenje, on mora da se smatra odgovornim i da se natera da plati naknadu.) Da li je lako slediti ove korake u radu? (Jeste.) To je jasno razgraničen način rada. Ako ne možeš ni da obavljaš tako jednostavan posao, šta onda možeš da činiš kao starešina ili delatnik – kao upravitelj Božje kuće? Postoje slučajevi rasipanja i traćenja priloga na svakom koraku, i ako, kao starešina ili delatnik, nemaš svesti o tome i uopšte se ne osećaš loše zbog toga, da li ti je onda Bog uopšte u srcu – da li tamo uopšte ima mesta za Njega? To je upitno. Kažeš da je tvoje bogoljubivo srce veliko i da zaista imaš bogobojažljivo srce, ali kada se Njegovi prilozi tako rasipaju i traće, ti nekako nisi svestan toga i uopšte se ne osećaš loše zbog toga – zar to ne dovodi u pitanje tvoju ljubav i strah prema Bogu? (Dovodi.) Čak je i tvoja vera upitna, a kamoli tvoja ljubav i strah prema Bogu. Tvoja ljubav i strah prema Bogu nemaju osnovu – nisu održivi! Dobro čuvanje priloga je obaveza koju starešine i delatnici treba da ispune, a to je i njihova neizbežna odgovornost. Ako prilozi nisu dobro čuvani, to je zanemarivanje odgovornosti s njihove strane – može se reći da su svi koji loše čuvaju priloge lažne starešine i lažni delatnici.

IV. Brzo otkrivanje gde se nalaze prilozi, kao i o raznim okolnostima njihovih staratelja

Pored provere stanja troškova priloga i rešavanja nerazumnih troškova, starešine i delatnici imaju još jedan najvažniji zadatak: treba odmah da otkriju gde se nalaze prilozi, kao i u kakvim okolnostima žive njihovi staratelji. Cilj ovoga je da se zli ljudi, lovci u mutnom i ljudi pohlepnog srca drže podalje od prilike da iskoriste previde da bi prisvojili priloge. Neki ljudi vide da Božja kuća ima mnogo stvari i da neke niko ne nadgleda niti vodi evidenciju o njima, pa uvek razmišljaju o tome kada će te stvari da prisvoje i da ih imaju za sopstvenu upotrebu. Takvih ljudi ima svuda. Neki ljudi spolja deluju kao da ne iskorišćavaju druge i da nemaju veliku želju za materijalnim stvarima ili novcem, ali to je zato što im situacija i uslovi ne odgovaraju – ako se prilozi zaista njima povere na čuvanje, oni će verovatno da ih prisvoje. Neki se pitaju: „Ali ranije je bio baš dobar čovek; nije žudeo za tuđim stvarima i bio je dobrog karaktera – kako to da je bilo dovoljno poveriti mu nekoliko priloga da bi se razotkrio?” To je zato što nisi proveo mnogo vremena s tim čovekom, zato što ga nisi shvatio do kraja, zato što nisi prozreo njegovu priroda-suštinu. Da si ranije shvatio o kakvoj se osobi radi, prilozi bi bili pošteđeni nesreće da odu u posed zlih ljudi. Dakle, da bi sprečili da prilozi padnu u ruke zlih ljudi, starešine i delatnici imaju još jedan, važniji zadatak: da odmah saznaju i budu u toku sa mestom gde se nalaze prilozi i sa raznim okolnostima u kojima se nalaze njihovi staratelji. Recimo da neko ima nekoliko stotina ili nekoliko hiljada juana u svom posedu da njima raspolaže; ako ima imalo savesti, neće ih proneveriti – ali da je reč o desetinama ili stotinama hiljada, na većinu ljudi se ne bi moglo osloniti, to bi bilo opasno jer bi njihova srca mogla da se promene. Kako bi njihova srca mogla da se promene?

Nekoliko stotina ili hiljadu dolara ne mogu da pokolebaju nečije srce, ali sa desetinama ili stotinama hiljada, njihovo srce može lako da se pokoleba. „Ne bih mogao ovoliko da zaradim ni za nekoliko života, a sada je sve u mojim rukama – koliko bih bolje živeo kada bi ovo bilo moje!" Oni se premišljaju: „Ne osećam krivicu zbog ovih misli – da li bog uopšte postoji ili ne postoji? Gde je bog? Zar nije istina da niko ne zna da imam ove misli? Niko ne zna i ne osećam krivicu niti se osećam loše zbog toga – da li to znači da nema boga? Onda, ako uzmem taj novac za sebe, zar se neću suočiti sa bilo kakvom kaznom ili odmazdom? Zar neće biti posledica?" Zar srce te osobe nije u procesu promene? Zar prilozi u njenim rukama nisu u opasnosti? (Jesu.) Pored toga, neki ljudi koji upravljaju prilozima su prilično dobri, njihova vera u Boga je čvrsto utemeljena i odani su u svojim postupcima, pa čak i ako im poveriš na čuvanje nekoliko desetina ili stotina hiljada juana, moći će to dobro da urade i garantovano ih neće proneveriti. Ali u njihovim porodicama ima nekoliko nevernika, a kada ti ljudi vide novac, oči im se zacrvene, kao kada vuk ugleda svoj plen. Zaboravite na desetine ili stotine hiljada – strpali bi i hiljadu juana u džep, ako bi ih videli. Nije ih briga čiji su; oni veruju da pripadaju onome ko uspe da ih ukrade, onome ko ih prvi zgrabi. Ako postoje takvi zli vukovi oko osobe koja čuva priloge, zar prilozi onda nisu u opasnosti da budu uzeti bilo gde i bilo kada? Da li bi tako nešto moglo da se dogodi? (Moglo bi.) Zar nije opasno ako su starešine i delatnici nepažljivi i nemaju osećaj odgovornosti i čak ni ne primećuju ili se o tome ne raspituju i ne istražuju kada su prilozi u tako opasnoj situaciji? Moglo bi da dođe do greške bilo gde i bilo kada. Postoji još jedna vrsta situacije: neki staratelji čuvaju i novac i razne stvari u svojim domovima, a tamo ugošćavaju i braću i sestre, kao i starešine i delatnike. Ovo može biti relativno bezbedno na privremenoj osnovi, ali da li je prikladno da se prilozi tamo drže dugoročno? (Nije.) Čak i ako je osoba koja ih čuva pogodna, okolina i uslovi svakako nisu. Treba ukloniti ili osobe koje ugošćava, ili priloge. Ako starešine i delatnici ne proveravaju taj posao niti ispunjavaju svoju odgovornost u vezi s njim, nešto može poći po zlu bilo gde, bilo kada; prilozi mogu da pretrpe gubitke i da padnu u ruke zlih demona bilo gde, bilo kada. Postoji još jedna vrsta situacije: neke crkve se nalaze u neprijateljskim okruženjima u kojima se ljudi često hapse, i zbog toga postoji velika šansa da neko oda lokacije kuća u kojima se čuvaju prilozi i da velika crvena aždaja u njih nasilno uleti i pretraži ih – zli demoni mogu da opljačkaju priloge u bilo kojem trenutku. Da li su takva mesta pogodna za čuvanje priloga? (Ne.) Dakle, ako se već tamo nalaze, šta treba da se radi? Odmah ih premestite. Neke starešine i delatnici ne ispunjavaju svoju odgovornost i ne rade stvaran posao. Oni nisu u stanju da predvide, niti da razmisle o tim stvarima, nemaju svest o njima, i samo kada nešto krene naopako i kada zli demoni otmu priloge, oni misle: „Trebalo je da ih preselimo ranije" i samo osećaju malo žaljenja kao što je ovo. Ali ako ništa ne krene naopako, može da prođe još deset godina, a oni i dalje neće da premeste priloge. Ne mogu da uvide koje ozbiljne posledice mogu da nastanu zbog ovog problema i nisu u stanju da odrede prioritete na osnovu bitnosti i hitnosti. Starešine i delatnici treba da jasno shvate ovu situaciju kada

se nađu u njoj: „Jedno od mesta gde se čuvaju prilozi nije odgovarajuće. Okolina je previše opasna, a dosta braće i sestara je uhapšeno, praćeno ili stavljeno pod prismotru u okolini. Moramo da smislimo način da iznesemo priloge odatle. Bolje je prebaciti ih na donekle bezbedno mesto nego da budu ostavljeni tamo gde su i da čekaju da budu oteti.” Kada neprilika tek iskrsne i oni shvate da su prilozi u opasnosti, trebalo bi da ih odmah premeste, kako ih ne bi zaplenila i progutala velika crvena aždaja, zli đavo. To je jedini način da se osigura bezbednost priloga i da se izbegnu bilo kakve zamke ili propusti. To je posao koji starešine i delatnici treba da rade. Čim se pojavi i najmanji znak opasnosti, čim je neko uhapšen, čim iskrsne neprilika, prva misao starešina i delatnika treba da bude da li su prilozi bezbedni, da li mogu da padnu u ruke zlih ljudi, ili da li mogu da ih prisvoje ili da ih otmu zli demoni, i da li su prilozi pretrpeli bilo kakve gubitke. Trebalo bi odmah da preduzmu mere za zaštitu priloga. To je odgovornost i obaveza starešina i delatnika. Neke starešine i delatnici mogu da kažu: „Raditi ove stvari zahteva od nas da se izlažemo opasnosti. Možemo li da ih obavljamo? Zar nisu ljudi naš glavni prioritet, što znači da nema potrebe da se prilozi stavljaju na prvo mesto, već da ljude treba stavljati na prvo mesto?” Kako ti se čini njihovo pitanje? Da li ti ljudi imaju ljudskost? (Nemaju.) Dobro čuvanje priloga, dobro upravljanje njima i dobar nadzor nad njima – to su odgovornosti koje dobar upravitelj treba da ispuni. Ozbiljnije rečeno, čak i ako moraš da žrtvuješ svoj život, to je vredno toga i to je ono što treba da radiš. To je tvoja odgovornost. Ljudi uvek viču: „Dati život za Boga je dostojna smrt.” Da li su ljudi zaista spremni da daju život za Boga? Od tebe se sada ne traži da daš život za Boga; od tebe se samo traži da preuzmeš malo rizika da bi sačuvao priloge. Da li si voljan da to uradiš? Sa zadovoljstvom treba da kažeš: „Jesam!” Zašto? Zato što je to Božji nalog i zahtev prema čoveku, to je tvoja neizbežna odgovornost, i ne treba da pokušavaš da se izvučeš iz toga. S obzirom na to da tvrdiš da bi dao život za Boga, zašto onda ne možeš da platiš neki ceh i preuzmeš neki rizik da bi zaštitio priloge? Zar to nije ono što treba da radiš? Ako ne radiš ništa konkretno, ali uvek si glasan o davanju života za Boga, zar te reči nisu šuplje? Starešine i delatnici treba da imaju jasno razumevanje rada na čuvanju priloga i treba da nose tu odgovornost. Ne treba da je eskiviraju, niti da je izbegavaju, i ne treba da se povlače pred svojom odgovornošću. Pošto si starešina ili delatnik, taj posao je odgovornost koja ti pripada. To je važan posao – da li si voljan da ga obaviš, čak i ako preuzimaš neki rizik, čak i ako je tvoj život u pitanju? Da li treba to da učiniš? (Da.) Trebalo bi da si voljan da to učiniš; ne smeš se odreći te odgovornosti. To je Božji zahtev za čoveka i nalog koji On izdaje čoveku. Bog ti je saopštio svoj najmanji zahtev i nalog – ako nisi čak ni voljan da ga ispuniš, šta si onda u stanju da učiniš?

Starešine i delatnici treba da se bave poslom čuvanja i trošenja priloga što je moguće pažljivije i konkretnije. Ne bi trebalo da budu aljkavi u tome, a još manje da prema tome postupaju kao da je tuđi posao i da se odreknu odgovornosti. Starešine i delatnici treba lično da izvrše pretres, da se uključe i da se raspitaju u vezi s tim stvarima, pa čak i da se lično pozabave njima, kako bi sprečili zle ljude i ljude bedne ljudskosti da iskoriste

previde i izazovu uništenje. Što pedantnije obavljaš taj posao, to će manje prilika zli i loši ljudi imati da iskoriste propuste; što su detaljnija tvoja pitanja i što je strože tvoje upravljanje, to će biti manje slučajeva nerazumnih izdataka, rasipanja i traćenja. Neki kažu: „Da li se ovde radi o štednji novca za Božju kuću? Da li Božja kuća ima nedostatak sredstava? Ako ima, priložiću vam još." Da li se o tome radi? (Ne.) To je odgovornost starešina i delatnika, to je Božji zahtev prema čoveku, i to je načelo koje starešine i delatnici treba da poštuju u obavljanju tog posla. Kao vernik u Boga, kao neko ko je preuzeo ulogu upravitelja u Božjoj kući, tvoj stav prema prilozima treba da bude stav odgovornosti i vršenja strogog pretresa; u suprotnom, nisi sposoban za taj posao. Da si običan vernik koji nema osećaj odgovornosti i ne stremi ka istini, od tebe se ne bi tražilo da činiš te stvari. Ti si starešina i delatnik; ako nemaš taj osećaj odgovornosti, nisi sposoban da to budeš, a čak i ako jesi na tom položaju, ti si neodgovorni lažni starešina ili lažni delatnik, i pre ili kasnije, bićeš eliminisan. Svi oni kojima potpuno nedostaje osećaj odgovornosti su ljudi koji uopšte ne brane delo Božje kuće – svima njima nedostaje i najmanja trunka savesti i razuma. Kako bi takvi ljudi uopšte mogli da obavljaju dužnosti? Svi su oni nepromišljeno đubre – treba odmah da napuste Božju kuću i vrate se u svet, gde i pripadaju!

Da nije bilo ovakvog zajedništva o opštem znanju o prilozima, kao i o istinama uključenim u čuvanje priloga i o načelima koja ljudi treba da primenjuju, zar vam te stvari ne bi bile nejasne? (Bile bi.) Kada ljudima nisu jasna precizna načela, mogu li da ispune deo svoje odgovornosti? Da li su ispunjavali svoju odgovornost? Zar većina ljudi nije kretala od najpliće teorije i načela: „U svakom slučaju, ne žudim za Božjim prilozima, ne proneveravam ih niti ih zloupotrebljavam, i dobro pazim na njih i ne dozvoljavam ljudima da ih troše proizvoljno – da li je to dovoljno?" Da li je to primena istine? Da li je to ispunjavanje nečije odgovornosti? (Nije.) Ako znanje većine ljudi ne ide dalje od tog merila, onda ta tema zaista zaslužuje razgovor u zajedništvu. Da li sada kroz ovo zajedništvo možete da sagledate i razumete malo više o tome kako da čuvate priloge i kakav stav i znanje treba da imate o njihovom čuvanju? (Da.) Ovde ćemo završiti naše zajedništvo o istinama koje se tiču priloga i o načelima koja se odnose na to kako postupati s prilozima i upravljati njima.

Stavovi i manifestacije lažnih starešina prema prilozima

I. Postupanje sa prilozima kao sa zajedničkim vlasništvom

Sada ćemo imati jedno jednostavno izlaganje i detaljnu analizu lažnih starešina u pogledu jedanaeste stavke odgovornosti starešina i delatnika. Pogledaćemo kakva ispoljenja imaju lažne starešine u svom stavu prema prilozima i u čuvanju i upravljanju prilozima. Prvo ispoljenje je da lažne starešine nemaju tačno znanje o prilozima. Veruju u sledeće: „Prilozi se nominalno daruju Bogu, ali zapravo se daruju crkvi. Ne znamo gde je bog, a on ionako ne može da koristi tolike stvari. Ti prilozi se samo zvanično daruju

bogu, a u stvarnosti se daruju crkvi i božjoj kući, i nisu izričito darovani nijednoj određenoj osobi. Crkva i Božja kuća su zajednički naziv za sve ljude, što dovodi do zaključka da prilozi pripadaju svima, a ono što je svačije, zajedničko je vlasništvo. Dakle, prilozi su zajedničko vlasništvo koje pripada svoj braći i sestrama." Da li je takvo shvatanje tačno? Prilično je jasno da nije. Zar ne postoji problem sa ljudskošću ljudi koji imaju takvo shvatanje? Zar to nisu ljudi koji žude za prilozima? Ljudi koji imaju pohlepna srca i želju da prisvoje priloge koriste taj metod i to gledište kada su u pitanju prilozi. Jasno je da su bacili oko na priloge i žele da ih se domognu radi sopstvenog užitka. Kakva su to stvorenja? Zar oni nisu ljudi Judinog soja? Dakle, takav starešina ili delatnik shvata Božje priloge kao zajedničko vlasništvo crkve. On gaji takav stav u srcu – on ne čuva priloge usrdno, niti njima upravlja razumno i odgovorno, već koristi priloge kako mu je volja, drsko i potpuno neobuzdano, neprincipijelno. On dozvoljava svakome da ih koristi, a čija god „zvanična funkcija" je veća, čiji god status je viši, ko god među braćom i sestrama uživa neki prestiž, taj ima prednost u posedovanju i korišćenju. To je isto kao u društvenim firmama i fabrikama, gde službene automobile i dobre, vrhunske stvari koriste menadžeri, direktori i predsednici. On veruje da tako treba da bude i sa Božjim prilozima, da onaj ko je starešina ili delatnik ima prednost u uživanju u vrhunskim stvarima Božje kuće, u uživanju u prilozima koji se daruju Bogu. Dakle, svi oni koji činjenicu da su starešina ili delatnik koriste kao izgovor za kupovinu vrhunskih računara i mobilnih telefona, kao i sve one starešine i delatnici koji prisvajaju priloge, veruju da su prilozi zajedničko vlasništvo i da treba da se koriste i rasipnički troše kako se njima prohte. Kada neka braća i sestre daruju zlatni i srebrni nakit, torbe, odeću i obuću, oni ne naglašavaju da ih daruju Bogu, pa neke lažne starešine veruju: „Pošto nisu naveli da se ovi predmeti daruju Bogu, trebalo bi da stoje na raspolaganju crkvi. Sve što se daje crkvi je zajedničko vlasništvo, a starešine i delatnici treba da imaju prednost u uživanju u zajedničkom vlasništvu." I tako oni, po običaju, uzimaju te stvari za sebe. Stvari koje oni ne uzmu za sebe može da koristi ko god hoće i da ih uzima ko god želi – svi ih dele. Te starešine i delatnici to nazivaju deljenjem bogatstva; povodeći se za njima, ljudi mogu dobro da jedu i piju i da zaista uživaju. Svi su srećni i kažu: „Hvalimo boga – da li bismo mogli da uživamo u ovim stvarima da ne verujemo u njega? To su prilozi, a mi nismo dostojni da u njima uživamo!" Kažu da nisu dostojni, a ipak se hvataju za te stvari i ne puštaju. Takve starešine i delatnici ne samo da prisvajaju priloge i dele ih, već i lično uživaju u njima bez ičijeg odobrenja – dok to rade, oni svi do jednog ne obraćaju pažnju na upravljanje, na rashode i na upotrebu priloga, niti biraju odgovarajuće ljude za upravljanje i vođenje evidencije o njima, a još manje proveravaju račune ili strogo pregledaju stanje rashoda. Ravnodušnost lažnih starešina prema upravljanju prilozima dovodi do zbrke, a neki prilozi se gube i rasipaju. Ono što se najviše ističe u radu lažnih starešina je da svako postupa po svojoj volji. Prolazi sve što nadzornik bilo kojeg tima kaže, a kada bilo koji tim treba da kupi nešto, može da odluči da to uradi sam, bez potrebe da podnese zahtev na odobrenje. Dokle god je nešto potrebno za posao, oni to

mogu da kupe, ne mareći koliko košta, da li mogu da ga upotrebe, da li je to neophodno ili nije – u svakom slučaju, oni troše priloge, a ne nečiji lični novac. Lažne starešine to ne nadziru, niti vrše pretres, a još manje razgovaraju u zajedništvu o načelima. Kada se nešto kupi, lažne starešine, svi do jednog, ne obraćaju pažnju na to da li postoji neko ko bi to čuvao, da li nešto može da pođe po zlu ili da li je vredno potrošenog novca. Zašto ne obraćaju pažnju na te stvari? Zato što novac nije njihov – oni misle da svako može da ga potroši, jer u svakom slučaju taj novac koji se troši nije njihov. U svakom aspektu upravljanja prilozima vlada zbrka. Kolika je ta zbrka? Ista kao u velikim, državnim fabrikama socijalističkih zemalja, gde su svi isto plaćeni bez obzira na to koliko ko radi. Svi nose stvari kući, jedu fabričku hranu i zarađuju fabrički novac i proneveravaju fabričke stvari. Zbrka je potpuna. Lažne starešine ne određuju pravila za troškove kupovine bilo kakvih uređaja ili opreme. Božja kuća određuje pravila, ali oni ne sprovode stroge preglede, ne kontrolišu, ne prate i ne proveravaju troškove. Oni ne rade ništa od toga. Rad lažnih starešina je krajnje haotičan, ni u čemu nema reda i svuda ima propusta. Na svakom koraku, zlim ljudima i onima čije je srce na pogrešnom mestu dozvoljeno je da iskoriste previde i da izvuku korist. Ti ljudi rasipaju i traće Božje priloge bez ikakve odgovornosti, a ipak se ne kažnjavaju niti sankcionišu na bilo koji način – čak ne dobiju ni upozorenje. Kakve su to starešine i delatnici? Zar ne ujedaju ruku koja ih hrani? Da li su oni upravitelji Božje kuće? To su lopovske izdajice Božje kuće!

Kako treba gledati na ove starešine i delatnike koji ne preuzimaju odgovornost kada je u pitanju čuvanje priloga? Zar oni nisu bednog karaktera i lišeni savesti i razuma? Te lažne starešine smatraju da su stvari koje su braća i sestre darovali Bogu i crkvi vlasništvo Božje kuće i kažu da njima treba da upravljaju braća i sestre kao grupa. I tako, kada se problemi otkriju, a Višnji pozove ljude na odgovornost, oni se brane iz petnih žila i ne prepoznaju koliko je ozbiljno to što su ukrali i prisvojili Božje priloge nakon što su postali starešine i zadobili status. Zar to nisu ljudi bednog karaktera? Oni naprosto nemaju stida! Ne znaju zašto braća i sestre daruju novac i stvari, niti kome ih daruju. Da nema Boga, ko bi darovao stvari koje su im drage? To je tako jednostavna logika, a ipak te takozvane „starešine” to ne znaju niti shvataju. Te lažne starešine imaju omiljenu frazu: „prilozi Božje kuće”. Zar taj izraz ne treba da se ispravi? Šta bi trebalo da bude tačan izraz? „Prilozi” ili „Božji prilozi”. Ako želiš da dodaš pridev, treba da dodaš „Božji” – prilozi su samo Božji. Ako ne dodaš pridev, to su naprosto samo „prilozi” – ljudi i dalje treba da znaju da je vlasnik priloga Stvoritelj, Bog, a ne čovek. Čovek nije dostojan da poseduje priloge, a čak ni sveštenici ne mogu da kažu da su ti prilozi njihovi – oni mogu da uživaju u prilozima uz Božju dozvolu, ali oni ne pripadaju njima. Pridev uz „priloge” nikada neće biti bilo koja osoba – to može biti samo Bog, i niko drugi. Onda je sasvim očigledno da je izraz „prilozi Božje kuće” koji često izgovaraju lažne starešine pogrešan i da ga treba ispraviti. Ne bi trebalo da postoji nikakva izreka kao što je „prilozi Božje kuće” ili „crkveni prilozi”. Postoje neki ljudi koji čak kažu „naši prilozi” i „prilozi naše kuće Božje”. Svi ti izrazi su pogrešni. Priloge Bogu daruje stvoreno čovečanstvo, oni koji slede

Boga. Samo Bog ima isključivo pravo da bude njihov vlasnik, korisnik i uživalac. Prilozi nisu zajedničko vlasništvo; oni ne pripadaju čoveku, a još manje crkvi i Božjoj kući, već pripadaju Bogu. Bog dozvoljava crkvi i Božjoj kući da ih koriste – to je Njegov nalog. Prema tome, svi takvi izrazi kao što su „prilozi Božje kuće", „crkveni prilozi" i „naši prilozi" su neprecizni, pa i više od toga, oni su izrazi ljudi sa skrivenim motivima, oni treba da zalude i otupe ljude, i da ih, povrh toga, obmanu. Ti ljudi svrstavaju priloge u zajedničko vlasništvo koje pripada crkvi, ili Božjoj kući, ili svoj braći i sestrama. Sve je to problematično i pogrešno i treba da se ispravi. To je ispoljenje jedne vrste lažnog starešine. Takvi ljudi uzimaju priloge kao zajedničko vlasništvo i koriste ih kako žele; ili, oni veruju da kao starešine imaju pravo da raspodeljuju te stvari, pa ih raspodeljuju ljudima koji su im simpatični ili svima podjednako. Kakav scenario pokušavaju da stvore? Onaj gde su svi jednaki, gde svi mogu da uživaju u Božjoj blagodati, gde svi dele. Žele da kupe naklonost ljudi tako što će biti velikodušni sa sredstvima Božje kuće. Zar to nije odvratno? To je podlo, bestidno ponašanje! Kako takve ljude treba okarakterisati? Takve lažne starešine žude za prilozima, a da bi sprečili ljude da ih nadgledaju, razotkrivaju i razaznaju, preostale stvari koje ne koriste dele braći i sestrama, kupujući tako njihovu naklonost i ostvarujući scenario u kojem su svi jednaki, i omogućavajući svima da imaju koristi od povezivanja sa njima, tako da ih niko neće razotkriti. Ako biste naišli na takvu vrstu starešine, koji bi vam omogućio da izvučete neke koristi i sa kojim biste mogli da uživate u nekom „zajedničkom vlasništvu" – ako biste imali to pravo i iskoristili tu vrstu prednosti, da li biste bili zadovoljni time? Da li biste mogli to da odbijete? (Mogli bismo.) Ako žudite za tuđim stvarima, nemate bogobojažljivo srce i ne plašite se Boga, nećeš moći da odbiješ. Svako ko ima imalo integriteta, imalo razuma i imalo bogobojažljivo srce će to odbiti, a takođe će ustati da prekori tog starešinu, da ga ore̊že, da ga zaustavi, govoreći: „Prva stvar koju treba da uradiš kao starešina jeste da dobro upravljaš prilozima, a ne da ih proneveravaš, a još manje da odlučuješ bez ovlašćenja da ih razdeliš svima po sopstvenom nahođenju. Ti nemaš to pravo; to nije Božji nalog za tebe. Prilozi pripadaju Bogu da ih On koristi, a postoje načela kako ih crkva koristi – niko nema poslednju reč o njima. Ti si možda starešina, ali nemaš tu privilegiju. Bog ti je nije podario. Ti nemaš pravo da koristiš Božje stvari – Bog ti nije poverio taj posao. Zato što pre skini zlatni i srebrni nakit koji su braća i sestre darovali Bogu, i skini odeću koju su Mu darovali. Požuri i plati nadoknadu za stvari koje si pojeo, a nisi smeo. Ako si još uvek čovek i imaš stida, učini to odmah. Štaviše, bez obzira na to kome si poslao te priloge da bi pridobio njihovu naklonost, ili kome si dozvolio da ih iskoristi i uživa u njima, odmah traži te priloge nazad. Ako to ne učiniš, obavestićemo svu braću i sestre i postupaćemo prema tebi kao prema Judi!" Da li biste se usudili da to učinite? (Da.) Svako ima tu odgovornost kada su u pitanju prilozi i treba da se prema njima odnosi s tom savešću i s takvim stavom. Naravno, oni takođe imaju tu obavezu da nadgledaju kako se drugi ponašaju prema prilozima, da li ih dobro čuvaju i da li njima upravljaju u skladu s načelima. Nemojte da mislite da to nema nikakve veze s vama i da za to niste odgovorni,

govoreći: „Bilo kako bilo, ja nisam ni starešina ni delatnik, to nije moja odgovornost. Čak i da to otkrijem, ne moram da se zamaram time ili da kažem nešto o tome – to je stvar starešina i delatnika. Ko proizvoljno troši novac i proneverava priloge, on je Juda i Bog će ga kazniti kada za to dođe vreme. Ko god izazove posledice, odgovoran je za njih. Nema potrebe da se time zamaram. Kakvo dobro bi mi donelo da odjednom progovorim o tome?" Šta mislite o takvoj osobi? (Nema savesti.) Ako otkriješ da u nekim oblastima koje starešine i delatnici ne proveravaju postoje ljudi koji rasipaju i prisvajaju priloge, trebalo bi lično da upozoriš te ljude, a takođe i da to odmah prijaviš starešinama i delatnicima. Trebalo bi da kažeš: „Šef našeg tima i naš starešina često uzimaju priloge za sebe. Oni takođe proizvoljno troše priloge, ne razgovaraju sa drugima i sami odlučuju o kupovini ovoga i onoga. Većina troškova koje prave nisu u skladu s načelima. Da li Božja kuća može time da se pozabavi?" Odgovornost je Božjeg izabranog naroda da izveštava i informiše o problemima na koje nailazi. Naše prethodno zajedništvo se odnosilo na ispoljenje jedne vrste lažnog starešine – njegov odnos prema prilozima jeste da ih posmatra kao zajedničko vlasništvo.

II. Nebriga ili nepostavljanje pitanja o trošenju priloga

Još jedno ispoljenje lažnih starešina u pogledu čuvanja priloga je da oni ne znaju kako da upravljaju prilozima. Znaju samo da prilozi ne smeju da se diraju, da ne smeju proizvoljno da budu prisvojeni ili pronevereni, da su sakralni, izdvojeni kao sveti i da o njima ne sme da se misli na nedoličan način. Ali kada se dođe do toga kako tačno, dobro upravljati prilozima, kako biti dobar upravitelj i čuvar, oni nemaju put, nemaju načela, nemaju konkretne planove niti korake za taj posao. Dakle, u pitanjima kao što su evidentiranje, prebrojavanje i čuvanje priloga, kao i provera ulaska i izlaska sredstava i kontrole troškova, te lažne starešine su prilično pasivne. Kada neko pošalje nešto na odobrenje, oni to potpisuju. Kada neko podnese zahtev za nadoknadu, oni mu je daju. Kada neko podnese zahtev za novac za neku svrhu, oni mu ga uruče. Ne znaju gde se čuvaju razni aparati i oprema. Takođe ne znaju da li je njihov staratelj odgovarajući, niti kako da znaju da li jeste; ne mogu da prozru ljudska srca i ne mogu da prozru ljudske suštine. Dakle, iako postoje zapisi o svim odlivima priloga u okviru uprave tih ljudi, gledajući pojedinosti o rashodima na tim računima, mnogi rashodi su nerazumni i nepotrebni – mnogi od njih su prekomerni i rasipnički. Prilozi se gube pod potpisima tih starešina i delatnika. Oni deluju kao da rade konkretan posao, ali zapravo uopšte ne postoje načela u onome što rade. Ne vrše pretres – otaljavaju posao, pridržavaju se pravila i propisa, ništa više. To uopšte ne ispunjava merila za upravljanje prilozima, a još manje njihova načela. Dakle, u periodu kada su na delu lažne starešine, ima previše nerazumnih rashoda. Ako postoji neko ko nadgleda i upravlja stvarima, kako nastaju ti nerazumni rashodi? To je zato što te starešine i delatnici ne preuzimaju odgovornost u svom radu. Oni otaljavaju posao, bave se stvarima na površan način i ne ponašaju se u skladu s načelima. Oni ne vređaju druge, ponašaju se kao da ugađaju ljudima i ne vrše

odgovarajući pretres. Možda čak nema nijedne zaista odgovorne osobe među onima koji upravljaju prilozima, nijedne koja zaista može da izvrši pretres. Lažne starešine ne obraćaju pažnju na to da li su ljudi koji čuvaju priloge pogodni, ili na to da li postoje bilo kakve opasne situacije u crkvama tih ljudi. Dokle god su oni sami bezbedni, njima je sve u redu. Kada se javi opasnost, prva stvar o kojoj razmišljaju je gde mogu da pobegnu i da li će njihov lični novac biti zaplenjen, a niti istražuju niti pitaju gde se nalaze prilozi ili da li su u opasnosti. Nekoliko meseci ili čak pola godine nakon incidenta, oni mogu da postave neko pitanje da bi smirili savest, a kada saznaju da je neke priloge velika crvena aždaja prisvojila, da su neke protraćili zli ljudi, i da se za neke ne zna gde su, neko vreme će se osećati loše – malo će se moliti, priznati svoju grešku i to će biti sve. Kakva su stvorenja ti ljudi? Zar ne postoji problem kada se tako radi? Kako će se Bog odnositi prema nekome ko ima takav stav prema prilozima? Da li će ga smatrati istinskim vernikom? (Ne.) Za šta će ga onda smatrati? (Za nevernika.) Kada Bog nekoga smatra nevernikom, da li ta osoba to oseća? Ona postane tupa i glupa u duhu, a kada nešto radi, nema Božje prosvećenje ili vođstvo, niti bilo kakvu svetlost. Ona nema Boga da je štiti kada joj se nešto desi i često je negativna i slaba, živi u tami. Iako često sluša propovedi i može da pati i da plati ceh u svom radu, ona naprosto ne napreduje i ostavlja jadan utisak. To su njeni „rezultati". Zar to nije još teže podneti od kazne? Reci Mi, ako je to posledica nečije vere u Boga, da li je to razlog za radost i slavlje ili za tugu i kukanje? To nije dobar znak, po Mom mišljenju.

Lažne starešine posao upravljanja prilozima nikada ne shvataju ozbiljno. Iako kažu: „Ljudi ne smeju da diraju Božje priloge; niko ne treba da proneverava Božje priloge i oni ne bi trebalo da padnu u ruke loših ljudi", oni izvikuju ove parole prilično dobro, a njihove reči zvuče veoma moralno i pristojno, ali se ne ponašaju kao ljudska bića. Iako ne proneveravaju priloge i nemaju neprikladne misli o njima, niti nameru da ih prisvoje, a neki od njih čak ni ne koriste novac Božje kuće niti dodiruju Božje priloge za bilo koji trošak koji imaju, i umesto toga troše svoj novac, kao starešine i delatnici, oni uopšte ne rade stvaran posao kada je u pitanju upravljanje prilozima. Oni čak i ne rade tako jednostavne stvari kao što su raspitivanje o stanju trošenja priloga ili pretres trošenja priloga. To su, očigledno, lažne starešine. Njihov stav prema prilozima je sledeći: „Ne trošim ih i ne proneveravam ih, a takođe se ne bavim time kako ih drugi troše ili da li ih drugi proneveravaju." Tim lažnim starešinama kažem da im je taj mlak stav veoma problematičan. Ne trošiti ih i ne proneveravati je ono što ljudi treba da rade, ali ti kao starešina ili delatnik treba još više da se trudiš da dobro upravljaš prilozima, a ipak nisi uspeo u tome. To se zove zanemarivanje odgovornosti. To je ispoljenje lažnog starešine. Možda nisi potrošio nijedan cent niti proneverio ijedan prilog, ali zato što ne obavljaš stvaran posao i ne obavljaš nikakve konkretne poslove upravljanja u vezi sa prilozima, okarakterisan si kao lažni starešina, i to je opravdano i razumno. Neke starešine nikada ne uzimaju niti koriste bilo kakve priloge – čak i ako ih koriste sve druge starešine i delatnici, oni to ne čine, a kada se Božja kuća dogovori da im nešto da, oni to odbijaju.

Izgledaju prilično čisto i kao da ne žude za tuđim stvarima, ali kada budu određeni da upravljaju prilozima, oni uopšte neće obavljati nikakav konkretan posao. Bez obzira na to ko troši priloge, oni će odobriti troškove – čak se neće ni raspitati, i neće više ni reč o tome progovoriti. Mada ti ljudi ne pronevere nijedan cent od priloga, pod njihovom upravom prilozi padaju šaka zlim ljudima, i zbog njihove neodgovornosti i zanemarivanja odgovornosti, priloge bilo ko može da rasipa i traći. Zar to rasipanje i traćenje nije povezano s njihovim lošim upravljanjem? Zar to nije izazvano njihovim zanemarivanjem odgovornosti? (Jeste.) Zar oni nemaju udela u zlim delima tih ljudi? Zar oni ne snose odgovornost za njih? To je velika odgovornost i oni je ne mogu izbeći! Oni se samo drže svojih stavova: „Bilo kako bilo, ne proneveravam Božje priloge i ne želim, niti planiram da ih proneverim. Nije bitno ko troši Božje priloge, ja ih ne trošim; nije bitno ko ih uzima i koristi, ja to ne radim; nije bitno ko u njima uživa, ja ne uživam. To je moj stav prema prilozima – možeš da radiš šta god želiš!” Da li ima takvih ljudi? (Da.) Antihristi troše priloge na vrhunsku odeću, luksuznu robu, pa čak i na automobile. Recite Mi, da li ta vrsta lažnog starešine može da uoči taj problem? Oni sami ne proneveravaju priloge, imaju takav stav, pa zar ne veruju da je loše proneveriti ih? (Veruju.) Dakle, kada antihristi čine tako veliko zlo, zašto ga zanemaruju i ne zaustavljaju? Zašto to ne shvataju ozbiljno? (Ne žele nikoga da uvrede.) Zar to nije zlo delo? (Jeste.) To nije ispunjavanje odgovornosti koje upravitelj treba da ispuni. Ako tokom tvog upravljanja prilozi padaju u šake zlim ljudima, ako se rasipaju, traće i troše na nerazuman način, ako tako izmiču, a ti ipak ništa ne radiš po tom pitanju, ne prozboriš čak ni reč, zar to nije zanemarivanje odgovornosti? Zar to nije ispoljenje lažnog starešine? Ako ne kažeš ono što treba, ne obavljaš posao koji treba, ne ispunjavaš odgovornost koju treba, i mada razumeš svaku doktrinu, naprosto ne obavljaš stvaran posao, onda si svakako lažni starešina. Ti veruješ: „Bilo kako bilo, ja ne proneveravam priloge; ako ih drugi pronevere, to je njihova stvar.” Zar ti onda nisi lažni starešina? Neproneveravanje priloga je tvoja lična stvar, ali da li dobro čuvaš priloge? Da li si ispunio svoju odgovornost u vezi s prilozima? Ako nisi, ti si lažni starešina. Nemoj tražiti izgovore za sebe, govoreći: „Bilo kako bilo, ne proneveravam priloge, tako da nisam lažni starešina!” Neproneveravanje priloga ne važi kao kriterijum za merenje da li su starešina ili delatnik u skladu s merilom; pravi kriterijum za to da li su u skladu s merilom je da li ispunjavaju svoju odgovornost, da li sprovode ono što čovek treba da uradi i da li ispunjavaju obavezu koju čovek treba da ispuni, u stvarima koje im je Bog poverio – to je najvažnije. Dakle, koja je tvoja obaveza i odgovornost u upravljanju prilozima? Jesi li sve to sproveo? Sasvim je jasno da nisi. Ti samo otaljavaš posao; plašiš se da ne uvrediš ljude, ali se ne plašiš da uvrediš Boga. Zanemaruješ priloge jer se plašiš da ne uvrediš ljude, da ne narušiš svoj ugled u njihovim očima – ako imaš to ispoljenje, svakako si lažni starešina. To nije etiketiranje tebe. Činjenice su izložene da ih svi vide: ti ne možeš čak ni da ispuniš svoju obavezu i odgovornost – tako si sebičan! Prilično dobro, savesno i pažljivo upravljaš svojim stvarima, svojom ličnom imovinom. Ne dozvoljavaš da se te stvari izlože vremenskim

nepogodama; ne dozvoljavaš nikome da ih odnese i ne dozvoljavaš nikome da se okoristi o tebe. Ali kada se radi o prilozima, ti uopšte nemaš osećaj odgovornosti – ne obavljaš čak ni jednu desetinu odgovornosti koju obavljaš kada je u pitanju upravljanje tvojim ličnim stvarima. Kako možeš da se smatraš dobrim upraviteljem? Kako možeš da se smatraš starešinom ili delatnikom? Ti si očigledno lažni starešina. To je ispoljenje jedne vrste lažnog starešine.

III. Ograničavanje razumnih rashoda

Postoji još jedna vrsta lažnih starešina koja je u priličnoj meri takođe dostojna prezira. Kada takvi ljudi postanu starešine, oni uvide da je osoba koja je čuvala priloge trošila novac ekstravagantno i veoma rasipno, pa je otpuštaju. Potom žele da pronađu osobu koja je u stanju da vrlo pažljivo planira troškove, koja zaista broji svaku paru i koja zna kako da ekonomično vodi domaćinstvo. Oni misle da je to vrsta osobe koja bi bila dobar upravitelj, a na kraju se ispostavi da im niko ne valja, te oni lično čuvaju priloge. Kada braća i sestre kažu da zarad propovedanja jevanđelja treba doštampati određeni broj primeraka knjiga Božjih reči, te starešine odbijaju njihov predlog, smatrajući da je štampanje knjiga skupo; nije ih briga da li je to hitno potrebno za rad – njima je najvažnije da štede novac. Oni naprosto ne znaju kada je korišćenje Božjih priloga u skladu s Njegovim namerama; znaju samo da treba da zaštite Božje priloge i da ne dozvole da ih iko dotakne. Ne troše ono što treba da troše – vrše pretres veoma „detaljno”, i te kako detaljno! Kako posao može da bude nastavljen u takvim okolnostima? Da li te starešine postupaju na osnovu načela? (Ne.) Oni ne dozvoljavaju da se obavi posao koji treba da se obavi, niti dozvoljavaju da se štampaju knjige koje treba da se štampaju, i ne dozvoljavaju da se potroši novac koji mora da se potroši – ne dozvoljavaju nikakve razumne rashode. Da li je to upravljanje? (Nije.) Šta je to? To je nerazumevanje načela. Ljudi koji ne razumeju načela ne znaju kako da u svom poslu upravljaju prilozima. Oni veruju da moraju da motre na novac i da ne dozvole da se potroši ijedan cent, i da, bez obzira na to koji je trošak u pitanju, novac ne sme da se dira. Da li je to u skladu sa Božjim namerama? (Ne, nije.) Regulisanje stvari i vršenje pretresa bez načela nije upravljanje. Razuzdano trošenje, traćenje i rasipanje nije upravljanje, ali ne dozvoliti da se potroši ni cent i ograničavati razumne troškove zbog pretresa takođe nije upravljanje. Ni jedno ni drugo nije u skladu s načelima. Pošto neki ljudi ne shvataju načela korišćenja, raspoređivanja i upravljanja prilozima, nastaju svakakve neprimerene situacije i svakakve zbrke. Te starešine na površini deluju prilično odgovorno i posvećeno, ali kako obavljaju svoj posao? (Bez načela.) I zato što to rade bez načela, rad na jevanđelju u njihovoj oblasti nailazi na prepreke i ograničenja, a i nešto stručnog rada je takođe ograničeno zbog njihovog prestrogog pretresa korišćenja priloga. Na površini se čine veoma savesnim i odgovornim u tome kako čuvaju priloge. Međutim, pošto nemaju duhovno razumevanje i samo deluju na osnovu svojih predstava i zamisli, i čak vrše pretres za Božju kuću pod maskom da su štedljivi zarad crkve, oni ozbiljno utiču na

napredovanje raznih stavki rada crkve, a da toga čak nisu ni svesni. Mogu li takvi ljudi da budu okarakterisani kao lažne starešine? (Mogu.) To ih kvalifikuje kao lažne starešine. U izvesnoj meri, oni su već izazvali ometanja i prekide u radu na jevanđelju i u radu crkve. Ta ometanja i prekidi prouzrokovani su njihovim nerazumevanjem načela, kao i nesmotrenim radom na osnovu sopstvenih sklonosti i pojmova, a ne traženjem istina-načela, razgovorom o stvarima ili saradnjom sa drugima. Prilozi neće biti protraćeni ili proćerdani kada oni brinu o njima, ali oni nisu u stanju da koriste priloge razumno u skladu s načelima i ne dozvoljavaju da se koriste samo da bi ih zaštitili, i stoga rad na širenju jevanđelja kasni i to utiče na normalno odvijanje posla Božje kuće. Dakle, na osnovu tog ispoljenja uopšte nije preterano okarakterisati ih kao lažne starešine. Zašto su takvi ljudi takođe okarakterisani kao lažne starešine? Ne znaju kako da rade posao, a njihovo razumevanje kako da postupaju sa prilozima i način na koji se prema njima odnose je veoma iskrivljen; da li onda oni mogu dobro da rade drugi posao? Naravno da ne. Zar ti ljudi nemaju problem s razumevanjem? (Imaju.) Njihovo shvatanje je iskrivljeno, pridržavaju se propisa, pretvaraju se da se trude i pseudo-duhovni su. Oni ne uzimaju u obzir rad Božje kuće i ne postupaju u skladu s načelima – ne mogu da pronađu načela za postupanje i samo se vode svojom sitnom lukavošću i sopstvenom voljom i pridržavaju se propisa. Zato njihov rad dovodi do ometanja i prekida. Njihov način rada je glup i trom – odvratan je. Takvi ljudi su očigledno lažne starešine. Postoji li neko ko kaže: „Tako dobro čuvam priloge, tako pažljivo obavljam ovaj posao, a ipak sam okarakterisan kao lažni starešina. Onda više neću da upravljam njima! Ko želi da ih potroši, neka ih potroši; ko želi da ih koristi, neka ih koristi; ko želi da ih uzme, neka ih uzme!”? Postoji li neko ko tako razmišlja? Koja je, onda, naša svrha u razotkrivanju različitih stanja i ispoljavanja raznih vrsta lažnih starešina? (Da bi ljudi dokučili načela i izbegli da idu putem lažnih starešina.) Tako je. Da nateramo ljude da shvate načela, da budu u stanju da dobro rade svoj posao i ispune svoju odgovornost u skladu s načelima, da ne zastrane u svojim zamislima i predstavama, da ne gaje ljudsku volju ili plahovitost, da ne dozvole izmišljenoj teoriji da stoji na mestu istina-načela, da se ne pretvaraju da su duhovni i da ne koriste ono što veruju da je duhovnost kao falsifikat ili zamenu za načela. Takvi ljudi postoje među starešinama i delatnicima i vredi ih uzeti kao upozorenje.

IV. Prisvajanje i uživanje u prilozima

Postoji još jedna vrsta lažnih starešina koja u upravljanju prilozima pravi još veću zbrku. Oni veruju da kao starešina ili delatnik ne mogu uvek da motre na priloge, niti da budu tako pažljivi kada je reč o prilozima. Oni misle da samo treba dobro da obavljaju crkveni administrativni posao i dobro da obavljaju posao vezan za crkveni život i život-ulazak Božjeg izabranog naroda, i da pored toga obezbede da se razne vrste stručnog rada dobro obavljaju. Oni veruju da su prilozi novac i stvari koje Bog obezbeđuje crkvi, i da taj novac i te stvari postoje da zadovolje potrebe starešina i delatnika u njihovom životu i radu. To podrazumeva da su prilozi pripremljeni za starešine i delatnike i da, kada je

neko izabran za starešinu ili delatnika, Bog mu dozvoljava da uživa u tim prilozima i da starešine i delatnici imaju prioritet u njihovom raspoređivanju, uživanju i trošenju – tako da, kada osoba postane starešina ili delatnik, ona postaje gospodar, upravnik i vlasnik priloga. Kada takvi ljudi dođu u kontakt s prilozima u svom radu, oni ih ne evidentiraju, ne broje, ne čuvaju ih, niti proveravaju ulazak i izlazak priloga, a još manje proveravaju status svojih rashoda i raspodele. Umesto toga, oni istražuju i shvataju kakvih priloga ima i da li postoje neki u kojima starešine i delatnici mogu da uživaju. Takav stav imaju te starešine i delatnici prema prilozima. Po njihovom mišljenju, prilozi ne moraju da budu evidentirani, prebrojani, čuvani, niti da se njihovi prilivi i odlivi ili stanje njihovih rashoda proveravaju – takve stvari nemaju nikakve veze s njima – oni samo treba da rasporede priloge starešinama i delatnicima, dajući im prednost kada je u pitanju uživanje u prilozima. Po njihovom mišljenju, ono što starešine i delatnici kažu je načelo – oni odlučuju kako da potroše i rasporede priloge. Oni veruju da biti izabran za starešinu ili delatnika znači da je neko već usavršen i da, poput sveštenika, ima privilegiju da uživa u prilozima, kao i da u vezi s njima ima poslednju reč, pravo korišćenja i pravo raspodele. U nekim crkvama, pre nego što se stvari koje braća i sestre daruju mogu evidentirati, popisati i pohraniti u skladište od strane odgovarajućeg osoblja, starešine i delatnici ih odmah pregledaju, pročešljaju i profiltriraju, zadržavši sve što mogu da upotrebe, pojevši sve što mogu da pojedu, oblačeći sve što mogu da obuku i deleći sve što im nije potrebno direktno onome kome je to potrebno, odlučujući umesto Boga. To je njihovo načelo. O čemu je ovde reč? Da li oni zaista misle da su sveštenici? Zar to nije krajnje nerazumno? (Jeste.) Postoje i druge starešine i delatnici koji vide da nekoj porodici nedostaju dve stolice, da drugoj nedostaje šporet, da je neko lošeg zdravlja i da treba da pije vitamine i minerale, i onda koriste novac Božje kuće da kupe sve te stvari. Raspodela, potrošnja, izdaci i pravo korišćenja svih priloga pripadaju tim starešinama i delatnicima – da li to ima smisla? Zar taj pristup nije prouzrokovan time što nešto nije u redu sa njihovom spoznajom? Na osnovu čega oni donose odluke? Da li starešine i delatnici imaju pravo da kontrolišu priloge? (Ne.) Oni treba da upravljaju prilozima, a ne da ih kontrolišu i koriste. Oni nemaju privilegiju da uživaju u njima. Da li su starešine i delatnici jednaki sveštenicima? Ljudima koji su usavršeni? Da li su oni vlasnici priloga? (Nisu.) Zašto se onda odlučuju da neovlašćeno koriste priloge za kupovinu stvari za ovu i onu porodicu – zašto imaju to pravo? Ko im je dao to pravo? Da li radni aranžmani predviđaju: „Prva stvar koju starešine i delatnici treba da urade kada preuzmu svoju funkciju je da preuzmu potpunu kontrolu nad finansijama Božje kuće”? (Ne.) Zašto onda deo starešina i delatnika u to veruje? U čemu je tu problem? Kada brat ili sestra daruju skupu odeću, a sutradan je obuče starešina ili delatnik, šta se tu dešava? Zašto prilozi braće i sestara padaju u ruke pojedinca? „Pojedinac” ovde znači niko drugi do starešina ili delatnik. Oni ne samo da ne uspevaju da dobro upravljaju prilozima – već prednjače u njihovom prisvajanju i ličnom uživanju. Šta je ovde problem? Ako posmatramo tog starešinu ili delatnika u svetlu toga što ne obavlja stvaran posao kada je u pitanju upravljanje

prilozima, on onda može da se okarakteriše kao lažni starešina; ali ako ga posmatramo u smislu činjenice da prisvaja i uživa u prilozima, on svakako može da se okarakteriše kao antihrist. Kako bi, zapravo, na razuman način mogla da se okarakteriše dotična osoba? (Kao antihrist.) Ona je i lažni starešina i antihrist. Kada upravljaju prilozima, lažne starešine pregledaju sve priloge i zaduže ljude da upravljaju njima. Ali pre nego što to urade, prisvoje deo za sebe i odluče bez ovlašćenja da razdele drugi deo. Što se tiče stvari koje su ostale – koje oni ne žele, ili koje ne prepoznaju kao vredne, ali ne žele da ih daju – oni te stvari privremeno ostavljaju po strani. Kada je reč o tome gde se nalaze ti prilozi, da li postoji odgovarajuća osoba koja će ih čuvati, da li ih treba redovno proveravati, da li ih neko krade, ili da li ih neko prisvaja, lažne starešine se bez izuzetka ne bave tim stvarima. Njihovo načelo je sledeće: „Već sam se dokopao stvari u kojima ću da uživam i stvari koje su mi potrebne. Ko želi da uzme preostale stvari koje mi ne trebaju, može da ih uzme; ko želi da upravlja njima, može da upravlja njima. One pripadaju onome ko ih prvi zgrabi – ko prvi devojci, tom devojka." Kakvo je to načelo i logika? Takvi ljudi su naprosto đavoli i zveri!

Jednom je lažni starešina rekao da u magacinu ima dosta stvari i pitao sam ga da li ih je evidentirao. Rekao je: „Za neke od njih čak ne znam ni šta su, tako da ne postoji način da ih evidentiramo." Rekao sam: „To je glupost. Kako nisi mogao da ih evidentiraš? Trebalo bi da postoje zapisi o njima od kada su prvi put donesene ovde!" „To je bilo prilično davno, ne možemo da znamo." Šta znače te reči? Da li preuzima odgovornost? (Ne.) Rekao sam: „Ima neke odeće – vidi kome od braće i sestara je potrebna pa im daj tu odeću." „Ima odeće koja je izašla iz mode. Nikoga to ne zanima." Rekao sam: „Podeli ono što je potrebno braći i sestrama i postupi na odgovarajući način sa onim što im nije potrebno." Nije odradio kako mu je rečeno. Da li je bio savestan i marljiv? Kada se od njih traži da urade neki posao, oni se stalno žale, govore negativne stvari i ukazuju na teškoće. Ono što nikada ne kažu je da će dobro upravljati tim stvarima, u skladu s načelima. Uopšte nemaju nameru da se pokore. Bez obzira na ono što se od njih zahteva, oni nastavljaju da pričaju o teškoćama, kao da na taj način tu osobu ostavljaju bez reči, kao da će tako pobediti i steći prednost i tako završiti svoj posao. Kakvo je stvorenje ta osoba? Nisi postao starešina ili delatnik da bi mogao da praviš probleme, niti da bi mogao da ukazuješ na teškoće i probleme – već da bi mogao da rešavaš probleme i da se nosiš sa teškoćama. Ako si zaista sposoban za svoj posao, onda bi, nakon iznošenja problema i teškoća, nastavio da govoriš o tome kako bi se nosio s njima i kako bi ih rešio u skladu s načelima. Lažne starešine mogu samo da izvikuju parole, propovedaju doktrinu, da koriste pompezne reči i govore o objektivnim opravdanjima i izgovorima – oni uopšte nemaju stvarnu radnu sposobnost, a što se tiče upravljanja prilozima, takođe nisu u stanju da postupaju u skladu s načelima niti da ispune svoju odgovornost. Toliko su slaboumni i nesposobni, a ipak osećaju da sada kada su starešina ili delatnik, imaju privilegije i status, poseduju istaknut identitet i da su vlasnici i korisnici priloga. Ta vrsta lažnog starešine samo zna kako da uživa u privilegiji trošenja

priloga – ne može da vidi niti da otkrije bilo kakve slučajeve nerazumnog, neodgovornog trošenja priloga, a kada ih možda i vidi, ipak ne čini ništa da s tim izađe na kraj. Zašto je tako? To je zato što oni samo znaju da uživaju u osećaju nadmoći koji dolazi sa položajem starešine ili delatnika – oni uopšte ne razumeju Božje zahteve prema starešinama i delatnicima ili načela za obavljanje posla Božje kuće. Oni su samo dangube, đubre i slaboumnici. Zar nije odvratno što takvi smeteni ljudi i dalje žele da uživaju u prednostima statusa? Šta ste razumeli iz našeg razotkrivanja takve vrste lažnog starešine? Čim takva osoba postane starešina ili delatnik, ona želi da kuje zavere u vezi s prilozima i ne može da skine pogled s priloga. Na prvi pogled se može reći da već dugo čeznu za ekstravagantnim trošenjem novca i rasipanjem priloga. Sada su konačno dobili priliku; mogu da troše novac proizvoljno na taj način i da koriste Božje priloge kako žele, uživajući u stvarima koje nisu sami zaradili. Njihova prava pohlepna priroda je tako potpuno razotkrivena. Da li vidite takve ljude među starešinama i delatnicima, prošlim i sadašnjim? Oni uvek pogrešno tumače odgovornosti i definicije starešina i delatnika, i čim postanu starešina ili delatnik, vide sebe kao gospodara Božje kuće, svrstavaju se u redove sveštenika i smatraju se uglednom osobom. Zar to nije malo slaboumno? Da li je istina da kada neko postane starešina ili delatnik, on više nije iskvareno ljudsko biće? Da li je tačno da on odmah postane osveštana osoba? Kada postane starešina, više ne zna ko je i misli da bi trebalo da uživa u prilozima – zar takvi ljudi nisu slaboumni? Takvi ljudi su definitivno slaboumni, nemaju razum normalne ljudskosti. Čak i nakon ovakvog razgovora u zajedništvu, oni i dalje ne znaju koje su dužnosti i odgovornosti starešina i delatnika. Takvih starešina i delatnika svakako ima, a ispoljenja takvih ljudi su sasvim očigledna i upadljiva.

To bi u osnovi bila ispoljenja raznih vrsta lažnih starešina u vezi sa čuvanjem priloga. Oni sa ozbiljnijim problemima ne spadaju u kategoriju lažnih starešina – oni su antihristi. Prema tome, morate dobro da dokučite taj okvir. Ako je neko lažni starešina, onda je lažni starešina – ne može se okarakterisati kao antihrist. Antihristi su mnogo gadniji od lažnih starešina u pogledu ljudskosti, postupaka, ispoljavanja i suštine. Većina lažnih starešina ima loš kov, slaboumni su, nemaju radnu sposobnost, imaju iskrivljeno shvatanje i nemaju duhovno razumevanje, njihov karakter je bedan, sebični su i podli, i njihova srca nisu na pravom mestu. To dovodi do toga da nisu u stanju i ne obavljaju pravi posao u vezi sa čuvanjem priloga i to utiče na razumno upravljanje i odgovarajuće čuvanje priloga. Deo priloga čak pada u ruke zlih ljudi zbog toga što lažne starešine zanemaruju svoje odgovornosti, ne rade stvaran posao i ne postupaju u skladu s načelima i zahtevima Božje kuće – takav problem je takođe prilično čest. Različita ispoljavanja lažnih starešina u čuvanju priloga su u osnovi izložena na sledeći način: njihov karakter je bedan, sebični su i podli, njihovo shvatanje je iskrivljeno, nemaju radnu sposobnost, njihov kov je loš, uopšte ne traže istina-načela i isti su kao glupi i slaboumni ljudi. Neki mogu da kažu: „Priznajemo sva druga ispoljenja koja si izložio, ali ako su glupi i slaboumni, kako mogu da postanu starešine?” Da li priznajete da su neke starešine i delatnici glupi i slaboumni?

Da li takvi ljudi postoje? Neki mogu da kažu: „Imaš loše mišljenje o nama. Svi smo mi savremeni ljudi sa fakultetskim diplomama ili srednjom školom – imamo odličnu moć razlučivanja u odnosu na ovo društvo i čovečanstvo. Kako bismo mogli da izaberemo slaboumnu osobu da bude naš starešina? To nikako ne može da se desi!" Zar je to nemoguće? Većina vas je slaboumna i neodgovarajuće inteligencije, tako da vrlo lako možete da izaberete slaboumnu osobu za starešinu. Zašto kažem da je većina vas slaboumna? Zato što većina vas, bez obzira na to koliko ste iskusni, ne može da prozre suštinu stvari i ne može da dokuči načela. Možete samo godinama da istrajavate u poštovanju propisa, ponavljajući uvek isti pristup, uvek nesposobni da shvatite načela bez obzira na to kako vam se istina deli u zajedništvu. Šta je ovde problem? Vaš kov je isuviše loš. Ne možete da prozrete suštinu ili koren problema i niste u stanju da pronađete obrasce razvoja stvari, a još manje da sledite načela koja treba da posedujete u obavljanju stvari – to se zove slaboumnost. Koliko vam je vremena potrebno da dokučite načela za stvari koje se odnose na vaše dužnosti? Postoje neki ljudi koji već nekoliko godina rade na izradi tekstova, ali do dan-danas su članci i scenariji koje pišu samo prazne reči, i dalje ne mogu da dokuče načela i ne znaju šta je stvarnost ili kako da izraze nešto stvarno. To je suviše loš kov i suviše skromna inteligencija. Zar vam sa inteligencijom koju posedujete ne bi bilo isuviše lako da izaberete slaboumnu osobu za starešinu? I ne samo da biste je izabrali, već biste joj i srce dali. Kada bi bila otpuštena, ti bi negodovao. Dve godine kasnije, kada bi je prozreo i zadobio razumevanje, tada bi mogao da razabereš da je lažni starešina, ali pre toga, šta god da ti je rečeno, ti ne bi dozvolio da bude otpušten. Zar nisi još slaboumniji od njih? Zašto kažem da su neke starešine i delatnici nedovoljno inteligentni? Zato što umeju da rade samo najjednostavniji posao. Kada je u pitanju nešto komplikovanije, oni ne znaju kako to da urade, kada naiđu na malu teškoću, ne znaju kako da se nose s njom, a kada im se dodeli dodatni posao, ne znaju šta će sa sobom. Zar to nije problem inteligencije? Zar ne birate vi takve starešine? A vi im se klanjate diveći im se: „Oni veruju u Boga bez traženja romantičnog partnera i dali su se za Boga više od dvadeset godina. Oni i te kako imaju rešenost da pate i zaista su ozbiljni u svom poslu." „A da li razumeju načela u svom radu?" „Ako oni ne razumeju, ko onda pa razume?" I ispostavilo se da je njihov rad u totalnom haosu kada se izvrši provera – oni nisu u stanju da sprovedu bilo koji od poslova. Njima se prenesu načela za njihov rad, ali oni nikada ne znaju kako to da urade. Samo nastavljaju da postavljaju pitanja i ne znaju šta da rade osim ako im se izričito ne kaže. Govoriti im o načelima isto je što i ne govoriti ništa; čak i ako su načela navedena, jedno po jedno, oni i dalje neće znati kako da urade posao. Ima li takvih starešina? Bez obzira na to kako su im načela saopštena, oni ih ne shvataju i nisu u stanju da sprovedu posao. Razgovaraj u zajedništvu s njima ili ih upućuj u iste reči ili stvari po nekoliko puta i oni ipak neće shvatiti, a problem nakon toga neće biti nimalo rešen – i dalje će pitati šta da rade i neće znati ako se izostavi i jedna jedina reč. Zar oni nisu slaboumni? Zar niste vi izabrali te slaboumne starešine? (Jesmo.) To ne možete poreći, zar ne? Takvih starešina svakako ima.

Različita ispoljenja lažnih starešina o kojima danas razgovaramo uglavnom se odnose na rad na upravljanju prilozima. Kroz naše razotkrivanje raznih ispoljavanja lažnih starešina, ljudi treba da znaju da je upravljanje prilozima važan posao za starešine i delatnike i da ne treba da ga previde. Iako se ovaj rad na opštim poslovima razlikuje od drugog rada, povezan je sa normalnim funkcionisanjem drugog rada Božje kuće. Dakle, upravljanje prilozima je veoma važan, ključan posao. Zašto je važan? Stvari koje se čuvaju i koje su predmet rada na upravljanju prilozima pripadaju Bogu – da to kažem donekle neprimereno, te stvari su Božja lična svojina, tako da starešine i delatnici treba da budu svesrdni, savesni i marljivi u pogledu tog rada. Ako posmatramo taj rad u smislu njegove prirode, mislim da nije preterivanje svrstati ga pod administrativni rad. Razlog zbog kojeg ga svrstavamo u kategoriju administrativnog rada je taj što se taj rad tiče odnosa ljudi prema Bogu i Njegovoj imovini. Dakle, neophodno je da ljudi imaju ispravan stav i da dokuče ispravna načela u obavljanju tog posla. Razlog zbog kojeg ga stavljamo u kategoriju administrativnog rada je da starešine i delatnici shvate da je veoma važno raditi taj posao i da je on veoma težak zadatak i veoma teško breme. Treba da shvate da tome ne treba da pristupaju kao da se radi o redovnim opštim poslovima – da moraju da imaju tačno, duboko znanje o značaju tog rada, a zatim da u njemu budu svesrdni, savesni i marljivi. Ljudi mogu da budu nepažljivi prema drugim ljudima – čak i ako dođe do grešaka, to nije veliki problem. Ali pozivam ljude da ne budu smeteni, da ne budu površni i da se njihov odnos prema Bogu ne završi na ispraznim rečima. Dobro obavljati posao upravljanja prilozima važan je Božji nalog starešinama i delatnicima.

8. maj 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (13)

Na našem poslednjem okupljanju u zajedništvu smo razgovarali o jedanaestoj odgovornosti starešina i delatnika. Razgovarali smo o odgovornosti koju starešine i delatnici treba da ispunjavaju, kao i o poslu koji treba da izvršavaju kako bi zaštitili priloge. Koji posao starešine i delatnici treba da izvršavaju kako bi zaštitili priloge? (Prvi zadatak je da ih zaštite. Drugi je da proveravaju račune. Treći je da nastave da prate, ispituju i proveravaju da li su različiti rashodi u skladu sa načelima. Moraju se sprovoditi stroge kontrole, a nerazumni rashodi se moraju strogo zabraniti. Rasipanje i trošenje novca najbolje je sprečiti pre nego što do njih uopšte dođe. Ako su oni već nastali, oni koji su za to zaduženi moraju se pozvati na odgovornost. Ne samo da je potrebno izricati upozorenja, nego je nužno zahtevati i nadoknađivanje sredstava.) U suštini to je sve. Najvažnije je zaštititi priloge, proveravati račune, a zatim pratiti i kontrolisati rashode, te sredstva ispravno koristiti i trošiti. Pošto smo priveli kraju naš razgovor o jedanaestoj odgovornosti, ljudi sada imaju tačno shvatanje i znanje o prilozima, a poznat im je i posao koji starešine i delatnici treba da obavljaju u zaštiti priloga, kao i način na koji lažne starešine ovaj posao izvršavaju i njihova karakteristična ponašanja u njegovom obavljanju. Bilo da naš razgovor ima za temu odgovornosti starešina i delatnika ili različita ponašanja lažnih starešina, i bilo da je to razgovor o pozitivnim stvarima ili o razotkrivanju negativnih stvari, glavni cilj mu je da ljudi shvate kako da pravilno obavljaju posao zaštite priloga i kako da otklone neopravdane načine ponašanja u zaštiti priloga, njihovom trošenju i raspodeli. Svi pripadnici Božjeg izabranog naroda – bilo da su oni starešine ili delatnici ili to nisu – treba da ispunjavaju svoju odgovornost u zaštiti priloga. U čemu se onda sastoji ta odgovornost? U tome da nadziru i da odmah prijavljuju sve uočene probleme – to jest, da obavljaju funkcije nadzora i prijavljivanja. Nemojte misliti da je „zaštita priloga odgovornost starešina i delatnika i da nema nikakve veze sa nama, običnim vernicima". Takav stav je pogrešan. Pošto ljudi shvate ove istine, oni treba da ispunjavaju svoju odgovornost. Kad je reč o problemima koje starešine i delatnici nisu u stanju da otkriju, odnosno o „slepim tačkama", mestima koja nije lako zapaziti, ako bilo ko otkrije ikakve nerazumne slučajeve ili kršenje načela u zaštiti, raspodeli i korišćenju priloga, on to treba odmah da prijavi starešinama i delatnicima, kako bi se obezbedila razumna zaštita, razumna upotreba i razumna raspodela priloga. To je odgovornost svakog pripadnika Božjeg izabranog naroda.

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (1. deo)

Pošto smo završili razgovor u zajedništvu o jedanaestoj odgovornosti, sada prelazimo na razgovor o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno

identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio." Šta je glavna suština ove odgovornosti? Ona starešinama i delatnicima prevashodno nalaže da se bave raznim ljudima, događajima i stvarima u crkvi – kao i različitim problemima – koji prekidaju, ometaju i narušavaju normalan poredak u crkvi. Kako bi se ovim problemima delotvorno bavili i rešavali ih, kako bi ispunjavali svoje odgovornosti i dobro obavljali ovaj posao, šta starešine i delatnici moraju prvo da shvate? Ova odgovornost je u tome da se „brzo i tačno identifikuju razni ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi"; ovo je obim ovog posla. Kad postoje cilj i obim, jasno je koje probleme treba rešiti i za koji posao i odgovornosti se od starešina i delatnika očekuje da ih preuzmu. U okviru dvanaeste odgovornosti, koji je glavni zahtev koji se postavlja starešinama i delatnicima? Da zaustave i ograniče razne ljude, događaje i stvari koji izazivaju prekide i ometanja i da preokrenu stvari, te da istovremeno u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio. Da bi se to postiglo, koji se preduslovi moraju ispuniti? Ako uočiš razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju, ometaju i narušavaju normalan poredak u crkvi, a ipak misliš da to ne predstavlja problem, onda to sluti na nevolju. To ukazuje na to da ne možeš da prozreš suštinu problema, odnosno da ne razumeš kakvu štetu prekidanje i ometanje crkvenog života mogu da nanesu crkvenom radu, kao ni posledice ni uticaje koje to može imati na život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Mogu li takve starešine i delatnici i dalje dobro da obavljaju crkveni rad? Mogu li da rešavaju probleme i da preokrenu stvari? (Ne mogu.) Koja je onda ključna stvar o kojoj ovde treba razgovarati u zajedništvu? Da pre svega shvatanjem istina-načela starešine i delatnici mogu da prozru suštinu raznih pitanja i da delotvorno rešavaju različite stvarne probleme. Kako bi dobro obavljali crkveni rad, starešine i delatnici, pre svega, moraju da znaju koji problemi uobičajeno nastaju u crkvenom radu. Zatim moraju tačno da shvate, raspoznaju i procene prirodu nastalih problema, da li oni utiču na crkveni rad i normalan poredak crkvenog života i da li oni po svojoj prirodi prekidaju i ometaju crkveni rad. Ovo je veoma važna stvar koju starešine i delatnici treba prvo da shvate. Tek kad to shvate, moguće je da delotvorno rešavaju ove probleme i da budu u stanju da „ih zaustave i ograniče, te da preokrenu stvari", kako je navedeno u dvanaestoj odgovornosti. Ukratko, pre nego što rešiš problem, pre svega treba da razumeš u čemu se tačno sastoji problem, koja su stanja i situacije obuhvaćeni, koja je priroda tog problema, koliko je on ozbiljan, kako da ga raščlaniš i raspoznaš i kako da ispravno praktično postupiš. To je ono što starešine i delatnici moraju prvo da razumeju. Budući da starešine i delatnici moraju da razumeju ove stvari, hajde da o njima razgovaramo u zajedništvu iz nekoliko konkretnih aspekata, kako bi starešine i delatnici, ali i pripadnici Božjeg izabranog naroda, shvatili kako da se nose s ovim problemima kad oni nastanu,

kako da ih povežu sa Božjim rečima i kako da koriste istina-načela da bi ih rešavali. Na taj način, kad starešine i delatnici naiđu na teškoće koje ne mogu da reše, svi pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu zajedno da se s tim teškoćama suoče i da tragaju za istinom u potrazi za rešenjima, a kad se u crkvenom radu susretnu sa problemima prekida i ometanja, svi mogu da ustanu kako bi ih zaustavili i ograničili. U isto vreme, kad je reč o negativnim ljudima i stvarima, pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu da sprovode javnu detaljnu analizu, raspoznavanje i karakterizaciju i da time omoguće da se ovi problemi zaustave, ograniče i saseku u korenu. Hajde da razgovor u zajedništvu započnemo najkonkretnijim pitanjima.

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

Da bi prepoznali probleme koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi, od kojih oblasti starešine i delatnici treba prvo da krenu? Treba da počnu od provere crkvenog života kako bi ove probleme uočili. Da li svi vi znate ponešto o problemima koji uobičajeno nastaju u crkvenom životu, a koji po svojoj prirodi dovode do prekida i ometanja? Koliko god ljudi da ima u nekoj crkvi, zasigurno postoji veći broj njih koji bi mogli da prekidaju i ometaju crkveni rad. Koji postupci prekidanja i ometanja su vam poznati? (Stalno skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini na okupljanjima, bez usredsređivanja na suštinska pitanja.) (Takođe, izgovaranje reči i doktrina po navici.) Skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini. Na primer, kad drugi u zajedništvu razgovaraju o tome kako biti odan u izvršavanju sopstvene dužnosti, ti ljudi će govoriti o tome kako treba dobro brinuti o sopstvenom mužu (ili ženi) i deci. Kad drugi u zajedništvu razgovaraju o tome kako odanost u izvršavanju sopstvene dužnosti ima za cilj da udovolji Bogu i da Mu se pokori, oni će govoriti o tome kako odanost u izvršavanju sopstvene dužnosti ima za cilj pribavljanje blagoslova za sopstvenu porodicu ili svoje voljene. Zar to nije skretanje sa teme? (Jeste.) Ako ih ne prekinete, oni će o tome pričati unedogled. Ako ih ograničite, oni će se naljutiti i pobesneti od postiđenosti, podižući time svoje loše ponašanje na sledeći nivo. Dakle, ovaj problem je po svojoj prirodi u rangu prekidanja i ometanja, a to je veoma ozbiljno. Iako je skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini uobičajen problem, objektivno govoreći, on može da prekida i ometa život crkve. Ovo je prvi problem. Kad je reč o drugom, „izgovaranju reči i doktrina”, da li će to biti prekidanje i ometanje zavisiće od ozbiljnosti samog slučaja. Neki ljudi govore reči i doktrine zato što im nedostaje istina-stvarnost; čim otvore usta, iz njih naviru samo reči i doktrine, samo prazne teorije. Ipak, namera im nije da druge zaluđuju ni da zadobiju njihovo poštovanje. Uz ograničavanje i odvraćanje, oni će steći samosvest i nakon toga će manje izgovarati reči i doktrine i više neće sprečavati život-ulazak braće i sestara. Ovo se ne ubraja u prekidanje i ometanje. Međutim, oni koji svesno izgovaraju reči i doktrine s namerom da druge zaluđuju rade to čak i kad vrlo dobro znaju da su ono što izgovaraju reči i doktrine. Kad to čine, cilj im je da steknu tuđe poštovanje; oni žele da ljude privuku na svoju stranu i da ih zaluđuju, da

prigrabe status. Po svojoj prirodi, ovo je prilično ozbiljno. Po prirodi se razlikuje od situacije kad neko izgovara reči i doktrine samo zato što ne razume istinu. Takvo ponašanje predstavlja prekidanje i ometanje. Razni ljudi, događaji i stvari koji izazivaju prekide i ometanja u crkvenom životu su široko rasprostranjeni. To nisu samo problemi poput izgovaranja reči i doktrina ili skretanja sa teme. Kakvi još postoje? (Formiranje klika, sejanje razdora i prigušivanje pozitivnosti drugih ljudi.) (Postoje još iskaljivanje negativnosti, izazivanje neprilika i uporno uznemiravanje ljudi.) (Kad neki ljudi imaju predstave o radnim aranžmanima Božje kuće, oni te predstave šire i iskaljuju svoju negativnost, dovodeći do toga da i kod drugih nastaju predstave o radnim aranžmanima.) Takve stvari se mogu svrstati u prekidanja i ometanja. Formiranje klika predstavlja još jedan slučaj, sejanje razdora je dodatni slučaj, zajedno sa mučenjem i napadanjem ljudi, širenjem predstava, iskaljivanjem negativnosti, širenjem neosnovanih glasina i nadmetanjem za status – sve ovo su prekidi i ometanja. Ovi problemi su po svojoj prirodi mnogo ozbiljniji od skretanja sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini. A tu je i problem koji se odnosi na izbore. Koje se to vrste problema do kojih dolazi tokom izbora odnose na izazivanje prekida i ometanja? Postoji, na primer, manipulisanje glasanjem, kroz obećavanje koristi drugima kako bi se za sebe obezbedili glasovi. Ovo je jedan od načina podrivanja izbora. I prikrivene radnje – zakulisno poigravanje ljudskim umovima kako bi se oni privukli na tvoju stranu, zaluđivali i privoleli da glasaju za tebe. Sve su to problemi koji nastaju tokom izbora. Da li oni predstavljaju prekide i ometanja? (Da.) Ovi problemi se zajednički nazivaju kršenjem izbornih načela. Još jedan problem jeste naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima. Neko bi na okupljanja mogao da dolazi zbog ovih stvari – ne da bi shvatio istinu niti da bi u zajedništvu razgovarao o Božjim rečima, već da bi se bavio ličnim poslovima. Da li je po svojoj prirodi ovaj problem ozbiljan? (Jeste.) I on se podvodi pod izazivanje prekida i ometanja.

Dakle, hajde da rezimiramo različite probleme prekida i ometanja koji nastaju u crkvenom životu: prvi je, često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini; drugi, izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaluđivali i da bi se zadobilo njihovo poštovanje; treći, naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima; četvrti, formiranje klika; peti, nadmetanje za status; šesti, sejanje razdora; sedmi, napadanje i mučenje ljudi; osmi, širenje predstava; deveti, iskaljivanje negativnosti; deseti, širenje neosnovanih glasina; i jedanaesti, kršenje izbornih načela. Ima ih ukupno jedanaest. Ovih jedanaest ispoljavanja predstavljaju probleme prekida i ometanja koji često nastaju u crkvenom životu. Pri vođenju crkvenog života, ako se ovi problemi pojave, nužno je da starešine i delatnici ustanu i da ih zaustave, da ih ograniče i ne dozvole im da se nekontrolisano razvijaju. Ako starešine i delatnici nisu u stanju da ih ograniče, onda sva braća i sestre treba da se udruže da ih ograniče. Ako osoba koja je tim problemom obuhvaćena nema zlu ljudskost i ako prekide i ometanja ne izaziva namerno, već joj naprosto nedostaje razumevanje istine, može joj

se pomoći i pružiti podrška kroz razgovor u zajedništvu o istini. Ako je osoba koja izaziva prekide i ometanja zla, a slučaj je po svojoj prirodi manje ozbiljan, onda njene prekide i ometanja treba zaustaviti i ograničiti kroz razgovor u zajedništvu i razotkrivanje. Ako je ona spremna da se pokaje i da više ne govori niti da postupa na načine kojima se izazivaju prekidi i ometanja, ako je voljna da bude najmanje bitan pripadnik crkve, ako može da sluša i poslušno se povinuje i da radi sve ono što crkva uređuje, prihvatajući ograničenja koja su postavili braća i sestre, onda ona može privremeno da ostane u crkvi. Ali ako to ne prihvata, već se opire i prema većini postaje neprijateljski nastrojena, onda treba preduzeti drugi korak – ukloniti je. Da li je ovaj pristup primeren? (Jeste.)

I. Često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini

Sada ćemo u zajedništvu razgovarati o raznim ljudima, događajima i stvarima koji se pojavljuju u crkvenom životu i koji po svojoj prirodi predstavljaju prekide i ometanja. Prvo od njih jeste često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini. Na koji način se utvrđuje skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini? Kako možemo u razgovoru u zajedništvu da jasno zapazimo reči koje predstavljaju skretanje sa teme? Da li vi često skrećete sa teme kad u zajedništvu razgovarate o istini? (Da.) Kolike razmere treba da ima ovaj problem da bi se njegova priroda smatrala prekidom i ometanjem? Kad bi se svaki slučaj skretanja sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini okarakterisao kao prekid i ometanje, zar se ljudi ne bi plašili da u crkvenom životu u budućnosti progovore ili da razgovaraju u zajedništvu? A ako se ljudi plaše da razgovaraju u zajedništvu, zar to ne znači da nisu jasno uočili problem? (Znači.) Prema tome, kad se jasno utvrdi koja vrsta skretanja sa teme tokom razgovora u zajedništvu o istini predstavlja prekid i ometanje, većina ljudi će se osloboditi svoje sputanosti. S obzirom na to da sa teme skrećete čak i u normalnom razgovoru, još je češći slučaj da to radite kad u zajedništvu razgovarate o istini. Stoga je o ovome u zajedništvu neophodno razgovarati s velikom jasnoćom, kako se ne biste osećali sputano. Ne dozvolite da vas strah od skretanja sa teme i činjenice da to predstavlja prekid i ometanje spreče da govorite i da se zbog toga ne usuđujete da u zajedništvu razgovarate iako posedujete znanje, odnosno da vas, kad zaista želite da razgovarate u zajedništvu, to primora da prvo razmislite: „Da li ono što želim da kažem ima veze sa ovom temom? Je li to skretanje sa teme? Pre nego što progovorim treba da napravim nacrt i koncept svojih razmišljanja, a onda da se, bez obzira na sve, držim tog koncepta kako ne bih skrenuo sa teme. Budem li ipak skrenuo sa teme, od toga niko ne bi imao koristi i time bi se na okupljanju izgubilo dragoceno vreme, što bi se odrazilo na način na koji braća i sestre shvataju istinu. A ako je to ozbiljno, to bi čak moglo da prekine i ometa crkveni život.” U tom slučaju, kako treba da posmatramo pitanje skretanja sa teme? Prvo treba da razmotrimo da li je skretanje sa teme od koristi za braću i sestre, a zatim treba da jasno uvidimo kakve će posledice skretanje sa teme imati po crkveni život. Na taj način možemo jasno da uvidimo da skretanje sa teme nije mali problem; u ozbiljnim

slučajevima, on čak može da predstavlja prekid i ometanje crkvenog života i crkvenog rada. Pretpostavimo da u okviru neke teme tražite odlomak Božjih reči da biste u zajedništvu razgovarali o svojoj spoznaji ili shvatanju; ili pretpostavimo da u okviru neke teme u zajedništvu razgovarate o znanju koje ste zadobili, istinama koje ste razumeli i namerama Božjim koje ste shvatili iz nečega što ste iskusili; ili pretpostavimo da u zajedništvu o određenoj temi razgovarate pomalo naširoko, da se o tome jasno ne izražavate i da neke stvari ponavljate više puta – da li u ovim situacijama skrećete sa teme? Nijedna od njih se na računa kao skretanje sa teme. Pa, šta je onda skretanje sa teme? Skretanje sa teme jeste slučaj kad ono što govorite ima malo veze ili nema nikakve veze sa temom razgovora u zajedništvu, kad je to samo naklapanje o spoljnim stvarima i za ljude uopšte nema poučan karakter. Tada ste sasvim skrenuli sa teme. Hajde da sada porazgovaramo o tome šta znači izazivanje prekida i ometanja. U slučaju skretanja sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini, kakve reči i ponašanja predstavljaju prekide i ometanja? Šta je ovde suština problema? Na koji način skretanje sa teme po svojoj prirodi predstavlja prekid i ometanje? Zar ovo ne zaslužuje da se o tome razgovara u zajedništvu? Nakon što o tome razgovaramo, hoćete li razumeti šta znači skretanje sa teme? (Da.) Hajde, onda, kažite svoje odgovore na ovo pitanje. (Kad neko u zajedništvu razgovara o temama koje nemaju veze sa istinom – na primer, dokono brblja i priča o privatnim stvarima i raspravlja o stvarima koje se odnose na društvene trendove koje ometaju ljudska srca, sprečavajući ljude da budu tihi pred Bogom i da razmišljaju o Njegovim rečima – takav razgovor u zajedništvu je skrenuo sa teme.) Na koliko glavnih tačaka to upućuje? (Prva je da su teme nepovezane s istinom.) To je vrlo važna tačka: nepovezanost sa istinom. Jedna stvar je dokono brbljati i naklapati o porodičnim stvarima. Druga je govoriti o tradicionalnoj kulturi, o ljudskom moralnom razmišljanju i o stvarima koje ljudi smatraju plemenitim kao da su istina. Ovo je problem iskrivljenog shvatanja; sve ove stvari su nepovezane sa istinom. Na primer, Božje reči poručuju: „Mladi ljudi ne bi trebalo da budu bez težnji.” Neko u zajedništvu kaže: „Još od davnina, junaci su nastajali još u svojoj mladosti” ili „Ambicija ne zna za godine”. Ili, kad govoriš o tome kako se treba bojati Boga, ta osoba kaže: „Bog je metar iznad tebe”; „Kad čovek dela, Nebo gleda”; „Ako ti je savest čista, ne treba da se plašiš da će ti utvare zakucati na vrata”; ili „Čovekovo srce mora biti naklonjeno dobroti”. Zar ovo nije skretanje sa teme? Zar ove reči nisu nepovezane sa istinom? Šta su ove reči? (Sotonske filozofije.) One su sotonske filozofije, a ujedno su i tradicionalna kultura određene etničke grupe. Prvo ispoljavanje skretanja sa teme jeste kad tema o kojoj se govori nije povezana sa istinom; kad čovek govori filozofije i teorije koje nevernici smatraju ispravnim i uzvišenim i nasilno ih povezuje sa istinom. To je skretanje sa teme. Tema nije povezana sa istinom – to ispoljavanje bi trebalo lako shvatiti. Drugo ispoljavanje je kad teme koje se razmatraju ometaju ljudski um. Kad se na okupljanju u zajedništvu ne razgovara o istini, već o znanju, učenjaštvu, filozofiji i pravu, odnosno o društvenim pojavama i raznim složenim međuljudskim odnosima, onda to ometa ljudski

um. To je slučaj kad neko u zajedništvu razgovara o stvarima koje suštinski ne podrazumevaju istinu i nemaju nikakve veze sa njom kao da te stvari jesu istina. To dovodi do zbrke u umovima drugih ljudi i, dok to slušaju, njihovo razmišljanje sa razgovora u zajedništvu o istini skreće na spoljne stvari. Kako se onda ti ljudi ponašaju? Oni počinju da se usredsređuju na znanje i učenjaštvo. Ometanje ljudskog uma je po svojoj prirodi ozbiljna stvar. Treće ispoljavanje je kad teme o kojima se raspravlja navode ljude da pogrešno razumeju Boga, što dovodi do gubitka jasnoće o vizijama. Nekim ljudima istina nije baš najjasnija, a ipak žele da se pretvaraju da im je jasna i da je razumeju. Pa, kad u zajedništvu razgovaraju o istini, u ono što govore ti ljudi ubacuju neke duboke doktrine, mešajući verske doktrine koje su čuli i razumeli, govoreći neutemeljeno i ekstravagantno. Nakon što ih čuju, ljudi izgube jasnoću o vizijama; oni ne znaju o kojoj je tačno istini ta osoba htela da razgovara. Što više slušaju, postaju sve smeteniji i sve se više smanjuje njihova vera u Boga, pa mogu čak početi da pogrešno razumeju Boga. Iz ovakvog razgovora ljudi ne izlaze samo bez shvatanja istine – njihov je um postao smeten. To ima negativno dejstvo. To je ono što proizlazi iz skretanja sa teme.

Skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini ispoljava se na nekoliko načina, a svaki od njih po svojoj prirodi predstavlja ometanje ljudskog život-ulaska. Kad ljudi saslušaju takav razgovor u zajedništvu, oni ne ostaju samo uskraćeni za jasno razumevanje istine i put primene, već umesto toga njihov um postaje smeten, istina im postaje sve maglovitija, a osim toga formiraju neka pogrešna tumačenja i lažna razumevanja. Ovo su uticaj i štetna posledica koje skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini ima na ljude. Svako od ova tri ispoljavanja je po svojoj prirodi veoma ozbiljno. Na primer, prvo je „tema o kojoj se govori nije povezana sa istinom”. Govoriti stvari koje deluju ispravno, ali to nisu, i donositi u crkvu sotonske stvari, kao što su ljudsko znanje, filozofija, teorije, tradicionalna kultura i čuvene izreke uglednih ličnosti, radi propovedanja i analize, korišćenjem prilike za razgovor u zajedništvu o istini da bi se ljudi zaludivali – to za ljude predstavlja ometanje. Po svojoj prirodi, ovo je veoma ozbiljno. Kad bi pronicljiva osoba slušala takav razgovor u zajedništvu, ona bi rekla: „To što govoriš nije ispravno; to nije istina. To o čemu govoriš jesu moralno ponašanje i izreke koje nevernici smatraju dobrim. To su načela nevernika kako da se vladaju i ophode prema svetu, a to je suštinski nepovezano sa istinom.” Ipak, nekim ljudima nedostaje sposobnost raspoznavanja, pa kad čuju ove zablude, oni se sa njima čak i slože i pridržavaju ih se kao istine. Ako starešine i delatnici u takvim prilikama to ne zaustave i to ne ograniče, ako o tome ne razgovaraju u zajedništvu i to detaljno ne analiziraju kako bi ljudi stekli raspoznavanje, onda bi neki pripadnici Božjeg izabranog naroda mogli biti zaluđeni. Koje su posledice toga kad se neko zaluđuje? On će verovati da su stvari koje propovedaju čuveni ljudi iz sveta nevernika, a koje ljudi smatraju ispravnim, dobrim i dubokim, kao što su narodne poslovice i krilatice i teorije čuvenih ljudi o vladanju, sve redom ispravne i da su istina, baš kao što su i Božje reči. Zar on nije zaluđen? Gledano spolja, izgleda kao da oni u zajedništvu razgovaraju o istini, dok je u

stvari to pomešano sa nekim ljudskim zamislima i nekim Sotoninim obmanjujućim filozofijama, i to za ljude očito predstavlja ometanje. Ako neko ljude zaluđuje predstavljajući Sotoninu filozofiju i ljudsko znanje kao istinu, onda starešine i delatnici treba tu stvar da razotkriju i detaljno je analiziraju, kako bi braća i sestre razvili raspoznavanje i shvatili šta zaista jeste istina. To je posao koji starešine i delatnici treba da obave. Drugo ispoljavanje je „ometanje ljudskog uma". Neki ljudi uvek dograbe prilike da u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi govorili stvari koje deluju ispravno, ali to nisu, uzdižući ljudsko znanje, učenjaštvo, nadarenost i talente. Oni govore i o moralnim normama, tradicionalnoj kulturi i tome slično. Stvari koje potiču od Sotone oni predstavljaju kao pozitivne stvari, kao istinu, što ljude navodi na pogrešno uverenje da ove stvari treba zagovarati, širiti i veličati u crkvi, da svi treba da ih se pridržavaju; to izaziva porast zabluda i jeresi, koje u ljudskom umu deluju ispravno, ali to nisu; i to ljudski um zbunjuje i dovodi do toga da ljudi odlutaju, ne znajući šta je zapravo istina niti kako da ispravno praktično postupaju kad se suoče s problemima, odnosno koji je put ispravan. Time se njihovo srce uranja u tamu. To je posledica širenja jeresi i zabluda da bi se ljudi zaluđivali. Kad je reč o trećem ispoljavanju, o njemu nećemo detaljno razgovarati. Ukratko, neki od razgovora koji skreću s teme, između ostalog, podrazumevaju znanje, neki obuhvataju ljudske predstave, a neki se odnose na dobra moralna ponašanja. Ipak, ništa od ovih stvari nije povezano sa istinom – sve su joj suprotne. Prema tome, kad nastanu ovi problemi, starešine i delatnici treba da ih zaustave i da ih ograniče. Ako ljudi, nakon što čuju nečiji razgovor u zajedništvu, ne samo da u svom srcu izgube jasnoću o istini, već su i ometeni, jer im je nekad bistar um postao smeten, i ne znaju kako da pravilno praktično postupaju, onda razgovor u zajedništvu takve osobe treba zaustaviti i ograničiti. Recimo, u svom razgovoru u zajedništvu o istinama u vezi sa normalnom ljudskošću, neki ljudi kažu: „Ono što Bog najviše voli kod normalne ljudskosti jeste sposobnost da se podnose muke, da se ne žudi za telesnim uživanjem ili lagodnošću, da se odrekne ukusne hrane, da se ne uživa u onome u čemu treba da se uživa ili u onome što je Bog pripremio, da se bude u stanju da se pobuni protiv ovih telesnih želja, da se uzdrži od svih želja tela, da se pokori sopstveno telo i ne dozvoli telu da sprovodi svoju volju. Prema tome, kad noću želiš da spavaš, treba da se pobuniš protiv tela. Ako to ne možeš, treba da nađeš način da ga obuzdaš. Što je veća tvoja rešenost da se pobuniš protiv tela i što se više protiv tela buniš, dokazano je da poseduješ više ispoljavanja primene istine i više odanosti Bogu. Mislim da je najistaknutije ispoljavanje normalne ljudskosti – i ono koje treba najviše zagovarati – potčinjavanje sopstvenog tela, pobuna protiv želja tela, odsustvo žudnje za telesnom lagodnošću i skromnost u materijalnim užicima. Što si skromniji, to ćeš više blagoslova prikupiti u carstvu nebeskom." Zar ove reči ne zvuče prilično pozitivno? Postoji li u njima neka greška? Izmerene ljudskom logikom, načelima i predstavama, ove reči bi imale prođu u svakoj verskoj ili društvenog grupi; svi bi podigli palčeve da izraze svoje odobravanje i saglase se da je tačno ono što one poručuju, da sadrže dobru i čistu veru. Zar u crkvi ne postoje

određeni ljudi koji bi poverovali da je i ovo dobro? Izmerene ljudskim predstavama, sve ove reči su tačne – šta je u njima tačno? Neki bi mogli da kažu: „Bog zaista voli takve ljude. To je skroman način života kojim i On živi." Nije li ovo ljudska predstava? Ljudi gaje ovakvu predstavu, pa kad bi neki čovek zaista u zajedništvu razgovarao o tome, zar to ne bi naprosto bilo u skladu sa predstavama većine? (Da, bilo bi.) Kad ljudi prihvate ovakvu predstavu, zar se oni ne saglašavaju sa gledištem te osobe? Kad si se saglasio sa gledištem te osobe i prihvatio ga, zar se onda ne saglašavaš sa njenim postupcima? Zar onda nećeš nastojati da je oponašaš? I kad to možeš, zar neće onda biti tačno utvrđen put koji slediš, tvoj put primene? Šta znači da je tačno utvrđen? Znači da si odlučan da ćeš tako postupati i praktično delovati. Pošto u svom srcu veruješ da Bog voli takve ljude i da voli kad se ti tako ponašaš, da samo ako tako postupaš možeš biti neko koga Bog prihvata, neko ko može ući u carstvo nebesko i biti blagosloven na nebesima, neko ko ima dobro odredište, ti tada čvrsto odlučuješ da tako postupaš. Kad doneseš ovu odluku, zar takvim mišljenjem i gledištem tvoj um nije već ometen i zaluđen? Ovo je činjenica; ovo je posledica. Um ti je ometen, a ti toga čak nisi ni svestan. Ovde postoji još jedan problem: kad ti je um paralisan i ometen takvim mislima i gledištima, zar ti tada nisi uskraćen za jasnoću u pogledu Božjih namera i zahteva? Zar onda ne počinješ pogrešno da razumeš Boga i da se od Njega udaljavaš? Zar to ne ukazuje na to da ti vizije nisu jasne? Razmisli pažljivo o tome: kad budeš zaluđen nekom mišlju ili gledištem koje ljudi smatraju ispravnim, ali su oni pogrešni, zar tvoj um tada nije ometen? Mogu li vizije u tvom srcu, u tom slučaju, da i dalje budu jasne? (Ne.) Pa, je li tvoje bogopoznanje tačno ili je ono pogrešno razumevanje? Naravno da je pogrešno razumevanje. Dakle, da li je ono što razumeš kao ispravno i za šta veruješ da je ispravno zaista istina? Ne, nije – oprečno je Božjim rečima, istini i sa njima u suprotnosti. Prema tome, ovakvo skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini zaista predstavlja ometanje ljudskog uma. S obzirom na to da skretanje sa teme predstavlja tako veliko ometanje ljudskog uma, može li se reći da ono predstavlja prekidanje Božjeg dela? Ono uvodi ljude u predstave i u Sotoninu filozofiju i logiku, pa zar ljude ne odvlači od Božjeg prisustva? Kad ljudi pogrešno razumeju Boga, kad ne razumeju Njegove namere i ne mogu praktično da postupaju prema Njegovim namerama i zahtevima, već umesto toga praktično postupaju prema Sotoninoj logici i ljudskim predstavama, jesu li oni bliži Bogu ili su sve dalje od Njega? (Sve su dalje od Njega.) Sve su dalje od Njega. Pa, zar razgovor u zajedništvu o ovim temama ne treba ograničiti na okupljanjima? (Treba.) Ovakvo skretanje sa teme je po svojoj prirodi ometajuće za ljude, pa se zaista mora ograničiti. Ako se ne zaustavi i ne ograniči, postojaće izvestan broj smetenih ljudi koji su tupi i lošeg kova – konkretno, oni bez duhovnog razumevanja – i koji oponašaju i slede osobu koja skreće sa teme. Tada starešine i delatnici treba odmah da ustanu da to zaustave. Ne smeju da dozvole toj osobi da nastavi da skreće sa teme; ne smeju da dozvole da tema njenog razgovora u zajedništvu zaludi još više ljudi i da omete um još većeg broja ljudi. Ovo je odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune, funkcija koju oni treba da obavljaju.

Bilo je to otprilike sve u našem razgovoru u zajedništvu o temi skretanja sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini. U nastavku ćemo rezimirati koliko daleko neko treba da skrene sa teme u svom razgovoru u zajedništvu o istini i o kojim temama mora da razgovara da bi se po svojoj prirodi to okarakterisalo kao prekidanje i ometanje. Neke vrste skretanja sa teme su očigledne: kad neko sasvim skrene sa teme, kad počne da se upušta u dokono brbljanje ili u priču o privatnim stvarima, to je lako razaznati. Recimo, kad svi govore o načinu na koji izvršavaju svoje dužnosti, neko bi mogao da počne da priča o svojoj „slavnoj" prošlosti, govoreći o dobrim delima koja je učinio ili o tome kako je pomagao braći i sestrama i tome slično. Niko to ne želi da sluša, a što više sluša, to mu postaje sve odbojnije, sve dok ne izignoriše tu osobu. Toj osobi će onda biti neprijatno. Dokle god većina može da raspozna ovu osobu, ona u tome neće moći da istrajava. Da bi se mogla raspoznati ova raznolikost skretanja sa teme, nije potrebno veliko razumevanje istine. Dokono brbljanje, naklapanje o porodičnim stvarima, sopstveno veličanje, prikazivanje sebe i iskorišćavanje teme razgovora u zajedništvu da bi se govorilo o sopstvenoj „slavnoj" prošlosti – takvu vrstu skretanja sa teme lako je raspoznati. Ona suštinski ne predstavlja preveliko ometanje, budući da su većini ljudi ove stvari odbojne i ne žele da ih slušaju, pa znaju da se taj govornik samo pokazuje i da u zajedništvu ne razgovara o istini, da je skrenuo sa teme. Moguće je da ljudi u grupi neće odmah nastojati da takvog čoveka posrame čim ovaj krene da govori, ali ako s tim nastavi, ljudima to postaje odbojno i to više ne žele da slušaju, pa smatraju da bi umesto toga bilo bolje da za svoj račun čitaju Božje reči. Kad bi ta osoba nastavila, oni bi ustali i otišli. Kad ta osoba uvidi da su stvari krenule lošim tokom i da sebe posramljuje, ona neće nastavljati da govori. Koja vrsta skretanja sa teme je već imala štetan uticaj na ljude, a opet ljudi i dalje ne mogu to da prozru kao nešto negativno, već umesto toga sadržaj takve nametnute teme smatraju istinom i pažljivo ga slušaju? Ova vrsta skretanja sa teme može predstavljati ometanje za ljude, pa čovek u takvim slučajevima mora imati sposobnost raspoznavanja. Navedite primer ove vrste skretanja sa teme. (Kad nakon orezivanja neko ne razmišlja o sebi, već se u svom govoru samo usredsređuje na ispravnost i neispravnost te stvari, onda to u svačijem umu dovodi do zabune. Zbog toga ljudi ne samo da ne mogu da razviju sposobnost raspoznavanja, već smatraju da je ono što ova osoba govori u skladu sa istinom i da je ona u pravu. Time se oni priklanjaju toj osobi.) Pod izgovorom razgovora u zajedništvu o tome kako prihvata da bude orezana, ona sebe brani i opravdava, dovodeći ljude u uverenje da je nepravedno orezana, navodeći ljude da joj se priklone i da sa njom saosećaju i, povrh toga, navodeći ljude da se dive njenoj sposobnosti da se pod takvim okolnostima pokori i prihvati da bude orezana. Ovim se ljudi zaluđuju; ovo je nameran i svestan slučaj skretanja sa teme, koji slušaoce ne samo da onemogućava da se pokore kad se suoče sa orezivanjem i da orezivanje prihvate, da o sebi razmisle i sebe spoznaju, već kod njih stvara oprez i otpor prema orezivanju. Takav razgovor u zajedništvu ljudima ne pomaže da shvate značaj orezivanja, da ljudi treba da usvoje ispravan stav kad se suoče sa orezivanjem, kako da

to prihvate i kako da to primenjuju. Umesto toga, on ljude navodi da biraju drugi način da se nose sa orezivanjem, način koji nije primena istine i nije postupanje u skladu sa istina-načelima, već onaj zbog kojeg ljudi postaju lukaviji. Takav razgovor u zajedništvu služi tome da zaluđuje ljude. Skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini jedan je od problema koji nastaju u crkvenom životu. Ako ova vrsta problema dostigne nivo prekidanja i ometanja, starešine i delatnici treba da istupe i da ga zaustave i ograniče, da o njemu razgovaraju u zajedništvu i detaljno ga analiziraju, kako bi većina ljudi stekla sposobnost raspoznavanja, naučila iz iskustva i izvukla pouku.

II. Izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaluđivali i zadobilo njihovo poštovanje

Drugo ispoljavanje ljudi, događaja i stvari koji izazivaju prekide i ometanja u crkvi jeste slučaj kad ljudi izgovaraju reči i doktrine da bi ljude zaluđivali i zadobili njihovo poštovanje. Većina ljudi obično može da izgovori neke reči i doktrine. Većina ljudi je to učinila. Uobičajenu pojavu da neko izgovara reči i doktrine treba da posmatramo kao rezultat činjenice da je ta osoba mala rastom i da joj nedostaje shvatanje istine. Sve dok ta osoba ne oduzima previše vremena, ne radi to namerno, ne uzurpira razgovor, ne zahteva da joj svi povlađuju da bi ona govorila kako joj se prohte, ne zahteva od svih da je slušaju, ne zaluđuje druge i ne nastoji da zadobije njihovo poštovanje, to ne predstavlja prekid niti ometanje. Budući da većini ljudi nedostaje istina-stvarnost, izgovaranje reči i doktrina je veoma uobičajena pojava. Dopušteno je govoriti donekle neprikladno; to se može oprostiti i ne mora se smatrati previše ozbiljnim. Ipak, postoji jedan izuzetak, a to je kad je osoba koja izgovara reči i doktrine toga svesna. Šta je to što ona radi svesno? Ona svesno ne izgovara reči i doktrine, budući da i njoj nedostaje istina-stvarnost. Njeni postupci, kao što su izgovaranje reči i doktrina, uzvikivanje parola i razgovor o teorijama, isti su kao i kod svakog drugog. Međutim, postoji jedna razlika: kad izgovara reči i doktrine, ona uvek želi da je drugi poštuju, da sebe upoređuje sa starešinama i delatnicima i sa onima koji streme ka istini. Da stvari budu još nerazumnije, ma šta da govori ili kako to govori, cilj joj je da ljude privuče na svoju stranu, da zaluđuje ljudska srca, a sve to kako bi je poštovali. Koja je svrha traženja poštovanja? Ona želi da ima status i prestiž u srcu ljudi, da postane istaknuti pojedinac ili vođa u masi, da postane neko izuzetan ili neuobičajen, da postane posebna ličnost, neko čije reči imaju autoritet. Ovaj slučaj se razlikuje od uobičajenih slučajeva kad ljudi izgovaraju reči i doktrine i on predstavlja prekid i ometanje. Šta ove ljude izdvaja u odnosu na one koji izgovaraju reči i doktrine na uobičajen način? To je njihova neprekidna želja da govore; oni će u svakoj prilici govoriti. Sve dok postoji skup ili okupljena grupa ljudi – dokle god imaju publiku – oni će govoriti, jer poseduju naročito izraženu želju da to rade. Njihov cilj kad govore nije da sa braćom i sestrama razmenjuju svoje unutrašnje misli, ono što su zadobili, svoja iskustva, shvatanja ili uvide kako bi podsticali shvatanje istine ili put za njenu primenu. Umesto toga, cilj im je da iskoriste priliku dok izgovaraju doktrine kako bi

sebe pokazali, kako bi drugima stavili do znanja koliko su učeni, da pokažu da su pametni, da imaju znanje i učenje, da su iznad prosečne osobe. Žele da se zna da su oni sposobni pojedinci, a ne neka obična osoba. Žele da se po svakom pitanju svi njima obraćaju i sa njima konsultuju. Za bilo koji problem u crkvi ili za bilo koju poteškoću sa kojom se braća i sestre susreću, oni žele da budu prva osoba na koju će drugi pomisliti; želja im je da bez njih drugi ne mogu da funkcionišu, da se bez njih ne usuđuju da išta rešavaju, da svi čekaju na njihov mig. Ovo je dejstvo koje oni žele. Cilj koji imaju dok izgovaraju reči i doktrine jeste da ljude hvataju u klopku i kontrolišu. Za njih je izgovaranje reči i doktrina samo metod, pristup; oni ne izgovaraju reči i doktrine zato što ne shvataju istinu, već zato što, postupajući tako, imaju za cilj da ljude navedu da im se iz srca dive, da se na njih ugledaju, pa čak i plaše, da dospeju u njihove okove i pod njihovu kontrolu. Stoga ovaj tip izgovaranja reči i doktrina predstavlja prekid i ometanje. U crkvenom životu, takve pojedince treba ograničiti, a ovo ponašanje izgovaranja reči i doktrina takođe treba zaustaviti, ne sme se dozvoliti da se ono nekontrolisano razvija. Neki bi mogli da kažu: „Takve ljude treba ograničiti; da li im, ipak, treba pružiti priliku da govore?" U smislu pravičnosti, može im se dati prilika da govore, ali čim se vrate svojim starim navikama razmetanja, uz svoju ambiciju koja samo što ne izbije na površinu, treba ih odmah prekinuti, kako bi se urazumili i smirili. Šta treba učiniti ako se ovako često razmeću, ako se njihova ambicija i dalje često otkriva i njihove je želje teško zauzdati? Treba ih sasvim ograničiti i sprečiti ih da govore. Ako niko ne želi da ih sluša dok govore, a njihov ton i držanje, pogled u očima i njihovi gestovi su svima odbojni da ih čuju i vide, onda je to zaista ozbiljan problem. Dostiže razmere u kojima svi osećaju odbojnost. Zar takvi ljudi, koji u crkvi obavljaju ulogu kontrasta, ne treba onda da napuste scenu? Vreme je da njihova uloga prestane. Zar to ne znači da su završili sa pružanjem svoje usluge? Šta treba učiniti kad završe sa pružanjem svoje poslednje usluge? Treba ih ukloniti. Čim progovore, oni vrte svoju staru priču i ona se ograničavanjem ne može zaustaviti. Svima je muka da to slušaju. Njihovo odvratno lice, to lice Sotone, lice zlog đavola, postaje očito. Kakvi su ovo ljudi? Oni su antihristi. Ako se prerano uklone, većina ljudi će formirati predstave i neće biti uvereni u srcu, pa će reći: „U Božjoj kući nema ljubavi kad ona uklanja nekog čak i bez perioda u kome ga posmatra, ne ostavljajući mu priliku ni da se pokaje. Samo je rekao nekoliko reči i doktrina, otkrio je delić iskvarene naravi i bio malo nadmen, ali mu namere nisu bile loše. Nije pošteno da se prema njemu tako ophodi." Međutim, kad većina može da razazna i prozre suštinu zlih ljudi, da li je tada prikladno takvim zlim ljudima dozvoliti da nastave sa svojim bezobzirnim zlodelima, prekidima i ometanjima u crkvi? (Nije.) To je nepravedno prema svoj braći i sestrama. U takvim slučajevima, njihovim uklanjanjem se rešava problem. Kad završe sa pružanjem svoje poslednje usluge i većina ih razazna, najveći broj ljudi neće prigovarati tome što ih uklanjaš – neće se žaliti na Boga niti će Boga pogrešno razumeti. Ako i dalje ima ljudi koji ih uzimaju u odbranu, možeš da im kažeš: „Taj čovek je u crkvi učinio brojna zla. Okarakterisan je kao antihrist i uklonjen. A ti sa njim ipak i dalje toliko saosećaš; i dalje

razmišljaš o dobroti koju ti je pokazao i staješ mu u odbranu. Previše si sentimentalan i u potpunosti ti nedostaju načela. Koje su posledice toga? Taj čovek ti nešto pripomogne i ti to ne možeš da zaboraviš; šta god da kaže, ti se tome iskreno povinuješ, želeći da mu se uvek odužiš. On je sada uklonjen. Želiš li da mu se pridružiš? Ako želiš da i ti budeš uklonjen, onda neka tako i bude." Da li je ovo prikladan način da se reši ova situacija? U ovom trenutku jeste. Ako takvi ljudi neprekidno izgovaraju reči i doktrine da bi zaluđivali druge, ometajući ljude tako nepodnošljivo da oni više ne žele da dolaze na okupljanja, zar to nije zato što su starešine i delatnici tupi i glupi, nemaju sposobnost raspoznavanja i nisu sposobni da pravovremeno izađu na kraj sa ovim ljudima? Ovo je nesposobnost da izvršavaju svoj posao, neispunjavanje svoje odgovornosti.

Većina ljudi je do sada stekla izvestan stepen raspoznavanja prema onim antihristima koji izgovaraju reči i doktrine. Osim ako glave ne drže pognute, čim pokažu svoje ružno lice, nastupajući dovoljno konkretno na različite načine i njihova su različita ispoljavanja dovoljna da ih ljudi prepoznaju kao antihriste, u tom slučaju ne bi trebalo da bude daljih odlaganja niti oklevanja. Treba ih istoga časa ograničiti i izolovati. Ako njihova služba više nema nikakvu vrednost, treba ih odmah ukloniti. Lako je razaznati takve licemerne antihriste, koji izgovaraju reči i doktrine, jer su takvi ljudi očito antihristi. Ovde se radi samo o tome da ovaj tip antihrista stalno želi da zaluđuje ljude koristeći mogućnost da govori reči i doktrine, kako bi postigao svoj cilj da ima moć. Ovo je jedan od načina na koje se antihristi ispoljavaju i lako ga je razaznati. O ovoj temi smo ranije već dovoljno razgovarali, pa je ovde nećemo razrađivati. Ukratko, starešine i delatnici treba da na takve ljude obrate naročitu pažnju, da odmah i tačno shvate i dokuče njihove korake, misli i gledišta, kao i njihove planove i postupke i pogrešna zapažanja koja šire, i da se shodno tome istoga časa za njih pobrinu. Ovo je odgovornost starešina i delatnika. Prema tome, u ovom zadatku, starešine i delatnici treba da budu makar duhovno oštroumni i mentalno pedantni, a ne tupi i glupi. Ako tokom okupljanja, govoreći reči i doktrine, antihrist zaludi veliki broj ljudi, a crkvene starešine ga i dalje ne prepoznaju kao antihrista i ne mogu odmah da ga razotkriju i njime se pozabave, onda oni ne ispunjavaju svoje odgovornosti. Ako su antihristi već zaludeli veliki broj ljudi, pa su tim ljudima besmislena okupljanja na kojima ne mogu da čuju antihriste koji izgovaraju reči i doktrine, i stoga nisu spremni da prisustvuju okupljanjima ili su čak nevoljni da jedu i piju Božje reči i slušaju propovedi, već bi radije slušali antihriste kako propovedaju – ako crkvene starešine tek tada uvide ozbiljnost te situacije i počinju da preduzimaju mere i preokreću stvari nakon što su ljudi od strane antihrista već u toj meri zaluđeni i pod njihovom su kontrolom – to bi izazvalo značajna odlaganja! Zbog tuposti i gluposti takvih lažnih starešina štetu bi pretrpeo život-ulazak mnogih pripadnika Božjeg izabranog naroda. Kad se antihristi detaljno analiziraju, raspoznaju i uklanjaju, neki ljudi mogu biti zaluđeni i poći za njima. Neki čak mogu reći: „Ako njega ukloniš, više nećemo verovati u Boga. Ako ga nateraš da ode, i mi ćemo otići!" U tom trenutku postaje sasvim očito da crkvene starešine ne izvršavaju nikakav pravi posao, a to je ozbiljan propust u ispunjavanju njihovih odgovornosti.

U crkvenom životu, prva stvar koju starešine i delatnici moraju da urade jeste da shvate stanje raznih pojedinaca. Moraju pažljivo da posmatraju i da kroz komunikaciju shvate kojim putem ide svaki pojedinačni pripadnik crkve i njegovu narav-suštinu, i da odmah i tačno otkriju i prepoznaju ko ide putem antihrista i ko poseduje suštinu antihrista. Zatim treba da se usredsrede na te pojedince, da na njih obrate naročitu pažnju i da odmah shvate i dokuče gledišta i izjave koje oni šire i koje postupke trenutno pripremaju da sprovode. Kad antihristi požele da zaluđuju ljude, da ih uhvate u klopku i kontrolišu, starešine i delatnici treba brzo da ustanu i da ih zaustave, a ne da pasivno čekaju. Ako sa razotkrivanjem antihrista čekate sve dok ih Bog ne otkrije, odnosno sve dok braća i sestre ne budu zaluđeni, odnosno sve dok braća i sestre ne shvate ko su oni i ne razaznaju ih, to bi već odložilo stvari. Stoga, u zaštiti od antihrista, starešine i delatnici treba da preuzmu inicijativu za prvi napad i da se unapred pripreme. Prvi korak je podsticati i negovati one koji su relativno ispravni i mogu da streme ka istini; odnosno, pravilno zalivati i opskrbljivati one koji preuzimaju vodeću ulogu u raznim segmentima posla, negovati ih da budu stubovi crkve. Jedino se tako razni segmenti posla mogu odvijati glatko i nesmetano, a rad na jevanđelju može nastaviti da se širi. Šta god da je u pitanju, ako u nekom poslu nema dobrog vođe, taj posao postaje veoma teško obaviti. Glavno ispoljavanje prkosa antihrista prema Bogu jeste u tome da pripadnike Božjeg izabranog naroda zalude da ih slede kako bi se prekidao i ometao svaki segment posla u Božjoj kući. Prva stvar koju antihristi postavljaju za svoj cilj u crkvi jeste da naude onima sa osećajem za pravdu i onima koji preuzimaju vodeću ulogu u raznim segmentima posla. Oni na svoju stranu privlače one koje mogu da zalude i da ih kontrolišu, dok onima koje ne mogu da zalude niti da ih kontrolišu smeštaju razne stvari, hvataju ih u klopku i obaraju, da bi ih na kraju uklonili. To antihristima otvara put da kontrolišu crkvu. Oni prvo obaraju nekoliko ključnih pojedinaca koji mogu da streme ka istini; najveći deo preostalih jesu oni koji idu onako kako ih vetar nosi. Nakon toga, antihristima postaje mnogo lakše da se konkretno pozabave starešinama i delatnicima. Bez saradnje i pomoći onih koji streme ka istini, starešine i delatnici se u osnovi bore sami i bez ikakve pomoći. Ti si izložen na otvorenom, dok antihristi vrebaju u mraku, spremni da u svakom trenutku na tebe podmuklo nasrnu, da ti smeste, uhvate te u klopku i kleveću te, obarajući te na zemlju tako da ne možeš da se uspraviš. Zatim antihristi pronalaze ljude da te šutiraju dok si na zemlji, ostavljajući te sasvim obeshrabrenog i u potpunom očaju. Stoga je problem antihrista veoma teško temeljno rešiti ako se oni koji streme ka istini protiv njih ne udruže. U crkvenom životu, prva stvar koju starešine i delatnici moraju da urade jeste da održavaju normalan crkveni red. Uz prisustvo ovih zlih ljudi koji idu putem antihrista, iz crkvenog života neće proisteći nikakvi dobri rezultati, neće biti lako ići pravim putem i većina ljudi će često biti ometena i pod lošim uticajem. Stoga je otkrivanje, shvatanje, dokučivanje i tačno utvrđivanje zlih ljudi, antihrista i onih koji idu putem antihrista prvi i najvažniji zadatak koji starešine i delatnici treba da preduzmu u vezi sa crkvenim životom. Normalan crkveni red se može održati jedino ako

se ti ljudi ograniče ili uklone. Ako oni nisu ograničeni i dozvoljeno im je da samovoljno bezobzirno postupaju i izazivaju ometanja, razni segmenti crkvenog posla će se sasvim zaustaviti. Pošto većini ljudi manjka sposobnost raspoznavanja u pogledu antihrista i ne mogu da prozru njihovu suštinu, pa su ih antihristi svojim raznim pogrešnim mislima i gledištima čak omeli i zaludeli, pripadnicima Božjeg izabranog naroda je u crkvenom životu teško da krenu pravim putem i da uđu u istina-stvarnost. Ako je tokom ovog perioda crkveni život sasvim normalan, pripadnici Božjeg izabranog naroda ostvaruju dobitke i napreduju u jedenju i pijenju Božjih reči i u razgovoru u zajedništvu o istini, i konačno postižu neki život-ulazak i stiču nešto istina-stvarnosti, ali onda kad ih antihristi koji govore reči i doktrine zaluđuju i ometaju, oni ne samo da gube ono malo čistog shvatanja i pravog razumevanja koje su upravo stekli, već takođe prihvataju mnogo lažnih jeresi i zabluda – opet brzo postaju smeteni, poput veslača koje vodena struja povuče unazad čim prestanu da veslaju, a to je vrlo problematično. Ljudima nije lako da ostvare životni rast; mogu biti potrebne godine da bi se uočio i manji napredak, a to je izuzetno sporo. Ljudima je teško da postignu i ono malo rasta koji imaju – nije ga lako steći. Zaluđivanjem i ometanjem od strane antihrista, ovo malo čistog razumevanja koje ljudi imaju je izgubljeno. Još ozbiljnija jeste činjenica da su, nakon ometanja od strane Sotone i antihrista, ljudi ispunjeni velikim delom Sotonine filozofije, Sotoninih spletki i smicalica i otrovom koji je u njih usadio Sotona. Ove stvari ne samo da ljudima ne dozvoljavaju da Boga spoznaju i pokore Mu se, već naprotiv dovode do toga da ljudi formiraju predstave i pogrešna razumevanja o Bogu i da se od Njega udaljavaju, zbog čega ljudske iskvarene naravi postaju još ozbiljnije, što nadalje omogućava da Boga izdaju. Posledice toga su vrlo ozbiljne. Recite Mi, suočeni sa takvim ozbiljnim posledicama, da li je neophodno da zaustavimo i ograničimo one koji rečima i doktrinama zaluđuju ljude? Zar to nije važan zadatak koji crkvene starešine treba da preduzmu? (Jeste.) Stoga je ograničavanje zlih ljudi i bezvernika važan zadatak za crkvu. Neki ljudi kažu: „Ja nemam sposobnost raspoznavanja. Ne znam kako to da uradim.” U stvari, sve dok imaš volju, pažljivo posmatraš i stalno ispituješ ljudske namere i motive, postepeno ćeš razvijati raspoznavanje. Ovi bezvernici i zli ljudi, čim se pokažu, imaju sopstvene namere i motive, a svi su usmereni na to da ljude navedu da se na njih ugledaju, da ih obožavaju i da slušaju svaku njihovu reč. Ako možeš da razaznaš njihove namere i motive, onda već poseduješ nešto raspoznavanja. Ako nisi siguran, možeš u zajedništvu da razgovaraš o toj stvari sa nekim ljudima koji relativno shvataju istinu. Tokom razgovora u zajedništvu, kao prvo, možeš doneti odluku kroz istinu koja je svima jasna i različite činjenične dokaze koje si shvatio. Kao drugo, kroz Božje prosvećenje i usmeravanje i svetlost koju tokom razgovora u zajedništvu daje Bog, možeš da dobiješ potvrdu o ovoj stvari, potvrđujući da li je ta osoba zaista antihrist i da li je zaista neko koga treba ograničiti. Kroz razgovor u zajedništvu, ako svi dobiju potvrdu i jednoglasno se slože, navodeći da je ova osoba zaista antihrist koga treba ograničiti – nakon što se sa braćom i sestrama postigne konsenzus i svi imaju istovetno stanovište – sledeći korak

za starešine i delatnike jeste u tome da se brzo pozabave ovom osobom i uklone je u skladu sa istina-načelima. Ovo je načelo. Kad ljudi shvate ovo načelo, oni bi trebalo da obavljaju pravi posao, a to znači da ispunjavaju svoju odgovornost i da budu odani. Shvatanje načela nije namenjeno propovedanju niti tome da time puniš glavu, već da načela primenjuješ na pravi posao svoje dužnosti. U pravom poslu, shvatanje načela ti omogućava da bolje i temeljnije ispunjavaš svoje odgovornosti i obaveze. Dakle, i ovo je deo posla starešina i delatnika. Da održavaju normalan red u crkvenom životu i omoguće braći i sestrama da normalno žive crkvenim životom i da uđu u sve istine koje nalaže Bog, a kad se pojave antihristi koji izgovaraju reči i doktrine, starešine i delatnici treba da budu prvi koji će ustati da ih zaustave i ograniče. Nije reč o tome da se antihristi koji izgovaraju reči i doktrine ograniče samo zato što su izgovorili nekoliko pogrešnih stvari. Ako su dugoročno posmatranje ili povratne informacije većine ljudi i konkretna ispoljavanja antihrista dovoljni da se utvrdi da zaista pripadaju tipu antihrista, onda starešine i delatnici treba da istupe da ih zaustave i ograniče, i ne treba da im dozvole da bez kontrole nastavljaju po svome. Povlađivanje antihristima isto je što i dozvoljavanje đavolima, Sotonama, prljavim demonima i zlim duhovima da divljaju po crkvi, a to znači da takve starešine i delatnici zanemaruju svoje odgovornosti, da u suštini rade za Sotonu. Ovim je sada završena beseda o drugom tipu problema u vezi sa prekidanjima i ometanjima u crkvenom životu.

III. Naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima

Treće pitanje o kojem ćemo u zajedništvu razgovarati jeste: naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima. Do ovih problema koji su sadržani u trećem pitanju, a kojima ćemo se baviti u našem razgovoru, očito ne bi trebalo da dolazi u crkvenom životu. Kad vode crkveni život, ljudi dolaze da jedu i piju Božje reči, da dele Božje reči, da razgovaraju u zajedništvu o istini i da sa drugima razmenjuju svoja lična iskustvena svedočenja, dok istovremeno tragaju za Božjim namerama i tragaju da shvate istinu. Prema tome, da li probleme kao što su naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima u crkvenom životu treba zaustaviti i ograničiti? (Da, treba.) Neki ljudi kažu: „Zar nije u redu da se međusobno pozdravimo? Ako su dve osobe relativno bliske i već se poznaju, pa se susretnu tokom crkvenog života i malo proćaskaju, da li je to naklapanje o porodičnim stvarima? Treba li i to ograničiti?” Da li se treće pitanje odnosi na ovakve probleme? (Ne.) Jasno je da ne. Ako bi čak i obično, učtivo pozdravljanje bilo zabranjeno, ljudi bi se u budućnosti plašili da progovore kad se susretnu. Treće se pitanje – naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima – možda sastoji samo od ove tri tačke, ali problemi koje ove tačke predstavljaju nisu obično, učtivo pozdravljanje ili razgovori. U pitanju su zli postupci koji mogu da ometaju i prekidaju crkveni život i da mu nanose štetu. Pošto predstavljaju prekide i ometanja, oni zaslužuju

da o njima razgovaramo u zajedništvu. O čemu treba da razgovaramo? Samo o tome koji problemi, koje reči koje ljudi izgovaraju, koje stvari koje oni rade i koji ljudski govor, ponašanja i držanje mogu dostići nivo prekidanja i ometanja posla u crkvi. Hajde da razmotrimo neke konkretne primere kako bismo uvideli da li su ovi problemi ozbiljni, da li predstavljaju prekidanja i ometanja i da li ih treba zaustaviti i ograničiti.

U crkvenom životu, neki ljudi često razgovaraju o beznačajnim porodičnim stvarima i svojim sopstvenim predstavama i uobraziljama kao da su to glavne teme za razgovor. Ona kaže: „Društvo je sada tako mračno; tako je zamorno komunicirati s nevernicima i među njima živeti. Nevernici su u stanju da učine bilo šta; to je zaista nepodnošljivo!" Zatim neka braća i sestre kažu: „Mi verujemo u Boga; sa kakvom god situacijom da se suočimo, moramo biti u stanju da pokažemo sposobnost raspoznavanja i da tragamo za istinom i putevima primene. Ako tako budeš živela, nećeš se osećati iscrpljeno." Ipak, ona dodaje: „Božja reč je istina, ali nije lek za sve. Bila sam zabrinuta da moj muž ima ljubavnicu i ispostavilo se da je to istina – pronašao je neku mlađu i lepšu od mene. Kako bi trebalo da nastavim da živim svoj život?" Naklapajući dalje tako, ona počinje tužno da plače. Ove njene reči među nekima od prisutnih izazivaju osećaj tuge. Neki, koji imaju sličnu nevolju, odmah se s njom poistovećuju i istoga časa počinju da pričaju. Tokom dvočasovnog okupljanja ona je do detalja ispričala kako su se ona i njen muž svađali nakon što je on imao tu aferu, kako je ona pokušala da smisli načine da prebaci njihovu zajedničku imovinu, kako se konsultovala sa advokatom da bi nakon razvoda izbegla gubitke i tako dalje i tome slično. Da li je ovo vrsta teme o kojoj treba da se razgovara u crkvenom životu? (Nije.) Ako imaš nerešene porodične probleme i to te odvlači od prisustvovanja okupljanjima, bolje je da na njih ne dolaziš. Mesto crkvenog okupljanja nije mesto na kome treba da daješ oduška svojim ličnim žalopojkama, niti mesto za naklapanje o porodičnim stvarima. Ako kod kuće imaš probleme i ne želiš da te ove stvari zapetljavaju, sputavaju ili ograničavaju, želiš da tragaš za istinom da bi shvatio Božju nameru i želiš da sve to otpustiš, onda tokom okupljanja možeš u zajedništvu ukratko da razgovaraš o svojim problemima kako bi braća i sestre kroz razgovor o istini mogli da ti pomognu. To može da ti pomogne da shvatiš Božju nameru i postaneš snažniji, da te ovi problemi ne sputavaju, da izađeš iz negativnosti i slabosti i izabereš put koji je ispravan i za tebe najprikladniji. O tome treba da razgovaraš u zajedništvu. Međutim, ako u crkveni život unosiš ove iritirajuće besmislice iz svog doma da bi ih istresao i o njima pridikovao, a većina ljudi te, zato što im je neprijatno, u tome ne zaustavlja niti prekida, pa su na ivici strpljenja i sebe primoravaju da te slušaju kako govoriš ove iritirajuće besmislice, da li je to primereno? Da li se time pokazuje ljubav? Da li to znači biti tolerantan i strpljiv? Ovo tvoje ponašanje je već izazvalo ometanja crkvenog života. Ko od ovoga ima štetu? Božji izabrani narod. Posebno u okruženju kontinentalne Kine, gde okupljanje nije jednostavno i vernici moraju svuda da se skrivaju, pa čak i da unapred planiraju susrete – ako neko izruči sve ove iritirajuće porodične stvari na mestu okupljanja kako bi ih svi čuli i komentarisali, da li je to primereno? Većina

ljudi dolazi na okupljanja da bi shvatila istinu i Božje namere, a ne da bi slušala ove iritirajuće besmislice, ne zato da bi slušala tebe kako naklapaš o porodičnim stvarima. Neki ljudi kažu: „Ja nemam nikog drugog ko mi je blizak, pa šta je pogrešno u tome ako o tome razgovaram sa braćom i sestrama?" Možeš o tome da razgovaraš, ali važno je odabrati pravi trenutak. Kad nije vreme za okupljanje, pod uslovom da je druga strana spremna da to sluša, o tome možeš da govoriš; to je tvoja sloboda i Božja kuća te neće ograničavati. Međutim, mesto i vreme koje sada biraš da o tim stvarima pričaš nisu pravi. Ovo je crkveni život, vreme okupljanja, a tvoje beskrajno brbljanje o porodičnim stvarima neprestano uznemirava braću i sestre i treba ga ograničiti. Zar to nije pravilo? To zaista jeste pravilo. Neprihvatljivo je da neko ne shvata pravila, jer to može dovesti do nerazumnog postupanja i do ometanja drugih. Treba ograničiti ponašanje, govor i držanje koji izazivaju ometanja; to je odgovornost starešina i delatnika, kao i odgovornost sve braće i sestara. Neki ljudi imaju malo toga da kažu kad se na okupljanjima razgovara u zajedništvu, ali kad god iskrsne neki problem u njihovom porodičnom životu, oni drugima izruče ove iritirajuće besmislice da ih čuju. Da li su drugi dužni da to slušaju? Da li su u obavezi da presuđuju šta je dobro ili loše za tebe? Oni nemaju takve obaveze. Te stvari su tvoje privatne stvari i ti bi trebalo sâm da ih rešavaš; u vreme okupljanja ti ne treba da razgovaraš o svojim ličnim stvarima. To je protivno pravilima, nerazumno je i takvo ponašanje treba ograničiti.

Deca nekih ljudi kreću na fakultet i ti ljudi počinju da brinu o izgledima sopstvene dece, tražeći za njih veze i neprekidno razmišljajući: „U našoj porodici nema nikakvih državnih funkcionera; nakon diplomiranja, kakav posao može da pronađe moj sin? Kakva će mu biti budućnost? Hoće li moći da me izdržava kad dođem u pozne godine? Moram da se pobrinem da nakon diplomiranja nađe dobar posao." Dok prisustvuju okupljanjima, ti ljudi govore: „Moj sin je vrlo poslušan. Ne samo da podržava moju veru u Boga, već, nakon što završi fakultet, i sâm želi da počne da veruje. Međutim, jedno je sigurno, čak i ako verujemo u Boga, i dalje moramo da zaradimo za život, zar ne? Ne znam kakav će posao moći da nađe nakon što diplomira. Koji su poslovi sada dobro plaćeni? Sestro ta i ta, čuo sam da je tvoj muž direktor. Može li on nekako da mi pomogne? Sin mi je obrazovan, video je sveta, ima bolji kov od mene i dobro se snalazi sa računarima; u budućnosti može da izvršava dužnosti u Božjoj kući. Ali sada prvo treba rešiti pitanje pronalaženja posla; bilo bi mu teško ako ne pronađe posao." Svaki put kad dođe na okupljanje, ovaj čovek pokreće ova pitanja i o njima priča unedogled. Posmatra ko bi sa njim mogao da saoseća i onda nastoji da sa takvim ljudima uspostavi veze. Tokom okupljanja, on nastoji da se s takvim ljudima zbliži, da udovolji njihovim željama, pa im čak daje i poklone, ponekad im donoseći ukusnu hranu ili kupujući neke sitnice. Zar ovo nije uspostavljanje ličnih veza i postavljanje temelja? Koja je svrha postavljanja temelja? Da se drugi iskoriste u bavljenju ličnim poslovima, da se postignu sopstveni ciljevi. Tokom okupljanja, ovaj čovek nije spreman da sluša braću i sestre kako govore o svojim iskustvenim svedočenjima, zanemaruje sav onaj posao koji je Božja kuća za

njega uredila i nije voljan da sluša braću i sestre koji nastoje da mu pomognu i da ga posavetuju o njegovom stanju. Konkretno je zainteresovan isključivo da njegov sin pronađe posao, neprekidno raspredajući o tome. Ne samo da o tome priča svakome koga sretne, već to radi i na okupljanjima. Ukratko, ovoj stvari posvećuje naročitu pažnju i u nju ulaže ogroman trud. Na svakom okupljanju, braći i sestrama mora da oduzme malo vremena da bi govorio o ovoj stvari. Čak i kad u zajedništvu govori o sopstvenim iskustvima, ne propušta da i to pomene, govoreći sve dok svi ne izgube strpljenje i postanu zgroženi, pri čemu je većini ljudi suviše neprijatno da ga prekinu. U tom trenutku, starešine i delatnici treba da ispune svoju odgovornost i ograniče ovu osobu rečima: „Svi smo svesni tvoje situacije. Ako je neko od braće i sestara spreman da ti pomogne, to je vaš lični odnos. Ako ostali nisu spremni da pomognu, ne treba da ih prisiljavaš. Za braću i sestre nije obaveza ni odgovornost da tvom sinu pomognu da nađe posao; to je tvoja lična stvar i braći i sestrama ne treba da oduzimaš dragoceno vreme da jedu i piju Božje reči i u zajedništvu razgovaraju o istini. Nemoj svojim razgovorom o ličnim stvarima druge da ometaš da jedu i piju Božje reči. Nakon okupljanja, možeš da razgovaraš s kim god poželiš, da tražiš pomoć od koga god želiš, ali vreme tokom okupljanja nemoj koristiti za razgovor o tome. Iskorišćavanje vremena predviđenog za okupljanje radi bavljenja ličnim poslovima lišeno je razuma i sramno je; to je ispoljavanje ometanja crkvenog života. Na tu stvar ovde stavljamo tačku.” To je ono što bi starešine i delatnici trebalo da urade.

Tokom okupljanjâ, neke vremešne gospođe zapažaju da su mlade sestre u porodicama domaćina lepe, poštene i da iskreno veruju u Boga i da streme ka istini, pa im se one dopadnu i žele da im ove mlade sestre postanu snahe. Tokom okupljanja, ne samo da sve vreme pominju ovu temu, već im svaki put kad te sestre dođu na okupljanja one čine sitne usluge i ukazuju dodatnu pažnju. Čak i kad se mlade sestre s tim ne slažu, one ih uporno gnjave i saleću ih, ne puštajući ih. Kakvi su to ljudi? Zar nemaju loš karakter? S obzirom na to da su sve one sestre po veri, većina njih može samo da u zajedništvu razgovara o Božjim namerama i Njegovim rečima kako bi rešila ove probleme. Međutim, nekim ljudima nedostaju savest, razum i samosvest, imaju ogromne lične želje i sve svoje sebične želje žele da ostvare bez imalo stida. Tako neki ljudi postaju žrtve i osećaju se neprijatno tokom okupljanja. Zar se ovim ne izazivaju ometanja za druge? Šta u takvim situacijama treba učiniti? Crkvene starešine moraju da istupe kako bi ovakve stvari ograničili i uklonili ih iz crkvenog života i među braćom i sestrama. Povrh toga, neki ljudi na okupljanja donose svakakva raspoloženja – sin im se ponaša odrođeno, snaha im uvek odnosi stvari u kuću svojih roditelja, razmirice između svekrve i snahe… Na svakom okupljanju govore o ovim iritirajućim besmislicama, započinjući svoje pritužbe rečima: „Sve što Bog kaže je istina; ljudski rod je sada tako iskvaren! Pogledajte samo mog sina i moju snahu, tu nema savesti, nema razuma – ovo je nedostatak ljudskosti o kome Bog govori, oni su gori čak i od životinja. Čak i jaganjci znaju da kleknu kad treba da sisaju, ali je moj sin zaboravio na svoju majku čim se oženio!” Svaki put kad prisustvuju okupljanjima, oni iznose ove pritužbe. Postoje i ljudi

koji, dok prisustvuju okupljanjima, govore o tome šta se dešava u preduzeću u kom rade – ko je na poslu imao dobre rezultate i dobio veće bonuse; ko će sledećeg meseca biti unapređen dok za njih nema nade; ko se najbolje oblači i kupuje firmiranu odeću; ko je udajom stekao bogatog muža… Oni koji već duže vreme veruju u Boga i imaju neko utemeljenje, ne žele da slušaju takav razgovor i on im je odbojan. Ipak, neki novi vernici, koji još uvek nisu uspostavili temelj niti postali zainteresovani za Božje reči, smatraju ove teme podsticajnim, verujući da su pronašli mesto za ćaskanje i uspostavljanje ličnih veza. Tokom okupljanja sve vreme pričaju i postepeno dvoje ljudi nađe zajednički jezik i poveže se, pa to preraste u privatni odnos. Mesto okupljanja je postalo mesto za transakcije, mesto na kome se ljudi bave dokonim razgovorima, gde uspostavljaju lične veze, sklapaju poslove i bave se trgovinom. Ove probleme starešine i delatnici treba odmah da prepoznaju i zaustave.

Neki ljudi prisustvuju okupljanjima sa ciljem da sebi nađu dobar posao, neki kako bi svojim muževima pomogli da budu unapređeni, neki da za svoju decu nađu dobre poslove, a neki da bi kupovali robu po sniženim cenama. Drugi dolaze kako bi pronašli dobrog lekara za obolelog člana porodice, a da ne moraju da mu daju silne poklone. Ukratko, ovi bezvernici koji ne streme ka istini i imaju skrivene motive, smatraju da je vreme na crkvenim okupljanjima najbolja prilika za uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima. Često, pod maskom razgovora u zajedništvu o Božjim rečima ili spoznaje ovog rđavog sveta i suštine ovog iskvarenog ljudskog roda, oni iznose svoje lične probleme i stvari o kojima žele da razgovaraju, razotkrivajući na kraju malo-pomalo svoje skrivene sebične motive i lične stvari koje su naumili da obave. Oni razotkrivaju sopstvene namere i druge dovode u pogrešno uverenje da se suočavaju sa problemima, nagoveštavajući da svi treba da pokažu ljubav i bezuslovno im pomognu ne očekujući ništa zauzvrat. Oni viju barjak vere u Boga da bi iskorišćavali razne rupe u sistemu, tražeći na mestima okupljanja prijatelje koje žele da steknu i one koji za njih mogu svašta da urade. Neki koji žele da kupe automobil po povlašćenoj ceni, među braćom i sestrama traže one koji su zaposleni u auto-salonu ili koji imaju veze sa vlasnikom auto-salona. Čim prepoznaju svoju metu, stupaju na scenu, umiljavaju joj se i uspostavljaju veze. Ako taj pojedinac voli da čita Božje reči, često ga u njegovom domu posećuju kako bi zajedno čitali Božje reči, a na okupljanjima sede pored njega i razmenjuju informacije za kontakt. Zatim kreću u ofanzivu, rešeni da ne odustanu sve dok njihov cilj ne bude ostvaren. Sve ovo su problemi koji često nastaju u crkvi i među ljudima. Ako ovi problemi nastanu na mestima okupljanja i za vreme okupljanja, oni će zapravo izazvati prekide i ometanja crkvenog života, odražavajući se tako na crkveni život. Ako u nekoj crkvi već duži vremenski period nema nikakvog crkvenog života, onda takva crkva postaje društvena grupa, mesto za obavljanje transakcija, mesto za uspostavljanje ličnih veza, traženje usluga zaobilaznim putem i bavljenje ličnim poslovima. Priroda ovog mesta se menja i koje su posledice toga? To u najmanju ruku dovodi do gubitka crkvenog života, što znači gubitak dragocenog vremena provedenog sa braćom i sestrama u molitvenom čitanju

Božjih reči i shvatanju istine. Osim toga, a što je najvažnije, to dovodi do gubitka dragocene prilike da Sveti Duh deluje, da prosvećuje ljude da shvate istinu. Sve ovo škodi ljudskom život-ulasku. Prema tome, radi dobrobiti i život-ulaska Božjeg izabranog naroda i odgovornosti prema svačijem životu, takve pojedince je neophodno zaustaviti i ograničiti; ovo je posao koji starešine i delatnici treba da obave. Naravno, ako obična braća i sestre mogu da prozru ove ljude i njihove postupke, i oni treba da ustanu i kažu im „ne". Pogotovo dok se živi crkvenim životom, koji je za ljude najvažnije vreme, braća i sestre imaju pravo da ignorišu onog koji oduzima vreme predviđeno za okupljanja kako bi o ovim stvarima razgovarao i rešavao ih, a još i više imaju pravo da takve stvari zaustave i odbiju. Da li je ispravno tako postupiti? (Jeste.) Neki ljudi smatraju da ovakvo postupanje Božje kuće pokazuje da u njoj nema ljudske topline. Da li je ljudska toplina normalna ljudskost? Da li ljudska toplina odgovara istini? Ako imaš ljudsku toplinu i oduzimaš vreme predviđeno za okupljanje radi svojih ličnih poslova, čak navodeći većinu ljudi da te u tome prate i podržavaju, postižući svoj cilj da se baviš ličnim poslovima i ometajući normalan red pripadnika Božjeg izabranog naroda da čitaju Božje reči i u zajedništvu razgovaraju o istini, i dovodeći do toga da izgube ovo dragoceno vreme, da li je to prema njima pravedno? Da li je to usklađeno sa posedovanjem ljudske topline? To je najnehumaniji i najnemoralniji pristup i ljudi treba da ustanu i da ga osude. Ako su starešine i delatnici nesposobni slabići, beskorisni i nemoćni da odmah zaustave i ograniče takva ponašanja, ne bave se pravim poslom, u tom slučaju braća i sestre sa osećajem za pravdu treba da se ujedine kako bi sprečili da se takvo ponašanje i takva atmosfera šire u crkvi. Ako ne želiš da gubiš dragoceno vreme za čitanje Božjih reči i razgovor u zajedništvu o istini, ne želiš da tvoj život-ulazak bude ometen i da trpi gubitke, uništavajući tvoju priliku za spasenje, onda treba da ustaneš i odbiješ, zaustaviš i ograničiš ove pojave. Takav postupak je primeren i u skladu je sa Božjim namerama. Nekima od vas je neprijatno da to učinite; tebi je možda neprijatno, ali rđavim ljudima nije. Oni imaju petlju da ti oduzimaju dragoceno vreme predviđeno za okupljanja: vreme u kome Sveti Duh deluje i u kome te Bog prosvećuje. Ako ti je neprijatno da ih odbiješ, onda zaslužuješ taj gubitak u svom životu! Ako si spreman da pokažeš ljubav Sotonama, đavolima i bezvernicima, nudeći im pomoć, žrtvujući sebe radi drugih i zanemarujući načela, koga onda možeš da okriviš za gubitak u svom životu? Prema tome, svi slučajevi uspostavljanja ličnih veza i bavljenja ličnim poslovima moraju se u potpunosti ukloniti iz crkvenog života. Ako u vreme predviđeno za okupljanja neko istrajava u sprovođenju svoje volje i uporno naklapa o svojim porodičnim stvarima, bavi se dokonim razgovorima, bavi se ličnim poslovima ili pronalaženjem poslova i romantičnih partnera za druge, pronalazeći na ovaj način razne izgovore da prekrati ovo vreme, kako se prema takvoj osobi treba ponašati? Kao prvo, treba je zaustaviti; ako i dalje ne sluša, onda treba sprovesti izolaciju i ograničenja. Ako nastavi da iza kulisa izaziva ometanja, umiljavajući se kome god stigne i svugde uznemiravajući normalan život braće i sestara, onda je treba ukloniti i ne treba je smatrati bratom ili sestrom. Ona nije podobna da živi crkvenim

životom i nije dostojna da učestvuje na okupljanjima. Takve ljude treba ograničiti i odbaciti. I ovaj posao je, naravno, važan zadatak koji starešine i delatnici na svim nivoima treba da izvršavaju. Kad se takve stvari i situacije dogode, starešine i delatnici treba da budu prvi koji će ustati i zaustaviti ih. Kako treba da ih zaustaviš? Takvim ljudima treba da kažeš: „Da li znaš da je ovo tvoje ponašanje već izazvalo prekide i ometanja crkvenog života? Sva braća i sestre to smatraju odvratnim i gnusnim, a to i Bog osuđuje. Treba da prestaneš sa ovim ponašanjem. Ako se oglušiš na ovaj nagovor i uporno isteruješ svoju volju, tvoj crkveni život će biti zaustavljen, biće ti oduzete knjige sa Božjim rečima i crkva te više neće priznavati!" Naravno, postoje neki ljudi koji će, usled toga što su mali rastom i nedostaje im shvatanje istine, možda povremeno da razgovaraju o porodičnim stvarima, da sa nekim uspostavljaju veze ili da obavljaju neki sitan posao, i ta situacija nije previše ozbiljna. Je li to u redu? (Jeste.) U okolnostima kad to nikome ne izaziva nikakva ometanja, prihvatljivo je da braća i sestre jedni drugima pomažu i međusobno iskazuju malo ljubavi. Međutim, o čemu mi sada razgovaramo u zajedništvu? O situacijama kad su takva ponašanja i postupci već izazvali prekide i ometanja normalnog crkvenog života; u takvim slučajevima, oni koji su u to uključeni treba da budu zaustavljeni i ograničeni. Ne treba da im dozvolimo da i dalje prekidaju i ometaju crkveni život. Preduzimanje takvih mera je radi dobrobiti život-ulaska braće i sestara. Neki ljudi pokazuju slična ponašanja, ali ta situacija nije ozbiljna i ne predstavlja prekide i ometanja; ta ponašanja predstavljaju samo uobičajenu komunikaciju među braćom i sestrama, koji jedni drugima pomažu i uobičajeno se konsultuju radi pribavljanja informacija ili se raspituju o opštepoznatim stvarima koje im nisu jasne. Dokle god to ne oduzima vreme predviđeno za okupljanja i sve dok su obe strane saglasne i voljne da to rade bez ikakvog nametanja, i to je komunikacija koja se podvodi pod oblast normalne ljudskosti, onda je to dopušteno i crkva to neće zabranjivati. Ipak, postoji jedna stvar: ako nečiji nepromišljeni govor i postupci u crkvenom životu izazivaju uznemiravanje ili ometanje braće i sestara, i neki ljudi su se zbog toga osećali zgroženo i tome su prigovorili, onda starešine i delatnici treba da istupe i reše ovaj problem. Odnosno, ako su drugi već prijavili nekoga, navodeći da ta osoba u vreme predviđeno za okupljanje ne razgovara u zajedništvu o Božjim rečima, već naklapa o svojim porodičnim stvarima i uspostavlja lične veze, odnoseći se prema mestu okupljanja kao da je to mesto za uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima, tražeći od drugih usluge i iskorišćavajući sve koje može; i navodeći da je ova osoba lošeg karaktera, sebična, ogavna i podla, da ne stremi ka istini, već da u svemu traži pogodnosti, iznalazeći razne mogućnosti zarad sopstvene koristi, onda takvu osobu treba izolovati.

Neki pojedinci iskorišćavaju neke od imućnije i uticajnije braće i sestara da za njih završavaju stvari, a ako se njihovim zahtevima ne udovolji, često ih osuđuju iza njihovih leđa, tvrdeći da su ovi ljudi bez ljubavi i da nisu pravi vernici, pa čak žele i da ih prijave. Da li ste se susreli sa takvim pojedincima? Zar se takvim ljudima ne treba pozabaviti? Kad se takve situacije dogode, šta treba učiniti? Starešine i delatnici treba da se umešaju

i reše ovaj problem, postupajući u skladu sa načelima, kako bi se pobrinuli da braća i sestre ne budu ometeni. Da li je pogrešno ako neko odbije da za te ljude nešto učini? Da li je odbijanje da im pomogne istovetno neprimenjivanju istine ili odsustvu ljubavi prema Bogu? (Nije.) Da li će neko nekome pomoći je u domenu njegove lične slobode; on ima pravo da bira. Božja kuća ne propisuje da braća i sestre u okviru crkvenog života jedni drugima moraju da pomažu u rešavanju porodičnih problema. Crkveni život nije mesto za rešavanje porodičnih problema, već mesto okupljanja da bi se jele i pile Božje reči i postizao životni rast. Neki ljudi koriste crkveni život kako bi rešavali sopstvene probleme – kakve to posledice može doneti? Zar to ne utiče na jedenje i pijenje Božje reči od strane pripadnika Božjeg izabranog naroda i na njihovo opremanje istinom? Čovek može da rešava svoje lične životne probleme privatno sa braćom i sestrama; nema potrebe da ih unosi u crkveni život da bi se tu rešavali. Svi treba da znaju koje posledice nastaju kad se bavljenje ličnim poslovima upliće u crkveni život koji vode pripadnici Božjeg izabranog naroda. Kad starešine i delatnici otkriju takve probleme, oni treba da se umešaju i da ih reše. Oni treba da zaštite one u crkvi koji mogu normalno da izvršavaju svoje dužnosti, da zaštite one koji istinski streme ka istini, da ograniče zle ljude i spreče ih da postižu svoje ciljeve. Ovo je odgovornost starešina i delatnika. Treba postaviti jasna razgraničenja u pogledu toga kako se posmatraju normalni slučajevi u okviru ovog trećeg pitanja, koja su ispoljavanja po svojoj prirodi ili okolnostima ozbiljna i koje vrste ispoljavanja predstavljaju prekide i ometanja. Kad se ozbiljnost neke okolnosti jasno razgraniči, s njom treba postupati shodno njenoj prirodi. Ovo je nešto što starešine i delatnici moraju da razumeju, kao i stvar koju svi treba da shvate.

IV. Formiranje klika

Četvrto ispoljavanje prekidanja i ometanja crkvenog života jeste formiranje klika, a ono je po svojoj prirodi vrlo ozbiljno. Koja ponašanja predstavljaju formiranje klika? Ako su dvoje ljudi koji veruju u Boga gotovo podjednako dugo vernici, istih su godina, imaju slične porodične prilike, interesovanja, ličnosti i tome slično, i dobro se slažu, često sede zajedno na okupljanjima i međusobno su bliski, da li se ovo računa kao formiranje klika? (Ne.) Ovo je uobičajena pojava normalnih međuljudskih odnosa, koja za druge ne predstavlja nikakvo ometanje; stoga se ovo ne smatra formiranjem klika. Pa, na šta se onda odnosi ovde pomenuto formiranje klika? Na primer, među petoro braće i sestara koji se zajedno okupljaju, troje su radnici iz grada a dvoje zemljoradnici sa sela. Troje radnika iz grada često se drže zajedno, razgovarajući o tome kako je život u gradu bolji, a na selu lošiji, gde su ljudi neobrazovani, nedostaju im širina i maniri. Oni ljude sa sela gledaju s visine, stalno omalovažavajući ovo dvoje pojedinaca sa sela, koji se onda osećaju uvređeno i žele da im se suprotstave, navodeći kako su gradski ljudi sitničavi i sračunati do tančina, dok su ljudi sa sela velikodušni. Čini se da se tokom okupljanja oni nikada ne slažu, što često dovodi do nepotrebnih rasprava i polemika. Da li se ovih petoro ljudi lepo slažu? Jesu li ujedinjeni u Božjoj reči? Da li su međusobno usklađeni?

(Nisu.) Kad ljudi iz grada stalno govore „mi varošani” a ljudi sa sela uvek kažu „mi seljaci”, šta oni tada rade? (Formiraju klike.) Ovo je četvrto pitanje o kome ćemo razgovarati u zajedništvu: formiranje klika. Pod tim ponašanjem se podrazumeva formiranje grupa i frakcija. Formiranje raznih družina, frakcija i drugih uskih grupa na osnovu regiona, ekonomskih uslova i društvene klase, kao i na osnovu različitih stavova, predstavlja formiranje klika. Bez obzira na to ko u crkvi ove klike predvodi, formiranje različitih družina i frakcija i formiranje družina koje se međusobno ne slažu, sve su to pojave formiranja klika. U nekim mestima cela šira porodica veruje u Boga i na mestu okupljanja, sa izuzetkom dvoje ljudi koji nose različito prezime, svi ostali pripadaju toj istoj porodici. Ova porodica tada formira frakciju ili družinu, izopštavajući to dvoje ljudi koji nose različito prezime. Ko god da se u ovoj porodici suoči sa bilo kakvim problemom ili sa mogućnošću da bude orezan, ako jedna osoba sa tim izrazi neslaganje, i svi ostali se tome iz solidarnosti pridružuju. Ako bilo ko postupa protivno načelima, drugi ga pokrivaju i prikrivaju njegove postupke, zabranjujući svima da ga razotkriju; neprihvatljivo je i najmanje pominjanje ovog problema, a kamoli ikakvo orezivanje. U čemu je ovde problem? Možete li da ga raspoznate? Kad se članovi ove porodice okupe, kao da jednoglasno svi pevaju istu pesmu, gledajući u kom pravcu vetar duva i slušajući naznake pre nego što progovore. Ako njihov kolovođa zauzme određeni stav, svi ostali slede njegov primer, a drugi se ne usuđuju da ih provociraju niti da im prigovore. Zar ova pojava u crkvenom životu ne predstavlja prekide i ometanja normalnog crkvenog poretka? Ljudi iz ove družine komanduju koji će se odlomci Božje reči jesti i piti tokom okupljanja i svi moraju da ih slušaju; čak i crkvene starešine moraju da im iskažu poštovanje i ne mogu da se usprotive. Oni objavljuju ko treba da bude izabran za starešine i delatnike, a crkvene starešine njihovo mišljenje moraju da uvaže kao najvažnije i ne smeju da ga uzimaju olako. U isto vreme, oni neprekidno regrutuju „talente”, uvlačeći u svoju grupu one koji će ih slušati, one kojima mogu da veruju i one koji su im od koristi ne bi li ih iskoristili za potrebe grupe, neprekidno šireći svoj uticaj. Ova klika ima za cilj da kontroliše crkveni život; njihov kolovođa želi da kontroliše crkvu. Ova grupa ima značajnu moć; međusobno se udružuju da bi delovali unutar crkve. Šta god da se u crkvi dešava, oni žele da u to budu uključeni. Pre nego što progovore ili išta urade, drugi moraju da tumače njihove izraze lica, čak u toj meri da sadržaj svakog okupljanja za jedenje i pijenje mora biti usklađen sa njihovim planovima i željama. Čak i ako bi crkvene starešine poželele nešto da učine, oni moraju prvo da zatraže njihovo mišljenje i da saslušaju njihove predloge. Oni kontrolišu većinu braće i sestara, a i mnoga pitanja iz crkvenog posla takođe su pod njihovom kontrolom. Ovi ljudi koji formiraju klike ozbiljno prekidaju i ometaju crkveni život i rad crkve. Da li je ovaj problem ozbiljan? Treba li ove postupke ograničiti? Treba li se njima pozabaviti? Kolovođe ovih klika treba ograničiti i ukloniti ili ih izbaciti, dok sa onim smetenjacima koji ih slepo slede treba prvo razgovarati u zajedništvu i pomoći im. Ako se ne pokaju ili ne promene kurs, onda se moraju ograničiti. Nemojte im iskazivati nikakvu ljubaznost!

Šta potpada pod formiranje klika – da li je to lako razumeti? Ako jedna osoba pokrene neko pitanje i nekoliko drugih zastupa to isto mišljenje, da li se to računa kao formiranje klika? (Ne.) Ako neka braća i sestre, koji imaju relativno veće breme i osećaj za pravdu, pozovu ostale da im se pridruže u završavanju nekog važnog zadatka, odnosno ako, da bi se postigli rezultati na okupljanju i da bi se shvatila istina i Božje namere o nekoj značajnoj temi, predvode sve u razgovoru u zajedništvu i svi slede njihov način razmišljanja u tom razgovoru i molitvenom čitanju Božjih reči, da li se to računa kao formiranje klika? (Ne.) Koji su ljudi u crkvi skloni da formiraju klike? Kakvo ponašanje potpada pod formiranje klika? (Nekoliko ljudi se međusobno pokrivaju i jedni drugima povlađuju, ili potpiruju ljubomoru i stvaraju razdor, što sve prekida i ometa rad crkve – to je formiranje klika.) To je jedan aspekt. Šta je ovde ključno? Međusobno pokrivanje i povlađivanje dovode do prekida i ometanja; kad znaš da je pogrešno nešto učiniti i da to nije u skladu sa istina-načelima, a ipak to i dalje svesno prikrivaš, iznosiš neubedljive argumente i ne govoriš istinu, radije štetiš poslu crkve i interesima Božje kuće samo da bi sačuvao nečiji obraz i status, i pokrivaš one koji čine zlo i izazivaju prekide i ometanja po cenu da izdaš interese Božje kuće – to je formiranje klika. Još jedan slučaj obuhvata podsticanje i podstrekivanje ljudi da se zajednički opiru uređenjima Božje kuće. Po svojoj prirodi ovo je ozbiljno i takođe je oblik prekidanja i ometanja Božjeg dela i normalnog poretka u crkvi. Koja je glavna svrha formiranja klika? Da se kontroliše crkva i kontroliše Božji izabrani narod.

Postoji i vrsta formiranja klika koja podrazumeva da se ljudima govori slatkorečivo kako bi se zadobile razne vrste pojedinaca. Gledano spolja, čini se da u ovakvim družinama svi mogu da govore slobodno i da izraze svoje mišljenje. Ipak, kad se pogledaju konačni rezultati, vidi se da ti ljudi zapravo rade kako im jedna osoba diktira – ta osoba je njihov vetrokaz. Dakle, kako ta osoba privlači druge na svoju stranu? Ona posmatra koga može da privuče i ko se lako dâ privući, takvim ljudima čini sitne usluge i ljubazno im nudi pomoć. Zatim nastoji da o njima izvuče informacije, da sazna šta im se dopada, kako vole da govore, kakva im je ličnost i koji su im hobiji. U isto vreme, s tim ljudima se u razgovoru često slaže kako bi pridobila njihovo srce, da bi ih na kraju, malo-pomalo postepeno „navukla”, nesvesno ih ubacujući u svoju kliku i u svoje redove. Uopšteno govoreći, slatkorečivo obraćanje ljudima kako bi se oni zadobili je vrlo nežan metod, pun je „ljudske topline” i vrlo delotvoran. Recimo, ako neko drugoj osobi redovno iskazuje ljubav, saglašava se s njom u razgovoru i prema njoj pokazuje razumevanje i toleranciju, ta osoba će nesvesno o njemu steći povoljan utisak i približiti mu se, a zatim će biti ubačena u njegove snage. U kojim situacijama takve družine i frakcije počinju da deluju? Čim neko od njihovih okorelih sledbenika bude razotkriven, nanese mu se nepravda ili su njegovi interesi, status ili ugled poremećeni ili oštećeni nečim ili od strane nekoga izvan njihove frakcije, takva osoba će ustati u odbranu tog sledbenika, boriće se za njegove interese i prava – tako oni formiraju kliku. Dve očite vrste formiranja klika jesu pokrivanje ljudi i povlađivanje ljudima, i kolektivno protivljenje. Ipak, formiranje klika

kroz slatkorečiv govor ne izgleda tako silovito kao dve upravo pomenute vrste, pa članovi takvih klika obično u crkvi prolaze nezapaženo. Ali kad dođe vreme da ljudi naprave izbor, da zauzmu jasan stav, takve frakcije postaju jasno uočljive. Na primer, ako kolovođa neke frakcije kaže da određeni crkveni starešina ima kov, njegovi sledbenici će istog trena navesti gomilu primera kako taj starešina ispoljava ovaj kov. Ako kolovođa te frakcije kaže da crkvenom starešini nedostaje sposobnost za rad, da ima loš kov i lošu ljudskost, ostali članovi će slediti njegov primer, govoreći kako je taj crkveni starešina nesposoban, kako nije u stanju da u zajedništvu razgovara o istini, kako govori reči i doktrine i govoriće da umesto njega svi treba da izaberu pravu osobu. Ovo je vrsta nevidljive klike. Iako javno ne istupaju da prigrabe moć i da kontrolišu ljude u crkvi, unutar tih frakcija i družina postoji nevidljiva sila koja kontroliše crkveni život i poredak u crkvi. Ovo je još užasniji, skriveni oblik formiranja klike. Osim ova dva lako uočljiva primera formiranja klika koja su prethodno pomenuta, što spada u probleme koje crkvene starešine treba da reše, ovaj skriveni način formiranja klika jeste problem koji bi crkvene starešine još i više trebalo da reše i njime se pozabave. Kako bi trebalo da ga reše? Kroz razgovor u zajedništvu morali bi direktno da se pozabave kolovođom ovakve družine. Zašto u razgovoru u zajedništvu treba prvo da se usmere na kolovođu? Gledano spolja, čini se da pripadnici takve klike nisu ni pod čijom kontrolom, ali u stvarnosti, duboko u sebi, svi oni znaju ko je onaj kome su poslušni i žele da se potčine toj osobi. Prema tome, treba se pozabaviti i baviti onom osobom koju oni obožavaju i koja ih kontroliše, a sa njima u zajedništvu treba razgovarati o istini kako bi razumeli prirodu svojih postupaka. Iako se taj kolovođa otvoreno možda nije protivio Božjoj kući niti je galamio na starešine, on kontroliše pravo ovih ljudi da govore, njihove misli, gledišta i put koji slede. On je skriveni antihrist. Takvi se pojedinci moraju prepoznati, a zatim raspoznati i detaljno analizirati. Ako se ne pokaju, treba ih ograničiti i izolovati. Zatim treba sprovesti istragu o svakom članu te klike kako bi se ustanovilo ko je među njima od iste sorte. Pre svega, izdvojite ove pojedince, a zatim sa onim smetenjacima koji su kukavice, i koji su zaluđeni i uplašeni, razgovarajte u zajedništvu. Ako mogu da se pokaju i odustanu od toga da slede antihrista, mogu ostati u crkvi; u suprotnom, treba da budu izolovani. Da li je ovo primeren pristup? (Jeste.) Da li ovakva pojava postoji u crkvi? Treba li ovakav problem rešiti? (Treba ga rešiti.) Zašto ga treba rešiti? Otkako je Božja kuća počela da širi jevanđelje, sile antihrista su sveprisutne u crkvenom životu, a na mnoge pripadnike Božjeg izabranog naroda ove sile u različitom stepenu utiču, sputavaju ih ili kontrolišu. Kad god govore ili postupaju, ovi ljudi se ne nalaze u stanju slobode i oslobođenosti, već su pokolebani mislima i gledištima nekih pojedinaca, pod njihovim su uticajem, kontrolom i ropstvom. Ovi ljudi se osećaju prinuđenim da govore i postupaju na određene načine; ako to ne učine, zabrinuti su i plaše se da će snositi posledice koje će nastati. Zar ovo ne ugrožava i ne ometa crkveni život? Da li je ovo ispoljavanje normalnog crkvenog života? (Nije.) U ovakvom crkvenom životu ne postoji normalan poredak, već je on pod kontrolom zlih ljudi. Dokle god u toj crkvi zli ljudi drže vlast, tamo ne vladaju

Božja reč niti istina. Starešine, delatnici i braća i sestre koji shvataju istinu biće potlačeni. Takvu crkvu kontrolišu sile antihrista. Ovo su takođe problem i pojava da se Božje delo i normalan crkveni poredak prekidaju i ometaju, čime starešine i delatnici treba da se pozabave i da to reše. Neki ljudi koji se nalaze u antihristovoj bandi plaše se da ne izgube poverenje svoje bande, da ne izgube svoju podršku, da ne izgube prijatelje, da neće imati podršku kad im bude potrebna i tako dalje. Stoga se upiru svim silama da ostanu u toj bandi. Zar ova situacija nije ozbiljna? Zar ne bi trebalo da se reši? (Trebalo bi.) Kad u crkvi nastane ovakva situacija, da li je većina ljudi oseti? Da li je većina ljudi raspozna? Pojedine ljude neka osoba kontroliše a da oni toga nisu ni svesni; oni moraju uvek da slede misli i gledišta te osobe, njihove izjave i postupke, njihova učenja i plaše se da kažu „ne", plaše se da se usprotive toj osobi, pa čak moraju i da neiskreno klimaju glavom u znak odobravanja i da se smeše kad ta osoba govori, iz straha da je ne uvrede. Da li takve situacije postoje? Koji problem ovde treba rešiti? Crkvene starešine treba da se bave i pozabave tim antihristom kolovođom koji je u stanju da druge zaluđuje i da ih kontroliše. Pre svega, oni treba u zajedništvu da razgovaraju o istini kako bi većini ljudi omogućili da raspoznaju ovog antihrista, a zatim da sami tog antihrista ograniče. Ako se taj antihrist ne pokaje, treba ga odmah ukloniti kako bi se sprečilo da i dalje ometa normalan poredak u crkvi.

Ukratko, u normalnom crkvenom životu, braća i sestre treba da su u mogućnosti da slobodno i nesputano u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima, kao i o svojim ličnim stavovima, shvatanjima, iskustvima i teškoćama. Naravno, oni takođe treba da imaju pravo da daju predloge o svim postupcima starešina i delatnika kojima se krše načela, da te postupke kritikuju i razotkrivaju, ali i da ujedno imaju pravo da pružaju pomoć i daju savete. Sve to treba da bude slobodno i svi ovi aspekti treba da budu normalni; ne treba da ih kontroliše nijedan pojedinac, koji bi pripadnike Božjeg izabranog naroda doveo u stanje sputanosti – to ne bi bio normalan crkveni život. Božja kuća ima zahteve, pravila i načela za način na koji braća i sestre treba da govore, postupaju i vladaju se, kao i za način na koji treba da uspostave normalne međuljudske odnose u crkvenom životu i tome slično, i ove stvari ne određuje nijedan pojedinac. Kad braća i sestra nešto rade, oni ne moraju da proveravaju izraz na licu nijednog pojedinca, ne moraju da postupaju po komandama bilo kog pojedinca niti treba da ih sputava bilo koja osoba. Niko ne treba da služi kao vetrokaz ili kao kormilar; jedino Božja reč, istina, mogu da obezbede smer. Prema tome, pripadnici Božjeg izabranog naroda moraju da se pridržavaju Božje reči, istine i načela razgovora u zajedništvu o istini na okupljanjima. Ako te druga osoba uvek sputava, ako uvek pratiš njene signale i više se ne usuđuješ da nastaviš da govoriš kad vidiš njeno nezadovoljno ili namrgođeno lice, ako te ta osoba uvek sputava dok u zajedništvu razgovaraš o Božjim rečima i o svojim ličnim iskustvenim shvatanjima, uvek se osećaš sputano, nemoćno da postupaš prema istina-načelima i ako te reči te osobe, njeni pogledi, izrazi na licu, ton u glasu i nagoveštene pretnje u njenom govoru neprekidno pritiskaju, onda si pod kontrolom unutar klike koju vodi ta osoba. Ovo je

problematično; ovo nije crkveni život, već život frakcije kojom upravlja antihrist. Kad je reč o ovakvom problemu, starešine i delatnici treba da istupe da ga reše, a braća i sestre takođe imaju obavezu i pravo da odbrane normalan poredak u crkvi. One koji prekidaju i ometaju crkveni život, posebno one koji formiraju klike i žele da kontrolišu crkvu, treba zaustaviti, razotkriti i detaljno analizirati, omogućavajući svima da steknu sposobnost raspoznavanja i prozru suštinu ovog problema, a on se sastoji u pokušaju da se uspostavi nezavisno carstvo. Crkva ne dozvoljava formiranje klika i podele u crkvi po bilo kom osnovu. Na primer, podela u družine na osnovu društvenog identiteta i statusa, kraja ili regiona u kome pripadnici žive ili veroispovesti, odnosno podela u družine na osnovu stepena obrazovanja, imovnog stanja, rase i boje kože i tome slično – sve to je protivno istina-načelima i ne treba da se događa u crkvi. Kakav god izgovor da se koristi za podelu ljudi u ove hijerarhijske strukture, redove, frakcije i klike, to će prekinuti i ometati rad crkve i normalan poredak crkvenog života, i to predstavlja problem koji starešine i delatnici treba odmah da reše. Ukratko, bez obzira na razloge iz kojih se ljudi dele u klike, frakcije ili družine, ako su oni prikupili određenu snagu i predstavljaju ometanje za rad crkve i poredak crkvenog života, treba ih zaustaviti i ograničiti. Ako pripadnike takvih klika nije moguće razuveriti, takvi zlikovci se mogu izolovati i ukloniti. Rešavanje ovih problema takođe je deo posla i odgovornosti koje starešine i delatnici treba da obavljaju. Dakle, šta ovde treba razumeti? Ako su u crkvi neki ljudi oformili snage i u stanju su da se nadmeću sa crkvenim starešinama, crkvenim radom i Božjim rečima i da im se protive, u stanju su da ometaju normalan poredak crkvenog života i da mu nanose štetu, takva ponašanja, ispoljavanja i situacije treba odmah rešiti i ograničiti. Kad je reč o formiranju klika, ne pravi se nikakva razlika u pogledu broja ljudi koji su u njih uključeni. Ako se dvoje ljudi dobro slažu i ne izazivaju nikakva ometanja crkvi, nema potrebe za uplitanjem. Ipak, čim oni počnu da izazivaju ometanja i da formiraju silu da bi kontrolisali crkvu, ove pojedince treba zaustaviti i ograničiti. Ako se ne pokaju, treba ih odmah ukloniti ili izbaciti. Ovo je načelo.

22. maj 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (14)

Koliko već dugo u zajedništvu razgovaramo o odgovornostima starešina i delatnika? (Četiri i po meseca.) Nakon tako dugog vremenskog perioda provedenog u razgovoru o tome, da li sada donekle jasnije razumete konkretan posao koji starešine i delatnici treba da obavljaju? (Da, jasnije to razumemo.) Trebalo bi da vam bude jasnije nego ranije. Moja beseda je toliko konkretna i jasna da ako neko to i dalje ne razume, onda bi to značilo da je on intelektualno ometen, zar ne? (Tako je.) Kad se sad na to osvrnete, mislite li da je lako biti dobar starešina ili delatnik? (Nije lako.) Koje su osobine za to potrebne? (Moraju se posedovati kov i ljudskost koji su neophodni za starešine i delatnike, kao i istina-stvarnost i osećaj odgovornosti.) Čovek mora makar da poseduje savest, razum i odanost, a povrh toga kov i radnu sposobnost. Kad čovek poseduje sve ove osobine, on može da bude dobar starešina ili delatnik i da ispunjava svoje odgovornosti.

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (2. deo)

Na poslednjem okupljanju, u zajedništvu smo razgovarali o dvanaestoj stavki odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” U okviru ove stavke, pre svega smo razgovarali o tome koji ljudi, događaji i stvari prekidaju i ometaju delo Božje i normalan poredak u crkvi. Ako starešine i delatnici žele da zaustave i ograniče razne ljude, događaje i stvari koji izazivaju prekide i ometanja u crkvi i žele da dobro obavljaju ovaj posao, oni pre svega moraju da znaju i da ustanove koji to ljudi, događaji i stvari prekidaju i ometaju delo Božje i normalan crkveni poredak. Nakon toga, oni moraju to da uporede sa ljudima, događajima i stvarima u stvarnom crkvenom poslu i crkvenom životu, a zatim da obave razne zadatke kao što su njihovo zaustavljanje i ograničavanje. Ovo je zahtev u odnosu na starešine i delatnike. Na našem poslednjem okupljanju, razgovarali smo o nekim različitim ljudima, događajima i stvarima koji prekidaju i ometaju posao crkve i crkveni život, počevši od onih koji se odnose na crkveni život. Takođe smo u kategorije svrstavali ljude, događaje i stvari iz crkvenog života koji po svojoj prirodi u njemu izazivaju prekide i ometanja. Koliko je ukupno bilo problema? (Jedanaest. Prvi, često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini; drugi, izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaludivali i zadobilo njihovo poštovanje; treći, naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima; četvrti, formiranje klika; peti, nadmetanje za status; šesti, sejanje razdora; sedmi,

napadanje i mučenje ljudi; osmi, širenje predstava; deveti, iskaljivanje negativnosti; deseti, širenje neosnovanih glasina; i jedanaesti, kršenje izbornih načela.) Šesti problem jeste sejanje razdora, koji po svojoj prirodi izaziva prekide i ometanja, ali je u poređenju sa drugim zlim delima to manji problem. Ako to promenimo u „upuštanje u neprikladne odnose", priroda toga je mnogo ozbiljnija od prirode sejanja razdora. Sedmi problem je napadanje i mučenje ljudi. Ako to promenimo u „uzajamni napadi i verbalne svađe" – zar to po svojoj prirodi nije ozbiljnije, konkretnije i prikladnije određeno? (Jeste.) Uzajamni napadi i verbalne svađe jesu čest problem koji nastaje u crkvenom životu koji se odnosi na prekide i ometanja. Ovakvom preformulacijom ova dva problema oni postaju prikladnije definisani i bliži problemima do kojih dolazi u crkvenom životu. Jedanaesti problem je kršenje izbornih načela. Izmenite to u „manipulisanje izborima i njihovo prekidanje". Ovo je samo promena formulacije; sama priroda ostaje ista, samo što je pojačan stepen intenziteta – on se sada više odnosi na prirodu izazivanja prekida i ometanja.

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

V. Nadmetanje za status

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali zaključno sa četvrtim problemom, formiranjem klika. Ovoga puta prelazimo na peti problem, nadmetanje za status. Pitanje nadmetanja za status jeste problem koji se često javlja u crkvenom životu i ne predstavlja izolovani slučaj. Kakva stanja, ponašanja i ispoljavanja spadaju u praktikovanje nadmetanja za status? Kakva ispoljavanja nadmetanja za status spadaju u problem prekidanja i ometanja Božjeg dela i normalnog crkvenog poretka? Ma o kojoj stavki ili kategoriji da razgovaramo, one se moraju odnositi na ono što je navedeno u dvanaestoj stavki, o „raznim ljudima, događajima i stvarima koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi". Moraju dostići stepen prekidanja i ometanja i moraju se odnositi na ovu prirodu – tek tada zavređuju razgovor u zajedništvu i detaljnu analizu. Koja se ispoljavanja nadmetanja za status povezuju sa ovom prirodom prekidanja i ometanja rada Božje kuće? Najčešći je slučaj kad se ljudi nadmeću za status sa crkvenim starešinama, što se uglavnom ispoljava tako što se hvataju za određene stvari o starešinama i njihovim greškama kako bi ih ocrnili i osudili, namerno razotkrili otkrovenja njihove iskvarenosti, kao i propuste i nedostatke u njihovoj ljudskosti i kovu, a naročito kada je reč o odstupanjima i manama koje su napravili u svom radu ili ophođenju prema ljudima. Ovo je najčešće prisutno i najočiglednije ispoljavanje nadmetanja sa crkvenim starešinama za status. Pored toga, ovi ljudi ne mare za to koliko dobro crkvene starešine rade svoj posao, da li postupaju prema načelima ili ne i da li sa njihovom ljudskošću postoji neki problem ili ne, naprosto su prkosni prema ovim starešinama. Zbog čega su prkosni? Zato što i sami žele da budu crkvene starešine – to su im ambicija i želja, pa su stoga prkosni. Bez obzira na to kako crkvene starešine rade ili rešavaju probleme, ovi ljudi se uvek hvataju za nešto što doznaju o njima, sude

im i osuđuju ih, pa čak idu i tako daleko da sve preuveličavaju, iskrivljuju činjenice i preteruju do krajnjih granica. Oni ne koriste merila koja Božja kuća zahteva od starešina i delatnika da bi ocenili da li te starešine postupaju prema načelima, da li su ispravni ljudi, da li su ljudi koji streme ka istini i da li imaju savest i razum. Oni starešine ne ocenjuju prema ovim načelima. Naprotiv, na osnovu sopstvenih namera i ciljeva, oni stalno cepidlače i izmišljaju pritužbe, pronalaze stvari koje mogu zameriti starešinama i delatnicima, šire glasine iza njihovih leđa o tome kako starešine i delatnici rade stvari koje nisu u skladu sa istinom ili razotkrivaju njihove nedostatke. Primera radi, oni mogu reći: „Taj i taj starešina je jednom pogrešio, pa ga je Višnji orezao, a niko od vas nije znao za to. Vidite, on je jako vešt u pretvaranju!" Ne uzimaju u obzir niti ih je briga da li je Božja kuća odabrala tog starešinu ili delatnika za negovanje niti da li on kao starešina ili delatnik ispunjava standarde, već samo nastavljaju da mu sude, izvrćući činjenice i kujući sitne zavere iza njegovih leđa. A s kojim ciljem rade ove stvari? Da bi se nadmetali za status, zar ne? Sve što oni kažu ili urade ima svoj cilj. Oni ne uzimaju u obzir rad crkve, a njihova procena starešina i delatnika ne zasniva se na Božjim rečima niti na istini, a još manje na radnim aranžmanima Božje kuće ili na načelima koje Bog zahteva od ljudi, već na sopstvenim namerama i ciljevima. Oni se suprotstavljaju svemu što starešine ili delatnici kažu, a zatim iznose sopstvena „shvatanja". Koliko god da je ono što starešine i delatnici kažu u skladu sa istinom, oni to ni najmanje ne prihvataju. Odbacuju sve što kažu starešine i delatnici i iznose sopstvena različita mišljenja. Konkretno, kad se starešina ili delatnik otvori i sebe sasvim ogoli, govoreći o svojoj samospoznaji, oni su još zadovoljniji i smatraju da im se ukazala prilika. Kakva to prilika? Prilika da ocrne ovog starešinu ili delatnika, da svima stave do znanja da ovaj starešina ili delatnik ima loš kov, da može da bude slab, da je i on iskvareni čovek, da i on sâm često greši u stvarima koje radi, te da ni po čemu nije bolji od svih ostalih. Ovo im je prilika da mu nađu neku zamerku, njihova prilika da sve podstreknu da osude, svrgnu i obore tog starešinu ili delatnika. A motiv za sva ova ponašanja i postupke nije ništa drugo do nadmetanje za status. Ako se u Božjoj kući poštuju načela izbora i načela negovanja i korišćenja ljudi, pod normalnim okolnostima, takvi ljudi neće nikada biti izabrani za starešine ili delatnike. To je nešto što su oni sasvim dobro prozreli i razumeli, pa pribegavaju svim raspoloživim sredstvima da napadaju i osuđuju starešine i delatnike. Ko god da postane starešina ili delatnik, oni su prema njemu naprosto prkosni, uvek cepidlače i o njemu iznose neodgovorne, kritičke komentare. Čak i ako u postupcima ili rečima tih starešina i delatnika nema ničeg lošeg, oni uvek uspevaju da u njima pronađu neku manu – zapravo, problemi koje pronalaze nemaju nikakve veze sa načelima, već su čisto trivijalne stvari. Pa, zašto se oni toliko zadržavaju na ovim trivijalnim stvarima? Zašto su u stanju da zbog takvih stvari tako otvoreno sude starešinama i delatnicima i osuđuju ih? Njihov je cilj samo jedan, a on je da se nadmeću za moć i status. Koliko god da Božja kuća u zajedništvu razgovara o raznim ispoljavanjima lažnih starešina i antihrista, oni ta ispoljavanja nikad ne dovode u vezu sa sobom, već ih povezuju

isključivo sa starešinama i delatnicima na svim nivoima. Kad ustanove neko podudaranje, oni razmišljaju: „Sad imam dokaz; konačno sam pronašao nešto protiv njih što mogu da iskoristim i ukazala mi se dobra prilika.” Zatim postaju još neobuzdaniji u razotkrivanju, procenjivanju, kritikovanju i osuđivanju svega onoga što ove starešine i delatnici rade. Neka pitanja koja pokreću, gledano spolja, mogla bi delovati pomalo problematično, ali kad se uporede sa načelima, ona nisu od značaja. Pa, zašto ih onda iznose? Razlog je samo jedan, da razotkriju starešine i delatnike, sa ciljem da ih osude i poraze. Ako starešine i delatnici ovim porazom dospeju u stanje negativnosti, ako preklinju za milost i klanjaju im se, ako braća i sestre uviđaju da su ove starešine uvek negativne i slabe, da često u svojim postupcima greše i više ih ne biraju za starešine, ako braća i sestre više ne slušaju pažljivo dok ove starešine u zajedništvu razgovaraju o istini, i ako ljudi više aktivno i iskreno ne sarađuju kad ove starešine sprovode posao, onda će oni koji se nadmeću za status biti zadovoljni i imaće priliku da to iskoriste. Ovo je razvoj situacije koji najviše žele da vide i čijem se ishodu najviše nadaju. Šta im je cilj kad sve ovo rade? Cilj im nije da ljudima pomognu da shvate istinu i da razaznaju lažne starešine i antihriste, niti da ljude dovedu pred Boga. Umesto toga, cilj im je da poraze i sruše starešine i delatnike kako bi svi baš njih mogli da vide kao najprikladnijeg kandidata za funkciju starešine. U ovom trenutku njihov će cilj biti ostvaren i moraće samo da sačekaju da ih braća i sestre predlože za starešinu. Ima li takvih ljudi u crkvi? Kakve su im naravi? Narav ovih pojedinaca je podmukla, oni uopšte ne vole istinu niti je primenjuju; jedina želja im je da steknu vlast. Šta je sa onima koji donekle shvataju istinu i poseduju nešto sposobnosti raspoznavanja – da li bi oni bili spremni da takvim ljudima dozvole da preuzmu vlast? Da li bi bili spremni da budu pod njihovom vlašću? (Ne bi.) Zašto ne bi? Ako bi većina ljudi mogla jasno da uvidi priroda-suštinu ovih pojedinaca, da li bi ih ipak izabrala za starešine? (Ne bi.) Ne bi, osim u slučaju da su se svi tek upoznali i ne znaju gotovo ništa jedni o drugima. Ali nakon što se dobro upoznaju i jasno uvide koji pojedinci imaju loš kov i smeteni su, koji su među njima zli ljudi sa podlim i lažljivim naravima, koji su željni da se nadmeću za status i idu putem antihrista, koji mogu da streme ka istini i odano izvršavaju svoje dužnosti i tome slično, nakon što dokuče priroda-suštinu i kategorije različitih ljudi, tada će izbor starešina biti relativno ispravan i u skladu sa načelima.

Da li bi većina ljudi za starešinu radije izabrala nekoga ko se uvek nadmeće za status ili bi izabrala nekoga čiji su kov i radna sposobnost relativno prosečni, ali je on vredan i postojan? U slučaju kad nije jasno kakav je karakter ove dvojice pojedinaca, kakva im je priroda-suština odnosno kojim putem idu, koga bi većina ljudi radije izabrala za starešinu? (Drugog, onog koji je postojan.) Većina ljudi bi izabrala tog drugog. Ispoljavanja onih koji se uvek nadmeću za status jesu dokaz njihove ljudskosti i suštine. Zar većina ljudi ne može da prozre i raspozna njihova ispoljavanja? Ljudi će reći: „Ova osoba crkvenom starešini uvek zagorčava život; ambicije su joj usmerene na to da stekne status crkvenog starešine, on želi da nju zameni na funkciji starešine. Otkako je

ta osoba izabrana za crkvenog starešinu, on uvek ima pik na nju i ona mu se ne dopada. Uvek joj prigovara i pronalazi greške u svemu što ona radi, grabeći svaku priliku za to, a takođe je iza njenih leđa osuđuje i razotkriva njene mane. Posebno tokom okupljanja ili kad se u zajedništvu razgovara o poslu, pa se u trenutku ona jasno ne izrazi, on je prekida, iskazujući ogromno nestrpljenje. On je čak nipodaštava, ruga joj se, ismeva je i podsmeva joj se; na svakom koraku joj otežava stvari i dovodi je u neprijatne situacije." Kad prema svima razotkrije ova ponašanja, zar većina ljudi neće moći da prozre ovog pojedinca? (Hoće.) Da li onda ovo pogoduje tome da on preuzme položaj starešine? Sasvim sigurno ne. Da li su ovi ljudi koji se nadmeću za status pametni ili glupi? Jasno je da su idioti, budale. Postoji još jedan ozbiljan problem: ovi pojedinci su đavoli, a priroda im je nepromenljiva! Oni svoju želju za vlašću i statusom ne mogu da kontrolišu, čak u toj meri da su izgubili razum, a to je nešto što nije svojstveno normalnim ljudima. Ova želja nadilazi granice racionalnosti i savesti normalne ljudskosti, dostižući nivo beskrupuloznosti. Bez obzira na vreme, mesto ili okolnosti, ovi ljudi će se ovako ponašati ne razmišljajući o posledicama, a kamoli o mogućem uticaju svojih postupaka. Ovo su najuobičajenija ispoljavanja i pristupi onih koji se nadmeću za status. Kad god postoji okupljanje ili razgovor u zajedništvu o poslu, čim se svi okupe, ovi pojedinci izazivaju prekide poput dosadnih muva, kvareći crkveni život i normalan poredak razgovora u zajedništvu o istini. Takva ponašanja i pristupi po svojoj prirodi dovode do prekida i ometanja. Zar takve pojedince ne treba ograničiti? U ozbiljnim slučajevima, zar ih ne treba ukloniti ili izbaciti? (Da.) Oslanjanje isključivo na snagu crkvenih starešina da zle ljude ograniče ponekad može biti donekle slabašan, usamljen napor – ako, nakon što jasno uvide ozbiljnost prekida i ometanja koje su izazvali zli ljudi i temeljnog razaznavanja njihove suštine, braća i sestre mogu da se ujedine sa crkvenim starešinama u zaustavljanju i ograničavanju takvih zlih pojedinaca, zar to neće biti delotvornije? (Hoće.) Ako neko kaže: „Ograničavanje zlih ljudi je odgovornost starešina i delatnika, ono nema nikakve veze sa nama običnim vernicima. Mi se time nećemo gnjaviti! Zli ljudi se sa crkvenim starešinama nadmeću za status; oni se nadmeću za status sa onima koji ga imaju. Mi nemamo status; nama ništa ne nastoje da oduzmu. U svakom slučaju, na nas se to ne odražava. Neka se nadmeću koliko im je volja. Ako imaju tu sposobnost, crkvene starešine treba da ih ograniče; u suprotnom, treba da ih ostave na miru. Kakve to veze ima sa nama?" Da li je ovo gledište dobro? (Nije.) Zašto nije dobro? (Oni ne podržavaju normalan crkveni poredak.) Bolje rečeno, na šta se normalan crkveni poredak odnosi? Zar se ne odnosi na normalan crkveni život? (Odnosi se.) To podrazumeva normalan i uređen crkveni život – to podrazumeva uređeno jedenje i pijenje Božjih reči, a to znači da ljudi mogu da molitveno čitaju Božju reč i da o njoj u zajedništvu razgovaraju, i razmenjuju lična iskustva, u crkvenom životu u kome Sveti Duh deluje, Bog je prisutan i Bog usmerava, i da istovremeno takođe dobijaju prosvećenje i usmeravanje od Svetog Duha i da zadobijaju svetlost. Ovo je ono u čemu Božji izabrani narod treba da uživa u crkvenom životu. Ako neki ljudi uništavaju ovaj

normalan poredak, onda oni treba da budu zaustavljeni i ograničeni u skladu sa načelima i to ne treba da im se toleriše. Ovo nije samo odgovornost i obaveza starešina i delatnika, već i odgovornost i obaveza svih onih koji razumeju istinu i poseduju sposobnost raspoznavanja. Naravno, bilo bi najbolje ako bi crkvene starešine mogle da predvode ovaj posao, kroz razgovor u zajedništvu sa braćom i sestrama o prirodi postupaka ovih pojedinaca, o tome kojoj vrsti ljudi pripadaju sudeći prema njihovim ispoljavanjima i o načinu na koji braća i sestre treba da raspoznaju i prozru takve pojedince. Ako ovi zli ljudi ne budu ograničeni i oni svu braću i sestre ometaju, zaluđuju i obmanjuju, pa se na kraju umesto ovih zlih ljudi crkvene starešine nađu izolovane, onda će ova crkva postati paralisana i neizbežno će dospeti u stanje haosa. Može li se pod takvim okolnostima nastaviti normalan crkveni život? Ako on ne može da se nastavi, da li će crkvena okupljanja i dalje donositi rezultate? Da li će pripadnici Božjeg izabranog naroda iz takvih okupljanja i dalje nešto zadobijati? Ako pripadnici Božjeg izabranog naroda iz njih ništa ne zadobijaju, da li onda takva okupljanja Bog blagoslovi ili ih On prezire? Naravno da ih Bog prezire. Okupljanja na kojima nema dela Svetoga Duha i koja su bez Božjeg blagoslova više se ne mogu smatrati crkvenim životom, već postaju sastanci neke društvene grupe. Da li se ikome sviđa neuređen crkveni život? Je li on poučan ili koristan za ikoga? (Nije.) Ako, tokom ovog perioda, sa bilo kog okupljanja nisi ništa zadobio u smislu svog život-ulaska, onda to vreme nije imalo nikakvu vrednost niti značenje za tebe; to vreme si proćerdao. Zar ovo ne znači da je tvoj život-ulazak pretrpeo gubitak? (Znači.) Ako, tokom okupljanja, postoje zli ljudi koji se nadmeću za status, raspravljaju se i svađaju sa crkvenim starešinom, pa ljudi posledično počnu da se osećaju zabrinuto, a celo ovo okupljanje bude prožeto lošom atmosferom i ispunjeno Sotoninom rđavom energijom i ako, osim polemike o temama kao što je ona ko je u pravu a ko nije, niko ne dolazi pred Boga da bi se molio i tragao za istinom, i niko ne postupa u skladu sa načelima, da li će nakon takvog okupljanja tvoja vera u Boga ojačati ili oslabiti? Da li ćeš razumeti i steći više kad je reč o istini ili će tvoj um biti uznemiren raspravama, a da ti pritom nisi baš ništa zadobio? Ponekad bi mogao da pomisliš: „Ne razumem zašto ljudi veruju u Boga. Koja je svrha verovanja u Boga? Kako ovi ljudi mogu ovako da se ponašaju? Da li su i dalje Božji vernici?” Samo zbog jednog ometanja od strane Sotona, zlih đavola, ljudsko srce postaje uznemireno i smeteno; ljudi smatraju da je verovati u Boga besmisleno i ne znaju koja je vrednost verovanja u Boga, a misli im postaju rasejane. Budu li svi mogli da budu oprezni i naročito osetljivi i oštroumni u pogledu takvih stvari, umesto što su otupeli i spori, onda će, kad u crkvenom životu zli ljudi neretko budu govorili ili radili stvari zarad nadmetanja za status, većina ljudi moći da uvidi da postoji problem koji treba rešiti. Moći će brzo da razaznaju ko manipuliše ovim situacijama i kakva je njegova narav-suština, brzo će uvideti ozbiljnost problema i moći će da zaustave i ograniče zlikovce u najkraćem roku, pročišćujući ih iz crkve i sprečavajući ih da i dalje ometaju i sputavaju ljude unutar crkve. Zar ovo ne bi bilo korisno i poučno za većinu ljudi? (Bilo bi.)

Ako naiđete na situacije u kojima se zli ljudi nadmeću za status, kako ćete ih rešiti? Koji je stav većine? (Zaustavićemo ovo ponašanje.) Samo ćete ga zaustaviti? Kako ćete ga zaustaviti? Hoćete li im zabraniti da govore ili ćete reći: „Ne sviđa nam se ono što govoriš, pa na budućim okupljanjima manje govori!" Hoće li to dati rezultate? Hoće li te oni poslušati? (Neće.) Pa, šta treba da uradiš? Moraš temeljno da razotkriješ i raščlaniš njihove namere, motive i priroda-suštinu prema Božjoj reči, tako da braća i sestre mogu da raspoznaju takve ljude i prirodu njihovih postupaka i da u odnosu na njih budu na oprezu, umesto da budu oni koji hoće da ugode drugima i da samo čekaju da crkvene starešine i delatnici razotkrivaju zle ljude, a zatim treba da zauzmeš stav i kažeš: „Njima više ne treba dozvoliti da prisustvuju okupljanjima." Da li je dobro biti onaj koji hoće da ugodi drugima? (Ne, nije.) Kad se suoči sa takvim situacijama, zar većina ljudi ne bi radije uzmicala i klonila se takvih stvari, umesto da se sa tim zlim ljudima sukobljava, samo kako bi izbegla da ih uvredi i da kasniju komunikaciju s njima učini neprijatnom? Zar se većina ljudi ne pridržava načela za ovozemaljsko ophođenje u smislu da ugađa drugima? (Da.) Onda je to problem. Pretpostavimo da je u crkvi osamdeset odsto onih koji hoće da ugode drugima, pa kad vide da se takvi zli pojedinci nadmeću za status, preimućstvo i pozicije starešina u crkvenom životu, niko ne ustaje da ih zaustavi niti ograniči, pri čemu većina ima sledeći stav: „Što manje muke to bolje. Ne mogu sebi da dozvolim da ih provociram, pa zar ne mogu samo da ih izbegavam? Samo ću ih se kloniti i na tome će se završiti. Neka se nadmeću; kad za to dođe vreme, Bog će ih kazniti. Kakve to veze ima sa mnom?" U ovakvim okolnostima, može li crkveni život i dalje da bude uspešan? Većina ljudi je lenja i zavisna; nakon što crkvene starešine budu izabrane, oni smatraju da su obavili svoj posao i samo čekaju da crkvene starešine sve drugo završe. Ako ih pitaš da li su knjige sa Božjim rečima u njihovoj crkvi raspodeljene, da li je bilo nekih prekida ili ometanja crkvenog života, odnosno da li neko stalno izgovara reči i doktrine ili se sa starešinama nadmeće za status, reći će: „Crkvene starešine znaju sve o tome. Ja za to ne znam i ne treba time da se gnjavim. Kad za to dođe vreme, starešine će se za njih pobrinuti." Oni se ni za šta ne interesuju niti se o ičemu raspituju, ni o čemu nisu obavešteni i ne znaju niti mare za bilo koje ljude, događaje ili stvari koji su uključeni u crkveni život, a o kojima bi trebalo da znaju. Kad je reč o tome šta ovi zli ljudi koji se pojavljuju u crkvi govore i rade kad se nadmeću za status, kao i o prekidima i uticajima koje izazivaju crkvenom životu, oni su prema tome sasvim ravnodušni i za ove stvari ne pitaju niti se za njih raspituju. Ako ih, kad se sve završi, pitaš da li su stekli ikakvu sposobnost raspoznavanja, mogu li da raspoznaju zle ljude i koja su ispoljavanja zlih ljudi, ne mogu da kažu ništa osim: „Pitaj crkvene starešine; oni sve znaju." Zar ovakva osoba nije rob? Ona je rob, kukavica je, beskorisna je i živi podlim životom. Situacije u kojima se zli ljudi nadmeću za status nalažu sposobnost raspoznavanja, postupanje i rešenje. Ovo nije odgovornost isključivo crkvenih starešina; svi pripadnici Božjeg izabranog naroda imaju ovu zajedničku odgovornost. Većina starešina shvata nekoliko istina više od prosečnog čoveka, na oprezu je pred ovim problemima i može da

uvidi ciljeve i suštinu postupaka ovih ljudi. U isto vreme, većina ljudi treba takođe da izvuče praktične pouke, razvije sposobnost raspoznavanja i saglasno se ujedini sa onima u crkvi koji imaju osećaj za pravdu, i koji shvataju istinu i ka njoj streme, da preduzme odgovarajuće mere protiv ovih zlih pojedinaca koji ometaju i prekidaju crkveni život. Treba da ih izoluju ili uklone, umesto da stoje skrštenih ruku i da samo slušaju ponešto od razgovora u zajedništvu, šireći pomalo svoje vidike i stičući u svom srcu nešto svesti o ovoj stvari kad se suoče s ovim problemima, a zatim smatrajući da je njihov posao završen. Ovo je zato što crkveni rad nije nešto što se tiče samo crkvenih starešina, a vođenje dobrog crkvenog života i održavanje normalnog poretka crkvenog života nije samo odgovornost crkvenih starešina – to zahteva zajedničke napore svih koji treba da ustanu i da to podupiru.

Ljudi koji se nadmeću za status – vrsta ljudi pomenuta u petom problemu – često se pojavljuju u crkvenom životu. Njihovo najočiglednije ispoljavanje jeste njihovo nadmetanje za status sa crkvenim starešinama, a zatim nadmetanje za status sa onima koji poseduju dobar kov i koji sa relativnom čistotom shvataju istinu, sa onima koji imaju duhovno razumevanje i onima koji razumeju istina-načela među braćom i sestrama, često ih izazivajući. Ovi ljudi često u zajedništvu razgovaraju o nekim čistim shvatanjima i svetlosti u crkvenom životu, razmenjuju neka lična iskustva koja su vredna i prenose praktično razumevanje; to u velikoj meri pomaže braći i sestrama i za njih je poučno. Nakon što čuju njihov razgovor u zajedništvu, braća i sestre imaju put, znajući kako da primenjuju i doživljavaju Božju reč i kako da rešavaju svoje sopstvene probleme. Osećaju veliku zahvalnost zbog Božjeg usmeravanja i istovremeno se dive onima koji imaju čisto shvatanje istine i praktična iskustva i poštuju ih. Stoga su skloni da imaju visoko mišljenje o tim pojedincima i da se sa njima zbližavaju. Pojavljivanje ovih pozitivnih stvari u crkvenom životu koje ugađaju Bogu upravo je ono što oni koji se nadmeću za status ponajmanje žele da vide. Kad god primete nekog ko u zajedništvu razgovara o praktičnim iskustvima, osećaju se nelagodno i ljubomorno, postajući naročito neprijatni. U toj svojoj neprijatnosti, oni ispoljavaju stav prkosa, prezira i nezadovoljstva, često se u svom srcu preračunavajući kako da postignu to da oni koji imaju praktična iskustva i shvataju istinu izgledaju glupo, te kako da nateraju braću i sestre da uvide njihove mane i nedostatke, da više o njima nemaju visoko mišljenje niti se sa njima zbližavaju. Stoga će oni koji se nadmeću za status najverovatnije izgovoriti neke stvari i preduzeti neke radnje. Oni napadaju i isključuju one koji razmenjuju iskustvena svedočenja i one čiji čest razgovor u zajedništvu o istini obezbeđuje i potpomaže život-ulazak braće i sestara. Oni često koriste prednost nad pozitivnim likovima i razotkrivaju njihove nedostatke, sa ciljem da pripadnike Božjeg izabranog naroda udalje od svih koji u zajedništvu često razgovaraju o istini i razmenjuju iskustvena svedočenja. Ukratko, oni koji se nadmeću za status jesu negativni likovi koji se ubacuju u crkvu i igraju ulogu Sotoninih slugu.

Jedna sestra, koja je pre početka svoje vere u Boga u svojim privatnim odnosima napravila greške, pokajala se nakon što je postala vernica i više nikada nije ponavljala

takve greške. Zbog svojih pređašnjih prestupa osećala je naročito žaljenje, pa se otvorila i u zajedništvu razgovarala sa braćom i sestrama. Koji su svrha i načelo otvaranja i razgovora u zajedništvu? Da se podstiče uzajamno razumevanje i otklone unutrašnje prepreke među braćom i sestrama. Nakon što shvate istinu, većina braće i sestara može da se otvori i da u zajedništvu razgovara o sopstvenim otkrovenjima iskvarenosti i prošlim prestupima, dok istovremeno izražava zahvalnost zbog Božjeg spasenja i veliča ga. Da li su takvo otvaranje i razgovor u zajedništvu prikladni? (Jesu.) Nakon što shvate istinu, većina braće i sestara u stanju je da se otvori i da na ovaj način razgovara u zajedništvu; da li to predstavlja problem? (Ne.) Sasvim je normalno da su ljudi, pre nego što su počeli da veruju u Boga, učinili neke greške kad je reč o njihovim privatnim odnosima ili u pogledu nekih drugih aspekata. Neki ljudi mogu da progovore o ovim greškama, dok se neki kriju i prerušavaju i ma koliko da drugi primenjuju sopstveno otvaranje i ogoljavanje, oni sami ništa ne govore. Smatraju da su te greške njihove najskrivenije tajne, koje ne mogu nikome da obznane, kako ne bi izgubili svoj ugled, obraz i reputaciju. Ipak, neki ljudi sasvim drugačije shvataju stvari; oni smatraju da bi, otkako su počeli da veruju u Boga i prihvatili Božje spasenje, sada trebalo da se otvore i u zajedništvu razgovaraju o svojim prošlim nedelima i pogrešnim putevima kojima su išli, te da ih iznesu radi detaljne analize, i da su to samo stvari kroz koje su prolazili kao ljudi koje je iskvario Sotona. Sada su u stanju da se otvore, da se sasvim ogole i razgovaraju u zajedništvu. Bilo da je reč o tome da se rezimira prošlost ili da se na nju stavi tačka, činjenica da to mogu dokazuje da je stav ovih ljudi prema primeni istine sledeći: oni su spremni da primenjuju istinu i imaju rešenost da je primenjuju. Kako će tačno čovek praktično postupati zavisiće od njegovog shvatanja i rešenosti. Međutim, otvoriti se i sebe sasvim ogoliti zasigurno nije greška, a još manje je greh. To ne treba koristiti kao preimućstvo u odnosu na nekoga, a još manje to treba da postane dokaz koji će neko koristiti da bi nekog drugog napao. Većina ljudi može ispravno da se odnosi prema ovom pitanju, odnosno, njihovo je shvatanje toga čisto i u skladu sa istina-načelima. Međutim, zli pojedinci gaje pogrešne namere; uporni su u tome da o ljudima doznaju neke stvari kako bi ih ismevali, njima se poigravali i osuđivali ih. Takva su zla dela sasvim očigledna. Oni koji su u stanju da se sasvim ogole, da se otvore i u zajedništvu razgovaraju o svojoj iskvarenosti i pogrešnim putevima kojima su išli, poseduju srce koje je u svom pristupu istini i rečima Božjim gladno i žedno pravednosti. Shodno tome, dok čitaju Božje reči, oni nesvesno stiču određeno praktično razumevanje i shvatanja. Ovo praktično razumevanje i shvatanja im pomažu da pronađu put primene kad se nađu suočeni sa teškoćama i bezbrojnim situacijama koje se događaju u njihovom životu, što dovodi do određenog iskrenog iskustvenog shvatanja istine. Razgovor u zajedništvu o ovim iskrenim iskustvenim shvatanjima drugima je od pomoći i za njih je poučan; braća i sestre će sa divljenjem i poštovanjem posmatrati ove pojedince, govoreći: „Tvoja praktična iskustva su istinski divna. Nakon što sam ih čuo, sa tobom mogu duboko da se poistovetim. Vidim da je tvoj način praktičnog postupanja ispravan i da ima blagoslov

od Boga. I ja sam spreman da otpustim sopstvene predstave i predrasude i da odbacim ono što me tišti; želim da kao i ti primenjujem istinu na jednostavan način i da dobijem Božje prosvećenje i usmeravanje. Ovaj put je ispravan." Zar ova ispoljavanja nisu sasvim normalna? Zar nije sasvim primereno da ovakav odnos nastane među braćom i sestrama? Ovo je vrsta međuljudskog odnosa koji se razlikuje od onog među onima koji ne veruju u Boga; u pitanju je odnos koji Bog odobrava i koji On želi da vidi. Crkveni život može biti normalan jedino kad među braćom i sestrama postoji takav normalan odnos. Ipak, uvek će biti nekih zlih ljudi ili nekih sa zlobnom namerom, koji ustaju da napadnu, ocrne i isključe one sa praktičnim iskustvima, one koji su žedni i gladni istine i one koji se dive ljudima sa iskustvom i poštuju ih. Zašto napadaju ove pojedince? Cilj im je samo to da se nadmeću za određeni status unutar crkve. Pošto ne vole istinu niti ka njoj streme, oni se prerušavaju u one koji streme ka istini tako što izmišljaju lažna iskustva da bi sve zaludeli i zadobili njihovo veliko poštovanje. Ovo je korišćenje Sotoninih metoda zaluđivanja i kontrolisanja ljudi kako bi oni postigli svoj željeni status i moć. Do ovakvih incidenata u crkvama često dolazi svuda u svetu i oni su svima uočljivi. Ako otkrijete da neka braća i sestre poseduju nešto istina-stvarnosti, da tokom okupljanja mogu u zajedništvu iskreno da razgovaraju o svom iskustvenom shvatanju Božjih reči i da su predmet pohvala od strane mnogih, a da ih neki iz nekog razloga ipak napadaju, svete im se i zadaju im patnje, tada bi trebalo da budete na oprezu i da razaznate kakvi se ljudi odaju takvom ponašanju. Zašto su oni koji streme ka istini često predmet napada i izopštavanja? Šta se ovde zaista događa? Ovo sasvim sigurno ukazuje na neki problem.

U crkvenom životu treba obratiti naročitu pažnju na one koji kod starešina i delatnika često pronalaze mane. Osim toga, pojedini ljudi često ismevaju one koji relativno streme ka istini i žude za Božjim rečima, takvima se rugaju ili ih napadaju. Ove negativne likove takođe treba pomno pratiti i posmatrati kako bi se predvideli njihovi naredni postupci. Ako neko može, dok učestvuje u crkvenom životu, da bez ikakvog opravdanog razloga razotkriva nedostatke crkvenih starešina ili da napada pojedince koji imaju istina-stvarnost, u pozadini toga sasvim sigurno moraju postojati neki problem i neki razlog; to zasigurno nije bez razloga. Na takve pojedince braća i sestre treba da obrate naročitu pažnju budući da to nije beznačajna stvar. Čovek, nakon što je upravo čuo svedočenje o praktičnom iskustvu i u svom srcu oseća potpuno zadovoljstvo, odnosno nakon što je upravo zadobio malo svetlosti ili razumevanja, može ponekad, posle svega nekoliko zaluđujućih reči koje izgovaraju zli ljudi, ipak dospeti u stanje zbunjenosti i time izgubiti sve što je upravo stekao. Taman kad je čovek počeo da izgrađuje nešto vere, njega zli ljudi ometaju i on se vraća u svoje prvobitno stanje; taman kad je počeo da oseća pomalo žeđi za istinom i Božjom rečju, uz nešto rešenosti da primenjuje istinu, njega zli ljudi ometaju, te on gubi srce i motiv i zatim želi da brzo napusti ovo mesto sukoba. Da li su ove posledice ozbiljne? Veoma su ozbiljne. Stoga, ako u crkvi postoji neko ko uvek započinje rasprave oko nečega što nije u skladu sa njegovim željama, ko se svađa oko toga ko je u pravu, polemiše šta je ispravno a šta pogrešno, pa se čak spori i oko toga

ko je superioran a ko inferioran, za takve pojedince bi trebalo da se upali crvena lampica. Pogledajte kakvu ulogu oni imaju u crkvi, kakve posledice izazivaju, pa kroz ovo možete da prozrete kakva im je priroda-suština.

U crkvenom životu postoji još jedno ispoljavanje nadmetanja za status koje podrazumeva prekidanje i ometanje crkvenog života i crkvenog rada. Na primer, ponekad kad braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o nekom problemu, svačije učešće u tom razgovoru donosi neku svetlost; i što oni više razgovaraju u zajedništvu, istina-načela postaju sve jasnija i razumnija, pa se put primene brzo shvata. Međutim, neko bi najednom mogao da pomene neku „briljantnu ideju", da dâ svoj predlog, razbijajući tok razgovora u zajedništvu i skrećući temu u nekom drugom pravcu, ostavljajući razgovor o glavnoj temi nedovršenim. Gledano spolja, to ne izgleda kao da on izaziva ometanje, a još manje kao da druge ograničava u razgovoru o istini, s tim da nije odabrao odgovarajući trenutak da ovu temu pokrene. Ubacivanjem nekog novog pitanja u razgovor u zajedništvu i u raspravu u važnom trenutku kad se o istini razgovara radi rešavanja problema, prethodno pitanje biva odbačeno bez potpunog rešenja. Nije li ovo napuštanje zadatka na pola puta? Zar se ovim rešavanje problema ne odlaže? Ne samo da problem nije rešen, već je i ljudsko shvatanje istine odloženo. Da li je verovatno da će to učiniti ljudi sa razumom? Da li je preterano reći da takve stvari prekidaju i ometaju crkveni život? Mislim da nije uopšte. Ometati na ovaj način okupljanje kad se u zajedništvu razgovara o istini radi rešavanja problema – zar to nije namerno prekidanje i ometanje crkvenog života? Ako se neko u važnom trenutku uvek ovako nepozvan ubacuje kad se u zajedništvu razgovara o istini radi rešavanja nekog problema, ako uvek nastoji da druge preseče u razgovoru, onda problem nije u tome da on nema razum; to je namerno ometanje okupljanja dok se u zajedništvu razgovara o istini radi rešavanja problema, to je, naprosto, zlo delo prekidanja i ometanja crkvenog života – to rade jedino antihristi i zli ljudi, to rade samo ljudi koji mrze istinu. Bez obzira na kontekst ili na okolnosti, ovakvi ljudi moraju uvek da izleću sa svojim „briljantnim idejama", želja im je da su u njih uvek uprte oči, da se nađu u centru pažnje. Koliko god da je bitna i važna tema o kojoj ljudi razgovaraju u zajedništvu, oni uvek moraju da se nepozvani ubace u priču kako bi ljudima skrenuli pažnju i izneli svoje bombastične ideje, u želji da deluju jedinstveno. Kakvu to oni vratolomiju pokušavaju da izvedu? Zar se ne nadmeću za status? Žele da kontrolišu situaciju. Želja im nije da ljudi imaju bolje razumevanje istine ni da im ona bude jasnija; najviše im je stalo do toga da svi ljudi na njih obraćaju pažnju, da ih slušaju i da im budu poslušni, da svi rade ono što im oni kažu. Ovo je očito nadmetanje za status. Koji god posao da rade, neki ljudi, kad od njih zatražiš da u zajedništvu razgovaraju o konkretnim idejama i planovima da se nešto primeni i o konkretnim koracima za njihovo detaljno sprovođenje, ne mogu ništa da smisle. Ipak, vole da izleću sa bombastičnim idejama, da deluju neuobičajeno i da rade nešto sasvim novo i zadivljujuće. Koja god da je konkretna situacija, čim im padne na pamet neka nova zamisao, predstavljaju je kao nadahnutu, brzopleto predlažući drugima da je

prihvate i s njom se saglase bez pažljivog promišljanja. Ali kad se od njih na kraju zatraži da razmotre konkretne puteve primene, oni ostaju bez teksta. Nedostaje im sposobnost, ali svejedno žele da se razmeću, uvek sa ciljem da budu primećeni. Nisu spremni da budu druga violina; ne žele da budu samo još jedan običan sledbenik. Uvek se pribojavaju da će ih drugi gledati s visine i stalno žele da potvrde svoju važnost. Pa zato uvek izleću sa bombastičnim idejama ne bi li bili primećeni. Zašto to uvek rade? Kad im neka ideja padne na pamet, oni je slepo smatraju dobrom i vrednom primene bez ikakvog razmišljanja odnosno pre nego što sama ta ideja sazri. Kad ovu ideju brzopleto predoče, drugi ljudi je ne razumeju i prirodno im postavljaju neka pitanja. Nemoćni da na njih odgovore, oni i dalje uporno ističu kako je njihovo mišljenje ispravno i da bi svi trebalo da ga prihvate. Kakva je ovo narav? Kakve će posledice doneti njihova neosnovana istrajnost u sopstvenim gledištima? Pogoduje li to crkvenom radu ili ga ometa? Da li je to korisno ili štetno za Božji izabrani narod? Ovi ljudi su u stanju da to izgovore bez ikakvog osećaja odgovornosti – sa kojim ciljem? Samo da bi potvrdili svoju impozantnost. Plaše se da drugi neće znati da oni imaju takve „briljantne ideje", da neće znati da oni imaju kov, inteligenciju i sposobnosti; ovom priznanju teže kako bi ih većina ljudi izrazito poštovala. I šta se na kraju događa? Nesmotreno daju predloge, pa drugi isprva pomisle kako oni zaista imaju neke sposobnosti, nešto autentično. Ali kako vreme prolazi, postaje očito da su oni samo glupani, da im manjkaju pravo znanje ili veštine, a da ipak žele da uvek imaju poslednju reč u svemu. Ovo je nadmetanje za status. Bez stvarne sposobnosti, oni i dalje žele da vuku sve konce; uvek izleću sa bombastičnim idejama ne iznoseći nikakve konkretne planove, nedostaje im konkretan put primene. Da se takvim ljudima zaista povere zadaci, kakve bi bile posledice? To bi zasigurno dovelo do odlaganja. Zašto uvek teže tome da se nadmeću za status, da drže vlast, kad ne mogu ništa da postignu? Oni su obični glupani kojima fali poneka daska u glavi; ili da to kažemo biranim rečima, u potpunosti im nedostaje razum. Među nevernicima je mnogo takvih ljudi, jakih na rečima, a slabih na delu. O ovakvom čoveku većina ljudi može ponešto da raspozna. Ako neko stalno izleće sa bombastičnim idejama u želji da deluje inovativno, njegovi sagovornici treba da budu na oprezu da na to ne nasednu. Ako zaista postoji neko sa oštroumnim idejama, ko uz to može da predoči konkretan plan, nešto takvo je prihvatljivo jedino ako je izvodljivo; ako taj samo izleće sa bombastičnim idejama bez ikakvih konkretnih planova, prema njemu čovek tada treba da bude na oprezu. Treba obaviti razgovor u zajedništvu da bi se odredilo da li za njegove ideje postoji izvodljiv put ili ne. Ako većina smatra da je njegova ideja izvodljiva i da postoji put primene, onda pre donošenja konačne odluke tu ideju u određenom periodu treba isprobati kako bi se ustanovilo da li daje rezultate.

Bez obzira na to o kom aspektu istine crkva razgovara u zajedništvu, odnosno koji problem rešava, pokazaće se svakakvi ljudi. Nakon dužeg perioda komunikacije, čovek može da vidi ko zaista voli i može da prihvati istinu, a ko su oni koji prekidaju i ometaju, ne bave se pravim zadacima. Mislite li da oni koji vole da izleću sa bombastičnim idejama

i predstavljaju nove zamisli mogu da prihvate istinu i zapute se pravim putem verovanja u Boga? Mislim da im to nije lako. Kakvu ulogu imaju ovi ljudi u crkvi? Koje su posledice toga što često izleću sa bombastičnim idejama i ne posvećuju se pravim zadacima? To prekida i ometa crkveni život, kao što većina ljudi može da primeti, i ako se tako nastavi, to će odložiti stremljenje Božjeg izabranog naroda ka istini i njegov ulazak u stvarnost. I premda oni koji vole da izleću sa bombastičnim idejama nisu nužno zli ljudi, posledice njihovih postupaka vrlo su štetne za život-ulazak Božjeg izabranog naroda, a njihovi postupci takođe istovremeno odlažu rad crkve i na njega se odražavaju. Pa, kako onda ovaj problem treba rešiti? Kako pravilno treba postupiti sa ljudima koji vole da izleću sa bombastičnim idejama i da predstavljaju nove zamisli? Prvi metod je sledeći: ako vole da izleću sa bombastičnim idejama i uvek imaju neko mišljenje, prvo im dozvolite da govore, a zatim upotrebite sposobnost raspoznavanja. Ko god da je u pitanju, svako ima slobodu da govori i da izrazi svoje mišljenje; niko to ne treba da ograničava. Svakome ko zaista ima ideje i pametna stanovišta treba dozvoliti da govori i da ih objasni, da sve druge sa njima upozna, pa da zatim u razgovoru u zajedništvu razmotre da li je to ispravno, da li je u skladu sa istina-načelima i da li se bilo koji deo toga može usvojiti. Ako je to vredno da se iz toga nešto nauči ili da se iz toga izvuče neka korist, onda je to dobro; ako se, nakon razgovora u zajedništvu i rasprave, ustanovi da ono što ta osoba govori nema nikakvu vrednost i da nije preporučljivo, onda od toga treba odustati. Ovakvim praktičnim postupanjem svi će steći sposobnost raspoznavanja; kad god nešto iskrsne, svi će znati kako da o toj stvari razmisle i bolje će razumeti razne ljude. Takvo praktično postupanje pogoduje pripadnicima Božjeg izabranog naroda i neće doneti ometanje crkvenom radu; ovaj način primene je ispravan. Drugi metod je sledeći: kad ono što je pomenuto nema nikakvu vrednost i iz toga se ne može steći nikakva korist čak i ako se o tome u zajedništvu razgovara i raspravlja, takve predloge treba odmah odbiti i nema potrebe ni za kakvim razgovorom niti raspravom. Ako ta osoba nastavi da iznosi takve bezvredne stvari i „briljantne ideje” u toj meri da je pripadnicima Božjeg izabranog naroda toga dosta i više ne žele da je slušaju, zar takvu osobu ne treba ograničiti? Bilo bi najbolje posavetovati je da ispolji više razuma, da se uzdrži da govori stvari koje ne treba govoriti kako na druge ne bi uticala. Ako ovoj osobi nedostaje razum i nastavlja da tera po svome, izazivajući ometanje crkvenom životu i živcirajući sve ostale, dovodeći ih čak do besa, onda je ona zla osoba koja ometa crkveni život. Sa njom se mora postupati prema načelima Božje kuće za pročišćenje crkve – uklonite je iz crkve; to je primereno. Recite Mi, kakvi su većinom oni ljudi koji vole da izleću sa bombastičnim idejama? Jesu li tip ljudi koji streme ka istini? Da li se iskreno daju za Boga? Sasvim sigurno ne. Dakle, kakav cilj i nameru imaju kad izazivaju takva ometanja crkvenog života? Ovo zahteva sposobnost raspoznavanja. Ako takve ljude u dovoljnoj meri svi već razumeju, znajući da oni nemaju intelekt, kov i razum – da su obični glupani – najprikladniji način da se s njima postupi kad izraze svoje „briljantne ideje” jeste da se oni zaustave i ograniče, da se nateraju da ućute. Ako su uporni u tome da govore, da

izazivaju ometanje crkvenog života, onda ih treba ukloniti iz crkve kako bi se sprečio nastanak daljih problema. Neki kažu: „Zar se ovim ne uništavaju njihovi izgledi da budu spaseni?" Pogrešno je tako govoriti. Da li bi Bog mogao da spase takve ljude? Mogu li ljudi sa takvim naravima da prihvate istinu? Mogu li da postignu spasenje a da uopšte ne prihvate istinu? Zar s tvoje strane nije izuzetno glupo i neuko kad nisi u stanju čak ni da prozreš ove stvari? Bez obzira na sve, oni koji često izazivaju ometanja crkvenog života jesu zli ljudi i Bog ih ne spasava. Zadržati u crkvi nekoga koga Bog ne spasava, zar se time namerno ne škodi Božjem izabranom narodu? Da li je neko ko sažaljeva takve zle ljude zaista pun ljubavi? Mislim da nije; njegova je ljubav lažna. Prava istina je da oni nameravaju da naškode Božjem izabranom narodu. Stoga, Božji izabranici moraju da budu predostrožni prema svakome ko brani zle ljude, kako njegovom đavolskom pričom ne bi bili zaluđeni. Neki koji vole da izleću sa bombastičnim idejama, iako možda ne deluju kao zli ljudi i ne čine nikakva očita zla dela, mogu da izazovu ometanja crkvenog života time što stalno izleću sa svojim bombastičnim idejama; u najmanju ruku, ovi ljudi su smeteni. Šta mislite, mogu li smeteni ljudi da budu spaseni? Sasvim sigurno ne mogu. Ako smeteni ljudi neprekidno ometaju crkveni život, i njih treba ukloniti iz crkve. Smeteni ljudi ne prihvataju istinu, nepopravljivi su nepokajnici i kraj im je isti kao i kod zlih ljudi. Bilo da su zli ili smeteni, ako često prekidaju i ometaju crkveni život, ne slušaju savete i nekontrolisano vrte istu priču poput pokvarene ploče, zar to nije znak nenormalnog razuma? Kakve bi bile posledice ako bi takvi smeteni ljudi na ovaj način nastavili da ometaju crkveni život tokom dužeg vremenskog perioda? Osim toga, mogu li oni iskreno da se pokaju? Da li Bog spasava takve smetene ljude sa nenormalnim razumom? Kad se ova pitanja temeljno sagledaju, biće jasno kako prema takvim pojedincima treba pravilno postupiti. Smeteni ljudi zasigurno ne vole istinu i istina je van njihovog domašaja. Smeteni ljudi ne mogu da razumeju ljudski jezik; može se reći da smetenim ljudima nedostaje normalna ljudskost i da su napola ludi – u stvari, naprosto su beskorisni. Mogu li smeteni ljudi da dobro pružaju uslugu? Sa sigurnošću se može reći da oni čak nisu u stanju da pružaju uslugu shodno merilu jer im razum nije zdrav; to su ljudi koji ni glavu ne mogu da razaznaju od repa. Ako neko želi da smetenim ljudima pokaže ljubav, neka podrži te smetene ljude. Stav Božje kuće prema smetenim ljudima je takav da oni moraju da budu uklonjeni. Svako ko uopšte ne prihvata istinu, svako ko iskreno ne izvršava svoju dužnost, ko je uvek površno izvršava, treba da bude ograničen ako često izaziva ometanja crkvenog života. Ako neko od njih oseti žaljenje i spreman je da se pokaje, treba mu za to pružiti priliku. One čiju suštinu nije moguće prozreti treba privremeno zadržati u crkvi, omogućavajući Božjem izabranom narodu da ih nadzire, posmatra i da stiče sposobnost da ih raspozna. Ako ima onih koji, uprkos orezivanju, uporno izazivaju prekide i ometanja i koji su i dalje nepopravljivi nepokajnici, nastavljajući da se nadmeću za slavu i dobitak, da napadaju i isključuju pozitivne likove – posebno napadajući one koji streme ka istini i koji mogu da razmenjuju iskustvena svedočenja, i one koji se iskreno daju za Boga i izvršavaju svoje dužnosti – onda su takvi pojedinci zli

ljudi i antihristi, oni su bezvernici. Takve ljude nije dovoljno zaustaviti i ograničiti; njih treba odmah ukloniti iz crkve kako bi se sprečili budući problemi. Ovaj način primene je potpuno u skladu sa Božjim namerama.

Ovo su manje-više razna ispoljavanja nadmetanja za status, od onih manje ozbiljnih do onih sasvim ozbiljnih. Manje ozbiljna ispoljavanja se uglavnom odnose na ruganje starešinama i delatnicima grubim rečima, cepidlačenje i napad na preduzimljivost starešina i delatnika, sa ciljem da se oni unište i diskredituju. Najozbiljnija ispoljavanja jesu direktno protivljenje starešinama i delatnicima na otvoren način, pronalaženje stvari koje će se protiv njih iskoristiti i njihovo procenjivanje, osuđivanje, napadanje i izopštavanje, a zatim i izolovanje, te njihovo primoravanje da priznaju grešku i povuku se kako bi ovi drugi prigrabili njihov status. Ovo su najozbiljniji slučajevi prekidanja i ometanja koji nastaju u crkvenom životu. Oni koji otvoreno galame na starešine ili delatnike i s njima se nadmeću za status jesu oni koji ometaju crkveni posao i protive se Bogu, oni su zli ljudi i antihristi, i ne samo da moraju da budu zaustavljeni i ograničeni – ukoliko je situacija ozbiljna i neophodno je ukloniti ih ili izbaciti, onda prema njima treba postupati shodno načelima. Postoji još jedno ispoljavanje nadmetanja za status: izopštavanje i napadanje ljudi koji u crkvi više od drugih streme ka istini. Budući da ljudi koji streme ka istini imaju čisto shvatanje, imaju iskustvo i istinsko poznavanje Božjih reči, budući da često među braćom i sestrama u zajedništvu razgovaraju o istini radi rešavanja problema, te tako podučavaju Božji izabrani narod i postepeno u crkvi stiču prestiž, ovi zli ljudi i antihristi na njih postaju ljubomorni i prkose im, pa ih izopštavaju i napadaju. Svako ponašanje koje se sastoji od napadanja ili izopštavanja ljudi koji streme ka istini direktno predstavlja prekidanje i ometanje crkvenog života. Neki ljudi se možda neće direktno usmeriti na crkvene starešine, ali gaje posebnu averziju i prezir prema onim ljudima u crkvi koji shvataju istinu i imaju praktična iskustva. Oni ove ljude takođe izopštavaju i tlače, često im se rugaju i ismevaju ih, smeštajući im čak klopke, protiv njih spletkare i tome slično. Iako su, po svojoj prirodi i okolnostima, takvi problemi manje ozbiljni od nadmetanja sa crkvenim starešinama za status, i oni predstavljaju prekide i ometanja crkvenog života i treba da budu zaustavljeni i ograničeni. Ako to utiče na većinu braće i sestara u crkvi i oni često dospevaju u stanje negativnosti i slabosti – ako ti problemi dovedu do ovakvih posledica, onda se oni računaju kao prekidi i ometanja. Takvu zlu osobu koja stvara prekide i ometanja ne treba samo ograničiti, već je treba poslati u izolaciju u grupu B da tamo razmišlja ili je u suprotnom ukloniti. Oni koji se upuštaju u radnje koje po svojoj prirodi izazivaju prekide i ometanja jesu ljudi koji zlo čine po navici. U načinu postupanja prema njima, treba praviti razliku između zlih ljudi koji često čine zlo i onih koji ga povremeno čine. Oni koji čine svakojaka zla jesu antihristi; oni koji povremeno čine zlo jesu ljudi sa lošom ljudskošću. Ako se dvoje ljudi često svađa ili raspravlja zbog svojih suprotstavljenih ličnosti, odnosno zato što imaju različita gledišta u načinu na koji obavljaju stvari, odnosno zato što na različit način govore, ali crkveni život nije ugrožen, onda to po svojoj prirodi ne izaziva prekide i ometanja;

razlikuje se od situacije u kojoj zli ljudi prekidaju i ometaju crkveni život. Sve stvari koje po svojoj prirodi izazivaju prekide i ometanja crkvenog života, stvari o kojima govorimo, jesu ispoljavanja zlodela zlih ljudi. Kad zli ljudi čine zlo, to je uobičajeno. Zli ljudi najviše mrze one ljude koji streme ka istini. Kad primete da neko ko stremi ka istini može sa drugima da podeli svoje iskustveno svedočenje i da time zadobija naročito divljenje drugih, oni postaju zavidni, ispunjeni mržnjom i pogled u očima im kipti od besa. Svako ko o sebi razmišlja i sebe poznaje, ko sa drugima razmenjuje svoja praktična iskustva i svako ko o Bogu svedoči, susreće se sa ruganjem, omalovažavanjem, tlačenjem, izopštavanjem, osuđivanjem, pa čak i sa progonom od strane ovih zlih ljudi. Oni se uobičajeno ponašaju na ovaj način. Nikome ne dozvoljavaju da od njih bude bolji, ne mogu da podnesu da gledaju ljude koji su od njih bolji. Kad primete da je od njih neko bolji, postaju ljubomorni, naljute se i razjare i razmišljaju o tome da toj osobi naude i da je muče. Takvi ljudi su već izazvali ozbiljan prekid i ometanje crkvenog života i poretka crkve, pa starešine i delatnici treba da se udruže sa braćom i sestrama da takve pojedince razotkriju, zaustave i ograniče. Ako ih nije moguće ograničiti, i oni se ne pokaju niti promene kurs nakon što se s njima u zajedništvu razgovara o istini, onda su oni zli, a zle ljude treba odmeravati i prema njima se odnositi shodno načelima Božje kuće za pročišćavanje crkve. Ako starešine i delatnici kroz razgovor u zajedništvu postignu konsenzus i utvrde da je ovde reč o nekom zlikovcu koji ometa crkvu, onda tu stvar treba rešavati prema istina-načelima: tu osobu treba ukloniti iz crkve. Prema takvim ljudima koji ometaju crkveni život ne treba pokazivati nikakvu dodatnu toleranciju. Ako je starešinama i delatnicima jasno da je ovo slučaj zlikovca koji izaziva ometanje, a ipak se pretvaraju da to ne znaju i tolerišu da ta zla osoba čini zlo i izaziva ometanje, onda oni ne ispunjavaju svoje odgovornosti prema braći i sestrama i nisu odani Bogu ni Božjem nalogu.

Kad se posmatraju spolja, neki ljudi mogu delovati sasvim u redu, ali im je stepen inteligencije zapravo kao kod nekog tupana. Govore i ponašaju se ne shvatajući šta je pravilno, nedostaje im racionalnost normalne ljudskosti. I takvi ljudi vole da se nadmeću za status i ugled, bore se da o svemu odlučuju i takmiče se da ih drugi izrazito poštuju. U crkvenom životu oni često iznose naizgled valjane ali zapravo pogrešne stavove i argumente kako bi privukli pažnju većine ljudi i stekli njihovo veliko poštovanje, ometajući ljudske misli, ometajući njihovo ispravno shvatanje i poznavanje Božjih reči i ometajući njihovo pozitivno shvatanje svega. Kad drugi u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima i svom čistom shvatanju, ovi ljudi često banu poput nekih lakrdijaša da potvrde sopstvenu impozantnost i privuku svačiju pažnju, uvek u želji da braći i sestrama pokažu kako i oni imaju poneki trik u svom rukavu, kako su učeni, veoma obrazovani i obavešteni i tome slično. Iako još uvek nemaju jasne ciljeve u pogledu toga kog starešinu da uzmu na zub, odnosno za poziciju kog starešine da se nadmeću, želje i ambicije su im toliko velike da su njihove reči i postupci izazvali ometanja crkvenog života, pa i oni treba da budu ograničeni shodno ozbiljnosti nastale situacije i njenoj prirodi. Bilo bi najbolje s njima u zajedništvu prvo porazgovarati o istini kako bi se ispravno usmerili, i kako bi im

se pokazao pravac budućeg vladanja, što će im omogućiti da se preokrenu i shvate kako da normalno vode crkveni život, kako da s drugima komuniciraju, kako da se zadrže na svom pravom mestu i kako da budu racionalni. Ako je to zbog njihove mladosti, nedostatka uvida i mladalačke uobraženosti, pa ako se nakon više razgovora u zajedništvu pokaju, uviđajući da su njihovi pređašnji postupci bili pogrešni, sramni, da su se svima zgadili i svima doneli nevolje, i ako su se zbog toga izvinili i izrazili kajanje, onda im to ne treba uzeti za zlo – može im se samo pomoći s ljubavlju. Međutim, ako njihovi pogrešni postupci koji su sve omeli nisu nastali usled njihove mladalačke uobraženosti niti zbog nedostatka shvatanja istine, već su bili vođeni skrivenim motivima, pa oni uprkos ponovljenim prekorima nastave sa svojim ponašanjem; i ako su, povrh toga, već bili orezani i braća i sestre su u zajedništvu s njima razgovarali o ozbiljnosti ovog problema – ponuđeni su im razgovor u zajedništvu i pomoć kako sa negativne tako i sa pozitivne strane – a oni i dalje ipak ne prepoznaju sopstvenu priroda-suštinu, ne mogu da uvide ometanje koje ovi postupci drugima izazivaju i ozbiljnost njihovih posledica, pa nastavljaju da stvaraju ometanja i prekide ponavljajući te iste postupke kad god im se za to ukaže prilika, onda su u tom slučaju strože mere sasvim opravdane. Ako, uprkos brojnim prilikama za pokajanje, oni o sebi uopšte ne razmišljaju niti nastoje da sebe spoznaju i, ma koliko da se s njima u zajedništvu razgovara o istini, ne razumeju niti znaju kako da postupaju racionalno i u skladu sa načelima, već se umesto toga tvrdoglavo drže svog načina obavljanja stvari, onda u ovim ljudima postoji problem. Sa racionalne tačke gledišta, u najmanju ruku im nedostaje razum normalne osobe. Tako to izgleda spolja. Posmatrajući to u smislu suštine, ma koliko da se s njima razgovara u zajedništvu, ako oni ne mogu da prepoznaju ozbiljnost problema, ne mogu da pronađu svoje pravo mesto, ne mogu da prihvate razgovor u zajedništvu i pomoć, niti nastoje da praktično deluju prema putu o kome su braća i sestre razgovarali u zajedništvu – ako ne mogu da postignu čak ni ove stvari, tada njihov problem nije samo nedostatak razuma, već imaju problem sa ljudskošću. Iako deluje da prekide i ometanja izazivaju slučajno, ovi postupci sasvim sigurno nisu bez namere, već se čine sa ciljem i motivima. Ostavljajući po strani šta bi mogli biti motivi i cilj ovih pojedinaca, ako ono što govore i čine ozbiljno prekida i ometa život-ulazak braće i sestara, kao i crkveni život, dovodeći do toga da mnogi ljudi ništa ne zadobijaju iz crkvenog života, u toj meri da su drugi ljudi nevoljni da se okupljaju samo zato jer su ovi prisutni, odnosno da, kad god oni progovore, ljudi postaju nezainteresovani i žele da odu, onda priroda ovog problema postaje ozbiljna. Kako treba postupati sa takvim ljudima? Ako su u tim stvarima i dalje uporni iako su im razgovor u zajedništvu i pomoć ponuđeni u brojnim prilikama, i pružena im je prilika da se pokaju, onda je problematična njihova priroda-suština. Oni nisu ljudi koji iskreno veruju u Boga i koji mogu da prihvate istinu, već umesto toga imaju neke druge planove. Posmatrajući njihovu priroda-suštinu, prekidi i ometanja koje izazivaju crkvenom životu sasvim sigurno nisu slučajni, već, naprotiv, ovi ljudi imaju cilj i motive. Bude li se ovim ljudima pružila dodatna prilika, da li je to pravedno prema Božjem

izabranom narodu koji crkveni život živi normalno? (Nije.) Problem ovih pojedinaca već je otkriven u ovim razmerama; budu li im se i dalje pružale prilike u iščekivanju njihovog pokajanja, pa na kraju oni počine još više zla, dovodeći više ljudi u negativnost, slabost i u bezizlazno stanje, ko će onda nadomestiti ovaj gubitak? Prema tome, ako su ovim pojedincima ponuđeni razgovor u zajedništvu i brižna pomoć, odnosno ako su preduzete mere da se oni zaustave i ograniče, a oni i dalje teraju po svome i uporni su u svom prvobitnom ponašanju, onda sa njima treba postupiti shodno načelima: u blažim slučajevima, treba da budu izolovani; u ozbiljnim slučajevima, treba ih ukloniti iz crkve. Kako vam zvuči ovo načelo? Da li se ono svodi na to da nekoga nemilosrdno premlatite ne pružajući mu priliku da se pokaje? Odnosno, da li se svodi na proizvoljno donošenje odluke bez ikakvog raspoznavanja i jasnog razumevanja kakva je zaista priroda-suština te osobe? (Ne.) Ako se, uprkos ponuđenom razgovoru u zajedništvu, pomoći i pruženoj prilici da se pokaju, postupci i narav ovih ljudi nisu nimalo promenili, niti se oni pokaju, ostajući isti kakvi su i bili – s jedinom razlikom što su ranije postupali otvoreno i vidljivo, a sada to čine tajno i krišom, dok ometanje i prekid ostaju nepromenjeni – onda crkva više ne može da ih zadrži. Takvi ljudi nisu pripadnici Božje kuće; oni nisu Božje ovce. Njihovo prisustvo u Božjoj kući ima isključivo za cilj da izaziva ometanja i prekide i oni su Sotonine sluge, a ne braća ili sestre. Ako se prema njima uvek odnosiš kao da su braća ili sestre, neprekidno ih podržavaš i pomažeš im, i sa njima u zajedništvu razgovaraš o istini, a na kraju se ispostavi da je trud bio uzaludan i da nije urodio plodom, zar to nije blesavo? I više je nego blesavo; to je glupo, neizrecivo glupo!

Posmatrajući prirodu ovih problema, razna ispoljavanja i tipovi ljudi, događaja i stvari koji su uključeni u nadmetanje za status u osnovi se mogu svrstati u ove tri vrste. Nadmetanje za status je uobičajeni problem u crkvenom životu koji se pojavljuje u različitim grupama ljudi i u raznim aspektima crkvenog života. Kad je reč o onima koji se nadmeću za status, u blažim slučajevima im treba ponuditi obilje razgovora u zajedništvu o istini ne bi li im se pružili podrška i pomoć tako da mogu da shvate istinu, i pružiti priliku da se pokaju. Ako je slučaj ozbiljan, na njih treba pažljivo motriti, pa čim se otkrije da govore ili postupaju sa ciljem da ostvare određeni motiv ili cilj, treba ih odmah zaustaviti i ograničiti. Ako je slučaj još ozbiljniji, njima se treba baviti i sa njima postupati prema crkvenim pravilima za pročišćavanje crkve i izbacivanje ljudi. Ovo je odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune kad se ovi ljudi, događaji i stvari obuhvaćeni nadmetanjem za status pojave u crkvenom životu. Naravno, i od sve braće i sestara se zahteva da istupe i da na ovom poslu sarađuju sa starešinama i delatnicima, da zajednički ograniče razna ponašanja i postupke zlih ljudi koji izazivaju prekid i ometanje, starajući se o tome da u crkvenom životu više ne bude prekida ili ometanja od strane zlih ljudi, nastojeći da svaka prilika u crkvenom životu bude prosvećena od strane Svetoga Duha, ispunjenja spokojem i radošću i prisustvom Božjim, da ima Božji blagoslov i usmeravanje, i nastojeći da svako okupljanje bude vreme uživanja i dobitka. Ovo je najbolja vrsta crkvenog života, ona koju Bog želi da vidi. Za starešine i delatnike

je preuzimanje ovakvog posla relativno složeno, budući da on uključuje međuljudske odnose, tiče se ljudskog obraza i interesa, a takođe obuhvata i nivo ljudskog shvatanja istine, čime postaje još izazovniji. Ipak, kad se problemi pojave, nemojte ih izbegavati, nemojte umanjivati značaj velikih problema i na kraju ih ostavljati nerešenim; i nemojte se njima baviti korišćenjem filozofija za ovozemaljsko ophođenje, praveći se da oni ne postoje. Štaviše, nemojte biti oni koji drugima hoće da ugađaju, već se prema raznim tipovima ljudi koji se nadmeću za status odnosite shodno istina-načelima. Da li je ova beseda jasna? (Jeste.) Onda ovim zaključujemo razgovor u zajedništvu o petom pitanju.

VI. Upuštanje u neprikladne odnose

Šesti problem koji izaziva prekide i ometanja Božjeg dela i normalnog crkvenog poretka jeste upuštanje u neprikladne odnose. Dokle god ljudi dolaze u međusobni kontakt i mogu da se okupljaju, postojaće zajednički život i iz ovoga će nastajati razni odnosi. Dakle, koji od ovih odnosa su prikladni, a koji to nisu? Hajde da prvo porazgovaramo o tome šta se podrazumeva pod prikladnim odnosima, a zatim da u zajedništvu razgovaramo o onima koji su neprikladni. Kad se braća i sestre susretnu i jedni druge pozdravljaju, mogli bi da kažu nešto poput ovog: „Kako si u poslednje vreme? Da li si dobro sa zdravljem? Da li tvoje dete sledeće godine polazi u srednju školu? Kako napreduje posao tvog supružnika?” Da li se ovakvo uzajamno pozdravljanje smatra prikladnim odnosom? (Da.) Zašto to kažete? Zato što kad se dvoje ljudi koji se dugo nisu videli slučajno susretnu, razmenjivanje nekoliko srdačnih reči spada u osnovno pristojno ponašanje, kao i u najosnovniji oblik iskazivanja pažnje i pozdravljanja. Sve su to reči, postupci i relevantne teme koje ljudi pominju u okvirima normalne ljudskosti. Sudeći po njihovom dosadašnjem razgovoru, očito je da je njihov odnos sasvim prikladan. Njihov dijalog se zasniva kako na pristojnom ponašanju tako i na normalnoj ljudskosti, pa se na osnovu ove dve stvari može utvrditi da je odnos između ovo dvoje ljudi koji razgovaraju prikladan, da on predstavlja normalan međuljudski odnos. Ako su dvoje ljudi međusobno veoma bliski, a kad se susretnu oboje su namršteni i međusobno ne razgovaraju, pa kad jedno drugo pogledaju, a u očima im sevaju varnice od netrpeljivosti, da li je ovaj odnos normalan? (Ne, nije.) Zašto nije normalan? Kako on tačno treba da se definiše? Kad se dvoje ljudi sretne i nijedno od njih ne pozdravi ono drugo, niti čak kaže „zdravo”, a još manje se upušta u normalan razgovor i dijalog, očito je da njihova ispoljavanja ne odražavaju ono što se očekuje od normalne ljudskosti. Njihov odnos nije normalan međuljudski odnos; pomalo je iščašen, a ipak i dalje ne predstavlja neprikladan odnos, još uvek je daleko od toga. Uopšteno govoreći, ako je odnos između dvoje ljudi uspostavljen na osnovu normalne ljudskosti i u njemu pojedinci mogu da komuniciraju i da se druže normalno i prema načelima, da jedni drugima pomažu, međusobno se podržavaju i snabdevaju, sve to ukazuje na prikladne odnose među ljudima. To znači da se stvari rešavaju na poslovan način, da u tom odnosu nema nikakvih transakcija, da je on lišen zamršenih interesa, da je još i više lišen mržnje, a postupci nisu rukovođeni

telesnim željama. Sve ovo spada u okvire prikladnih odnosa. Zar ovaj okvir nije prilično obiman? Normalni međuljudski odnosi podrazumevaju dijalog i komunikaciju u okviru sfere normalne ljudskosti, kontakt i druženje sa drugima i zajednički rad na temelju savesti i razuma normalne ljudskosti. Na višem nivou, oni obuhvataju komunikaciju i druženje shodno istina-načelima. Ovo je opšta definicija prikladnih odnosa među ljudima. Međusobno pozdravljanje pri susretu je najnormalniji oblik interakcije. Biti u stanju drugog pozdraviti i razgovarati normalno bez ikakve nadmenosti, ne pretpostavljati da postoji privrženost tamo gde je nema, ne ponašati se nadmoćno, govoriti bez tlačenja drugog ili sopstvenog uzdizanja, govoriti i komunicirati normalno – na ovaj način oni koji poseduju normalnu ljudskost treba da govore i da komuniciraju, i to predstavlja osnovni način interakcije u okviru normalnih međuljudskih odnosa. Pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da poseduju makar savest i razum i da s drugima komuniciraju, druže se i sarađuju prema načelima i merilima koja Bog nalaže ljudima. Ovo je najbolji pristup. Time se Bogu može udovoljiti. Dakle, koja su istina-načela koja nalaže Bog? Da ljudi imaju razumevanja prema drugima kada su slabi i negativni, da imaju obzira prema njihovom bolu i poteškoćama, da se zatim raspituju o ovim stvarima, da im ponude pomoć i podršku i čitaju im Božje reči kako bi im pomogli da reše svoje probleme, čime će im omogućiti da razumeju Božje namere i prestanu da budu slabi i čime će ih dovesti pred Boga. Zar ovaj način praktičnog delovanja nije u skladu sa načelima? Praktično delovanje na ovaj način jeste u skladu sa istina-načelima. Naravno, takvi odnosi su još i više u skladu sa istina-načelima. Kad vidiš da ljudi namerno izazivaju ometanja i prekide ili da namerno površno izvršavaju svoju dužnost, ako možeš da im skreneš pažnju na to, da ih prekoriš i da im pomogneš shodno načelima, onda je to u skladu sa istina-načelima. Ako zažmuriš na jedno oko ili opravdavaš njihovo ponašanje i pokrivaš ih, pa čak ideš tako daleko da govoriš lepe stvari da bi ih pohvalio i aplaudirao im, ovakav način interakcije sa ljudima, odnos prema poteškoćama i rešavanju problema su očito u suprotnosti sa istina-načelima i nemaju osnovu u Božjim rečima. Dakle, ovakvi načini interakcije sa ljudima i rešavanja problema su očito neprikladni, a to zaista nije lako otkriti ako ih detaljno ne analizirate i ne raspoznate u skladu sa Božjim rečima. Ljudi koji ne razumeju istinu verovatno neće prepoznati ove probleme, a čak i ako priznaju da to jesu problemi, nije im lako da ih reše. Često smo pominjali da celokupan iskvareni ljudski rod živi prema Sotoninoj naravi, a ova su ispoljavanja dokaz za to. Dakle, da li ste to jasno uvideli?

Glavno težište našeg današnjeg razgovora u zajedništvu jeste da razotkrijemo ispoljavanja četiri vrste neprikladnih odnosa koji izazivaju prekide i ometanja crkvenog života. Ko su oni koji se u crkvi upuštaju u neprikladne odnose? Šta tačno predstavlja neprikladan odnos? Koje probleme uključuje upuštanje u neprikladne odnose? Budući da glavna tema našeg razgovora u zajedništvu obuhvata razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan crkveni poredak, ova rasprava o neprikladnim odnosima ograničena je na one koji izazivaju prekide i ometanja crkvenog

života. Ne navodimo paušalno i neselektivno sve vrste neprikladnih odnosa, a stvari izvan crkvenog života nas se ne tiču. Ovu stvar morate shvatiti čisto, bez odstupanja. Prema tome, kad je reč o upuštanju u neprikladne odnose, koje su to stvari i odnosi među ljudima koji su neprikladni? Koji neprikladni odnosi izazivaju prekide i ometanja crkvenog života i to čine za većinu ljudi? Da li ova pitanja zavređuju da se o njima razgovara u zajedništvu? (Da.) Ovo su pitanja kojima se u našem razgovoru moramo jasno pozabaviti.

A. Neprikladni odnosi među polovima

Koja je najčešća, lako razumljiva i lako odrediva vrsta neprikladnog odnosa koji nastaje u crkvi? (Odnos među polovima.) To je prvi aspekt koji ljudima pada na pamet kad razmišljaju o neprikladnim odnosima. Kad god su u nekoj grupi, neki ljudi uvek očijukaju sa pripadnicima suprotnog pola; sugestivno gestikuliraju i sugestivno se izražavaju, govore na naročito izražajan način i vole da se prave važni. Da upotrebim neprikladan izraz, razmeću se svojom seksualnošću. Uz ostale svoje kvalitete, pred suprotnim polom vole da deluju duhovito, zabavno, romantično, kavaljerski, junački, harizmatično i učeno; posebno uživaju u tome da se prave važni. Zašto se prave važni? Ne rade to da bi se nadmetali za status, već da bi privukli pripadnike suprotnog pola. Što više pripadnika suprotnog pola na njih obrati pažnju, upućuje im poglede ispunjene divljenjem, poštovanjem i obožavanjem, oni postaju sve uzbuđeniji i energičniji. Dok provode sve više vremena učestvujući u crkvenom životu i dolaze u kontakt sa više ljudi, oni se usmeravaju na nekoliko pojedinaca, flertuju i razmenjuju poglede sa nekolicinom pripadnika suprotnog pola, govoreći često provokativno, pa čak i sa nagoveštajem seksualnog uznemiravanja. Da li je ova vrsta odnosa među ljudima prikladna? (Nije.) Ovo se podvodi pod upuštanje u neprikladne odnose. Vreme okupljanja takvi pojedinci čak koriste da bi se pravili važni, govoreći pred osobom koja im se dopada ili za koju su zainteresovani na takav način da deluju naročito duhovito i šarmantno, sugestivno gestikulirajući i upućujući sugestivne poglede, sa uzbuđenim i pobedonosnim izrazom na licu, čak se i šepureći unaokolo, a sve to sa kojim ciljem? Da bi zaveli pripadnike suprotnog pola da se upuste u neprikladan odnos. Uprkos zgražavanju brojne braće i sestara prema ovome i uprkos brojnim opomenama onih koji su u njihovoj blizini, ti ljudi ipak ne prestaju, već su istrajni u svom bezobzirnom zavođenju. Ako takvi neprikladni odnosi uključuju dvoje ljudi koji međusobno očijukaju izvan crkve i time ne utiču na crkveni život niti na crkveni posao, onda se ta stvar zasad može ostaviti po strani. Međutim, ako se oni koji se upuštaju u neprikladne odnose takvom ponašanju uobičajeno odaju u okviru crkvenog života i drugima izazivaju ometanja, treba ih upozoriti i ograničiti. Ako uprkos ponovljenim upozorenjima ostanu nepopravljivi i već su ozbiljno omeli crkveni život, onda ih iz crkve treba ukloniti glasanjem pripadnika Božjeg izabranog naroda. Da li je ovaj pristup prikladan? (Jeste.) Ako su u pitanju mladi ljudi koji su u normalnoj ljubavnoj vezi, i za njih važi da tokom okupljanja treba da budu

diskretni kako druge ne bi ugrožavali. Crkva je mesto na kome se Bog obožava, mesto za molitveno čitanje Božjih reči i vođenje crkvenog života; lične privrženosti ne treba unositi u crkveni život da bi se time drugi ometali. Ako to drugima izaziva ometanja, ako se to odražava na raspoloženje ostalih na okupljanjima, utiče na druge koji čitaju Božje reči i na njihovo shvatanje i poznavanje Božjih reči, prekidajući i ometajući sve više ljudi, onda se takav odnos određuje kao neprikladan odnos. Ako izaziva ometanje drugih, čak će i legitimno zabavljanje biti okarakterisano kao neprikladan odnos, a kamoli zavođenje pripadnika suprotnog pola koje je van okvira ljubavne veze. Prema tome, ako se u okviru crkvenog života neko upušta u neprikladne odnose, ne treba mu to prećutno dozvoljavati niti mu povlađivati, već mu treba uputiti upozorenja, postaviti ograničenja, pa ga čak shodno načelima treba i ukloniti. Ovo je posao koji starešine i delatnici treba da obave. Ako se otkrije da se neko upušta u neprikladne odnose i da je većini ljudi u crkvi izazvao ometanja, pri čemu njegovo prisustvo drugima odvlači pažnju ili kod njih podstiče požudne misli, dovodeći čak i do raspadanja porodica i navođenja nekih novih vernika da izgube zanimanje za okupljanja, za čitanje Božjih reči ili čak i za samu veru, i oni se još više zaljube u osobu koju obožavaju, želeći da s njom pobegnu, da zajedno prožive svoj život i napuste svoju veru – ako ozbiljnost te situacije dostigne ove razmere, a starešine i delatnici je ipak ne uzimaju zaozbiljno, razmišljajući da je samo reč o ljudskoj požudi, da to nije ništa strašno, već nešto što svi obični ljudi rade, ne prepoznajući ozbiljnost tog problema odnosno još manje uviđajući u kojoj meri taj problem može da naraste, nego ga zanemaruju i naročito su tupi i glupi u svom reagovanju na takve stvari, izazivajući na kraju štetne efekte po većinu u toj crkvi – onda ovi incidenti po svojoj prirodi predstavljaju ozbiljna prekidanja i ometanja. Zašto kažem da oni predstavljaju ozbiljna prekidanja i ometanja? Zato što ovi incidenti ometaju normalan poredak crkvenog života i nanose mu štetu. Stoga, kad se takvi pojedinci pojave u crkvi, oni treba da budu ograničeni, bilo da je u pitanju njih svega nekoliko ili mnogo, starajući se o tome da svaki slučaj bude razmotren, pa ako je situacija ozbiljna, ti se ljudi moraju izolovati. Ako izolacija ne donese rezultate i ti ljudi nastave da zavode pripadnike suprotnog pola, da ometaju crkveni život i štete normalnom crkvenom poretku, onda iz crkve treba da budu uklonjeni shodno načelima. Da li je ovaj pristup prikladan? (Jeste.) Uticaj takvih stvari na crkveni život i crkveni rad je izrazito štetan; sličan je pošasti i mora se saseći u korenu.

Svi koji su skloni zavođenju pripadnika suprotnog pola rade to gde god se nađu, neumorno se prepuštajući takvom ponašanju. Mete njihovog zavođenja i uznemiravanja obično su mladi i privlačni pojedinci, ali ponekad uključuju i sredovečne ljude – oni preduzimljivo traže priliku da zavedu svakoga ko im se dopadne. Ako im je namera da druge zavedu, neki ljudi tom namamljivanju neće moći da odole, pa će na to nasesti, što lako vodi nastanku neprikladnih odnosa. Pošto su ljudi mali rastom i nedostaje im iskrena vera u Boga, kao i shvatanje istine, kako bi uopšte mogli da prevaziđu ova iskušenja i odupru se takvom namamljivanju? Ljudski rast je previše mali; posebno su slabi i bespomoćni kad se suoče sa ovim iskušenjima i namamljivanjima. Teško im je da se

tome odupru. Bio je jedan muški starešina koji je svaku lepu ženu koju vidi nastojao da zavede; ponekad mu nije bilo dovoljno da zavede samo jednu – umeo je da zavede i po tri ili četiri žene, sve ih očaravajući u toj meri da su one gubile apetit i nisu mogle da spavaju, pa su čak izgubile i želju da izvršavaju svoje dužnosti. Toliki je bio „šarm" ovog muškarca. Da je sa ljudima samo normalno komunicirao, bez svesnog pokušaja da ih zavodi, njegov uticaj ne bi bio tako snažan. Tek kad je namerno upriličio predstave i druge zavodio, sve više se ljudi na to pecalo, pa se povećao broj onih koje je uspeo da zavede da se s njim upuste u neprikladne odnose. Ljudi su postali bespomoćni da se odupru i upali su u ova iskušenja. Bila je to „čar" požude; ono što je radio za obe strane je stvorilo iskušenja, namamljivanja i ometanja. Jedan muškarac koji nekoliko žena zavodi odjednom – da li mu je srce bilo uznemireno ili nešto drugo? Kojoj ženi da se prvo posveti, koju prvo da zadovolji – zar ne bi bio psihički iscrpljen? (Bio bi.) Ako je to bilo toliko iscrpljujuće, zašto je nastavljao da se tako ponaša? Ovo je rđavost; on je bio takvo stvorenje, takva mu je bila priroda. Kad žrtve budu zavedene i padnu u iskušenje, da li im je lako da se iz njega izbave? Ko god da se nađe u iskušenju, teško će mu biti da se izbavi. Dok jede, spava, hoda, obavlja dužnosti – šta god da radi, um mu je ispunjen mislima o toj osobi, srce mu je zaokupljeno tom osobom. Takva su ometanja izuzetno ozbiljna! Ono što zatim sledi jeste neprekidno razmišljanje o tome kako da se toj osobi udovolji, kako da joj se baci u naručje, kako da se ona zadobije, kako da se na nju položi isključivo pravo, kako da se nadmeće i bori sa ostalim suparnicima. Zar ovo nisu posledice kad je neko ometen? Da li je iz takvog stanja lako izbaviti se? (Nije lako.) Posledice postaju ozbiljne. U takvom trenutku, može li čovekovo srce da i dalje bude tiho pred Bogom? Kad čita Božje reči, može li on i dalje da ih upije? Može li i dalje da ima svetlost? Tokom okupljanja, hoće li on i dalje biti raspoložen da razmišlja o Božjim rečima i da o njima razgovara u zajedništvu, te da sluša druge kako Božje reči razmenjuju? Neće; srce će mu biti ispunjeno požudom, predmetom njegovog obožavanja, lišeno svih ozbiljnih stvari – čak će i Bog nestati iz njegovog srca. Ono što sledi jeste razmišljanje o tome kako iskusiti ljubav, kako biti romantičan i tako dalje, a želja za verom u Boga je sasvim nestala. Da li su ove posledice dobre? Da li je to ono što ljudi žele da vide? (Nije.) Jesu li posledice zavedenosti i padanja u iskušenje nešto što ljudi mogu da spreče? Mogu li ljudi da kontrolišu ove posledice? Mogu li oni o tome da odlučuju? Mogu li u svom srcu dostići nivo da to mogu da zaustave kad požele? Niko to ne može da postigne. To je posledica ometanja koje takvi neprikladni odnosi izazivaju kod ljudi. Kad je Bog odsutan iz čovekovog srca i on više ne želi da čita Božje reči, kakve su posledice? Ima li i dalje nade za spasenje? Nada za spasenje ravna je nuli. Sve je izgubljeno; one oskudne doktrine koje su prethodno shvaćene, odlučnost i rešenost da se daje za Boga i želja da se dobije Božje spasenje svi redom su odbačeni – ovo su posledice. Ljudi se od Boga udaljavaju i u svom srcu Ga odbacuju, a i njih Bog odbacuje. To nije posledica koju bi iko ko veruje u Boga i ko Ga sledi želeo da vidi, niti je činjenica koju ijedan Božji sledbenik može da prihvati. Međutim, kad ljudi upadnu u takva

iskušenja i budu uhvaćeni u vrtlogu neprikladnih odnosa, teško im je da se iz toga izvuku i još su manje u stanju da se kontrolišu. Prema tome, takve neprikladne odnose treba ograničiti. U ozbiljnim slučajevima, one koji neprekidno ometaju i uznemiravaju pripadnike suprotnog pola, treba odmah i brzo pročistiti iz crkve, kako ne bi ometali crkveni život i, povrh toga, kako bi se sprečilo da još ljudi upadne u iskušenje. Da li je ovaj pristup razuman? (Jeste.)

Dvanaesta stavka odgovornosti starešina i delatnika nalaže da starešine i delatnici u svaki zadatak moraju da ulože maksimalan napor kako bi se postarali da pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu da vode normalan crkveni život, štiteći braću i sestre od bilo kakvog remećenja ili ometanja u crkvenom životu. To znači zaštitu sve braće i sestara koji mogu da vode normalan crkveni život. Šta tačno treba zaštititi? Braća i sestre treba da budu zaštićeni tako da tokom okupljanja mogu u tišini da dođu pred Boga i da spokojno molitveno čitaju i razmenjuju Božje reči; istovremeno, braći i sestrama treba omogućiti da se u jedinstvu srca i uma mole Bogu, da tragaju za Božjim namerama, da tragaju za prosvećenjem i prosvetljenjem od Boga, da zadobiju Božje prisustvo i da dobiju Božje blagoslove i vođstvo. Ovo je najveći i najvažniji interes za svu braću i sestre i suštinski je za svakoga; tiče se činjenice da li će oni moći da budu spaseni i da li će moći da imaju dobro odredište. Stoga je neophodno rigorozno ograničiti, izolovati ili ukloniti one koji se unutar crkve upuštaju u neprikladne odnose; posebno se strogo moraju nadzirati oni koji se upuštaju u odnose među polovima. Šta znači nadzor? Ako je posredi samo manje ozbiljan slučaj, takve ljude treba razotkriti i orezati i odmah ih zaustaviti i ograničiti, te sprečiti da na druge utiču. Ako je u pitanju ozbiljan slučaj, neophodno je odlučno i bez oklevanja delovati; ti ljudi što pre treba da budu uklonjeni iz crkve kako bi se sprečilo da izazivaju ometanja još većem broju ljudi. Ako žele da izazivaju ometanja, neka to rade u spoljnom svetu, neka tamo ometaju koga god požele; dovoljno je reći da oni ne treba da ometaju nijednog brata i sestru koji u crkvenom životu stremi ka istini. Ovo je glavno načelo i cilj posla starešina i delatnika u pogledu ove dvanaeste odgovornosti.

B. Homoseksualni odnosi

Kad je reč o pitanju neprikladnih odnosa, u zajedništvu smo upravo razgovarali uglavnom o upuštanju u neprikladne odnose među polovima. Tamo gde oni uključuju zavođenje, namamljivanje, razmetanje i izazivanje pripadnika suprotnog pola; aktivan pristup i pokušaj da im se približi; i često namerno ili nenamerno nastojanje da se na okupljanjima sedi u njihovoj blizini; osim toga, i zavođenje više osoba, kad pokušaj zavođenja prve osobe nije bio uspešan, pa je tako mnogo pripadnika suprotnog pola u crkvi izloženo uznemiravanju, čime je ovaj problem postao ozbiljan. Ovim su obuhvaćeni neprikladni odnosi među polovima. Pored odnosa sa pripadnicima suprotnog pola, postoje i neki neprikladni odnosi među ljudima istog pola. Ako su dvoje ljudi istog pola u naročito prijateljskim odnosima, međusobno se dugo poznaju i veoma su bliski, onda je

sasvim prikladno da oni često dolaze u međusobni kontakt. Međutim, kad to poprimi dimenzije prepuštanja požudnom telesnom odnosu, i takve odnose treba svrstati u neprikladne. Ako dvoje ljudi istoga pola često dolaze u telesni kontakt, čak u toj meri da među sobom uobičajeno koriste provokativan rečnik i njih dvoje se mogu često videti zagrljeni ili kako pokazuju još očitija ponašanja ili ispoljavanja, onda s vremenom svima postaje jasno sledeće: „Ovde nije reč o tome da ovo dvoje ljudi jedno drugome pomažu niti da su im ličnosti srodne; oni ne komuniciraju u okviru sfere normalne ljudskosti. Ovo je homoseksualni odnos!" Dakle, većina ljudi shvata da je homoseksualnost neprikladan odnos, po svojoj prirodi čak ozbiljniji i neprikladniji od onog među različitim polovima. Ako takvi odnosi postoje unutar crkve, oni bi se mogli širiti poput neke pošasti, dovodeći neke u ovakvo iskušenje ili pod ovakav vid namamljivanja. Neki ljudi kažu da su se u prošlosti upuštali u homoseksualne odnose, ali da to nisu činili svojom voljom. Ostavljajući po strani to jesu li oni zaista homoseksualci odnosno kakva je njihova seksualna orijentacija, ako usled namamljivanja mogu da upadnu u takvo iskušenje – zanemarujući zasad to da li su to činili svojevoljno ili pasivno – prvo i osnovno je da su oni time bili ometeni. Sudeći po njihovoj tvrdnji da to nisu činili svojevoljno, oni su bili žrtve. Prema tome, ako homoseksualci zavode i namamljuju druge ljude istoga pola, oni koji su namamljeni, iako sami ne moraju nužno biti homoseksualci, mogu to postati nakon što ih namami neki homoseksualac. Zar to nije opasna situacija? Zašto kažemo da su takvi ljudi homoseksualci? Zavođenje mnogih ljudi od strane heteroseksualaca podvodi se pod kategoriju promiskuiteta, što predstavlja neprikladan odnos. Dakle, kad se dvoje ljudi istog pola koji su bliski i dobro se slažu drže za ruke i zagrljeni su, što je sve normalno, kako to može poprimiti takve razmere da ih definišemo kao homoseksualce? U pitanju je seksualni odnos među njima – kad ovaj nivo odnosa nastupi, on postaje homoseksualan. Kad jedan drugom stave ruke oko ramena, jedno drugom se prislone uz vrat ili jedno drugo drže oko struka, ovo nije normalan telesni kontakt među pojedincima istog pola; umesto toga, to je telesni kontakt vođen požudom, koji se po svojoj prirodi razlikuje i stoga potpada pod kategoriju neprikladnih odnosa. Da li je za većinu ljudi u crkvi poučno da viđaju takve homoseksualce? (Ne, nije poučno.) Nakon što to vidi, da li se većina ljudi oseća ometeno? Da o tome nisi obavešten i takvi ljudi stave ruku oko tvog vrata ili struka ili te čak poljube u lice, da li bi se osećao ometeno? (Da.) Nakon što se osetiš ometeno, da li bi u srcu imao osećaj lagodnosti ili nelagode? (Bio bih zgrožen.) Prema tome, da li bi se javio osećaj da je počinjen greh? Ako ne razumeš tačno šta je suština ove vrste problema, pa te neko istog pola samo dodirne ili s njim dođeš u fizički kontakt, ali nakon toga o tome previše ne razmišljaš, onda ne postoji neki veći problem. Međutim, ako o tome razmisliš i ne možeš da prestaneš da razmišljaš, a zatim ne možeš da otpustiš ovu osobu, slično načinu na koji bi neko čeznuo za pripadnikom suprotnog pola, bez obzira na to da li se u svojoj subjektivnoj svesti tome opireš ili ne, u tom slučaju pojava takvih misli u tebi ukazuje na to da si već ometen, zar ne? Prema tome, priroda homoseksualnih odnosa, ove vrste neprikladnih odnosa,

mnogo je ozbiljnija. Neki ljudi ne uspevaju da uvide razliku između promiskuiteta među heteroseksualcima i homoseksualnosti, pa ove dve stvari izjednačavaju. Problem homoseksualnosti je zapravo daleko ozbiljniji od problema promiskuiteta među heteroseksualcima.

Ako se pojedinci koji se upuštaju u homoseksualne odnose pojave u crkvi i ne budu ograničeni, oni za sve predstavljaju pretnju i izazivaju im ometanja. Kakva ometanja? Gledano spolja, većina ljudi kad s njima komunicira ne može da otkrije nikakve probleme u njihovoj ljudskosti, ali usled dugotrajne komunikacije njihove misli postaju smetene a srce mračno. Oni gube svoj entuzijazam da veruju u Boga i, iako se ne susreću sa bilo kakvim problemima, postaju nevoljni da veruju u Boga, gube zanimanje za čitanje Božjih reči, u svom srcu se osećaju sve udaljenije od Boga, pa se odaju zlim mislima napuštanja sopstvene vere. Prema tome, takvi neprikladni homoseksualni odnosi u crkvi treba ne samo da budu zaustavljeni i ograničeni, već i one koji im se prepuštaju treba iz crkve odmah ukloniti. Ovo je apsolutno neophodno. Čim se takvi pojedinci otkriju, bez obzira na dužnost koju izvršavaju ili njihov status, crkva se od takvih mora odmah očistiti, njima se ne sme tolerisati! Ovo je crkveno pravilo. Zašto je ovo pravilo uspostavljeno? Ono se temelji na čvrstoj osnovi. Bog je stvorio ljude kao muškarce i žene; nakon što je stvorio Adama, njegov partner je bila Eva, a ne još jedan Adam. Preduzimanje takve mere prema onima koji se upuštaju u homoseksualne odnose zasniva se na Božjim rečima i apsolutno je tačno. Neki bi mogli reći: „Zašto ovim ljudima ne treba pružiti priliku da se pokaju? Mladi su; zar im ne treba dozvoliti da učine neku glupost?” Ne! Ostale gluposti se mogu posmatrati drugačije u zavisnosti od okolnosti i njihove prirode, ali ova konkretna glupost nije bilo koja obična glupost; ona se nipošto ne može tolerisati i svi koji unutar crkve izvrše takvu radnju moraju se odmah iz nje ukloniti! Kad bi cela crkva bila sastavljena od homoseksualaca, onda bi njih sve trebalo ukloniti. Takva crkva je nepoželjna, nijedna takva nije poželjna! Ovo je načelo. Neki kažu: „Neki ljudi su u homoseksualnoj vezi samo sa jednom osobom, a druge nisu zavodili niti su ikoga počeli da ometaju. Treba li se i takvim pojedincima pozabaviti i ukloniti ih?” Ako zaista jesu homoseksualci, njihov ostanak u crkvi je poput postavljanja tempirane bombe među pripadnicima Božjeg izabranog naroda – pre ili kasnije ona mora eksplodirati. Čak i ako oni nisu ometali, zavodili niti uznemiravali nijednog pripadnika istog pola, ne znači da to ne bi učinili u budućnosti. Moguće je da još uvek nisu pronašli nekoga ko im se dopada, nekoga ko im se sviđa ili nije odgovarajući trenutak i nisu se još dovoljno upoznali i sporazumeli. Ali kad za takve ljude dođe pravi i prikladan trenutak, oni će stupiti u akciju. Prema tome, takvi se pojedinci nikada i nipošto ne smeju tolerisati, niti im se sme dozvoliti da ostanu u crkvi, jer su neprirodni i zato što su neljudi. Crkva ne želi takve ljude. Ovakvo postupanje sa onima koji se upuštaju u takve neprikladne odnose nije pogrešno ni prekomerno. Međutim, neki kažu: „Neki homoseksualci deluju prilično dobro; nisu učinili ništa loše, pridržavaju se zakona i propisa, poštuju starije i vole mlade, uvek čine dobra dela, a neki čak imaju talente i veštine, i pojedini su naročito milosrdni i

od koristi su crkvi. Treba da im dozvolimo da ostanu u crkvi.” Je li ova misao ispravna? (Nije.) Nezavisno od toga jesu li ti misli ispravne ili pogrešne, moraš biti u stanju da prozreš prirodu homoseksualaca. Crkveno načelo primene za pojedince koji se upuštaju u homoseksualne odnose glasi da se oni uklone. Ovo je upravna odluka koju niko ne sme da prekrši; svi moraju praktično da postupaju u skladu sa ovim načelom.

Ljudima je najlakše da raspoznaju, prozru i okarakterišu ispoljavanja ove dve vrste neprikladnih odnosa o kojima smo upravo razgovarali u zajedništvu. Kad je reč o onima koji se upuštaju u takve neprikladne odnose, kao prvo, da bi se takvima pozabavili, starešine i delatnici moraju da ispune svoje odgovornosti korišćenjem mera kao što su zaustavljanje, ograničavanje, izolacija i uklanjanje. Kao drugo, braća i sestre takođe treba da raspoznaju one koji se upuštaju u ove dve vrste neprikladnih odnosa i da ih se klone, kako bi izbegli da budu namamljeni i da padnu u iskušenje, što bi moglo da se odrazi na njihovu veru u Boga i na njihovo stremljenje ka istini radi postizanja spasenja. Kad se nađe zarobljen u iskušenju, čoveku je teško da se iz njega izbavi. Većina ljudi treba da bude u stanju da raspozna ova dva tipa ljudi. Nemojte se ponašati onako kako se ponašaju ljudi u društvu, pretvarajući se da ne vidite ko s kim očijuka, bez ispravnog stava ili gledišta prema onima koji se odaju promiskuitetu, tako da možete normalno da komunicirate sa takvim pojedincima sve dok vaši sopstveni interesi ne budu ugroženi, govoreći kao što se uobičajeno govori, kao da je sve u najboljem redu. Imaju li takvi ljudi načela u svom ophođenju prema drugim ljudima? Nemaju ih uopšte. Svi nevernici žive prema filozofijama za ovozemaljsko ophođenje, nastojeći da nikoga ne uvrede kako bi sebe zaštitili, ali se Božja kuća u potpunosti razlikuje od društva koje čine nevernici. U Božjoj kući vlada istina. Bog ljudima nalaže da se prema drugima ophode na osnovu istina-načela. Svi pripadnici Božjeg izabranog naroda prihvataju istinu i njome se opremaju, i koriste je da raspoznaju druge i prema njima se ophode, ne samo da bi očuvali crkveni život i zaštitili braću i sestre, već, što je još važnije, da bi sebe zaštitili od toga da padnu u iskušenje i da bi izbegli da budu dovedeni u iskušenje. Što pre možeš da raspoznaš takve pojedince i od njih se udaljiš, moći ćeš još više da se udaljiš od iskušenja i da budeš zaštićen. Tako se treba ophoditi prema pojedincima koji se upuštaju u neprikladne odnose; to je u skladu sa istina-načelima i usklađeno je sa Božjim namerama.

C. Neprikladni odnosi zasnovani na ličnim interesima

Još jedna vrsta neprikladnih odnosa jesu oni zasnovani na ličnim interesima. Zarad interesa, ljudi čine stvari kao što su međusobno laskanje, uzdizanje, veličanje i dodvoravanje. Unošenje takvog nepoštenog ponašanja i rđave atmosfere u crkveni život ozbiljno utiče na druge koji u miru čitaju Božje reči ili slušaju iskustva koja se dele. Kad se uspostavi odnos zasnovan na ličnim interesima, uključeni pojedinci će, radi sopstvene koristi, često govoriti ili činiti stvari koje su protivne njihovim željama. Recimo, ako neko primeti da bi, na određen način, od neke druge osobe mogao da ima koristi u svom poslu ili u svojim interesima, on bi tu osobu mogao da izabere za starešinu, da je predloži za

konkretnu dužnost, odnosno, time što tvrdi da je sve što ta osoba kaže ispravno, bilo to usklađeno sa istinom ili ne, on bi mogao da se saglasi sa svim onim što ta osoba govori kako bi joj se dodvorio. Ne bi li joj se dodvorio, on čini brojne stvari koje nisu u skladu sa načelima i protivne su istini, stvari koje ometaju pripadnike Božjeg izabranog naroda da raspoznaju ljude, događaje i stvari i da uđu u istinu. Ono što je pogrešno i iščašeno taj čovek opisuje kao ispravno, ljudske predstave i uobrazilje opisuje kao usklađene sa Božjim namerama i tome slično, i tako ometa ljudske misli i ispravan smer i cilj njihovog stremljenja. Sva ova ponašanja proizlaze iz njegovog očuvanja odnosa zasnovanih na ličnim interesima. Da bi zaštitio i sačuvao svoje interese, u stanju je da govori protivno svojoj savesti i da postupa protivno načelima. Ono što govori i radi izaziva ometanja i uništenje crkvenog života, što na kraju vodi ka tome da još veći broj ljudi nije u stanju da u zajedništvu razgovara o Božjim rečima, da molitveno čita Božje reči ili da razmenjuje lična iskustva na normalan i uređen način, a rezultat toga jesu gubici u ljudskom život-ulasku. Kad ljudi u zajedništvu razgovaraju o svojim ličnim iskustvenim shvatanjima, često se susreću sa uplitanjem međusobnih interesnih odnosa; to uplitanje je ponekad verbalno, ponekad proizlazi iz ponašanja, dok se neka uplitanja odnose na ciljeve i pravac. Ljude često prekidaju kad u zajedništvu razgovaraju o istini i molitveno čitaju Božje reči, često ih skreću sa teme i neretko u različitom stepenu utiču na njih. Prema tome, one koji se upuštaju u neprikladne odnose zasnovane na ličnim interesima, kao i u slične oblike ponašanja, treba ograničiti. Crkvene starešine ne treba da se prave da ne vide takve probleme kad se suoče sa njima, a svakako ne treba da povlađuju takvim zlodelima tako što tolerišu pojavu takvih stvari u crkvenom životu. Umesto toga, treba da budu na oprezu i pronicljivi, te da ih odmah zaustave i ograniče.

Upuštanje u neprikladne odnose zasnovane na ličnim interesima predstavlja čestu pojavu u crkvi. Na primer, ako neko planira da se kandiduje za crkvenog starešinu na sledećim izborima, on bi mogao da privuče grupu ljudi i da im otkrije svoje zamisli. Ovi ljudi nisu glupi; oni mu daju naznake: „Ako te izaberemo, kakve koristi mi imamo od tebe?” Tako se među njima uspostavlja odnos zasnovan na ličnim interesima. Da bi očuvali svoje lične interese, oni tokom okupljanja često zauzimaju isti stav o određenim pitanjima. Oni stalno govore o tome koliko je neka osoba dobra, kako je ono što ta osoba radi dozvoljeno i blagosloveno od strane Boga, govore o tome ko je dao priloge i koliko je dao, i ko je dao kakav doprinos Božjoj kući, često jedni drugima uzvikujući hvale i hvalospeve – dok drugi nisu svesni onoga što se nalazi u pozadini svega toga niti za to znaju. U crkvenom životu, ove stvari često izgovaraju u službi konsenzusa koji su ranije postigli i kako bi podržali svoje uzajamne interese. Na primer, neko bi mogao da kaže: „Ako me izabereš za starešinu, čim dođem na tu funkciju, postaviću te za vođu grupe.” Zar nisu u potrazi za ličnim dobitkom? Kako bi ostvarili svoje interese, zar ne moraju da kažu određene stvari, odnosno da preduzmu određene radnje? Stoga, tokom okupljanja, oni prikazuju najrazličitija ispoljavanja, koja su sva usmerena na to da podrže ranije uspostavljen konsenzus i postojeće interese. Pre nego što postignu svoj cilj, u većini

stvari koje rade, oni se rukovode interesima. Prema tome, zar nisu namere i ciljevi u pozadini onoga što govore i čine u priličnoj meri neprikladni? Zar odnos koji je uspostavljen među njima nije neprikladan? Zar takve neprikladne odnose unutar crkve ne treba ograničiti? Neki kažu: „Kako da ih ograničimo ako ih ne otkrijemo?" Osim ako se uopšte ne rade, takve stvari će, kad se urade, moći da budu otkrivene i biće razotkrivene. Ako ljudi u zajedništvu pravilno razgovaraju o istini i o svojim ličnim shvatanjima i iskustvima, ne ubacujući ništa što nema veze sa istinom, svi ovo mogu da zapaze. Ako postoje ukaljanosti, ljudi i to mogu da raspoznaju. Prema tome, u crkvi takođe treba ograničiti razne transakcione odnose koji nastaju radi očuvanja uzajamnih interesa; oni koji su u to uključeni moraju se makar upozoriti i s njima treba razgovarati u zajedništvu, omogućavajući im da prepoznaju sopstvene probleme i da shvate ozbiljnost posledica upuštanja u takve aktivnosti, istovremeno omogućavajući braći i sestrama da raspoznaju prirodu tih stvari. Kakav uticaj ovakva aktivnost ima na većinu ljudi? Ona ljude navodi na pomisao da nema veće razlike između crkve i društva, s obzirom na to da se i na jednom i na drugom mestu ljudi međusobno iskorišćavaju i upuštaju u transakcije radi lične koristi. Ovo ponašanje nije umereno ometanje, već predstavlja ozbiljno ometanje crkvenog života. Recite Mi, da li je dobar čovek neko ko neprekidno privlači ljude da bi zadobio njihove glasove na izborima, koristeći se neuobičajenim sredstvima da manipuliše izborima i dobije položaj starešine? Jasno je da starešine koje su izabrane na ovaj način nisu dobri ljudi. Mogu li braća i sestre koji su njima dopali šaka da očekuju išta dobro? Ako neko na neuobičajene načine postaje starešina, umesto da bude izabran na osnovu načela, takav starešina sasvim sigurno nije dobra osoba. Ako mu se dozvoli da predvodi, to je isto što i direktno predati braću i sestre zloj osobi, antihristu, pri čemu će većina ljudi objektivno završiti u Sotoninim rukama; ukoliko dođe do takvog razvoja događaja, plodovi njihovog crkvenog života biće sami po sebi očigledni. Ovo je tip neprikladnog odnosa koji je povezan sa interesima. Bilo da je reč o grupama ili o pojedincima, kad odnosi među ljudima obuhvataju interese, ti ljudi će u svojim postupcima više naginjati ličnim koristima nego što će postupati shodno načelima kako bi podržali interese Božje kuće. Takvi se odnosi ne temelje na savesti i razumu normalne ljudskosti, već su suprotni i savesti i razumu, a još i više istina-načelima. U svemu što takvi ljudi govore, rade i pokazuju, kao i u njihovim namerama, u njihovim ciljevima, motivima, izvorištima i tako dalje, oni se rukovode interesima; stoga se ovi odnosi mogu definisati kao neprikladni. Budući da nastanak takvih odnosa ometa pripadnike Božjeg izabranog naroda da žive crkvenim životom, otežavajući većini ljudi da čitaju Božje reči i u zajedništvu u miru razgovaraju o istini pred Bogom, takve neprikladne odnose u crkvi treba ograničiti. U slučajevima koji su ozbiljni i predstavljaju ponašanje zlih ljudi, treba izreći upozorenja, a ako se oni koji su u njih uključeni bez obzira na sve ne pokaju, oni treba da budu uklonjeni iz crkve.

D. Mržnja među pojedincima

Neprikladni međuljudski odnosi različito se ispoljavaju, a još jedan među njima jeste lična mržnja. Na primer, u porodicama može doći do razmirica ili sporova između svekrvi i snaha, između snaha ili među braćom, ili oni mogu nastati među susedima. Katkad to čak preraste u mržnju, pa ti ljudi, poput ljutih neprijatelja, onda nisu u stanju da sarađuju ili da zajednički rade, u toj meri da jedni druge više ne mogu da smisle, pa se svađaju i sukobljavaju u svemu što rade. Kad se međusobno vide na okupljanjima, srce im je takođe ispunjeno mržnjom, pa ne mogu da se utišaju pred Bogom da bi uživali u Božjoj reči, da bi razmišljali o sebi i sebe spoznali, i sasvim sigurno nisu u stanju da otpuste svoje predrasude i mržnju ne bi li prisustvovali normalnom okupljanju. Naprotiv, kad god se sretnu, upadaju u svađe i okršaje, međusobno razotkrivaju jedni drugima mane, jedni druge napadaju, pa čak i jedni druge psuju, čime u velikoj meri negativno utiču na pripadnike Božjeg izabranog naroda. Takvi ljudi su bezvernici, oni su nevernici. Kad je reč o onima koji iskreno veruju u Boga i vole istinu, ma šta da se dogodi, odnosno s kim god da imaju sporove, odnosno prema kome god da imaju predrasude, oni su u stanju da tragaju za istinom, da o sebi razmišljaju i sebe spoznaju, te da probleme rešavaju shodno istina-načelima. Ako su nešto loše učinili i nekom nešto duguju, oni mogu samoinicijativno da se izvine i priznaju sopstvene greške; na okupljanjima se sasvim sigurno neće upuštati u izazivanje svađa ili problema. Potpuno je ispod nivoa pristojnosti svetaca da se u crkvi upuštaju u sporenja i da izazivaju nemire; takvo ponašanje u ozbiljnoj meri Bogu nanosi sramotu. Ljudima koji se ponašaju na ovaj način u velikoj meri nedostaju ljudskost, savest i razum; oni nipošto nisu iskreni Božji vernici. Ovaj problem je nešto češći među novim vernicima. Pošto novi vernici ne shvataju istinu i njihove iskvarene naravi nisu pročišćene, njima je lako da se zbog brojnih stvari upuštaju u rasprave, pa čak i da dozvole da njihova plahovitost izbije na površinu i da ih dovede u sukobe. Ako se ove iskvarene naravi ne razreše, ljudi će u svom srcu gajiti mržnju, pa će se, u toj svojoj plahovitosti i mržnji, i dalje upuštati u beskonačne svađe čak i kad vode crkveni život. To se odražava na crkveni život, utiče na Božje izabranike dok jedu i piju Božju reč, veličaju Boga i razmenjuju svoja iskustvena shvatanja Božjih reči. To takođe neposredno utiče na život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda. Pojedini novi vernici, zbog neslaganja oko manjih problema, s lakoćom uleću u sukobe. Na primer, pre nego što okupljanje počne, neki bi možda želeli da pevaju jednu himnu, dok se drugima više dopada neka druga – čak i takva beznačajna stvar lako može dovesti do sukoba. Isto tako, različita mišljenja o nekom pitanju ponekad mogu brzo da prerastu u polemike, pa svađu čak može da izazove vređanje nekoga koje je rezultat nesmotrenog govora. Takvi incidenti su uobičajeni među novim vernicima. Kad nastanu tokom okupljanja, ti sporovi prirodno ometaju crkveni život. Zar se time ne ometaju i pripadnici Božjeg izabranog naroda? Oni skloni svađama i raspravama o ispravnom i pogrešnom upravo su oni kojima najlakše polazi za rukom da ometaju crkveni život.

Njima je stalo jedino do toga da udovolje svojoj sopstvenoj sujeti i da sačuvaju obraz, ne razmišljajući o interesima pripadnika Božjeg izabranog naroda. Zar postupajući na ovaj način ne izazivaju ometanja crkvenog života? (Da, izazivaju.) Crkva je mesto na kome se braća i sestre okupljaju kako bi jeli i pili Božje reči i u njima uživali; ona je mesto za pokoravanje Bogu i obožavanje Boga. Nipošto ne predstavlja mesto za davanje oduška ličnim nezadovoljstvima i sasvim sigurno nije mesto za svađanje ili polemisanje o tome šta je ispravno, a šta pogrešno. Kad takvi ljudi na ovaj način izazivaju ometanja, do kakvih to posledica dovodi? To direktno vodi tome da pripadnici Božjeg izabranog naroda ne uživaju u sastancima; tome da nisu u mogućnosti da dobiju poduku o životu, a većinu ljudi čak onemogućava da pronađu spokoj, zbog čega neopisivo pate. S vremenom, neki postaju negativni i slabi, pa čak nerado prisustvuju okupljanjima. Ova situacija je uobičajena u većini crkava i predstavlja nešto što su iskusili svi pripadnici Božjeg izabranog naroda. Pa, kako onda treba rešiti problem čestih svađa i sukoba na okupljanjima? Treba odabrati nekoliko odlomaka Božjih reči od značaja za ovaj problem i zajedno ih nekoliko puta pročitati na okupljanjima; zatim, svako u zajedništvu treba da razgovara o istini, da sa drugima razmeni svoje shvatanje. Ovaj pristup može doneti određene rezultate. Ne samo da će oni skloni svađama moći da prepoznaju sopstvene prestupe i osete kajanje, već će i posmatrači moći da razmisle jesu li u sličnim situacijama otkrivali svoje iskvarene naravi i da li su kadri da se sa drugima svađaju – i posmatrači na ovaj način mogu da spoznaju sebe. Nezavisno od toga da li se neko upušta u svađe ili ne, nakon uzastopnog čitanja nekoliko odlomaka Božjih reči, on može da prepozna sopstvene iskvarene naravi i da uvidi da život prema iskvarenim naravima zaista znači nedostatak savesti i razuma, i odsustvo i najmanje ljudskosti. Kad se crkveni život živi na ovaj način, njegovi efekti nisu loši, zar ne? I premda na početku okupljanja može biti sukoba, ako nakon toga svi mogu da pročitaju Božje reči, utišaju se pred Bogom da bi razmislili o sebi, reše probleme pomoću istine i istinski se pokaju – ako ovi rezultati mogu da se postignu – onda je ovo normalan crkveni život. Prema tome, nije nužno loše sve ono što se događa na okupljanjima; sve dok svi u srcu i umu mogu da se ujedine kako bi tragali za istinom i nekoliko puta zajedno pročitaju nekoliko relevantnih odlomaka Božjih reči, čak i ako problemi ne mogu u potpunosti da se reše, ljudi će donekle moći da ih prozru i da steknu nešto sposobnosti raspoznavanja – od toga će svi imati koristi. Da li biste rekli da je takav crkveni život teško postići? Ovo je pretvaranje nečeg lošeg u nešto dobro, ovo je nešto poput prikrivenog blagoslova. Međutim, ovo ljude ne bi trebalo da navodi na pomisao da zagovaraju tezu da su svađe i rasprave poželjne u crkvenom životu; ta se teza nipošto ne može zastupati. Svađe i rasprave vrlo lako mogu da prerastu u izlive plahovitosti i sukob, a to je loše za sve ljude i uključenim osobama donosi ličnu uznemirenost. Prema tome, najbolji je pristup traganje za istinom radi rešavanja problema, a shvatanje istine može efikasno da spreči slične incidente u budućnosti. Kad dođe do trzavica i sukoba, mudri pojedinci treba da usvoje stav strpljivosti i tolerancije. Budući da i sami imaju iskvarene naravi i lako mogu druge da

povrede, kad otkriju svoje iskvarene naravi, treba odmah da se pomole Bogu i tragaju za istinom kako bi rešili probleme. Na taj način, do trenutka okupljanja, lična ogorčenost i mržnja će se raspršiti, što će dovesti do osećaja oslobođenosti u njihovom srcu i olakšati prijateljsku slogu sa braćom i sestrama, a time podstaći skladnu saradnju. Kad god neko primeti da brat ili sestra otkrivaju svoju iskvarenu narav, on s ljubavlju treba da im ponudi pomoć, a ne da ih procenjuje, osuđuje ili odbacuje. Moguće je da problemi neće biti rešeni nakon jednog ili dva pokušaja da im pomognete, ali su i dalje potrebni strpljivost i tolerancija. Dokle god takvi pojedinci ne ometaju crkveni život ili namerno ne čine zlo, prema njima se do samoga kraja treba odnositi sa strpljivošću i tolerancijom – doći će dan kad će se oni urazumiti. Ako neko ima zlu ljudskost i odbija pomoć, istinu ne prihvata bez obzira na to koliko se o njoj razgovara u zajedništvu, onda on iskreno ne veruje u Boga, pa je onda neophodno držati se podalje od takvih pojedinaca. Ako oni uzastopno ometaju crkveni život, njima se treba pozabaviti i sa njima postupati shodno načelima. Ako nisu zli ljudi, već samo često otkrivaju svoju iskvarenu narav, zbog toga sebe mrze, ali osećaju nemoć da u trenutku drugačije postupe, onda takvim pojedincima treba pomoći s ljubavlju; pomozite im da shvate istinu i raspoznaju i prepoznaju svoja otkrovenja iskvarenosti – time će se njihova otkrovenja iskvarenosti postepeno smanjivati. Sve dok ti ljudi samo povremeno utiču na braću i sestre, to im se može oprostiti; dokle god nema ozbiljnih problema sa njihovom ljudskošću i oni nisu lažljivi niti zli ljudi, treba ih podržati i pomoći im kroz razgovor u zajedništvu o istini. Ako mogu da prihvate istinu, prema njima se treba ophoditi s ljubavlju. Međutim, ako odbijaju da se pokaju i u dugom vremenskom periodu negativno utiču na crkveni život, crkvene starešine treba da im izreknu opomene i nametnu ograničenja. Ako uporno odbijaju da prihvate istinu, takvi pojedinci su zli ljudi. Zli ljudi ne mogu da se slože ni sa kim, oni su kukolj u žitu i demoni. Zadržati ih u crkvi jedino će izazvati prekide i ometanja. Stoga, sa onima koji, uprkos ponovljenim upozorenjima, odbijaju da se promene treba postupati kao sa zlim ljudima i ukloniti ih iz crkve. Svaki onaj koji često ometa crkveni život i život-ulazak Božjeg izabranog naroda jeste bezvernik i zla osoba i iz crkve se mora ukloniti. Ko god da je ta osoba, odnosno kako god da se ona ponašala u prošlosti, ako često ometa crkveni posao i crkveni život, odbija da bude orezana i uvek sebe uzima u odbranu navodeći pogrešna obrazloženja, ona mora da bude uklonjena iz crkve. Ovaj pristup je u potpunosti zarad održavanja normalnog napretka crkvenog rada i zaštite interesa Božjeg izabranog naroda, sasvim je u skladu sa istina-načelima i Božjim namerama. Na život-ulazak Božjeg izabranog naroda i crkveni rad ne treba da utiču svađe i nerazumni problemi koje izaziva nekolicina zlih pojedinaca – to nije vredno toga i ujedno je nepravedno prema Božjem izabranom narodu.

Ako zli ljudi često izazivaju ometanja u crkvi, dovodeći do neefikasnog crkvenog života, najbolje rešenje je da se ljudi svrstaju u kategorije i okupljanja podele u različite grupe: neka se okupe oni koji vole istinu i iskreno izvršavaju svoje dužnosti; neka se okupe oni koji žele da streme ka istini, ali ne izvršavaju svoje dužnosti; i neka se okupe

oni koji vole da izazivaju prekide i ometanja, koji vole da druge ogovaraju, procenjuju ih i osuđuju. Na taj način crkva se prvenstveno može podeliti u tri grupe ljudi – može se reći, raspoređivanjem svakog prema svojoj vrsti – čime se osigurava da se na okupljanjima ove grupe međusobno ne mešaju. Ljudi sa lošom ljudskošću, koliko god da nesmotreno čine zlodela, neće ugrožavati druge već jedino sebe. Neki ljudi imaju podlu narav. Kaže li im neko nešto što ih povredi ili uvredi, oni će tu osobu zamrzeti i smišljaće načine da je napadnu i da joj se osvete. Koliko god da se s njima o istini razgovara u zajedništvu odnosno koliko god da bivaju orezani, oni istinu ne prihvataju. Radije bi umrli nego da se pokaju, pa nastavljaju da ometaju crkveni život. To dokazuje da su zli ljudi. Takve zle ljude ne možemo i dalje tolerisati. Oni shodno istina-načelima treba da budu uklonjeni iz crkve. To je jedini način da se ovaj problem temeljno reši. Bez obzira na to kakve su greške pravili ili kakve su loše stvari činili, ti ljudi sa zlobnom naravi ne dopuštaju nikome da ih razotkrije niti ореže. Ako ih neko razotkrije i uvredi, oni će se razbesneti, osvetiti i nikada neće odustati od čitave te stvari. Prema drugim ljudima nemaju strpljenja niti tolerancije i prema njima ne pokazuju trpeljivost. Na kojem načelu se zasniva njihovo vladanje? „Radije bih izdao nego da budem izdan.” Drugim rečima, oni ne tolerišu da ih iko uvredi. Zar to nije logika zlih ljudi? To je upravo logika zlih ljudi. Niko ne sme da ih uvredi. Za njih je neprihvatljivo da ih bilo ko i najmanje izazove i mrze svakoga ko to učini. Oni će tu osobu progoniti i nikada se s tim neće pomiriti – takvi su zli ljudi. Zle ljude treba da izolujete ili uklonite čim otkrijete da imaju suštinu zlih ljudi, pre nego što budu u prilici da počine neko veliko zlo. Time će se šteta koju čine svesti na najmanju moguću meru; to je mudra odluka. Budu li starešine i delatnici čekali sve dok neka zla osoba ne izazove nekakvu nesreću da bi sa njom postupali, oni su pasivni. To bi pokazalo da su te starešine i delatnici veoma glupi i da u njihovim postupcima nema nikakvih načela. Među starešinama i delatnicima postoje neki koji su naprosto u toj meri glupi i neuki. Uporno čekaju neki ubedljiv dokaz da bi se zlim ljudima pozabavili jer smatraju da će im jedino tako savest biti mirna. Dok vam zapravo nisu potrebni ubedljivi dokazi da biste bili sigurni da je neko zao. To možete zaključiti na osnovu njegovih svakodnevnih reči i postupaka. Kad se uverite da je taj čovek zao, možete krenuti sa njegovim ograničavanjem ili izolacijom. Time se osigurava da štetu ne pretrpe ni crkveni život ni život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda. Neke starešine i delatnici ne mogu da raspoznaju ko je zao, niti blagovremeno mogu da se pozabave zlim ljudima. To se posledično odražava na crkveni rad i crkveni život, a sprečen je i život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda. To je izrazito glupo. Lažne starešine tako obavljaju posao. S jedne strane, njima nedostaje sposobnost raspoznavanja, a s druge, oni su ljudi koji hoće da ugode drugima i plaše se da druge ne uvrede. Dok obavljaju funkciju starešina, takvi ljudi, kao prvo, ne mogu da izvršavaju pravi posao; a kao drugo, nanose štetu Božjem izabranom narodu. Ne mogu čak na vreme ni da reše problem ometanja koja izazivaju zli ljudi, a ni da zaštite braću i sestre; takvi ljudi nisu podesni da budu starešine i delatnici. Recite Mi, ako se neko okarakteriše kao zla osoba, postoji li i dalje

potreba da se s njom u zajedništvu razgovara o istini da bi joj se pomoglo? (Ne.) Nema potrebe da joj pružate priliku. Neki ljudi imaju previše „ljubavi”, dajući zlikovcima iznova priliku da se pokaju, no, može li se time postići ikakav efekat? Da li je to usklađeno sa načelima Božjih reči? Da li si video ijednu zlu osobu koja može iskreno da se pokaje? To niko nikad nije video. Nadati se da će se zli ljudi pokajati isto je što i sažaljevati se nad zmijama otrovnicama; isto je što i sažaljevati se nad zverima. Ovo je stoga što se na osnovu suštine zlih ljudi može utvrditi da zli ljudi neće nikada voleti pozitivne stvari, da nikada neće prihvatiti istinu i da se nikada neće pokajati. U njihovom rečniku ne postoji reč „pokajanje”. Koliko god da s njima u zajedništvu razgovaraš o istini, oni svoje lične motive i interese neće ostaviti po strani i iznaći će razne razloge i izgovore da sebe opravdaju, pa niko ne može da ih ubedi. Ako oni pretrpe gubitak, za njih je to nepodnošljivo i drugima će zbog toga vazda dosađivati. Kako takvi ljudi, koji nisu voljni da istrpe nikakav gubitak, mogu istinski da se pokaju? Oni koji daju prednost sopstvenim interesima u odnosu na sve drugo izuzetno su sebični ljudi; oni su zli ljudi i nikad se neće pokajati. Ako si se već temeljno uverio da je takva osoba zla i još uvek joj pružaš priliku da se pokaje, zar to nije glupo? Isto je što i da smrznutu zmiju zagrevaš u nedrima, da bi te već sledećeg časa ona ujela. Jedino bi budala učinila tako glupu stvar. U crkvi je normalna pojava da Božji izabranici mrze zle ljude, zato što zlim ljudima nedostaje ljudskosti i stalno rade nemoralne stvari. Mrzeti zle ljude je ispravan način razmišljanja. Sastavni je deo onoga što ljudi treba da poseduju u svojoj normalnoj ljudskosti.

Recite Mi, kakav je čovek neko ko braću i sestre uopšte ne voli? Zašto sa braćom i sestrama on nema čak ni najosnovniji normalan međuljudski odnos? Takav čovek, s kim god da dolazi u kontakt, takvu vrstu kontakta povezuje jedino sa interesima i transakcijama; ako nema nikakvih interesa ili transakcija, on se ljudima neće ni baviti. Zar takav čovek nije zao? Neki ljudi ne streme ka istini i žive jedino na osnovu osećanja; ko god se prema njima lepo ophodi, oni se s njim zbližavaju, i ko god im pomaže, za tog smatraju da je dobar. Takvi ljudi takođe nemaju normalne međuljudske odnose. Žive isključivo na osnovu osećanja, pa, mogu li prema braći i sestrama da se ophode pošteno i pravedno? To je sasvim nedostižno. Prema tome, svako ko sa braćom i sestrama, odnosno sa onima koji iskreno veruju u Boga, nema normalne međuljudske odnose, neko je bez savesti i razuma, neko bez normalne ljudskosti i sasvim sigurno nije neko ko voli istinu. Ovi se pojedinci nimalo ne razlikuju od običnog ološa među nevernicima; komuniciraju sa svima onima od kojih mogu imati koristi i zanemaruju sve ostale. Štaviše, kad vide nekoga ko stremi ka istini ili nekoga ko može da sa drugima razmenjuje iskustvena svedočenja – nekoga kome se svi dive i ko se svima dopada – oni postaju ljubomorni i ispunjeni mržnjom i nastoje da prikupe arsenal municije kojom će procenjivati i osuđivati ove ljude koji streme ka istini. Zar to nije ono što rade zli ljudi? Takvim ljudima nedostaju savest i razum – gori su od zveri. Prema ljudima ne mogu da se ophode ispravno, sa drugima ne mogu da se slažu normalno, sa pripadnicima Božjeg izabranog naroda ne mogu da izgrade normalne međuljudske odnose, a mogu i da

omrznu one koji streme ka istini. U svom srcu, takvi se ljudi sasvim sigurno moraju osećati veoma usamljeno i napušteno, dok se sve vreme žale na nebesa i na druge ljude. Kakvu radost ili smisao imaju u životu? Narav ovih ljudi je podmukla, i s kim god da dolaze u kontakt, zbog trivijalnih stvari mogu da razviju mržnju, da ih osuđuju i da im se svete, donoseći im nesreće. Takvi ljudi su pravi pravcati đavoli, koji crkvi donose nesreću sa svakim danom provedenim u njoj. Ako se u njoj dugo zadrže, te nesreće će biti beskrajne. Nesreće se mogu sprečiti jedino ako se oni uklone iz crkve. Osim toga, postoje i oni koji spolja deluju civilizovano, ali imaju posebnu naklonost prema koristima. Prema tome, njihova vera u Boga takođe je u funkciji stremljenja ka koristima. Ako već neko vreme nisu stekli neku korist koja im zasluženo ne pripada, u licu se naroguše kao da im neko duguje ogromne svote novca. Svakoga ko vidi njihovo ogorčeno i smrknuto lice to emotivno odmah pogodi. Da se pojavi u crkvenom životu, kakvo bi dejstvo takvo lice izazvalo? Da ga vidi, većina pripadnika Božjeg izabranog naroda bi se zasigurno osetila neprijatno, i to bi u različitom stepenu omelo i njihovo čitanje Božjih reči i razgovor u zajedništvu o istini i na njih se odrazilo. Često susretanje sa ovim večito sumornim licem u crkvenom životu bi odviše lako moglo da pogodi naročito one koji nisu pustili koren na istinitom putu! Crkvi je potrebno više ljudi sa vedrom ličnošću, koji govore jednostavno i otvoreno, i više ljudi čije je srce ispunjeno mirom i radošću, i čiji je duh slobodan i oslobođen. To bi crkveni život učinilo prijatnim. Ti večito smrknuti mrgudi treba da se mole Bogu kod kuće i da pre dolaska na okupljanja prilagode sopstveni način razmišljanja. Tako će biti dobro raspoloženi i zadobiće nešto od okupljanja. Osim toga, i drugima će to koristiti; makar neće biti ometeni. Da bi obezbedili da pripadnici Božjeg izabranog naroda žive normalnim crkvenim životom, starešine i delatnici treba da nauče da u zajedništvu razgovaraju o istini radi rešavanja problema. Ako neko smrknut dođe na okupljanje, starešine i delatnici treba da mu priđu i da ga upitaju: „Da li ti je potrebna pomoć?” To nazivamo samoinicijativnim pomaganjem drugima iz ljubavi. Ako starešine i delatnici uoče nekog ko ima problem i to zanemare, izbegavajući te „mrgude” i kloneći ih se bez razgovora u zajedništvu o istini kojim bi im ulepšali dan, onda oni ne izvršavaju pravi posao. Da bi delotvorno izvršavali crkveni posao, starešine i delatnici moraju, pre svega, da nauče da budu poverenici pripadnika Božjeg izabranog naroda, slično onome što bi nevernici nazvali brižnim državnim službenikom. Neki ljudi nisu voljni da igraju takvu ulogu, već bi radije da uvek budu posmatrači – pa kako onda pripadnike Božjeg izabranog naroda mogu na taj način da predvode da žive dobrim crkvenim životom? U stvari, već na osnovu čovekovog izraza lica u izvesnoj meri se može zapaziti da li on ima probleme u svom srcu. Ako je neko uvek smrknut, to sigurno znači da mu je srce mračno i da u njemu nema ni trunke svetlosti. Ako je po ceo dan udubljen u rasprave o ispravnom i pogrešnom, da li bi na licu i dalje mogao da ponese osmeh? Nad licem ovih ljudi uvek su nadvijeni mračni oblaci, bez ijednog sunčanog trenutka, a to utiče i na njihovo obavljanje dužnosti. Ako su starešine i delatnici spori u reagovanju i rešavanju ovog problema, uzrokujući time da braća i sestre trpe stalno ometanje i neizreciv jad, to

dokazuje da te starešine i delatnici nisu sposobni da obavljaju praktičan posao, nesposobni su da pomoću istine rešavaju probleme i da su sasvim bezvredni. Ako starešine i delatnici shvataju istinu i mogu da prepoznaju probleme braće i sestara i mogu da pruže blagovremenu podršku i pomoć, ne samo da su u stanju da pomažu u rešavanju ljudskih problema, već su u stanju i da ljudima pomognu da shvate istina-načela i da ispunjavaju svoje dužnosti, onda će njihovo obavljanje dužnosti i rešavanje stvari biti efikasno, a crkveni rad neće biti ugrožen. Ako starešine i delatnici ne mogu odmah da prepoznaju i reše probleme, to se odražava na crkveni rad. Ako starešine i delatnici ne mogu da prepoznaju i reše probleme, nanoseći štetu crkvenom radu i sprečavajući život-ulazak Božjeg izabranog naroda, zar nisu izneverili Boga i Njegov izabrani narod? Zar im ne nedostaju načela za rešavanje stvari? Rešavanje problema pravovremeno i bez odlaganja, nakon što se prozre njihova suština – to nazivamo ispunjavanjem odgovornosti i odanošću, i to predstavlja izvršavanje čovekove dužnosti na način koji je u skladu s merilom.

Tema današnjeg razgovora u zajedništvu jeste šesti problem – upuštanje u neprikladne odnose. Problemi ove vrste koji nastaju u crkvenom životu u osnovi su sledeći: neprikladni odnosi među polovima, istopolni odnosi, odnosi zasnovani na ličnim interesima i mržnja među pojedincima. Bilo da su to odnosi zasnovani na telesnoj požudi, telesnim interesima ili sentimentalnom zamešateljstvu tela, svi oni spadaju u kategoriju neprikladnih odnosa jer prevazilaze savest i razum normalne ljudskosti. Postojanje ovih neprikladnih odnosa ljude u određenoj meri može da uznemiri. Da stvari budu još ozbiljnije, oni mogu da ometaju ljudski život-ulazak, stremljenje ljudi ka istini i njihovo stremljenje ka bogopoznanju. Ove različite vrste neprikladnih odnosa ne potiču iz savesti ili razuma i suprotne su normalnoj ljudskosti. Kad žive u okviru ovih nenormalnih odnosa, ljudima je teško da prihvate i primenjuju istinu, a to ih takođe ometa da žive crkvenim životom i da streme ka život-rastu, i ujedno ometa poredak crkvenog života. Ovo je štetno po život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda, a može i da naškodi crkvenom radu. Zbog svega toga, od suštinske je važnosti da starešine i delatnici ove probleme odmah prepoznaju i reše ih.

Kad je reč o neprikladnim odnosima, već smo nabrojali različite situacije i svrstali ih u kategorije. Možete li da navedete neke primere praktičnog korišćenja sposobnosti raspoznavanja? Koji je cilj da se stekne sposobnost raspoznavanja? Da vam omogući da raspoznate i definišete suštinu ljudi, događaja i stvari, kako biste mogli da donesete tačne sudove, a zatim da prema njima postupate shodno načelima. Ovo je konačan rezultat. Da li je neko rekao: „Ceo dan pričaš o ovim stvarima koje se odnose na ispravno i pogrešno, o ovim svakodnevnim stvarima – više ne želimo to da slušamo; više ne želimo ni da dolazimo na okupljanja. Zar ne bi trebalo da u zajedništvu govoriš o istini? Zašto uvek govoriš o ovim situacijama”? Da li ste primetili takve ljude? Kakvi su to ljudi? (Ljudi kojima nedostaje duhovno razumevanje.) Mi na ovaj način razgovaramo u zajedništvu, a oni ipak i dalje ne mogu da shvate istinu – ne dostižu inteligenciju

normalne osobe; takvi su ljudi sasvim beskorisni. Treba li nekoga čija inteligencija nije dorasla ljudskoj i dalje primoravati da sluša propovedi? Možda bi on rekao sledeće: „Okupljanja se uvek svode na razgovor u zajedništvu o istini, na njima se stalno govori o stvarima kao što je primena istine – umoran sam da ovo i dalje slušam. Više ne želim da dolazim na okupljanja.” Ako zaista ima takav stav, onda je on neko ko ima odbojnost prema istini. Kad je reč o takvim ljudima, Božja kuća ne insistira na tome da oni dolaze; brzo ih oterajte. Ako oni sami ne žele da dolaze na okupljanja i nisu prijemčivi za ono o čemu se na njima razgovara, mi ne insistiramo – nije nam cilj da ih uznemiravamo. Takvi ljudi, čak i ako ceo svoj život veruju u Boga, neće shvatiti istinu i neće ući u stvarnost; to je uzaludan trud. Ako vole da slušaju teologiju, pustite ih neka idu i neka izučavaju teologiju; zažaliće jednoga dana kad istinu ne budu zadobili kao život.

29. maj 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (15)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (3. deo)

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

Na prošlom okupljanju u zajedništvu smo razgovarali o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” Kad je reč o ovoj odgovornosti, prvenstveno smo razgovarali o raznim problemima povezanim sa crkvenim životom, a razvrstali smo ih u jedanaest problema. Hajde, pročitajte ih. (Prvi, često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini; drugi, izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaluđivali i zadobilo njihovo poštovanje; treći, naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima; četvrti, formiranje klika; peti, nadmetanje za status; šesti, upuštanje u neprikladne odnose; sedmi, uzajamni napadi i verbalne svađe; osmi, širenje predstava; deveti, iskaljivanje negativnosti; deseti, širenje neosnovanih glasina; i jedanaesti, manipulisanje izborima i njihovo prekidanje.) Prošli put smo razgovarali o petom problemu, a to je nadmetanje za status, i o šestom problemu, a to je upuštanje u neprikladne odnose. Ove dve vrste problema, kao i prethodna četiri problema, takođe izazivaju ometanja i prekide crkvenog života i normalnog crkvenog poretka. Posmatrajući prirodu ove dve vrste problema, štetu koju nanose crkvenom životu i njihov uticaj na ljudski život-ulazak, obe te vrste mogu predstavljati ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan crkveni poredak.

VII. Uzajamni napadi i verbalne svađe

Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o sedmom problemu – o uzajamnim napadima i verbalnim svađama. Takvi su problemi uobičajeni u crkvenom životu i svima su očigledni. Kad se ljudi okupe da jedu i piju Božju reč, da u zajedništvu razgovaraju o svojim ličnim iskustvima ili da razmatraju neke aktuelne probleme, različita gledišta ili polemike o tome šta je dobro a šta pogrešno često među ljudima dovode do rasprava i nesporazuma. Ako se ljudi ne slažu i imaju različite uglove posmatranja, ali to ne ometa crkveni život, da li se to podvodi pod uzajamne napade i verbalne svađe? Ne podvodi se; to spada u normalan razgovor u zajedništvu. Prema tome, gledano spolja, za mnoge probleme može delovati kao da su povezani sa sedmim problemom, dok se zapravo jedino oni koji su po svojim okolnostima i prirodi ozbiljniji, te otud predstavljaju prekide i

ometanja, podvode pod ovaj problem. Hajde da sada razgovaramo o tome zbog koje prirode ovih problema se oni svrstavaju pod ovu stavku.

Pre svega, posmatrajući ispoljavanja uzajamnih napada, ovde sasvim sigurno nije reč o normalnom razgovoru u zajedništvu o istini ili o traganju za istinom, odnosno o posedovanju različitih shvatanja ili svetlosti na osnovu razgovora u zajedništvu o istini odnosno o traganju za istina-načelima, razgovoru u zajedništvu i raspravi o njima i o traganju za putem primene u vezi sa određenom istinom, već je reč o svađanju i raspravljanju o tome šta je ispravno a šta pogrešno. Ti se napadi na ovaj način suštinski ispoljavaju. Da li se ovaj problem ponekad javlja u crkvenom životu? (Da.) Već na osnovu spoljnog izgleda, očito je da postupak poput uzajamnih napada sasvim sigurno nema veze sa traganjem za istinom, odnosno sa razgovorom u zajedništvu o istini pod vođstvom Svetoga Duha, niti sa skladnom saradnjom, već da je ukorenjen u plahovitosti, a da korišćeni jezik sadrži sud i osudu, pa čak i psovke – ovakvo ispoljavanje je zaista otkrovenje Sotonine iskvarene naravi. Kad se ljudi uzajamno napadaju, bez obzira na to da li im je rečnik oštar ili taktičan, on u sebi sadrži plahovitost, zlobu i mržnju i lišen je ljubavi, tolerancije i trpeljivosti, pa je prirodno još i više lišen skladne saradnje. Metode koje ljudi koriste kako bi se uzajamno napadali mogu biti različite. Na primer, kad dvoje ljudi raspravlja o nekoj stvari, osoba A kaže osobi B: „Neki ljudi imaju lošu ljudskost i nadmenu narav; kakvu god sitnicu da urade oni se time razmeću i nikoga ne slušaju. Oni su upravo od onih koje Božje reči nazivaju varvarima i koji su bez ljudskosti poput zveri.” Nakon što ovo čuje, osoba B pomisli: „Nije li ovo što si upravo rekao bilo upućeno meni? Čak si se pozvao na Božje reči da bi me razotkrio! Pošto si govorio o meni, neću ti oćutati. Neljubazan si prema meni, pa ću ti vratiti istom merom!” Pa tako osoba B kaže: „Gledano spolja, neki ljudi mogu delovati vrlo pobožno, ali su duboko u sebi zapravo zlobniji od svih ostalih. Čak se upuštaju u neprikladne odnose sa pripadnicima suprotnog pola, baš kao bludnice i prostitutke koje se pominju u Božjim rečima – Bog je takvim ljudima potpuno zgrožen, prema njima oseća odbojnost. Kakva je korist od toga da deluju pobožno? Sve to je pretvaranje. Bog najviše mrzi one koji se pretvaraju; svi koji se pretvaraju su fariseji!” Nakon što ovo čuje, osoba A pomisli: „Ovo je upućeno na moju adresu! U redu, prema meni si neljubazan, zato nemoj mene da kriviš ako budem bez dlake na jeziku!” Obrni-okreni, njih dvoje su počeli da se svađaju. Je li ovo razgovor u zajedništvu o Božjim rečima? (Nije.) Šta oni rade? (Uzajamno se napadaju i svađaju.) Čak se hvataju za slabu tačku onog drugog i pronalaze „osnov” za sopstvene napade, tražeći utemeljenje pozivanjem na Božje reči – ovo je uzajamno napadanje i to su ujedno verbalne svađe. Da li ovaj oblik razgovora u zajedništvu možemo ponekad čuti u crkvenom životu? Je li to normalan razgovor u zajedništvu? Da li je to razgovor u okviru normalne ljudskosti? (Nije.) Da li, onda, ovaj oblik razgovora u zajedništvu izaziva prekide i ometanja crkvenog života? Kakve prekide i ometanja izaziva? (Ometa se normalan crkveni život, ljudi se prepuštaju svađama o tome šta je ispravno a šta pogrešno i shodno tome nisu u stanju da tiho razmišljaju i da u zajedništvu razgovaraju

o Božjim rečima.) Kad se ljudi upuštaju u takve svađe i rasprave o tome šta je ispravno a šta pogrešno, pa se tokom crkvenog života lično napadaju, da li Sveti Duh i dalje deluje? Sveti Duh ne deluje; ovakvim se razgovorom u zajedništvu stvara zbrka u ljudskom srcu. U Bibliji postoje određene reči, da li ih se sećate? („Ponovo vam kažem, da ako se dvojica od vas na zemlji udruže u molitvi i zatraže bilo šta, daće im Otac moj koji je na nebesima. Jer gde su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, i ja sam tamo među njima" (Matej 18:19-20).) Šta znače ove reči? Kad se ljudi zajedno okupe pred Bogom, oni pred Bogom treba da budu ujedinjeni u srcu i umu; Bog će im darovati blagoslove, a Sveti Duh će delovati, jedino ako su ljudi ujedinjeni u srcu i umu. Da li su ovo dvoje ljudi koji se raspravljaju i koje sam upravo pomenuo bili ujedinjeni u srcu i umu? (Nisu.) Čime su se oni bavili? Uzajamnim napadima, svađama, pa čak i sudom i osudom. I premda, gledano spolja, oni nisu koristili psovke ili pogane reči, motiv u pozadini njihovih reči nije bio u tome da u zajedništvu razgovaraju o istini ili da tragaju za istinom, i nisu govorili u okviru savesti i razuma normalne ljudskosti. Svaka njihova izgovorena reč bila je neodgovorna i u sebi je sadržala agresivnost i zlobu; nijedna reč nije odgovarala činjenicama niti je imala ikakvo utemeljenje. Nijedna reč nije predstavljala procenjivanje stvari shodno Božjim rečima i Božjim zahtevima, već se svodila na pokretanje ličnih napada, sudova i osuda, na osnovu njihovih ličnih sklonosti i volje, protiv osobe koju mrze i koju gledaju s visine. Ništa od ovoga nisu ispoljavanja ujedinjenosti u srcu i umu; naprotiv, ovo su reči i ispoljavanja koja potiču iz plahovitosti i Sotonine iskvarene naravi, i Bogu nije prijatno da ih čuje; prema tome, tu nema delovanja Svetog Duha. Ovo je ispoljavanje uzajamnog napadanja.

Nesporazumi i sukobi u crkvenom životu često se javljaju među ljudima oko manjih stvari ili oko suprotstavljenih gledišta i interesa. Nesporazumi često nastaju i zbog neusklađenih ličnosti, ambicija i sklonosti. Različite vrste neslaganja i zavada takođe nastaju među pojedincima usled razlika u društvenom statusu i stepenu obrazovanja, ili razlika u smislu njihove ljudskosti i prirode, pa čak i zbog razlika u načinu govora i rešavanja stvari, među ostalim razlozima. Ako ljudi ne nastoje da ove probleme rešavaju korišćenjem Božje reči, ako nema uzajamnog razumevanja, tolerancije, podrške i pomoći, već ako ljudi umesto toga u svom srcu stvaraju predrasude i mržnju i jedni prema drugima se ophode plahovito u okviru iskvarenih naravi, onda je verovatno da će to dovesti do uzajamnih napada i sudova. Neki ljudi poseduju nešto savesti i razuma, pa kad dođe do nesporazuma, oni mogu da ispolje strpljenje, da postupaju razumno i da drugoj osobi pomognu s ljubavlju. Međutim, neki ljudi to ne mogu da postignu, nedostaju im i najosnovnija tolerancija, strpljenje, ljudskost i razum. U odnosu na druge, oni često stvaraju razne predrasude, sumnje i pogrešna razumevanja zbog trivijalnih stvari, jedne jedine reči ili izraza na licu, što dovodi do toga da u svom srcu prema njima imaju različite misli, sumnje, sudove i osude. Te pojave često nastaju u crkvi i neretko utiču na normalne odnose među pojedincima, na skladnu komunikaciju među braćom i sestrama, pa čak i na njihov razgovor u zajedništvu o Božjim rečima. Kad ljudi međusobno

komuniciraju, uobičajeno je da među njima dođe do nesporazuma, ali ako takvi problemi u crkvenom životu nastaju često, oni mogu da utiču na normalan crkveni život, da ga ometaju, pa čak i da ga unište. Na primer, ako tokom okupljanja neko započne svađu, onda će to okupljanje biti ometeno, crkveni život neće biti plodonosan, a oni koji tom okupljanju prisustvuju neće ništa zadobiti, već će se u suštini okupljati uzalud i gubiti vreme. Shodno tome, ovi su problemi već uticali na normalan poredak crkvenog života.

A. Nekoliko vrsta ispoljavanja uzajamnih napada i verbalnih svađa

1. Uzajamno otkrivanje mana

Tokom okupljanja, neki ljudi vole uvek da naklapaju o privatnim stvarima i nevažnim temama, pa govore o beznačajnim stvarima iz svog doma i ćaskaju sa braćom i sestrama kad god se s njima susretnu, zbog čega se ta braća i sestre osećaju bespomoćno. Neko se tome možda usprotivi u želji da ih prekine i šta se onda dogodi? Ako ih stalno prekidaju, oni postaju nesrećni, a kad su nesrećni to znači nevolju. Oni pomisle: „Uvek me prekidaš i ne daš mi da govorim. Neka ti bude. Prekidaću i ja tebe kad budeš govorio! Kad u zajedništvu budeš razgovarao o Božjim rečima, ja ću ti uleteti u reč nekim drugim odlomkom Božjih reči. Kad u zajedništvu budeš razgovarao o samospoznaji, ja ću govoriti o Božjim rečima koje ljudima sude. Kad budeš govorio o shvatanju svoje nadmene naravi, ja ću govoriti o Božjim rečima koje određuju ljudske ishode i odredišta. Šta god da budeš rekao, ja ću reći nešto sasvim suprotno!” I ne samo to, ako se i drugi pridruže tome da ovog pojedinca prekinu, on onda ustaje i napada ih. U isto vreme, budući da u svom srcu gaji ogorčenost i mržnju, tokom okupljanja on često razotkriva mane one osobe koja ga je prekinula, govoreći kako je ta osoba druge prevarila u poslu pre nego što je počela da veruje u Boga, kako je u svojim odnosima sa drugima bila beskrupulozna i tako dalje – svaki put kad ta osoba progovori, on te stvari pominje. Isprva ta osoba može da bude strpljiva, ali s vremenom počinje da razmišlja: „Uvek ti pomažem, prema tebi sam stalno tolerantan i strpljiv, ali ti prema meni ne pokazuješ nimalo tolerancije. Budeš li se prema meni tako ponašao, nemoj mene da kriviš ako budem bez dlake na jeziku! Oboje već dugo živimo u istom selu i dobro se poznajemo. Napao si me, pa ću i ja tebe; moje mane si razotkrio, ali nisi ni ti bez mana.” I tako, ta osoba kaže: „U mladosti si čak znao i da kradeš; te tvoje sitne krađe su još sramnije! To što sam ja radio je makar bio posao, da se obezbede sredstva za život. Ima li na svetu nekog ko nije učinio neku grešku? A tvoje ponašanje? To je ponašanje lopova, pljačkaša!” Zar ovo nije uzajamno napadanje? Koji je metod ovih napada? Uzajamno razotkrivanje mana, zar ne? (Jeste.) Ti ljudi u sebi čak razmišljaju: „Nastavljaš da razotkrivaš moje mane, svima ih obznanjuješ i pominješ moju nečasnu prošlost, kako me drugi više ne bi poštovali – pa neću ni ja da držim jezik za zubima. Znam sve o tome koliko si partnera imao, sa koliko osoba suprotnog pola si bio; sve to imam spremno da iskoristim protiv tebe. Budeš li ponovo razotkrivao moje mane i u tome odeš predaleko, obelodaniću sva tvoja nedela!” Uzajamno razotkrivanje mana predstavlja uobičajen

problem među onima koji se međusobno dobro poznaju i jedno o drugom znaju sve. Možda zbog neslaganja ili zbog međusobnog sukoba ili zameranja, dvoje ljudi izvlače sav prljav veš onog drugog da ga na okupljanjima iskoriste kao oružje za međusobne napade. To dvoje ljudi jedno drugom razotkrivaju mane, međusobno se napadaju i osuđuju, oduzimajući svima vreme predviđeno za jedenje i pijenje Božje reči i tako utiču na normalan crkveni život. Mogu li takva okupljanja da budu plodonosna? Da li je ljudima u njihovoj blizini i dalje do tog okupljanja? Pojedina braća i sestre počinju da razmišljaju: „Ovo dvoje je zaista problematično, u čemu je svrha da kopaju po tim stvarima iz prošlosti! Sad oboje veruju u Boga, trebalo bi da te stvari otpuste. Ko nije bez problema? Zar nisu oboje sad došli pred Boga? Svi ovi problemi se mogu rešiti Božjom rečju. Razotkrivanje mana ne predstavlja primenu istine, niti je to učenje iz vrlina jedne osobe kako bi se ispravile mane one druge; to su uzajamni napadi, to je sotonsko ponašanje.” Njihovi uzajamni napadi ometaju i uništavaju normalan crkveni život. Niko ne može da ih zaustavi i ko god da s njima u zajedništvu razgovara o istini oni to neće poslušati. Neki ljudi ih savetuju: „Prestanite jedno drugom da razotkrivate mane. U krajnjoj liniji to uopšte nije tako važno; zar ovo nije samo kraće verbalno neslaganje? Među vama dvoma ne postoji duboka mržnja. Ako biste oboje mogli da se otvorite, da ogoliti dušu, da otpustite svoje predrasude, ogorčenost i mržnju kako biste se pred Bogom molili i tragali za istinom, svi ovi problemi bi mogli da se reše.” Ali njih dvoje i dalje ne popuštaju. Jedno od njih kaže: „Kad bi mi se on prvi izvinio, kad bi se prvi otvorio i ogolio dušu, i ja bih to isto uradio. Međutim, ako tu stvar, kao i ranije, neće da otpusti, onda ni ja neću držati jezik za zubima! Tražite od mene da primenjujem istinu – zašto je on ne primenjuje? Tražite od mene da te stvari otpustim – zašto on to prvi ne učini?” Zar se ovako ne ponaša neko ko je nerazuman? (Ponaša se.) Oni počinju da se ponašaju nerazumno. Na njih ne deluju ničiji saveti i oni ne slušaju razgovor u zajedništvu o istini. Svađaju se čim se sretnu, jedno drugome razotkrivaju mane i jedno drugo napadaju. Jedino nema fizičkog sukoba, ali u svemu ostalom što jedno drugome rade postoji mržnja i svaka izgovorena reč sadrži nagoveštaj napada i psovki. Ako u crkvenom životu postoji dvoje ovakvih ljudi koji se, čim se vide, međusobno napadaju i verbalno svađaju, može li taj crkveni život da bude plodonosan? Mogu li ljudi iz njega da zadobiju išta pozitivno? (Ne.) Kad nastanu takve situacije, većina ljudi se zabrine i kaže: „Svaki put kad se okupimo, ovo dvoje se stalno svađaju i ne slušaju ničiji savet. Šta bi trebalo da uradimo?” Ukoliko su to dvoje prisutni, ta okupljanja nisu mirna i oni sve druge ometaju. U takvim slučajevima, crkvene starešine treba da se umešaju kako bi rešile taj problem; ne smeju da dozvole da takvi pojedinci nastave da ometaju crkveni život. Ako se posle uzastopnih saveta, razgovora u zajedništvu i pozitivnog usmeravanja ne postignu nikakvi rezultati i obe strane se i dalje drže svojih predrasuda, odbijaju da jedna drugoj oproste i nastavljaju da se međusobno napadaju i da ometaju crkveni život, onda je tu stvar neophodno rešiti prema načelima. Treba da im se kaže: „Vas dvoje ste već dugo u ovom stanju i to je izazvalo ozbiljna ometanja crkvenom životu i svoj braći i sestrama. Većina

ljudi se ljuti zbog takvog vašeg ponašanja, ali se plaši da bilo šta o tome kaže. Imajući u vidu vaš trenutni stav i ispoljavanja, u skladu sa načelima, crkva mora da suspenduje vaše učešće u crkvenom životu i da vas izoluje kako biste razmislili o sebi. Kad budete u stanju da se skladno družite, da učestvujete u normalnom razgovoru u zajedništvu i budete imali normalne međuljudske odnose, možete se vratiti crkvenom životu." Nezavisno od toga da li se oni s tim slažu ili ne, crkva treba da donese ovu odluku; ovo je rešavanje stvari na osnovu načela. Ove stvari treba rešavati na takav način. S jedne strane, to je korisno za to dvoje pojedinaca; može da ih navede da razmišljaju i da sebe spoznaju. S druge strane, time se prvenstveno štiti znatno više braće i sestara od ometanja koje izazivaju zli ljudi. Neki ljudi kažu: „Oni nisu učinili nikakvo zlo; ni u pogledu svoje suštine nisu zli ljudi. Imaju samo manje nedostatke u svojoj ljudskosti, samo su samovoljni, skloni tome da budu nerazumni i skloni ljubomori i nesporazumima. Zašto da jedino zbog toga budu izolovani?" Kakva god da je njihova ljudskost, dokle god za crkveni život oni predstavljaju ometanje, crkvene starešine treba da se umešaju kako bi se pozabavile ovim problemom i rešile ga. U slučaju da je ovo dvoje pojedinaca zlo, čim se to raspozna, odgovor ne treba da se zadrži samo na izolaciji; mora se trenutno doneti odluka da budu neposredno uklonjeni. Ako su njihovi postupci ograničeni samo na uzajamne napade i svađe o tome šta je ispravno a šta pogrešno, pri čemu se drugima ne nanosi šteta niti se čine druga loša dela koja bi interesima Božje kuće izazvala gubitke, i ti ljudi nisu zli, onda nema potrebe da budu uklonjeni. Umesto toga, treba ih suspendovati iz crkvenog života i izolovati da razmisle o sebi. Ovaj pristup je najprikladniji. Svrha ovakvog rešavanja stvari je u tome da se obezbedi normalan poredak crkvenog života i zagarantuje normalan nastavak rada crkve.

2. Uzajamno razotkrivanje i napadi

Nekim ljudima nedostaje sposobnost razumevanja u jedenju i pijenju Božje reči i ne znaju kako da u zajedništvu razgovaraju o svom iskustvenom shvatanju Božje reči. Oni znaju jedino da Božje reči kojima se ljudi razotkrivaju povezuju sa drugima. Pa tako, kad god u zajedništvu razgovaraju o istini u Božjim rečima, oni uvek imaju lične motive; stalno žele da iskoriste priliku da druge razotkrivaju i napadaju, što dovodi do nemira u crkvi. Ako oni koje razotkrivaju mogu u ovim situacijama da nastupe ispravno, da ih shvate kao da one dolaze od Boga i nauče se pokornosti i strpljenju, neće doći ni do kakvih sporova. Ipak, neizbežno je da neko može osetiti prkos kad čuje da drugi u zajedništvu razgovaraju o njegovim problemima i razotkrivaju ih. On u sebi razmišlja: „Kako to da nakon što pročitaš Božje reči, ti ne razmenjuješ sopstvena iskustvena shvatanja o njima niti govoriš o samospoznaji, već umesto toga isključivo mene napadaš i mene uzimaš na zub? Da li ti se ne dopadam? Božje reči su već jasno stavile do znanja da imam iskvarenu narav – moraš li to zaista da kažeš? Moguće je da imam iskvarenu narav, ali zar je nemaš i ti? Na mene uvek imaš pik, nazivaš me lažljivim, ali ni tebi ne manjka prevrtljivosti!" Ispunjen ogorčenjem i prkosom, taj čovek bi jednom ili dvaput mogao da

ispolji strpljivost, ali kako vreme bude prolazilo i njegova se ozlojeđenost nakupi, on će eksplodirati. A kad eksplodira, nastaje katastrofa. On kaže: „Dok postupaju i govore, neki ljudi se, gledano spolja, pretvaraju da su vrlo pošteni i otvoreni, ali su u stvarnosti prepuni svakakvih intriga i stalno protiv drugih kuju zavere. Kad se nekom obrate, taj ne može da dokuči njihove misli ili namere; oni su lažljivi ljudi. Kad se susretnemo sa takvim pojedincima, sa njima ne smemo da razgovaramo niti da dolazimo u kontakt; previše su strašni. Ako si nepažljiv, upašćeš u njihovu zamku, pa će te prevariti i iskoristiti. Takvi ljudi su najzlobniji, od one vrste koju Bog najviše prezire i najviše je se gnuša. Treba da budu bačeni u bezdan, u ognjeno i sumporno jezero!" Nakon što ovo čuje, druga osoba pomisli: „Imaš iskvarene naravi, ali drugim ljudima ne dozvoljavaš da te razotkriju? Tako si nadmen i samopravedan. Pronaći ću drugi odlomak Božjih reči da te razotkrijem, pa da vidim šta onda imaš da kažeš!" Nakon što bude razotkrivena, druga se osoba naljuti još više i pomisli: „Dakle, ne nameravaš da otpustiš ovu laž, zar ne? I dalje to nećeš da otpustiš, a? Naprosto ti se ne sviđam i misliš da imam iskvarenu narav, zar ne? U redu, onda ću i ja tebe razotkriti!" Pa onda kaže: „Neki su ljudi naprosto antihristi; vole status i da ih drugi veličaju, drugima vole da drže pridike, koristeći Božje reči da druge razotkrivaju i osuđuju, dovodeći druge ljude u uverenje kako oni sami nemaju iskvarenu narav. Ponašaju se kao da su bolji od drugih i misle da su postali osvećeni, ali zar nisu samo pogani demoni? Zar nisu samo Sotone i zli duhovi? Šta su antihristi? Antihristi su Sotone!" Koliko se već puta svađaju? Ima li pobednika? (Nema.) Jesu li izrekli išta što bi moglo biti poučno za druge? (Nisu.) Dakle, šta su ove reči? (Sudovi, osude.) To su sudovi. Oni govore nesmotreno ne uzimajući u obzir stvarnu situaciju ili činjenice, proizvoljno sudeći o drugima i osuđujući ih, pa ih čak i proklinju. Imaju li činjeničnu osnovu da drugu osobu nazovu antihristom? Koja je zla dela i ispoljavanja antihrista ta osoba pokazala? Da li njena iskvarena narav dostiže nivo suštine antihrista? Kad Božji izabrani narod čuje kako drugu osobu razotkriva, da li će to smatrati objektivnim i istinitim? Ima li ikakve dobrote ili dobrih namera u rečima koje ovo dvoje ljudi izgovaraju? (Nema.) Da li im je cilj da jedno drugome pomognu da sebe spozna i omoguće mu da što je pre moguće odbaci svoju iskvarenu narav i uđe u istina-stvarnost? (Nije.) Zašto onda to rade? Da bi dali oduška svom ličnom inatu, da bi drugu osobu napali i osvetili joj se, pa je proizvoljno optužuju za nešto što uopšte ne odgovara činjenicama. Ti ljudi se ispravno međusobno ne procenjuju niti jedno drugome određuju karakter na osnovu Božjih reči i otkrovenja i suštine te druge osobe, već Božje reči umesto toga koriste kako bi se međusobno napadali, svetili i davali oduška svom inatu; oni u zajedništvu uopšte ne razgovaraju o istini. Ovo je ozbiljan problem. Kod druge osobe uvek pronalaze slabe tačke kako bi je napali i osudili zato što ima nadmenu narav – ovaj stav je podmukao i zloban i svakako ne predstavlja dobronamerno razotkrivanje. Shodno tome, on dovodi jedino do uzajamne netrpeljivosti i mržnje. Ako se razotkrivanje sprovodi uz stav da se drugima pomogne iz ljubavi, ljudi to mogu da osete i prema tome mogu da se pravilno odnose. Ali ako se neko uhvati za nadmenu narav druge osobe kako bi je osudio i napao,

onda je to isključivo sa ciljem da tu osobu napada i maltretira. Niko nije bez nadmene naravi, pa zašto onda uvek uzimati na zub tu jednu osobu? Zašto se uvek nameračiti na tu jednu osobu i ne puštati je? Neprekidno razotkrivanje nadmene naravi te jedne osobe – da li je cilj toga da se toj osobi zaista pomogne da odbaci svoju nadmenu narav? (Nije.) Šta je onda razlog? Razlog je u tome što mu se ta osoba ne dopada, pa iznalazi mogućnosti da je napadne i da joj se osveti, uvek sa željom da je maltretira. Prema tome, kad kaže da je druga osoba antihrist, Sotona, đavo, lažljiva i podmukla osoba, da li je to u skladu sa činjenicama? Možda u tome i ima nekih činjenica, ali cilj ovog čoveka kad te stvari govori nije u tome da drugoj osobi pomogne niti da u zajedništvu razgovara o istini, već da dâ oduška svom ličnom inatu i osveti se. I njega su maltretirali, pa želi da se osveti. Kako se sveti? Tako što drugu osobu razotkriva, osuđuje, naziva je đavolom, Sotonom, zlim duhom, antihristom – dodeljujući joj najgore moguće etikete i optužujući je za najteže stvari. Nisu li ovo proizvoljan sud i osuda? Kad ove stvari govore, namera, svrha i motiv obe strane nisu u tome da drugoj osobi pomognu da sebe spozna i reši svoje iskvarene naravi, a još manje su u tome da joj pomognu da uđe u stvarnost Božje reči ili da shvati istina-načela. Umesto toga, oni drugu osobu nastoje da napadnu i da se na nju ustreme, da je razotkriju kako bi postigli svoj cilj da daju oduška sopstvenom inatu i da se osvete. Ovo su uzajamni napadi i verbalne svađe. Iako se čini da za ovaj metod napada na druge ljude postoji više osnova nego kod uzajamnog razotkrivanja mana, pa se i Božje reči dovode u vezu sa drugom osobom kako bi se izreklo da ona ima iskvarenu narav, da je đavo i Sotona, te spolja gledano to deluje prilično duhovno, ova dva metoda su po svojoj prirodi identična. Nijedan od njih nema veze sa razgovorom u zajedništvu o Božjoj reči i istini u okviru normalne ljudskosti, već je to neodgovorno i proizvoljno donošenje sudova o drugoj osobi, njeno osuđivanje i proklinjanje utemeljeno na ličnim sklonostima i upuštanje u lične napade. I razgovori koji su po svojoj prirodi takvi izazivaju prekide i ometanja u crkvenom životu, i ometaju život-ulazak Božjih izabranika i nanose mu štetu.

Šta treba da učinite kad naiđete na dvoje ljudi koji se međusobno napadaju tako što jedno drugom razotkrivaju iskvarene naravi? Da li je nužno šakom udariti o sto i očitati im bukvicu? Da li je potrebno politi ih kofom hladne vode kako bi se smirili, uvideli da nisu u pravu i jedno drugom se izvinili? Mogu li ove metode da reše taj problem? (Ne mogu.) Ovo dvoje pojedinaca se stalno svađaju na svakom okupljanju, a nakon što se okupljanje završi, spremaju se za sledeću rundu. Kod svoje kuće, oni traže Božje reči i osnov koji će koristiti za sopstvene napade, pa čak sastavljaju teze i smišljaju kako da drugu stranu napadnu, koje njene aspekte treba da napadnu, kako da joj sude i osuđuju je, kakvim tonom da govore i koje Božje reči treba da upotrebe kako bi pokrenuli što uverljiviji napad i osudu. Takođe traže različite duhovne termine i koriste razne načine izražavanja da drugu stranu osude i napadnu, sprečavajući je da stvari preokrene u svoju korist, i nastoje da je u sledećoj rundi sasvim obore na zemlju i onemoguće joj da se uspravi na noge. Sva ova ponašanja spadaju u uzajamne napade i verbalne svađe.

Da li je ove probleme lako rešiti? Ako se to dvoje, nakon što od većine ljudi dobiju savete, pomoć i razgovor u zajedništvu o istini, i dalje ne pokaju niti preokrenu svoj dotadašnji način ponašanja – odnosno, pri susretu se svađaju i jedno drugo psuju, ne slušaju ničije savete i ne prihvataju ničiji razgovor u zajedništvu o istini niti orezivanja – šta treba učiniti? Ovo je lako rešiti: treba ih počistiti iz crkve. Zar to ne bi rešilo problem? Zar to nije lako? Da li je s njima potrebno nastavljati razgovor u zajedništvu? Da li je potrebno i dalje im pomagati s ljubavlju? Recite Mi, da li je primereno takvim ljudima s ljubavlju pokazivati toleranciju i strpljenje? (Nije primereno.) Zašto nije primereno? (Oni ne prihvataju istinu – s njima nema svrhe razgovarati u zajedništvu.) Tačno, oni ne prihvataju istinu. Na okupljanja dolaze jedino zato da bi se verbalno svađali. U Boga ne veruju da bi stremili ka istini i jedino vole da se verbalno svađaju. Da li je ovo otkrovenje i ispoljavanje normalne ljudskosti? Da li oni imaju racionalnost koju normalna ljudskost treba da poseduje? (Nemaju.) Nedostaje im racionalnost normalne ljudskosti. Tokom okupljanja, ovakvi ljudi ne čitaju usredsređeno i pravilno Božje reči kako bi mogli da iz Božjih reči shvate i dobiju istinu i time reše svoje iskvarene naravi i sopstvene probleme. Umesto toga, oni neprekidno žele da rešavaju tuđe probleme. Težište im je večito usmereno na druge, dok u njima traže mane; u Božjim rečima uvek nastoje da pronađu probleme drugih ljudi. Mogućnost čitanja Božjih reči i razgovora u zajedništvu o ovim rečima oni koriste kako bi druge razotkrivali i napadali, a Božje reči koriste kako bi o drugima donosili sudove, omalovažavali ih i osuđivali. Pa ipak, sebe postavljaju odvojeno od Božjih reči. Kakvi su to ljudi? Jesu li to ljudi koji prihvataju istinu? (Nisu.) U jednoj stvari su naročito dobri i za nju su zainteresovani: nakon čitanja Božjih reči, oni često u drugima pronalaze razne probleme, stanja i ispoljavanja koje Njegove reči razotkrivaju. I što više zapažaju ove probleme, to više osećaju da preuzimaju značajnu odgovornost i veruju da mogu mnogo da učine, smatrajući da ove probleme treba da razotkriju. Neće se okanuti nijedne osobe koja ima ove probleme. Kakvi su ovo ljudi? Poseduju li takvi ljudi razum? Imaju li sposobnost da shvate istinu? (Ne.) Ako u crkvi takvi ljudi ne progovaraju niti izazivaju prekide, njima se ne treba baviti. Međutim, ako se uporno ovako ponašaju, druge stalno napadaju, o njima donose sudove i osuđuju ih, onda crkva treba da preduzme odgovarajuću meru da se njima pozabavi, da ih počisti iz crkve. A kad je reč o onima koje su ljudi razotkrili, a koji zatim te iste ljude napadaju, o njima donose sudove i osuđuju ih koristeći se istim metodama i sredstvima, u slučaju da su okolnosti ozbiljne i oni su prekinuli i omeli crkveni život, i njih na isti način treba počistiti iz crkve i izolovati od Božjeg izabranog naroda – bez ikakve popustljivosti.

Koja se još ispoljavanja uzajamnih napada i verbalnih svađa, po svojoj prirodi, podvode pod prekidanje i ometanje crkvenog života? Uzajamno otkrivanje mana i međusobno razotkrivanje iskvarenih naravi kako bi ljudi davali oduška ličnom inatu i drugom se osvetili, jesu očigledna ispoljavanja prekida i ometanja crkvenog života. Osim ova dva ispoljavanja, tu je i pretvaranje da se čovek otvara, da ogoljuje svoju dušu i sebe detaljno analizira kako bi namerno razotkrivao i detaljno analizirao druge – ova vrsta

napada je takođe ispoljavanje prekidanja i ometanja crkvenog života. Dakle, predstavlja li napad nešto što neka osoba kaže, a pritom nije reč o njenim sopstvenim problemima, već o problemima drugih ljudi, bez obzira na to da li je to direktno izrečeno ili onako uzgred i posredno, na taktičan način? (Ne predstavlja.) Koje situacije onda predstavljaju napade? To će zavisiti od namere i cilja koji su u pozadini onoga što se govori. Ako se nešto govori sa ciljem da se ustremi na ljude i osveti im se, odnosno da bi se dalo oduška ličnom inatu, onda je to napad. Ovo je jedna situacija. Osim toga, prenaduvavanje površnih aspekata nekog problema kako bi se o ljudima donosili sudovi i oni osuđivali suprotno činjenicama i onome što je istina, neodgovorno donošenje zaključaka bez imalo sagledavanja suštine samog problema – i ovo predstavlja davanje oduška ličnom inatu i osvetu, reč je o donošenju sudova i osuđivanju, te i ova situacija takođe predstavlja napad. Koja još? (Širenje neosnovanih tračeva o ljudima, možda to?) Nego šta, svakako se računa i širenje neosnovanih tračeva. Koliko situacija se podvodi pod napade? (Tri.) Predstavite ih ukratko. (Prva je napadanje drugih sa konkretnim ciljem. Druga je donošenje sudova o drugima i njihovo osuđivanje na način suprotan činjenicama i onome što je istina, a to je proizvoljno određivanje karaktera drugih ljudi na neodgovoran način. Treća je širenje neosnovanih tračeva o ljudima.) Svaka od ove tri situacije se, po svojoj prirodi, svrstava u lične napade. Na koji način razlikujemo koja se situacija svrstava u lične napade, a koja ne? Kad je reč o onima koji napadaju, koji njihovi postupci i reči predstavljaju napad? Pretpostavimo da su reči neke osobe po svojoj prirodi sugestivne, da su u stanju da druge dovode u zabludu i da u sebi imaju i svojstvo izmišljanja tračeva. Ta osoba stvara problem tamo gde ga nema, izmišlja tračeve i laži kako bi ljude zaluđivala i dovodila u zabludu. Namera i cilj su joj da ono što govori što veći broj ljudi potvrdi i u istinitost toga poveruje, te da se saglasi da je ono što je ona izrekla u skladu sa istinom. U isto vreme, ta osoba ujedno želi da se nekom drugom osveti, da ga učini negativnim i slabim. Ona razmišlja: „Imaš tako podao karakter – moram da razotkrijem kakav si u stvari, da zauzdam tu tvoju nadmenost, pa da onda vidimo čime ćeš to da se razmećeš i razmahuješ! Kako bih od tebe uopšte mogao da dođem do izražaja? Neću se osloboditi svoje mržnje sve dok te ne dovedem u stanje negativnosti i sasvim ne porazim. Svima ću pokazati da možeš da budeš negativan i da i sâm imaš slabosti!” Ako je ovoj osobi to cilj, onda njene reči predstavljaju napad. Ali, pretpostavimo da je njena namera samo da razjasni činjenice i ono što je istina u vezi sa tom stvari – nakon što u to stekne tačan uvid i tokom određenog perioda iskustva otkrije suštinu problema, ona smatra da o tome u zajedništvu treba razgovarati kako bi većina ljudi to mogla da shvati i sazna koje je čisto shvatanje tog pitanja, to jest, njen cilj je da ispravi izvitoperena ili jednostrana gledišta što većeg broja ljudi po tom pitanju – da li je to napad? (Nije.) Ona nikoga ne primorava da prihvati njeno lično mišljenje, a još manje gaji ikakvu nameru o ličnoj osveti. Umesto toga, želi jedino da razjasni istinitost činjenica; drugoj strani s ljubavlju pomaže u shvatanju kako bi je kroz to shvatanje sprečila da zaluta. Nezavisno od toga da li druga strana to prihvata, ona je u stanju da

ispuni svoju odgovornost. Pa tako ovo ponašanje, ovaj pristup, nije napad. Na osnovu korišćenog rečnika, izbora reči, načina govora, tona i stava u govoru u ova dva različita ispoljavanja, čovek može da zaključi koji su namera i cilj te osobe. Ako neka osoba ima za cilj da drugu stranu napadne, njen rečnik će sasvim sigurno biti oštar, a namera i cilj biće očiti u tonu njenog govora, intonaciji, izboru reči i stavu. Ako drugu stranu ne prisiljava da prihvati ono što joj govori, i sasvim sigurno je ne napada, tada će njen govor zasigurno biti usklađen sa ispoljavanjima savesti i razuma normalne ljudskosti. Osim toga, njen stav u govoru, ton i izbor reči će sasvim sigurno biti racionalni, što ih svrstava u okvire normalne ljudskosti.

Nakon razgovora u zajedništvu o načelima razlikovanja onoga što predstavlja lični napad i onoga što to nije, možete li to sada da razaznate? Ako to i dalje ne možete da razaznate, onda nećete biti u stanju da prozrete suštinu ovog problema. Koliko god da nečiji razgovor u zajedništvu zvuči prijatno, ako taj praktično ne postupa shodno načelima, ako nema za cilj da ljudima pomogne da shvate istinu i da svoje dužnosti pravilno obavljaju, već umesto toga pronalazi stvari koje će protiv ljudi iskoristiti kako bi ih neprekidno kinjio, dajući sve od sebe da o njima donosi sudove i osuđuje ih, te iako to, gledano spolja, deluje kao da on raspoznaje ljude, a namera i cilj su mu zapravo da druge osuđuje i napada, onda ova situacija sadrži lični napad. Sitne stvari koje se odvijaju među ljudima veoma su jednostavne i očigledne; kad bi se povodom ovih stvari u zajedništvu razgovaralo o istini, za to bi bilo potrebno manje od jednog okupljanja. Da li je onda braći i sestrama potrebno oduzimati vreme naširoko pričajući o njima na svakom okupljanju? Nije potrebno. Ako ljudi druge neprekidno kinje, to se podvodi pod napad na ljude i izazivanje prekida. S kojim razlogom se ljudi čvrsto drže jedne stvari i o njoj unedogled govore? Razlog je u tome što niko nije spreman da otpusti sopstvene namere i ciljeve, niko ne pokušava da sebe spozna i niko ne prihvata istinu ili činjenice i ono što je istinito, pa druge zato neprekidno kinji. Kad se drugi neprekidno kinje, šta je to po svojoj prirodi? To je napad. To je pronalaženje stvari koje će se protiv drugih iskoristiti, pronalaženje grešaka u rečima koje drugi upotrebljavaju i korišćenje mana drugih ljudi protiv njih samih, beskrajno zadržavanje na samo jednoj stvari i svađanje sve dok se čovek ne zacrveni u licu. Ako ljudi razgovaraju u zajedništvu u okvirima normalne ljudskosti, međusobno se podržavaju i pomažu – odnosno, ispunjavaju svoje odgovornosti – onda će njihov međusobni odnos biti sve bolji i bolji. Međutim, ako se oni uzajamno napadaju i svađaju, međusobno upetljavaju ne bi li razjasnili sopstvena obrazloženja, uvek sa željom da sve kontrolišu, bez želje da priznaju poraz i nespremni na kompromis, ne otpuštajući svoju ličnu ozlojeđenost, onda će odnos između to dvoje na kraju postajati sve više napet i sve gori i gori; to neće biti normalan međuljudski odnos, pa može poprimiti i takve razmere da im se pri svakom susretu oči zakrvave. Razmislite o tome, kad se psi međusobno bore, oči onog svirepog se zakrvave. Šta znači to što su mu oči zakrvavljene? Zar nije prepun mržnje? Zar isto ne važi i za ljude kad se međusobno napadaju? Ako se ljudi, kad u zajedništvu razgovaraju o istini, međusobno

ne napadaju, već umesto mana onog drugog mogu da istaknu njegove vrline i da se međusobno podržavaju, da li bi bilo moguće da odnos među njima bude loš? Odnos među njima bi sasvim sigurno postajao sve normalniji. Kad dvoje ljudi pričaju, ćaskaju, u zajedništvu razgovaraju ili čak polemišu u okviru savesti i razuma normalne ljudskosti, njihov će odnos biti normalan i oni se pri svakom susretu neće naljutiti niti će početi da se svađaju. Ako se i pri samom pominjanju neke druge osobe kod ljudi javljaju mržnja i nalet neobjašnjivog besa, a da se ti ljudi pritom nisu čak ni videli, onda to nije ispoljavanje nekoga ko poseduje razum i savest normalne ljudskosti. Ljudi se međusobno napadaju zato što imaju iskvarene naravi; to nema nikakve veze sa njihovim okruženjem. Sve to je zato što ljudi ne vole istinu, zato što ne mogu da prihvate istinu i istinu ne primenjuju, odnosno zato što, kad dođe do sporova, stvari ne rešavaju na temelju načela, pa je stoga uobičajeno da u crkvenom životu dolazi do slučajeva uzajamnog otkrivanja mana, donošenja sudova, pa čak i do uzajamnih napada i osuđivanja. Pošto ljudi imaju iskvarene naravi, često su u nerazumnom stanju i žive prema svojim iskvarenim naravima, pa ako od istine ponešto i shvate, teško im je da to primenjuju, među njima lako dolazi do sporova i svakojakih napada. Ako do takvih napada dolazi tek povremeno, oni samo privremeno utiču na crkveni život; dok oni koji su bez izuzetka skloni uzajamnim napadima izazivaju ozbiljne prekide i ometanja crkvenog života, i takođe ozbiljno utiču na život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda i ometaju ga.

3. Verbalne svađe

U crkvi postoji još jedna vrsta ljudi – ta vrsta ljudi naročito voli sebe da pravda. Na primer, ako su učinili ili rekli nešto pogrešno, plaše se da bi drugi mogli imati loše mišljenje o njima i da će to pokvariti sliku o njima u očima većine, pa se tokom okupljanja pravdaju i tu stvar objašnjavaju. Cilj tog objašnjavanja je da ljude spreče da o njima formiraju loše mišljenje, pa u to ulažu veliki napor i misli, po ceo dan razmišljajući: „Kako to da razjasnim? Kako toj osobi to jasno da objasnim? Kako mogu da opovrgnem loše mišljenje koje je o meni stvorila? Današnje okupljanje je dobra prilika da se o tome porazgovara.” Na okupljanju, ta osoba kaže: „Ono što sam prošli put uradio nije imalo za cilj da ikoga povredi ili razotkrije; namera mi je bila dobra, da ljudima pomognem. Ipak, neki ljudi me uvek pogrešno razumeju, uvek žele da me uzmu na zub i stalno smatraju da sam pohlepan i ambiciozan, i da je moja ljudskost loša. Ali ja zapravo uopšte nisam takav, zar ne? Te stvari nisam učinio niti sam ih rekao. Kad sam govorio o nekome ko nije bio prisutan, to ne znači da sam svesno želeo da mu napravim problem. Kad ljudi učine loše stvari, mogu li da spreče druge da o tome razgovaraju?” Ta osoba kaže puno toga, sebe pravda i uzima u odbranu, dok istovremeno razotkriva nekoliko problema druge strane, sve to sa ciljem da prekine sopstvenu povezanost sa tom stvari, da sve dovede u uverenje da ono što je sama otkrila nije bila iskvarena narav, da ona nema lošu ljudskost niti odbojnost prema istini, a još manje zlobnu nameru, već da je naprotiv dobronamerna, da se njene dobre namere često pogrešno razumeju, te da je zbog tuđeg

pogrešnog razumevanja često osuđuju. Kako izričito tako i prećutno, njene reči kod slušalaca stvaraju osećaj da je ona nevina, te da su ljudi koji su za nju smatrali da je pogrešila i da je loša zlikovci i oni koji ne vole istinu. Nakon što to čuje, druga strana to ovako shvata: „Nije li poenta tvojih reči da kažeš kako nemaš iskvarenu narav? Da sebe naprosto predstaviš u dobrom svetlu? Zar to nije samo odsustvo samospoznaje, neprihvatanje istine, neprihvatanje činjenica? U redu je ako ove stvari nećeš da prihvatiš, ali zašto mene uzimaš na zub? Moja namera nije bila da tebe uzmem na zub, niti sam želeo da te napadnem. Možeš da misliš šta god hoćeš; kakve to veze ima sa mnom?” Pa stoga ne može da zadrži jezik za zubima, već kaže: „Kad naiđu na manji problem, istrpe neku sitnu nepravdu ili bol, neki ljudi postaju nevoljni da to prihvate, pa sebe žele da opravdaju i objasne stvari; uvek nastoje da se odvoje od tog problema, uvek žele da sebe predstave u dobrom svetlu, da izbruse sopstveni imidž. Uopšte nisu takvi, pa zašto sebe nastoje da predstavljaju u dobrom svetlu, da sebe prikazuju savršenim? Osim toga, ja u zajedništvu razgovaram o istini, ne uzimam nikoga na zub, niti razmišljam da bilo koga napadam ili da se ikome svetim. Neka ljudi misle šta god hoće!” Da li ovo dvoje ljudi u zajedništvu razgovaraju o istini? (Ne.) Pa, šta oni rade? Jedna strana kaže: „Učinio sam to zbog crkvenog posla. Nije me briga šta ti misliš.” Druga strana kaže: „Kad čovek dela, Nebo gleda. Bogu su poznate ljudske misli. Samo zato što poseduješ nešto dobre volje, sposobnosti i rečitosti i ne činiš loše stvari, nemoj misliti da te Bog neće preispitivati; ako svoje misli duboko skrivaš, nemoj misliti da Bog ne može da ih vidi. Sva braća i sestre mogu da ih vide, a kamoli Bog! Zar ne znaš da Bog preispituje najdublje odaje ljudskog srca?” Oko čega se ovo dvoje ljudi svađaju? Jedna strana ulaže veliki napor da sebe opravda, da bude oslobođena optužbe, ne želeći da drugi o njoj imaju loš utisak, dok je druga strana uporna u tome da to ne otpusti, ne dozvoljavajući toj osobi da sebe predstavlja u dobrom svetlu, uz istovremeni cilj da je kroz prekore razotkrije i osudi. Gledano spolja, to dvoje ljudi jedno drugo neposredno ne proklinju niti neposredno jedno drugo razotkrivaju, ali njihov govor ima jasnu svrhu: jedna strana nastoji da drugu spreči da je pogrešno razume i zahteva da sa nje skine ljagu, dok druga strana to odbija da učini, već je uporna u tome da ovu etiketira i osudi, zahtevajući od drugih potvrdu. Da li ova konverzacija predstavlja normalan razgovor u zajedništvu o istini? (Ne.) Da li je to konverzacija zasnovana na savesti i razumu? (Ne.) Šta je onda, po svojoj prirodi, takva konverzacija? Da li se takva konverzacija podvodi pod uzajamno napadanje? (Da.) Da li onaj koji sebe pravda u zajedništvu razgovara o tome kako stvari može da prihvati od Boga, da sebe spozna i pronađe načela koja treba praktično primenjivati? Ne, on pred drugim ljudima sebe pravda. Želi da drugima razjasni sopstvene misli, gledišta, namere i cilj, da sebe pred drugom stranom opravda i da drugu stranu natera da skine ljagu sa njegovog imena. Osim toga, on želi da porekne razotkrivanje i osudu koji dolaze od druge strane i, makar i da je to što druga strana kaže u skladu sa činjenicama ili istinom, ukoliko on to ne priznaje ili je nevoljan da to prihvati, on će to što druga strana govori smatrati pogrešnim i želeti to da ispravi. Pri čemu, druga strana ne želi da skine ljagu sa

njegovog imena, već ga umesto toga razotkriva, primoravajući ga da prihvati osudu koja od nje dolazi. Jedno od njih nije spremno da to prihvati, a drugo istrajava u tome da ga natera da to prihvati, što dovodi do međusobnih napada. Po svojoj prirodi, ova vrsta dijaloga spada u uzajamno napadanje. Dakle, koja je priroda ovakvog napada? Da li ovu konverzaciju odlikuju uzajamno poricanje, uzajamne primedbe i uzajamno osuđivanje? (Da.) Da li se ovakva vrsta dijaloga javlja i u crkvenom životu? (Da.) Sve ove vrste konverzacije spadaju u verbalne svađe.

Zašto se ove vrste dijaloga nazivaju verbalnim svađama? (Zato što se ljudi koji u njima učestvuju svađaju oko toga šta je ispravno a šta pogrešno, niko ne pokušava da sebe spozna i niko ništa ne zadobija; na tome se samo uporno zadržavaju, a ti dijalozi su besmisleni.) Naprosto mnogo pričaju i rasipaju mnogo energije raspravljajući o tome ko je u pravu a ko nije, ko je nadmoćniji a ko to nije. Sve vreme se svađaju bez izgleda da u tome ikad bude ikakvog pobednika, i od te svađe ne odustaju. I šta na kraju iz toga zadobija? Da li je to shvatanje istine, razumevanje Božjih namera? Da li je to sposobnost da se pokaju i prihvate Božje preispitivanje? Da li je to sposobnost da stvari prihvate od Boga i sebe bolje spoznaju? Ne zadobija nijednu od ovih stvari. Ovi besmisleni sporovi i dijalozi o tome šta je ispravno a šta pogrešno jesu verbalne svađe. Jednostavnije rečeno, verbalne svađe jesu potpuno besmislene konverzacije, u kojima su besmislice sve što se kaže, nijedna reč za druge nije poučna niti im je od koristi, već sve izgovorene reči povređuju i potiču iz ljudske volje, plahovitosti, ljudskih misli i, naravno, još i više iz ljudskih iskvarenih naravi. Svaka izgovorena reč je zarad ličnih interesa, ličnog imidža i ugleda, a ne da bi druge poučila ili im pomogla, ne da bi čovek shvatio određeni aspekt istine ili da bi shvatio Božje namere, sasvim sigurno ne radi raspravljanja o tome koje čovekove iskvarene naravi se u Božjim rečima razotkrivaju, da li su njegove iskvarene naravi usklađene sa Božjim rečima odnosno da li je njegovo shvatanje ispravno. Koliko god prijatno, iskreno ili pobožno da zvuče ova besmislena samoopravdanja i objašnjenja, sve su to verbalne svađe i uzajamni napadi i sudovi, koji drugima nisu od koristi, a ni onome ko ih izgovara. Ne samo da oni štete drugima i utiču na čovekove normalne međuljudske odnose, već i sprečavaju čovekov život-rast. Ukratko, bez obzira na izgovore, namere, stavove, korišćeni ton ili upotrebljena sredstva i tehnike, dokle god su obuhvaćeni proizvoljni sudovi o drugima i njihovo osuđivanje, sve ove reči, metode i tome slično podvode se pod kategoriju napadanja drugih, svi oni su verbalne svađe. Da li je ovaj raspon širok? (Prilično je širok.) Prema tome, kad se suočite sa ljudskim napadima, sudovima i osuđivanjem, možete li da se uzdržite od ponašanja koja sadrže napade na druge i njihovo osuđivanje? Kad se nađete u takvim situacijama, kako treba praktično da postupate? (Moramo da se kroz molitvu utišamo pred Bogom; u našem srcu tada više neće biti mržnje.) Sve dok je čovek pun razumevanja i razuman, sve dok može da se utiša pred Bogom i da se Njemu moli, kao i da prihvati istinu, on može da kontroliše svoje namere i želje, a zatim dostigne tačku u kojoj o drugima ne donosi sudove niti ih napada. Dokle god neko nema nameru ni cilj da daje oduška ličnom inatu

ili da traži osvetu i, naravno, da drugog napada, već drugog nenamerno povređuje jer ne shvata istinu ili je previše površno shvata, i zato što je donekle glup i neuk ili samovoljan, nakon što on shvati istinu kroz pomoć i podršku drugih i razgovor u zajedništvu sa drugima, njegov će govor postati precizniji, kao i njegove procene i gledišta o drugima, i on će moći da se ispravno odnosi prema iskvarenim naravima koje drugi ljudi otkrivaju i njihovim pogrešnim postupcima, čime će se postepeno smanjivati njegovi napadi na druge i donošenje sudova o njima. Međutim, ako čovek stalno živi u okviru svojih iskvarenih naravi, tražeći prilike da se osveti svakome ko se njemu ne dopada ili ko ga je ranije uvredio ili povredio, uvek gaji takve namere i uopšte ne traga za istinom, Bogu se ne moli niti se na Njega oslanja, onda je on u stanju da u svakom trenutku i na svakom mestu druge napada, i to je teško rešiti. Nenameran napad na druge je lako rešiti, ali ne i nameran i svestan napad. Ako čovek povremeno i nenamerno druge napada i o njima donosi sudove, kroz razgovor u zajedništvu o istini sa drugima kako bi ga oni podržali i pomogli mu, nakon što shvati istinu, on će moći da preokrene svoj dotadašnji način ponašanja. Međutim, ako neko neprekidno nastoji da se osveti i dâ oduška ličnom inatu, druge uvek želi da maltretira ili sruši, i druge s takvim namerama napada, što svi ljudi mogu da osete i vide, onda takvo ponašanje postaje prekidanje i ometanje crkvenog života; ono u potpunosti predstavlja namerno prekidanje i ometanje. Prema tome, kad neko poseduje ovu narav da druge napada, to je teško promeniti.

Dakle, da li razumete kako treba rešiti problem napadanja i osuđivanja drugih? Postoji samo jedan način – čovek mora da se moli Bogu i da se na Njega osloni, pa će onda njegova mržnja postepeno nestati. Uglavnom postoje dve vrste ljudi koji mogu da napadaju druge. Jedna vrsta jesu oni koji govore nepromišljeno, koji su direktni i nabusiti i koji su, kad god im se ljudi ne dopadaju, u stanju da im kažu određene uvredljive stvari. Međutim, u najvećem broju slučajeva, oni ljude ne napadaju namerno ili svesno – naprosto ne mogu da se obuzdaju, u pitanju je samo njihova narav, te druge ljude nehotice napadaju. Ako ih orežu, oni to mogu da prihvate, pa stoga to nisu zli ljudi i nisu na meti da budu počišćeni iz crkve. Međutim, zli ljudi ne prihvataju da ih orezuju i crkvenom životu često izazivaju prekide i ometanja, često druge napadaju, o njima donose sudove, na njih nasrću i svete im se i ni najmanje ne prihvataju istinu. Oni su zli ljudi i predstavljaju one kojima crkva mora da se pozabavi i počisti ih iz crkve. Zašto se njima treba pozabaviti i počistiti ih iz crkve? Sudeći prema njihovoj priroda-suštini, njihovo ponašanje da druge napadaju nije nesvesno, već namerno. Ovo je stoga što ovi ljudi imaju zlobnu ljudskost – niko ne može da ih uvredi niti da ih kritikuje, a ako neko i kaže nešto što ih slučajno malo povredi, smišljaće načine za osvetu – pa su stoga takvi ljudi u stanju da druge napadaju. Ovo je jedna vrsta ljudi kojom crkva treba da se pozabavi i počisti ih iz crkve. Svi koji se upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe – kojoj god strani da pripadaju, bilo da napadaju aktivno ili pasivno – sve dok u takvim napadima učestvuju, jesu zli ljudi sa pakosnim namerama, koji će i pri najmanjem nezadovoljstvu druge maltretirati. Takvi ljudi izazivaju ozbiljne prekide i ometanja

crkvenom životu. Oni su vrsta zlih ljudi u crkvi. Manje ozbiljni slučajevi se mogu rešavati tako što će se data osoba izolovati kako bi razmislila o sebi; u ozbiljnijim slučajevima, datu osobu je nužno ukloniti ili izbaciti. Ovo je načelo koje starešine i delatnici moraju da shvate pri rešavanju ovog pitanja.

Kroz ovaj razgovor u zajedništvu, da li sada razumete šta znači napadati druge? Možete li to da raspoznate? Pošto sam definisao šta predstavlja napad, neki ljudi razmišljaju: „Uz tako široku definiciju napadanja drugih, ko bi se usudio da ubuduće progovori? Od nas ljudi niko ne shvata istinu, pa ćemo i samim otvaranjem usta nekoga napasti, a to je užasno! Kako bismo izbegli da druge napadnemo, ubuduće treba samo da jedemo i pijemo vodu i da ćutimo, da držimo jezik za zubima i da nehajno ne progovaramo od trenutka kad se ujutru probudimo. To bi bilo sjajno, a dani bi nam bili znatno spokojniji.” Da li je ovaj način razmišljanja ispravan? Problem se ne rešava time što će se jezik držati za zubima; suština problema napadanja drugih ima veze sa problemom u čovekovom srcu, a on je izazvan čovekovim iskvarenim naravima i nije stvar držanja jezika za zubima. Onim što ljudi svojim ustima izgovaraju upravljaju njihove iskvarene naravi i njihove misli. Ako se čovekove iskvarene naravi razreše i on zaista shvati neke istine i, osim toga, njegov govor donekle postane zasnovan na načelima i odmeren, onda će se delimično rešiti problem toga što druge napada. Naravno, da bi u okviru crkvenog života ljudi imali normalne međuljudske odnose i da se ne bi upuštali u uzajamne napade ili verbalne svađe, neophodno je da u molitvi često dolaze pred Boga, da traže Božje usmeravanje i da pred Bogom budu tihi uz pobožno srce koje je gladno i žedno pravednosti. Na taj način, kad neko nehotice izgovori nešto što te povređuje, tvoje srce može da bude tiho pred Bogom, ti mu to nećeš uzeti za zlo i nećeš želeti da se svađaš sa tom drugom osobom, a još manje ćeš sebe braniti i pravdati. Umesto toga, prihvatićeš to od Boga, zahvalićeš se Bogu što ti je pružio dobru priliku da sebe spoznaš i zahvalićeš Mu se što ti je kroz reči drugih omogućio da postaneš svestan da i dalje imaš taj i taj problem. Za tebe je ovo dobra prilika da sebe spoznaš, to je Božja blagodat i treba da je prihvatiš od Boga. Prema osobi koja te je povredila ne treba da budeš ogorčen, niti da osećaš odbojnost i mržnju prema osobi koja je nehotice ukazala na tvoje greške ili razotkrila tvoje mane, bilo da je svesno ili nesvesno izbegavaš ili da posežeš za svakakvim sredstvima kako bi joj se osvetio. Nijedan od ovih pristupa nije po volji Bogu. Dođi često pred Boga da se moliš, pa kad ti se srce smiri, moći ćeš ispravno da se postaviš u situaciji kad te drugi ljudi nenamerno povrede, moći ćeš da prema njima pokažeš toleranciju i strpljenje. Ako te neko namerno povredi, šta treba da uradiš? Kako tome treba da pristupiš – da li bi se nošen plahovitošću s njim svađao ili bi se utišao pred Bogom i tragao za istinom? I bez potrebe da to izgovorim, jasno je da svi vi sasvim dobro znate koji je način ulaska ispravan.

U crkvenom životu je veoma teško izbeći uzajamne napade i verbalne svađe oslanjajući se na ljudsku snagu, ljudsku samokontrolu i ljudsko strpljenje. Koliko god dobru ljudskost da imaš, koliko god da si blag i ljubazan ili velikodušan, neminovno je da ćeš naići na određene ljude ili stvari koji povređuju tvoje dostojanstvo, integritet i tome

slično. U svom umu treba da imaš načelo kako da se nosiš sa ovakvim problemima i da ih rešavaš. Ako ovim problemima pristupaš uz plahovitost, stvari su jednostavne: drugi tebe proklinje i ti proklinješ njega, on tebe napada i ti napadaš njega, po principu oko za oko, zub za zub, uzvraćajući toj osobi istim onim što ti ona dobaci korišćenjem istih metoda, i tako štitiš svoje dostojanstvo, integritet i obraz. Ovo se sasvim lako postiže. Ipak, u svom srcu treba da proceniš da li je ovaj metod preporučljiv, da li je on koristan i tebi i drugima i da li je po volji Bogu. Kad ne shvate suštinu ovog problema, ljudima često ove misli prve padnu na pamet: „Prema meni ne pokazuje nimalo milosti, pa zašto bih je onda ja prema njemu pokazivao? Prema meni ne pokazuje ljubav, pa zašto prema njemu ja treba da se ophodim s ljubavlju? Za mene nema nimalo strpljenja i ne pomaže mi, pa zašto bih ja bio strpljiv prema njemu ili mu pomagao? Prema meni je neljubazan, pa ću mu vratiti istom merom. Zašto da mu ne vratim oko za oko, zub za zub?" Ovo su prve misli koje ljudima padaju na pamet. Ali, kad zaista postupiš na takav način, da li u sebi osećaš spokoj ili nelagodu i bol? Kad zaista odabereš ovaj način, šta dobijaš? Šta stičeš? Brojni ljudi su iskusili da kad zaista postupe na ovaj način u sebi osećaju nelagodu. Naravno, za većinu ljudi nije reč o grižoj savesti, a još manje je to nelagoda izazvana osećanjem da su dužni Bogu; ljudi ne poseduju takav rast. Šta kod njih izaziva ovu nelagodnost? Ona nastaje iz ljudske mržnje, osporavanja njihovog dostojanstva i integriteta kad ih vređaju, kao i iz povređenosti koju osećaju i provala besa, mržnje, prkosa i ogorčenosti koji nastaju u njihovom srcu nakon verbalne provokacije, zbog svega toga se ljudi osećaju nelagodno. Koje su posledice te nelagode? Odmah nakon što je osetiš, počećeš da razmišljaš kojim rečima da izađeš na kraj sa tom osobom, kako da upotrebiš zakonita i razumna sredstva da je srušiš, da joj pokažeš da imaš dostojanstvo i integritet i da te nije lako kinjiti. Kad osetiš nelagodu, kad stvoriš mržnju, ni ne pomišljaš da toj osobi pokažeš strpljivost i toleranciju, da se prema njoj ispravno ophodiš ili o drugim pozitivnim stvarima, već o svim negativnim stvarima kao što su ljubomora, odbojnost, gnušanje, netrpeljivost, mržnja i osuđivanje, u toj meri da u svom srcu tu osobu bezbroj puta proklineš i, bez obzira na vreme – čak i dok jedeš ili spavaš – smišljaš načine kako da joj se osvetiš, zamišljaš kako ćeš s njom da izađeš na kraj i da rešavaš situacije ukoliko te napadne ili osudi i tome slično. Po ceo dan provodiš razmišljajući o načinu kako da tu drugu osobu srušiš, kako da daš oduška svojoj ogorčenosti i mržnji i tu osobu nateraš da ti se pokori, da te se plaši i da joj ne padne na pamet da te ponovo provocira. Često razmišljaš i o tome kako toj osobi da očitaš bukvicu, da joj staviš do znanja koliko si moćan. Kad nastanu takve misli i kad se zamišljeni razvoj događaja neprekidno ponavlja u tvojoj glavi, ometanje i posledice koje ti oni izazivaju su nemerljivi. Koje su posledice kad jednom upadneš u ovo stanje upuštanja u verbalne svađe i uzajamne napade? Da li je onda lako biti tih pred Bogom? Zar to ne odlaže tvoj život-ulazak? (Odlaže.) Pogrešan izbor načina rešavanja stvari ima ovakav uticaj na čoveka. Ako izabereš pravi put, kad neko bude govorio na način kojim šteti tvom imidžu ili ponosu odnosno bude vređao tvoj integritet i dostojanstvo, možeš da odlučiš da budeš

tolerantan. S njim se nećeš svađati koristeći bilo kakav rečnik niti ćeš se namerno pravdati, to opovrgavati i drugu stranu napadati, stvarajući mržnju u sebi. Koji su suština i značaj tolerancije? Kažeš: „Neke od stvari koje je rekao nisu u skladu sa činjenicama, ali su takvi svi ljudi pre nego što shvate istinu i postignu spasenje, i sâm sam nekada bio takav. Sad kad shvatam istinu, ne idem putem nevernika koji se raspravljaju o tome šta je ispravno a šta pogrešno, niti se prepuštam filozofiji sukobljavanja – biram da budem tolerantan i da se prema drugima ophodim s ljubavlju. Nešto od onoga što je rekao nije u skladu sa činjenicama, ali na to ne obraćam pažnju. Prihvatam ono što mogu da prepoznam i shvatim. Primam to od Boga i iznosim pred Boga u molitvi, tražeći od Njega da uredi okolnosti koje otkrivaju moje iskvarene naravi, koje mi omogućavaju da spoznam suštinu ovih iskvarenih naravi i da imam priliku da počnem da se bavim rešavanjem tih problema, da ih postepeno prevaziđem i uđem u istina-stvarnost. A kad je reč o osobi koja me povređuje svojim rečima i o tome da li su stvari koje govori ispravne ili nisu, odnosno kakve su njene namere, s jedne strane, prema njoj sam pronicljiv, a s druge – tolerantan.” Ako je taj čovek neko ko prihvata istinu, možeš s njim da sedneš i da u miru razgovaraš u zajedništvu. Ako je ne prihvata, ako je zla osoba, nemoj na njega obraćati pažnju. Sačekaj dok ne uradi dovoljnu količinu stvari i sva braća i sestre ga temeljno ne raspoznaju, baš kao i ti, te da starešine i delatnici budu spremni da se njime pozabave i uklone ga – tada je došlo vreme da se Bog njima bavi, a i ti ćeš se naravno osećati oduševljeno. Međutim, put koji treba da odabereš nipošto nije upuštanje u verbalne svađe sa zlim ljudima niti rasprava s njima i pokušaj da sebe opravdaš. Naprotiv, taj put je u praktičnom postupanju shodno istina-načelima kad god se bilo šta dogodi. Bilo da je reč o bavljenju ljudima koji su te povredili ili onima koji nisu i koji su ti od koristi, načela primene treba da budu ista. Kad odabereš ovaj put, hoće li u tvom srcu postojati ikakva mržnja? Možda bude blage nelagode. Kad mu je dostojanstvo povređeno, ko se ne bi osetio nelagodno? Kad bi neko tvrdio da ne oseća nelagodu, to ne bi bilo istinito, bila bi laž, ali zarad primene istine ti možeš da podneseš i da istrpiš ovu muku. Kad odabereš ovaj put, imaćeš čistu savest kad ponovo dođeš pred Boga. Zašto ćeš imati čistu savest? Zato što ćeš jasno znati da tvoje reči ne proističu iz plahovitosti, da se zarad svojih sebičnih želja s drugima ne upuštaš u rasprave sve dok se ne zacrveniš u licu, već da, na temelju shvatanja istine, umesto toga slediš Božji put i ideš sopstvenom stazom. U srcu će ti biti sasvim jasno da put koji si odabrao usmerava Bog, da ga Bog nalaže, pa ćeš se u sebi osećati naročito spokojno. Kad imaš takav spokoj, hoće li te ometati mržnja i lične ozlojeđenosti koje postoje između tebe i drugih? (Ne.) Kad zaista to otpustiš i dragovoljno odabereš pozitivan put, srce će ti biti tiho i spokojno. Više te neće ometati ozlojeđenost, mržnja, osvetnički način razmišljanja i spletke proizašli iz te mržnje, između ostalih stvari koje počivaju na plahovitosti. Put koji si odabrao doneće ti spokoj i tiho srce, a te stvari koje potiču iz plahovitosti više neće moći da te ometaju. Kad više ne budu mogle da te ometaju, hoćeš li i dalje smišljati načine da napadneš one koji te svojim rečima povređuju ili da se s

njima upuštaš u verbalne svađe? Nećeš. Naravno, tvoja plahovitost, impulsivnost i ozlojeđenost će usled tvog malog rasta ili nekih posebnih okolnosti povremeno dolaziti do izražaja. Ipak, tvoja odlučnost, rešenost i volja da primenjuješ istinu sprečiće da ove stvari uznemire tvoje srce. Odnosno, ove stvari te ne mogu ometati. Možda ćeš i dalje imati napade plahovitosti, poput razmišljanja: „On mi stalno zagorčava život. Trebalo bi jednog dana da s njim porazgovaram i pitam ga zašto me uvek uzima na zub i zadaje mi probleme. Treba da ga pitam zašto me uvek gleda s visine i vređa." Možda ćeš ponekad imati takve misli. Ipak, nakon dodatnog razmišljanja, uvidećeš da su one pogrešne i da takvo postupanje ne bi bilo po volji Bogu. Kad se takve misli pojave, brzo ćeš se vratiti pred Boga da preokreneš ovo stanje, tako da ove pogrešne misli nad tobom nemaju prevlast. Shodno tome, u tebi će početi da nastaju neke pozitivne stvari – kao što su samospoznaja, kao i ponešto od prosvećenja i prosvetljenja koje ti Bog daje, što će ti omogućiti da raspoznaješ ljude i prozreš stvari – i, iako toga nisi svestan, ove pozitivne stvari će učiniti da bolje razumeš istina-stvarnost i da u nju više uđeš. U ovom trenutku, tvoja otpornost, odnosno, ta „antitela" koja odbijaju mržnju, sebične želje i plahovitost, postajaće sve jača i jača, a tvoj rast će se uvećavati. Te stvari koje počivaju na plahovitosti više neće moći da te kontrolišu. Iako ćeš ponekad imati neke pogrešne misli, ideje i porive, te stvari će brzo nestajati, biće uklonjene i iskorenjene tvojom otpornošću i rastom. U tom trenutku, pozitivne stvari, stvarnost istine i Božje reči imaće prevlast u tebi. Kad ove pozitivne stvari imaju prevlast, na tebe više neće uticati spolja ljudi, događaji i stvari. Rast će ti se uvećavati, tvoje stanje će postajati sve normalnije i više nećeš živeti prema iskvarenim naravima, nećeš se razvijati u pravcu začaranog kruga, pa će se na ovaj način tvoj rast neprekidno uvećavati.

Kad si u crkvi ili se nađeš u nekoj grupi ljudi, korisno je ako možeš da odlučiš da budeš tolerantan i strpljiv i opredeliš se za pravi put primene kad se susrećeš sa ličnim napadima koji štete tvom dostojanstvu i tvom integritetu. Moguće je da ovu korist ne zapažaš, ali kad iskusiš ovakav događaj, nesvesno ćeš otkriti da su Božji zahtevi prema ljudima i put koji im On obezbeđuje svetao put i put istine i života, da ljudima omogućavaju da zadobiju istinu i da su ljudima od koristi, da predstavljaju najsmisleniji put. Kad se nađeš u nekoj grupi ljudi, posebno kad učestvuješ u crkvenom životu, možeš da prevaziđeš razna iskušenja i namamljivanja. Kad te neko zlonamerno napada i povređuje ili svesno traži način da ti se osveti i na tebi iskali svoju mržnju, ključno je da ovome možeš da pristupiš i praktično postupaš prema istina-načelima. Pošto Bog mrzi ljudske iskvarene naravi, On ljudima poručuje da stvarima sa kojima se susreću ne pristupaju uz plahovitost, već da se pred Bogom utišaju i da tragaju za istinom i Božjim namerama, a zatim shvate koji su zaista Božji zahtevi prema ljudima. Ljudsko strpljenje nije bez granica, ali kad čovek jednom shvati istinu, postojaće načela za njegovo strpljenje i ono se može preokrenuti u pogonsku snagu i pomoćno sredstvo da taj čovek primenjuje istinu. Međutim, ako čovek ne voli istinu, voli da se raspravlja o tome šta je ispravno a šta pogrešno i druge napada, i naginje ka tome da živi u okviru svoje plahovitosti, kad bude napadnut, biće sklon da se

upušta u verbalne svađe i uzajamne napade. Ovo donosi štetu svima koji su u to uključeni, ni za koga nije poučno niti ikome pomaže. Kad god se neko upusti u uzajamne napade i verbalne svađe, nakon toga je iscrpljen, izuzetno umoran, a obe strane su povređene; uopšte nisu u stanju da steknu ikakve istine i na kraju ništa ne dobijaju. Preostaju im samo mržnja i namera da se osvete kad im se za to ukaže prilika. Ovo je štetni ishod koji uzajamni napadi i verbalne svađe u krajnjoj liniji donose ljudima.

Da li sada shvatate načela raspoznavanja u vezi sa temom uzajamnih napada i verbalnih svađa o kojoj smo upravo razgovarali u zajedništvu? Možete li jasno da razgraničite koje situacije predstavljaju uzajamne napade i verbalne svađe? U grupama ljudi često dolazi do uzajamnih napada i verbalnih svađa i neretko se mogu zapaziti. Uzajamni napadi prvenstveno podrazumevaju svesnu usmerenost na nečije probleme kako bi se ti ljudi lično napadali, o njima donosili sudovi, osuđivali, pa čak i proklinjali, sa ciljem da im se osveti, da se uzvrati protivnapadom, da se dâ oduška sopstvenom inatu i tome slično. U svakom slučaju, uzajamni napadi i verbalne svađe nemaju veze sa razgovorom u zajedništvu o istini, ne predstavljaju primenjivanje istine i svakako nisu ispoljavanje skladne saradnje. Umesto toga, oni su ispoljavanje odmazde i napada na ljude usled plahovitosti i Sotonine iskvarene naravi. Cilj uzajamnih napada i verbalnih svađa nipošto nije da se jasno razgovora u zajedništvu o istini, a još manje je raspravljanje radi shvatanja istine. Naprotiv, cilj im je da se udovolji čovekovim iskvarenim naravima, ambicijama, sebičnim željama i telesnim sklonostima. Očito je da uzajamni napadi nemaju veze sa razgovorom u zajedništvu o istini i da se oni svakako ne sastoje u tome da se ljudima pomaže i s njima postupa s ljubavlju, već su oni jedna od Sotoninih strategija i metoda za mučenje ljudi, poigravanje njima i njihovo obmanjivanje. Ljudi žive u okviru iskvarenih naravi i ne shvataju istinu. Ako ne odluče da primenjuju istinu, veoma lako upadaju u takve klopke i iskušenja, i dospevaju u borbe uzajamnih napada i verbalnih svađa. Svađaju se sve dok ne pocrvene u licu, pa to čak produžavaju unedogled, zbog jedne reči, izraza ili pogleda, godinama se boreći da jedno drugo nadmaše, sve do tačke u kojoj su svi gubitnici, i to zbog samo jedne stvari. Kako se sretnu, beskonačno se svađaju, a neki ono drugo čak napadaju, psuju i proklinju u virtuelnim grupama za razgovore. Toliko je postala ozbiljna ova mržnja! Tokom okupljanja se međusobno nisu dovoljno ispsovali, nisu se oslobodili svoje mržnje, nisu postigli svoje ciljeve, pa kad se vrate kući, što više o tome razmišljaju, sve više su ljuti, te i od kuće nastavljaju da jedni na druge psuju. Kakav je ovo duh? Da li ga vredi podsticati, vredi li ga zagovarati? (Ne.) Kakav je ovo „neustrašiv duh”? Ovo je duh smelosti, duh bezakonja, posledica toga da Sotona kvari čoveka. Naravno, takva ponašanja i postupci donose značajna ometanja i gubitke život-ulasku ovih pojedinaca, a izazivaju i ometanja i prekide crkvenom životu. Prema tome, kad se sa ovim situacijama suoče, ako starešine i delatnici ustanove da se dvoje ljudi uzajamno napadaju i upuštaju u verbalne svađe, zakleti da će se boriti do kraja, oni moraju brzo da ih počiste iz crkve, ne smeju da ih tolerišu i svakako ne smeju da im povlađuju. Moraju

da zaštite ostalu braću i sestre i da održe normalan crkveni život, starajući se o tome da se na svakom okupljanju postižu rezultati i da se takvim pojedincima ne dozvoljava da braći i sestrama oduzimaju vreme predviđeno za čitanje Božjih reči i razgovor u zajedništvu o istini, da se ometa normalan crkveni život. Ako se tokom okupljanja ustanovi da se oni uzajamno napadaju i upuštaju u verbalne svađe, to se odmah mora zaustaviti i rešiti. Ako to ne može da se ograniči, ti se ljudi tokom okupljanja moraju odmah razotkriti i detaljno analizirati i treba ih počistiti iz crkve. Crkva je mesto za jedenje i pijenje Božjih reči, za obožavanje Boga; ona nije mesto za uzajamno napadanje niti upuštanje u verbalne svađe radi davanja oduška ličnom inatu. Svako ko često ometa crkveni život, utiče na život-ulazak Božjeg izabranog naroda, mora da bude počišćen iz crkve. Crkva takvim ljudima ne ukazuje dobrodošlicu, ne dozvoljava ometanja od strane đavola niti prisustvo zlih ljudi – počistite ove ljude iz crkve i problem će biti rešen.

Ako se u crkvi ustanovi da se neki ljudi upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe, bez obzira na njihove izgovore i razloge, kao i bez obzira na temu njihove rasprave – da li je to nešto do čega je svima stalo ili to nije – ukoliko se crkvenom životu izazivaju prekidi i ometanja, taj problem se mora rešiti brzo i bez uzdržavanja. Ako one koji su u to uključeni nije moguće zaustaviti niti ograničiti, treba ih počistiti iz crkve. Kad se nađu u takvim situacijama, ovo je posao koji treba da izvrše starešine i delatnici. Glavno načelo nije da podstičeš loše ponašanje ovih ljudi time što ćeš ih tolerisati ili im povlađivati, niti je ono da nastupaš kao „ispravan zvaničnik" koji presuđuje šta je ispravno a šta pogrešno za ove ljude, koji utvrđuje ko je u pravu a ko nije, ko greši a ko ne greši, jasno razlikujući onog ko je u pravu od onoga ko nije, a zatim izriče pravednu kaznu obema stranama odnosno kažnjava onu stranu koju smatra krivom i nagrađuje onu drugu – to nije način da se reši ovaj problem. Pri rešavanju ove stvari, to ne treba da odmeravaš u skladu sa zakonom, a još manje to treba da odmeravaš i da o tome sudiš shodno moralnim standardima, već to treba da odmeravaš i rešiš shodno načelima crkvenog posla. Kad je reč o obema stranama uključenim u uzajamne napade, ukoliko oni izazivaju prekide i ometanja crkvenog života, crkvene starešine i delatnici to treba da shvate kao sopstvenu dužnost da ih zaustave i ograniče odnosno da ih izoluju ili uklone, a ne da pažljivo slušaju kako obe strane prepričavaju ono što se dogodilo i govore o svakom od svojih razloga i izgovora, kao i o nameri, cilju i osnovnom razlogu u pozadini svog napada na drugu osobu i upuštanja u verbalnu svađu – od njih se ne očekuje da celu tu priču shvate, već se očekuje da problem reše, da otklone ove prekide i ometanja crkvenog života i pozabave se onima koji su ih izazvali. Pretpostavimo da starešine i delatnici izglađuju stvari i zauzimaju „umereni pristup", usvajajući pomirljivu politiku prema oboje ljudi koji su se upustili u uzajamne napade, dozvoljavajući im da bezobzirno izazivaju prekide i ometanja crkvenog života, a da se u to ne umešaju niti to rešavaju – oni nastavljaju da ovim ljudima povlađuju. Svaki put ih samo ohrabruju i savetuju i nisu u stanju da temeljno reše ovaj problem. Takve starešine i delatnici zanemaruju svoje odgovornosti. Ako u crkvi nastane problem da se ljudi upuštaju u uzajamne napade i

verbalne svađe, uzrokujući ozbiljna ometanja i štetu crkvenom životu, i time izazivajući ogorčenost i odbojnost kod većine ljudi, starešine i delatnici moraju brzo da reaguju, da obe strane izoluju ili uklone shodno radnim aranžmanima i načelima Božje kuće za čišćenje crkve. Oni ne treba da postupaju kao „ispravni zvaničnici" koji presuđuju u slučaju uključenih i donose sudove u vezi sa ovim ličnim svađama, ne treba pažljivo da slušaju ove ljude koji naširoko izgovaraju trule besmislice kako bi ustanovili ko je u pravu a ko nije, ko greši a ko ne, te da nakon što o ovim stvarima prosude još više ljudi navode da o tome raspravljaju i u zajedništvu razgovaraju, i time dovedu do toga da još veći broj ljudi u svom srcu stvara odbojnost i gnušanje. Ovim će se protraćiti vreme koje ljudi treba da koriste kako bi jeli i pili Božje reči i o njima razgovarali u zajedništvu. To je još i više zanemarivanje odgovornosti od strane starešina i delatnika i to načelo primene je pogrešno. Ako se ograničene strane u nekom trenutku pokaju i svojim uzajamnim napadima i verbalnim svađama više ne oduzimaju vreme predviđeno za okupljanje, onda im se izrečena izolacija može ukinuti. Ako su uklonjeni kao zli ljudi, a neko tvrdi da su se promenili nabolje, neophodno je ustanoviti da li zaista pokazuju ispoljavanja kajanja i po tom pitanju takođe zatražiti mišljenje većine. Čak i ako budu prihvaćeni nazad, moraju se pomno nadgledati, a vreme predviđeno za njihov govor mora se strogo ograničiti, te sa njima naknadno treba postupati shodno njihovim ispoljavanjima. Ovo su načela koja crkvene starešine i delatnici treba da shvate i da im posvećuju pažnju. Jasno je da se rešavanje ovog pitanja ne sme zasnivati na subjektivnim pretpostavkama; uzajamni napadi obe strane po svojoj prirodi moraju izazivati prekide i ometanja. Ljudima ne treba zabranjivati da govore i izolovati ih samo zato što je jedan od njih u trenutku rekao nešto što je povredilo nekog drugog, a zatim je ta osoba na to uzvratila svojom primedbom. Takvo postupanje sa ljudima zaista nije u skladu sa načelima! Starešine i delatnici moraju pravilno da dokuče ova načela, starajući se o tome da se većina saglašava sa usklađenošću njihovih postupaka sa načelima, umesto da divljaju radeći loše stvari ili da u najvećoj mogućoj meri preuveličavaju ozbiljnost problema. Kad je reč o ovom aspektu posla, s jedne strane, većina mora da nauči da raspozna šta predstavlja napad, a s druge, crkvene starešine i delatnici treba takođe da poznaju načela koja treba dokučiti i odgovornosti koje treba ispuniti u obavljanju ovog posla.

4. Samovoljno osuđivanje ljudi

Postoji još jedno ispoljavanje uzajamnih napada. Neki ljudi su upoznati sa određenim duhovnim terminima i neke od njih uvek koriste u svom govoru, kao što su „đavo", „Sotona", „neprimenjivanje istine", „odsustvo ljubavi prema istini", „farisej", i tome slično – ove termine koriste kako bi o određenim ljudima samovoljno donosili sudove. Zar, po svojoj prirodi, to u određenoj meri ne predstavlja napad? Svojevremeno je postojao jedan čovek koji bi, kad god bi dolazio u kontakt sa braćom i sestrama, imao želju da opsuje svakoga ko se ne ponaša saglasno njegovim željama. Ali je u sebi pomislio: „Sad kad verujem u boga, psovanje ljudi mi se ne čini pristojno. Zbog toga delujem kao da ne

idem u korak sa pristojnošću svetaca. Ne smem da psujem ni da koristim pogan rečnik, ipak, ako ne opsujem, osećaću se uznemireno, svoje mržnje neću moći da se oslobodim – uvek ću imati želju da psujem ljude. Na koji način da ih onda opsujem?" Pa je smislio novi termin. Ko god bi njega uvredio, svojim postupcima ga povredio ili ga ne bi slušao, on bi ga opsovao rečima: „Zli đavole!", „Ti si zli đavo!", „Taj i taj je zli đavo!" Ispred reči „đavo" dodao je reč „zli" – zaista nikada ranije nisam čuo da neko koristi ovaj izraz. Zar to nije prilično neobično? On je braću i sestre ležerno psovao rečima „zli đavoli" – ko bi se osećao prijatno da to čuje? Na primer, kad bi od brata ili sestre tražio da mu sipaju čašu vode, a ta osoba je previše zauzeta, pa mu kaže da to učini sâm, on bi je opsovao: „Ti, zli đavole!" Kad bi se vratio sa okupljanja i primetio da njegov obrok još uvek nije spreman, naljutio bi se: „Vi zli đavoli, svi ste tako lenji. Ja odlazim da izvršavam svoju dužnost, a kad se vratim čak mi ni obrok nije spreman!" Ko god bi s njim dolazio u kontakt potencijalno je mogao da bude opsovan kao „zli đavo". Kakav je ovo čovek? (Zao čovek.) Na koji način je zao? U njegovim očima, zli đavo je svako ko ga uvredi ili ne udovolji njegovim željama – Sâm Bog nije, ali svi drugi jesu. Ima li ikakvog osnova da to govori? Ne, nema uopšte; naprosto je svojevoljno odabrao neku reč da njome ljude psuje kako bi se time oslobodio mržnje i dao oduška svojim emocijama. Bude li nekoga zaista opsovao, on veruje da će drugi reći kako ne izgleda kao Božji vernik, dok ako nekoga naziva đavolom, smatra kako to nije psovanje i da bi drugima to trebalo da deluje razumno, pri čemu udovoljava sopstvenim željama i drugima ne ostavlja prostor da mu pronađu zamerku. Ovaj momak je prilično lukav i prilično zao; koristi najzlobniji rečnik, svojevrsni rečnik koji ljudima ne ostavlja nikakav prostor da se usprotive, kako bi im se osvetio i osudio ih, a opet ljudi ne mogu da ga optuže da psuje ili da govori nerazumno. Kad bi se suočila s takvim čovekom, da li bi ga većina ljudi izbegavala ili bi se s njim zbližila? (Izbegavali bi ga.) Zašto? Sebi ne mogu da dozvole da ga isprovociraju, pa mogu jedino da ga se klone; pametni ljudi bi to učinili.

U svakoj crkvi česti su slučajevi da nekoga samovoljno osuđuju, etiketiraju i maltretiraju. Na primer, u pogledu određenog starešine ili delatnika neki ljudi imaju predrasudu, pa, kako bi mu se osvetili, komentarišu ga iza njegovih leđa, razotkrivaju ga i detaljno analiziraju pod maskom razgovora u zajedništvu o istini. Namera i ciljevi u pozadini takvih postupaka su pogrešni. Ako neko u zajedništvu razgovara o istini da bi zaista svedočio o Bogu i drugima bio od koristi, on sa drugima treba da podeli sopstvena istinita iskustva i bude im od koristi kroz detaljnu analizu i spoznaju sebe. Takav postupak daje bolje rezultate i naići će na odobravanje pripadnika Božjeg izabranog naroda. Ako nečiji razgovor u zajedništvu razotkriva, napada i omalovažava drugu osobu u pokušaju da se na tu osobu nasrne ili joj se osveti, onda je namera tog razgovora pogrešna, neopravdana je, Bog je se gnuša i za braću i sestre ona nije poučna. Ako je nečija namera da druge osuđuje ili ih maltretira, onda je ta osoba zla i čini zlo. Kad su u pitanju zli ljudi, svi pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da budu pronicljivi. Ako neko samovoljno nasrće na ljude, razotkriva ih ili omalovažava, onda njemu treba pomoći s ljubavlju, s njim razgovarati u zajedništvu i detaljno ga analizirati ili orezati. Ako

taj nije u stanju da prihvati istinu i tvrdoglavo odbija da se popravi, onda je posredi sasvim druga stvar. Kad je reč o zlim ljudima koji druge često samovoljno osuđuju, etiketiraju i maltretiraju, njih treba temeljno razotkriti kako bi svi mogli da nauče da ih raspoznaju, a zatim treba da budu ograničeni ili izbačeni iz crkve. Ovo je krajnje neophodno budući da takvi ljudi ometaju crkveni život i crkveni rad i verovatno će ljude zaluđivati i izazivati haos u crkvi. Konkretno, neki zli ljudi druge često napadaju i osuđuju isključivo kako bi postigli svoj cilj da se razmeću i druge navedu da se na njih ugledaju. Mogućnost razgovora u zajedništvu o istini ti zli ljudi često koriste na okupljanjima da bi druge posredno razotkrivali, detaljno analizirali i tlačili. To čak pravdaju rečima kako to čine ne bi li ljudima pomogli i rešili postojeće probleme u crkvi, pa ove izgovore koriste kao pokriće za postizanje svojih ciljeva. Oni su od one vrste ljudi koji druge napadaju i maltretiraju i očito su svi zli ljudi. Izuzetno su podli svi oni koji napadaju i osuđuju ljude koji streme ka istini, a osećaj za pravdu imaju jedino oni koji zle ljude razotkrivaju i detaljno analiziraju da bi zaštitili rad Božje kuće i Bog ima povoljno mišljenje o njima. U svojim zlodelima, zli ljudi su često veoma lukavi; svi redom su vešti u korišćenju doktrine ne bi li za sebe pronašli opravdanja i postigli svoj cilj da druge zaluđuju. Ako pripadnici Božjeg izabranog naroda ove zle ljude ne raspoznaju i nisu u stanju da ih ograniče, crkveni život i rad crkve će dospeti u stanje potpunog haosa – pravog pravcatog urnebesa. Kad u zajedništvu zli ljudi razgovaraju o problemima i detaljno ih analiziraju, to uvek čine s određenom namerom i ciljem i to je uvek na nekoga usmereno. Oni sebe detaljno ne analiziraju niti sebe spoznaju, ne otvaraju se i ne ogoljuju dušu kako bi rešili sopstvene probleme, već koriste priliku da druge razotkrivaju, detaljno ih analiziraju i napadaju. Razgovor u zajedništvu o sopstvenoj samospoznaji često koriste kako bi druge detaljno analizirali i osuđivali, a kroz razgovor u zajedništvu o Božjim rečima i istini ljude razotkrivaju, omalovažavaju i nipodaštavaju. Osećaju posebnu odbojnost i mržnju prema onima koji streme ka istini, onima koji nose breme za crkveni rad i onima koji često izvršavaju svoje dužnosti. Zli ljudi će upotrebiti svakakva opravdanja i izgovore da nasrnu na motivaciju ovih ljudi i spreče ih da sprovode rad crkve. Ono što prema njima osećaju delom su ljubomora i mržnja; drugi deo čini strah da ovi ljudi, budući da su dorasli poslu, predstavljaju pretnju njihovoj slavi, dobitku i statusu. Stoga s nestrpljenjem isprobavaju svaki mogući način da ih opomenu, potisnu i ograniče, odlazeći toliko daleko da prikupljaju materijal kojim će im smeštati klopke i izvrtati činjenice kako bi ih osudili. Ovim se u potpunosti otkriva da ovi ljudi poseduju narav koja mrzi istinu i pozitivne stvari. Oni posebno mrze one koji streme ka istini i vole pozitivne stvari, kao i one koji su prilično bezazleni, pristojni i ispravni. Iako to možda ne govore, takav im je način razmišljanja. Pa zašto onda posebno uzimaju na zub one koji streme ka istini, pristojne i ispravne ljude, kako bi ih razotkrivali, omalovažavali, tlačili i isključivali? Jasno je da ovo predstavlja njihov pokušaj da zbace i obore dobre ljude i one koji streme ka istini, da ih pregaze, kako bi mogli da kontrolišu crkvu. Neki ljudi ne veruju da stvari stoje ovako. Njima ću postaviti jedno pitanje: zašto onda kad u zajedništvu razgovaraju o istini ovi zli

ljudi sebe ne razotkrivaju i sebe detaljno ne analiziraju, već se uvek ustremljuju na druge i njih razotkrivaju? Da li je zaista moguće da oni sami ne otkrivaju iskvarenost ili da nemaju iskvarene naravi? Svakako da ne. Pa, zašto se onda uporno ustremljuju na druge kako bi ih razotkrivali i detaljno analizirali? Šta tačno nastoje da postignu? Ovo pitanje zahteva da se o njemu duboko razmisli. Čovek pravilno postupa ako razotkriva zla dela zlih ljudi koji ometaju crkvu. Ipak, pod izgovorom razgovora u zajedništvu o istini, ovi ljudi umesto toga razotkrivaju i maltretiraju dobre ljude. Koji su im namera i cilj? Jesu li besni zato što uviđaju da Bog spasava dobre ljude? Zapravo je reč o tome. Bog ne spasava zle ljude, pa zli ljudi mrze Boga i dobre ljude – sve to je sasvim prirodno. Zli ljudi ne prihvataju istinu niti ka njoj streme; oni sami ne mogu da budu spaseni, ali maltretiraju one dobre ljude koji streme ka istini i koji mogu da budu spaseni. U čemu je ovde problem? Da ovi ljudi sebe poznaju i imaju znanje o istini, mogli bi da se otvore i razgovaraju u zajedništvu; ipak, oni se uvek ustremljuju na druge i provociraju ih – uvek su skloni tome da druge napadaju – i one koji streme ka istini uvek smatraju svojim zamišljenim neprijateljima. Ovo su ključne karakteristike zlih ljudi. Oni koji su sposobni za takvo zlo pravi su pravcati đavoli i Sotone, oličenje su antihrista i treba ih ograničiti i, ukoliko čine veliko zlo, njima se mora odmah pozabaviti – izbacite ih iz crkve. Svi oni koji nasrću na dobre ljude i isključuju ih predstavljaju kukolj u žitu. Zašto ih nazivam kukoljem u žitu? Zato što će u crkvi najverovatnije isprovocirati nepotrebne nesporazume i sukobe, dovodeći do sve ozbiljnijeg stanja stvari. Jednog dana uzimaju na zub jednu osobu, sledećeg neku drugu i uvek se ustremljuju na druge, na one koji vole istinu i ka njoj streme. To će verovatno ometati crkveni život i loše će se odraziti na normalno jedenje i pijenje Božjih reči od strane Božjeg izabranog naroda, kao i na njihov normalan razgovor u zajedništvu o istini. Priliku da žive crkvenim životom ovi zli ljudi često koriste kako bi u ime razgovora u zajedništvu o istini napadali druge. Sve što govore u sebi sadrži neprijateljstvo; oni iznose provokativne primedbe kako bi napadali i osuđivali one koji streme ka istini i one koji se daju za Boga. I koje će biti posledice toga? To će prekidati i ometati crkveni život, stvarati nelagodnost u ljudskom srcu i ljude onemogućavati da budu tihi pred Bogom. Konkretno, beskrupulozne stvari koje ovi zli ljudi govore kako bi druge osuđivali, napadali i povređivali mogu da izazovu otpor. To nije korisno za rešavanje problema; naprotiv, u crkvi to podstiče strah i strepnju i zaoštrava odnose među ljudima, dovodeći među njima do stvaranja napetosti i izazivanja sukoba. Ponašanje ovih ljudi ne samo da utiče na crkveni život, već i izaziva sukob u crkvi. Može čak uticati na rad crkve u celini i na širenje jevanđelja. Prema tome, starešine i delatnici moraju takvog čoveka da upozore, kao i da ga ograniče i njime se pozabave. S jedne strane, tim zlim ljudima, koji često napadaju i osuđuju druge, braća i sestre moraju da nametnu ozbiljna ograničenja. S druge strane, crkvene starešine treba odmah da razotkriju i zaustave one koji druge samovoljno napadaju i osuđuju, te ako oni ostaju nepopravljivi, da ih uklone iz crkve. Zle ljude je nužno sprečiti da na okupljanjima ometaju crkveni život, a u isto vreme smetene ljude treba ograničiti u govoru koji utiče

na crkveni život. Ukoliko se pronađe zla osoba koja čini zlo, ona se mora razotkriti. Nipošto joj se ne sme dozvoliti da postupa svojevoljno, da prema svom nahođenju čini zlo. To je neophodno kako bi se očuvao normalan crkveni život i obezbedilo da pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu da se okupljaju, da jedu i piju Božje reči i da normalno u zajedništvu razgovaraju o istini, što im omogućava da svoje dužnosti normalno ispunjavaju. Tek tada se u crkvi može sprovoditi Božja volja i samo tako Njegov izabrani narod može da shvati istinu, uđe u stvarnost i zadobije Božje blagoslove. Da li ste u crkvi otkrili takve zle ljude? Prema dobrim ljudima, oni uvek gaje mržnju ispunjenu zavišću i na njih se stalno ustremljuju. Danas im se ne dopada jedan dobar čovek, sutra neki drugi; u stanju su da svakoga kritikuju i u njemu pronađu mnoštvo mana i, povrh toga, ono što govore zvuči prilično utemeljeno i razumno, pa na kraju izazivaju široko rasprostranjen bes, postajući u toj grupi prava pošast. Crkvu ometaju u toj meri da ljudsko srce dospeva u stanje haosa, mnogi ljudi postaju negativni i slabi, okupljanja nisu poučna i ne donose nikakvu korist, pa neki čak gube želju da im uopšte prisustvuju. Nisu li takvi zli ljudi poput kukolja u žitu? Ukoliko još uvek nisu dospeli u stanje da ih treba ukloniti, trebalo bi ih izolovati ili ograničiti. Na primer, na okupljanjima ih smestite na neko izdvojeno mesto kako biste ih sprečili da na druge utiču. Ako uporno traže priliku da govore i ljude napadaju, treba ih ograničiti – zabraniti im da govore beskorisne stvari. Ako postane nemoguće da se oni ograniče i već su na ivici pucanja ili pružanja otpora, treba ih odmah ukloniti. Odnosno, kad više nisu voljni da budu ograničeni i govore: „Po kom osnovu me ograničavaš u govoru? Zašto svi drugi mogu da pričaju po pet minuta, a ja samo minut?" – kad budu stalno postavljali ova pitanja, to znači da će pružiti otpor. Kad se spremaju da pruže otpor, zar nisu prkosni? Zar ne pokušavaju da izazovu nevolju, da izazovu nemire? Zar neće ometati crkveni život? Uskoro će otkriti svoje pravo lice; došao je čas da se njima pozabavi – moraju se brzo počistiti iz crkve. Da li je ovo razumno? Da, jeste. Uz svakojake zle ljude, zle duhove, pogane demone i „naročite talente" koji nastoje da sve pokvare, zaista nije lako osigurati da većina može da živi normalnim crkvenim životom. Možemo li sebi dozvoliti da ih ne ograničimo? Kako otvore usta, neki „naročiti talenti" kreću da druge omalovažavaju i napadaju – napadaju te ako nosiš naočare ili ako si proćelav; ako tokom okupljanja sa drugima podeliš svoje iskustveno svedočenje ili ako si preduzimljiv i odgovoran u izvršavanju svojih dužnosti, oni te napadaju i donose sudove o tebi; ako tokom kušnji imaš veru u Boga, ako si slab ili ako, bez žalbi na Boga, uz pomoć vere prevaziđeš svoje porodične teškoće, oni te napadaju. Šta ovde znači napad? Znači da šta god da drugi urade, to ovim ljudima nikad nije po volji; nikad im se to ne dopada, uvek traže nepostojeće mane, ljude uvek nastoje da optužuju zbog raznih stvari i šta god da drugi urade u njihovim očima to nikad nije ispravno. Čak i ako u zajedništvu razgovaraš o istini i probleme rešavaš shodno radnim aranžmanima Božje kuće, oni će cepidlačiti i kritikovati, pronalazeći manu u svemu što radiš. Namerno izazivaju nevolje i njihovih napada niko nije pošteđen. Kad god se u crkvi pojavi ovakva osoba, njome se morate pozabaviti; ako se pojave dve takve osobe, onda

obema treba da se pozabavite. Zato što crkvenom životu izazivaju veliku štetu i izazivaju prekide i ometanja u radu crkve, a posledice toga su strašne.

B. Karakteristike ljudskosti onih ljudi koji druge često napadaju

Danas smo u zajedništvu razgovarali o nekoliko aspekata povezanih sa problemom uzajamnih napada i verbalnih svađa. Da li ste dokučili prirodu ispoljavanja koja razne vrste pojedinaca pokazuju u svakom od ovih aspekata? Krenimo od onih koji su skloni tome da druge napadaju – da li oni poseduju razum normalne ljudskosti? (Ne.) Kako se kod njih ispoljava nedostatak razuma? Koji su im stavovi i načela prema ljudima, događajima i stvarima? Koje metode i stavove biraju kako bi se bavili najrazličitijim ljudima, događajima i stvarima? Na primer, sklonost da raspravljaju o tome šta je ispravno a šta pogrešno, zar to nije jedan od stavova koje usvajaju prema ljudima, događajima i stvarima? (Jeste.) Sklonost raspravljanju o tome šta je ispravno, a šta pogrešno znači nastojanje da se u svakoj pojedinačnoj stvari razjasni šta je ispravno a šta pogrešno, nezaustavljivost u tome sve dok se ta stvar ne raščisti i ne utvrdi ko je bio u pravu, a ko nije, sa tvrdoglavom opsednutošću besmislenim stvarima. Šta je smisao ovakvog postupanja? Naposletku, da li je dobro prepirati se oko toga šta je ispravno, a šta pogrešno? (Nije.) U čemu je greška? Da li postoji ikakva veza između ovoga i primenjivanja istine? (Ne postoji nikakva veza.) Zašto kažete da ne postoji? Prepiranje oko toga šta je ispravno, a šta pogrešno ne znači i pridržavanje istina-načela, ne podrazumeva diskutovanje ili razgovor u zajedništvu o istina-načelima; naprotiv, ljudi uvek govore o tome ko je u pravu, a ko nije, šta je tačno, a šta pogrešno, ko ima pravo, a ko ne, ko ima dobre razloge, a ko nema, ko izražava višu doktrinu – to je ono što ispituju. Kad ih Bog stavlja na kušnju, ljudi uvek pokušavaju da se raspravljaju sa Bogom, uvek iznose ovaj ili onaj razlog. Da li Bog diskutuje o takvim stvarima sa tobom? Da li se Bog raspitivao o kontekstu? Da li te je Bog pitao šta su tvoji razlozi i izgovori? Nije. Kad te kuša, Bog te pita da li imaš pokoran stav ili pružaš otpor. Bog pita da li razumeš istinu ili ne i da li si pokoran ili nisi. To je sve što Bog pita, ništa drugo. Bog te ne pita koji je razlog tvoje nepokornosti, Njega ne zanima da li imaš dovoljno dobar razlog – takve stvari On uopšte ne uzima u obzir. Bog posmatra samo da li si pokoran ili nisi. Bez obzira na tvoje životno okruženje i kontekst, Bog ispituje jedino da li u tvom srcu postoji pokornost i da li imaš pokoran stav. Bog sa tobom ne raspravlja o tome šta je ispravno, a šta pogrešno; On ne mari za tvoje razloge. Njemu je jedino bitno da li si ti istinski pokorna osoba – to je sve što Bog traži od tebe. Zar to nije istina-načelo? Da li istina-načela postoje u srcu onih ljudi koji vole da se prepiru oko toga šta je ispravno, a šta pogrešno i koji vole da se upuštaju u verbalne svađe? (Ne postoje.) Zašto ne postoje? Da li su oni ikada obratili pažnju na istina-načela? Da li su ikada stremili ka njima? Da li su ih ikada tražili? Nikada nisu obraćali pažnju na njih, nisu stremili ka njima niti su ih tražili – u njihovom srcu uopšte nema istina-načela. Shodno tome, mogu da žive jedino u okviru ljudskih predstava, sve što je u njihovom srcu svodi se na ispravno i pogrešno, tačno i netačno; sve su to izgovori, razlozi, lažni navodi i argumenti nakon kojih odmah jedni druge

napadaju, jedni o drugima donose sudove i međusobno se osuđuju. Po svojoj naravi, takvi ljudi naprosto vole da polemišu o tome šta je ispravno, a šta pogrešno, vole da o ljudima donose sudove i da ih osuđuju. Takvi ljudi ne vole i ne prihvataju istinu, skloni su tome da s Bogom pokušavaju da se raspravljaju, pa čak i da Ga osuđuju i da Mu prkose. Na kraju će završiti tako što će biti kažnjeni.

Da li oni koji vole da se raspravljaju oko toga šta je ispravno a šta pogrešno tragaju za istinom? Da li tragaju za Božjim namerama, Božjim zahtevima ili istina-načelima koja u ovim situacijama treba primenjivati kroz ljude, događaje i stvari sa kojima se u okviru tih situacija susreću? Ne tragaju. Kad se susretnu sa raznim situacijama, oni su skloni tome da proučavaju „kakav je to bio događaj" odnosno „kakva je to osoba". Kakvo je ovo ponašanje? Nije li to ono što ljudi često nazivaju nemilosrdnom opsednutošću ljudima i stvarima? Raspravljaju se o ljudskim obrazloženjima i o toku događaja, uporni su da ove stvari razjasne, s tim da ne pominju u kom delu procesa ovih složenih situacija su tragali za istinom, shvatili istinu ili bili prosvećeni. Nedostaju im ova iskustva i metode praktičnog delovanja. Uporno govore: „Zbog te stvari si me očito uzeo na zub, vređao si me. Misliš li da sam toliko glup, pa da to ne mogu da zaključim? Zašto bi me vređao? Ja tebe nisam uvredio; zašto bi me uzeo na zub? Pošto si me uzeo na zub, neću ni ja svoj jezik držati za zubima! Dugo sam prema tebi bio strpljiv, ali i mom strpljenju ima kraja. Nemoj misliti da me je lako maltretirati; ne plašim te se!" Čvrsto se držeći ovih problema, oni neprestano iznose svoja opravdanja, zadržavajući se na tome šta je ispravno a šta pogrešno, kao i na tačnom i netačnom stanju stvari, ali njihova takozvana opravdanja nisu nimalo u skladu sa istinom i nijedna njihova reč ne odgovara Božjim zahtevima. Zadržavaju se na ljudima, događajima i stvarima sve dok se drugima ne smuče i niko više ne želi da ih sluša, a oni se dok govore o tim stvarima baš nikad ne umaraju i kud god da odu o tome pričaju, kao da su zaposednuti. Ovo nazivamo nemilosrdnom opsednutošću ljudima i stvarima i jednostavnim odbijanjem da se traga za istinom. Druga karakteristika ljudi koji se upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe je u njihovoj naročitoj sklonosti da budu nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima. Da li oni koji su nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima vole istinu? (Ne.) Očigledno je da ne vole istinu. Dakle, da li ovi pojedinci shvataju istinu? Znaju li šta je zaista istina o kojoj Bog govori? Sudeći prema njihovom spoljnom ponašanju nemilosrdne opsednutosti ljudima i stvarima, znaju li oni šta je zaista istina? Jasno je da ne znaju. Koju ideju oni duboko poštuju? Ideju da je u pravu onaj čije su reči najviše opravdane, da je u pravu onaj čiji su postupci pošteni i neposredni i svi mogu da ih vide i da je u pravu onaj čiji su postupci u skladu sa moralom, etikom i tradicionalnom kulturom, onaj koga većina odobrava. Prema njihovom mišljenju, to „u pravu" predstavlja istinu, pa s velikom drskošću mogu da budu nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima i da od tih stvari nikad ne odustaju. Imati opravdanje, za njih je isto što i posedovati istinu – zar to nije vrlo problematično? Neki ljudi kažu: „Ja nisam prekidao niti ometao rad crkve, druge ne iskorišćavam, ne volim da kradem od drugih i nisam siledžija; nisam zla osoba." Zar ovim prećutno ne

govore da si ti čovek koji primenjuje istinu, neko ko poseduje istinu? Veliki deo onih koji su nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima sebe smatra ispravnim ljudima koji stoga ne treba da brinu o glasinama, oni sebe smatraju poštenim, časnim ljudima koji se nikada drugima ne bi dodvoravali. Stoga, kad se nađu u raznim situacijama, skloni su tome da se raspravljaju i polemišu i uporni u tome da na ove načine dokažu kako je njihovo opravdanje ispravno. Ako je njihovo opravdanje čvrsto, ako može otvoreno da se predoči i većina se s njim slaže, smatraju da su ljudi koji poseduju istinu. Šta je njihova „istina"? Prema kom se merilu određuje? Mislite li da takvi ljudi mogu da shvate istinu? (Ne.) Prema tome, oni su uvek nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima i tvrdoglavo se na njima zadržavaju. Ovi ljudi ne shvataju istinu, pa zato uvek govore: „Nisam te uvredio. Zašto me stalno uzimaš na zub? Nije u redu da me uzimaš na zub!" Oni smatraju sledeće: „Ako te nisam uvredio, prema meni ne treba da se ophodiš na ovaj način. Pošto se tako ophodiš prema meni, uzvratiću ti istom merom, osvetiću ti se, a moja odmazda je legitimna samoodbrana, zakonita je. Ovo je istina-načelo. Dakle, to što radiš nije u skladu sa istina-načelima, ali jeste ono što ja radim. Stoga ću biti opsednut ovom stvari, uvek ću isticati ovaj problem i tebe pominjati!" Oni smatraju da je nemilosrdna opsednutost ljudima i stvarima u skladu sa istina-načelima, ali zar ovo nije ogromna greška? Svakako je ogromna greška, a oni su pogrešno orijentisani. Nemilosrdna opsednutost ljudima i stvarima se sasvim razlikuje od pitanja primene istine. Ovo je drugi problem sa ljudskošću ovih ljudi – oni su nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima. Sa čime su povezani problemi u ljudskosti? Zar nisu povezani sa čovekovom prirodom? Ovi ljudi dugi niz godina veruju u Boga, ali ne shvataju istinu i smatraju da termini sa kojima su upoznati, kao što su biti otvoren i neposredan, ispravan i pošten, iskren i predusretljiv, jednostavan i baš kako treba i tome slično predstavljaju osnovne stvari u načinu na koji se treba vladati i za ove stvari misle da su istina-načela. Ovo je duboko pogrešno gledište.

Ljudi koji se upuštaju u uzajamne napade i koji su skloni da učestvuju u verbalnim svađama imaju nenormalnu ljudskost. Prvi aspekt je u tome da vole da se raspravljaju o tome šta je ispravno a šta pogrešno; drugi je nemilosrdna opsednutost ljudima i stvarima. Koji je treći aspekt? Zar to nije činjenica da u potpunosti odbijaju da prihvate istinu? Ne mogu da prihvate nijednu ispravnu izjavu. Razmišljaju ovako: „Čak i da je to što kažeš ispravno, svejedno treba da mi pomogneš da sačuvam obraz, treba da govoriš taktično i da me ne povređuješ. Ako su tvoje reči oštre i zbog njih bih mogao da izgubim obraz, moraš da mi ih kažeš nasamo. Ne smeš da me povređuješ pred mnogo ljudi, uopšte ne uvažavajući moj ponos i ne pružajući mi izlaz iz ove neprijatne situacije. Osim toga, to što kažeš je pogrešno, pa moram da se osvetim!" U nešto ozbiljnijim slučajevima, ovakvi ljudi se opiru: „Koliko god da su tvoje reči ispravne, ja ih neću prihvatiti! U redu je da govoriš o svakom drugom, ali nije u redu da mene uzimaš na zub, makar i da si u pravu!" Čak i kad čitaju Božje reči, ako osete da su Božje reči na njih usmerene ili da ih razotkrivaju, prema tim rečima osećaju odbojnost i nevoljni su da ih slušaju – radi se samo o tome da pošto su suočeni jedino sa Božjim rečima, sa Njim ne mogu da se

svađaju. Ako im neko licem u lice ukaže na njihove probleme ili stanja odnosno ako ih nenamerno pomene bez cilja da ih uzme na zub, u stanju su da se osvete i upuste u verbalne svađe. Zar ovo ne znači da takvi pojedinci u potpunosti odbijaju da prihvate istinu? (Znači.) Ovo je njihova ljudskost-suština – potpuno odbijanje da prihvate istinu. Dakle, bez obzira na sadržaj njihovih verbalnih svađa odnosno na mesto gde one nastaju, ljudskost takvih ljudi je očigledna. Oni ne shvataju istinu, a čak i da razumeju šta se tokom propovedi govori, oni istinu ne prihvataju; i dalje se upuštaju u uzajamne napade i neprekidno učestvuju u verbalnim svađama ili su često skloni tome da druge napadaju. Sudeći prema ovim njihovim ispoljavanjima, kakvi su ovo ljudi? Kao prvo, jesu li oni koji vole istinu? Jesu li pojedinci koji, kad shvate istinu, mogu da je primenjuju? (Nisu.) Kad otkriju probleme, mogu li da tragaju za istinom kako bi ih rešili? (Ne.) Kad formiraju predstave, predrasude ili lična mišljenja u vezi sa drugim ljudima, mogu li samoinicijativno da ih ostave po strani kako bi tragali za istinom? (Ne.) Ne mogu da učine nijednu od ovih stvari. Posmatrajući sve ove stvari za koje su nesposobni, očito je da nije dobar nijedan pojedinac koji je sklon tome da druge napada i upušta se u verbalne svađe. Sudeći prema njihovim raznim ispoljavanjima, oni ne vole istinu i nisu spremni da za njom tragaju. U stvarima koje podrazumevaju istinu, bez obzira na predrasude ili pogrešna gledišta koja formiraju, oni su i dalje samopravedni i nimalo ne tragaju za istinom, pa čak i kad se s njima u zajedništvu o istini jasno razgovara, oni odbijaju da je prihvate i još manje su spremni da je primenjuju. U isto vreme, ovi pojedinci pokazuju još odvratnije ispoljavanje: nakon što shvate određene reči i doktrine, te velike doktrine koje razumeju oni koriste da samovoljno druge napadaju, da o njima donose sudove i osuđuju ih, pa čak i da druge sputavaju i kontrolišu. Ako svojim sudovima i osudama ne uspevaju da te potčine, smišljaće načine na koje mogu da te sputavaju šupljim teorijama. Ako ti na to i dalje ne pristaješ, oni će pribeći još ogavnijim i užasnijim metodama da te napadnu, sve dok ti na to ne pristaneš, ne postaneš slab i negativan, odnosno sve dok ne počneš da im se diviš i postaneš predmet njihovih manipulacija – tada će biti zadovoljni. Dakle, na osnovu ponašanja, ispoljavanja i stava ovih pojedinaca prema istini, kakvi su to ljudi? Oni u potpunosti odbijaju da prihvate istinu – to je njihov stav prema istini. A šta je sa njihovom ljudskošću? Većina ovih pojedinaca jesu zli ljudi; zauzimajući umeren stav, više od 90% njih je zlo. Zli ljudi vole da u svakoj stvari razjašnjavaju šta je ispravno a šta pogrešno, u suprotnom to neće otpustiti i uvek pokazuju takvu sklonost. Osim toga, kad se nađu u raznim situacijama, zli pojedinci se zadržavaju na ljudima i stvarima, njima su nemilosrdno opsednuti, uvek predočavajući sopstvena opravdanja, stalno nastojeći da sve druge navedu da se s njima slože i podrže ih, govoreći kako su u pravu i ne dozvoljavajući nikome da o njima kaže išta loše. I ne samo to, kad se zli ljudi nađu u raznim situacijama, oni uvek traže prilike da ljude smeste u okove i kontrolišu ih. Koji metod koriste da bi ljude kontrolisali? Svakoga osuđuju, dovodeći svaku osobu u uverenje da ona nije kako treba, da ima probleme i mane i da je inferiorna u odnosu na te zle ljude, nakon čega se zli ljudi osećaju zadovoljno i srećno. Kad sve druge poraze i jedino oni preostanu, nisu li time sve druge

doveli pod sopstvenu kontrolu? Cilj koji postižu kontrolom ljudi je u tome da sve osude i obore, da sve dovedu u uverenje kako su nesposobni, da postanu negativni i slabi, da izgube veru u Božje reči i u istinu, da izgube veru u Boga i ostanu bez puta koji bi sledili – nakon toga se ovi zli ljudi osećaju srećno i zadovoljno. Sudeći prema ovim aspektima, zar nije jasno da zli ljudi sačinjavaju većinu ovakvih pojedinaca? Posmatrajte koji su to tipovi ljudi, kad se nađu u nekoj grupi, uvek skloni tome da druge napadaju, bilo da to čine licem u lice ili ljudima iza leđa, koristeći razne metode da druge napadaju – takvi ljudi su zlikovci. Ovi pojedinci uopšte ne prihvataju istinu, niti u zajedništvu razgovaraju o istini, i često koriste situaciju da se hvale kako su dobri ljudi, kako je sve što oni čine opravdano i utemeljeno i kako se sami ponašaju na ispravan i neposredan način – uvek se razmeću kako su pristojni i časni ljudi, iskreni i pravični pojedinci. Ovi ljudi nikada ne svedoče o istini niti svedoče o Božjim rečima, naprosto vole da budu nemilosrdno opsednuti ljudima i stvarima i da predočavaju sopstvena opravdanja. Namera i cilj su im da ljude dovedu u uverenje kako su oni sami dobri ljudi i kako sve razumeju. Kad je reč o onima koji se u crkvi često upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe, bilo da su to oni koji prvi kreću s napadima ili su to oni koji su napadnuti, ako to prekida i ometa crkveni život, onda većina ljudi treba da ustane da ih opomene i ograniči. Ovim ljudima ne treba pružati priliku da divljaju čineći loše stvari niti im treba dozvoliti da na druge utiču tako što će davati oduška ličnom inatu i tražiti osvetu usled svojih ličnih ozlojeđenosti i privremenog besa. Naravno, i crkvene starešine treba da na odgovoran način ispunjavaju svoje odgovornosti, da ove ljude efikasno ograniče tako da ne prekidaju i ne ometaju crkveni život, kao i da većinu ljudi zaštite od takvog ometanja. Kad se ljudi upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe, crkvene starešine treba da budu u stanju da ih pravovremeno zaustave i ograniče. Ako pokušaj da se zaustave i ograniče ne donese rešenje problema, a oni nastavljaju da se međusobno napadaju i upuštaju u verbalne svađe, da druge ometaju i crkvenom životu nanose štetu, onda takve pojedince treba ukloniti ili izbaciti. Ovo je odgovornost crkvenih starešina.

U zajedništvu smo u priličnoj meri razgovarali o ponašanjima i ispoljavanjima onih koji se upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe. U najkraćim crtama smo upravo raščlanili njihovu ljudskost i o njoj razgovarali u zajedništvu, što će vam pomoći da prema njima budete pronicljiviji i većini vas omogućiti da shvati šta se zapravo događa, te da ih na vreme raspozna kad progovore i počnu da deluju. Što temeljnije budete shvatali i poznavali suštinu ovih ljudi, brže ćete moći da ih raspoznate, pa će vas shodno tome oni sve manje ometati. Većini vas treba da bude jasna šteta koju oni koji se upuštaju u uzajamne napade i verbalne svađe izazivaju crkvenom životu i Božjem izabranom narodu. Takvi ljudi sasvim sigurno neće razmišljati o sebi i prestati sa svađama. Ukoliko im se trenutno ne stane na put i ne budu uklonjeni, neprekidno će izazivati prekide i ometanja crkvenog života. Prema tome, postupanje s takvim ljudima i njihovo uklanjanje vrlo je važan deo posla crkvenih starešina i on ne treba da bude zanemaren.

5. jun 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (16)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (4. deo)

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

VIII. Širenje predstava

A. Ispoljavanja širenja predstava

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti da razgovaramo o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” Kad je reč o različitim problemima prekidanja i ometanja koji nastaju u crkvenom životu, nabrojali smo njih jedanaest. Prošli put smo razgovarali o sedmom problemu: o uzajamnim napadima i verbalnim svađama. Danas ćemo razgovarati o osmom problemu: o širenju predstava. U crkvenom životu često dolazi i do širenja predstava. Neki ljudi, koji uopšte ne prihvataju istinu, veruju u Boga na osnovu sopstvenih predstava i uobrazilja i često šire određene predstave kako bi ometali crkveni život. Crkva mora da ograniči ovo ponašanje i reši ga kroz razgovor u zajedništvu o istini u crkvenom životu. Kad se to posmatra doslovno, svi mogu da primete da širenje predstava nije primereno ponašanje, da ono nije pozitivna, već negativna stvar. Stoga ga u crkvenom životu treba zaustaviti i ograničiti. Kakvi god ljudi da šire predstave, nezavisno od njihovih motiva, da li namerno ili nenamerno šire predstave, dokle god oni budu širili predstave, to će prekidati i ometati crkveni život, izazivajući štetne posledice. Prema tome, ova stvar se mora u potpunosti ograničiti. Posmatrano iz bilo kog ugla, širenje predstava ne može nikako da ima pozitivnu ulogu u ljudskom stremljenju ka istini, stremljenju ka bogopoznanju ili u njihovom ulasku u istina-stvarnost; ove stvari ono može samo da ometa i da im nanosi štetu. Stoga, kad neko u crkvenom životu širi predstave, svi – crkvene starešine, kao i braća i sestre – treba da raspoznaju ovu stvar i da odmah istupe kako bi zaustavili i ograničili tu osobu, umesto da joj slepo povlađuju u širenju predstava kojima ona druge zalađuje i ometa. Hajde da u zajedništvu prvo razgovaramo o tome kakve se reči podvode pod širenje predstava. Uz ovakvu sposobnost raspoznavanja, ljudi mogu tačno da definišu šta je širenje predstava, kao i da ga ispravno zaustave i ograniče, umesto da ga zanemaruju i prema njemu se odnose ravnodušno.

1. Širenje predstava o Bogu

Predstave koje se šire su jasno usmerene. Pre svega, treba da vidimo na koga su one usmerene i kakve se to predstave šire. Shvatanje toga će vam pomoći da utvrdite koje se tačno izjave koje ljudi daju i koja gledišta koja ljudi šire podvode pod predstave. Saznanje o tome koje reči čine ljudske predstave i koji postupci predstavljaju širenje predstava ljudima će omogućiti da tačnije i preciznije ograniče širenje predstava. Prvo i osnovno, najozbiljnije širenje predstava obuhvata ljudske ideje i pogrešna razumevanja o Bogu. Ovo je velika kategorija. Širenje gledišta i izjava o Božjem identitetu, Božjoj suštini, Božjoj naravi, Božjim rečima, Božjem delu i Božjem postojanju koji nisu zasnovani na činjenicama, sve to predstavlja širenje predstava. Ovo je opšta izjava; konkretno, kakve izjave predstavljaju širenje predstava? Širenje pogrešnih razumevanja o Bogu, sudova o Bogu i Njegovog osuđivanja, pa čak i bogohuljenja, sve to je širenje predstava. Jednostavno rečeno, širenje pogrešnih razumevanja o Bogu koja nisu u skladu sa stvarnošću, kao i izjava i pogrešnih tumačenja neusklađenih sa Božjim identitetom i suštinom, sve to predstavlja širenje predstava. Na primer, neki ljudi u crkvenom životu često govore o Božjem identitetu i Božjoj suštini. Oni nemaju istinito shvatanje Božjeg identiteta i suštine. U svom srcu, u Boga često sumnjaju i pogrešno Ga razumeju, što im onemogućava da se, između ostalog, pokore životnoj sredini i okruženju za izvršavanje sopstvenih dužnosti koje Bog za njih uređuje. Oni zatim šire svoja pogrešna razumevanja o Bogu i svoje ideje o nerazumevanju Boga. Ukratko, ove ideje nisu o prihvatanju Božje suverenosti i uređenja i pokoravanju toj suverenosti i uređenjima iz ugla stvorenog čoveka, već su umesto toga ispunjene ličnim predrasudama, pogrešnim razumevanjem, pa čak i sudovima i osudama. Nakon što to čuju, drugi ljudi formiraju pogrešna razumevanja o Bogu i postaju oprezni u odnosu na Njega, čime gube svoju istinsku veru u Boga, a da ne pominjemo iskrenu pokornost.

Neki ljudi smatraju da verovanje u Boga treba da donese spokoj i radost, te da ako se suoče sa određenim situacijama, treba samo da se mole Bogu i Bog će to saslušati, podariće im blagodat i blagoslove i pobrinuti se da za njih sve protekne spokojno i glatko. Oni u Boga veruju s ciljem da tragaju za blagodati, da dobiju blagoslove i da uživaju u spokoju i sreći. Zbog takvih gledišta ostavljaju svoje porodice ili napuštaju poslove kako bi se davali za Boga i mogli da istrpe muke i plate cenu. Smatraju da dokle god sve napuštaju, daju se za Boga, trpe muke i rade marljivo, pokazujući izuzetno ponašanje, mogu da dobiju Božje blagoslove i naklonost, te da sa kakvim god teškoćama da se suoče, sve dok se mole Bogu, On će to rešiti i u svemu im otvoriti put. Takvo je gledište većine ljudi koji veruju u Boga. Ljudi smatraju da je ovo gledište opravdano i ispravno. Sposobnost mnogih ljudi da godinama sačuvaju svoju veru u Boga i da od svoje vere ne odustanu neposredno je povezana sa ovim gledištem. Oni razmišljaju: „Toliko sam se dao za Boga, ponašanje mi je bilo tako dobro i nisam učinio nijedno zlo delo; Bog će me sigurno blagosloviti. Pošto sam za svaki zadatak mnogo istrpeo i platio visoku cenu, čineći sve u skladu s Božjim rečima i zahtevima bez ikakvih grešaka, Bog treba da me

blagoslovi; On treba da se pobrine da mi se sve glatko odvija i da u svom srcu često imam spokoj i radost i da uživam u Božjem prisustvu." Nisu li ovo ljudska predstava i uobrazilja? Iz ljudske perspektive, ljudi uživaju u Božjoj blagodati i dobijaju koristi, pa je logično da zbog toga moraju malo da propate, te je ovu patnju vredno razmeniti za Božje blagoslove. Ovo je način razmišljanja koji se sastoji u sklapanju dogovora s Bogom. Međutim, iz ugla istine i Božje perspektive, to suštinski nije u skladu sa načelima Božjeg dela niti sa merilima koja Bog nalaže ljudima. U pitanju su samo pusti snovi, čista ljudska predstava i uobrazilja o verovanju u Boga. Bilo da je u pitanju sklapanje dogovora s Bogom, zahtevanje stvari od Boga ili su po svom sadržaju to ljudske predstave i uobrazilje, ništa od toga ni u jednom slučaju nije u skladu sa Božjim zahtevima niti ispunjava Božja načela i merila za blagoslov ljudi. Konkretno, ova transakciona misao i gledište vređaju Božju narav, ali ljudi to ne uviđaju. Kad ono što Bog čini nije u skladu sa ljudskim predstavama, u njihovom srcu ubrzo nastaju pritužbe i pogrešna razumevanja o Njemu. Osećaju čak da im je naneta nepravda i počinju da se raspravljaju s Bogom, pa čak mogu da o Njemu donose sudove i da Ga osuđuju. Kakve god predstave i pogrešna razumevanja da ljudi formiraju, posmatrano iz Božje perspektive, On nikada ne postupa niti se prema ikome ophodi u skladu sa ljudskim predstavama ili željama. Bog uvek radi ono što On želi da uradi, na Svoj način i na osnovu Svoje sopstvene narav-suštine. Bog ima načela za to kako postupa prema svakoj osobi; ništa od onoga što On svakoj osobi čini nije zasnovano na ljudskim predstavama, uobraziljama ili sklonostima – ovo je aspekt Božjeg dela koji je najviše u suprotnosti sa ljudskim predstavama. Kad Bog za ljude priredi okruženje koje je potpuno suprotno njihovim predstavama i uobraziljama, oni u svom srcu stvaraju predstave, donose sudove o Bogu i osuđuju Ga, pa mogu čak i da Ga poreknu. Može li Bog onda da udovolji njihovim potrebama? Nipošto ne može. Svoj način delovanja i Svoje želje Bog neće nikada promeniti saglasno ljudskim predstavama. Ko onda treba da se promeni? Ljudi. Ljudi treba da otpuste svoje predstave, da prihvate okruženja koja Bog priređuje, pokore im se i dožive ih, i da tragaju za istinom kako bi razrešili sopstvene predstave, umesto da ono što Bog čini odmeravaju prema sopstvenim predstavama kako bi utvrdili da li je to ispravno. Kad se uporno drže svojih predstava, ljudi stvaraju otpor prema Bogu – ovo nastaje prirodno. U čemu je koren otpora? U činjenici da su ono što ljudi u svom srcu obično poseduju nesumnjivo njihove predstave i uobrazilje, a ne istina. Prema tome, kad se suoče s tim da Božje delo nije u skladu sa ljudskim predstavama, ljudi su u stanju da prkose Bogu i da o Njemu donose sudove. To dokazuje da ljudi u osnovi ne poseduju bogopokorno srce, da njihova iskvarena narav ni blizu nije pročišćena, te da u osnovi žive prema svojoj iskvarenoj naravi. I dalje su neverovatno daleko od postizanja spasenja.

Kad ljudi u svom srcu stvaraju predstave o Bogu i otpor prema Njemu, oni sa nešto savesti će nevoljno prihvatiti ono što Bog čini i pokušati da se uklope u okruženje koje je Bog priredio i prihvate Njegovu suverenost nad ljudima. Koliko će predstava ljudi moći da otpuste i u kojoj meri će to moći da učine zavisiće delom od njihovog kova, a delom

od toga da li prihvataju istinu i jesu li ljudi koji vole istinu. Čitanjem Božjih reči, traganjem, razgovorom u zajedništvu i razmišljanjem, neki ljudi se aktivno suočavaju s okruženjima koja Bog priređuje. Oni postepeno stiču određeno shvatanje o Božjoj suverenosti nad svime i tako uvećavaju svoju pokornost i veru. Međutim, bez obzira na okruženje s kojim se susreću, neki ljudi ne tragaju za istinom. Umesto toga, oni sva okruženja koja Bog orkestrira procenjuju na osnovu svojih predstava, uobrazilja i činjenice da li je to za njih korisno ili nije. Njihova se razmišljanja uvek vrte oko njihovih sopstvenih interesa; uvek im je stalo do toga koliko veliku korist mogu da dobiju, u kojoj meri mogu biti zadovoljeni njihovi interesi u smislu materijalnih stvari, novca i telesnih užitaka; i uvek na osnovu ovih faktora donose odluke i ophode se prema svemu što Bog uređuje. Nakon besomučnog razmišljanja o tome, na kraju odlučuju da se ne pokore okruženju koje Bog priređuje, već da od njega pobegnu i izbegnu ga. Zbog svog otpora, odbijanja i izbegavanja, oni se udaljavaju od Božjih reči, propuštaju životno iskustvo i trpe gubitke, što njihovom srcu donosi bol i muku. I što se više protive takvim okruženjima, trpe sve veću i jaču patnju. Kad nastupi takva situacija, ono malo vere koju imaju u Boga konačno je skrhano. U tom trenutku, sve predstave koje preovlađuju u njihovom srcu odjednom izbijaju na površinu: „Toliko dugo sam se davao za boga, ali nisam očekivao da će se bog ovako poneti prema meni. Bog je nepravedan, on ne voli ljude! Bog je rekao da će oni koji se za Njega iskreno daju sasvim sigurno u izobilju biti blagosloveni. Ja sam se iskreno davao za boga, napustio sam porodicu i karijeru, trpeo sam muke i naporno radio – zašto me bog u izobilju nije blagoslovio? Gde su božji blagoslovi? Zašto ne mogu da ih osetim niti vidim? Zašto je bog nepravedan prema ljudima? Zašto bog ne održi svoju reč? Ljudi kažu da je bog veran, ali zašto ja to ne mogu da osetim? Ostavljajući sve drugo po strani, samo u ovom okruženju, nisam osetio da je bog imalo veran!” Budući da ljudi imaju predstave, one ih s lakoćom nasamare i obmanu. Čak i kad Bog priređuje okruženja kako bi ljudi promenili svoju narav odnosno kako bi njihov život rastao, njima je to teško da prihvate i Boga pogrešno razumeju. Smatraju da to nije Božji blagoslov i da se Bogu ne dopadaju. Veruju da su se za Boga iskreno davali, ali da Bog nije ispunio Svoja obećanja. Ovi ljudi, koji ne streme ka istini, zbog toga sasvim lako budu otkriveni u jednoj kušnji nekog manjeg okruženja. Nakon što budu otkriveni, konačno izgovaraju ono što su najviše želeli da kažu: „Bog nije pravedan. Bog nije veran bog. Božje reči se retko ispunjavaju. Bog je rekao: ’Bog misli ono što govori, ono što govori biće učinjeno, a ono što On učini trajaće večno.’ Gde je ispunjenje ovih reči? Zašto ja to ne mogu da vidim niti da osetim? Pogledaj samo tu i tu osobu: otkako veruje u boga, zarad boga nije toliko toga napustila niti se za njega toliko davala poput mene, niti je ponudila onoliko koliko ja. Ali su se njena deca upisala na prestižne fakultete, njen muž je unapređen, posao im cveta, čak su im i usevi veći nego kod drugih. A šta sam ja dobio? Više nikada neću verovati u boga!” Ove reči su iskrene misli ovih ljudi, njihove parole. Ispunjeni su ovim predstavama, ispunjeni ovim apsurdnim mislima i gledištima i ispunjeni razmišljanjima o koristima i transakcijama. Na ovaj način shvataju i

doživljavaju Božje delo i Njegove brižljive namere, tako se odnose prema ovim stvarima. Stoga u okruženjima koja Bog mukotrpno iznova priređuje, oni svojim predstavama uzastopno odmeravaju Boga i pogrešno Ga razumeju, i neprestano podbacuju i posrću. Osim toga, oni neprekidno nastoje da potvrde tačnost svojih predstava. Kad poveruju da su ove predstave potvrđene i da su im dovoljan dokaz da svojevoljno procenjuju Boga, da o Njemu donose sudove i da Ga osuđuju, oni počinju da šire predstave, jer im je srce puno predstava o Bogu. Šta je pomešano u tim predstavama? Pritužbe, nezadovoljstvo i ozlojeđenost. Kad su ispunjeni ovim stvarima, oni traže priliku da sebi daju oduška. Nadaju se da će pronaći gomilu ljudi koji će saslušati te „nepravde" koje su doživeli; žele da pred ovim ljudima izbace te stvari i da im ispričaju o takozvanom nepravednom tretmanu koji su „istrpeli". Tako nastaju predstave koje ovi ljudi šire u crkvenom životu, tako se pojavljuju ove predstave. Srce ovih ljudi je ispunjeno žalbama, prkosom i nezadovoljstvom, kao i pogrešnim razumevanjima o Bogu i pritužbama na Njega, pa čak i sudovima o Bogu i osudama Boga, što na kraju dovodi do toga da im se srce ispuni bogohuljenjem. Plaše se da neće dobiti blagoslove i zato ne žele da odu, pa među ljudima šire svoja pogrešna razumevanja o Bogu i svoje nezadovoljstvo Njime, a još i više šire svoje sudove o Bogu, osude Boga i svoje bogohuljenje. Na koga oni hule? Oni hule na Boga, govoreći da je On prema njima nepravedan i da im, za ono što su učinili, ne uzvraća na odgovarajući način i u odgovarajućoj meri. Boga osuđuju jer im nakon njihovih prinosa i žrtava nije dao blagodat i velike blagoslove. Od Boga nisu dobili te telesne potrepštine – materijalne stvari, novac i tome slično – kojima su se nadali, pa im se zbog toga srce ispunjava pritužbama i ozlojeđenošću. Oni šire predstave, s jedne strane, sa ciljem da sebi daju oduška i zato što traže osvetu, čime se postiže osećaj psihološke ravnoteže; a s druge, da bi još veći broj ljudi naveli da formiraju pogrešna razumevanja i predstave o Bogu, navodeći tako ove ljude da, baš kao i oni sami, budu oprezni prema Bogu. Bude li još veći broj ljudi govorio: „Više nikada nećemo verovati u boga", oni će se u sebi osećati zadovoljno. Ovo su cilj i osnovni razlog zbog kojih oni šire predstave.

Koja je parola onih ljudi koji šire predstave? Koju rečenicu često ponavljaju? Nakon što dožive određene stvari i ne dobiju željene koristi, sebi neprestano govore: „Više nikada neću verovati u boga." Čak i nakon što to izgovore, ne osećaju da su se oslobodili sopstvene mržnje niti da su postigli svoj cilj. Kad prisustvuju okupljanjima, o čemu god da drugi razgovaraju u zajedništvu, oni to ne mogu da prihvate. Moraju iznova da izgovore ovu rečenicu, ponavljajući je nekoliko puta, čak i više od deset puta. „Više nikada neću verovati u boga" – nije li ova rečenica prepuna značenja? Za nju postoji pozadina. Šta je njihovo „verovanje"? Jesu li ranije verovali u Boga? Da li je njihovo prethodno verovanje predstavljalo iskrenu veru? Da li je ono obuhvatalo pokornost koju stvoreno biće treba da ima? (Nije.) Nije uopšte. Oni su puni predstava i uobrazilja o Bogu. Još važnije, puni su molbi i zahteva prema Bogu, bez i najmanje pokornosti. Šta znači njihovo „verovanje"? „Verujem da je bog taj koji je suveren nad nebesima i zemljom i nad svim stvarima. Verujem da bog može da me zaštiti od tuđeg maltretiranja. Verujem

da bog može da mi omogući da uživam u telesnoj udobnosti, da živim dobrim, prosperitetnim životom i da učini da se za mene sve odvija spokojno i prijatno. Verujem da bog može da mi omogući da uđem u carstvo nebesko i dobijem velike blagoslove, da dobijem stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći!" Da li je ovo verovanje? U ovim „verovanjima" nema ni traga pokornosti i nijedno od njih nije u skladu sa Božjim zahtevima prema ljudima. Ova verovanja naprosto proizlaze iz ugla ličnog dobitka. Bog izražava istinu i dela na ljudima. Da li je Bog ikada rekao kako će ljudima omogućiti da žive srećnim životom, da će živeti iznad drugih, ili da će biti napredni i uspešni, sa neograničenim izgledima? (Nikada.) Pa zašto onda to sopstveno „verovanje" smatraju tako dragocenim? Čak kažu da više nikada neće verovati u Boga. Vredi li ičemu njihovo verovanje? Da li ga Bog prihvata? U njima nema ni traga istina-stvarnosti, ni traga pokornosti Bogu, već samo želje da dobiju blagoslove, koristi i pogodnosti od Boga, a oni to nazivaju verovanjem u Boga. Zar ovo nije bogohuljenje? Takvi ljudi su puni predstava i zaokupljeni su namerom da dobiju blagoslove. Uopšte ne doživljavaju Božje delo i ne primenjuju Božje reči. Cilj i motiv svega što čine u potpunosti je za dobrobit njihovog sopstvenog tela. Samozadovoljni su i svoju takozvanu veru u Boga smatraju posebno dragocenom. Ako je tvoja vera u Boga tako dragocena i plemenita, zašto onda, kad Bog za tebe priredi neko manje okruženje, iz toga ne možeš da shvatiš istinu niti da budeš postojan u svom svedočenju? O čemu se ovde radi? Kad Bog ispituje tvoju veru, čime ti Bogu uzvraćaš? Da li je moguće da su pogrešna razumevanja, pritužbe i otpor koji pružaš Bogu ono što On želi? Je li to u skladu sa istinom? Jasno je da nije. Prema tome, činjenica da u crkvi ovi ljudi mogu otvoreno da šire predstave dokazuje jedno: oni Boga ne poznaju i još manje veruju da je Bog suveren nad svime – bog u koga oni veruju naprosto ne postoji. Kad ovi ljudi otvoreno šire predstave kako bi zaluđivali i privlačili još više ljudi da im se pridruže u prkošenju Bogu, osuđivanju Boga i bogohuljenju, oni nesvesno javno objavljuju da više nisu Božji sledbenici, da više nisu vernici i da više nisu stvorena bića pod vrhovnom vlašću Stvoritelja. Predstave koje šire nisu jednostavne ideje niti izjave; naprotiv, oni su već izgradili nepremostivu prepreku protiv Boga u svojim srcima i doneli su odluku da je ispravno koristiti ljudske predstave i uobrazilje za ophođenje prema Bogu, za upravljanje sopstvenim odnosom sa Bogom i za odnos prema Božjim rečima i Božjem delu, te da to predstavlja način na koji treba praktično da postupaju. Kad takvi ljudi u crkvenom životu otvoreno šire predstave, treba li ih ograničiti? Odnosno, s obzirom na to da su mali rastom i da imaju plitko utemeljenje, treba li im pružiti slobodu da izraze svoja gledišta i dovoljno vremena i prostora da se pokaju? Koji je primeren pristup? (Primereno je zaustaviti ih i ograničiti.) Zašto je primereno zaustaviti ih i ograničiti? Neki ljudi kažu: „Ako ih ograničiš i ne dozvoliš im da slobodno govore, pa prestanu da veruju i da prisustvuju okupljanjima, zar im se time ne bi nanela šteta? Bila bi to prava šteta! Zar Bog ne bi radije spasao sve ljude nego da ijedan čovek doživi propast? I samo jedna izgubljena ovca mora biti vraćena – nakon svih napora da se vrati izgubljena ovca, da li bi On i dalje mogao da dozvoli da se ona

opet izgubi?" Jesu li ove reči tačne? (Nisu.) Zašto nisu tačne? (Zato što takvi ljudi u Boga ne veruju iskreno; oni u Boga veruju jedino u nadi da će dobiti blagoslove, a njihovo je verovanje pomešano sa nečistoćama.) U čijem verovanju u Boga nema nikakvih nečistoća? Zar ih nema i u tvom verovanju? Je li to valjan razlog? Razmislite o izjavi takvih ljudi: „Više nikada neću verovati u boga." Kakve su ovo reči? Ima li ikakve razlike između ovoga i bogohuljenja koje dolazi od nevernika, đavola i Sotone? (Nema.) Šta se ovom izjavom prećutno poručuje? „Više nemam veru u boga. U prošlosti sam svim srcem verovao u boga i sledio ga, ali me bog nije blagoslovio. Umesto toga, priređivao je okruženja kojima mi je otežavao stvari i navodio me da se spotaknem. Ono što bog kaže nimalo se ne podudara sa onim što radi, pa se više ne usuđujem da verujem u boga! Ranije sam bio prava budala. Zarad boga sam sve napustio, davao sam se i istrpeo toliku muku, ali nisam primetio nikakvu božju zaštitu kad me je uhapsila i progonila velika crvena aždaja. Ni poslovanje moje porodice nije išlo tako dobro kao kod drugih, nisam zaradio onoliko novca koliko drugi, a roditelji mi i dalje nisu ozdravili. Za tolike godine svog verovanja u boga nisam ništa dobio. Zar bog nije rekao kako će ljude u izobilju blagosloviti? Koje sam to blagoslove ja dobio od boga? Božje reči se uopšte nisu obistinile, pa zato više nikada neću verovati u boga!" Izjava „Više nikada neću verovati u boga!" u sebi sadrži toliko toga. Ispunjena je pritužbama, nezadovoljstvom i pogrešnim razumevanjima u odnosu na Boga. Ukratko, nakon što su istrpeli muku i davali sebe vodeći se svojim pustim snovima, Bog im nije dao blagoslove shodno njihovim zahtevima, niti ih je Bog isplatio ili nagradio shodno njihovim predstavama i uobraziljama, pa su prema Bogu postali nezadovoljni i puni ogorčenja, i pod takvim okolnostima su izgovorili ovu rečenicu. Ova rečenica nije došla niotkuda; do trenutka kad su je izgovorili, već su bili prikazali brojna ponašanja i ispoljavanja i bili su otkriveni. U čemu je problem u odnosu takvih ljudi sa Bogom? Koji je najveći problem u njihovom odnosu sa Bogom? U tome što, pre svega, sebe nisu zapravo nikada smatrali stvorenim bićima i što Boga nisu nikada smatrali Stvoriteljem koga imalo treba obožavati. Od početka svog verovanja u Boga, prema Bogu su se ophodili kao da je vreća s novcem, riznica blaga; posmatrali su Ga kao Bodisatvu koji treba da ih izbavi od patnje i nesreće i sebe su smatrali sledbenicima ovog Bodisatve, ovog idola. Mislili su da je verovanje u Boga poput verovanja u Budu, u kojem ako samo jedeš vegetarijansku hranu, deklamuješ sveta spisa, često pališ tamjan i klanjaš se možeš da dobiješ ono što želiš. Prema tome, sve priče koje su nastajale nakon početka njihove vere u Boga događale su se u okviru njihovih predstava i uobrazilja. Oni nisu pokazali nijedno ispoljavanje stvorenog bića koje prihvata istinu od Stvoritelja, niti su pokazali ikakvu pokornost koju stvoreno biće treba da ima prema Stvoritelju; prisutni su bili jedino neprekidno zahtevanje, neprekidno kalkulisanje i neprestano potraživanje. Sve to je na kraju dovelo do raspada njihovog odnosa sa Bogom. Ovakav odnos je transakcioni i nikada ne može da bude postojan; samo je pitanje vremena kad će takvi ljudi biti otkriveni. Čak i ako učestvuju u crkvenom životu, ne šire predstave i povremeno u zajedništvu razgovaraju

o tome kako ih je Bog vodio, kako ih je Bog blagoslovio, u čemu su uživali i tome slično, većina onoga o čemu govore obuhvata blagodat, uživanje i telesne koristi koje su dobili od Boga. Ovi razgovori nemaju nikakve veze sa istinom i sa pokornošću Bogu i potpuno im nedostaje bilo kakva istina-stvarnost. Kad im okolnosti idu naruku, oni pokazuju veru u Boga i ljubav prema Njemu, kao i trpeljivost i strpljenje prema drugim ljudima, sve to radi postizanja jednog cilja: da bi dobili sve Božje blagoslove. Kad Bog oduzme blagodat, koristi i materijalne pogodnosti u kojima su uživali, otkrivaju se njihove predstave. Ovi ljudi, koji su vođeni sopstvenim interesom i koji daju prednost ličnom dobitku, padaju u vatru kad ne dobiju ono što žele; počinju da šire predstave kako bi dali oduška svom nezadovoljstvu Bogom, nastojeći ujedno da privuku što veći broj ljudi da sa njima saosećaju i prihvate njihove predstave o Bogu. Treba li takve ljude zaustaviti i ograničiti? (Da.) Teme, misli i gledišta o kojima razgovaraju u zajedništvu ne odražavaju čisto shvatanje istine, niti ljudima pomažu da se Bogu pokore i da u Njega imaju iskrenu veru. Umesto toga, oni ljude udaljavaju od Boga, izazivaju pogrešna razumevanja o Bogu, oprez prema Bogu, pa čak i odbacivanje Boga, navodeći one koji slušaju predstave koje takvi ljudi šire da sebe tiho upozoravaju: „Više nikada neću verovati u boga”, baš poput njih samih. U tome se sastoji ometanje koje drugima izazivaju predstave koje takvi ljudi šire.

2. Širenje predstava o Božjim rečima i delu

Ovi ljudi koji šire predstave koriste sopstvene predstave da bi odmerili Božje reči, da bi odmerili Božje delo, kao i da bi odmerili Božju suštinu i Božju narav. U Boga veruju u okviru svojih predstava, Boga posmatraju u okviru svojih predstava, a i svaku reč koju Bog kaže, svaki segment dela koje Bog izvršava i svako okruženje koje Bog priređuje posmatraju i ispituju u okviru svojih predstava. Kad je ono što Bog čini u skladu s njihovim predstavama, oni naglas veličaju Boga, govoreći kako je Bog pravedan, kako je Bog veran i kako je Bog svet. Kad ono što Bog čini nije u skladu s njihovim predstavama, kad njihovi interesi pretrpe ozbiljne gubitke i kad oni podnose veliki bol, istupaju da poreknu reči koje Bog izgovara i delo koje On izvršava; čak šire predstave kako bi još veći broj ljudi podsticali da pogrešno razumeju Boga i prema Njemu budu oprezni, govoreći: „Nemojte olako verovati božjim rečima i nemojte olako primenjivati božje reči; u suprotnom, ako budete iskorišćeni i istrpite gubitke, niko za to neće biti odgovoran” i tome slično. Na primer, Bog kaže: „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti” – zar ove reči nisu istina? Ove reči su stoprocentna istina. Ne sadrže nikakvu plahovitost niti obmanu. Nisu laži niti bombastične ideje, a još manje su nekakva duhovna teorija – one su istina. Koja je suština ovih reči istine? Ona je u tome da moraš da budeš iskren kad se daješ za Boga. Šta znači „iskren”? Voljan i neukaljan; nemotivisan novcem ili slavom i svakako ne zarad sopstvenih namera, želja i ciljeva. Sebe daješ ne zato što si primoran ili zato što si podstaknut, nagovoren ili u to uvučen, već zato što to iz tebe dolazi, svojevoljno; to nastaje iz savesti i razuma. To je značenje iskrenosti. U tome se ogleda značenje iskrenosti kad je reč o spremnosti da se daješ za

Boga. Pa kako se onda, kad se daješ za Boga, ta iskrenost praktično ispoljava? Ne upuštaš se u laži niti varanje, ne pribegavaš smicalicama kako bi izbegao posao i ne otaljavaš stvari; celim svojim srcem i umom si posvećen, daješ sve od sebe i tako dalje – previše je pojedinosti da bi se ovde pominjale! Ukratko, biti iskren u sebi sadrži istina-načela. U pozadini Božjih zahteva prema čoveku postoje merilo i načelo. Neki ljudi kažu: „Ako verujući u boga ponudim svoju iskrenost i svu svoju skromnu uštađevinu, hoću li dobiti više? Ako mogu da dobijem više, onda sve to vredi ponuditi!" Nakon što to ponude, oni uviđaju da ih Bog nije blagoslovio, razmišljaju o tome i zaključuju: „Možda nisam dovoljno ponudio, pa ću ponuditi još. Krenuću da širim jevanđelje." Kad se tokom propovedanja jevanđelja suoče s teškoćama, oni se mole. Ponekad kad preskoče obrok i loše spavaju, i dalje nastavljaju da se mole. U sebi razmišljaju: „Bog je rekao da će oni koji se iskreno daju za Boga sigurno biti izdašno blagosloveni. Možda moja iskrenost još uvek nije dovoljna, pa ću se još više moliti." Kroz molitvu, oni zadobijaju veru i ne smeta im ako istrpe određene muke. Kroz propovedanje jevanđelja zaista počinju da primećuju određene rezultate i razmišljaju: „Sad posedujem određenu iskrenost. Požuriću kući da proverim da li se popravio život moje porodice, da li mi je dete ozdravilo i da li se porodični posao nesmetano odvija – da li ima ili nema blagoslova od boga." Da li je ovo iskreno davanje za Boga? (Nije.) Šta je ovo? (Transakcija.) Ovo je sklapanje dogovora s Bogom. Ti ljudi koriste sopstvene metode i ono što u sopstvenim predstavama smatraju „iskrenošću" kako bi radili ono što žele i kako bi iz toga dobili ono što žele. „Iskrenost" kakvu razumeju neprekidno koriste kako bi proverili ove reči koje Bog izgovara, stalno krišom posmatrajući šta to tačno Bog namerava da učini, šta je On učinio i šta nije učinio, i sve vreme nagađajući da li će ih Bog blagosloviti ili neće, te da li On namerava da ih izdašno blagoslovi. Neprekidno se preračunavaju šta su ponudili i koliko treba da dobiju, da li im je Bog to dao i da li su se Božje reči ispunile. Uporno traže činjenice kojima mogu da provere Božju izjavu. Dajući se za Boga, stalno žele da provere jesu li Božje reči istinite. Cilj im je da provere da li će to što se daju za Boga moći da im donese Božje blagoslove. Boga neprekidno ispituju, uvek u želji da Božje blagoslove vide na sebi kako bi potvrdili Njegove reči. Kad ustanove da se Božje reči ne ispunjavaju tako lako kako su zamišljali i da je teško potvrditi istinitost Božjih reči, njihove predstave o Bogu postaju još ozbiljnije. U isto vreme, počinju čvrsto da veruju da nije svaka reč koju Bog izgovara nužno i istina. Krijući to u svom srcu, u Boga počinju da sumnjaju i dovode Ga u pitanje, često o Njemu stvarajući predstave. Ovi ljudi, čije je srce ispunjeno predstavama, dok učestvuju u crkvenom životu i komuniciraju sa braćom i sestrama povremeno otkrivaju neke od svojih predstava o Bogu. Oni stvaraju predstave o Božjim rečima i svoje predstave takođe koriste kako bi odmeravali Božje delo. Kad se Božje delo dosledno ne poklapa sa njihovim predstavama, već je sasvim suprotno njihovim očekivanjima, oni šire svoje predstave kako bi dali oduška svom nezadovoljstvu Bogom. Na primer, Bog kaže da se Njegovo delo približava kraju i da ljudi treba sve da napuste kako bi sledili Boga i da se daju za Njega, da sarađuju sa Božjim delom i da više ne

streme ka svetovnim izgledima, za skladnim domom i drugim takvim stvarima. Nakon što kaže ove reči, Bog nastavlja da izvršava veliki segment dela. Prošlo je tri, pet, sedam ili osam godina i neki ljudi uviđaju da se Božje delo i dalje neprekidno odvija, bez naznaka da će se Njegovo delo završiti ili da su velike katastrofe neizbežne i da su svi vernici otišli u zaklon. Oni koji svoje predstave koriste kako bi izmerili Božje delo ne mogu da dočekaju da se Božje delo brzo završi, tako da vernicima može da pripadne njihov deo divnih Božjih blagoslova. Ali Bog ne deluje na ovaj način; On ovu stvar ne ostvaruje prema ljudskim predstavama i uobraziljama. Oni koji ne mogu da čekaju postaju nespokojni i počinju da sumnjaju, govoreći: „Zar se božje delo već ne približava svom kraju? Zar ne bi trebalo da se uskoro okonča? Zar bog nije rekao da su velike katastrofe neizbežne? Zašto božja kuća i dalje obavlja toliko posla? Kad će se božje delo tačno završiti? Kad će biti gotovo?" Ovi ljudi nisu ni najmanje zainteresovani za istinu niti za Božje zahteve. Ne zanima ih da primenjuju istinu, da se pokoravaju Bogu ili da se izbave od Sotoninog uticaja kako bi postigli spasenje. Isključivo i posebno su zainteresovani za stvari poput: kad će se Božje delo završiti, hoće li im ishod biti život ili smrt, kad će moći da uđu u carstvo da bi uživali u blagoslovima i kakvi će biti divni prizori carstva. To su im najveće brige. Prema tome, nakon što u određenom vremenskom periodu trpe patnju i uvide da su nebesa i zemlja još uvek nepromenjeni i da zemlje u svetu uobičajeno postoje, oni kažu: „Kad će se ove reči božje obistiniti? Čekam već nekoliko godina – zašto se još uvek nisu obistinile? Mogu li božje reči zaista da se obistine? Da li bog održava svoju reč ili ne?" Pa tako ovi ljudi gube strpljenje, postaju nespokojni i u njima počinje da se javlja želja da potraže mogućnosti za povratak u svet kako bi živeli sopstvenim životom.

Božje delo i istine koje Bog izražava uvek nadilaze ljudske uobrazilje i uvek su van okvira ljudskih predstava. Koliko god da pokušavaju, ljudi ne mogu da ih dokuče niti izmere. Oni ne znaju koje su tačno metode Božjeg dela niti koje ciljeve ono namerava da postigne, da bi na kraju neki ljudi počeli da sumnjaju: „Da li bog zaista postoji? Gde je tačno bog? Bog uporno izražava istine, ali zar ne izražava previše njih? Zar bog nije rekao da će nas odvesti u svoje carstvo? Kad ćemo moći da uđemo u carstvo nebesko? Kako to da se ove stvari nisu još uvek ostvarile niti ispunile? Još koliko će godina to tačno trajati? Uvek se govori da je božji dan tu nadomak, ali se ovo 'tu nadomak' pominje već godinama – zašto je toliko daleko i kao da mu nema kraja?" Ne samo da razmišljaju na ovaj način, već svuda šire ove sumnje. Na koji problem ovo ukazuje? Nakon što su čuli tolike propovedi, zašto istinu još uvek nimalo ne shvataju? Zašto ljudske predstave i uobrazilje uvek koriste da ograničavaju Božje delo? Zašto ove stvari ne mogu da posmatraju prema Božjim rečima? Mogu li kroz Božje reči da potvrde Božje postojanje i utvrde put do spasenja? Da li razumeju da su sve ove reči koje Bog izgovara i sve što On čini radi ljudskog spasenja? Da li razumeju da jedino zadobijanjem istine i postizanjem spasenja ljudi mogu da dobiju sve blagoslove koje je Bog obećao ljudskom rodu? Iz onoga što govore i predstava koje šire, očito je da oni suštinski ne razumeju šta

Bog tačno radi odnosno u čemu je tačno svrha toga što Bog obavlja celokupno ovo delo i izgovara sve ove reči. Oni su naprosto bezvernici! Nakon što su tolike godine slušali propovedi i brojne godine protraćili po Božjoj kući, šta su zadobili? Nisu potvrdili čak ni to da Bog postoji, na to nemaju konačan odgovor. Koju ulogu imaju u crkvi? Nakon nekog vremena službovanja tokom kojeg ne dobijaju blagoslove, oni beskrupulozno šire predstave kako bi druge zaluđivali i ometali. Stvari koje ležerno izgovaraju jesu osude Boga i Njegovog dela. Neki od njih kažu: „Nekada sam mislio da će se božje delo završiti za tri do pet godina; nisam očekivao da, evo ni nakon deset godina, i dalje neće biti završeno. Kad će ovo delo biti završeno? Sve vreme se pišu članci o svedočenjima; video prilozi sa izvođenjima himni i filmovi se sve vreme snimaju; jevanđelje se neprekidno propoveda – kad će se to završiti?" Čak pitaju druge: „Zar ne mislite isto tako? Pa, šta god vi mislili, to je ono što ja mislim. Ja sam poštena osoba; kažem ono što mi je na umu, za razliku od nekih ljudi koji to ne govore i sve to zadržavaju u sebi." Koliko su samo „pošteni" kad se usuđuju da bilo šta kažu! Da stvari budu još gore, oni kažu: „Ako se božje delo uskoro ne završi, jednostavno ću potražiti posao, zaraditi nešto novca i živeću svoj život. Za sve ove godine verovanja u boga, propustio sam toliko dobrih obroka, nisam video mnoga lepa mesta, propustio sam toliko materijalnih užitaka! Da nisam verovao u boga, živeo bih u vili, imao bih automobil, a možda bih tokom proteklih godina i nekoliko puta obišao svet. Kad se toga prisetim, život bez verovanja u boga bio je prilično dobar; bio sam prilično srećan. Iako je bio pomalo prazan, mogao sam da uživam u telesnim zadovoljstvima, uživam u dobroj hrani i piću i da radim šta poželim, bez ikakvih ograničenja. Tokom ovih godina verovanja u boga, toliko sam propatio i bio sam prestrog prema sebi! Iako sam zadobio nešto istine i u srcu se osećam donekle sigurnije, ove istine ne mogu da zamene ta telesna zadovoljstva! Osim toga, božje delo se nikad ne završava i bog se ljudima nikad ne pojavljuje, pa se nikad ne osećam uistinu sigurno. Oni kažu da shvatanje i zadobijanje istine donose spokoj i radost, ali koja korist od toga što si spokojan i radostan? I dalje nemam telesno uživanje!" Ove misli su im nebrojeno puta prošle kroz glavu i sebi su ih mnogo puta ponovili. Kad poveruju da za njihove predstave ima dovoljno opravdanja da budu postojane, kad osete da je došao trenutak i da su dovoljno kvalifikovani da zanovetaju u pogledu Božjeg dela, oni ne mogu a da ne šire prethodno navedene primedbe i predstave. Šire svoje nezadovoljstvo Bogom i svoje predstave i pogrešna razumevanja o Božjem delu, nastojeći da još veći broj ljudi zalude tako da pogrešno razumeju Boga i Njegovo delo. Naravno, postoje i neki sa skrivenim motivima koji žele da još veći broj ljudi spreče u tome da sebe daju za Boga, u želji da oni napuste svoje trenutne dužnosti i Boga odbace; za njih bi bilo najbolje od svega kad bi se crkva raspala. Koji im je cilj? „Ako ja ne mogu da dobijem blagoslove, tome niko od vas ne treba da se nada. Pomrsiću vam konce, pa niko od vas neće moći da se nada da će zadobiti istinu ili blagoslove koje je bog obećao!" Pošto gube nadu da će dobiti blagoslove, više nemaju strpljenja da čekaju. Oni sami ne dobijaju blagoslove i ne žele ni da ih drugi dobiju. Prema tome, kad šire predstave, s

jedne strane, oni daju oduška svom nezadovoljstvu, žaleći se da ništa u vezi sa Božjim delom nije u skladu sa ljudskim predstavama i uobraziljama, te da je Božji metod delovanja neuviđavan prema ljudskim osećanjima. S druge strane, oni žele da zalude još veći broj ljudi i navedu ih da pogrešno razumeju Boga i da se na Njega žale, da stvaraju predstave o Bogu i izgube veru. Žele da još veći broj ljudi, baš poput njih samih, Boga napusti zbog svojih pogrešnih razumevanja i predstava o Njemu.

B. Kako postupati prema ljudima koji šire predstave

Kakve posledice nastaju kad u crkvi neko širi predstave i nezadovoljstvo Bogom? Da li se to neposredno odražava na rezultate crkvenog života? Da li ometa normalan crkveni život i crkveni rad? (Da.) To utiče na veru ljudi u Boga i odražava se na njihovu sposobnost da normalno izvršavaju svoje dužnosti. Prema tome, oni koji šire predstave moraju da budu ograničeni. Čak i ako takve stvari pominju samo povremeno, oni se moraju ograničiti i razaznati; proverite kakva im je ljudskost, da li šire predstave usled prolazne negativnosti i slabosti ili je problem u njihovoj priroda-suštini – da li uporno ne streme ka istini i predstave namerno šire kako bi zaludeli još veći broj ljudi i kako bi ometali crkveni život i nanosili mu štetu. Ako je to samo povremena negativnost i slabost, dovoljno je podržati ih i pomoći im kroz razgovor u zajedništvu o istini. U slučaju da ne poslušaju savete i nastavljaju da šire predstave i ometaju crkveni život – dovodeći čak do toga da drugi postaju negativni i slabi, utičući na njihovu sposobnost da normalno izvršavaju svoje dužnosti – onda to znači da su oni Sotonine sluge i treba ih ukloniti shodno načelima. Zašto im ne treba pružiti drugu priliku? Mislite li da su takvi ljudi bezvernici? (Da.) Kakva god da je njihova ljudskost, takvi ljudi su bezvernici. Bezvernici su poput kukolja u žitu – treba ih ukloniti. Ukoliko pokazuju samo neka ispoljavanja bezvernika, u crkvenom životu nisu izazivali ometanja i mogu i dalje da služe kao prijatelji crkve i da pružaju uslugu, možete ih ostaviti na miru. Ipak, oni koji neprestano šire predstave sve vreme izražavaju gledišta i primedbe bezvernika. Stvari ne izgovaraju uzgredno; cilj im je da podstaknu, zalude i privuku što veći broj ljudi da se udalje od Boga. Namera im je u sledećem: „Ako ne mogu da dobijem blagoslove, više neću ni da verujem. Niko od vas ne treba da se nada tome da će dobiti blagoslove, pa ne treba da verujete! U slučaju da nastavite da verujete, šta će biti ako budete dovoljno istrajni, pa na kraju jednog dana dobijete blagoslove – zar time neću dospeti u nezavidnu situaciju? Kako bih u sebi tada mogao da se osećam uravnoteženo? To neće moći. Kako bih bio siguran da u budućnosti neću zažaliti, ometaću vas i uzdrmaću vašu veru, navešću vas da se udaljite od boga, da boga izdate i da zajedno sa mnom napustite crkvu – to bi bilo najbolje.” Ovo im je cilj. Zar takve bezvernike ne treba ukloniti? (Treba.) Treba ih ukloniti. Ako neki bezvernici prestanu da veruju, crkva će im naprosto oduzeti knjige sa Božjim rečima i izbrisaće ih iz svojih redova. Ima i drugih bezvernika koji u vezi sa verovanjem u Boga i prema vernicima imaju određena pozitivna osećanja. Oni u crkvi nemaju pozitivnu ulogu; samo povremeno pomažu kao prijatelji crkve. Čak i ako ne streme ka

istini niti u zajedništvu razgovaraju o istini, takvi ljudi ne šire predstave niti ometaju crkveni život. Dokle god mogu da pružaju neku uslugu, treba im dozvoliti da ostanu u crkvi i ne treba ih uklanjati. Međutim, prema bezvernicima koji neprekidno šire predstave ne treba pokazivati nikakvu milost. Oni šire svoje predstave i pogrešna razumevanja o Bogu, ometajući pritom crkveni život i izazivajući prekide i ometanja crkvenog rada. Ti bezvernici su Sotonine sluge. Oni imaju predstave i ne samo da ne streme ka istini kako bi te predstave razrešili, već ih i šire kako bi zaluđivali pripadnike Božjeg izabranog naroda. Izdaju Boga i žele da sa sobom povuku u propast nekoliko drugih ljudi. Upravo sa takvim namerama ometaju crkveni rad. Može li Bog da im oprosti? Ne, oni ne smeju da budu pošteđeni. Ovde nije reč o tome da oni treba da budu ograničeni ili izolovani, već iz crkve moraju da budu počišćeni i zauvek izbrisani iz njenih redova, bez i najmanje popustljivosti!

Neki ljudi u crkvi nikad ne streme ka istini i nikad ne shvate kako Bog deluje da bi spasao ljude. Nakon što prožive određene stvari, oni stvaraju pogrešna razumevanja, otpor i pritužbe u odnosu na Boga; neke od stvari koje govore i čine imaju za cilj da šire predstave. Predstave koje šire nisu samo odstupanja u shvatanju Božjih reči i dela niti su to pogrešna razumevanja o Bogu. Neke od njih su ozbiljnije i predstavljaju direktno poricanje da su Božje reči istina – njima se sistematski donosi sud o Bogu i On osuđuje. A drugim predstavama koje šire čak otvoreno napadaju Boga i na Njega hule. Ti ljudi ne raščlanjuju sopstvenu iskvarenost i buntovništvo i ne pokušavaju da ih spoznaju uz pokorno srce, iz pozicije stvorenog bića ili Božjeg sledbenika, niti prihvataju istinu i razgovor u zajedništvu o svom shvatanju Božjeg dela i svom shvatanju Njegovih namera. Predstave koje oni izražavaju upravo su suprotne ovim pozitivnim shvatanjima. Nakon što čuju njihove predstave, drugi ne stiču bogopoznanje, ne razvijaju iskrenu veru, a svakako ni njihova vera u Boga ne jača. Umesto toga, vera u Boga im postaje nejasna, slabi ili čak sasvim nestaje. U isto vreme, postaje im nejasna vizija Božjeg dela. Što više slušaju predstave koje ovi šire, ljudima srce postaje sve smetenije, u toj meri da im je nejasno zašto treba da veruju u Boga, pa počinju da sumnjaju u Božje postojanje. Da li su Božje reči istina, da li Božje reči i delo mogu da pročiste i spasu ljude i druga takva pitanja – sve to im postaje nejasno i sumnjivo. Kad čuju predstave i pogrešna razumevanja koje takvi pojedinci šire, ljudi u Boga počinju da sumnjaju i da prema Njemu budu oprezni; u svom srcu Boga počinju da ograničavaju, da o Bogu formiraju pogrešna razumevanja i pritužbe, pa čak i da se u sebi od Boga udaljavaju. Ovo je veoma problematično. Kad jednom formiraju ove negativne misli, gledišta, planove i koncepte, postaje jasno da informacije i primedbe koje su prihvatili nisu usklađene sa potrebama normalne ljudskosti, a kamoli sa istinom – stoprocentno je jasno da potiču od Sotone. Nezavisno od namera ili motiva onih koji šire predstave, bilo da šire laži ili neosnovane glasine, ukoliko na crkvu štetno utiču, treba ih ograničiti. Jasno, ako se takvi ljudi otkriju i raspoznaju van crkvenog života, treba ih takođe trenutno zaustaviti i ograničiti. Još bolje je ako neko ko shvata istinu može da upotrebi Božje reči ili svoje sopstveno shvatanje da opovrgne i razotkrije one koji šire takve stvari, pomažući braći i sestrama da ih

raspoznaju. Ovo predstavlja borbu protiv Sotone. Ako nemaš rast, treba da naučiš da ih raspoznaješ i da ih se kloniš. Ako imaš rast, treba da ih razotkriješ. Da li se usuđujete da to učinite? Znate li kako da to učinite? Ovim se najbolje otkriva da li neko poseduje istina-stvarnost. Kad čuju predstave i pogrešna razumevanja koje takvi ljudi šire o Bogu, neki novi vernici su preneraženi i kažu: „Kako tako može da govori neko ko veruje u Boga?" Ako ove predstave i laži čuju ljudi koji su bez utemeljenja, hoće li postati negativni i slabi? Hoće li ove laži prihvatiti? Hoće li biti zaluđeni i napustiti crkvu? Sve to je moguće. Kad neko ko širi predstave kaže: „Više nikada neću verovati u boga", kakvo god da je njegovo stanje kad to izgovara, to ukazuje na to da je sasvim izgubio veru u Boga i da je bezvernik. S kojim god ciljem da širi takve reči, može li za tebe biti poučno kad ih čuješ? (Ne može.) Kad si slab i čuješ ove reči, možda ćeš osetiti sledeće: „Ovaj čovek trpi istu bol kao i ja; kad govori o svojim predstavama, kao da izražava moje sopstvene najdublje misli." Međutim, kad ove reči čuje neko ko ima veru, on bi pomislio: „Ovo je nečuveno buntovno! Kako takve reči mogu uopšte da se izgovore? Zar to nije bogohuljenje? Ne bih se ni usudio da takve stvari izgovorim, budući da to vređa Božju narav!" I sama činjenica da mogu da šire ove predstave ukazuje na to da su se te zamisli odavno pojavile i već su pustile koren u njihovom srcu. Ako su takve zamisli tek počele da se formiraju, još uvek su u povoju i nisu se sasvim razvile u predstave, sve dok ih čovek ne izrazi rečima i druge nije zaluđivao niti ih ometao, to pokazuje da u njemu ima trunčice razuma; može da zauzda sopstveni jezik i tako izbegne posledicu da bude uklonjen. Međutim, ako ih izgovara i ometa crkveni život, više mu se ne sme ukazivati ljubaznost; treba da bude razotkriven i uklonjen. Ljudi koji ne vole istinu i koji su bez sposobnosti da shvate istinu skloni su čestom formiranju predstava. Ipak, oni koji često čitaju Božje reči i poseduju moć razumevanja tragaće za istinom kako bi razrešili svoje predstave, čak i ako se one pojave. Božje delo otkriva i uklanja one koji često šire predstave; to su ljudi koji nimalo ne vole istinu i koji ne mogu da je prihvate, svi imaju odbojnost prema istini i mrze je. To je van svake sumnje.

Usled izrazitog prisustva ljudi koji ne vole istinu, problem širenja predstava je sasvim sigurno prisutan u crkvenom životu širom raznih zemalja i mesta. Oni koji ne streme ka istini, oni koji prema istini imaju odbojnost, oni koji streme telesnom zadovoljstvu, kao i bezvernici, zli ljudi i ostali, budući da ne streme ka istini, stalno stvaraju predstave o Božjim rečima i o ovaploćenom Bogu. Srce im je ispunjeno predstavama, puno uobrazilja o Bogu i zahteva prema Njemu, i oni ne mogu u potpunosti da shvate i da razumeju svaku reč koju Bog kaže; shvataju ih jedino na osnovu sopstvenih predstava, sklonosti, pa čak i svojih ličnih dobitaka i gubitaka. Srce im je ispunjeno različitim predstavama, uobraziljama i nerazumnim zahtevima prema Bogu, kao i raznim pogrešnim razumevanjima i sudovima o Bogu i tome slično. Prema tome, prirodno je da ovi ljudi šire predstave – to nije nikakva novost. Dokle god takvi ljudi postoje, povremeno će dolaziti do širenja predstava i ono može nastati u svakom trenutku. Kad nešto što Bog kaže ili učini nije u skladu sa njihovim predstavama i željama, i kad to šteti njihovim

interesima, oni se razbesne i počinju da govore zarad sopstvenih interesa i nadmeću se s Bogom i Njegovim delom. Ovi ljudi uvek stoje nasuprot istini i Bogu, analizirajući i preispitujući Božje reči, Božju narav i Božje delo. Neprekidno preispituju i istražuju ispravnost Božjih reči i dela, želeći da ujedno provere da li je Božje ovaploćeno telo u skladu sa Božjim identitetom i statusom. Tokom procesa njihove provere, nije im nimalo lako da dobiju tačne odgovore; kako oni to vide, čak je veoma teško da se Božje reči ispune i obistine. Stoga, kad šire predstave, imaju mnogo toga da kažu. Svoje predstave šire bez obzira na vreme, mesto ili kontekst. Kad god osećaju bilo kakvo nezadovoljstvo Bogom, stvari odmeravaju koristeći se sopstvenim predstavama. Ako Božje reči i delo nisu u skladu sa njihovim predstavama, oni brže-bolje izražavaju svoje predstave. Ovu vrstu izražavanja nazivamo širenjem. Zašto se to zove „širenje”? Zato što stvari koje oni izražavaju nemaju pozitivno dejstvo na Božji izabrani narod, crkveni život ili rad Božje kuće. Umesto toga, oni jedino izazivaju ometanja, prekide i štetu. Stoga je izgovaranje takvih primedbi ispravno nazvati „širenjem”.

Nakon što u pogledu problema širenja predstava steknete određenu elementarnu sposobnost raspoznavanja, na osnovu istine treba da raščlanite i raspoznate razne pogrešne ljudske predstave i primedbe, a zatim da im pristupate i rešavate ih shodno propisima Božje kuće. Naravno, za rešavanje takvih problema nezaobilazna odgovornost je na starešinama i delatnicima. U isto vreme, svi pripadnici Božjeg izabranog naroda, nakon što čuju ovu besedu, takođe imaju obavezu i odgovornost da razotkriju i detaljno analiziraju ljude koji šire predstave, kao i njihove reči i ponašanja. Ako nemaš hrabrosti da ih zaustaviš ili ograničiš, možeš da sa njima u zajedništvu razgovaraš i polemišeš na osnovu Božjih reči i istine koju shvataš. Koja je svrha takve polemike? Da onima koji su mali rastom i koji uopšte ne shvataju istinu omogući da, nakon što čuju tu polemiku, uvide čije su reči u skladu sa istinom, umesto što će do zbunjenosti biti zaluđeni predstavama i zabludama koje određeni ljudi šire. Ovo je korisno za Božji izabrani narod i za crkveni život. Nakon što se otkrije da neko izgovara reči koje nisu u skladu sa istinom – bilo da su to ljudske predstave ili zablude – neophodno je sprovesti polemiku. Za ljude su takve polemike poučne. Nakon što čuju te polemike, prisutni mogu jasno makar da uvide da reči onih koji šire predstave jesu zaista predstave, mogu da razumeju koji aspekti tih predstava nisu u skladu sa istinom, koja je suština tih predstava, zašto one ne odgovaraju istini, zašto se nazivaju predstavama, zašto treba ograničiti ljude koji ih šire i tako dalje – omogućava im se da u ove stvari steknu tačan uvid, umesto da se na smetenjački način zaluđuju i da se njima poigrava. Iako predstave koje ljudi šire mogu da izazovu određeno ometanje i štetu život-ulasku pripadnika Božjeg izabranog naroda i crkvenom životu, za ljude zapravo nije loše da ove stvari iskuse. To im omogućava da makar razvijaju sposobnost raspoznavanja, da uvide pravo lice onih koji šire predstave, da uvide naravi koje oni otkrivaju kad šire predstave, i da uvide razliku između predstava koje oni šire i istine. Kao prvo, ljudi će ove primedbe moći da raspoznaju i da na njih postanu imuni. Kao drugo, razviće određenu sposobnost raspoznavanja prema takvim

ljudima i saznaće kakve reči izgovaraju bezvernici, oni koji uopšte ne poseduju istinu i koji često formiraju predstave o Bogu, i saznaće da njihova vera nije iskrena – ljudi mogu da razviju makar takvu sposobnost raspoznavanja. Naravno, ako se još uvek nisi susreo sa ovim problemima, nemoj se nepromišljeno moliti govoreći: „O, Bože, molim Te da za mene urediš okruženje kako bih mogao da uvidim šta se smatra 'predstavama koje ljudi šire'." Nije igrarija biti svedok širenju predstava i to može lako da te zaludi. A kad se te stvari zaista dogode, trebalo bi ispravno da im pristupiš. Ne dozvoli da one pored tebe neopaženo prođu i nemoj da ih izbegavaš; sa njima se ispravno suoči i svakom okruženju koje je Bog za tebe priredio pristupi uz ozbiljan i rigorozan stav. To je stav koji bi osoba koja stremi ka istini trebalo da ima kako bi zadobila istinu. Kad naiđeš na nekog ko širi predstave, trebalo bi da naučiš da se Bogu moliš na ovaj način: „O, Bože, molim Te da budeš uz mene, prosveti me i usmeravaj, tako da mogu da razaznam ove reči i ovaj tip čoveka; osim toga, omogući mi da prepoznam da li u sebi imam neku od predstava ovih ljudi." Zatim, nakon molitve, idi da iskusiš ovaj problem. Naravno, biće to i trenutak u kome ćeš prolaziti kušnju u vezi sa tim koliko istine zaista razumeš i koliki ti je rast. Kad neko širi predstave, ako ga čuješ i u tebi nema nikakve reakcije niti misli, već je to za tebe kao da slušaš radio – prihvataš sve predstave koje on izražava i širi, bez ikakvog otpora ili sposobnosti da ga odbaciš, pa čak i bez sposobnosti da ga raspoznaš – zar to nije veoma problematično? Kad čuju da neko izražava predstave, neki ljudi u svom srcu osećaju pogrešnost onoga što se izgovara i sa tom osobom žele da u zajedništvu razgovaraju i da polemišu, ali ne znaju kako da se prikladno izraze odnosno kako tu osobu treba da razotkriju i detaljno analiziraju. Ako im u raspravi ne pođe za rukom da joj efikasno doskoče, plaše se da bi mogli da pocrvene u licu, te da će na kraju, kad budu poraženi, izgubiti obraz i dospeti u neprijatnu situaciju. Međutim, ne žele ni da to otpuste bez polemike, razmišljajući u sebi: „Čuo sam puno propovedi i dosta toga razumem, pa zašto mi onda nedostaju reči da tu osobu opovrgnem? O Bogu nemam nikakve predstave i posedujem pravu veru u Boga, pa zašto sad kad je kucnuo čas da se zablude te osobe opovrgnu ne mogu stvari jasno da objasnim?" Posmatraju tu osobu koja širi predstave kako sve više i više govori, i kako njene reči postaju sve sramnije i odvratnije, ali naprosto ne mogu da je opovrgnu ni da je detaljno analiziraju, nemoćni su da ustanu i da je razotkriju, a još manje da je zaustave, zbog čega u sebi osećaju izrazitu uznemirenost i zabrinutost. Tek u tom trenutku shvataju kako su suviše mali rastom i uviđaju da njihovo shvatanje istine još uvek nije poprimilo oblik potpunog i ispravnog gledišta, da su to samo neki delići rečenica, raštrkani komadići svetlosti i ideja, a nikako pravo poznavanje istine. Vrlo dobro znaju da ova osoba širi predstave i da ljude zaluđuje, da je bezvernik, i žele da je razotkriju i da opovrgnu njena gledišta, ali im naprosto nedostaje odgovarajući, moćan rečnik kako bi to i učinili. Uspevaju jedino da kažu: „Dobro je sve što Bog radi; moraš to da prihvatiš. Bog je svet i savršen; On uopšte nije onakav kako ti kažeš. Bog je suveren nad svim stvarima, a ljudi su stvorena bića. Oni treba da se pokore Bogu. Time što će se pokoriti Bogu ljudi nisu na gubitku." U stanju

su da izreknu samo ove površne teorije koje uopšte ne pogađaju pravu suštinu. Pošto dožive ovaj poseban događaj, oni shvataju da su previše mali rastom i u sebi razmišljaju: „Zašto sam toliko nesposoban? Obično mogu da raspredam o velikim doktrinama, da govorim prilično rečito; na okupljanjima mogu čitav sat da govorim bez ikakvih problema i da dok trepneš napišem tri do pet stranica beleški za propovedi, i po tom pitanju se osećam veoma samouvereno. Ali kad se suočim s nekim ko ovako širi predstave, ko ovako sudi o Bogu i na Njega huli, zašto nemam nikakvu budnost, nikakav odgovor? Zašto ne mogu da ga energično razotkrijem i opovrgnem?" Šta iz ovoga oni otkrivaju? Nije li to spoznaja o tome da ne shvataju istinu? Je li ova spoznaja dobra ili loša stvar? (Dobra je.) Najzad otkrivaju svoj pravi rast. Da nisu naišli na nekoga ko širi predstave, i dalje bi možda mislili da imaju rast, da shvataju istinu, da imaju sposobnost raspoznavanja, da mogu sve da prozru, da mogu da propovedaju razne duhovne doktrine i da u zajedništvu mogu da razgovaraju o svim istinama kao da su sa njima dobro upoznati. Međutim, kad se suoče s nekim ko širi predstave, iako znaju da je to pogrešno, osećaju se bespomoćno, nemoćno da bilo šta urade i na kraju bivaju poraženi. Treba li zbog toga da ih bude sramota? Da li je to veličanstvena stvar? (Nije.) Pa, kako ovo treba rešiti? Ako za raspravu sa tom osobom nemaš prave reči i ujedno želiš da izbegneš sramotu i budeš postojan u svom svedočenju kako bi potpuno postideo i porazio Sotonu, šta treba da uradiš? Reći ću vam efikasan metod: ako primetiš da ta osoba beskrajno širi predstave, a većini ljudi nedostaje sposobnost raspoznavanja i pod njenim su uticajem, ali ti u raspravi ne možeš da joj doskočiš, onda je došao trenutak da se skinu rukavice; lupi šakom o sto i reci: „Umukni! O čemu ti to govoriš? Možda u raspravi ne mogu da ti doskočim, ali znam da si bezvernik! Slušaj sebe šta govoriš; ima li tu ijedne reči koja je u skladu sa istinom? Tolike godine si uživao u Božjoj blagodati – jesi li ikada izgovorio koju reč hvale za Boga ili svedočenja o Njemu? Imaš pritužbe na Boga; ako imaš petlju, idi pravo na treće nebo i razgovaraj direktno s Bogom. Prestani da ovde izazivaš ometanja. Sada ti zvanično naređujem da se gubiš!" Da li biste se usudili da to kažete? Da li je to prenagljeno? (Ne, nije.) Ovo je davanje izjave Sotoni. Samo to učinite. Recite joj: „Gubi se, ti bezverniče! Samo si protraćio toliko Božje blagodati u kojoj si uživao, bedniče bez savesti; nisi dostojan da budeš čovek!" Samo dve reči: „Gubi se!" Kako to zvuči? Moćno je, ali se ne sme koristiti nepromišljeno. Ovo ne treba da govorite braći i sestrama koji su novi u veri i koji još uvek ne shvataju istinu, ali bezvernicima i Sotoninim slugama možete nemilosrdno izdavati takve naredbe: „Ovo je Božja kuća, dom prave braće i sestara, dom onih koji slede Boga. Ovo nije dom đavola i Sotona. Đavoli i Sotone ovde nisu potrebni. Ti si đavo i Sotona, zato se gubi!" Je li ovo prikladno? (Jeste.) Ovo nije najbolja metoda; ovoj metodi vas podučavam samo zato što ste mali rastom, jer vam rast nije dovoljno veliki da biste se borili sa Sotonom. Ona zapravo nije idealna. Idealna metoda je u tome da – ako shvatate brojne istine i imate istinsku veru i pravo bogopoznanje – takve ljude možete da opovrgnete, i da ih opovrgnete tako temeljno da budu sasvim posramljeni, pa da konačno svima kažu: „Ne mogu da nastavim da

verujem; previše se stidim da ikoga od vas pogledam u oči. Đavo sam i Sotona; sâm ću napustiti crkvu.” Budući da ovu sposobnost sad ne posedujete, prema onima koji često šire predstave treba da postupate shodno metodi kojoj sam vas naučio.

Znate li sada kako treba da postupate prema onima koji u crkvi često šire predstave? Možete li sada da raspoznate one koji šire predstave kako bi zaluđivali ljude? (Da.) Koje su glavne vrste govora kojima se šire predstave? Jedna vrsta je usmerena na Božje reči, druga na Božje delo, a treća je usmerena na Božju narav i suštinu. Ove vrste govora su u rasponu od blagih – uobrazilje i pogrešna tumačenja Boga – pa do ozbiljnih, kao što su donošenje sudova o Bogu, osuđivanje Boga i bogohuljenje. Pored njih, postoje i ljudske negativne primedbe i one koje sadrže otpor – u kojima se izražavaju stvari poput njihovih pritužbi, prkosa i nezadovoljstva prema Bogu. Ukratko, sve reči kojima se šire predstave, po svojoj prirodi su prkošenje Bogu, sudovi o Bogu, osuđivanje Boga i bogohuljenje i dovode do toga da ljudi prema Bogu postanu sumnjičavi i oprezni, da Boga pogrešno razumeju i od Njega se udaljavanju, pa čak i da Ga odbacuju. Ovo bi trebalo da se lako razazna.

C. Načela i putevi za rešavanje predstava

Preostalo je još nekoliko stvari o širenju predstava o kojima treba razgovarati u zajedništvu. Neki ljudi kažu: „Kad je reč o širenju predstava, u crkvenom životu moramo da primenjujemo razotkrivanje i raščlanjivanje i da to ograničimo. Međutim, tokom procesa verovanja u Boga verovatno ćemo formirati razne predstave; to je nešto što je izvan naše kontrole. Dakle, kad je reč o predstavama, koji put primene treba da sledimo kako bismo ispravno praktično postupali i kako ne bismo izazivali ometanja i prekide tokom crkvenog života, kako na druge ne bismo štetno uticali niti izazivali gubitke u životu drugih ljudi? Koji je prikladan način postupanja?” Zar nije činjenica da ljudi imaju predstave? Zar to nije neizbežno? (Neizbežno je.) Neki ljudi kažu: „Predstave će formirati jedino oni koji ne streme ka istini.” Da li je ova izjava tačna? Samo je delimično tačna. I oni koji streme ka istini, kad se susretnu sa posebnim situacijama, mogu povremeno da formiraju predstave o Bogu, jer će i pre nego što shvate istinu i Božje namere i pre nego što steknu bogopoznanje već formirati određene predstave o Božjim rečima i delu. Ove predstave su neke pogrešne ljudske zamisli koje nisu u skladu sa istinom. Neke predstave mogu biti u skladu sa moralom, filozofijom, tradicionalnom kulturom, etičkim teorijama i tome slično i, gledano spolja, te zamisli mogu delovati tačno. Međutim, one naprosto nisu u skladu s istinom, već su joj protivrečne. To je činjenica. Kako ljudi treba da se nose sa ovim predstavama? Pre nego što počnu da streme ka istini, ljudi u sebi već imaju brojne predstave; to su urođene predstave. Budući da su okolnosti promenljive i konteksti raznovrsni, u ljudima će, tokom procesa stremljenja ka istini, nastati pozamašan broj novih predstava; ovo su stečene predstave. Obe vrste predstava jesu stvari sa kojima ljudi treba da se suoče na svom putu verovanja u Boga. Pa, postoji li način za rešavanje predstava? Postoji li put praktičnog delovanja?

Neki kažu: „To je lako rešiti. Možemo da se pobunimo protiv svojih urođenih predstava; nema potrebe da na njih obraćamo ikakvu pažnju. Sigurni smo da će ove predstave biti postupno rešene i uklonjene kada u procesu stremljenja ka istini tu istinu shvatimo. A kad je reč o stečenim predstavama, uzdamo se u Boga da ih reši, pa nas ni one ne sputavaju. Prema tome, sve do danas, u svom srcu nismo formirali predstave koje bi mogle da nas dovedu do stvari kao što su otpor prema Bogu, osuđivanje Boga ili bogohuljenje." Kakav je ovaj metod praktičnog delovanja, ovaj način suočavanja sa predstavama i njihovog rešavanja? Može li on da reši predstave? Ima li on svojih mana? Da li je ovaj stav prema predstavama konstruktivan i pozitivan? (Nije.) Ima li ovaj stav ikakav pozitivan efekat na ljude? Ako upotrebiš pasivan metod kojim ove predstave ignorišeš, smeštaš ih u najdublje odaje svog srca, gaziš ih i moliš se svaki put kad se pojave i onda ih smatraš rešenim, postupajući sa njima na isti način svaki put kad se iznova pojave i posle toga o njima ne razmišljaš i ponašaš se kao da nisu problem, verujući: „U svakom slučaju, Bog u koga verujem i dalje je moj Bog, i dalje sam Božje stvoreno biće i Bog je i dalje moj Stvoritelj; to se nije promenilo" – je li to najdelotvorniji način da se razreše predstave? Da li se ovim postiže pozitivan rezultat? Da li se ovakvim praktičnim delovanjem predstave temeljno razrešavaju u samom korenu? Očito ne. Koliko god da su velike ili male ove predstave, bilo da ih ima mnogo ili malo, dokle god postoje u ljudskom srcu, one će imati neki negativan uticaj na njihov život-ulazak i na njihov odnos sa Bogom, izazivajući ometanja. Posebno onda kad su ljudi slabi; kad se suoče s okruženjem koje ne mogu da prevaziđu; kad ne razumeju Božje namere, kad nemaju put primene i ne znaju kako da udovolje Bogu; i kad osećaju da za njih nema nade da budu spaseni, ove predstave će se u njima brzo pojaviti, zagospodariće njihovim mislima, zauzeće njihovo srce, a mogu se čak odraziti i na to da li će oni ostati ili otići i mogu uticati na put koji biraju. Moguće je da postoji neka predstava do koje ti nikada nije bilo stalo i koja te nikad nije ugrožavala, niti si zbog nje bio utučen – uvek si smatrao da njome gospodariš, da možeš da je kontrolišeš – ali nakon što doživiš određeni neuspeh, smenjivanje s položaja ili uklanjanje, ili ozbiljno dovođenje u red i grdnju od strane Boga, ili čak kad se osećaš kao da si pao u bezdan, u tom trenutku ta predstava za tebe više nije samo sporedna stvar. Čak i ako je ignorišeš, ona može da ometa i zaluđuje tvoje misli, pa čak i da gospodari tvojim mislima i gledištima, tvojim stavom prema Bogu i tvojom verom u Boga. Ako nemaš odgovarajući metod ili načelo primene da bi se nosio sa ovim predstavama, odnosno ako ih jasno ne razumeš, ove predstave će na trenutke uticati na tvoj život-ulazak ili na tvoje trenutne odluke. One mogu čak uticati na tvoj odnos sa Bogom i na tvoj stav prema Bogu. Dakle, kad se suoče sa raznim predstavama koje nastaju u bilo kom kontekstu, kakav stav i metod ljudi treba da usvoje da bi im se suprotstavili i rešili ih kako bi izbegli štetu i postigli pozitivan rezultat? O ovom pitanju treba jasno razgovarati u zajedništvu.

Dok žive u telu, ljudi imaju slobodnu volju i slobodne misli. Nezavisno od toga da li su obrazovani, kakav im je kov ili kog su pola, sve dok imaju misli, ljudi će stvarati

predstave. Ako neka predstava gospodari tvojom iskvarenom naravi, zbog te predstave ćeš prkositi Bogu. Stoga ovaj problem ljudskog posedovanja predstava mora biti rešen. Predstave ne stvaraju samo oni koji šire predstave; ovde je reč samo o tome da oni svoje predstave šire, bezobzirno stojeći nasuprot Bogu i šireći različita gledišta i sudove o Njemu. Ipak, može li se reći da predstave uopšte nemaju oni koji ne šire predstave? Svi imaju predstave; to je činjenica. Razlika je u tome što oni koji namerno šire predstave imaju priroda-suštinu sa urođenom odbojnošću prema istini. Pošto oni ne prihvataju istinu i čak veruju da su njihove predstave ispravne i potpuno u skladu sa istinom, u slučaju kad se njihove predstave nađu u sukobu sa istinom, umesto istine, oni radije biraju svoje predstave. U tome prave grešku i zato bivaju ograničeni i osuđeni. Dakle, zašto obični, normalni ljudi ne bivaju osuđeni kad stvaraju predstave? Zato što većina njih razumno govori i postupa i u svom srcu zna da ljudske predstave nisu u skladu sa istinom i da su netačne; iako svoje predstave ne mogu odmah da razreše, spremni su da ih napuste. Kad odluče da prihvate istinu, njihove unutrašnje predstave time bivaju zamenjene i rešene istinom; oni otpuštaju svoje predstave i više nisu pod njihovim uticajem, ograničenjem ili prevlašću. Prema tome, iako ih imaju, ovi ljudi ne šire predstave. I dalje mogu normalno da izvršavaju svoje dužnosti, da Boga normalno slede, da prihvate Božje reči i Božje delo, da se pokore Božjoj suverenosti i uređenjima i da se pokore spasenju od Boga. Uvek potvrđuju da su stvorena bića i da je Bog Stvoritelj. Kakve god predstave da gaje u svom srcu, sa Bogom mogu da održavaju normalan odnos, mogu da održavaju odnos između stvorenog bića i Stvoritelja, da se uzdrže od odustajanja od svojih dužnosti, da se uzdrže od napuštanja Božjeg imena, a njihova vera u Boga ostaje nepromenjena. Čak i u tom slučaju, ukoliko se nikad ne razreše, predstave i dalje mogu ljude da upropaste i da dovedu do njihovog uništenja. Prema tome, u zajedništvu i dalje treba da razgovaramo o najboljem načinu da se suočite s predstavama i da ih rešite.

Šta mislite da je lakše rešiti: urođene predstave koje ljudi imaju još od pre početka verovanja u Boga ili predstave koje su ljudi formirali u posebnim okruženjima i kontekstima nakon što su počeli da veruju u Boga? (Lakše je rešiti urođene predstave.) Lakše je rešiti one uobrazilje i predstave koje ljudi imaju o Bogu kad počnu da veruju u Njega, dok predstave koje formiraju dok doživljavaju Božje delo nakon što u Njega počnu da veruju nije tako lako rešiti – ovo je teorijska izjava, ali naposletku ipak nije u skladu sa činjenicama. Šta označava ovo „teorijska”? To znači da su takve zaključke ljudi izveli na osnovu filozofije i logike. Nakon što ljudi počnu da veruju u Boga i shvate istinu o vizijama, neke od njihovih predstava otpadnu i reše se. U stvarnosti se ovo rešenje postiže jedino na nivou doktrine; čini se da su ove predstave rešene, ali su mnoge predstave koje ljudi formiraju tokom svog sledbeništva Boga povezane sa njihovim urođenim predstavama. U teorijskom smislu, od ove dve vrste predstava, lakše je rešiti urođene predstave, dok je u stvari, sve dok ljudi mogu da prihvate istinu i vole pozitivne stvari, sve dok postižu shvatanje istine, lako rešiti obe vrste predstava. Na primer, neki

od vas kažu da je lakše rešiti urođene predstave, ali je moguće da naiđete na neke ljude sa izopačenim shvatanjima koji su veoma tvrdoglavi i opsednuti nebitnim detaljima, koji ispituju Bibliju, duhovne klasike i tumačenja biblijskih tumača; ovi ljudi ti ponavljaju stvari koje su pronašli i koliko god da s njima razgovaraš u zajedništvu, oni to ne prihvataju. Oni ne mogu da prihvate čiste propovedi, istinu ili ispravne reči; kad ih slušaju, oni te stvari ne prihvataju. Kao prvo, postoji problem u njihovoj sposobnosti razumevanja; kao drugo, oni ne vole pozitivne stvari niti istinu, već više vole da budu tvrdoglavi i opsednuti nebitnim detaljima, dopadaju im se jezičke igrarije i vole teorije i teologiju. Mogu li takvi ljudi da otpuste svoje predstave? (Ne.) Sudeći prema činjenicama, prema naravi i sklonostima takvih ljudi, oni ne mogu da prihvate istinu. Prvobitne ljudske predstave zapravo su veoma plitke i površne, veoma ih je lako rešiti. Ako čovek ima normalan način razmišljanja i normalnu sposobnost razumevanja, kad s njim u zajedništvu razgovaraš o istini u vezi sa vizijama, ukoliko to shvati, on lako može da otpusti svoje predstave. Ipak, postoji jedna vrsta ljudi koji nemaju normalan način razmišljanja, koji ne mogu da shvate istinu i koji istinu ne prihvataju. Mogu li takvi ljudi da otpuste svoje predstave? (Ne.) Stoga je predstave takvih ljudi teško rešiti. Ako čovek ima normalan razum i može da prihvati istinu, kakve god predstave da formira o Bogu nakon što u Njega počne da veruje, i u kakvom god okruženju ili kontekstu da ove predstave nastaju, on se sa Bogom ne raspravlja. On kaže: „Ja sam čovek, imam iskvarene naravi, moje razmišljanje i postupci mogu biti pogrešni. Bog je istina, Bog nikada ne greši. Koliko god da su razumne moje misli, i dalje su to ljudske misli, one potiču od čoveka i nisu istina. Ako su protivne Božjim rečima ili istini, ma koliko da su razumne, te misli su pogrešne.” Ovoga časa oni možda ne znaju u čemu su tačno pogrešne te predstave, pa kako praktično postupaju? Primenjuju pokornost, nisu tvrdoglavi i nisu opsednuti određenim detaljima, i tu stvar otpuštaju, verujući da će je Bog jednog dana otkriti. Neko ih upita: „Šta ako je Bog ne otkrije?” A oni odgovaraju: „Onda ću se večno pokoravati. Bog nikada ne greši i ono što Bog čini nikada nije pogrešno. Ako ono što Bog čini nije u skladu sa ljudskim predstavama, to ne znači da Bog greši, već da ljudi to ne mogu da shvate niti razumeju. Prema tome, ljudi ponajmanje treba da ispituju, da se zadržavaju na svojim predstavama, kao i da svoje predstave koriste ne bi li kod Boga pronašli grešku, upotrebljavajući svoje predstave kao razlog i izgovor da se Bogu ne pokoravaju i da Mu prkose.” Oni se na ovaj način odnose prema svojim predstavama. Da li je ovaj način praktičnog delovanja primena istine? Ovo je zaista primena istine. Kad formiraju predstave, oni Boga s njima ne upoređuju niti ih koriste da bi Boga preispitivali, da bi proverili da li je Bog istinit odnosno da li On postoji. Umesto toga, oni svoje predstave otpuštaju i teže tome da prihvate istinu i upoznaju Boga. Ipak, čak i ako se naporno trude da Boga upoznaju, oni i dalje ne mogu da Ga upoznaju. Šta onda rade? I dalje se pokoravaju. Kažu: „Bog nikad ne greši. Bog je uvek Bog. Bog je Onaj koji izražava istinu. Bog je izvor istine.” Kad se bave ovim predstavama, oni prvo Boga postavljaju u poziciju Boga i sebe u poziciju stvorenih bića. Prema tome, čak i ako svoje predstave nisu ostavili

po strani niti su ih razrešili, njihov stav pokornosti prema Bogu se ne menja. Ovaj stav ih štiti, omogućavajući im da ih Bog pred Sobom i dalje prepoznaje kao stvorena bića. Dakle, da li je predstave takvih ljudi lako razrešiti? (Jeste.) Kako se to postiže? Pretpostavimo da kad se suoče sa nekom situacijom, oni kažu sledeće: „Govoriti da je istina i da je ispravno sve što bog čini, da je bog svemoguć i da ne može da pogreši – zar to nije pogrešno? Iako se kaže da bog ne može da pogreši, ovo je samo teorijska izjava. Zapravo, postoje određene stvari koje bog čini, koje su neuviđavne i nisu u skladu sa ljudskim osećanjima. Mislim da to nije sasvim u redu. Kad je reč o stvarima koje nisu sasvim u redu, ne moram da se pokoravam niti da ih prihvatam, zar ne? Iako ne poričem božje ime ili njegov identitet, predstave koje sam upravo formirao pružaju mi veći uvid i bolje shvatanje o bogu – i bog čini neke pogrešne stvari i postoje trenuci kad i on greši. Prema tome, od sad pa nadalje, neću verovati u to kad ljudi govore da je bog pravedan, savršen i svet. Uz te izjave ću uvek postaviti mali znak pitanja. Iako je bog stvoritelj i mogu da prihvatim njegovu suverenost, ubuduće stvari moram da prihvatam selektivno i ne smem da se zbunjeno i slepo pokoravam. Šta ako se pogrešno pokoravam? Zar ne bih pretrpeo gubitak? Ne smem da budem osoba koja se bezumno pokorava.” Ako se uz ovakav stav ophode prema predstavama i Bogu, mogu li oni lako da otpuste svoje predstave? Da li je ovaj način praktičnog delovanja primena istine? (Nije.) Zar odnos između njih i Boga nije postao problematičan? Zar oni sve vreme ne preispituju Boga? Bog je postao predmet njihovog preispitivanja, a nije Suveren koji upravlja njihovom sudbinom. Iako priznaju da su stvorena bića pod vrhovnom vlašću Stvoritelja, ono što čine nije obavljanje dužnosti i obaveza stvorenog bića. Prema Stvoritelju se ne ophode iz svoje izvorne pozicije stvorenog bića, već umesto toga stoje nasuprot Stvoritelju, preispitujući Stvoritelja i analizirajući Stvoriteljeve postupke i ponašanje, odlučujući prema sopstvenom nahođenju da li će se pokoravati i prihvatati. Da li su ovakav stav i način praktičnog delovanja ispoljavanja koja bi trebalo da ima neko ko prihvata istinu? Mogu li se njegove predstave razrešiti? (Ne, ne mogu se razrešiti.) Nikada se ne mogu razrešiti. Razlog za to je što je njegov odnos sa Bogom izopačen; to nije normalan odnos, nije normalan odnos između stvorenog bića i Stvoritelja. On Boga posmatra kao predmet preispitivanja, neprekidno Ga preispitujući. Prihvata ono što misli da je ispravno i dobro, ali se u sebi opire i nadmeće s Bogom u vezi sa onim što nije u skladu sa ljudskim predstavama i uobraziljama ili sa ljudskim sklonostima, i od Boga se otuđuje. Da li je takav čovek neko ko prihvata istinu? Gledano spolja, ako izostanu bilo kakvi incidenti i ako nema nikakvih predstava o Bogu, on može da se pokorava rečima koje Bog izgovara. Ali čim formira predstave, njegova pokornost nestaje; nema je nigde i ne može se staviti u funkciju. U čemu je ovde problem? Jasno je da to nije čovek koji primenjuje istinu. On ne prihvata Boga kao izvor istine niti kao samu istinu. Ljudima koji istinu ne prihvataju teško je da otpuste ili razreše svoje predstave, kad god da su te predstave nastale.

Sudeći prema sadržaju prethodnog razgovora u zajedništvu, za koju vrstu predstava mislite da se lakše rešava? To će zavisiti od konkretne situacije. Kad je reč o onima koji

mogu da prihvate istinu, koji imaju razum i koji su ispravni ljudi, njihove se predstave lako rešavaju bez obzira na vreme njihovog nastanka. Kad je reč o onima koji ne mogu da prihvate istinu, njihove je predstave teško rešiti bez obzira na to kad nastaju. Neki ljudi u Boga veruju dvadeset ili trideset godina, pa čak i sada ništa od onoga što kažu nije u skladu sa istinom; sve su to samo reči i doktrine i ljudske predstave. Uopšte ne shvataju nikakvu istinu – kad njihove predstave nastanu, mogu li oni da ih otpuste? Teško je reći. Ako ne prihvataju istinu, oni neće moći da otpuste svoje predstave. Neminovno je da ljudi imaju predstave. Um svakog čoveka u svakom trenutku može da stvara razne predstave, bilo da su one urođene ili stečene. U srcu svakog čoveka postoje predstave, bez obzira na to koliko godina on veruje u Boga. Šta, dakle, treba učiniti? Da li je ovaj problem naprosto nerešiv? On se može rešiti; postoji nekoliko načela kojih se treba setiti. Ta su načela vrlo važna. Kad naiđete na takve situacije, praktično postupajte shodno ovim načelima. Nakon nekog vremena praktičnog delovanja, uočićeš rezultate i ući ćeš u istina-stvarnost. Kad se predstave pojave, kakva god da je konkretna predstava, prvo u svom srcu razmisli i analiziraj da li je ovaj način razmišljanja ispravan. Ako jasno osećaš da taj način razmišljanja nije ispravan i da je izopačen, da on huli na Boga, onda se odmah pomoli, tražeći od Boga da te prosveti i usmerava kako bi prepoznao suštinu ovog problema, pa nakon toga razgovaraj o svom shvatanju za vreme okupljanja. Tokom sticanja razumevanja i doživljavanja stvari, usredsredi se na rešavanje svojih predstava. Ako ovakvo praktično postupanje ne donese očigledne rezultate, o ovom aspektu istine u zajedništvu treba da razgovaraš sa nekim ko shvata istinu, nastojeći da od drugih dobiješ pomoć i rešenja iz Božjih reči. Kroz Božje reči i sopstvena iskustva, postepeno ćeš se uveravati da su Božje reči ispravne i zapazićeš značajne rezultate u vezi sa problemom razrešenja sopstvenih predstava. Prihvatanjem i doživljavanjem takvih reči i dela od Boga, konačno ćeš shvatiti Božje namere i steći određeno znanje o Božjoj naravi, što će ti omogućiti da otpustiš i rešiš sopstvene predstave. Boga više nećeš pogrešno razumeti, nećeš biti oprezan prema Njemu, niti ćeš postavljati nerazumne zahteve. Ovo važi za predstave koje se lako rešavaju. Ipak, postoji još jedna vrsta predstava koju je ljudima teško da shvate i reše. Kad je reč o predstavama koje je teško rešiti, postoji jedno načelo koga se treba pridržavati: nemojte ih izražavati niti širiti, jer izražavanje takvih predstava nije nikako dobro za druge; faktički je to prkošenje Bogu. Ako razumeš prirodu i posledice širenja predstava, biće najbolje da to sâm jasno odmeriš i uzdržiš se od toga da nepromišljeno govoriš. Ako kažeš: „Užasan je osećaj zauzdavati sopstvene reči u crkvi; osećam da bih mogao da eksplodiram”, svejedno treba da razmisliš da li je širenje ovih predstava zaista od koristi Božjem izabranom narodu. Ako nije korisno i druge može navesti da imaju predstave o Bogu, ili čak da Bogu prkose i osuđuju Ga, zar Božjem izabranom narodu time ne nanosiš štetu? Ljudima nanosiš štetu; to se ni po čemu ne razlikuje od širenja pošasti. Ako zaista imaš razum, radije ćeš sâm istrpeti taj bol nego što ćeš širiti predstave i drugima nauditi. Međutim, ako zadržavanje sopstvenih reči za tebe predstavlja

nepodnošljivu muku, treba da se moliš Bogu. Ako se problem reši, zar to nije dobra stvar? Ako, čak i kad se Bogu moliš, svojim predstavama donosiš sudove o Njemu i pogrešno Ga razumeš, time na sebe jedino navlačiš nevolju. Bogu treba da se moliš na sledeći način: „Bože, imam ove misli i želim da ih otpustim, ali ne mogu. Molim Te da me dovedeš u red, razotkrij me kroz razna okruženja i omogući mi da prepoznam da su moje predstave pogrešne. Kako god da me dovodiš u red, spreman sam to da prihvatim." Ovaj način razmišljanja je ispravan. Nakon što se uz ovakav način razmišljanja pomoliš Bogu, zar se nećeš osećati manje sputano? Ako nastaviš da se moliš i tragaš, dobijajući od Boga prosvećenje i prosvetljenje, shvataš Božje namere i srce ti postaje vedrije, više se nećeš osećati sputano. Zar problem onda neće biti rešen? Tvoje predstave, otpor i buntovništvo prema Bogu uglavnom će nestati; makar nećeš osećati potrebu da ih izraziš. Ako ni to ne pomogne i problem u potpunosti nije rešen, potraži nekoga sa iskustvom da ti pomogne da rešiš svoje predstave. Neka ti pronađe nekoliko odlomaka Božjih reči u vezi sa rešavanjem predstava koje imaš, pa ih pročitaj desetinama ili stotinama puta; možda će tvoje predstave biti temeljno rešene. Neki bi mogli da kažu: „Ako predstave izrazim tokom okupljanja sa braćom i sestrama, to će biti širenje predstava, pa to ne mogu da učinim. Ali je užasan osećaj držati ih u sebi. Mogu li o njima da razgovaram sa svojom porodicom?" Ako su i pripadnici tvoje porodice takođe braća i sestre po veri, izražavanje ovih predstava u njihovom prisustvu bi ih takođe ometalo. Da li je to prikladno? (Nije.) Ako bi to što kažeš imalo štetan uticaj na druge, nanoseći im štetu i zaluđujući ih, to nipošto ne smeš da kažeš. Umesto toga, da bi rešio ovaj problem moli se Bogu. Sve dok se moliš i jedeš i piješ Božje reči uz pobožno srce, uz srce koje je gladno i žedno pravednosti, tvoje predstave se mogu rešiti. Božje reči sadrže sveobuhvatnu istinu; one mogu da reše svaki problem. Sve će zavisti jedino od toga da li možeš da prihvatiš istinu i jesi li spreman da primenjuješ Božje reči, te da li možeš da otpustiš svoje predstave. Ako veruješ da Božje reči sadrže opsežnu istinu, treba da se moliš Bogu i tragaš za istinom kako bi rešavao probleme čim nastanu. Ako nakon molitve u određenom vremenskom periodu i dalje ne osećaš da te je Bog prosvetio i od Boga nisi dobio jasne reči o tome šta da uradiš, ali tvoje predstave iznutra na tebe više nesvesno ne utiču, ne ometaju tvoj život, postepeno nestaju, ne utiču na tvoj normalan odnos sa Bogom i, naravno, ne utiču na tvoje obavljanje dužnosti, zar onda ta predstava u suštini nije rešena? (Jeste.) Ovo je put praktičnog postupanja.

Oni koji istinu ne shvataju pre svega moraju da upamte da kad imaju predstave treba da tragaju za istinom kako bi ih razrešili. Nikada ne smeju da ih šire niti da ih nemarno izgovaraju, govoreći: „Imam slobodu govora. Na kraju krajeva, ovo su moja usta; mogu da kažem šta poželim, kome poželim i u svakoj prilici u kojoj to poželim." Pogrešno je govoriti na ovaj način. Neke dobre ili ispravne reči, kad se izgovore, ne moraju drugima nužno koristiti, međutim, reči koje su predstave ili Sotonina iskušenja, kad se izgovore, mogu da izazovu nemerljive posledice. Ako imaš predstavu koju uporno želiš da izraziš i smatraš da se čineći to osećaš dobro i srećno, tvoji će postupci, na osnovu ovih

posledica, morati da budu okarakterisani kao zla dela i Bog će ih zabeležiti na tvoj račun. Zašto bi bili zabeleženi na tvoj račun? Saopštene su ti brojne pozitivne metode, putevi i načela primene, ali ih ti nisi odabrao; umesto toga si odabrao put koji ljudima nanosi štetu – to je bilo namerno, zar ne? Da li je onda preterano da se tvoji postupci nazovu zlim delima? (Nije.) U potpunosti možeš da odlučiš da kroz iskustvo i molitvu Bogu i kroz traganje sâm rešiš ovaj problem, umesto da iznosiš svoje predstave kako bi druge ometao i zaludivao. Ovo je način koji bi trebalo da izabere čovek sa savešću i razumom. Pa zašto onda ne izabereš ovaj način? Zašto birati način koji drugima nanosi štetu i povređuje ih? Nije li to ono što bi Sotona učinio? Zli ljudi čine stvari kojima povređuju druge i sebe. Ako i ti radiš takve stvari, da li Bog to mrzi? (Da.) Čak i ako tvoje predstave Bog ne osudi, moraš sâm da tragaš za istinom kako bi razrešio svoje predstave i moraš da imaš put za primenu istine. Ako je tvoj način postupanja sa predstavama u tome da ih širiš kako bi namerno zaludivao ljude i nanosio im štetu, ometao crkveni život i život-ulazak, kao i normalna stanja braće i sestara, onda su tvoji postupci zla dela. Kad se susretne sa takvom situacijom, kakav izbor čovek treba da napravi? Čovek sa ljudskošću koji stremi ka istini neće odabrati put kojim druge zaluduje i nanosi im štetu; on će odabrati da praktično postupa i pridržava se konstruktivnih, pozitivnih načela, da dođe pred Boga da se moli i traga za istinom i traži od Boga da mu pomogne da reši taj problem. Neki kažu: „Kad od Boga tražim da mi pomogne, uvek osećam kao da je Njegova pomoć nedodirljiva i nevidljiva. Mogu li umesto toga da izaberem da tražim pomoć od ljudi?" Da, možeš da odabereš nekog ko u većoj meri shvata istinu i rastom je veći od tebe, nekoga za koga veruješ da može da reši tvoj problem a da ga tvoje predstave ne ometaju i na njega ne utiču tako da postane slab, nekoga ko je iskusio slične probleme i ko može da ti kaže kako da ih rešiš – i ovaj put je prikladan. Ako izabereš nekog ko je obično prilično smeten i ne može ništa da prozre i ko, nakon što za ovo čuje, odmah podigne uzbunu, želi da na sve strane obznani te predstave i izazove ometanja, i poželi da prestane da veruje – onda će tvoji postupci nehotice omesti crkveni život. Neće li onda tvoji postupci biti okarakterisani kao zla dela? (Hoće.) Prema tome, kad je reč o tome kako bi trebalo da postupaš sa predstavama, moraš da budeš pažljiv i obazriv, ne smeš da postupaš smeteno niti impulsivno, i predstave nipošto ne smeš da posmatraš kao istinu – koliko god da su ispravne, ljudske misli nisu istina. Na ovaj način ćeš se osećati mnogo smirenije, a tvoje predstave neće moći da izazovu nikakav problem. Posedovanja predstava se ne treba plašiti – dokle god tragaš za istinom, one će na kraju biti razrešene. Neki ljudi kažu: „Ali predstave nije lako razrešiti." Neke predstave je zaista teško razrešiti, pa šta treba učiniti? Jednostavno je. U mislima i umu nekih ljudi neke se predstave nikada ne razreše. To je uveliko činjenica, ipak, ma koliko neku predstavu bilo teško razrešiti, ona i dalje nije istina. Sve dok ti je to jasno, problem se lako rešava. Jednu činjenicu moram da vam kažem: Bog ne nalaže da svi u potpunosti shvate ili jasno dokuče sve ono što On radi; On ne traži da svi znaju istinu u tome što radi niti zašto On postupa na određeni način. To nije ono što Bog želi; On ljudima ne nalaže ova merila.

Ako ti je kov dovoljno dobar, dobar je i svaki nivo shvatanja koji postigneš – samo daj sve od sebe. U slučaju da ne možeš da razumeš, tvoje će se shvatanje istine postepeno produbljivati a predstave smanjivati kako budeš stario i neprekidno produbljivao i nakupljao iskustvo. Međutim, većina ljudi nije u stanju da shvati neke posebne stvari i nikada ih ne razume. Da li ih Bog primorava da ove stvari razumeju? Ne; Bog im na silu ne usađuje razumevanje. Na primer, među svim stvarima koje je Bog stvorio postoji mnogo tajni koje ljudi žele da saznaju, ali to ne mogu. Ipak, u Božjim rečima i delu, On se samo usredsređuje na izražavanje istine kako bi pročistio i spasao ljude. On retko pominje druge stvari, a čak i kad to povremeno učini, to je samo ukratko; Bog ljudima ove stvari nikad ne objašnjava naširoko. Zašto ne? Zato što ljudi ne moraju da znaju ove stvari. U delu koje Bog obavlja na ljudima, s jedne strane, On otkriva Svoju narav-suštinu; s druge strane, Bog ima Svoje misli, Svoje planove, izvore i ciljeve za stvari koje čini, načine i metode koje koristi da bi delovao na različitim ljudima, načine i metode na koje nad svim stvarima drži suverenost i tako dalje. Bog nikada nije rekao da ljudi moraju da shvate sve istine i da u njih uđu kako bi se smatrali spasenim. Ovo je stoga što je Bog previše svemoguć! Njegovi načini postupanja, govora, delovanja i držanja suverenosti nad svim stvarima prirodno otkrivaju Njegovu narav, suštinu, identitet i tako dalje. Iako Bog prirodno otkriva ove stvari u vezi sa onim što On ima i što jeste, On ne zahteva da ljudi sve njih razumeju ili shvate. To je zato što će Bog uvek biti Bog i On je svemoguć, dok je stvoreni ljudski rod sićušan i potpuno bespomoćan; Bog i čovek se razlikuju kao nebo i zemlja! Stoga je sasvim normalno da ljudi formiraju određene predstave i uobrazilje o Bogu. Bog to ne uzima k srcu, ali ti to uvek shvataš tako ozbiljno i uporno se time baviš. Ovaj pristup neće uroditi plodom. Ako si neko ko stremi ka istini i poseduje vrlo dobar kov, sve dok shvataš istinu i imaš pravo bogopoznanje, ove će se predstave i uobrazilje prirodno razrešiti. Ako ne stremiš ka istini i, ko god da s tobom u zajedništvu razgovara o istini, istinu ne prihvataš i uvek se držiš svojih predstava, koja će posledica proisteći iz toga? Posledica će biti u tome da čak i ako dođeš do kraja svog života odnosno do trenutka kad je Božje delo u potpunosti završeno, nećeš zadobiti istinu nego će te tvoje predstave i uobrazilje odvesti u smrt. Čak i ako vidiš da se Božje duhovno telo pojavljuje, i dalje nećeš moći da razrešiš svoje predstave i uobrazilje o Bogu. Hoće li ti Bog saopštiti sve činjenice i šta je istina samo zato što ne možeš da razrešiš ove predstave? S jedne strane, nema potrebe da On to radi; s druge, tu postoji jedna činjenica, a to je da ljudski mozak i um nemaju tako veliki kapacitet neophodan da bi primili ove stvari. Delo koje Bog izvršava nadilazi ljudske uobrazilje i van okvira je svih stvari. Upoređeni sa svim stvarima, ljudi su poput zrnca peska na plaži. Ovaj opis nije daleko od činjenica i može se smatrati odgovarajućim. Čak i da Bog želi sve da ti kaže, imaš li kapacitet da sve to shvatiš? Neki ljudi kažu: „Zašto ne mogu sve da shvatim? Kad bi Bog više rekao i ja bih mogao više da shvatim i da više zadobijem. U tom slučaju, bio bih u povoljnijem položaju!” To je obična maštarija; ti precenjuješ sopstvene sposobnosti. Stvari zaista tako ne stoje. Kako Bog to posmatra, sve stvari koje ti On govori vrlo su

jednostavne i očigledne; to su stvari koje ljudi mogu da shvate. Zapravo postoje mnoge stvari o kojima Bog nije govorio zato što ljudi ne mogu da ih shvate. Prema tome, sasvim je normalno da neke tvoje predstave naposletku ne mogu da se razreše. One stvari koje Bog traži da ih razumeš i koje želi da ti kaže, odnosno koje možeš da podneseš i shvatiš, ti ćeš razumeti. Kad je reč o stvarima koje ne možeš da podneseš ili shvatiš, koje tvoje fizičke oči ne mogu da prozru, sve i da ti ih Bog kaže, to bi bilo beskorisno i gubljenje vremena. Shodno tome, Bog ti ove stvari ne govori. Kad je reč o takvim predstavama, ako ih ni u vreme kad umreš odnosno u vreme kad Božje delo bude dovršeno i dalje ne shvataš, na šta to utiče? Utiče li to na tvoju pokornost Bogu? Da li to utiče na tvoje preuzimanje uloge stvorenog bića? Da li to utiče na tvoje poznavanje Božjeg identiteta i suštine? Ako to na tebe ne utiče ni na jedan od ovih načina, onda ćeš biti spasen. Prema tome, da li ovakva predstava i dalje mora da se razreši? Ne mora. Ovo je poslednja vrsta predstave, ona koja ne može da se razreši čak ni u trenutku smrti. Neki ljudi kažu: „O, Bože, i dalje ne razumem ovo delo koje si izvršio, ove reči koje si izgovorio i ovo okruženje koje si priredio. Pre nego što umrem, možeš li mi reći tako da mogu da umrem spokojno?" Bog takve zahteve ignoriše. Možeš da odeš spokojno; shvatićeš sve u duhovnom carstvu.

Bog ima Svoje merilo za spasavanje ljudi; ono se ne zasniva na tome koliko dobro si razrešio svoje predstave odnosno koliko njih si otpustio. Umesto toga, ono se zasniva na tome koliko se plašiš Boga i koliko si Mu pokoran, da li Ga se iskreno bojiš i pokoravaš Mu se ili ne. Postoji smisao u svemu što Bog radi i Božji identitet se u svakom slučaju ne menja kao rezultat toga da li je to tebi lako ili teško da prihvatiš i da li će to u tebi izazvati predstave; On će zauvek biti Stvoritelj i ti ćeš zauvek biti stvoreno biće. Ako si u stanju da te nijedna predstava ne ograničava i još uvek sa Bogom možeš da održavaš odnos stvorenog bića i Stvoritelja, onda si istinsko Božje stvoreno biće. Ako si u stanju da nijedna predstava na tebe ne utiče niti te ometa i iz dubine srca možeš da se istinski pokoriš Bogu i ako, nezavisno od toga je li tvoje shvatanje istine duboko ili plitko, predstave možeš da ostaviš po strani i one te ne sputavaju, verujući samo da je Bog istina, put i život, da će Bog zauvek biti Bog i da ono što Bog čini nije nikad pogrešno, onda možeš biti spasen. U stvari, rast svih ljudi je ograničen. Koliko stvari se može upakovati u ljudski mozak? Mogu li ljudi Boga da dokuče? To su pusti snovi! Ne zaboravi: ljudi će pred Bogom uvek biti deca. Ako misliš da si pametan, ako uvek nastojiš da mudruješ i pokušavaš sve da shvatiš, razmišljajući: „Ako to ne mogu da shvatim, onda ne mogu da priznam da si ti moj bog, ne mogu da prihvatim da si ti moj bog, ne mogu da priznam da si ti stvoritelj. Ako ne razrešiš moje predstave, sanjaš ako misliš da ću priznati da si ti bog, da ću prihvatiti tvoju suverenost i da ću ti se pokoriti", onda je to problematično. Kako to? O takvim stvarima, Bog sa tobom ne polemiše. On će se prema čoveku uvek ponašati na ovaj način: ako ne prihvatiš da je Bog tvoj Bog, On neće prihvatiti da si ti jedno od Njegovih stvorenih bića. Kad Bog ne prihvata da si ti jedno od Njegovih stvorenih bića, kao rezultat tvog stava prema Njemu, dolazi do promene u tvom odnosu sa Bogom. Ako nisi u stanju da se Bogu pokoriš i da prihvatiš identitet i suštinu

Boga, kao i sve što Bog čini, nastupiće promena u tvom identitetu. Jesi li i dalje stvoreno biće? Bog te ne priznaje; nema svrhe da se raspravljaš. A ako nisi stvoreno biće i Bog te ne želi, ima li za tebe i dalje nade da budeš spasen? (Nema.) Zašto te Bog ne posmatra kao stvoreno biće? Nisi u stanju da ispunjavaš odgovornosti i dužnosti koje stvoreno biće treba da ispunjava, i ne ophodiš se prema Stvoritelju iz pozicije stvorenog bića. Pa, kako će se Bog odnositi prema tebi? Kako će te On posmatrati? Bog te neće posmatrati kao stvoreno biće koje je u skladu s merilom, već kao degenerika, đavola i Sotonu. Zar nisi mislio kako si pametan? Pa, kako si sebe pretvorio u đavola i Sotonu? To nije pametno, već glupo. Šta ove reči ljudima pomažu da shvate? Da ljudi moraju da stoje u redu pred Bogom. Čak i ako imaš razlog za svoje predstave, nemoj misliti da poseduješ istinu, i da imaš kapital da možeš da galamiš na Boga i ograničavaš Ga. Šta god da radiš, nemoj biti takav. Kad jednom izgubiš svoj identitet kao stvoreno biće, bićeš uništen – u tome nema šale. I baš zato što, kad imaju predstave, ljudi zauzimaju različite pristupe i usvajaju različita rešenja, ishodi su u potpunosti različiti.

Imate li načela za to kako da praktično postupate u vezi sa predstavama? Da li vas ova načela štite tako da možete da se pravilno ponašate kao stvorena bića? Je li taj put dobar? (Jeste.) Onda ga ukratko izložite. (Ako je neku predstavu relativno jednostavno razrešiti, moramo da se molimo i tragamo, pronalazeći iz Božjih reči istinu koja detaljno analizira ovu vrstu predstave, i možemo takođe da u zajedništvu razgovaramo sa braćom i sestrama koji shvataju istinu; na taj način moći ćemo da prozremo lažne aspekte te predstave i tako je rešimo. Ima i nekih predstava koje nije lako razrešiti, ali ne smemo da ih se čvrsto držimo. Moramo da imamo stav prihvatanja istine i pokoravanja Bogu, znajući da smo mi stvorena bića i da je ono što Bog čini sasvim sigurno ispravno, a da mi naprosto to nismo shvatili. Razumeli mi to ili ne, ne smemo da širimo predstave. Treba da naučimo da se često molimo Bogu i tragamo, i postepeno će i ove predstave moći da budu razrešene. Treća situacija je da neke predstave na kraju mogu ostati nerešene. U takvim slučajevima, u redu je sve dok nas te predstave ne sputavaju i dok ih ne širimo. Čak i ako te predstave naposletku ne budu razrešene, dokle god se njih čvrsto ne držimo i zbog njih ne činimo zlo, Bog nas neće osuditi i to neće ugroziti naše spasenje.) Koliko ukupno ima načela? (Tri.) Ukupno ima tri načela. Sva ste ih pribeležili, zar ne? Kad jednom shvatite istinu i dokučite načela, vaše će predstave prirodno biti razrešene. Ne smete dozvoliti da vas predstave ometaju ili sapliću; one predstave koje mogu da se razreše razrešite najbolje što možete, a za one koje su privremeno nerešive, makar nemojte dozvoliti da na vas utiču. One ne bi trebalo da ometaju tvoje izvršavanje dužnosti, niti da utiču na tvoj odnos sa Bogom. Osnovna stvar jeste da makar ne širiš predstave, ne činiš zlo, ne izazivaš prekide ili ometanja i da ne postupaš kao Sotonin sluga ili Sotonin instrument. Ako, ma koliko se trudio, neke predstave ne mogu da se razreše potpuno već samo delimično, naprosto ih ignoriši. Ne dozvoli da predstave utiču na tvoje stremljenje ka istini ili na tvoj život-ulazak. Savladaj ova načela i, u uobičajenim okolnostima, bićeš zaštićen. Ako si neko ko prihvata istinu,

ko voli pozitivne stvari i nije zla osoba, ko ne želi da izaziva prekide ili ometanja i ko svesno ne izaziva prekide i ometanja, onda ćeš, kad se problem nastanka predstava obično javi, načelno biti zaštićen. Najosnovnije načelo primene je sledeće: ako se javi neka predstava koju je teško razrešiti, nemoj da žuriš da povodom nje deluješ. Pre svega, čekaj i tragaj za istinom kako bi je razrešio, verujući da ono što Bog čini ne može biti pogrešno. Upamti ovo načelo. Osim toga, svoju dužnost nemoj ostavljati po strani odnosno ne dozvoljavaj da ta predstava utiče na tvoje izvršavanje dužnosti. Ako imaš predstave i razmišljaš: „Samo ću da otaljavam ovu dužnost; loše sam raspoložen, pa za tebe neću dobro obaviti posao!", to ništa ne valja. Jednom kad tvoj stav postane negativan i površan, to postaje problematično; u tom slučaju predstave deluju u tebi. Kad predstave deluju u tebi i utiču na tvoje obavljanje dužnosti, to znači da je do tog trenutka tvoj odnos sa Bogom već zaista pretrpeo promenu. Neke predstave mogu da utiču na tvoje obavljanje dužnosti, što predstavlja ozbiljan problem, i one se odmah moraju razrešiti. Druge predstave ne utiču na tvoje obavljanje dužnosti odnosno na tvoj odnos sa Bogom, pa ne predstavljaju velike probleme. Ako predstave koje stvaraš mogu da utiču na tvoje obavljanje dužnosti, navodeći te da sumnjaš u Boga, da ne izvršavaš svoju dužnost marljivo – pa čak osećaš da neće biti posledica što ne izvršavaš svoju dužnost – i da nemaš nikakav strah niti bogobojažljivo srce, to je opasno. To znači da ćeš upasti u iskušenje, da će te Sotona nasamariti i zarobiti. Tvoj stav prema sopstvenim predstavama i odluke koje donosiš suštinski su važni; nezavisno od toga mogu li se predstave razrešiti i nezavisno od stepena u kome se one mogu razrešiti, normalan odnos između tebe i Boga ne sme da se promeni. Kao prvo, trebalo bi da budeš u stanju da se pokoriš svim okruženjima koja Bog orkestrira i potvrdiš da je sve što Bog čini ispravno i smisleno, te ova spoznaja i ovaj aspekt istine za tebe nikada ne treba da se promene. Kao drugo, dužnost koju ti je Bog poverio ne smeš da ostavljaš po strani, ne smeš da se oslobodiš tog bremena. Ako, kako u sebi samom tako ni spolja, nemaš otpor, protivljenje niti buntovništvo prema Bogu, Bog će videti samo tvoju pokornost i to da čekaš. Moguće je da i dalje imaš predstave, ali Bog ne vidi tvoje buntovništvo. Kako u tebi nema buntovništva i otpora, Bog te još uvek smatra jednim od Svojih stvorenih bića. Nasuprot tome, ako ti je srce puno pritužbi i prkosa, tražiš priliku da se osvetiš i ne želiš da izvršavaš svoju dužnost, želeći umesto toga da se oslobodiš tog bremena – čak u toj meri da u tvom srcu ima svakakvih pritužbi o Bogu i da se tokom izvršavanja tvoje dužnosti otkrivaju određena ispoljavanja prkosa i ozlojeđenosti – onda je u tom trenutku tvoj odnos sa Bogom već pretrpeo ogromnu promenu. Već si se izmestio iz svoje pozicije stvorenog bića; više nisi stvoreno biće, već si postao instrument za đavole i Sotonu – pa ti Bog neće pokazati nikakvu dobrotu. Kad neko dospe do ove tačke, on je nadomak opasnosti. Čak i da Bog ništa ne učini, taj neće moći da bude postojan u crkvi. Pa tako, u svemu što rade – naročito kad to obuhvata probleme kao što su rešavanje predstava – ljudi moraju da vode računa da ne čine stvari koje Boga vređaju, stvari koje Bog osuđuje odnosno stvari koje druge povređuju ili im nanose štetu. Ovo je načelo.

Nije mala stvar kad čovek poseduje predstave o Bogu! Ključno je da ljudi održavaju normalan odnos sa Bogom, s tim da ljudske predstave najviše utiču na ovaj odnos. Normalan odnos sa Bogom može se održavati jedino onda kad se razreše ljudske predstave o Bogu. Mnogi ljudi trenutno imaju ozbiljan problem. Koliko god godina da veruju u Boga, iako u obavljanju svojih dužnosti možda mogu da istrpe patnju i plate cenu, njihove se predstave ipak ne mogu u potpunosti razrešiti. Ovo se ozbiljno odražava na njihov odnos sa Bogom i neposredno utiče na njihovu ljubav prema Bogu i njihovu pokornost Njemu. Prema tome, kakve god predstave da ljudi formiraju o Bogu, to je ozbiljna stvar koja se ne sme zanemarivati. Predstave su poput zida; one presecaju ljudski odnos sa Bogom, čineći da ljudi budu nepovezani sa Božjim delom spasenja. Stoga je ljudsko posedovanje predstava o Bogu veoma ozbiljan problem koji se ne sme zanemarivati! Ako ljudi imaju predstave i ne mogu odmah da tragaju za istinom i da ih razreše, to može lako stvoriti negativnost, otpor prema Bogu, pa čak i neprijateljstvo prema Njemu. Mogu li onda oni i dalje da prihvate istinu? Njihov život-ulazak će se sasvim zaustaviti. Put doživljavanja Božjeg dela je neujednačen i pun prepreka. Pošto imaju iskvarene naravi, ljudi mogu da naprave brojna skretanja i naposletku u svakoj situaciji mogu da formiraju predstave. Ako se ove predstave ne razrešavaju traganjem za istinom, ljudi mogu da se pobune protiv Boga i da Mu prkose, koračajući putem neprijateljstva prema Njemu. Kad jednom krenu putem antihrista, mislite li da za ljude postoji šansa da budu spaseni? Ovo nije lako rešiti i neće preostati nikakva šansa. Dakle, pre nego što te Bog porekne kao Sopstveno stvoreno biće, trebalo bi da naučiš kako da budeš Božje stvoreno biće. Ne pokušavaj da preispituješ Stvoritelja niti pokušavaj da otkriješ kako da dokažeš i proveriš da je Bog u kojeg veruješ Stvoritelj. To nije tvoja obaveza niti odgovornost. Ono o čemu u svom srcu svakodnevno treba da misliš i razmišljaš jeste kako da ispunjavaš svoje dužnosti i postaneš stvoreno biće koje je u skladu s merilom, umesto o tome kako da dokažeš da li je Bog Stvoritelj, da li je On zaista Bog odnosno da preispituješ šta je Bog uradio i da li su Njegovi postupci ispravni ili to nisu. To nije ono što ti treba da preispituješ.

19. jun 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (17)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (5. deo)

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

IX. Iskaljivanje negativnosti

Danas u zajedništvu nastavljamo naš razgovor o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” Kad je reč o raznim prekidima i ometanjima koji nastaju u crkvenom životu, prošli put smo razgovarali o osmom problemu – širenju predstava – a danas ćemo razgovarati o devetom – iskaljivanju negativnosti. I iskaljivanje negativnosti je nešto što se u svakodnevnom životu često može čuti. Na sličan način, i postupke ili izjave iskaljivanja negativnosti treba ograničiti i zaustaviti kad do njih dolazi u crkvenom životu, budući da iskaljivanje negativnosti nije poučno ni za jednu osobu; naprotiv, ono na ljude utiče, ometa ih i izaziva im gubitke. Prema tome, iskaljivanje negativnosti jeste negativna stvar, po svojoj prirodi slična ostalim ponašanjima, postupcima i izjavama koji ometaju crkveni život; ono takođe može da ometa ljude i da na njih štetno utiče. Iskaljivanjem negativnosti, druge ljude niko ne može da pouči niti da im donese koristi; ono donosi samo štetne efekte, a može uticati i na to kako ljudi normalno obavljaju svoje dužnosti. Prema tome, kad u crkvi dođe do iskaljivanja negativnosti, treba ga na sličan način zaustaviti i ograničiti, a nikako mu povlađivati niti ga podsticati.

A. Šta je iskaljivanje negativnosti

Hajde da prvo pogledamo kako treba shvatiti i raspoznati iskaljivanje negativnosti. Kako treba da raspoznamo iskaljivanje negativnosti? Koje ljudske primedbe i ispoljavanja spadaju u iskaljivanje negativnosti? Pre svega, negativnost koju ljudi iskaljuju nije pozitivna, ona predstavlja nešto negativno što je oprečno istini i produkt je njihove iskvarene naravi. Posedovanje iskvarene naravi dovodi do teškoća u primeni istine i pokoravanju Bogu – a zbog tih teškoća, u ljudima se otkrivaju negativne misli i druge negativne stvari. Te stvari nastaju u kontekstu ljudskog nastojanja da primenjuju istinu; to su misli i gledišta koji utiču na ljude i sputavaju ih kad pokušavaju da primenjuju istinu, i u potpunosti predstavljaju negativne stvari. Ma koliko da su ove negativne misli

i gledišta u skladu sa čovekovim predstavama i koliko god da razumno zvuče, oni ne potiču iz shvatanja Božjih reči, a još manje su iskustveno znanje o Božjim rečima. Umesto toga, stvara ih ljudski um i nimalo nisu u skladu sa istinom. Prema tome, to su aspekti negativnosti, negativne stvari. Namera ljudi koji iskaljuju negativnost jeste u pronalaženju brojnih objektivnih razloga za njihov neuspeh da primenjuju istinu, kako bi zadobili saosećanje i razumevanje od drugih ljudi. U različitom stepenu, ove negativne izjave utiču na inicijativu ljudi da primenjuju istinu i podrivaju je, a mnoge ljude mogu čak sprečiti u primeni istine. Zbog ovih posledica i negativnih uticaja, te stvari čak i više zaslužuju da se okarakterišu kao negativne, suprotne Bogu i kao sasvim neprijateljski nastrojene prema istini. Neki ljudi ne mogu da prozru suštinu negativnosti i čestu negativnost smatraju normalnom, te da ona u velikoj meri ne utiče na ljudsko stremljenje ka istini. Taj način razmišljanja je pogrešan; u stvari, dejstvo negativnosti je veoma veliko, te ako čovekova negativnost za njega postane prevelika da bi je podneo, ona lako može dovesti do izdaje. Tu užasnu posledicu ne izaziva ništa drugo do negativnost. Pa, kako onda treba raspoznati i razumeti iskaljivanje negativnosti? Jednostavno rečeno, iskaljivati negativnost znači zaluđivati ljude i sprečavati ih da primenjuju istinu; to je upotreba blagih taktika, naizgled normalnih metoda, da se ljudi zaluđuju i sapliću. Da li je to za njih štetno? Za njih je to zapravo izuzetno štetno. Pa je stoga iskaljivanje negativnosti nešto negativno, od Boga osuđeno; ovo je najjednostavnije tumačenje iskaljivanja negativnosti. Dakle, koja je to negativna komponenta iskaljivanja negativnosti? Koje su stvari negativne i najverovatnije će imati štetan uticaj na ljude, i izazvaće ometanje crkvenog života i naštetiti mu? Šta obuhvata negativnost? Ako ljudi poseduju čisto shvatanje Božjih reči, hoće li reči o kojima razgovaraju u zajedništvu sadržati ikakvu negativnost? Ako prema okolnostima koje je Bog za njih priredio ljudi imaju stav istinske pokornosti, hoće li onda njihovo znanje o tim okolnostima sadržati ikakvu negativnost? Kad sa svima ostalima oni razmenjuju iskustveno znanje, hoće li ono sadržati ikakvu negativnost? Naravno da neće. Kad je reč o bilo čemu što se događa u crkvi ili oko njih, ako su ljudi u stanju da to od Boga prihvate, imaju ispravan pristup i mogu da imaju stav stremljenja i pokornosti, hoće li onda njihovo znanje, shvatanje i iskustvo o onome što se događa sadržati ikakvu negativnost? (Neće.) Nipošto neće. Pa, kad se posmatra sa ovih aspekata, šta je tačno negativnost? Kako se može shvatiti? Zar negativnost ne sadrži stvari ove vrste: ljudsku neposlušnost, nezadovoljstvo, pritužbe i ogorčenost? Ozbiljniji slučajevi negativnosti takođe obuhvataju otpor, prkos, pa čak i galamu. Iskazivanje primedbi koje sadrže ove elemente može se okarakterisati kao iskaljivanje negativnosti. Dakle, sudeći prema ovim ispoljavanjima, kad neki čovek iskaljuje negativnost, ima li u njegovom srcu ikakve pokornosti Bogu? Zasigurno ne. Ima li ikakve spremnosti da se pobuni protiv tela i reši svoje negativnosti? Ne – nema ničega osim otpora, buntovništva i protivljenja. Ako je ljudsko srce ispunjeno ovim stvarima – ako su njihovo srce preuzele ove negativne stvari – onda će to stvoriti otpor, buntovništvo i prkos prema Bogu. I ako je to slučaj, da li će oni i dalje moći da primenjuju istinu i pokore

se Bogu? Neće moći; dogodiće se jedino to da će se udaljiti od Boga i postaće negativniji, a mogu čak i da sumnjaju u Boga, da Ga poreknu i izdaju. Zar ovo nije opasno? Svako ko je često negativan u stanju je da iskaljuje negativnost, a iskaljivanje negativnosti isto je što i protivljenje Bogu i Njegovo poricanje; kao takvi, ljudi koji često iskaljuju negativnost najverovatnije će u bilo kom trenutku ili na bilo kom mestu izdati Boga i napustiti Ga.

Sudeći po značenju reči „negativnost", kad čovek postane negativan, njegovo raspoloženje zapada u veoma loše stanje i obuzima ga loš način razmišljanja. Raspoloženje mu je ispunjeno negativnim elementima, nedostaje mu stav da aktivno napreduje i stremi unapred, i nedostaju mu pozitivna, aktivna saradnja i stremljenje; štaviše, on ne pokazuje nikakvu voljnu pokornost, već umesto toga ispoljava neverovatno malodušno raspoloženje. Šta predstavlja malodušno raspoloženje? Da li ono predstavlja pozitivne aspekte ljudskosti? Da li predstavlja posedovanje savesti i razuma? Da li predstavlja dostojanstven život, život u okviru dostojanstva ljudskosti? (Ne.) Ako ne predstavlja ove pozitivne stvari, šta predstavlja? Može li predstavljati nedostatak istinske vere u Boga, kao i nedostatak odlučnosti i rešenosti da se stremi ka istini i samoinicijativno ostvaruje napredak? Može li predstavljati snažno nezadovoljstvo svojim trenutnim stanjem i teškoćama i problem sa njihovim razumevanjem, kao i nespremnost da se prihvati činjenično stanje stvari? Može li predstavljati stanje u kome je čovekovo srce ispunjeno neposlušnošću, željom da prkosi i željom da pobegne i promeni postojeću situaciju? (Da.) Ovo su stanja koja pokazuju ljudi kad se suoče sa trenutnim stanjem negativnosti. Ukratko, šta god da je u pitanju, kad su ljudi negativni, njihovo nezadovoljstvo postojećim stanjem i onim što je Bog uredio nije isto što i nešto tako jednostavno kao što je njihovo pogrešno razumevanje, nerazumevanje, neshvatanje i nemogućnost da iskuse. Nerazumevanje može biti stvar kova ili stvar trenutka, što je normalno ispoljavanje ljudskosti. I nemoć da se iskusi može nastati usled nekih objektivnih razloga, ali se oni ne smatraju negativnim stvarima. Neki ljudi takođe nisu u stanju da iskuse, ali kad se suoče sa stvarima koje ne razumeju ili ne mogu da prozru, odnosno sa stvarima koje ne mogu da shvate ili iskuse, oni će se moliti Bogu i tragati za Njegovim željama, čekaće Božje prosvećenje i prosvetljenje, i aktivno će tražiti pomoć drugih i s njima razgovarati u zajedništvu. Međutim, neki ljudi su drugačiji; oni nemaju te puteve primene, niti imaju takav stav. Umesto da sačekaju, tragaju ili pronađu nekoga s kim će razgovarati u zajedništvu, oni će u svom srcu formirati pogrešna razumevanja, osećajući da događaji i okolnosti sa kojima se suočavaju nisu u skladu sa njihovim željama, afinitetima ili uobraziljama, što će dovesti do neposlušnosti, nezadovoljstva, otpora, žalbi, prkosa, galame i drugih sličnih negativnih stvari. Pošto su stvorili ove negativne stvari, oni o njima mnogo ne razmišljaju, niti dolaze pred Boga da se mole i razmišljaju kako bi stekli znanje o sopstvenom stanju i iskvarenosti. Oni ne čitaju Božje reči da bi tragali za Božjim željama niti koriste Božje reči da bi rešavali probleme, a još manje traže pomoć drugih i s njima razgovaraju u zajedništvu. Umesto toga, istrajavaju u tome da je ono u šta veruju

ispravno i tačno, gajeći u svom srcu neposlušnost i nezadovoljstvo i ostaju zarobljeni u negativnim emocijama. Kad su zarobljeni u ovim emocijama, oni mogu dan ili dva da ih zadrže u sebi i da ih podnesu, ali u dužem vremenskom periodu, u njihovom umu nastaju brojne stvari, uključujući ljudske predstave i uobrazilje, ljudsku etiku i moral, ljudsku kulturu, tradicije i znanje i tako dalje. Oni koriste ove stvari da procene, izračunaju i shvate probleme sa kojima se suočavaju, potpuno zarobljeni u Sotoninoj mreži, što dovodi do različitih stanja nezadovoljstva i neposlušnosti. Iz ovih iskvarenih stanja zatim nastaju različite pogrešne ideje i gledišta, pa u njihovom srcu ove negativne stvari više ne mogu da se drže pod kontrolom. Oni tada traže priliku da iz sebe izliju i izbace ove stvari. Kad im je srce ispunjeno negativnošću, da li oni kažu: „Iznutra sam ispunjen negativnim stvarima; ne treba da govorim nepromišljeno kako drugima ne bih naudio. Ako mi se već govori i to u sebi ne mogu da zadržim, govoriću zidu ili ću se obratiti nečemu što ne razume ljudski jezik”? Jesu li dovoljno ljubazni da to učine? (Nisu.) Pa, šta onda rade? Pronalaze priliku da dođu do publike koja će primiti njihova negativna gledišta, primedbe i emocije, koristeći je da iz svog srca izliju svoja različita negativna osećanja, kao što su nezadovoljstvo, neposlušnost i ogorčenost. Smatraju da je vreme crkvenog života najbolje vreme za davanje oduška tome i dobra prilika da iz sebe izliju svoju negativnost, nezadovoljstvo i neposlušnost jer ima mnogo slušalaca, a njihove reči na druge mogu uticati da postanu negativni i mogu crkvenom poslu naneti štetne posledice. Naravno, oni koji iskaljuju negativnost ne mogu da se zadrže čak ni iza kulisa; iz sebe uvek izlivaju svoj negativni govor. Nije im uzbudljivo ako nema mnogo ljudi koji bi ih slušali dok sebi daju oduška, ali kad su svi okupljeni, postaju energičniji. Sudeći po emocijama, stanjima i drugim aspektima onih koji iskaljuju negativnost, cilj im nije da ljudima pomognu da shvate istinu, da prozru šta je istina, da razjasne pogrešna razumevanja ili sumnje o Bogu, da spoznaju sebe i svoju sopstvenu iskvarenu suštinu niti da reše svoje probleme buntovništva i iskvarenosti kako se ne bi bunili protiv Boga niti Mu se opirali, već Mu se pokorili. Ciljevi su im u suštini dvojaki: s jedne strane, oni iskaljuju negativnost kako bi izlili sopstvene emocije; s druge strane, cilj im je da sa sobom što više ljudi povuku u negativnost, kao i u klopku opiranja Bogu i galame protiv Njega. Stoga, čin iskaljivanja negativnosti treba u potpunosti zaustaviti u crkvenom životu.

B. Različita stanja i ispoljavanja ljudi koji iskaljuju negativnost

1. Iskaljivanje negativnosti kad je čovek nezadovoljan zbog smenjivanja s dužnosti

Ovo su u osnovi emocije i ispoljavanja negativnosti. Nakon Moje besede o njima, ljudi u odnosu na njih treba da se uporede i da uvide koja njihova ponašanja, primedbe i metode u stvarnom životu predstavljaju iskaljivanje negativnosti i koje situacije uzrokuju da oni upadnu u negativnost, što dovodi do iskaljivanja negativnosti. Recite Mi, pod uobičajenim okolnostima, koje situacije dovode do toga da ljudi budu negativni? Koji su uobičajeni oblici negativnosti? (Kad neko bude smenjen s dužnosti ili bude orezan, on u

svom srcu može da razvije određenu negativnost.) Smenjivanje s dužnosti je jedna situacija, a orezivanje druga. Zašto smenjivanje s dužnosti dovodi do negativnosti? (Nakon što budu smenjeni, neki ljudi nemaju samospoznaju i misle da je njihov status uzrokovao njihov pad. Onda kažu: „Ko visoko leti, nisko pada", iskazujući time neka negativna gledišta. Oni nemaju čisto shvatanje smenjivanja s dužnosti; u svom srcu su neposlušni.) U njima postoje neposlušnost i nezadovoljstvo, a to su negativne emocije. Da li se žale? (Da. Smatraju da su istrpeli muke i platili cenu, da su uvek naporno radili, a da zauzvrat nisu ništa dobro dobili, pa su još i smenjeni. Stoga kažu: „Teško je biti starešina; nema sreće onaj koji postane starešina. Na kraju svi budu smenjeni.") Širenje ovih primedbi jeste iskaljivanje negativnosti. Ako su samo neposlušni i nezadovoljni, ali to ne šire, to još uvek ne predstavlja iskaljivanje negativnosti. Ako iz neposlušnosti i nezadovoljstva postepeno nastane raspoloženje prigovaranja i oni ne priznaju činjenicu da imaju loš kov i da su bili nesposobni da izvrše taj posao, pa zatim počinju da zastupaju svoju iščašenu logiku, iznoseći tokom rasprave svakakve izjave, gledišta, izgovore, razloge, objašnjenja, opravdanja i tome slično, onda se davanje takvih primedbi podvodi pod iskaljivanje negativnosti. Neke lažne starešine, smenjene jer nisu izvršavale stvaran posao, u svom srcu gaje neposlušnost i nezadovoljstvo, bez i najmanje pokornosti; oni stalno razmišljaju: „Baš da vidimo ko može da zauzme moje mesto starešine. Drugi nisu ništa bolji od mene; ako ja ne mogu da izvršavam taj posao, ne mogu ni oni!" Zbog čega postaju neposlušni? Smatraju da im kov nije loš i da su obavili mnogo posla, pa zašto su onda smenjeni? Ovo su unutrašnje misli lažnih starešina. On ne razmišlja da bi sebe spoznao i uvideo da li je zaista izvršavao ikakav stvaran posao ili ne, koliko je pravih problema rešio, odnosno da li stoji činjenica da je zaista paralisao crkveni posao. O ovim stvarima retko razmišlja. Ne misli da je problem to što mu nedostaje istina-stvarnost i što stvari ne može da prozre; umesto toga, on veruje da je obavio mnogo posla, te da, s obzirom na to, ne treba da bude okarakterisan kao lažni starešina. Ovo je glavni razlog za njegovu neposlušnost i nezadovoljstvo. Uvek razmišlja: „Godinama izvršavam svoje dužnosti, svaki dan ustajem rano i odlazim na počinak kasno i to sve za koga? Nakon što sam počeo da verujem u Boga, napustio sam svoju porodicu, odustao sam od svoje karijere, pa sam čak rizikovao da budem uhapšen i nađem se u zatvoru kako bih izvršavao svoje dužnosti. Toliko sam patnje podneo! I sada kažu da nisam obavljao pravi posao i naprosto me smenjuju – to je tako nepravedno! Čak i ako nisam postigao ništa, izdržao sam poteškoće; ako ne poteškoće, onda barem umor! Ako se uz moj kov i sposobnost da u svom poslu plaćam cenu i dalje smatra da nisam u skladu s merilom i budem smenjen, teško da postoji ijedan starešina koji je u skladu s merilom!" Da li iskaljuje negativnost dok izgovara ove reči? Ima li među tim rečenicama makar jedne koja iskazuje pokornost? Ima li makar i nagoveštaja želje da se stremi ka istini? Ima li ikakvog razmišljanja o sebi, poput: „Kažu da moj rad nije u skladu s merilom, pa šta mi tačno nedostaje? Koji to stvarni posao nisam uradio? Koja ispoljavanja lažnog starešine pokazujem?" Da li je o sebi razmišljao na ovaj način? (Nije.) Dakle, šta su po svojoj

prirodi ove reči koje izgovara? Da li je to kukanje? Da li on sebe pravda? S kojim ciljem sebe opravdava? Zar to nije stoga da bi dobio ljudsko saosećanje i razumevanje? Zar ne želi da mu više ljudi stane u odbranu, da jadikuje nad nepravdom koju je istrpeo? (Da.) Na koga on onda galami? Zar se ne svađa sa Bogom i na Njega galami? (Da.) Njegov govor je žaljenje na Boga, protivljenje Bogu. Srce mu je ispunjeno pritužbama, otporom i buntovništvom. I ne samo to, već kroz iskaljivanje negativnosti, on ima za cilj da više ljudi navede da ga shvate, da s njim saosećaju i da još više ljudi razvije negativnost poput njega, da kod više ljudi slično sebi podstakne pritužbe, otpor i prkos prema Bogu ili galamu na Njega. Zar ne iskaljuje negativnost da bi postigao ovaj cilj? Cilj mu je naprosto da što veći broj ljudi sazna takozvanu istinu o toj stvari i da druge dovede u uverenje da mu je naneta nepravda, da je bilo ispravno to što je radio, da nije trebalo da ga smene i da je njegovo smenjivanje bilo greška; želi da mu što više ljudi stane u odbranu. Čineći to, nada se da će povratiti svoj obraz, status i ugled. Nakon što budu smenjeni, sve lažne starešine i antihristi iskaljuju negativnost na ovaj način kako bi zadobili ljudsko saosećanje. Niko od njih ne može da razmišlja o sebi i da sebe spozna, da prizna sopstvene greške niti da iskaže iskreno žaljenje i pokajanje. Ova činjenica dokazuje da su sve lažne starešine i antihristi ljudi koji ne vole istinu i uopšte je ne prihvataju. Stoga, nakon što su otkriveni i uklonjeni, oni sebe ne mogu da spoznaju kroz istinu i Božje reči. Niko ih nije video da pokazuju žaljenje ili da imaju iskrenu samospoznaju, niti ih je iko video da pokazuju iskreno pokajanje. Čini se da nikada ne stiču nikakvu samospoznaju niti priznaju sopstvene greške. Sudeći po ovoj činjenici, smenjivanje lažnih starešina i antihrista u potpunosti je primereno i nije nimalo nepravedno. Na osnovu činjenice da im u potpunosti nedostaju razmišljanje o sebi i samospoznaja, kao i da su lišeni svakog žaljenja, očito je da je antihristova narav u njima ozbiljna, i da uopšte ne vole istinu.

Neke lažne starešine, nakon što budu smenjene, uopšte ne priznaju svoje greške, ne streme ka istini niti o sebi razmišljaju i sebe spoznaju. Nemaju ni najmanje bogopokorno srce niti stav pokornosti. Umesto toga, Boga pogrešno razumeju i žale se da se Bog prema njima ophodi nepravedno, razbijajući glavu da smisle razne izgovore i razloge da sebe opravdaju i odbrane. Neki čak kažu: „Nikada ranije nisam ni želeo da budem starešina jer sam znao da je to težak posao. Ako ga radiš dobro, ne budeš nagrađen, a ako ga ne radiš dobro, smene te i postaješ ozloglašen, odbačen od braće i sestara i sasvim gubiš obraz. Kako bi posle toga iko mogao da se pojavi bilo gde u javnosti? Sad kad sam smenjen, još i više sam ubeđen da nije lako biti starešina ili delatnik; to je naporan i nezahvalan posao!” Šta znači ova izjava da je „biti starešina ili delatnik naporan i nezahvalan posao”? Da li se njom izražava ikakva namera o stremljenju ka istini? Zar nije reč o tome da su ti ljudi počeli da mrze činjenicu da je Božja kuća za njih uredila da budu starešine ili delatnici, pa sad koriste takvu izjavu da druge zaluđuju? (Jeste.) Kakve posledice može da izazove ova izjava? Kod većine ljudi će um, razmišljanje, shvatanje i razumevanje ove stvari potpasti pod uticaj ovih reči i biti

ometeni. To je posledica koju iskaljivanje negativnosti izaziva kod ljudi. Na primer, ako nisi starešina i to čuješ, zaprepastićeš se i pomisliti: „Kako je to samo istinito! Ne smem da budem izabran za starešinu. Ako budem, moraću brzo da pronađem svakakve razloge i opravdanja da to odbijem. Reći ću da nemam kov i da ne mogu da izvršavam taj posao." I na neke koji jesu starešine ova će izjava uticati, pa će oni pomisliti: „Baš užasno! Hoću li se i ja kao i oni u budućnosti suočiti sa istim ishodom? Ako će se stvari tako odvijati, apsolutno odbijam da budem starešina." Da li ove negativne emocije i ova negativna izjava ometaju ljude? Jasno je da izazivaju ometanja. Koja god osoba da je u pitanju, bilo da je dobrog ili lošeg kova, kad bude čula ove reči, prvo će ih nevoljno upiti, pa će ove reči zauzeti dominantan položaj u njenom umu i na nju će u različitom stepenu uticati. Kakve su posledice tog uticaja? Većina ljudi neće moći ispravno da se odnosi prema tome da bude starešina i da bude smenjena sa funkcije starešine, te neće imati stav pokornosti. Umesto toga, imaće srce u kome uvek postoje pogrešno razumevanje Boga i oprez prema Njemu, povodom ovog pitanja razviće negativne emocije i biće naročito osetljivi i uplašeni kad se to pitanje pomene. Kad ljudi pokazuju ova ponašanja, zar nisu postali žrtve Sotoninog iskušavanja i zaluđivanja? Očito je da su ih zaludeli i omeli ljudi koji iskaljuju negativnost. Pošto stvari koje iz sebe izbacuju oni ljudi koji iskaljuju negativnost potiču iz ljudskih iskvarenih naravi i od Sotone, i pošto one nisu shvatanje istine niti iskustveni uvidi zadobijeni pokornošću okruženjima koja Bog priređuje, oni koji ih čuju bivaju ometeni u različitom stepenu. Negativnost koju ljudi iskaljuju kod svih izaziva određene štetne, uznemirujuće efekte. Manju štetu će pretrpeti neki koji aktivno streme ka istini. Ostali, kod kojih nema nikakve otpornosti, ne mogu da se odupru da ne budu uznemireni i duboko pogođeni, čak i ako znaju da su te reči pogrešne. Bez obzira na to šta Bog kaže, kako u zajedništvu On govori o tom pitanju, odnosno kakve zahteve On ima, ti ljudi sve to zanemaruju i u mislima im se zadržavaju reči onih koji iskaljuju negativnost, pa sebe stalno upozoravaju da oprez ne sme da im popusti, kao da su ove negativne izjave njihov zaštitni kišobran, njihov štit. Bez obzira na to šta Bog kaže, oni ne mogu da otpuste svoju opreznost i pogrešna razumevanja. Ovi ljudi, koji nemaju nikakav ulazak u istinu ili u Božje reči, i koji ne shvataju istina-stvarnost, nemaju sposobnost raspoznavanja prema ovim negativnim izjavama i prema njima nemaju nikakvu otpornost. Na kraju završe sputani i vezani ovim negativnim izjavama i više ne mogu da prihvate Božje reči. Zar im time nije naneta šteta? U kojoj meri im je naneta šteta? Oni ne mogu da prihvate niti shvate Božje reči, već te negativne reči, reči nezadovoljstva, neposlušnosti i žalbi koje ljudi izgovaraju smatraju pozitivnim stvarima, posmatraju ih kao svoje lične parole koje treba držati duboko u sopstvenom srcu i koriste ih kao smernice u svom životu, da bi se opirali Bogu i prkosili Njegovim rečima. Zar nisu upali u Sotoninu mrežu? (Jesu.) Ovi ljudi su nevoljno uhvaćeni u Sotoninu mrežu i zarobio ih je Sotona. Negativne izjave koje ovi ljudi daju o tako jednostavnoj stvari kao što je smenjivanje sa položaja ipak imaju ogroman uticaj na druge ljude. Za to postoji osnovni uzrok: oni koji prihvataju ove negativne izjave već su bili puni predstava i

uobrazilja – pa čak i nekih pogrešnih razumevanja i opreznosti – o tome šta znači biti starešina. Iako ta pogrešna razumevanja i opreznost u njihovom umu nisu bili u potpunosti formirani, nakon što su čuli ove negativne izjave, još više su uvereni da su njihova opreznost i pogrešna razumevanja ispravni; smatraju da imaju razlog više da veruju da funkcija starešine sa sobom donosi veliku nesreću i ne previše dobrih stvari, te da nipošto ne treba da postanu starešine ili delatnici kako bi izbegli da zbog napravljenih grešaka budu smenjeni i odbačeni. Zar ih oni koji iskaljuju negativnost nisu sasvim zaludeli i zar na njih nisu uticali? I same negativne izjave koje izgovara osoba koja je smenjena, kao i njena osećanja neposlušnosti i nezadovoljstva, mogu tako značajno da utiču na ljude i da im naude. Šta mislite – da li je ozbiljan problem to što su negativne emocije koje ljudi iskaljuju ispunjene atmosferom smrti? (Da, ozbiljan je.) Zbog čega je tako ozbiljan? Zato što savršeno pogoduje duboko ukorenjenom ljudskom oprezu prema Bogu i njihovim pogrešnim razumevanjima o Njemu, dok istovremeno odražava ljudska stanja pogrešnog razumevanja o Bogu i sumnje u Njega, kao i njihov unutrašnji stav prema Njemu. Prema tome, izjave koje šire oni koji iskaljuju negativnost kod ljudi direktno pogađaju njihove vitalne tačke i oni ih u potpunosti prihvataju, upadajući tako sasvim u Sotoninu mrežu da iz nje ne mogu da se izbave. Da li je ovo dobra ili loša stvar? (To je loša stvar.) Koje su posledice toga? (To ljude navodi da izdaju Boga.) (To ljude navodi da budu oprezni prema Bogu i da o Njemu imaju pogrešna razumevanja, da se u svom srcu od Boga udaljavaju, da negativno pristupaju svojim dužnostima i da se plaše da prihvate važne naloge. Zadovoljavaju se time da izvršavaju obične dužnosti i time propuštaju brojne prilike da budu usavršeni.) Mogu li takvi ljudi da budu spaseni? (Ne.)

Pavle je pre dve hiljade godina izneo mnoga gledišta i napisao brojna pisma. U tim pismima, izneo je mnoge zablude. Pošto ljudima manjka sposobnost raspoznavanja, oni koji su tokom proteklih dve hiljade godina čitali Bibliju pretežno su prihvatili Pavlove misli i gledišta ostavljajući po strani reči Gospoda Isusa, ne prihvatajući istine od Boga. Mogu li oni koji prihvataju Pavlove misli i gledišta da dođu pred Boga? Mogu li da prihvate Njegove reči? (Ne.) Ako ne mogu da prihvate Božje reči, mogu li prema Bogu da se ophode kao da je Bog? (Ne.) Kad Bog stigne i stane pred njih, mogu li da prepoznaju Boga? Mogu li da Ga prihvate kao svog Boga i Gospoda? (Ne.) Zašto ne mogu? Lažne Pavlove misli i gledišta ispunili su ljudska srca, stvarajući svakojake teorije i izreke. Kad ih ljudi koriste da odmeravaju Boga, Njegovo delo, Njegove reči, Njegovu narav i Njegov stav prema ljudima, oni više nisu običan, jednostavan tip iskvarenih ljudi, već stoje nasuprot Bogu, ispituju Ga i analiziraju i postaju neprijateljski nastrojeni prema Njemu. Može li Bog da spase takve ljude? (Ne.) Ako ih Bog ne spase, hoće li oni i dalje imati priliku da dobiju spasenje? Božjim predodređenjem i izborom ljudima je data prilika, ali ako je, nakon Božjeg predodređenja i izbora, put koji ljudi biraju onaj koji sledi Pavla, postoji li još uvek ova prilika za spasenje? Neki ljudi kažu: „Mene je Bog predodredio i izabrao, pa sam još uvek na sigurnom. Sasvim sigurno ću biti spasen.” Da li ove reči

drže vodu? Šta znači biti predodređen i izabran od strane Boga? Znači da si postao kandidat za spasenje, ipak, hoćeš li biti spasen zavisiće od toga koliko dobro stremiš i da li si izabrao ispravan put. Hoće li na kraju svi kandidati biti izabrani i spaseni? Ne. Isto tako, ako ljudi prihvate osećanja kao što su neposlušnost, nezadovoljstvo i žalbe, odnosno primedbe, misli i gledišta koje izražavaju oni koji iskaljuju negativnost, i srce im je ispunjeno i zaokupljeno tim negativnim stvarima, to ne znači da se oni s njima samo donekle slažu – to znači da ih potpuno prihvataju i da žele da žive prema tim stvarima. Kad ljudi žive prema tim negativnim stvarima, kakav postaje njihov odnos sa Bogom? Pretvara se u netrpeljivost. To nije odnos između Stvoritelja i stvorenih bića, niti odnos između Boga i iskvarenog ljudskog roda, i svakako nije odnos između Boga i onih koji dobijaju spasenje. Umesto toga, on se pretvara u odnos između Boga i Sotone, između Boga i Njegovih neprijatelja. Dakle, hoće li ljudi moći da dobiju spasenje je pod znakom pitanja, nepoznanica. Negativne izjave onih koji su smenjeni pune su žalbi, pogrešnih razumevanja, opravdanja i odbrane; oni čak izgovaraju neke stvari kojima ljude zaluđuju i privlače ih k sebi. Nakon što čuju ove izjave, ljudi formiraju pogrešna razumevanja i stvaraju oprez prema Bogu, pa se čak u svom srcu od Njega udaljavaju i odbijaju Ga. Stoga, kad takvi ljudi iskaljuju negativnost, treba ih odmah ograničiti i zaustaviti. Njihova nesposobnost da prihvate situacije koje doživljavaju od Boga, da streme ka istini i pokore se Bogu predstavlja njihov lični problem i ne treba im dozvoliti da utiču na druge. Ako to ne mogu da prihvate, dozvolite im da to u sebi postepeno obrade i reše. Ali ako iskaljuju negativnost i utiču na normalan ulazak drugih ljudi i ometaju ga, moraju se blagovremeno zaustaviti i ograničiti. Ako ne mogu da budu ograničeni i nastave da iskaljuju negativnost kako bi ljude zaluđivali i privlačili ih na svoju stranu, onda odmah treba da budu uklonjeni. Ne treba im dozvoliti da i dalje ometaju crkveni život.

2. Iskaljivanje negativnosti kad čovek odbija da prihvati orezivanje

Postoji još jedna situacija u kojoj će ljudi najverovatnije iskaljivati negativnost: kad se suoče sa orezivanjem i ne mogu da prihvate neke reči orezivanja, oni će u svom srcu gajiti neposlušnost, nezadovoljstvo i pritužbe i ponekad će čak osećati da im je naneta nepravda. Oni smatraju da je došlo do nepravde: „Zašto mi nije dozvoljeno da se opravdam i razjasnim stvari? Zašto sam neprekidno izložen orezivanju?” Koju vrstu negativnosti ovi ljudi obično iskaljuju? Oni takođe iznalaze razloge da sebe opravdaju i uzmu u odbranu. Umesto da detaljno analiziraju sopstvene greške, da ih isprave ili otklone, oni raspravljaju o svom slučaju, govoreći stvari poput: zašto nešto nisu dobro uradili, koji su razlozi za to, koji su bili objektivni faktori i uslovi i kako to nisu učinili namerno; koriste ove izgovore da sebe opravdaju i odbrane ne bi li postigli svoj cilj da odbiju orezivanje. Ovi ljudi ne prihvataju da je orezivanje ispravno i događaj orezivanja analiziraju s brojnim drugim ljudima, nastojeći da pred svima stvar razjasne. Čak šire ovakve ideje: „Ovakvo će orezivanje ljude obeshrabriti da izvršavaju svoje dužnosti. Niko više neće biti spreman da izvršava svoje dužnosti. Ljudi neće znati kako dalje da

postupaju i neće imati put primene.” Postoje čak i neki ljudi koji, gledano spolja, u zajedništvu razgovaraju o tome kako prihvataju da budu orezani, dok ovaj razgovor zapravo koriste kako bi sebe opravdali i odbranili, dovodeći još veći broj ljudi u uverenje kako Božja kuća, u načinu na koji se prema ljudima ophodi, uopšte nema obzira prema njihovim osećanjima, te da čak i najmanja greška može dovesti do orezivanja. Oni koji su skloni iskaljivanju negativnosti nikada o sebi ne razmišljaju. Čak i kad se suoče sa orezivanjem, oni ne razmišljaju o prirodi svojih grešaka niti o tome šta ih je izazvalo. Oni ova pitanja detaljno ne analiziraju, već umesto toga uporno raspravljaju, sebe pravdaju i brane. Neki ljudi čak kažu: „Pre nego što sam bio orezan, smatrao sam da postoji put koji treba da sledim. Ali nakon što sam orezan, postao sam zbunjen. Više ne znam kako praktično da postupam niti kako da verujem u Boga, i ne vidim put pred sobom.” Drugima takođe poručuju: „Morate biti vrlo pažljivi kako ne biste bili orezani; to je tako bolno, kao da vam gule sloj kože. Nemojte ići starim putem kojim sam ja išao. Pogledajte samo šta je nakon orezivanja od mene nastalo. Zaglavljen sam, nemoćan da se pomerim unapred ili unazad; šta god da uradim nije dobro!” Da li su ove reči tačne? Postoji li u njima neki problem? (Da. Oni sebe pravdaju i raspravljaju se, govoreći da nisu učinili ništa pogrešno.) Koja se poruka prenosi tim pravdanjem i tom raspravom? (Oni kažu da Božja kuća greši kad orezuje ljude.) Neki ljudi kažu: „Pre nego što sam bio orezan, smatrao sam da imam put koji treba da sledim, ali nakon orezivanja ne znam šta da radim.” Zašto, nakon što su orezani, ne znaju šta da rade? Koji je razlog za to? (Kad se suoče sa orezivanjem, oni ne prihvataju istinu niti pokušavaju da sebe spoznaju. Gaje neke predstave i ne tragaju za istinom kako bi ih rešili. Zato ostaju bez puta. Umesto da u sebi samima pronađu uzrok, oni tvrde sasvim suprotno, da su zbog orezivanja izgubili svoj put.) Zar ovo nije protivoptužba? To je kao da kažu: „To što sam uradio bilo je u skladu sa načelima, a time što me orezuješ, ti mi stavljaš do znanja da mi ne dozvoljavaš da stvari rešavam prema načelima. Kako bi u budućnosti, dakle, trebalo da praktično postupam?” To zapravo misle ljudi koji izgovaraju takve stvari. Da li prihvataju da budu orezani? Prihvataju li činjenicu da su pogrešili? (Ne.) Zar ova izjava zapravo ne znači da je njima poznato kako da nepromišljeno čine nedela, ali kad ih orežu i od njih zatraže da postupaju shodno načelima, oni ne znaju šta da rade i postaju zbunjeni? (Znači.) Pa, kako su ranije obavljali stvari? Kad se neko suoči sa orezivanjem, zar razlog za to nije u tome što nije postupao shodno načelima? (Jeste.) On nepromišljeno čini nedela, ne traga za istinom i stvari ne izvršava prema načelima ili pravilima Božje kuće, pa stoga dobija orezivanje. Svrha orezivanja je u tome da se ljudima omogući da tragaju za istinom i da postupaju shodno načelima, da ih spreči da ponovo nepromišljeno učine nedela. Međutim, kad se suoče sa orezivanjem, ti ljudi kažu da više ne znaju kako da se ponašaju niti kako da praktično postupaju – da li te reči sadrže ijedan element samospoznaje? (Ne.) Ti ljudi uopšte nemaju nameru da sebe spoznaju niti da tragaju za istinom. Umesto toga, oni posredno kažu: „Nekada sam veoma dobro izvršavao svoje dužnosti, međutim, otkako si me orezao, stvorio si mi zbrku u mislima i napravio si

zabunu u mom pristupu dužnostima. Sada više normalno ne razmišljam i nisam tako odlučan niti odvažan kao ranije, nisam toliko hrabar, a sve to je zbog orezivanja. Otkako sam orezan, srce mi je duboko ranjeno. Stoga drugima moram da kažem da budu vrlo pažljivi pri izvršavanju svojih dužnosti. Ne smeju da otkrivaju svoje mane niti da se spotaknu; ako se spotaknu, biće orezani, postaće uplašeni i izgubiće pokretačku snagu koju su nekad imali. Njihov odvažan duh će se značajno ublažiti, i nestaće njihova mladalačka hrabrost i želja da daju sve od sebe, pa će od njih postati smerni strašljivci, koji se plaše i sopstvene senke i smatraju da nije dobro ništa što urade. U svom srcu više neće osećati Božje prisustvo i osećaće se sve udaljenije od Njega. Činiće se da čak i molitve i vapaji Bogu ostaju bez odgovora. Osećaće da nemaju istu vitalnost, energičnost i ljupkost, pa će čak početi da na sebe gledaju sa omalovažavanjem." Da li su ovo reči iz srca koje je u zajedništvu izgovorio neko sa iskustvom? Jesu li one iskrene? Da li su za ljude poučne ili im koriste? Nije li ovo samo izvrtanje činjenica? (Jeste, ovo su krajnje apsurdne reči.) Oni kažu: „Nemojte ići mojim stopama niti ići putem kojim sam ja već išao! Možete da primetite kako se sada prilično lepo ponašam, ali sam nakon tog orezivanja zapravo samo uplašen i nisam onoliko slobodan i oslobođen kao ranije." Kakav uticaj imaju ove reči na slušaoce? (One kod ljudi stvaraju veći oprez od Boga, navodeći ih da postupaju oprezno iz straha da ne budu orezani.) One imaju takav negativan uticaj. Nakon što to čuju, ljudi će pomisliti: „Ma šta kažeš! Jedan sitan previd i završiš tako što te orezuju – nema načina da to sprečiš! Zašto mora biti toliko teško izvršavati dužnosti u Božjoj kući? Neprekidno se priča o istina-načelima – to je zaista zahtevno! Zar nije u redu samo živeti jednostavnim, stabilnim životom? To nije neki preveliki zahtev niti neka prekomerna nada, ipak, zašto je to tako teško postići? Iskreno se nadam da neću biti orezan. Veoma sam plašljiva osoba; pod normalnim okolnostima, kad me ljudi ljutito pogledaju i povise ton, srce počne da mi dobuje. Ako se zaista suočim sa orezivanjem i te reči su tako stroge, dok tako raščlanjuju činjenice, kako bih to mogao da podnesem? Zar zbog toga ne bih imao noćne more? Svi kažu da je orezivanje dobro, ali ja ne primećujem da je to zaista tako. Zar taj čovek zbog toga nije bio uplašen? Kad bi mene orezivali, i sâm bih se plašio." Zar ovaj uticaj nisu izazvale reči onih koji iskaljuju negativnost? Da li je taj uticaj pozitivan ili negativan? (Negativan.) Onima koji su voljni da streme ka istini, ove negativne izjave mogu naneti ogromnu štetu! Dakle, recite Mi, jesu li oni koji često iskaljuju negativnost i šire smrt Sotonine sluge? Da li su oni ljudi koji ometaju crkveni posao? (Jesu.)

Neki ljudi postupaju shodno sopstvenim zamislima i suprotstavljaju se načelima. Nakon što budu orezani, smatraju da su, iako su naporno radili i platili cenu, ipak bili orezani, pa im srce postaje ispunjeno neposlušnošću, i ne prihvataju razotkrivanje ili detaljnu analizu. Smatraju da je Bog nepravedan i da Božja kuća prema njima nije poštena, time što je tako korisna talentovana osoba poput njih, koja trpi toliku patnju i plaća tako visoku cenu, ostala uskraćena za pohvale od Božje kuće, pa čak i bila orezana. Iz njihove neposlušnosti nastaju pritužbe, pa će oni iskaljivati svoju negativnost:

„Kako ja to vidim, nema ničeg težeg od verovanja u boga; zaista je teško dobiti nekoliko blagoslova i uživati u nešto blagodati. Platio sam tako visoku cenu, ali sam orezan budući da sam jednu stvar loše uradio. Ako tom zadatku nije dorastao neko poput mene, kako bi to iko mogao biti? Pa, zar bog nije pravedan? Zašto ja onda ne mogu da prepoznam tu njegovu pravednost? Kako je božja pravednost toliko neusklađena sa ljudskim predstavama?" Oni detaljno ne analiziraju ono što su učinili a što je protivno načelima, odnosno koje su to iskvarene naravi otkrili. Ne samo da nemaju ni trunku žaljenja niti pokornosti – nego čak otvoreno osuđuju i opiru se. Nakon što čuje tu njihovu izjavu, većina ljudi donekle sa njima počinje da saoseća i oni ih pokolebaju: „Istina je, zar ne? U Boga veruje dvadeset godina i ipak ga je zadesilo takvo orezivanje. Ako ni neko ko je dvadeset godina vernik ne mora nužno da bude spasen, onda za ljude poput nas ima još manje nade za to." Zar nisu zatrovani? Nakon što se negativnost iskali, otrov je posejan, poput semenke zasađene u ljudskom srcu, a ona pušta koren, klija, cveta i donosi plod u njihovom umu. I pre nego što to doznaju, ljudi su otrovani, i u njima se javljaju otpor i žalbe prema Bogu. Kad ti ljudi budu orezani, oni prema Bogu postaju neposlušni i nezadovoljni načinom na koji je Božja kuća s njima postupila. Umesto da zauzmu pokajnički i ispovednički stav, oni se svađaju, navode opravdanja i sebe brane. Na sva zvona objavljuju kolike su patnje podneli, koji su posao uradili i koje su dužnosti izvršili tokom brojnih godina svoje vere, pa umesto da sada dobiju nagrade, oni se suočavaju sa orezivanjem. Ne samo da iz orezivanja ne uspevaju da prepoznaju svoju sopstvenu iskvarenost i greške koje su počinili, već šire i ideju o tome kako je nepošten i nimalo razuman način na koji se Božja kuća prema njima ponela, da prema njima tako ne treba postupati, a ako se tako već postupa, da Bog onda nije pravedan. Razlog zbog koga iskaljuju ovu negativnost je u tome što ne mogu da prihvate orezivanje niti činjenicu da su pogrešili, a još manje prihvataju ili priznaju činjenicu da su naneli štetu život-ulasku braće i sestara i crkvenom radu. Veruju da su postupili ispravno, a da je Božja kuća ta koja je pogrešila kad ih je orezivala. Iskaljujući negativnost, želja im je da ljudima poruče kako je Božja kuća nepravedna u načinu na koji se ophodi prema ljudima: čim neko napravi grešku, Božja kuća će kao oružje to iskoristiti protiv njega, hvatajući se za taj problem i nemilosrdno orezujući tu osobu, sve dok ona ne popusti i ne pomisli kako nije dala nikakav doprinos, sve dok više nema nikoga ko je obožava, sve dok sebe više ne bude cenila i više se ne bude usuđivala da od Boga traži nagrade – tek tada će Božja kuća postići svoju svrhu. Dok iskaljuju negativnost cilj im je da što veći broj ljudi navedu da im stanu u odbranu, da što veći broj ljudi shvati „pravu istinu o toj stvari" i uvidi koliko su samo patnje podneli tokom brojnih godina svoje vere u Boga, koliko su značajni bili njihovi doprinosi, koliko su stručni i koliko su samo prekaljeni vernici. Time druge žele da navedu da uz njih stanu u zajedničkom protivljenju pravilima Božje kuće i orezivanju koje im je Božja kuća udelila. Zar po svojoj prirodi ovo ne predstavlja privlačenje ljudi na njihovu stranu? (Da.) Cilj sa kojim na ovaj način iskaljuju negativnost je u tome da ljude privuku na svoju stranu i da ih zalуđuju, a kako bi dali oduška svojoj ogorčenosti, oni

ometaju crkveni rad. Bez obzira na učinak koji se na ljudima na kraju postiže kad oni iskale svoju negativnost, dejstvo i posledica su u tome da su ljudi zaluđeni i ometeni, da im je naneta šteta. To nije poučno. To je negativan efekat.

Kad se ljudi suočavaju sa orezivanjem, ovo su u osnovi vrste negativnosti koje oni iskaljuju. Ne mogu da prihvate da budu orezani i u svom srcu su nezadovoljni i neposlušni, nemoćni da to prihvate od Boga. Njihova prva reakcija nije da u vezi sa orezivanjem tragaju za istinom i da o sebi razmišljaju, da sebe spoznaju i detaljno analiziraju, kako bi ustanovili šta su tačno pogrešno uradili, da li su njihovi postupci u skladu sa načelima, zašto ih je Božja kuća orezala i da li je do ovog načina ophođenja prema njima došlo zbog lične ozlojeđenosti ili je taj način ophođenja bio pošten i razuman. Njihova prva reakcija nije da tragaju za ovim stvarima – već im je prva reakcija da se oslone na svoje kvalifikacije, istrpljene muke i sopstveno davanje kako bi se protivili orezivanju. I dok to čine, sve što nastaje u njihovom srcu mora biti negativno, a nema ničeg pozitivnog. Dakle, kad, nakon sopstvenog orezivanja, u zajedništvu razgovaraju o svojim osećanjima i shvatanju, oni sasvim sigurno iskaljuju negativnost i šire predstave. To iskaljivanje negativnosti i širenje predstava treba odmah zaustaviti i ograničiti, a nikako ih tolerisati i zanemarivati. Te negativne stvari će poremetiti, ometati i oštetiti život-ulazak svake osobe i one ne mogu imati pozitivnu ulogu, a još manje mogu da nadahnu ljudsku odanost Bogu ili njihovo odano obavljanje dužnosti. Prema tome, kad takvi ljudi iskaljuju negativnost, oni ometaju crkveni život i u tome treba da budu osujećeni.

3. Iskaljivanje negativnosti kad su čoveku narušeni ugled, status i interesi

Osim iskaljivanja negativnosti nakon smenjivanja s funkcije ili orezivanja, u kojim još situacijama ljudi iskaljuju negativnost? (Kad su ljudima ugroženi interesi i kad osećaju da su pretrpeli gubitak.) (Neki ljudi godinama izvršavaju svoje dužnosti, ali kad se razbole ili njihove porodice zadesi nesreća, oni kažu: „I šta sam dobio nakon tolikih godina vere u Boga?”) Uobičajena „poštapalica” tih što jadikuju glasi: „I šta sam dobio?” Kakve još situacije postoje? (Neki ljudi ne samo da u svojim dužnostima ne postižu rezultate, već i često greše, pa kažu: „Zašto Bog druge prosvećuje, ali ne i mene? Zašto je njima Bog dao tako dobar kov, dok je moj tako loš?” Umesto da razmisle o svojim problemima, oni prebacuju odgovornost na Boga, uz reči da ih Bog nije prosvetio ili usmeravao, i onda nastavljaju da se žale na Boga.) Tvrde kako je Bog nepravedan, pitajući se zašto On druge prosvećuje i daruje im blagodat, ali ne i njima, gunđajući zašto u svojim dužnostima ne postižu rezultate – žale se. Primeri koje ste naveli su dobri. Ima li još nekih? (Neki ljudi su puni ogorčenja kad se njihove dužnosti prilagode, pitajući se zašto se to dogodilo i sumnjajući da su ih starešine i delatnici uzeli na zub i da im zagorčavaju život.) Da li smatraju da ih Božja kuća gleda s visine? (Da.) Neki ljudi koji ne obavljaju pravi posao bivaju smenjeni i uklonjeni, pa smatraju da su im ugled i status narušeni. Kako bi iz sebe izbacili svoje nezadovoljstvo, kad su nasamo, uvek se žale: „U boga ne verujem toliko dugo, sposobnost razumevanja mi nije dobra i kov mi je loš.

Drugima nisam dorastao. Ako kažu da sam nesposoban, mora da sam nesposoban!” Na prvi pogled, oni priznaju svoje nedostatke, ali zapravo pokušavaju da povrate povlastice koje su izgubili, neprestano se žaleći i govoreći stvari kako bi stekli ljudsko saosećanje i ljude naveli na pomisao da je Božja kuća nepravedna. Čim su njihovi interesi pogođeni, oni postaju nevoljni i uvek se nadaju da će svoje gubitke povratiti i da će za to dobiti nadoknadu. Ako se to ne dogodi, oni gube veru u Boga i više ne znaju kako da u Njega veruju, govoreći stvari poput: „Nekada sam mislio da je sjajno verovati u boga i da će mi funkcija starešine ili delatnika u crkvi sasvim sigurno doneti velike blagoslove. Nikada nisam ni pomislio da ću biti smenjen i uklonjen, odbačen od svih. Nisam ni pomišljao da bi to moglo da se dogodi u božjoj kući! Nije svako ko veruje u boga nužno i dobar čovek, niti sve ono što božja kuća radi predstavlja boga ili pravdu.” Kakve su po svojoj prirodi ovakve izjave? Njihove reči i jasno i skriveno u sebi sadrže napad. One sadrže sud i otpor. Gledano spolja, one su naizgled usmerene na određenog starešinu ili crkvu, dok su zapravo ove reči u njihovom srcu usmerene na Boga, Njegove reči, upravne odluke i pravila Njegove kuće. Ti ljudi naprosto daju oduška svojoj ogorčenosti. Zašto daju oduška svojoj ogorčenosti? Smatraju da su pretrpeli gubitak; u svom srcu osećaju nepravdu i nezadovoljstvo, i žele da zahtevaju stvari i da dobiju nadoknadu. Iako negativnost koju takvi ljudi iskaljuju za većinu ne predstavlja veću opasnost, te pogrdne reči su poput dosadnih muva ili stenica koje u blažoj meri ometaju ljudski um. Kad čuje ove reči, većina ljudi oseća gađenje i odbojnost, ali će se neizbežno naći i oni koji su od iste sorte kao i ti ljudi, oni sa istim naravima, suštinama i sklonostima, koji su tog istog prljavog soja kao i ti ljudi, i koje će takvi pokolebati i ometati. To je neizbežno. Štaviše, neke ljude koji su mali rastom i nedostaje im sposobnost raspoznavanja ove negativne primedbe mogu da ometaju i to može uticati na njihovu veru u Boga. Ti ljudi uveliko ne znaju čemu tačno služi vera u Boga i nisu im jasne istine o vizijama, a loša im je i sposobnost da shvate istinu. Kad čuju ove negativne izjave, vrlo je verovatno da će ih nehotice prihvatiti i tako trpeti njihov uticaj. Ove reči su otrov i lako se mogu usaditi u ljudsko srce. Nakon što neko prihvati ove negativne primedbe, kad Božja kuća od njega zatraži da izvršava dužnost, on na to reaguje ravnodušno. Kad Božja kuća od njega traži da na nekom zadatku sarađuje, mlak je. To će preuzeti samo ako mu se prohte; u suprotnom – neće, uvek navodeći svakojake razloge i izgovore. Pre nego što je čuo te negativne primedbe, u njegovoj veri u Boga još je i bilo neke iskrenosti i pri izvršavanju svojih dužnosti je imao donekle pozitivan, preduzimljiv stav. Ali, nakon što je čuo ove negativne primedbe, postao je ravnodušan i ujedno je hladan prema braći i sestrama. S njima je na oprezu. Kad crkva za njega uredi da izvrši neku dužnost, on nastavlja da vrda i neprekidno je odgurkuje, pokazujući veliku pasivnost. Ranije je redovno dolazio na okupljanja, ali nakon što je čuo ove primedbe, prisustvuje im sporadično – dolazi kad je dobro raspoložen, u suprotnom, ne dolazi. Ako mu se kod kuće događa nešto neprijatno, zabrinut je da bi mogla da nastupi neka nesreća, pa okupljanjima češće prisustvuje i više čita Božje reči. Ako je nakon čitanja Božjih reči

oduševljen, srećan i dirnut, čak će priložiti i neki novac. Ali kad se stvari kod kuće srede, opet prestaje da prisustvuje okupljanjima. Kad braća i sestre pokušavaju da u zajedništvu s njim razgovaraju u nadi da će ga podržati, on pronalazi izgovore da to odbije; a kad ga braća i sestre kod kuće posete, vrata ne otvara čak i kad je očito da je kod kuće. Šta se ovde dešava? Na njega su uticale te negativne primedbe – zatrovan je i smatra da su Božji vernici nepouzdani. Isprva je ovim ljudima jako verovao, a kad je čitao Božje reči razmišljao je: „Ovo su Božje reči, ovi ljudi su mi braća i sestre, ovo je Božja kuća – kako je to divno!" Ali se promenio nakon što je čuo negativne primedbe koje šire određeni ljudi. Zar to na njega nije uticalo? Zar njegov život-ulazak nije pretrpeo štetu? (Jeste.) Ko je na njega uticao? Ljudi koji iskaljuju negativnost, oni koji su izneli te primedbe. Ako neko još uvek nije uspostavio čvrst temelj na istinitom putu niti je pojeo i popio Božje reči u dovoljnoj meri da shvata istinu, na njega mogu lako uticati negativne stvari. A posebno na one koji nemaju sposobnost da shvate istinu, već naprosto posmatraju trendove, osmatraju situaciju i gledaju spoljne pojave – njih je još i lakše pokolebati negativnim rečima. A naročito ako su čuli da ljudi izgovaraju laži poput: „Božja kuća nije nužno pravedna i nije pozitivno sve što božja kuća čini", postaju još oprezniji. Izjava koja je u skladu sa istinom ne prihvata se uvek spremno, ali negativna izjava, apsurdna izjava, izjava koja protivreči istini – one sasvim lako puštaju koren u ljudskom srcu, a nije ih jednostavno ukloniti. Ljudima je tako teško da prihvate istinu i tako lako da prihvate laži!

Neki ljudi sa lošom ljudskošću pridaju veliku važnost sopstvenom ugledu, slavi, telesnim zadovoljstvima i ličnoj imovini i interesima. Kad njihov ugled, status i neposredni interesi pretrpe gubitke, oni to ne prihvataju od Boga niti prihvataju okruženje koje je Bog za njih priredio i nemoćni su da otpuste ove stvari i zanemare svoj lični dobitak i gubitak. Umesto toga, oni koriste razne prilike da daju oduška svom nezadovoljstvu i neposlušnosti i iskaljuju svoje negativne emocije, zbog čega neki ljudi mnogo pate. Prema tome, kad takvi ljudi iskaljuju negativnost, crkvene starešine moraju najpre da odmah shvate nastalu situaciju i da blagovremeno zaustave i ograniče ove ljude. Naravno, crkvene starešine takođe treba samoinicijativno da razotkriju ove ljude i da s braćom i sestrama u zajedništvu razgovaraju o tome kako da ih oni sami raspoznaju, zašto ti ljudi govore ove negativne i apsurdne stvari, te kako da se tim rečima bave i da ih raspoznaju ne bi li sprečili da ih one zaluđuju i nanesu im ozbiljnu štetu. Neophodno je biti sposoban da takve ljude raspoznaš i detaljno ih analiziraš i time ih izbegneš i odbaciš, da te više ne zaluđuju. To je posao koji crkvene starešine treba da urade. Naravno, ako obična braća i sestre takve ljude otkriju i raspoznaju suštinu njihove ljudskosti, i oni sami treba da ih se klone. Ako nisi dovoljno sposoban da im se odupreš, odnosno ako nemaš rast da im pružiš podršku, pomogneš im i promeniš ih, a osećaš da ne možeš da podneseš njihove negativne primedbe i njihove reči nezadovoljstva i neposlušnosti, najbolje rešenje jeste da ih se kloniš. Smatraš li da si veoma snažan, da imaš određeni rast i da možeš da koristiš sposobnost raspoznavanja i ostaneš netaknut

bilo čime što bilo ko govori, da bez obzira na jačinu negativnosti koju taj iskaljuje, to neće izmeniti tvoju veru u Boga, da takve ljude možeš da raspoznaš i takođe možeš da ih razotkriješ i zaustaviš kad iskaljuju negativnost – onda takve ljude ne treba da izbegavaš niti da s njima budeš na oprezu. Međutim, ukoliko smatraš da takav rast ne poseduješ, način i načelo da se s takvim ljudima nosiš glasi da treba da ih se kloniš. Da li je to lako postići? (Jeste.) Neki ljudi kažu: „Mogu li da ih tolerišem, istrpim i da im oprostim?" I ovo je u redu, nije pogrešno, ali to nije najvažniji ili najbolji praktični postupak. Recimo da ih trpiš, tolerišeš ih i povlađuješ im, pa te na kraju oni zalude i privuku na svoju stranu. I pretpostavimo da bez obzira na to koliko te Božja kuća opskrbljuje i podržava, ti to ne osećaš; ili kad čitaš Božje reči, često si pokoleban mislima i primedbama tih ljudi, pa čim pomisliš na nešto što su oni rekli, to na tvoj um utiče i nisi u stanju da nastaviš sa čitanjem. A kad braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o svom shvatanju istine – naročito kad razgovaraju o raspoznavanju primedbi takvih ljudi – ti si nanovo pokoleban i pogođen njihovim rečima, što stvara potpunu zbrku u tvom umu. Ako je ovo slučaj, onda takvih ljudi treba da se kloniš. Tvoja tolerancija i izdržljivost neće dati rezultate i nisu najbolji način da se od takvih ljudi odbraniš. Pretpostavimo da tvoja tolerancija i izdržljivost nisu neko prikriveno, spoljašnje ponašanje, već da zaista imaš dovoljan rast da se s takvim ljudima suočiš. Ma šta da oni kažu, čak i ako ne progovoriš, i dalje u svom srcu možeš da ih raspoznaš; u stanju si da prema njima budeš trpeljiv i da ih ignorišeš a da nijedna negativna reč koju izgovore niti reč pogrešnog razumevanja o Bogu i žalbe na Njega neće imati ni najmanji uticaj na tvoju veru u Boga, niti će uticati na tvoju odanost u izvršavaju sopstvene dužnosti ili na tvoju pokornost Bogu. U tom slučaju, možeš da ih tolerišeš i istrpiš. Koje je načelo primene tolerancije i izdržljivosti? Da ne pretrpiš štetu. Ignoriši ih, neka govore šta god žele – na kraju krajeva, takvi ljudi su samo nerazumnici koji prave nevolje i besramno su tvrdoglavi. Koliko god da s njima u zajedništvu razgovaraš o istini, oni je neće prihvatiti; oni su od đavola i Sotone i s njima je beskorisno razgovarati u zajedništvu. Prema tome, pre nego što ih Božja kuća ukloni i njima se pozabavi, ako imaš rast da možeš da ih tolerišeš i istrpiš a ne budeš oštećen, onda je to najbolje. Da li obično usvajate ovo načelo tolerancije i izdržljivosti? Trpite svakakve ljude, ali ponekad niste oprezni, pa budete malo zaluđeni; kasnije toga postanete svesni, osećate da ste dužni Bogu, molite se nekoliko dana, preokrenete svoje stanje i približite se Bogu. Najveći deo vremena možete jasno da zapazite da takvi ljudi ništa ne valjaju i da su od đavola. Iako s njima možeš normalno da komuniciraš, u sebi prema njima osećaš distancu i odbojnost. Ma šta da kažu odnosno kakve god negativne primedbe i gledišta da iznose, praviš se da to ne čuješ, to zanemaruješ i razmišljaš: „Samo ti govori šta ti je volja. Ja mogu da te raspoznam. Naprosto se ne družim s takvim ljudima kao što si ti." Da li je ovo načelo koje uglavnom poštujete kad se bavite takvim stvarima? Nije loše ni ovo postići; to nije lako i zahteva shvatanje određenih istina i posedovanje određenog rasta. Ako nemaš čak ni taj rast, onda nećeš moći da budeš postojan i svoju dužnost nećeš dobro izvršavati.

4. Iskaljivanje negativnosti kad je čoveku uništena želja da dobije blagoslove

Postoji još jedno ispoljavanje iskaljivanja negativnosti. Neki ljudi kažu: „Tolike godine verujem u Boga i šta sam dobio?" Kad takvi ljudi iskaljuju negativnost, ne propuštaju da kažu: „I šta sam dobio?" – što znači da nisu ništa dobili. Oni smatraju da je posebno teško dobiti neke koristi ili blagoslove od Božje kuće odnosno od Boga dok u Njega veruju, te da ljudi moraju da pružaju ogromnu ljubav i da imaju neverovatnu izdržljivost, a ne da žude za brzim rezultatima. Kad su u pitanju Božje reči koje ljude razotkrivaju, orezuju ih i pročišćuju ljudsku iskvarenost, oni smatraju da je to samo površna, bombastična retorika kojoj se ne može sasvim verovati; smatraju da će, budu li praktično postupali prema Božjim rečima, zapravo pretrpeti veliki gubitak. Misle da je dobijanje koristi i pogodnosti i ostvarenje njihovih težnji i želja u svakom trenutku najvažnija stvar, a da uopšte nije bitno da li oni istinu primenjuju ili ne – dokle god ne počine zlo, veruju da je to dovoljno i da ih crkva neće ukloniti. Nakon što čuju ove negativne reči, kako se oseća većina ljudi? Da li ove reči u sebi odobravaju i s njima se slažu ili prema ovim rečima osećaju određeni prezir i smatraju da su ovi ljudi sebični, ogavni, rđavi i pogani, te mogu da ih raspoznaju, razotkriju i ograniče, sprečavajući ih da nastave da šire negativnost i smrt? Da li prema takvim negativnim rečima većina ljudi oseća odbojnost i osuđuje ih, ili one mogu da ih zalude i da ljude učine negativnim? Nakon što čuju ove reči i uvide da ostaju praznih ruku, neki ljudi razmišljaju: „Kako je to samo istinito! Ni ja nisam ništa dobio. U Božjoj kući imam samo tri obroka dnevno, sve vreme sam zauzet i ništa drugo zapravo nisam dobio." Da li i vi tako razmišljate? Osećate li se isto tako? Oni koji shvataju istinu će reći: „Kako to misliš da nisi ništa dobio? Toliko toga smo dobili od Boga! Shvatili smo brojne istine!" Ali se neki ljudi možda neće složiti s njima, govoreći: „Ne čini mi se baš realno reći da smo 'toliko toga' dobili. Dobili smo samo nešto blagodati, nekoliko prilika da izvršavamo svoje dužnosti, razumeli smo neke doktrine o tome kako se treba vladati, sreli smo i upoznali brojnu braću i sestre iz raznih mesta i u velikoj meri smo proširili svoje vidike. To se računa kao da smo dobili tek nešto." U koju od ovih kategorija vi spadate? Postoje ljudi u svim ovim kategorijama, zar ne? (Da.) O tome ćemo raspravljati iz dva ugla. Hajde da prvo porazgovaramo o tome šta se događa sa onima koji u Boga stalno veruju jedino zarad dobijanja blagodati – da li oni u Boga veruju kako bi stremili zadobijanju istine da bi mogli da postignu spasenje? (Ne, oni veruju zarad dobijanja blagoslova.) Dakle, da li im je Bog dao nešto malo blagodati, zaštite, dobrote, prosvećenja i prosvetljenja? (Bog im je dao mnogo ovih stvari.) Može se reći da je svaka osoba koja veruje u Boga dobila Božju zaštitu. Da li je Božja zaštita konkretna? Postoje li za to neki primeri iz stvarnog života? Kakve vrste zaštite su ljudi dobili? (Relativno očigledna vrsta zaštite jeste ona da nakon što smo počeli da verujemo u Boga više nismo pod uticajem rđavih svetovnih trendova. Ne prepuštamo se raskalašnosti niti stremimo tim rđavim stvarima, kao što su odlasci u noćne klubove, pušenje, opijanje i tome slično. Makar se ne bavimo takvim stvarima i verujem da smo u tom smislu prilično zaštićeni.) To je vrlo opipljiv aspekt koji ljudi mogu da primete i lično iskuse. Da nisu pod uticajem

rđavih svetovnih trendova i da ih oni ne zaluđuju, da žive kao ljudi i da žive u okviru normalne ljudskosti u obličju ljudskog bića – ovo je praktičan primer i dokaz Božje zaštite. Ima li još nekih primera? (Da nas ne ometaju zli duhovi i da možemo da živimo pod Božjom zaštitom.) I ovo je praktičan primer. Da li je većina ljudi imala ovo iskustvo? Možete li da shvatite značenje toga? Neki ljudi kažu: „Ni nevernike ne ometaju zli duhovi. Koliko su to nevernika ometali zli duhovi?" Da li je ova izjava tačna? Smatrate li da ova izjava odgovara činjenicama? (Popriličan broj mojih drugova iz razreda su ometali zli duhovi. Neki imaju paralizu sna, a neki čuju glasove. Oni ne veruju u Boga i ne znaju šta se događa. Na sve strane traže način da se izleče, ali to ne mogu da učine, pa žive u strahu i užasu; to je prava muka. Međutim, pošto ja od detinjstva verujem u Boga, nikad nisam doživeo ovakva ometanja ili patnju. Najveći deo vremena, u srcu osećam relativni mir i spokoj.) Pravi Božji vernici nemaju ovu brigu. Ne brinemo da li ćemo dobiti konverzivni poremećaj ličnosti odnosno da li će nas ometati ili zaposednuti zli duhovi; ne plašimo se jer imamo Boga. Osim toga, u stvarnom životu, nevernici neprekidno pričaju o fiziognomici, feng šuiju i proricanju sudbine – na Zapadu čak postoji astrologija. Neki ljudi obožavaju čuvene budističke statue, zle duhove i idole a neki ne, ali bilo da to čine ili ne, svi su u određenoj meri pod uticajem ovih stvari i one ih ograničavaju. Na primer, pre nego što izađu iz kuće, moraju da obave nekakvo sitno gatanje da bi proverili koji je pravac povoljan, a koji nepovoljan. Kad otvaraju radnju, oni utvrđuju koji će položaj tezge doneti novac a koji neće, kakve predmete da smeste u radnju i koje idole treba da obožavaju kako bi privukli bogatstvo, i gde da postave određene stvari kako ne bi narušili feng šui. Prilikom selidbe, za ovaj događaj moraju da odrede povoljno vreme kako bi obezbedili budući prosperitet porodice i izbegli nedaće, kao i da utvrde koje je vreme za to nepovoljno. Čak su i studenti, kad polažu prijemni ispit na fakultetu, pod uticajem ovih uverenja. Na dan ispita, izbegavaju da izgovaraju reči koje nagoveštavaju neuspeh, već moraju da izgovaraju one kao što su „nadmašiti" i „uspeh". Svaki pojedinačni aspekt života – od dece koja pohađaju školu, do roditelja koji žive svoj svakodnevni život, zarađuju novac, sele se, traže posao, kao i brakova dece i tome slično – pod uticajem je, između ostalog, takozvanog feng šuija i sudbine. Dakle, kad su pod uticajem ovih stvari, šta je to što ljude ograničava? Ograničavaju ih zli duhovi; sve ove stvari kontrolišu zli duhovi. Zašto onda ljudi obožavaju te zle duhove? Zašto su pod uticajem tih stvari? Kad je reč o tako jednostavnoj stvari kao što je selidba, zašto ljudi uvek moraju da razmišljaju o tome koje je vreme povoljno da se presele a koje to nije, šta je povoljno prvo preseliti, a šta nije? Zašto o tim stvarima moraju uvek da vode računa? O njima moraju da vode računa, jer će u suprotnom zli duhovi delovati, stvarajući im jad i muke. Šta iz ovih stvari možete da primetite? Celokupan ljudski rod živi pod kontrolom zlikovaca. Ko su zlikovci? Najveći zlikovci jesu Sotona i đavoli, a nešto manji zlikovci jesu zli duhovi na raznim mestima, oni koji kontrolišu razne ljudske rase. Ovi zli duhovi ograničavaju i kontrolišu svaki aspekt ljudskog života. Čak i kad grade kuću, tokom postavljanja glavne grede u temelju, ljudi kače crveno platno i pale petarde da bi im to

donelo malo sreće, a svi građevinski radnici nose crvenu odeću kako bi doneli finansijski prosperitet i izbegli nezgode. O svim ovim stvarima postoje neki konkretni zahtevi i izreke, kao i tabui, a oni te tabue moraju da izbegavaju i da poštuju ove izreke. Na primer, neki se ljudi često suočavaju sa teškoćama i stvari im se ne odvijaju glatko – ostaju bez posla, žene ih napuštaju i domovi im ostaju prazni. Ne mogu da otplate čak ni hipoteku za kuću i reklo bi se da im baš ništa ne polazi za rukom. Nisu učinili ništa loše, pa zašto im se onda događaju ove stvari? U nedostatku drugih rešenja, prepuštaju se obožavanju lažnih bogova i zlih duhova ili hitno traže nekoga da proveri njihov feng šui kako bi im taj promenio sreću, pa nakon što to učine, stvari postepeno počinju da im idu nabolje. Prethodno u ove stvari nisu verovali, ali sada, kad su problemi nastali, oni iskreno obožavaju lažne bogove i zle duhove, i pre nego što išta učine, moraju da se posavetuju sa vračarom ili gatarom. Da li je ovakav život iscrpljujuć? (Jeste.) Nego šta nego je iscrpljujuć! Iako bi to želeli, oni ne mogu da žive slobodno i opušteno niti da se izbave iz ograničenja ovih izreka i pravila. Prekrše li ova pravila, zli duhovi deluju i ometaju ih, a oni su nasilno potčinjeni tim zlim duhovima i moraju svakodnevno da ih obožavaju kako bi im se život glatko odvijao. Međutim, oni koji veruju u Boga nisu ograničeni ovim feudalnim praznoverjem ili rabotama zlih duhova. Mogu da se presele ili kreću kako im je volja, bez obaveze da izbegavaju ikakve tabue. U kontinentalnoj Kini, verska uverenja su uvek na meti suzbijanja i proganjanja od strane Komunističke partije. Ako neki vernik više ne može da živi u nekom mestu, on mora brzo da se preseli – da bi to uradio, da li treba da bira pogodan dan ili čas ili da nešto obožava? Ne. On se moli Bogu i Bog ga štiti. Sve je u Božjim rukama – ove ga stvari ne vezuju. Kad poželi da nešto pojede ili izađe iz kuće, da li mora da pogleda u kalendar ili da proveri da li se time krši neki tabu? Ne, on se moli Bogu i sve je u Božjim rukama. Kad ljudi žive pod Božjom vrhovnom vlašću i suverenošću, uz Božju zaštitu i vođstvo, zli duhovi i prljavi demoni, kako oni veliki tako i mali, ne stoje im na putu; ne usuđuju se da deluju na one koji veruju u Boga. Zar ovi ljudi nisu zaštićeni? Zar ne žive slobodno i opušteno? (Žive.) Da li je ova blagodat velika? (Jeste.) Nezavisno od toga jesi li već zadobio istinu ili nisi, sve dok si čovek koji iskreno veruje u Boga, ti si neko koga je Bog predodredio i odabrao, i kad dođeš pred Boga, On te ovako štiti, omogućavajući ti da uživaš u takvoj blagodati. Kako je to samo velika blagodat! Tvoja lična bezbednost i sva tvoja kretanja su bezbedni i sigurni, Bog za te stvari preuzima odgovornost i štiti ih, pa nemaš razloga za brigu. Najveći deo vremena, ljudi se čak ni ne mole niti svesno razmišljaju u sebi: „Pomoliću se Bogu i tražiću od Boga da me zaštiti. Nadam se da je sve u redu i da se ništa loše neće dogoditi.” Ne moraš čak ni da se moliš. Sve dok u svom srcu imaš to prosto ubeđenje koje glasi: „Verujem u Boga; sve je u Božjim rukama”, Bog će delovati. Ljudi uživaju u takvoj velikoj blagodati od Boga – znači li to da su malo dobili? (Znači da su dobili mnogo.) Bog je jedan i jedini Suveren na svetu. Tvoj život i sve što poseduješ nalaze se u Božjim rukama, u rukama ovog Suverena, u srcu ti vladaju spokoj, mir i smirenost i nemaš razloga za brigu. Koliko god bilo veliko tvoje bogopoznanje odnosno koliko god

da si istina shvatio, u svom srcu u to možeš biti sasvim siguran. Sve je u Božjim rukama. Ako Božji vernici u svom srcu imaju mesto za Njega i shvataju istinu, zli duhovi se neće usuditi da ih ometaju, da im naude niti da im se približe. Shodno tome, vernici ne moraju da se bave ovim nepotrebnim procesima. To je tako ogromna blagodat – kako i dalje možeš da kažeš da verom u Boga nisi ništa dobio? Da li si bez savesti? Ne osvrćući se ni na šta drugo, i sama tvrdnja da čovek nije ništa dobio dokazuje potpuno odsustvo savesti i dokazuje da je njegova savest krajnje loša; o ostalom se ništa drugo ne mora reći.

Bog ljudima besplatno daje istinu i život, pružajući im Svoje reči i ne tražeći ništa zauzvrat. Iako ljudi možda smatraju da su i dalje nezreli rastom, da nisu shvatili mnogo od istine i da ne mogu jasno da izraze ono malo što su razumeli, već i same ove stvari koje im je Bog dao, ova privrženost i ljubav – kakva je to ogromna blagodat! Bog je ljudima dao najdragocenije stvari; ljudi su od Boga primili najvrednije stvari na svetu. Bilo da si ti to osetio ili nisi, Bog je čoveku to već dao. Zbog čega ljudi imaju još da se žale na Boga? Jesu li dostojni da dobiju ove stvari? Oni koje je Bog odabrao najsrećniji su ljudi na svetu. Bog te je izabrao i odabrao; jedan si od najsrećnijih ljudi na svetu kojima se najviše posrećilo. Kako možeš da kažeš da nisi ništa dobio? Postao si jedan od najsrećnijih ljudi, jedan od srećnika, zato što te je Bog izabrao i odabrao, pa se stoga zli duhovi i prljavi demoni ne usuđuju da ti se približe. Neki ljudi pitaju: „Da li to znači da su moj status i identitet postali vredni poštovanja?" Može li se to reći? Ne može, zato što je sve to zbog Božje ljubavi i Božjih postupaka. Ljudi su tako mnogo dobili! Samo u ovom životu, ljudi su toliko toga dobili; kako su ljudi uopšte podobni da sve ovo dobiju? Neki koji veruju u Boga uopšte ne streme ka istini i uporno govore: „Šta sam dobio nakon tolikih godina vere u Boga?" Zar ne možeš sâm da izračunaš? U svom srcu znaš da li shvataš istinu, koliko si manje zla počinio, a povrh toga, u svom srcu znaš u koliko blagodati si uživao. Da su ti te stvari u srcu jasne, ne bi govorio stvari kojima i te kako nedostaje savesti. Neki takođe kažu: „Božja kuća mi obezbeđuje hranu, odeću, kao i prebivalište." Zar to nije sasvim beznačajno u poređenju sa Božjom blagodati i zaštitom? To čak ni ne zavređuje da se pomene, zar ne? Međutim, oni sa savešću smatraju da, iako nije vredno pomena, to i dalje predstavlja deo Božje blagodati. Božja blagodat je nemerljiva; Bog je ljudima dao toliko toga! A kad je reč o tim materijalnim stvarima, posmatrano iz Božjeg ugla, On to čak ni ne računa.

S jedne strane Božji postupci štite ljude, a s druge ih vode na put spasenja kako bi mogli da budu spaseni. Ljudi su uživali u ovoj Božjoj privrženosti i Njegovoj ljubavi prema njima i Bog im je darovao obilje blagodati! Osim toga, postoji nešto što je najvažnije: istina koju je Bog darovao ljudima, konkretno, reči koje niko u ljudskoj istoriji, ni u jednom dobu, nije nikada čuo niti dobio. Koliko god puta da je Bog stvarao ljude, On nikada nije obavio ovo delo niti je izgovorio ove reči. Sve tajne koje se odnose na ljude, na ono što ljudi mogu da podnesu, dokuče i razumeju – Bog vam je sve to rekao. Mogu li se ove tajne, ove istine, na bilo koji način izmeriti? Ne mogu se izmeriti; ni mnogo životnih vekova ne bi ljudima bilo dovoljno da se u njima naužívaju. Zašto ovo kažem? Zato što

su ove reči od Boga temelj za ljudsko postojanje i one mogu postojati večno. Ako ti se zaista dovoljno posreći da preživiš i živiš večno, onda ove reči i istine od Boga mogu da te opskrbljuju večno. Šta znači večno? Znači da to nije vremenski ograničeno, znači nešto bezgranično. Ako to tumačimo doslovno, znači da to nema kraj – živeti večno, baš kao i Sâm Bog. Ove reči i istine od Boga mogu postojati sve do tog vremena. „To vreme" je koncept i definicija vremena izražena ljudskim jezikom, ali zapravo znači neograničeno. Recite Mi, da li je vrednost ovih reči od Boga velika ili nije? Neverovatno je velika! Ako ka njima ne budeš stremio, onda si ti na gubitku; glup si. Međutim, ako ka njima stremiš, za tebe ove reči u sebi sadrže vrednost koja nadilazi samo ovaj život; proteže se u večnost. One će za tebe uvek biti delotvorne i korisne i zauvek će imati vrednost i značenje, opskrbljujući te večno. Ako razumeš ove reči, dobiješ ih i prema njima živiš, moći ćeš da živiš večno. Jednostavnije rečeno, živećeš zauvek ne osećajući ukus smrti. Zar to nije nešto o čemu ljudi sanjaju? Proći će nebrojene epohe, nebrojeno ljudi će umreti, ali ćeš ti i dalje biti živ. Na koji način ćeš ostati živ? Upravo kroz Božje reči, kroz istinu imaćeš kvalifikacije da ovako nastaviš da živiš. I šta ćeš da uradiš sa ovako dugotrajnim životom? Imaš Božji nalog, Božje vođstvo i takođe imaš misiju. Koja je tvoja misija? Time što proživljavaš Njegove reči, Bog želi da Ga slaviš i da budeš Njegovo svedočanstvo. To je vrednost Božjih reči. Vrednost i značaj istine i reči koje ljudi čuju, sa kojima dolaze u kontakt i koje doživljavaju u ovom dobu postojaće zauvek. Zašto će postojati zauvek? Ove Božje reči nisu teologija, teorija, krilatica ili nekakvo znanje, već su životne reči. Dokle god dobijaš ove reči, prema njima živiš i pomoću njih preživljavaš, Bog će ti dozvoliti da nastaviš da živiš i neće dozvoliti da umreš. Odnosno, On te neće uništiti niti će ti oduzeti život – On će ti dozvoliti da nastaviš da živiš. Zar ovo nije veliki blagoslov? (Jeste.) Kroz ove reči Bog želi da unapred okusiš ovaj blagoslov u ovom životu i da ga dobiješ u budućem svetu. Ovo je Božje obećanje. Imajući u vidu ogromno obećanje koje je Bog dao ljudima, jesu li ljudi mnogo dobili? (Jesu.) Bog je ljudima dao tako veliko obećanje, obznanjujući ga svima. Rekao ti je za to, omogućavajući ti da dođeš i slobodno ga uzmeš. Ne moraš da žrtvuješ sopstveni život niti da predaš sve što poseduješ; samo treba da slušaš Božje reči i da postupaš prema Božjim zahtevima i Njegovim željama, i možeš da dobiješ ovo obećanje od Boga. Zar Bog ljudima nije dao mnogo? Trenutno si na putu da dobiješ ovo obećanje: iako ga još uvek u potpunosti nisi dobio, da li si malo dobio? Posmatrajući obećanje koje je Bog darovao ljudima, ljudi su prilično mnogo dobili. Dobili su značajno preimućstvo; nisu ništa izgubili niti su pretrpeli ikakve gubitke. Uložili su samo malo vremena, a njihovo je telo možda istrpelo neki napor. Možda su žrtvovali nešto lične kućne radosti, ličnih telesnih sklonosti i želja, odustali od nešto svojih sopstvenih težnji, interesa i želja i tome slično. Ipak, u poređenju sa shvatanjem istine, postizanjem spasenja i dobijanjem Božjeg obećanja, svi ti lični izgledi, ciljevi i težnje nisu vredni pomena, jer oni mogu da te odvedu jedino u pakao, a Bog ti zbog tih stvari neće dati Svoje obećanje. Nasuprot tome, kad ljudi ulože ograničenu količinu vremena, cenu koju su spremni i u stanju da plate, na kraju će

shvatiti istinu i dokučiće neke tajne, načela o tome kako da se vladaju, određene suštine i suštinske uzroke svih događaja i stvari i tako dalje, koje ljudi nisu shvatili još od Božjeg stvaranja. Što je još važnije, oni stiču određeno bogopoznanje i u stanju su da se Boga boje. Nakon što se sve ovo dobije, zar nije vredno platiti takvu cenu? Na šta se ljudi žale? Zašto kažu da verom u Boga nisu ništa dobili? Zar im savest nije postala sasvim trula? Tako mnogo ste dobili, a i dalje niste zadovoljni. Šta biste još želeli? Da li biste bili zadovoljni kad biste postali predsednici ili milijarderi? Kad bi vam Bog dao ove stvari, onda vi ne biste bili izabrani od Boga. Bog ne želi da zadobija takve ljude.

Ljudi uvek kažu da verovanjem u Boga nisu ništa dobili, što pokazuje da nemaju savesti, da nisu ni najmanje sposobni da shvate istinu, da ne streme ka istini i da su izuzetno lošeg karaktera. Takvi ljudi nemaju čisto shvatanje onoga što Bog radi, onoga što Bog od ljudi zahteva i onoga što je Bog ljudima darovao, između ostalih stvari. Na kraju, kad im se dogode neke stvari zbog kojih su pomalo nezadovoljni, ogroman bes koji su u sebi suzdržavali najednom izbija na površinu: „Šta sam dobio verujući u Boga? Telo mi je toliko toga istrpelo. Izvršio sam sve dužnosti koje mi je crkva dodelila. Koliko god da je bilo teško ili naporno, nikada se nisam žalio; uprkos veličini teškoća, nikada ništa nisam rekao. Prema Božjoj kući nisam nikada imao nikakve zahteve. Uz svoju veliku ljubav i veliku odanost, šta sam dobio? Ako čak ni ja nisam ništa dobio, za druge je još manje nade da će išta dobiti!” Ovim se podrazumeva sledeće: „Vi niste ponudili onoliko koliko sam ja, niste platili cenu koju sam ja platio; ako čak ni ja nisam ništa dobio, šta vi možete dobiti? Svi morate da budete pažljivi; nemojte biti glupi!” Zar takvim ljudima ne nedostaje savest? Čovek bez savesti uvek daje glupe i tvrdoglave izjave. Ne može da shvati baš nijednu od svih istina koje Bog izgovara niti od svih brojnih čistih i pozitivnih stvari i izjava, već se tvrdoglavo čvrsto drži sopstvenih gledišta: „Za Boga trpim muke i plaćam cenu, pa Bog mora da me blagoslovi i mora da mi dozvoli da dobijem više od ostalih. U suprotnom, daću sebi oduška, iskaliću svoj bes i psovaću! Bog mora da mi dâ sve što poželim, a ako to ne dobijem, onda Bog nije pravedan i govoriću da nisam ništa dobio – to je cela istina!” Zar mu ne nedostaje ljudskost? Reči nekoga kome nedostaje ljudskost sasvim sigurno ne mogu da budu postojane, a kamoli da budu u skladu sa istinom; od njega tražiti ovo poslednje bilo bi i previše. Reči koje neko izgovara moraju biti opravdani zahtevi, opravdane izjave, a ne uvrnuti argumenti; ko god da ih sluša ili ocenjuje, one moraju biti postojane. Međutim, reči i postupci ljudi s lošom ljudskošću ne mogu da budu postojani. Kad oni imaju napade besa i daju oduška svom nezadovoljstvu, neki ljudi pomisle: „Zašto kaže da nije ništa dobio? Da li je moguće da se Božja kuća o njega nekako ogrešila? Da li je moguće da neki od postupaka Božje kuće nisu u skladu sa načelima i da ne mogu da se iznesu na videlo? Reklo bi se da je taj čovek obično prilično sposoban da istrpi patnju i plati cenu, ali se danas tako žestoko razbesneo, govoreći da nije ništa dobio; izgleda da zaista nije ništa dobio. Zar se čovek koji se lepo ponaša time ne provocira da se razbesni? Biće mi bolje da budem pažljiv; u izvršavanju svojih dužnosti ne bi trebalo da trpim toliku patnju niti da plaćam toliku

cenu kao ranije!” Pod ovakav uticaj dospevaju neki smeteni ljudi kojima nedostaje sposobnost raspoznavanja.

Kad je reč o ljudima koji često iskaljuju negativnost, ako zaista imaju gledišta i ideje koje hoće da izraze, dozvolite im da prvo govore i da razotkriju svoja gledišta. Nakon što to učine, svi će shvatiti: „Oni smatraju da cena koju su platili nije u skladu sa onim što su dobili. Smatraju da nisu dobili nikakve koristi i da su pretrpeli gubitke, pa su postali nevoljni. Žale se na Boga, u nadi da će se s Bogom nagoditi, zahtevajući blagodat i koristi!” Kad je čuje kako govori, može li prosečan čovek da raspozna takvu osobu? Nakon što svi budu u stanju da tu osobu raspoznaju, recite joj: „Da li si rekao sve što si imao? Ako više ništa nemaš da dodaš, bolje ti je da ućutiš ili ćeš od sebe napraviti budalu. Ako tvoja rđava priroda bude pred svima razotkrivena i odmah se ne zauzda, ona će izazvati javno negodovanje. Kad te svi budu razotkrili i odbacili, biće prekasno za kajanje.” Upozorite ih na ovaj način, pa ćete ih tako ograničiti. Ili bi mogao da kažeš i ovo: „Ako smatraš da si na gubitku, ne moraš da veruješ u Boga. Smatraš da nisi ništa dobio, pa šta je tačno to što želiš da dobiješ? Ako bi hteo da stekneš bogatstvo i postaneš imućan ili da obavljaš neku visoku funkciju, žao mi je, ali to nisu stvari koje neko može da dobije jedino zato što ih želi; to su stvari koje Bog određuje. Božja pojava i Božje delo čovekovog spasenja nemaju veze sa davanjem ljudima ovih stvari. Pođi tamo gde možeš da ih dobiješ; Božja kuća nije svet, ona ne može da udovolji đavolima i Sotonama. Bolje ti je da od Božje kuće, a ni od braće i sestara takve stvari ne zahtevaš; ako se usuđuješ da od Boga tražiš takve stvari, onda ćeš uvrediti Njegovu narav i izazvati Njegov bes. Razlog je u tome što je Bog ljudima dao obilje blagodati i ljudima je darovao još i više istina da im budu život. Ako smatraš da zadobijanje istine nije dragoceno, onda si glup i neuk.” Na ovaj način svi treba da ih prekore i orezuju. Šta mislite o ovom praktičnom postupku? Ili možete da kažete: „Božja kuća ti ništa ne duguje. Tvoje davanje za Boga i obavljanje tvojih dužnosti bili su svi na dobrovoljnoj osnovi. Znaš li u koliko blagodati od Boga si uživao otkako si u Njega počeo da veruješ i da izvršavaš dužnosti? Ako imaš imalo savesti, Bogu ne treba da govoriš kako ništa nisi dobio; pred Boga treba da dođeš i da prepoznaš sopstvene probleme. Ako zaista veruješ da je Bog istina, da je sve što Bog radi istina i da su Njegove reči istina, onda to ne bi trebalo da govoriš; ne bi trebalo da se žališ. Tvoj trenutni stav nije onaj koji bi trebalo da ima neko ko veruje u Boga, niti je to stav koji bi trebalo da ima neko ko stremi ka istini. Ti nastojiš da se pobuniš i da pred Bogom iznova izneseš svoje stare probleme! Pokušavaš da se sa Bogom rastaneš, da sravniš račune! Ali Bog ti ništa ne duguje, baš kao ni Božja kuća. Ako sa Božjom kućom nameravaš da sravniš račune, onda požuri i napusti Njegovu kuću. Božjoj kući ne dosađuj jer ćeš inače izazvati Njegov gnev i On će te oboriti. To i ne bi bila baš velika šteta. Ako imaš imalo savesti ili razuma, treba da se smiriš da bi se molio i tragao, kako bi ustanovio postoji li nešto pogrešno u perspektivi stremljenja u tvojoj veri u Boga i da li je put kojim ideš onaj kojim Bog nalaže da koračaš. Prema Bogu imaš toliko nerazumnih zahteva, tako veliku ogorčenost; to ukazuje na to da nešto nije u redu sa

tvojim stremljenjem. Tako duboko ogorčenje nije nastalo u samo nekoliko dana; ono se nagomilava već duže vremena. Ili, otkako si u Boga počeo da veruješ, pred Njega možda dolaziš s pogrešnim stavom u mislima, i šta god da je On rekao, ti si bio ravnodušan, pa shodno tome ne osećaš nikakvo kajanje niti da si nešto dužan. Možda je upravo to dovelo do današnjeg raspleta stvari. Biće ti bolje da se što pre ispovediš i pokaješ; još uvek ima vremena da se pokaješ. Ako to ne učiniš i nastaviš da činiš zlo i iskaljuješ negativnost, onda ćeš postati đavo, antihrist. Kad te Božja kuća ukloni, ostaćeš bez ijedne prilike da budeš spasen – ono što Božja kuća osudi osuđeno je i od Boga. Na ovaj način te upozoravamo imajući u vidu tvoju sposobnost da tokom brojnih godina vere u Boga podnosiš patnju i plaćaš cenu. Dajemo ti priliku. Ako uporno isteruješ svoje i odbijaš da poslušaš savet, pa Božja kuća odluči da te ukloni, više nećeš biti brat ili sestra. Nade za tvoje spasenje biće ravne nuli. A kad to vreme dođe, tada zaista nećeš ništa dobiti. Nemoj tada da se žališ. Sada je najvažnije da preokreneš svoje misli, gledišta i smer svog stremljenja. Prestani da stalno stremiš tome da nešto dobiješ. Slušaj Božje reči; proveri o kom delu onoga što Bog razotkriva o ljudskim iskvarenim naravima možeš da razmisliš i da to spoznaš u sebi. Da li si razrešio probleme koje u sebi možeš da uočiš, one koje možeš jasno da uvidiš? Jesi li prepoznao svoje buntovništvo prema Bogu? Da li si ga se rešio? Najveći problem s kojim se sad suočavaš jeste stalna želja da s Bogom sravniš račune – kakav je ovo problem? Zar to nije problem koji treba rešavati? U Boga uvek veruješ s nekom namerom, s nekom transakcijom na umu; uvek žudiš da dobiješ blagoslove, u nadi da ćeš trud, davanje i telesnu patnju razmeniti za blagoslove carstva nebeskog – zar to nije logika razbojnika? Zašto ne pogledaš kakvim to ljudima Bog daruje blagoslove, kakvi su Božji zahtevi prema ljudima, šta je Bog ljudima rekao i šta ljudi treba da postignu da bi dobili Božja obećanja? Ako zaista veruješ u Boga i zaista želiš da budeš spasen, ne pokušavaj da stalno nešto dobiješ od Boga. Moraš da proveriš koliko si Božjih reči sproveo u delo, da li si osoba koja sledi Božje reči. Slediti Božje reči znači praktično postupati i živeti prema Božjim zahtevima i istina-načelima, a ne samo nešto malo fizički istrpeti i platiti neku malu cenu. Tvoja iskvarena narav nije rešena i u svakoj ceni koju plaćaš i svim mukama koje trpiš postoje namere. Bog to ne odobrava; On ne želi takvu cenu. Ako istrajavaš u tome da s Bogom sravniš račune, ako si uporan u tome da se s Bogom raspravljaš i nadmećeš, onda vređaš Njegovu narav i On će dozvoliti da bude po tvome, sve do pakla u kome ćeš biti kažnjen. To je odmazda za učinjeno zlo. Uživao si u brojnim blagoslovima i u mnogo blagodati od Boga i On ti je u materijalnom smislu ukazao određeni poseban tretman. Već si dobio ono što treba da dobiješ – šta bi još hteo od Boga?" Ako u razgovoru u zajedništvu koristiš ove reči, nakon što ih čuje, zar prigovaranje čoveka sa imalo savesti i razuma ne bi makar malo popustilo? Jesu li ovo reči čistog shvatanja koje su u skladu sa istinom? (Jesu.) Ako ima ljudskost i razum, čovek može da ih razume i prihvati. Jedino bi oni bez ljudskosti, oni koji nemaju savesti i razuma, pomislili da ove reči nastoje da ih prevare, da su bombastične retoričke reči, da nisu dostojne da se u njih veruje, te da nisu tako opipljivo

korisne kao vidljiva blagodat ili materijalni blagoslovi. Dakle, dokle god ne vide te opipljive koristi, beskorisno je sve što im govoriš; oni to neće prihvatiti. Možda ti se direktno u lice neće usprotiviti, ali će se iza tvojih leđa u svom srcu i dalje opirati, povremeno iskaljujući negativnost, pokazujući sopstveni doprinos, prebrojavajući muke koje su istrpeli, kao i načine na koje se Božja kuća ophodi prema njima, kako trpe Božju kuću – sve to uvek čuvaju u svom srcu. Šta god da im se dogodi, ukoliko ne dobiju ono što žele, iz njih izbija njihovo zverstvo, eksplodiraju od besa, razotkrivajući svoje sramno ponašanje i iskaljuju negativnost. Treba li i dalje da pokušavate da takvu osobu ubedite? Ako, nakon jednostavnog nagovaranja, ona i dalje ispoljava isti karakter, vraćaju se njeni stari problemi i njeno se đavolstvo ponovo rasplamsava, šta treba učiniti? Onda je došlo vreme da se nametnu ograničenja. Ne pružajte joj priliku da se pokaje. Ona je uzaludni slučaj; glup, tvrdoglavi bednik. U kom smislu je „glup, tvrdoglavi bednik”? U smislu da ne prihvata čist put i ne prihvata pozitivne stvari. Umesto toga, ona prihvata uvrnute argumente, jeresi i zablude, čvrsto se držeći sopstvenih gledišta o tome da dobije opipljive koristi, stiče prednosti i ne trpi gubitke. Koliko god da u zajedništvu Božja kuća razgovara o istini, ta osoba uvek kaže: „Sve su to reči koje lepo zvuče. Ko nije u stanju da kaže nekoliko lepih stvari? Da si na gubitku, ne bi to govorio.” Tvrdoglavo se drže takvih gledišta, pa kad im se dogodi nešto neprijatno ili pretrpe neki gubitak, smatraju da verom u Boga nisu ništa dobili i ponovo će iskaljivati negativnost. Treba li im ipak pružiti priliku? Prilika više ne postoji. Ako dobro ne izvršavaju svoje dužnosti, već umesto toga druge ometaju, odmah ih zaustavite i ograničite. Nemojte im dozvoliti da slobodno govore. Nastave li da šire negativnost i druge ometaju, više im ne ukazujte nikakvu ljubaznost. Počistite ih što pre. Ovo ne znači da nemamo ljubavi, zar ne? (Ne znači.) U razgovoru u zajedništvu istinu su dobijali na kašičicu, ali ne mogu da je prihvate kako god da se o njoj razgovara – na šta ovo ukazuje? Gledano spolja, čini se da je ova osoba bezvernik, ali je u suštini ona đavo. Došla je u Božju kuću da traži blagodat i blagoslove od Boga, da dobije koristi i neće se zaustaviti sve dok ih ne dobije. Ako posle nekog vremena vere u Boga nije dobila nikakve koristi, njene sotonske naravi će izbiti na površinu; iz sebe će izlivati svoje nezadovoljstvo Bogom, činiće zlo i izazivaće ometanja. Ovo je đavo. Delić patnje i davanja koje je ta osoba podnela u suštini nisu primena Božjih reči. Svode se na to da ta osoba napravi dogovor, da za sebe dobije koristi i blagoslove. Kad se onima koji verovanjem u Boga stalno žele da nešto dobiju dogodi nešto loše, a pritom su negativni i slabi, oni uvek kažu: „Svojom verom u Boga nisam ništa dobio.” Zatim odustaju i počinju da se ponašaju nepromišljeno, traže način za odmazdu i često iskaljuju negativnost kako bi iz sebe izlili svoje emocije nezadovoljstva. Već smo u zajedništvu razgovarali o tome kako treba postupati sa takvim ljudima: prema njima treba postupati shodno načelima. Ako mogu da prihvate istinu i garantuju da u budućnosti više neće izazivati ometanja, može im se pružiti dodatna prilika da ostanu u crkvi. Ako im je naum da stalno ometaju crkveni rad i crkveni život i nanose im štetu, onda ih odmah pročistite iz crkve. Cilj je da se zaštiti crkveni rad i osigura da pripadnici Božjeg izabranog

naroda mogu neometano da žive crkvenim životom. Ova se odluka donosi i ovaj metod usvaja na osnovu ovog načela. To je primereno.

Ko je još u crkvenom životu sklon iskaljivanju negativnosti? Neki ljudi bez rezultata izvršavaju svoju dužnost, praveći uvek nemarne greške; o sebi ne razmišljaju, već stalno smatraju kako Bog nije pravedan niti pošten, da je Bog prema drugima uvek milostiv, ali ne i prema njima, da ih Bog gleda s nipodaštavanjem i da ih nikad ne prosvećuje, te da zato u obavljanju njihove dužnosti nikad nema nikakvih rezultata i da oni nikad nisu u stanju da postignu svoj cilj da se istaknu i da budu cenjeni. U svom srcu, oni počinju da stvaraju pritužbe na Boga i, dok to čine, u njima nastaju ljubomora, gnušanje i mržnja prema onima koji odano izvršavaju svoje dužnosti. Kakvu ljudskost imaju takvi ljudi? Zar nisu sitničavi? A osim toga, zar ne propuštaju da shvate kako da u svojoj veri u Boga streme ka istini? Oni ne razumeju šta je verovanje u Boga. Misle da je verovanje u Boga i izvršavanje dužnosti poput ispitivanja studenta na fakultetu i stalno im je potrebno da upoređuju rezultate i plasman. Dakle, oni ovim stvarima pridaju veliki značaj. Zar to nije njihovo stanje? Pre svega, iz ugla shvatanja istine, poseduju li takvi ljudi duhovno razumevanje? Ne poseduju ga i ne razumeju šta znači verovati u Boga i stremiti ka istini. Kao prvo, veliku važnost pridaju tome kako se među ostalima oni sami kotiraju; kao drugo, uvek koriste metod ocenjivanja da procene koliko dobro drugi izvršavaju svoje dužnosti i koliko dobro ih oni sami izvršavaju, baš kao da ocenjuju studente u školi, mereći ovom metodom ljudsku veru u Boga i obavljanje njihovih dužnosti. Zar ovde nešto nije pogrešno? Povrh toga, nije li pogrešan tako zahtevan način na koji izvršavaju svoje dužnosti? Zar svoje dužnosti ne izvršavaju uz napor nekoga ko uči i polaže ispite? (Da.) Zašto to kažemo? Da li takvi ljudi, kad veruju u Boga i izvršavaju svoje dužnosti, razumeju kako da tragaju za načelima? Mogu li da tragaju za načelima? S jedne strane, oni ne znaju kako da tragaju za načelima. Kako ljudi treba da čitaju Božje reči, kako da u zajedništvu razgovaraju o istini i kako da pravilno izvršavaju svoje dužnosti – ove stvari oni ne razumeju, niti im je do njih stalo. Znaju samo da moraju da pronađu načela i da prema njima postupaju, ali ne razumeju šta se tim načelima reguliše, šta Bog nalaže niti kako drugi postupaju prema načelima. To naprosto ne shvataju. A, s druge strane, jesu li oni u stanju da obavljanje dužnosti procene na osnovu Božjih merila za odmeravanje da li je ljudsko obavljanje dužnosti u skladu sa merilom i načelima koja On ljudima nalaže u izvršavanju njihove dužnosti? Mogu li da shvate ove stvari iz Božjih reči i iz razgovora u zajedništvu s braćom i sestrama? Pre svega, oni ne razumeju Božje reči, niti razumeju pitanja izvršavanja dužnosti. Nakon što počnu da veruju u Boga i da izvršavaju dužnosti, oni razmišljaju: „Dok sam išao u školu, otkrio sam ovo pravilo: sve dok si spreman da naporno radiš i dodatno učiš, možeš da dobiješ najbolje ocene. Pa ću tako postupati i u svojoj veri u boga. Više ću čitati božje reči i više ću se moliti. Dok drugi ćaskaju ili jedu, učiću himne i učiću napamet božje reči. Uz takav trud, bog će me sigurno blagosloviti, s obzirom na moj naporan rad, marljivost i prilježnost, pa će moje obavljanje dužnosti sasvim sigurno uroditi plodom. Siguran sam da ću među ostalima postići visoke

rezultate, pa će me ceniti i unaprediti." Ipak, uprkos tome što baš tako i postupe, oni i dalje ne mogu da ostvare sopstvene želje: „Zašto u odnosu na druge i dalje imam lošije rezultate u izvršavanju svoje dužnosti? Kako će me ikada unaprediti ili koristiti za važne zadatke? Zar to ne znači da nema nade? Rođen sam sa takmičarskim duhom, nespreman da za drugima zaostajem. Takav sam bio u školi, takav sam i sada u svojoj veri u boga. Svakoga ko je bolji od mene, rešen sam da nadmašim. Nema predaha dok to ne uradim!" Oni veruju da će uz odgovarajući metod i pristup – jedino uz ulaganje truda u naporno učenje kako bi što više čitali Božje reči i naučili više himni; uz uzdržavanje od dokonih razgovora; nepridavanje značaja oblačenju; manje spavanja i manje uživanja; potčinjavanje sopstvenog tela; i neprepuštanje telesnim zadovoljstvima – tada moći da dobiju Božje blagoslove i da će sigurno postići rezultate u izvršavanju svoje dužnosti. Međutim, stvari uvek ispadnu drugačije nego što su oni očekivali: „Zašto u izvršavanju svoje dužnosti i dalje uvek grešim, i zašto ne mogu da je izvršavam još uvek tako dobro kao ostali? Ostali obavljaju stvari brzo i dobro, i starešina ih uvek hvali i ceni. Istrpeo sam toliko patnje i teškoća. Zašto i dalje ne postižem rezultate?" I dok o tome razmišljaju, na kraju dolaze do značajnog otkrića: „Ispostavlja se da je bog nepravedan. Tako dugo verujem u boga i tek sad to uviđam! Bog je milostiv prema svakome prema kome želi da bude. Pa, zašto prema meni ne želi da bude milostiv? Da li je to zato što sam glup, zato što ne umem da laskam i nisam rečit, zato što nisam dovitljiv? Ili je to zato što izgledam previše obično i nisam naročito obrazovan? Ovim me bog otkriva, zar ne? Pročitao sam tako mnogo božjih reči – zašto prema meni bog nije milostiv, već me umesto toga otkriva?" I dok o tome razmišljaju, postaju negativni: „Više ne želim da izvršavam svoju dužnost. Dok sam izvršavao svoju dužnost bog me nije blagoslovio, pa sam pročitao još više božjih reči, a on me nije prosvetio. U božjim rečima se navodi: bog je milostiv prema svakome prema kome želi da bude i pokazuje milost kome on hoće. Ja nisam neko prema kome bog pokazuje milost niti neko prema kome je on milostiv. Zašto treba da trpim ovu muku?" Što više razmišljaju sve su negativniji i sve manje osećaju da imaju put pred sobom. Osećaju da se guše od sopstvenih pritužbi i više ne žele da izvršavaju svoju dužnost; a kad je izvršavaju, samo je otaljavaju. Koliko god da drugi u zajedništvu razgovaraju o načelima, to do njih ne dopire. U njima nema nikakve reakcije. Kad se nalaze u ovakvom stanju, da li imaju ikakav život-ulazak? Imaju li ikakvu odanost u izvršavanju sopstvene dužnosti? Više ne, a nestalo je i ono malo truda i marljivosti koje su nekada imali. Pa, šta je ostalo u njihovom srcu? „Samo ću praviti planove u hodu i prihvataću stvari onakvim kakve jesu. Bog bi u svakom trenutku mogao da me otkrije i ukloni, da od mene digne ruke. Kad dođe taj dan u kome mi nije dozvoljeno da izvršavam svoju dužnost, neću je izvršavati. Znam da nisam dovoljno dobar. Bog me možda još uvek nije uklonio, ali znam da mu se ne dopadam. Samo je pitanje vremena kad ću biti uklonjen." Ove misli i gledišta nastaju u njihovom srcu, pa kad s drugima komuniciraju, povremeno im se otmu takve primedbe: „Svi vi, samo nastavite da iskreno verujete. Vašu veru i vaše izvršavanje dužnosti bog će sigurno blagosloviti. Ja sam

beznadežan slučaj. Došao sam do kraja puta. Koliko god da sam marljiv ili vredan, nema svrhe. Ako se bogu neko ne sviđa, beskorisno je koliki god trud on uložio. U izvršavanju svoje dužnosti trudim se onoliko koliko mogu; ako se moji napori u svakom slučaju izjalove, tu se ništa ne može učiniti. Može li bog ljude da natera da učine ono što je izvan granica njihovih mogućnosti? Bog ne može da natera ribu da živi na suvom!" Šta se ovde poručuje? Prećutno se govori sledeće: „Takav sam kakav sam. Kako god da se bog prema meni ophodi, ovo će biti moj stav." Recite Mi, zašto bi neko sa ovakvim stavom i namerom i dalje želeo da dobije Božje blagoslove? Mogu li ovo stanje i ovaj stav koje je on formirao da utiču na druge? Oni mogu vrlo lako da imaju negativan i štetan uticaj, vodeći druge u negativnost i slabost. Zar se time drugi ne zaluđuju i zar im se ne nanosi šteta? Ljudi sa takvim stepenom negativnosti su đavoli, zar ne? Đavoli nikad ne vole istinu.

Kad iskaljuju svoju negativnost, neki ljudi se ne upuštaju u opsežne rasprave; naprosto kažu nekoliko rečenica: „Svi vi ste bolji od mene. Svi ste u velikoj meri blagosloveni. Ja sam beznadežan slučaj. Koliko god da se trudim, beskorisno je. Za mene nema nade da ću dobiti Božje blagoslove." Iako su ove reči jednostavne i ne deluju problematično, već zvuče kao da oni ispituju sami sebe, sebe detaljno analiziraju i prihvataju činjenice kao što su njihov sopstveni loš kov i nedostaci, ti ljudi zapravo iskaljuju svojevrsnu nevidljivu negativnost. Ove reči sadrže sarkazam i ruganje, kao i otpor, a još i više sadrže nezadovoljstvo Bogom, uz negativno i potišteno raspoloženje. I premda ovih negativnih reči može biti svega nekoliko, ovo raspoloženje, poput neke zarazne bolesti, može na druge uticati. Iako izričito ne govore: „Više ne želim da izvršavam svoje dužnosti, nema nade za moje spasenje, a i svi vi ste u opasnosti", oni šalju signal koji kod ljudi stvara osećanje da ako za ovog pojedinca, uprkos njegovim naporima, nema nade za spasenje, onda je tek nema za one koji se nimalo ne trude. Šaljući ovaj signal, oni svima poručuju: „Nada je važna. Ako ti Bog ne daje nadu, ako te Bog ne blagoslovi, ma koliki trud da uložiš, sve to je uzaludno." Nakon što većina ljudi primi ovaj signal, nemoguće je da ne splasne vera u Boga koja se nalazi duboko u njima, a značajno se smanjuju odanost i iskrenost koje oni treba da ispolje pri izvršavanju svoje dužnosti. I premda ti ljudi ovu negativnost iskaljuju bez očite namere da druge zaluđuju ili da ih privuku na svoju stranu, ovo negativno raspoloženje na ostale brzo utiče, stvarajući kod njih osećaj krizne situacije, uz osećaj da njihovi napori vrlo lako mogu da se izjalove; to ljude navodi da žive u okviru sopstvenih osećanja, koristeći ta osećanja da o Bogu spekulišu, kao i da Božji stav i iskrenost prema ljudima analiziraju i preispituju na osnovu površnih pojava. Kad se ovo negativno raspoloženje prenese na druge, oni ne mogu da se odupru tome da se ne udalje od Boga i da nemaju pogrešna razumevanja i sumnje o onome što je Bog rekao, ne verujući više Njegovim rečima. Istovremeno, oni više nisu iskreni prema svojim dužnostima; nisu radi da plate cenu i nevoljni su da budu imalo odani. Ovo je uticaj tih negativnih primedbi na ljude. Koja je posledica ovog uticaja? Nakon što čuju ove reči, ljudi ne dobijaju pouku, a još manje postižu samospoznaju,

otkrivaju svoje mane ili postaju sposobni da primenjuju istinu i izvršavaju svoje dužnosti shodno načelima – ne dobijaju nijedan od ovih pozitivnih rezultata. Naprotiv, zbog ovog uticaja ljudi postaju negativniji, razmišljaju da odustanu od stremljenja ka istini i više nemaju rešenost u svojim dužnostima. Zašto su izgubili veru? (Osećaju da nema nade za njihovo spasenje.) Tako je, prihvatili ste ovu poruku i osećate da nema nade za vaše spasenje, pa ste nevoljni da se potrudite da izvršavate svoje dužnosti. To ponašanje pokazuje da vi ka istini ne stremite iskreno, već da uvek na osnovu osećanja, raspoloženja i nagađanja procenjujete da li je Bog vama zadovoljan, da li ima nade za vaše spasenje i da li Bog odobrava vaše obavljanje dužnosti. Kad ove stvari procenjuju na osnovu nagađanja, ljudi nisu naročito motivisani da primenjuju istinu. Zašto je to tako? Mogu li ljudi da Boga procene tačno kad Ga procenjuju na osnovu nagađanja? Mogu li ljudi tačno da donose pretpostavke o svakoj misli i ideji koje Bog ima? (Ne mogu.) Ljudski um je pun lažljivosti, transakcija, filozofija za ovozemaljsko ophođenje, Sotonine logike i tome slično. Koje su posledice kad svoje pretpostavke o Bogu ljudi donose na osnovu ovih stvari? To vodi u sumnju u Boga, u čovekovo udaljavanje od Boga, pa čak i u potpuni gubitak vere u Boga. Kad čovek u potpunosti izgubi veru u Boga, u njegovom srcu će se neizbežno pojaviti veliki znak pitanja o tome da li Bog postoji. U tom trenutku, vreme njegove vere u Boga će se okončati – on je potpuno uništen. Osim toga, da li je ispravno da ljudi formiraju pretpostavke o Bogu? Je li to stav koji stvoreno biće treba da ima prema Stvoritelju? Jasno je da nije. Ljudi ne treba da formiraju pretpostavke o Bogu, niti treba da spekulišu o Božjem razmišljanju ili o Božjim mislima o ljudima. Ovo je samo po sebi pogrešno; ljudi su zauzeli pogrešan ugao posmatranja i pogrešan stav.

Ljudi prema Bogu ne treba da se odnose uz pretpostavke, nagađanje, sumnju ili podozrenje, niti treba da Ga procenjuju na osnovu ljudskih misli i gledišta, filozofija za ovozemaljsko ophođenje ili akademskog znanja. Dakle, kako ljudi treba da se odnose prema Bogu? Pre svega, ljudi treba da veruju da je Bog istina. Božjim zahtevima prema ljudima, Njegovim namerama prema njima, Njegovoj ljubavi i mržnji prema ljudima i Njegovim uređenjima, mislima i idejama za različite vrste ljudi i tako dalje nisu potrebna tvoja nagađanja; u Božjim rečima ove stvari imaju jasna objašnjenja i jasna značenja. Ti jedino treba da veruješ, da tragaš i da zatim praktično postupaš prema Božjim rečima – u toj meri je jednostavno. Bog od tebe ne traži da na osnovu osećanja procenjuješ ono što On s tobom namerava da učini odnosno kako te On posmatra. Dakle, misliš da nema nade za tvoje spasenje – je li ovo osećanje ili činjenica? Jesu li Božje reči to poručile? (Nisu.) Dakle, šta Božje reči poručuju? Bog ljudima poručuje kako da tragaju za istinom radi pronalaženja rešenja i kako da pronađu put za primenu istine kad god se suoče s nekim problemom ili otkriju iskvarene naravi. Ovim se potvrđuje jedna stvar: istina je da Bog želi da spase ljude i da preobrazi njihove iskvarene naravi; Bog te ne obmanjuje i ovo nije prazna priča. Misliš da nema nade za tvoje spasenje, ali to je samo privremeno raspoloženje, osećanje nastalo u određenom okruženju. Tvoja osećanja ne predstavljaju Božje želje ili namere, još manje Njegove misli, a ne predstavljaju ni istinu. Prema tome,

ako živiš prema ovom osećanju, ako pretpostavke o Bogu donosiš na osnovu ovog osećanja, svoje osećanje koristiš da zameniš Božje želje, onda si u velikoj zabludi i upao si u Sotoninu klopku. Šta u ovoj situaciji čovek treba da uradi? Ne oslanjajte se na osećanja. Neki ljudi kažu: „Ako ne treba da se oslanjamo na osećanja, na šta onda treba da se oslonimo?" Beskorisno je da se oslanjaš na bilo šta svoje; ljudska osećanja ne predstavljaju istinu. Ko zna kako je nastalo tvoje osećanje, odakle je ono zaista poteklo – ako je nastalo time što te je Sotona zaludeo, onda je to problematično. U svakom slučaju, nezavisno od toga kako je to osećanje nastalo, ono ne predstavlja istinu. Što su nečija osećanja i intuicija intenzivniji, taj bi više trebalo da traga za istinom, da dolazi pred Boga i da razmišlja o sebi. Ljudska osećanja, s jedne strane, i činjenice i istina, s druge, dve su sasvim različite stvari. Mogu li osećanja da te opskrbe istinom? Mogu li da ti donesu put primene? Ne mogu. Jedino Božje reči, jedino istina, mogu da ti donesu put primene, mogu da ti donesu preokret i otvore izlaz. Prema tome, tvoja praktična primena ne treba da bude u traganju za sopstvenim osećanjima – tvoja osećanja nisu važna. Ono što treba da uradiš jeste da dođeš pred Boga kako bi tragao za istinom, da razumeš Božje namere kroz Njegove reči. Što se više budeš oslanjao na osećanja, sve više ćeš zaticati sebe kako si bez puta pred sobom, sve dublje ćeš upadati u negativnost i više ćeš verovati kako je Bog nepravedan, da te Bog nije blagoslovio. Naprotiv, ako ova osećanja ostaviš po strani kako bi tragao za istina-načelima, kako bi uvideo koji postupci su tokom procesa izvršavanja tvoje dužnosti kršili istina-načela, koji postupci su izvršeni shodno tvojoj sopstvenoj volji i nemaju baš nikakve veze sa istina-načelima, tada ćeš, tokom procesa traganja, otkriti da si previše samovoljan, da imaš previše uobrazilja. I samom primenom ovo malo iskrenosti, otkrićeš brojne probleme: „Previše sam buntovan, previše samovoljan, previše nadmen! Nije reč o tome da nema nade za moje spasenje; moja su osećanja pogrešna. Radi se o tome da Božje reči nisam uzeo zaozbiljno i da nisam praktično postupao shodno istina-načelima. Uvek se žalim da me Bog ne blagoslovi, da me ne usmerava i da je pristrasan, ali zapravo nisam prepoznao da sam ja površan, samovoljan i nesmotren u obavljanju svoje dužnosti – u pitanju je moja greška. Sada sam shvatio da Bog ne pokazuje pristrasnost. Kad ljudi ne tragaju za istinom niti pred Boga dolaze, Bog je prema njima uveliko dobar samim tim što im ne oduzima podobnost za obavljanje dužnosti; u tom smislu Bog je već veoma popustljiv. Ipak, i dalje sam osećao da sam prepun pritužbi, čak sam se nadmetao i svađao sa Bogom. Ranije sam smatrao da sam prilično dobar, ali sad uviđam da to uopšte nije istina. Šta god da sam radio, to nije bilo zasnovano na načelima; Božja blagodat je bila u tome što me nije dovodio u red – prepoznao je da sam mali rastom!" Kroz takvo traganje, shvatićete određene istine i moći ćete da preuzmete inicijativu za aktivno praktično postupanje shodno istina-načelima. Malo-pomalo, osetićete da imate određena načela u svom vladanju i u izvršavanju sopstvene dužnosti. U tom trenutku, zar nećete osetiti kako vam je savest mirnija? „Ranije sam osećao da nema nade za moje spasenje, ali zašto su sada ovo osećanje, ova svest, postali još bleđi? Kako to da

se to stanje promenilo? Ranije sam smatrao da za mene nema nade; nisu li to bili samo negativnost, otpor i borba protiv Boga? Bio sam i previše buntovan!" Nakon što se, tokom procesa izvršavanja svoje dužnosti, pokoriš, i bez sopstvenog znanja ćeš početi da shvataš neka načela i sebe više nećeš porediti sa drugima; usredsređivaćeš se jedino na to kako da izbegneš površnost i kako da svoje dužnosti izvršavaš prema načelima. Nesvesno, više nećeš osećati da ne možeš da budeš spasen i više nećeš biti zarobljen u tom negativnom stanju; svoje dužnosti ćeš izvršavati shodno načelima i osetićeš da je tvoj odnos sa Bogom postao normalan. Kad budeš imao to osećanje, razmišljaćeš: „Bog me nije napustio; mogu da osetim Božje prisustvo i mogu da osetim Božje usmeravanje i blagoslove kad tragam za Bogom dok izvršavam svoje dužnosti. Konačno osećam da Bog blagoslovi druge, baš kao i mene, i da Bog ne pokazuje pristrasnost; izgleda da još uvek ima nade za moje spasenje. Ispostavlja se da sam ranije išao pogrešnim putem; tokom izvršavanja svoje dužnosti stvari sam uvek otaljavao i činio sam nepromišljena nedela, misleći čak da sam dobro, dok sam živeo u svom malenom svetu i sebi se divio. Sad uviđam da je to bila velika greška! Živeo sam u potpunosti u stanju galame na Boga i opiranja Njemu, pa nije ni čudo što nisam dobio Božje prosvećenje. Ako ne postupam shodno načelima, kako bih mogao da dobijem Božje prosvećenje?" Vidiš, dva sasvim različita načina praktičnog postupanja, dva potpuno različita načina bavljenja sopstvenim idejama, na kraju dovode do različitih rezultata.

U svojoj veri u Boga, ljudi ne mogu da žive prema svojim osećanjima. Ljudska osećanja su samo prolazna raspoloženja – imaju li ona ikakve veze sa ljudskim ishodima? Sa činjenicama? (Nemaju.) Kad se ljudi udalje od Boga, kad žive u stanju uma u kome Boga pogrešno razumeju ili se Bogu opiru, s Njim se bore i na Njega galame, tada su potpuno napustili Božju brigu i zaštitu, i u njihovom srcu nema više mesta za Boga. Kad žive u takvom stanju, ljudi ne mogu a da ne žive prema sopstvenim osećanjima. I neka sitna pomisao može da ih uznemiri pa gube apetit ili nemaju san, nečija neoprezna primedba može da ih odgurne u nagađanja i zbunjenost, a čak i obična noćna mora može da ih učini negativnim i da ih navede da pogrešno razumeju Boga. Jednom kad nastane ovaj začarani krug, ljudi konstatuju da je za njih gotovo, da su izgubili svaku nadu da će biti spaseni, da su od Boga napušteni, te da ih Bog neće spasti. I što više tako razmišljaju i što se više tako osećaju, sve više poniru u negativnost. Stvarni razlog zašto se ljudi ovako osećaju jeste u tome što ne tragaju za istinom, niti je primenjuju u skladu sa istina-načelima. Kad ih nešto zadesi, ljudi ne tragaju za istinom, istinu ne sprovode u delo i stalno rade po svome, živeći u svojim sitnim mudrostima. Svakodnevno se porede i nadmeću sa drugima, zavide svakome za koga misle da je od njih bolji i preziru ga, rugaju se i podsmevaju svakome za koga smatraju da im nije ravan, živeći u naravi Sotone, ne postupajući u skladu sa istina-načelima i odbijajući da prihvate ičije savete. To na kraju dovodi do toga da formiraju svakakve zablude, nagađanja i osude i zbog toga su stalno zabrinuti. Pa zar nisu to i zaslužili? Samo su oni sami mogli da na sebe natovare tako teško breme – i zaista su ga zaslužili. Šta je uzrok svemu

tome? To što ljudi ne tragaju za istinom, što su previše nadmeni i samopravedni, što se uvek ponašaju prema sopstvenim zamislima, uvek se razmeću i sa drugima upoređuju, uvek nastoje da se izdvoje, pred Boga stalno postavljaju nerazumne zahteve i tako dalje – zbog svih se tih stvari ljudi postepeno udaljavaju od Boga, Bogu se opiru i, svaki put iznova, povređuju istinu. Na kraju, sami sebe zavlače u tamu i negativnost. A u takvim trenucima ljudi nemaju istinsko razumevanje vlastitog buntovništva i protivljenja, i još manje mogu da tim stvarima prilaze sa ispravnim stavom. Naprotiv, oni se na Boga žale, Boga pogrešno razumeju i o Njemu spekulišu. Kad se to dogodi, ljudi napokon shvataju da je njihova iskvarenost duboko pustila korenje i da izazivaju previše nevolja, pa utvrđuju da su od one vrste koja se protivi Bogu i ne mogu a da ne potonu u negativnost, nemoćni da se iz toga izvuku. Oni veruju u sledeće: „Bog me se gnuša i odbacuje me, Bog me ne želi. Previše sam buntovan, pa sam to i zaslužio. Bog me sasvim sigurno više neće spasti." Veruju da su sve to činjenice. Pretpostavke u svom srcu proglašavaju za činjenice. Nema koristi da sa njima iko u zajedništvu razgovara o istini, oni je ne prihvataju. U sebi razmišljaju: „Bog me neće blagosloviti, neće me spasti, pa koja je svrha da u Boga verujem?" Nakon što put njihove vere u Boga dostigne ovu tačku, jesu li ljudi još uvek u stanju da veruju? Ne. A zašto ne mogu da nastave dalje? Za ovo postoji određena činjenica. Kad ljudska negativnost dostigne određenu tačku u kojoj im je srce ispunjeno otporom i pritužbama, i kad žele da prekinu svoj odnos sa Bogom, stvari više nisu tako jednostavne kao u slučaju kad se Boga ne boje, kad se ne pokoravaju Bogu, kad istinu ne vole i ne prihvataju je. Pa, o čemu je onda reč? U svom srcu su aktivno odlučili da odustanu od vere u Boga. Smatraju da je sramotno da skrštenih ruku čekaju da budu uklonjeni, da je veće dostojanstvo u odluci da odustanu, pa preuzimaju inicijativu kako bi propustili svoju priliku i sami stvari privode kraju. Veru u Boga osuđuju kao lošu, istinu osuđuju kao nesposobnu da promeni ljude, a Boga osuđuju kao nepravednog, žaleći se na Njega što ih nije spasao: „Toliko sam vredan, podnosim znatno više muke od ostalih i od svih plaćam mnogo veću cenu, svoju dužnost iskreno izvršavam, a Bog me, ipak, nije blagoslovio. Sada jasno uviđam da se Bogu ne dopadam, da se Bog nejednako ophodi prema ljudima." Oni imaju drskosti da svoje sumnje u Boga preinače u osudu Boga i bogohuljenje. Kad se uspostavi ova činjenica, mogu li oni nastaviti putem vere u Boga? Budući da se protiv Boga bune i protive Mu se i zato što istinu ne prihvataju, niti o sebi uopšte razmišljaju, oni su upropašteni. Zar nije nerazumno da neko na sopstvenu inicijativu napusti Boga i da se zatim žali da ga Bog ne blagoslovi niti mu pokazuje milost? Svako bira svoj sopstveni put i njime sâm korača; niko to ne može da učini za njega. Ti si taj koji je izabrao ćorsokak, ti si taj koji je napustio Boga i odbacio Ga. Od početka pa do kraja, Bog nikada nije rekao da te On ne želi, da je On od tebe odustao niti da On odbija da te spase; ti si taj koji si Boga ograničavao na osnovu sopstvenih pretpostavki. Kad bi istinski verovao u Boga, a u Boga bi i dalje verovao čak i da On to ne želi, u Boga bi i dalje verovao i nastavio da čitaš Njegove reči, da i dalje prihvataš istinu i normalno izvršavaš svoje dužnosti, čak i da te On prezire, ko

bi onda mogao da te ograniči ili zaustavi? Zar nije sve u tvojim odlukama i stremljenjima? Tebi samom nedostaje vera, a ipak se okreće da se žališ na Boga; to je nerazumno. Ne održavaš svoj odnos sa Bogom i istrajavaš u tome da ga uništiš; kad nastane procep, može li on da se popravi? Slomljeno ogledalo je teško sastaviti, pa čak i da se sastavi, na njemu će i dalje biti pukotina. Sada kada je taj odnos raskinut, on se nikada ne može vratiti u svoje prvobitno stanje. Dakle, bez obzira na okruženje na koje nailaze tokom svoje vere u Boga, ljudi treba da nauče da se pokoravaju i treba da tragaju za istinom – jedino tada mogu biti postojani. Ako Boga želiš da slediš do samog kraja puta, od suštinske je važnosti da stremiš ka istini; bilo da izvršavaš svoje dužnosti ili da radiš nešto drugo, shvatanje istina-načela, njihova primena i sprovođenje od suštinske su važnosti, jer kroz proces shvatanja istine i praktičnog delovanja prema istina-načelima Boga spoznaješ, Boga shvataš i razumeš, shvataš Božje namere i s Njim postižeš usklađenost, shvataš i prihvataš Božju suštinu. Ako istina-načela ne sprovodiš u delo i jedino prema svojoj volji postupaš ili izvršavaš svoje dužnosti, nikada nećeš doći u dodir sa istinom. Šta znači nikada ne doći u dodir sa istinom? To znači da nikada nećeš doći u dodir sa Božjim stavom prema svemu, sa Njegovim zahtevima niti sa Njegovim mislima; a još manje je verovatno da ćeš doći u dodir sa Božjom naravi i suštinom koje se otkrivaju u Njegovom delu. Propustiš li da dođeš u dodir sa ovim činjenicama Božjeg dela, tvoje shvatanje Boga će zauvek biti ograničeno na ljudske uobrazilje i predstave. Ostaće u okvirima uobrazilja i predstava i nikada neće biti usklađeno sa suštinom i pravom naravi Božjom. A time nećeš moći da postigneš istinsko razumevanje Boga.

Tokom procesa izvršavanja svojih dužnosti, ljudi često dospevaju u negativna i buntovna stanja. Ako mogu da tragaju za istinom i koriste istina-načela kako bi se ovim problemima bavili i rešili ih, njihove negativne emocije se neće pretvoriti u pritužbe, otpor, prkos, galamu, pa ni u bogohuljenje. Međutim, ako se ovim stvarima ljudi bave uzdajući se isključivo u svoju sitnu pamet, u ljudsko samoobuzdavanje, ljudski trud, marljivost, disciplinu sopstvenog tela i druge takve pristupe, onda će se ove ljudske uobrazilje, sudovi i pretpostavke, pre ili kasnije, pretvoriti u pritužbe, prkos, otpor, galamu, pa čak i bogohuljenje. Kad se nađu zarobljeni u takvim negativnim emocijama, ljudi su, između ostalog, skloni da postanu neposlušni, nezadovoljni prema Bogu i da na Njega počnu da se žale. Kad se s vremenom ove misli u ljudima nagomilaju, a oni i dalje ne tragaju za istinom niti koriste istinu kako bi ih rešili, njihova neposlušnost, nezadovoljstvo i pritužbe će se pretvoriti u prkos; prepustiće se buntovnom ponašanju, kao što su otaljavanje sopstvenih dužnosti ili namerno ometanje i podrivanje crkvenog rada, među ostalim negativnim ponašanjima, kako bi izrazili svoju neposlušnost i nezadovoljstvo i tako postigli sopstveni cilj da prkose Bogu. Neki ljudi uništavaju i ometaju obavljanje dužnosti drugih ljudi. Smisao u pozadini njihovih postupaka je u sledećem: „Ako ja ne mogu da izvršavam svoju dužnost ili ako me bog u mojoj dužnosti ne blagoslovi, pobrinuću se da niko od vas ne može dobro da izvršava svoje dužnosti!”, a zatim počinju da izazivaju ometanja. Neki ljudi to rade rečima, dok ostali koriste određene postupke. Šta bi svojim

postupcima mogli da učine oni koji druge ometaju? Na primer, mogli bi namerno da obrišu datoteke iz nečijeg računara kako bi uticali na rezultate njegove dužnosti ili bi mogli namerno da ometaju okupljanja na internetu. Ovo su đavoli i Sotone koji ometaju ljude. Ljudi ne shvataju: „Kako je neko u tim godinama u stanju da radi takve odvratne stvari? Na kraju krajeva, on nije adolescent; kako može i dalje da izvodi takve smicalice?" Činjenica je da ni ljudima u svojoj četvrtoj, petoj, šestoj ili sedmoj deceniji života nije strano da rade takve stvari. Ova različita ponašanja su nezamisliva; to nisu postupci osobe sa savešću i razumom, već su postupci đavola i Sotona. Uvidevši da drugi time nisu pogođeni i da joj se ciljevi nisu ostvarili, takva osoba bi zatim iskaljivala negativnost i izazivala ometanja u prilikama kad su brojni ljudi prisutni ili tokom okupljanja. Kad kroz postupke počne da iz sebe izliva svoje nezadovoljstvo, tu situaciju tad postaje već teško kontrolisati; veoma je teško zauzdati tu osobu, te ako to stanje nastavi da se razvija, ono može da poprimi samo još šire razmere i da po svojoj prirodi postane sve ozbiljnije. Svojim postupcima, ta osoba ne samo da izaziva ometanja, već koristi i razne načine i metode, posežući za agresivnim i osuđujućim rečnikom, kako bi druge ometala dok izvršavaju svoju dužnost. Bez obzira na to da li postiže svoje ciljeve, ona se zatim u svom srcu opire Bogu; ne čita Božje reči niti uči himne i odbija da čita bilo koje knjige koje su povezane sa Božjim rečima ili sa istinom. Šta radi kod svoje kuće? Čita romane, gleda televizijske serije, uči tehnike kuvanja, proučava veštine šminkanja i friziranja… Tokom okupljanja, ta osoba u zajedništvu ne razgovara o svom shvatanju Božjih reči, niti razgovara o tome kako rešiti iskvarene naravi i otkrovenja iskvarenosti. Kad drugi u zajedništvu razgovaraju, ona namerno uzurpira taj razgovor, upada u reč onome ko govori, svesno skrećući temu i tome slično, te stalno izgovara stvari koje podrivaju i ometaju. Zašto se ovako ponaša? Razlog leži u njenom uverenju da nema nade za njeno spasenje, što dovodi do toga da odustaje i počinje da se ponaša bezobzirno; pre nego što bude uklonjena ili izbačena iz crkve, ona nastoji da pronađe nekoliko saradnika – ako ona sama ne može da bude blagoslovena, postaraće se da ni drugi ne mogu da budu blagosloveni. Zašto razmišlja na ovaj način? Ta osoba smatra da Bog u koga veruje nije poput boga kojeg je prvobitno zamišljala; On ljude ne voli onoliko koliko je ona zamišljala, a nije ni pravedan, i On sasvim sigurno ljudima nije iskreno privržen kako je ona to zamišljala. Bog voli druge, ali ne i nju; Bog spasava druge, ali ne i nju. Sada kad uviđa da za nju nema nade i smatra da ne može da bude spasena, ona odustaje i počinje da se ponaša bezobzirno. Ali to nije sve; takođe želi da i drugi uvide da pošto za nju samu nema nade, da je neće biti ni za druge, i zadovoljiće se jedino onda kad sve natera da odustanu od svoje vere u Boga i prestanu da budu vernici. To radi sa sledećim ciljem: „Ako ja ne mogu da dobijem blagoslove carstva nebeskog, bolje vam je da ne sanjate da ćete ih i vi sami dobiti!" Kakav je bednik ova osoba? Zar nije đavo? Ona je đavo, na putu za pakao, koji drugima takođe zabranjuje da veruju u Boga i da uđu u carstvo nebesko; ona juriša pravo u ćorsokak! Ovako ne treba da se ponaša niko ko ima imalo savesti i bogobojažljivog srca; bude li zaista počinio veliko zlo i bude otkriven, pa

oseti da za njega više nema nade, njemu će i dalje biti cilj da drugima pomogne da uspeju, pružajući im priliku da iskreno veruju u Boga i da ne slede njegov primer. On bi mogao da kaže: „Previše sam slab, telesne želje su mi jake i odviše sam zaljubljen u svet. To je moja sopstvena krivica; zaslužujem to! Nastavite da budete iskreni vernici; ne dozvolite da na vas utičem. Ja ću tokom okupljanja čuvati stražu, pa ako policija velike crvene aždaje uđe u selo, upozoriću vas." Svako ko ima trunku ljudskosti trebalo bi makar ovo da učini i ne treba da ometa stremljenje ostalih ka istini. Međutim, oni bez ljudskosti, kad se stvari ne odvijaju po njihovom naumu ili kad primete da ih braća i sestre gledaju s visine i da se od njih drže podalje, smatraju da ih je Bog otkrio i uklonio, da za njih nema nikakve nade za spasenje. Kad gaje takve ideje i misli, oni odustaju i počinju da se ponašaju bezobzirno, beskrupulozno iskaljujući negativnost i ometajući crkveni život. Kakvi ljudi to rade? Zar oni nisu đavoli? (Jesu.) Treba li čovek da bude ljubazan prema ljudima koji su đavoli? (Ne.) Pa, kako to onda treba rešiti? Kažeš mu: „Dolaziš na okupljanja, ali ne čitaš Božje reči niti prihvataš istinu. Zbog čega si onda ovde? Da izazivaš ometanja, zar ne? Misliš da za tvoje spasenje nema nade; zapravo, smatramo da ni za nas nema previše nade, ali se trudimo. Verujemo da Bog nije pristrasan, da je On dostojan poverenja, da u srcu iskreno želi da spase ljude i da Njegovo srce nije nepostojano. Sve dok postoji i trunčica nade, mi nećemo odustati. Nećemo da, poput tebe, neprekidno budemo negativni i da pogrešno razumemo Boga. Ako misliš da možeš da nas ometaš ili sputavaš, možeš samo da sanjaš o tome! Budeš li tvrdoglavo uporan, nastaviš da na ovaj način veruješ i budeš istrajan u zlonamernoj želji da nas ometaš, nemoj kriviti nas ako smo prema tebi nepristojni. Uklonjen si počevši od danas; u ovoj crkvi više nema mesta za tebe. A sad se gubi!" Zar na ovaj način problem nije rešen? Sasvim je prosto: samo nekoliko reči i čovek je očišćen. Lako je to uraditi! Zašto to tako treba rešiti? Zato što priroda-suština takvih ljudi ne može da se promeni; oni neće prihvatiti istinu. Smatraju da za njihovo spasenje nema nade; Bog to nije rekao, kao ni braća i sestre, ali oni, ipak, čine zlo i time izazivaju ometanja. Šta će učiniti ako jednog dana zaista budu izbačeni jer su počinili zlo i ometali crkveni rad, odnosno ako ih Bog disciplinuje jer ne streme ka istini? Da li bi mogli da postanu Božji neprijatelji, da li bi mogli da traže osvetu? Vrlo je verovatno! Dobro je da takvi ljudi budu otkriveni pre nego što dođu u priliku da učine bilo kakvo nedelo ili da počine bilo kakvo veliko zlo. Ovo je Božje delovanje; Bog ih je otkrio. Dakle, sasvim je ispravno očistiti ih; drugi ljudi još uvek nisu pretrpeli nikakav gubitak. Rešavanje stvari na ovaj način je pravovremeno i prikladno; svi stiču sposobnost raspoznavanja, a zli ljudi su odstranjeni. Njihova uloga kontrasta je na odgovarajući način ispunjena.

Ovo su u osnovi različita stanja i ispoljavanja ljudi koji iskaljuju negativnost. Kad se ne ispuni njihova želja da streme statusu, slavi i dobitku, kad Bog čini stvari koje su suprotne njihovim predstavama i uobraziljama, stvari koje uključuju njihove interese, oni postaju zatočenici sopstvene neposlušnosti i nezadovoljstva. A kad imaju ova osećanja, njihov um počinje da stvara razloge, izgovore, opravdanja, odbranu i druge misli koje

sadrže pritužbe. U tom trenutku, oni Boga ne veličaju niti Mu se pokoravaju, a još manje tragaju za istinom kako bi sebe spoznali; umesto toga, bore se protiv Boga koristeći svoje predstave, uobrazilje, misli i gledišta odnosno plahovitost. A kako se bore protiv Boga? Oni šire svoja osećanja neposlušnosti i nezadovoljstva, koristeći to da Bogu stave jasno do znanja koje su njihove misli i gledišta, nastojeći da Boga nateraju da deluje prema njihovoj volji i njihovim zahtevima ne bi li On ispunio njihove želje; tek tada se njihova osećanja primiruju. Bog naročito izražava brojne istine kako bi ljudima sudio i grdio ih, kako bi pročistio njihove iskvarene naravi i kako bi ljude spasao od uticaja Sotone, pa otud ko bi mogao da zna koliko je ljudskih snova o tome da budu blagosloveni ovim istinama srušeno, jer su im uništeni snovi o uznesenju u carstvo nebesko kome su se danonoćno nadali. Oni žele da učine sve što je u njihovoj moći da stvari preokrenu – ali su nemoćni, te uz negativnost i ozlojeđenost mogu jedino da potonu u nesreću. Neposlušni su prema svemu ovome što je Bog uredio, jer je ono što Bog čini u sukobu sa njihovim predstavama, interesima i razmišljanjem. Naročito kad crkva obavlja posao pročišćavanja i uklanja brojne ljude, ovi ljudi smatraju da ih Bog ne spasava, da ih On s gnušanjem odbacuje, da se prema njima ne postupa pravedno, pa će se ujediniti da prkose Bogu; poricaće da je Bog istina, poricaće Božji identitet i suštinu i poricaće pravednu narav Božju. Naravno, poricaće i činjenicu Božje suverenosti nad svim stvarima. A na koji način sve ovo poriču? Kroz prkos i otpor. Time posredno poručuju: „Ono što bog radi je u suprotnosti sa mojim predstavama, pa se zato ne pokoravam, ne verujem da si ti istina. Galamiću na tebe i ove stvari ću širiti u crkvi i među ljudima! Govoriću šta mi se prohte i nije me briga za posledice. Imam slobodu govora; ne možeš da me ućutkaš – reći ću šta poželim. Šta mi možeš?" U svojoj upornosti u tome da iznesu svoje pogrešne misli i gledišta, da li ovi ljudi govore o svom sopstvenom shvatanju? Da li u zajedništvu razgovaraju o istini? Nipošto. Oni šire negativnost; izgovaraju jeresi i zablude. Ne pokušavaju da spoznaju sopstvenu iskvarenost niti da je razotkriju; ne razotkrivaju stvari koje su učinili a koje su suprotne istini, niti razotkrivaju počinjene greške. Umesto toga, daju sve od sebe da svoje greške obrazlože i odbrane kako bi dokazali da su u pravu, dok istovremeno izvlače apsurdan zaključak i iznose negativna i iščašena gledišta, baš kao i uvrnute argumente i jeresi. Na pripadnike Božjeg izabranog naroda u crkvi to utiče tako što ih zaluđuje i ometa; neke ljude može čak da strmoglavi u stanje negativnosti i zbunjenosti. Sve su to štetna dejstva i ometanja koja izazivaju ljudi koji iskaljuju negativnost. Stoga, one koji iskaljuju negativnost treba ograničiti, zajedno sa njihovim govorom i ponašanjem – ne treba im povlađivati niti im to dozvoljavati. Crkva treba da ima odgovarajuće metode i načela za postupanje sa ovim ljudima. Kao prvo, braća i sestre treba da raspoznaju ove ljude i njihove negativne primedbe. Kao drugo, kad pripadnici Božjeg izabranog naroda steknu sposobnost raspoznavanja, crkva treba shodno istina-načelima da odmah ukloni ili izbaci ove pojedince, kako bi sprečila da još veći broj ljudi dođe pod njihov uticaj i bude ometeno. Ovim zaključujemo naš razgovor u zajedništvu o različitim aspektima iskaljivanja negativnosti.

C. Načela i putevi za rešavanje negativnosti

Ljudi poseduju sotonsku prirodu; kad se živi prema sotonskoj naravi, teško je izbeći negativna stanja. Posebno kad čovek ne razume istinu, negativnost postaje uobičajena pojava. Svako ima trenutke negativnosti; neki češće, neki ređe, neki u dužim, a neki u kraćim periodima. Ljudi se razlikuju po svom rastu, pa su tako i njihova stanja negativnosti različita. Oni koji su veći rastom postaju donekle negativni tek kad se suoče sa kušnjama, dok oni koji su manji rastom, koji još uvek ne shvataju istinu, nisu u stanju da raspoznaju kad drugi šire određene predstave ili govore apsurdne stvari; njih je moguće ometati, mogu da potpadnu pod uticaj i da postanu negativni. Do njihove negativnosti može dovesti bilo koji nastali problem, pa čak i trivijalne stvari koje nisu vredne pomena. Kako treba rešiti ovaj problem česte negativnosti? Ako neko ne zna kako da traga za istinom, ne zna kako da jede i pije Božje reči ili da se moli Bogu, onda to postaje vrlo problematično; on može jedino da se osloni na podršku i pomoć braće i sestara. Ako niko ne može da mu pomogne, odnosno ako ne prihvata pomoć, on može ostati u toj meri negativan da više ne može da se oporavi, pa čak može prestati da veruje. Vidite, vrlo je opasno da neko uvek ima predstave i da lako postaje negativan. Koliko god da čovek s takvim ljudima u zajedništvu razgovara o istini, oni je ne prihvataju, uvek uporni u tome da su njihove predstave i uobrazilje ispravne; izuzetno su problematični ljudi. Koliko god da si možda negativan, u svom srcu treba da shvatiš da to što poseduješ predstave ne znači da su one u skladu sa istinom; to znači da postoji problem u tvom shvatanju. Ako poseduješ nešto razuma, ne treba da širiš ove predstave; to je ono najmanje čega bi ljudi trebalo da se pridržavaju. Ako makar u izvesnoj meri poseduješ bogobojažljivo srce i možeš da priznaš da si Božji sledbenik, treba da tragaš za istinom kako bi razrešio svoje predstave, pokorio se istini i izbegao da izazivaš prekide i ometanja. Ako to ne možeš da učiniš i istrajno širiš predstave, onda si izgubio razum; u mentalnom smislu si nenormalan, zaposeli su te demoni i nemaš kontrolu nad sobom. Pod prevlašću demona, izgovaraš i širiš ove predstave bez obzira na sve – za to nema pomoći, ovo je rabota zlih duhova. Ako poseduješ nešto savesti i razuma, trebalo bi da si u stanju da učiniš sledeće: da ne širiš predstave i da ne ometaš braću i sestre. Čak i ako postaneš negativan, ne treba da radiš stvari koje škode braći i sestrama; treba naprosto da dobro izvršavaš svoju dužnost, da pravilno radiš ono što treba da radiš i da se uveriš da nema mesta samoprekoru – ovo je najosnovnije merilo za sopstveno vladanje. Čak i ako si ponekad negativan, ali nisi učinio ništa čime prelaziš postavljene granice, Bog neće praviti problem zbog tvoje negativnosti. Sve dok poseduješ savest i razum, u stanju si da se moliš Bogu i u Njega se uzdaš i da tragaš za istinom, na kraju ćeš shvatiti istinu i preokrenućeš se. Ako se suočiš sa značajnim događajima, kao što je smenjivanje s funkcije ili uklanjanje zbog neobavljanja pravog posla u ulozi starešine, pa osećaš da nema nade za spasenje i postaneš negativan – preterano negativan, u toj meri da ne možeš da se oporaviš, osećajući se kao da si osuđen i proklet, pa formiraš

pogrešna razumevanja o Bogu i pritužbe na Njega – šta treba da uradiš? To je vrlo lako rešiti: pronađi neke ljude koji shvataju istinu i s njima u zajedništvu razgovaraj i tragaj, tim ljudima otvori svoje srce. Što je još važnije, dođi pred Boga da se iskreno moliš o svojoj negativnosti i slabosti, kao i o nekim stvarima koje ne razumeš i koje ne možeš da prevaziđeš, o svakoj toj stvari ponaosob – razgovaraj s Bogom u zajedništvu, ništa ne prećutkuj. Ako postoje neizrecive stvari koje drugima ne možeš da kažeš, još je važnije da dođeš pred Boga da se moliš. Neki ljudi pitaju: „Ako o tome kažem Bogu, zar to neće dovesti do osude?" Zar već nisi učinio brojne stvari koje se Bogu protive i zavređuju Njegovu osudu? Zašto se brinuti oko ove jedne dodatne stvari? Ako o tome ne govoriš, misliš li da Bog za to neće znati? Bog zna sve što ti misliš. S Bogom treba otvoreno da razgovaraš u zajedništvu, da kažeš šta ti je u srcu, da Mu iskreno predočiš svoje probleme i stanja. Svoju slabost, buntovništvo, pa čak i pritužbe, sve to može da se kaže Bogu; čak i ako želiš da sebi daš oduška, to je u redu – Bog to neće osuđivati. Zašto Bog to ne osuđuje? Bog poznaje čovekov rast; čak i ako s Njim ne razgovaraš, On ipak zna tvoj rast. Razgovarajući s Bogom s jedne strane stičeš priliku da se pred Bogom ogoliš i budeš otvoren. S druge strane, to ujedno pokazuje tvoj stav pokornosti Bogu; Bogu makar omogućavaš da uvidi da ti prema Njemu srce nije zatvoreno, već da si samo slab, da nemaš dovoljan rast da ovu stvar prevaziđeš – to je sve. Ne nameravaš da prkosiš; tvoj stav je da se pokoriš, samo si previše mali rastom i ne možeš tu stvar da podneseš. Kad Bogu u potpunosti otvoriš svoje srce i budeš u stanju da s Njim podeliš svoje najdublje misli, iako ono što kažeš može u sebi da sadrži slabost i pritužbe – i, naročito, brojne negativne stvari – u tome postoji jedna ispravna stvar: ti priznaješ da poseduješ iskvarenu narav, priznaješ da si stvoreno biće, ne poričeš Božji identitet kao Stvoritelja, niti poričeš da je odnos između tebe i Boga odnos stvorenog bića i Stvoritelja. Bogu poveravaš stvari koje smatraš najtežim da se prevaziđu, stvari zbog kojih si najslabiji i Bogu govoriš sva svoja najdublja osećanja – to pokazuje tvoj stav. Neki ljudi kažu: „Jednom sam se pomolio Bogu i to nije rešilo moju negativnost. I dalje ne mogu da je prevaziđem." Nije važno; samo treba iskreno da tragaš za istinom. Bez obzira na to u kojoj meri razumeš, Bog će te postepeno jačati i više nećeš biti slab kao što si bio na početku. Kolike god da su tvoja slabost i negativnost, odnosno koliko god pritužbi i negativnih emocija da imaš, razgovaraj sa Bogom; ne odnosi se prema Bogu kao da je stranac. Kome god drugom da stvari prećutkuješ, nemoj ništa da kriješ od Boga, jer je Bog tvoj jedini oslonac, kao i tvoje jedino spasenje. Jedino se dolaskom pred Boga ovi problemi mogu rešiti; beskorisno je oslanjati se na ljude. Prema tome, kad se suočavaju s negativnošću i slabošću, najpametniji jesu oni koji dolaze pred Boga i na Njega se oslanjaju. Jedino se glupi i tvrdoglavi ljudi, pri suočavanju sa značajnim i kritičnim događajima i onda kad je potrebno da svoje srce izliju pred Boga, od Boga udaljavaju i još više Ga izbegavaju, kujući zavere u sopstvenom umu. I koji je rezultat sveg tog kovanja zavera? Njihova negativnost i pritužbe prerastaju u prkos, a prkos se pretvara u opiranje Bogu i galamu na Njega; ti ljudi sa Bogom postaju sasvim nepomirljivi i njihov

odnos s Njim se u potpunosti prekida. Ipak, kad se suočiš sa takvom negativnošću i slabošću, ako možeš da odlučiš da ipak dođeš pred Boga kako bi tragao za istinom i odlučiš da se pokoriš Božjim orkestracijama i uređenjima, pa zauzmeš iskreno pokoran stav, onda će Bog, uvidevši da ipak želiš da Mu se iskreno pokoriš čak i onda kad si negativan i slab, znati kako da te usmerava, izvodeći te iz tvoje negativnosti i slabosti. Nakon ovih iskustava razvićeš iskrenu veru u Boga. Bez obzira na teškoće sa kojima se suočavaš, osećaćeš da, sve dok za Bogom tragaš i na Njega čekaš, On će za tebe urediti izlaz a da ti to ni ne znaš, omogućavajući ti da neprimetno uvidiš kako su se situacije promenile, čineći da više ne budeš slab već snažan i jačajući tvoju veru u Boga. Kad budeš razmišljao o ovim događajima, osetićeš koliko je u tom trenutku tvoja slabost bila detinjasta. Ljudi su upravo u toj meri detinjasti i, bez Božje podrške, iz svoje detinjastosti i neznanja nikada ne bi sazreli. Jedino postepenim prihvatanjem Božje suverenosti i pokoravanjem toj suverenosti u procesu doživljavanja ovih stvari, kroz pozitivno i aktivno suočavanje sa ovim činjenicama, traganje za načelima, traganje za Božjim namerama, bez daljeg izbegavanja Boga ili udaljavanja od Njega, bez buntovništva prema Bogu, već uz sve veću i veću pokornost, sa sve manje i manje buntovništva, uz sve veću bliskost sa Bogom i uz sve veću sposobnost da se pokori Bogu – jedino takvim doživljavanjem čovekov život postepeno raste i sazreva, dostižući u potpunosti rast odrasle osobe.

Kako čovek treba da postupa prema negativnim stanjima i da ih rešava? Negativnosti se ne treba plašiti; ključno je imati razum. Kad je stalno negativan, zar čoveku nije lako da se glupo ponaša? Kad je negativan, jedino se ili žali ili diže ruke od sebe, govori i ponaša se bez ikakvog razuma – zar to ne utiče na njegovo obavljanje dužnosti? Ako neko može da podlegne očaju i da u negativnosti stvari otaljava, zar to nije izdaja Boga? Ozbiljna negativnost je poput mentalnog oboljenja, poput zaposednutosti demonima; to je odsustvo razuma. Ne tragati za istinom radi pronalaženja rešenja zaista je opasno. Kad su ljudi negativni, ako uopšte nemaju bogobojažljivo srce, lako će izgubiti razum; ići će unaokolo šireći svoju negativnost, nezadovoljstvo i predstave. Ovo je namerno protivljenje Bogu i sasvim lako može da prekine i ometa crkveni rad, a to je posledica o kojoj je i previše strašno razmišljati, pa bi Bog te ljude vrlo lako mogao s gnušanjem da odbaci. Međutim, ako je čovek u svojoj negativnosti u stanju da traga za istinom, zadržava bogobojažljivo srce, ne govori negativno, niti širi sopstvenu negativnost i predstave, te održava svoju veru u Boga i pokoran stav prema Njemu, takav čovek lako može da izađe iz negativnosti. Svako ima trenutke negativnosti; oni se jedino razlikuju po svom intenzitetu, trajanju i razlozima. Neki ljudi načelno nisu negativni, ali to postaju kad se suoče sa neuspehom ili se u nečemu pokolebaju; drugi zbog trivijalnih stvari mogu postati negativni, makar i ako su to samo reči kojima je neko povredio njihov ponos. A neki postaju negativni zbog donekle nepovoljnih okolnosti. Da li takvi ljudi shvataju kako da žive život? Imaju li uvid? Da li poseduju širinu uma i velikodušnost normalne osobe? Ne. Bez obzira na okolnosti, sve dok neko živi u svojim

iskvarenim naravima, on će često upadati u neka negativna stanja. Jasno, ako čovek shvata istinu i može da prozre stvari, njegova će negativna stanja bivati sve ređa i njegova će negativnost uz njegov sve veći rast postepeno jenjavati, da bi na kraju u potpunosti iščezla. Oni koji ne vole istinu, koji uopšte ne prihvataju istinu, imaće sve veći broj negativnih emocija, negativnih stanja, negativnih misli i stavova i oni će sa nagomilavanjem postajati sve ozbiljniji, pa kad ih te stvari preplave, oni neće moći da se oporave, što je vrlo opasno. Stoga je od suštinskog značaja da se negativnost odmah reši. Da bi rešio negativnost, čovek mora samoinicijativno da traga za istinom; čitanje Božjih reči i razmišljanje o njima, uz očuvanje stanja smirenosti u Njegovom prisustvu, dovešće do sticanja prosvećenja i prosvetljenja, što će čoveku omogućiti da shvati istinu i prozre suštinu negativnosti i time reši problem negativnosti. Ako se i dalje čvrsto držiš vlastitih predstava i razloga, onda si izuzetno glup i umrećeš usled sopstvene gluposti i neznanja. Bez obzira na sve, rešavanje negativnosti treba da bude preduzimljivo, a ne pasivno. Neki ljudi smatraju da po nastupanju negativnosti treba samo da je ignorišu; kad se ponovo budu osećali srećno, njihova će se negativnost prirodno pretvoriti u radost. Ovo je obična fantazija; bez traganja za istinom ili njenog prihvatanja, negativnost neće nestati sama od sebe. Čak i ako na nju zaboraviš i u svom srcu ništa ne osećaš, to ne znači da je rešen osnovni uzrok tvoje negativnosti. Kad nastupe prave okolnosti, ona će se ponovo razbuktati, a to predstavlja uobičajenu pojavu. Ako je pametan i ima razuma, čim se negativnost pojavi, čovek treba odmah da traga za istinom i da koristi metod prihvatanja istine kako bi je rešio, rešavajući tako problem negativnosti u njenom korenu. Svi oni koji su često negativni, takvi su zbog toga što ne mogu da prihvate istinu. Ako ne prihvataš istinu, negativnost će poput đavola prianjati za tebe, pretvarajući se u stalno negativno stanje, dovodeći do toga da u tebi nastaju osećanja neposlušnosti, nezadovoljstva i ozlojeđenosti prema Bogu, sve dok sebe ne zatekneš kako Mu se opireš, protiv Njega se boriš i na Njega galamiš – tada ćeš stići do samoga kraja i tvoje će ružno lice biti razotkriveno. Ljudi će početi da te razotkrivaju, da te detaljno analiziraju i da ti određuju karakter, a ti ćeš tek tada, suočen sa sumornom stvarnošću, početi da liješ suze; tek tada ćeš pasti i početi da se, sav očajan, udaraš u grudi – samo ti čekaj da prihvatiš Božju kaznu! Negativnost ne samo da dovodi do slabljenja ljudi, već i do toga da se oni na Boga žale, da Boga osuđuju, da Ga poriču, pa čak i da se neposredno bore s Bogom i na Njega galame. Stoga, ako se razrešenje nečije negativnosti odloži, kad on otkrije bogohulne reči i uvredi Božju narav, posledice su vrlo ozbiljne. Ako upadneš u negativnost i u tebi nastaju pritužbe zbog jednog jedinog događaja, rečenice, odnosno zbog neke misli ili gledišta, to pokazuje da je tvoje shvatanje te stvari izobličeno i da o tome imaš predstave i uobrazilje; tvoja gledišta po tom pitanju sasvim sigurno nisu u skladu sa istinom. U tom trenutku treba da tragaš za istinom i da se s njom ispravno suočiš, nastojeći da brzo, što je pre moguće, popraviš ove pogrešne predstave i ideje, ne dozvoljavajući sebi da te ove predstave zarobljavaju i pogrešno usmeravaju u stanje neposlušnosti, nezadovoljstva i pritužbi prema Bogu. Trenutno rešavanje negativnosti je

ključno, a takođe je važno da se ona u potpunosti reši. Jasno, najbolji način za rešavanje negativnosti jeste u traganju za istinom, u tome da čovek više čita Božju reč i dođe pred Boga da traži prosvećenje. Ponekad privremeno možda nećeš biti u stanju da preokreneš svoje misli i gledišta, ali makar treba da znaš da nisi u pravu i da su ove tvoje misli izopačene. Na taj način, najmanje što će se postići jeste to da ove pogrešne misli i gledišta neće uticati na tvoju odanost u izvršavanju dužnosti, neće uticati na tvoj odnos sa Bogom i neće uticati na tvoje dolaženje pred Boga da otvoriš svoje srce i moliš se – makar se ovaj rezultat mora postići. Kad si obuzet negativnošću, neposlušan si, nezadovoljan i na Boga imaš pritužbe, ali ne želiš da tragaš za istinom radi pronalaženja rešenja, smatrajući da je tvoj odnos sa Bogom normalan dok je tvoje srce zapravo od Boga daleko i više ne želiš da čitaš Njegove reči niti da se moliš, zar ovaj problem nije postao ozbiljan? Kažeš: „Koliko god da sam negativan, to nije ometalo obavljanje moje dužnosti i nisam napustio svoj posao. Odan sam!" Jesu li ove reči utemeljene? Ako si često negativan, nije posredi iskvarena narav; postoje ozbiljniji problemi: imaš predstave o Bogu, pogrešno Ga razumeš i stvorio si prepreke između sebe i Boga. Ako ne tragaš za istinom kako bi to rešio, stvar postaje vrlo opasna. Ako je često negativan, kako čovek može da bude siguran da će svoju dužnost do kraja izvršavati odano i da to neće biti površno? Ako se ne razreši, može li negativnost tek tako da ode ili da sama od sebe nestane? Ako čovek pravovremeno ne traga za istinom radi pronalaženja rešenja, negativnost će nastaviti da se razvija i postajaće sve gora. Posledice koje ona izaziva samo će postati štetnije. Sasvim sigurno se neće razviti u pozitivnom pravcu, već jedino u onom nepovoljnom. Stoga, kad se negativnost pojavi, moraš brzo da tragaš za istinom ne bi li je rešio; jedino tako sigurno možeš biti u stanju da svoje dužnosti dobro obavljaš. Rešavanje negativnosti je ključno i ne može se odlagati!

26. jun 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (18)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (6. deo)

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

X. Širenje neosnovanih glasina

Na prošlom okupljanju, u zajedništvu smo razgovarali o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” Kad je reč o raznim ljudima, događajima i stvarima koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan crkveni poredak, a koji se pojavljuju u crkvenom životu, razvrstali smo ih u jedanaest problema. Pročitajte ih ponovo. (Prvi, često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini; drugi, izgovaranje reči i doktrina da bi se ljudi zaluđivali i zadobilo njihovo poštovanje; treći, naklapanje o porodičnim stvarima, uspostavljanje ličnih veza i bavljenje ličnim poslovima; četvrti, formiranje klika; peti, nadmetanje za status; šesti, upuštanje u neprikladne odnose; sedmi, uzajamni napadi i verbalne svađe; osmi, širenje predstava; deveti, iskaljivanje negativnosti; deseti, širenje neosnovanih glasina; i jedanaesti, manipulisanje izborima i njihovo prekidanje.) Prošli put smo razgovarali o devetom problemu. Danas ćemo razgovarati o desetom – o širenju neosnovanih glasina.

A. Ispoljavanja širenja neosnovanih glasina

U crkvi se javljaju slučajevi širenja neosnovanih glasina. Neki ljudi ne vole istinu i pri obavljanju dužnosti nisu usredsređeni na primenu istine; bilo u pitanjima povezanim sa istina-načelima ili u svojim ličnim stremljenjima, oni se ne usredsređuju na traganje za istinom – za takav fokus nema mesta u njihovom srcu. U svom verovanju u Boga, oni jedino vole da se raspituju o tračevima i ličnim informacijama, te da prikupljaju čudne i neobične priče. Naravno, s većim entuzijazmom zabadaju nos u pitanja povezana sa Bogom i Božjim delom, kao i u pitanja koja se odnose na Božju kuću i na starešine i delatnike u crkvi. U isto vreme, oni vole da šire tračeve bez osnova, raspredajući unaokolo stvari koje su čuli ili zamislili, a koje uopšte nisu istinite. Takvi ljudi ne vole da čitaju Božje reči, retko se mole i tokom okupljanja retko razgovaraju u zajedništvu o istini i retko govore o svom sopstvenom stanju, o ličnim stremljenjima i ulasku ili, pak, o svom shvatanju Božjeg dela i tome slično. Jasno, oni nisu zainteresovani za one koji u zajedništvu razgovaraju o istini ni za one koji razgovaraju o sopstvenim iskustvenim

svedočenjima i srodnim temama. Međutim, čim čuju da neko govori o tome koju je tačku dostiglo Božje delo ili u Božjim rečima zapaze sadržaj o katastrofama, o ljudskim odredištima, o tome da Bog menja Svoj oblik i tako dalje, oči im zaiskre i posebno se usredsrede. Čim pročitaju ili čuju ove reči, odmah im se probudi interesovanje. Sudeći prema ispoljavanjima tih ljudi, jasno je da oni u Boga ne veruju da bi stremili ka istini ili da bi vršili svoju dužnost i sledili Boga, i sasvim sigurno ne da bi se Bogu pokoravali i obožavali Ga. Dođu u Božju kuću i ne pada im na pamet da se bave ikakvim dužnostima. Samo žele da zabadaju nos i da skupljaju određene tračeve ili šire neke glasine. U ovim aktivnostima uživaju i nimalo ih ne interesuju iskustvena svedočenja, himne ili filmovi Božje kuće. Samo vole da na internetu prikupljaju izjave i procene koje antihristovske sile u verskom svetu daju o Božjoj kući, o crkvenom radu i o ovaploćenom Bogu. Čak i kad povremeno pogledaju video priloge iz Božje kuće, to ne rade iz unutrašnje čežnje za traganjem za istinom radi razrešenja sopstvenih problema. Pa, šta oni gledaju? Oni gledaju komentare ispod video priloga i selektivno pristupaju onome što čitaju. Preskaču komentare braće i sestara iz crkve, već su posebno zainteresovani za komentare iz verskog sveta i za one koji dolaze od nevernika. Čak posebno gledaju komentare i izjave koji dolaze od velike crvene aždaje, u nastojanju da iz njih otkriju neke stvari. Kad vide ove oblike negativne propagande, izjave i izmišljene glasine, oni ne tragaju za istinom i ne raspoznaju ih; naprotiv, neke od ovih negativnih primedbi i izjava mogu čak i da prihvate i posmatraju ih kao činjenice. Ma koliko da je pozitivnih komentara, oni ne žele da ih pročitaju i ne veruju da su oni istiniti; pažnju im privlače i apetit podstiču jedino ti negativni komentari ili glasine. Svaki put kad primete ove negativne komentare, u sebi se osećaju veoma zadovoljno i utešeno. Posebno ih zanimaju sasvim neistinite glasine i sudovi, pa čak i napadi i klevete protiv Boga, koji kruže u svetu, u verskom svetu ili na internetu, i njih uvek marljivo proučavaju i prikupljaju. Nasuprot tome, nimalo ih ne interesuju Božje reči, propovedi i razgovori u zajedništvu, iskustvena svedočenja braće i sestara i druge takve stvari. Stoga, kad drugi tokom okupljanja čitaju Božje reči, kad u zajedništvu razgovaraju o istini i sa drugima razmenjuju iskustvena svedočenja, oni osećaju odbojnost; te su im stvari dosadne i izlišne. U svom srcu imaju naročitu odbojnost prema razgovoru o istini i prema priči o samospoznaji. Pa, šta oni žele da čuju? Žele da čuju isključivo neobične i bizarne stvari, bilo da su to misterije iz duhovnog carstva ili glasine i tračevi koji kruže u verskom svetu – voljni su da slušaju jedino te stvari. Srce im je ispunjeno i zaokupljeno ovim negativnim stvarima i niko te negativne stvari ne može da im oduzme niti da ih tih stvari liši. Zašto je to tako? Zato što ih te stvari isuviše zanimaju, previše ih vole! Prema tome, kad se nađu među braćom i sestrama, posebno tokom okupljanja, oni vole da raspredaju neosnovane tračeve, pa čak i da šire neke negativne komentare o Božjoj kući i crkvi, koje su pronašli na internetu. Ovi ljudi su izrazito zainteresovani za ove glasine. Iako vrlo dobro znaju da širenje tih stvari nije od koristi drugima, oni ne mogu da se kontrolišu, već ih uporno šire. Čak i ako je potrebno da iznalaze mogućnosti kako bi ove glasine i negativnu propagandu širili, odnosno ako

je za prikupljanje takvih stvari neophodno uložiti vreme ili upotrebiti um za njihovo izmišljanje, oni se time ipak neumorno oduševljavaju. Ako su crkvene starešine neke crkve lošeg kova i ako ne mogu da izvršavaju stvaran posao ili da raspoznaju ljude, pa se najednom pojave ljudi koji šire glasine i laži, to će crkveni život ometati i na njega će se odraziti, a ovi pojedinci će ponekog čak zaludeti i kontrolisati. Zašto je moguće da brojne ljude drugi često ometaju i zaluđuju? Jedan razlog je u tome što oni ne shvataju istinu i nemaju razboritost u odnosu na glasine kojima se kleveće Božja kuća. Drugi je u tome što pojedina braća i sestre, koji tek odnedavno veruju, svojim rastom nisu još sazreli, što ne shvataju istinu vizija i nejasni su im Božje ovaploćenje, Božje delo suda u poslednjim danima i Božja namera da spase ljude. Oni nisu u stanju da ove stvari jasno vide i nisu sigurni da li je ova etapa dela Božja pojava i delo. Shodno tome, oni nemaju istinsku veru, pa čak ni ne znaju koliko dugo će moći da slede Boga. Prirodno je da oni koji šire glasine i njih sasvim lako zalude, pokolebaju i kontrolišu.

B. Suština širenja neosnovanih glasina jeste postupanje u svojstvu Sotoninog sluge

Ovi ljudi koji šire neosnovane glasine ne samo da ne veruju u istinu i u Božje reči, već ne mogu da razlikuju ni ispravno od pogrešnog. Uvek su sumnjičavi prema pozitivnim stvarima i lako nasedaju na glasine i đavolske reči. Ovi ljudi tvrde da veruju u Boga i da Boga slede, ali ipak šire glasine kojima kleveću Boga i crkvu, braći i sestrama prenose razne glasine koje su prikupili, pa ih čak bezobzirno i uzastopno raspredaju i svuda javno obznanjuju. Iz ovoga je jasno da ovi ljudi ne vole istinu i da isključivo veruju đavolskim rečima nevernika. Strogo uzev, oni uopšte nisu pripadnici Božjeg izabranog naroda niti su članovi Božje kuće. Pa, šta su oni? Da budemo precizni, ovi ljudi su bezvernici, oni su Sotonine sluge. Neki ljudi kažu: „Da li je Sotonine poslušne špijune poslala KPK? Jesu li oni agenti koji su se ušunjali u Božju kuću?" Nisu nužno. Te agente i špijune je lako raspoznati, ali ovi ljudi koji šire glasine, gledano spolja, deluju kao istinski vernici. Ipak, oni ne streme ka istini i često postupaju kao Sotonini glasnogovornici, i u Sotonino ime šire reči kojima se Bog kleveće i napada, i šire glasine koje Sotona izmišlja o crkvi i o Božjoj kući. Sudeći prema ovome, ko god da ih je poslao, zar ovi ljudi nisu Sotonine sluge? (Jesu.) Bilo da su ove glasine sami aktivno prikupili ili su ih pasivno čuli, ovi ljudi ne razmišljaju o traganju za istinom i o raspoznavanju tih glasina, već u njih veruju kao da su činjenice. Među ljudima mogu čak beskrupulozno i neobuzdano da ih šire i raspredaju, i to ne samo na jednom mestu niti samo u jednoj prilici. Ove glasine šire sa ciljem da još ljudi za njih sazna, da oni koji su slabi dodatno oslabe, a da oni koji su snažni i u Boga imaju veru, zbog ovih glasina, posumnjaju u Boga i u Njegovo delo. Cilj im je da svako izgubi interesovanje za istinu, za Božje reči, Božje delo, za spasenje, te da se zainteresuje za razne glasine i oblike negativne propagande, upravo onako kako su oni sami za to zainteresovani, tako da bi onda, kad god se okupe, ljudi razgovarali o ovim negativnim stvarima. Da li bi normalni ljudi i ljudi sa ljudskošću i

razumom radili takve stvari? Kad većina ljudi čuje glasine ili različite oblike negativne propagande, čak i ako ne znaju jesu li te glasine istinite ili lažne, zbog svoje vere u Boga i zbog ono malo bogobojažljivog srca koje imaju, oni će doći pred Boga da se mole i da tragaju za istinom. Čak i ako su pod uticajem tih glasina pomalo slabi i sumnjičavi, to neće uticati na njihovo obavljanje dužnosti niti na njihovo Božje sledbeništvo. Sebe će čak upozoravati da jezik drže za zubima i da izbegavaju da čine stvari kojima se Bogu opiru ili Ga vređaju. Većina braće i sestara može da postigne ovakav pristup. Dokle god imaju određenu ljudskost, nešto prave vere i delić bogobojažljivog srca, ljudi to mogu da postignu. Pošto ljudi veruju da Bog postoji, treba da veruju da je ispravno sve što Bog čini. I budući da je to učinio Bog, ljudi o tome ne treba da donose nikakve procene. Treba da budu sigurni u sledeće: „Šta god da poručuju glasine izvan crkve, u njih ne mogu da verujem i sasvim sigurno ne mogu da ih širim. Makar i da se u svom srcu osećam pomalo slabo i uzdrmano, Božje postojanje ne smem da poričem!" Ako veruje u Božje postojanje, čovek treba da veruje da je ispravno sve što Bog čini; ako veruje u Božje postojanje, on treba da ima srce koje se Boga plaši i boji – to je sasvim ispravno. Pošto ima bogobojažljivo srce, kakve god glasine da čuje, on će svoj jezik držati za zubima, neće postati onaj koji širi glasine, Sotonina lukavstva ga neće obmanuti i neće nasesti na Sotonine smicalice. Nije li ovo nešto što većina ljudi može lako da postigne? (Jeste.) Poseduješ normalan način razmišljanja i razum, pa kad čuješ glasine, ti sâm u potpunosti određuješ hoćeš li ih dalje širiti ili ne. Da li te iko drugi kontroliše? (Ne.) Dakle, kad ljudi čuju ove glasine, zar ne treba da im bude jasno kako s njima treba da postupaju, kako prema njima treba da se ophode i da praktično postupaju kako bi bili u skladu sa načelima, i u skladu sa ljudskošću i razumom? Bez potrebe da ga tome drugi uče, svako bi trebalo da poseduje makar ovaj stepen rasuđivanja i trebalo bi da razume ovaj metod i put praktičnog postupanja. Čak je i deci poznato da ne treba da šire tračeve, da je to izraz nepoštovanja, da je nemoralno, da unosi razdor i da čovek takav ne treba da bude; ovo su misli i ponašanje koje ljudi sa normalnim razumom treba da poseduju. Međutim, postoji jedna vrsta ljudi koji nemaju takav razum i kojima, još u većoj meri, nedostaje takva ljudskost. To u njima izaziva želju da svojim bližnjima šire glasine i negativnu propagandu čim te stvari čuju, tako da svi zajedno mogu da ih analiziraju, procenjuju i ulepšavaju, a zatim da te glasine raspredaju široj publici. Oni razmišljaju na sledeći način: „Zar ovo nije sjajno? Zar nije živahno? Kad bi crkveni život bio ispunjen ovim sadržajem, koliko bi samo bio bogat! Ljudi bi stekli tako mnogo znanja!" Kakve su to misli i gledišta? Nisu li ovo misli i gledišta loše osobe? Kakva je ovo logika? Zar ovo nije neko ko očajnički žudi za haosom? Nije li reč o tome da ne može da podnese da vidi kako je drugima dobro? U svom srcu, taj se braći i sestrama čak ruga: „Budale, svuda izvan crkve se šire glasine; na sve strane su negativne procene, napadi i klevete protiv božje kuće, a posebno protiv hrista i božjeg dela. U crkvama verskog sveta, okačeni su svakakvi negativni propagandni materijali. Čim čuju za 'Istočnu munju', tamošnji ljudi počinju da izriču osude i da se udaljavaju. Svi vas kritikuju i osuđuju, ali ste vi, budale, i

dalje ovde, verujete u boga i stremite ka istini!” Pogled na ove ljude koji sa tako čvrstom verom slede Boga, u njemu izaziva neprijatnost i veliku odbojnost. Konkretno, kad primeti da nečija beseda o istini pokazuje istinsko razumevanje i promenu naravi, i da se svi tome dive, takvog čoveka on mrzi. Vidi li da se neko pridržava načela, da postiže rezultate i pokazuje odanost u obavljanju svoje dužnosti u Božjoj kući, on se naljuti i kaže: „Zašto ne slušaš glasine ili propagandu koji dolaze izvan crkve? Zašto si tako glupav i iskren? Vidi kako sam ja prepreden – istovremeno sedim na dve stolice. Učestvujem u crkvenom životu u božjoj kući i ne govorim da ne verujem u boga; kad mi ne bi dozvolili da izvršavam dužnost, ne bih na to pristao, ali isto tako držim na oku vesti koje dolaze izvan crkve. I dalje obraćam pažnju na negativnu propagandu i komentare koji dolaze iz verskog sveta, iz sveta nevernika i sa interneta.” On uvek ima neprimereno gledište. Kad vidi da braća i sestre streme ka istini i da izvršavaju svoje dužnosti, u sebi oseća nezadovoljstvo. Jednog ili dvoje tih ljudi uvek želi da zaludi i da odvuče, i čak neprekidno želi da neke od njih ometa i da na njih utiče. Osim toga, širenjem glasina neprekidno želi da neke ljude „probudi”, pa da oni u te glasine poveruju i da se zalude. Recite Mi, kakav je tačno ovaj čovek? Da li je takve ljude primereno smatrati pripadnicima Božje kuće i braćom i sestrama? (Nije.) Pa, kako je onda najprikladnije videti ih? Najprikladnije je videti ih kao bezvernike, kao Sotonine sluge. Ovo nije neosnovana osuda niti im se time čini nepravda; to je činjenica.

Šta je odvratno u vezi sa ovim ljudima koji šire neosnovane glasine? Nezavisno od samog načina na koji čuju negativnu propagandu, čak i kad vrlo dobro znaju da su to činjenično neutemeljene glasine i đavolske reči, ti ljudi ih ipak, sa nesmanjenim oduševljenjem, drugima šire. Kakva je priroda toga? Neko ko ima bogobojažljivo srce osetiće odbojnost kad čuje glasine. Posebno kad su u pitanju reči kojima se Bog napada i vređa, taj ih uopšte neće pominjati kako ne bi oskrnavio sopstvena usta, što dokazuje da poseduje bogobojažljivo srce. On kaže: „To što drugi Boga osuđuju i kleveću, i što crkvu napadaju i ocrnjuju – njihova je stvar. U njihovim grehovima ne treba da učestvujem. I njihovo klevetanje Boga već je nečuveno buntovništvo i gnusni greh – ove reči sopstvenim ustima ne mogu ni da izgovorim. Ne smem da govorim iste stvari kao oni. Nipošto to neću učiniti!” Međutim, oni koji su Sotonine sluge mogu, od reči do reči, da prepričavaju negativnu propagandu i glasine koje su čuli, pa to čine uvek iznova i bez ikakve bojazni, šireći ih na sve strane. Imaju li ovi ljudi i trunčicu bogobojažljivog srca? Plaše li se Boga? Ne, ne plaše se. Gledano spolja, i oni veruju u Božje postojanje; ipak, verovanje nije isto što i priznanje da je Bog Stvoritelj koji ima suverenost nad svim stvorenjima. I Sotona veruje da Bog postoji u svetu, u vaseljeni i među svim stvorenjima, pa ipak, kako se ophodi prema Bogu kad mu se On obrati? Kako on razgovara sa Bogom? Ima li on bogobojažljivo srce? Da li se prema Bogu ophodi kao da je On Bog? Ne. Koju metodu koristi da bi sa Bogom razgovarao? On Ga iskušava, obmanjuje i ismeva, baš kao da se glupira. Kad je Bog pitao: „Odakle dolaziš?”, kako je Sotona odgovorio? („Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko” (Knjiga o Jovu 1:7).) Jesu li

ovo ljudske reči? (Nisu.) Pa, šta ove reči znače? Zašto je Sotona ovako govorio? Iz kakvog stava nastaju takve reči? Nije li to ismevanje? (Jeste.) Šta znači ismevanje? To znači nekoga zavitlavati, zar ne? „Neću ti reći odakle sam došao. I šta mi možeš?" Reči ti se izgovaraju, ali bez namere da ti kažu šta se tačno događa – govornik odbija da ti to kaže i samo se s tobom zavitlava. To je ismevanje. Da li se u ovom stavu ogleda ikakav osećaj da se Bog tretira kao Bog? Ima li u njemu ikakvog osećaja poštovanja prema Bogu ili straha od Njega? Nimalo – to je lice Sotone. Oni koji šire glasine mogu ležerno da ih raspredaju među braćom i sestrama. Vrlo dobro znaju da ove glasine nisu zasnovane na činjenicama, ali ipak daju sve od sebe da ih šire, tražeći svaku mogućnost i priliku da to učine. Nisu li to Sotonino ponašanje i pristup? Tako Sotona postupa. On potvrđuje Božje postojanje i zna da je Bog suveren nad svim stvorenjima, ali Ga se ni najmanje ne boji. Ovo je lice Sotone, Sotonina priroda-suština. Neka braća i sestre bi mogli da kažu: „Iako ovaj čovek ne stremi ka istini, njegova je vera u Boga iskrena. Kad je čuo da crkva namerava da ga izoluje ili ukloni, toliko se uznemirio da je plakao i vrlo se zabrinuo; u ustima su mu se čak pojavili plikovi! On ne želi da napusti Božju kuću; veruje u Božje postojanje. Dakle, ma šta on radio, prema njemu treba da se odnosimo kao prema bratu, da mu pružimo ljubav i toleranciju, pa čak i kad širi glasine, prema njemu i dalje treba da se ophodimo s ljubavlju kako bismo mu pomogli i podržali ga." Jesu li ove reči ispravne? Jesu li one istina? (Nisu.) Bog je izgovorio toliko mnogo reči, ali ovi ljudi u njih ipak ne veruju. S druge strane, koliko god glasina da đavoli i Sotone izgovore, ti ljudi u svaku od njih veruju, pa ove glasine čak beskrupulozno šire kako bi Boga napadali i klevetali. Već i po osnovu toga, oni ne zaslužuju da se nazivaju braćom ili sestrama. Je li to tačno? (Jeste.) Zato što beskrupulozno mogu da šire glasine, da kleveću Boga, da napadaju Boga i kleveću Božju kuću i crkvu, imamo sasvim dobar razlog da ih smatramo Sotoninim slugama, Sotonama. Oni su Božji neprijatelji i neprijatelji svih pripadnika Božjeg izabranog naroda. Dakle, kako treba da se ophodimo prema svojim neprijateljima? (Da ih odbacimo.) Tako je, treba da ih odbacimo.

Neki ljudi ne vole istinu. Iako glasine koje čuju ne šire otvoreno u crkvi, šire ih iza kulisa svojim bližnjima. Kad čuju ove glasine, neki ljudi kojima nedostaje razboritost postaju negativni i slabi; neki prestaju da dolaze na okupljanja, a neki se povlače iz crkve – svejedno, onaj ko je širio glasine i dalje ne priznaje da je to izazvano njegovim širenjem glasina. Uprkos ponovljenim upozorenjima i razgovorima u zajedništvu, kad se susretne s takvim stvarima, on nastavlja to da čini, s tim što se uzdržava da glasine otvoreno i drsko širi na okupljanjima ili u javnosti, iz straha da ne bude razotkriven, da ga braća i sestre ne odbace, odnosno da ne bude uklonjen iz crkve. Umesto toga, on bira da neke glasine potajno širi slanjem poruka drugima ili u neposrednom kontaktu sa ljudima. Pa, zar takvi ljudi nisu zli? Zapravo su još zlonamerniji. Ma kako potajno delovali, njihovi motivi i priroda njihovih postupaka isti su kao kod Sotoninih slugu. Glasine šire sa ciljem da ljude ometaju u obavljanju dužnosti, da ljude učine negativnim i slabim, da ljude navedu da Boga poreknu, da se od Boga udalje i napuste svoje dužnosti. Da li je iko

ikada rekao: „Kad širim glasine, nije mi cilj da ljude ometam da obavljaju dužnost niti da podrivam njihovu inicijativu, već da im pomognem da razviju razboritost i da povećaju sopstveni imunitet, tako da na glasine budu otporni kad ih čuju, da u njih ne poveruju, da mogu pravilno da streme ka istini i spokojno izvršavaju svoje dužnosti”? Da li je iko ikada širio glasine sa ovom namerom? (Nije.) Da li ova tvrdnja stoji? Ona zapravo ne stoji. Sve dok oni mogu da šire glasine, posebno one kojima Boga napadaju i kleveću i na Njega hule – ležerno ih izgovarajući čim otvore usta i svuda ih šireći bez ikakvih skrupula – bez obzira na količinu glasina koje šire, bez obzira da li ih šire otvoreno ili iza kulisa i bez obzira na to kakav to uticaj ima na ljude, u najkraćem, kad glasine ne šire sa ciljem da ljudima pomognu da shvate istinu i razviju razboritost, već da ljude ometu, zalude i navedu ih da u Boga posumnjaju i da se od Njega udalje – oni ometaju i uništavaju crkveni rad. Posmatrano iz ovog ugla, bez obzira na razlog širenja glasina ili na kontekst u kome se to čini, suština ljudi koji šire glasine nesumnjivo je suština Sotoninih slugu. Svako ko izgovara glasine kojima Boga kleveće, napada i huli na Njega, opire se Bogu i Božji je neprijatelj. Da li je ovo tačno? (Jeste.) Iako ti nisi tvorac tih glasina, činjenica da si u stanju da ih širiš dokazuje da veruješ u istinitost tih glasina ili da si u sebi vrlo sklon tome da u njih poveruješ. „Kad bi glasine bile istinite, onda ne bih morao da verujem u boga, bog ne bi bio bog i ne bi postojala činjenica o božjem ovaploćenju. On bi bio samo osoba i ja bih slobodno mogao da izmišljam glasine o njemu, da ga ocrnjujem, da ga napadam i klevećem.” Nije li ovo cilj? Ako u Boga veruješ, ali uvek želiš da samovoljno govoriš i postupaš, nije li to želja da se usprotiviš Bogu? (Jeste.) Neki ljudi kažu: „Da li je ovo buntovništvo protiv Boga? Znači li ovo da nema vere u Boga?” Priroda toga je znatno ozbiljnija. Ovo je opiranje Bogu i protivljenje Bogu. Jedino se Božji neprijatelji na ovaj način Bogu opiru i protive. Budući da ima Sotoninu iskvarenu narav, da ne shvata istinu i da nema bogopoznanje, iskvareni ljudski rod može da se pobuni protiv Boga. Međutim, Sotona se ne zaustavlja na tome da se samo buni protiv Boga; on izdaje Boga, opire se Bogu i Bogu se protivi. To ga čini Božjim neprijateljem. Odnos između Božjih neprijatelja i Boga počiva na protivljenju. Šta znači protivljenje? Znači nepomirljivost. Nezavisno od konkretne situacije ili okruženja, Sotonino protivljenje Bogu se s vremenom ili sa promenom geografskog područja ne menja. Sotonina suština je da se protivi Bogu, i to je nepromenljivo; Sotona je naprosto Božji neprijatelj. Sotonin otpor prema Bogu i njegova nepomirljivost sa Bogom nisu trajali samo jedan dan niti svega nekoliko godina ili decenija; on je počeo da se protivi Bogu otkako Ga je izdao. Pa, kad će se ovo protivljenje završiti? Hoće li Bog ikada dirnuti i prevaspitati Sotonu? Hoće li se njegovo protivljenje Bogu s vremenom postepeno smanjivati? Ne. On će nastaviti da se protivi Bogu. Kad će to protivljenje prestati da postoji? Kad Božje delo bude završeno i kad Sotona završi pružanje svoje usluge, kad postane sasvim beskoristan i Bog ga uništi – tada će ovo protivljenje prestati. A šta je sa onima koji su Sotonine sluge? Dokle god budu u crkvi, oni će nastaviti da se protive crkvi, Božjoj kući i Bogu. Neki ljudi kažu: „Oni veruju u Boga, ponekad daju priloge, daju

milostinju, pa čak i ugošćuju braću i sestre. Kako se oni to protive Bogu? Oni Mu se ne protive, već čak čine i neka dobra dela." Jesu li ove reči tačne? Mogu li ugošćavanje braće i sestara i davanje malo novca siromašnoj braći i sestrama da ponište njihovo protivljenje Bogu? Može li to da dokaže da su oni u skladu sa Bogom? (Ne.) Pa, kako nastaje ovo protivljenje? (Određuje ga njihova priroda-suština.) Tako je, njihova priroda-suština je da se opiru Bogu i da Mu se suprotstavljaju. Kad je reč o takvim ljudima, morate ih raspoznati na osnovu Božjih reči: posmatrajte ko voli da iz raznih izvora prikuplja negativnu propagandu ili glasine kojima se napadaju i kleveću Božja kuća i crkva i ko je za ove negativne stvari zainteresovan i spreman da ovim glasinama i đavolskim rečima poveruje. To će vam omogućiti da vidite pravo lice ovih bezvernika. Ovi ljudi obično ne čitaju Božje reči, nisu oduševljeni kad slušaju braću i sestre kako u zajedništvu razgovaraju o istini i mlako izvršavaju svoje dužnosti. Uvek osećaju da je verovanje u Boga nezanimljivo. Na šta se usredsređuju kad gledaju video priloge i programe Božje kuće? Kad vide pozitivne komentare koje su ostavili religiozni ljudi, nije im prijatno i preskaču ih. Ali, kad vide religiozne ljude i nevernike kako stoje uz veliku crvenu aždaju i svojim đavolskim rečima vređaju crkvu, vređaju Božju kuću i vređaju braću i sestre, osećaju se posebno srećno i uzbuđeno. Kad god čuju ovu negativnu propagandu i glasine, uzbude se kao da im je ubrizgana doza adrenalina, koračaju razdragano, pa se čak s radošću iz sna bude. Nije li ovo rđavo? Posmatrajte ljude oko sebe kako biste uvideli ko pripada ovoj vrsti; proverite da li imaju narav koja mrzi istinu i mrzi Boga. Ako zaista pronađete takvu osobu, treba da budete posebno oprezni i da je raspoznate; posmatrajte njene reči, postupke i ponašanje. Čim potvrdite da je ona zla osoba, Sotonin sluga, treba da je odbacite i da se prema njoj ne ophodite kao prema bratu ili sestri. Takve ljude što pre treba ukloniti iz crkve. Neki ljudi kažu: „Zašto ove ljude treba da uklonimo? Čovek više u Božjoj kući znači još jedan resurs snage u obavljanju posla; uz jednog čoveka više, stvari postaju malo življe. Oni godinama veruju u Boga i, premda istinu ne vole niti je primenjuju, od detinjstva veruju u Božje postojanje, veruju u Starca na nebu. Takođe veruju da je bog metar iznad njih, a još i više veruju da postoji odgovarajuća naknada i za dobro i za zlo. Načelno se ne usuđuju da čine očigledna zla dela i voljni su da drugima pomažu. Radi se samo o tome da imaju ovaj mali hobi; uživaju da šire glasine i tračeve. Naročito šire glasine potekle od velike crvene aždaje, kojima se blati Bog, ponavljajući ove stvari bez prevelikog razmišljanja o njima, možda zato što su neuki i neznalice." Gledano spolja, oni ne izgledaju kao zli ljudi i nisu prekidali niti ometali crkveni posao, ali su naročito aktivni u širenju glasina i uvek žele da budu prvi koji će ih preneti. Zar s takvim pojedincima ljudi ne bi trebalo da budu oprezni? Zar oni nisu Sotonine sluge? Previše je očigledna suština takvih ljudi! Nikada nisu zainteresovani za Božje delo niti za istinu, i pri vršenju dužnosti nikada ne tragaju za istina-načelima. Ni u čemu što rade ne pokazuju ozbiljnost, ne unose se srcem i nisu spremni da istrpe muku. Rade površno i samo otaljavaju, neprekidno se glupirajući. Svojim govorom i postupcima nikog ne vređaju i sa svima mogu dobro da se slažu,

delujući drugima prijateljski nastrojeni – reč je o tome da vole da se okupljaju i da šire glasine. Na osnovu ovih postupaka, možemo li ove ljude da okarakterišemo kao Sotonine sluge? (Da.) Zašto možemo? Je li to preuveličavanje stvari? (Nije.) Oni nisu nimalo zainteresovani da streme ka istini. Zadremaju čim čuju propoved; čim se u zajedništvu govori o Božjim rečima, osećaju odbojnost i ne drži ih mesto, neprestano ustajući da uzmu vodu ili idu u toalet, sve vreme u sebi osećajući nelagodu – slušanje razgovora u zajedništvu im pada neverovatno teško, kao da su podvrgnuti mučenju. Međutim, čim čuju Sotonine glasine ili đavolske reči nevernika, njihovo interesovanje najednom oživi, okrepe se i sa velikom inicijativom počinju da šire ove glasine i đavolske reči. Jesu li takvi ljudi braća i sestre? Nisu. Oni imaju odbojnost prema istini i preziru je do srži. U svom srcu imaju prezir prema stvarima povezanim sa Bogom i Njegovim delom, bilo da je reč o Božjem identitetu i suštini, o Božjem statusu, Božjem dostojanstvu ili o telu u kome se Bog ovaplotio. U potpunosti su lišeni bogobojažljivog srca. Dakle, oni uvek gaje predstave o Bogu i o Njegovom delu. S lakoćom mogu da ponavljaju svakakve Sotonine glasine i đavolske reči, ostvarujući tako sopstveni cilj da ih šire, bez i najmanje griže savesti. Kakvi su ovo bednici? Jesu li oni Božji vernici? (Nisu.) Ovo su postupci onih koji na rečima priznaju Boga i tvrde da Boga slede, onih koji veruju da postoji Starac na nebu, koji veruju da je bog metar iznad njih i koji veruju da postoji odgovarajuća naknada i za dobro i za zlo. Ovo je njihov stav prema Bogu. Kad bi neko vređao njihove roditelje ili iza leđa njihovih roditelja izmišljao glasine, oni bi se nesumnjivo borili do smrti. Međutim, kad neko vređa Boga, kad Boga napada ili Ga kleveće, oni ne samo da nisu uznemireni, već to poput nekog vica mogu da ponavljaju i čak da svuda pronose. Da li je ovo nešto što bi Božji sledbenik trebalo da radi? (Ne.) Dakle, da li je primereno da brojni ljudi ove bezvernike posmatraju kao braću i sestre? (Nije.) Prema tome, kad se posumnja da su takvi ljudi Sotonine sluge, drugi treba da budu na oprezu. Starešine i delatnici moraju odmah da obaveste braću i sestre da prema ovim ljudima budu na oprezu, tako da svi mogu da ih raspoznaju. Kad se potvrdi da su oni Sotonine sluge, đavoli, svi treba da ih zajednički odbace i uklone iz crkve. Je li to u skladu sa načelima? (Jeste.) Onda to treba učiniti.

C. Kako se odnositi prema neosnovanim glasinama Vlade KPK i verskog sveta kojima se Bog kleveće i napada

Kineska komunistička vlada i verski svet izmišljaju brojne neosnovane glasine o Božjoj kući, kojima se lažno tvrdi da braća i sestre primoravaju ljude da prihvate jevanđelje i tome slično. Kako se osećate kad čujete takve glasine? (Ljutito, ogorčeno.) Ovo su glasine o vama i vi se osećate ogorčeno. U kojoj meri ste ogorčeni? Želite li da pronađete te ljude koji izmišljaju glasine i da se s njima raspravljate, pa čak i da im očitate bukvicu? (Da.) Ove glasine su, naizgled, usmerene na crkvu, dok je njima zapravo obuhvaćen svaki član crkve sa svojim ugledom i integritetom. Nakon što ih čujete, osećate se ogorčeno i kažete: „Mi to nismo uradili! Mi propovedamo jevanđelje shodno

istina-načelima. Kad je reč o onima koji ne žele da veruju u Boga, nikad ih na to ne prisiljavamo. Verovanje je na dobrovoljnoj osnovi. Nikoga nikada ne prisiljavamo, a pogotovo ne nanosimo štetu niti se ljudima svetimo. Naprotiv, one među nama koji propovedaju jevanđelje religiozni ljudi su divljački tukli i prijavljivali policiji, izručivali su nas velikoj crvenoj aždaji da nas muči; mnogi od nas su zatvarani, od kojih je veliki broj zadržan u privatnim zatvorima koje su uspostavili religiozni ljudi. Mi smo ti kojima se čini nepravda!" Nakon što čujete ove glasine, osećate se ogorčeno i stalno želite da se s tim ljudima raspravljate. U vama se javlja ova reakcija zato što se ovim glasinama direktno napadaju i blate crkva i Božji izabrani narod. Kako se osećate kad čujete glasine kojima se blati i osuđuje Bog? Njima nisu obuhvaćeni vaši lični interesi niti vaš integritet i dostojanstvo; ovo su glasine koje se odnose na Boga. Na primer, kad si ranije verovao u Isusa, neki ljudi su govorili da je Isusa rodila devica i da nije imao oca. Kako si se osećao kad si to čuo? Jesi li želeo da se s njima raspravljaš? „To je Bog u koga verujemo!" Zatim si o tome razmislio: „Marija je bila devica, a Isusa je rodila devica i začeo ga je Sveti Duh. Ovo je činjenica, ali nevernici vulgarno govore o tome i to ne volim da čujem!" U najboljem slučaju si možda imao takva osećanja, ali si u srcu i dalje osećao da je začeće od strane Svetoga Duha krajnje oprečno ljudskim predstavama. U ovu stvar nisi mogao da poveruješ zato što veruješ u nauku; u Božju svemoć ne veruješ iz srca, niti veruješ da je istina sve što Bog kaže i čini, pa onda nećeš ići da opovrgavaš đavolske reči bezvernika. Budući da ne poseduješ istinu i da istinu ne shvataš, u najboljem slučaju smatraš da je neprijatno slušati glasine koje ljudi izgovaraju i misliš da ljudi na taj način ne treba da govore jer je tim glasinama obuhvaćen tvoj ugled; ovako razmišljaš: „Nevernici su tako odvratni i podli! Imaju drskosti da upotrebe bilo koje pogane reči; zaista su bezvernici! Zaista su đavoli!" To je sve i to je najviše što možeš da postigneš. Zašto se osećaš isprovocirano i smatraš da su nevernici podli i odvratni kad ih čuješ da izgovaraju takve glasine? Zato što je tim glasinama obuhvaćen tvoj ugled; ove glasine te u srce diraju, zbog njih se osećaš osramoćeno, pa ti rasplamsaju bes i ti ustaješ ne bi li ih nekim pozitivnim rečima opovrgnuo. Znači li takvo opovrgavanje da si u potpunosti na Božjoj strani? Služi li ono tome da se odbrani Božje svedočanstvo? Ne, ono u potpunosti brani tvoj obraz i dostojanstvo. Zašto to kažem? Zato što nisi prozreo suštinu ovog problema; štaviše, ne shvataš Božje namere niti ono što Bog od tebe zahteva. Ono što shvataš i osećaš nije u skladu sa Božjim namerama; to su samo ljudska plahovitost i ljudsko lepo ponašanje. Ljudsko lepo ponašanje ne predstavlja svedočanstvo koje daješ o Bogu. Nisi bio postojan u svom svedočenju; samo braniš sopstveni obraz i dostojanstvo, opovrgavaš glasine kako bi donekle olakšao svoju savest – ne stojiš na Božjoj strani kako bi govorio u Njegovu korist, niti koristiš istinu ili činjenice da bi opovrgao te glasine i svedočio o Bogu. Ne govoriš u korist Boga, a ono što kažeš sasvim sigurno nije u skladu sa istinom; u skladu je jedino sa tvojim telesnim interesima – samo zato da bi tvoje srce bilo manje uznemireno, te da ne bi osećao kako je verovanje u Gospoda Isusa sramota. To je sve. Stoga, kad čujete da Boga neko napada i osuđuje,

da blati Božju crkvu i da o njoj donosi sudove ili čak da vas osuđuje, osećate se naročito ogorčeno i želite da se s tom osobom raspravljate i polemišete, da povratite sopstveni ugled i da ove stvari razjasnite. No, znači li to da ste bili postojani u svom svedočenju? Niste ni blizu toga; nema svedočenja bez shvatanja istine!

Kad čujete glasine koje se šire u spoljnom svetu i kojima se Bog kleveće i napada, bilo da se njima napada Bog na nebesima ili ovaploćeni Bog na zemlji, kako se osećate? Jeste li ravnodušni ili vas to pomalo boli? Ne možete to da podnesete ni da se s tim pomirite ili ste bespomoćni? Nakon što čuju ove glasine, neki ljudi razmišljaju: „Bog je nedužan; Bog te stvari nije uradio. Zašto Ga svet i verski svet ovako napadaju i kleveću? Moramo marljivo da se dajemo i da izvršavamo svoje dužnosti, te da odbranimo Božje ime. Kad Božje veliko delo bude dovršeno, na videlo će izaći istina o svemu i svi ljudi na svetu će uvideti da je ovaploćeni Bog u kojeg verujemo jedini pravi Bog, Bog na nebesima, i da u tome nema ničeg pogrešnog!” Drugi razmišljaju: „Bog je izrazio tako mnogo istina i ovi zli ljudi nevernici i đavoli vrlo dobro znaju da su Božje reči istina, ali Boga ipak kleveću i napadaju. Koliko dugo Bog mora to da trpi?” Neki treći, pak, kažu: „Ljudi mogu da govore ono što žele; na njih ne obraćamo pažnju. Bog nikada nije opovrgavao glasine koje Ga kleveću; On na njih ne reaguje. Šta onda mi, kao majušna ljudska bića, možemo da učinimo? Zar ljudski rod nije oduvek ovako pogrešno razumeo Boga, zar Ga nije napadao, na Njega hulio i odbacivao Ga? Bog svejedno nema nikakve zamerke i još uvek spasava ljude. Neka vreme sve otkrije; Bog će dati Svoje sopstveno svedočanstvo!” Kakvo je vaše gledište? Upravo sam pomenuo nepopustljivost, ogorčenost, nepomirljivost, bespomoćnost – šta od toga vi osećate? Koje osećanje je najispravnije? Kako prema ovim stvarima treba postupati saglasno istina-načelima? Kako se osećate kad čujete ove glasine? (Ogorčeno.) Ogorčeni ste i onda želite da napišete osudu da biste strogo iskritikovali te koji izmišljaju glasine, te verske varalice i zle ljude iz religije. Da li vam se javljaju takve misli? Neće vam biti dovoljno da u besu samo stisnete pesnice, zar ne? Da li se u vama javlja poriv da povodom toga nešto učinite? Ili je to samo prazna ogorčenost? (Tu su i mržnja i odbacivanje.) Ogorčenost, mržnja, odbacivanje – ovo su emocije koje nastaju iz mentalnih aktivnosti, bez konkretnih reči, ponašanja ili postupaka; to su samo emocije i one svakako predstavljaju određene stavove. (Osim što se osećamo ogorčeno, ponekad pišemo članke ili izrađujemo programe da bismo razjasnili činjenice i razotkrili da suština njihovih postupaka sadrži mržnju prema istini i prema Bogu, pišemo kako bi ljudi mogli da uvide prave činjenice.) Nakon što uvide prave činjenice, hoće li ljudi to prihvatiti? No, da li biste se osećali opušteno čak i ako oni prihvate da je ono što kažete ispravno i ako onda daju pravedan komentar, ovim rečima: „Vaše verovanje je ispravno; nastavite da verujete, podržavamo vas!”, i ako se i verske varalice osete posramljeno, pa kažu: „Izvinite, mi smo pogrešili, to što smo rekli nisu bile činjenice; od sada pa nadalje, verujte na svoj način, a mi ćemo na svoj”? Da li vam je to jedini cilj? (Mi želimo i da svedočimo o Bogu, tako da oni koji istražuju istiniti put i koji su žedni istine mogu jasno da raspoznaju

ispravno od pogrešnog i da prihvate istiniti put.) Ovo je jedan put; ovo je pozitivan način praktičnog postupanja. Biti samo ljut i mrzeti, da li je to korisno? Koji je razlog vaše ljutnje i mržnje? Zašto biti ljut i mrzeti? (Bog se ovaplotio da bi spasao ljude, što predstavlja najpravedniju stvar, ali oni šire glasine da bi Boga osuđivali i blatili. Osećamo se veoma ogorčeno, smatrajući da oni zapravo izvrću ispravno i pogrešno i da govore besmislice.) Mislite li da su odbacivanje Boga od strane ljudskog roda i sveta i njihov stav prema Bogu takvi samo tokom ovog perioda Božjeg ovaploćenja? Stavovi ljudskog roda i sveta su oduvek bili isti prema Bogu u celini – uvek puni osude, klevete, napada i bogohuljenja. Otkako je Bog započeo Svoje delo, pa sve do sada, stav ljudskog roda prema svemu što je Bog učinio i prema ovaploćenom Bogu nije se promenio. Ljudski rod nije tek nakon prvog Božjeg ovaploćenja počeo Boga da napada, da na Njega huli i da smišlja razne glasine o ovaploćenom Bogu – sve to se događa otkako je Bog započeo Svoje delo i otkako je ljudski rod prvi put došao u dodir sa Bogom i sa Njegovim delom, i nastavlja se sve do danas. A oni koji slede Boga morali su da od strane Sotoninih režima i verskih antihristovih sila oduvek trpe blaćenje, napade, osude, huljenje, razne glasine i još mnogo toga protiv Boga i crkve. Da li je moguće da Božji sledbenici moraju da trpe ove stvari? Neki kažu: „Toliko smo zgroženi ovim glasinama jer u potpunosti izvrću činjenice i preokreću ispravno i pogrešno. Čim ih čujemo, razbesnimo se i duboko u svom srcu mrzimo one koji izmišljaju i šire glasine. Bilo da te glasine dolaze od verskog sveta ili od đavolske vlade KPK-a, imamo samo jedan stav i to je stav mržnje i besa; i onda želimo da ih opovrgnemo i da sve razjasnimo." Neki čak kažu: „Sa ovim zlim đavolima i antihristima želimo da polemišemo, kako bismo Sotonu mogli da postidimo i da ga ponizimo!" Da li je ovo gledište većine ljudi? Je li ovo gledište ispravno? Ako se posmatra iz ugla normalne ljudskosti, ono je razumno. Ljudi treba da poseduju određenu čestitost i normalan raspon emocija; treba jasno da vole i mrze, da vole ono što treba da se voli i da mrze ono što treba da se mrzi. Ljudi sa normalnom ljudskošću treba da poseduju ove osobine. Ipak, da li je samo nastupanje iz ugla normalne ljudskosti dovoljno da se bude u skladu sa istina-načelima? Da budem jasniji, je li ovaj pristup u skladu sa Božjim namerama? Ili, još bolje rečeno, jesu li to stav i pristup koji ushite Boga? Kad ovo kažem, većina ljudi bi nešto mogla da dokuči, razmišljajući: „Rekao si da je ovo samo posmatranje stvari iz perspektive normalne ljudskosti. Sudeći prema posledicama onoga što si rekao, očito je da ovaj pristup počiva na plahovitosti, da nije u skladu sa istina-načelima i da nije u skladu sa Božjim namerama." Šta znači ne biti usklađen sa Božjim namerama? To znači da Bog ne želi da ljudi ovako postupaju; Božje želje i merila koja On od ljudi zahteva nisu takvi. Ako ovako postupaš, iako Bog to ne osuđuje, iz Njegove perspektive, to ne znači da poštuješ Njegovu volju i On to ne priznaje. Gledano spolja, čini se da u izvršavanju ovih stvari postupaš razumno, da imaš kako mržnju tako i ljubav, da ove činjenice radi Boga želiš da razjasniš tako da ceo svet zna da Bog jeste Bog, da Bog jeste Bog celokupnog ljudskog roda i da svi Boga treba da obožavaju i da prihvate Božje spasenje. Gledano spolja, čini se da je to što radiš besprekorno, razumno, u skladu sa

zakonom, sa ljudskošću, sa moralom, a još i više u skladu sa ukusima svih ljudi. No, jesi li Boga pitao za to? Jesi li tragao za Bogom? Jesi li u Božjim rečima pronašao načela postupanja koja On nalaže ljudima? Koje su tačno Božje namere? Neki ljudi kažu: „Ima tako mnogo Božjih reči; nije u svakoj stvari lako pronaći konkretne Božje zahteve prema ljudima." Pošto nisi pronašao Božje izričite reči, naznake možeš da potražiš u Božjem stavu prema ovakvim glasinama. Zar onda ne možete da odredite kakav treba da bude ljudski stav po ovom pitanju i koja su načela, koja ljudi treba da primenjuju, zasnovana na Božjem stavu po ovom pitanju? (Možemo.) Pa, hajde da vidimo kakav je tačno Božji stav po ovom pitanju.

Još od prvog susreta ljudskog roda sa Božjim delom, ljudi su se na Boga žalili i Njime su bili nezadovoljni, čak su, između ostalog, potajno izgovarali brojne odvratne reči podozrenja, sumnje i odbojnosti prema Bogu. Tu su i razne glasine koje dolaze od vladajuće partije i verskog sveta, a koje nikako nisu u skladu sa činjenicama niti odgovaraju istini. Šta su za Boga ove reči? Bilo da izražavaju sumnju, pogrešna razumevanja ili pritužbe, one su ispunjene napadima i klevetama protiv Boga, kao i bogohuljenjem, i ne odražavaju ni trunčicu bogobojažljivog srca; tako je bilo od samog početka. U crkvi uvek ima nekih koji ne vole istinu. To su bezvernici, koji sumnjaju u Božje reči i istinu, iskazujući takav stav prema Bogu. To pogotovo važi za nevernike i ateističke partije na vlasti, za te ljude koji imaju odbojnost prema istini – njihov stav prema Bogu ne treba objašnjavati; oni beskrupulozno napadaju i osuđuju, govoreći šta god požele. Konkretno, ti fariseji u verskom svetu još i više koriste priliku da bezobzirno donose sudove i osuđuju. Nijedan od tih komentara nije pozitivan, a svakako nisu ni objektivni ni tačni. Šta je onda suština ovih komentara? Za Boga ove reči nisu samo izjave ili gledišta, već su blaćenje, napadi, klevete i huljenje na Njega. Zašto kažem „za Boga"? Pošto Bog sve ovo odmerava najtačnije, možemo da dodamo samo prilog na početku. Odnos ljudskog roda prema Bogu je kroz istoriju bio ovakav; bilo je i previše ljudskih reči kojima se Bog napada i vređa, i nijedna od tih reči nije bila dobronamerna. I dan-danas, svojim ušima možete čuti i svojim očima videti isto to. Od samog početka, celokupan odnos ljudskog roda prema Bogu nije se promenio. Kako se Bog nosi sa ovim stvarima? Ima li Bog uslove ili sposobnost da sazove svetski verski kongres kako bi Sebe odbranio, da bi razjasnio stvarne činjenice Svog dela, da bi ljudskom rodu Sebe opravdao? Da li je Bog to učinio? Ne, Bog ostaje nem, čitavu tu situaciju On ne razjašnjava, niti Sebe ikada brani ili opravdava. Međutim, za one koji Boga napadaju na naročito podao način, Bog je odredio određenu kaznu, dopuštajući da se određene činjenice obelodane. Kakav je Božji stav kad je reč o javnim napadima, klevetama i bogohuljenju? Kako se Bog nosi sa tim? On to ignoriše; radi ono što treba da se uradi, radi to na način na koji to treba da se uradi, birajući one koje treba da odabere, usmeravajući one koje treba da usmerava. Ceo svet je uredno složen u Božjim rukama; zbog ljudskih napada, kleveta ili bogohuljenja, On nikada nije prekidao niti menjao Svoje planove. Kad Sotonine zle sile potiskuju i hapse Božji izabrani narod, koliko god da

pomahnita, Bog nikada nije promenio Svoje planove niti Svoje mišljenje. Njegove misli i ideje u celini ostaju nepromenjene; kao i uvek, On samo nastavlja da sprovodi delo koje namerava da obavi, upravljajući Svojim ljudskim rodom. Ovi napadi, klevete i bogohuljenje za Boga nikada nisu predstavljali nikakvu smetnju; na njih Bog ne obraća pažnju. Zašto se Bog ne pravda niti brani? Za Boga su ove stvari sasvim normalne. Ljudskost je ljudskost, a Sotona je Sotona. Sasvim je normalno da takve stvari rade ljudi koji ne shvataju istinu ili stvarne činjenice. Da li to utiče na korake Božjeg dela? Ne utiče. Bog poseduje veliku silu; On nad svim drži suverenost. Sva stvorenja i sve stvari metodično funkcionišu u okviru Božjih reči, u okviru Božjih misli i pod Božjom suverenošću; šta god da ljudski rod kaže ili čini, to ni na koji način ne može uticati na Božje delo – upravo to je u stanju da učini Bog sa božanskom suštinom. Bog deluje kad za to dođe vreme, ispunjavajući Svoje planove bez i najmanjeg odstupanja i niko ne može ništa od toga da promeni. Bilo da su to namerni pokušaji da se Božje delo opstruiše i uništi ili su to nenamerna ometanja i rasturanja Božjeg dela, nijedna ljudska primedba i nijedan ljudski napad ili klevetanje Boga nikada nisu postigli svoje nameravane ciljeve. Zašto? Ovo je Božji autoritet; ovo potvrđuje da je Božji autoritet jedinstven, da ga nijedna sila ne može zameniti niti nadmašiti. Ovo je činjenica. Bog ima ovaj autoritet i ovu silu, Bog ima Svoj istinski identitet i nijedna sila ne može ništa da promeni, pa zašto bi onda Bog trebalo da se zamara beznačajnim ljudskim napadima i klevetama? Što se Boga tiče, koliko god važnih ličnosti, odnosno koliko moćne sile u okviru ljudskog roda, nastoje da Boga poremete, kleveću, napadaju ili da na Njega hule, to ni najmanje ne može da omete Njegovo delo. Naprotiv, ovi postupci jedino služe tome da naglase Božju pravednu narav i svemoć. Ometanja od strane Sotoninih zlih sila samo su beznačajna epizoda tokom ljudske istorije. Ono što može da ima suverenost nad ljudskim rodom, da utiče na ceo ljudski rod i da preobrazi ceo ljudski rod jesu Božje delo, Božji plan i Božja velika sila i autoritet. To je činjenica. Nasuprot tome, da li Bog treba da se zamara time kako Ga ljudi blate, napadaju, kleveću i na Njega hule? Ne. Pošto Bog ima autoritet, za Boga će se Njegova izjava „Govorim iskreno, da će ono što kažem biti učinjeno, te da će ono što uradim večno trajati”, uvek obistinjavati; ona se svakodnevno obistinjuje i ispunjava. Ovo je Božji autoritet. Neki ljudi pitaju: „Da li je ovo Božje poverenje, Njegova vera?” Grešiš! Ljudi imaju poverenje, ljudima je potrebna vera, ali ne i Bogu. Zašto? Budući da Bog ima autoritet i silu, koliko god da Ga ljudski rod kleveće ili osuđuje, koliko god da Ga Sotonine neprijateljske sile ometaju i sabotiraju, ništa se neće promeniti. Prema tome, da bi obavio Svoje delo, Bog među iskvarenim ljudskim rodom ne mora da ukloni neprijateljske sile koje Ga napadaju, kleveću i na Njega hule. Pod kojim okolnostima Bog dela? Pod kojim okolnostima On postiže pobedu? Pod kojim okolnostima On ostvaruje Svoje delo? Ono se obavlja usred kakofonije napada, kleveta i bogohuljenja od strane celog ljudskog roda i svih neprijateljskih sila; u takvom okruženju i s takvom pozadinom, On ostvaruje Svoje delo. Nije li to pokazatelj Božje velike sile? Nije li to Božji autoritet? (Jeste.) Ko može da porekne ovu činjenicu? Usuđuješ li se da ne priznaš da je to činjenica?

Kroz istoriju, ljudski rod Boga neprekidno kleveće i na Njega huli, a u poslednjim danima još su snažnije sile koje se među celim ljudskim rodom opiru Bogu, uz još više glasova koji Boga kleveću i osuđuju. Posredstvom novina, televizije, interneta i drugih medija, ljudski rod koristi razne metode da Boga kleveće i napada. Međutim, da li smo tokom svih naših okupljanja te glasine ikada raščlanjivali? (Nismo.) Zašto nismo? Neki ljudi kažu: „Zato što nedužni ostaju nedužni, a glasine utihnu kad stignu do pametnog?" Je li to razlog? (Ove glasine ne mogu suštinski da utiču na Božje delo. Koliko god da Sotona ometa, on ne može da sabotira niti da opstruiše napredak Božjeg dela i plana.) Sotona je samo stvar; dokle god Bog deluje, dokle god Bog radi, on će dolaziti da ometa. To je upravo uloga koju on ima. Da li je u redu da ga ti u tom nastupu prekineš? Moraš da mu daš dovoljno prostora, dovoljno veliku pozornicu, dovoljno prilika da nastupa. Kad bude dovoljno nastupao, kad se bude umorio od svoje gungule i bude učinio dovoljno zla, njegovi dani biće odbrojani. Na raščlanjivanje i analiziranje njegovih raznih glasina i zlih dela ne moramo da gubimo dragoceno vreme kako bismo te glasine raskrinkali; to je beskorisno i bezvredno. U čemu je svrha da se to raščlanjuje? Može li to da predstavlja ljudsko shvatanje istine? Previše je istina koje ljudi treba da shvate; oni čak ne mogu da saslušaju ni sve te istine, a kamoli da ove glasine raskrinkaju. Imaju li ljudi toliko slobodnog vremena? Da budem iskren, te stvari Me zaista ne zanimaju, niti želim da ih pominjem ili da na njih obraćam pažnju. Neki ljudi kažu: „Tokom ovih godina, ne usuđuješ se da bilo gde odeš, je li tako? Toliko glasina kruži oko Tebe da si, kud god da odeš, uvek zabrinut i uplašen, je li da?" Kažem da ništa ne osećam. Neki ljudi kažu: „Zar Sebe ne želiš da odbraniš u pogledu stvari koje nisi učinio?" Od čega to imam da se odbranim? Ne stižem čak ni da održim korak sa Svojim sopstvenim poslom! Ja razgovaram sa ljudima, sa stvorenim bićima, a ne sa đavolima. Neki ljudi pitaju: „Zar se ne naljutiš kad čuješ te glasine?" Kažem da prema njima ništa ne osećam, one u Meni ne izazivaju nikakva osećanja; tim stvarima se ne zamaram. Neki ljudi pitaju: „Zar ne osećaš da Ti je naneta nepravda?" Kažem da ne osećam da Mi je naneta nepravda, zbog čega bih osećao da Mi je naneta nepravda? Da radim ono što mogu, da radim ono što treba, da dobro radim ono što mogu i što treba, da ispunjavam Svoje odgovornosti – to je najbolje, to je smisleno. Neću da mi pažnju odvlače te besmislene, bezvredne stvari, niti da na njih gubim vreme. Nemam vremena da se gnjavim tim stvarima. Neki ljudi kažu: „A onda kad imaš slobodnog vremena, hoćeš li se njima tada baviti?" Ne, čak ni kad imam slobodnog vremena. Radije bih razgovarao sa Svojim psom nego što bih komunicirao sa đavolima. Kad vrlo dobro znaš da je to đavo koji bljuje svoj đavolski govor, zašto se time gnjaviti? Ne treba uopšte da se gnjaviš; ispravno je pustiti đavola da se potpuno posrami. Ukratko, Božji stav prema ovim glasinama je sledeći: u svemu što radi, odnosno, u svakoj rečenici koju izgovori, Bog Sebe ne opravdava, Sebe ljudskom rodu ne dokazuje i sasvim sigurno Sebe ne pravda Sotoni, Svom neprijatelju, govoreći kako je On čist i nedužan, bez ikakve krivice. Bog sve radi zarad Svog upravljanja, da bi spasao ljude koje On namerava da spase. Korak po korak, On sledi

Svoj plan upravljanja; On to ne radi da bi ikome išta pokazivao, niti da bi potvrdio Svoj identitet. Da to kažemo ljudskim rečnikom, sve što Bog čini učinjeno je instinktivno, bez ikakve neiskrenosti ili pasivnosti. Bog koji instinktivno sprovodi sve ove zadatke potvrđuje Svoj identitet i Svoju suštinu. Ljudski rod ne može da izmeni Božji plan niti može da nadmaši Božji autoritet i silu; to je činjenica. Prema tome, Bog zanemaruje glasine i đavolske reči koje Ga unutar ljudskog roda sa svih strana napadaju i kleveću. Recite Mi, zar Bogu ne bi bilo previše lako da izgovori jedno poglavlje reči ili da napiše osudu kako bi se suprotstavio napadima i otporu protiv Boga od strane ateističkih partija na vlasti u svetu i verskog sveta? Ali, Bog neće na ovaj način postupiti prema Sotoni. Bog deluje prema načelima; kad je reč o tome da Bog uništi Sotonine zle sile, On ima Svoje pravo vreme za to. Bogu je previše lako da deluje. Bog bi mogao da izvede neka čudesna dela na nebesima i nebesa bi se najednom otvorila uz glas koji kaže: „Ja sam jedan istiniti Bog kojeg vi klevećete, napadate i na koga hulite; Ja sam taj Svemogući kojeg vi trenutno klevećete i na Njega hulite!" Kad bi ovo čuo, ljudski rod bi se trenutno prenerazio i zbunio, i mogao bi jedino da padne ničice na zemlju, da jeca i škrguće zubima. Ta jedna rečenica bi sve razrešila, sve dokazala; da li bi se tada iko usudio da Boga vređa? Zar se ti đavoli u verskom svetu ne bi uplašili i netragom nestali? Sotona izmišlja glasine o Bogu, on Boga kleveće i napada, navodeći one koji veruju u Boga da budu ljuti i puni mržnje, nesposobni da jedu ili spavaju, da požele da pišu članke i izrađuju programe da ga opovrgnu, dok Bog postupa jednostavno – On bi mogao da izgovori svega nekoliko rečenica i ceo ljudski rod bi se onda sasvim predao, više se ne bi usuđivao da Ga napada niti da na Njega huli. Kako je Pavle nateran na poslušnost? (Bog mu se pojavio na putu za Damask.) Bog mu se pojavio. Pavle zapravo ništa nije video; bila je to samo svetlost koja je Pavla u toj meri uplašila da je ničice pao na zemlju i više se nije usuđivao da progoni Isusa. Postupanje sa Sotonom je u toj meri jednostavno; za Boga je zapravo previše lako. Bog bi to mogao da reši samo jednom rečju. Da to učini bilo bi mnogo lakše nego da troši decenije razgovarajući sa vama i ulažući sav ovaj trud u vas, ali Bog ne postupa na ovaj način. Zašto? Postoji tajna koju moram da vam kažem: ljudi su ti koje Bog spasava, odnosno, oni ljudi koje je Bog odabrao; ostali, koje Bog nije odabrao, ne smatraju se ljudima, već su zveri, đavoli, nedostojni da čuju Božji glas, da vide Božje lice i pogotovo nedostojni da saznaju bilo kakve informacije o Bogu. Prema tome, Bog ne postupa na ovaj način. Božji identitet je častan; ne može da Ga vidi svako ko to poželi i On se neće pojaviti nekome zato što taj uvek pomno, željno i zdušno podiže pogled ka određenom mestu na nebu. Misliš li da svako ko poželi da vidi Boga može Njega da vidi? Bog ima dostojanstvo; Bog se pojavljuje onima koji Ga se boje i koji se klone zla, On se pojavljuje na svetim mestima i skriva se od ukaljanih mesta. Nema potrebe da se vodi rasprava da li je ceo ljudski rod ukaljan ili, pak, svet. Ovaj ljudski rod ne zaslužuje da vidi Boga; on ne priznaje da Bog postoji, pa zašto bi mu se Bog pojavio? Nije dostojan toga! Bog je u stanju da učini svakakve stvari, ali ih ne čini; to potvrđuje Božju skrušenost i skrivenost, i časnost

Njegovog identiteta. Recite Mi, ako bi ove stvari Sotona mogao da učini, koliko puta tokom dana bi ih učinio, koliko bi se pravio važan? Kad su ljudi koje je Sotona iskvario na nekoj minornoj funkciji i kad imaju neku neznatnu moć, ko zna u kojoj meri će se tom svojom moći razmetati – a da ni ne pominjemo Sotonu, koji će svaki delić moći koju poseduje na nezamislive načine zloupotrebljavati i njome se razmetati. Bog ne postupa na ovaj način; ne odmeravajte Boga prema Sotoninoj logici, bila bi to ozbiljna greška. A kad je reč o onome što Bog može da učini, na Bogu je da li On to želi da učini; ako Bog želi, to bi u trenutku moglo biti učinjeno, a ako On to ne želi, niko na to ne može da Ga prisili. Božji stav prema glasinama je upravo takav – On ih ignoriše. Bog i dalje radi ono što treba da uradi, ono što namerava da uradi; nijedan čovek, nijedna sila ne mogu da pokvare niti promene Njegov plan. Ovim se glasinama kojima se Bog napada, kleveće i blati ništa ne menja. Na kraju krajeva, glasine su samo glasine i nikada ne mogu da postanu činjenice. Čak i ako su u skladu sa ljudskom filozofijom, naukom, moralom, teorijom i tome slično, čak i ako se ceo ljudski rod podigne da napadne Boga, uz ljudski rod neće biti istina niti će ljudski rod postati vlasnik istine. Bog je zauvek Bog; Njegov identitet i status nikada se ne menjaju. Stoga, koliko god da ga Sotona ometa, Božje delo se i dalje odvija na uređen način, jer ovo je Božje delo. Da je to ljudsko delo, Sotonin režim koji izaziva takva ometanja i razne društvene sile koje takve napade i klevete pokreću već bi doveli do toga da se ono sruši i da prestane da postoji. Jedino kad Bog govori i dela, jedino kad Sveti Duh dela, crkva sve više i više napreduje. Zar ovo nije činjenica? Da li ste uvideli ovu činjenicu? (Da, jesmo.) Šta ste uvideli? (Jevanđelje carstva se već proširilo u desetine zemalja, a one koji vole istinu te glasine koje izmišlja i širi Sotona nisu nimalo sprečile da se okrenu Bogu.) Ovo je Božja zasluga; Božje delo može da postigne ovo dejstvo, Božje reči mogu da postignu ovo dejstvo – ovo nadilazi Sotonina očekivanja. Božje reči imaju takvu ogromnu moć; jevanđelje se širi u dobrom pravcu i, shodno Božjem planu, sve se odvija u najboljem redu, bez ikakvih odstupanja. Božje delo i Božje reči se šire među Božjim izabranim narodom, kao što je odavno predodređeno. Iz meseca u mesec, sve je veći broj ljudi zadobijenih kroz propovedanje jevanđelja i broj ljudi koji istražuju istiniti put. Zar to ne pokazuje kako se širi rad na jevanđelju? Da nije Božjeg dela, koliko god ljudi platilo cenu i kolika god ta cena bila, ovo dejstvo ne bi mogli da postignu. Ovo je moć Božja, dejstvo postignuto snagom Božjih reči.

Vratimo se razgovoru o tome kako se ljudi odnose prema različitim glasinama. Prema raznim glasinama, ljudi ne mogu da postignu isti stav kao Bog. Oni ne shvataju Božje namere, pa kad čuju glasine, uvek osećaju sledeće: „Izneveriću svoju savest ako nešto ne učinim. Ako prevagnu ljudi koji izmišljaju glasine, osećaću se nelagodno, nezadovoljno i ogorčeno, osećaću se neuravnoteženo, tako da moram da ih opovrgnem. Moram da snimim video ili da napišem članak kako bih te glasine razotkrio.” Vredi razmisliti o tome da li je u skladu sa Božjim namerama raditi nešto s takvim načinom razmišljanja, da li to odgovara istina-načelima. Ako se svrha i motiv vašeg obavljanja crkvenog rada i vaše dužnosti svode na to da razotkrivate glasine i jasno objašnjavate

da verujete u istinitog Boga, da ste u životu na pravom putu i da je pravedno sve što ste učinili kako biste propovedali jevanđelje i svedočili o Bogu – da vas za brojne neosnovane zločine svet optužuje samo zato što ne zna ili ne shvata istinu o svim ovim činjenicama – i time se nadate da će vas, kad se sve razjasni, svet priznati kao nedužne, da će sve partije na svetu bez izuzetka priznati da „verujete u istinitog Boga, da ste u životu na pravom putu i da za sve što je Bog od vas tražio da uradite postoji ispravan i pravedan razlog", šta onda? Hoćete li se u svojoj veri tada osećati opušteno i opravdano? Da li ste se zaputili pravim putem verovanja u Boga? Da li ste se zaputili na put spasenja bez ikakvih spoljnih uplitanja? Jeste li stekli bogobojažljivo srce? Možete li tada da postignete pokornost Bogu? Možete li tada da dobijete Božje odobravanje? (Ne.) Da li je moguće da ne dođe do nesporazuma, već da vas ljudi samo veličaju i poštuju, te da nakon toga možete sa čistom savešću da verujete u Boga? To nipošto nije moguće! Naravno, prema glasinama ljudi ne mogu da postignu isti stav kao Bog, ali čovek treba da ima ispravan ugao posmatranja, ispravan stav i držanje, uz reči: „Ove glasine su zaista pune mržnje i odvratne su. Iz ovih glasina se može primetiti da je ovaj iskvareni ljudski rod zaista Božji neprijatelj; to je sasvim tačno! Ne smem da sudim o tome da li je Božje delo istinito ili lažno na osnovu Sotoninih glasina. Čitanjem Božjih reči i kroz iskustvo u izvršavanju svoje dužnosti potvrđujem da su sve Božje reči istina i da sve što On čini omogućava ljudima da budu spaseni. Pošto sam danas došao pred Boga da od Njega prihvatim spasenje, trebalo bi da izvršim svoju dužnost i ispunim svoje obaveze i odgovornosti da proširim Božje reči, da proglašavam Njegovo ime i svedočim o Božjem delu i Njegovim namerama, tako da oni koje Bog odabere mogu da se vrate u Božju kuću, da čuju Njegov glas i da ih što brže i što pre On opskrbi rečima i životom. Ovo je moja obaveza, moja odgovornost. Sarađujem u Božjem delu, ali ne da bih opravdao da je put koji sledim onaj pravi ili da je cilj koji preuzimam pravedan – ne iz tih razloga. Svoju dužnost ne izvršavam da bih uzvratio na Sotonine napade i klevete protiv Boga. Umesto toga, ja ispunjavam sopstvene obaveze i odgovornosti i, naravno, iskazujem sopstvenu odanost, da bih se odužio za Božju ljubav, da bih prihvatio Božji nalog i da bih sarađivao u Božjem delu." Da li je ovo ispravan ugao posmatranja? Je li to ugao posmatranja kakav ljudi treba da imaju? (Jeste.) Gledano iz ovog ugla, pri izradi raznih programa, bilo da je to pevanje himni, plesanje, snimanje filmova ili postavka komada o iskustvenim svedočenjima, zar ljudski stav, ugao posmatranja i neke konkretne izjave koje oni daju ne treba da pretrpe određene promene? (Treba.) Međutim, tokom obavljanja svih ovih zadataka, većina ljudi je to činila sa plahovitošću i mržnjom, pomešanim sa ljudskim emocijama. Stoga su o postupcima i ponašanjima nevernika, vladajuće partije i verskog sveta previše toga otkrili, a reči su im bile preoštre, te su na druge koji gledaju takve programe ostavili donekle negativan utisak. Razlog je jednostavan: sve ove aktivnosti ljudi preduzimaju sa određenom emocijom, ne baš iz pravog ugla. Osim toga, ljudi i dalje smatraju da je to sasvim pravedno, govoreći: „Oni nas napadaju, blate nas i o nama izmišljaju glasine; šta je pogrešno u tome da ih razotkrijemo? To je opravdana

samoodbrana! Ako je razlog za samoodbranu opravdan, onda to nije nezakonito, niti mi izmišljamo stvari; svi mi detaljno analiziramo stvari na temelju činjenica. Oni ni iz čega izmišljaju glasine o nama; grešimo li zato što ih razotkrivamo i raščlanjujemo? Zar ne možemo da uzvratimo?" Koja je svrha u odmazdi? Đavoli su puni laži i nikad ne izgovaraju nijednu istinitu rečenicu; neprekidno raščlanjivati njihove laži kako bi se oni naveli da prepoznaju da je laž to što govore i kako, kad priznaju da lažu, više nikada ne bi lagali – ima li u tome ikakve vrednosti? Mogu li oni to da postignu? (Ne.) Zar taj pristup nije blesav i neuk? Još odavno sam rekao da je naš glavni zadatak da svedočimo o Božjem delu, o efektima koji se postižu Njegovim delom, Njegovim rečima i efektima Njegovih reči na ljude, a da je u vezi sa tlačenjem i progonom koji dolaze od vladajuće partije, kao i sa otporom i osuđivanjem od strane verskog sveta, dovoljno samo ukratko pomenuti ponešto od pozadinskog konteksta. Međutim, kako god da to čuju, ljudi to ne mogu da razumeju. Prema ovim problemima se uvek odnose s plahovitošću i žele da se raspravljaju. I koji je rezultat? To ne daje nikakve rezultate, jer je sa Sotoninim zlim silama nemoguće izaći na kraj. Nisu li ovo ljudska glupost i neukost?

Neki ljudi propovedaju jevanđelje, izuče neku tehničku profesiju ili obavljaju određenu vrstu dužnosti uz isključiv motiv da razotkriju glasine i da ljudima objasne šta je istina, objavljujući rat mračnom svetu i zlim ljudima koji se opiru Bogu. Da li je ovo pravedan čin? Bez obzira na to da li jesi ili nisi u pravu kad ovo radiš, moraš da razumeš sledeće: može li Bog da spase te rđave ljude koji su neprijateljski nastrojeni prema Njemu? Vredi li ičemu da to radiš? Ako ne shvataš kakve ljude Bog spasava, već uvek izražavaš određena gledišta koja deluju ispravno, ali su zapravo pogrešna, zar time ne ometaš sopstveno spasenje? Neki ljudi izvršavaju svoju dužnost samo zato da bi se borili protiv zlih sila koje se opiru Bogu i kako bi se suprotstavili svetovnim trendovima. „Kažu da zanemarujemo svoje porodice i da ne živimo normalnim životom, pa želim da se dokažem tako što ću dobro izvršavati svoje dužnosti. Kad u budućnosti odem na nebo i uđem u carstvo, i kad njima bude suđeno, uvideće da sam u pravu!" U čemu je svrha ovakvog dokazivanja? Čak i ako si se dokazao, kakva korist od toga? Šta to predstavlja? U čemu je vrednost toga? To bi bilo vredno i tvoj put bi bio ispravan ako bi to zaista moglo da ti omogući da uđeš u carstvo i da dobiješ Božje odobravanje. Ali, nažalost, taj put nije izvodljiv. To nije put koji je Bog predodredio za ljude i Bog ljudima ne nalaže da ovako postupaju. Ljudi su uvek glupavi kad smatraju da, time što stoje na strani istine i što imaju istinu, moraju da preduzimaju pravedne stvari, objavljujući rat ovom zlom svetu i svima onima koji izmišljaju glasine: „Verujemo u Boga i Boga sledimo, izvršavamo svoju dužnost – pokazaćemo vam ko je na pravom putu!" Nije li ovo plahovitost? Ima li ikakve svrhe raspravljati se o ovim stvarima? U tome nema nikakve vrednosti. Ako zaista imaš vremena i energije, bilo bi bolje da naučiš još ponešto o nekoj profesiji, da stekneš dodatno znanje i saznaš opšte poznate stvari u vezi sa nekom profesijom. Ovo je korisno i može da pomogne u obavljanju tvoje dužnosti. Zašto se uvek nadmećeš sa zlim silama u svetu? Zašto se uvek nadmećeš sa glasinama? Nije li to rasipanje energije tamo gde

to nije potrebno? Koliko god da te drugi napadaju, nema potrebe da na njih obraćaš pažnju. Njihova priroda je đavolska, oni su zveri i upravo su takva stvorenja; Bog ih ne spasava, ne menja ih i njima se ne obraća. Bog ih ignoriše, pa treba li da na njih obraćaš pažnju? Ako ljudi uporno i tvrdoglavo čine ono što Bog ne radi, nije li to pomalo glupo i bez mudrosti? U najmanju ruku, ti si čovek koji nema bogopokorno srce i ne voliš ono što je Bogu milo niti mrziš ono što Bog prezire. Ne uviđaš koji je Božji stav prema ovim stvarima – Bog ih ignoriše. Ti čak ne shvataš ni zašto je to tako. U svakoj od tri etape Božjeg dela, Bog je izgovorio mnoštvo reči. Postoje brojni dijalozi između Boga i ljudskog roda i, na osnovu ovih dijaloga, čovek može da uvidi Božje namere, Božju narav i suštinu. Međutim, Bog nikada ne govori o tome kako razgovara sa Sotonom po pitanju određenih konkretnih stvari, te, prema tome, On ne razotkriva Sotonu i ne omogućava ljudskom rodu da jasno vidi Sotonino pravo lice i da jasno vidi kako se Sotona ophodi prema Bogu. Ima toliko takvih stvari, ali ih Bog ne pominje. Zašto ih Bog ne pominje? Zato što ti pominjanje tih stvari neće biti od koristi. Najkorisnije su ti reči Božjeg života; ove reči koje mogu da ti omoguće da dođeš pred Boga i da postaneš čovek koji se Bogu pokorava, koji se Boga boji i kloni se zla, za tebe su najkorisnije reči. Bog ti govori kako da živiš i kako da govoriš, kao i to kako da raspoznaješ ljude i stvari, kako da naučiš da primenjuješ istinu i da budeš mudar u raznim okruženjima i situacijama – sve ovo ti je korisno. Bog kaže i čini sve ono što je za tebe korisno. Bog ne govori nijednu reč koja ti nije od koristi. Zar Bogu ne bi bilo i previše lako da te reči izgovori? Pa, zašto ih Bog ne govori? Zato što iskvarenom ljudskom rodu te reči nisu potrebne. Ove glasine su isto što i reči đavola i Sotone, i Bog ih ignoriše, pa ne treba ni ti da se s njima nadmećeš. Razumeš li? (Razumem.) Kad razumeš, onda znaš kako praktično da postupaš, zar ne? Nemoj da se trudiš da raščlanjuješ glasine, da opovrgavaš glasine, da tražiš izvore glasina i tome slično. Ako zaista imaš srce koje svedoči za Boga, ako želiš da budeš postojan u svom svedočenju i da dobiješ Božje odobravanje, ima toliko reči koje možeš da kažeš i toliko stvari koje možeš da uradiš. Reči i istine kojima Bog ljude opskrbljuje nalažu ti da razmišljaš i doživljavaš, tako da one postanu tvoja sopstvena načela i putevi primene, da bi na kraju postale tvoj sopstveni život. U primenu toga je neophodno da uložiš vreme i energiju. Ako si blesav i glup, ako uvek ulažeš trud u glasine, ako uvek želiš da skineš ljagu sa svog imena i da sebe objasniš pred svetom, onda to sluti na nevolju; nećeš zadobiti istinu, nego će te takve svetovne glasine potpuno spetljati i iscrpeti. Na kraju, stvari nećeš moći jasno da objasniš. Zašto nećeš moći da ih jasno objasniš? Zato što imaš posla sa đavolom, a on govori bezočne laži. Šta taj đavo sada kaže? Velika crvena aždaja kaže: „Kina je branitelj svetskog poretka, branitelj svetskog mira i njena uloga u održavanju svetskog mira i reda je ključna.” Od reči koje ona govori, šta su činjenice? Jesu li te reči činjenice? Kad čuješ ove reči, zar nisi ljut? Nakon što to čuješ, pomisliš koliko je Sotona bestidan kad takve stvari može da izgovori. Zašto bi se s njim raspravljao? Nisi valjda blesav? On je upravo takvo stvorenje – Bog ga samo koristi kao nekog ko pruža uslugu, On nipošto ne namerava da ga spase niti promeni.

Zar nije glupo s njim se raspravljati? Nemoj da radiš takve gluposti. Mudri ljudi ne slušaju te glasine, niti ih one sputavaju. Neki ljudi kažu: „Uznemirim se kad čujem glasine!” Tada treba da se moliš u svom srcu, da koristiš istinu da raspoznaš i da zatim prokuneš te đavole i Sotonu, pa te glasine više neće imati nikakav uticaj na tvoje srce. Postoji još jedan način: moraš da prozreš suštinu. Kažeš: „Čak i ako Božji postupci nisu u skladu sa mojim predstavama, iako ih iskvareni ljudski rod osuđuje i odbacuje, vidim da je On istina, a da su đavoli i Sotona lišeni istine. Odlučan sam da verujem u Boga! Jedino Bog može da me spase. On ima Božju suštinu, On je Bog i Njegova se suština nikad ne menja. Koliko god da se đavoli i Sotona opiru Bogu, oni su bez istine, i ja ne verujem u reči đavola i Sotone!” Imaš li ovu veru? (Da.) Ako imaš ovu veru, ne bi trebalo da te uznemiravaju nikakvi ljudi, događaji ili stvari, a još manje bi trebalo da te Sotona zaluđuje ili napada. Šta onda treba da uradiš? Ignoriši to; samo se usredsredi na stremljenje ka istini i na postojanost u svom svedočenju, pa će Sotona biti posramljen.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o određenim problemima povezanim sa širenjem glasina u crkvi. Većina ljudi je čula neke glasine koje dolaze od kineske komunističke vlade i od verskog sveta; upravo smo razgovarali i o tome kako se treba nositi sa ovim glasinama i kako sa njima postupati. Jednom kad ljudi shvate istina-načela, glasine ih više neće zaluđivati niti ometati. Kad se u crkvi pojavi neko ko širi glasine, ma kakav bio način ili ton kojim ta osoba širi bilo kakvu glasinu, kako tome treba da pristupimo? Treba li bez ikakvog uplitanja da dopustimo da se to odvija ili tu osobu treba da razotkrijemo, da je detaljno analiziramo i njome se pozabavimo? Koji metod je u skladu sa načelima? Ima nekih koji kažu: „Zar ne postoji sloboda govora? Zašto toj osobi ne dozvoliti da govori? Samo je pustite da govori. Kad se naslušaju glasina i kad svi uspeju da raspoznaju pravo lice te osobe, više neće verovati ovim đavolskim rečima i te glasine će prirodno utihnuti.” Neki drugi kažu: „Neprihvatljivo je da ta osoba širi glasine i da Boga kleveće. Ne smemo da joj dozvolimo da radi stvari kojima Boga kleveće. Treba da joj očitamo bukvicu kako bismo je probudili. Bog je istrpeo toliko patnje da bi govorio i delao da nas spase, a ona ipak šire glasine. Nema nimalo savesti! Svoju mržnju možemo da ublažimo jedino ako je prokunemo; ako se njome ne pozabavimo, izneverićemo Boga.” Koji način je dobar? Nijedan od ovih pristupa nije dobar. Kao što smo ranije razgovarali u zajedništvu, oni koji šire glasine sasvim sigurno ništa ne valjaju i takve pojedince treba raspoznati. Ako samo povremeno šire glasine, treba ih upozoriti. Ako neprekidno šire glasine, moraju se razotkriti, detaljno analizirati, a zatim ukloniti iz crkve, tako da ljude više ne mogu da zaluđuju niti da im nanose štetu. Da li je lako rešiti ovu stvar? Da li biste to rešili ovako ili biste čekali da crkvene starešine izdaju naređenja? Čim se otkrije da neko neprekidno širi glasine i da, svaki put kad dođe na okupljanje, o tim stvarima govori, da nikad ne čita Božje reči, nikad se ne moli, ne uči himne i, povrh toga, sa drugima ne razmenjuje svoje iskustveno shvatanje Božjih reči i da je, kad god neko u zajedništvu razgovara o Božjim rečima i razmenjuje iskustveno svedočenje, time zgrožen i prema tome oseća odbojnost, dok takvu odbojnost nema prema glasinama

nevernika, već se za njih veoma zainteresuje – čim se sve to otkrije, zašto prema takvoj osobi pokazivati ikakvu ljubaznost? Jasno je da je ona Sotonin sluga koji se ušunjao u crkvu da bi pripadnike Božjeg izabranog naroda ometao dok slede Boga. Da li odobravaš njegovo ometanje? (Ne.) Ako ga ne odobravaš, onda ustani i reci: „Taj i taj čovek dolazi u crkvu i uvek širi glasine, ne čita Božje reči i s drugima ne razmenjuje svoje iskustveno shvatanje Božjih reči. On je bezvernik i treba da bude uklonjen iz crkve. Da li se iko tome protivi?" Ako svi kažu da se tome ne protive i u znak saglasnosti podignu ruke, onda tu osobu treba ukloniti. Zar nije zadovoljstvo kad se prema širitelju glasina postupi na ovaj način? (Jeste.) Sa takvim ljudima treba tako postupiti.

D. Raspoznavanje nekoliko vrsta neosnovanih glasina kojima se pogrešno tumače Božje reči i osuđuje Božje delo

Odakle potiču one vrste glasina o kojima smo upravo govorili? Potiču od velike crvene aždaje, od verskog sveta i od nevernika. Osim glasina koje dolaze iz spoljnog sveta, postoje i određene izjave i tračevi unutar crkve. Postoje čak i potpuno neistinite tvrdnje o Bogu, Božjem delu, Božjem danu i nekim Božjim rečima, kao i određene misterije koje obuhvataju Boga i Njegovo delo, a koje ljudi stvaraju na temelju sopstvene uobrazilje i predstava, odnosno, na osnovu neprekidnog prenošenja pogrešnih informacija i neosnovanih nagađanja. Pa tako, ljudskim ulepšavanjem takvih izjava, tračeva i tvrdnji, ove glasine i nastaju. Kad glasine jednom nastanu, pojedini ljudi naklonjeni glasinama bivaju oduševljeni samom mogućnošću da ih šire dalje; oni te glasine vide kao stvarne i raspredaju ih na sve strane, opisujući ih tako živopisno i temeljno da oni ljudi koji nisu svesni pravog stanja stvari, koji ne shvataju istinu i koji su glupi i neuki, zaista tim glasinama bivaju zaluđeni. I pošto budu zaluđeni, da li se na njih to odrazi i da li ih ometa? (Da.) I ovo su uobičajeni problemi koji se javljaju u crkvi. Iako, u odnosu na one glasine kojima se Bog i Božja kuća kleveću i napadaju, ove glasine blede – one Boga ne kleveću niti na Njega hule – i premda Božjem delu ne izazivaju nikakva ometanja niti štetu, svejedno utiču na život-ulazak pojedinih ljudi i treba ih zaustaviti. Na primer, kad neki ljudi čuju neka naizgled uverljiva zapažanja, oni u svom srcu u njih poveruju i brzo ih prenesu bližnjima u svom okruženju. I kako glasine kruže, pojedinosti u njima postaju sve brojnije i potpunije, da bi na kraju te glasine počele da izgledaju kao stvarni događaji. Uspostavljeni su svi činioci kao što su vreme, mesto i likovi – takve glasine ispunjavaju uslove da mogu javno da se šire, zar ne? Kakve se informacije šire? Onaj koji širi glasine kaže: „Ima nešto važno što danas moram da vam kažem. Ne učinim li to, osećaću se neprijatno; neću moći da se usredsredim čak ni na čitanje Božjih reči. Zbog ove stvari sam tako uzbuđen. Konačno postoji nada za nas koji verujemo u Boga!" Kad čuju da postoji nada, svi se zainteresuju i oduševe; ovoj temi se teško odoleva. Taj čovek kaže: „Božje delo će uskoro biti završeno. Već se pojavilo nekoliko znakova koje je Bog prethodno prorekao u vezi sa završetkom Svog dela. Na primer, stanje Meseca i Sunca, situacija na Istoku i Zapadu, broj pripadnika Božjeg

izabranog naroda u svakoj zemlji, brojnost ljudi koji su u stanju da izvršavaju svoje dužnosti i tako dalje – ovi znakovi završetka Božjeg dela sada su pred nama. Moramo brzo da se pripremimo!" Neko ga pita: „Šta treba da pripremimo?" Širitelj glasina kaže: „Treba da pripremimo dobra dela, da pripremimo hranu i da svu svoju uštođevinu što pre predamo Bogu kao prilog, tada ćemo moći da osiguramo dobro odredište." On dodaje i ovo: „U tom i tom mesecu, te i te godine, na taj i taj datum i u to i to vreme, moramo da se okupimo na određenom mestu na kome će nas Bog sačekati da nas odvede. Bog je rekao: 'Ako sve ne napustiš, nisi dostojan da budeš Moj pristalica i nisi dostojan da budeš Moj sledbenik.' Dan Božji je sada napokon došao i Božje reči su se ispunile. Moramo da otpustimo sve svetovne stvari, ne samo sopstvene izglede i karijere, već i svoje porodice, rođake i telesne odnose. Moramo da napustimo svaku svetovnu upletenost; susrešćemo se sa Bogom!" Većina ljudi pita: „Je li to istina?" Širitelj glasina kaže: „Jeste, prodao sam svoju kuću i automobil i podigao sa računa svoju uštođevinu. Ako mi ne veruješ, proveri u Božjim rečima. Kad se dešifruje određena rečenica u jednom poglavlju, otkriva se adresa, a dešifrovanjem određenog pasusa u drugom poglavlju, otkrivaju se godina i mesec…" Postoji li iko ko nije uzbuđen kad ovo čuje? Postoji li iko ko može da raspozna ove reči? Zar ovo nisu stvari zbog kojih su ljudi veoma zabrinuti? Nisu li to stvari kojima su se ljudi dugo nadali? Nakon što to čuju, a zatim provere Božje reči i pomisle da zaista postoji podudarnost, pojedini ljudi počinju da razmatraju rezervni plan. Iako u sebi gaje sumnje, neki ljudi se ipak nadaju da je to istina, razmišljajući: „Iako su navedena godina i dan prilično daleko, makar postoje tačan datum i vreme, pa za nas ima nade." Iako u to zaista ne veruju, tome ipak posvećuju određenu pažnju. Šta nam pokazuje ova pažnja? Ona pokazuje da je ovim stvarima lako uticati na ljude i uznemiravati ih. Kad ova vrsta glasine počne na sve strane da se širi u crkvi, 80 do 90 odsto ljudi biće izuzetno uzbuđeno, obuzeće ih nalet osećanja i pomisliće: „Konačno stiže dan kome smo se nadali! Bog je čuo naše molitve! Bog nas voli i nije nas napustio!" Koje bi bile posledice širenja takvih tema za vreme okupljanja? Da li bi se to odrazilo na emocije svih ljudi? Čak i da žele, ljudi ne bi bili u stanju da to odbace; svaka rečenica te glasine bi ih pogodila u srce, da je nemoguće da u nju ne poveruju. Ljudi će ovim rečima najverovatnije poverovati; čak i ako nisu stoprocentno sigurni, svejedno žele da je to istina, razmišljajući: „Kad se prisetimo koliko smo samo muka istrpeli sledeći Boga – svet nas je odbacivao, vlasti su nas šikanirale, verski svet nas je proganjao, živeći u stalnom strahu gotovo da nismo mogli da dišemo – kad će se ovi dani okončati? Dan Božji je sada napokon stigao!" Zbog ovih misli ti srce jače lupa: „Toliko smo se davali za Boga, naša vera da sledimo Boga je tako odlučna; to što čujemo mora biti istina. Više ne moramo da tumaramo i patimo u ovom svetu – zaslužili smo da ne bude tako!" Kad ti se ova misao javi i u toj meri si uveren ovom glasinom i zbog nje uzbuđen, želiš li da i dalje čitaš Božje reči? Zar se čitanje bilo kog odlomka Božjih reči u tom trenutku ne čini izlišnim? Osećaš: „Zbog čega mi se ta razmena iskustvenog shvatanja Božjih reči sa drugima sada čini tako nepotrebnom? Više nema potrebe da se moli Bogu,

zar ne? Dan Božji je stigao i uskoro ćemo se sa Bogom susresti licem u lice, pa zar moliti se sada Bogu ne bi značilo da Ga ne poštujemo? Dok smo živeli u telu, daleko od Boga, morali smo da čitamo Božje reči da bismo ublažili sopstvenu čežnju. Sada smo na putu da se izdignemo iznad ovog sveta i uskoro ćemo Boga upoznati lično, pa nema potrebe da čitamo Božje reči. Ništa od onoga što sada radimo nije toliko važno kao susret sa Bogom u toj konkretnoj godini, mesecu, danu i u to konkretno vreme. Kako će to samo biti divno! U poređenju sa susretom sa Bogom na taj dan i na tom mestu, čitanje Božjih reči deluje beznačajno." Više ne možeš da se usredsrediš na čitanje Božjih reči. Srce ti je postalo nemirno, dok žudi da taj dan smesta dođe! Nije li teško izraziti ovo raspoloženje? Ove su glasine ljudskom ukusu vrlo prijemčive i unutar crkve se vrlo lako šire. Jedan čovek ih raširi među dvoje ljudi, dvoje ljudi ih proširi među njih desetoro, i te se glasine sve više i više šire, iz jedne crkve u dve crkve, iz dve crkve u pet crkava, neprekidno se šireći. I koje su posledice? Zbog ovih glasina ljudi počinju da sumnjaju u Boga, od Boga se udaljavaju, zaboravljaju Božju istinsku ljubav u spasavanju ljudskog roda, zaboravljaju dužnost koju treba da izvršavaju i zaboravljaju put koji treba da slede. Umesto toga, oni jednodušno streme tome da vide dolazak Božjeg dana i da ustanove da li mogu da dobiju blagoslove. Kad taj dan zaista dođe i ne dogodi se ništa, ljudi tek tada shvataju da je vera u glasine naudila njihovom životu. Možeš li onda da se vratiš na svoje pređašnje stanje, vladajući se kako dolikuje, pridržavajući se svoje dužnosti, stremeći ka istini sa obe noge na zemlji, tragajući za istina-načelima u svemu, vladajući se i izvršavajući svoju dužnost prema Božjim rečima? Vreme je već uveliko prošlo i ne može da se vrati. Koga za ovo treba okriviti? Okrivljuj sebe zato što nikada nisi bio neko ko stremi ka istini. Držao si glavu u oblacima i shodno tome si naseo na glasine.

One koji veruju u Boga, ali koji ne shvataju istinu, jedna jedina glasina može da odvede u nesagledIv ponor i da ih upropasti. Šta znači nesagledIv ponor? Isprva si imao normalnu veru u Boga i nadao si se da ćeš biti spasen, ali te je jedna glasina navela da zalutaš. Iako to nisi ni shvatio, Sotona te je zaludeo, poverovao si u đavolske reči koje je Sotona izgovorio i krenuo si za njim. Koračaš i stremiš saglasno putu koji je Sotona zacrtao za tebe i, što dalje ideš, srce ti je sve mračnije i sve više se udaljavaš od Boga. Nakon što si Boga sasvim napustio i odbacio Ga, u svom srcu ne samo da u Boga imaš sumnje, već, da stvari budu još ozbiljnije, u tebi rastu pritužbe na Boga i poricanje Boga. Kad dođeš do ove tačke, nije li to kraj puta za tebe? Nije li ovo nesagledIv ponor? Je li to nešto što želiš da vidiš? Kad stigneš do ove tačke, možeš li i dalje da postigneš spasenje? Ne možeš i vrlo teško je okrenuti se. Zašto? Zato što je Bog prestao da deluje, Sveti Duh je prestao da deluje i ispunjen si tamom. Između tebe i Boga je podignut visok bedem. Šta je ovaj bedem? To su predstave, uobrazilje i glasine koje je Sotona u tebe usadio i to su lične želje. Tvoje znanje o pozitivnim stvarima, kao što su Božji identitet, suština, status i tome slično, najednom se zamuti pa, malo po malo, čak i nestane. To je krajnje zastrašujuće. Zar ovo nije propadanje u nesagledIv ponor? (Jeste.) Kad se nađeš u ovoj situaciji, možeš li i dalje da podnosiš muke i da plaćaš cenu kako bi izvršavao

svoju dužnost? Možeš li i dalje da koračaš putem stremljenja ka istini kako bi postigao spasenje? Kažem ti, veoma je teško okrenuti se. To znači da si zalutao! Ako te u trenutku nepažnje zaludi, i samo jedna glasina je dovoljna da proizvede nezamislive posledice. Prema tome, kad se u crkvi pojave takve glasine o Božjem delu, treba ih odmah zaustaviti i ograničiti. Čovek ne sme da izmišlja stvari ni iz čega i ne sme da smišlja kojekakve laži koje ljudi vole da čuju, kako bi ih zaluđivao i mamio da skrenu sa pravog puta. Čak i ako se ove teme ljudima dopadaju, koja je korist za čoveka da se u svom srcu na njih usredsređuje i da ih prenosi? Kakva se korist može dobiti? Neki ljudi kažu: „Taj čovek može da priča šta mu je volja, usta su njegova. Zato ga pustite da govori šta poželi." To će zavisiti od onoga što se govori. Ako je to nešto što je za ljude poučno, to može da se izgovori i može da se širi – na bilo koji način može da se širi. Međutim, za ljude, ove glasine nisu ni najmanje poučne; one samo zaluđuju ljude i skreću im pažnju, ometaju njihovo stremljenje i navode ih da zalutaju sa pravog puta, utiču na njihov odnos sa Bogom, odražavaju se na njihovo normalno izvršavanje dužnosti i utiču na normalan poredak crkvenog posla. Kad ljudi prihvate ove glasine, to je kao da su zarobljeni u lavirintu iz koga ne mogu da se izvuku. Dakle, kad čuješ ove glasine, ako ti ih neko nasamo govori, treba da ih odbaciš. Ako ih govori među drugima, ne samo da treba da ih odbaciš, već tu osobu treba da razotkriješ i da je detaljno analiziraš – ne dozvoli da još više ljudi bude zaluđeno. Posebno kad je reč o onima koji su vernici tek jednu, dve ili tri godine, oni još uvek ne mogu da prozru pitanja odredišta, susreta sa Bogom i uznesenja, još uvek se nisu zainteresovali za istinu i u svojoj veri nemaju put stremljenja ka istini i stremljenja ka promeni naravi. U takvim slučajevima, te glasine najlakše zaluđuju baš ove ljude i na njih utiču, a kad se jednom zalude, posledice su nezamislive. To je poput ispijanja otrova; čak i da postoji protivotrov, nije li tvom telu ipak pričinjena šteta? Čak i ako preživiš, mogu li se zanemariti patnja i šteta koje su tvom telu nanete? Prema tome, kad se suočite sa ovim glasinama, morate ih raspoznati i odbaciti, ne odnoseći se prema njima ni kao da su priče ni kao da su stvarni događaji. Neki ljudi su naročito zainteresovani za ove glasine i raspredaju ih i šire na sve strane, razmenjujući ih sa drugima kao da su istina. Šta je ovo po svojoj prirodi? Nije li to postupanje u svojstvu Sotoninih sluga? Takve ljude treba orezati i upozoriti. Ako se ne pokaju, treba ih ukloniti. Ako se u nekom trenutku urazume i kažu: „Pogrešio sam što sam širio glasine; postupao sam kao Sotonin sluga i više ih nikada neću širiti", u tom slučaju mogu biti podvrgnuti posmatranju: ako se pokaju i pokažu dobro ponašanje, privremeno se mogu primiti nazad u crkvu. Ako istu stvar ponove, treba ih počistiti iz crkve.

Glasine o Božjem delu se ne ograničavaju samo na ovo. Ljudi koriste svoju uobrazilju i predstave, kao i svoj um pri analizi i ispitivanju; oni preispituju Božje reči i razna proročanstva, kao i različite katastrofe, znakove i pojave u društvu i svetu, oslanjajući se čak na svoje snove kako bi slobodno komentarisali Božje delo – izmišljaju brojne glasine. Mnogi ljudi ne čitaju redovno Božje reči niti se redovno trude oko istine, a pogotovo ne ulažu redovno napor u traganje za načelima i u vršenje svojih dužnosti. Umesto toga,

oni razmišljaju o pitanjima kao što su: „Kako su počeli Božja pojava i delo? Ko je sve to započeo? Kakvu ulogu su imali ljudi? Koji su se događaji zbili?" Oni preispituju ove spoljne pojave, kao i crkvenu upravnu strukturu, osoblje i tome slično. Nakon sveg ovog preispitivanja, sve to rezimiraju i iznose neka takozvana pravila ili pojave, i u crkvi ih raspredaju kao da su istina. Dok ih raspredaju, opisuju ih živopisno i detaljno, tako da bi oni bez razboritosti mogli čak pomisliti da ovi raspravljaju o Božjem delu. Međutim, oni razboriti razmišljaju ovako: „Zar ne iznosiš besmislice i ne objavljuješ jeresi i laži? Zar ne donosiš sud o Božjem delu? Ovo nije razmena shvatanja i iskustava i nema nikakve veze sa istinom. To je izmišljanje glasina i mora se odmah zaustaviti; u suprotnom će neki ljudi biti zaluđeni!" Ove laži i jeresi, koje se podvode pod glasine, nisu u skladu sa istinom i ometaju ljudsko shvatanje istine. Čim u crkvi nastupi čin širenja glasina, treba ga odmah zaustaviti.

Ima i nekih glasina koje su đavolske reči kojima se osuđuje Božje delo. Na primer, kad je reč o tome koga Bog voli, koga On spasava i koga On usavršava, pojedini ljudi, služeći se svojom sitnom pameću, to posmatraju i rezimiraju rečima: „Oni koji su u svetu sposobni, oni koji su obavljali neku funkciju i oni koji su u preduzećima bili šefovi odeljenja ili izvršni direktori, kad dođu u božju kuću, direktno postaju starešine ili odmah preuzimaju opšte poslove i finansije. Ovo su ljudi koje bog usavršava." Nije li to izmišljanje glasina? To zaista jeste izmišljanje glasina. Šta je glasina? To je kad se neodgovorno priča, naslepo sudi i kad se izvlače neosnovani zaključci, na način koji nije u skladu sa činjenicama; sve ove reči jesu glasine. Neki drugi ljudi kažu: „Taj i taj čovek je dao prilog od više desetina hiljada juana. Njegova je vera ogromna, pa može da uđe u carstvo." Zbog toga oni koji nemaju novca postaju negativni i osećaju se uznemireno, pa kažu: „Iako sam i ja dao priličan broj priloga, to nije ni blizu onome što je on priložio odjednom. Znači li to da ne mogu da budem spasen i usavršen? Zar nekog poput mene Bog ne želi?" Drugi koji izmišljaju glasine zatim kažu: „Bogati ne mogu da uđu u carstvo; bog želi siromašne." Ti siromašni se tada ozare: „Iako nisam priložio mnogo novca, ipak ću moći da uđem u carstvo, dok će oni bogati biti izostavljeni." Šta god da izgovaraju oni koji izmišljaju glasine, na ovaj ili onaj način, to će uticati na siromašne; oni ne mogu da prozru činjenicu da su sve to samo glasine i đavolske reči. Zašto je to tako? Zato što ne shvataju istinu i nemaju sposobnost raspoznavanja, pa su predmet neprekidnog zaluđivanja. I oni koji izmišljaju glasine i oni koji ih šire – svi su redom đavoli. Ma koliko govorili, nikad nisi načisto koje su reči istinite a koje lažne, odakle te reči tačno dolaze, s kojim oni tačno motivima te reči prenose i koje ciljeve se nadaju da će ostvariti. Ako neko ove stvari ne može da prozre, već slepo prihvata i širi glasine, zar zbog toga ne ispada budala? Zar drugo ime za budalu nije nitkov? Iako ova reč nije baš dopadljiva, rekao bih da je baš prikladna. Zašto je prikladna? Zbog neodgovornog govora takvih ljudi. Oni ležerno šire glasine, nesmotreno izvlače zaključke i, na osnovu određenih pojava, izmišljaju glasine, a zatim te glasine nemarno raspredaju i uverljivo ih opisuju poput stvarnih događaja – to posledično na neke ljude utiče i ometa ih. Oni ne čitaju

Božje reči niti shvataju istinu; provode dane šireći glasine i izgovarajući gluposti u crkvi. Danas primete da neko daje mnogo priloga i govore da taj čovek može da bude spasen. Sutra vide nekoga ko je bio u zatvoru i nije postao Juda, pa kažu: „Taj čovek je srcem ujedinjen sa bogom. On može da uđe u carstvo i da ima dobro odredište. U budućnosti će biti gradonačelnik u dvadeset gradova u božjoj kući; mi obični pešadinci ne možemo s njim da se poredimo." Nije li ovo đavolski govor? Nisu li ovo glasine? (Jesu.) S kakvim god motivima i ciljevima da se ove reči izgovaraju, zar one neće uticati na određene ljude i ometati ih? Neki ljudi imaju malo vere, pa kad čuju ove glasine i đavolske reči, počinju da razmišljaju: „Mogu li da budem spasen? Da li mi se Bog raduje?" U svom srcu o ovim stvarima po ceo dan razmišljaju, zbog njih su pokolebani i zabrinuti. Zbog neosnovanih gluposti onih koji izmišljaju glasine, oni smatraju da za njih nema nade da budu spaseni, pa dolaze pred Boga i mole se: „Bože, zar me ne voliš? Toliko toga sam napustio zbog Tebe. Kad ću moći da Ti udovoljim?" Puni su ozlojeđenosti. Nije se dogodilo ništa, pa otkud dolazi ta ozlojeđenost? Izazvana je ovim glasinama – ti pojedinci su zatrovani i posrnuli su. Ni zbog jedne iskvarene naravi koju otkrivaju niti zbog ikakvih prestupa koje su počinili ne osećaju nikakvo kajanje niti krivicu, nikada zbog toga ne plaču – ne proliju čak nijednu suzu – ali kad čuju one koji izmišljaju glasine kako govore da za ljude poput njih nema nade da budu spaseni, istoga časa se osećaju uznemireno. Zar to na njih nije uticalo? Sve to se na njih odrazilo i omelo ih je. Ovi ljudi su nezreli rastom, ne shvataju istinu i veoma su glupi. Ti koji glasine izmišljaju smatraju da je lako poigravati se takvim ljudima, pa stoga izmišljaju određene glasine ne bi li ih obmanuli. Danas kažu da za tebe ima nade da budeš spasen i ti si srećan; sutra ti kažu da za tebe nema nade da budeš spasen, pa plačeš i osećaš se uznemireno. Zašto ih slušaš? Zašto te oni uvek sputavaju? Da li oni donose konačnu odluku? U najboljem slučaju, oni su obični lakrdijaši. Čak je i njihova sudbina u Božjim rukama, pa šta im daje za pravo da druge procenjuju? Šta im daje za pravo da govore ko može a ko ne može da bude spasen, odnosno, kakvi ljudi mogu a kakvi ne mogu da budu usavršeni? Shvataju li oni istinu? Koje njihove reči su u skladu sa Božjim namerama i Božjim rečima? Nijedna njihova reč nije usklađena s Božjim rečima, pa zašto im onda veruješ? Zašto te oni ometaju? Nije li to zbog gluposti? (Jeste.) Bilo da je razlog u gluposti i neukosti ili, pak, u tvom premalom rastu i neshvatanju istine, kako god bilo, ti koji u crkvi šire glasine su najodvratniji. Treba ih raspoznati, razotkriti, a zatim ograničiti ili ukloniti.

Neki ljudi kažu: „Pogledaj tog i tog čoveka, sa tim skladnim crtama lica; izabran je da bude crkveni starešina. Ta i ta žena napreduje u društvu, dopada se svakome ko je vidi; nakon što je počela da veruje u boga, i ona se dopala braći i sestrama, baš kao i bogu." Ima li u ovim rečima ijedne tačne izjave? (Nema.) Zašto? (One ne odgovaraju istini.) Tačno, ove reči ne odgovaraju istini, već su sve redom đavolska priča. Neki kažu: „Porodica tog i tog čoveka je imućna, imaju dobre uslove za život i obrazovani su. Stoga, oni u božjoj kući upravljaju finansijama i opštim poslovima. Korisni su i mogu da preuzmu ovu dužnost. Bog je to odredio." Da li se s tim dodatkom da je „bog to odredio" ova izjava

usklađuje sa istinom? Nije li ovo đavolska priča? Takve đavolske priče zajednički se nazivaju glasinama. Sve neodgovorne izjave koje ne odgovaraju činjenicama, koje su oprečne činjenicama koje je Bog odredio, predstavljaju nepromišljene reči i proizvoljne zaključke; sve takve izjave su glasine. Zašto ih određujemo kao glasine? Određujemo ih kao glasine zato što će, kad se jednom plasiraju, ove izjave kod nekih ljudi omesti i oštetiti normalan način razmišljanja i stremljenje ka ciljevima. Prema Božjim rečima, Bog jedino kaže da je On ljudima odredio mesto rođenja, porodično poreklo, izgled, stepen obrazovanja i slično; On nikada ljudima nije rekao da su izgled, društveno poreklo ili urođena stanja bilo koje kategorije ljudi uslov da se bude blagosloven. Jedino merilo koje Bog nalaže ljudima jeste u tome da budu u stanju da streme ka istini i da postignu pokornost Bogu. Ovo je najvažnije. Ako Božje reči nešto izričito ne navode, ako je to puk proizvod ljudske subjektivne uobrazilje ili njihovih nagađanja, i takve se izjave smatraju glasinama. O tome da li neko može da bude blagosloven ljudi uvek žele da prosude putem svojih zapažanja i razumevanja i, dodatno, na osnovu sopstvenih predstava i uobrazilje. Zatim, ove laži plasiraju kako bi uticali na tuđe stremljenje ka istini, proizvoljno odlučujući o tome ko može da bude spasen a ko ne, ko je Božji narod a ko su Božji službenici. Sve ovo su glasine. Kad je reč o glasinama, možemo ih nazvati i đavolskim rečima. Kakve god da se glasine ili đavolske reči pojave, crkvene starešine treba odmah da istupe da bi ih zaustavili i ograničili; jasno, ako neko od braće i sestara poseduje sposobnost raspoznavanja, i oni treba da istupe kako bi detaljno analizirali i raspoznali odakle te glasine dolaze i kakva im je priroda. Kad shvate ove stvari, ova braća i sestre mogu da ustanu da bi opovrgli i osporili te glasine, kao i da bi ograničili one koji te glasine šire, kolektivno se ustremljujući na njih. Kako ovo treba da učine? Otvorenom osudom tih ljudi pred svima: „Sve što govoriš jesu glasine i đavolska priča, to ne odgovara Božjim rečima niti odgovara našim potrebama. Ukoliko, uprkos upozorenjima, nastaviš da širiš glasine, uklonićemo te, pa više nećeš imati priliku da izmišljaš glasine i da u crkvi izazivaš ometanja!” Kakav je ovaj praktični postupak? (Dobar je.) Ovakvo postupanje odgovara istina-načelima. Ako u zajedništvu razmenjuješ svoja iskustvena shvatanja, govoreći stvari koje su za ljude poučne, to je u redu kako god da kažeš. Možeš da koristiš reči koje ti se dopadaju, bilo da je to formalni ili svakodnevni rečnik; sve to je dozvoljeno. Ne smeš jedino da širiš glasine.

E. Šteta koju nanose neosnovane glasine

U crkvi se ne šire samo glasine kojima se poriče Bog ili osuđuje Božje delo; postoje i druge vrste glasina. Te glasine treba raspoznati i detaljno analizirati, a treba ih i zaustaviti i ograničiti. U najkraćem, glasine sasvim sigurno ne donose ništa dobro; ljudima nisu ni od kakve koristi. Neki ljudi kažu: „Hoću da poslušam glasine samo da vidim šta kažu, da iz njih izvučem razboritost i mudrost.” Ako zaista poseduješ određenu sposobnost raspoznavanja i ne plašiš se da će te glasine omesti, možeš da ih slušaš, no, ipak, kakve će biti posledice? Ako postaneš zbunjen i počneš da sumnjaš u Boga i

u Božje delo, onda je to opasno; to znači da si zaluđen. Ako ne možeš da ih raspoznaš, već umesto toga postaneš zaluđen, zar to nije problematično? Poseduješ li takav rast? Misliš da imaš veru, no, shvataš li istinu? Ako ne shvataš istinu, tvoja vera nije prava, pa ćeš ipak biti zaluđen. Ako shvataš tek ponešto od istine, ako imaš neko istinsko bogopoznanje i ove glasine možeš da raspoznaš i da im se odupreš, onda bi, slušajući ih, mogao da stekneš mudrost. Ako misliš da imaš jedino veru, a da zapravo ta vera još uvek nije dostigla pravi rast i ti još uvek ne shvataš istinu, u tom slučaju, kažem da će ti biti veoma teško da iz glasina zaista stekneš razboritost i mudrost. Odakle potiču glasine? Potiču od Sotone. Sotona iskorišćava svaku nedorečenost i grabi svaku priliku da bi cepidlačio o izrazima koji se koriste u Božjim rečima i da bi u Božjim rečima pronašao nešto što bi mogao da iskoristi za svoje preimućstvo, izvlačeći Božje reči iz konteksta. Čini se da on za to ima uporište, ali to zapravo čini van konteksta kako bi ljude zaluđivao. Nakon što čuju ove glasine, oni koji ne shvataju istinu u sebi razmišljaju: „Za ono što kaže postoji uporište u Božjim rečima. Trebalo bi da je to ispravno. To ne može biti glasina, zar ne?" Rezultat je to da su ovi ljudi zaluđeni. Neke su glasine očigledne i lako ih je raspoznati. Međutim, neke glasine je teško raspoznati; gledano spolja, deluje kao da one jesu u skladu sa činjenicama, ali njihova suština nije. Nemojte misliti da su ove glasine tačne samo zato što su površno usklađene sa doslovnim značenjem Božjih reči. U stvari, mnoge od tih izjava su prazne teorije, to su zamke i ljudima ne donose nikakvu pouku niti korist. Sve ove izjave treba odbaciti. Budući da ljudi u različitoj meri shvataju Božje reči i različiti su konteksti u kojima Bog govori, slepo primenjivanje i tumačenje Božjih reči najverovatnije će dovesti do grešaka. Sotona ljude često zaluđuje tako što Božje reči izvlači iz konteksta i pogrešno ih tumači. Svako osuđivanje Božjeg dela na osnovu Biblije ili Božjih reči predstavlja Sotoninu smicalicu, njegovo sredstvo da ljude zaluđuje; to su zamke i sve takve izjave treba odbaciti. Gledano spolja, glasine se sastoje iz samo jednog ili dva zapažanja ili iz nekoliko zapažanja; ona nisu dovoljna da biste ih se plašili i nisu nešto zbog čega treba strahovati. Treba se plašiti onih glasina kojima se zaključci donose na osnovu Biblije ili istine izvučene iz konteksta. Upravo se time ljudi mogu najviše zaludeti; baš to najviše ometa ljudski um. To će dovesti do spoticanja onih ljudi koji nemaju sposobnost raspoznavanja. Jedino oni koji shvataju istinu mogu da raspoznaju takav zaluđujući đavolski govor. Na primer, neki ljudi pronalaze određene Božje reči koje će koristiti kao uporište kako bi govorili o tome da Bog voli ovu vrstu ljudi, a da neku drugu vrstu ljudi ne voli, da Bog spasava ovu vrstu ljudi, a ne spasava neku drugu vrstu ljudi, da ovu vrstu ljudi Bog uklanja, a da ona vrsta ljudi Bogu ne predstavlja ništa, i tome slično. Zar ove izjave nisu zaključci? Ovi zaključci zapravo ne odgovaraju Božjim rečima. Nađene osnove su zapravo izvučene iz konteksta; one pripadaju različitim kontekstima i deo su različitih izjava. Ovo je potpuno pogrešno tumačenje. Ti ljudi ne proniknu u suštinu i proizvoljno primenjuju propise. Međutim, kad čuju ovakve laži, oni koji su bez sposobnosti raspoznavanja bivaju zatrovani i zaluđeni, postaju negativni u srcu i smatraju da ono što

je izrečeno, budući da je zasnovano na Božjim rečima, mora biti tačno. Nakon toga, oni ne čitaju pažljivo Božje reči kako bi u tim zabludama pronašli nedostatke, već u potpunosti veruju u njihovu istinitost. Zar oni nisu zaluđeni? Stvari postaju vrlo opasne ako sa njima u zajedništvu ne porazgovara neko ko shvata istinu. Ovi ljudi bi, u najmanju ruku, mogli da postanu negativni u periodu od šest meseci do godinu dana; time ne samo da se odlaže njihov život-ulazak, već će, ako se povuku i prestanu da veruju, biti sasvim upropašćeni i potpuno lišeni Božjeg spasenja. Prema tome, ljudi koji su mali rastom i koji ne shvataju istinu u velikom su riziku da ih Sotona zaludi! Bezbedni i stabilni su jedino oni koji shvataju istinu. Ako jednog dana zaista naiđeš na nekoga ko širi glasine sa ciljem da zaludi ljude, najdelotvornije je da brzo pronađeš nekoga ko shvata istinu i da s njim porazgovaraš u zajedništvu; jedino se tako možeš izbaviti iz ove situacije. Tražiti pomoć od onih koji nemaju duhovno razumevanje i koji se slepo pridržavaju propisa ne samo da ti neće rešiti problem, već će te još više zaludeti. Dakle, zaluđivanje nije nešto što je prisutno jedino u religiji – čak i ako veruješ u Boga i vodiš crkveni život, ali ne stremiš ka istini, svejedno možeš lako biti zaluđen. Čak i ako veruješ tri do pet godina ili možda sedam do osam godina, ukoliko nisi zadobio istinu, i dalje si izložen riziku da budeš zaluđen; konkretno, oni koji često imaju predstave i koji su često negativni najviše su skloni zaluđivanju, pa u svakom trenutku mogu da izdaju Boga. Jer Sotona tumara zemljom poput lava koji riče, tražeći ljude da ih proždre; ovo je činjenica. Ko je taj Sotona? To su svi oni koji imaju odbojnost prema istini i mrze istinu, uključujući antihriste, lažne starešine, te apsurdne ljude, kao i one koji druge zaluđuju – svi su oni Sotone. Ti ljudi tumaraju na sve strane, zaluđujući i ometajući pripadnike Božjeg izabranog naroda kud god da ovi pođu, pa su stoga svi redom đavoli koji se opiru Bogu. Pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da budu naročito oprezni kako bi se pobrinuli da ne budu zaluđeni i da mogu da budu postojani.

Neosporno je da, u crkvi, neki novi vernici ili oni izrazito lošeg kova, koji nisu u stanju da shvate Božje reči, raznim glasinama često bivaju zaluđeni i ometeni, i dospevaju pod njihov uticaj. Nekim svojim usputnim zaključkom, oni koji izmišljaju glasine mogu lako da obore grupu ljudi. Reči i izjave koje oni nepromišljeno izgovaraju neke ljude mogu učiniti negativnim, slabim i nevoljnim da izvršavaju dužnost. Kad Božja kuća pozove, ovi ljudi su puni strahova i iznalaze razne razloge i opravdanja da poziv odbiju i izbegnu. Kakvu tačno ulogu u crkvi imaju oni koji izmišljaju glasine? Nesumnjivo postupaju kao Sotonine sluge. Na primer, neki ljudi kažu: „Kad vršiš svoju dužnost, moraš da imaš rezervni plan. Božja kuća te pozove da izvršiš dužnost i, ako je dobro ne izvršiš, božja kuća bi u svakom trenutku mogla da prestane da te koristi. Ako tada odeš kući, biće ti teško da se snađeš. Niko te tada neće podržati!” Da li ovo zvuči „dirljivo”? To odgovara ljudskim osećanjima i zvuči prilično pažljivo i uviđavno; ipak, da li u ovim rečima primećuješ ikakav obzir prema Božjem srcu? Da li one ljudima nude ikakvu podršku, opskrbu, pomoć ili ohrabrenje? (Ne.) Reći ljudima da pripreme rezervni plan – zar se oni time ne sputavaju? Šta oni misle pod ovim? „Moraš da budeš obazriv; bog bi mogao da se okrene protiv

tebe!” Ovo je otrov koji usađuju u ljude. Nakon što to čuju, ljudi pomisle: „Tako je, kako sam mogao da budem toliko glup? Gotovo da sam prodao kuću – da svoju dužnost ne izvršavam dobro i da me otpuste, ne bih imao ni dom u koji bih se vratio. Sva sreća pa me je on na to podsetio, inače bih uradio neku glupost.” Kakav „ljubazan” podsetnik, s tim da u njemu ima poprilično otrova i taj otrov seže duboko! Da li ste čuli takve glasine? Ovi pojedinci zvuče kao da su prema ljudima dobronamerni, kao da su uviđavni, tako puni „ljubavi”. Ti kojima se ovi ljudi obraćaju nisu im ni rođaci ni prijatelji, s njima nisu ni u kakvom krvnom srodstvu – samo zato što svi zajedno veruju u Boga, ti ljudi su tako puni „ljubavi” prema onima kojima se obraćaju. Ljudi pomisle: „Ovo je zaista Božja zaštita! Biće bolje da još jednom dobro razmislim o svemu. Ako svoju dužnost uvek površno izvršavam, šta bih uradio da me izbace? Dakle, moram da budem oprezan kad izvršavam svoju dužnost; treba da obavljam više posla kojim ću stvarati povoljan utisak, da izbegavam greške, pa čak i ako pogrešim, ne smem da dozvolim da drugi to otkriju. Tako me neće izbaciti, zar ne? U redu je čak i da me izbace; imam rezervni plan, imam ušteđevinu, a moja kuća je i dalje na svom mestu. Zar se ovde ne radi o tome da je Bog neuviđavan prema ljudskim osećanjima i da se ne rukovodi telesnim osećanjima? Šta god da bude, čega to treba da se plašim? Ljudi se rukovode sopstvenim osećanjima, ljubavi ima svuda u ljudskom svetu!” Ovom jednom „dirljivom” izjavom, među ljudima se uspostavlja „prijateljstvo”, ali gde se njome postavlja Bog? Bog ovim postaje treći ili četvrti po važnosti, On postaje stranac; kao da Bog nije dostojan poverenja, već su ga jedino ljudi dostojni, jedino su ljudi uviđavni prema drugima. Ova jedna izjava proizvodi takav snažan efekat, dolazeći „baš u pravom trenutku”! Volite li da čujete takve reči? Iako znate da u njihovim rečima ima skrivene zlobe, i dalje se nadate da neko može da vam dâ nagoveštaj, da može da vam pomogne, da vam dâ upozorenje koje dolazi od nekoga ko je to prošao dok vi ne znate šta vas čeka, od nekoga ko može da vam kaže toplu reč iz srca. Ova izjava je tako „ključna”, tako „važna”! Zar se ovim u potpunosti ne naseda na reči te osobe? „Uviđavne” reči ovog tvorca glasine kupile su ljude, a prodale Boga. Kakav je ovo postupak? Da li je pristojan? (Nije.) Šta biste rekli, kakav je ovo čovek? U ljudskim očima, on je dobra osoba, ljubazna osoba, ali je u očima onih koji shvataju istinu taj čovek smetenjak. Sudeći prema njegovim postupcima i ponašanju, u potpunosti se ponaša kao Sotonin sluga, pravi je pravcati đavo! Je li to tačno? (Jeste.) Nego šta nego je tačno! U tome nema ni najmanje greške. Taj čovek sve navlači da prema Bogu budu oprezni, da se Bogu protive, i ne izgovara nijednu reč koja za ljude može biti poučna. Zašto ih ne govori? Zato što mu je srce ispunjeno neprijateljstvom i mržnjom prema Bogu, njegova priroda-suština je ista kao kod Sotone i urođeno mu je da se opire Bogu i da stoji nasuprot Njemu. Neki ljudi kažu: „On urođeno stoji nasuprot Bogu, pa zašto i dalje sledi Boga?” Da bi dobio blagoslove! Želi da izdejstvuje da ishod bude dobijanje blagoslova od Božje kuće, ali ipak ne želi da plati nikakvu cenu niti da stremi ka istini. Osim toga, želi da podriva Boga, da ometa Božji izabrani narod i navede ga da se od Boga udalji i Boga izda. Takav čovek je nesumnjivo pravi pravcati đavo.

Ipak, neki blesavi ljudi nikako ne uspevaju da prozru i prepoznaju đavolska lica takvih ljudi. U stanju su da prihvate sve đavolske reči, usklađene sa ljudskim predstavama i potrebama telesnih osećanja, koje ovi ljudi izgovaraju. Zaluđeni od strane ovih ljudi, oni bi u svakom trenutku mogli da izdaju i odbace Boga – čak i da ne žele da Ga odbace, to nije pod njihovom kontrolom. Sotona, đavoli i Sotonine sluge su tako podmukli i lažljivi! Oni sami se Bogu opiru i stoje nasuprot Njemu, gnušaju se istine i ne prihvataju je, pa čak žele da još više ljudi spreče da slede Boga i da streme ka istini. Ovi ljudi u Božjoj kući imaju ulogu Sotoninog instrumenta, dok govore i postupaju u Sotonino ime. Imaju ulogu kontrasta, koji se posebno koriste kako bi ljudi stekli sposobnost raspoznavanja. Stoga, gledano spolja, mnoge stvari koje kažu možda ne deluju previše problematično. Oni neretko citiraju Božje reči, u Božjim rečima pronalaze određene dokaze i izreke, a zatim, uz nešto ulepšavanja, to što izgovaraju deluje kao da u velikoj meri odgovara Božjim rečima. Jedna stvar je međutim sigurna: to što govore je oprečno istini. I premda to što čuješ da govore možda deluje ispravno, ukoliko to pažljivo uporediš sa Božjim rečima, moći ćeš da raspoznaš da to suštinski ne odgovara istini. Sve te varljive reči koje oni govore potiču od Sotone. Oni Boga iskušavaju, nastoje da u Božjim rečima za sebe pronađu neko preimućstvo, pogrešno tumače Božje reči kako bi Boga osuđivali i kako bi zaluđivali pripadnike Božjeg izabranog naroda, navodeći ih da o Bogu nagađaju, da Boga pogrešno razumeju, da Ga izdaju i odbace, i tome slično. Stoga, pored antihrista i zlih ljudi, i oni koji izmišljaju glasine kako bi druge zaluđivali spadaju u onu kategoriju ljudi u crkvi koje treba raspoznati, u odnosu na koje treba biti na oprezu i koje treba ukloniti.

F. Raspoznavanje ljudi koji šire neosnovane glasine i načela za postupanje sa njima

Kako treba da raspoznamo one koji u crkvi izmišljaju glasine sa ciljem da druge zaluđuju? Pre svega, ti koji izmišljaju glasine nipošto ne streme ka istini; prema njoj imaju odbojnost. Osim toga, oni često izmišljaju svakojake đavolske reči i apsurdne izjave i koriste ih da bi zaluđivali i privlačili određenu braću i sestre koji su mali rastom, koji imaju plitko utemeljenje i koji ne shvataju istinu. Time ometaju normalan poredak crkvenog života i nanose mu štetu, ometaju normalno ljudsko stremljenje i navode ljude da skrenu sa pravog puta, kod ljudi podstiču negativnost i slabost, pa ih čak navode i da svoje dužnosti napuste i da prestanu da veruju u Boga – to ih čini još srećnijim. Stoga je nazvati one koji izmišljaju glasine Sotoninim slugama savršeno tačan opis; ovo su pravo lice i sama srž takvih ljudi i njih je lako raspoznati. Neki ljudi poseduju nešto razuma; i premda sami ne vole istinu, oni ne iznose mišljenja o tome kako drugi streme ka istini niti se u to mešaju. Takvi ljudi se mogu zanemariti. Međutim, neki ljudi zavide onima koji streme ka istini i mrze ih; sa određenim namerama ih uvek osuđuju i napadaju, pronalazeći im čak i mane kako bi ih osudili. U odnosu na takve ljude treba biti na oprezu. Iako ono što ovi ljudi govore može delovati prilično ispravno, logično i u skladu sa doslovnim značenjem Božjih reči, nakon što se to pažljivo raspozna, ispostavlja se da su to uglavnom laži i

glasine, potpune gluposti. Ove varljive glasine i laži treba raspoznati. Neki ljudi kažu: „U Boga verujem tek izvesno vreme, pročitao sam malo Božjih reči i ne shvatam istinu. Kako mogu da raspoznam glasine i laži?" Od danas pa nadalje, jedini način je u tome da se više usredsrediš na čitanje Božjih reči i da u Božjim rečima više tragaš za istinom, da dopustiš da Božje reči u tvom srcu puste koren. Uz usmeravanje Božjih reči i posmatranje stvari prema istini, steći ćeš sposobnost raspoznavanja. Glasine koje ovi ljudi šire neće imati dejstvo na tebe i neće ometati tvoje normalno stremljenje. Kakve god glasine da oni raspredaju, odnosno, kakve god besmislice da izgovaraju, neće te uzdrmati kad ih čuješ, nećeš postati negativan i slab, a pogotovo nećeš imati nikakva pogrešna razumevanja o Bogu; samo ćeš se usredsrediti na stremljenje u pravom smeru. To znači da imaš otpornost – takve Sotonine sluge više neće imati nikakvo dejstvo u crkvi. Da bi se naučilo kako raspoznati glasine – nema prečice. Jedini način je da se više slušaju propovedi, da se više čitaju Božje reči i da se u zajedništvu više razgovara o istini. Kad shvatiš istinu, prirodno ćeš steći sposobnost raspoznavanja. U čemu je svrha čitanja Božjih reči i razgovora o istini? Da bi se shvatila istina i da bi se, kroz čitanje Božjih reči, raspoznale te glasine i laži. Ako uočiš da su te glasine suprotne i protivrečne Božjim rečima, da su u potpunoj suprotnosti sa istinom, te glasine će same od sebe otpasti. Naravno, neki ljudi kažu: „Nisam se trudio da čitam Božje reči i ne shvatam šta je u Božjim rečima tačno istina. Sećam se samo jedne stvari: kad je reč o mom sopstvenom ponašanju, moram da sledim masu. Odbijam sve ono što odbije većina ljudi; i prihvatam sve ono što većina prihvati. Naprosto sledim masu." Da li je ovo ispravno? (Nije.) I masa ponekad greši, a to što ih slediš znači da ćeš i sâm pogrešiti. Moraš da naučiš da slediš one koji shvataju istinu; jedino je to dobar put.

Širenje neosnovanih glasina je česta pojava u crkvi. Iako to širenje ne predstavlja tako veliki problem, to što ono ometa Božji izabrani narod i što mu nanosi štetu nije mala stvar. U najboljem slučaju, to širenje glasina ljude može učiniti negativnim i slabim; u najgorem slučaju, može dovesti do toga da se ljudi udalje od Boga, pa čak i da Ga izdaju. Stoga se širenje glasina ne sme zanemariti. Čim se ono u crkvi pojavi, odmah ga treba zaustaviti i ograničiti. Ako su crkvene starešine otupele, glupe, nesposobne da obave stvaran posao i da otkriju ovaj problem, i ako, s druge strane, problem mogu da otkriju neki ljudi koji su dobrog kova i koji streme ka istini i shvataju je, onda ti ljudi treba da istupe i da reše ovaj problem. Kroz traganje i razgovor sa brojnim ljudima kako bi se postigao konsenzus i ta stvar potvrdila, nakon što se ustanovi širenje glasina, ljudi treba da tragaju za istinom kako bi ovaj problem razrešili. U slučaju da nije jasno da li određeno zapažanje predstavlja zabludu, nemojte ga slepo takvim okarakterisati. Kad je reč o očitim i nepogrešivim zapažanjima, za koja se lako raspoznaje da su glasine i laži, njih treba odmah razotkriti i detaljno analizirati kako bi svi mogli da ih raspoznaju. Kad čujete da neko izgovori rečenicu ili dve i ne možete da raspoznate da li taj govori glasine i laži, tome treba da pristupite oprezno i da ne izvodite zaključke naslepo. Da biste to jasno raspoznali, sačekajte da ta osoba završi sa govorom. Čim se potvrdi da su u pitanju

glasina ili laž, tu osobu treba odmah zaustaviti i ograničiti. Ako ni ponovljena upozorenja i restrikcije ne uspeju da je obuzdaju, već ta osoba uporno nastavlja da širi glasine, treba je ukloniti iz crkve. Da li su jasni načelo i put delovanja i praktičnog postupanja u situaciji kad se otkrije da neko u crkvi širi glasine? (Jesu.)

Glasinama nisu obuhvaćene samo krupne stvari koje sam pomenuo; postoje i neke glasine poput kojekakvih tričarija, kao što su primedbe o orezivanju ili o tome koga Božja kuća koristi a koga uklanja, i druge neistinite izjave. Pre nego što se crkva temeljno pročisti, u njoj su prisutne lažne vođe, antihristi, razni zli ljudi, tupani koji nemaju duhovno razumevanje – u njoj ima svakojakih ljudi. Lažovi i oni koji izmišljaju glasine predstavljaju uobičajen prizor, a među ljudima se raspredaju svakakve glasine i đavolske priče. Kako bi ove glasine osudili, ljudi pre svega moraju da imaju normalan razum; kao drugo, za znatno ozbiljnije glasine koje se odnose na Božje delo, na Božji plan upravljanja, na Samog Boga, pa čak i na upravne odluke Božje kuće i druga pitanja, da bi ih raspoznali, ljudima je potrebna istina. Kad je reč o spoljnim stvarima, da bi ih osudili, ljudima je potreban razum normalne ljudskosti. Kad je reč o stvarima koje se odnose na Božje delo i istinu, da bi ih raspoznali, ljudima su potrebni istina-stvarnost i rast. U najkraćem, kakve god glasine da su u pitanju, ljudi treba da ih raspoznaju i odbace, a ne da ih prihvataju. Naravno, neki ljudi ne streme ka istini, već naprosto žive prema ovim glasinama. Danas neko saopšti neku rečenicu i ona trasira put u određenom pravcu, pa ovi ljudi krenu tim putem. Neka druga rečenica sutra trasira put u nekom drugom pravcu, a oni tada krenu tim putem. Na primer, neki starešina ili delatnik kaže da će moći da budu usavršeni oni koji umeju da pišu članke o svedočenju, pa ti ljudi vežbaju pisanje članaka, uče da dobro pišu i traže izvore informacija. Sledećeg dana, neki drugi starešina ili delatnik kaže da će moći da budu spaseni oni koji izvršavaju svoju dužnost, pa se ti ljudi posvete izvršavanju dužnosti. Međutim, koliko god da su time zauzeti, za najvažniju stvar nisu nikada zabrinuti niti zainteresovani: za stremljenje ka istini i za život-ulazak. Neke ljude uvek upropaste različiti rđavi trendovi koji nastaju među različitim grupama u crkvi. Neke ljude uvek zaluđuju i na njih utiču razne glasine koje nastaju među pripadnicima crkve. Međutim, postoje i određeni ljudi koji na to ostaju ravnodušni i ne posvećuju pažnju ovim glasinama koje čuju. Nijednom poslu koji Božja kuća izvršava ne pridaju značaj; nisu zainteresovani da veruju u Boga i nisu pravi vernici. Ti ljudi se samo nazivaju vernicima. A tu je još jedna grupa ljudi koji su nešto bolji; oni mogu da tragaju za istinom i da prihvate istinu, pa ove negativne stvari i negativni ljudi na njih ne utiču. Razne izjave i zapažanja uvek utiču jedino na one koji su mali rastom, koji nemaju utemeljenje i koji uopšte ne streme ka istini. Budući da takvi ljudi uvek prate druge, uvek će se naći neki koji glasine izmišljaju samo da bi zamešali čorbu. Za njih se verovanje u Boga jedino tako može učiniti živahnim i uzbudljivim, a ne dosadnim, i to je ujedno jedini način da se oni osete važnim. Među novim vernicima često se dešavaju takve stvari. Ako je širenje glasina i zaluđivanje ljudi u nekoj crkvi uzelo maha, to znači da je u toj crkvi sigurno premalo onih koji shvataju istinu. U takvoj crkvi, ti upravo pomenuti slede sve glasine i huškanja koja

zakuvaju oni sa skrivenim motivima, a to je veoma problematično. Do ovoga delimično dolazi usled lošeg kova, a ujedno je to i pravo ispoljavanje neshvatanja istine. Nepraktičan je i prožet nečistoćom najveći deo onoga što govori neko ko ne shvata istinu; strogo uzev, sve se to svodi na laži. Ako uz to idu i neki motivi i ciljevi, onda to nije samo laž, već u znatno većoj meri predstavlja Sotoninu smicalicu i zaveru zlih ljudi. Prema tome, od onoga što govore ljudi koji su bez istine veći deo čine đavolske priče i u njih ne treba verovati.

Ovim završavamo razgovor u zajedništvu na temu širenja neosnovanih glasina. Ovim širenjem glasina se ljudi najviše otkrivaju i ono omogućava da se jasno uvidi ponašanje različitih ljudi. Sada bi trebalo da razumete kakav stav treba da imate prema glasinama i prema onima koji ih šire, kao i koje metode treba da koristite da biste se njima bavili, zar ne? (Tako je.) Nakon što to shvatite, kad se s takvim stvarima ponovo sretnete, trebalo bi da ispravno primenite načelo i da za rešavanje ovih pitanja upotrebite najispravnije metode. To je u skladu sa načelima.

17. jul 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (19)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (7. deo)

Različiti ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni život

Načela za postupanje sa onima koji se upuštaju u neprikladne odnose

Kad je reč o različitim ljudima, događajima i stvarima koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi, razvrstali smo ih u ukupno jedanaest pitanja. Prethodno smo u zajedništvu razgovarali o šestom pitanju – o upuštanju u neprikladne odnose. Na šta se to uglavnom odnosi? Na bezobzirno zavođenje drugih i na upuštanje u odnose zasnovane na pohotnim željama. O čemu smo u zajedništvu razgovarali u vezi sa ovim aspektom? Kad se takvi ljudi pojave u crkvi, kako s njima treba postupiti? Koja rešenja postoje? Treba li da se pravimo da to ne vidimo i da pustimo da to nekontrolisano prolazi ili ovaj problem treba da rešimo shodno istina-načelima? Da li treba da to izbegavamo ili da iz ljubavi utičemo na one koji su u to uključeni? Treba li sa njima da razgovaramo o istini ili da ih upozorimo i uklonimo? Koji je najprikladniji način da se to reši? (Treba da upozorimo i ograničimo one koji su u to uključeni. Ako ih je nemoguće ograničiti, treba ih ukloniti.) Kako ih treba ograničiti? Da li je to lako učiniti? Kad se takve stvari dogode, obično nije baš tako lako ograničiti one koji su u to uključeni. Neki ljudi zapaze takvu situaciju i smatraju je neprimerenom, ali im je neprijatno da o tome progovore. Neki ljudi indirektno mogu na to da ukažu, ali oni koji su u to uključeni ne moraju nužno da ih slušaju. Kakva je ljudskost svih ljudi koji su u stanju da bezobzirno zavode druge? Jesu li to dostojanstveni i čestiti ljudi? Jesu li to ljudi sa pristojnošću svetaca? Jesu li ljudi sa dostojanstvom i osećajem stida? (Nisu.) Bude li ih neko samo podsetio rečima ili s njima normalno u zajedništvu razgovarao o istini, može li se time rešiti problem? Ne može. Kad se takva stvar dogodi, to znači da se ona zapravo već dugo kuvala u njihovom srcu. Da li je tu stvar u tom trenutku lako kontrolisati? Može li se taj problem rešiti tako što će se tim ljudima pomoći i nastojanjem da se s ljubavlju na njih utiče? (Ne.) Pa, koje je najbolje rešenje? Da se takvi ljudi uklone, da se izoluju u odnosu na one koji iskreno veruju u Boga i izvršavaju svoje dužnosti, te da im se ne dozvoli da nastave da druge ometaju i da im nanose štetu.

U današnje vreme, u nekim crkvama se neprestano javljaju slučajevi u kojima se muškarci i žene međusobno zavode. Dokle god im se za to ukazuje prilika, ovi ljudi se međusobno zavode, ponašajući se naročito raskalašno i bez ikakvog osećaja stida. Čuo sam za jednog čoveka koji je zaveo nekoliko žena; on se nije upuštao u ozbiljno udvaranje, već bi svaku ženu koju bi sreo samo bezobzirno zavodio i ne bi je ostavljao

na miru. Neki ljudi kažu: „On samo normalno komunicira; to je samo njegov način interakcije.” Za većinu ljudi takav način interakcije nije poučan, odbojan im je i odvratan. Zar to nije problem? Može li se time dokazati da su takvi odnosi neprikladni? Ako se ljubavna veza dvoje ljudi ne odražava samo na obavljanje njihovih sopstvenih dužnosti, već ona utiče i na obavljanje dužnosti drugih, ti ljudi treba da budu ograničeni. Neće im biti dozvoljeno da imaju ljubavnu vezu unutar crkvenog života, posebno ne u crkvi sa punim radnim vremenom, jer to utuče na obavljanje dužnosti drugih ljudi i štetno se odražava na crkveni rad. Kad budu bili u stanju da svoje misli usmere na sopstvene dužnosti, oni mogu da se vrate u crkvu sa punim radnim vremenom kako bi izvršavali svoje dužnosti. Neki ljudi se ne upuštaju u ozbiljnu ljubavnu vezu, već druge ljude bezobzirno zavode i ne ostavljaju ih na miru, poigravajući se pohotnim željama, ometajući crkveni život, utičući na ljudska raspoloženja i ometajući druge. Ova situacija predstavlja ometanje crkvenog rada i treba je rešavati i njome se baviti shodno načelima; ove ljude treba pravovremeno izolovati i ukloniti. Da li je ovaj problem lako rešiti? Nikome ne treba da bude dozvoljeno da ometa i prekida crkveni život i crkveni rad, a takve probleme treba rešavati shodno načelima. Neki ljudi kažu: „Sa tim ljudima se ne može pozabaviti u slučajevima kad nema nikoga ko će preuzeti njihove dužnosti ukoliko bi se s njima pozabavili; treba im dozvoliti da naprosto nastave po starom i da druge zavode po svom nahođenju. Ma koliko da druge zavode, treba im to dozvoliti.” Da li Božja kuća ima takvo pravilo? Da li je u razgovoru u zajedništvu na poslednjem okupljanju pomenuto takvo načelo o načinu postupanja sa takvim ljudima? (Nije.) Kad se suoče s takvim situacijama, crkvene starešine i nadzornici postaju zbunjeni i ne znaju kako da ih reše, dozvoljavajući ovim ljudima da u crkvi bezobzirno zavode druge, zbog čega se većina ljudi oseća neprijatno, za njih to nije poučno, u svom srcu osećaju odbojnost, ali se ne usuđuju da o tome progovore, pa stoga to moraju da trpe. Starešine i nadzornici smatraju da crkveni rad i Božja kuća ne mogu da opstanu bez takvih ljudi, da će, budu li ovi bezobzirni zavodnici izbačeni, preostati manje ljudi da izvršava posao. Da li je ova logika ispravna? (Nije.) Po čemu nije ispravna? (Ovi ljudi ne mogu da izvršavaju posao; ne žele to.) Potpuno tačno. Za koju vrstu ljudi smatrate da su u stanju da bezobzirno zavode druge? Oni se ni najmanje ne uzdržavaju; oni su bezvernici, nevernici. Nije reč samo o tome da oni ne vole istinu, da prema istini imaju odbojnost, da imaju malo vere, da su mladi i da nemaju duboko utemeljenje – to nije sve. Da li su svi nevernici koji u Boga ne veruju kadri da bezobzirno druge zavode? Da li su svi u stanju da se prepuštaju razuzdanim aktivnostima? Samo deo njih; manjina i dalje drži do integriteta i dostojanstva, stalo im je do sopstvenog ugleda i imaju polazište za sopstveno ponašanje. Ovi takozvani vernici u Boga nisu ništa bolji od nevernika, pa je li preterano nazvati ih nevernicima i bezvernicima? (Nije.) I premda ovi ljudi u Božjoj kući mogu da obavljaju određenu službu, po svojoj prirodi su bezvernici i nevernici. Nemaju načela ni za šta što rade i vladaju se bez ikakvog uporišta, bez dostojanstva i bez osećaja stida. Nevernici čak zastupaju ideju da je „Čovek bez ponosa, kao drvo bez kore”; ipak, ovi ljudi ne žele čak

ni da sačuvaju sopstveni ponos, pa mogu li da žele istinu? Mogu li iskreno da se daju za Boga? Mogu li u svojoj dužnosti da postupaju shodno načelima? Nipošto ne mogu! Oni samo službuju. Ljudi koji službuju ne poseduju nikakvu istinu; njihovo službovanje izaziva prekide i ometanja i ne ispunjava merilo za izvršavanje dužnosti. Iako, gledano spolja, deluje kao da oni svoju dužnost izvršavaju, koliko god da s njima u zajedništvu razgovaraš o načelima, oni to naprosto ne slušaju. Rade šta im je volja, ne postupajući shodno načelima. Kad ovi ljudi slušaju propovedi, u njihovom držanju i izrazima na licu otkriva se njihova suština bezvernika. Ostali ljudi sede uspravno, slušajući ozbiljno i pažljivo, a kako ovi ljudi slušaju? Neki se naslanjaju na sto, često se protežu i zevaju, ne sede kako dolikuje, nimalo ne sliče ljudskim bićima. Kakvi su to ljudi koji nimalo ne sliče ljudskim bićima? Oni uopšte nisu ljudska bića; samo imaju spoljna ljudska obeležja. Kako se osećate kad vidite da grupa ovih „gmazova" dolazi da sluša propovedi? Zar se zbog toga ne osećate neprijatno? (Da.) Ova grupa deluje odvratno, a kad ih vidim, nemam želju da govorim. Ja govorim ljudima, a ne gmazovima. Mogu li se stanja ljudi koji na ovaj način slušaju propovedi popraviti dok izvršavaju svoju dužnost? Da li im može ojačati vera u Boga i mogu li uz veće izvršavanje sopstvene dužnosti sve jasnije razumeti istinu? Nikako ne mogu! Kako god da izvršavaju svoju dužnost, njihovi rast i vera se ne uvećavaju. Sve što čine rade razuzdano i bez uzdržavanja, živeći u pohotama tela i u iskvarenim naravima lišenim ikakve svesti, samoprekora ili discipline – oni su neljudi! Zanemarujući ostale loše stvari koje su učinili ili njihove postupke kojima su prekršili načela i naškodili interesima Božje kuće, već i samo upuštanje u neprikladne odnose dovoljno je da takvi ljudi budu uklonjeni. Stvar je krajnje jednostavna, a crkvene starešine i nadzornici se samo češu po glavi ne znajući kako da je reše. Tu stvar je vrlo lako rešiti; o njoj smo ranije razgovarali u zajedništvu. Treba je rešiti shodno načelima i ukloniti one koji treba da budu uklonjeni. Nemojte o tome previše razmišljati; posao Božje kuće će se i bez njih sasvim dobro nastaviti. Recite Mi, ako neko na nekom mestu zatekne pseću kaku ili izmet, šta je potrebno da učini? Treba to odmah da očisti; ako se to na vreme ne očisti, odmah će se skupiti mušice i komarci, pa ljudi na takvom mestu neće imati mira. Šta svim ovim želim da kažem? (Da bi se u crkvi rešio problem upuštanja u neprikladne odnose, prvi korak je da se iz nje pročiste oni podli bezvernici.) Da, upravo sam na to mislio. Ako u crkvi ima onih ljudi koji su nalik „smrdljivoj psećoj kaki", oni će sasvim sigurno privući neke „smrdljive mušice". Kad se ta smrdljiva pseća kaka očisti, ove mušice će same od sebe nestati. Nije li to rešenje? Da li je ovo rešenje razumno? (Jeste.) Kad se bave takvim problemima, pojedine crkvene starešine se uvek zabrinu, pa kažu: „Ako iz crkve počistimo one koji bezobzirno druge zavode, neće li time za izvršavanje posla preostati manje ljudi?" Da li je to problem? (Nije.) Zašto nije? Kako treba otkloniti ovu zabrinutost? Čak i da je razlog za njihovu zabrinutost opravdan, u smislu da ako su zahtevi prema ljudima previše strogi a iz crkve budu počišćeni oni koji mogu da obavljaju posao, te neće biti nikoga da taj deo posla obavi, zar ne bi bilo lako pronaći neke druge sposobne ljude koji mogu da ih zamene? (Bilo bi.) Pa čak i da te

zamene ne mogu odmah da se pronađu, taj bi se posao mogao obaviti kasnije, nakon što se pronađu odgovarajući ljudi a da se time ne ugrozi rad Božje kuće. Ovi ljudi koji nepravilno obavljaju posao nemaju podršku Božje kuće. Ako su u stanju da se pokaju i da obavljaju odgovarajuće zadatke, oni mogu da nastave da izvršavaju posao, međutim, ako se ne pokaju, treba ih razrešiti sa dužnosti. Zar to nije opravdano i razumno? Božja kuća bi radije podržala službenike nego što bi podržavala bezvernike i nevernike. Da li je ovo načelo ispravno? (Jeste.) U kom smislu je ispravno? Čak i ako neki službenik ne stremi ka istini, on je i dalje voljan da služi i, ponašajući se lepo i poslušno, može da se potrudi u Božjoj kući. Čak i ako je taj trud jedino što on ume, odan je i makar nije loš čovek. Pripada onoj vrsti ljudi koje Božja kuća zadržava. Ako je čovek loš i podao, uvek se odaje nepoštenim i podlim postupcima, ako nije u stanju čak ni da dobro služi i nije dorastao merilu službenika, onda je takav čovek nevernik i Božja kuća ga ne zadržava. Dakle, takve ljude Božja kuća ne zadržava ne zato što su oni službenici, već zato što ni njihovo službovanje nije doraslo merilu, zato što čak i to njihovo službovanje počiva na transakciji. Zato što ti ljudi uvek žele da čine zlo i da izazivaju ometanja, uvek nastoje da se u crkvi odaju nepoštenim i podlim postupcima, da uznemiravaju poredak crkvenog rada i da utiču na izvršavanje dužnosti većine ljudi. Oni narušavaju atmosferu u crkvi i nanose sramotu Božjem imenu – nema ničeg prikladnijeg od toga da budu počišćeni iz crkve. Gde god da ima takvih ljudi koji su nalik „smrdljivoj psećoj kaki”, treba ih odmah počistiti iz crkve. Je li to jasno? (Jeste.)

XI. Manipulisanje izborima i njihovo prekidanje

Danas ćemo nastaviti razgovor u zajedništvu o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.” Koji je jedanaesti problem u ovoj dvanaestoj odgovornosti? (Manipulisanje izborima i njihovo prekidanje.) Prethodno smo donekle već razgovarali o manipulisanju izborima i njihovom prekidanju tokom razgovora i razotkrivanja raznih ispoljavanja antihrista, zar ne? (Jesmo.) Radni aranžmani Božje kuće sadrže pravila za crkvene izbore. Izbori mogu da se održe jednom godišnje, a mogu se održavati i pod određenim posebnim okolnostima. Sve crkve treba da izaberu starešine i delatnike na svim nivoima u skladu sa načelima koja je utvrdila Božja kuća. Pravila za izbore obuhvataju izborna načela, kriterijume za izbor ljudi, izborne metode i pristupe i različita važna pitanja kojih braća i sestre tokom izbora treba da budu svesni. Naravno, pre svakih izbora, starešine i delatnici na svim nivoima treba u zajedništvu da razgovaraju o svim aspektima izbornih načela kako bi se pobrinuli da pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu jasno da ih razumeju. Time će rezultati izbora biti bolji. Danas nećemo detaljno razgovarati o izborima; glavna tema današnjeg razgovora jesu neka ispoljavanja manipulisanja izborima i njihovog prekidanja.

A. Manifestacije manipulisanja izborima i njihovog prekidanja

Na crkvenim izborima se moraju strogo poštovati izborna načela koja je utvrdila Božja kuća radi izbora kandidata koji su najpodobniji da budu starešine i delatnici. U slučaju kad se krše izborna načela i koriste druge izborne metode, to predstavlja delo lažnih starešina i antihrista. Božja kuća mora da zabrani takva kršenja, da ih istraži i da se pozabavi glavnim pojedincima koji su manipulisali izborima. Tokom crkvenih izbora otkriće se razni ljudi i razotkriti različiti ljudski mentaliteti. Iza kulisa, pojedini ljudi posežu za brojnim sumnjivim manevrima kako bi za starešine oni bili izabrani ili kako bi bili izabrani oni ljudi koji im mogu biti od koristi. Na primer, neki se ljudi pribojavaju da će za starešine biti izabrani oni koji streme ka istini i da će ugroziti njihov status, pa stoga ulažu maksimalne napore da iza njihovih leđa donose sud o njima, ističući slabosti koje su ispoljili i greške koje su napravili, osuđujući ih kao nadmene i samopravedne ljude koji poseduju narav antihrista i tome slično, sve to u nastojanju da takvi ljudi izgube na izborima. Kako bi sami bili izabrani za starešine, neki drugi kupuju lepe stvari da bi tokom izbornog perioda podmitili ljude, ili im daju milozvučna obećanja i pritom se služe raznim sredstvima da bi ljude podsticali i podstrekivali za koga ili protiv koga da glasaju. Kakvim god sredstvima i metodama da se služe, svi oni su u službi manipulisanja izborima i kolebanja izbornih rezultata. Uprkos tome što crkva u zajedništvu neprekidno razgovara o načelima izbora – kao što su izbor onih sa dobrom ljudskošću, onih koji streme ka istini i koji mogu da predvode braću i sestre da normalno izvršavaju svoje dužnosti, da normalno čitaju Božje reči, da uđu u istina-stvarnost i druga takva načela – ovi ljudi to naprosto ne slušaju i žele da izvode sumnjive manevre. Šta znači izvoditi sumnjive manevre? Znači da oni uvek žele da varaju. Nikada otvoreno ne procenjuju ko je dobar, a ko nije, i u svakom trenutku žele da izvode sumnjive manevre i da se iza kulisa bave prepredenim spletkarenjem i mahinacijama. U pozadini čak kuju zavere o tome koga treba izabrati a koga ne, nastojeći da radi postizanja konsenzusa sve druge pridobiju. Zar ovo nisu sumnjivi manevri? Zar ovo nije varanje? (Jeste.) Da li se ovim izbori štite na otvoren i neposredan način u skladu sa istina-načelima? Ne, ne štite se – ti ljudi koriste ljudske spletke i metode u drskom nastojanju da manipulišu izborima. Sa kojim ciljem manipulišu izborima? Žele da kontrolišu izborne rezultate, žele da sami budu izabrani, a ako već ne mogu da budu izabrani, u tom slučaju žele da odlučuju ko će biti izabran, pa stoga iza kulisa izvode sumnjive manevre. Ne iskazuju razumevanje za rad crkve niti za život-ulazak braće i sestara. Ne razmišljaju o interesima Božje kuće niti o interesima braće i sestara; uzimaju u obzir jedino svoje vlastite interese. Tokom održavanja izbora, od najveće su im važnosti njihove sopstvene namere i želje. Pa, zašto žele da manipulišu izborima? Kad bi neko zaista želeo da braću i sestre dovede pred Boga i uvede ih u istina-stvarnost, da li bi tako postupao? Da li bi imao takve ambicije? Da li bi se tako ponašao? Ne, ne bi. Ovako bi postupali jedino oni sa skrivenim motivima, ambicijama i željama koji žele da manipulišu crkvenim izborima. Unutar crkve, oni

privlače neke ljude sa kojima se prilično dobro slažu, sa kojima imaju zajednička gledišta i koji imaju iste motive i ciljeve, a ujedno zarobljavaju neke ljude koji su obično slabi, koji mnogo ne streme ka istini, koji su smeteni, neuki, daju se lako pokolebati i njima se može manipulisati, formirajući silu koja ometa posao crkvenih izbora. Crkvi se protive sa ciljem da oni sami budu izabrani, da oni sami u izbornim rezultatima imaju poslednju reč. Žele da biraju svoje unapred određene ljude, one koji su im od koristi. Budi li ti ljudi izabrani, njihova je zavera uspela. Da li bi rezultat takvih izbora bio ispravan ili pogrešan? (Pogrešan.) Sasvim sigurno bi bio pogrešan. Oni koji su izabrani na izborima koje su lažirali zli ljudi sasvim sigurno bi bili od koristi tim zlim ljudima? Zašto bi bili od koristi ovim zlim ljudima? Zato što bi ti zli ljudi tada mogli da postupaju samovoljno i bezobzirno, da unutar crkve divljaju, a da se niko ne usuđuje da ih razotkriva ili ograničava. Ne bi bili uklonjeni, dok bi oni sami izopštavali i potiskivali one koji streme ka istini, pa bi crkva postala stecište zlikovaca. Jasno je da je konačni rezultat izbora kojima manipulišu zli ljudi sasvim sigurno pogrešan; zasigurno se kosi sa narodnim mišljenjem i njime se povređuju načela. Tokom izbora, crkvene starešine i braća i sestre treba da budu svesni svih oblika ponašanja i postupaka ovih ljudi i u pogledu njih oprezni. Povodom ovoga ne bi trebalo da budu smeteni. Čim se otkriju znakovi manipulacije izborima i njihovog prekidanja, odmah treba preduzeti mere kako bi se ograničili oni koji su u te manipulacije i prekidanja uključeni, a ukoliko ti ljudi ne mogu da budu ograničeni, treba ih izolovati. Ovi su ljudi naročito drski, neobuzdani i teško ih je kontrolisati. Da bi prekidali izbore i manipulisali rezultatima, oni će sasvim sigurno iza kulisa izvoditi sumnjive manevre, govoreći i čineći brojne stvari. Šta bi povodom toga trebalo učiniti? Tu stvar je lako rešiti. Ako otkriju problem, crkvene starešine treba da ga razotkriju i javno obznane, tako da braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o njegovoj ozbiljnosti i posledicama, kao i o prirodi takvih postupaka. Na kraju treba da preduzmu određene mere. Kakve mere treba preduzeti? Sa onima koji iza kulisa stalno izvode sumnjive manevre i pokušavaju da manipulišu izborima i da ih prekidaju treba se direktno obračunati i zabraniti im učešće na izborima. Šta ovo znači? To znači da se njihov glas ne računa. Koliko god da je ljudi uključeno u manipulisanje izborima i u njihovo prekidanje, sve njihove glasove treba poništiti i ne treba im dozvoliti učešće na izborima. Ko god bio taj koji je zaluđen i ometen, ukoliko je sledio postupke onih koji manipulišu izborima i bio u dosluhu sa zlim ljudima kako bi se namerno naštetilo izborima, pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da ustanu i da ga razotkriju i ukinu mu pravo učešća na izborima. Da li je ovo dobar pristup? (Jeste.) Ovo se čini u potpunosti radi zaštite crkvenog rada. Zar ne odbijaš da prihvatiš ograničenja? Zar ne odbijaš da prihvatiš izborna načela Božje kuće? Zar ne želiš da imaš poslednju reč? Ako ti imaš poslednju reč, onda je Sotona taj koji ima poslednju reč. Božja kuća i crkva su mesta na kojima vlada istina; Sotoni se ne može dozvoliti da kontroliše stvari. Budući da želiš da izvodiš sumnjive manevre i da namerno manipulišeš ovim izborima i prekidaš ih, stvar je jednostavna – tvoj glas je poništen. Za koga god da glasaš, nema svrhe; nijedno tvoje mišljenje nije valjano, a čak i ako istrajavaš u tome da

se na izborima kandiduješ, neće ti uspeti. Božja kuća ima upravne odluke i propise, a tvoje je pravo učešća na ovim izborima oduzeto i poništeno. Budeš li ometao i naredne izbore, tvoje će pravo učešća na izborima biti sasvim ukinuto i više ti ni u kom slučaju neće biti dozvoljeno da na njima učestvuješ. Na ovaj način treba postupati prema onima koji stalno izvode sumnjive manevre kako bi manipulisali izborima i prekidali ih.

Kad god se održavaju crkveni izbori, uvek su prisutni neki zli ljudi koji se povodom toga uskomešaju: neki iza kulisa izvode sumnjive manevre u pokušaju da izborima manipulišu i da ih prekidaju, dok neki žele da se za rukovodeću funkciju sa drugima otvoreno nadmeću, svađajući se sve dok se ne zajapure u licu, dospevajući do tačke kad postupaju plahovito, pribegavaju nasilju i izazivaju sukobe, ostavljajući braću i sestre u nedoumici koga treba da slušaju ili biraju. Tokom izbora, oni u zajedništvu ne razgovaraju o istini niti raspravljaju o tome kako bi obavljali crkveni rad, kojim putevima bi išli u svom poslu ili koje bi poslovne ideje i planove predložili ako budu izabrani za starešine. Umesto toga, posvećeni su razotkrivanju mana drugih kandidata i njihovom napadanju, privlačeći istovremeno jednu grupu ljudi da oforme opoziciju protiv druge grupe, izazivajući podele u crkvi. U šta se takvi izbori pretvaraju? Pretvaraju se u nešto što dovodi do podela u crkvi. I pre nego što izborni rezultati budu proglašeni, crkva je već podeljena. Da li je to pojava do koje treba da dolazi tokom crkvenih izbora? Da li je to normalna pojava? Ne, nije. Ako želiš da budeš starešina i veruješ da poseduješ određene sposobnosti, osećaj za breme i da si kvalifikovan za ovaj posao, na izborima možeš da učestvuješ u skladu sa načelima Božje kuće. Naravno, možeš i da navedeš sopstvene prednosti i zasluge i da u zajedništvu razgovaraš o svojim shvatanjima i iskustvima, kako bi braću i sestre mogao da uveriš da ti povere preuzimanje posla rukovođenja crkvom. Međutim, svoj cilj da budeš izabran ne treba da postižeš napadom na druge, jer to ljude može lako da zaludi i da izazove negativne posledice. Braću i sestre koji su mali rastom i nemaju sposobnost raspoznavanja mogao bi lako da zaludiš, pa oni neće znati koga da izaberu, a i sama crkva bi mogla dospeti u stanje haosa i biti izmrcvarena podelama. Zar se time Sotoni ne otvara prostor da druge iskorišćava? Ukratko, učešće na izborima bez poštovanja načela, uvek uz ambicije i želje i korišćenjem ogavnih načina da se postigne nečiji cilj da bude izabran, po svojoj prirodi, sve to predstavlja manipulisanje izborima i njihovo prekidanje i podvodi se pod neprikladno izborno ponašanje. Naravno, neki se ljudi pravilno ponašaju i to treba jasno razlikovati od pomenutog slučaja. Na primer, ako neki kandidat u zajedništvu razgovara o tome kako da se dobro obave različiti segmenti crkvenog rada, kao što su rad na jevanđelju, rad na izradi tekstova i opšti poslovi, odnosno kako da se unapredi crkveni život, razreše poteškoće pripadnika Božjeg izabranog naroda u njihovom život-ulasku i tako dalje, sve to je kako treba. Ispravno izražavanje sopstvenih gledišta i shvatanja, razmena sopstvenog mišljenja i planova u vezi sa crkvenim radom i tome slično – sve to je deo normalnog govora i ponašanja, i u skladu sa izbornim načelima koja je crkva odredila. S druge strane, ljudi bi trebalo da obrate pažnju na svako naročito očigledno

nedolično ponašanje koje se ispoljava tokom izbornih perioda. Ljudi prema njemu treba da budu oprezni i da ga razaznaju – nemojte biti neobazrivi.

Kao izgovore što ne izvršavaju sopstvene dužnosti i ne učestvuju u crkvenom životu, neki ljudi često pominju kako su zauzeti poslom, kako sa svojom porodicom imaju brojne probleme ili da im je neprikladno okruženje. Međutim, kad dođe vreme da se biraju crkvene starešine, te teškoće najednom prestaju da postoje i oni se za tu priliku uparade i dolaze da učestvuju na izborima. Dugo se nisu pojavljivali, ali nakon što su čuli sjajne vesti o crkvenim izborima, brže-bolje željno dolaze. Zbog čega dolaze? Dolaze zbog izbora, zbog pozicije crkvenog starešine, zbog ove „zvanične funkcije". U svojim postupcima, takvi su ljudi naročito oštroumni. Pribojavajući se da će drugi posumnjati da žele da postanu crkvene starešine, oni izbegavaju da pominju te izbore i jedino se usredsređuju na razgovor u zajedništvu o svojim shvatanjima i iskustvima ne bi li zadobili ljudsko divljenje. Osim toga, javno jedu i piju Božje reči, sve ostale usmeravaju da razgovaraju o Božjim rečima i da s drugima razmenjuju svoje iskustveno svedočenje. Uopšte uzev, oni načelno retko učestvuju u crkvenom životu i retko u zajedništvu razgovaraju o istini i nisu u stanju da govore o bilo kakvim iskustvenim shvatanjima. Ipak, kako se izbori približavaju, menjaju se iz korena. Aktivno učestvuju u crkvenom životu i željni su da se mole, pevaju himne i da razgovaraju u zajedništvu, delujući posebno poletno i preduzimljivo i u potpunosti dolazeći do izražaja. Po završetku okupljanja, traže prilike da sa braćom i sestrama proćaskaju o porodičnim stvarima i da se sa njima povežu. Kad ugledaju crkvenog starešinu, kažu mu: „U poslednje vreme ne izgledaš baš najbolje. Kod kuće imam neke urme; doneću ti ih." Kad spaze određenu sestru, kažu joj: „Čujem da tvoja porodica ima finansijskih problema. Da li ti je potrebna ikakva pomoć? Mogu da ti dam neku odeću." Na svakom okupljanju su naročito aktivni, potpuno drugačiji nego ranije. U prošlosti bi se povremeno pojavljivali, tek da ih vide, i ko god da ih je pozivao na okupljanje, izgovarali bi se sopstvenom zauzetošću. Ali se tokom izbornog perioda najednom pojavljuju i učestvuju na svakom okupljanju, ne propuštajući nijedno. Na svakom okupljanju, braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o stvarima i načelima povezanim sa izborima, pa i oni, naravno, učestvuju u tome. Tokom ovog perioda ulažu maksimalne napore da s braćom i sestrama izgrade dobre odnose, nastojeći da deo njih privuku na svoju stranu. Pred braćom i sestrama čak daju po nekoliko priloga, što kod većine ljudi izaziva čuđenje, navodeći ih da pomisle: „Tako dugo veruju u Boga, ali nikada ranije nismo viđali da daju priloge. Zašto su ovoga puta tako velikodušni? Jesu li se zaista promenili nabolje i preokrenuli?" Neki glupi i neuki ljudi koji stvari ne mogu da procene smatraju da se ova osoba zaista promenila nabolje, da su je ranije pogrešno procenili, pa u svom srcu o njoj nesvesno stiču povoljan utisak, razmišljajući: „Porodica ovog čoveka je dobrostojeća; imaju veze i načine da završe razne poslove. Ako on postane crkveni starešina, za crkvu bi mogao da završi brojne stvari. Zar našoj crkvi to ne bi obezbedilo pomoć u propovedanju jevanđelja i u ugošćavanju braće i sestara koje progone i koji imaju probleme? Bilo bi sjajno ako bi

mogao da nastavi da bude ovako aktivan, ali nisam siguran da li može da održi korak, kao ni u to da li bi bio spreman da bude naš crkveni starešina.” Zar neki ljudi nisu zaluđeni i prevareni? Sve što taj čovek radi počinje da donosi plodove, zar ne? Sve kockice dolaze na svoje mesto i rezultati samo što ne postanu uočljivi. Nije li to upravo ono što on želi? (Jeste.) Osim toga, on jednoj osobi daje dva odevna predmeta, drugoj osobi korpu sa voćem, a trećoj osobi neke zdravstvene suplemente, starajući se o tome da svi budu zbrinuti. To ljude navodi na pomisao: „Bude li postao crkveni starešina, zar ovaj čovek ne bi bio sjajan pastir? Nije li on baš neko na koga bi većina ljudi želela da se osloni?” Nije li sada došao pravi čas? Neće li braća i sestre sa lakoćom izabrati nekoga takvog? Ovaj čovek je obrazovan, rečit i ima određeni status u društvu. Bude li se crkva suočavala sa hapšenjima, on braću i sestre može da zaštiti. Kad se porodice bilo koje braće i sestara nađu u problemima, on može da im priskoči u pomoć, a može i da pripomogne u crkvenom radu kad su potrebni dodatni ljudi. Ipak, oko jedne stvari većina ljudi nije sigurna: „On nije imao običaj da stremi ka istini i dugo vremena je retko prisustvovao okupljanjima. A sada, kad je došlo vreme za izbore, brže-bolje dolazi na nekoliko okupljanja. Ako bude izabran za starešinu, hoće li razumeti istinu? Ako ne razume istinu i jedino je u stanju da zaštiti ove ljude ili da im obezbedi neke koristi, može li on ljudima da pomogne da shvate istinu? Može li ljude da dovede pred Boga? To je pod znakom pitanja.” Neki u svom srcu gaje sumnje, dok su, pred koristima od ovog čoveka, drugi već potpali pod njegov uticaj i kupljeni su. Zar ova situacija nije vrlo ozbiljna? I samo jedan glas bi mogao dovesti do toga da on bude izabran. Nezavisno od konačnih izbornih rezultata, jesu li postupci i ponašanja takvih ljudi kako treba? (Nisu.) U najpodesnijem trenutku za to, oni daju milostinju, daju priloge i pomažu braći i sestrama da reše određene stvarne probleme. Pri selidbi pojedine braće i sestara, oni obezbeđuju transport, a kad porodicama neke braće i sestara ponestane novca, oni im ga pozajmljuju. Ako neko nema telefon, oni mu ga kupe, a ako neko nema računar, oni mu ustupaju svoj. … Ove stvari rade u najpodesnije vreme, u najodsudnijem trenutku. Kakvo je ovo ponašanje? Zar to ne predstavlja preduzimanje stvari s namerom da se nadmeće za rukovodeću poziciju, s neizgovorenim tajnama i ciljevima, manipulisanje izborima i njihovo prekidanje? (Da.) Ti ljudi ne dolaze ni ranije ni kasnije, već se pojavljuju tačno u vreme izbora rukovodstva. Zar u sebi ne skrivaju neizgovorene tajne? Ta stvar ne bi mogla biti očitija; sasvim sigurno u sebi skrivaju neizgovorene tajne. Nije reč o tome da su najednom osetili grižnju savesti, pa žele da učine neka dobra dela; cilj im je da se kandiduju za crkvenog funkcionera, da postanu ljudi na čelu crkve, da manipulišu crkvom i Božjim izabranim narodom. A da li ovim ljudima žele da manipulišu kako bi za njih zaista završavali određene stvari? (Ne.) Pa, šta žele da urade? Žele da kontrolišu Božji izabrani narod, da kontrolišu crkvu i da u crkvi zauzmu poziciju sa koje mogu da postupaju kao funkcioneri i da drže konce u svojim rukama. Zar se ove neobične metode i praktični postupci ne podvode pod manipulisanje izborima i njihovo prekidanje? (Da.)

U strahu da neće dobiti dovoljan broj glasova, pojedini ljudi tokom crkvenih izbora glasaju sami za sebe. Zar ovo ne deluje smešno i čudno? Koja je priroda toga da neko glasa sâm za sebe? Da li je to ispoljavanje nedostatka samopouzdanja, besramnosti ili preterane ambicije? U pitanju je sve ovo. Oni se pribojavaju da neće biti izabrani, pa nemaju drugog izbora nego da glasaju sami za sebe – to je nedostatak samopouzdanja. Nemaju ono što je potrebno, ali svejedno žele da budu starešine; i plašeći se da za njih drugi neće glasati, glasaju sami za sebe. Zar ovo nije besramno? Osim toga, njihovo rasuđivanje je zamagljeno njihovom preteranom ambicijom do te mere da odbacuju sopstveni ponos i gube svaki integritet i dostojanstvo: „Ako za mene nećeš da glasaš, ja to ne prihvatam; moram da budem crkveni starešina. Ne budem li mogao da budem starešina, više neću verovati u boga!" Uporni su u tome da budu starešine, da budu funkcioneri, osećajući se u životu lagodno i zadovoljno jedino kad imaju status – kakve samo ogromne ambicije i želje poseduju! Previše im je stalo do statusa, a u Boga veruju jedino kako bi postali starešine. Šta je tako značajno u tome da se bude starešina? Da ne pridaješ značaj koristima statusa i da ne uživaš u celokupnom povlašćenom tretmanu koji on donosi, da li bi za ovom funkcijom i dalje žudeo? Da li bi i dalje za sebe glasao? Da li bi tvoje ambicije i želje i dalje bile tako velike? Da li bi statusu i dalje pridavao toliki značaj? Ne, ne bi. Takvi ljudi uvek žele da nameštaju izbore i da se oko njih trude, prepuštajući se svakakvim nepoštenim radnjama. I premda i sami osećaju da je takvo postupanje sramno, da nije javno i neposredno, te da je donekle ponižavajuće, posle određenog razmatranja, pomisle: „Bilo kako bilo, važno je biti izabran za starešinu!" Ovo je besramnost. Oni čak žele da oponašaju debatne metode koje se koriste na izborima u demokratskim zemljama, u kojima kandidati razotkrivaju međusobne mane, jedni o drugima donose sudove, međusobno se napadaju i upuštaju u verbalne svađe, primenjujući ove taktike na crkvene izbore – zar ovo nije ozbiljna greška? Nije li ovo pogrešno mesto za takve taktike? Ako si u crkvu došao da bi se bavio ovim nepoštenim i podlim radnjama i da bi nastojao da manipulišeš izborima i da ih prekidaš, poručujem ti da si za to odabrao pogrešno mesto! Ovo je Božja kuća, a ne društvo; bez izuzetka, biće osuđen svako ko manipuliše izborima i prekida ih. Kakvi god razlozi, izgovori ili metode da se u crkvi koriste u pokušaju manipulisanja izborima i njihovog prekidanja, za njih nema opravdanja i to predstavlja zlo delo – za sva vremena je zlo delo! Svi koji nastoje da manipulišu izborima i da ih prekidaju bivaju osuđeni. Takvi ljudi se ne priznaju za članove Božje kuće niti za braću i sestre, već se umesto toga svrstavaju u Sotonine sluge. Šta rade Sotonine sluge? Specijalizovani su za obavljanje svakojakih rabota kojima se prekidaju i ometaju Božje delo i normalan crkveni poredak. Oni koji manipulišu izborima i prekidaju ih igraju ove negativne uloge, preduzimajući stvari koje rade Sotonine sluge. Kakav god da je posao koji crkva preduzme, ovi ljudi se podižu da ga prekidaju i unište, zanemarujući radne aranžmane i propise Božje kuće, zanemarujući Božje upravne odluke, a još više zanemarujući Boga. U Božjoj kući pokušavaju da rade sve što im se prohte, manipulišući raznim crkvenim poslovima, a pogotovo manipulišući

pripadnicima crkve, idući toliko daleko da manipulišu crkvenim izborima i prekidaju ih. Kojim sredstvima nastoje da manipulišu crkvenim osobljem? Iznalaze razne prilike da manipulišu crkvenim izborima i da ih prekidaju. Kad ove Sotonine sluge jednom izmanipulišu izbore i prekinu ih, ti izbori su propali. Budu li ove Sotonine sluge isterali svoje i postali crkvene starešine, hoće li izborni rezultat biti ispravan ili ne? Naravno da neće biti ispravan. Nakon zajedničkog razgovora o istini i rezimiranja izvučenih pouka treba održati ponovljene izbore.

B. Načela za postupanje sa zlim ljudima koji manipulišu crkvenim izborima

Kad nastupi slučaj da zli ljudi manipulišu izborima, neophodno je sprovesti ponovljene izbore. Kako to u praksi treba da izgleda? (Izborne rezultate treba poništiti i izbore treba ponoviti.) Ovo je jedan način. Interne informacije o tome kako su zli ljudi izmanipulisali ove izbore treba učiniti otvorenim i javnim tako da svi saznaju kakav je bio izborni proces i kako su dobijeni rezultati. Nakon što se te interne informacije obznane, izborne rezultate treba poništiti i treba održati ponovljene izbore. Većina Božjeg izabranog naroda ne sme da odobri takve izbore; i nevažno je ko je izabran – rezultati se ne mogu prihvatiti. Pod normalnim okolnostima, kroz razgovor u zajedništvu o istini i razotkrivanje priče koja se nalazi u pozadini, izborni rezultati se mogu poreći i mogu se održati ponovljeni izbori. Ali ponekad, u određenim posebnim okolnostima, čak i ako manji deo ljudi otkrije da su izbornim rezultatima manipulisale Sotonine sluge, da izabrana osoba ne može nipošto da izvršava posao i da je samo marioneta, budući da su većinu u crkvi zli ljudi zaludeli, pa se i dalje priklanja strani Sotoninih slugu, dok samo manjina ima određenu sposobnost raspoznavanja i poznate su joj pozadinske informacije – i niko toj manjini ne veruje niti je sluša kad progovori – oni su izolovani i bespomoćni i suštinski im nedostaje snaga da datu situaciju preokrenu. U takvim okolnostima, možda ćeš poželeti da razotkriješ internu priču o manipulaciji izborima, ali ovu situaciju nije lako jasno razumeti. U tom slučaju, osim što ćeš to prijaviti starešinama i delatnicima na višem nivou, šta još možeš da učiniš? Ako nastaviš da živiš crkvenim životom, bićeš izopšten. Prisustvovanje okupljanjima u nekoj drugoj crkvi ne čini se prikladnim, jer tamošnji ljudi ne mogu tek tako da ugoste nekog stranca. Ovo te zaista dovodi u dilemu! Uviđaš da izabrani crkveni starešina ima lošu ljudskost, da je đavo i da nije neko koga je trebalo izabrati, pa se razbesniš čim ga ugledaš. Na okupljanjima se osećaš neprijatno, ali ne dolazi u obzir da im ne prisustvuješ. Ako na njih ne odeš i prekineš svoju vezu sa crkvom, ostaćeš bez crkvenog života, a to nije nešto što možeš da učiniš. Dakle, da li za ovaj problem postoji dobro rešenje? Ono nalaže mudrost. Ako bi grubo razotkrio takve ljude, koja bi bila posledica? Ti ljudi bi mogli da se udruže da te potisnu, da te oteraju, odnosno, ako stvari zaista krenu pogrešnim tokom, mogli bi čak i da te uklone, čime postaješ žrtva nepravde. Ovo je najverovatnija posledica. Prema tome, koje je najbolje rešenje? (Da udružimo snage sa određenom braćom i sestrama koji imaju sposobnost raspoznavanja i da prikupimo sve dokaze o zlim delima ovih ljudi

kojima su potajno manipulisali izborima. Da to prijavimo starešinama i delatnicima višeg nivoa i da, bez odlaganja, u zajedništvu takođe razgovaramo o istini sa zaluđenom braćom i sestrama kako bismo ih povratili.) Da li se ovo smatra dobrim rešenjem? Da li je ovakve stvari u redu raditi na brzinu? Koja je posledica brzopletosti? (Time se olakšava nenamerno uzbunjivanje neprijatelja.) Kad se suočite sa ovakvim stvarima, da li se plašite ili ste nervozni? Treba li da se plašite ili da budete nervozni? (Ne.) Teorijski, ne bi trebalo da se plašiš – to je ono što ti razum poručuje. Ipak, kako je zapravo ljudima? Najvažnije je da li ljudi shvataju istinu. Ako ljudi ne shvataju istinu i imaju jedino svoju rešenost, u sebi će se i dalje plašiti. Kad se plašiš, šta god da radiš odnosno kako god da to radiš, da li je lako postići rezultate? (Nije.) U kakvom si stanju kad se plašiš? Plašiš se moći ovih ljudi, plašiš se da će otkriti da si ih raspoznao i prema njima si oprezan, plašiš se da će te potiskivati i izopštiti kad ustanove da nisi na njihovoj strani, da bi te na kraju uklonili iz crkve. U svom srcu ćeš imati ove brige. Kad imaš takve brige, možeš li da imaš mudrost, hrabrost i načine da komuniciraš sa ovim ljudima, da rešavaš probleme koje su oni izazvali ili da njihova zla dela razotkrivaš tako da braća i sestre steknu sposobnost raspoznavanja i ne budu zaluđeni? Koji je najprikladniji način postupanja? Kad se bojiš, zar ne dospevaš u stanje slabosti? Pre svega si slab i pasivan. Kao prvo, nedostaje ti snažna vera u Boga, a kao drugo, razmišljaš: „Dakle, ovi zli ljudi su pobedili. Kako to da tu stvar jedino ja sada raspoznajem? Imaju li drugi uopšte sposobnost raspoznavanja? Ako druge uputim u pravo stanje stvari, hoće li mi verovati? Ako mi ne poveruju, hoće li me razotkriti? Ako se svi udruže da se obračunaju sa mnom, a ja sam sâm i bespomoćan, hoće li ti zli ljudi pronaći svakakve izgovore da me uklone?” Zar nećeš imati takve brige? Kad imaš ove brige, kako možeš da se baviš ovim ljudima? Kako sa njima možeš da komuniciraš na najprikladniji i najmudriji način? Zar u ovom trenutku nemaš nikakav pravac ili put koji bi sledio? Još preciznije, onda kad se najviše plašiš i kad si najslabiji, naprosto nisi u stanju da se s njima nadmećeš odnosno da s njima komuniciraš i baviš se problemima koje su izazvali. Pa, koji je u ovom trenutku za tebe najbolji pristup? Da li je u tome da preuzmeš inicijativu i prvi napadneš, suočavajući se sa njima i razotkrivajući njihova zla dela kako bi sebe zaštitio? Da li je ovaj metod prikladan? (Nije.) Zašto nije prikladan? Zato što nisi dobro razmislio kako da deluješ, ne možeš da prozreš njihovu suštinu i ne znaš kako da ih razotkriješ, a pogotovo to da li oni koji su zaluđeni mogu da prihvate istinu i preokrenu svoj pogled na stvari. Ne znaš nijednu od ovih različitih stvari i nije ti jasno koje je rešenje za tebe najkorisnije i najdelotvornije. Iako tek treba da dostigneš određeni nivo negativnosti, tvoje trenutno stanje već odlikuju slabost i strah i u sebi imaš brojne brige. Bilo da su ove brige opravdane ili su izazvane tvojom slabošću i strahom, one, u najkraćem, odgovaraju činjenicama. Kad ove činjenice nastupe, najbolje rešenje je da naučiš da čekaš i da ništa ne preduzimaš. Šta znači da ništa ne preduzimaš? Znači da ne treba da žuriš da onima koji su obmanuti razotkrivaš pravo stanje stvari o izborima, da ne hitaš da se protiviš novoizabranim crkvenim starešinama ili grupi ljudi koji su manipulisali izborima i prekinuli

ih. Nemoj ih razotkrivati; u ovom trenutku moraš da naučiš da čekaš. Neki ljudi kažu: „Čekanje je odviše pasivno; koliko dugo moram da čekam?" Nema potrebe da previše dugo čekaš. Dok čekaš, dođi pred Boga da se moliš, čitaj Božje reči i tragaj za istinom. U takvim okolnostima, kad si najuplašeniji i najslabiji, tvoje su molitve najispravnije i najiskrenije. Potreban ti je Bog da te usmerava i štiti; moraš da se osloniš na Boga. Dok se moliš, malo-pomalo tvoj će se strah smanjivati, sve dok sasvim ne nestane. Kad strah nestane, nećeš li ujedno biti i manje slab? (Da.) Imaćeš i sve manje briga. Ovi strahovi, slabosti i brige ne nestaju tek tako; nego ćeš tokom ovog procesa promene postepeno početi da shvataš određene stvari. Koje ćeš stvari shvatiti? Kao prvo, znaćeš kako da se nosiš sa ovim ljudima, koga prvo da razotkriješ i kako da govoriš i postupaš na način koji koristi radu Božje kuće. Osim toga, saznaćeš prirodu ponašanja ovih ljudi. Kako ćeš shvatiti ove stvari? Traganjem za istinom tokom procesa čekanja postepeno ćeš ih shvatati. Kad to jasno uvidiš, prirodno ćeš razmišljati o tome kako bi trebalo da primeniš mudrost, s kim je prikladno razgovarati i kako razgovarati na način koji tu osobu pokreće, koji joj stavlja do znanja činjenice o zlim ljudima koji manipulišu izborima i omogućava joj da preokrene svoj pogled na stvari, da razazna pravo lice onih koji su manipulisali izborima i prekinuli ih i da razazna kakvi su zapravo ljudi takozvane izabrane starešine. Imaćeš takvu mudrost, a i tvoji će postupci biti metodični. Dakle, kako nastaju ovi pozitivni dobici? Sve njih ti je podario Bog tokom procesa čekanja. Neki od njih su nastali usled dela Svetoga Duha i Njegovog prosvećenja, a neki su ono što ti Bog dozvoljava da vidiš i shvatiš u Njegovim rečima. Božje reči poručuju da se u bitke ne upuštaš nepripremljen. Šta to znači? Znači da, bilo da se boriš protiv Sotone ili da razotkrivaš zla dela Sotoninih slugu, kako god da se protiv Sotone boriš, i sâm moraš da budeš snažan, da razumeš istina-načela i budeš u stanju da prozreš suštinu i zla dela Sotone i zlih ljudi, a zatim da ih razotkriješ. Jedino ćeš tako na kraju postići dobre rezultate. Kad jednom shvatiš ove stvari, zar tvoji strahovi, slabosti i brige neće biti manje izraženi i očiti? Više nećeš biti toliko uplašen. Te stvari koje osećaš postepeno će se menjati; otkrićeš da nisi toliko slab kao onda kad je ova situacija prvi put nastala. Umesto toga, osećaćeš se donekle snažnije i samouverenije nego ranije, i znaćeš šta treba da učiniš. U tom trenutku, ponovo se moli Bogu i zamoli Ga da pripremi odgovarajuću priliku, a zatim kreni u akciju. Prijavi ovo stanje starešinama i delatnicima višeg nivoa dok istovremeno u zajedništvu razgovaraš sa onima koji imaju dobru ljudskost i iskreno veruju u Boga, ali su prevareni i zaluđeni jer nisu razumeli istinu, razotkrivajući im interne informacije o zlim ljudima koji manipulišu izborima. Kad pridobiješ jednog ili dvoje ovih ljudi, tvoj strah će u osnovi nestati. Shvatićeš da ništa od ovoga ne može da se učini oslanjanjem na ljudsku snagu, a pogotovo ne oslanjanjem na plahovitost; ne možeš da se oslanjaš na trenutni poriv ili bes, odnosno na privremeni takozvani osećaj pravde – sve ovo je beskorisno. Bog će za tebe pripremiti pravi trenutak i prosvetiće te o tome šta treba da kažeš i, na temelju onoga što shvataš, On će te voditi korak po korak, otvarajući ti put koji treba da slediš. Od trenutka prvobitne slabosti i straha sve do traganja za načelima i putem i

njihovog shvatanja – tokom ovog perioda, sa ovim zlim ljudima i dalje možeš normalno da komuniciraš. Tokom normalne komunikacije, ljudski um nije prazan; ljudi imaju sopstvene misli. Dok tragaš i moliš se, posmatraj ove ljude. Šta posmatraš? Posmatraš kojim tačno putem kreću i kakva im je zaista suština. Ako je ono što govore ispravno i u skladu sa načelima crkvenog rada, možeš da ih slušaš; ako se onim što govore prekida i ometa crkveni rad, možeš da pronađeš izgovor da to ne slušaš ili da neko vreme odugovlačiš, koristeći mudar način „prijateljske" komunikacije sa njima kako ih ne bi uzbunio. Dok sa njima „prijateljski" komuniciraš, prikupljaj dokaze o njihovim zlim delima, razaznajući ih na osnovu njihovih različitih postupaka i laži kojima krše istina-načela i dodatno potvrđujući da su ovi ljudi Sotonine sluge. Postupanje na ovaj način ti omogućava da te oni ne sputavaju, a da istovremeno ispunjavaš svoju odgovornost i dužnost – to je ono što čini mudra osoba. Jedino oni sa ljudskošću, mudrošću i ljubavlju prema istini mogu ići pravim putem. Kad je reč o ljudima bez mudrosti, koji se, bez obzira na ono što rade ili na okolnosti s kojima se suočavaju, ponašaju nepromišljeno i grubo, oslanjajući se uvek na plahovitost i poriv, njihovi postupci često dovedu do loših rezultata. Takvi ljudi ne samo da prekidaju i ometaju crkveni rad, već sebi ujedno donose mnogo nepotrebnih nevolja i sekiracije. Nasuprot njima, mudri ljudi su drugačiji. U svemu što rade, oni čekaju, posmatraju i tragaju, čekajući pravi trenutak, čekajući Božja uređenja i orkestraciju. I dok čekaju, oni su u stanju da tragaju za Božjim namerama, da namenski jedu i piju Božje reči, da tačnije dokuče načela istine i da postupaju shodno Božjim namerama. Da bi vodili dobru borbu i svedočili o Bogu, oni koriste Božje reči i istinu, umesto da se s ljudima bore ili da se plahovito upuštaju u verbalne svađe.

Kad je reč o zlim ljudima koji manipulišu izborima i prekidaju ih, najvažnija stvar nije u tome da li ove ljude možeš da prozreš niti način na koji planiraš da ih razotkriješ, već je u tome da ovu situaciju pravovremeno prijaviš višoj instanci. Da bi se protiv njih borio, treba da koristiš mudrost, da sačekaš pravi Božji trenutak, da tragaš za Božjim namerama i tragaš za istina-načelima, a da pritom ne zapostaviš svoju dužnost. Šta je krajnji rezultat ovog postupka? Ti ispunjavaš svoju odgovornost i dužnost. Prijavljujući tu situaciju višoj instanci i tragajući za rešenjem, ne samo da problem biva rešen, već i zadobijaš uvid, uvećavaš svoju sposobnost raspoznavanja i mudrost, povećavaš rast i jačaš svoju veru u Boga. Nakon što iskuse suočavanje sa Sotonom, ljudi tako mnogo dobijaju i to im je od velike koristi. Naprotiv, pretpostavimo da postupaš plahovito i impulsivno, upuštajući se u intenzivnu borbu sa ovim ljudima i svađajući se s njima licem u lice, govoreći: „Vi manipulišete izborima i prekidate ih. Iako imate veliku moć, neću da vam se predam i ne plašim vas se!" Ishod ovog pristupa je tvoje izbacivanje iz crkve, posle čega ćeš mesecima plakati i patiti kod kuće; ali ipak ne razumeš Božje namere: „Zašto me je zadesio ovaj haos? Bože, zar me ne želiš? Zar Ti do mene nije stalo?" Mesecima propuštaš nove propovedi i himne, nisi svestan posla koji crkva obavlja, nisi u stanju da izvršavaš svoje dužnosti i postaješ sasvim izolovan, dospevajući u potpunu tamu. Svakog dana, osim što plačeš, sve što radiš je da brineš. Ne učiš da se moliš

Bogu niti da jedeš i piješ Njegove relevantne reči u ovom okruženju, a još manje učiš da u složenim situacijama tragaš za istina-načelima; ne stičeš nikakvu mudrost. Posle višemesečnog plakanja, jednog dana te napokon neko vrati u crkvu i od tebe zatraži da s drugima podeliš svoje iskustvo iz ovog perioda, a ti u suzama jedino prigovaraš: „O mene su se toliko ogrešili! Nisam ometao crkvu. Ja nisam zla osoba; to su mi smestile zle osobe." Kad te upitaju: „Koje si pouke izvukao tokom ovog perioda? Jesi li išta zadobio?", ti odgovaraš: „Šta sam mogao da zadobijem? Izolovali su me, oduzeli su mi knjige sa Božjim rečima i zbirke himni i nisam mogao da slušam nijednu propoved. Mogao sam jedino da razgovaram o veri i da povremeno otpevam nekoliko himni koje sam upamtio. Nisam ništa zadobio. Srećom, Bog je pripremio vremenski trenutak da me vrati u crkvu; inače sam planirao da iz svega izađem, bavim se nekim poslom da zaradim novac, pošto ionako nije bilo nade za spasenje. Bog me više nije želeo i nisam mogao da nastavim da verujem. Srce mi je bilo potpuno pomračeno." Na kraju izvodiš sledeći zaključak, dodajući: „Bog nikada neće napustiti Božje ovce". Doživeti tako značajan i poseban događaj i zadobiti tako malo – nije li to pomalo jadno? Zar to nije neprimereno? Suočen sa tako značajnom situacijom, nisi izvukao nijednu pouku i nisi uvećao sopstvenu mudrost ni veru; iako u svom srcu u Boga i dalje veruješ, Sotona, đavoli i antihristi su te u toj meri izmučili da si gotovo prestao da veruješ. Možeš li još uvek da svedočiš za Boga? Zar nisi beskorisna kukavica? U čemu je svrha da kod kuće plačeš? Čak i da plačeš sve dok ne oslepiš, hoće li to ikako pomoći? Može li to da reši problem u vezi sa antihristima? Zli ljudi su postigli uspeh, a ti na kraju imaš jedino sledeću izreku: „Bog nikada neće napustiti Božje ovce" i pritom ništa drugo nisi zadobio. Nemaš mudrost, nemaš pravac delovanja i ne znaš da tragaš za Bogom shodno putu koji je On dao, ne znaš da dođeš pred Boga da preuzmeš Božje reči i istinu kako bi se borio protiv Sotone. Taj delić doktrine koji uobičajeno izgovaraš ne pomaže ti; kad je reč o suočavanju sa takvim stvarima, osim što plačeš, jedino što činiš jesu tvoje osećanje da ti je naneta nepravda i to što se žališ – to je beskorisna kukavica. Beskorisne kukavice često imaju nekoliko ispoljavanja, a to su im i glavne karakteristike. Kao prvo, plaču. Kao drugo, osećaju da im je naneta nepravda. Kao treće, u svom srcu prigovaraju. U svom srcu takođe govore: „Gde si Ti, Bože? Zašto Ti do mene nije stalo? Sotona me je užasno povredio, ne mogu da nastavim da živim. Molim Te, spasi me brzo!" Bog kaže: „Ti si beskorisna kukavica, otpad zamotan u ljudsku kožu. Ako veruješ u Boga, čega se plašiš? Čega se to treba plašiti u vezi sa Sotonom?" Koje god zavere i spletke da Sotona koristi u svom delovanju, mi se ne plašimo. Imamo Boga, imamo istinu. Bog će nam dati mudrost. Bog je nad svime suveren; sve je pod Božjom orkestracijom. Čega se plašiš? Plakanje jedino pokazuje da si kukavica i da si nesposoban; obično si smeće, vazduh potrošen uludo! Plakanje označava da sa Sotonom praviš kompromis i da Sotonu preklinješ za milost. Dopadaju li se Bogu takve beskorisne kukavice? (Ne.) Bog te vidi kao beskorisnu kukavicu, kao glupaka, obično smeće, koji ne daje nikakvo svedočenje i u sebi nema nikakve mudrosti. Šta se desilo sa istinom koju si shvatio? Zar nisi dovoljno

čuo o ispoljavanjima antihrista i Sotone koja Bog razotkriva? Zar ove stvari ne shvataš niti možeš da ih prozreš? Zar ne znaš da su to Sotone? Čega se plašiš ako znaš da su oni Sotone? Zašto se ne bojiš i ne plašiš Boga? Zar se ne bojiš da ćeš, plašeći se Sotone, uvrediti Boga? Nije li to rđavost? Kad takve situacije nastupe, plašiš se i nemaš rešenje, nemaš nimalo mudrosti niti ikakve protivmere. Šta si zadobio slušajući propovedi sve ove godine? Da li je sve to bilo uzalud? Mogu li takve beskorisne kukavice da budu postojane u svom svedočenju? (Ne.) Kad je reč o situacijama u kojima Sotone i zli ljudi manipulišu izborima i prekidaju ih, bilo da si sasvim sâm i bespomoćan ili da uz sebe zaista imaš nekoliko braće i sestara koji misle isto što i ti, nemoj da žuriš da stupiš u akciju. Kao prvo, nauči da čekaš. Kao drugo, nauči da tragaš. Tokom perioda čekanja i traganja, ne napuštaj svoju dužnost. Šta znači čekati? Znači čekati da Bog pripremi pravi vremenski trenutak i priliku. A za čim treba da tragaš? Tragaj za načelima i za putem koje treba da primenjuješ u veri i u sleđenju Boga; tragaj za načinom na koji treba da postupiš kako bi bio u skladu sa Božjim namerama, kao i za načinom postupanja kako bi se borio protiv Sotone i protiv sila antihrista, ne bi li konačno savladao Sotonine sile i postao pobednik. Ako si sâm, moraš više da se moliš Bogu, da čekaš i da tragaš. Ako postoji dvoje ili troje drugih ljudi koji misle isto što i ti, možete zajedno da razgovarate u zajedništvu, da se molite, čekate i tragate. Kad Bog pripremi odgovarajući trenutak, od Boga zatraži snagu i mudrost tako da sve što radiš i svaka reč koju izgovoriš budu primereni. Na taj način, kao prvo, ispunjavaš svoju dužnost stvorenog bića, a kao drugo, ujedno možeš snažno i delotvorno da razotkriješ Sotonu, da temeljno razotkriješ i osujetiš zavere Sotoninih slugu i antihrista. Da li je ovo primereno? Ove metode, načini, putevi i načela su vam saopšteni, a od vas zavisi kako ćete ih primenjivati. Da li je ovaj put dovoljno jasan? (Jeste.) Dakle, kad se sa takvim stvarima susretnete, praktično postupajte shodno ovom načelu. To je lako postići.

Tokom svakih crkvenih izbora, kako starešine, tako i delatnici, kao i Božji izabrani narod, imaju odgovornost i obavezu da štite izborni posao. Starešine i delatnici moraju da preuzmu posao razgovora u zajedništvu o istini i o izbornim načelima; pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da postave sva pitanja koja imaju, a zatim, kako bi se ova pitanja rešila, u zajedništvu treba razgovarati o istini. Jedino se na ovaj način može osigurati nesmetan tok izbora. Kao prvo, starešine i delatnici treba strogo da se pridržavaju izbornih načela Božje kuće i da posao svakih izbora u Božjoj kući sprovode na osnovu ovih načela. Kao drugo, moraju da se čuvaju i od zlih ljudi i antihrista koji manipulišu izborima i prekidaju ih. Ovi pojedinci su Sotonine sluge, pripadaju Sotoninoj družbi. Od njih starešine i delatnici moraju strogo da se čuvaju i da s njima budu na oprezu, da uvek budu budni pri njihovim pokušajima da tokom izbora iza kulisa stvarima manipulišu i odaju se nekim sumnjivim, skrivenim radnjama kako bi potajno lažirali ovaj proces. Ako se ispostavi da su zli ljudi zaista manipulisali izborima, što je dovelo do isključenja onih koji su pravedno izabrani i većina ljudi je zaluđena, pa je pogrešan pojedinac – onaj koji je nepodesan za ovaj položaj – izabran za starešinu, ukoliko dođe

do takve situacije, rešenje i dalje postoji. Treba razotkriti pravo stanje izabrane osobe. Ako se većina ljudi složi, mogu se održati ponovljeni izbori. Izbori kojima manipulišu Sotona i zli ljudi nisu rezultat izbora kakve crkva uobičajeno sprovodi na osnovu istina-načela. To nije pozitivna stvar i, pre ili kasnije, oni će biti ogoljeni, razotkriveni i poništeni. Verujući u ovo, ako naiđeš na takve situacije, kako treba da postupiš? U svako vreme i na svakom mestu treba da budeš spreman da se boriš protiv Sotone, a ne samo da sediš skrštenih ruku. Ako si slabić, smetenjak ili beskorisna kukavica, sa njima bi mogao da napraviš kompromis i da se urotiš, ili bi oni u toj meri mogli da te potuku da postaneš negativan i nemoćan da se oporaviš. Neki ljudi naprosto sede skrštenih ruku i kažu: „I tako ne mogu da postanem crkveni starešina. Svejedno mi je ko god da tu funkciju obavlja. Ko god da ima tu sposobnost, neka izvoli i obavlja je! Ako antihrist želi da je obavlja, to nema nikakve veze sa mnom i dokle god me on ne uklanja, nemam ništa protiv.” Ti koji ovo govore ništa ne valjaju. Ne mogu ni da zamisle kakve bi posledice usledile ako bi antihrist obavljao funkciju starešine, niti uticaj koji bi to imalo na njihovu veru u Boga i njihovo spasenje. Jedino ljudi koji shvataju istinu mogu stvari da uvide onakvima kakve jesu. Oni će reći: „Ukoliko antihrist postane crkveni starešina, zbog toga će patiti Božji izabrani narod. Naročito će oni koji streme ka istini, oni koji imaju osećaj za pravdu i oni koji spremno izvršavaju svoju dužnost svi redom biti potisnuti i izopšteni. Poželjni će biti samo smetenjaci i oni koji drugima hoće da ugode i dospeće u kavez i pod kontrolu antihristove moći.” Međutim, oni koji ne streme ka istini nikad ne vode računa o ovim stvarima. Oni razmišljaju ovako: „Čovek veruje u Boga kako bi bio spasen. Svako ide svojim putem. Čak i ako antihrist postane starešina, to na mene neće uticati. Dokle god ne radim loše stvari, on ne može da me potiskuje niti izopšti, a ne može ni da me ukloni iz crkve.” Da li je ovo ispravno gledište? (Nije.) Ako niko od pripadnika Božjeg izabranog naroda nije zabrinut zbog crkvenih izbora, kad antihristu dozvole da preuzme moć, kakve će biti posledice? Hoće li stvar biti zaista onako jednostavna kakvom je ljudi zamišljaju? Kakve će promene pretrpeti crkveni život? Ovo se neposredno odnosi na život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Šta će se dogoditi ako u crkvi vlada antihrist? U toj crkvi više neće vladati istina niti će vladati Božje reči – umesto toga, tamo će vladati bezvernici i Sotona. Iako se na okupljanjima i dalje mogu čitati Božje reči, antihrist kontroliše pravo govora. Može li antihrist u zajedništvu jasno da razgovara o istini? Može li Božjem izabranom narodu da dozvoli da slobodno i bez ustezanja razgovara o istini? To je nemoguće. Kad antihrist jednom stekne vlast, dolaziće do sve više i više prekida i ometanja, rezultati crkvenog života će se sve više smanjivati i pripadnici Božjeg izabranog naroda na okupljanjima neće mnogo toga požnjeti, a to će izazvati poteškoće u njihovom život-ulasku. Problemi Božjeg izabranog naroda će se umnožavati i ostati nerešeni, a uznemiriće se i neki koji su u stanju da primenjuju istinu; atmosfera crkvenog života sasvim će se promeniti, kao da su se tamni oblaci nadvili da zaklone sunce. Hoće li u tom slučaju i dalje biti uživanja u crkvenom životu? Ono će sasvim sigurno biti dovedeno u pitanje, i to ne u beznačajnoj meri. Oni koji streme ka istini u crkvi postaju

manjina. Ako ovu manjinu budu potiskivali i izopštavali, može se reći da će crkveni život sasvim izostati. Ukoliko ovu posledicu ne mogu da sagledaju, ljudi neće pridavati značaj izborima niti će za njih mariti. Ako o izborima većina ljudi ozbiljno ne razmišlja, ne pridržava se načela, prema izborima se odnosi veoma negativno i bespogovorno radi ono što govore lažne starešine i antihristi, jednom kad zli ljudi ili oni koji ne vole istinu postanu crkvene starešine, većina pripadnika Božjeg izabranog naroda će u svom život-ulasku pretrpeti gubitke. Prema tome, rezultati crkvenih izbora neposredno utiču na život-rast Božjeg izabranog naroda i na budućnost crkve. Božji izabrani narod ovo treba jasno da sagleda i ne sme nipošto da usvoji negativan stav. Neki smetenjaci ovu stvar ne mogu da prozru; uvek se oslanjaju na sopstvene uobrazilje, razmišljajući: „U crkvi su svi iskreni vernici, pa svako može da bude izabran; dokle god je brat ili sestra, svako može da bude starešina." Oni crkvene izbore posmatraju suviše pojednostavljeno, što dovodi do brojnih negativnih, pogrešnih ideja i gledišta. Ako za starešine i delatnike zaista budu izabrani lažne starešine i antihristi, crkveni posao će pretrpeti štetu i to će neizbežno nauditi život-ulasku Božjeg izabranog naroda. U tom trenutku, ljudi će uvideti u kojoj meri je važno izbore održavati u skladu sa načelima.

U svakoj crkvi ima ljudi koji hoće da ugode drugima. Ti ljudi koji drugima hoće da ugode nemaju sposobnost raspoznavanja u pogledu zlih ljudi koji manipulišu izborima i prekidaju ih. Čak i ako poseduju neznatnu sposobnost raspoznavanja, to zanemaruju. Prema svim problemima koji nastaju na crkvenim izborima, njihov stav glasi: „Pusti stvari neka idu svojim tokom ako te se lično ne dotiču." Njima je nevažno ko će postati starešina, smatraju da to nema nikakve veze s njima. Ne smeta im sve dok mogu srećno da nastave sa svojim svakodnevnim životom. Šta mislite o ovakvim ljudima? Jesu li to ljudi koji vole istinu? (Nisu.) Kakvi su to ljudi? Oni su ljudi koji hoće da ugode drugima, a mogu se nazvati i bezvernicima. Ti ljudi ne streme ka istini; jedino nastoje da žive lagodnim životom, žudeći za telesnim udobnostima. Previše su sebični i odviše prepredeni. Postoji li mnogo takvih ljudi u društvu? Koja god politička partija da je na vlasti, ko god bio funkcioner, takvi su omiljeni; mogu vrlo uspešno da održavaju svoje društvene odnose i da žive udobno; kakav god politički pokret da nastane, oni se u njega ne upliću. Kakvi su ovo ljudi? To su najlažljiviji, najprepredeniji ljudi, poznati kao „klizave jegulje" i „stare guje". Žive prema Sotoninim filozofijama i ne pridržavaju se nikakvog načela. Ko god da je na vlasti, oni mu ugađaju, dodvoravaju mu se, pevaju hvalospeve o njegovim zaslugama. Svoje pretpostavljene isključivo brane i nikada ih ne vređaju. Koliko god zla da njihovi pretpostavljeni učine, tome se ne protive niti to podržavaju, zadržavajući svoje misli skrivene duboko u sebi. Omiljeni su bez obzira ko je na vlasti. Takvi ljudi se dopadaju Sotoni i đavolskim kraljevima. Zašto se takvi ljudi dopadaju đavolskim kraljevima? Zato što im ne kvare nikakve poslove i ne predstavljaju nikakvu pretnju. Takvi su ljudi neprincipijelni, nemaju nikakvo uporište za sopstveno ponašanje, a nemaju ni integritet ni dostojanstvo; samo slede društvene trendove i klanjaju se đavolskim kraljevima, prilagođavajući se njihovom ukusu. Zar takvih ljudi nema i u crkvi?

Mogu li takvi ljudi da budu pobednici? Jesu li oni dobri Hristovi vojnici? Jesu li svedoci o Bogu? Kad zli ljudi i antihristi promole svoje glave i ometaju rad crkve, mogu li takvi ljudi da ustanu i da protiv njih povedu rat, da ih razotkriju, raspoznaju i da ih se odreknu, da stave tačku na njihova zla dela i da za Boga svedoče? Sasvim sigurno ne mogu. Te klizave jegulje nisu od onih koje će Bog usavršiti, niti su od onih koje će On spasti. Oni za Boga nikad ne svedoče niti podupiru interese Njegove kuće. U Božjim očima, ti ljudi nisu oni koji Njega slede niti su oni koji Mu se pokoravaju, već su oni koji slepo izazivaju nevolje, članovi Sotonine bande – i upravo će njih Bog ukloniti po završetku Svog dela. Takvim bednicima Bog ne pridaje značaj. Oni nemaju ni istinu ni život; zveri su i đavoli; nedostojni su da ih Bog spase i da uživaju u Njegovoj ljubavi. Prema tome, Bog takve ljude s lakoćom odbacuje i uklanja, a crkva treba odmah da ih ukloni kao bezvernike. Oni za Boga nemaju iskreno srce, pa hoće li im Bog obezbediti pravu podršku? Hoće li ih On prosvetiti i pomoći im? Neće. Kad tokom crkvenih izbora dođe do uplitanja i ometanja i izborni rezultati budu pod kontrolom i uticajem zlih ljudi, ti ljudi neće nipošto stati na Božju stranu kako bi zaštitili interese Božje kuće. Nipošto se neće pridržavati istina-načela kako bi se borili protiv zlih ljudi i antihrista, i kako bi se do kraja borili protiv Sotoninih sila. To nipošto neće učiniti, za to nemaju hrabrosti. Prema tome, oni koji mogu da svedoče o Bogu takve ljude treba da raspoznaju i s njima u zajedništvu ne treba da razgovaraju o istinama koje shvataju niti o svom raspoznavanju Sotone. Biće beskorisno čak i ako s njima budeš razgovarao o ovim stvarima; oni se neće prikloniti istini. Pri izboru saradnika i partnera, takve ljude treba da zaobiđeš, a ne da ih odabereš. Zašto ne treba da ih odabereš? Zato što su klizave jegulje; oni neće stati na Božju stranu, neće se prikloniti istini i neće se srcem i umom udružiti sa tobom kako bi se borili protiv Sotone. Budeš li im poverio ono što ti je u srcu, glup si i postaćeš predmet Sotoninog ismevanja. Sa takvim ljudima nemoj razgovarati o istini, nemoj ih ohrabrivati i u njih nemoj polagati nikakve nade, jer Bog takve ljude uopšte ne spasava. Oni svojim srcem i umom nisu ujedinjeni sa Bogom; samo su publika koja iz daljine posmatra žestinu borbe; oni su kilizave jegulje. Takvi ljudi se ubacuju u Božju kuću samo da bi posmatrali uzbudljivost trenutka i da bi bezumno izazivali nevolje. Ne poseduju osećaj za pravdu, kao ni osećaj odgovornosti; nemaju saosećanja čak ni za one dobre ljude kojima su zli ljudi naudili. Takve ljude je najprikladnije nazvati đavolima i Sotonama. Bude li zle ljude razotkrivao neko ko ima osećaj za pravdu, oni ga u tome čak neće ohrabrivati niti će ga podržavati. Stoga ovim ljudima nikad ne veruj; oni su klizave jegulje, kameleoni, stare guje. Nisu iskreni Božji vernici, već Sotonine sluge. Ti ljudi ne mogu nikad da budu spaseni i Bog ih ne želi; ovo je jasna Božja želja. Takvi ljudi verovatno postoje u većini crkava. Osvrni se oko sebe u svojoj crkvi da bi ih pronašao. Kad ti se nešto dogodi, sa njima nikad u zajedništvu ne razgovaraj o istini niti im stavljaj do znanja šta se zaista događa sa tobom. Prema takvim ljudima budi oprezan i kloni ih se. Potraži one koji istinski veruju u Boga i koji imaju osećaj za pravdu – kad takvi primete da su interesi Božje kuće narušeni, da su rad crkve i poredak crkvenog života ometeni ili izmanipulisani, uznemiriće se i naljutiti;

oni iz dubine duše mrze ove zle ljude koji ometaju crkvu; žele da ustanu i te zle ljude razotkriju i čeznu da pronađu ljude koji shvataju istinu kako bi se s njima ujedinili i borili protiv zlih demona. U zajedništvu razgovaraj sa takvim ljudima i udružite se u borbi protiv Sotone. Ovi su ljudi pobednici, dobri Hristovi vojnici; jedino za ove ljude postoji mesto u Hristovom carstvu. Ti koji drugima hoće da ugode, stare guje, kameleoni i oni koji su tupi i glupi, svi redom su razotkriveni; oni su predmeti koji će biti uklonjeni. Oni nisu braća i sestre, nisu ljudi Božje kuće, već bezvernici i oportunisti nedostojni poverenja. Ovo je način postupanja sa ovim ljudima: ako su u stanju da čine zlo, počistite ih iz crkve; ako nisu zli ljudi i ne slede zle ljude u ometanju crkve, u crkvi mogu privremeno da ostanu dok čekate da se pokaju. Kao prvo, posmatrajte i dokučite naravi ovih ljudi, njihovu ljudskost i njihova gledišta i stavove prema raznim stvarima, upotrebljavajući sposobnost raspoznavanja da otkrijete suštinu takvih ljudi. U isto vreme, kad zli ljudi manipulišu izborima i prekidaju ih, budno pratite ove koji hoće da ugode drugima i koji stoje na strani zlih ljudi, ponašajući se kao njihove pokorne sluge i saučesnici. Ukratko, u slučaju svih neprikladnih ponašanja zlih ljudi koji manipulišu izborima i prekidaju ih, neophodno je koristiti sposobnost raspoznavanja u skladu sa Božjim rečima; kad jasno uvidite njihovu suštinu, znaćete kako da shodno načelima s njima pravilno postupite.

U zajedništvu smo upravo razgovarali o nekim pojavama manipulisanja izborima i njihovog prekidanja i o postupcima pojedinih ljudi. Iako time nisu obuhvaćeni svi aspekti, u osnovi smo razgovarali o načelima za rešavanje ovih problema. Kad u crkvi otkrijete ljude koji manipulišu izborima i prekidaju ih, treba da ustanete i da ih ograničite. Nemojte biti popustljivi niti se ponašajte kao oni koji drugima hoće da ugode. Čim se pojavi tendencija da neko stalno pokušava da izborima manipuliše i da ih prekida, braća i sestre treba zajednički da ustanu i da ga razotkriju. Ako taj neko to čini u stanju zbunjenosti, ne znajući da se to podvodi pod manipulisanje izborima i njihovo prekidanje, to možete da mu objasnite na sledeći način: „To što radiš je manipulisanje izborima i njihovo prekidanje. Nemoj igrati ulogu Sotoninog sluge. Ovo je izbor crkvenih starešina, a ne izbor gradonačelnika ili gradskih čelnika. Božja kuća ima sopstvene propise i svoja načela za obavljanje ovog posla. U to ne treba uplitati ljudske namere; u ovom poslu treba strogo da poštujemo istina-načela. Ako si lošeg kova i ne možeš da shvatiš istina-načela, odnosno ako si star i smeten, nedostaje ti inteligencija za učešće na izborima, onda možeš da se uzdržiš i da naprosto sačekaš rezultate, ali ni u kom slučaju izborima ne treba da manipulišeš ni da ih prekidaš, kao ni da ih remetiš i izazivaš ometanja; to su zla dela i Bog to prezire. Takva su zla dela osuđena za sva vremena; nemoj nikada da budeš takav čovek niti da slediš ovaj put. Ako si zaista ljudsko biće, nemoj se baviti manipulacijom izborima i njihovim prekidanjem; kad se to jednom obistini, bićeš označen kao Sotonin sluga i bićeš uklonjen iz crkve.” Ako budu otkriveni ljudi koji izborima manipulišu i prekidaju ih, sa onima među njima koji su lošeg kova i koji ne shvataju šta se zapravo dogodilo može se u zajedništvu razgovarati s ljubavlju, oni se mogu podržati, opskrbiti i može im se pomoći. Međutim, šta je sa onima koji su, uprkos tome što su

sasvim upoznati sa istina-načelima, ipak svesno manipulisali izborima i prekidali ih, zanemarujući čak i upozorenja u tom smislu? I za njih postoji rešenje: više im neće biti dozvoljeno učešće na izborima; oduzmite im izborna prava. Ukratko, svi činovi manipulisanja izborima i njihovog prekidanja moraju se jednoobrazno raspoznati, zaustaviti i ograničiti kako bi se data situacija preokrenula. Kako bi se sprečili pogrešni izborni rezultati i ometanje i narušavanje rada crkve, postojanje takvih ponašanja i postupaka u crkvi se ne sme dozvoliti.

Rezime o raznim ljudima, događajima i stvarima koji izazivaju prekide i ometanja

Dvanaestom odgovornošću starešina i delatnika obuhvaćeni su razni ljudi, događaji i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan crkveni poredak. Za potrebe razgovora u zajedništvu, sve to smo podelili na jedanaest pitanja. Problemi ili slučajevi prekida i ometanja navedeni u svakom pitanju obuhvataju ljudsko obavljanje dužnosti i njihovu iskrenu veru u Boga. Zašto su oni tako pedantno razvrstani? Zašto sam svako od ovih pitanja predvideo za razgovor i za detaljnu analizu? Sudeći prema nazivu svakog pitanja, ljudskost onih ljudi koji rade ove stvari nije dobra. Osim kad je reč o prvom pitanju – često skretanje sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini, koje se ne smatra ozbiljnim – sva ostala su, po svojoj prirodi, prilično ozbiljna. Po svojoj prirodi, sva ova ispoljavanja podvode se pod izazivanje prekidanja i ometanja i sva ona predstavljaju prekidanja i ometanja rada crkve, zbog čega ih pominjemo u razgovoru u zajedništvu i ponaosob detaljno analiziramo. Kad se u crkvenom životu ili tokom izvršavanja nečije dužnosti pojave ovi problemi, ljudi treba da budu naročito oprezni i da ih raspoznaju i prozru. Kad zapaze takve događaje koji izazivaju prekidanje i ometanje, ljudi treba da ustanu i da ih ograniče. Kad je reč o prvom problemu, „čestog skretanja sa teme kad se u zajedništvu razgovara o istini”, ljudi to ponekad ne čine namerno, a prateće okolnosti i priroda toga nisu previše ozbiljni; međutim, ako ti ljudi često skreću s teme i govore nepovezano, izazivajući nervozu kod onih koji ih slušaju, i time se u crkvenom životu ne postižu dobri rezultati, onda to uzrokuje posledice prekidanja i ometanja rada crkve. Ostale probleme ne treba čak ni pominjati; svaki od njih ponaosob je dovoljan da predstavlja prekidanja i ometanja rada crkve i poretka crkvenog života. Stoga je o svakom od ovih problema neophodno detaljno razgovarati u zajedništvu, analizirati ih i raščlaniti. Kad nastupi zlonameran slučaj, ako raspoznaješ i prepoznaješ zla dela kojima se crkva ometa, treba da ustaneš kako bi ih zaustavio i ograničio. U širem smislu reči, ovo predstavlja izvršavanje dužnosti stvorenog bića; u užem smislu, to u najmanju ruku predstavlja ispunjavanje dužnosti i odgovornosti pripadnika crkve. Nije li to ono što bi trebalo da budeš u stanju da učiniš? (Jeste.) Kakve su posledice ako to nisi u stanju da učiniš? Kako treba da okarakterišemo to što nisi u stanju da to učiniš? U najmanju ruku, to znači da si smetenjak; a povrh toga, beskorisna si kukavica koja se plaši Sotone. I ne samo to, kad se pojave Sotone i đavoli da bi ometali Božje delo i normalan crkveni

poredak, ti ostaješ ravnodušan i bespomoćan, u tebi nema nikakve reakcije i nemaš veru i hrabrost da ustaneš da se boriš protiv Sotone i da svedočiš za Boga. U tom slučaju si beskorisna osoba, nisi dostojan da budeš Božji sledbenik.

U dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika navedene su razne vrste slučajeva u crkvi kojima se prekida i ometa Božje delo. Svaki od ovih slučajeva sadrži stavove starešina i delatnika, kao i one obične braće i sestara, prema Bogu. On takođe sadrži stav svake osobe prema sopstvenoj dužnosti i odgovornosti, kao i njen stav i gledište prema ovim negativnim događajima i stvarima koji ometaju rad Božje kuće. Naravno, on obuhvata i činjenicu da li čovek koji godinama veruje u Boga i sluša propovedi ima dovoljan rast i veru da se bori protiv Sotone i da za Boga svedoči kad nastanu ovi negativni događaji i stvari. Da li su ovim obuhvaćeni ključni problemi? Obuhvaćeni su čovekov stav i put kojim on ide, kao i njegov stav prema Bogu, prema istini i prema svojoj dužnosti. Prema tome, pošto čujete ove reči, treba da shvatite da su ovo Božji zahtevi prema ljudima. Prema njima se nemojte odnositi kao da su doktrine, pravila ili propisi koje treba izvršavati i sprovoditi, već o njima dodatno razmišljajte kako biste shvatili istinu, a zatim ih primenjujte i u njih ulazite, ispunjavajući time Božje zahteve. Kad zli ljudi prekidaju i ometaju crkveni rad, nemojte samo sedeti skrštenih ruku, nemojte raznim izgovorima izbegavati sopstvene odgovornosti, navodeći da u Boga verujete tek odnedavno, da ste mali rastom ili da ste još uvek mladi i tome slično. Kad Bog ispituje rad, kad priređuje okruženja da bi video tvoj stav, On ne gleda koliko si star, koliko godina u Njega veruješ, odnosno koju cenu si jednom platio i koje si zasluge stekao; Bog želi tvoj stav u tom trenutku. Ako pod uobičajenim okolnostima nikad nisi razmišljao o ovim stvarima, niti si za njima tragao, i kroz svaku stvar prolaziš u smetenom stanju ne zadržavajući ništa, ne tragajući za istinom, ne izvlačeći pouku niti uzimajući zaozbiljno razna okruženja koja je Bog priredio, ako bežiš kad uočiš zle ljude kako izazivaju ometanja i prekide, Božjoj kući to nikad ne prijavljuješ niti iskazuješ svoj stav, u tom slučaju, iako u tom zlodelu nisi učestvovao, tvoje ponašanje povodom ove stvari uveliko je otkrilo tvoj stav i gledište – ti si posmatrač koji se zalaže za Sotonu. Bog sve ispituje i Njega ne možeš da prevariš. Prema tome, kad se ove negativne stvari dogode, kad otkriješ razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju crkveni rad i normalan poredak crkvenog života, time se jasno razotkriva tvoj stav prema Bogu. U Boga možda veruješ tek odnedavno, prilično si mlad i mali rastom, ali, kad se te stvari dogode, ako postupaš shodno načelima i nastojiš da zaustaviš, ograničiš ili čak da razotkriješ te zle ljude, preuzimajući rizike i zanemarujući sopstvenu bezbednost ne bi li ustao i zaštitio interese Božje kuće – ako imaš ovakvo srce, onda će tvoj stav prema Bogu, kao i tvoja rešenost da za Boga svedočiš i da se boriš protiv Sotone postati svedočanstvo vidljivo ljudima i Bogu. Ljudska zla dela, njihovo varanje i skrivanje od Boga, njihovo izbegavanje odgovornosti, njihova predaja i popuštanje Sotoni kad čini zlo – sve to će Bog videti i ta zla dela će jednog dana biti naplaćena i presuđena. Ali isto tako, kad ljudi ustanu protiv Sotoninih prekida i ometanja da bi se zauzeli za Božju kuću i za braću i sestre, kad se

bore protiv Sotone kako bi zaštitili interese Božje kuće, tragajući za istinom s rešenošću da za Boga svedoče, čak i ako se ponekad osećaju bespomoćno i usamljeno, nemaju mudrost, imaju tek površno shvatanje istine, ili žele da u zajedništvu razgovaraju o istini ali ne mogu jasno da se izraze, zbog čega ih neki ismevaju i gledaju s visine, u Božjim očima se to vidi kao njihova iskrenost i On ove postupke i ponašanja posmatra kao dobra dela. Zla dela će jednoga dana dobiti presudu i ta zla dela će imati svoj zaključak pred Bogom, a isto važi i za dobra dela – s tim da će krajnji zaključak za obe vrste ovih ponašanja biti sasvim drugačiji. Zla dela će dobiti zasluženu kaznu, dok će dobra dela biti nagrađena povoljnim tretmanom. Za svakog čoveka, Bog je to još odavno odredio, iščekujući jedino da tokom perioda Božjeg dela razna ljudska ispoljavanja postanu utvrđene činjenice kako bi nagradio dobro a kaznio zlo.

U dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika pobrojano je jedanaest pitanja u vezi sa ljudima, događajima i stvarima koji prekidaju i ometaju crkveni rad. Da li je ovih jedanaest pitanja važno? Da li se njima ljudi jasno otkrivaju? Kad o svakom pitanju razgovarate u zajedništvu, trebalo bi da se oko toga više potrudite kako biste jasno shvatili istinu. Time je obuhvaćen način na koji ljudi podržavaju pravdu i pozitivne stvari i način na koji podržavaju Božje svedočanstvo; takođe je obuhvaćen način na koji ljudi ustaju da se bore protiv Sotone, razotkrivaju i raskrinkavaju Sotonino lice i zaustavljaju i ograničavaju Sotonina zla dela – obuhvaćena su ta dva aspekta. Kad Sotona prekida i ometa crkveni rad, da li ti imaš neku ulogu? Koju ulogu imaš? Jesi li učinio to što Bog od tebe zahteva? Jesi li ispunio obaveze i odgovornosti koje Božji sledbenik treba da ispuni? Kad se ovi problemi pojave, da li praviš kompromise, izglađuješ stvari i zauzimaš umeren stav poput onog koji drugima hoće da ugodi, ili ustaješ kako bi zaustavio i ograničio Sotonina zla dela, delujući složno s većim brojem iskrene braće i sestara kako biste zaštitili interese Božje kuće? Šta štitiš? Štitiš li interese zlih ljudi, Sotonine interese ili štitiš interese Božje kuće? Dogodi li se bilo šta čime se prekida ili ometa crkveni rad, a ti ništa ne učiniš, postupajući samo kao onaj koji drugima hoće da ugodi i štiteći sebe, starajući se da uspešno očuvaš svoje međuljudske odnose i ostaneš nepovređen, bez osećaja ikakve brige ili zabrinutosti o tome da se crkveni rad ometa, bez ikakve mržnje ili besa prema zlim delima zlih ljudi, bez ikakvog bremena u vezi sa interesima Božje kuće i sve braće i sestara, bez ikakvog osećaja da si Bogu tako mnogo dužan i bez osećaja ikakvog samoprekora, onda si u opasnosti. Ako si u Božjim očima onaj koji drugima hoće da ugodi u pravom smislu te reči, koji pasivno i skrštenih ruku posmatra sve što se događa i to izbegava, i nijednu svoju odgovornost ni obavezu uopšte ne ispunjavaš, onda zaista jesi u opasnosti i postoje veliki izgledi da će te Bog ukloniti. Bude li se u Bogu javila misao u kojoj nema čak ni nameru da ti dozvoli da službuješ i od tebe Mu je muka, u tom trenutku ti je suđeno da budeš uklonjen, a to je veoma opasno! Kad Bog kaže da ljude poput tebe više ne želi da vidi, da ne ceni da ljudi poput tebe u Božjoj kući izvršavaju bilo koju dužnost ili da službuju, u nekom trenutku u ne tako dalekoj budućnosti, crkva te jednog dana može ukloniti, a to će promeniti tvoju sudbinu. Ovo je

stoga što tvoj odnos sa Bogom više nije normalan ili zato što si se od Boga udaljio, izdao si Ga, pa je to dovelo do ovog rezultata. Možeš li da uvidiš ovu činjenicu? Kad ovu činjenicu uvidiš, nezavisno od toga možeš li da je prihvatiš, iz tvog srce će u trenu nestati sve tvoje lepe nade.

Kad počnu da veruju u Boga, srce svih ljudi obuzima žar. I premda svoje buduće odredište ili izglede ne mogu da vide, uvek osećaju da u Bogu imaju nekakav oslonac. Uvek teže lepim i pozitivnim stvarima. Otkud dolazi ova snaga? Ljudi ne znaju; to ne mogu da shvate: „Svi ljudi su isti, dele isti vazduh i žive pod istim suncem. Pa, zašto ove stvari nevernici nemaju u svojim srcima dok ih mi imamo?" Nije li ovo misterija? Ta snaga dolazi od Boga. U pitanju je i previše dragocena stvar; to nije nešto sa čime se ljudi rađaju. Da to imaju od rođenja, svi bi bili isti; među ljudskim rodom se ne bi pravila nikakva razlika između visokog i niskog, plemenitog i bednog, i ne bi bilo razlike između onih koji u Boga veruju i onih koji ne veruju. To što oni nemaju, ti možeš da poseduješ; možeš da imaš najdragoceniju stvar koja među ljudima postoji. Zašto se to naziva najdragocenijom stvari? Upravo zbog ove nade i očekivanja možeš da se usredsrediš na izvršavanje svojih dužnosti u Božjoj kući. To je najvažniji uslov da bi čovek mogao da postigne spasenje. Upravo zbog ovog očekivanja ti imaš priliku i nešto rešenosti da se daješ za Boga, da izvršavaš svoju dužnost kao stvoreno biće i da budeš dobar čovek, čovek koji je spasen. To donosi neizmerne koristi. Pa, otkud ta stvar potiče? Potiče od Boga; data je od Boga. Međutim, kad Bog nekog više ne želi, ta stvar se oduzima. Taj više ne žudi za lepim stvarima niti ih očekuje; u njih više ne polaže svoje nade. Srce mu se zamrači i počinje da tone. Gubi elan da traga za bilo čim lepim ili pozitivnim, kao i za Božjim obećanjima. Postaje baš poput nevernika. Nakon što se ta stvar izgubi, može li on da ostane u Božjoj kući i nastavi da u Boga veruje i da Ga sledi? Nije li njegov put vere u Boga došao do kraja? Kad izgubiš ovaj preduslov rešenosti da stremiš, pretvaraš se u hodajući leš. Šta znači biti „hodajući leš"? Znači da više ne možeš da razumeš Božje reči. Kad ispunjavaš ovaj preduslov, ti možeš da razumeš Božje reči, imaš nadu, tvoja se vera može podstaći, a ovaj preduslov može da ti pruži motivaciju da stremiš ka istini. Međutim, kad ostaneš bez ovog važnog preduslova, ta motivacija nestaje. Nemaš elan ni interesovanje da slušaš Božje reči. Obećanja i očekivanja te više ne interesuju niti te motivišu. Za tebe su Božje reči postale neka teorija visokog ranga. Više im ne težiš i Bog te više ne prosvećuje. Iz Božjih reči ne možeš da zadobiješ nikakvu istinu. Zar za tebe ovaj put vere u Boga nije došao do samog kraja? Kad on dostigne ovu tačku, Bog te je već s gnušanjem odbacio; možeš li Boga i dalje da nateraš da se predomisli? Neće biti lako. Kad Bog utvrdi da neku osobu više ne želi, ona to oseća u svom srcu. Kad se ta stvar ukloni, tvoj stav prema raznim stvarima, kao što su verovanje u Boga, izvršavanje sopstvenih dužnosti i to da budeš spasen, biće sasvim drugačiji nego ranije. Dok razmišljaš o svom nekad strastvenom stremljenju, smatraćeš ga neobjašnjivim, neshvatljivim i neverovatnim. Kad ustanoviš da je ono neverovatno, upoređujući sada sebe sa onim što si nekada bio, tvoje će unutrašnje stanje pretrpeti kvalitativnu promenu; bićeš sasvim

drugačija osoba, nećeš biti ista ona osoba kao nekoć. Zašto će se to dogoditi? Ne zato što se okruženje promenilo; ne zato što si ostario i postao veći spletkaroš; ne zato što si stekao više iskustva i životnih uvida, menjajući svoje misli i gledišta. To će se dogoditi zato što se Bog predomislio, Njegove su se misli promenile i promenili su se Njegov stav i očekivanja prema tebi. Dakle, uprkos sebi, postao si drugačija osoba. Posmatrajući to sada, ako osoba izgubi ono što joj Bog daje, a što ona smatra najmajušnijom, najbeznačajnijom stvari, ta će se osoba u tom trenutku naći zarobljena u patnji u kojoj nema nimalo sreće. Stoga, nemoj nikad da dosegneš ovu tačku. U suprotnom, možda osetiš da ti je sa pleća skinuto breme, da si oslobođen, opušten, da više ne moraš da veruješ u Boga ni da izvršavaš svoje dužnosti i da možeš da živiš slobodno i raskalašno poput nevernika, nalik ptici puštenoj iz kaveza. Međutim, to su samo privremena uteha, radost i lično ugađanje. Dok budeš nastavljao da ideš napred, pogledaj put pred sobom – hoćeš li i dalje biti ovako srećan? Ne, nećeš. Čekaju te teška vremena! Kad živiš pod vrhovnom vlašću Stvoritelja, kako god da Stvoritelj orkestrira stvari za tebe, šta god da ti On radi i kako god da ti On to radi, koliko god kušnji i nedaća da On donosi, koliko god patnje da trpiš, odnosno, čak i ako dođe do nerazumevanja, nesporazuma i drugih stvari, makar ćeš osećati da si u Božjim rukama, da je Bog tvoj oslonac i da ti je srce spokojno. Međutim, kad te Bog više ne želi i više nisi u stanju da shvatiš kako se Bog prema tebi ophodi, i kad izgubiš ovaj oslonac, to je kao da se oko tebe čitav svet ruši. Kao onda kad si bio dete i kad si samo razmišljao: „Mama je najdraža, mama brine o meni i voli me najviše, mama ne može da umre.” Nisi mogao da podneseš kad si čuo da ti se majka razbolela. Pomislio si da, ako ti majka zaista umre, nebo će se srušiti i nećeš moći da nastaviš da živiš. Isti način razmišljanja važi i za verovanje u Boga. U čovekovoj veri u Boga najveći mir i spokoj potiču iz oslanjanja na Boga, iz verovanja da je čovekova sudbina u rukama Stvoritelja. Čovekov osećaj postojanosti dolazi iz posedovanja ovog iskrenog poverenja i oslonca. Kad osetiš da su to poverenje i oslonac nestali i u srcu osećaš prazninu, poput tek iskopane rupe, zar se tvoje nebo nije srušilo? Kad izgubiš svoj oslonac, imaš li snage da nastaviš da živiš? Takvi ljudi su poput hodajućih leševa i samo pune stomake dok iščekuju sopstveni kraj.

Neki ljudi se danas uporno ponašaju nedolično i, dok izvršavaju svoje dužnosti, neprekidno čine zlo i prekidaju i ometaju crkveni rad nanoseći mu štetu, do te mere da interesima Božje kuće pričinjavaju velike gubitke. Bogu nikad nisu pokazali iskrenost ni odanost, a kamoli ikakvu pokornost. Stoga ih Bog nikad nije priznao. Oni su zli ljudi koji su se ubacili u Božju kuću s namerom da dobiju blagoslove. Bog im dozvoljava da u nju uđu kako bi Božji izabrani narod mogao da izvuče pouke i da stekne veću pronicljivost. Iako i sami pripadaju onima koji su pozvani, oni nisu izabrani zbog ponašanja koje uporno pokazuju. Kakvo je njihovo stanje? Možete da se raspitate; nijednom od njih se život ne odvija dobro. Kvalitet života onih koji se na Boga oslanjaju i koji u svakom trenutku i na svakom mestu dobijaju Njegovu opskrbu, suštinski se razlikuje od života onih ljudi koji ne dobijaju Božju opskrbu i pomoć i koji, pri suočavanju s raznim situacijama,

uvek upadaju u bezdan. Oni koji ne dobijaju Božju opskrbu nemaju spokoja ni radosti, po ceo dan doživljavaju strah, nelagodu, nemir i zabrinutost. Kakvim životom oni žive? Da li je lako život provoditi u bezdanu? Ne, nije lako. I da se ovaj bezdan zanemari, neizmerno ćeš patiti čak i ako nekoliko dana zaredom provedeš u negativnosti. Prema tome, ceni sadašnji trenutak i ne propuštaj ovu veliku priliku. To što izvršavaš svoju dužnost u Božjem delu upravljanja dugom šest hiljada godina predstavlja čast. To je čast za svakog čoveka. Nije reč o ponižavanju; veoma je važan način na koji se odnosiš prema ovoj časti koju si od Boga dobio i način na koji na nju uzvraćaš. Bog te je uzdigao; ne propusti da uvažiš Njegovu dobrotu. Na Božju blagodat treba da znaš da uzvratiš. Kako na nju treba da uzvratiš? Bog ne želi tvoj novac ni tvoj život, niti želi ikakva nasleđena bogatstva koja se generacijama prenose kroz tvoju porodicu. Šta Bog želi? Bog želi tvoju iskrenost i odanost. Kako se ispoljavaju ova iskrenost i odanost? Ispoljava se tako što, bez obzira na to šta Bog govori, treba da daš sve od sebe kako bi pokazao iskreno srce i postupao shodno Božjim rečima. Šta su Božje reči? One su istina. Kad jednom priznaš i prihvatiš istinu, kako treba da je primenjuješ? Treba praktično da postupaš shodno istina-načelima. Postupaj baš onako kako Bog kaže. Kad se suočiš s raznim situacijama, nemoj na rečima da primenjuješ istinu, a da zatim postupaš shodno sopstvenoj volji, kasnije navodeći izgovore i izgovarajući zamaskirane i varljive reči – ovo je nedostatak iskrenosti i odanosti – i Bog ne želi to da vidi. Kod čoveka je najdragocenija stvar njegova iskrenost. Kako treba da se ponaša osoba koja je iskrena? Treba da radiš tačno ono što Bog nalaže, istrajno poštujući Božje reči. Čak i ako u tome preteraš i ponašaš se kao da poštuješ propise, pa te drugi u određenoj meri smatraju blesavim kada to vide – ti se i dalje na to ne obaziri i nastavi da se ponašaš u skladu s Božjim rečima. Bog upravo želi ovu iskrenost od ljudi. Ako stalno spletkariš i ljigav si, nikad nisi spreman da te drugi gledaju kao budalu, da istrpiš i najmanji gubitak u svojim interesima, u tom slučaju nisi u stanju da primenjuješ istinu jer ti nedostaje iskrenost. Neiskreni ljudi koji i dalje nastoje da varaju odveć su lukavi i Bogu se ne dopadaju. Kad primenjuju Božje reči, oni su izbirljivi, pa primenjuju jedino ono što im odgovara, dok sve ostalo izbegavaju. Obično su slatkorečivi i izgovaraju jedino bombastične ideje, ali kad problemi nastanu, kriju se, gubi im se trag, da bi se pojavili tek onda kad drugi reše te probleme. Kakvi su bednici takvi ljudi? Kad im je nešto isplativo, preuzimaju inicijativu i istupaju, od svih drugih su preduzimljiviji. Međutim, kad su im lični interesi dovedeni u pitanje, povlače se i postaju negativni. Nestaju sve njihove milozvučne reči, a oni ostaju bez svog stava i sopstvenih gledišta. Bogu se takvi ljudi ne dopadaju. On bi radije imao nekog ko u očima drugih deluje blesavo, nego nekog ovako lukavog.

XII. Raspravljanje o politici

Završili smo razgovor u zajedništvu o jedanaest pitanja sadržanih u dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika. Pored tih jedanaest pitanja, dodaćemo još jedno. Iako u crkvenom životu ono nije uobičajeno, ovde ga treba istaći, čime ono postaje dvanaesto

pitanje – raspravljanje o politici. Da li je u crkvenom životu primereno raspravljati o političkim temama? (Nije.) Crkveni život je namenjen čitanju Božjih reči, obožavanju Boga i razmeni čovekovog shvatanja o Bogu i iskustvenog znanja o Božjim rečima. Međutim, za to vreme, neki ljudi naširoko pričaju o politici, o stvarima kao što su političke situacije, političke ličnosti, političko okruženje, politička gledišta i politički stavovi. Da li je to primereno? Kad se raspravlja o temama da Bog ima suverenost nad svim stvarima i nad ljudskim rodom, neki ljudi mehanički primenjuju ideju da su i političke ličnosti u Božjim rukama, navodeći da i određene političke ličnosti veruju u Boga i slede Ga, pa čak pišu duhovne beleške i tome slično. Zar to druge ne zbunjuje? Postoje čak i neki koji kažu: „Mi hrišćani treba da podržimo ovog političara jer on ne samo da je vernik, već i štiti interese nas vernika. Na istoj smo strani i treba da ga podržimo i izaberemo." U crkvenom životu oni čak uveliko promovišu ovu političku ličnost. Da li je to primereno? Da li hrišćani učestvuju u politici? (Ne.) Šta možete da učinite kako biste izbegli učešće u tome? Prvo, bez obzira na partiju koju podržavaš, odnosno kakvi su tvoji politički stavovi, nemoj ih unositi u crkveni život da bi o njima raspravljao. Naravno, još važnije je da se u crkvenom životu ne odvijaju debate među ljudima koji imaju različite političke stavove. Na primer, ako ti i neko drugi imate različite stavove i podržavate različite političke ličnosti, kad se međusobno vidite, možda ćete poželeti da o tome raspravljate; to jeste dozvoljeno, ali to nipošto ne smete da činite na okupljanjima. Vas dvoje možete da razmenjujete privatne poruke, možete da se sastajete i razgovarate, odnosno možete čak i da se svađate sve dok se ne zajapurite u licu, i niko se u to neće mešati; to je pravo građanina u demokratskom sistemu. Ali, tokom crkvenog života, ti nisi samo građanin neke zemlje; mnogo važnije, ti si pripadnik Crkve Svemogućeg Boga. U ovom okruženju, to je tvoj identitet. U crkvu ne unosi političke teme niti teme koje se odnose na političke ličnosti. To o čemu raspravljaš predstavlja jedino tvoje lično stanovište i gledište, a ne stanovište i gledište crkve. Crkvu politika ne zanima, kao ni bilo koji politički sistem, ličnost, vođa ili grupa, jer te stvari ne obuhvataju istinu i nevažne su za verovanje u Boga. U crkvi ne treba pominjati nijednu temu koja se odnosi na politiku. Neki kažu: „Znači, u redu je da se izvan crkvenog života svi sastaju i da o tome raspravljaju?" Najbolje je da to ne rade. Ako među nevernicima sa različitim političkim stavovima želiš da se uključiš u raspravu, to zavisi od tebe; to je tvoja sloboda i Božja kuća se u to neće mešati. Ali, dok su pripadnici crkve zajedno ili za vreme formalnog okupljanja, kao glavne teme ne pominji ove političke stavove ili argumente, i nemoj lažno da se pretvaraš da tvoji politički stavovi imaju ikakve veze sa Božjim rečima, sa istinom ili sa Božjom suverenošću. Tvoji politički stavovi nemaju apsolutno nikakve veze sa istinom, među njima nema ni najmanje dodirne tačke, pa se ne pretvaraj da su stvari drugačije!

Neki ljudi bi da razgovaraju o politici, ali kod kuće nemaju nikoga s kim bi o ovoj temi mogli da raspravljaju, pa do tog razgovora nikada ne može ni da dođe. Uvidevši da su braća i sestre svi odrasli ljudi, oni smatraju da su sebi pronašli kanal za raspravljanje o politici i za ispoljavanje svojih političkih stavova. Uzbuđeni zbog pronalaska ove dobre

prilike, želja im je da razgovaraju o političkim stavovima, aktuelnim događajima i međunarodnoj situaciji. Kad o tome raspravljaju, razgovor započinju rečima: „Sve ovo je pod Božjom suverenošću. I politika ljudskog roda i ovi političari nalaze se pod Božjom suverenošću. Bog ih je odredio." Nakon ovog uvoda, počinju naširoko da raspravljaju o politici i o aktuelnim događajima, pa zaključuju rečima: „Politika ne može da pobegne od Božje suverenosti; u svemu tome su dobre Božje namere." Ako ljudi ne mogu da prozru ove stvari, o njima ne treba nehajno da govore. Kad se u zajedništvu razgovara o istini onda se razgovara o istini; nemojte raspravljati o politici niti o političkim ličnostima. Raspravljanje o politici nije razgovor u zajedništvu o istini, to je ljudsko zaluđivanje. Ako želiš da razgovaraš o politici, pronađi sebi grupu ljudi koji vole politiku, pa s njima razgovaraj; moći ćeš da razgovaraš do mile volje. S kojim ciljem o ovim temama uvek razgovaraš u crkvi? Da li namerno nastojiš da ljude navedeš da ti se dive i da te izaberu za starešinu? To znači da imaš skrivene motive! Ljudi koji vole da razgovaraju o politici jesu ljudi koji se ne bave svojim pravim zadacima i sasvim sigurno ne streme ka istini. Na crkvenim okupljanjima nikada nemojte raspravljati o političkim temama. Neki ljudi kažu: „Ako ne možemo da razgovaramo o demokratskim izborima, političkim sistemima i politikama slobodnih zemalja, šta je onda s politikom i skandalima visokih funkcionera u zemlji velike crvene aždaje, kao što su: koliko je zlata neki iskvareni funkcioner uzeo i koliko on ima ljubavnica? Možemo li da raspravljamo o ovim stvarima?" Zar ti se ove teme ne gade? Zašto ti je toliko stalo do ovih odvratnih stvari? Zašto prema zanimanju za ove stvari i prema čitanju o njima imam osećaj odvratnosti? Neki ljudi su naročito zainteresovani za ove stvari, one im nimalo nisu odvratne. Spremni su da o tim stvarima čitaju na internetu, radeći to kad god imaju vremena. Kad o ovim stvarima čitaju, u srcu osećaju prijatnost, sigurnost i ispunjenost. Kako to da se ne osećaju tako ispunjeno kad čitaju Božju reč? Nije li to pomalo podlo? Nije li ovo zanemarivanje pravih zadataka? U ova značajna vremena, raspoloženje bi ti popravila i obična šetnja u dvorištu, udisanje malo svežeg vazduha i uživanje u lepom prizoru. Međutim, neki ljudi odbijaju da rade ove stvari; umesto toga, kad god imaju malo slobodnog vremena, samo bulje u računar, gledaju vesti, skupljaju tračeve – za kog iskvarenog funkcionera je otkriveno da ima toliko i toliko ljubavnica, koliko imovine kog iskvarenog političara je zaplenjeno u njegovom domu, koji visoki zvaničnik velike crvene aždaje je koga srušio odnosno ko je koga likvidirao. Ovo su stvari za koje se najčešće interesuju. Nakon što ove informacije prikupe, osećaju se punim znanja, koje zatim svima istresaju na okupljanjima. Nije li ovo širenje otrova? Nije li sasvim normalno da ti zli đavoli čine zlodela? Neki ljudi kažu: „Normalno je da oni čine zlodela, ali ne bi mogao ni da zamisliš neke od užasnih stvari koje oni rade." Koja je svrha da se one zamišljaju? Da li si mozak dobio da bi mogao da zamišljaš rđave stvari koje su oni u stanju da urade? Nije li ovo zanemarivanje tvojih pravih zadataka? To što znaš za neku nezamislivu rđavost, da li te to čini nadmoćnim? Šta iz toga možeš da zadobiješ? Zar se zbog toga nećeš osećati još više zgrožen? Tim ljudima koji zanemaruju svoje prave zadatke uvek je stalo do ovih razvratnih, podlih

stvari sa političke scene. Zar nisu plitkoumni? Zašto uvek brineš o njihovim stvarima umesto da naprosto živiš sopstveni život? Nije li ovo glupo? Zar to ne pokazuje da nemaš pametnija posla? Neki ljudi kažu: „Velika crvena aždaja progoni vernike. Oni moraju da je mrze. Naravno da će vernici biti zainteresovani za skandale, korupciju, zlostavljanje i promiskuitet visokih funkcionera velike crvene aždaje, kao i za mutne radnje kojima se bave. Kad se ovi skandali razotkriju, zar vernici ne treba da kliču od radosti?" Da li u Boga veruješ i slediš Ga kako bi dobio ove stvari? U crkvi je najodvratnije razgovarati o političkim stvarima, a posebno o razotkrivenim skandalima visokih funkcionera velike crvene aždaje. O tome nipošto ne smeš da razgovaraš! A o tome ni sa Mnom nemoj da razgovaraš; to Mi se gadi! Kažem ti, o tome nemoj da razgovaraš i o tome nemoj čak ni da čitaš, jer će u suprotnom, pre ili kasnije, doći dan kad ćeš zažaliti što si o tome čitao. Kad zbog toga budeš zažalio, znaćeš kakav je osećaj; za takve stvari granica odvratnosti ne postoji. Od prekomernog slušanja takvih stvari i čitanja o njima nema nikakve koristi. Zašto kažem da nema nikakve koristi? Jer zbog zasipanja sopstvenog uma ovim odvratnim stvarima nećeš imati nikakvu želju da čuješ Božje reči. Iako i ove teme obuhvataju politiku, te su stvari još odvratnije. Ako o tim stvarima želiš da razgovaraš, idi pa s nekim nevernicima do mile volje razgovaraj o tome, njima govori šta god poželiš, ali o tim stvarima nikako ne razgovaraj u crkvenom životu niti među braćom i sestrama. Neki ljudi kažu: „Razgovor o poganim i rđavim delima visokih funkcionera velike crvene aždaje braći i sestrama pomaže da steknu sposobnost raspoznavanja i omogućava im da iskale svoj bes." Koja je svrha u iskaljivanju besa? Je li iskaljivanje besa isto što i svedočenje? Jesu li to tvoja obaveza ili dužnost? Razgovor o tim stvarima je beskoristan, u njemu nema nikakve vrednosti. Koliko god da razotkrivaš rđava dela velike crvene aždaje, Bog to neće upamtiti. Naprotiv, budeš li govorio o tome kako si iskusio progon velike crvene aždaje, kako si se oslobodio od njenih zastrašivanja i pretnji i to prevazišao, i kako si se u takvom okruženju na Boga oslanjao i bio postojan u svom svedočenju, Bog to prihvata. Ali razgovor o politici nema nikakve veze sa život-ulaskom i Bog to ne prihvata. Neki ljudi kažu: „Ja razotkrivam iskvarenost funkcionera velike crvene aždaje, kako su na običan obrok potrošili desetine hiljada juana ili koliko troše na luksuzne hotele; je li to u redu?" Kakve veze bilo šta od toga ima sa tobom? Zar ovaj svet i ovo društvo nisu upravo takvi? Za koga se ti zalažeš? Ovo nije svedočenje za Boga, nije razotkrivanje suštine velike crvene aždaje, niti je to ispoljavanje buntovništva prema velikoj crvenoj aždaji. Nemoj ljude da zbunjuješ i nemoj da budeš licemer; ništa od ovoga nije primena istine. Nas se ne tiče korupcija iskvarenih funkcionera i političara, niti je to nešto što mi treba da razotkrivamo. Nemoj se baviti ovim stvarima. Te stvari kroz celu istoriju postoje u Sotoninom režimu i to što oni rade nema nikakve veze sa našim doživljavanjem Božjeg dela niti sa svedočenjem za Boga. Stoga, bez obzira na sve, ove teme nemoj mešati sa temom „buntovništva protiv velike crvene aždaje i njenog razotkrivanja kako bi se svedočilo za Boga" i ove neobične, odvratne i rđave stvari nemoj unositi u crkveni život, kao ni među braću i sestre, da bi o njima raspravljao. Ako zaista

želiš da raspravljaš o politici, radi to sa nevernicima. U redu je koliko god da s onima koji imaju takve hobije i interesovanja o tome privatno razgovaraš. To su tvoj lični hobi i interesovanje; u pitanju su tvoja sloboda i pravo i niko se u to ne upliće. Ali tokom okupljanja i pred braćom i sestrama, o ovim stvarima ne raspravljaj. Čak i ako je neko spreman da to sluša, o njima nemoj razgovarati, jer to utiče na crkveni život i utiče na shvatanje istine pripadnika Božjeg izabranog naroda.

Bez obzira na to da li se ove teme odnose na politiku ili na skandale iz privatnih života političara, o njima u crkvenom životu nemojte raspravljati. Ako neko nije zainteresovan za sadržaj okupljanja u crkvenom životu i uvek bi radije da raspravlja o ovim stvarima, govoreći o njima na svakom okupljanju, šta braća i sestre treba da učine? Takve ljude treba da ograniče, uz reči: „Ovo je vreme za okupljanje, nemoj da govoriš o takvim glupostima. Ako o njima želiš da govoriš, idi kući i to radi tamo!" Šta ako takvi ljudi ne mogu da budu ograničeni, pa i dalje o njima govore? Izbacite ih i recite im da mogu da se vrate kad s tim prestanu. A ima još jedan efikasniji način: čim otvore usta da razgovaraju o politici, neka braća i sestre ustanu i pređu u drugu prostoriju, ostavljajući ih da pričaju sami sa sobom. Da rezimiramo, ljudi koji vole da razgovaraju o politici sasvim sigurno postoje. Takvi ljudi zanemaruju prave zadatke, ne streme ka istini, ne razmišljaju o tome kako da dobro izvršavaju svoje dužnosti, ne razmišljaju o prisutnim teškoćama u crkvenom radu, odnosno o teškoćama sa kojima se braća i sestre susreću i ne razmišljaju o sopstvenim pravim problemima koje treba rešiti – o tim pravim stvarima ne razmišljaju. Umesto toga, razmišljaju jedino o tim podlim, nepoštenim stvarima i njima se naročito oduševljavaju. Posebno danas, usled rasprostranjenosti i pristupačnosti informacija iz svakakvih kanala – to ovim ljudima omogućava da zadovolje svoje hobije i interesovanja. Mi se u njihove hobije i interesovanja ne mešamo; međutim, Božja kuća ima propis da se raspravljanje o političkim temama na okupljanjima svrstava pod problem prekidanja i ometanja crkvenog rada. Stoga su tokom crkvenog života i tokom okupljanja braće i sestara ove teme strogo zabranjene. Neki ljudi kažu: „Ove teme jesu zabranjene, ali šta je sa našim različitim političkim stavovima, kao što su: koju partiju volimo ili ne volimo, za koga glasamo ili ne glasamo – da li se crkva u to upliće?" Da razjasnimo: glasaj za koga želiš, voli koga hoćeš – crkva se u te stvari ne meša, to predstavlja tvoju slobodu. Zar i ovo nemešanje ne predstavlja već priličnu popustljivost? Kao građanin si potpuno uživao u svojim obavezama i ljudskim pravima; zar to poštovanje nije dovoljno? I ovo je već dovoljno dobro; a ti, ipak, i dalje želiš da u crkvi slobodno i do mile volje govoriš? To je protiv pravila. Ako naiđete na takve ljude, pronađite način da ih ograničite. Prvo s njima u zajedništvu jasno porazgovarajte, uz reči: „Jesi li ti novi vernik? Jesi li na okupljanju prvi put i ne poznaješ pravila Božje kuće? Onda moram da ti ih saopštim: ovo je mesto predviđeno za okupljanje i ovo je vreme predviđeno za okupljanje. Kakve god političke stavove ili ideje da imaš, u crkvi nipošto ne smeš da ih širiš i na okupljanjima o njima ne raspravljaj. Mi to ne želimo da čujemo niti smo u obavezi da te slušamo kako o tim stvarima govoriš. Izabrao si pogrešno mesto.

Nakon okupljanja, kad sa ovog mesta odeš, možeš da govoriš šta poželiš; u to se niko neće mešati. To je tvoja sloboda.” Ako on razume i upamti šta si mu rekao i o tome sledeći put više ne govori, onda je to u redu i pokazao je da poseduje određeni razum. Međutim, ako nakon razgovora u zajedništvu nastavi da i dalje tako govori, raspredajući na svakom okupljanju političke stavove, treba li ga ograničiti da govori? (Da.) Nezavisno od toga da li se neko bavi politikom ili ne, ukoliko govori o političkim temama, to treba svrstati zajedno sa formiranjem klika, nadmetanjem za status, iskaljivanjem negativnosti i sa drugim takvim ponašanjima raznih ljudi, događaja i stvari koji prekidaju i ometaju rad Božje kuće. Prema takvim ljudima ne treba pokazivati nikakvu ljubaznost; moraju se zaustaviti i ograničiti. Naravno, ljudi koji razgovaraju o politici nisu nužno ni zli ni dobri; možda im se ove stvari i teme naprosto dopadaju. Ali možemo biti sigurni da ovi ljudi zapravo ne streme ka istini. Ukratko, u zajedništvu smo već jasno razgovarali o načelu za postupanje sa ovim ljudima: saopštite im propise Božje kuće. Nakon što im se oni jasno objasne, ako oni i dalje nastavljaju da razgovaraju o političkim temama i ne obaziru se na upozorenja, onda ih izolujte. Mogu da nastave da žive crkvenim životom tek nakon što se pokaju. Ako se to nikad ne dogodi, ne dozvoljavajte im da dolaze na okupljanja. Rešavanje ove stvari treba u toj meri da bude jednostavno. Nemojte komplikovati jednostavne stvari, to nikome nije od koristi.

24. jul 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (20)

Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio (8. deo)

Na prošlom okupljanju smo okončali razgovor u zajedništvu o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika. Jeste li uporedili sebe sa sadržajem tog razgovora? Jeste li razmišljali o tom razgovoru? Nakon što čuju Moju besedu, oni koji vole istinu, koji imaju osećaj za pravdu i imaju malo ljudskosti mogu da primene neke istine kada ih budu razumeli. Kao prvo, mogu da uporede istine koje razumeju sa svojom situacijom, mogu da ispitaju sebe u odnosu na istinu, da prepoznaju svoje probleme, a zatim da iskoriste neke stvari i okruženja iz stvarnog života da bi tokom obavljanja dužnosti rešavali te probleme. S obzirom na istine koje razumeju, oni postepeno shvataju načela koja ljudi treba da primenjuju i da ih se pridržavaju. S jedne strane, oni tako stiču dublje razumevanje i spoznaju o sebi, a sa druge, oni praktičnije i tačnije razumeju šta istina zaista govori i šta ona sadrži. Međutim, oni koji ne vole istinu i koji imaju odbojnost prema njoj, ma koliko istine da čuju, nemaju svest ni promenu. Njihovo stanje, njihov stav prilikom obavljanja dužnosti, ciljevi kojima teže, njihov način života i načela po kojima se vladaju uopšte se ne menjaju. Oni i dalje rade šta im se prohte i žive kako im je volja; te istine nemaju nikakvog uticaja na njih, niti mogu da ih nateraju da sebe preispitaju i spoznaju do te mere da počnu sami sebe da mrze. Ako ne mogu da dostignu tačku u kojoj mrze sebe, sigurno ne mogu da postignu iskreno pokajanje. Bez iskrenog pokajanja nema ni stvarnog ulaska, a bez stvarnog ulaska nipošto se ne može ostvariti promena naravi. Stoga, mnogi ljudi koji dugi niz godina veruju u Boga uopšte ne razumeju sebe, ne pokazuju nikakvu promenu, a njihova vera u Boga nimalo ne raste, mada se i oni okupljaju, obavljaju svoje dužnosti, dugi niz godina slušaju propovedi i često komuniciraju s braćom i sestrama. Oni slede Boga sa svojim prvobitnim predstavama i maštarijama, kao i sa namerom i željom da steknu blagoslove. Ma koliko godina da veruju u Boga, njihova stanovišta o veri u Boga, njihovi pogledi na stvari, metode njihovog traganja i ciljevi kojima teže, kao i njihovi stavovi prilikom obavljanja dužnosti, uopšte se nisu promenili. Njihova aktuelna otkrovenja i manifestacije koje proživljavaju rezultat su njihovog nestremljenja ka istini. Iako smo u zajedništvu razgovarali o dvanaest odgovornosti starešina i delatnika, ponašanje nekih starešina i delatnika nije se ni za dlaku promenilo. Njihovi stavovi prilikom obavljanja dužnosti i prema Božjim zahtevima uopšte se nisu promenili. Sadržaji o kojima smo u zajedništvu razgovarali poslužili su im da podsećaju, nadziru i podstaknu one koji relativno streme ka istini i one koji imaju malo ljudskosti i čija savest poseduje neku svest. To, međutim,

nije uticalo na neke ljude koji su nepopustljiviji, lukaviji i koji uopšte ne prihvataju istinu. Zašto je to tako? Zato što ti ljudi istini pristupaju sa stavom otpora i gnušanja. Ma koliko da se besedi o istini, njihov stav ostaje isti: „U svakom slučaju, ja obavljam svoju dužnost i sledim Boga; iskreno dajem sebe za Boga. Kako god da se ponašam, ako budem istrajavao do kraja, moći ću da steknem blagoslove!" Da li u takvom razmišljanju ima imalo razuma? Oni su potpuno nepopravljivi i nemaju nimalo stida, zar ne? Zar to nisu kruti ljudi koji odbijaju da se pokaju ma šta da se desi? (Jesu.)

Dvanaesta odgovornost starešina i delatnika je: „Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio." Ranije smo naš razgovor o ovoj odgovornosti podelili na dvanaest pitanja. Sadržaj tih dvanaest pitanja uglavnom se odnosi na to kako starešine i delatnici treba da se nose sa ovim problemima i da ih rešavaju onda kad se u crkvi pojave razni tipovi ljudi, događaja i stvari, koji izazivaju prekide i ometanja kako bi se postigao efekat zaštite rada Božje kuće i normalnog poretka u crkvi i time ispunile uloge koje starešine i delatnici treba da odigraju i odgovornosti koje oni treba da ispune. Detaljno smo razgovarali o svakom od tih pitanja u okviru ove odgovornosti starešina i delatnika, pomenuli smo neke njihove specifične manifestacije i naveli neke konkretne primere. Što se tiče načela, sadržaj o kojem smo razgovarali prilično je praktičan. Iako primeri koje smo naveli možda ne pokrivaju baš sve, kroz razgovore smo razjasnili suštinske probleme u vezi sa raznim ljudima, događajima i stvarima. Konkretno, kao starešine i delatnici vi treba da razumete ovaj aspekt istine da biste rešavali razne probleme koji se javljaju u crkvi. Kao prvo, treba da pronađete reči kojima se detaljno analizira suština problema iz sadržaja o kojima smo razgovarali i da zatim te reči povežete s tim problemima. Razumevanje suštine problema olakšava pronalaženje odgovarajućih rešenja i omogućava rešavanje problema u skladu sa istina-načelima. Pre nego što rešite neki problem, od ključne je važnosti da razumete njegovu suštinu. Kada shvatiš suštinu problema, treba takođe da razumeš i da dokučiš načela za njegovo rešavanje. Oba aspekta su nužna: prvi je suština problema, a drugi načela za rešavanje takvih problema. Oko tih stvari starešine i delatnici treba da budu načisto. Jedino razumevanjem ta dva načela možete precizno da rešite sve probleme i da pravilno postupate prema ljudima, događajima i stvarima vezanim za razna pitanja, umesto da primenjujete propise i da ta pitanja previše naduvavate. Kako sada stvari stoje, kad se pojedine starešine i delatnici bave određenim pitanjima, oni jednim delom samo poštuju propise, a drugim delom ne shvataju suštinu tih pitanja, te stoga lako čine nepravdu ljudima i skreću s pravog puta. Ovo zahteva jasno razumevanje pojedinosti, specifičnosti i konteksta svakog od tih pitanja. Pored toga, važno je posmatrati kako se neka osoba dosledno ponaša da bi se odredilo kojoj kategoriji ona pripada. Tek kad ovladate tim aspektima, probleme ćete moći da rešavate u skladu s načelima. Dok obavljaju svoje poslove, neke

starešine i delatnici samo naduvavaju probleme i primenjuju propise, a pritom nisu u stanju da proniknu u stvarnu suštinu ljudi koji su u to uključeni, ne znaju da li su oni dobri ili loši, da li je njihovo ponašanje uobičajeno ili samo povremeno čine prestupe. Pošto ne mogu da raspoznaju te aspekte, veoma su skloni pravljenju grešaka. U takvim slučajevima, ako crkva može da glasa, mogu se efikasno izbeći neke greške. Prisustvo ovih odstupanja i grešaka u radu starešina i delatnika može najjasnije da otkrije da li oni imaju sposobnost raspoznavanja i da li probleme rešavaju u skladu s načelima. To takođe otkriva da li starešine i delatnici poseduju istina-stvarnost. Ako starešina ili delatnik koji već dugi niz godina veruje u Boga ne može da rešava te stvarne probleme, to je već dovoljan dokaz da taj starešina ili delatnik nije neko ko stremi ka istini.

Nakon što ste razumeli odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune, načela koja treba da slede i obim njihovog rada, trebalo bi da se vratimo na temu ove etape razgovora u zajedništvu: razotkrivanje lažnih starešina. To je glavna tema. Što se tiče dvanaeste odgovornosti starešina i delatnika, tema o kojoj ćemo danas razgovarati jesu oblasti u kojima lažne starešine zanemaruju svoje odgovornosti i manifestacije njihovog neobavljanja stvarnog posla. Hajde da najpre pročitamo sadržaj dvanaeste odgovornosti. (Dvanaesta stavka: Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.) Dvanaesta odgovornost jasno navodi tri aspekta rada koje starešine i delatnici treba da razumeju. U kakvoj je to vezi sa razotkrivanjem lažnih starešina? (Kao prvo, moramo da razumemo nekoliko odgovornosti starešina i delatnika u ovom poslu. Zatim ih upoređujemo da bismo videli da li su lažne starešine ispunile te odgovornosti i koje su manifestacije lažnih starešina; njihovo ocenjivanje na osnovu tog merila relativno je precizno.) Tako je. Raspoznavanje da li je neka osoba lažni starešina ne vrši se tako što je svojim očima gledate u lice da biste videli da li su joj crte lica dobre ili zle, niti tako što posmatrate koliko je ona, spolja gledano, naizgled propatila ili koliko je trčala unaokolo. Umesto toga, morate da vidite da li ona ispunjava odgovornosti starešina i delatnika i da li može da koristi istinu radi rešavanja stvarnih problema. To je jedino precizno merilo po kojem je možete ocenjivati. To je načelo detaljne analize, raspoznavanja i određivanja da li je neka osoba lažni starešina. Samo na taj način ocenjivanje može da bude pravedno, saglasno sa načelima, u skladu sa istinom i pravično prema svakome. Kada nekoga okarakterišete kao lažnog starešinu ili lažnog delatnika, to mora da bude zasnovano na dovoljnom broju činjenica. To ne sme da se zasniva na jednom ili dva slučaja prestupa, a kamoli na privremenom otkrovenju iskvarenosti. Jedina precizna merila po kojima neko može da bude okarakterisan jesu: da li ta osoba može da obavlja stvaran posao i da koristi istinu za rešavanje problema, da li je to prava osoba, da li je ona neko ko voli istinu i ko može da se pokori Bogu, kao i da li ta osoba poseduje delo i prosvećenje Svetog Duha. Samo na osnovu tih činilaca neko može ispravno da bude

okarakterisan kao lažni starešina ili lažni delatnik. Ti činioci jesu merila i načela za ocenjivanje i određivanje da li je neko lažni starešina ili lažni delatnik.

Tri zadatka koje starešine i delatnici treba da obavljaju u okviru dvanaeste odgovornosti

I. Brzo i tačno identifikovanje raznih ljudi, događaja i stvari koji izazivaju prekide i ometanja

Dvanaesta odgovornost starešina i delatnika obuhvata tri zadatka, odnosno tri koraka. Izvršavanjem ta tri koraka radi okončanja ovog posla ispoštovana su načela i ispunjene odgovornosti tog posla. Koja su to tri zadatka? (Prvo, brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi. Drugo, zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari. Treće, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.) Ta tri zadatka jesu zahtevi prema starešinama i delatnicima u okviru dvanaeste odgovornosti. Za početak, prvi zahtev prema starešinama i delatnicima jeste da brzo i tačno identifikuju razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i crkveni život. Treba ih, dakle, brzo i tačno identifikovati, a ne reagovati tromo i bezosećajno, niti iznositi slepe i nepromišljene karakterizacije – nesmotrene karakterizacije nisu prihvatljive. Neke starešine i delatnici, zbog svog lošeg kova i smetenosti, nepromišljeno orezuju ljude i drže im predavanja o nebitnim stvarima, iznose proizvoljne karakterizacije i slepo definišu stvari, ne pridržavajući se načela. Na taj način se krše istina-načela. Prema tome, starešine i delatnici u Božjoj kući moraju biti u stanju makar da raspoznaju razne ljude, događaje i stvari. Jedino raspoznavanjem oni mogu brzo i tačno da identifikuju razne probleme koji se javljaju u crkvi. Šta je prvi zahtev da bi se postigla sposobnost raspoznavanja raznih ljudi, događaja i stvari? Kao prvo, neophodno je razumeti Božje zahteve prema različitim tipovima ljudi, kao i način na koji Bog definiše razne ljude i različita stanja koja oni u sebi razvijaju. Pored toga, važno je detaljno analizirati kako se javljaju razna negativna stanja i koji su njihovi uzroci. Nadalje, mora se razumeti uticaj raznih ljudi, događaja i stvari na Božje delo i na normalan poredak u crkvi. Koja je osnova za ispunjenje ovih uslova? Koji posao starešine i delatnici treba najpre da preduzmu? Ako starešine i delatnici uvek deluju uzvišeno i rezervisano, ako se ponašaju kao birokrate i ne komuniciraju s braćom i sestrama, ako ne shvataju različita stanja u kojima se braća i sestre nalaze, ako nemaju bliske kontakte s različitim tipovima ljudi i ako su lišeni sposobnosti da uoče detalje i da ih dublje razumeju, da li je to prihvatljivo? To nipošto nije prihvatljivo. Neke starešine i delatnici se često kriju u svojim sobama, pa duhovnu posvećenost i pisanje članaka o iskustvenom svedočenju koriste kao izgovore za zanemarivanje i neshvatanje rada crkve. Spolja gledano, čini se da rade na crkvenim pitanjima dok se kriju u svojim sobama, ali oni su se zapravo već izolovali od crkvenog rada i od Božjeg izabranog naroda. Mogu li se

takvim načinom rada rešavati problemi koji postoje u različitim oblastima crkvenog rada? Može li to pomoći pripadnicima Božjeg izabranog naroda da svoje dužnosti obavljaju dobro? Dok se kriju u svojim sobama da bi pisali članke o svedočenjima, da li oni doživljavaju Božje delo? Taj pristup je, dakle, neprikladan. Prema dvanaestoj odgovornosti, prvi zadatak starešina i delatnika jeste da na osnovu Božjih reči i istina-načela brzo identifikuju razne ljude, događaje i stvari, koji ometaju i prekidaju rad crkve. Neki ljudi pitaju: „Da li su starešine i delatnici duboko uključeni u crkveni život samo zato da bi mogli brzo i tačno da identifikuju ljude, događaje i stvari, koji izazivaju ometanja i prekide?" Da li je takvo shvatanje ispravno? (Nije.) To je iskrivljeno shvatanje. Starešine i delatnici moraju imati ispravan stav i pristup prema svom poslu i takođe moraju da zađu duboko među običnu braću i sestre. Jedino će na taj način moći brzo i tačno da identifikuju i da rešavaju probleme. Ako se ne udube u osnovne uzroke i ako ne žive s Božjim izabranim narodom, biće im veoma teško da identifikuju sve probleme u radu crkve. Ako oni, kad ljudi podnesu izveštaje i zatraže rešenja, mogu da reše samo mali broj problema, efekat njihovog rada biće veoma ograničen. Najveća je greška ako starešine i delatnici rade izolovano i iza zatvorenih vrata, poput drevnih učenjaka koji su se potpuno predavali izučavanju knjiga mudraca, ne obraćajući pažnju na spoljne stvari. Takav stav i način života neprihvatljivi su za starešine i delatnike. Boraviš sam u svojoj sobi, slušaš propovedi, čitaš Božje reči, pišeš propovedi i zabeleške o duhovnoj posvećenosti, ali da li to što si prikupio neke reči i doktrine znači da razumeš istinu? Da li to znači da razumeš stvarne situacije i prava stanja ljudi koji su razotkriveni istinom? (Ne.) Dakle, iako je život ispunjen duhovnom predanošću suštinski važan za rad starešina i delatnika, najvažnije je imati ispravne metode rada i način života.

II. Brzo zaustavljanje i ograničavanje zlih ljudi

Drugi zahtev prema starešinama i delatnicima, koji je zacrtan u okviru dvanaeste odgovornosti, jeste da oni, kada identifikuju razne ljude, događaje i stvari, koji ometaju i prekidaju rad crkve, moraju biti u stanju da brzo i tačno donose sudove. Treba jasno da raspoznaju prirodu raznih ljudi i događaja i da razumeju kako oni utiču na crkveni život, da li ugrožavaju, ometaju ili sabotiraju stanja, život-ulazak i obavljanje dužnosti Božjeg izabranog naroda i da li utiču na rezultate koje ljudi postižu u obavljanju svojih dužnosti – starešine i delatnici moraju brzo i tačno da donesu sud o tim stvarima i da ih ocene. To je odgovornost starešina i delatnika. Ako im nedostaje mozak za to i ako nisu pravog kova, neće moći da obavljaju crkvene poslove. Pored toga, starešine i delatnici moraju biti sposobni da reaguju oštroumno i da raspoznaju razne ljude, događaje i stvari. Primera radi, kada dođe do nesuglasica u crkvi i kad se jave razna ometanja i prekidi, ti ne možeš da identifikuješ taj problem i smatraš ga beznačajnim, usled čega mnogi ljudi bivaju pogođeni i ne obavljaju dobro svoje dužnosti. Zar takav starešina ili delatnik nije tup i slep? (Jeste.) U tome je problem starešina i delatnika. Šta treba da uradite kada otkrijete da neko ometa i prekida rad crkve? Najpre treba da odredite ozbiljnost problema

i da prosudite i ocenite suštinu takvih ljudi, kao i uticaj i posledice takvih stvari na rad crkve i na crkveni život. Šta treba da bude osnova takvog prosuđivanja? Ono treba da bude zasnovano na Božjim rečima i na istini. Neki ljudi kažu: „Kako to zasnivaš na Božjim rečima? Mislim da je ovo prazna priča.” U stvari, ovo nije prazna priča. Zašto to kažem? Kada se susretneš s takvim stvarima, kad ih vidiš ili čuješ za njih, ti naprosto moraš da ih uporediš sa problemima koje su Božje reči razotkrile. Posmatrajte kako Božje reči razotkrivaju i detaljno analiziraju takve ljude i stvari, kako On karakteriše te probleme, kako razotkriva lažne starešine i antihriste ili kako razotkriva iskvarene naravi raznih ljudi i tako dalje. Zatim te stvari detaljno analizirajte i uporedite ih s tim rečima, pa ćete kroz razgovor s braćom i sestrama i kroz sopstvena zapažanja konačno moći da izvršite tačnu procenu i karakterizaciju ljudi, događaja i stvari koje vidite, kao i da formulišete odgovarajuća rešenja. Kako treba postupati prema ljudima koji su odlučni da se nađu među onima koji izazivaju prekide i ometanja? Takve ljude ne samo da treba razotkriti i detaljno analizirati da bi ljudi mogli da ih raspoznaju, nego ih takođe treba zaustaviti i ograničiti, dok one koji uprkos ponovljenim upozorenjima ostanu nepopravljivi treba ukloniti. Koje su metode i konkretni pristupi za njihovo zaustavljanje i ograničavanje? (Treba ih orezati i upozoriti.) Da li je orezivanje dobar metod? (Jeste.) Razotkrivanje njihovih postupaka, ukazivanje na njihove najozbiljnije probleme, detaljno analiziranje njihove suštine i davanje upozorenja – zar sve te metode nisu izvodljive? Naravno, najvažnije je čitati im Božje reči i nagovarati ih i detaljno analizirati na osnovu Božjih reči. Ako oni ne prihvataju istinu i odlučno odbijaju da priznaju svoje greške, treba preduzeti oštrije mere. Najpre ih upozorite, a zatim ograničite primenom upravnih odluka crkve i ne dozvolite im da nepromišljeno čine nedela i da ometaju braću i sestre. Takođe ih treba orezati, a zatim i nadgledati. Ove metode su neophodne i sve one imaju za cilj da obezbede da se rad crkve odvija dobro i da ljudi budu spaseni i izvedeni na pravi put. Korišćenjem tih metoda sigurno će se postići dobri rezultati. S jedne strane, koristite istinu koju ljudi razumeju da biste ih ubedili i razotkrili, detaljno analizirajte njihovu narav i suštinu, razotkrijte prirodu njihovih postupaka i ozbiljne posledice koje oni izazivaju – to je najmanje što ljudi mogu da urade. Sledeći korak sastoji se u tome da ih detaljno analizirate i raspoznate na osnovu Božjih reči i da ih u skladu s tim okarakterišete. Naravno, bilo bi najbolje da oni obrate pažnju na vaše savete, da ih prihvate i da se pokaju. Ako ih, međutim, ne prihvate i ako nastave da ometaju rad crkve, šta onda treba raditi? U tom slučaju, nema potrebe da budete učtivi. Božja kuća ima svoje upravne odluke, tako da u tom trenutku tu osobu treba zaustaviti i ograničiti u skladu s upravnim odlukama Božje kuće. Ako se radi o nekom novom verniku malog rasta koji ne razume istinu, može mu se s ljubavlju pomoći; možete mu besediti o istini kako biste mu pomogli da spozna sebe. Nema potrebe zaustavljati, ograničavati ili orezivati one koji prihvataju istinu i koji se kaju. Ako ne prihvataju istinu, tu se ne radi o tome da imaju plitak temelj ili mali rast i da ne razumeju istinu; radi se o problemu s njihovom ljudskošću. Radi zaustavljanja i ograničavanja takvih ljudi treba primeniti administrativno upravljanje i

administrativne kazne. Krajnji efekat koji se time postiže jeste očuvanje rada crkve i normalnog poretka crkvenog života, čime se omogućava da se crkveni život odvija uredno. To se zove preokretanje stvari i to je efekat koji starešine i delatnici treba da postignu u svom radu. Jedino postizanjem tog efekta oni ispunjavaju svoju odgovornost. Ako starešine i delatnici ignorišu svaki problem koji se pojavi, ako samo površno reaguju nekakvim rečima i doktrinama ili ako na jednostavan način, sa svega nekoliko reči, prekore i orežu ljude koji ometaju i prekidaju rad crkve, da li se time može rešiti problem? Ne samo da se time ne rešava problem, već to dovodi do još većeg haosa u crkvi – većina ljudi gubi volju da obavlja svoje dužnosti i u različitoj meri trpi ometanja, što utiče na njihov učinak u obavljanju dužnosti. Da li su takve starešine i delatnici ispunili svoju odgovornost? (Nisu.) To pokazuje da te starešine i delatnici nisu kompetentni za taj posao.

III. Razotkrivanje zlodela zlih ljudi kako bi Božji izabrani narod razvio sposobnost raspoznavanja i naučio lekcije

Treći zahtev u okviru dvanaeste odgovornosti starešina i delatnika jeste da, kada se bave ometanjima i prekidima koje izazivaju zli ljudi, starešine i delatnici treba da jedu i piju Božju reč zajedno s Božjim izabranim narodom kako bi razmislili o sebi i spoznali sebe i kako bi napravili istinski preokret. Oni treba da budu u stanju da povedu Božji izabrani narod, kako bi on zakoračio u istina-stvarnost, odbacio svoje iskvarene naravi i postigao da sledi Boga, da Mu se pokorava i da svedoči o Njemu. Jedino takva vrsta posla odgovara Božjim namerama. S jedne strane, starešine i delatnici koji rade na ovaj način mogu da rešavaju probleme i da se naoružavaju istinom dok rade. Pored toga, oni kroz razgovor o istini radi rešavanja problema pomažu braći i sestrama da razumeju istinu, da nauče da razmišljaju o sebi i spoznaju sebe, da odbace svoje iskvarene naravi, da dobro obavljaju svoje dužnosti, da nauče da raspoznaju ljude i da se ophode prema njima, da postignu sledbeništvo i pokornost prema Bogu, da ih drugi ne sputavaju i da budu u stanju da postojano svedoče. To je ispunjavanje dužnosti starešina i delatnika; to je načelo koje starešine i delatnici treba da primenjuju radi rešavanja problema dok se bave crkvenim poslovima. Ma koji problemi da se pojave u crkvi, prva i najvažnija stvar je da starešine i delatnici treba da tragaju za istinom, da dokuče Božje namere i da zajedno traže usmeravanje od Boga. Zatim treba da potraže relevantne Božje reči da bi rešili razne postojeće probleme. U procesu rešavanja problema, starešine i delatnici treba u zajedništvu s braćom i sestrama više da razgovaraju o relevantnim Božjim rečima i da na osnovu Božjih reči shvate suštinu tih problema. Oni takođe treba da Božji izabrani narod podstiču na razgovor o vlastitom razumevanju radi raspoznavanja tih problema. Kad većina bude u stanju da ima isto razumevanje i kad se postigne konsenzus, problemi postaju lakši za rešavanje. Prilikom rešavanja problema, nemojte uvek iznova da prepričavate događaje, da tragate za manje važnim detaljima ili da krivite pojedince koji su uključeni u te probleme. Isprva se nemojte fokusirati na manje važne

probleme; umesto toga, jasno razgovarajte o istini, jer će se time otkriti priroda tih problema. Jedino takav pristup pomaže Božjem izabranom narodu da nauči da probleme raspoznaje na osnovu Božjih reči, da stekne sposobnost raspoznavanja kroz ljude, događaje i stvari koje se pojavljuju, te da iz njih izvuče praktične pouke. To im takođe omogućava da reči i doktrine koje obično razumeju uporede sa stvarnim životom, te da na taj način zaista shvate istinu. Zar to nije ono što bi starešine i delatnici trebalo da rade? Da bi se Božji izabrani narod poveo da uđe u istina-stvarnost prvenstveno je potrebno primenjivati istinu radi razrešenja predstava i uobrazilja Božjeg izabranog naroda, kao i njegovih iskvarenih naravi. Taj pristup daje bolje rezultate. Što su starešine i delatnici sposobniji da koriste istinu radi rešavanja problema, to će Božji izabrani narod lakše razumeti istinu. Na taj način, on će Božju reč umeti da praktikuje i da je primenjuje u stvarnom životu. Ako starešine i delatnici često vode Božji izabrani narod ka rešavanju stvarnih problema, oni će Božji izabrani narod moći da uvedu u istina-stvarnost, a takođe i da Božju reč integrišu u svoj svakodnevni život. Neki ljudi kažu: „Zar taj zahtev prema starešinama i delatnicima nije previše strog? Kako možemo imati toliko razumevanja?" Možda ga ranije nisi imao, ali zar kroz učenje i primenu ne možeš da ostvariš taj rezultat? To je način na koji Božje delo obučava starešine i delatnike i Božji izabrani narod da uđu u istina-stvarnost. Ako ne umeš, možeš da učiš i da vežbaš. Ma kakvi problemi da se jave, moraš da naučiš da razmišljaš o sebi i da spoznaješ sebe na osnovu Božjih reči; to je proces primene. Nakon što nekoliko puta primeniš i postigneš rezultate, imaćeš put i znaćeš kako da praktikuješ istinu. Kad Bog dođe da dela, ovo je način na koji On ljude vodi da nauče da uđu u istina-stvarnost. Starešine i delatnici treba često da komuniciraju s braćom i sestrama, da se zajedno suočavaju s problemima, da ih zajedno rešavaju i da dobro obavljaju crkveni rad. Kako crkvene starešine treba da vode Božji izabrani narod? Glavni način je da Božji izabrani narod vode ka prepoznavanju i rešavanju problema u stvarnom životu i ka primeni i doživljavanju Božje reči u stvarnom životu, kako bi Božji izabrani narod bio sposoban ne samo da primenjuje istinu, nego i da raspoznaje negativne stvari i negativne ljude – lažne starešine, lažne delatnike, zle ljude, bezvernike i antihriste. Svrha raspoznavanja raznih ljudi jeste rešavanje problema. Jedino temeljnim razrešenjem ometanja koja izazivaju zli ljudi i antihristi, crkveni rad može da se odvija nesmetano, a u crkvi će se sprovoditi Božja volja. U isto vreme, bavljenje zlim ljudima takođe služi kao upozorenje da bi se izbegle greške ili zla dela, čime čovek sebi omogućava da bude bogobojažljiv i da se kloni zla. Na ovaj način, vi ne samo da ispunjavate svoju dužnost i zadobijate život-ulazak, već takođe shvatate istinu i ulazite u istina-stvarnost. Zar tako ne ubijate dve muve jednim udarcem? Kad razumeš istinu i kad možeš da rešavaš probleme, to dokazuje da imaš kov da budeš starešina ili delatnik i da ispunjavaš uslove da budeš kultivisan u Božjoj kući; stoga treba da preuzmeš vođstvo i da braću i sestre usmeriš ka tome da nauče da raspoznaju razne ljude, događaje i stvari u stvarnom životu, da dostignu razumevanje istine, da znaju kako da postupaju sa svim vrstama ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve, kako da primenjuju

istinu, kako da se prema raznim ljudima ophode u skladu s načelima i kako da u zajedništvu razgovaraju o istini da bi rešavali probleme. To je tvoja odgovornost. Ovakvim primenjivanjem ti ulaziš u stvarnost Božjih reči. Naučićete lekcije, steći sposobnost raspoznavanja i razumeti Božje namere u svakom pitanju na koje naiđete u stvarnom životu, imaćete praktična načela za rešavanje problema, ophođenje prema ljudima i obavljanje svojih dužnosti. Na taj način, moći ćete da primenjujete istinu. Bog od ljudi zahteva da ostvare takve rezultate. Prema tome, ma kakvi problemi da se pojave, morate uvek da izvlačite pouke i da razvijate sposobnost raspoznavanja; ne smete dozvoliti da vam iskliznu, ni propustiti ijednu priliku da izvučete pouku i da razvijete sposobnost raspoznavanja. Pošto imamo slučaj da se nešto desilo, mi tome ne smemo da pristupamo s negativnim, prigovaračkim stavom; naprotiv, treba s tim da se suočimo sa pozitivnim stavom. Kako se to radi? Traženjem istine radi rešavanja problema. Svi ljudi imaju iskvarene naravi, a njihova ljudskost može biti dobra ili zla, pa kako onda da se ne jave problemi kad se ljudi okupljaju? Kakav treba da bude tvoj stav, budući da je Bog postavio ovo okruženje za tebe i da ti je pokazao da se takvi ljudi, događaji i stvari pojavljuju oko tebe? Zahvali Bogu što je ove razne probleme postavio pred tebe. On ti daje priliku da vežbaš, da izvlačiš pouke i da uđeš u istina-stvarnost. Kao starešina ili delatnik, treba takođe da Mu zahvališ što ti je pružio takvu mogućnost. Bez obzira na probleme s kojima se susrećete, morate voditi braću i sestre da nauče da raspoznaju, da izvlače pouke i da zajedno s vama stiču uvide. Pored toga, morate ih voditi da zajedno s vama preispitaju i shvate kakve predstave i uobrazilje ljudi imaju u vezi s tim problemom, koja iskrivljena gledišta postoje, koje su pouke izvučene iz suočavanja s tim pitanjem, koje pogrešne predstave i gledišta su razrešena i koje su istine na kraju shvaćene. Eto kako čovek treba da doživljava Božje delo, ne propuštajući ni jednu jedinu stvar. Ako si nekoliko godina doživljavao Božje delo i rešio mnoge probleme, videćeš da su sve Božje reči istina i da one apsolutno mogu da pročiste ljude i da ih sačuvaju od uticaja Sotone. Kad ljudi budu razumeli i zadobili istinu, videće da su se Božje reči u potpunosti ispunile i ostvarile. Kada Božji izabrani narod bude u stanju da praktikuje i da doživi Božje reči, on će Božje reči moći da integriše u svoj stvarni život, moći će da pravilno koristi Božju reč da bi sagledavao ljude i stvari, kao i da bi ljude i sve ono što rade odmeravao Božjom rečju, a ne na osnovu svojih osećanja ili onoga što vidi, a pogotovo ne na osnovu svojih predstava i uobrazilja. Kad jednom nauči ove lekcije, biće mu lakše da živi prema Božjim rečima i moći će često da živi u Božjem prisustvu. Na taj način, starešine i delatnici su po pitanju svog posla potpuno u skladu s merilom, a njihove su odgovornosti ispunjene. Samo onda kad starešine i delatnici temeljno rade svoj posao, Božji izabrani narod može da ostvari te dobitke. Ako u mnogim situacijama sa kojima se susrećeš ne umeš da vodiš braću i sestre ka tome da nauče lekcije i ne možeš da raspoznaješ razne ljude, događaje i stvari, onda si ti jedan slepac i jedan tupi i priglupi smetenjak. Kad se budeš suočio s takvim situacijama, ne samo da ćeš biti preopterećen, da nećeš umeti da se nosiš s njima i da ćeš biti nesposoban za ovaj posao, nego će to

takođe uticati na način na koji braća i sestre doživljavaju te ljude, događaje i stvari. Ako se stvarima ne baviš na odgovarajući način, ako ne radiš ništa, ako nijednom rečju ne besediš o istini o kojoj treba da besediš i ako drugima ne umeš da kažeš ništa korisno ili poučno, onda mnogi ljudi, kad se budu suočili s ljudima, događajima i stvarima koji izazivaju prekide i ometanja, ne samo da neće moći da prihvate te stvari od Boga, da se prema njima odnose pozitivno i aktivno i da iz njih izvuku pouke, nego će njihove predstave i opreznost prema Bogu, kao i njihovo nepoverenje i sumnja u Njega, postajati sve ozbiljniji. Zar to nije posledica činjenice da su starešine i delatnici lišeni istina-stvarnosti i nesposobni da koriste istinu radi rešavanja problema? Zar to nije znak da starešine i delatnici ne mogu da obavljaju stvaran posao? Nisi pravilno obavljao crkveni posao, nisi izvršio nalog koji ti je Bog dao, nisi ispunio odgovornosti starešina i delatnika, niti si braću i sestre izveo iz Sotonine vlasti. Oni i dalje žive unutar iskvarenih naravi i Sotoninih iskušenja. Zar ti još uvek ne odlažeš život-ulazak Božjeg izabranog naroda? Ti nanosiš veliku štetu ljudima! Kao starešina ili delatnik, ti treba da prihvatiš Božji nalog, treba da dovedeš braću i sestre pred Boga i treba da dopustiš Božjem izabranom narodu da jede i pije Božje reči kako bi stekao razumevanje istine i kako bi svoje dužnosti obavljao u skladu s načelima, te da tako osnažiš njihovu vera u Boga. Ne samo što nisi praktikovao na taj način, već nisi uspeo ni da ograničiš, niti da razrešiš ometanja koja su zli ljudi izazvali i time naškodili život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Nakon što su mnogo godina verovali u Boga, oni ne samo da nisu napredovali, ne samo da nisu razumeli istinu ni stekli znanje o Bogu, nego su čak razvili mnoge predstave i pogrešna shvatanja o Bogu, bez ikakve stvarne pokornosti. Zar onda sve što si uradio nije zapravo ometanje i prekidanje Božjeg dela? Ne samo da Božji izabrani narod nisi poveo u istina-stvarnost niti si ga zaštitio, već si, umesto toga, dopustio da ga zli ljudi ometaju i da ga antihristi zaluđuju i kontrolišu. Zar nisi učinio stvari kojima si naškodio vlastitim ljudima i udovoljio svojim neprijateljima? Zar time ne pomažeš i ne podržavaš zlo? Mada si toliko dugo radio, ti ne samo što nisi uspeo da postigneš pozitivne rezultate, nego si braću i sestre sve više udaljavao od Boga i učinio da Božji izabrani narod godinama veruje u Boga a da pritom ne razume istinu i ne ume da raspozna prekide i ometanja od strane zlih ljudi, koji ozbiljno utiču na njegov život-ulazak. O kakvom se problemu tu radi? Zar nisi mnogo zla počinio? Bez obzira na posao koji starešine i delatnici obavljaju, ako oni ne mogu da deluju u skladu s Božjim zahtevima niti da se bave stvarima i da rešavaju probleme u skladu sa istina-načelima, to neće uticati samo na njih ili na nekoliko ljudi oko njih; to će uticati na rad crkve, na život-ulazak svih pripadnika Božjeg izabranog naroda u crkvi, na rezultate Božjeg izabranog naroda u obavljanju dužnosti, na rezultate širenja jevanđelja o carstvu, pa čak i na mogućnost da Božji izabrani narod bude spasen i doveden u carstvo Božje – sve su to oblasti na koje ovo može da utiče. Neki ljudi veruju u Boga, ali slede lažne starešine i antihriste, što dovodi do njihovog uništenja. Isto to se dešava i ljudima iz sveta religije koje zaluđuju i kontrolišu sveštenici i starci, što za posledicu ima da oni Boga ne dočekuju s dobrodošlicom po Njegovom povratku, nego upadaju u

nesreću. Dokazano je da je sve ovo tačno. Stoga je sposobnost raspoznavanja lažnih starešina i antihrista izuzetno korisna za život-ulazak Božjeg izabranog naroda!

Dvanaesta odgovornost starešina i delatnika zahteva od njih da izvrše sledeća tri najvažnija zadatka: prvo, moraju da identifikuju razne ljude, događaje i stvari koje izazivaju ometanja i prekide u radu crkve. Drugo, nakon što zle ljude raspoznaju i okarakterišu, oni moraju odmah da ih zaustave i ograniče; to je drugi korak. Treće, dok zaustavljaju i ograničavaju zle ljude i dok preokreću stvari, moraju s braćom i sestrama često da razgovaraju o Božjim rečima kako bi razotkrili zlodela zlih ljudi, moraju budno da motre na reakcije i na shvatanja braće i sestara po ovom pitanju i da brzo koriguju sva njihova pogrešna gledišta. Naravno, ako pojedina braća i sestre koji streme ka istini imaju neke uvide, treba ih ohrabriti da što više besede o tome. Pored toga, starešine i delatnici takođe treba da pomažu onima koji su slabi ili malog rasta, te da i njih ohrabruju da više govore. Željeni rezultat je da se braći i sestrama pomogne da steknu sposobnost raspoznavanja i da izvlače pouke iz događaja koji se dešavaju, te da nauče da raspoznaju ljude i stvari. Svrha raspoznavanja ljudi i stvari jeste da im se omogući da precizno shvate razne tipove ljudi i da se, u skladu sa istina-načelima, prema njima ophode koristeći se ispravnim metodama, dok istovremeno izvlače pouke za sebe. Koje bi pouke trebalo da izvuku? Treba da posmatraju kakav je Božji stav prema tim ljudima dok On detaljno analizira i razotkriva njihova stanja – na osnovu poznavanja Božjeg stava prema tim ljudima biće im jasnije kakva osoba čovek treba da bude i kojim putem treba da krene, zar ne? (Da.) Ukratko, krajnji rezultat koji treba postići jeste da Božji izabrani narod shvati istinu i da u stvarnost uđe u stvarnim životnim okruženjima, te da bude u stanju da normalno obavlja svoje dužnosti i da se pokorava Božjim orkestracijama i uređenjima. Na taj način, učinak starešina i delatnika u crkvenom radu biće usklađen s Božjim namerama. Sudeći po ta tri koraka u obavljanju ovog posla, da li je starešinama i delatnicima teško da taj posao obave dobro? (Nije.) Ako se oslanjaš na ljudsku dobrotu i kov, možda će ti biti malo naporno da taj posao dobro obaviš, jer nećeš postići rezultat koji Bog zahteva i nećeš ispuniti prave odgovornosti starešina i delatnika. Možete li taj posao dobro da obavite oslanjajući se na iskvarene ljudske naravi? (Ne.) Precizno govoreći, oslanjati se na iskvarene naravi pri obavljanju tog posla znači delovati u skladu sa vlastitim zamislima. Kakav će biti rezultat toga? (To će izazvati haos u crkvi.) To je jedna od posledica: što više budete radili, to će stvari bivati sve više haotične. Šta je haos? Koja su konkretna stanja haosa? To je ono kad, tokom okupljanja, ljudi ne mogu normalno da jedu i piju Božje reči ili da u zajedništvu razgovaraju o istini. Uvek ima zlih ljudi i bezvernika koji izazivaju ometanja ili se stalno vode sporovi, pri čemu se svako drži svojih gledišta i formira frakcije i klike; braći i sestrama nedostaje sposobnost raspoznavanja i oni su na gubitku; ljudi koji imaju duhovno razumevanje i koji vole istinu takođe trpe ometanja, a njihov život prestaje da raste. U takvoj crkvi, zli ljudi i bezvernici u potpunosti drže vlast, a Sveti Duh ne deluje. U takvoj crkvi, ma šta da se dogodi, svi ljudi govore u jedan glas i izražavaju svakojaka gledišta, pri čemu teško

može da se čuje ijedno ispravno stanovište. Takva se crkva brzo razdvaja na nekoliko frakcija, među ljudima nema jedinstva i nema znakova da Sveti duh deluje ili daje smernice. Ljudi se čuvaju jedni od drugih i sumnjičavo gledaju jedni na druge; dve-tri grupe se nadmeću oko vlasti i profita; svako sebi traži pristalice, dok ujedno napada i isključuje neistomišljenike i tu svakakva zlodela mogu biti počinjena. To je prizor haosa. Čime je takva situacija izazvana? Zar nije izazvana time što su starešine i delatnici nesposobni da rade svoj posao? (Jeste.) Starešine i delatnici koji rade u skladu sa vlastitim zamislima dovode do takvih posledica. Šta znači raditi u skladu sa vlastitim zamislima? To znači ne shvatati istinu, biti lišen načela i slepo postupati na osnovu iskvarenih naravi i ljudskih predstava i uobrazilja, što dovodi do još haotičnijeg stanja u crkvi. Neki će možda reći: „Kako u crkvi može biti zlih ljudi koji izazivaju ometanja? Ne znam ko je u pravu a ko u krivu, niti na čiju stranu da stanem." Drugi mogu da kažu: „Crkva je podeljena na nekoliko frakcija. Kako onda da živimo crkvenim životom? Svako okupljanje je neplodno i čisto gubljenje vremena. Ako i dalje budemo ovako verovali, to neće doneti nikakve rezultate." Kad crkva postane tako haotična da Božji izabrani narod više ne može da živi crkvenim životom, Bog se takve crkve gnuša i odbacuje je. To jasno pokazuje da će zli ljudi i bezvernici, dokle god drže vlast, uništavati crkvu. Crkva ne može da funkcioniše bez dobrih ljudi i onih koji, kao starešine i delatnici, primenjuju istinu – bez njih bi bilo nemoguće držati stvari pod kontrolom! Ako zli ljudi i bezvernici ne budu ograničeni, neće biti crkvenog života, a normalni poredak u crkvi biće potpuno narušen i pretvoren u zbrku. To je rezultat koji se postiže kad starešine i delatnici ne rade dobro svoj posao. Ako starešine i delatnici ne mogu da prihvate istinu, da vode računa o Božjim namerama ili da se oslone na Boga, oni neće moći dobro da obavljaju crkvene poslove. Neće moći da reše nijedan problem koji se pojavi u crkvi, niti da reše bilo kakve poteškoće s kojima se Božji izabrani narod suočava. Mogu li takve starešine i delatnici da ostvare dobre rezultate ako drže vlast? Oni mogu samo da naprave haos u crkvi – na kraju se dolazi do takve situacije. Ta crkva tada ostaje pusta i postaje mesto na kojem Sotona drži vlast; ona propada i pretvara se u nešto drugo. Bog tu crkvu neće priznati, a Sveti Duh neće u njoj delovati. Takva crkva je crkva samo na papiru i treba je zatvoriti.

Detaljna analiza manifestacija lažnih starešina u pogledu dvanaeste odgovornosti

I. Lažne starešine su lošeg kova i nisu u stanju da prepoznaju probleme u vezi sa prekidima i ometanjima

To su zadaci koje starešine i delatnici moraju da izvršavaju onako kako je zacrtano u dvanaestoj odgovornosti; sada nećemo razgovarati ni o kakvim konkretnijim primerima. Tema našeg današnjeg razgovora jeste razotkrivanje konkretnih manifestacija lažnih starešina prilikom obavljanja tih zadataka i prepoznavanje onih ponašanja koja odražavaju suštinu lažnih starešina i na osnovu kojih se neka osoba može okarakterisati kao takva.

To je glavna tema našeg današnjeg razgovora u zajedništvu. Prvi zahtev prema starešinama i delatnicima u ovom poslu jeste da brzo i tačno identifikuju razne ljude, događaje i stvari kojima se prekida i ometa Božje delo i normalan poredak u crkvi. Brza identifikacija je obavezno merilo za starešine i delatnike. Kad god se nešto desi, čim se pojavi i najmanji nagoveštaj da nešto nije u redu, poput znakova da zli ljudi počinju da manevrišu ili da postoje indikacije da neko izaziva nevolje, starešine i delatnici treba to da osete i da budu na oprezu. Ako su oni tupi i priglupi, to će biti problematično. Naročito u situacijama kad postoje zli ljudi koji izazivaju ometanja, čim taj problem počne da se javlja i ako nije jasno šta ti ljudi nameravaju da urade ili kako će se situacija dalje razvijati – to jest, ako starešine i delatnici još uvek ne mogu da sagledaju tu stvar – oni ne treba da rade naslepo niti da prerano upozore te ljude kako bi izbegli pogrešnu procenu. To, međutim, ne znači da treba da ignorišu tu situaciju i da je ne budu svesni. Naprotiv, to znači da treba da sačekaju i da vide kako se stvari odvijaju i kakve su namere, ciljevi i motivi tih ljudi. To je ono što starešine i delatnici treba da urade. Kad se situacija u određenoj meri razvije i kad ti ljudi počnu da iskaljuju negativnost, da šire zablude i da ometaju Božji izabrani narod, starešine i delatnici treba odmah da reaguju. Oni treba bez oklevanja da ustanu kako bi te pojedince razotkrili, detaljno ih analizirali i ograničili njihova zlodela i kako bi drugima pomogli da izvuku pouke i da raspoznaju i prozru te zle ljude. To je proces brze i precizne identifikacije raznih ljudi, događaja i stvari koje izazivaju prekide i ometanja – to je ono što znači da starešine i delatnici obavljaju taj posao. Glavni cilj tog posla jeste da se identifikuju razni ljudi, događaji i stvari kojima se ometa i prekida rad crkve, te da se zatim brzo razreše. To je ono što starešine i delatnici mogu da postignu. Koje su, dakle, manifestacije lažnih starešina u ovom poslu? Kako da raspoznamo i detaljno analiziramo lažne starešine? Jasno je da lažne starešine ne mogu brzo i tačno da identifikuju ometanja u radu crkve koja izazivaju zli ljudi. To je najočigledniji problem u vezi sa učinkom lažnih starešina u obavljanju crkvenih poslova – oni nisu sposobni da raspoznaju ometanja u radu crkve od strane zlih ljudi. Zašto kažemo da lažne starešine ne mogu da identifikuju probleme ili da prozru suštinu tih problema? Neki ljudi svojim postupcima očigledno ometaju i prekidaju rad crkve, ali lažne starešine ne mogu da uoče niti da raspoznaju te probleme; oni su slepi. Neki ljudi iskaljuju negativnost i zaluđuju i ometaju ostale ljude u crkvi. Drugi stvaraju klike, potajno se bave sumnjivim poslovima i često sude o određenim pojedincima iza njihovih leđa. Treći bezobzirno zavode jedni druge i međusobno flertuju. Lažne starešine se prave da to ne vide; oni su potpuno nesvesni ozbiljnosti tih problema i samog broja ljudi na čije će stremljenje ka istini i učinak u obavljanju dužnosti ti problemi uticati ako ostanu nerešeni, kao i kakve će posledice oni izazvati, pa ih stoga ignorišu. Kad neki ljudi uoče te probleme i prijave ih lažnom starešini, on će im možda reći: „Svi su oni braća i sestre – ko je taj ko ne pokazuje neku iskvarenost? Ko je taj što nema emocije i želje? Nemojte olako da sudite o drugima i da ih osuđujete!” Ma koliko da je nešto što se dešava u crkvi apsurdno, rđavo ili suprotno istini, lažne starešine to jednostavno ne vide. Neki ljudi uvek

govore negativno tokom okupljanja i govore stvari poput: „Stalno govore da je Božji dan blizu – kada će zapravo doći?” Neka braća i sestre su nesvesno pogođeni time, a kako lažni starešina reaguje na to? On to smatra normalnom slabošću i ne vidi da ti ljudi iskaljuju negativnost i zaluđuju i ometaju druge. Neka braća i sestre su očigledno pogođeni dok obavljaju svoje dužnosti. Oni više ne žele da propovedaju jevanđelje i skupovima više ne pristupaju pozitivno i proaktivno. Pred svako okupljanje, neophodno ih je pozvati da prisustvuju. Pa ipak, lažni starešina ne vidi nikakav problem u tome. On ne primećuje promene koje se dešavaju među svima u crkvi kada se pojavi taj problem. On naprosto mehanički održava skupove kao da je to stvar dogovora, a da pritom ne zna šta se dešava iza kulisa, ne zna za promene stanja ljudi, ne zna kakve probleme ljudi imaju, ko ih je izazvao, ko su glavni krivci, od koga su ti problemi potekli i koja pitanja zapravo moraju da budu rešena – on ništa od toga ne može da sagleda. Da li on te stvari ne može da sagleda zato što mu nedostaje čulo vida? (Ne.) Pošto nije lišen čula vida, zašto onda, kad se u crkvi pojave tako ozbiljna ometanja, prekidi i očigledne zablude, on ne može da ih uoči ni da ih identifikuje? Očigledno je da je taj starešina slep i da mu nedostaje duhovno razumevanje. Neki ljudi kažu: „Mada ne može da identifikuje te probleme, on ljudima može da čita Božje reči tokom okupljanja. Bez obzira na to kako ljudi razumeju to što im čita i da li to daje ikakve rezultate, on im uporno čita Božje reči. Samo iz tog razloga, on se može smatrati dobrim starešinom.” On se fokusira isključivo na čitanje Božjih reči – ako to ne dovede ni do kakvih rezultata, zar se tu onda ne radi o čistom otaljavanju? Ako ne može da rešava probleme, kakvu korist ljudi imaju od takvih okupljanja? Da li je on, dakle, lažni starešina? (Jeste.) Jedna od manifestacija lažnog starešine prilikom obavljanja ovog posla jeste njegovo slepilo. On je slep – ma koliko da je problem koji se pred njegovim očima dešava očigledan, on ne može da ga uoči, niti da ga identifikuje. Spolja gledano, može se činiti da on Božje reči ceni više od prosečne osobe, ali on ne razume o čemu Božje reči govore, na koje se ljude odnose ili kojih se situacija tiču – on Božje reči ne može da poveže sa stvarnim životom. Kakvo je, dakle, razumevanje o kojem on besedi? Je li ono u skladu sa istinom? Može li da reši stvarne probleme? (Ne.) Kada propoveda, on prosipa praznu retoriku, kao da odlično razume istinu, ali zato nije u stanju da identifikuje očigledna ometanja od strane zlih ljudi u crkvi, nego se ponaša kao da se ništa nije dogodilo. Da li to pokazuje da on razume istinu i da ima sposobnost raspoznavanja? Da li on uistinu razume Božje reči? (Ne.) Ako može normalno da čita Božje reči, zašto ih ne upotrebi da bi sagledavao i rešavao probleme? Kako to da mu se um nikada ne otvara dok čita Božje reči? Zašto se ne oduševljava dok čita Božje reči? Šta je osnovni uzrok ovog problema? Zašto je slep? Šta je uzrok njegovom slepilu? (Uzrok leži u njegovoj nesposobnosti da shvati Božje reči i u tome što je izuzetno lošeg kova.) Tačno. Nisu slepe njegove oči, nego mu je srce slepo. Šta znači imati slepo srce? To znači imati izuzetno loš kov i biti lišen sposobnosti razumevanja Božjih reči. Ma koliko Božjih reči da pročita, on ih samo površno razume. Ne može da ih poveže s raznim ljudima, događajima, stvarima i situacijama koje se javljaju u crkvi,

niti razne probleme može da tretira, da se nosi s njima i da ih rešava u skladu sa istina-načelima. To je glavni uzrok njegovog slepila – on je lošeg kova i nesposoban je za taj posao. Prema tome, ma koliko da marljivo uči i da rigorozno trenira i ma koliko da se trudi da nadoknadi svoju nesposobnost, može li on da ispuni odgovornosti starešina i delatnika? Ne može. Ti ljudi su prilično jadni. Ma koliko da se naoružavaju rečima i doktrinama, oni ne mogu da ispune odgovornosti starešina i delatnika, niti mogu da obave ovaj posao.

Maločas smo u zajedništvu razgovarali o jednoj manifestaciji tih lažnih starešina, a to je da oni ne vide da postupci zlih ljudi i antihrista izazivaju ometanja u crkvi, niti mogu da proniknu u suštinu zlih ljudi i antihrista. Kada se susreću sa situacijama u kojima zli ljudi izazivaju prekide i ometanja, oni ponekad mogu da primete neki nagoveštaj ili da, bilo zahvaljujući svom iskustvu, osećaju ili intuiciji, naprosto naslute da nešto nije u redu, da su izraz lica neke osobe, pogled koji izvire iz njenih očiju i njene reči pomalo nenormalni. Možda to mogu donekle da osete, ali zato ne mogu da proniknu u mnoge stvari i ne uspevaju da prepoznaju većinu problema. Iz kog razloga oni ne mogu da proniknu u suštinu problema? To se dotiče jednog drugog pitanja. Oni su toliko marljivi, po čitav dan provode u svojoj sobi i pišu propovedi, prave zabeleške o svojoj duhovnoj posvećenosti, zapisuju kako shvataju i doživljavaju Božje reči, uče himne, postavljaju ciljeve u pogledu toga koliko će se puta u toku dana moliti, koliko će Božjih reči pročitati i koliko propovedi odslušati, te koliko će vremena posvetiti pisanju članaka o iskustvenom svedočenju – ako sve te zadatke izvršavaju, kako to da još uvek ne mogu da proniknu u ono što se oko njih dešava? Oni ne razumeju istinu. U stanju su da samo prosipaju reči i doktrine i ne umeju da rešavaju stvarne probleme. Neki ljudi stalno izgovaraju reči i doktrine kako bi druge zaluđivali, a lažne starešine ne mogu to da prozru. Mada ponekad osećaju da nešto nije u redu i da možda postoji neki problem, oni ipak, kao kakvi smetenjaci, puštaju da to prođe samo od sebe, jer im se čini da ti ljudi nisu zli. Lažne starešine nisu u stanju da potraže istina-načela kako bi raspoznali te probleme i, mada su pročitali Božje reči koje razotkrivaju stanja i suštinu takvih ljudi, ne znaju da te reči povežu s tim situacijama. U glavi im je mutno i ne mogu da prozru te stvari. Kad požele da tragaju, ne znaju kako to da artikulišu. Dugo pričaju, ali ne objašnjavaju suštinu problema i ne daju jasan opis sveukupnih manifestacija takvih ljudi, njihove ljudskosti, stremljenja, učinka u obavljanju dužnosti, rešenosti da daju sebe za Boga i njihovog odnosa prema istini, niti daju odgovor na pitanje da li su to ljudi koji prihvataju istinu. Ove lažne starešine ne mogu da prozru te stvari, niti da ih objasne. Iako osećaju da problem postoji, oni samo brbljaju i govore gomilu stvari, a da pritom ne obrazlože jasno poentu. Njihovi slušaoci moraju biti u stanju da raspoznaju i izdvoje ključne detalje i da analiziraju njihove reči kako bi saznali koja pitanja oni postavljaju, kakvo je opšte stanje osobe koju opisuju i da bi na kraju okarakterisali suštinu te osobe – da li je dobra ili zla, da li je ona neko ko stremi ka istini ili je samo službenik. Kad od lažnog starešine zatražiš da opiše neki problem ili da postavi pitanje, on nikada ne može jasno da opiše glavni uzrok i

suštinu, odnosno srž tog problema. Ukratko, lažne starešine nemaju nikakav konkretan stav prema problemima koje ne mogu da prozru, niti još uvek mogu da proniknu u suštinu problema za koje mogu da uoče određene nagoveštaje. Čak i kad neki ljudi iskaljuju negativnost i šire predstave, čime negativno utiču na crkveni život, lažne starešine to ne mogu da prozru. Oni ne mogu da prozru ni da okarakterišu suštinu nekog problema, ni sa njegove površine, niti kad je taj problem u fazi nastajanja. Naravno, nije lako prozreti suštinu nekog problema. Najvažnija stvar u crkvenom radu jeste prozreti suštinu raznih ljudi na osnovu Božjih reči. Oni koji razumeju istinu mogu to da postignu, ali lažne starešine i lažni delatnici ne mogu. Kad vide kako antihristi ometaju rad crkve, oni ne mogu da prozru suštinu problema i čak brane antihriste rečima: „Oni samo pokazuju neke iskvarene naravi i pomalo su nadmeni, svojevoljni i proizvoljni. I dalje mogu da trpe nedaće dok obavljaju svoje dužnosti. Stoga ne treba da im sudimo i da ih osuđujemo; ne treba da dižemo veliku prašinu oko toga.” Drugi pitaju: „Ako mogu da trpe nedaće dok obavljaju svoje dužnosti, jesu li to onda ljudi koji streme ka istini? Jesu li iza kulisa podsticali, zaluđivali ili privlačili druge? Jesu li veličali sebe i svedočili o sebi?” Lažne starešine ne mogu da prozru te stvari. Ima čak i ljudi koji, pod geslom svedočenja o Bogu, namerno blate i hule na Boga i svesno šire neosnovane glasine dok detaljno analiziraju i govore o poznavanju vlastitih predstava o Njemu. Kad lažne starešine čuju da oni to rade, može im se učiniti da to što su rekli zvuči malo pogrešno, ali ne mogu da prozru svu ozbiljnost problema, a još manje da sagledaju negativan uticaj i teške posledice koje njihove reči donose. Prema tome, lažne starešine ili uopšte ne primećuju razne prekide i ometanja koji im se dešavaju pred očima ili, ako ih i primete, ne umeju da ih okarakterišu, niti da povuku paralele između Božjih reči i tih situacija. Na taj način, te sasvim očigledne stvari za njih postaju konfuzna zbrka. Lažne starešine su prave neznalice. Oni u crkvi ne mogu da raspoznaju ljude koji streme ka istini i ljude koji su istinski vernici i koji mogu da prihvate istinu. Ne mogu da raspoznaju ni ljude koji ne streme ka istini ali su ipak u stanju da službuju, ljude koji su uglavnom spremni da plaćaju cenu i da postupaju u skladu s načelima i koji su relativno poslušni i pokorni, uprkos tome što povremeno izgovaraju neke negativne reči. Oni takođe ne mogu da raspoznaju ljude koji igraju isključivo negativne uloge, koji iskaljuju negativnost i sude drugima, koji stalno imaju predstave o svim radnim aranžmanima Božje kuće i o pravilima i zahtevima u vezi sa svim zadacima u Božjoj kući, koji gaje stav otpora umesto stava prihvatanja i koji imaju posebno nepoštovanje prema tim stvarima, do te mere da im čak sude. Ukratko, lažne starešine ne mogu da prozru nijedan tip ljudi. Što je još gore, u crkvi ima nekih ljudi koji često šire predstave, iskaljuju negativnost i čak ne čitaju Božje reči tokom okupljanja. Oni stalno stvaraju klike, upuštaju se u ljubomoru i prepirke. Neki ljudi oduvek žele da postanu starešine, da žive na račun crkve i da otimaju imovinu Božje kuće. Takođe ima i ljudi koji se naizgled dobro ponašaju prema drugima, ali zato ne igraju nikakvu pozitivnu ulogu pri obavljanju svojih dužnosti. Lažne starešine ne mogu da prozru te negativne likove i ne mogu da ih kategorišu. Oni ne mogu da prozru kojim

putem ti ljudi zapravo idu, kakva je njihova suština, ni da li su to ljudi koji prihvataju istinu. Zar se taj problem ne odnosi na kov lažnih starešina? Te lažne starešine su izuzetno lošeg kova. Šta god da rade pretvara se u potpunu zbrku, a svaki posao koji preduzmu završava se u potpunom neredu.

Neki ljudi neprincipijelno troše priloge dok obavljaju kupovinu za Božju kuću, pa stvari kupuju proizvoljno, bez prethodnog dobijanja dozvole za to. Lažne starešine, kad to vide, čak kažu: „Iako su potrošili nešto više novca, imali su dobre namere. Kada kupujemo za Božju kuću, treba da kupujemo najbolje stvari; to nije traćenje novca. Zar priloge ne bi trebalo baš tako koristiti?" Ima li načela u njihovim rečima? (Nema.) Kakve su to onda reči? Zar nisu smetene? Reči bez načela su smetene reči, a neosnovane reči su takođe smetene reči. Neki ljudi, tokom crkvenog života, često izgovaraju reči i doktrine; posebno su elokventni i govore na struktuiran način koji zvuči prilično organizovano i poseduju odlične govorne veštine. Šta lažne starešine kažu za takve ljude? „Naš crkveni život se u potpunosti oslanja na tog i tog. On je najartikuilisaniji i najbolje razume Božje reči. Bez njega bi naš crkveni život bio neverovatno suvoparan i nezanimljiv." Oni pojma nemaju da ti ljudi zapravo govore samo reči i doktrine. Ma koliko da ih neka osoba sluša, ona iz toga neće izvući nikakvu pouku, neće razumeti istinu, niti će znati da poveže istinu sa sobom, kako bi razumela sopstveno stanje i rešila svoje probleme. Zahvaljujući laskanju i podsticanju od strane lažnih starešina, svi oni ljudi koji izgovaraju reči i doktrine, koji vole da budu u centru pažnje, pa čak i oni koji često u svojim govorima skreću sa teme, koji na svakom skupu brbljaju o ekstravagantnim, besmislenim i preterano širokim temama, dobijaju prostor da pričaju šta god im padne na pamet. Lažne starešine nisu u stanju da ih raspoznaju i čak ih smatraju talentovanim ljudima, laskaju im i govore: „Vi tako lepo govorite; zašto ne pišete članke o iskustvenom svedočenju? Kakva šteta!" Unutar crkve, lažne starešine takve studente sa univerziteta, profesore i intelektualce smatraju blagom. Oni kažu: „Ovi intelektualci i profesori su talentovani pojedinci. Imaju bogato iskustvo i poznati su u društvu. Ako postanu starešine i delatnici u crkvi, moći će više posla da se obavi, a Božji izabrani narod će imati više koristi i više će zadobiti. U budućnosti, rad crkve će se u potpunosti oslanjati na njih. Ako nas ovi intelektualci budu vodili, naša će vera u Boga sigurno doneti blagoslove." Stoga, u crkvama u kojima su prisutne lažne starešine ljudi koji imaju status u društvu, koji su učeni i rečiti, koji isprazno govore o rečima i doktrinama, koji poseduju nekakav prestiž i tome slično – svi ti ljudi koji ne poseduju nikakvu istina-stvarnost – drže dominantne pozicije u crkvi, a lažne starešine ih tretiraju kao glavnu snagu, pa čak i kao takozvane stubove crkve. Kad se u crkvi nešto desi, lažne starešine kažu: „Pitajte tog i tog; on je bio izvršni direktor jedne kompanije", ili: „Pitajte tu i tu; ona je bila profesor na tom i tom univerzitetu", ili: „Pitajte tog i tog; bio je najbolji advokat u jednoj advokatskoj kancelariji." Lažne starešine smatraju te ljude stubovima i glavnom snagom crkve. Može li crkveni život da bude dobar pod takvim okolnostima? (Ne.) Kakav je, dakle, rezultat? Ta takozvana glavna snaga i ti stubovi se tajno ili otvoreno nadmeću oko statusa,

formiraju klike i često šire predstave i seju neosnovane glasine. Braća i sestre u crkvi koji su pravi vernici, koji istinu vole i mogu da je prihvate i koji imaju čisto razumevanje istine, često bivaju izopšteni i potisnuti od strane takvih ljudi. Te takozvane istaknute društvene ličnosti, bilo da obavljaju svoje dužnosti ili preduzimaju bilo koji posao, nisu odani i nikada ne deluju u skladu sa istina-načelima – oni u potpunosti slede puteve neverničkog društva. Stoga, oni koji iskreno streme ka istini, koji imaju čisto razumevanje, koji poseduju nešto ljudskosti i koji imaju osećaj za pravdu, u takvoj crkvi ne dobijaju prostor da išta kažu, nemaju pravo da govore, a pogotovo nemaju pravo da donose odluke. Ma šta se desi u crkvi, konačne odluke uvek donosi ta grupa takozvanih ključnih članova. Lažne starešine slepo veruju tim ljudima i prave idole od njih, pa se naposletku oslanjaju na njih radi iznalaženja rešenja kad god se nešto desi. Ako bi ti ljudi stremili ka istini i postupali u skladu sa istina-načelima, to bi bila dobra stvar. Međutim, većina tih ljudi ne stremi ka istini. Oni poseduju neko znanje i obrazovanje, imaju društveni status, a povrh toga imaju lažljivu i podmuklu ljudskost, slatkorečivi su i vešti u zaluđivanju drugih. Upravo to je priroda-suština antihrista. Koji je rezultat oslanjanja lažnih starešina na te ljude? Oni u potpunosti remete rad crkve i poredak crkvenog života i uništavaju život-ulazak Božjeg izabranog naroda, usled čega crkva u potpunosti gubi svoje svedočanstvo. Neke lažne starešine se nadaju da će u crkvu dovući neku veliku zverku koja se razume u politiku i aktuelna dešavanja, pa misle: „Kad bi postojala neka takva osoba koja bi proširila razmere crkve, osnažila njen uticaj i poboljšala njen ugled, bilo bi nade za rad na širenju jevanđelja. To bi zaista bio razlog za slavlje!” U crkvama koje kontrolišu lažne starešine, neki ljudi tokom crkvenog života naširoko govore o politici, aktuelnim događajima, međunarodnoj situaciji i unutrašnjim pitanjima; oni raspravljaju o privatnim životima visokih ličnosti iz sveta politike i čak na jasan i logičan način analiziraju njihove zavere i otvorene spletke. Slušajući ih, lažne starešine balave od zavisti i kažu: „Naša crkva je konačno dobila veliku zverku koja će nam pomoći da očuvamo svoj imidž! Ranije sam se stalno osećao obeshrabreno i frustrirano i nisam mogao da hodam uzdignute glave, jer u našoj crkvi nije bilo tako velike zverke. Ali mi sada imamo takvu osobu u našoj crkvi. Stoga treba da joj dopustimo da govori i radi šta god joj se prohte i treba da joj damo punu slobodu. Zar Božja kuća ne praktikuje slobodu i ljudska prava? Zar Doba carstva ne stavlja akcenat na ljudska prava?” Ljude koji vole da pričaju o politici i da komentarišu poznate ličnosti i koji među ljudima često bez prestanka razglabaju o uzvišenim i šupljim idejama lažne starešine smatraju retkom dragocenošću, žele da ih obučavaju i da od njih stvore glavne oslonce crkve. Stoga ih često ohrabruju i hvale, strahujući da će rad crkve biti narušen ako oni postanu negativni. Ukratko, te lažne starešine su tupe i slepe. Oni ne mogu brzo da identifikuju razne ljude koji ometaju i prekidaju rad crkve. Čak i ako ih identifikuju, oni ne mogu da prozru suštinu zlih ljudi. Oni čak ne mogu da prozru ni očigledno zle ljude koji spadaju u kategoriju antihrista, poput onih koji formiraju klike i uspostavljaju nezavisna carstva. Kad vide kako antihristi formiraju klike, kako se šepure i rade šta im se prohte koristeći ogromnu moć

koju imaju, kako ih lažne starešine ocenjuju? „Ova osoba je izuzetna, zaista je izvanredna! Nisam dosad video takav talenat; mnogo je bolja od mene i zaista me je postidela. Pogledajte samo njene sposobnosti – u stanju je da preuzme stvari na sebe i da ih otpusti, govori otmeno i drži datu reč. S druge strane, ja nisam dobar; ličim na plašljivu devojčicu.” Oni se u velikoj meri dive antihristima, klanjaju im se do poda i svojevoljno postaju njihovi sledbenici. Jedna od karakteristika ove manifestacije lažnih starešina jeste slepilo, a druga je tupost. Sveukupno gledano, suština ovog problema s lažnim starešinama jeste to da su oni lošeg kova.

Ljudi imaju oči da bi mogli da vide stvari. Kad čovek nešto vidi, njegov će um reagovati i donositi sudove, a nakon što oformi neki sud, on će razviti stanovište i zadobiti put prakse. Time on dokazuje da nije slep – šta god da vidi, on će na to normalno reagovati i znaće kako da se s tim suoči i kako da se time pozabavi. To je osoba koja normalno razmišlja. Ljudi imaju proces reagovanja na ono što vide; oni će u većoj ili manjoj meri promisliti i razmišljati o tome. Kako im se misli razvijaju, u njihovom umu se postepeno formira slika te stvari i oni razvijaju vlastita stanovišta, stavove i pristupe. Koji je, dakle, preduslov za formiranje tih stvari? Čovekove oči moraju biti u stanju da vide stvari, te da zatim prikupljene informacije prenesu do mozga i uma radi kontemplacije. Ako čovek može da vidi stvari svojim očima, on onda nije slep i može da promisli i da razmišlja, može da ima svest, stavove i stanovišta i da na kraju izvuče ispravne zaključke. Naravno, dolaženje do tih zaključaka zahteva određeno vreme. Šta znači imati svest, stanovišta i stavove pre donošenja tih zaključaka? To znači da je čovekov um aktivan, a ne tup, čime čovek dokazuje da je živ, a ne mrtav. Lažne starešine imaju loš kov. Po čemu je taj njihov kov loš? Lažnim starešinama nedostaju oba navedena kvaliteta. Oči su im otvorene, ali oni ne mogu da vide stvari koje se dešavaju ili odvijaju, što znači da su slepi. Pored toga, kad vide stvari, njihov um ne reaguje na to, u njima se ne formiraju nikakva stanovišta ni misli i oni nemaju nikakvih sredstava ni ispravnih načina da sude, niti da tim putem izvlače zaključke. To je duhovna tupost. Ljudi otupeli duhom ne mogu ništa da raspoznaju, nemaju ispravne procene ni tačne sudove i, na kraju krajeva, ne mogu da izvlače ispravne zaključke, niti znaju kako da pristupe stvarima s kojima se suočavaju, kako da se njima bave ni kako da ih rešavaju. To znači da su tupi i priglupi. Kad je čovek u duši tup i priglup do te mere da uopšte ne reaguje kad se nešto desi, to znači da je on mrtav – ovim je taj problem u potpunosti opisan. Ostavićemo za sada po strani pitanje da li su lažne starešine zaista mrtve i reći ćemo samo da su lošeg kova. Koliko je tačno loš taj njihov kov? Ma koliko značajan događaj da se desi, oni ga ne vide, a čak i ako ga vide, oni ne mogu da ga prozru. Na primer, ma koliko dugo da rade, lažne starešine ne mogu da izvuku zaključke o suštini neke stvari, o tome kako je kategorisati i okarakterisati ili o tome šta je osnova za njenu karakterizaciju; oni ne umeju da ocene te stvari, niti imaju merila i načela za njihovu procenu. Oni su smetenjaci lišeni duhovnog razumevanja. To je primarna manifestacija lažnih starešina u pogledu prvog zadatka. Oni su slepi, glupi, blesavi i tupi, a ipak bi i

dalje hteli da budu starešine. Zar se time ne odlažu stvari? Zar to nije veoma problematično? Ako neko nikada ranije nije služio kao starešina i ako se po prvi put susreće s nečim što se ne pominje u Božjim rečima i što je nečuveno među ljudima – to jest, ako ta osoba nema nikakvog iskustva ni znanja o toj stvari – njoj će pod takvim okolnostima biti potrebno vreme da razvije ispravne uvide, stavove i stanovišta. Ali zašto se za lažne starešine kaže da su tupi i slepi? Zato što, ma koliko da im Ja razotkrivam i detaljno analiziram stvari i ma koliko da im primera dajem, budući da sam izgovorio toliko mnogo reči, lažne starešine za te stvari saznaju tek nakon što čuju Moje reči, ali i dalje ne razumeju istina-načela iz njih. Osim toga, što im Ja više pričam, oni su sve zbunjeniji. Kažu: „Pored tolikih stvari, tolikih reči i toliko mnogo priča, ko može sve to da popamti i poveže sa stvarnim životom? Nemoj toliko da pričaš, jer mi je pomalo teško da sve to shvatim i razumem. Reci mi samo kako da postupim sa ovom osobom: da li da je proteram ili da je zadržim?" Zar ovo nije tupost? To je ekstremna tupost! U stvari, ako kažemo da je tupa, time joj zapravo dajemo malo slobode, zato što je ta osoba možda mlada i neobrazovana ili je možda veoma stara i pomalo smetena – ako joj to tako kažemo, sačuvaćemo joj ponos. A zapravo se radi o lošem kovu i nesposobnosti da se shvati istina. Time je sve do kraja razjašnjeno.

Ako se u crkvi pojave ozbiljni prekidi i ometanja, a lažne starešine nisu u stanju da prozru suštinu tih problema, da li su oni onda kompetentni za starešinski posao? Mogu li braća i sestre da budu zaštićeni pod njihovim starešinstvom? Da li rad crkve, okruženje u kojem braća i sestre obavljaju svoje dužnosti i normalan poredak crkvenog života mogu da budu zaštićeni i očuvani? To su najosnovnije stvari koje starešine i delatnici treba da postignu. Mogu li lažne starešine to da postignu? Naravno da ne mogu. Oni ne mogu čak ni da identifikuju, niti da prozru ljude, događaje i stvari koji izazivaju prekide i ometanja, pa kako bi onda mogli da pređu na sledeće korake svog posla? Ne mogu da raspoznaju čak ni najosnovnije stvari, poput toga koja je osoba dobra a koja loša, šta je lažljiva a šta dvolična osoba – pa kako onda mogu da se bave crkvenim radom? Oni za to nisu sposobni. Ovde se ne radi o tome da oni namerno ne rade stvaran posao ili da su lenji i da uživaju u prednostima statusa; stvar je naprosto u tome da su lošeg kova i da su nesposobni da obavljaju svoj posao. U tome je suština ovog problema. Ljudi veoma lošeg kova mogu samo da izgovaraju reči i doktrine i da se drže propisa; tokom okupljanja, mogu samo da nagovaraju i da podstiču druge i da im govore stvari poput: „Pravilno verujte u Boga! Kako možete da se prepuštate telesnim udobnostima u ovakvom trenutku? Kako možete i dalje da žudite za novcem i za svetovnim stvarima? Mora da je Bogu prepuklo srce!" Oni mogu da drže samo propovedi tog tipa. Kada se dogode razna zlodela, kao što su prekidi, ometanja i iskaljivanje negativnosti, oni ne mogu da ih vide ni da ih identifikuju. Braća i sestre bi hteli da žive normalnim crkvenim životom, ali ne mogu; hteli bi da svoje dužnosti obavljaju u prikladnom okruženju, ali nemaju tu mogućnost. Ako lažne starešine ne mogu da reše te probleme, kakva je onda korist od njih? Braća i sestre žele da žive crkvenim životom, da razumeju istinu i razreše

svoje poteškoće i negativna stanja. Žarko se nadaju da će starešine i delatnici moći jasno i temeljno da im besede o istini kako bi rešili te stvarne probleme. Ako je to crkva u kojoj vlast drži lažni starešina, mogu li ti stvarni problemi da budu rešeni? Lažne starešine ne razumeju srce pripadnika Božjeg izabranog naroda, niti mogu da vide njihove poteškoće. Umesto toga, oni uporno ponavljaju reči i doktrine i neprestano brbljaju o uzvišenim, šupljim idejama, što kod Božjeg izabranog naroda izaziva veliko razočaranje. Ko bi onda hteo da i dalje redovno prisustvuje skupovima? Mogu li lažne starešine da vode računa o Božjim namerama i da one zle ljude, bezvernike, oportuniste i promiskuitetne ljude, koji su rđavi i koji vole svetovne stvari, počiste iz crkve u skladu s Božjim rečima i zahtevima, mogu li da spreče njihovo mešanje i ometanje Božjeg izabranog naroda, te da na taj način omoguće normalan crkveni život Božjem izabranom narodu? Mogu li lažne starešine to da postignu? Ne mogu. Kad neko iznese takav zahtev, šta lažne starešine kažu na to? „Baš si naporan! Zar misliš da samo ti voliš Boga i da jedino ti želiš odano da obavljaš svoju dužnost? Ko to ne želi? Oni takođe vole Boga i izabrani su od strane Boga. Mada imaju izvesne probleme, treba pravilno da se ophodimo prema njima. Nemoj stalno da nalaziš greške u drugima. Koristi priliku da što više preispituješ i spoznaješ sebe; moraš naučiti da budeš strpljiv i tolerantan.” Lažne starešine su slepci i smetenjaci i nemaju nikakvih načela u ophođenju sa različitim tipovima ljudi. Ne mogu da prozru ljude koje bi trebalo ograničiti ili ukloniti; umesto toga, oni te ljude puštaju da rade šta im se prohte i da se u crkvi ponašaju kao tirani i daju im puno prostora za rad, usled čega u crkvi nastaje takav nered, da se nivo različitosti u pojedinim crkvama može opisati jedino kao mešavina svega i svačega. U takvim crkvama su međusobno izmešani zli ljudi, bezvernici, promiskuitetni ljudi, lokalni tirani, pa čak i oni koji bi, kad se suoče s najmanjom opasnošću, izdali crkvu i braću i sestre. Lažne starešine ne mogu da prozru te ljude, ne preduzimaju ništa protiv njih i ne bave se njima. Prema tome, pod vođstvom tako slepih i tupih lažnih starešina, Božji izabrani narod ne može da bude zaštićen, a rad crkve i normalan poredak crkvenog života nipošto ne mogu biti očuvani. Kako bi oni koji vole istinu i koji su spremni da prihvate istinu mogli da u tako izmešanom crkvenom životu razumeju i zadobiju istinu? Zar ti ljudi neće osetiti bol u srcu? Ako crkveni starešina ne može da očuva pravilan rad crkve, normalan poredak crkvenog života ili okruženje u kojem braća i sestre obavljaju svoje dužnosti, niti se stara o bezbednosti tih stvari, onda se nesumnjivo radi o lažnom starešini. Zašto mu dodeljujemo titulu lažnog starešine? Zato što je slep i tup, usled čega se uvek iznova pojavljuju zli ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve; nadalje, čak i kada to dovede do nekih posledica, on i dalje ne ume da se pozabavi tim problemima, da ih brzo i tačno razreši, niti da očuva pravilan rad crkve i crkveni život braće i sestara. Blago rečeno, takve starešine nisu kompetentne u svom poslu; precizno govoreći, oni ozbiljno zanemaruju svoje odgovornosti. Iako služe kao starešine, oni štite interese zlih ljudi i interese Sotoninih slugu, dok istovremeno zanemaruju rad crkve i život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Oni brane i tolerišu zle ljude koji ometaju i prekidaju crkveni život,

čime zapravo nanose štetu braći i sestrama. Uprkos tome što su, sudeći po njihovom kovu i manifestacijama, oni naprosto lošeg kova i nekompetentni u svom poslu, pa se stoga ne mogu okarakterisati kao antihristi, njihovi postupci imaju ozbiljne posledice po rad crkve. Priroda njihovih postupaka je ista kao kod antihrista koji uspostavljaju nezavisna carstva i potiskuju braću i sestre. I jedni i drugi brane i tolerišu zle ljude i tolerišu Sotonine sluge koji se u crkvi ponašaju kako im se prohte. Razlika je samo u tome što lažne starešine ne čine zlodela i ne ometaju rad crkve tako otvoreno i drsko kao što to rade antihristi. Oni ljude ne privlače namerno k sebi, niti ih namerno teraju da im se pokoravaju, ali krajnji rezultat je isti kao kod antihrista koji uspostavljaju nezavisna carstva. I jedni i drugi svojim delovanjem dovode do toga da braća i sestre koji vole istinu i koji iskreno obavljaju svoje dužnosti bivaju oštećeni i uništeni i bez načina da žive. U takvom okruženju i takvom crkvenom životu, braći i sestrama koji iskreno obavljaju svoje dužnosti veoma je teško da napreduju u životu i veoma im je teško da svoje dužnosti obavljaju normalno. Naravno, rad na širenju jevanđelja i razni zadaci iz domena crkvenog rada takođe su u velikoj meri otežani i ne mogu normalno da se odvijaju. Ovo je prva od manifestacija lažnih starešina koje detaljno analiziramo u okviru dvanaeste odgovornosti – oni ne primećuju i nisu u stanju da prozru ljude, događaje i stvari koje se oko njih pojavljuju. Ova manifestacija je dovoljna da se takvi ljudi okarakterišu kao lažne starešine.

II. Lažne starešine ne postupaju u skladu s načelima prema ljudima koji ometaju i prekidaju rad crkve

Što se tiče drugog zadatka iz okvira dvanaeste odgovornosti starešina i delatnika, razotkrićemo i detaljno analizirati manifestacije lažnih starešina. Drugi zadatak nalaže da starešine i delatnici treba da koriste istina-načela da bi rešavali probleme odmah nakon što ih identifikuju. Lažne starešine, međutim, ni za taj zadatak nisu kompetentni. Prema tome, druga manifestacija lažnih starešina koju ćemo detaljno analizirati jeste da oni ne poznaju načela postupanja prema raznim ljudima, događajima i stvarima koji ometaju i prekidaju Božje delo i normalan poredak crkvenog života. Kada lažne starešine učestvuju u crkvenom životu, oni jedu i piju i molitveno čitaju Božje reči, ali nikada ne razumeju značenje Božjih reči, nikada ne shvataju principe svega onoga što Bog govori i ne poznaju načela i merila koje Bog zahteva u vezi sa raznim stvarima. To dodatno dokazuje da lažnim starešinama nedostaje sposobnost da shvate istinu i da su oni izuzetno lošeg kova. Neki ljudi kažu: „Kako možeš da kažeš da su lošeg kova? Oni veoma dobro kuvaju, oblače se sa stilom i prijatno govore kad komuniciraju s drugima; svi vole da ih slušaju.” Da li izgled neke osobe može da predstavlja njenu suštinu? Da li to što je sposobna da dobro obavi neke eksterne stvari znači da je dobrog kova? Da bi se išta ocenilo, izmerilo i okarakterisalo, neophodno je da postoji precizno merilo. Merilo za odmeravanje nečijeg kova jeste da li je razumevanje Božjih reči od strane te osobe čisto. Kada kažemo da su ti ljudi lošeg kova, to se uglavnom odnosi na njihov nedostatak sposobnosti da shvate istinu. Kov neke osobe odmeravamo na osnovu njene sposobnosti

da shvati Božje reči. Zar to nije veoma objektivno i pravično? (Jeste.) Ako ti, kao stvoreno biće, ne možeš da razumeš reči Stvoritelja, kakav je tvoj kov? Da li tvoj um ispravno funkcioniše? Jedna takva osoba lišena je ljudskog kova; njen kov je do te mere loš da ona ne može da razume čak ni Božje reči – može li takva osoba da zadobije istinu kao vernik u Boga?

Sada treba da u zajedništvu razgovaramo i da detaljno analiziramo drugu manifestaciju lažnih starešina. Lažne starešine ne umeju da se nose sa onima koji ometaju i prekidaju rad crkve i ne mogu da raspoznaju razne ljude, događaje i stvari. To je dovoljno da pokaže da su lažne starešine lošeg kova, da su lišeni sposobnosti da shvate istinu i da ne poseduju kov da shvate Božje reči. Primera radi, neko je uvek prkosan prema svakome ko je starešina. Lažne starešine takođe mogu da primete da taj čovek ima probleme i da osete da je on naizgled zla osoba i antihrist. Oni mogu da detektuju neke nagoveštaje o stvarima, što nije toliko loše. Ali ako ih pitaš: „Zašto kažeš da taj čovek liči na antihrista ili na zlu osobu? Da li se to može dokazati nekim konkretnim manifestacijama? Možeš li da odrediš da je on antihrist i zla osoba samo zbog toga što je uvek prkosan prema svakome ko je starešina? Sama ta činjenica nije dovoljna da se on okarakteriše na taj način; to je samo pitanje naravi, problem koji se odnosi na nadmenost i samopravednost. Da li on ima prirodu antihrista? Je li on neko ko ima odbojnost prema istini i ko mrzi istinu? Da li on ometa rad crkve? Da li je sve starešine i delatnike osuđivao kao lažne starešine i antihriste? Da li je on išta od toga uradio?”, oni odgovaraju: „Izgleda da jeste.” Ako zatim pitaš: „Kako treba da ih okarakterišemo i da se nosimo s njima?”, odgovoriće da ne znaju. Ako pitaš: „Da li osobe tog tipa treba da upozorimo i da ih razotkrijemo, kako bismo braći i sestrama pomogli da steknu sposobnost raspoznavanja?”, oni ni to ne znaju. Radi se o tome da oni pojma nemaju i da nisu u stanju išta da prozru. Mogu da uoče neke nagoveštaje, ali ne umeju da okarakterišu takve ljude niti da prema njima postupe u skladu s načelima. Mogu li oni da rešavaju stvarne probleme? Mogu li da pomognu Božjem izabranom narodu da izvuče pouke? Budući da su takvi pojedinci zli ljudi i antihristi, oni će pre ili kasnije biti proterani. Ako ih, međutim, ukloniš ili izoluješ pre no što oni zaista počine neka zlodela, oni će izraziti prkos, a braća i sestre neće moći da shvate zašto si to uradio. Stoga je neophodno pustiti ih da neko vreme deluju. Kako njihova zlodela budu postajala sve očiglednija i kad oni budu počeli da šire zablude i neosnovane glasine, da zaluđuju i da pokušavaju da pridobiju braću i sestre, da se nadmeću oko vlasti i uticaja, da uspostavljaju nezavisno carstvo i da pokušavaju da demontiraju rad crkve, većina ljudi će biti u stanju da jasno identifikuje njihovu priroda-suštinu i ljudi će sasvim prirodno moći da ustanu kako bi ih razotkrili, raspoznali i odbacili. Tada možeš da ih ukloniš i da postupiš prema njima u skladu sa istina-načelima. Jedino ćeš na taj način braći i sestrama pomoći da razviju sposobnost raspoznavanja. Mogu li lažne starešine da se na taj način bave problemima i da ih rešavaju? Lažnim starešinama nedostaje taj kov i takva mudrost. Vidiš li ijednog lažnog starešinu koji može brzo da se pozabavi zlim

ljudima i antihristima? Među njima nema nijednog takvog. Prema tome, lažne starešine nipošto neće zaštititi braću i sestre od toga da ih zli ljudi ometaju i da ih antihristi zaluđuju. Nakon što budu otpušteni, većina lažnih starešina ne samo što ne radi na samospoznaji, već oni takođe imaju puno primedbi, gunđaju da je Božja kuća nepravedna prema njima, govore da je to isto kao kad „ubijete magarca nakon istovara vodeničnog kamena", tvrde da su se trudili, ali da ih niko ne uvažava zbog toga i da im je učinjena nepravda. Ako ih razotkriješ kao lažne starešine, oni ostaju prkosni i misle: „Služio sam kao starešina nekoliko godina; čak i ako nemam neka postignuća, barem sam trpeo nedaće. Zašto su me otpustili? To je kao kad ubijete magarca nakon istovara vodeničnog kamena!" Ma kako da ih razotkriješ, oni ostaju prkosni. Čak kažu: „Kad bih otkrio nekog antihrista, bio sam toliko uznemiren da su mi često izlazili plikovi po ustima i nisam mogao mirno da spavam. Kako sam mogao da osećam takvo breme ako sam lažni starešina?" Nisu uradili ništa od onog što je trebalo da urade, bili su nesposobni da išta od toga urade i nisu čak ni znali šta da rade, ali se ipak nekako dive sami sebi. Zar to nije problematično? Kako je to odvratno!

Što se tiče raznih problema koji se javljaju u crkvi, lažne starešine dobro znaju da je njihova priroda takva da izazivaju prekide i ometanja u radu crkve, ali ih ipak ignorišu. Kada uoče neke očigledne probleme, oni samo otaljavaju i ne usuđuju se da razotkriju ključnu suštinu problema. Samo iznose nekakve insinuacije i nude neke podsticaje tako što propovedaju doktrinu, umesto da se suštinski pozabave problemima, i to je to. Kad se suoče sa zlim ljudima i antihristima, oni ne znaju šta da rade, pa usvajaju ravnodušan stav, kao da to sa njima nema nikakve veze. Ne znaju koji je najprikladniji način postupanja prema tim problemima, ne znaju šta da kažu kako bi te probleme rešili, ne umeju da zaštite braću i sestre i nemaju nikakvo breme. Jedino imaju malo dobre volje i misle: „Znam da si zla osoba. Neću ti dozvoliti da naudiš braći i sestrama. Dokle god sam na ovom položaju, moram da zaštitim braću i sestre i da do kraja ispunim svoju odgovornost." Kakva je korist od toga? Jesi li rešio problem? Dok se ti baviš vlastitom teskobom, hoće li antihristi sedeti skrštenih ruku? Hoće li prestati da ometaju rad crkve? Kad vide da si beskoristan i kukavički nastrojen starešina, da uludo trošiš vazduh koji udišeš, da si lišen mudrosti i pogotovo radne sposobnosti, oni te uopšte neće uzimati zaozbiljno. Većina antihrista i zlih ljudi je naročito lukava i podmukla. Oni zaluđuju i ometaju braću i sestre, a ti uopšte nemaš načina da ih zaustaviš ili ograničiš. Takođe ne znaš ni od koga da zatražiš pomoć da bi rešio te probleme; naprosto si uplašen i uznemiren i plačeš dok se moliš. Izgledaš tako jadno; čini se da si tako obziran prema Božjim namerama i da toliko brineš o braći i sestrama. Nisi u stanju da se pozabaviš ni tako očigledno zlim ljudima i antihristima. Nesposoban si da u skladu sa istinom detaljno analiziraš postupke i ponašanja antihrista, kao i da javno razotkriješ njihove namere, motive i ponašanja kako bi braći i sestrama pomogao da razviju sposobnost raspoznavanja. Ti ništa od toga ne možeš da uradiš. Neke lažne starešine čak kažu: „Niko ne treba da razotkriva antihriste. Ako braća i sestre saznaju da su oni antihristi i počnu da ih

izbegavaju, antihristi će tražiti da im se osvete.” Zar time ne pokazuju da su beskorisne kukavice? Mogu li takvi ljudi da se bave crkvenim poslovima? Mogu li da zaštite braću i sestre kako bi oni mogli da žive normalnim crkvenim životom? Kakav je to metod rešavanja problema? Kad se ništa ne dešava, u stanju su da beskrajno propovedaju doktrine, ali čim se nešto desi, oni postaju zbunjeni i smeteni, pa mogu samo da plaču. Zar nisu beskorisne kukavice? Dok gledaju kako antihristi zaluđuju braću i sestre i kako ih zli ljudi ometaju, oni ne znaju šta da rade i nemaju načina da reaguju. Ne znaju čak ni najosnovniju stvar da treba da se ujedine s braćom i sestrama u crkvi koji donekle imaju osećaj za pravdu, koji poseduju ljudskost i mogu da prihvate istinu i da razgovaraju u zajedništvu, da koriste Božje reči radi rešavanja tih problema i radi razotkrivanja i raspoznavanja antihrista. Zar takva osoba nije otpad? (Jeste.) Neke lažne starešine su preterano obazrive, kukavički nastrojene i beskorisne. Do koje mere su oni kukavički nastrojeni i beskorisni? Kada zli ljudi počnu da ometaju i prekidaju rad crkve, da govore naročito grubo i drsko, oni se toliko uplaše da drhte od straha i misle: „Ne usuđujem se da se bavim njima. Oni su opasni; oni su zli ljudi u svetu. Ako ih razotkrijem da bih zaštitio braću i sestre, sigurno će pronaći nešto protiv mene da mi se osvete. Kako onda mogu i dalje da budem starešina? Oni znaju gde ja živim. Hoće li nauditi mojoj porodici? Hoće li me prijaviti da verujem u Boga?” Takve lažne starešine ne mogu da se bave crkvenim radom. Zbog preteranog straha, nesposobni su da išta preduzmu; naravno, oni nipošto ne mogu razumeti načela za bavljenje takvim pitanjima i takvim ljudima. Svako ko je okarakterisan kao neko ko ometa i prekida rad crkve nije neko ko samo povremeno napravi neku grešku. Naprotiv, njegova ljudskost je toliko zla da on stalno čini nepromišljena nedela i brojna zlodela. Takvi pojedinci nesumnjivo poseduju suštinu zlih ljudi. Postupanje sa zlim ljudima takođe zahteva korišćenje mudrih metoda. Treba uzeti u obzir pozadinu i okruženje, kao i postupke koje bi ti zli ljudi mogli da preduzmu nakon što se pozabavite njima, kao i da li bi oni time mogli da donesu nevolje crkvi. Jedino pažljivim razmatranjem tih aspekata ta stvar se može prikladno rešiti, na način koji je u skladu sa istina-načelima i koji se zasniva na primeni mudrosti. Oni koji razumeju istinu nesvesno će dokučiti načela prilikom rešavanja tih problema. Dok to rade, oni će postepeno shvatiti kako treba tretirati razne ljude, razviće načine i metode i imaće mudrost u svom srcu. Lažne starešine su, međutim, potpuno lišene tih načina, metoda i mudrosti. To je zato što ne vode računa o Božjim namerama; oni ne razmišljaju o tome da li će rad Božje kuće biti narušen, ni da li će se starešine i delatnici suočiti sa opasnošću. Pošto ne razmišljaju o tim stvarima, oni stvari rešavaju neprincipijelno, a još manje primenjuju mudrost. Lažne starešine ne mogu da reše te probleme, niti da iz njih izvuku pouke, čime dokazuju da ne žele da uče, da su nekompetentni, da zanemaruju prave poslove i da nisu u stanju da išta urade. Kad vide da zli ljudi i antihristi čine zlo i izazivaju ometanja, oni ne razotkrivaju te ljude, niti rešavaju te probleme. Razmišljaju samo o tome kako da zaštite vlastite interese, uopšte ne mareći za rad crkve ili za život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Neke lažne starešine maltretiraju slabije, dok se ujedno plaše

moćnijih od sebe; oni nemilosrdno maltretiraju one koji su relativno krotki i razmeću se svojom snagom pred njima, ali kad naiđu na zle ljude i antihriste, ne prestaju da im se osmehuju i da im laskaju. Mogu li se Bogu dopasti tako neprincipijelne lažne starešine i lažni delatnici? Nipošto. Može li Božja kuća da neguje ljude koji maltretiraju slabije a plaše se jačih od sebe i koji nemaju osećaj za pravdu, te da od njih stvara starešine i delatnike? Nipošto! Svi ti ljudi su bezvernici i nevernici koji nemaju savesti ni razuma i koji uopšte ne prihvataju istinu, a Božja kuća ne želi takve ljude.

Kada se u radu lažnog starešine pojave problemi, on na njih uvek reaguje tako što izbegava odgovornost. Njegova najčešća izreka je: „Razgovarao sam u zajedništvu s njima." Time zapravo želi da kaže: „Rekao sam sve što je trebalo da kažem, tako da će oni sami biti odgovorni ako nešto pođe naopako. To nema nikakve veze sa mnom." Eto zbog čega je rečenica „Razgovarao sam u zajedništvu s njima" talisman i moto lažnih starešina. Ako lažni starešina vidi da neki antihrist sam sebi kroji zakone, da se ponaša svojevoljno i da izaziva ometanja u crkvi, on će takođe primeniti metod pomoći i razgovora u zajedništvu. Nakon što ga s nekoliko reči ohrabri i upozori, on pretpostavlja da će antihrist biti poslušan i pokoran, te da više neće zaluđivati ljude ni ometati crkveni život. Zar to nije glupa pretpostavka? Lažni starešina u svom radu koristi tako glup pristup za ograničavanje ometanja od strane antihrista, što je zaista krajnje glupo! Lažni starešina ne radi ništa drugo osim što se slepo bavi nekim obimnim poslom. Naprosto je preokupiran nekim opštim poslovima, dok je u isto vreme nesposoban da se bavi suštinskim poslom. On ne zaliva one koji su sposobni da prihvate istinu, ne ograničava one koji ometaju i prekidaju, niti uklanja one koji nepromišljeno čine nedela i koji odbijaju da se promene uprkos višestrukim opomenama. Pogotovo ne obraća pažnju na to kako antihristi i zli ljudi izazivaju ometanja. On ih ne razotkriva niti ih raspoznaje, ne uklanja ih i ne proteruje, već omogućava antihristima da čine zlo i da ometaju rad crkve. Uopšte ne mari za to i smatra kako zlodela antihrista nemaju nikakve veze s njim. Lažne starešine su sposobne samo da otaljavaju svoj posao; pomalo se bave nekim opštim poslovima, a onda misle da su obavili neki stvaran posao i da su kao starešine i delatnici u skladu s merilom. Ko god da ometa i prekida rad crkve, oni toj osobi samo izbrbljaju neke doktrine, sa nekoliko reči je podstaknu i podsete i misle da su na taj način rešili problem. Po čitav dan su zauzeti nekim poslom, bave se i sitnim i krupnim stvarima i smatraju da dobro obavljaju svoj posao. Čak se i hvale, pa kažu: „Pogledajte našu crkvu. Svako je dobro iskorišćen: oni koji mogu da propovedaju jevanđelje propovedaju jevanđelje, oni koji znaju da prave video-zapise prave video-zapise, oni koji znaju da pevaju snimaju himne – naš crkveni život cveta!" Oni, međutim, uopšte ne vide mnoge skrivene probleme u crkvi. Ne usuđuju se da se pozabave onim zlim ljudima i bezvernicima koji uporno ometaju i prekidaju rad crkve, pa ih stoga ignorišu. Prave se da ne vide antihriste koji rade onako kako oni misle da treba i od kojih svako pokušava da ljude odvuče na svoju stranu i da oformi svoju grupicu. Nisu u stanju da se posvete mnogim pitanjima pokrenutim od strane novih vernika koji su gladni i žedni pravednosti.

Umesto da iznađu načine za rešavanje tih stvarnih problema, lažne starešine stalno nastoje da ih izbegnu, a pritom i dalje tvrde da „crkveni život cveta". Zar to nije pretvaranje i prevara? Lažne starešine ostavljaju te bezvernike, zle ljude i antihriste u crkvi, umesto da se pozabave njima i da ih uklone, dozvoljavaju im da nepromišljeno čine nedela i da od crkvenog života naprave potpunu zbrku, sve vreme se praveći da to ne vide. Takve lažne starešine su do krajnosti slepe! Deluju kao zaštitni kišobrani za bezvernike, zle ljude i antihriste, pa se čak osećaju ponosito zbog toga i misle da time što ne uklanjaju te izrode pokazuju ljubav i zaštitnički odnos prema Božjem izabranom narodu. Zar to nije ometanje i prekidanje rada crkve? Zar to nije namerno opiranje i suprotstavljanje Bogu? Ali lažne starešine su potpuno nesvesne toga. Ako ih pitaš da li su ti stvarni problemi razrešeni, reći će: „Orezao sam ih i razgovarao sam s njima u zajedništvu", čime žele da kažu da su problemi rešeni i da to više nema nikakve veze s njima. Zar to nije izbegavanje odgovornosti? Što se lažnog starešine tiče, kad god neko počini bilo kakav prekršaj, dokle god on površno orezuje počinioca i nudi mu neke podsetnike i podsticaje, on smatra da je time obavio svoj posao i da je rešio problem. Zar to nije posezanje za obmanom? Lažne starešine očigledno ne uspevaju da brzo uklone bezvernike, zle ljude i antihriste, a zatim prosipaju lažne izgovore i kažu: „U zajedništvu sam razgovarao s njima o Božjoj reči, svi su uvideli šta su uradili i žao im je zbog toga, svi su zaplakali i rekli da će se definitivno pokajati, kao i da više neće pokušavati da uspostave svoje nezavisno carstvo." Zar te lažne starešine time naprosto ne obmanjuju same sebe, kao kad se deca igraju odraslih? Svi ti bezvernici, zli ljudi i antihristi jesu ljudi koji imaju odbojnost prema istini. Niko od njih uopšte ne prihvata istinu i oni nisu predmet Božjeg spasenja; naprotiv, oni su predmet Božjeg gađenja i mržnje. Ali lažne starešine se prema tim bezvernicima, zlim ljudima i antihristima ponašaju kao prema braći i sestrama i pomažu im s ljubavlju. Šta je priroda ovog problema? Da li ih glupost i neznanje sprečavaju da jasno sagledaju te ljude ili pokušavaju da im udovolje iz straha da ih ne uvrede? Bez obzira na razlog, ono što je najvažnije jeste da se lažne starešine ne bave stvarnim poslom, da ne prihvataju istinu i da ne priznaju svoje greške dok ih orezuju. To je dovoljno da pokaže da lažne starešine uopšte ne poseduju istina-stvarnost. Oni ne rade u skladu s radnim aranžmanima Božje kuće, a naročito su površni kada je reč o poslovima vezanim za čišćenje crkve. Te poslove samo otaljavaju tako što počiste samo nekoliko očigledno zlih ljudi. Kada lažne starešine razotkriju i orežu, oni čak pronalaze svakakve razloge i izgovore da bi skinuli sa sebe odgovornosti i da bi se odbranili. Prema tome, lažni starešina koji ne radi stvaran posao je kamen spoticanja koji sprečava da se Božja volja izvrši. Lažne starešine se bave samo nekim površnim i opštim poslovima koji nemaju nikakvu vrednost. Nikada ne rešavaju razne probleme koji se javljaju u crkvi, već ih naprosto izbegavaju. Time ne samo da se odlaže normalno odvijanje rada crkve, već to utiče i na život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Nesporno je, dakle, da lažne starešine ometaju i prekidaju rad crkve i da deluju kao zaštitni kišobrani za bezvernike, zle ljude i antihriste. U ključnom trenutku duhovnog

ratovanja, oni staju na stranu zlih ljudi i antihrista da bi se opirali Bogu i da bi Ga obmanjivali. Zar to nije manifestacija izdaje Boga? Sudeći po gledištima i ponašanjima lažnih starešina, jasno je da oni naprosto nisu ljudi koji streme ka istini, da uopšte ne razumeju istinu i da su potpuno nesposobni da se bave starešinskim poslom.

Lažne starešine se prema ljudima ne ophode na osnovu Božjih reči, nego u skladu sa vlastitim sklonostima. Postupaju bez ikakvih načela i rade šta im se prohte. Kad vide da antihristi ometaju crkvu, lažne starešine ih ne mrze. Veruju da će ometanja i prekide od strane antihrista moći da ograniče tako što će im pročitati neke od Božjih reči. U koju vrstu ljudi spadaju antihristi? Oni su đavoli, oni su Sotone! Ma koliko godina da veruju u Boga, antihristi uopšte ne prihvataju istinu i u stanju su da ometaju i prekidaju rad crkve i da ometaju život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Oni su đavoli i Sotone iz stvarnog života. Lažne starešine se nadaju da će antihriste privoleti da se pokaju i da promene mišljenje tako što će im pročitati nekoliko pasusa Božjih reči. Zar to nije krajnje glupo? Ljudi kao što su antihristi uopšte ne prihvataju istinu. Ma koliko zlih dela da počine, oni neće preispitati ni spoznati sebe, i ma koliko grešaka da naprave, neće priznati da su pogrešili. Oni su bednici predodređeni za pakao, ali ti ipak misliš da će moći da se promene nakon što im pročitaš nekoliko pasusa Božjih reči i ponudiš im neku reč ohrabrenja – zar to nije samo tvoja pusta želja? Kad bi iskvareno čovečanstvo moglo tako lako da prihvati istinu, Bog ne bi morao da obavlja delo suda i grdnje. Zašto Bog izgovara tolike reči i izražava tolike istine u Svom delu? Zato što nije lako spasti ljude, zato što ljudi imaju previše poteškoća i zato što je njihova pobuna prevelika! Mogu da budu spaseni samo oni koji mogu da prihvate istinu. Oni koji imaju odbojnost prema istini i koji je mrze ne mogu biti spaseni. Međutim, lažne starešine veruju da će bezvernici, zli ljudi i antihristi osetiti kajanje i da će spoznati sebe ako im budu uputili neke oštre reči, da će se nakon toga pokajati ako im budu rekli nešto ohrabrujuće i utešno, te da će onda moći u potpunosti da sa posvete obavljanju svojih dužnosti, da postanu odani i da ostvare promenu vlastite naravi, čime će antihriste pretvoriti u poslušne ovce. Zar to nije glupa zamisao? Ta zamisao je do krajnosti glupa! To je nalik buncanju ludaka – kako stvari mogu da budu tako jednostavne! Već više od trideset godina Bog obavlja delo suda, a koliko su od samospoznaje i preobražaja ljudi uspeli da postignu? Samo je manji broj ljudi postigao neke rezultate. Oni koji ne vole istinu, ma koliko propovedi da su odslušali, u najboljem slučaju su razumeli neke doktrine. Njihova život-narav nije se nimalo promenila, a čak je prava retkost videti ih da se dobro ponašaju i da čine dobra dela. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji samo gledaju kako da se najedu hleba – oni uopšte ne prihvataju istinu. Fokusiraju se samo na uživanje u Božjoj blagodati i teže isključivo blagoslovima; nisu ništa drugo do lepo odevene zveri! Sotona je duboko iskvario ljude; puni su iskvarenih naravi, a njihove kosti i krv ispunjeni su Sotoninim otrovima. Ako ne mogu da prihvate istinu ili Božji sud i grdnju, kako onda mogu da se iskreno pokore Bogu? Kako mogu da odano obavljaju svoje dužnosti? Kako mogu da se plaše Boga i da se klone zla? Može li dostizanje spasenja biti tako jednostavno kao što ga ljudi

zamišljaju? Sotona je ljude kvario nekoliko hiljada godina, do te mere da su postali đavoli. Sada je Bog došao da ih spase, ali ma koliko reči da Bog izgovara, ljude koji su postali đavoli neverovatno je teško pretvoriti u ljudska bića. Ne samo što Bog mora da izrazi mnoge istine, nego i ljudi moraju dati sve od sebe da bi u tome sarađivali tako što će stremiti ka istini, što će je prihvatiti i primenjivati – tek tada će moći da se oslobode uticaja Sotone i da dostignu Božje spasenje. Bog je jednom rekao: „Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih." Iako mnogi ljudi veruju u Boga, samo oni koji uistinu doživljavaju Božji sud i grdnju i koji se u potpunosti pokoravaju Njegovom delu moći će da budu očišćeni i usavršeni. A oni bezvernici, zli ljudi i antihristi, koji ne prihvataju ni trunku istine, u svom srcu imaju odbojnost prema istini; oni nikada neće dostići Božje spasenje i mogu samo da budu razotkriveni i eliminisani Božjim delom. Lažne starešine uopšte ne razumeju Božje delo. Oni tako površno shvataju Božje delo spasavanja ljudi, da veruju da će se zli ljudi i antihristi pokajati i promeniti i da će postati odani u obavljanju svojih dužnosti čim im oni pročitaju nešto od Božjih reči i čim im upute nekoliko oštrih reči prilikom orezivanja. U čemu je ovde problem? Osim što ne streme ka istini i što je ne razumeju, problem je i to što su lažne starešine izuzetno lošeg kova; stoga oni ne razumeju baš ništa u vezi s Božjim delom i s načinom na koji Bog spasava ljude. Da bi se sagledala suština nekog čoveka, da bi se videlo da li on poseduje istina-stvarnost i kako se prema njemu treba ophoditi, neophodno je razmotriti kakvog je kova i kakav je njegov odnos prema istini – mora se posmatrati kako on shvata istinu i da li može da je prihvati. Dakle, šta je osnov za odmeravanje da li neki čovek može da shvati istinu? To prvenstveno zavisi od kvaliteta njegovog kova i od toga da li je njegovo shvatanje Božjih reči čisto. Neki ljudi dožive pedeset ili šezdeset godina a još uvek nisu u stanju da proniknu u suštinu i stvarnost iskvarenosti čovečanstva. Oni i dalje zamišljaju da je ljudsko društvo predivno i žele da žive u miru i harmoniji s drugima. Zar to nije krajnje glupo i naivno? Kad bi vera u Boga mogla svakoga da pretvori u dobrog čoveka, da li bi onda imalo potrebe da Bog Svojim delom suda i grdnje spasava ljude? Lažne starešine ne karakterišu razne ljude na osnovu Božjih reči, nego isključivo na osnovu njihovog spoljašnjeg ponašanja i svojih ličnih utisaka. Posao koji obavljaju takođe je veoma površan, kao kad se deca igraju odraslih. Misle da ponekad mogu da pronađu prave Božje reči koje će primeniti na određenu situaciju i da ljude mogu da promene samo tako što će im čitati neke Božje reči: „Vidite, pod mojim starešinstvom i zahvaljujući mojim podsticajima i mojoj pomoći ispunjenom ljubavlju, Božje reči deluju na ljude. Oni više ne žele da budu antihristi i spremni su da promene svoja gledišta o verovanju u Boga. Neće se više nadmetati oko vlasti i dobitka, niti će uspostavljati nezavisna carstva; neće više ometati i prekidati rad crkve, niti će zaluđivati ili odvlačiti braću i sestre!" Možeš li da ih ograničiš? Ti nikada ne možeš ograničiti one koji su zaista zli ljudi i koji izazivaju prekide i ometanja. Budući da imaju suštinu zlih ljudi, oni mogu da čine zlodela u bilo koje doba dana ili noći; kad god im se ukaže prilika, oni čine zlo. Da li je u redu ako ih ne ukloniš iz crkve? Hoće li oni dobrovoljno prestati da čine zlodela? Oni nisu ljudska bića; oni su

đavoli i Sotone! Koliko se već godina đavoli i Sotone opiru Bogu? Oni se i dan-danas još uvek opiru Bogu. Antihristi i svakojaki zli ljudi koji ometaju i prekidaju Božje delo i normalan poredak u crkvi jesu đavoli i Sotone iz stvarnog života; oni su u stvarnom životu neprijatelji. Mogu li oni da promene svoju suštinu zbog nekoliko tvojih reči ili zbog tvog srca ispunjenog ljubavlju? Tako si glup! Misliš da ljude možeš da izbaviš iz greha samo zato što razumeš malo doktrine? Možeš li da ih spaseš? Predodređeni su za pakao, a ti misliš da nekoliko lepih reči može da ih promeni. Da li je to tako lako? Kad bi bilo tako lako spasti ljude, Bog ne bi morao da izgovara tolike reči, niti da obavlja delo suda i grdnje. Da li bi On onda morao da troši toliko vremena i celo Svoje srce na spasavanje ljudi?

Sada su razni ljudi u crkvi već razotkriveni i klasifikovani po vrstama. Svako treba da bude klasifikovan u skladu sa svojim tipom, a u Božjoj kući postoje načela i upravne odluke kojima je regulisano kako se treba ophoditi i postupati sa različitim tipovima ljudi. Bog je strpljiv i tolerantan, milostiv je, ispunjen ljubavlju i dobrotom i ima pravednu narav – ali ne zaboravite da Bog takođe ima gnev i veličanstvo. Neki ljudi kažu: „Bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast." To je tačno, ali Bog želi da spase „svakog čoveka", a ne svaku stvar ili svakog đavola. Kad ljudi trpe propast, Bog oseća tugu i žal. Kad đavoli trpe propast, to je njihova pravedna i zaslužena kazna; Bog ne tuguje za njima. To je Božja narav i to je Njegovo načelo ophođenja prema ljudima. Ljudi stalno žele da protivreče Bogu i misle da su ti bezvernici, zli ljudi i antihristi takođe ljudska bića. Veruju da su oni koji uporno ometaju i prekidaju rad crkve takođe ljudska bića, da su ljudska bića i oni koji se nadmeću oko statusa i uspostavljaju nezavisna carstva, kao i oni koji se dosledno upuštaju u promiskuitetne odnose. Oni sve te pojedince koji su đavolske sorte svrstavaju u Božji izabrani narod. Zar to nije apsurdno? Zar to nije suprotno onome što Bog želi? Pošto su njihova stanovišta o ovim pitanjima potpuno oprečna Božjim rečima i istini, to su i njihova mišljenja o raznim negativnim likovima, đavolima i Sotonama potpuno suprotna Božjim rečima i umnogome se razlikuju od njih. Bog se prema đavolima koji slede Sotonu nikada nije odnosio kao prema ljudskim bićima. Kako Bog karakteriše te ljude? Oni su sluge đavola Sotone; oni su zveri. Lažne starešine, iz dobrih namera i svoje smetene ljubavi, vođeni vlastitim pustim željama, tretiraju te bezvernike, đavole i Sotonine sluge kao braću i sestre. Stoga im pokazuju veliku ljubav i dobrotu, stalno im pomažu i podržavaju ih. Kao rezultat toga, pošto lažne starešine tim ljudima pružaju podršku, pomoć i vođstvo, istinska braća i sestre, oni koje Bog želi da spase, ozbiljno su uznemireni; crkveni život nikako ne može da krene pravim putem, a braća i sestre nikada ne mogu normalno da jedu i piju Božje reči, niti da u zajedništvu razgovaraju o istini, a da ih zli ljudi u tome ne ometaju. Nije li upravo to „dostignuće" lažnih starešina? Njihovo je „dostignuće" veoma značajno: ne samo što ne uspevaju da zaštite braću i sestre, već ujedno ukazuju nezasluženo poštovanje i pružaju zaštitu tim zlim ljudima i antihristima. Zar to nije ometanje rada crkve? Takvo postupanje lažnih starešina je po svojoj prirodi ometanje, ali oni ipak smatraju da time održavaju rad crkve i pružaju pomoć i podršku Božjem izabranom

narodu. Kako Bog gleda na te postupke lažnih starešina? Bog ih prezire, On ih naročito prezire! Lažne starešine ne obavljaju stvarne poslove, već se fokusiraju na zaštitu zlih ljudi koji igraju ulogu Sotoninih slugu. Ovo dovodi do toga da Božji izabrani narod – ljudi koji vole istinu – ne mogu od crkve da dobiju podršku i potporu uprkos tome što žive crkvenim životom, niti bezbednost može da im bude zagarantovana iako žele da obavljaju svoje dužnosti. Lažne starešine su potpuno nesvesne tih stvari i misle: „Ja se prema svima odnosim jednako, pa zašto se onda žalite? Šta više treba da uradim da bih vam udovoljio? Ovo je ono što znači ophoditi se pravično prema ljudima. Naprosto ste previše izbirljivi i teško vam je ugoditi! Bilo kako bilo, ja račune polažem Bogu; sve što radim, radim pred Bogom!" Zar to što su u stanju da prosipaju takvu retoriku ne znači da razum ne dopire do njih? Zar nisu do krajnosti glupi? Razum zaista ne dopire do njih i zaista su do krajnosti glupi. Božja kuća svakodnevno govori o tome kako Bog spasava čovečanstvo, ali lažne starešine nikada ne razumeju Božje reči. Oni misle da će čovek, bez obzira o kome se radi, kakva je njegova suština, kakvo je zlo počinio i koliko mu je ljudskost zlonamerna, pod vođstvom Božjih reči i uz pomoć ljubavlju ispunjene podrške ljudi, naposletku moći da se pokaje i da se preokrene. Zar to stanovište nije potpuno pogrešno? (Jeste.) Osim što su u ozbiljnoj zabludi u pogledu shvatanja Božjih reči, lažne starešine se takođe pretvaraju da razumeju Božje namere pa, usled toga što jednostrano razmišljaju i što deluju u skladu sa svojim sebičnim željama, pokazuju dobrotu i ljubav prema zlim ljudima i antihristima. I kakav je rezultat svega toga? Oni naposletku počinju da štite zle ljude i antihriste, postaju njihovi saučesnici, pružaju priliku i stvaraju plodno tle za njihovo ometanje i prekidanje rada crkve i crkvenog života. Za to vreme, lažne starešine ignorišu onu braću i sestre kojima je zaista potrebna zaštita i nikada ih ne pitaju: „Kako se osećate zbog toga što u crkvi ima zlih ljudi i antihrista, kao i onih koji iskaljuju negativnost i šire predstave? Slažete li se da oni i dalje ostanu u crkvi? Jeste li spremni da zajedno s njima obavljate svoje dužnosti i da živite crkvenim životom?" Braću i sestre nikada ne pitaju kako se osećaju u vezi s tim stvarima. Šta mislite – zar takve starešine i delatnici nisu prilično odvratni? Oni deluju pod geslom da su starešine i delatnici i nose takve titule, ali zapravo rade na zaštiti Sotone i Sotoninih slugu. To je uistinu žalosno! Ako kažete da su takve starešine i delatnici lošeg kova i da ne rade stvaran posao, možda ih nećete uveriti u to. Činiće im se da ste nepravedni prema njima, jer su po čitav dan zauzeti i nikad ne sede skrštenih ruku, pa kako onda možete da im kažete da ne rade stvaran posao? Ali na osnovu njihovih manifestacija – na osnovu toga što misle da su ljudi iz obe pomenute grupe važni, da se obe grupe moraju tretirati podjednako, na osnovu toga što pravično postupanje prema tim ljudima koriste kao izgovor da bi zlim ljudima i onima koji izazivaju prekide i ometanja omogućili da ovladaju crkvom i da bi dopustili da se u crkvi dešavaju razna zlodela – šta su zapravo te starešine i delatnici? Na osnovu njihovih manifestacija, njihovog načina rada i načela po kojima rade, kao i na osnovu onoga što ih motiviše da rade, oni su nesumnjivo lažne starešine i glupi smetenjaci. Da li je tačno ovako nešto reći? (Jeste.)

Oni u društvu ne prave razliku između zlih i dobrih ljudi, bez obzira o kojoj se grupi ili klasi ljudi radi, a još manje raspravljaju o tome kako Sotona kvari ljude ili šta je suština iskvarenog čovečanstva; ne prave razliku čak ni između dobra i zla. Ali u Božjoj kući se sve zasniva na Božjim rečima; istina se nikada ne menja i Božje reči sve postižu. U crkvi se Božjim rečima razotkrivaju sve vrste ljudi i svako je prirodno klasifikovan prema svojoj vrsti. Sve vrste ljudi treba da budu najbolje iskorišćene na osnovu njihove ljudskosti, njihovih stremljenja i njihove suštine. Da li je to klasifikovanje ljudi prema rangu? To nije klasifikovanje ljudi prema rangu, već njihova kategorizacija. Svaka osoba treba da bude klasifikovana prema svojoj vrsti – treba da bude smeštena tamo gde pripada. Njihovo mešanje nije prihvatljivo; mešanje je privremeno i određen mu je rok trajanja. Primera radi, kad su žito i kukolj pomešani, ako čupanje kukolja utiče na žito i ako može da prouzrokuje odumiranje žita, to znači da kukolj još uvek ne treba čupati. Ali to što se kukolj ne čupa ne znači da nije kategorizovan – kada ga, dakle, treba čupati? U pravo vreme, koje će Bog pripremiti. Sada je vreme da svako bude klasifikovan prema svojoj vrsti; sve vrste ljudi moraju da budu kategorizovane. To je neophodno. Zašto se taj posao mora obaviti? Sa teorijskog stanovišta, osnova za to postoji u Božjim rečima; sa stanovišta trenutne situacije, to je neophodno učiniti – to ima praktičnu vrednost i od suštinske je važnosti da se to učini. Ako čupanje kukolja ne utiče na žito, kukolj se mora iščupati i odvojiti od žita. Ako prema bezvernicima i zlim ljudima – koji su kukolj – postupamo kao prema braći i sestrama, to je onda isuviše nepravično prema svoj braći i sestrama koji iskreno daju sebe za Boga. S jedne strane, te ljude često ometaju, utiču na njih i nanose im štetu zli ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve. S druge strane, neki ljudi malog rasta ne razumeju istinu, pa će stoga biti sputavani, postaće slabi i negativni ili će čak posrnuti kad dođu u dodir sa zlim ljudima koji izazivaju prekide i ometanja. Štaviše, sve što rade oni koji izazivaju prekide i ometanja i svaka njihova izgovorena reč donosi haos, zbrku i stanje nereda. Najrealnija situacija jeste da oni, kad obavljaju neku dužnost ili rade neki posao, nepromišljeno čine nedela i ne poštuju načela, što dovodi do velikog rasipanja radne snage, materijalnih resursa i finansijskih sredstava, bez postizanja bilo kakvih rezultata. I šta se na kraju dešava? Kad budu otpušteni, svako će morati da plati za njihova zla dela. Posao mora ponovo da se obavi, a radna snaga, materijalni resursi, vreme i najdragocenija energija koju su svi uložili pre otpuštanja tih pojedinaca uludo su potrošeni zbog njihovih nepromišljenih nedela i nemoguće ih je nadoknaditi. Negativan uticaj koji su oni ispoljili na taj rad isuviše je veliki! Niko ne može da ponese tu odgovornost. Čak i ako se taj posao kasnije dobro obavi, niko neće moći da nadoknadi prethodne gubitke. Neki kažu da im treba tražiti novčanu nadoknadu; to takođe treba uraditi, ali može li novcem da se kupi vreme? Mogu li se novcem kupiti vreme i energija braće i sestara ili iskrena cena koju su oni platili? Ne, ne može se kupiti – te stvari nemaju cenu! Bez obzira na broj ljudi koji u crkvi izazivaju prekide i ometanja, posledice su nemerljive. To će uticati na život-ulazak velikog broja braće i sestara. Radi se o znatnom gubitku koji se ne može nadoknaditi. Može li se nadoknaditi gubitak života

braće i sestara? Ko će platiti za taj gubitak? Prema tome, ti zli ljudi se moraju počistiti. Oni ne pripadaju istoj vrsti kao braća i sestre koji streme ka istini. Oni pripadaju kohorti đavola i Sotone i dolaze u Božju kuću da bi ometali i uništavali. Ako se ti zli ljudi ne uklone iz crkve, niko neće moći da garantuje za rad crkve i za poredak crkvenog života. Bez obzira na broj ljudi koji čine određenu grupu, dokle god među njima postoji makar jedna osoba koja izaziva prekide i ometanja – neko ko nepromišljeno čini nedela, ko se stvarima nikada ne bavi u skladu s načelima, ko nikada ne prihvata pozitivne stvari ili istinu, neko ko ne sluša nikoga, već postupa svojevoljno i proizvoljno, bez obzira na to da li poseduje bilo kakav status ili vlast i neko ko je u suštini živi Sotona – takva osoba će, dokle god se nalazi u crkvi, pre ili kasnije izazvati velika ometanja i razaranja u radu crkve. Kada dođe vreme da se neko pozabavi tom osobom i da je ukloni, ko zna koliko će ljudi morati da otklanja štetne posledice i haotične situacije koje je ona izazvala! Stoga je uklanjanje ili proterivanje tih zlih ljudi i antihrista važan zadatak koji starešine i delatnici treba da preduzmu i u vezi s kojim ne smeju da budu nemarni. Međutim, lažne starešine pokazuju dobrotu i ljubav prema onima koje treba da uklone ili proteraju, zatvaraju oči pred njihovim zlodelima, tolerišu ih i prihvataju ih kao braću i sestre, a one koji su im korisni čak smatraju talentovanim ljudima i stoga ih obučavaju i koriste. Bez obzira na loše stvari koje ti ljudi čine, lažne starešine pronalaze izgovore da ih oslobode krivice i čak im s ljubavlju pružaju pomoć i podršku. Da li je to, na određenom nivou, namerno ometanje? (Jeste.) Lažne starešine deluju u skladu sa vlastitim idejama, dobrotom i elanom, čime naposletku donose velike nevolje crkvi i Božjem izabranom narodu! Ako ti zli ljudi drže vlast, katastrofe i posledice po crkvu su neprocenjive.

U Božjoj kući trenutno postoji propis koji nalaže da svako ko nanese štetu Božjoj kući, bez obzira čijim je nedelima ta šteta izazvana, mora tu štetu da nadoknadi. Ako je gubitak prevelik, a posledice teške, može li se taj problem rešiti samo novčanom nadoknadom? Neki gubici se ne mogu nadoknaditi novčanom naknadom, bez obzira na njen iznos; oni su nepopravljivi i nepovratni. Sada je svaki dan dragocen i ključno važan. Kada dan prođe, može li se taj dan nadoknaditi? To je takođe nepovratno. Zašto kažemo da propuštanje određenih stvari izaziva doživotno kajanje? Upravo zbog toga što se vreme ne može nadoknaditi. Šta time želim da kažem? Najbolje je sprečiti probleme pre nego što se pojave, umesto trošiti novac na njihovo rešavanje nakon što se dogode; to je najbolji način za rešavanje problema. Krajnja mera bi bila „zaključati štalu nakon što se konj ritnuo”. Najbolje je preduzeti preventivne mere pre nego što se nešto desi. To znači da pre nego što dođe do bilo kakvih ometanja ili prekida, starešine i delatnici moraju jasno raspoznati i temeljno razumeti razne tipove ljudi u crkvi, te moraju pažljivo da posmatraju i da brzo dokuče stanja, naravi i težnje raznih vrsta ljudi, kao i njihove stavove i stanovišta prilikom obavljanja dužnosti, kako bi svoj braći i sestrama obezbedili normalan crkveni život i okruženje za obavljanje dužnosti. Na taj način, crkveni rad može da se odvija normalno. To su odgovornosti starešina i delatnika. Naravno, lažne starešine nisu dorasle tom poslu; oni su glupi smetenjaci i beskorisni ljudi. Sada su

smislili pametnu ideju: „Svako ko ne poštuje načela i zabrlja u radu biće novčano kažnjen! Ako neki antihrist napravi neku grešku, i on će dobiti novčanu kaznu!” Oni misle da je izdavanje novčanih kazni najbolje rešenje i najbolje načelo prakse. Kad bi svi problemi mogli da se reše novčanim kaznama, kakva bi bila korist od stremljenja ka istini? Zašto za lažnog starešinu kažemo da je lažan? Zato što ne razume istinu, što poštovanje propisa smatra primenom istine a reči i doktrine koje razume smatra istinom i zato što, kad se nešto desi, nikako ne može da pronađe ispravna načela ili pravac i što probleme ne ume da rešava u korenu. On ne razume Božje reči i uopšte ne može da dokuči šta Bog tim rečima hoće da kaže, ali ipak i dalje želi da radi i da bude starešina ili delatnik – kakva glupost! Koja je, u tom smislu, glavna manifestacija lažnog starešine? On ne može da prozre suštinu raznih vrsta ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve, ne može da ih kategoriše, a pogotovo ne može da se prema njima ophodi i da se njima bavi u skladu s načelima. U glavi lažnog starešine, sve te stvari čine jednu konfuznu masu. On o Božjim rečima i njihovom značenju spekuliše na osnovu vlastitog entuzijazma, vlastitih predstava i maštarija. U isto vreme, on svoju dobrotu, entuzijazam i lične predstave i maštarije nameće Bogu, verujući da su te stvari u skladu sa istinom i sa Božjim namerama, kao i da one mogu da predstavljaju ono što Bog želi. On se, dakle, oslanja na te stvari dok radi i dok predvodi Božji izabrani narod. To je glavna manifestacija lažnog starešine. Ovde ćemo završiti naš razgovor o drugoj manifestaciji lažnih starešina.

III. Lažne starešine ne razotkrivaju i ne zaustavljaju zle ljude

U nastavku ćemo razgovarati o trećoj manifestaciji lažnih starešina, a to je da oni ignorišu ljude koji ometaju i prekidaju rad crkve i ne raspituju se o njima – čak i kad otkriju da zli ljudi i antihristi ometaju rad crkve, oni na to ne obraćaju pažnju. Ova manifestacija je po svojoj prirodi ozbiljnija od prve dve. Zašto kažemo da je ozbiljnija? Prve dve manifestacije tiču se kova lažnih starešina, dok se ova manifestacija odnosi na njihovu ljudskost. Neke lažne starešine su toliko lošeg kova da ne mogu da proniknu u prirodu ometanja i prekidanja rada crkve. Nažalost, pojedine lažne starešine koje mogu da otkriju probleme u vezi sa ometanjem i prekidanjem rada crkve, ne razumeju istinu i ne mogu da se izbore s tim problemima, niti da ih reše. Oni uvek deluju u skladu sa vlastitim idejama i entuzijazmom, rade ono što vole da rade i u svom srcu misle: „Dokle god obavljam crkveni posao, sve je u redu; a ako neko izaziva prekide i ometanja, to je njegova lična stvar koja nema nikakve veze sa mnom.” Postoje i neke lažne starešine koje imaju nešto malo kova, koji mogu da obave malo posla i koji znaju ponešto o načelima ophođenja sa osobama svih vrsta. Oni se, međutim, plaše da ne uvrede ljude, pa se stoga ne usuđuju da zle ljude i antihriste razotkriju, zaustave ili ograniče kad otkriju da ovi izazivaju prekide i ometanja. Oni žive po sotonskim filozofijama i prave se da ne vide stvari za koje smatraju da nemaju nikakve veze s njima. Uopšte ne mare za to kakvi se rezultati postižu radom crkve, niti koliko je život-ulazak Božjeg izabranog naroda narušen; misle da te stvari nemaju nikakve veze s njima. Stoga se, za vreme mandata

jednog takvog lažnog starešine, ne može očuvati normalan poredak crkvenog života, niti zaštititi život-ulazak i obavljanje dužnosti pripadnika Božjeg izabranog naroda. Koja je priroda ovog problema? Ovde se ne radi o tome da te lažne starešine ne mogu da obavljaju svoj posao zato što su lošeg kova; stvar je u tome da oni ne mogu da se bave stvarnim poslom zato što imaju lošu ljudskost i što su lišeni savesti i razuma. Na koji su način lažne starešine zapravo lažne? Nedostaje im savest i razum ljudskosti; zbog toga se tokom njihovog rada na položaju starešine uopšte ne rešava problem ometanja i prekidanja rada crkve od strane zlih ljudi i antihrista. Neka braća i sestre trpe zbog toga veliku štetu, a rad crkve takođe trpi ogromne gubitke. Kada jedan takav lažni starešina uoči neki problem, kad vidi da neka zla osoba ili antihrist izaziva ometanja i prekide, on dobro zna šta je njegova odgovornost, zna šta i kako treba da uradi, ali ipak ne radi baš ništa i uz to se čak pravi lud, pa taj problem sasvim ignoriše i ne prijavljuje ga nadređenima. Pravi se da ništa niti zna niti vidi, čime zlim ljudima i antihristima omogućava da ometaju i prekidaju rad crkve. Zar to nije problem vezan za njegovu ljudskost? Zar on ne pripada istom taboru kao zli ljudi i antihristi? Koje načelo on usvaja kao starešina? „Ne izazivam nikakve prekide ni ometanja, ali neću činiti ništa čime bih uvredio ili na bilo koji način narušio dostojanstvo drugih ljudi. Okarakterišite me kao lažnog starešinu, ali ja ipak neću raditi ništa što druge vređa. Moram sebi da ostavim izlaz.” Kakva je ovo logika? To je logika Sotone. A kakva je to narav? Zar ona nije veoma lukava i lažljiva? Takva osoba nije nimalo iskrena u svom odnosu prema Božjem nalogu; uvek je prevrtljiva i ljigava dok obavlja svoju dužnost, pravi mnoge gadne kalkulacije i u svemu što radi razmišlja prvenstveno o sebi. Uopšte ne vodi računa o radu crkve i nema ni trunke savesti ili razuma. Ona temeljno ne zavređuje da služi kao crkveni starešina. Takvi ljudi ne osećaju nikakvo breme u pogledu rada crkve ili život-ulaska Božjeg izabranog naroda. Brinu jedino o vlastitim interesima i uživanju; fokusiraju se isključivo na uživanje u prednostima koje im donosi status, uopšte ne mareći za stanje u kojem se nalazi Božji izabrani narod. Zar takve osobe nisu najsebičnije i najodvratnije? Čak i kad otkriju da zli ljudi i antihristi ometaju rad crkve, oni na to ne obraćaju pažnju, kao da te stvari nemaju nikakve veze s njima. To je kao da pastir gleda kako mu vuk proždire ovcu, ali ništa ne preduzima, nego brine samo o tome kako da sačuva vlastiti život. Takva osoba nije sposobna da bude pastir. Sve što ova vrsta lažnog starešine radi svodi se na maksimalnu zaštitu vlastitog ugleda, statusa, moći i raznih privilegija koje trenutno uživa. Takav čovek u svom srcu ne oseća breme Božjeg naloga, rada crkve ili život-ulaska Božjeg izabranog naroda, što mu je dužnost i obaveza; o tim stvarima nikada ne razmišlja. On misli: „Zašto starešina mora da izvršava te zadatke? Zašto neizvršavanje tih zadataka rezultira orezivanjem, osudom i odbacivanjem od strane braće i sestara?” On to ne razume i potpuno je ravnodušan. Ma koliko da se takav čovek naizgled dobro ponaša, ma koliko da poštuje pravila i da je suzdržan i ma koliko da je marljiv i kompetentan, zbog činjenice da se ponaša neprincipijelno i da ne preuzima odgovornost za rad crkve, Ja u Svom srcu osećam obavezu da takvog čoveka posmatram u

drugačijem svetlu. Konačno sam takvog čoveka definisao na sledeći način: iako možda ne pravi velike greške, veoma je lukav i lažljiv; ne preuzima nikakvu odgovornost, niti išta radi na očuvanju rada crkve – u njemu nema ljudskosti. Liči mi na nekakvu životinju – po svojoj lukavosti, pomalo je nalik lisici. Ljudi kažu da su lisice lukave, ali ovi ljudi su zapravo lukaviji od lisica. Spolja gledano, čini se da nisu počinili nikakvo zlo, ali u stvari, sve što govore i što rade oni čine zarad vlastite slave, dobitka i statusa. Sve što rade ima za cilj uživanje u prednostima koje im donosi status i uopšte ne razmišljaju o Božjim namerama. Oni uopšte ne rešavaju probleme koji se javljaju u radu crkve, niti se bave stvarnim pitanjima u vezi sa život-ulaskom Božjeg izabranog naroda. Te lažne starešine ne rade ništa po pitanju uvođenja Božjeg izabranog naroda u istina-stvarnost. Šta je onda svrha svega što oni rade? Zar to ne rade samo zato da bi se dopali drugima i da bi drugi imali lepo mišljenje o njima? Trude se da svi imaju lepo mišljenje o njima i da nikoga ne uvrede, kako bi mogli da uživaju u svom ugledu i u prednostima svog statusa. Ono što izaziva najveću mržnju prema njima jeste to što nijedan njihov postupak ne donosi nikakvu korist život-ulasku Božjeg izabranog naroda; naprotiv, oni zaluđuju ljude u nastojanju da im se drugi dive i da od njih prave idole. Zar ti ljudi nisu čak lukaviji i lažljiviji od lisica? Oni su školski primer pravih lažnih starešina. Imaju status starešine i nose tu titulu, ali ne rade nikakav stvarni posao, već se isključivo bave nekim vidljivim i površnim opštim poslovima ili pak nevoljno obavljaju neki zadatak koji im je specijalno dodelio Višnji. Ako nema specijalnih zadataka od Višnjeg, oni u crkvi ne obavljaju nikakav suštinski posao. Kada je reč o stvarima koje se tiču očuvanja rada crkve i poretka crkvenog života, oni se plaše da ne uvrede druge i ne usuđuju se da poštuju načela. Ne rešavaju nijedan od nagomilanih problema u radu crkve, a čak i kad vide da antihristi i zli ljudi traće imovinu Božje kuće, oni ne preduzimaju ništa kako bi ih zaustavili ili ograničili. Mada u svom srcu dobro znaju da ti ljudi čine zlo i nanose štetu interesima Božje kuće, oni se prave ludi i ne progovaraju ni reč. Ti ljudi su lukavi i lažljivi. Zar nisu lukaviji od lisica? Spolja gledano, oni su prema svima ljubazni i ne rade ništa čime bi drugima naškodili, ali zato odlažu glavnu stvar, odnosno život-ulazak Božjeg izabranog naroda, kao i rad crkve i rad na širenju jevanđelja. Da li takvi ljudi zavređuju da budu starešine i delatnici? Zar oni nisu Sotonine sluge? Zar nisu oni ti koji ometaju i prekidaju rad crkve? Mada naizgled nisu počinili nikakvo očigledno zlo, posledice takvog njihovog rada još su ozbiljnije nego da su počinili zlo. Oni sprečavaju izvršenje Božje volje, opiru se Bogu i ometaju i prekidaju rad crkve. Nanose štetu Božjem izabranom narodu i mogu čak da unište nadu u spasenje Božjeg izabranog naroda. Recite Mi, zar to nije isto kao da čine zlo? To je upravo ono što radi osoba koja stalno udovoljava drugima i koja se uopšte ne pridržava načela. Ljudi koji ne razumeju istinu ne mogu u potpunosti da sagledaju strašne posledice ovakvog načina rada lažnih starešina, niti mogu da dokuče njihove namere, motive i ciljeve. Nikada nećeš dokučiti šta oni u svom srcu zaista žele da urade – takvi ljudi su previše lukavi! Slikovito rečeno, oni su lukave lisice; precizno govoreći, oni su živi đavoli, živi đavoli među ljudima!

Kada je reč o tome kako treba okarakterisati te lažne starešine, oni se na osnovu svoje narav-suštine ne mogu proizvoljno svrstati u kategorije zlih ljudi, antihrista, licemera i tako dalje. Međutim, sudeći po onome što ispoljavaju, poput manifestacija njihove ljudskosti i njihovog odnosa prema radu crkve, kao i po tome što se ne bave problemima koje otkrivaju, oni su najizopačenija vrsta lažnih starešina. Sudeći po raznim njihovim manifestacijama, iako oni ne formiraju proaktivno klike, niti osnivaju svoja nezavisna carstva, iako retko svedoče o sebi i mada mogu dobro da se slažu s braćom i sestrama, da podnose nedaće, da plaćaju cenu, da se uzdržavaju od krađe priloga, pa čak i da se strogo uzdržavaju od traženja posebnih privilegija, uprkos tome, prilikom suočavanja sa raznim ljudima, događajima i stvarima koje ometaju i prekidaju rad crkve ili sa raznim ljudima koji nemilice troše priloge i nanose štetu imovini Božje kuće, oni te ljude ne zaustavljaju, ne bave se njima, ne govore ništa, niti rade bilo kakav posao. Takvi ljudi su užasni! Oni pripadaju najodvratnijoj vrsti lažnih starešina i njih je nemoguće iskupiti! Zašto kažem da ih je nemoguće iskupiti? Ne radi se o tome da su oni lošeg kova ili da ne mogu da shvate Božje reči – oni u određenoj meri imaju sposobnost razumevanja i sposobnost za rad, ali kad otkriju da neko ometa i prekida rad crkve, oni se time ne bave i ne rešavaju taj problem. Oni samo preko volje obavljaju mali deo tog posla onda kad se suoče sa strogim nadzorom i čestim istragama od strane nadređenih starešina ili kad su podvrgnuti orezivanju. Bez obzira da li oni obavljaju taj posao ili ne i bez obzira na to kako ga obavljaju, njihov glavni prioritet je da zaštite sami sebe. Oni uopšte ne ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika. Osim što štite sebe i čuvaju vlastite interese, oni ne rade nikakav suštinski posao, već samo urade ponešto površno, i to onda kad baš nemaju drugog izbora. Ne mare ni za šta drugo osim da zaštite sebe. Zar nisu veštiji i lukaviji od lisice? Neki ljudi kažu: „Ako lisica instinktivno proždire male životinje, zar onda nije logično da i lažne starešine instinktivno štite sebe?” Da li se tu radi o instinktu? To je njihova priroda! Te lažne starešine štite svoj status, ugled i obraz, održavaju dobre odnose s drugim ljudima i paze da nikoga ne uvrede, po cenu da naškode interesima Božje kuće i da nanesu štetu radu crkve. Oni se čak lično ne bave ni otpuštanjem ni preraspodelom osoblja, već nalažu drugima da to rade umesto njih. Oni misle: „Ako ta osoba bude tražila osvetu, neće napasti mene. Moram da zaštitim sebe u svakoj situaciji na koju naiđem.” Ti ljudi su preterano lukavi! Ako ti, kao starešina, ne možeš da preuzmeš čak ni tu odgovornost, da li onda zavređuješ da budeš starešina? Ti si samo beskorisna kukavica! Ako ni za to nemaš hrabrosti, da li ti i dalje veruješ u Boga? Jesu li ljudi koji posežu za trikovima da bi izbegli odgovornost pri obavljanju svojih dužnosti Božji sledbenici? Bog ne želi takve ljude. Te lažne starešine su lukave i vešte kao lisice. Kad vide da neko izaziva prekide i ometanja, oni se time ne bave, niti to rešavaju – naprosto se ne bave stvarnim poslom. Ma kako da ih razotkrivaju i orezuju, oni ne čine ništa. Kad već ne ispunjavaš odgovornosti starešina i delatnika, zašto onda zauzimaš taj položaj? Da li zato da bi bio sastavni deo dekora? Da li zato da bi mogao da uživaš u prednostima svog statusa? Ti nisi podoban za tu dužnost! Ne baviš se

nikakvim stvarnim poslom, a ovamo bi hteo da te braća i sestre poštuju i da od tebe prave idola – zar to nije mentalni sklop đavola? To je tako bestidno! Neki ljudi kažu da uopšte ne žele da budu starešine. Pa zašto onda čuvaš svoj ugled i status? U koju svrhu zaluđuješ ljude? Ako ne želiš da budeš starešina, možeš sâm da podneseš ostavku. Zašto ne podneseš ostavku? Zašto zauzimaš taj položaj i zašto ga ne napustiš? Ako ne želiš da podneseš ostavku, moraš savesno da obaviš neki stvaran posao. Nemaš drugog izbora – to je tvoja odgovornost. Ako nisi u stanju da se baviš stvarnim poslom, bilo bi najbolje da preuzmeš odgovornost i da daš ostavku; ne bi trebalo da usporavaš rad crkve, niti da nanosiš štetu Božjem izabranom narodu. Ako nemaš baš ni trunku savesti i razuma, da li ti i dalje poseduješ ikakvu ljudskost? Nisi dostojan da se nazoveš ljudskim bićem! Bez obzira na to da li mogu da budu starešine ili delatnici, ljudi koji veruju u Boga zaslužuju da se nazovu ljudskim bićem samo ukoliko imaju makar i trunku savesti i razuma.

Da bi bio starešina ili delatnik, čovek mora da poseduje određeni kov. Čovekov kov određuje njegovu radnu sposobnost i meru u kojoj on može da dokuči istina-načela. Ako je tvoj kov donekle manjkav i ako nedovoljno duboko razumeš istinu, ali si zato u stanju da primenjuješ i da sprovodiš u delo sve ono što možeš da razumeš, ako si u srcu čist i pošten, ako ne spletkariš da bi nešto stekao, niti juriš za slavom, dobitkom i statusom, i ako možeš da prihvatiš Božje ispitivanje, ti si onda prava osoba. Lažne starešine, međutim, ne poseduju te kvalitete. Oni se ne bave raznim problemima u vezi sa prekidima i ometanjima koji se javljaju u crkvi; čak i ako uoče te probleme, oni uopšte ne obraćaju pažnju na njih. Ako ih neko upita da li su svesni situacije, oni kažu: „Mislim da znam ponešto o tome, ali ne znam sve." To se desilo pred tvojim nosom – zašto kažeš da ne znaš za to? Zar time ne pokušavaš da prevariš ljude? Pošto znaš za to, jesi li razmišljao o tome kako da to rešiš? Jesi li išta preduzeo? Jesi li pokušao da dođeš do bilo kakvog rešenja? Oni odgovaraju: „Ta osoba je boljeg kova nego ja, rečita je i ume lepše da se izražava; ne usuđujem se da joj se mešam u posao. Šta ako ukažem na nešto što zapravo nije problem i time je uvredim? To bi mi kasnije otežalo posao!" Ako se ne usuđuješ, ti si beskorisna kukavica koja zanemaruje svoje odgovornosti i ne zavređuješ da budeš starešina! Kada se suočiš sa takvom situacijom, umeš li da je razrešiš? Oni kažu: „Mada znam kako da je razrešim, ne usuđujem se da to učinim. Zar time ne bi trebalo da se pozabavi Višnji? A tu je i grupa za donošenje odluka. Zašto da baš meni zapadne da obavim taj zadatak?" Pošto si to video i pošto znaš šta se desilo, treba sâm da se pozabaviš tom situacijom. Ako je tvoj rast premali i ako ne možeš da se nosiš s tim problemom, da li si o njemu izvestio svoje nadređene? Jesi li im prijavio problem? Jesi li uradio ono što spada u domen tvoje odgovornosti i ono što je na tebi da uradiš? Da li si ispunio ijednu od svojih odgovornosti? Ni jednu jedinu nisi ispunio! Oni u svom srcu vrlo dobro znaju: „Bio sam upoznat s tim problemom, ali nisam ništa preduzeo. Osećam se krivim! Trebalo je da prijavim problem, a nisam to učinio. Ali ni drugi nisu ništa učinili – kakve to veze ima sa mnom?" Jesu li i drugi na položaju

starešine? Njihova je stvar da li su nešto učinili ili nisu – zašto ti nisi ništa preduzeo? Ako drugi sede skrštenih ruku, da li to znači da ni ti ne treba ništa da uradiš? Je li to istina? Čak i ako su drugi nešto preduzeli, može li to da nadoknadi tvoj nerad? Ono što ti radiš je tvoja stvar. Jesi li ispunio svoje odgovornosti i obaveze? Ako nisi, to onda znači da zanemaruješ svoje odgovornosti, da nisi podoban da budeš starešina, te da treba da preuzmeš odgovornost i podneseš ostavku. Ti nimalo ne ceniš način na koji si unapređen na taj položaj, ne zavređuješ poverenje braće i sestara, ni poverenje Božje kuće, a još manje zavređuješ da te Bog veliča. Ti si bednik bez duše. Ova treća vrsta lažnih starešina ima problem sa svojim karakterom. Bez obzira na njihove lične težnje i život-ulazak, sudeći samo po tome što tokom svog mandata ne rade nikakav stvarni posao, što ne nadoknađuju gubitke koje je crkva pretrpela i što uopšte nisu u stanju da brzo zaustave zle ljude, niti da se izbore s njihovim zlodelima, osobe ovog tipa ne samo da imaju problem sa svojim lošim kovom i sa činjenicom da ne rade nikakav stvaran posao, već one, što je najvažnije, nemaju ljudskosti. Njihova je savest potpuno trula i one uopšte nemaju razum. Svakodnevnim jezikom rečeno, ti ljudi su moralno bankrotirali; do krajnosti su sebični i odvratni i ne zavređuju poverenje. Od sva tri tipa ljudi koje smo detaljno analizirali, ovaj tip ima najgoru ljudskost. Prva dva tipa čine ljudi lošeg kova, koji nisu u stanju da rade i koji ne ispunjavaju načela i merila po kojima Božja kuća obučava i promoviše ljude, tako da ih je nemoguće obučiti i upotrebiti. Njihov je kov do krajnosti loš, oni su slepi i otupeli i praktično su mrtvaci, tako da ih ne vredi razotkrivati ni detaljno analizirati. Najpodlije su osobe trećeg tipa. One su krajnje odvratne u pogledu svoje ljudskosti, te smo ih stoga okarakterisali kao vešte i lukave. Ti ljudi su lukaviji čak i od lisica. Ne rade nikakav stvaran posao, a ipak smišljaju gomilu izgovora i krajnje su opušteni. Ma koliko da zli ljudi i antihristi ometaju rad crkve, oni se ne brinu, niti se sekiraju zbog toga, već bi da i dalje budu starešine. Zašto su toliko navučeni na vlast? Te starešine kažu: „Čovek pliva uzvodno, dok reka teče nizvodno. Svi vole vlast!” Oni ne žele da se bave nikakvim stvarnim poslom, ali ipak žele da zadrže svoj položaj i da uživaju u prednostima svog statusa. Kakvi su to bednici? To su pravi primerci Sotonine sorte i baš ni za šta nisu.

Danas smo u zajedništvu razgovarali o tri stavke u okviru dvanaeste odgovornosti starešina i delatnika. Lažne starešine koje smo detaljno analizirali u okviru dvanaeste odgovornosti u osnovi su identične lažnim starešinama koje smo ranije razotkrili. Iako smo detaljno analizirali tri stavke, one uglavnom obuhvataju dva problema: prvi je da su to ljudi lošeg kova koji nisu u stanju da se bave stvarnim poslom; drugi je da oni imaju podlu ljudskost, da su odvratni, vešti i lukavi i da ne rade nikakav stvaran posao. To su fundamentalni, suštinski problemi lažnih starešina. Dokle god neko ima bar jedan od ta dva problema, reč je o lažnom starešini. U to nema nikakve sumnje.

4. septembar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (21)

Kako razlikovati antihriste od ljudi koji imaju narav antihrista

Razlikovanje na osnovu njihovih stavova prema istini

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti da razgovaramo o odgovornostima starešina i delatnika. Pre nego što formalno započnemo sa razgovorom, hajde da razmotrimo jednu od tema u vezi sa antihristima o kojoj smo ranije razgovarali: kako ljude koji imaju narav antihrista razlikovati od onih sa suštinom antihrista i po čemu se te dve vrste ljudi međusobno razlikuju. Najpre ćemo razgovarati o tome kako raspoznati antihriste; to nije naročito teško. Pre svega, treba jasno da sagledaš koje su to očigledne karakteristične manifestacije koje pokazuju ljudi koji su antihristi, kako bi mogao da za kratko vreme identifikuješ pravog antihrista i da utvrdiš da on definitivno nije neko ko samo ima narav antihrista ili neko ko ide putem antihrista. Na taj način ćeš steći razboritost o antihristima i oni te više neće zaluđivati, hvatati u zamku, ni kontrolisati. Sada je najbitnije da možete da uočite očigledne razlike između ljudi sa priroda-suštinom antihrista i onih koji imaju narav antihrista. Da biste raspoznali ta dva tipa ljudi, najpre morate da dokučite njihove glavne karakteristike. Neki ljudi mogu da dokuče samo iskvarenosti koje antihristi otkrivaju u svom svakodnevnom životu, poput njihove sklonosti da ističu svoj status i da drže predavanja drugima, ali ne mogu da raspoznaju priroda-suštinu antihrista. Da li je to u redu? (Nije.) Ima i onih koji kažu da su najistaknutije manifestacije antihrista njihova nadmenost i uobraženost, pa stoga sve nadmene i uobražene ljude karakterišu kao antihriste. Da li je to tačno? (Nije.) Zašto nije tačno? Zato što nadmenost i uobraženost nisu najistaknutije manifestacije antihrista; to su iskvarene naravi koje su zajedničke svim iskvarenim ljudskim bićima. Svako ima nadmenu i uobraženu narav, tako da ozbiljno greši onaj ko sve nadmene i uobražene ljude karakteriše kao antihriste. Dakle, koje su to suštinske manifestacije antihrista koje već na prvi pogled mogu da razjasne suštinske razlike između antihrista i ljudi koji imaju narav antihrista i koje čoveku omogućavaju da raspozna da su suštine tih dvaju tipova ljudi različite, te da prema takvim ljudima treba različito postupati? U određenim aspektima, kao što su postupci, ponašanja i naravi, da li između ta dva tipa ljudi postoje sličnosti i srodnosti? (Da.) Ako u svom srcu ne posmatraš pažljivo, ne razlikuješ ozbiljno niti možeš tačno da razumeš i da raspoznaš narav i suštinu ta dva tipa ljudi, vrlo je lako tretirati ih kao da oni pripadaju istom tipu. Može se čak desiti da antihrista pomešate sa osobom koja ima narav antihrista, i obrnuto, to jest, da lako donosite takve pogrešne sudove. Dakle, koje su to glavne karakteristike i razlike između ta dva tipa ljudi koje čoveku omogućavaju da na osnovu čvrstih dokaza razlikuje ko je antihrist, a ko osoba koja samo ima narav antihrista? Ova tema ne bi trebalo da vam bude nepoznata, pa hajde da čujemo šta mislite. (Antihristi se od ljudi koji imaju narav antihrista mogu razlikovati, s jedne strane, na osnovu njihovog stava prema istini, a s druge strane na osnovu njihove ljudskosti.

Što se tiče stava prema istini, antihristi istinu mrze i uopšte je ne prihvataju. Ma koliko zlih dela kojima izazivaju ometanja i prekide da počine i ma kako da s njima razgovarate u zajedništvu ili ih orezujete, oni to ne priznaju i čvrsto ostaju pri tome da se ne kaju. Ljudi koji imaju narav antihrista takođe mogu da čine pogrešne stvari ukoliko ne razumeju istinu ili ne shvataju načela, ali kada ih orežu, oni mogu da prihvate istinu, mogu da preispitaju i da spoznaju sebe i sposobni su da osete žaljenje i da se pokaju. Iz perspektive njihovog stava prema istini, suština antihrista jeste da oni mrze istinu, dok ljudi koji imaju narav antihrista mogu da prihvate istinu. Iz perspektive njihove ljudskosti, antihristi su zli ljudi bez osećaja savesti ili osećaja stida, dok ljudi sa naravlju antihrista imaju osećaj savesti i osećaj stida.) Pomenuli ste dve karakteristike; jesmo li o ovom sadržaju ranije razgovarali u zajedništvu? Da li se te dve karakteristike smatraju očiglednim? (Da.) Stavovi antihrista prema istini potpuno su drugačiji od stavova ljudi koji imaju narav antihrista. Ovo je veoma važno i to je manifestacija s očiglednim karakteristikama. Antihristi imaju odbojnost prema istini i uopšte je ne prihvataju. Pre bi umrli nego priznali da su Božje reči istina. Ma kako da im besediš o istini, oni joj se iznutra opiru i osećaju odbojnost prema njoj. U sebi te mogu čak i proklinjati, ismevati te, prezirati i s mržnjom se ophoditi prema tebi. Antihristi su neprijateljski nastrojeni prema istini; to je njihova očigledna karakteristika. A koje su karakteristike ljudi koji imaju narav antihrista? Da budemo tačni i objektivni, ljudi koji imaju narav antihrista, ali i ponešto savesti i razuma, mogu da promene vlastite predstave i da prihvate istinu kroz razgovore u zajedništvu s drugima o istini. Ako ih orezuju, takođe su u stanju da se pokore. Drugim rečima, dokle god ljudi sa naravlju antihrista iskreno veruju u Boga, većina njih može u različitoj meri da prihvati istinu. Ukratko, ljudi koji imaju narav antihrista mogu da prihvate istinu i da se pokore na taj način što će, recimo, samostalno čitati Božje reči i prihvatiti da ih Bog disciplinuje i prosvećuje ili da ih braća i sestre orezuju i da im pružaju pomoć i podršku. To je očigledna karakteristika. Antihristi su, međutim, drugačiji. Ma ko da im besedi o istini, oni to niti slušaju, niti se tome pokoravaju. Oni imaju samo jedan stav: radije bi umrli nego da prihvate istinu. Ma kako da ih orezuješ, to je beskorisno. Čak i ako im na najjasniji mogući način besediš o istini, oni je ne prihvataju; čak se u sebi opiru istini i osećaju odbojnost prema njoj. Može li neko ko ima takvu narav i ko mrzi istinu da se pokori Bogu? Naravno da ne može. Prema tome, antihristi su Božji neprijatelji i to su ljudi za koje iskupljenje nije moguće.

Razlikovanje na osnovu njihove ljudskosti

Maločas ste takođe pomenuli još jednu karakteristiku razlikovanja antihrista od ljudi koji imaju narav antihrista, a to je da se oni razlikuju iz perspektive ljudskosti. Ko bi hteo da nam kaže nešto više o toj karakteristici? (Antihristi imaju posebno zlonamernu ljudskost; u stanju su da ljude tlače i muče, a koliko god zla da počine, ne znaju da se pokaju.) Tako je; glavna karakteristika antihrista jeste njihova zlonamerna ljudskost, njihova bestidnost i nedostatak savesti i razuma. Ma koliko zlih dela da počine u crkvi i

ma koliko štete da nanesu radu crkve, oni to ne smatraju sramotnim, niti vide sebe kao grešnike. Bilo da ih Božja kuća razotkriva ili da ih braća i sestre orezuju, njih se to nimalo ne dotiče, niti se osećaju prekoreno ili uznemireno. To je manifestacija antihrista u pogledu ljudskosti. Njihova glavna karakteristika je nedostatak savesti i razuma, kao i nedostatak stida i krajnje opaka narav. Oni osuđuju i muče svakoga ko dirne u njihove interese i imaju naročito snažnu želju za osvetom, pri čemu ne štede nikoga, pa čak ni vlastitu rodbinu. Eto koliko su antihristi opaki. S druge strane, ljudi koji imaju narav antihrista ne moraju nužno biti zli, ma koliko iskvarenosti da pokazuju. Bez obzira na mane ili nedostatke u njihovoj ljudskosti, bez obzira na greške koje prave i bez obzira na način na koji greše i posrću, oni su u stanju da nakon toga preispitaju sebe i da iz toga izvuku pouke. Kada se suoče sa orezivanjem, u stanju su da priznaju vlastite greške i da osete kajanje; a kada ih braća i sestre kritikuju ili razotkrivaju – iako će možda pokušati da se donekle odbrane i možda nisu spremni da to istog trenutka priznaju – oni su u svom srcu zapravo već priznali grešku i pokorili se. To dokazuje da oni još uvek mogu da prihvate istinu i da preinače sebe. Dok prave greške i suočavaju se s bilo kakvim problemima, njihova savest i razum i dalje mogu da funkcionišu; oni su svesni, nisu tupi i bezosećajni, nisu nepopustljivi, niti odbijaju da priznaju stvari. Pored toga, iako osobe tog tipa imaju narav antihrista, one su relativno empatične i donekle ljubaznije. Dok se susreću s raznim pitanjima, karakteristike koje pokazuju u pogledu svoje ljudskosti mogu se – na najprikladniji i najrazumljiviji način – opisati kao relativno razumne. Ako ih podvrgnu oštrom orezivanju, oni će, u najgorem slučaju, možda osetiti izvesnu ogorčenost u srcu, ali ako to posmatramo sa stanovišta manifestacije njihove ljudskosti, vidi se da oni ipak znaju stid, da je njihova savest u stanju da ih optuži i da njihov razum može da ima određeno sputavajuće dejstvo. Ako nanesu gubitke interesima Božje kuće ili učine nešto nažao bilo kojem bratu ili sestri, oni u sebi uvek osećaju nelagodu i misle da su izneverili Boga. To su manifestacije koje u različitoj meri pokazuju ljudi koji imaju narav antihrista. Čak i ako se ne isprave istog trenutka ili ako ne donesu ispravne odluke i ne počnu ispravno da postupaju nakon što se takve stvari dese, ti ljudi i dalje imaju osećaj svesti u svom srcu. Vlastita savest ih optužuje; znaju da su pogrešno postupili i da više ne treba tako da se ponašaju, a ujedno osećaju i da nisu dobri ljudi – svi oni mogu to suptilno da osećaju. Štaviše, njihovo će se stanje vremenom preokrenuti i oni će se iskreno pokajati. Osetiće duboko žaljenje, biće im žao što na samom početku nisu doneli ispravne odluke i što nisu pravilno postupili. Te manifestacije su upravo najčešće i najuobičajenije manifestacije iskvarenih ljudskih bića. Antihristi su, međutim, posebni; oni nisu ljudska bića, već đavoli. Ma koliko vremena da prođe nakon što počine neko zlo ili greh, oni se uopšte ne kaju; do kraja ostaju tvrdoglavi i uporni. Ljudi koji imaju narav antihrista mogu da se pokore kad se suoče s običnim orezivanjem. Kad se suoče s ozbiljnim orezivanjem, mogu pokušati da se brane, da poriču stvari i da u prvom trenutku odbiju to da prihvate, ali su u stanju da se kasnije preispitaju i da spoznaju sebe, da osete žaljenje i da se pokaju. Čak i ako im se neko naruga i osudi ih da nemaju ljudskosti, možda će u srcu osetiti bol,

ali neće uzvratiti toj osobi, niti je tretirati kao neprijatelja. Oni takođe mogu i da razumeju tu osobu i da pomisle: „Mogu samo sebe da krivim za tu grešku; kako god da me drugi tretiraju, bolje i ne zaslužujem." Ove manifestacije se, u različitoj meri, pokazuju kod različitih ljudi. Ukratko, ova otkrovenja su normalne i prirodne manifestacije ljudi koji imaju narav antihrista, ljudi sa iskvarenim naravima, i po tome se oni jasno razlikuju od antihrista. Kroz različite manifestacije ova dva stanja, odmah postaje jasno koji su pojedinci zli ljudi i antihristi, a koji samo imaju narav antihrista, ali nisu zli ljudi.

Razlikovanje na osnovu toga da li se iskreno kaju ili ne

Maločas smo pomenuli dva aspekta u vezi s razlikama između antihrista i ljudi sa naravlju antihrista: prvi aspekt je njihov stav prema istini; stav ljudi prema istini ujedno je i njihov stav prema Bogu. S tog aspekta, postoji jasna razlika između ta dva tipa ljudi. Drugo, u pogledu njihove ljudskosti, između ta dva tipa ljudi takođe postoji jasna suštinska razlika. Te dve karakteristike su veoma očigledne; to su dva potpuno različita tipa ljudi. Osim te dve razlike, sledeći aspekt odnosi se na to da li oni pokazuju bilo kakvu manifestaciju kajanja nakon što počine zlo. U slučaju onih koji su antihristi, ma kakva zla dela da počine – bilo da muče ljude, uspostavljaju nezavisna carstva, nadmeću se s Bogom oko statusa, kradu priloge ili bilo šta drugo – čak i ako su neposredno razotkriveni, oni ta zlodela ne priznaju. Ako ih ne priznaju, mogu li da se pokaju? Pre bi umrli nego da se pokaju. Oni ne prihvataju činjenice vlastitih zlodela. Čak i ako shvate da su sasvim tačno razotkriveni, oni se opiru i suprotstavljaju tome. Nipošto neće preispitivati sebe da li su na pogrešnom putu, niti će reći: „Okarakterisan sam kao antihrist. To je veoma opasno i treba da se pokajem." Oni u svojoj glavi uopšte nemaju takve misli. Njihova ljudskost ne poseduje te sposobnosti. Prema tome, antihristi imaju jednu očiglednu karakteristiku: ma koliko godina da veruju u Boga, oni uopšte ne prihvataju istinu i ne pokazuju nikakvu stvarnu promenu. Kada po prvi put poveruju u Boga, oni vole da se izdvajaju iz gomile, da se nadmeću oko vlasti i profita, da muče ljude, da stvaraju klike i podele u crkvi. Svrha njihovog nastojanja da zadrže vlast jeste život na račun crkve i uspostavljanje nezavisnog carstva. Nakon što u veri provedu tri do pet godina, kada ih ponovo vidiš, oni i dalje pokazuju iste te manifestacije i karakteristike, bez ikakve promene. Čak i posle osam ili deset godina, oni ostaju isti. Neki ljudi kažu: „Možda će se promeniti nakon 20 godina verovanja!" Mogu li da se promene? (Ne.) Oni se neće promeniti. Te iste manifestacije pokazuju u komunikaciji bilo sa nekoliko pojedinaca ili sa većinom, bilo dok obavljaju obične dužnosti ili dok deluju kao starešine ili delatnici. Nikada se ne kaju, niti menjaju smer, već do kraja istrajavaju na istom putu. Nipošto se neće pokajati. Eto kakvi su antihristi. Što se tiče ljudi koji samo imaju narav antihrista, čak i ako neki od njih nisu zli ljudi, oni takođe imaju iskvarene naravi. Oni pokazuju nadmenost, lažljivost, sebičnost, niskost i druge tipove iskvarenosti. Oni takođe pokazuju lošu ljudskost. Kada prvi put poveruju u Boga, oni takođe žele da se nadmeću za slavu i dobitak, ističu se da bi im se ljudi divili i imaju ambicije i želje da postanu

starešine i da steknu vlast. Te manifestacije su u različitoj meri prisutne u iskvarenim ljudskim bićima i ne razlikuju se puno od manifestacija antihrista. Međutim, tokom procesa verovanja u Boga, oni počinju da shvataju neke istine kroz doživljavanje suda i izlaganje Božjim rečima, pa sve manje i manje pokazuju te iskvarene naravi. Zašto se te iskvarene naravi sve manje i manje pokazuju? Zato što oni, nakon što razumeju istinu, shvataju da su ta ponašanja i manifestacije zapravo otkrivanja iskvarenih naravi. Tek u tom trenutku njihova savest postaje svesna i oni vide da su duboko iskvareni i da im zaista nedostaje sličnost sa ljudskim bićem. Tada oni postaju spremni da streme ka istini i razmišljaju o tome kako da odbace te iskvarene naravi, kako da se oslobode svojih stega i da postanu neko ko stremi ka istini i ko je primenjuje. Kakva je to manifestacija? Zar to nije postepeno pokajanje? (Jeste.) U procesu doživljavanja Božjeg dela, oni otkrivaju vlastite probleme, prepoznaju svoje iskvarene naravi i razumeju razna svoja stanja. Oni takođe spoznaju vlastitu ljudskost-suštinu, a njihova savest postaje sve svesnija; sve više osećaju da su duboko iskvareni i neprikladni za Božju upotrebu i da su zaslužili da ih se Bog gnuša, pa iznutra preziru sebe. Nesvesno, oni duboko u srcu postepeno počinju da se kaju, a s tim pokajanjem javljaju se i neke blage promene, blage promene koje su vidljive u njihovom ponašanju. Primera radi, kad bi neko razotkrio njihove probleme, oni bi se u početku osećali ogorčeno, imali nastupe besa i pokušavali da objasne i da opravdaju sebe, dajući sve od sebe da pronađu razne izgovore i razloge da se odbrane. Međutim, oni kroz neprekidna iskustva shvataju da je takvo ponašanje pogrešno i počinju da popravljaju to stanje i ponašanje, naporno rade na prihvatanju ispravnih gledišta i teže skladnoj saradnji s drugima. Kad ih nešto zadesi, oni uče da traže od drugih i da u zajedništvu razgovaraju s njima, uče da komuniciraju iz srca i da se prijateljski slažu s drugima. Jesu li to manifestacije pokajanja? (Jesu.) Nakon što poveruju u Boga, oni postepeno stiču istinsko razumevanje nekih naravi, ponašanja i manifestacija antihrista koje pokazuju. Tada postepeno odbacuju svoje iskvarene naravi i mogu da napuste svoje ranije pogrešne načine života, pa odustaju od težnje ka slavi i statusu i sposobni su da deluju, da se ponašaju i da svoju dužnost obavljaju u skladu sa istina-načelima. Kako se postiže takva promena? Da li se ona postiže kroz prihvatanje istine, neprekidno preokretanje samoga sebe i pokajanje? (Da.) Sve te stvari se postižu u procesu neprekidnog pokajanja. Shodno tome, njihovo stanje se svakako poboljšava, njihov rast se takođe razvija sa produbljivanjem njihovih iskustava, a kada ih nešto zadesi, oni su u stanju da preispitaju sebe. Bilo da se susreću sa zastojima ili neuspesima ili su podvrgnuti orezivanju, oni te stvari iznose pred Boga i mole Mu se, a takođe su u stanju da povezuju, da detaljno analiziraju i da razumeju svoje iskvareno stanje dok čitaju Božje reči. Mada i dalje mogu pokazivati iskvarenost i razvijati pogrešne misli kad ih nešto zadesi, oni su u stanju da preispituju sebe i da se pobune protiv sebe samih. Dokle god postaju svesni tih problema, oni mogu neprekidno da tragaju za istinom da bi ih razrešili i mogu da praktikuju pokajanje. Iako je taj napredak veoma spor, a rezultati minimalni, oni se u najskrivenijim dubinama svog srca neprestano menjaju.

Ljudi ovog tipa uvek održavaju proaktivan i pozitivan stav i unutrašnju motivaciju, kao i stanje preokretanja samih sebe i pokajanja. Mada se ponekad nadmeću s drugima oko slave i statusa i u različitoj meri pokazuju neke manifestacije i postupke antihrista, nakon što dožive određena orezivanja, sudove i grdnje ili disciplinovanje od strane Boga, te iskvarene naravi bivaju u različitoj meri odbačene i preobražene. Glavni uzrok postizanja tih rezultata jeste taj što ljudi ovog tipa mogu duboko u svom srcu da se preispitaju i da razumeju svoje iskvarene naravi i pogrešne puteve kojima su išli i da se zatim preokrenu. Iako su promene, rast i dobici od tog njihovog preokretanja veoma mali, a napredak veoma spor, do te mere da ga možda ni oni sami ne primećuju, posle tri do pet godina takvih iskustava, oni mogu da osete neke promene u sebi, a to mogu da vide i ljudi oko njih. U svakom slučaju, postoji razlika između takvih ljudi koji imaju narav antihrista i onih koji jesu antihristi. Koja je glavna karakteristika u tom smislu? (Ljudi koji imaju narav antihrista sposobni su da se pokaju.) Kad učine nešto pogrešno, počine neki prestup ili se suoče sa orezivanjem, sudom i grdnjom, prekorom i disciplinovanjem, oni mogu da se pokaju. Čak i kad shvate da su učinili nešto pogrešno ili napravili grešku, u stanju su da preispitaju sebe i u svom srcu imaju stav osobe koja ume da se preokrene i da se pokaje. To je karakteristična razlika koja ljude s naravlju antihrista u potpunosti odvaja od antihrista.

Sažeti prikaz razlika između antihrista i ljudi koji imaju narav antihrista

Oni koji su antihristi žive su Sotone. Može se reći da oni žive kao Sotone; oni su đavoli i Sotone koji su ljudima vidljivi. Hajde, onda, da sumiramo suštinske razlike između antihrista i ljudi koji imaju narav antihrista. Jedan aspekt je njihov stav prema istini. Antihristi nipošto ne prihvataju istinu. Iako verbalno mogu da priznaju da su Božje reči istina, da su to pozitivne stvari i reči koje su ljudima korisne, da su kriterijum za sve pozitivne stvari i da ljudi treba da ih prihvate, da im se pokore i da ih primenjuju – iako sve to mogu da kažu – oni nipošto ne mogu da Božje reči sprovedu u delo. Zašto ih oni ne primenjuju? Zato što u svom srcu ne prihvataju istinu. Svojim ustima kažu da su Božje reči istina, ali s potpuno drugačijim motivom: oni to kažu da bi prikrili činjenicu da ne prihvataju istinu i da bi ljude naveli na stranputicu. Samo zato što antihristi mogu da izgovaraju reči i doktrine, ne znači da oni u svom srcu priznaju da su Božje reči istina. Oni istinu ne mogu da sprovedu u delo zato što u svom srcu temeljno ne prihvataju istinu Božjih reči; nisu spremni da prihvate istinu ni da je primenjuju da bi zakoračili u istina-stvarnost. S druge strane, ljudi s naravlju antihrista ne moraju nužno biti antihristi. Neki od njih mogu u različitoj meri da prihvate istinu i da joj se pokore, da se pokore pozitivnim stvarima i ispravnim rečima – to je jedna od razlika. Ljudi sa suštinom antihrista neprijateljski su nastrojeni prema istini i okreću joj leđa, dok neki ljudi sa naravlju antihrista mogu da prihvate i da primenjuju istinu. Kroz čitanje Božjih reči i kroz višegodišnje doživljavanje Božjeg dela, njihov stav prema istini može donekle da se promeni. Oni duboko u srcu osećaju da je istina dobra i da je ispravna, iako nisu sposobni da je sprovedu u delo. Stvar je naprosto u tome da oni istinu ne vole i da ih

istina ne zanima, pa im je za njeno praktikovanje potrebno malo truda i borbe. Dakle, ljudi koji imaju narav antihrista, ali i nešto malo savesti i razuma, mogu u različitoj meri da prihvate istinu. U najmanju ruku, oni se duboko u svom srcu ne opiru istini, ona ih ne odbija i oni ne osećaju odbojnost prema njoj. Većina ljudi nalazi se u takvom stanju i pokazuje tu vrstu manifestacije prema istini. Ovakvim načinom opisivanja takvih ljudi, mi ih ne uvijamo u oblande, niti ih omalovažavamo. To je prilično objektivno, zar ne? (Jeste.) Još jedan aspekt ogleda se u njihovom razlikovanju sa stanovišta ljudskosti, to jest u razlikovanju na osnovu njihove savesti, razuma, kao i po tome da li je njihova ljudskost dobra ili zla. Svako ko ima zlu ljudskost, ko ne prihvata istinu i ima naročitu odbojnost prema istini, taj je definitivno bezvernik ili antihrist. Neki ljudi istinu ne vole naročito, niti su za nju zainteresovani. Kad drugi u zajedništvu razgovaraju o istini, oni postaju pospani i bezvoljni. Međutim, ljudi tog tipa nemaju zlu ljudskost i ne muče druge. Ako besediš o Božjim namerama, istina-načelima ili pravilima Božje kuće, oni to mogu da slušaju i spremni su da prihvate istinu i da streme ka njoj, ali ne moraju nužno biti u stanju da istinu sprovode u delo. Ako postanu starešine, možda neće moći da te vode ka razumevanju istine ili da te dovedu pred Boga, ali oni te nipošto neće mučiti. Takva je ljudskost onih ljudi koji imaju narav antihrista. U svakom slučaju, ljudskost ljudi sa naravlju antihrista nije toliko zla; oni mogu da u različitoj meri prihvate istinu. Nasuprot njima, antihristi ne samo što su lišeni savesti i razuma, već takođe imaju krajnje opaku ljudskost. Ljudi sa naravlju antihrista imaju osećaj savesti i nešto malo razuma, pa određene stvari mogu racionalno da rešavaju. Primera radi, u pogledu toga šta izabrati i na čiju se stranu staviti prilikom suočavanja sa zahtevima Božje kuće, ophođenja prema raznim ljudima u crkvi i bavljenja pozitivnim i negativnim stvarima, oni te i druge slične stvari mogu da razlikuju i da naposletku donesu ispravne odluke na osnovu vlastite savesti. Ljudi tog tipa nemaju tako zlu ljudskost i relativno su dobrodušni. Postoji još jedna razlika, ona o kojoj smo maločas razgovarali, a to je da ima nekih ljudi sa naravlju antihrista koji mogu da prihvate istinu i koji, kad urade nešto pogrešno, mogu da razmisle o tome i imaju pokajničko srce. Nasuprot njima, antihristi nipošto ne pokazuju te dve manifestacije. Oni su tvrdoglavi i nepromenljivi zato što imaju odbojnost prema istini, zato što istinu ne prihvataju i što imaju krajnje opaku ljudskost. Ljudima tog tipa je nemoguće da preokrenu sebe i da dostignu pokajanje. Da li neko može iskreno da se pokaje uglavnom zavisi od toga da li poseduje savest i razum, kao i od njegovog stava prema istini. Ljudi sa naravlju antihrista, budući da nemaju zlu ljudskost, imaju ponešto savesti i razuma, mogu u različitoj meri da prihvate neke istine i imaju potencijal da se preokrenu. Dok prave greške i čine prestupe, oni mogu da se pokaju nakon što budu orezani. To određuje da ljudi sa naravlju antihrista imaju nadu da će biti spaseni, dok je antihriste nemoguće iskupiti; oni pripadaju sorti đavola i Sotone. Suštinske razlike između antihrista i ljudi sa naravlju antihrista svode se na tih nekoliko karakteristika. Da li je ovaj sažeti prikaz prilično objektivan? (Jeste.) Što se tiče ovih nekoliko karakteristika antihrista, detaljne manifestacije o kojima smo razgovarali objektivne su i usklađene s

činjenicama, bez ijednog elementa omalovažavanja. Svi pripadnici Božjeg izabranog naroda susretali su se i svedočili tome; antihristi su naprosto takvi. Što se tiče ljudi koji imaju narav antihrista, takođe smo razotkrili razne njihove manifestacije, a sve su one vidljive ljudima i slažu se sa činjenicama, bez ikakvog uvijanja u oblande.

Ljudi sa naravlju antihrista imaju mnoge mane i defekte u svojoj ljudskosti i u različitoj meri takođe pokazuju razne iskvarene naravi. Te iskvarene naravi u svakom čoveku imaju neke očigledne karakteristične manifestacije. Neki ljudi su, na primer, posebno nadmeni, neki su naročito proračunati i lažljivi, neki su naročito nepopustljivi, neki posebno lenji i tako dalje. Ti izrazi su manifestacije ljudi sa naravlju antihrista i to su karakteristike ljudskosti takvih ljudi. Iako ti ljudi imaju nešto dobrote u svom srcu – prosto rečeno, oni su donekle dobrodušni – kada se s nečim susretnu, oni jasno vide da su interesi Božje kuće narušeni, ali, pošto se plaše da ne uvrede druge, oni postaju nalik kornjači koja se krije u svom oklopu, žive prema filozofiji Sotone i nisu spremni da se pridržavaju istina-načela. Mada duboko u sebi osećaju da ne bi trebalo da tako postupaju i da time čine nepravdu prema Bogu, oni ipak odlučuju da budu osobe koje ugađaju ljudima. Zašto je to tako? Zato što oni veruju da moraju da se oslone na Sotonine filozofije da bi živeli i opstajali i da jedino na taj način mogu da zaštite sebe. Stoga oni odlučuju da ugađaju drugima i da ne primenjuju istinu. U svom srcu osećaju da su zbog takvog postupanja nesavesni i lišeni ljudskosti; oni nisu ljudska bića i gori su od psa čuvara. Međutim, nakon što prekore sebe, kad se suoče s nekom drugom situacijom, oni se i dalje ne kaju i opet postupaju na isti način. Uvek su slabi i uvek imaju osećaj krivice. Šta to dokazuje? To dokazuje da, iako ljudi sa naravlju antihrista nisu i sami antihristi, njihova ljudskost ima problema i nedostataka, tako da oni svakako pokazuju mnogo iskvarenosti. Sudeći po sveukupnim manifestacijama jedne takve osobe, ona je u potpunosti neko ko ostaje nepromenjen u pogledu toga da ga je Sotona duboko iskvario; ona je upravo ono što Bog naziva Sotoninim semenom. Po čemu su ljudi sa naravlju antihrista bolji od antihrista? Precizno govoreći, iako ljudi koji imaju narav, ali ne i suštinu antihrista pokazuju razne iskvarene naravi Sotone, oni definitivno nisu zli ljudi. Njihova situacija slična je onoj kad se za nekoga obično kaže da nije ni izdajnik i zao čovek, niti je dobra osoba; radi se samo o tome da oni iskreno veruju u Boga, spremni su da se pokaju, mogu da prihvate istinu nakon što budu orezani i imaju neku pokornost. Iako nisu zli ljudi i još uvek imaju nadu da će ih Bog spasti, oni su daleko od merila da se plaše Boga i klone se zla, o kojem Bog govori! Neki ljudi u Boga veruju tri do pet godina i ostvarili su neke promene i napredak. Neki ljudi veruju u Boga osam do deset godina i uopšte nisu napredovali. Neki ljudi čak veruju u Boga dvadeset godina, bez ikakvih značajnih promena; još uvek su isti kakvi su bili i ranije. Tvrdoglavo se drže vlastitih predstava. Stvar je u tome da oni, zato što su čuli Božje reči i zato što su sputani raznim pravilima i propisima Božje kuće, nisu pravili velike greške, nisu činili zla dela kojima bi naneli ozbiljne gubitke Božjoj kući i nisu izazvali velike katastrofe. Bog na kraju sigurno neće moći da spase sve ljude koji imaju narav antihrista. Većina njih su

verovatno službenici i neki od njih će definitivno biti eliminisani. U svakom slučaju, iako oni nisu zli, to su ljudi sa slabom ljudskošću. Njihovi ishodi i odredišta sigurno neće biti isti. To sve zavisi od toga da li oni mogu da prihvate istinu i kako biraju svoj put. Neki ljudi kažu: „Tvoje su reči kontradiktorne. Zar nisi rekao da ti ljudi mogu da se preokrenu i da se pokaju?" Ono što sam hteo da kažem jeste da ti ljudi, u određenim kontekstima i u različitim okruženjima, mogu u različitoj meri da prihvate istinu. Šta znači „u različitoj meri"? To znači da neki ljudi ostvare malu promenu nakon što u Boga veruju tri do pet godina, a značajnu promenu nakon 10 do 20 godina. Neki ljudi veruju u Boga 10 do 20 godina, a još uvek su isti onakvi kakvi su bili kada su prvi put počeli da veruju i stalno uzvikuju: „Moram da se pokajem, moram da se odužim Bogu za ljubav!", ali se u stvarnosti uopšte ne menjaju. Samo zato što imaju osećaj savesti oni imaju tu želju u srcu i spremni su da se preokrenu i da se pokaju. Spremnost, međutim, nije isto što i sposobnost da se istina primenjuje, niti je isto što i ulazak u stvarnost. Spremnost samo znači ne opirati se istini, nemati odbojnost prema istini, ne klevetati otvoreno istinu, ne suditi, ne osuđivati, niti otvoreno huliti na Boga – to su samo te manifestacije. Ali to ne znači da je neko sposoban da se uistinu pokori i da primenjuje istinu, niti da je sposoban da se pobuni protiv tela i vlastitih želja. Je li to objektivna činjenica? (Jeste.) Stvari stoje upravo tako. Ako neko u svojoj ljudskosti ima nešto savesti i razuma i pomalo pokajničko srce, to ne znači da on nema iskvarenu narav. Ljudi koji imaju narav antihrista suštinski se razlikuju od antihrista, ali to ne znači da su oni ljudi koji istinu mogu da prihvate i da joj se pokore. To takođe ne znači da su oni ljudi sa istina-stvarnošću, niti da su ljudi koje Bog voli. Postoje suštinske razlike između ta dva aspekta; oni su potpuno različiti. U poređenju sa antihristima, ljudi koji imaju narav antihrista sigurno su mnogo bolji u pogledu svoje ljudskosti, svog stava prema istini i stepena svog pokajanja. Međutim, merilo po kojem Bog odmerava ljude nije zasnovano na tome koliko se oni razlikuju od antihrista; to nije merilo. Bog odmerava čovekovu ljudskost, odmerava da li on ima savest i razum, da li voli i prihvata istinu, da li svoju dužnost obavlja odano, da li se pokorava Bogu i da li može da zadobije istinu i da dostigne spasenje. To su merila po kojima Bog odmerava ljude. Bog je postavio razne zahteve pred one koji imaju narav antihrista. Te zahteve Bog koristi da bi odmeravao ljude sa naravlju antihrista u cilju njihovog spasavanja. Kad to ovako kažem, vi to razumete, zar ne? Kao prvo, mora da ti bude jasno da, dokle god možeš da prihvatiš istinu, ti nisi antihrist, ma koliko od naravi antihrista da imaš. Iako nisi antihrist, to ne znači da si neko ko se pokorava Bogu. To što te istina ne odbija i što nemaš odbojnost prema istini ne znači da si ti neko ko istinu primenjuje i pokorava joj se. To što imaš nešto savesti i razuma, što si relativno dobrodušan i što imaš bolju ljudskost od antihrista ne mora nužno da znači da si ti dobra osoba. Merilo za ocenjivanje da li je neka osoba dobra ili loša ne zasniva se na ljudskosti antihrista. Ma koliko loših stvari da urade, antihristi to nikada ne priznaju, niti se kaju zbog toga, već se i dalje ponašaju na isti način; nikada se ne vraćaju nazad i do kraja se suprotstavljaju Bogu. Mada neki ljudi sa naravlju antihrista iskreno žele da se preokrenu i pokaju, to što se

donekle preokrenu ne znači da su se uistinu pokajali. To što je neko rešen da se pokaje ne znači da je sposoban da razume istinu, da zadobije istinu i da zadobije život.

Neki ljudi kažu: „Nisam antihrist, što znači da sam bolji od antihrista i da nisam tako duboko iskvaren kao antihristi." Da li su te reči ispravne? Da li je ovo iskrivljeno shvatanje? (Jeste.) Ljudi sa naravlju antihrista su po svojoj iskvarenoj naravi identični antihristima, ali je njihova priroda-suština drugačija. Razmislite o tome – da li je ova izjava tačna? (Jeste.) Onda je objasnite. (Ljudi sa naravlju antihrista imaju iskvarene naravi baš kao i antihristi. I jedni i drugi imaju nadmene i rđave naravi, i jedni i drugi streme ka statusu. Međutim, njihova ljudskost-suština je različita. Ljudi sa naravlju antihrista imaju malo osećaja savesti i razuma i mogu u različitoj meri da prihvate istinu. Oni nemaju odbojnost prema istini, niti je mrze. S druge strane, ljudi sa suštinom antihrista imaju zlonamernu ljudskost-suštinu. Oni nemaju osećaj savesti, imaju odbojnost prema istini i mrze istinu. Oni se neće pokajati.) Ako svi imaju iskvarene naravi, zašto onda ljude sa suštinom antihrista Bog karakteriše kao antihriste i kao Svoje neprijatelje? (To se uglavnom zasniva na njihovom stavu prema istini. Antihristi imaju odbojnost prema istini i mrze je, a mržnja prema istini je zapravo mržnja prema Bogu.) Ima li još nešto? (Suština antihrista je suština đavola.) Da li se ljudi koji imaju suštinu đavola mogu nadati da će biti spaseni? (Ne.) Ti ljudi uopšte ne prihvataju istinu i ne mogu da budu spaseni. Budući da oba tipa ljudi imaju iskvarene naravi, koja je razlika između onih koji mogu i onih koji ne mogu da budu spaseni? Gledano samo sa aspekta njihovih iskvarenih naravi, te dve vrste ljudi su iste, pa zašto onda antihristi ne mogu da budu spaseni, dok za ljude koji imaju narav, ali ne i suštinu antihrista, još uvek postoji tračak nade da mogu biti spaseni? (Ljudi sa naravlju antihrista nisu isti kao antihristi, koji su tako neprijateljski nastrojeni prema istini i pozitivnim stvarima. Mada ni oni istinu ne vole baš naročito, njih istina ne odbija i oni mogu da je u različitoj meri prihvate i da se malo po malo menjaju. Štaviše, njihova ljudskost ima nekakav osećaj savesti, za razliku od antihrista koji nemaju osećaj stida.) Nada u spasenje leži upravo tu; to je suštinska razlika. Sudeći po suštini antihrista, ljude tog tipa je nemoguće iskupiti i za njih nema nade da će biti spaseni. Ne možeš da ih spaseš čak i ako to želiš; oni ne mogu da se promene. To nisu obični ljudi sa iskvarenom naravlju Sotone, već su to ljudi sa život-suštinom đavola i Sotone. Osobe tog tipa nipošto ne mogu biti spasene. Nasuprot njima, koja je suština običnih ljudi sa iskvarenim naravima? Oni samo imaju iskvarene naravi; oni, međutim, poseduju određenu količinu savesti i razuma i mogu da prihvate neke istine. To znači da istina može imati određeno dejstvo na te ljude, što im daje nadu da će biti spaseni. Bog spasava upravo osobe tog tipa. Antihristi nipošto ne mogu biti spaseni, ali mogu li da budu spaseni ljudi koji imaju narav antihrista? (Mogu.) Ako kažemo da oni mogu da budu spaseni, to nije objektivno. Možemo samo reći da oni imaju nadu da će biti spaseni – to je relativno objektivno. Na kraju krajeva, da li neka osoba može da bude spasena zavisi od nje same. To zavisi od toga da li ona može iskreno da prihvati istinu, da primenjuje istinu i da se pokorava istini. Prema tome, jedino se može reći da osoba tog tipa ima nadu da

će biti spasena. Zašto onda za antihriste nema nade da budu spaseni? Zato što su to antihristi; njihova priroda je priroda Sotone. Oni su neprijateljski nastrojeni prema istini, mrze Boga i uopšte ne prihvataju istinu. Može li Bog, uprkos tome, da ih spase? (Ne može.) Bog spasava iskvarena ljudska bića, a ne Sotonu i đavole. Bog spasava one koji prihvataju istinu, a ne bagru koja istinu mrzi. Je li to sada jasno? (Jeste.) Mi u zajedništvu ovako razgovaramo da bismo izbegli da neki ljudi imaju iskrivljeno shvatanje. Kad nauče da antihriste razlikuju od ljudi sa naravlju antihrista, neki ljudi za sebe misle da nisu antihristi i da to znači da su u bezbednoj zoni, da su zaista obezbedili sebi utočište i da u budućnosti sigurno neće biti uklonjeni, proterani ni eliminisani. Da li je to iskrivljeno shvatanje? Ako neko ima nadu da će biti spasen, to ne znači da će zaista i biti spasen. Ta nada još uvek zahteva od ljudi da krenu i da to dograbe. Tvoj stav prema istini razlikuje se od stava antihrista. Ti nemaš odbojnost prema istini ili ti je ljudskost neznatno bolja od ljudskosti antihrista; poseduješ nešto od osećaja savesti, relativno si dobrodušan, ne činiš nažao drugima, znaš da se pokaješ kad uradiš nešto pogrešno i možeš da se preokreneš. Samim tim što poseduješ tih nekoliko odlika znači da imaš osnovne uslove da prihvatiš istinu, da je primenjuješ i da dostigneš spasenje. Ali to što nisi antihrist ne znači da ćeš biti spasen. Nisi antihrist, ali si još uvek iskvareno ljudsko biće. Mogu li sva iskvarena ljudska bića da budu spasena? To nije obavezno. Čak i ako neko nije antihrist ni zla osoba, dokle god ne stremi ka istini, on ne može da bude spasen. Božje spasavanje ljudi postiže se kroz njihovo prihvatanje i stremljenje ka istini. Iskvarene ljudske naravi suprotstavljene su Bogu. Dokle god su u nekom čoveku prisutne iskvarene naravi, on i dalje može da se buni protiv Boga, da poriče Boga, da Ga izda i tome slično. Stoga on mora da prihvati sud, grdnju, kušnje i oplemenjivanja Božjih reči; potrebno mu je snabdevanje i usmeravanje Božjih reči, potrebno mu je Božje orezivanje, disciplinovanje i kažnjavanje i tako dalje – ništa od ovih poslova koje Bog obavlja ne sme da nedostaje. Prema tome, da bi se postiglo spasenje potrebno je, s jedne strane, Božje delo, a pored toga ljudi moraju imati rešenost da sarađuju. Moraju biti u stanju da trpe nedaće i da plaćaju cenu, da zakorače u istina-stvarnost nakon što razumeju istinu i tako dalje. To je jedini način da zadobiju Božje spasenje poslednjih dana i da se, na osnovu razumevanja istine, primi neverovatno redak blagoslov usavršavanja od strane ovaploćenog Boga. To je tako jednostavno. U redu, hajde da ovim završimo razgovor u zajedništvu na ovu temu.

Trinaesta stavka: Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti

Nekoliko zadataka koje starešine i delatnici moraju da obave nakon što ustanove da antihristi ometaju crkvu

U nastavku ćemo u zajedništvu razgovarati o glavnoj temi. Naš razgovor o dvanaestoj odgovornosti starešina i delatnika je završen. Na ovom zajedništvu, raspravljaćemo o

trinaestoj odgovornosti: „Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti." Trinaesta odgovornost obuhvata temu koja se tiče načina na koji starešine i delatnici treba da se ophode prema antihristima. Šta bi starešine i delatnici trebalo da urade kad se u crkvi pojave antihristi? Kao prvo, ova odgovornost kaže da, prilikom rešavanja takvih problema, starešine i delatnici moraju da istupe da bi braću i sestre zaštitili od toga da ih antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i nanose im ozbiljnu štetu. To je prvi zadatak koji oni moraju da obave. Što se tiče načina na koji antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu, o tome smo već mnogo razgovarali u zajedništvu, tako da ovaj sadržaj neće biti glavna tema našeg današnjeg razgovora. Danas ćemo se fokusirati na odgovornosti koje starešine i delatnici moraju da ispune i na poslove koje moraju da obave kad se suoče s tim ponašanjima i postupcima antihrista, da bi Božji izabrani narod zaštitili od nanošenja štete. Kao prvo, starešine i delatnici moraju da zaštite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu – to je jedna od odgovornosti starešina i delatnika. Šta znači „jedna od odgovornosti"? To znači da, među mnogim zadacima koje starešine i delatnici preduzimaju, zaštita Božjeg izabranog naroda kako bi mu se omogućilo da vodi normalan crkveni život, bez ometanja i nanošenja ozbiljne štete od strane antihrista, predstavlja važan zadatak. To je takođe neizbežan zadatak, za koji oni ne mogu da izbegnu sopstvenu odgovornost. Starešine i delatnici treba da pridaju važnost tome i ne treba to da zanemaruju. Očuvanje normalnog odvijanja crkvenog života veoma je važan zadatak i najpreči je među svim ostalim crkvenim poslovima. To je takođe odgovornost starešina i delatnika. Osnovni posao starešina i delatnika jeste da Božji izabrani narod uvedu u istina-stvarnosti. Kad Sotone, antihristi dođu da ometaju i zaluđuju ljude i da se s Bogom nadmeću oko Njegovog izabranog naroda, starešine i delatnici treba da ustanu i da razotkriju antihriste kako bi Božji izabrani narod mogao da ih raspozna, treba da nateraju antihriste da pokažu svoje pravo lice i da ih zatim uklone iz crkve. To ima za cilj sprečavanje kontrole i nanošenja ozbiljne štete Božjem izabranom narodu od strane antihrista. To je odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune tokom obavljanja crkvenog rada. Šta, dakle, znači sprečavati te stvari? Kako te stvari treba sprečavati? Izraz „sprečavati" doslovno znači u najvećoj mogućoj meri onemogućiti da se nešto desi. Šta je ovde ključni detalj? Onemogućavanjem da se incidenti dogode postiže se prevencija. Prilikom rešavanja incidenata sa antihristima, primarni zadatak starešina i delatnika jeste da u najvećoj mogućoj meri antihristima onemoguće da ometaju, zaluđuju, kontrolišu i nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu. Oni moraju da Božji izabrani narod, koliko god je to moguće, zaštite od toga da im antihristi nanesu štetu. To je ključni zadatak koji starešine i delatnici treba da obave i to je ono što moramo da razjasnimo tokom ovog našeg razgovora o trinaestoj odgovornosti. Kako se, dakle, Božji izabrani narod može zaštititi? Tako što će se onemogućiti pojava tih zlih dela koja čine antihristi. Postoje mnogi načini

i metodi da se antihristi zaustave, kao što su njihovo razotkrivanje, orezivanje, detaljna analiza i ograničavanje. Ima li još šta? (Proterivanje.) To je poslednji korak. Kada braća i sestre još uvek ne poseduju razboritost i ne znaju da je neko antihrist, a starešine i delatnici su ga već prepoznali kao takvog, pa tu osobu direktno proteraju, ljudi lišeni razboritosti mogli bi da razviju predstave i sudove o tome, a neki bi mogli i da posrnu. U takvim slučajevima, šta starešine i delatnici treba da urade? Šta sam maločas pomenuo? (Razotkrivanje, orezivanje, detaljna analiza i ograničavanje.) Imate li ikakve dobre metode da antihristima onemogućite da čine zlo? Da li je nadzor nad njima dobar metod? Da li se to ubraja u efikasne načine i metode koji su u skladu s načelima? (Da.) Koji je prikladan način postupanja prema antihristima? Može li podvrgavanje sudu, grdnji, kušnjama i oplemenjivanju delovati na antihriste? (Ne može.) A zašto ne može? (Antihristi ne prihvataju istinu; oni imaju odbojnost prema njoj.) Antihristi imaju odbojnost prema istini i ne prihvataju je, tako da nije prikladno koristiti kušnje, oplemenjivanje, sud i grdnju prilikom bavljenja antihristima. Štaviše, Bog na njima ne obavlja tu vrstu posla. Ta ideja nije prikladna, tako da ovaj metod definitivno neće upaliti. Koji je onda metod prikladan? Mnogi ljudi koji su od antihrista pretrpeli veliku štetu užasno ih mrze i veruju da bi antihristima trebalo suditi, da bi ih trebalo osuditi i javno razgolititi. Oni misle da antihriste treba naterati da u crkvi otvoreno priznaju svoje greške, da ispovede svoje grehe i da budu potpuno osramoćeni. Mislite li da bi usvajanje tih metoda bilo prikladno? (Ne.) Ako uzmemo u obzir suštinu antihrista, preduzimanje takvih postupaka zapravo ne bi bilo preterano – kako god da se postupa prema đavolima, to je u redu i može se raditi onako uzgred, kao kad zgazite neku bubu. Čini se, dakle, da starešine i delatnici to rade sa ciljem koji je sasvim legitiman i korektan, ali ima li nekih problema u vezi s tim metodama? Da li je taj posao unutar okvira odgovornosti starešina i delatnika? Je li takvo postupanje u skladu s načelima ili nije? (Nije.) Očigledno je da ono nije u skladu s načelima. Odakle potiču načela? (Iz Božjih reči.) Tako je. Iako su mete takvih postupaka antihristi – đavoli – metodi ipak treba da budu u skladu s načelima i sa Božjim zahtevima, zato što starešine i delatnici, čineći to, ispunjavaju svoje odgovornosti, a ne bave se rešavanjem svojih ličnih ili porodičnih problema.

I. Razotkrivanje

Bavljenje antihristima i sprečavanje antihrista da čine zlo, zaluđuju i nanose štetu pripadnicima Božjeg izabranog naroda jeste odgovornost starešina i delatnika. Cilj je da se spreči nanošenje štete Božjem izabranom narodu, a ne da se bilo ko podvrgne mučenju, niti da se iskoristi prilika da se prema ikome izvrši odmazda, a pogotovo ne da se protiv ikoga sprovodi kampanja. Koje, dakle, zadatke starešine i delatnici treba da preduzmu kako bi antihriste u najvećoj mogućoj meri sprečili da čine zlo? Prvi zadatak jeste da ih razotkriju. Koja je svrha njihovog razotkrivanja? (Da se pomogne ljudima da razviju razboritost.) Tako je. Svrha je da se Božjem izabranom narodu pomogne da raspozna suštinu antihrista, da se ti ljudi učine sposobnim da se iznutra distanciraju od

antihrista, umesto da ih oni zaluđuju, i da – kad antihristi pokušaju da ih navedu na stranputicu i da ih kontrolišu – oni budu sposobni da ih aktivno odbace, umesto da antihristima omoguće da manipulišu i poigravaju se njima. Da li je, dakle, važno razotkriti ih? (Jeste.) Veoma je važno razotkriti ih, ali moraš precizno da ih razotkriješ. Kako bi ih, dakle, trebalo razotkrivati? Šta treba da bude osnova njihovog razotkrivanja? Da li je u redu etiketirati ih proizvoljno? Da li je u redu nepromišljeno ih osuditi bez ikakvog osnova? (Nije.) Dakle, na koji način treba da ih precizno razotkrijete kako biste postigli cilj zaštite Božjeg izabranog naroda? (Kao prvo, moramo ih objektivno i istinito razotkriti na osnovu činjenice da su počinili zla dela. Pored toga, moramo ih razotkriti i detaljno analizirati u skladu s Božjim rečima.) Te dve izjave pogađaju pravo u centar; oba aspekta su nužna. Kao prvo, mora postojati činjenični dokaz. O njihovoj suštini morate suditi i morate je okarakterisati na osnovu pogrešnih reči i postupaka, te apsurdnih misli i stanovišta koje antihristi pokazuju. Najvažnija stvar je, međutim, da ih raspoznate i detaljno analizirate na osnovu Božjih reči. Na koje Božje reči treba da se pozovete? Koje su reči najdirektnije i najbritkije? (Reči koje razotkrivaju antihriste.) Tako je; morate pronaći neke reči koje raskrinkavaju antihriste da biste ih primereno i nepristrasno razotkrili i da biste izvukli poređenja, a da pritom obezbedite apsolutnu preciznost. Kada to budu čuli, braća i sestre će razumeti; momentalno će steći razboritost prema osobi o kojoj je reč i paziće se od nje. Sa razboritošću u srcu, oni će prema toj osobi osetiti odbojnost: „Dakle, na kraju se ispostavilo da je on ipak antihrist! Ranije mi je pomagao i čak mi je činio neke usluge. Mislio sam da je dobra osoba. Kroz ovu detaljnu analizu i razgovor u zajedništvu, razotkrivena je njegova dvoličnost i njegove suštinske manifestacije antihrista, što nam je svima pomoglo da uvidimo da je ta osoba opasna. Božje su ga reči tako precizno razotkrile! On nije dobra osoba. Govori lepe stvari i čini se da s njegovim postupcima nema nikakvih problema, ali nakon razotkrivanja njegove suštine, sada je očigledno da je on zaista antihrist.” Sudeći po tome kako su se misli ljudi preobrazile, kada starešine i delatnici obavljaju delo razotkrivanja antihrista, oni antihristima u najvećoj mogućoj meri onemogućavaju da zaluđuju i ometaju Božji izabrani narod. Naravno, oni takođe ispunjavaju odgovornost zaštite Božjeg izabranog naroda od kontrole i nanošenja ozbiljne štete od strane antihrista. Jedan od svojih zadataka oni obavljaju na praktičan način. Koji je to zadatak? Razotkrivanje antihrista. Rad na razotkrivanju antihrista predstavlja jedan od zadataka koje starešine i delatnici moraju da izvršavaju radi zaštite Božjeg izabranog naroda. Što se tiče raznih zadataka koje starešine i delatnici moraju da obave, ovde ih nećemo navoditi prema njihovom obimu ili rezultatima koji se njima postižu; hajde da najpre porazgovaramo o radu na „razotkrivanju”. Razotkrivanje priroda-suštine antihrista obuhvata razotkrivanje namera, ciljeva i posledica kontinuiranih zlodela kojima oni ometaju i prekidaju rad crkve; razotkrivanje načina na koji antihristi, dok vrše funkciju starešine i delatnika, uopšte ne obavljaju nikakav stvarni crkveni posao i zanemaruju život-ulazak Božjeg izabranog naroda; razotkrivanje onog ružnog lica antihrista – da su to ljudi koji uopšte ne poznaju

sami sebe, nikada ne primenjuju istinu i samo govore reči i doktrine da bi zaluđivali ljude; kao i razotkrivanje raznih njihovih izreka i postupaka, kako pred ljudima, tako i iza njihovih leđa. Detaljnim razotkrivanjem tih aspekata pokazuje se pravo lice antihrista kao Sotona i zlih đavola. Ovo je važan zadatak koji starešine i delatnici moraju da preduzmu. Šta, dakle, starešine i delatnici treba da imaju da bi obavili taj zadatak? Pre svega, treba da imaju izvestan osećaj bremena, zar ne? (Da.) Kada starešine i delatnici ponesu tu odgovornost, oni često misle: „Taj čovek je antihrist. Neka braća i sestre često odlaze kod njega s pitanjima, uvek su bliski i imaju dobre odnose s njim. Pošto ih je taj čovek zaludeo, mnogi ljudi ga naročito smatraju svojim idolom. Šta treba da uradimo povodom toga?" Oni dolaze pred Boga da se mole, često svesno tragaju za Božjim rečima koje razotkrivaju antihriste i žele da se u tom smislu naoružaju istinom. Potom traže od Boga da odredi pravo vreme ili pak sami gledaju da nađu odgovarajuće vreme i priliku da o toj stvari u zajedništvu razgovaraju s braćom i sestrama. Na sve to gledaju kao na vlastito breme i važan sledeći zadatak koji treba da preduzmu. Neprestano se pripremaju, traže i mole Boga da im dâ smernice; stalno su u takvom stanju uma i u takvom raspoloženju. To je ono što se podrazumeva pod osećajem bremena. Nakon što neko vreme vrše pripreme s takvim bremenom, moraju da sačekaju da sazru uslovi. U najmanju ruku, moraju sačekati da barem dvoje-troje ljudi stekne stvarnu razboritost u pogledu tog antihrista, pre no što počnu da ga razotkrivaju. Ako isključivo na osnovu vlastitih osećanja ustanove da bi neka osoba mogla da bude antihrist, ali ne mogu da prozru da li je ona zaista antihrist ili nije, oni tada ne smeju da postupaju brzopleto. Ukratko, pri obavljanju ovog zadatka, oni će zasigurno imati Božje smernice i prosvećenje. To je ono što znači obavljati stvaran posao i ispunjavati odgovornosti starešine i delatnika.

II. Orezivanje

Iako su, kada se završi sa razotkrivanjem antihrista, braća i sestre stekli izvesnu sposobnost raspoznavanja, antihristi će, pre no što ih u potpunosti izvedu na svetlost dana, neminovno raditi još više na zaluđivanju i ometanju braće i sestara, usled čega će ih još veći broj ljudi gledati kao idole, obožavati ih i slediti. Time se u velikoj meri odlaže ulazak Božjeg izabranog naroda na pravi put verovanja u Boga, sprečava se njegov život-ulazak i nanosi mu se znatna šteta. Stoga, kad antihristi počnu da zaluđuju i ometaju braću i sestre ili kad svojim rečima i postupcima jasno krše istina-načela, drugi zadatak koji starešine i delatnici moraju da preduzmu jeste da prikupe dokaze i da odmah istupe kako bi ih orezali i u skladu s Božjim rečima razotkrili njihova zlodela, tako da braća i sestre mogu da raspoznaju i da prozru pravo lice antihrista. To je neizostavna odgovornost zaštite Božjeg izabranog naroda i rada Božje kuće. Starešine i delatnici ne treba da sede skrštenih ruku, niti da se prave da to ne vide; treba odmah da iskoriste prilike koje im se pružaju, da ukažu na incidente, da istupe i da orežu antihriste, te da precizno razotkriju njihove postupke, ambicije, želje i suštinu. Naravno, potrebno je takođe i da se antihristi preciznije okarakterišu kao osobe, da bi braća i sestre to jasno

uvideli i da bi to saznali i sami antihristi, kao i da bi antihristi shvatili da nisu baš svi lišeni sposobnosti raspoznavanja u vezi s njima i da ne mogu baš sve ljude da prave budalama – da ima barem nekih ljudi koji mogu da prozru njihove postupke i ponašanje, njihove skrivene ambicije i želje, kao i njihovu suštinu. Naravno, cilj orezivanja antihrista nije samo u tome da se rečima razotkrije njihova suština. Koji je cilj još važniji od toga? (Kao prvo, cilj je da se braći i sestrama pomogne da razviju sposobnost raspoznavanja, kao i da se ograniče zla dela antihrista.) Tačno. Cilj je da se antihristi ograniče, kako bi, dok rade stvari kojima zaluđuju i ometaju ljude, imali određene skrupule i osećali neki strah; cilj je da se podvrgnu ograničenjima i donekle obuzdaju, kako se ne bi usudili da se ponašaju nepromišljeno; da im se stavi do znanja da Božja kuća ne samo što poseduje istinu i da u njoj vlada istina, već da ima i upravne odluke, te da nije izvodljivo da se oni u Božjoj kući namerno ponašaju bezobzirno i kao tirani, da ugrožavaju interese Božje kuće i da nanose štetu Božjem izabranom narodu; cilj je takođe i da im se stavi do znanja da će odgovarati za nepromišljeno počinjena nedela kojima se ometa rad crkve i narušava život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Dok pravovremeno orezuju antihriste, starešine i delatnici takođe moraju da istupe i da ih razotkriju, čime će ljudima pomoći da razviju sposobnost da ih raspoznaju i da prozru ambicije, želje, namere i ciljeve antihrista. Time se, naravno, ujedno štiti Božji izabrani narod i brane interesi Božje kuće. Sve su to stvari koje starešine i delatnici moraju imati u vidu, a obavljanje tih poslova spada u okvir njihovih odgovornosti; oni ih ne smeju zanemarivati, niti se prema njima nemarno odnositi. Ako starešine i delatnici otkriju antihriste u crkvi, oni treba stalno da budu na oprezu u vezi sa rečima, postupcima i zabludama koje oni šire iza kulisa, i moraju praktikovati njihovo orezivanje i razotkrivanje. To je jedan od zadataka starešina i delatnika na zaštiti Božjeg izabranog naroda od ometanja i štete koju mu nanose antihristi.

III. Detaljna analiza

Koji je sledeći zadatak starešina i delatnika? Detaljno analiziranje. Detaljna analiza je gotovo identična razotkrivanju, ali se oni međusobno razlikuju po svom stepenu. Kada je u reč o detaljnoj analizi, tu se ne radi o prostom razotkrivanju činjenica, pravog stanja ili pozadine; ona obuhvata i pitanje karakterizacije, to jest, njome je obuhvaćena i narav antihrista, to glavno i suštinsko pitanje. Detaljno analizirajte njihov odnos prema Bogu, istini, vlastitoj dužnosti i radu Božje kuće, kao i njihove motive, namere i cilj njihovog širenja zabluda – razloge zbog kojih oni to čine – pa kroz njihove misli, stanovišta, njihove reči i postupke, kao i naravi i manifestacije koje pokazuju, raspoznajte kakva im je zapravo suština. Sve to treba uporediti s Božjim rečima i objasniti, kako bi braća i sestre mogli da steknu dublje razumevanje antihrista i kako bi iz praktične perspektive jasno uvideli zbog čega zapravo antihristi govore i rade takve stvari pred njima, kakvo je Božje stanovište o takvim ljudima i kako ih On karakteriše. Naravno, starešine i delatnici takođe treba da kažu braći i sestrama da se distanciraju od antihrista i da ih odbace, kao i da paze da ih antihristi ne zaluđuju svojim postupcima, ponašanjem, rečima i

stanovištima, tako da pogrešno razumeju Boga, da se čuvaju i distanciraju od Boga, da odbace Boga, pa čak i da u sebi sude Bogu i osuđuju Ga, kao što to čine antihristi. Cilj detaljne analize, kao i drugih zadataka kao što su razotkrivanje i orezivanje, jeste da se antihristima onemogući da zaluđuju, ometaju i nanose štetu Božjem izabranom narodu. Cilj je da se Božji izabrani narod zaštiti od nanošenja ozbiljne štete od strane antihrista i od skretanja s pravog puta verovanja u Boga. Kad Božji izabrani narod bude jasno sagledao činjenice i pravu situaciju u vezi sa načinom na koji antihristi ometaju crkvu, kao i suštinu antihrista, oni ga više neće zaluđivati ni kontrolisati. Čak i ako im se neki smetenjaci i glupaci budu u sebi i dalje divili i pravili idole od njih, ako i dalje budu komunicirali i bivali sve bliskiji s njima, antihristi više neće moći da prave velike probleme. Jedino će moći da glupim ljudima čine neke stvari, ali uopšte neće moći da utiču na život-ulazak onih koji iskreno veruju u Boga, pa tako neće moći da ometaju i prekidaju rad crkve. Dostizanje ovog nivoa jeste nešto što bi starešine i delatnici trebalo da mogu da ostvare. Drugim rečima, ljudima koji iskreno veruju u Boga, koji su voljni da obavljaju svoje dužnosti i koji vole istinu, oni moraju da obezbede normalan crkveni život i ispunjenje vlastitih dužnosti. U isto vreme, oni takođe moraju biti u stanju da se postaraju da ti ljudi budu zaštićeni od zaluđivanja i ometanja od strane antihrista, kao i da odbace antihriste. Time se antihristima u najvećoj meri onemogućava da čine zlodela i ometanja, i u potpunosti postiže efekat zaštite Božjeg izabranog naroda. Naravno, ma koliko da efikasno radiš svoj posao i ma koliko temeljno da govoriš, neminovno će biti glupih ljudi, ljudi lošeg kova i smetenjaka koji ne mogu da odbace antihriste i koji će im se u srcu i dalje diviti i ugledati se na njih. Međutim, većina ljudi će dostići nivo na kojem mogu da odbace antihriste. Ako starešine i delatnici mogu to da postignu, oni će time već u najvećoj meri zaštititi Božji izabrani narod i u potpunosti postići željeni rezultat. A što se tiče onih glupaka koji istinu ne mogu da razumeju ma kako da im se besedi o njoj, ako su i dalje u stanju da malo službuju, treba im pružiti malo nege i pomoći, kao i još malo ljubavi, strpljenja i tolerancije. To znači raditi ono što treba da se uradi, a to je ujedno u skladu s načelima. Ima li mnogo starešina i delatnika koji mogu da budu u skladu s tim merilom? (Nema.) Stoga se mora uložiti najveći mogući napor; morate neumorno i u najvećoj meri da štitite Božji izabrani narod. Šta znači „u najvećoj meri”? To znači da morate učiniti sve što je moguće da biste besedili o istina-načelima koja razumete i da biste predstavili već prikupljene dokaze – razne manifestacije zlih dela antihrista – a onda te dokaze povezali s Božjim rečima koje razotkrivaju antihriste i zatim u zajedništvu razgovarali o njima i detaljno ih analizirali. Sve to ima za cilj da braća i sestre jasno sagledaju pravo činjenično stanje, da raspoznaju i prozru suštinu antihrista, te da spoznaju stav Boga prema antihristima. To je važan zadatak koji starešine i delatnici moraju da preduzmu.

IV. Ograničavanje

Šta je sledeći zadatak koji starešine i delatnici moraju da obave? To je ograničavanje. Zadatak „ograničavanja” lako je obaviti; on obuhvata usvajanje nekih posebnih mera da

bi se postigao rezultat ograničavanja. Primera radi, antihristi stalno izgovaraju reči i doktrine, uvek uzdižu sami sebe, ponekad omalovažavaju druge, na skupovima često svedoče o tome kolika su stradanja podneli i kakve su doprinose dali u Božjoj kući, te bestidno svedoče o sebi samima, govore o tome kako im se drugi dive, koliko su bolji od drugih, koliko su jedinstveni i tome slično. Starešine i delatnici treba da daju sve od sebe kako bi ograničili razna zlodela kojima antihristi zaluđuju i kontrolišu Božji izabrani narod, umesto da im neprestano povlađuju. Treba da ograniče vreme njihovog izlaganja, kao i teme o kojima diskutuju. Pored toga, što se tiče postupaka antihrista, kako u javnosti tako i privatno, poput pružanja sitnih usluga ljudima da bi ih privukli na svoju stranu, sejanja razdora, širenja predstava i negativnih opaski i tome slično, starešine i delatnici ne treba da se ponašaju kao da su gluvi ili slepi. Oni treba odmah da shvate postupke antihrista; čim otkriju ponašanja kojima antihristi zaluđuju i ometaju druge, treba odmah da razotkriju i detaljno analiziraju ta ponašanja, te da antihristima nametnu ograničenja i da im ne dozvole da idu okolo i da zaluđuju ljude i ometaju rad crkve. Je li to jedan od važnih zadataka koje starešine i delatnici treba da obave? (Jeste.) Možeš li da zlodela antihrista ograničiš samo njihovim orezivanjem, razotkrivanjem i detaljnim analiziranjem? (Ne.) Ne možeš na taj način da ih ograničiš, jer oni su Sotone i zli đavoli. Dokle god im ruke i noge nisu vezane, a usta čvrsto zatvorena, oni će širiti zablude i izgovarati đavolske reči kojima ometaju ljude. Starešine i delatnici moraju odmah preduzeti mere kako bi ih ograničili; naročito kad oni šire zablude kojima zaluđuju i ometaju ljude, starešine i delatnici moraju blagovremeno da ih prekinu i zaustave. Takođe moraju da omoguće Božjem izabranom narodu da raspozna i da jasno vidi pravo lice antihrista. To je stvaran posao koji starešine i delatnici treba da obave.

V. Nadzor

Nakon ograničavanja antihrista, sledeće što treba preduzeti jeste nadzor. Vidite koje su ljude antihristi naveli na stranputicu i koje su zablude i đavolske reči širili iza kulisa, proverite jesu li na strani velike crvene aždaje i da li rade u dosluhu s njom, jesu li u savezu sa religijskim svetom, da li u tajnosti povlače sumnjive poteze zajedno sa članovima svojih bandi, mogu li da odaju neke važne podatke o Božjoj kući i tome slično. To je takođe odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune. Pre no što postupci antihrista izađu na videlo, starešine i delatnici ne treba da se „potpuno predaju izučavanju knjiga mudraca ne obraćajući pažnju na spoljne stvari”, već treba da budu vispreni kao zmije. Ako, kad starešine i delatnici otkriju da je neka osoba antihrist, još nije vreme da se ona ukloni ili protera, oni moraju strogo da je nadziru kako bi je sprečili da i dalje da čini zlo i moraju da se postaraju da njene reči i dela budu pod nadzorom Božjeg izabranog naroda. Budući da antihristi vole vlast i vole da uspostavljaju veze s moćnim ljudima, starešine i delatnici treba da pažljivo prate s kim antihristi stalno komuniciraju iza kulisa i da li su u kontaktu s ljudima iz sveta religije. Neki antihristi se često druže sa religijskim sveštenicima i starcima, a neki čak komuniciraju i sa ljudima

iz Odeljenja za rad Ujedinjenog fronta. Kada dođe do takvih incidenata, starešine i delatnici ne treba da zatvaraju oči pred time, već treba da budu oprezni prema antihristima i da otvore četvore oči. Ako neki antihrist vidi da njegove metode zaluđivanja i vrbovanja ljudi ne funkcionišu u Božjoj kući i da su njegova zlodela razotkrivena, te ako uvidi da se stvari neće dobro završiti po njega, ti ne možeš da predvidiš šta bi on mogao da uradi, niti do koje mere može da ide njegovo zlo. Prema tome, ako si u svom srcu siguran da je neko antihrist, moraš pažljivo da ga nadzireš i ne smeš da ga ispuštaš iz vida. To je tvoja odgovornost. Koja je svrha svega toga? Svrha je da se zaštiti Božji izabrani narod i da se antihristima u najvećoj mogućoj meri onemogući da čine neprimerena dela protiv crkve i braće i sestara, kao i da braći i sestrama nanose štetu. Neki antihristi se stalno raspituju o prilozima: „Ko rukovodi novcem Božje kuće? Ko se bavi knjigovodstvom? Da li se knjigovodstvo precizno vodi? Postoji li mogućnost da dođe do pronevere? Gde se čuva crkveni novac? Zar ne bi trebalo da te stvari budu javno dostupne, tako da svi imaju pravo da budu upoznati s njima? Kolika je imovina Božje kuće? Ko je dao najveću donaciju? Zašto ja ne znam te stvari?" Na osnovu ovoga što govore, reklo bi se da su zabrinuti za finansijska pitanja Božje kuće, ali oni zapravo imaju skriveni motiv. Nema ni jednog jedinog antihrista koji ne žudi za novcem. Šta, dakle, starešine i delatnici treba da rade u takvim situacijama? Kao prvo, treba pravilno da upravljate prilozima, da ih poveravate pouzdanim ljudima na čuvanje i nipošto ne treba da dozvolite antihristima da ostvare svoje ciljeve – oko toga ne smete da budete smeteni. Čim se takva situacija pojavi, treba da shvatite: „Nešto nije u redu. Ovaj antihrist će nešto uraditi. Namerio se na crkveni novac. Možda planira da sklopi savez s velikom crvenom aždajom kako bi zajedno kovali zavere i zaplenili crkveni novac. Moramo odmah negde da ga sklonimo!" S jedne strane, ne smete da dopustite da antihristi saznaju ko upravlja finansijama Božje kuće. Nadalje, ako se ljudima koji se staraju o novcu učini da postoji bezbednosni rizik, treba brzo premestiti i novac i ljude koji upravljaju njime. Zar ovo nije nešto oko čega bi trebalo samostalno da se brinu starešine i delatnici i zar to nije posao kojim bi trebalo da se bave? (Jeste.) Nasuprot tome, kad glupe starešine čuju kako antihristi govore te stvari, oni i dalje misle: „Ova osoba nosi breme i zna da pokaže zabrinutost za novac Božje kuće, pa hajde da joj dodelimo neku odgovornost i da joj dozvolimo da pomaže oko računovodstva." Zar oni na taj način nisu postali Jude? (Jesu.) Ne samo što nisu uspeli da zaštite priloge, nego su ih još izdali antihristima i time praktično postali Jude. Šta mislite o takvim starešinama i delatnicima? Zar oni nisu zli ljudi? Zar nisu đavoli? Ne samo što nisu ispunili svoje odgovornosti, već su još i Božje priloge i braću i sestre predali u ruke antihristima. Prema tome, na mestima gde ima antihrista, čim starešine i delatnici otkriju bilo kakve naznake u tom smislu, oni moraju da pokrenu istragu i da obave neke konkretne zadatke, među kojima je zadatak „nadzora" neizostavan.

Posao nadzora koji obavljaju starešine i delatnici ne podrazumeva nikakvu špijunažu, niti bavljenje špijunskim aktivnostima; radi se naprosto o ispunjenju tvoje odgovornosti,

o tome da treba više da brineš, pažljivije da posmatraš i da uočiš šta antihristi rade i šta nameravaju da urade. Ako otkriješ bilo kakve naznake da oni čine zlo i ometaju crkvu, moraš da preduzmeš protivmere što je pre moguće; nipošto im ne smeš dozvoliti da uspeju. Time se u najvećoj meri onemogućava nastanak incidenata u vezi sa ometanjem rada crkve od strane antihrista. Naravno, time se ujedno na najbolji način brani rad crkve i štiti Božji izabrani narod. To je manifestacija ispunjenja odgovornosti od strane starešina i delatnika. Nadzor ne znači da treba da organizujete nekoliko ljudi koji će raditi kao tajni agenti i koji će te ljude pratiti, osmatrati i nadgledati kao kakvi špijuni ili pretresati njihove domove i koristiti stroge metode ispitivanja. Božja kuća se ne bavi takvim aktivnostima. Moraš, međutim, pravovremeno da shvatiš situaciju u kojoj se antihristi nalaze. O njihovoj skorašnjoj situaciji možete da se raspitate tako što ćete popričati sa članovima njihovih porodica ili s braćom i sestrama koji mogu da ih raspoznaju ili su im bliski. Zar sve to nisu metodi i načini za obavljanje ovog zadatka? Ako starešine i delatnici obavljaju zadatke koji spadaju u okvir njihovih odgovornosti i ako to čine u skladu s načelima koje Bog zahteva, to znači da oni ispunjavaju svoje odgovornosti. Šta je cilj ispunjavanja vlastitih odgovornosti od strane starešina i delatnika? Cilj je da učiniš sve što je u tvojoj moći kako bi antihristima u najvećoj mogućoj meri onemogućio da izazivaju ometanja i prekide, te da time sprečiš antihriste da nanesu štetu Božjem izabranom narodu i da izdaju interese Božje kuće. To je odgovornost starešina i delatnika. Zar se time u najvećoj meri ne sprečava pojava incidenata sa antihristima? Zar starešine i delatnici koji preduzimaju takve mere ne čine sve što je ljudski moguće? (Čine.) Da li je to teško uraditi? (Nije.) To nije teško; to je nešto što oni koji razumeju istinu mogu da postignu. Ljudi treba da učine sve što mogu kako bi ostvarili ono što mogu da postignu; sve ostalo je na Bogu da uradi, da koristi Svoju suverenost, da orkestrira i da usmerava. To je nešto o čemu najmanje brinemo. Imamo Boga da nam čuva leđa. Ne samo što u svom srcu imamo Boga, već imamo i iskrenu veru. Ovo nije duhovna podrška; iako nevidljiv, Bog sve vidi, On je na strani ljudi i uvek je tu kraj njih. Kad god ljudi nešto rade ili obavljaju bilo koju dužnost, On ih posmatra; On je tu da ti u svakom trenutku i na svakom mestu pomogne, da te čuva i da te zaštiti. Ono što ljudi treba da rade jeste da daju sve od sebe da bi postigli ono što treba da postignu. Dokle god si svestan, dok u svom srcu osećaš i u Božjim rečima vidiš, dokle god te ljudi oko tebe podsećaju ili ti Bog bilo kakvim signalom ili predznakom pruža informaciju – da je to nešto što treba da uradiš, da je to Božji nalog upućen tebi – ti treba da ispuniš svoju odgovornost, umesto da sediš skrštenih ruku ili da sve to samo posmatraš sa strane. Nisi ti nikakav robot; imaš um i misli. Kad se nešto desi, ti odlično znaš šta treba da uradiš i definitivno imaš osećanja i svest. Stoga ta svoja osećanja i svest primeni na stvarne situacije, proživi ih i preobrazi ih u vlastite postupke, pa ćeš na taj način ispuniti svoju odgovornost. Što se tiče stvari kojih možeš da budeš svestan, prema njima treba da postupaš u skladu sa onim istina-načelima koja razumeš. Na taj način, ti činiš sve što je u tvojoj moći i daješ sve od sebe da bi obavio svoju dužnost. Kada ti, kao starešina ili

delatnik, daješ sve od sebe, odnosno kada antihristima u najvećoj meri onemogućavaš da čine zlodela, Bog će biti zadovoljan time što možeš na taj način praktično da postupaš. Zašto će Bog biti zadovoljan? Bog će o takvim starešinama i delatnicima doneti odluku: oni ispunjavaju svoje odgovornosti i daju sve od sebe da bi obavljali poslove koji su svojstveni njihovoj ulozi. Je li to Božje odobravanje? (Jeste.)

VI. Proterivanje

Trinaesta odgovornost starešina i delatnika obuhvata specifične zadatke koje oni moraju da obave, od kojih smo nekoliko već naveli: moraju da praktikuju razotkrivanje, orezivanje, detaljnu analizu, ograničavanje i nadzor antihrista. Naš razgovor u zajedništvu o tim osnovnim načelima je završen. Bez obzira na konkretne radnje koje starešine i delatnici preduzimaju u posebnim situacijama, načela postupanja sa antihristima ostaju nepromenjena. Osim toga, glavna svrha tih zadataka jeste zaštita Božjeg izabranog naroda. Pretpostavimo da su pripadnici Božjeg izabranog naroda već jednoglasno prepoznali nekoga kao antihrista, te da su raspoznali i temeljno sagledali da taj antihrist stalno nastoji da zaluđuje i kontroliše ljude; oni znaju da u prisustvu tog antihrista ne može biti dobrih dana ni dobrog crkvenog života, pa svi jednoglasno traže da se taj antihrist ukloni iz crkve. Pod takvim okolnostima, pojedine starešine i delatnici se i dalje zalažu za to da taj antihrist ostane u crkvi i da se upotrebi kao predmet za obuku u razotkrivanju, orezivanju, detaljnoj analizi, ograničavanju i nadzoru antihrista – ima li još uvek potrebe prolaziti kroz te procese? Neke starešine i delatnici bi mogli da kažu: „Ako ne bismo prošli kroz te procese, zar ja time ne bih zanemario svoje odgovornosti? Jedino prolaskom kroz te procese naglašava se moja uloga kao starešine. Moram da izvršim te zadatke. Bez obzira da li su braća i sestre saglasni s tim ili nisu, ja prvo moram da dozvolim tom antihristu da ostane u crkvi. Najpre ću ga razotkriti, a zatim orezati i detaljno analizirati, pa onda dopustiti braći i sestrama da dodatno potvrde da se radi o antihristu. Kad se jednoglasno saglasimo oko toga, uklonićemo ili proterati tog antihrista. Zar ne bi bilo efikasnije tako postupiti?” Kao rezultat toga, antihrist će za to vreme početi da širi predstave kako bi ponovo zaluđivao ljude i ometao rad crkve, među svima izazivao paniku, pri čemu bi pojedinci čak odbijali da dolaze na skupove. Da bi pokazali svoju odlučnost i dokazali da ne zanemaruju svoje obaveze, te starešine i delatnici samo otaljavaju svoje dužnosti i odugovlače sa izvršenjem ovog posla. Kao rezultat toga, oni prave mnoga nepotrebna skretanja, ometaju poredak crkvenog života i gube dragoceno vreme za stremljenje Božjeg izabranog naroda ka istini, da bi tek na kraju uklonili tog antihrista. Da li je takav pristup prihvatljiv? (Nije.) Šta je u vezi s njim pogrešno? (To što se svodi na poštovanje propisa i otaljavanje posla.) U koju svrhu starešine i delatnici izvršavaju te zadatke? (U svrhu zaštite Božjeg izabranog naroda.) Ukoliko, dakle, neki ljudi još uvek nisu prepoznali tog antihrista i još su prilično vezani za njega, pa, kad starešine i delatnici odluče da ga proteraju iz crkve, postaju ogorčeni, govore da Božja kuća nije pravična prema tim ljudima, da ne pokazuje ljubav prema njima, da ne radi u

skladu s načelima i tome slično, a pritom taj antihrist čak uspe toliko da zaludi neke smetenjake i da utiče na njih da oni žele da zajedno s njim odu iz crkve, šta u toj situaciji treba uraditi? Tada starešine i delatnici treba da obave neke suštinske zadatke, kao što su orezivanje antihrista i korišćenje Božjih reči radi njihovog razotkrivanja i detaljne analize, kako bi braća i sestre mogli praktično da nauče lekcije i da na kraju raspoznaju tog antihrista. Jednoga dana, oni će reći: „Ova osoba je tako odvratna. Ona je zaista zla osoba i antihrist. Hajde brzo da je počistimo iz crkve!" To nije glas samo jednog čoveka, već glas mnoge braće i sestara. Da li u tom slučaju i dalje ima potrebe za obavljanjem zadataka ograničavanja i nadzora tog antihrista? Nema. Treba ga samo direktno proterati. Starešine i delatnici koji u svom poslu dostignu taj nivo ostvarili su rezultat zaštite Božjeg izabranog naroda od nanošenja štete od strane antihrista. Šta nam to dokazuje? To, s jedne strane, dokazuje da braća i sestre u toj crkvi imaju razboritost, kov i osećaj za pravdu. S druge strane, moguće je da su te starešine i delatnici u stanju da obave stvaran posao ili da su postupci tog antihrista isuviše očigledni, da je njegova ljudskost previše loša i previše rđava i da izaziva ogorčenje javnosti, te da je on sam sebi prerano odsekao put i time starešine i delatnike poštedeo većeg dela procesa bavljenja njime. Zar se time ne štedi veliki trud? U takvoj situaciji je dobro ukloniti ga ili proterati, zar ne? Pored toga, posao koji starešine i delatnici moraju da obave je obiman i nije ograničen samo na taj jedan zadatak. Misliš li da je proterivanjem tog antihrista čitava stvar završena? Da si celu stvar doveo do potpunog uspeha? Daleko od toga! Ti imaš i drugog posla. Osim što se bave antihristima i štite Božji izabrani narod od štete koju mu oni nanose, starešine i delatnici su, pored mnogih drugih važnih zadataka, takođe odgovorni za to da Božji izabrani narod uvedu u stvarnost Božjih reči, da ih povedu da reše vlastite iskvarene naravi i da reše vlastite naravi antihrista. Ako se, međutim, dok oni obavljaju sve te zadatke, pojavi antihrist, tada bavljenje antihristom postaje njihov glavni prioritet. Oni najpre moraju da razotkriju i da se reše antihrista, a takođe i da u zajedništvu razgovaraju o drugim aspektima istine. Ako dođe do ometanja od strane antihrista, pa obavljanje drugih poslova postane vrlo otežano, pri čemu su ti poslovi suočeni sa opstrukcijom i uplitanjem, a taj antihrist ozbiljno utiče na rast života braće i sestara, na poredak crkvenog života i na okruženje u kojem oni obavljaju dužnosti, tada je, naravno, neophodno najpre se pozabaviti tom najvećom pošašću i glavnim uzrokom nesreće. Tek pošto se pozabavite tim antihristom i uklonite ga iz crkve, možete nastaviti s normalnim i redovnim obavljanjem ostalih poslova. Ako se, dakle, u crkvi pojavi neki antihrist i ako ga braća i sestre brzo i za kratko vreme raspoznaju i jednoglasno kažu: „Gubi se, antihriste!", zar oni time neće uštedeti mnogo truda starešinama i delatnicima? Zar ne bi trebalo da u potaji budeš oduševljen time? Možda ćeš reći: „Brinuo sam se da neću moći da ograničim tog antihrista, tog đavola. Takođe sam brinuo da bi on mogao da zaludi i da nanese ozbiljnu štetu nekoj braći i sestrama, kao i da je moj rast previše mali da bih razotkrio suštinu tog antihrista, da bih detaljno analizirao te stvari i da bih taj problem rešio." Sada više nema razloga za brigu. Jednom jedinom izjavom braće i sestara problem

je rešen i uklonjeno je „breme” sa starešina i delatnika. Kako je to divno! Treba da zahvališ Bogu; to je Božja blagodat! Postoji verovatnoća da se u crkvi dese takve stvari, zato što se mnogo diskutovalo na temu razotkrivanja antihrista i zato što braća i sestre nisu u ogromnoj meri mnogo inferiorni u odnosu na starešine i delatnike, kao što možda pretpostavljaš. Pod vođstvom Božjih reči, oni takođe imaju izvesnu sposobnost da nezavisno shvate istinu i da rešavaju probleme. Kad se ujedine da bi glasali i proterali nekog antihrista, to je dobra stvar i dobra pojava! Starešine i delatnici ne treba da se zbog toga osećaju tužno, razočarano ili negativno. Nakon uklanjanja tih prepreka, odnosno antihrista, svaki sledeći korak u tom poslu i dalje predstavlja ozbiljan test za starešine i delatnike. Svaki zadatak koji treba da preduzmu tiče se njihovih odgovornosti i problema u vezi s njihovim kovom i njihovom radnom sposobnošću.

Manifestacije koje pokazuju lažne starešine kad antihristi izazivaju ometanja

Završili smo razgovor u zajedništvu o trinaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti.” Sada ćemo detaljno analizirati i razotkriti manifestacije onog tipa ljudi koji ne mogu da ispune odgovornosti starešina i delatnika – manifestacije lažnih starešina – tako što ćemo ih uporediti sa poslom koji starešine i delatnici treba da obavljaju. Tokom obavljanja tog posla, ima mnogo zadataka koje starešine i delatnici treba da preduzmu, pri čemu se od njih zahteva da poseduju određeni kov, da budu pažljivi, pedantni, ozbiljni, odgovorni, obzirni prema Božjem bremenu, da imaju srce puno ljubavi koje štiti Božji izabrani narod i tako dalje. Jedino s takvim kvalitetima oni mogu da ispune svoje odgovornosti i obaveze. Lažne starešine su, međutim, potpuno suprotne tome; oni su u svojoj ljudskosti lišeni tih kvaliteta. Oni mogu imati određeni kov i biti sposobni da shvate istinu i da raspoznaju antihriste ili mogu biti nešto nižeg kova, tako da su u stanju da raspoznaju bar neke očigledne antihriste koji čine brojna zlodela, iako ne mogu u potpunosti da raspoznaju njihovu priroda-suštinu; ili, pak, mogu biti toliko lošeg kova da ne mogu da raspoznaju niti da prozru razlike između onih sa suštinom antihrista i onih sa naravlju antihrista. U svakom slučaju, lažne starešine pokazuju ove dve manifestacije: jedna je da ne rade nikakav stvaran posao; druga je da se bave isključivo površnim, opštim poslovima i pritom su potpuno nesposobni da rešavaju stvarne probleme ili da obavljaju stvarne poslove. Što se tiče poslova vezanih za trinaestu odgovornost, te dve karakteristične manifestacije lažnih starešina ostaju istaknute. U nastavku ćemo razgovarati o tome koje oni konkretne manifestacije zapravo imaju.

I. Ne razotkrivaju antihriste i ne bave se njima iz straha da ih ne uvrede

Kad antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu ili nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu, prva manifestacija lažnih starešina je nečinjenje. Šta znači neaktivnost? To znači

neobavljanje stvarnog posla. Postoje razlozi zbog kojih oni ne obavljaju stvarni posao, a primarni su strah da ne uvrede ljude i nedostatak hrabrosti da se drže načela. Nakon što postanu starešine, ti ljudi počinju da se razmeću svojom vlašću i misle: „Sada imam status i ja sam crkveni zvaničnik. Moram da vodim računa o hrani, odeći, smeštaju i prevozu braće i sestara; moram da raspoznajem da li je ono što braća i sestre govore u skladu sa istinom i da li je saglasno sa svetačkom vrlinom. Moram da proveravam jesu li iskreni prema Bogu, da li im je duhovni život normalan, obavljaju li jutarnje i večernje molitve, da li su njihova uobičajena okupljanja normalna – o svemu tome moram da vodim računa.” Lažne starešine brinu samo o tim stvarima. Sa aspekta formalnosti, čini se da oni ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika, ali kad iskrsnu neka suštinska pitanja u vezi s načelima, pa čak i kad se pojave antihristi, lažne starešine se kriju u senci iz koje ne smeju ni da provire, nego samo ćute i glume da su zaboravni i nesposobni da išta primete. Ma kakve zablude da antihristi šire, oni se prave da ih ne čuju. Kad antihristi ometaju, zaluđuju i kontrolišu Božji izabrani narod, oni i tada glume zaboravnost, kao da sve te informacije nestanu čim dođu do njih. Pretvaraju se da nisu u stanju da raspoznaju antihriste koje čak i obična braća i sestre mogu da raspoznaju, pa kažu: „Ne mogu da ih prozrem. Šta ako proteram pogrešnu osobu? Šta ako pogrešno shvatim braću i sestre? Osim toga, Božjoj kući su i dalje potrebni ljudi koji pružaju usluge!” Služeći se svakakvim izgovorima da sa sebe skinu odgovornosti starešina i delatnika, oni izbegavaju bavljenje antihristima i ne štite braću i sestre od štete koju im antihristi nanose. Neke lažne starešine čak kažu: „Ako budem stalno razotkrivao antihriste, šta ako oni nahuškaju braću i sestre da me napadnu? Tada niko neće glasati za mene na sledećim izborima, pa više neću moći da budem starešina. Moj uticaj nije tako snažan kao njihov!” Da bi zaštitili svoj status i ličnu bezbednost, lažne starešine uopšte ne ispunjavaju svoje odgovornosti u vezi sa zaštitom Božjeg izabranog naroda, niti u najvećoj mogućoj meri sprečavaju antihriste da naštete braći i sestrama. One ujedno igraju ulogu osobe koja svima udovoljava i kornjače koja se krije u vlastitom oklopu, dok su u isto vreme sebični i odvratni. Ne štite braću i sestre, ali zato veoma temeljno razmišljaju o tome kako da zaštite sebe. Kada je reč o bavljenju antihristima ili njihovom orezivanju i razotkrivanju kako bi braća i sestre mogli da steknu razboritost, oni su nasmrt preplašeni, brinu se da će izgubiti status i čini im se da bi time naškodili sami sebi. U potpunosti zanemaruju interese Božjeg izabranog naroda i razmišljaju samo o vlastitim interesima, ugledu, ličnoj bezbednosti i bezbednosti svoje porodice, te strahuju da bi, ako kojim slučajem uvrede antihriste, mogli da ih na taj način pretvore u svoje žestoke neprijatelje i da isprovociraju njihovu odmazdu. Lažne starešine ovog tipa zapravo imaju određeni kov. Zahvaljujući svom kovu i svojoj pronicljivosti, oni su potpuno svesni ko su antihristi, ali problem leži u njihovom strahu da ne uvrede antihriste. Uviđajući opaku narav antihrista, oni se ne usuđuju da ih uvrede. Međutim, da bi zaštitili sebe, oni beskrupulozno žrtvuju interese Božje kuće i Božjeg izabranog naroda; ravnodušno posmatraju kako braća i sestre prelaze u ruke antihrista i dozvoljavaju

antihristima da ih po volji zaluđuju, kontrolišu i nanose im ozbiljnu štetu. Tek povremeno, lažne starešine će nekim relativno bezazlenim ljudima dobre ljudskosti, koji ne predstavljaju nikakvu pretnju po njih, iza kulisa reći: „Ta osoba je antihrist. Ona zaluđuje druge. To nije dobra osoba." Međutim, kada se nađu pred svom braćom i sestrama i pred antihristima, nikada se neće usuditi da antihristima upute ni jedno jedino „ne". Oni nikada nemaju hrabrosti da razotkriju nijedno zlodelo ili suštinu antihrista. Čak i kada, tokom okupljanja, antihristi uzurpiraju govornicu i pričaju po sat ili dva bez prestanka, oni se ne usuđuju ni da pisnu. Ako antihristi lupaju šakom o sto i besno gledaju u ljude, oni se ne usuđuju čak ni da dišu previše glasno. Unutar svog delokruga rada, ljudi malog rasta, oni sa kukavičkom ljudskošću, kao i oni koji žele da streme ka istini ali još nisu stekli razboritost, osećaju se uznemireno, jer nema starešina ili delatnika koji mogu da istupe i da razotkriju i raspoznaju zlodela antihrista. Oni bespomoćno gledaju kako se antihristi u crkvi ponašaju kao tirani, kako svesno postupaju bezobzirno i ometaju crkveni život, bez ikakvih sredstava da im se suprotstave. Za to vreme, lažne starešine ne obavljaju nikakav stvaran posao, niti rešavaju stvarne probleme Božjeg izabranog naroda. Kada braća i sestre zapadnu u poteškoće, lažne starešine ne samo što ne uspevaju da razotkriju i ograniče zlodela antihrista, nego se čak ne usuđuju da progovore ni jednu jedinu reč pravičnosti. Čak i ako im savest ponešto oseća i pomalo ih optužuje, a oni proliju pokoju suzu moleći se Bogu iza zatvorenih vrata, kada sutradan tokom okupljanja vide kako antihristi neodgovorno iznose primedbe o radu Božje kuće i proizvoljno joj sude, pa čak i posredno sude Bogu i šire predstave o Njemu, oni ne rade ništa povodom toga, uprkos tome što znaju da je to pogrešno. Čak i kad vide kako antihristi rasipnički troše priloge, oni sve to ostavljaju po strani. Uopšte ne razotkrivaju niti ograničavaju antihriste, pa ipak u svom srcu ne osećaju čak ni trunku prekora – to je krajnje neodgovorno! Svako ko ima bar malo osećaja savesti, čak i ako oseća da mu je vlastita moć isuviše slaba, treba da se ujedini s braćom i sestrama koji imaju neki rast i razboritost, pa da u zajedništvu razgovaraju o tome i da rasprave kako da se pozabave antihristima. Ali lažnim starešinama nedostaju takva odlučnost i hrabrost; štaviše, oni su lišeni takvog osećaja odgovornosti. Oni čak braći i sestrama govore: „Ovi antihristi su previše opaki. Ako ih uvredimo, prijaviće nas vlastima, pa onda niko od nas neće više moći da veruje u Boga. Ti antihristi znaju na kojim lokacijama crkva organizuje okupljanja, pa stoga ne smemo da ih provociramo." Ovo je u potpunosti ružan čin polaganja oružja i predaje antihristima, pravljenja kompromisa sa Sotonom i preklinjanja za milost.

Osim što štite sami sebe, lažne starešine ne obavljaju ništa od poslova koje bi starešine i delatnici trebalo da rade, poput zaštite Božjeg izabranog naroda i pružanja pomoći u sticanju razboritosti prema antihristima; pored toga, oni uopšte ne ispunjavaju nikakve odgovornosti, a ipak bi hteli da ih braća i sestre stalno biraju za starešine. Kada im se završi jedan mandat, hteli bi da budu izabrani i u sledećem. Zar to nije bestidno i nešto što se ne može iskupiti? Da li takvi ljudi zavređuju da budu starešine? (Ne.) Božja

kuća ti poverava svoje stado, ali kad naiđu divlje zveri, ti u kritičnom momentu štitiš samo sebe, a stado predaješ u ruke divljim zverima. Ponašaš se kao preplašena kornjača, pronalaziš sklonište, bezbedno mesto na kojem ćeš se sakriti. A kao rezultat toga, stado trpi štetu – neke su ovce nasmrt izgrižene, a neke izgubljene. Zamislite da neki starešina vidi kako antihristi beskrupulozno ometaju rad crkve, zaluđuju i kontrolišu Božji izabrani narod, ali ipak naprosto gura to u stranu da bi zaštitio vlastiti obraz, status i opstanak i da bi osigurao vlastitu bezbednost. Usled toga je većina Božjeg izabranog naroda zaluđena, oseća se bespomoćno i postaje negativna i slaba; neki čak bivaju zarobljeni od strane antihrista, dok neki nisu voljni da obavljaju svoje dužnosti. Uprkos tome, taj starešina ne oseća baš ništa kad vidi ometanja koja izazivaju antihristi; savest ga nimalo ne grize zbog toga. Da li takav starešina ili delatnik poseduje ikakvu ljudskost? Zarad postizanja vlastitog cilja samoodržanja, on pripadnike Božjeg izabranog naroda beskrupulozno predaje antihristima u ruke i dopušta antihristima da ih zaluđuju, opustoše i nanesu im ozbiljnu štetu. O kakvom se starešini ovde radi? (O lažnom starešini.) Zar to nije Sotonin saučesnik? Na čijoj je on strani zapravo? Iako je okarakterisan kao lažni starešina, suština ovog problema je možda čak i ozbiljnija od toga da se radi o lažnom starešini. To je po svojoj prirodi slično izdaji braće i sestara, baš kao što to čine ljudi koji nakon hapšenja i mučenja postaju Jude, pa braću i sestre predaju u ruke velikoj crvenoj aždaji da im ozbiljno naudi. Kakva je, dakle, priroda postupka lažnog starešine koji predaje Božji izabrani narod u ruke antihristima? Zar takve lažne starešine nisu do krajnosti podle? U poređenju sa antihristima, čini se da te lažne starešine, spolja gledano, nemaju nameru da se opiru istini. Naizgled su u stanju da u zajedništvu razgovaraju o nekim istinama, da imaju izvesnu sposobnost razumevanja i da mogu da primenjuju nešto od istine, a neki od njih mogu čak i da trpe nedaće i da plaćaju cenu. Pa ipak, kada im Božja kuća poveri Božje stado i kad se pojave zli ljudi i demoni, oni svoj život ne koriste da bi učinili sve što mogu radi zaštite Božjeg izabranog naroda. Umesto toga, oni čine sve što mogu da bi zaštitili sebe, gurajući braću i sestre ispred sebe kao odbrambeni štit, da bi sačuvali vlastitu bezbednost i interese. Kako su samo odvratni i sebični ti ljudi! Spolja gledano, čini se da sa njihovom ljudskošću nema većih problema. Oni vole ljude, mogu da pomažu drugima, spremni su da plate cenu i mogu da podnesu svaku nedaću dok obavljaju svoju dužnost. Međutim, kada se pojave antihristi, oni rade nešto neočekivano i neshvatljivo: ma koliko da antihristi zaluđuju Božji izabrani narod i da ometaju crkveni život, oni ne rade ništa i, ma koliko da ljudi biva napadnuto, izopšteno ili oštećeno od strane antihrista, oni to ignorišu. Na taj način ove lažne starešine u potpunosti predaju Božji izabrani narod u ruke i pod kontrolu antihrista, dopuštajući antihristima da ih po svojoj volji zaluđuju i da im nanose ozbiljnu štetu, dok lažne starešine za to vreme ne rade baš ništa. Nakon što antihristi budu počišćeni a problem rešen, te starešine tada izlaze da bi besedili o vlastitoj samospoznaji, o tome kako su bili slabi, da su se kukavički poneli, da su bili uplašeni, sebični i lažljivi, da nisu bili odani, da nisu dobro zaštitili Božji izabrani narod, te da su razočarali i Boga

i braću i sestre. Tobože veoma žale zbog toga, pa se čini kao da su se preokrenuli i da su sposobni da se pokaju. Međutim, kada se antihristi opet pojave, oni braću i sestre ponovo guraju pred antihriste kao i prošli put, dok za sebe pronalaze bezbedno mesto da se sakriju. Mada njih same antihristi nisu ni zaludeli niti im naneli štetu, oni su zanemarili svoje odgovornosti i izneverili Božji nalog, a njihov stav prema vlastitoj dužnosti, i prema Božjem izabranom narodu, kao i njihovo pravo lice, u potpunosti su razotkriveni. Svaki put kad se antihristi pojave, oni ne biraju da stanu na Božju stranu i da se bore protiv antihrista do kraja, ne govore ništa od onoga što bi trebalo da kažu, niti rade išta od onoga što bi trebalo da urade kako bi zaštitili Božji izabrani narod i kako bi im savest bila mirna, a još manje ispunjavaju odgovornosti starešina kako bi udovoljili Božjim namerama. Sve odluke i postupci tih lažnih starešina služe isključivo tome da sačuvaju njihov vlastiti status od nanošenja štete. Oni uopšte ne mare za život ili smrt Božjeg izabranog naroda. Sve im je potaman dokle god njihov vlastiti ugled, interesi i status ostanu neokrnjeni. Ko će antihriste razotkriti, ko će ih proterati, kako treba postupiti prema antihristima – oni za to niti mare, niti oko toga intervenišu, kao da te stvari nemaju nikakve veze s njima. Kad antihristi ometaju crkveni život, nanose štetu Božjem izabranom narodu, prave nameštaljke i muče ljude koji streme ka istini, oni sve to ignorišu. Njih te stvari uopšte ne dotiču i sve im je potaman, dokle god im nije ugrožen vlastiti status. Šta mislite o ljudima te vrste? Njihova ljudskost obično ne izgleda loše i čini se da su oni u stanju da nešto rade. Kad se suoče sa orezivanjem, kao da su sposobni da spoznaju sebe i da imaju donekle pokajničko srce. Međutim, kad naiđu na antihriste koji ometaju crkvu, oni u potpunosti gube razum, nemaju osećaj za pravdu i čak im nedostaje hrabrosti da se bore protiv antihrista. Kad vide đavole i Sotone, oni bi da prave kompromis; kad vide kako zli ljudi izazivaju ometanja, oni ih izbegavaju. Sudeći po njihovom stavu prema zlim ljudima i antihristima, koji oni put zapravo slede? Zar to nije veoma dobra ilustracija njihovog problema? (Jeste.) Takva osoba, spolja gledano, možda ne izgleda kao antihrist, ali stav koji ona pokazuje prema postupcima i ponašanjima zlih ljudi i antihrista upravo i jeste narav antihrista, a priroda svega toga je užasna. Može se reći da je to priroda odustajanja od vlastitih odgovornosti i izdaje Božjeg izabranog naroda. Zar ta priroda nije veoma ozbiljna? Da li oni pokazuju ikakvu odanost prema radu crkve i Božjem nalogu? Postoji li u njima makar i tračak odgovornog stava? Bilo kada da im se poveri neki nalog ili zadatak, njihovo je načelo da se ne zameraju ljudima i da zaštite sebe. To je njihovo najviše merilo vladanja i njihovo načelo rada i to se nikada neće promeniti. Ostavimo za sada po strani pitanje da li takvi ljudi mogu da budu spaseni – sudeći samo po načinu na koji postupaju sa antihristima, da li te lažne starešine zavređuju da prihvate Božji nalog? Da li oni zavređuju da budu starešine i delatnici? (Ne.) Ti ljudi ne zavređuju da budu starešine i delatnici. To je zato što su lišeni savesti i razuma, pa nisu dostojni da se prihvate uloge crkvenog starešine; oni antihriste ne sprečavaju u najvećoj mogućoj meri da nanose štetu Božjem izabranom narodu, niti čine sve što je u njihovoj moći da ispune tu odgovornost ili da taj posao dobro obave

kako bi zaštitili Božji izabrani narod – ne radi se o tome da su lošeg kova i da nisu u stanju da to urade, već oni to naprosto ne rade. Prema tome, posmatrano iz ove perspektive, ljudi koji se plaše da ne uvrede druge apsolutno su nedostojni da budu starešine i delatnici. Zar ne postoji popriličan broj takvih starešina i delatnika? (Postoji.) Dok se ništa ne dešava, oni jurcaju unaokolo sa više entuzijazma od bilo koga drugog; toliko su zauzeti da čak ne stižu ni da se počešljaju ili umiju i naizgled dostižu do samog duhovnog nivoa. Ali kada se pojave antihristi, oni nestaju; iznalaze svakojake razloge da bi ih izbegli i jednostavno se ne bave antihristima. Šta je priroda takvog ponašanja? To je nedostatak odanosti pri obavljanju vlastite dužnosti i to je nepouzdanost. U ključno važnim momentima, oni čak mogu da izdaju Boga i da stanu na stranu Sotone, praveći sa da ne vide kako zli ljudi i antihristi ometaju i narušavaju rad crkve. Manje su korisni čak i od psa-čuvara. To je tip lažnog starešine.

II. Nisu sposobni da raspoznaju antihriste

Postoji još jedan tip lažnih starešina: kad se antihristi pojave, oni ne mogu da raspoznaju kakvu narav i suštinu oni imaju, šta ispoljavaju i razotkrivaju, na koji način ometaju braću i sestre, kojim izjavama, mislima, stanovištima i ponašanjima mogu da zalude i da ometaju braću i sestre, koje metode antihristi koriste da bi kontrolisali ljude, pod kojim okolnostima oni mogu da zaluđuju, kontrolišu i da nanose ozbiljnu štetu braći i sestrama i tako dalje – sve su to pitanja koja lažne starešine ne mogu da raspoznaju. Antihristi zaluđuju braću i sestre, pa se onda, zajedno sa zaluđenom braćom i sestrama, odvajaju od crkve da bi održavali vlastite skupove i stvorili nezavisna carstva. Oni ne prihvataju vođstvo Božje kuće, ne prihvataju radne aranžmane Božje kuće, niti se pokoravaju ikakvim uređenjima ili uputstvima dobijenim od Božje kuće, a još manje se pokoravaju ikakvim Božjim zahtevima prema ljudima. Ali ništa od tih postupaka kojima antihristi zaluđuju Božji izabrani narod lažne starešine ne vide kao problem. Oni ne mogu da sagledaju šta u takvim situacijama nije u redu, a još manje mogu da vide kako antihristi svojim rečima, postupcima, mislima i stanovištima ometaju, zaluđuju i nanose štetu ljudima. Ne mogu da uoče te negativne uticaje i ne umeju da ih raspoznaju. Neka obična braća i sestre, budući da su mnogo toga čuli i videli, mogu imati malo razboritosti, percepcije i svesti, ali lažne starešine ne mogu da prozru te stvari. Čak i kad neko ukazuje kako taj i taj čini određene stvari kojima zaluđuje ljude i formira klike iza kulisa, lažne starešine to opstruišu i kažu: „Ne smemo da širimo takve izjave. Nemojte izazivati ometanja. Oni su u dobrim odnosima – šta fali ako razgovaraju u zajedništvu? Ljudima treba dati slobodu!” Oni i dalje ne mogu to da prozru. Ako ne mogu da prozru stvari, mogu da posmatraju i da tragaju, te da u zajedništvu razgovaraju s braćom i sestrama koji razumeju istinu i koji imaju malo razboritosti. Lažne starešine su, međutim, prilično samopravedne. Kad braća i sestre pokušaju da ih podsete, oni to ne prihvataju, već misle: „Ko je ovde starešina, ja ili ti? Pošto sam ja izabran za starešinu, mora da istinu razumem bolje od prosečne osobe. U suprotnom, zašto bih bio izabran umesto nekog

drugog? To dokazuje da sam bolji od svih vas. Bez obzira da li sam stariji ili mlađi od vas, definitivno sam boljeg kova nego vi. Kad se antihrist pojavi, ja sam taj koji treba prvi da ga prepozna. Ako ga vi budete prvi prepoznali, neću se složiti s vašom ocenom. Sačekaćemo da ga ja prepoznam pre nego što budemo išta preduzeli!" Kao rezultat toga, antihrist širi mnoge jeresi i zablude među braćom i sestrama, otvoreno se opire radnim aranžmanima Božje kuće, otvoreno galami protiv crkve, Božje kuće i radnih aranžmana dobijenih od Višnjeg i suprotstavlja im se. Štaviše, taj antihrist otvoreno privlači braću i sestre na svoju stranu, kako bi prisustvovali ekskluzivnim okupljanjima na kojima učesnici slušaju samo propovedi tog antihrista i prihvataju njegovo vođstvo. Čak i oni sa najlošijim kovom u crkvi mogu da vide da je ta osoba antihrist. Tek kad se nađu u takvoj situaciji, lažne starešine priznaju: „Oh, zaboga, pa on je antihrist! Kako to da sam ovo tek sada shvatio? Ne, ja sam to u stvari i ranije shvatao, ali nisam ništa govorio, jer sam se plašio da su braća i sestre malog rasta i da su lišeni razboritosti." Oni čak za sebe smišljaju odličnu laž. Očigledno je da su dopustili da braća i sestre pretrpe toliku štetu od antihrista zato što su oni sami zapravo toliko tupi i priglupi, zato što su toliko lošeg kova i tako nesposobni da raspoznaju antihrista. Umesto da osete krivicu, oni okrivljuju braću i sestre da pričaju besmislice, da šire neosnovane glasine, da pogrešno razumeju ljude i tome slično. O kakvom se starešini ovde radi? Zar to nije pravi smetenjak? Takav vođa je temeljno nesposoban da na svojim plećima nosi rad crkve. Spolja gledano, oni često jedu i piju Božje reči, mole se, prisustvuju skupovima, slušaju propovedi, pišu duhovne zabeleške i članke o svedočenjima i naizgled ulažu mnogo truda, ali kad se pojave problemi, oni ne mogu da ih reše, niti mogu da tragaju za istinom u skladu s Božjim rečima, a pogotovo ne mogu da raspoznaju antihriste na osnovu Božjih reči. Lažne starešine obično mogu da propovedaju po sat ili dva i mogu beskrajno da razglabaju kad besede o Božjim rečima i vlastitom iskustvu, ali kad antihristi šire jeresi i zablude, kad zaluđuju braću i sestre i ometaju rad crkve, oni nemaju šta da kažu i ne obavljaju nikakav posao. Ne samo što ne preduzimaju nikakve preventivne mere i ne navode braću i sestre da raspoznaju jeresi i zablude antihrista, nego čak i onda kad vide da antihristi izazivaju prekide i ometanja, oni ih ne razotkrivaju niti ih detaljno analiziraju, ne orezuju antihriste; oni ne rade baš ništa. Šta je problem s takvim ljudima? (Suviše su lošeg kova.) Uprkos svom lošem kovu, oni se i dalje hvale da su duhovni ljudi, dobre starešine, da su ljudi koji streme ka istini i vole Božje reči, te besramno tvrde kako su se odrekli uživanja u porodici i telesnim stvarima kako bi ispunili odgovornosti starešina i delatnika. U stvarnosti, oni su prave pravcate lažne starešine; neodgovorni su, lišeni savesti i razuma i u velikoj meri tupi i priglupi – oni su autentični, licemerni fariseji. Umeju samo da propovedaju doktrine i da uzvikuju parole. Kad im ljudi postave neko pitanje, mogu da iznesu čitavu bujicu teorija kako bi ih naveli na stranputicu, ali zapravo uopšte ne mogu jasno da obrazlože istina-načela. Uprkos tome, oni za sebe smatraju da imaju sposobnost shvatanja i da mogu da razumeju istinu. U svom srcu odlično znaju da, kad ljudi od njih traže rešenja za probleme, ne mogu da im

daju odgovore koji su u skladu sa istinom, ali se ipak pretvaraju da su dobre starešine i duhovnici. Zar to ne znači da su u određenoj meri lišeni stida? (Da.) Većina lažnih starešina ima jednu zajedničku odliku i jedan zajednički problem: lišeni su stida. Misle da ih to što imaju status i titulu starešine i što mogu da govore o duhovnim teorijama čini duhovnicima. Provode više vremena od drugih u jedenju i pijenju Božjih reči, slušanju propovedi i gledanju video-zapisa iz Božje kuće i drugima više besede o Božjim rečima, pa stoga veruju da mogu da obavljaju posao starešina i delatnika i da ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika. Ali činjenica je da, kad se pojave veći problemi u vezi s beskrupuloznim zaluđivanjem i ometanjem Božjeg izabranog naroda od strane antihrista, oni to samo posmatraju, ali su nemoćni da išta učine i ne znaju koje delove Božjih reči da upotrebe da bi ih povezali sa antihristima i detaljno ih analizirali, kako bi braća i sestre stekli razboritost, odbacili antihriste iz svog srca i izbegli da ih oni zaluđuju i kontrolišu. Mada se u sebi ponekad osećaju pomalo uspaničeno, oni ipak smatraju da su dugo verovali u Boga i odslušali mnoge propovedi, te da istinu razumeju bolje od prosečnog čoveka i da su rečiti. Često se hvale: „Ja sam duhovnik. Mogu da propovedam. Iako ne mogu da rešim problem zaluđivanja i ometanja Božjeg izabranog naroda od strane antihrista, niti mogu da povežem Božje reči sa antihristima i da ih detaljno analiziram, uradio sam posao koji je trebalo da obavim i rekao sam ono što je trebalo da kažem. Dokle god braća i sestre mogu da razumeju, sve je u redu!” Što se tiče konačnog rezultata, da li je Božji izabrani narod zaštićen, oni u svom srcu nisu načisto s tim. Takođe misle da su pametni i pretvaraju se da rešavaju probleme, ali se na kraju sve svodi na izgovaranje gomile reči i doktrina, bez stvarnog rešavanja problema. Oni ne mogu da besede o istini ne bi li razotkrili i detaljno analizirali antihriste. Umesto toga, samo prosipaju reči i doktrine kako bi opravdali i odbranili sebe i pričaju po sat ili dva, nakon čega ljudi ostaju potpuno zbunjeni i nejasne su im čak i one stvari koje su prvobitno razumeli. Ne uspevaju da braću i sestre izbave od zaluđivanja od strane antihrista, niti da im omoguće da antihriste raspoznaju i odbace ih iz svog srca – nikada ne postižu rezultat zaštite braće i sestara. Čak i ako uviđaju tu posledicu, oni i dalje tvrde da su starešine i ne tragaju ponizno za istinom zajedno s drugima, niti prijavljuju problem višim nivoima da bi potražili rešenja. Zar takvi ljudi nisu nitkovi? Niko si i ništa, ali se ipak i dalje pretvaraš. Zašto se pretvaraš? Pošto nisi u stanju da budeš starešina, treba da se povučeš i da odeš negde drugde da se pretvaraš. Ne smeš da nanosiš štetu Božjem izabranom narodu! Dok se ti pretvaraš, antihristi koriste priliku da čine tolika zlodela kojima ometaju i kontrolišu ljude, da zaluđuju i da nanose štetu mnogima! Ko će preuzeti odgovornost za to? Božja kuća će otkriti ko je odgovoran!

Neke starešine i delatnici ne rade nikakav stvaran posao dok se bave incidentima vezanim za antihriste, niti su u stanju da antihriste raspoznaju. Tokom perioda u kojem antihristi zaluđuju i kontrolišu braću i sestre, oni nikada uistinu ne razotkrivaju zlodela i suštinu antihrista, niti mogu da ih jasno obrazlože. Kasnije, kad neki razboriti pripadnici Božjeg izabranog naroda razotkriju i proteraju antihriste, te lažne starešine smatraju to

svojim dostignućem. Nakon što su antihristi proterani, oni sve to rezimiraju i pričaju neke doktrine: „Vidite, kad antihristi govore i rade, crkveni život postaje nenormalan, a ljudi trpe ometanja i gubitke u svom životu. Da bismo izbegli da nam antihristi nanose štetu, moramo da raspoznajemo njihove reči, ljudskost, suštinu i tako dalje – sve te stvari moramo da razumemo. Bog dozvoljava pojavu antihrista u crkvi, dopušta im da čine neke stvari i da pokažu vlastitu ružnoću, a zatim razotkriva antihriste da bismo mogli da se, što je moguće pre, naoružamo istinom, da razvijemo vlastitu razboritost i da povećamo svoj rast – u tome su Božje namere! Sada smo raspoznali antihriste i oni nas više ne sputavaju; svako je u stanju da ih odbaci. To je nešto što treba da proslavimo!” Na kraju, lažne starešine preuzimaju ton zvaničnika i nude svoj rezime, govore kao da su uradili mnogo stvarnog posla, platili veliku cenu i odigrali značajnu ulogu u proterivanju antihrista. Zar to nije pomalo bestidno? Jasno je da oni od početka do kraja nisu mogli da raspoznaju šta je antihrist; ne razumeju kako antihristi zaluđuju ljude, šta sve rade Božjem izabranom narodu, niti kakva je narav-suština antihrista, a pretvaraju se da su mnogo toga uradili. Očigledno je da su upravo braća i sestre raspoznali antihriste i proterali ih iz crkve; očigledno je da lažne starešine nisu odigrale ulogu koju starešine i delatnici treba da igraju, niti su ispunile obaveze starešina i delatnika, ali ipak prave rezime i preuzimaju zasluge za sebe, kao da su sve odavno unapred isplanirali i sada govore braći i sestrama da su svojim postupcima ostvarili rezultate i postigli veliki uspeh. Zar to nije bestidno? Zašto govoriš tako zvaničnim tonom? Ne radiš nikakav stvaran posao, ali ipak govoriš kao zvaničnik. Jesi li ti zvaničnik velike crvene aždaje? Zar takvi ljudi nisu fariseji? (Jesu.) Znaju samo da uzvikuju parole i da propovedaju doktrine. Kad se nešto desi, oni ne samo da ne znaju da se prema tome pravilno postave, već nemaju ni put primene. Oni samo izvaljuju besmislice i slepo primenjuju propise; temeljno su nesposobni da reše bilo koji problem. A kad sve prođe, ponašaju se kao da se ništa nije desilo, pretvaraju se da su dobri ljudi i s drskom bestidnošću preuzimaju sve zasluge za sebe. Ti ljudi su školski primer fariseja. Mogu samo da propovedaju doktrine, da uzvikuju parole, da ulažu malo truda i da trpe neke nedaće i nesposobni su za bilo kakav stvarni posao, a ipak se pretvaraju da su duhovnici. Oni su fariseji. Takva je suština ovog tipa lažnih starešina. Tolike doktrine mogu pred svima da propovedaju, pa zašto onda ne umeju da razotkriju antihriste i da izađu na kraj sa njima? U stanju su da po nekoliko sati drže propovedi i veoma su rečiti, pa zašto onda, kad se suoče sa stvarnim problemima – naročito kad se suoče sa zlodelima antihrista – nisu u stanju da ih rešavaju, već kao da zaneme? Šta je tome razlog? To je zato što su isuviše lošeg kova. Koliko je njihov kov zapravo loš? Oni nemaju duhovno razumevanje. Obrazovani su i inteligentni, prilično su vispreni u rešavanju spoljnih pitanja i donekle razumeju zakon. Kada je, međutim, reč o pitanjima vere u Boga, duhovnim pitanjima i raznim suštinski važnim problemima, nisu u stanju da išta raspoznaju, ne mogu ništa da prozru, niti mogu da pronađu ijedno istina-načelo. Kad nema nikakvih problema, oni sede mirno, nalik ribolovcu koji čeka da riba zagrize, ali čim se javi neki problem,

ponašaju se kao smešni lakrdijaši, kao mravi na vrelom tiganju, pokazujući svoju jadnu pojavu. Ponekad se ponašaju krajnje ozbiljno i svečano. Kad se ne ponašaju svečano, naizgled su normalni, ali kad postanu svečani, ljudima je to zapravo smešno. To je zato što oni, kad se ponašaju svečano, izgovaraju isključivo laži i reči lišene duhovnog razumevanja, sve same amaterske primedbe. Pa ipak, za sve to vreme imaju svečan izraz lica – zar to nije smešno? Ako im neko postavlja ključno važna pitanja da na njih odgovore, oni ostaju zbunjeni i bez teksta i izgledaju naročito postiđeno. Ima mnogo takvih lažnih starešina. Njihove primarne manifestacije su loš kov i nedostatak duhovnog razumevanja; oni su smetenjaci. Šta znači biti lišen duhovnog razumevanja? Kada je reč o duhovnim pitanjima i stvarima koje se tiču istine, za njih je to kao atomska fizika – ništa od toga ne razumeju. Uprkos tome, i dalje se pretvaraju i govore: „Ja sam duhovnik. Toliko već dugo verujem u Boga. Razumem mnoge istine. Vi ste novovernici, tek ste počeli da verujete u Boga i ne razumete istinu. Niste pouzdani.” Oni za sebe uvek smatraju da dugo veruju u Boga i da razumeju istinu. Takvi ljudi su dostojni mržnje, a ujedno su i smešni. Ovim završavamo naš razgovor o manifestacijama takvih lažnih starešina.

III. Ponašaju se kao zaštitni kišobran za antihriste

Postoji još jedan tip lažnih starešina koji još više zavređuje mržnju. Oni ne samo što ne uspevaju da razotkriju antihriste, već se takođe ponašaju kao zaštitni kišobran za antihriste i svoju ljubaznu pomoć koriste kao izgovor da povlađuju zlodelima kojima antihristi ometaju rad crkve. Ma koliko zabluda da antihristi šire kako bi zaluđivali ljude, te lažne starešine ne samo što ih ne opovrgavaju niti razotkrivaju, već antihristima pružaju mogućnost da slobodno govore i da izražavaju svoja stanovišta. Bez obzira na vrstu ometanja, zaluđivanja i štete koju trpi Božji izabrani narod, oni ostaju ravnodušni. Čak i kad neki ljudi kažu: „Ovi pojedinci su antihristi. To su ljudi koje Božja kuća treba da ograniči; ne treba ih promovisati ni obučavati, a pogotovo ih ne treba štititi. Dovoljno su štete naneli braći i sestrama. Vreme je da poravnamo račune s njima, da ih do kraja razotkrijemo i razrešimo”, te lažne starešine ustaju u odbranu antihrista. Uzimajući u obzir faktore kao što su životna dob antihrista, koliko godina oni veruju u Boga i njihove ranije doprinose, oni koriste razne izgovore da bi govorili u njihovu korist i da bi ih branili. Kad starešine višeg ranga dođu da provere rad antihrista ili da se pozabave njima, lažne starešine ne dozvoljavaju braći i sestrama da im prijave činjenice o zlodelima antihrista. Oni čak onemogućavaju pristup crkvi, kako starešine višeg ranga ne bi saznale da antihristi ometaju crkvu i takođe opstruišu razboritu braću i sestre u pokušaju da razotkriju antihriste. Bez obzira na izgovore koje lažne starešine koriste i na cilj koji žele da postignu služeći kao zaštitni kišobran za antihriste, oni time, na kraju krajeva, štite interese antihrista, a izdaju interese crkve i Božjeg izabranog naroda. Koriste razne izgovore da bi zaštitili antihriste, poput „antihristi takođe veruju u Boga i imaju pravo da govore u Božjoj kući” i „ranije su obavljali opasne dužnosti; Božja kuća treba da ima u vidu njihove ranije doprinose”. Sprečavaju braću i sestre da raspoznaju antihriste, a

starešinama višeg ranga ne dozvoljavaju da saznaju za razna njihova zlodela, dok u isto vreme oni sami ne razotkrivaju i pogotovo ne orezuju antihriste. Ti antihristi mogu biti članovi njihove porodice, bliski prijatelji ili, što je još verovatnije, ljudi koje smatraju svojim idolima i od kojih im je, u emocionalnom smislu, teško da se odvoje. Bez obzira na situaciju, dokle god oni znaju da su ti ljudi antihristi, a ipak i dalje brane njihova zlodela, dokle god drugima nalažu da se prema njima ophode s ljubavlju i čak koriste razna sredstva da bi antihristima pružili priliku da šire razne zablude kojima zaluđuju i ometaju Božji izabrani narod, te manifestacije pokazuju da se oni ponašaju kao zaštitni kišobran za antihriste. Neke lažne starešine su možda obavile malo stvarnog posla u nekim drugim oblastima, ali kad je u pitanju bavljenje antihristima, oni prema njima ne postupaju u skladu sa zahtevima Božje kuće. Štaviše, oni ne ispunjavaju odgovornosti starešina i delatnika koje Božja kuća zahteva – ne sprečavaju u najvećoj mogućoj meri antihriste da šire predstave, negativne emocije, jeresi i zablude kojima ljude u crkvi navode na stranputicu. Umesto toga, oni često kao pozitivne stvari podržavaju lažne doktrine koje antihristi izgovaraju, kao i njihove izjave i primedbe zasnovane na znanju ili na Sotoninoj filozofiji. Sve su to manifestacije njihovog ponašanja kao zaštitnog kišobrana za antihriste. Naravno, ima i lažnih starešina koji se antihristima ne bave zbog toga što vrednuju njihov uticaj u društvu. Oni kažu: „Većina braće i sestara potiče iz nižih slojeva društva i nema nikakav uticaj. Iako je ova osoba antihrist sa zlom ljudskošću, ona ima moć i uticaj u svetu i sposobna je. Kad se braća i sestre ili crkva suoče sa opasnošću, zar nam nije potreban neko moćan da istupi i da nas zaštiti? Stoga, hajde da se pravimo da ne vidimo njena nedela i da ih ne uzimamo previše ozbiljno.” Lažne starešine su spremne da se ponašaju kao zaštitni kišobran za antihriste kako bi se antihristi zalagali za njih i podržavali ih – lažnim starešinama čak ni to nije ispod časti. Takođe ima nekih lažnih starešina koji se drže jednog pogrešnog stanovišta. Oni kažu: „Neki antihristi imaju status i uticaj u društvu; oni imaju prestiž. U našoj crkvi postoje dve takve osobe. Iako su antihristi, ako ih budemo uklonili, ljudi će misliti da u našoj crkvi nema sposobnih ljudi, pa će nas oni iz religijskih krugova gledati s visine. Treba da ih zadržimo zarad boljeg imidža. Prema tome, te dve osobe su za našu crkvu dragocene, tako da niko ne sme da ih razotkrije ni da ih ukloni. One moraju da budu zaštićene.” Kakva je ovo logika? Oni antihriste smatraju talentovanim ljudima i zato ih štite. Zar te lažne starešine nisu nitkovi? (Jesu.) Bez obzira na okolnosti, dokle god starešine i delatnici dopuštaju antihristima da u crkvi rade šta im je volja i da ometaju rad crkve, oni su lažne starešine i delatnici. Bez obzira na to kako antihristi i zli ljudi šire zablude i koliko ljudi na taj način zaluđuju, ma koliko da napadaju i proteruju pozitivne ličnosti i ma koliko da pripadnika Božjeg izabranog naroda trpi štetu zbog toga, lažne starešine sve to ignorišu i prave se ludi – sve dok mogu da sačuvaju sebe, za njih je to u redu. To su primarne manifestacije lažnih starešina. Ma šta da antihristi govore ili rade, lažne starešine ih ne razotkrivaju, ne analiziraju ih detaljno, niti ih ograničavaju zarad toga da bi braća i sestre mogli da ih raspoznaju i odbace. Umesto toga, oni antihriste neguju kao

svoje kućne ljubimce, služe im i štite ih kao velikodostojnike, daju im zeleno svetlo i pružaju im razne mogućnosti da deluju. Čije interese oni žrtvuju time što antihristima dopuštaju da potpuno uživaju u slobodi? (Žrtvuju interese Božjeg izabranog naroda.) Lažne starešine ne samo da ne uspevaju da zaštite Božji izabrani narod, već antihristima dozvoljavaju da upravljaju crkvom, dok braću i sestre teraju da antihristima služe kao volovi i konji, kao robovi, primoravaju ih da slede naredbe antihrista, da prihvataju njihova pogrešna zapažanja, misli i stanovišta, njihovu kontrolu, pa čak i ozbiljnu štetu koju im antihristi nanose i tome slično. To je ono što lažne starešine rade. Da li oni u najvećoj meri onemogućavaju antihristima da nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu? Jesu li ispunili odgovornosti starešina i delatnika? Jesu li učinili išta na zaštiti Božjeg izabranog naroda? (Nisu.) Ukratko, bez obzira na razlog, svaki starešina koji antihristima daje zeleno svetlo da rade šta im se prohte i pritom ne čini ništa, lažni je starešina. Zašto kažem da su to lažne starešine? Zato što, kad antihristi zaluđuju i kontrolišu Božji izabrani narod, oni im dopuštaju da braći i sestrama nanose svakovrsnu štetu, čime ne ispunjavaju nalog koji im je Bog dao. Božja kuća ti je poverila Božje stado, Božji izabrani narod, a ti nisi ispunio svoju odgovornost. Nedostojan si da poneseš Božji nalog! Bez obzira na razlog ili na bilo koje opravdanje koje imaš, ako si se tokom svog mandata starešine ponašao kao zaštitni kišobran za antihriste i time kod braće i sestara izazvao ogromnu patnju zbog ometanja, zaluđivanja, kontrole i nanošenja ozbiljne štete od strane antihrista, ti si grešnik za sva vremena. Razlog za to je sledeći: nije da ti ne umeš da raspoznaš antihriste ili da prozreš njihovu suštinu – ti u svom srcu odlično znaš da su antihristi Sotone i đavoli, a ipak ne dozvoljavaš Božjem izabranom narodu da ih razotkrije i raspozna. Umesto toga, dopuštaš braći i sestrama da ih slušaju, da ih prihvate i da im budu poslušni. To je u potpunosti suprotno istini. Zar te to ne čini grešnikom za sva vremena? (Čini.) Ne samo što nisi uspeo da zaštitiš one koji iskreno obavljaju svoje dužnosti i streme ka istini, nego si antihriste ujedno unapredio na položaje starešina i delatnika, negovao si ih kao kućne ljubimce i primoravao braću i sestre da se povinuju njihovim naredbama. Božja kuća ti nije poverila Božji izabrani narod da bi njegovi pripadnici tebi ili antihristima služili kao robovi, nego da bi ih poveo u borbu protiv Sotone i antihrista i da bi raspoznali i odbacili antihriste, te da bi Božjem izabranom narodu omogućio da živi normalnim crkvenim životom, da normalno obavlja svoje dužnosti, da uđe u istina-stvarnost i da se pod Božjim smernicama pokori i svedoči o Bogu. Ako ne možeš da ispuniš čak ni te odgovornosti, da li zaslužuješ da se nazoveš ljudskim bićem? A opet, ti i dalje želiš da štitiš antihriste. Jesu li antihristi tvoji preci ili tvoji idoli? Čak i ako si u krvnom srodstvu s njima, treba da se držiš istina-načela i da pravdu staviš iznad porodice. Treba da se osetiš obaveznim da ispuniš odgovornosti starešina i delatnika – da razotkrivaš, raspoznaješ i odbacuješ antihriste i da činiš sve što je u tvojoj moći kako bi zaštitio braću i sestre i kako bi u najvećoj meri sprečio da im antihristi naude. To je odano obavljanje vlastite dužnosti i izvršenje Božjeg naloga; jedino tako možeš da se nazoveš starešinom ili delatnikom koji je u skladu s merilom. Ako ne ispunjavaš

odgovornosti starešina i delatnika i svojevoljno se ponašaš kao zaštitni kišobran za antihriste, šta bi drugo mogao da budeš nego grešnik za sva vremena? Ovim završavamo razgovor u zajedništvu o lažnim starešinama koji se ponašaju kao zaštitni kišobran za antihriste. Očigledno je da svrstavanje takvih ljudi u redove lažnih starešina uopšte nije nepravedno; to je jedna od manifestacija pravih lažnih starešina.

IV. Ne mare i ne pitaju za ljude koje su antihristi zaludeli

Postoji još jedna manifestacija lažnih starešina od koje ljudi još više pobesne. Neke lažne starešine mogu u izvesnoj meri da raspoznaju antihriste dok s njima komuniciraju, ali ne uspevaju da se odmah pozabave njima. Oni takođe ne uspevaju da blagovremeno razotkriju i detaljno analiziraju zla dela i suštinu antihrista kroz razna njihova ponašanja, čime bi braći i sestrama omogućili da antihriste raspoznaju i da ih odbace. To se već računa kao neispunjenje odgovornosti starešina i delatnika. Kad neka braća i sestre postanu zaluđeni i počnu da slede antihriste, te lažne starešine ostaju ravnodušne, kao da to nema nikakve veze s njima. Štaviše, oni u svom srcu ne osećaju nikakav samoprekor, niti optužuju sebe. Ne osećaju da su time izneverili Boga ili braću i sestre. Umesto toga, često izgovaraju ovu „klasičnu" tiradu: „Te ljude su zaludeli antihristi. To su i zaslužili! Sami su krivi što nisu bili razboriti. Čak i kad ne bi sledili antihriste, oni bi i dalje bili kandidati za uklanjanje iz Božje kuće." Te lažne starešine ne samo što ne osećaju samoprekor ili krivicu nakon što antihristi zalude braću i sestre, nego čak i ne preispituju sebe zbog toga, niti se kaju. Umesto toga, govore tako nehumane stvari i tvrde da su ta braća i sestre zaslužili da ih antihristi zalude. Šta se iz tih reči može zaključiti? Imaju li ti ljudi imalo ljudskosti? (Ne.) Oni su nesumnjivo lišeni ljudskosti. Zašto, dakle, govore takve stvari? (Da bi izbegli odgovornost.) Prvo, da bi izbegli odgovornost, da bi ljude učinili zaluđenim i otupelim. Oni veruju: „Antihristi su te ljude zaludeli zato što su lišeni razboritosti, a to nema nikakve veze sa mnom. Nisu stremili ka istini, pa su zato i zaslužili da budu zaluđeni!" Šta znači „zaslužili"? To znači da antihristi i treba da zaluđuju te ljude, da ih kontrolišu i da im nanose ozbiljnu štetu – kako god da se antihristi ophode prema njima, oni to zaslužuju; zaslužuju da budu sledbenici antihrista. Time se želi reći da ti ljudi ne treba da slede Boga nego treba da slede antihriste, da su oni zapravo pogrešili što su sledili Boga i da je Bog takođe greškom izabrao njih; iako su ušli u Božju kuću, bilo je neminovno da ih antihristi odvedu. Zar nije upravo to ono što lažne starešine hoće da kažu? Ne samo što kleveću braću i sestre, već i hule na Boga. Zar takvi ljudi nisu mrski? (Jesu.) Do krajnosti su mrski! Osim što izbegavaju odgovornost i zataškavaju činjenicu i istinu da nisu zaštitili braću i sestre, oni ih čak i napadaju, kažu da su ti ljudi zaslužili da ih antihristi zalude i da su nedostojni da veruju u Boga i da prime Božje spasenje. Sama ta izjava otkriva koliko im je karakter podao! Iako nisu direktno ometali, zaluđivali ni potiskivali braću i sestre kao što to čine antihristi, njihov stav prema braći i sestrama, prema Božjem nalogu i prema stadu koje im je Božja kuća poverila pokazuje koliko su oni uistinu bezdušni i hladni! Božje delo

niko ne prihvata olako; to podrazumeva žrtvovanje i saradnju od strane onih koji propovedaju jevanđelje. Na to se troši velika količina radne snage i resursa, a što je još važnije, u tome je sadržano celo Božje srce. Bog je taj koji postavlja razne ljude, događaje, stvari i okruženja da bi ljude doveo preda Se. Lažne starešine ne mare ni za šta od svega toga. Ma koga da antihristi zaluđuju, oni to odbacuju jednom jedinom frazom: „To su i zaslužili!" Oni na taj način puštaju niz vodu sav trud koji su ljudi uložili, kao i celo Božje srce, svodeći ih ni na šta. Šta znači fraza „To su i zaslužili"? To znači: „Ko ti je rekao da njima propovedaš jevanđelje? Oni nisu dostojni verovanja u Boga. Bila je greška propovedati im jevanđelje. Ko im je rekao da slede antihrista? Mada nisam obavio nikakav stvaran posao, nisam ih ni terao da slede antihrista. Sami su insistirali na tome; zaslužili su da slede antihriste!" Koju vrstu ljudskosti ima neki takav čovek? Ima li on uopšte srca? On je hladnokrvna životinja i gori je od psa-čuvara, a ipak je starešina? On je nedostojan! Vi morate da budete razboriti: kad vidite da su takvi ljudi lišeni savesti i razuma i da su tako hladni, ne smete ih birati za starešine. Nemojte biti smetenjaci! Oni ne samo što ne čine sve što mogu da bi nadoknadili gubitke i povratili one koje su antihristi zaludeli, već govore i tako okrutne stvari – tako su zlonamerni! Problem sa osobom ovog tipa po svojoj prirodi je ozbiljniji nego kod prosečnog lažnog starešine. Mada se ne može smatrati antihristom, na osnovu njenih manifestacija je jasno da ona ne poseduje ljudskost i da nije dostojna da bude starešina ili delatnik. Ona nije ništa drugo do ružan, nezahvalni izdajnik! Ona ne zna šta je Božji nalog, niti ima ikakvu svest o tome koji bi posao trebalo da obavlja. Ne odnosi se prema njemu savesno i razumno; nedostojna je da bude starešina Božjem izabranom narodu i nedostojna je prihvatanja Božjeg naloga. Konkretno, lažne starešine ne gaje ljubav prema Božjem izabranom narodu. Kad braća i sestre postanu zaluđeni, oni ih čak udaraju dok su ovi na kolenima, govore im stvari poput: „To su i zaslužili" i ne pokazuju nikakvo saosećanje prema njima. Ako jedan takav čovek vidi da je nekoga snašla nesreća ili poteškoće, on mu neće pomoći, nego će ga još i udarati dok je na kolenima. Njegova savest neće osećati nikakav samoprekor i on će nastaviti da bude starešina kakav je oduvek bio. Zar to nije bestidno? (Jeste.) Čak i ako izuzmemo braću i sestre, ukoliko bi đavoli ozbiljno naudili nekom dobrom neverniku, svako ko ima normalnu ljudskost bi, kao vernik u Boga i kao stvoreno biće, saosećao s njim; koliko bi onda trebalo više da ga zaboli srce ako bi braća i sestre – oni koji iskreno veruju u Boga – bili ti koje su antihristi zaludeli i kojima su naneli štetu? Te lažne starešine ne obavljaju nikakav stvaran posao tokom perioda u kojem antihristi čine zlo i nanose štetu Božjem izabranom narodu. Oni niti razotkrivaju, niti detaljno analiziraju zlodela i suštinu antihrista, a još manje osećaju breme da braći i sestrama pomognu da raspoznaju antihriste i da ih u svom srcu odbace. Nemaju nikakav osećaj odgovornosti za to. Čak i kad antihristi zaluđuju neke ljude, oni na to samo izgovaraju hladnu, bezdušnu primedbu: „To su i zaslužili." To je da čovek zaista pobesni! Da bi izbegli odgovornost i sačuvali sebe, da bi što veći broj ljudi zaludeli i otupeli i da bi izbegli da ih Bog osudi, oni govore tako nehumane stvari. Zar to nije mrsko? (Jeste.) Šta

god da kažeš, ti nisi ispunio svoje odgovornosti i nisi svoj posao obavio kako treba – to su manifestacije lažnog starešine; ma koliko da se trudiš, ne možeš to da porekneš. Ti si lažni starešina.

Neke lažne starešine ne samo što se ponašaju hladno, bezdušno i neodgovorno kad antihristi zalude neku braću i sestre, ne samo što govore da su ti ljudi zaslužili da budu zaluđeni, nego čak i kad radni aranžmani Božje kuće od njih zahtevaju da ispune svoju odgovornost kako bi one među njima koji imaju relativno dobru ljudskost i nadu u oporavak u najvećoj mogućoj meri povratili, te lažne starešine i dalje ne obavljaju nikakav stvaran posao. Čak i kad neki ljudi zatraže da se vrate u crkvu, oni i dalje ostaju ravnodušni, ignorišu njihove zahteve i prema ljudskom životu se ne odnose kao prema najdragocenijoj stvari koju treba ceniti. Ne uspevaju da u najvećoj mogućoj meri povrate tu zaluđenu braću i sestre. Oni tu odgovornost ne mogu da ispune, niti ulažu ikakav trud u tom smislu. Uprkos tome što se radnim aranžmanima Božje kuće iznova i iznova zahteva da se taj posao dobro obavi, lažne starešine ostaju nepokolebljive, ne preduzimaju ništa i ne rade ništa. Kao rezultat toga, neki od ljudi koje su antihristi zaludeli i koji su bili izolovani ili uklonjeni još uvek ne mogu da se vrate u Božju kuću i još nisu nastavili da žive normalnim crkvenim životom. Naravno, neki od tih ljudi zbog raznih razloga zaista ne ispunjavaju uslove za povratak u Božju kuću, ali postoje i drugi koje je moguće povratiti. Ako oni, kroz pomoć ispunjenu ljubavlju i strpljivu podršku, mogu da razumeju istinu i da raspoznaju i odbace antihriste, moguće ih je vratiti. Međutim, pošto starešine i delatnici ne rade stvaran posao, ne sprovode radne aranžmane Božje kuće i život tih ljudi ne smatraju važnim, neki ljudi su i dalje ostavljeni da tumaraju izvan crkve. Te starešine i delatnici ignorišu radne aranžmane Božje kuće služeći se raznim izgovorima. Oni čak ignorišu braću i sestre koji žele da se vrate u crkvu i da ispune uslove da ih crkva prihvati. Smišljaju svakakve izgovore, govore da ti ljudi imaju lošu ljudskost, da se suočavaju s bezbednosnim rizicima, da vole da se lepo oblače, da uživaju u telesnim zadovoljstvima, da vole status i tome slično. Koristeći ove izmišljene izgovore i razloge, oni odbijaju da im dozvole da se vrate u crkvu. Antihristi su te ljude zaludeli i stavili pod svoju kontrolu, ali lažne starešine ne mare za to što su ti ljudi izgubljeni. Oni ne osećaju nikakvu odgovornost, niti imaju ikakav osećaj savesti. Možda misle da bi bilo suviše teško ili opasno vratiti te ljude u crkvu, a možda nisu spremni na to ili se duboko u sebi ne slažu s tim. U svakom slučaju, oni iz različitih razloga uopšte ne sprovode gorepomenute radne aranžmane Božje kuće. Sve su to manifestacije takvih lažnih starešina. Ne samo što ne sarađuju aktivno i što ne ispunjavaju svoje odgovornosti u vezi s bilo kojim zadatkom koji im je dodelio Bog ili Božja kuća, nego se još i brane kad neko razotkrije njihovo zanemarivanje odgovornosti, govore stvari kojima izbegavaju svoje odgovornosti i pravdaju se da bi prikrili istinu o tom zanemarivanju. Zar takve lažne starešine nisu još mrskije? (Jesu.) Ukratko, te lažne starešine takođe nemarno postupaju prema antihristima koji nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu i ne obavljaju nikakav stvaran posao. Ignorišu svaki detalj onoga što Božja kuća

od njih zahteva da urade. Nisu spremni da trpe nedaće ni da plaćaju cenu, već radije čine samo ono što je njima po volji i ponašaju se kako im se prohte – rade ponešto kad su raspoloženi, a kad nisu, ne rade baš ništa. U potpunosti zanemaruju radne aranžmane Božje kuće, zanemaruju dužnosti i odgovornosti koje im je Božja kuća poverila, a pogotovo zanemaruju Božje namere i zahteve. Ti ljudi nemaju ni ljudskosti ni savesti; oni su hodajući leševi. Da li biste svoju težnju ka spasenju kroz verovanje u Boga, tu najvažniju stvar u svom životu, smeli da poverite ljudima koji ne poseduju ljudskost? (Ne.) Čak i ako te ne budu predali u ruke antihristima, da li će učiniti sve što je u njihovoj moći da se bore protiv antihrista kad vide kako oni zaluđuju i nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu? Ne, oni to neće učiniti, jer takvi ljudi su hladnokrvne životinje koje nemaju osećaj odgovornosti. Oni služe kao starešine samo da bi sebi obezbedili privilegije.

Lažne starešine ponekad pokazuju brigu prema braći i sestrama; pitaju ih da li im nešto treba, kako se snalaze za hranu i smeštaj i tome slično. Prilično su pažljivi kada je reč o stvarima koje se tiču svakodnevnog života, ali kada su u pitanju stvari koje se tiču Božjeg naloga, života i smrti braće i sestara i istina-načela, oni ostaju ravnodušni i ne rade ništa, bez obzira na to ko ih za to pita. Brinu jedino o telesnim užicima ljudi, o hrani, odeći, krovu nad glavom, pitanjima prevoza i materijalnih prednosti i bave se isključivo takvim stvarima. Neki ljudi kažu: „Tvoje su reči kontradiktorne. Zar nisi rekao da su ti ljudi hladni? Da li bi hladna osoba bila spremna da učini te stvari za druge?" Da li bi hladna osoba bila tako dobrodušna da učini te stvari za svakoga? (Ne bi.) U stvari, neke hladne osobe bi zaista učinile te stvari, a za to postoje dva razloga. Prvi je da oni, dok te stvari čine za svakoga, ujedno čine nešto i za sebe, tako da od toga i sami imaju koristi. Ako iz toga ne mogu da izvuku nikakvu korist, gledajte pa ćete videti da li će i dalje to raditi – odmah će promeniti stav i prestaće to da rade. Štaviše, čiji oni novac koriste da bi radili te stvari i za svakoga tražili privilegije? Božja kuća je ta koja plaća ceh. Kad treba velikodušno trošiti resurse Božje kuće, ti ljudi su pravi specijalisti. Kako i ne bi radili te stvari kad od toga lično oni imaju koristi? Dok traže privilegije za sve, oni to zapravo čine zarad sebe. Nisu toliko dobrodušni da bi privilegije tražili samo zarad drugih ljudi! Ako bi zaista tražili privilegije za sve, ne bi smeli da imaju nikakve sebične motive i trebalo bi da se prema tome odnose u skladu s načelima Božje kuće. Oni, međutim, uvek traže privilegije za sebe i uopšte ne razmišljaju o život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Pored toga, oni svakome čine nešto zato da bi ih ljudi cenili i da bi rekli: „Ta osoba traži privilegije za nas i nastoji da zaštiti naše interese. Ako nam bilo šta zafali, treba da od nje tražimo da se za to pobrine. Dok je ona tu, nećemo trpeti nikakav loš tretman." Oni čine te stvari da bi im drugi bili zahvalni. Na taj način, istovremeno stiču i slavu i privilegije, pa zašto i ne bi to radili? Ako bi tražili privilegije za sve, a da pritom niko ne zna da je to njihova zasluga, nego bi svi zahvaljivali Bogu i niko ne bi osećao zahvalnost prema njima, da li bi oni to i dalje činili? Oni definitivno ne bi bili raspoloženi za to, a njihovo pravo „ja" bilo bi razotkriveno. Kada takvi ljudi bilo šta rade, njihova

priroda-suština biva potpuno razotkrivena. Prema tome, kad antihristi ometaju crkvu, takve osobe nipošto ne bi obavile nikakav stvaran posao na zaštiti Božjeg izabranog naroda.

Maločas smo u zajedništvu pomenuli kako se lažne starešine, čak i onda kad antihristi zaluđuju, kontrolišu i nanose štetu Božjem izabranom narodu, i dalje prave da ništa ne vide. Ne smišljaju nikakve mere kojima bi povratili Božji izabrani narod, niti ispunjavaju svoje obaveze i odgovornosti. Misle jedino na vlastita osećanja, raspoloženja i interese. Ne ispunjavaju svoje odgovornosti i ne smatraju sebe odgovornim; umesto toga, skidaju sa sebe odgovornost i izbegavaju je. Oni čak osuđuju pripadnike Božjeg izabranog naroda koje su antihristi zaludeli i stavili pod svoju kontrolu, i kažu kako oni ne veruju iskreno u Boga; to čine da bi izbegli sopstvenu odgovornost, a pritom ih uopšte ne grize savest. Te lažne starešine su najmrskije. Sve ove raznovrsne manifestacije lažnih starešina o kojima smo raspravljali prilično su odvratne, ali osoba koja pripada ovom poslednjem tipu naprosto nema nimalo ljudskosti. Takva osoba je hladnokrvna životinja, zver u ljudskom ruhu; ona se ne može smatrati delom čovečanstva, već je treba svrstati među zveri. Zašto ona ne ispunjava svoje odgovornosti? Zato što nema ljudskosti, nema savesti ni razuma. Odgovornosti, obaveze, ljubav, strpljenje, saosećanje, zaštita braće i sestara – ništa od toga ne postoji u njenom srcu; ona ne poseduju te kvalitete. Odsustvo tih kvaliteta u njenoj ljudskosti ekvivalentno je nedostatku ljudskosti. To su manifestacije četvrtog tipa lažnih starešina.

To su manje-više četiri vrste manifestacija lažnih starešina koje treba razotkriti u okviru trinaeste odgovornosti starešina i delatnika. Postoje, naravno, i druge slične manifestacije, ali već ta četiri tipa u osnovi mogu da predstavljaju razne manifestacije lažnih starešina pri obavljanju tog posla, kao i njihovu ljudskost-suštinu. U koliko god kategorija da delimo njihove manifestacije, dve istaknute manifestacije lažnih starešina se u svakom slučaju ipak mogu naći unutar te četiri kategorije: jedna od njih je da oni ne rade nikakav stvaran posao, a druga je da su nesposobni da obavljaju stvaran posao. To su dve najistaknutije manifestacije lažnih starešina. Bez obzira na to kakvi su ljudskost i kov lažnih starešina i kako se oni odnose prema istini, te dve manifestacije su u svakom slučaju otelovljene unutar te četiri kategorije. Ovde se završava sadržaj vezan za razotkrivanje lažnih starešina u našem današnjem razgovoru o trinaestoj odgovornosti starešina i delatnika.

Dodatak: Odgovaranje na pitanja

Imate li neka pitanja? (Bože, hteo bih da postavim jedno pitanje. Na početku ovog skupa, Bog nas je pitao po čemu se ljudi sa naravlju antihrista razlikuju od stvarnih antihrista i koje su tipične karakteristike suštine antihrista. Tada nam se učinilo da nemamo ništa u glavi, a nakon što smo malo razmislili o tome, uspeli smo da dođemo samo do nekih veoma jednostavnih reči i doktrina. Sada ima već više od godinu kako nam Bog besedi o istinama u vezi sa razotkrivanjem antihrista, ali mi smo i dalje u stanju da samo mali deo njih razumemo i primenimo. Jedan od razloga je što u te istine nismo

uložili dovoljno truda, a drugi je što smo se susretali s relativno malim brojem antihrista i što razumevanje tih istina nije proisteklo iz sagledavanja njihove veze sa stvarnim situacijama. Mi, dakle, čak ni sada nismo zakoračili u te istine, nismo naročito razboriti u pogledu antihrista, a i u nama samima takođe postoje mnoge manifestacije naravi antihrista koje još uvek nismo prepoznali. Želim da pitam kako da rešimo taj problem.)
U vezi s bilo kojim aspektom istine morate imati neka stvarna iskustva i iskustveno znanje i morate postići istinsko razumevanje da bi vam se reči istine uklesale u srce. Proces zadobijanja istine uvek je takav. Stvari koje možeš da upamtiš jesu one koje si stekao kroz vlastita iskustva; one ostavljaju najjači utisak. Stoga sam vas, dok smo danas u zajedništvu razgovarali na temu antihrista, naveo da najpre pregledate ovaj sadržaj. Bili ste u stanju da se nekih stvari prisetite. Neke od stvari kojih ste mogli da se prisetite imaju za vas samo teorijski značaj, ali prirodno je da postoje i neke manifestacije antihrista koje, u manjoj ili većoj meri, možete da uporedite sa stvarnim životom – svako to mora da doživi na ovaj način. Za ljude je normalno da, ma koliko da naizgled dobro razumeju dok slušaju propovedi, oni to razumeju samo teoretski i u smislu doktrine, ali zapravo ne poznaju istinu. Kada čovek može da razume istinu? Tek kad doživi te stvari, on može da stekne neko praktično znanje. Bez doživljavanja stvarnih okolnosti, niko ne može da stekne znanje. Stoga je, dok smo danas u zajedništvu razgovarali na temu antihrista, bilo neophodno da napravimo kratku rekapitulaciju i da vam pružim jednostavan podsetnik. Posle ovoga, bilo da razgovaramo o odgovornostima starešina i delatnika ili o raznim manifestacijama lažnih starešina, to vam barem neće zvučati previše šuplje – to je sve. Potrebno je, međutim, da i dalje budete izloženi raznim manifestacijama antihrista. Neki ljudi kažu: „Ako Bog ne postavi neke stvarne ljude, događaje i stvari, gde onda da steknemo tu izloženost? Ne možemo sami da tražimo antihriste, zar ne?" Ne morate da ih tražite. Najjednostavnije rešenje jeste da, kad naiđete na antihriste, pokušate da ih što bolje uporedite s Božjim rečima. Upoređujte njihova spoljna otkrovenja, njihove izjave, postupke i naravi, kao i njihove misli i stanovišta, pa čak i način na koji se vladaju i ophode sa svetom, njihov način života i tako dalje – drugim rečima, upoređujte ih sa svih petnaest manifestacija antihrista o kojima smo govorili. Uporedite ih sa što većim brojem njih. Ljudsko shvatanje je takvo: oni ne mogu da se prisete mnogih stvari, zato što je ljudsko pamćenje ograničeno. Ljudi su u stanju da veoma detaljno govore o stvarima koje su zaista doživeli iz prve ruke. Ma koliko da o tim stvarima pričaju, to se ne zasniva na njihovom sećanju, nego na iskustvu i na onome kroz šta su prošli. Te stvari koje su stekli najbliže su istini i onome što je faktički istinito – to su stvari koje su ljudi stekli iskustvom. Za razliku od njih, stvari koje su u skladu s ljudskim predstavama i uobraziljama, kao i stvari zasnovane na znanju, nisu u skladu sa istinom, ma koliko godina da su zauzimale dominantan položaj u vašem umu nakon što su prvi put ušle u njega. Kad budeš zaista razumeo istinu, te stvari će biti eliminisane i odbačene. Međutim, stvari koje su bliske istini i koje su u skladu sa istinom, stvari koje si stekao iskustvom – to su stvari koje su dragocene. Bez obzira da li u

potpunosti razumete pitanja koja sam vam danas postavio, sigurno je da postoji deo teme u vezi s raspoznavanjem antihrista koji možete da razumete, budući da ste svi donekle iskusili određeno zaluđivanje i ometanje od strane antihrista. Time ste stekli izvesnu razboritost, pa kad naiđete na antihriste koji čine zlodela i ometaju rad crkve, te istine počinju nešto da vam znače. Te reči počinju nešto da znače tek kad se suočite sa stvarnim okruženjima. Ako niste iskusili zaluđivanja od strane antihrista i ako u svojoj glavi samo zamišljate njihove postupke, ovo je beskorisno. Ma koliko da je bujna tvoja mašta, to ne znači da ćeš biti u stanju da ih raspoznaš. Tek kad se suoče sa stvarnim okruženjima, ljudi reaguju instinktivno i koriste vlastite misli i stanovišta, određene teorije kojima su bili izloženi i neke doktrine, metode i načine koje su naučili, da bi se suočavali i nosili s tim stvarima i da bi na kraju donosili razne odluke. Ali čak i pre no što se susretnu s tim situacijama, već je sasvim dobro ako ljudi imaju jasno shvatanje i jasne utiske o raznim teorijama. Neki ljudi kažu: „Kakva je korist od toga što Ti toliko govoriš pre nego što naiđemo na antihriste?" Korisno je. Zar reči kojima se razotkrivaju antihristi nisu odštampane u knjizi? Da li su te reči nešto što možete u potpunosti da doživite i da prozrete za dan ili dva? Ne. Svrha njihovog štampanja u toj knjizi jeste da budete spaseni i da vam se omogući da te reči često čitate i da razumete te istine, kao i da čitate Božje reči i da steknete životnu zalihu za slučaj kada u budućnosti naiđete na razne situacije – bilo da je u pitanju incident u vezi s nekim antihristom, poteškoće u menjanju vlastite naravi ili bilo šta drugo. Božje reči u ovoj knjizi jesu izvor iz kojeg možeš da doživljavaš te stvari i da ih rešavaš, kao i da uđeš u te aspekte istine. Količina onoga što razumeš dok slušaš propovedi ne predstavlja količinu stvarnosti koju poseduješ. Ako u nekom trenutku ne možeš nešto da shvatiš ili da upamtiš, ne znači da to nikada nećeš iskusiti ili da to nikada nećeš razumeti u budućnosti. Ukratko, morate razumeti da su sa istinom povezane samo one stvari koje ljudi stiču iskustvom i koje spoznaju na osnovu Božjih reči. Stvari koje ljudi pamte i koje razumeju u svojim glavama uglavnom nisu povezane sa istinom; to su samo doktrinarne stvari. Koje su stvari najvažnije kada je reč o istini? Najvažnije stvari jesu iskustvo i ulazak. O bilo kojem aspektu istine da je reč, kada ga ljudi zaista dožive, ono što će na kraju požnjeti jeste plod istine i put njihovog opstanka. Prema tome, nije problem ako nešto ne upamtite.

Da sam odmah na početku ovog skupa krenuo da vam govorim o glavnoj temi, vi ne biste mogli na vreme da reagujete, zar ne? Stoga sam najpre morao da primenim neke metode i da vas pitam: „Sećate li se po čemu se ljudi sa suštinom antihrista razlikuju od ljudi koji imaju narav antihrista?" To pitanje sam vam najpre postavio ne zato da bih vas ostavio bez teksta ili da bih vas razgolitio, već da bih vam dao podsticaj. Zatim smo napravili rekapitulaciju, pa su se ljudi postepeno prisetili: „Već smo ranije razgovarali o tome kako se antihristi odnose prema istini i kakva je ljudskost antihrista." Jedan deo sadržaja o antihristima već je ostavio dubok utisak na tebe; taj sadržaj čeka da bude upotrebljen onda kad budeš doživeo takve stvari, pa će ti poslužiti kao smernica i pravac za praktično postupanje. Ima, međutim, još sadržaja koji na tebe nije ostavio baš nikakav

utisak nakon što si ga prvi put saslušao. Taj sadržaj takođe treba doživeti. Kad budeš prolazio kroz ta iskustva i kad nakon toga budeš jeo, pio i molitveno čitao te reči, zadobićeš još i više. Bilo da se radi o sadržaju koji je na tebe ostavio utisak ili ne, nakon što budeš prošao kroz te stvari, sve će se to lepo pomešati. Nakon što ih budeš doživeo, doktrine koje si upamtio postaće tvoje praktično razumevanje i tvoj dobitak. Što se tiče sadržaja koji na tebe nije ostavio utisak, kada ga jednom budeš doživeo, on će možda ostaviti neki utisak, ali će to ipak biti samo neko perceptivno znanje. To perceptivno znanje može da ostane samo na nivou doktrine. Preostaje ti samo da ponovo doživiš slične stvari, nakon čega će te ono usmeravati, pokazaće ti pravac i pružiće ti put praktičnog delovanja. Doživljavanje Božjih reči i doživljavanje istine predstavljaju tu vrstu procesa. Da li je sramota što niste znali odgovor na pitanje koje sam vam postavio? Nije sramota. Ako i vi Meni postavite neko pitanje iz vedra neba, Ja ću takođe morati na licu mesta da razmislim o tome, da razmotrim kakvo je značenje tog pitanja i koje aspekte istine ono obuhvata. Ljudski mozak i um tako funkcionišu – potrebno im je vreme da odgovore. Čak i ako se radi o nečemu što ti je dobro poznato, ako se mnogo godina nisi susretao s tim, ipak će ti biti potrebno neko vreme da odgovoriš ukoliko se iznenada ponovo susretneš s tim. Ma koliko da si nešto duboko iskusio, ako se nakon mnogo dana ili godina ponovo susretneš s tim, i dalje će ti biti potrebno vreme da odgovoriš – da i ne pominjemo da je vaše razumevanje teme o antihristima samo na nivou reči i doktrina, da još uvek ne možete da ga uporedite s antihristima koje srećete u stvarnom životu i da vi, može se reći, u osnovi još uvek ne možete da raspoznate antihriste. Te istine, dakle, čekaju da ih praktično iskusite – tek tada ćete moći da potvrdite tačnost i verodostojnost Božjih reči. Primera radi, u zajedništvu smo prethodno razgovarali o tome kako se antihristi žestoko opiru pokajanju. Pretpostavimo da si ti to upamtio i da kažeš: „Bog je rekao da se antihristi žestoko opiru pokajanju. Do samog kraja će poricati Boga i suprotstavljati Mu se. Oni ne prihvataju istinu i nikada neće priznati da su Božje reči istina, ma šta da se desi. Oni imaju odbojnost prema istini." Ti ovu izjavu samo doktrinarno razumeš, prihvataš i stvaraš utisak o njoj; ona je za tebe samo nekakvo perceptivno znanje. Podsvesno osećaš da je ta izjava tačna, ali koje se konkretne reči koje antihristi izgovaraju, koje se iskvarene naravi koje oni pokazuju, koja priroda koja ih nagoni i tako dalje, poklapaju s Božjim rečima koje razotkrivaju antihriste i povezane su s njima? Šta od toga može da pokaže da su ono što Bog razotkriva činjenice? To zahteva da se ti ili lično sretneš s antihristom, ili da od drugih posmatrača saznaš za reči i dela antihrista, te da na kraju shvatiš: „Božje reči su tako praktične i potpuno su tačne. Ova osoba je više puta okarakterisana kao antihrist i odbačena. Mada još uvek nije proterana ni uklonjena, njene manifestacije i otkrovenja pokazuju da ona uopšte ne prihvata istinu, da se žestoko opire pokajanju i da ima ne samo narav, nego i priroda-suštinu antihrista – ona je zaista pravi pravcati antihrist." A onda, kad ta osoba jednoga dana bude izopštena, ti u svom srcu potvrđuješ: „Božje su reči tako tačne! Ljudi s naravlju antihrista mogu da se promene, ali oni sa suštinom antihrista nikada se neće promeniti." Te reči

puštaju korenje u tvom srcu. To više nije samo sećanje ili nekakav utisak, niti je to samo neka vrsta perceptivnog znanja. Naprotiv, ti duboko razumeš i prihvataš Božje reči: „Antihrist se neće promeniti; do kraja će se suprotstavljati Bogu. Nije ni čudo što ih Bog ne spasava; nije ni čudo što Bog ne radi na takvim ljudima. Nije ni čudo što oni nikada nemaju prosvećenje ni svetlosti dok obavljaju svoju dužnost i što ne pokazuju nikakav rast – oni odlučno idu svojim putem. To su uistinu antihristi!" Kada potvrdiš tačnost Božjih reči, u sebi ćeš pomisliti: „Božje reči su zaista istina. Te reči su tačne. Amin!" Šta za tebe znači kad kažeš „amin"? To znači da si kroz vlastita iskustva shvatio da su Božje reči kriterijum za merenje svih stvari, da su Božje reči istina i da, čak i kad ovo doba i ovo čovečanstvo prođu, Božje reči neće proći. Zašto one neće proći? Zato što se, bez obzira na vreme, suština antihrista nikada neće promeniti i što se ni reči Božje koje razotkrivaju suštinu antihrista nikada neće promeniti. Uprkos tome što će ovo doba proći, što će ovo iskvareno čovečanstvo proći, te Božje reči će zauvek ostati činjenična istina – to niko ne može da ospori. To je reč Božja! Kad osetiš da Božje reči odgovaraju i poklapaju se s činjenicama koje vidiš i s kojima se susrećeš i kad tvoje srce dobije potvrdu, pri čemu to nije samo osećaj da Božje reči moraju da budu tačne, odnosno da Božje reči nisu pogrešne, jer si ti to svojim očima video i lično iskusio, tada ćeš, sasvim prirodno, na Božje reči reći „amin". Ako te tada budem ponovo upitao: „Koje su manifestacije ljudi sa suštinom antihrista?", tvoje će unutrašnje razumevanje odmah isplivati na površinu. To neće biti samo tvoj utisak, upamćena fraza, niti neka vrsta svesti ili perceptivnog znanja. Odmah ćeš reći: „Antihristi nipošto ne prihvataju istinu i žestoko se opiru pokajanju!" Iako ta izjava možda nema neku naročito logičnu strukturu i mada je izgovorena prilično naglo, tako da je ljudi isprva neće shvatiti, tebi je njeno značenje poznato zato što si je lično doživeo i što si je svojim očima video. Antihristi su upravo takve bedne spodobe – nikada se neće pokajati. Te reči treba doživeti; niko ko ih ne doživi neće iz njih ništa zadobiti.

2. oktobar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (22)

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o trinaestoj po redu odgovornosti starešina i delatnika: „Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti.” Hajde da napravimo kratak pregled: o kojim konkretnim stavkama smo razgovarali, a tiču se konkretnog sadržaja trinaeste odgovornosti starešina i delatnika? (Razgovarali smo o pet stavki: razotkrivanje, orezivanje, detaljna analiza, ograničavanje i nadgledanje.) Tih pet stavki čine konkretne zadatke koji su obuhvaćeni ovom odgovornošću starešina i delatnika; to su konkretni zadaci koje starešine i delatnici treba da obavljaju u vezi sa antihristima. Koje su, dakle, manifestacije lažnih starešina u pogledu tih zadataka? Da li smo prošli put i tome detaljno razgovarali? (Jesmo.) Manifestacije lažnih starešina su sledeće: prva je da se oni plaše da ne uvrede ljude i ne usuđuju se da uklone ili izopšte antihriste. Druga je da ne umeju da raspoznaju antihriste. Treća je da igraju ulogu zaštitnog kišobrana antihrista. Četvrta je da su neodgovorni prema Božjem izabranom narodu. Kako izgleda ta neodgovornost? Kada se suoče sa ometanjima i zaluđivanjem od strane antihrista, lažne starešine ne mogu da zaštite braću i sestre, ne mogu da razotkriju zlodela antihrista ni Sotonine spletke i ne umeju da besede o istini kako bi braći i sestrama pomogli da raspoznaju antihriste – oni ne obavljaju takav posao. Pored toga, kada je reč o ljudima malog rasta i lišenih sposobnosti raspoznavanja, koje antihristi navode na stranputicu, lažne starešine ne samo da ne rade ništa u cilju njihovog oporavka, nego čak govore nehumane stvari poput: „To su i zaslužili.” To je konkretna manifestacija neodgovornosti, koja ukazuje na to da lažne starešine nemaju nikakav osećaj za breme crkvenog rada. Te manifestacije su konkretne radnje i pristupi lažnih starešina, u situacijama kad antihristi zaluđuju i ometaju Božji izabrani narod. Njihov specifičan stav prema tom poslu jeste neodgovornost i odsustvo odanosti. Oni smišljaju razne izgovore i koriste razne metode da bi antihristima dali zeleno svetlo i pritom igraju ulogu zaštitnog kišobrana za antihriste, dok u isto vreme ne uspevaju da zaštite rad crkve i prava i interese Božjeg izabranog naroda. Kad bi lažne starešine mogle brzo da rešavaju probleme poput ometanja, zaluđivanja, kontrole i nanošenja ozbiljne štete Božjem izabranom narodu od strane antihrista i da, zatim, te antihriste ograniče, izoluju, uklone ili proteraju, tada bi Božji izabrani narod imao najveću moguću zaštitu. Oni su, međutim, kao starešine, potpuno nekompetentni za taj posao. Iz određene perspektive, može se reći da oni potajno štite antihriste i utiru im put, omogućavaju im da i dalje zaluđuju, kontrolišu i nanose ozbiljnu štetu Božjem izabranom narodu, kao i da ometaju normalan crkveni život i obavljanje dužnosti pripadnika Božjeg izabranog naroda. Sve su to razne manifestacije lažnih starešina.

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (1. deo)

Pošto smo završili razgovor o trinaestoj odgovornosti starešina i delatnika, danas ćemo razgovarati o četrnaestoj. Sadržaj četrnaeste odgovornosti je na neki način sličan trinaestoj. Konkretan posao koji starešine i delatnici treba da obave u okviru četrnaeste odgovornosti ne odnosi se samo na antihriste, već obuhvata i razne zle ljude, što opseg ove odgovornosti čini širim u odnosu na trinaestu. Pre no što započnemo razgovor o četrnaestoj odgovornosti, hajde da najpre pročitamo njen sadržaj. (Četrnaesta odgovornost starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.”) Ova rečenica nije dugačka, ali kada je reč o konkretnom poslu koji starešine i delatnici treba da obave, ona nije toliko jednostavna kakvom se na prvi pogled čini. Koje se tačno odgovornosti starešina i delatnika pominju u ovoj rečenici? Ka kome je usmeren posao koji starešine i delatnici treba da obave? (Ka raznim zlim ljudima i antihristima.) Koji konkretan posao treba da bude obavljen? (Brzo ih raspoznati. Nakon raspoznavanja, ukloniti ih ili proterati.) Brzo raspoznavanje, bez odugovlačenja; nakon prepoznavanja znakova, treba doneti tačan sud i obaviti njihovu karakterizaciju, a zatim se pozabaviti pojedincima koji su u to uključeni i ukloniti ih. U stvari, konkretan posao koji starešine i delatnici treba da obave sastoji se od dva zadatka: raspoznavanje ljudi i rešavanje problema. Na prvi pogled, čini se da je to jednostavno: najpre ih raspoznajte, potom brzo osmislite rešenja i mere, ciljajući na razne zle ljude i antihriste koji, prema zahtevima Božje kuće, moraju biti uklonjeni ili proterani. Iz ove perspektive, čini se da je starešinama i delatnicima lako da taj posao dobro obave i da bez mnogo poteškoća ispune ovu odgovornost, budući da je Božja kuća prethodno obavila opsežne razgovore o detaljima vezanim za raspoznavanje i uklanjanje raznih ljudi, pri čemu je mnogo toga rečeno u vezi s ovim pitanjem. Na prvi pogled, čini se da je posao iz okvira četrnaeste odgovornosti na izvestan način sličan konkretnom sadržaju dvanaeste i trinaeste odgovornosti, o kojima smo ranije razgovarali, ali je posao koji starešine i delatnici treba da obave u okviru četrnaeste odgovornosti usmeren ne samo prema antihristima, već i prema raznim zlim ljudima. Time se obim posla proširuje kako bi bili obuhvaćeni razni tipovi zlih ljudi, što zahteva sistematski i konkretan razgovor o tome. Pošto se ovde ne radi o manifestacijama samo jednog, već raznih tipova zlih ljudi, kad budemo razgovarali o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika, fokusiraćemo se na definisanje ciljeva ovog posla. To je jedan od aspekata. Pored toga, način ophođenja prema tim ljudima – da li ih treba ograničiti, izolovati ukloniti ili proterati – jeste ono o čemu ćemo u nastavku detaljno razgovarati.

Šta je crkva

Pre no što detaljno porazgovaramo na ovu temu, hajde da najpre popričamo o jednoj sporednoj temi. Ta sporedna tema vam je možda dobro poznata, a možda o njoj i nemate

neko konkretno razumevanje. Koja je to tema? To je tema „Šta je crkva?" Kako vam zvuči ova tema? Neki će možda reći: „Besediš nam o odgovornostima starešina i delatnika, pa bi stoga trebalo da se držiš te konkretne teme. Zašto da sad razgovaramo o tome šta je crkva? Je li to povezano sa ovom temom?" Možda se na prvi pogled čini da te dve teme nisu povezane i možda će neko čak reći: „Ovo je potpuno nepovezana tema. Zašto uopšte razgovaramo o njoj u zajedništvu?" Ma šta vi o tome mislili, ostavite sada po strani te misli i najpre razmislite o tome šta je crkva. Nakon što se o definiciji „crkve" jasno porazgovara u zajedništvu, biće vam jasno zašto razgovaramo o ovoj temi.

I. Nekoliko različitih shvatanja crkve

Razgovor o tome šta je crkva znači pružiti jasno i tačno objašnjenje naziva „crkva"; znači preneti konkretnu i tačnu definiciju izraza „crkva". Kao prvo, možete da diskutujete o tome kako vi razumete i shvatate reč „crkva". Šta je crkva? Započnimo od teoretskog objašnjenja, da bismo zatim prešli na konkretniju i relativno praktičnu definiciju. (Po mom shvatanju, mesto na kojem se braća i sestre koji iskreno veruju u Boga i streme ka istini okupljaju da bi obožavali Boga naziva se crkvom.) Ta definicija nam govori koju vrstu mesta predstavlja crkva; to je, u osnovi, jedan opipljiv, fizički entitet. To je teoretska definicija. Je li ta definicija tačna? Ima li u njoj nekih netačnosti? U smislu teorije, ta definicija je prihvatljiva. Ko može nešto da doda? (Evo, ja ću dodati nešto malo. Zahvaljujući Božjoj pojavi i delu i Njegovom izražavanju istine, postoji grupa ljudi koji slede Boga; oni čine kolektiv koji nazivamo crkvom.) Ta definicija opisuje koja vrsta kolektiva je crkva. To je takođe formalna, teoretska definicija. (Dodao bih da ta grupa ljudi poseduje delo Svetog Duha i da, kad se okupe da čitaju Božje reči, tu postoji prosvećenje Svetog Duha i oni mogu da praktikuju istinu i da ostvaruju životni rast. Crkva je zapravo skup takvih ljudi.) Ovaj dodatak definiciji crkve opisuje vrstu tog skupa – ono što taj skup bliže određuje jeste da se tu jedu i piju Božje reči i zadobija delo Svetog Duha i životni rast. To je, u osnovi, takođe formalna, teoretska definicija crkve. Ima li još neko nešto da doda? (To je grupa ljudi koja Božje reči uzima kao načelo praktičnog delovanja i kojom vladaju istina i Hrist. Ta grupa je u stanju da iskusi Božje delo, da prihvati istinu, da sazreva u životu i da bude spasena. Takva grupa naziva se crkvom.) Ta „grupa" je identična maločas pomenutom „kolektivu". Ima li još neko nešto da doda? Ako nema, možete da ponovite četiri gorepomenuta shvatanja, naime, tačno ono što si smatrao definicijom crkve od trenutka kad si počeo da veruješ u Boga, pa do sada. Trebalo bi da je lako teoretski je definisati, zar ne? Primera radi, crkvom se može nazvati kolektiv sačinjen od ljudi koji iskreno slede i obožavaju Boga; grupa ljudi koji slede Božju volju, teže ka tome da se pokore Bogu i obožavaju Boga takođe se može nazvati crkvom; isto tako, crkvom se može nazvati i grupa ljudi koji poseduju delo i smernice Svetog Duha i Božje prisustvo i koji su u stanju da obožavaju Boga. Zar sve to nisu teoretske definicije crkve? (Jesu.) Svi vi razumete i znate sadržaj ovih odrednica u definiciji crkve, zar ne? (Da.) Ponovite ih, onda. (Crkva se odnosi na kolektiv sačinjen od ljudi koji iskreno

veruju u Boga i slede Hrista. Prava crkva poseduje delo Svetog Duha i Božje smernice; njom vladaju Hrist i istina i ona predstavlja mesto na kojem Božji sledbenici jedu i piju Božje reči, doživljavaju Božje delo i zadobijaju život-ulazak. To je prava crkva. Crkva se razlikuje od religijskih zajednica. Crkva se ne bavi religijskim ritualima ni spoljašnjim oblicima obožavanja Boga.) To je, u osnovi, teoretska definicija crkve. Na primer, definisanje crkve kao mesta gde se okupljaju ljudi koje je Bog sazvao, ili kao kolektiva sačinjenog od ljudi koji iskreno veruju, slede, pokoravaju se i obožavaju Boga, ili kao skupa ljudi koje je Bog sazvao, i tako dalje – svi ti nazivi odražavaju neka osnovna shvatanja ili definicije crkve od strane različitih grupa vernika. Hajde da se sada ne upuštamo u to kako crkvu definišu različite religije i veroispovesti – šta je za nas, koji sledimo Boga, definicija crkve? Crkva nije ništa više nego grupa ljudi koji iskreno veruju u Boga, poseduju delo Svetog Duha, imaju Božje smernice i koji mogu da jedu i piju Božje reči, da streme ka istini i pokoravanju Bogu i da obožavaju Boga. Bez obzira na to da li je definišemo kao mesto, kolektiv, skup, grupu, zajednicu ili ma šta drugo – koji god termin da upotrebimo – odrednice te definicije ostaju, u osnovi, iste. Sudeći po čovekovom osnovnom shvatanju crkve i po odrednicama koje ste upotrebili za definisanje naziva „crkva”, jasno je da, kad ljudi počnu da slede Boga i kad razumeju neke istine, njihovo shvatanje crkve je da to više nije neka obična zajednica ili grupa. Umesto toga, njihovo shvatanje se odnosi na iskrenu veru u Boga, na čitanje Božjih reči, na posedovanje dela Svetog Duha i na čovekovu sposobnost da se pokori Bogu i da Ga obožava, ili pak na aspekte koji se tiču život-ulaska, promene naravi, svedočenja o Bogu i drugog. Ako to tako posmatramo, nakon što je Bog počeo da obavlja Svoje delo, naziv „crkva” je u srcima većine ljudi poprimio dublje i konkretnije razumevanje i shvatanje, koje je bliže usklađeno s Božjom idejom o crkvi. To više nije nešto prosto kao zgrada, društvena zajednica, odeljenje, institucija, niti bilo šta drugo; umesto toga, crkva se odnosi na stvari kao što su verovanje u Boga, Božje reči, istina i obožavanje Boga.

II. Vrednost postojanja crkve i dela koje ona obavlja

Što se tiče konkretnog koncepta i definicije crkve, mi sada nećemo na brzinu donositi zaključke. Nakon što ste usvojili osnovni koncept, odnosno definiciju naziva „crkva”, jeste li sada načisto u vezi sa stvarima poput vrednosti postojanja crkve, dela koje se stvara postojanjem crkve i uloge koju crkva ima među ljudima? Da li se sadržaj tih aspekata takođe odnosi na definiciju crkve? Prosto rečeno, ono što crkva radi jeste vrednost njenog postojanja. Uzmimo, na primer, kuću – koja je svrha ove kuće? Kakvu ona vrednost i značaj ima za ljude koji u njoj žive i koji je koriste? U najmanju ruku, ona ljudima pruža zaklon od vetra i kiše, što je jedna od njenih vrednosti; druga vrednost je ta da, kada ste iscrpljeni i umorni i kad nemate kuda da odete, dom predstavlja mesto na kojem možete da se odmorite i da budete spokojni i zadovoljni. Ovu kuću nazivamo domom, ali šta je za tebe njena funkcija? Ona ti pruža zaklon od kiše i vetra, ona je tvoje mesto za odmor i opuštanje, daje ti mogućnost da uživaš u slobodi, i tako dalje; te

funkcije su za tebe vrednost ove kuće. Dakle, da ponovimo, koja je uloga crkve? Koja je vrednost i značaj njenog formiranja i postojanja? Prosto rečeno, šta crkva radi, koju ulogu ona igra? Da li vam je to jasno? Koji konkretan posao ili vrstu posla crkva treba da obavlja i šta mora da obuhvata područje njenog rada, da bi mogla da se nazove crkvom i da bi radila ono što prava crkva treba da radi? Ovo je deo konkretnog sadržaja o kojem treba razgovarati u vezi sa definicijom crkve. Kao prvo, koje tačno poslove crkva obavlja? (Ona uglavnom propagira Božje reči, svedoči o Božjem delu i širi jevanđelje, kako bi što većem broju ljudi omogućila da dođu pred Boga i prihvate Njegovo spasenje.) Je li to konkretan zadatak? (Jeste.) To jeste značaj postojanja crkve i jedan od konkretnih zadataka koje ona treba da obavi, ali to nije sve. Propagiranje Božjih reči i svedočenje o Božjem delu jeste konkretan zadatak. Ko je odgovoran za taj zadatak? Odgovoran je aktuelni tim za jevanđelje. Koje još poslove crkva obavlja? (Ona organizuje braću i sestre da se okupljaju, da jedu i piju Božje reči i da razgovaraju o Božjim rečima, čime im omogućava neprekidno razumevanje istine i normalno obavljanje dužnosti.) Taj konkretan zadatak jeste voditi ljude da jedu i piju Božje reči, da razumeju istinu i da normalno obavljaju svoje dužnosti. Propagiranje Božjih reči je glavni i važan zadatak crkve. Voditi ljude da jedu i piju Božje reči, da razumeju istinu i da normalno obavljaju svoje dužnosti jeste suštinski važan posao crkve; to se usmerava interno. Ta dva zadatka, od kojih je jedan eksterni a drugi interni, jesu delo koje nastaje zahvaljujući postojanju crkve. Takođe se može reći da su to dva važna zadatka koje crkva treba da obavi. Da li postoji još neki zadatak? (Još jedan od zadataka crkve jeste da ljude povede da iskuse Božji sud kako bi bili očišćeni i da bi postigli promenu naravi.) To je konkretan interni zadatak crkve. Svi ovi zadaci koje ste pomenuli, u osnovi su reprezentativni. Doživljavanje Božjeg dela, poput doživljavanja raznih okruženja, doživljavanje suda, grdnje, orezivanja i tome slično, da bi se naposletku postigla promena naravi i dostiglo spasenje, jeste konkretan zadatak. To je uticaj koji na ljude ima formiranje crkve i njeno postojanje. Rad na propagiranju Božjih reči i svedočenju o Bogu ne obavlja samo tim za jevanđelje; taj rad se takođe vrši kroz pisanje raznih članaka o iskustvenom svedočenju i himni, kroz produkciju video-zapisa, filmova i tome slično, što su takođe konkretni sadržaji i projekti obuhvaćeni radom na propagiranju Božjih reči. Pored toga, tu su i zadaci vezani za crkveni život: jedenje i pijenje Božjih reči kako bi se razumela istina, zatim biti u mogućnosti pokoriti se Bogu i spoznati Boga, i doživljavanje Božjeg dela i raznih okruženja koja Bog priređuje tokom obavljanja dužnosti, kako bi se postigla promena naravi i dostiglo spasenje. Sve su to zadaci nastali na osnovu postojanja crkve nakon njenog formiranja. Osim ovih glavnih zadataka, ima li i nekih sporednih? Koji su to sporedni zadaci? Oni se odnose na manje važne ili opšte poslove koji, međutim, takođe pružaju određene prednosti pripadnicima Božjeg izabranog naroda dok streme ka istini i obavljaju svoje dužnosti; ti poslovi mogu pozitivno da utiču na životni rast ljudi i na preobražaj njihovog gledanja na stvari. Da li se ti opšti poslovi, koji su vezani za fizički opstanak ljudi i koji nastaju iz crkvenog dela, u nekim posebnim okolnostima mogu

smatrati neophodnim poslovima crkve? Na primer, zemljoradnja, uzgoj stoke i druge aktivnosti kojima se ljudi koji obavljaju svoje dužnosti snabdevaju neophodnom hranom – da li se te aktivnosti smatraju suštinski važnim poslovima crkve? (Ne.) A šta je sa nabavkom računara, opreme i drugih potrepština za ljude koji obavljaju svoje dužnosti – da li to spada u suštinski važne aktivnosti crkve? (Ne.) Šta se onda podrazumeva pod suštinski važnim poslovima crkve? To obuhvata definiciju crkve. Vaše prethodne definicije crkve bile su dobre; bio sam prilično zadovoljan njima, jer su se odrednice u vašim definicijama odnosile na takve više istine kao što su život-ulazak ljudi, njihova prava vera i sledbeništvo, spoznaja Boga, pa čak i promena naravi, pokoravanje Bogu i obožavanje Boga. U svetlu te činjenice, postojanje crkve nipošto nije usmereno ka stvarima vezanim za telesni život i interese ljudi, kao što su obezbeđenje hrane i ogreva, očuvanje zdravlja ili vođenje računa o njihovim izgledima za budućnost. Crkva ne postoji zato da bi podržavala fizički opstanak ljudi ili da bi im omogućila veće uživanje u telesnom životu. Neki ljudi kažu: „To nije tačno. Naš fizički život i opstanak pominju se u Božjim rečima, koje nam nalažu da naučimo neku modernu umetnost i znanja u vezi sa očuvanjem zdravlja. Zar te stvari nisu vezane za naš opstanak?" Da li se te stvari smatraju suštinski važnim poslovima crkve? (Ne.) Pošto je crkva sačinjena od vernika u Boga i pošto ljudski život prirodno obuhvata hranu, odeću, krov nad glavom, saobraćaj i dnevne potrepštine, crkva uzgredno pomaže ljudima u rešavanju tih pitanja. Kada reše te probleme, ljudi misle: „Crkva je takođe odgovorna i za naše dnevne potrebe. To spada u redovne i suštinski važne poslove crkve." Zar to nije pogrešno razumevanje? (Jeste.) Šta je uzrok tog pogrešnog razumevanja? (Ljudima nije jasno šta su zapravo suštinski važni poslovi crkve.) Zašto im to čak ni sada nije jasno? Zar ne postoji neki problem sa njihovim shvatanjem? (Postoji.) Zašto postoji problem sa njihovim shvatanjem? To je pitanje kova. Na kraju se sve svodi na to da su ljudi lošeg kova.

Što se tiče suštinski važnih poslova crkve, maločas su pomenute tri stavke: jedna je svedočenje o Bogu i propagiranje Božjih reči. Druga je da ljude povede da jedu i piju Božje reči, da zakorače u stvarnost Božjih reči i da im pomogne da razumeju istinu, da praktikuju Božje reči i da bolje obavljaju svoje dužnosti. I treća je da ljude povede da dožive Božje delo i Božju suverenost i da odbace svoju iskvarenu narav kako bi, na osnovu razumevanja Božjih reči, postigli promenu naravi. Sve to ima za cilj da ljudi dostignu spasenje. U te tri stavke je sve dobro sumirano; to su poslovi koje crkva treba da obavlja i to je vrednost i značaj postojanja crkve za čovečanstvo, za članove crkve i za Božji izabrani narod. To, međutim, nije dovoljno sveobuhvatno. Osim ovih suštinski važnih zadataka, razmislite ponovo o tome koje još suštinski važne prednosti ljudi stiču, pored doživljavanja ovog dela koje crkva obavlja. (Ljudi uče da raspoznaju razne ljude, događaje i stvari.) Raspoznavanje raznih ljudi, događaja i stvari je približno tačno; to se zaista odnosi na suštinski važne poslove crkve. Kada govorimo o suštinski važnim poslovima, mi zapravo govorimo o reprezentativnim zadacima. Ono o čemu smo upravo razgovarali jesu pozitivni dobici koje ljudi ostvaruju, odnosno neki od poslova koje crkva

obavlja, a koje ljudi doživljavaju ili se u njima angažuju. Pored ovih suštinski važnih zadataka, još jedna od vrednosti postojanja crkve ogleda se u pomoći ljudima da shvate čovečanstvo, svet i uticaj tame. Da li ovaj suštinski važan zadatak crkve ispada iz okvira triju zadataka o kojima ste razgovarali? Je li to neki konkretan zadatak? (Jeste.) U poređenju sa prva tri, ovaj zadatak se smatra sporednim. Zašto se on smatra sporednim? Zato što je to rezultat koji ljudi postižu kroz doživljavanje prva tri zadatka – on se postiže doživljavanjem Božjeg dela, jedenjem i pijenjem Božjih reči, razumevanjem istine, razumevanjem vlastite iskvarene naravi i spoznajom Boga. Rezultat je da ljudi počinju da shvataju ovo rđavo čovečanstvo, ovaj mračni svet i uticaj tame. Da li je sada taj rezultat delimično ostvaren? (Jeste.) Zar to nije vrednost postojanja crkve? Zar to nije funkcija i dejstvo koje postojanje crkve treba da ima na ljude koji slede Boga? (Jeste.) S jedne strane, to ima takvo objektivno dejstvo; pored toga, crkve takođe pozitivno i aktivno obavljaju taj posao. Koji su konkretni projekti obuhvaćeni tim poslom? Na primer, filmovi o tome kako Božji izabrani narod doživljava hapšenja i torturu – s jedne strane, to su svedočenja data od ljudi koji slede Boga dok trpe brutalne progone od strane Sotone; s druge strane, ti filmovi razotkrivaju kako se ovo rđavo čovečanstvo, ovaj mračni svet i uticaji tame opiru i osuđuju Boga i istinu, kao i razne načine na koje oni brutalno progone ljude koji slede Boga. Dok razotkrivaju te stvari, ovi filmovi ljudima pomažu da iz te perspektive razumeju čovečanstvo, svet i uticaj tame. Neki ljudi kažu: „Šta Ti tačno podrazumevaš pod ’razumevanjem čovečanstva i sveta’?” Šta svi vi mislite da se pod time podrazumeva? (Razumevanje mračnjaštva i rđavosti čovečanstva i sveta, kao i razumevanje suštine da je celo čovečanstvo neprijatelj Boga.) Tačno. Pod time se podrazumeva razumevanje rđavosti i mračnjaštva ljudskog roda, razumevanje ružnoće i pravog lica celog čovečanstva kao Božjeg neprijatelja. Video-zapisi o torturi i ličnim iskustvenim svedočenjima jesu konkretni primeri ovog posla koji crkva obavlja. Uz to, razotkrivanje tradicionalne kulture, moralnih gledišta ljudi, mišljenja određenih etničkih grupa ili rasa, kao i tradicionalnih doktrina daoizma i konfučionizma u Kini, nekih pseudo-istina, porodičnih pravila i odgoja koji vezuju ljude i ograničavaju njihove misli – koja je svrha razotkrivanja svega toga? U koju kategoriju poslova sve to spada? Zar sadržaj koji sam već detaljno analizirao u priči pod naslovom „Spavati na pruću i lizati žuč” ne predstavlja deo razumevanja sveta, čovečanstva i uticaja tame? (Predstavlja.) To je primer konkretnog sadržaja ovog posla. Ovaj posao je, dakle, ujedno i konkretan zadatak koji crkva treba da obavi. Ukratko, posao crkve je da, s jedne strane, ljude kroz istinu pozitivno usmerava ka istina-stvarnosti i da ih vodi ka postizanju pokornosti prema Bogu. S druge strane, ona treba da razotkrije sotonski, mračni svet, da razotkrije razne Sotonine neprijateljske postupke prema istini i Bogu, da razotkrije zle trendove u ljudskom društvu, razne ideje i predstave iskvarenog čovečanstva, kao i ljudske jeresi, zablude i tome slično, kako bi ljudi mogli da razumeju pravu prirodu i suštinu ovog rđavog doba. Zar to nije suštinski važan posao crkve? (Jeste.) Vi ste, u stvari, već zadobili mnogo toga i stekli značajne prednosti od tog crkvenog rada. Kada je reč o ljudima

unutar crkve, bilo da su to oni koji su zainteresovani za istinu ili oni koje istina ne zanima, nakon što budu tri ili pet godina sledili Boga, kroz okupljanja radi razgovora o istini, kroz molitveno čitanje Božjih reči i kroz doživljavanje progona i omalovažavanja od strane nevernika, ometanja od strane zlih ljudi, antihrista i svakojakih drugih ljudi, događaja i stvari, ti ljudi će nesvesno početi da raspoznaju i da razumeju ovaj mračni svet, rđavo čovečanstvo, zvaničnike na vlasti i mračan uticaj čitavog sveta. To su dobici koje oni ostvaruju. A kako dolazi do tih dobitaka? Da li oni nastaju zahvaljujući postojanju crkava? Da li oni nastaju zahvaljujući radu koji te crkve obavljaju? (Da.) S jedne strane, ljudi su zadobili neko razumevanje Božjih reči, dela i naravi; s druge strane, oni su takođe zadobili odgovarajuću svest i sposobnost raspoznavanja sveta, čovečanstva i uticaja tame. Rezultati i pozitivni efekti koje ta dva dobitka imaju na ljude jesu ono što ljudi treba da ostvare da bi dostigli spasenje.

Rad crkve može se sumirati kao propagiranje i svedočenje o Božjim rečima i delu i vođenje ljudi da jedu i piju Božje reči, kako bi razumeli istinu, praktikovali Božje reči i bolje obavljali svoje dužnosti. Pored toga, na temelju razumevanja istine, oni mogu da dožive Božje delo, da odbace svoje iskvarene naravi i da ostvare promenu naravi. Osim ova tri aspekta, rad crkve obuhvata i pomaganje ljudima da razumeju rđavo čovečanstvo, mračni svet i uticaj tame. Mada u okviru rada crkve nema mnogo projekata, njihov konkretan sadržaj je obiman. Taj sadržaj se u celosti odnosi na Božje reči, istinu, odbacivanje vlastitih iskvarenih naravi i pokoravanje Bogu; naravno, on se još više odnosi na dostizanje spasenja. To je funkcija crkve i u tome je vrednost postojanja crkve. Svaki aspekt rada crkve usko je povezan sa život-ulaskom Božjeg izabranog naroda, jer je njime obuhvaćen način na koji se ljudi odnose prema Božjim rečima, njihov stav prema Bogu, njihovo spasenje, kao i njihova gledišta i stavovi prema svetu, čovečanstvu i uticaju tame. Ukratko, postojanje crkve je usko povezano sa svakim čovekom, a poslovi kojima se crkva bavi, zajedno sa značajem i vrednošću njenog postojanja, neodvojivi su od svake osobe koja prihvata Božje spasenje.

Nakon razgovora o konkretnim poslovima koje crkva mora da obavlja, hajde da malo prodiskutujemo o neprikladnim definicijama i gledištima koja ljudi imaju u vezi s nazivom „crkva" i sa značajem postojanja crkve. Pre svega, ljudi crkvu zamišljaju kao neko udobno mesto, ispunjeno toplinom i suncem, kao relativno prijateljsko mesto lišeno sukoba, ratova, ubijanja ili krvoprolića – idealno mesto za kojim ljudska srca čeznu, mesto prepuno sreće. Ovde nema ljubomore ni svađe, nema spletki, nema zlih trendova ni bilo koje druge pojave iz sveta nevernika. Crkva se smatra idealnom lukom u kojoj ljudi mogu da usidre svoja srca. Sve u svemu, bez obzira na to koliko su ljudska maštanja o nazivu „crkva" lepa, ljudi u crkvi nalaze određenu količinu duhovne potpore. Ta duhovna potpora ima za ljude jednu opipljiviju funkciju: kad se suoče s poteškoćama, oni mogu da dođu u crkvu i da izraze svoje nevolje, a crkva im može pomoći da ublaže svoje brige i da razreše svoje poteškoće. Primera radi, ako nailaze na poteškoće u životu ili radu, ako su im deca neposlušna, ako im muževi imaju ljubavnice ili žene ljubavnike,

ako se svekrve svađaju sa snajama, ako su u sporu sa kolegama na poslu ili sa komšijama, ako im decu maltretiraju u školi, ako im je neki lokalni despot oteo zemlju, i tome slično – kada ih takve stvari zadese, ljudi se nadaju da će neko iz crkve ustati u njihovu odbranu i pomoći im da razreše i otklone te probleme. U ljudskom umu, crkva je takvo mesto. Ljudi, bez sumnje, crkvu zamišljaju kao utočište, kao savršeni raj, kao mesto koje ublažava brige i razrešava poteškoće, uklanja nasilje i omogućava dobrim ljudima da spokojno žive i da se drže pravde. Ako život postane težak, crkva treba da pruži pomoć; ako nema povrća za jelo ni pirinča za kuvanje, crkva treba da ih podeli ljudima; ako nema odeće, crkva treba da je kupi; ako se neko razboli, crkva je ta koja treba da plati troškove lečenja. Kad se neko susretne sa poteškoćama u radu, braća i sestre u crkvi treba da mu pomognu, da povuku konce, da iskoriste svoje veze ili da mu ponude smernice. Kad nečija deca polažu prijemni ispit za fakultet, ti ljudi će se obratiti crkvi da pronađe više ljudi koji će se moliti za njih, nastojeći da njihovoj deci obezbede uspešan upis na fakultet. Bez obzira na poteškoće s kojima se čovek susreo, on treba samo da dođe u crkvu, pa će sve te poteškoće biti rešene i otklonjene. Čak i ako neko trpi maltretiranje od strane zlih ljudi, crkva, sa svojim mnogobrojnim pripadnicima i ogromnim uticajem, može to da reši. Kad vidi kako ga mnogi ljudi ohrabruju i podržavaju, čovek će prestati da bude strašljiv i neće se više plašiti maltretiranja od strane nasilnika. Čak i ako ga maltretiraju, izopštavaju i ako, bez sredstava za život, neprestano vodi borbu u društvu, čovek od crkve može da zatraži pomoć i dobar savet i može u njoj da nađe odgovarajući posao. Sve ove i druge stvari čine ulogu koju crkva, kako ljudi veruju, treba da igra i posao koji treba da obavlja. Sudeći po mislima i predstavama ljudi ili po onome što oni od crkve zahtevaju, jasno je da oni na crkvu nesumnjivo gledaju kao na neku dobrotvornu ili milosrdnu organizaciju, kao na agenciju za sklapanje poznanstava ili za lov na glave ili kao na Crveni krst. Neki čak misle da, bez obzira na to koliko su sposobni ili kakav im je status u društvu i među ljudima, uvek treba da imaju neki moćan entitet na koji će se osloniti. Kad se susretnu s poteškoćama u društvu ili suoče s ljudima na vlasti, treba im neka jaka sila da ih podrži, da govori u njihovo ime, da umesto njih vodi glavnu reč i da se bori za njihova prava i interese. Po njihovom mišljenju, crkva može da ispuni tu funkciju i da ostvari cilj kojem se nadaju, tako da crkva postaje njihov jedini izbor. Jasno je da oni crkvu posmatraju kao nekakav društveni savez ili udruženje, poput saveza učitelja, saveza prevoznika, saveza poljoprivrednika, saveza žena, saveza starih i tako dalje – oni je smatraju takvom društvenom grupom ili organizacijom. Ma kako da ljudi zapravo definišu crkvu, sudeći po delu koje crkva obavlja i po tačnoj definiciji crkve, jasno je da ljudski stavovi i zahtevi prema crkvi nisu ispravni ni validni i da ljudi ne treba da ih imaju. Crkva nije mesto za „pljačkanje bogatih da bi se nahranili siromašni”, za uklanjanje nasilja i omogućavanje dobrim ljudima da žive u miru ili za podržavanje pravde, a pogotovo nije mesto koje pomaže svetu i spasava ljude ili ublažava ljudske brige i rešava njihove poteškoće. Crkva nije ni milosrdna organizacija, ni dobrotvorna institucija, ni društvena zajednica. Svrha osnivanja i postojanja crkve nije

u tome da ona deluje kao društvena grupa ili organizacija. Osim nekoliko suštinski važnih zadataka koje crkva treba da preduzme, a koji se tiču svedočenja o Božjim rečima i njihovog propagiranja, vođenja ljudi da jedu i piju Božje reči, da doživljavaju Božje delo i da odbace svoje iskvarene naravi kako bi dostigli spasenje, crkva nema obavezu da pruža bilo kakve funkcije, niti da pomaže društvu ili ma kojoj etničkoj grupi. Pored toga, crkva nije mesto na kojem se bori za ljudska prava i interese, niti ima obavezu da ljudima obezbeđuje fizički život, društveni status, poslovnu titulu, platu, socijalnu pomoć i tome slično. Ljudi u svojim predstavama veruju da se funkcija crkve sastoji u tome da ukloni nasilje, da dobrim ljudima omogući da žive u miru, da podržava pravdu, da ljudima ublaži brige i razreši njihove poteškoće, da pomaže svetu, da spasava ljude i da se bori za njihova prava i interese – oni veruju da su to, u osnovi, funkcije crkve. Prema tome, ljudi veruju da je crkva njihova neposredna pomoć i da može da im reši i otkloni sve poteškoće. Očigledno je da ljudi crkvu smatraju društvenom institucijom, organizacijom ili grupom. Međutim, da li je crkva takva institucija? (Nije.) Ako funkcija i uloga zbog kojih, kako ljudi veruju, crkva postoji jesu da ukloni nasilje i dobrim ljudima omogući da žive u miru, da podržava pravdu, da ljudima ublaži brige i razreši njihove poteškoće, da pomaže svetu i spasu ljudi, da se bori za ljudska prava i interese, i tako dalje, onda se ta crkva ne može nazvati crkvom, jer ona nema veze s Božjim rečima, s delovanjem Svetog Duha, ni sa Božjim delom spasavanja ljudi. Takvu grupu ili organizaciju treba naprosto nazvati grupom ili organizacijom, koja nema nikakve veze ni sa crkvom, ni sa radom crkve. Ako se neka organizacija, pod zastavom vere u Boga, bavi aktivnostima kao što su prisustvovanje službama, obožavanje Boga, čitanje Biblije, molitva, pevanje himni i pohvala, ili ako čak organizuje formalna okupljanja i bogosluženja, kao i takozvane studijske sastanke o Bibliji, molitvene sastanke, sastanke saradnika, sastanke razmene i tako dalje, onda ta organizacija, bez obzira na vrstu članova i njenu strukturu, nema nikakve veze s pravom crkvom. Šta je, dakle, prava crkva? Kako ona nastaje? Prava crkva se formira zbog Božje pojave, Njegovog dela i Njegovog izražavanja istine zarad spasenja čovečanstva. Ona nastaje kad ljudi čuju Božji glas, kad se okrenu Bogu i pokore se Božjem delu. To je prava crkva. Crkvu ne organizuju i ne osnivaju ljudska bića, već je lično uspostavlja Bog, lično je predvodi Bog i lično je Bog kao pastir čuva. Stoga, Bog ima naloge za Svoje crkve. Misija crkve jeste da propagira Božje reči, da svedoči o Božjem delu i da ljudima pomogne da čuju glas Božji, da se vrate u Božje prisustvo, da od Boga prihvate spasenje, da dožive Božje delo kako bi zadobili spasenje i da svedoče o Bogu – to je tako jednostavno. U tome je vrednost i značaj postojanja crkve.

III. Definicija crkve

Posle obavljenog razgovora o tome šta je crkva, trebalo bi da sada imate neko shvatanje o formiranju crkve, poslovima koje ona obavlja i rezultatima koje postiže. Takođe, možete da razumete nešto od vrednosti i značaja postojanja crkve. Dakle, možemo li sada da damo tačnu definiciju šta je zapravo crkva? Pre svega, crkva nije

mesto koje ljudima treba da pruži emocionalnu utehu, da im obezbedi da budu uhranjeni i obučeni ili da im pruži utočište. Crkva nije mesto koje treba da obezbedi zaštitu fizičkih prava i interesa ljudi ili da rešava poteškoće s kojima se u svom životu suočavaju. To nije mesto koje treba da ispuni duhovne praznine u ljudima i da im pruži duhovnu potporu. Pošto crkve nisu ono što ljudi, u svojim predstavama i uobraziljama, zamišljaju da one jesu, kako onda glasi konkretna definicija crkve? Šta je zapravo crkva? U Bibliji, Gospod Isus je dao fundamentalan opis pojma crkve. Kako je on to tačno izrazio? („Jer gde su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, i ja sam tamo među njima" (Matej 18:20).) Značenje tih reči je da, ma koliki broj ljudi da se okupi, dokle god oni poseduju delo Svetog Duha i osećaju da je Bog s njima, to mesto je crkva – upravo to. U poslednjim danima, Bog se pojavio da bi delovao i da bi izrazio istinu. Kad se ljudi okupe da jedu i piju Božje reči, da ih molitveno čitaju i da razgovaraju o njima, Bog je tu prisutan, kao što je prisutno i prosvećenje Svetog Duha, što znači da Bog to priznaje kao crkvu. Ako se ljudi okupe, ali pritom ne jedu i ne piju Božje reči, ako samo kao papagaji ponavljaju prazne duhovne doktrine i ako nisu u stanju da osete delovanje Svetog Duha, onda to nije crkva, jer je Bog ne priznaje, te stoga ona nema delo Svetog Duha. Bog blagosilja i usmerava okupljanja kojima i Sâm prisustvuje, a kad ljudi dođu na takve skupove, bez obzira da li oni tada jedu i piju Božje reči, razgovaraju o istini ili je koriste za rešavanje problema, sve je to povezano s Božjim zahtevima i vođstvom, pa stoga On sve to blagosilja. Upravo zbog toga, dokle god neko okupljanje Bog usmerava, vodi i prisutan je na njemu, ono se može nazvati crkvom. To je najjednostavnija i najfundamentalnija definicija crkve i to je ujedno bila definicija crkve tokom Doba blagodati. Ona je rođena iz konteksta Božjeg dela u to vreme i stoga je tačna i istinita. Ali, tokom ove etape dela suda u poslednjim danima, budući da je Bog izgovorio više reči i obavio veće delo, definicija crkve mora biti dublja od njene fundamentalne definicije iz Doba blagodati. Božje delo je napredovalo dalje. Crkva se više ne odlikuje samo delovanjem Svetog Duha i Božjim prisustvom. Sada Bog lično deluje u Svojim crkvama, usmerava ih i kao pastir čuva; Božji izabrani narod može da jede i pije Njegove sadašnje reči, može da Ga sledi i da svedoči o Hristu. Zbog toga je definicija crkve u poslednjim danima naprednija nego što je bila u Doba blagodati; to je opis koji je dublji, tačniji i konkretniji nego pre i koji je, naravno, neodvojiv od istine i Božjih reči. Na koji se, dakle, način crkva može najtačnije i najprikladnije definisati? Kao prvo, njena osnovna definicija treba da bude grupa ljudi koji iskreno slede Boga. Konkretnije, crkva je grupa ljudi koji iskreno slede Boga, kojima upravljaju Njegove reči, koji streme ka istini, koji primenjuju i doživljavaju Njegove reči i koji mogu da se pokore Bogu i da Ga obožavaju, da slede Njegovu volju i dostignu Njegovo spasenje. Najvažniji deo ove definicije je „grupa ljudi". Crkva nije ni mesto, ni kolektiv, ni zajednica, a pogotovo nije prosto okupljanje verujućih ljudi. Ta „grupa" može biti sačinjena od desetak ljudi, od trideset do pedeset ljudi ili, naravno, od još većeg broja ljudi. Oni mogu da se okupljaju svi zajedno, a mogu i da se podele na manje grupe; to je fleksibilno i promenljivo. Ukratko, kada ovi Božji sledbenici veličaju

Boga, svedoče o Njemu, obožavaju Ga i slede Njegovu volju, oni su crkva. Ma koliko njih da se okupi, oni su i dalje crkva. Primera radi, 50 ljudi nazivamo malom crkvom, a 100 ljudi nazivamo velikom crkvom – veličina crkve određena je brojem njenih članova. Ima velikih, srednjih i malih crkava, što znači da broj ljudi u nekoj crkvi nije fiksan. Hajde da još jednom razmotrimo definiciju crkve: grupa ljudi koji iskreno slede Boga, kojima upravljaju Njegove reči, koji streme ka istini, koji primenjuju i doživljavaju Njegove reči i koji mogu da se pokore Bogu i da Ga obožavaju, da slede Njegovu volju i dostignu Njegovo spasenje. Zašto je crkva baš ovako definisana? Zato što Bog želi da deluje u crkvama i što želi da tu grupu ljudi spase. Samo je takvu grupu ljudi moguće nazvati crkvom. Tek kada se okupi jedna takva grupa ljudi, oni mogu normalno da jedu i piju Božje reči i da ih upražnjavaju i da se istinski mole Bogu, da Mu se pokoravaju i da Ga obožavaju. Tom grupom ljudi Božje reči upravljaju i vode je, što znači da iz takve grupe ljudi nastaje definicija crkve. Pošto ljudi u religijama ne prihvataju istinu i ne prihvataju Božje delo i Bog ih ne spasava, to znači da oni nisu crkva, već religijska zajednica. To je najjasnija razlika između crkve i religije. Jedino crkvom upravljaju Božje reči, a one jedino upravljaju crkvom u kojoj Hristos lično obavlja pastirski rad. Šta znači to što njome upravljaju Božje reči? Treba li ovde da pominjemo delovanje Svetog Duha ili usmeravanje, prosvećenje i prosvetljenje od strane Svetog Duha? (Ne.) Recite Mi, šta je praktičnije: da vama upravljaju Božje reči ili da posedujete delo Svetog Duha? (Da nama upravljaju Božje reči.) Praktičnije je i konkretnije da vama upravljaju Božje reči. Delo Svetog Duha ljudima pruža samo malo prosvećenja i prosvetljenja, kako bi im pomoglo da razumeju istinu i dovelo ih do toga da u Božjim rečima pronađu načela primene. Kao rezultat toga, Božje reči upravljaju ljudima. Da Sveti Duh nije delovao, da li bi ljudi i dalje mogli da ispunjavaju svoje dužnosti kroz razumevanje Božjih reči i shvatanje načela? (Mogli bi.) Sada se Božje reči toliko mnogo izgovaraju; ljudi često slušaju propovedi i mogu da razumeju Božje reči. Čak i bez delovanja Svetog Duha, ljudi znaju šta treba da rade. Oni koji vole istinu mogu da primenjuju Božje reči i da se pokoravaju Božjem delu, pod uslovom da razumeju istinu. Oni koji ne vole istinu neće razumeti Božje reči čak ni ako ih čuju, a čak i ako ponešto razumeju, neće hteti da ih primenjuju, pa mogu samo da budu eliminisani. U poslednjim danima, Bog neposredno izražava istinu da bi lično predvodio ljude i da bi bio njihov pastir. Delo Svetog Duha je samo pomoćno. To je kao kad dete tek uči da hoda; odrasla osoba će mu ponekad pružiti ruku da mu pomogne. Kad dete nauči stabilno da hoda i da trči, nema više potrebe da ga iko podržava. Prema tome, delovanje Svetog Duha nije ni apsolutno, ni od ključne važnosti. Kad ljudima upravljaju Božje reči, to znači da oni razumeju Božje reči, da razumeju istinu, da znaju šta Božje reči znače i koja načela i merila Bog zahteva od ljudi, kao i da ta načela i merila mogu da razumeju i da ih primenjuju. Upravo se na to misli kada se kaže da Bog upravlja ljudskim srcem. Bog je već dovoljno jasno i razgovetno govorio o tim stvarima, tako da nema potrebe da ovde pominjemo delovanje Svetog Duha. U poslednjim danima, Bog je izrazio toliko istina i svaku je istinu učinio jasnom i

razumljivom ljudima. Prema tome, delovanje Svetog Duha nije toliko važno i ima samo pomoćnu ulogu. Jedino onda kad ljudi ne razumeju istinu ili kada Bog nije tako temeljno i jasno izgovorio toliko mnogo reči, Sveti Duh obavlja poslove pomoćne i podsetničke prirode, čime ljudima pruža nešto malo jednostavnog svetla i donekle ih podstiče, pomažući im da donesu ispravne odluke i da idu pravim putem u svom životu i u raznim okruženjima. Sada je era Božjih reči, u kojoj Bog lično govori da bi predvodio čovečanstvo i u kojoj Božje reči dominiraju nad svime. Delo Svetog Duha je samo pomoćno. Kad ljudi razumeju istinu, kad mogu da primenjuju Božje reči i kad žive po Božjim rečima, Božje namere su zadovoljene.

Hajde da razmotrimo prvu frazu u osnovnoj definiciji crkve: „Iskreno slede Boga." Reč „iskreno" ima specifično značenje. Ona se ne odnosi na one koji samo ubijaju vreme, koji samo na papiru popunjavaju mesto, koji bi samo da se najedu hleba, koji se oslanjaju na blagodat radi spasenja ili imaju neke skrivene motive i ciljeve. Šta, dakle, znači „iskreno"? Najosnovnije i najjednostavnije objašnjenje glasi ovako: ukoliko je čovek čuo za Boga, za istinu ili za Stvoritelja, on u svom srcu oseća čežnju, spremno se odriče, spremno se posvećuje, spremno podnosi nevolje i spreman je da dođe pred Boga, da prihvati Božji poziv i da sve napusti da bi sledio Boga. Dokle god on ima iskreno srce, to je dovoljno. Neki ljudi kažu: „Zašto ne kažeš da je to grupa ljudi ispunjenih verom, koji slede Boga?" Ljudi ne mogu da dostignu taj nivo. Od onih koji sada obavljaju svoju dužnost, neki su verovali desetak, a neki dvadeset ili trideset godina; ako su tako iskreni, to je, u osnovi, dovoljno. Definisati da to znači biti ispunjen verom ne bi bilo precizno. Naša definicija crkve zasniva se na osnovnoj i konkretnoj situaciji, bez biranja reči ili postavljanja previsoke definicije ili merila, zato što bi to bilo nepraktično. Neki ljudi kažu: „Nije dovoljno reći 'iskreno' i 'ispunjeni verom'. Treba je nazvati grupom pravednih ljudi koji se plaše Boga i klone se zla – to bi bilo sjajno!" Ako merilo postavimo tako visoko, tada bi sve naknadne fraze, „streme ka istini, primenjuju i doživljavaju Njegove reči", bile nepotrebne. Ovde je glavna poenta u tome da svi članovi crkve jesu ljudi koje Bog želi da spase. Ljudi iz te grupe ispunjeni su Sotoninim iskvarenim naravima i puni su predstava i uobrazilja o Bogu. Ako ćemo realno, oni su puni buntovništva, nedostaje im pokornost, ne razumeju istinu i nemaju nikakvo znanje o Bogu – to je najrealnija situacija. Dakle, u Božjim očima, takva je realna situacija i aktuelni status članova crkve. Bog ljude bira na osnovu sledećeg osnovnog uslova: da li oni mogu iskreno da slede Boga, da iskreno daju sebe i da se odriču. Neki ljudi kažu: „Ako su iskreni, zašto onda i dalje imaju preterane želje? Ako su iskreni, zašto i dalje žele da zadobiju blagoslove?" To će se postepeno menjati, kako ljudi budu doživljavali Božje delo. U ovom trenutku, mi definišemo osnovni koncept crkve. Taj osnovni koncept je minimalni zahtev i najniže merilo koje Bog koristi da izabere ljude. Ta merila nisu prazna i nisu uopšte preuveličana; ona su naročito usklađena s vašom stvarnom situacijom. Drugim rečima, kada vas Bog izabere i kada odluči da spase bilo koga od vas, to su kriterijumi koje Bog razmatra. Ako ispunjavaš te zahteve, Bog te dovodi u Božju kuću i ti postaješ član crkve. To je stvarno

stanje. Prema tome, prva fraza u definiciji crkve glasi „iskreno slede Boga”; ona je relativno tačna. Ljudi iz te grupe ne uspevaju da se plaše Boga i da se klone zla, ne uspevaju da se otrgnu od uticaja tame, niti uspevaju da se u potpunosti pobune protiv sveta i velike crvene aždaje. Oni ne uspevaju da išta od toga postignu. Zašto? Zato što definicija dalje pojašnjava šta znači biti u stanju da se teži ka primeni Božjih reči. Tokom ove težnje, pošto ljudi imaju srce koje voli istinu i čezne za njom, oni mogu da doživljavaju i da primenjuju Božje reči i da, naposletku, obožavaju Boga. Obožavanje Boga podrazumeva pokoravanje Bogu, slušanje Božjih reči, prihvatanje Božjih orkestracija i prihvatanje Božje suverenosti i Njegovih aranžmana. Na kraju, ta grupa ljudi može da dostigne spasenje. To je stvarni status članova crkve u Božjim očima. Zar to nije najosnovniji uslov? (Jeste.) Neki ljudi kažu: „Nisi pomenuo odbacivanje Sotoninih iskvarenih naravi i dostizanje pročišćenja. Ovom definicijom crkve to nije obuhvaćeno.” Da li je to obuhvaćeno ovom definicijom? (Jeste.) Kojim njenim delom je to obuhvaćeno? Težnjom ka primeni Božjih reči. Ako težiš ka primeni Božjih reči, zar se tvoje iskvarene naravi neće postepeno razrešiti? Zar nećeš moći da odbaciš Sotonine iskvarene naravi i da ostvariš promenu naravi? (Moći ću.) Tokom perioda ostvarenja promene naravi, postepeno ćeš razumeti Božje reči i razrešiti vlastite iskvarene naravi. Dok budeš rešavao neke od svojih iskvarenih naravi, da li će se tvoja vera u Boga i pokornost prema Bogu povećavati? Da li je to međusobno povezano? (Jeste.) Što više obožavaš Boga, to ćeš imati veću pokornost prema Bogu. Dok se tvoja pokornost prema Bogu povećava, zar time nisi sve bliži dostizanju spasenja? (Jesam.) Kakvi, dakle, ljudi čine ovu grupu? To su ljudi koji mogu da dostignu spasenje. Ovo je stvarno stanje članova crkve. Neki kažu: „O ovoj definiciji crkve ne pominju se poslovi kojima se crkva bavi.” Ima li ovde neki deo koji se odnosi na suštinski važne poslove kojima se crkva bavi? (Težnja ka dostizanju spasenja.) Taj deo je usko povezan. Poslovi koje crkva obavlja, bilo da se radi o propagiranju Božjih reči, vođenju ljudi da jedu i piju Božje reči ili pomaganju ljudima da spoznaju sebe i da odbace Sotonine iskvarene naravi, imaju za krajnji cilj da pomognu ljudima da dostignu spasenje. Dakle, da li vi sada možete da prihvatite ovaj najosnovniji i najjednostavniji koncept crkve? (Možemo.) Ta definicija nije ni preuveličana ni prazna, niti se u njoj koriste zvučni izrazi i fraze; naprotiv, ona obuhvata najosnovnije potrebe za formiranje ili definisanje crkve.

Da li vi sada, kad sam vam to objasnio, razumete pozadinu definicije koncepta crkve? (Da.) Da vam to nisam na ovaj način objasnio, mislili biste da su suštinski važni poslovi crkve i definicija crkve veoma duboki. Sada, kad ste razumeli definiciju crkve, čini vam se da je vaše razumevanje crkve tako površno. Definicija crkve je razjašnjena – ona je baš praktična. Što su stvari praktičnije, to se ljudima češće čini da su one površne. U stvari, ako pažljivije pogledaš, svaka reč u toj definiciji je usko povezana sa praktičnim i konkretnim situacijama i uopšte nije površna. Prva fraza u definiciji crkve glasi „iskreno slede Boga”. To „iskreno” je ono što Bog želi. Koliko ljudi poseduje takvu iskrenost? Da li je ljudima lako da imaju takvu iskrenost? Nije im lako. A što se tiče izraza da „Božje

reči upravljaju tobom", da li si to već postigao? Misliš da je ta fraza površna i da ju je lako ostvariti. Ako Bog kaže: „Ustanite, sledite Me i obavite svoju dužnost" i ljudi to poslušaju, da li to znači da Božje reči upravljaju njima? To samo znači da su ljudi spremni da veruju u Boga i da Ga slede, ali još uvek nisu dostigli tačku u kojoj Božje reči upravljaju njima – oni su još uvek daleko od toga! Šta treba da posedujete da bi Božje reči upravljale vama? Minimalni zahtev je da moraš da razumeš Božje reči; treba da znaš na koje se zahteve Božje reči odnose, koja načela Božje reči zahtevaju, kako da primeniš Božje reči kada se suočiš s raznim ljudima, događajima i stvarima i kako da Božje reči pretvoriš u vlastitu praksu da bi udovoljio Bogu. To nije lako. Neophodno je da Božje reči duže vreme jedeš i piješ, da ih molitveno čitaš, da ih doživljavaš i da ih razumeš, kao i da razumeš Božje namere i Božju narav, da bi Božje reči postepeno mogle da upravljaju tobom. Prema tome, fraza „Božje reči upravljaju tobom" čini se na prvi pogled jednostavnom, kao da Božje reči upravljaju većinom ljudi, ali zapravo nije tako. Sudeći po aktuelnim situacijama u kojima se ljudi nalaze, jasno je da je ta fraza samo Božji zahtev prema ljudima, koji oni još uvek nisu ispunili. Sledeća fraza, „težiti ka primeni Njegovih reči", jeste Božji zahtev prema ljudima. Ti još uvek nisi ostvario primenu Božjih reči; ti samo težiš ka primeni Božjih reči. Kako bi trebalo da težiš? Kad se suočiš s nekim situacijama, postupaj u skladu s Božjim zahtevima. Nemoj lagati; budi pošten. Možeš li to da uradiš? To nije lako uraditi. Kada si orezan, trebalo bi da možeš da se pokoriš, da promisliš o sebi i spoznaš samoga sebe i da postupaš u skladu sa istinom. Možeš li to da postigneš? Ako ti se to čini napornim ili imaš suviše jaku volju, pa stalno želiš da svojoj plahovitosti dopustiš da naglo izbije iz tebe, onda treba da težiš ka tome da pitanja rešavaš u skladu s načelima, umesto da budeš plahovit ili da postupaš na svojevoljan i proizvoljan način; moraš da radiš onako kako Božje reči kažu, moraš da prihvatiš orezivanje, da spoznaš svoje prestupe i da shvatiš gde si pogrešio. To se naziva težnjom ka primeni Božjih reči. Ako neka osoba počne da primenjuje Božje reči, da li to znači da se promenila? To nije baš tako jednostavno. Ako te izaberu za starešinu ili delatnika, možeš li da se suzdržiš od svojevoljnog i proizvoljnog ponašanja? To nije lako; to zahteva od tebe da razumeš istinu, da možeš da primenjuješ Božje reči i da ih neko vreme doživljavaš; tek tada ćeš moći to da postigneš. Ako kažeš da želiš da primenjuješ Božje reči, ali si samo na rečima spreman da to činiš, dok u srcu nemaš nikakvu motivaciju, to onda neće ići. Kada ti srce bude spremno i kad zaista budeš želeo da primeniš istinu, tada ćeš moći da je sprovedeš u delo. Ako u srcu nisi spreman da primenjuješ istinu, čak i ako položiš zakletvu i ako te drugi u tome podržavaju, sve će biti uzalud. Moraš da imaš rešenost, to jest, tvoje srce mora da ima ogromnu želju za Bogom. Treba da znaš kako Bog definiše neku stvar i šta On zahteva u vezi s njom, treba da pronađeš i da prikupiš sve Božje reči koje se odnose na taj aspekt i da ih zatim molitveno čitaš i razumeš. Zapiši ih u beležnicu ili ih postavi na neko mesto gde možeš lako da ih vidiš. Tokom pauza u radu, gledaj u te reči, čitaj ih, pa ćeš posle nekog vremena upamtiti te Božje reči i čuvaćeš ih u srcu. Svakoga dana razmišljaj o pravom

značenju Božjih reči i razmatraj koji se način govora i postupanja ubraja u primenu Božjih reči. To se naziva težnjom ka primeni Božjih reči. Da li je to lako postići? Nije lako; to nije nešto što se može postići preko noći ili uz nagli napor. Neki ljudi kažu: „Zaklinjem se krvlju", ali uzalud. Kažeš: „Postiću i moliću se, neću ni jesti ni piti", ali uzalud. Kažeš: „Ostajaću noćima budan i patiću", ali i to je uzalud. Moraš da stremiš ka istini; moraš da poseduješ manifestacije stremljenja ka istini i moraš da imaš put za stremljenje ka istini; moraš da imaš prava sredstva i metode. Ma kakva sredstva i metode da imate, ne smete se odvajati od Božjih reči; morate da se trudite oko Božjih reči, sve morate da upoređujete s Božjim rečima, Božje reči morate da koristite za rešavanje problema u svakoj situaciji i morate Božje reči učiniti svojim glavnim prioritetom. To se zove stremljenje ka istini. Na primer, kada komunicirate s drugim ljudima, morate da vidite šta Božje reči kažu o tome i da pronađete one Božje reči koje se odnose na komunikaciju s drugima. U cilju skladne saradnje, takođe pronađite Božje reči koje se odnose na taj aspekt. Što se tiče odanog obavljanja dužnosti, pronađite Božje reči o tome kako obavljati dužnost na način koji je u skladu s merilom, pa upamtite te suštinski važne reči Božje i čuvajte ih u srcu. U pogledu toga šta je lažni starešina, koje manifestacije imaju lažni starešine, da li oni imaju savest i razum i kako Bog karakteriše lažne starešine, pronađite te ključne reči Božje i zapišite ih u beležnicu, postavite ih na mesto na kojem možete lako da ih vidite i molitveno ih čitajte kad god imate vremena. Za svako pitanje koje se tiče vašeg život-ulaska i promene naravi, treba na taj način da praktikujete i da se trudite. To se zove stremljenje ka istini. Ako vaš napor ne dostigne taj nivo, to se ne zove stremljenje ka istini; to se zove otaljavanje, grebanje po površini i smeteno traćenje vremena.

Hajde da razmotrimo „obožavanje Boga". Pod obožavanjem Boga podrazumeva se istinska strava, strah, poštovanje i iskrenost, kao i tretiranje Boga kao Boga, čuvanje mesta u svom srcu za Boga, racionalno bavljenje okruženjima koja Bog priređuje i nalozima koje Bog daje, ozbiljan i odgovoran odnos prema svakoj reči koju je Bog izgovorio, itd. Sve te manifestacije nazivaju se obožavanjem. Bilo da se radi o rečima koje ti je Bog licem u lice saopštio ili o svim rečima koje je Bog ikada izrazio, dokle god te reči znaš i dokle god ih pamtiš, dokle god ih u svom srcu razumeš i potvrđuješ, ti treba da ih tretiraš kao kriterijume svog ponašanja, života, itd. – to je manifestacija obožavanja Boga. Kad se suočiš s nekim pitanjima, bez obzira da li su ona u skladu s tvojim ukusima, željama ili predstavama, treba da budeš u stanju da utišaš svoje srce i da se zapitaš: „Da li je to uradio Bog? Da li to potiče od Boga? Zašto je Bog to uradio? Šta Bog želi da oplemeni u meni, šta želi da u meni preobrati? Koja je tačno Božja namera? Kako treba da se pokoravam Božjim uređenjima? Kako treba da udovoljim Božjoj nameri? Kako treba da ispunim svoju odgovornost kao ljudsko biće?" Sve ove manifestacije, pored ostalih, jesu manifestacije obožavanja Boga. Čak i ako ne razumeš više istine, ovo je stav koji bi, u najmanju ruku, kao normalna osoba, kao neko ko veruje u postojanje Boga i neko ko iskreno sledi Boga, trebalo da imaš prema Bogu. Prema svemu što ima veze s Bogom, svemu što se tiče Božjih reči, svemu što je vezano za nalog koji ti je Bog dao,

za tvoju dužnost i tvoju odgovornost, ti treba da se odnosiš pažljivo i obazrivo, a ne neoprezno, nemarno, ni prezrivo – to se zove obožavanje Boga. Prema svemu što ima veze s Bogom postupati sa obazrivim, pažljivim, bogobojažljivim i bogoužasnutim srcem – to se zove obožavanje Boga. Da li je ovo lako postići? Nije lako. Bez stvarnog iskustva, teško je razumeti čak i te dve reči, „obožavanje Boga", a kamoli zaista praktikovati obožavanje Boga. Poslednja fraza u definiciji crkve glasi „dostići Njegovo spasenje". Kako ovo treba razumeti? Put do dostizanja spasenja je dugačak i ovde se još više toga zahteva. Kao prvo, put kojim ideš mora biti ispravan; moraš da budeš u stanju da prihvatiš sve istine u Božjim rečima i moraš da budeš neko ko teži ka primeni Božjih reči i ko se pokorava Bogu. Tvojim životom moraju upravljati Božje reči. Moraš ne samo da priznaš Božje postojanje, već takođe moraš da voliš istinu i da postupaš u skladu sa istinom; moraš da imaš iskreni strah i pokornost prema Bogu, u srcu moraš često da se moliš Bogu i da postepeno pređeš na obožavanje Boga. Tada si ti neko ko voli istinu i ko se pokorava Bogu; ti si upravo ona vrsta osobe koju Bog želi da spase. Osoba koja iskreno veruje u Boga mora da bude ispravna osoba. Koju prednost čovek ima od toga što je ispravan? Prednost je u tome što ti neće biti suviše teško da dostigneš spasenje; moći ćeš da se nadaš da ćeš ga dostići. Ovo je sav razgovor koji smo u zajedništvu obavili o konkretnim detaljima vezanim za definiciju crkve.

IV. Predstave i gledišta koja ljudi gaje prema crkvi

Maločas smo u zajedništvu razgovarali o tome šta je crkva, koje suštinski važne poslove crkva obavlja, šta ljudi zamišljaju o tome i koje zahteve postavljaju pred crkvu u svojim predstavama. Konačno, dali smo i definiciju koncepta crkve. Sada, kad smo ga definisali, trebalo bi da imate tačno razumevanje naziva „crkva"; trebalo bi da imate osnovno razumevanje poslova koje crkva treba da obavi, uloge koju crkva ima u pružanju pomoći ljudima da bi zadobili istinu i dostigli spasenje, kao i značaj crkve za sve ljude koji slede Boga. Takođe smo izvršili kratku, reprezentativnu i detaljnu analizu i razotkrivanje onoga što ljudi smatraju vrednošću postojanja crkve, kao i poslova koje bi crkva, u predstavama ljudi, trebalo da obavlja. Ima li ičega što ne možete da prozrete ili da razumete u vezi sa shvatanjima i tumačenjima koja ljudi imaju o crkvi u svojim predstavama? Neki ljudi misle da bi crkva trebalo da se bavi nekom vrstom društvenog rada ili da ima neku ulogu u društvu, poput podržavanja pravde. U ljudskim predstavama, crkva predstavlja pozitivnu sliku, pa zašto onda ne bi podržavala pravdu? Da li podržavanje pravde ima ikakve veze sa radom crkve ili s Božjim zahtevima? (Nema.) Na šta se odnosi to „podržavanje pravde" o kojem ljudi govore? (Ono što ljudi nazivaju podržavanjem pravde nije prava pravda. To je samo očuvanje telesnih interesa i ono nije u skladu sa istinom.) Ima li ta njihova pravda ikakve veze sa istinom? (Ne.) To je ono što čovečanstvo naziva pravdom. Primera radi, razbijanje nekih zlih sila, ispravljanje nekih nepravdi i slučajeva kada je ljudima učinjena nepravda i kada su poniženi, ili izricanje zaslužene kazne zlim ljudima i obnavljanje i zaštita interesa ranjivih grupa, i tako dalje – to

je ono što ljudi nazivaju podržavanjem pravde. Koja je glavna svrha takvog podržavanja pravde? Ima li to ikakve veze s ljudima koji streme ka istini? Ima li to ikakve veze sa spasavanjem ljudi? (Ne.) To je samo izreka koja nastaje na osnovu moralne pravde i etike; ona nema baš nikakve veze sa istinom. Da li možemo da kažemo da se ona ne izdiže na nivo istine? (Da.) Da li zaista to možemo reći? (Ne; te dve stvari nisu povezane.) Tako je, one su potpuno nepovezane; to su dve različite stvari. Koju vrstu pravde čovečanstvo podržava? To je ona vrsta pravde po kojoj zli ljudi, koji ugnjetavaju i lišavaju svih prava i interesa obične ljude nešto nižeg društvenog statusa, bivaju zasluženo kažnjeni, nakon čega obični i normalni ljudi više ne trpe maltretiranje. Tu se radi o obnavljanju i garantovanju telesnih interesa ljudi, ostvarivanju relativne jednakosti među ljudima, eliminisanju jaza između različitih društvenih slojeva i sprečavanju da zli ljudi čine zla dela, kao i o tome da žalbe onih kojima je učinjena nepravda budu uslišene. To je ono što ljudi nazivaju podržavanjem pravde i to nema apsolutno nikakve veze sa istinom. Kako onda i dalje možete da kažete da se to ne izdiže na nivo istine? Ima li to veze sa istinom? Ne, nema. Recite Mi, da li ti obični i normalni ljudi koji su pretrpeli nepravdu nužno moraju da budu dobri ljudi? (Ne mora da znači.) Učiniti da oni prestanu da trpe nepravdu – da li je to pravda? Da li je to u skladu sa istinom? Mogu li onda ti ljudi da budu spaseni? Tu se očigledno radi o različitim stvarima – kako one mogu da budu spojene? Nema ni govora o tome da to može da se izdigne na nivo istine; to jednostavno nije isto što i istina. Ako imate neka neslaganja u vezi s ovim pitanjem, onda većina vas možda ne može da prozre pitanje podržavanja pravde i još uvek ste donekle privrženi tome, pa mislite: „Kako to može da bude pogrešno? Kako to može da ne spada u poslove koje crkva treba da obavlja?” U stvari, to sa radom crkve nema baš nikakve veze. Ima takođe nekih ljudi koji misle da crkva treba da bude mesto na kojem se zlo kažnjava a dobro promoviše, da ona treba da služi toj funkciji, da kažnjava zlodela i zle, mračne sile i da istovremeno promoviše dobre i moralne stvari. Da li je stvarno tako? Može li kažnjavanje zla i promovisanje dobra da se izdigne na nivo istine? Kada se postavi pitanje šta je zlo a šta dobro, ljudi te stvari ne mogu jasno da razlikuju. Šta ljudi podrazumevaju pod kažnjavanjem zla i promovisanjem dobra? Da li to ima veze sa kažnjavanjem zla, nagrađivanjem dobra i klasifikovanjem svega po vrstama, o kojima Bog govori? (Nema.) To nije povezano s tim. Šta je ljudsko merilo za definisanje dobra i zla? U skladu sa definicijom kineskog naroda, šta je zlo a šta dobro? Šta je osnova njihove definicije dobra i zla? To je budistička kultura. Budizam govori o konceptima kao što su pružanje pomoći svetu i spasavanje ljudi, suzdržavanje od ubijanja, i tome slično – to se smatra dobrim, dok se jedenje piletine, ribe, teletine ili jagnjetine smatra zlom, kao i da ljude koji to čine treba kazniti. Ne treba jesti meso i ne treba ubiti nijedno živo stvorenje. Ubijanje se smatra zlom, a oni koji ubijaju treba da se ispovede i da pred Budom mole za oproštaj. To je budistička definicija zla; je li to isto ono zlo o kojem govori Bog? (Nije.) To su dve različite stvari, tako da ova definicija zla nema apsolutno nikakve veze sa istinom i nipošto ne može da se izdigne na nivo istine. Šta, dakle, budizam

smatra dobrim? To je još apsurdnije, površnije i licemernije. Budisti veruju da je dobro ne ubijati nijedno živo stvorenje i da je takođe dobro oslobađati zarobljene životinje. Ma koliko da je ljudi ubila neka zla osoba i ma koliko grehova da je počinila, ako samo okači svoj mesarski nož o klin, ona može odmah da postane Buda – to se smatra dobrim. Postoji i izreka „Spasiti jedan život važnije je od izgradnje pagode na sedam nivoa", što znači da se slepo spasavanje ljudi, bezuslovno i bez načela – pa čak i spasavanje đavola, zlih ljudi, nasilnika, huligana i svih ostalih – takođe smatra dobrim. Kakvo je ovo dobro? To su najobičniji glupaci, bez trunke sposobnosti raspoznavanja, stava ili načela. Spasavanje svih i praštanje svakome – može li se to smatrati dobrim? Ne vredi čak ni trošiti reči na to; to je privid Sotone i đavola. Oni ne ubijaju životinje, ali su zato proždrali nebrojene duše. To je to njihovo takozvano dobro, koje je zapravo samo privid. Da li je, dakle, održiva ljudska predstava da crkva treba da igra ulogu kažnjavanja zla i promovisanja dobra? (Nije.) Bez obzira na kulturno poreklo bilo koje rase ili religije, kažnjavanje zla i promovisanje dobra nema nikakve veze sa radom, niti sa svedočenjem crkve. Nemojte misliti da ovi izrazi, samo zato što se čine pravednim i pohvalnim, treba da budu povezani sa radom crkve ili da je to uloga koju bi crkva trebalo da ima u društvu. To je samo ljudska predstava i uobrazilja. Osim „podržavanja pravde" i „kažnjavanja zla i promovisanja dobra", i neki drugi izrazi koji su prema ljudskim predstavama dobri, poput „borbe za ljudska prava i interese" i „ublažavanje briga i rešavanje poteškoća", takođe nemaju nikakve veze sa radom, niti sa svedočenjem crkve. Trebalo bi da to možete da razumete. Kroz ovaj razgovor u zajedništvu, manje-više smo razjasnili definiciju crkve, poslove koje crkva treba da obavlja, kao i vrednost i značaj postojanja crkve.

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

Vratimo se četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Hajde da vidimo da li ovi poslovi, koje starešine i delatnici moraju da obavljaju, imaju veze sa svim detaljima u vezi sa crkvom, o kojima sam vam maločas besedio. Zašto je potrebno da razgovaramo o tim konkretnim detaljima? Kakav je odnos između tih detalja i poslova koje starešine i delatnici moraju da obavljaju? (Ti zli ljudi i antihristi nisu članovi crkve i treba ih pročistiti. Štaviše, njihovo postojanje opstruiše i ometa rad crkve.) Dakle, veza postoji; ovaj razgovor nije uzaludan. Nakon razumevanja svakog detalja u vezi s nazivom i definicijom crkve, hajde da vidimo kako starešine i delatnici treba da se ophode prema članovima crkve i prema raznim ljudima koje bi trebalo ukloniti ili proterati iz crkve, kako oni taj posao mogu dobro da obave i kako treba da ispunjavaju svoje odgovornosti i da očuvaju rad crkve. Kao prvo, starešine i delatnici moraju da razumeju šta je definicija crkve, zašto crkva treba da postoji i koje poslove crkva treba da obavlja. Nakon što razumeju te stvari, oni treba da razmotre koji od trenutnih članova crkve ne igraju pozitivnu ulogu kada je reč o vrednosti postojanja crkve ili posla koji crkva obavlja, kao i koji od članova eventualno uzrokuju prekide i ometanja, negativno utiču na suštinski važne poslove

crkve ili čak ozbiljno narušavaju ugled crkve i sramote ime Božje. Jasno raspoznavanje i brzo uklanjanje ili proterivanje tih ljudi – zar to nisu poslovi koje bi trebalo da obavljaju starešine i delatnici? (Jesu.) Šta je, dakle, potrebno da bi se taj posao dobro obavio? Da bi se uklonili ili proterali svakojaki zli ljudi i da bi se crkva pročistila, da bi se omogućilo da se pokaže vrednost postojanja crkve i da bi crkva ispunila ulogu koju treba da ispuni, te da bi se u isto vreme omogućio nesmetan rad crkve, starešine i delatnici najpre moraju da raspoznaju koji pripadnici crkve su zli ljudi i antihristi. To je informacija, odnosno stvarna situacija koju starešine i delatnici najpre moraju da dokuče prilikom izvršenja tog posla. Prva stvar sa kojom se starešine i delatnici suočavaju u tom poslu jeste raspoznavanje različitih vrsta ljudi. Koja je svrha raspoznavanja različitih vrsta ljudi? Svrha je u tome da se oni klasifikuju po vrstama i da se zaštite oni koji su istinski članovi crkve. Međutim, zaštita tih ljudi ne znači sama po sebi da je posao koji je zacrtan u okviru četrnaeste odgovornosti uspešno obavljen. Šta je onda najvažniji aspekt uspešnog izvršenja tog posla? To je uklanjanje ili proterivanje raznoraznih bezvernika i zlih ljudi kojima nije mesto u crkvi. Bez obzira na to da li su ti ljudi okarakterisani kao zli ljudi ili antihristi, ukoliko oni ispunjavaju uslove da budu uklonjeni ili proterani, to znači da postoji potreba za obavljanjem tog posla i da je vreme da starešine i delatnici ispune tu svoju obavezu. Hajde da najpre porazgovaramo o tome kako raspoznati različite vrste ljudi.

I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga

Kako da raspoznamo različite vrste ljudi? Prvi kriterijum je da ih treba raspoznavati u skladu sa svrhom njihovog verovanja u Boga. Drugi je raspoznavanje u skladu s njihovom ljudskošću. A treći je raspoznavanje u skladu s njihovim stavom prema svojoj dužnosti. Ako bismo hteli da upotrebimo jednostavnija i kraća zaglavlja, ona bi glasila: prvo, svrha njihovog verovanja u Boga; drugo, njihova ljudskost; i treće, njihov stav prema vlastitoj dužnosti. Sada kad imamo ova tri zaglavlja, šta je to što o svakom od njih razumete? Mi do sada nismo puno raspravljali o svrsi čovekovog verovanja u Boga. Više smo pričali o njihovoj ljudskosti i njihovom stavu prema vlastitoj dužnosti, tako da ste s tim stvarima bolje upoznati. Zapravo, svrha ljudskog verovanja u Boga nije vam nepoznata zato što ste i vi sami počeli da verujete u Boga sa nekom svrhom. Neki ljudi veruju u Boga zato što ne žele da idu u pakao, neki zato što žele da odu na nebo, neki zato što ne žele da umru, neki zato da izbegnu katastrofe, neki naprosto zato što žele da budu dobri ljudi, neki zato što žele da izbegnu maltretiranja, i tako dalje. Ova tema ne bi trebalo da vam bude nepoznata; radi se naprosto o tome da su vam detalji o kojima ću govoriti možda donekle nepoznati – možda ste u vezi s njima nesigurni, jer ne znate šta ću Ja reći o njima, ni odakle ću početi. Hajde da ukratko popričamo o tome. Recite Mi, kakve namere i svrhe u vezi sa verovanjem u Boga gaje ljudi koji bi trebalo da budu uklonjeni ili proterani iz crkve? (To su oni koji isključivo teže slavi i statusu, koji žele samo da imaju vlast i koji će beskrupulozno ometati crkvu zarad sopstvenog statusa.) To je jedna vrsta ljudi. Ima li još nekih? (Bezvernici koji samo teže blagoslovima i traže da se

najedu hleba.) Bezvernici su takođe jedna vrsta. Ima li ih još? Vi možda razmišljate o manifestacijama nekih ljudi, ali ne možete jasno da raspoznate da li ti ljudi samo otkrivaju iskvarene naravi ili su to zaista ljudi čija je svrha verovanja u Boga nečista i koje stoga treba ukloniti ili proterati. Ne možete to da shvatite i pomalo vam je nejasno, pa zato ne možete to da artikulišete. Tema koja se tiče svrhe ljudskog verovanja u Boga prilično je široka. Svako ima neku nameru i svrhu zbog koje veruje u Boga. Međutim, one vrste ljudi čija je svrha verovanja u Boga nečista i o kojima ovde govorimo ne ispunjavaju uslove da ih Bog spase. Oni ne mogu da dostignu spasenje, niti čak mogu da ispune najniže merilo da bi bili službenici. U svakom slučaju, ma koja da je svrha zbog koje ti ljudi veruju u Boga, kada se tim ljudima, koji su s nekom svrhom počeli da veruju u Boga, pruži prilika, oni će pokušati da ostvare svoje ciljeve, a ako ne dobiju takvu priliku, oni će činiti zlo i praviti ometanja. Izazvaće nezamislive posledice po rad crkve ili po život-ulazak Božjeg izabranog naroda, tako da ti ljudi treba da budu mete uklanjanja ili proterivanja. Ako za sada ostavimo po strani njihovu ljudskost i njihove stavove prema vlastitoj dužnosti i ako govorimo samo o svrsi njihovog verovanja u Boga, ta svrha nipošto nije prihvatanje istine i dostizanje spasenja, a kamoli pokoravanje i obožavanje Boga. Prema tome, prirodno je da njihova vera u Boga neće rezultirati spasenjem. Umesto da se takvim ljudima dozvoli da ostanu u crkvi i da neprekidno ometaju Božji izabrani narod – pravu braću i sestre – mnogo je bolje da se oni, što je moguće pre, tačno raspoznaju i okarakterišu, a zatim brzo uklone iz crkve. Prema njima se ne treba ophoditi kao prema članovima crkve ili braći i sestrama. Koje su to, dakle, vrste ljudi? Vi ste maločas naširoko govorili o nekim konceptima. Daću vam neke konkretne primere, a vi ćete razumeti čim ih budete čuli.

A. Da bi zadovoljili želju da budu zvaničnici

Hajde da najpre popričamo o prvom tipu ljudi koje treba ukloniti ili proterati iz crkve. Neki ljudi oduvek žele da postanu zvaničnici u društvu i da svoje pretke ovenčaju slavom, ali im je karijera neuspešna. To, međutim, uopšte ne umanjuje njihovu želju da postanu zvaničnici. Ali društveni status njihove porodice nije visok, pa oni stoga misle da je život beznadežan a svet isuviše nepravičan, kad nisu u stanju da sebi ispune čak ni tu sitnu želju. Misle da imaju neko znanje i kompetenciju, ali ih niko ne ceni. Ne mogu da nađu sebi pokrovitelja, pa im se čini da imaju vrlo malo izgleda da postanu zvaničnici. Našavši se u tako očajnoj situaciji, oni pronalaze crkvu. Misle da će, ako budu mogli da postanu starešine u crkvi, to biti isto kao da su zvaničnici, pa će im želja biti ispunjena. I tako, oni dolaze u Božju kuću sa željom da dostignu veličinu. Smatraju da su kompetentni i sposobni upravo po meri Božje kuće, te da će njihove nade da postanu zvaničnici i istaknuti pojedinci moći da budu ostvarene, čime će im se ispuniti životna želja. Njihovo gledište na verovanje u Boga može se sumirati izrekama poput: „Dobro se dobrim vraća", „Pravo zlato je predodređeno da na kraju zasija" i „Mudra ptica dobro pazi gde svija gnezdo" – to je poreklo iz kojeg oni odlučuju da se otisnu na put verovanja u Boga. Sudeći po suštini jedne takve osobe, jasno je da ona ne veruje da postoji istina u svetu,

a još manje veruje u postojanje Spasitelja. Ukratko, ona ne veruje u jednog istinitog Boga, a još manje veruje u postojanje Stvoritelja. Bilo da je reč o onome što je zapisano u Bibliji ili o onome što se u svetu religije propoveda – da je Bog stvorio svet i čovečanstvo, da Bog ima suverenost nad ljudima i da ih predvodi – za takve ljude, sve te izreke su ništa drugo do istorijski zapisi. Niko ih ne istražuje i niko ne može da ih potvrdi; to su samo priče i legende, neka vrsta religijske kulture. Ovo je njihovo najosnovnije shvatanje vere. S takvim shvatanjem, oni počinju da veruju u Boga, misleći da idu pravim putem, da napuštaju tamu zarad svetla, da su „mudre ptice" koje dobro paze gde svijaju gnezdo. Pritom se, naravno, ne odriču svoje odluke i želje da postanu zvaničnici i istaknuti pojedinci. Oni misle da u ovom širokom svetu, sa tako mnogo ljudi, nema mesta za njih i da samo Božja kuća može da im vrati nadu. Jedino život u crkvi može da im pruži priliku da iskoriste svoje talente i da ostvare svoju želju da postanu istaknuti pojedinci. To je zato što, kako oni gledaju na aktuelnu situaciju, spoljni svet postaje sve rđaviji i mračniji – na ovom svetu, samo je crkva zemlja čistote; crkva je jedino mesto na svetu koje ljudima može da pruži duhovnu potporu i jedino crkva doživljava sve veći procvat. S takvim željama i sa tom svrhom oni počinju da veruju u Boga. Nakon prihvatanja vere, oni ne shvataju baš ništa o verovanju u Boga, stremljenju ka istini, niti o stvarima koje se tiču istine, Božje naravi i Božjeg dela. Oni ne teže ka tim stvarima, niti obraćaju pažnju na njih. Iz svoga srca uopšte nisu otpustili želju za statusom i položajem zvaničnika; naprotiv, dok se motaju po crkvi, oni se i dalje čvrsto drže tih predstava i stanovišta. Na crkvu gledaju kao na neku društvenu organizaciju ili religijsku zajednicu, dok Božje delo i reči Božje smatraju iluzijama koje vernici stvaraju iz vlastitog sujeverja. Usled toga, kad god se povede razgovor o stremljenju ka istini, Božjim rečima i Božjem delu, u njima se javljaju otpor i odvratnost. Ako neko kaže da je nešto Božji čin, Božja suverenost ili Božja orkestracija, njima je to odvratno. Pa ipak, ma koliko da im je to odvratno i bez obzira da li priznaju i prihvataju istinu, njihova želja da u crkvi steknu statusni položaj i da zadovolje svoju žudnju za autoritetom nikada ne jenjava i oni je se nikada ne odriču. Pošto imaju takvu ambiciju i želju, prirodno je da razotkrivaju razne manifestacije. Primera radi, oni ljude podstiču rečima poput: „Nemojte sve da zasnivate na božjim rečima, niti da sve povezujete s božjim rečima i bogom. U stvari, mnoge ljudske ideje i izreke su ispravne; ljudi treba da imaju svoja vlastita stanovišta i stavove." Oni šire ovakve izjave da bi zaludivali ljude. U isto vreme, energično prikazuju svoje talente, svoju darovitost i razne taktike i trikove koje umeju da koriste u svetu, nastojeći da ih ljudi primete, da privuku njihovu pažnju i steknu njihovo poštovanje. Koja je svrha tog energičnog prikaza? Svrha je da ljudi imaju visoko mišljenje o njima i da se ugledaju na njih; da steknu status među ljudima i tako ispune svoju želju da naprave karijeru kao zvaničnici i da svoje pretke ovenčaju slavom. Zadovoljni su samo onda kad ih drugi ljudi poštuju, veličaju, slede, podržavaju, kad im se dive, kad se ugledaju na njih, pa čak i kad im laskaju. Štaviše, oni neumorno teže ka tim stvarima i uživaju u njima. Iako Božja kuća neprestano razotkriva antihriste, zle ljude

i ljude sa raznim iskvarenim naravima, oni to u svojim srcima omalovažavaju, smatraju da su te stvari nedostojne čak i njihovog prezira i osećaju naročitu odvratnost prema njima. Odlučno teže ka tome da steknu status, da im se drugi dive i da se ugledaju na njih, kako bi ispunili sve one želje koje nisu mogli da ostvare u svetu i u društvu. Koja je, dakle, svrha njihovog verovanja u Boga? Oni to ne čine da bi dobili stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći, a pogotovo ne zato da bi prihvatili istinu i bili spaseni. Svrha njihovog verovanja u Boga nije u tome da se ponašaju kao stvorena bića, već da postanu zvaničnici i gospodari, da uživaju u prednostima statusa. Nesumnjivo je da u crkvi ima takvih ljudi; to su zlikovci koji se ubacuju u crkvu. Crkva nipošto ne dozvoljava da se takvi ljudi mešaju sa Božjim izabranim narodom, tako da te ljude treba ukloniti. Da li je lako raspoznati svrhu njihovog verovanja u Boga? (Jeste.) Uzevši u obzir njihove namere i svrhu njihovog verovanja u Boga, zajedno sa raznim manifestacijama koje pokazuju u crkvi, kakvi su to ljudi? (To su bezvernici.) Da, oni su bezvernici. Pored toga što su bezvernici, oni takođe žele da streme ka statusu i ka boljim izgledima u Božjoj kući, kako bi udovoljili svojoj žudnji za autoritetom. Svrha njihovog verovanja u Boga jeste da postanu zvaničnici. Zbog čega, dakle, crkvu treba očistiti od takvih ljudi? Neko će možda reći: „Ako bezvernici mogu da službuju u Božjoj kući i ako, kao prijatelji crkve, mogu malo da pripomognu, zar ne bi bilo u redu zadržati ih?” Da li je ova izjava održiva? (Ne.) Zašto je neodrživa? (Njihova želja da postanu zvaničnici sigurno će ih navesti da čine stvari kojima će ometati druge i od kojih rad Božje kuće neće imati koristi, nego će uticati na stremljenje braće i sestara ka istini.) Kako god okrenete, bezvernici se opiru istini i poriču Boga, te stoga ne mogu da ostanu u Božjoj kući. Oni tu neće igrati pozitivnu ulogu. Bilo da ti bezvernici teže ka tome da postanu zvaničnici ili ne, oni samim svojim primedbama, manifestacijama i postupcima mogu da izazovu ometanja, što neće imati pozitivan efekat. Kad iskuse određena okruženja, neka braća i sestre kažu: „Ovo je Božja suverenost i mi moramo da se pokorimo.” Mogu li bezvernici da se pokore? Treba biti zadovoljan ako ne počnu da ometaju i da oponiraju. U svojim srcima, oni čak kažu: „Nemojte za sve govoriti da je božja suverenost. Ljudi treba da imaju i neka svoja mišljenja i da budu donekle nezavisni; nemojte sve da pripisujete božjoj suverenosti!” Oni ne samo da unesrećuju druge ljude, već izjavljuju i neke dvosmislene, varljive zablude, kojima zaluđuju ljude. Zar to nije bestidno? Možda bi mogli da među bezvernicima izvode vešte manevre i trikove, ali Božja kuća svakako nije mesto za isprobavanje takvih trikova i manevara! Neki ljudi rukovode klinikama koje svi vole da posećuju, jer kažu da su tamo injekcije bezbolne. A zašto su injekcije bezbolne? Vrh igle umaču u anestetik, pa nije ni čudo što su bezbolne. Da li je to mudar potez? (Ne, taj potez je ubitačan.) Ipak, oni to smatraju mudrim potezom kojim se čak i hvale, smatrajući da time pokazuju svoju sposobnost i veštinu, pa kažu: „Sve što znaš je da pričaš o pokoravanju bogu, božjim orkestracijama i božjoj suverenosti. Imaš li veštine koje ja imam?” Zar to nije bestidno? (Jeste.) Oni se čak hvale ovako ubitačnim trikovima! Ljudi koji gaje motive bezvernika i ubacuju se u crkvu jesu ljudi koje treba ukloniti iz crkve. Zašto? U svojim srcima, ti ljudi se

opiru istini i imaju odbojnost prema njoj. Bez obzira na svrhu njihovog verovanja u Boga, bilo da je to nešto što oni otvoreno priznaju ili ne, crkva treba da ih, na osnovu njihove suštine kao bezvernika, ukloni ili protera. Ti bezvernici se u crkvu ubacuju sa određenom svrhom, jer žele da unutar crkve pokažu svoje talente, ostvare svoje ambicije i ispune svoje želje. Oni žele da ovo dragoceno mesto, crkvu, iskoriste kao sredstvo za ostvarenje svog cilja da osvoje vlast, da se šepure i da zaluđuju i kontrolišu ljude. Ako se uzme u obzir svrha njihovog verovanja u Boga, oni su u stanju da prekidaju i ometaju rad crkve i Božji izabrani narod. Stoga, ti ljudi moraju biti uklonjeni ili proterani iz Božje kuće. Starešine i delatnici moraju da prozru njihovu bezverničku suštinu. Bilo da to činiš na osnovu njihovih manifestacija ili na osnovu njihovih doslednih izjava o verovanju u Boga, čim shvatiš situaciju i jasno ih raspoznaš kao bezvernike, treba da ih odlučno i bez oklevanja odbaciš. Ma koji metod ili mudrost da primenjuješ, potrudi se da ih na bilo koji način ukloniš – to je posao koji starešine i delatnici treba da obave; to je posao koji oni treba da preuzmu na sebe. To je jedan tip osobe koju treba ukloniti ili proterati.

B. Da bi pronašli osobu suprotnog pola

Koje su, dakle, manifestacije drugog tipa ljudi koje treba ukloniti ili proterati? Neki ljudi nikada nisu bili uključeni u verovanje u Boga; oni samo imaju povoljan utisak o tome. Njih ne zanima da saznaju čemu treba stremiti i šta treba zadobiti verovanjem u Boga. Čuli su da su ljudi koji veruju u Boga prilično savesni i bezazleni, pa bi hteli da u crkvi pronađu ljubavnog partnera, s kojim će se venčati i živeti stabilnim životom. To im je namera i svrha i zato oni dolaze u crkvu da bi pronašli idealnog partnera. Te bezvernike nimalo ne zanima verovanje u Boga; uopšte ih nije briga za Stvoritelja, za istinu, za to da budu spaseni, da spoznaju Boga, da obavljaju dužnost, niti išta slično. Čak i ako mogu da razumeju kad čuju Božje reči i slušaju propovedi, oni to ne žele da prime k srcu. Hteli bi samo da pronađu idealnog partnera i, naravno, nadaju se da će upoznati više ljudi kako bi proširili svoju mrežu. Počeli su da veruju u Boga sa ciljem da pronađu idealnog partnera. Neki će možda reći: „Kako Ti znaš da oni imaju takav cilj? Ništa Ti o tome nisu rekli, niti su to ikad pomenuli!” Oni to pokazuju svojim ponašanjem. Pogledajte samo kako uvek pronalaze osobe suprotnog pola dok obavljaju svoje dužnosti ili uspostavljaju kontakt sa ljudima. Kad im se neko dopadne, oni s tom osobom često razgovaraju u zajedništvu, zbližavaju se s njom, stalno se raspituju o njoj i nastoje da je što bolje upoznaju. Trebalo bi da te neuobičajene aktivnosti i manifestacije u dovoljnoj meri privuku pažnju starešina i delatnika, koji treba da motre na to kakve su im namere i koji cilj žele da ostvare; treba da ustanove ko im je propovedao jevanđelje, zašto imaju naročitu želju da komuniciraju sa osobama suprotnog pola, zašto uvek imaju nešto da kažu baš tim osobama, zašto su posebno naklonjeni osobama suprotnog pola i zašto pokazuju naročitu radoznalost i brigu prema osobama koje im se sviđaju. Takvi pojedinci imaju povoljan utisak o onima koji veruju u Boga. Čak i ako nisu naročito zainteresovani za okupljanja, slušanje propovedi, razgovor o Božjim rečima, pevanje himni, razgovor o

ličnim iskustvima i druge slične stvari, oni generalno ne govore ništa što bi moglo da izazove prekide i ometanja. Fokusirani su isključivo na pronalaženje ljubavnog partnera s kojim će dobro živeti. Ako pronađu takvog partnera, mogu da nastave da veruju u Boga; čak i ako oni sami ne teže ka tome, podržavaće partnera u njegovoj veri u Boga. Neki ljudi imaju relativno prihvatljivu ljudskost, korisni su i daju sve od sebe da budu prijateljski nastrojeni i ljubazni. Oni, na primer, mogu da tolerišu druge, da smišljaju sve moguće načine da bi drugima pomogli da reše svoje poteškoće, pružili im neki savet, i tome slično. Relativno su ljubazni prema drugima i ne gaje zlobu u sebi, ali svrha i cilj njihovog verovanja u Boga nisu baš časni. Oni ne streme ka istini, niti prihvataju istinu, ma ko da razgovara s njima o tome. Nakon što su pola godine, godinu ili čak dve sledili Boga, u njima nema nikakvih promena. Mada ne govore ništa o svom odsustvu vere i ne izazivaju nikakve prekide i ometanja, u njima se uopšte ne razvija zanimanje za stvari vezane za verovanje u Boga. Da li je prikladno da takvi ljudi ostanu u crkvi? (Nije.) Treba li takve ljude počistiti iz crkve? (I njih takođe treba počistiti.) Iz kog razloga? (Zato što ih istina ne zanima i zato što nisu prikladne mete za spasenje. Ako ostanu u crkvi i nastave sa traženjem partnera, time će druge ljude ometati i navoditi ih na iskušenje; oni neće igrati pozitivnu ulogu.) Stvari stoje upravo tako. Primera radi, neki ljudi naročito vole da jedu meso. Dok jedu meso, zaboravljaju na svoj posao. Kad nema mesa, u stanju su da nešto i urade, ali čim se na trpezi pojavi meso, posao može da čeka. Šta je meso za njih? (Iskušenje.) Tačno, ono je iskušenje. Da li se, dakle, ljudi koji stalno tragaju za partnerom mogu smatrati izvorom iskušenja? (Mogu.) Oni su zaista izvor iskušenja. Takvim ljudima treba jasno staviti do znanja sledeće: „Ti nimalo nisi iskren prema svom verovanju u Boga, ni prema obavljanju svoje dužnosti. Nikada nisi mogao da se uklopiš u crkvu i nikada te nisu smatrali pravim vernikom. Za ove dve godine, koliko smo u kontaktu s tobom, uvideli smo koju svrhu imaš: ti samo želiš da u crkvi pronađeš partnera. Zar time ne nanosiš štetu dobrim ljudima? Ljudi u crkvi nisu prikladni za tebe. Za tebe ima mnogo prikladnih ljudi među nevernicima. Idi među nevernike i pronađi nekoga za sebe.” Time zapravo treba da im se kaže: „Prozreli smo te. Ti ne pripadaš Božjem izabranom narodu. Ti nisi pripadnik Božje kuće. Ne možeš se smatrati našim bratom ili sestrom.” Takve ljude treba ukloniti iz crkve, u skladu s načelima Božje kuće. Na taj način, ljudi koji nepromišljeno tragaju za partnerom i zavode druge biće počišćeni. Zar nije lako raspoznati te ljude? (Jeste.) Ti ljudi su takođe bezvernici. Donekle su blagonakloni prema crkvi, prema religijskoj veri i prema onima koji veruju u Boga. Oni samo žele da svoje verovanje u Boga iskoriste kao priliku da među vernicima pronađu partnera s kojim će živeti i kojem će posvećeno služiti. Recite Mi, da li je tako nešto moguće? Treba li da im udovoljimo? Da li crkva treba da uređuje takve stvari? (Ne.) Crkva nema obavezu da ugađa njihovim ličnim sklonostima. Ma koliko da oni misle da su vernici dobri ljudi, da će s tim vernicima moći pravilno da žive ili da vernici idu ispravnim putem, sve je to beskorisno – njihovo mišljenje je nebitno. Takvi bezvernici se takođe mogu naći u većini crkava. S takvim ljudima treba postupati koristeći metod o kojem smo maločas razgovarali, a možete upotrebiti i neke bolje metode ako ih

imate – bitno je samo da to činite u skladu s načelima. Te bezvernike svrstavamo među razne tipove zlih ljudi – da li je to preterano? (Nije.) Upravo je to način na koji treba postupati sa bezvernicima.

C. Da bi izbegli katastrofe

Koje još tipove ljudi treba ukloniti ili proterati iz crkve? (Sledeći tip čine ljudi koji u Boga veruju samo zato da bi izbegli katastrofe.) Verovanje u Boga radi izbegavanja katastrofe takođe je jedna od svrha zbog kojih ljudi veruju. Zar nije tačno da je većina ljudi koji veruju u Boga takođe zaprljana time? (Jeste.) Kako, dakle, da ljude koje zbog toga treba ukloniti ili proterati razlikujemo od onih koji samo pokazuju normalno otkrovenje iskvarenosti i koje, stoga, ne treba uklanjati ni proterivati? Kod većine ljudi, vera je pomešana sa motivom da se u Boga veruje radi izbegavanja katastrofe – to je činjenica. Među onima koji veruju u Boga da bi izbegli katastrofe, morate raspoznati bezvernike koji ispunjavaju kriterijum da budu uklonjeni ili proterani. Primera radi, kad takvi ljudi vide da katastrofe postaju sve gore, oni počinju sve češće da prisustvuju skupovima i brzo uzimaju nazad sve one knjige Božjih reči koje su prethodno bili vratili u crkvu, tvrdeći kako odsad žele da ozbiljno veruju u Boga. Međutim, čim katastrofe protutnje ili počnu da jenjavaju, oni se vraćaju svom biznisu i zarađivanju novca, blokirajući sve metode za uspostavljanje kontakta s njima, pa braća i sestre ne mogu da ih pronađu kad treba da ih pozovu na okupljanje. Kad nastupi neka katastrofa, oni aktivno tragaju za braćom i sestrama, ali zato, čim katastrofa prođe, braći i sestrama je veoma teško da ih pronađu i veoma retko je iko u stanju da stupi u kontakt s njima. Zar to nisu prilično očigledne manifestacije? (Jesu.) Kad nema katastrofa, oni kažu: „Ljudi treba da imaju normalan život. Moramo da se bavimo svakodnevnim stvarima. Ja svakog dana moram kod kuće da kuvam, moram decu da vodim u školu i da ih vraćam iz škole, tako da ponekad ne mogu da prisustvujem skupovima. Osim toga, za život je potreban novac; svi troškovi života moraju da se plate. Ne možemo da preživimo ako ne zaradimo novac. U ovom svetu, niko ne može bez novca. Verovanje u boga mora da bude praktično!” Oni govore uverljivo i nude obilje razloga, potpuno su usredsređeni na zarađivanje novca i bavljenje svakodnevnim stvarima, dok samo povremeno posećuju skupove i retko čitaju Božje reči. Njihov stav prema verovanju u Boga nije ni hladan ni vruć, već mlak. Kad nastupe katastrofe, oni kažu: „Oh, ne mogu da budem bez boga; treba mi bog! Moram da se molim bogu i da ga svakog dana prizivam! Ne pokušavam da izbegnem katastrofe; glavno je da u svom srcu ne mogu da budem bez boga. Čak i kad dobro živim bez boga, u srcu se i dalje osećam prazno!” Ne umeju da izgovore nijednu reč kojom bi pokazali bilo kakvo znanje o Bogu; sve što govore jesu reči kojima pravdaju svoje postupke i ponašanje. Ne znaju koliko knjiga Božja kuća deli svima; ne znaju do koje se teme došlo u propovedima; ne znaju o kojim se istinama trenutno razgovara u životu crkve. Skupovima prisustvuju jednom u šest meseci ili jednom godišnje. A kad dođu na neki skup, oni kažu: „Nevernici su naprosto užasni. Društvo je

nepravično. Ovaj svet je zao. Danas je tako teško zaraditi novac! Breme koje Bog stavlja ljudima je lagano…" Oni neprestano govore o tim beskorisnim stvarima koje nemaju nikakve veze sa temom i sadržajem razgovora na tom skupu. Tokom molitve, izgovore nekoliko ispraznih i površnih reči u vezi s verovanjem u Boga i onda smatraju sebe vernicima i u srcu se osećaju opušteno i spokojno. Je li to verovanje u Boga? U koju vrstu jadnika spadaju takvi ljudi? Ako ih pitate: „Zašto nisi redovno prisutan na skupovima?", oni kažu: „Uslovi mi to ne dozvoljavaju. Ovo je okruženje koje je bog priredio za mene i ja moram da se pokorim." Kako to samo lepo zvuči! Takođe kažu: „Vidite, bog je za mene priredio ovo okruženje. Moja porodica ne bi imala šta da jede bez mene, pa zato moram da zarađujem da bismo preživeli! U ovom trenutku, zarađivanje novca je zadatak koji mi je bog poverio." Oni nijednom rečju ne pominju obavljanje dužnosti, kao ni odgovornosti i obaveze koje imaju kao stvorena bića, a kamoli način na koji treba primenjivati Božje reči; samo se ponekad pojave na nekom skupu i prilože nekoliko juana, smatrajući da su time dali svoj doprinos Božjoj kući. Ima i drugih, koji se mole Bogu kad im se deca razbole, da bi nekoliko dana posle toga, kad im se deca oporave, na brzinu ostavili neki novac kao prilog crkvi i opet nestali bez traga. Svaki put kad komuniciraju s braćom i sestrama, oni nikada ne razgovaraju o istini, niti čitaju Božje reči. Kada nema katastrofa ili nedaća, nikada se ne mole Bogu. Njihovi svakodnevni razgovori uvek su posvećeni kućnim tričarijama, svađi oko toga šta je ispravno a šta pogrešno, telesnom životu, raznim društvenim pojavama i stvarima koje vide i čuju; retko razgovaraju o Božjim rečima i nikada ne kažu nijednu iskrenu reč o verovanju u Boga. Oni svoje mesto u crkvi čuvaju zato da bi od Boga tražili negu i zaštitu. To je, naprosto, njihov način verovanja u Boga; oni samo traže spokoj i blagoslove i uopšte ne streme ka istini. Njih istina uopšte ne zanima. Od verovanja u Boga žele samo da zadobiju prednosti, blagodat i blagoslove. Ne mare za sledeći život, jer taj život ne mogu da vide i jer uopšte ne veruju u njega. Oni bi hteli samo da u ovom životu uživaju Božju blagodat i da izbegnu katastrofe. Budući da su Bog i crkva njihovo utočište, kad god prisustvuju nekom okupljanju, to je sigurno zbog toga što su ih snašle neke poteškoće ili katastrofe. Jesu li takvi ljudi iskreni vernici u Boga? (Nisu.) Kakvi su to ljudi? (Oportunisti i bezvernici.) To su bezvernici koji crkvu žele da iskoriste da bi izbegli katastrofe. Da li takvim ljudima treba dozvoliti da ostanu u crkvi? (Ne.) Kad dolaze na skupove, oni druge ljude ometaju i unose im nemir. Ljudi su uglavnom suviše pristojni i osećali bi se neprijatno ako bi pokušali da ih obuzdaju, pa ih stoga puštaju da brbljaju i ometaju druge dok jedu i piju Božje reči. Kako starešine i delatnici treba da postupe u takvoj situaciji? Zar ne bi trebalo da preuzmu odgovornost da ograniče te ljude, da zaštite interese većine i da očuvaju normalan život crkve? (Da.) Možeš da im oduzmeš knjige Božjih reči i da ih posavetuješ da napuste crkvu. Postoje razni načini da nekoga ubedite da napusti crkvu – možete i sami da smislite neki način. Samo se pobrinite za to da im onemogućite kontakt sa braćom i sestrama. Recimo da neko kaže: „Ova osoba je dobra. Tačno je da u crkvi priča samo o nekim kućnim tričarijama, ali ona pritom ne ometa rad

crkve, niti utiče na naš učinak u obavljanju dužnosti, pa bi stoga trebalo da budemo tolerantni! Zar tokom verovanja u Boga ne bi trebalo da tolerišemo i trpimo svakakve ljude? Bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast!" Tada treba da razmotriš da li su oni pogodni kandidati za spasenje. Ako nisu, zar ne treba da ih raspoznamo i uklonimo? (Treba.) Neki ljudi kažu: „Suviše sam pristojan; bilo bi me sramota kad bih pokušao da nekoga nagovorim da napusti crkvu." Taj problem se lako rešava. Ako jednostavno prestaneš da kontaktiraš s njima, oni te neće ometati ni ograničavati. Čak i ako slučajno natrčiš na njih, ne moraš da se baviš njima. Nema potrebe da s njima pričaš o stvarima koje se tiču verovanja u Boga; jednostavno ih tretiraj kao nevernike. Neki ljudi kažu: „Zar im ne možemo pomoći tako što ćemo im pružiti ljubav i s njima razgovarati o istinama koje razumemo?" Sa takvim bezvernicima možeš da pokušaš, ako baš imaš ljubavi u sebi. Ako zaista možeš da ih promeniš, neće biti potrebno da se oni uklone ili proteraju. Neki ljudi kažu: „Neću uzalud da se trudim. Njima pomagati bilo bi isto toliko beskorisno kao kupati svinju; ma koliko da je temeljno okupaš, ona će opet otići da se valja u blatu. Ona je naprosto takvo stvorenje i nikada se neće promeniti!" Ako možeš to da razumeš, znači da si u pravu. Da li bi s takvim bezvernicima i dalje razgovarao o istini kako bi im pomogao? Da li bi se ipak latio tako besmislenog posla? (Ne bih.) U ovom trenutku, vi shvatate da ste bili glupi i da niste prozreli ljude. Bezvernike je nemoguće promeniti. Ti ljudi takođe znaju da oni koji veruju u Boga čine dobra dela i izbegavaju da čine loše stvari, da ne maltretiraju druge ljude i ne podvaljuju im. Imaju dobar utisak o onima koji veruju u Boga, pa pod geslom „verujem da postoji Bog" i „dobro je verovati u Boga", uspevaju da se nekako ušunjaju u crkvu, navodeći ljude da ih smatraju braćom ili sestrama. Neki ljudi zaista padaju na njihove trikove i iskreno ih smatraju braćom ili sestrama, pa ih često posećuju i pomažu im. Tek nakon dužeg vremena, shvataju: „Ova osoba dolazi u crkvu samo onda kad se suoči s katastrofama ili poteškoćama i priča o beskorisnim, besmislenim stvarima. Kad joj sve ide glatko, kad joj je sve potaman i kad dobro živi, ona sve druge ljude ignoriše. Da smo samo ranije znali kakav je nitkov ta osoba, ne bismo joj pomagali i ne bismo se toliko trudili oko nje!" Ima li sada ikakve koristi od kajanja? Kasno je za kajanje – već si toliko toga uzalud izgovorio! Ukratko, ovakve bezvernike treba raspoznati, treba se pozabaviti njima i treba ih što je moguće pre ukloniti iz crkve. Nemojte ih smatrati svojom braćom i sestrama, jer oni to nisu. Braća i sestre su samo oni ljudi koje je Bog izabrao; samo oni koji mogu da budu spaseni i koji streme ka obožavanju Boga jesu braća i sestre. Oni koji se muvaju po Božjoj kući da bi izbegli katastrofe i koji pohlepno uživaju u Božjoj blagodati, a ne prihvataju istinu, to su bezvernici. Oni nisu vaša braća i sestre i sigurno ne pripadaju Božjem izabranom narodu. Razumete li? Prema takvim bezvernicima mora se postupati u skladu s načelima; treba ih odbaciti onako kako im dolikuje. To je odgovornost starešina i delatnika, a to je ujedno i načelo koje svakom pripadniku Božjeg izabranog naroda treba da bude jasno.

23. oktobar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (23)

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (2. deo)

Na poslednjem okupljanju razgovarali smo o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.” Tim razgovorom obuhvatili smo jedan njen aspekt: šta je crkva. Da li vam je, nakon razgovora o definiciji crkve, jasan odnos između crkve i četrnaeste odgovornosti starešina i delatnika? (Nakon Božje besede o definiciji crkve, mi sada razumemo zašto crkva postoji, koju ulogu crkva igra i koje poslove crkva obavlja. Na osnovu toga, možemo da raspoznamo ljude koji u crkvi izazivaju prekide i ometanja i koji ne igraju pozitivnu ulogu, pa te ljude možemo da uklonimo ili proteramo.) Nakon što shvate šta je crkva, starešine i delatnici treba da spoznaju zbog čega Bog osniva crkve, koje efekte formiranje crkve ima na ljude, koje poslove crkva treba da obavlja, koji tipovi ljudi čine crkvu i koji su ljudi istinska braća i sestre. Kada te stvari razumete i spoznate, vi tada imate osnovni koncept i definiciju, kao i osnove načela za obavljanje zadataka zacrtanih u četrnaestoj odgovornosti: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.” To je nešto sa čime treba da budete načisto i što treba da razumete u smislu teorije i vizije. Nakon što to razumeju, prvi zadatak koji starešine i delatnici treba da preduzmu jeste da raspoznaju sve vrste zlih ljudi. Koja su merila i načela za obavljanje tog zadatka? Raspoznavanje svih vrsta zlih ljudi treba da bude zasnovano na definiciji crkve, na značaju i vrednosti postojanja crkve, kao i na poslovima zbog kojih Bog osniva crkve. Prošli put smo merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi podelili u tri glavne kategorije. Koje su to tri kategorije? (Svrha nečijeg verovanja u Boga, čovekova ljudskost i čovekov stav prema vlastitoj dužnosti.) Da li su te tri kategorije dovoljno konkretne i sveobuhvatne? Neki ljudi kažu: „Zašto se raspoznavanje svih vrsta zlih ljudi ne zasniva na stepenu do kojeg oni vole istinu i stepenu do kojeg se pokoravaju Bogu i plaše Boga, nego se zasniva na svrsi njihovog verovanja u Boga, njihovoj ljudskosti i njihovom stavu prema vlastitoj dužnosti? Zar ta merila nisu previše niska? Drugim rečima, sudeći po konkretnom sadržaju tih triju kategorija, zašto nema dublje diskusije o ljudskom stavu prema Bogu i istini? Zašto nema ni pomena o tome da li su ljudi spremni da prihvate orezivanje, sud i grdnju, da li imaju srce koje se pokorava Bogu i plaši Ga se, niti o ostalim dubljim sadržajima vezanim za istinu?” Jeste li ikada razmišljali o ovom pitanju? Hajde da za sada ne zalazimo u taj problem. Razmotrimo najpre ova tri kriterijuma: svrha zbog koje ljudi veruju u Boga, njihova ljudskost i njihov stav prema vlastitoj dužnosti. Sudeći po njihovim naslovima, jesu li ta tri kriterijuma plitka ili nisu? Ako neka osoba ne ispunjava merila u smislu ta tri najosnovnija kriterijuma, može li se ona nazvati bratom ili sestrom? (Ne može.) Može li se ona smatrati članom crkve? Može li da bude priznata od Boga kao deo crkve? (Ne može.) Za tu osobu, ništa

od toga nije moguće. Prema tome, ako neko nije adekvatan ili nije u skladu s merilom u smislu sva tri pomenuta kriterijuma, takve osobe treba raspoznati; one pripadaju raznim vrstama zlih ljudi i treba ih ukloniti ili proterati. Da li je neka osoba od Boga priznata kao brat ili sestra, ili član kojeg bi crkva trebalo da prihvati, zavisi u najmanju ruku od toga da li je u skladu s merilom i da li prolazi proveru u pogledu ta tri kriterijuma. Ako ne ispunjava čak ni ta tri kriterijuma, onda ta osoba definitivno nije brat ili sestra. Naravno, Bog takve osobe ne priznaje, a ni crkva ne bi trebalo da ih prihvati. Kako bi, dakle, trebalo da se crkva ophodi prema njima? (Treba da ih ukloni ili protera.) Kada ih raspozna, crkva treba da ih ukloni ili protera. Stvari stoje upravo tako.

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga

D. Da bi se odavali oportunizmu

Na poslednjem okupljanju naveli smo tri svrhe verovanja u Boga i razgovarali o njima. Ako bismo ih naveli kao naslove, prva je da bi zadovoljili želju da budu zvaničnici; druga, da bi pronašli osobu suprotnog pola; i treća, da bi izbegli katastrofe. Završili smo razgovor o te tri svrhe. U nastavku ćemo razgovarati o četvrtoj svrsi: neki ljudi veruju u Boga iz čisto oportunističkih razloga, tako da naslov ovog odeljka glasi „da bi se odavali oportunizmom”. Neki ljudi vide da su sve religije i veroispovesti u religijskom svetu opustele i da nemaju delo Svetog Duha – da su vera i ljubav ohladnele u ljudima, da su i oni sami sve izopačeniji i da ne vide nadu u spasenje, da su mnogo godina verovali u Gospoda a da ništa nisu stekli. Uviđajući da se religijski svet pretvorio u pustoš, oni sami za sebe traže put kojim će napredovati. Pitaju se: „Koja crkva sada okuplja više ljudi, doživljava procvat i ima izglede da se dalje razvija?” Tada shvataju da Crkva Svemogućeg Boga, kojoj se religijski svet opire i koju osuđuje, doživljava procvat, da poseduje delo Svetog Duha i da se dobro razvija, kako u zemlji tako i u inostranstvu. Oni misle: „Čuo sam da broj članova te crkve raste, da se ona dobro razvija, da poseduje obilje ljudstva, materijalnih i finansijskih resursa, kao i izglede za dalji razvoj. Ako iskoristim ovu dobru priliku da pristupim toj crkvi, zar neću moći da steknem neke prednosti? Zar neću obezbediti sebi dobre izglede?” Sa takvom namerom i svrhom, uz malo radoznalosti, oni se ubacuju u crkvu. Nakon što se ubace u crkvu, takve ljude ne zanima istina, verovanje u Boga, ni preobražaj vlastite život-naravi. Jedina svrha njihovog pristupanja crkvi jeste da bi našli pokrovitelja ili krov nad glavom i da bi stekli izglede koje priželjkuju. U stvari, oni u svojim srcima nisu zainteresovani za verovanje u Boga, za istine koje Bog izražava, ni za delo spasenja koje Bog obavlja, ne žele da slušaju o tim stvarima, niti da tragaju za njima. Konkretno, oni su potpuno nezainteresovani za Božje delo i delovanje Svetog Duha. Ti ljudi su nalik oportunistima u društvu koji, ma kojoj delatnosti da se pridruže, čine to samo iz razloga da dođu u priliku da steknu slavu, dobitak i status, pa ulažu novac i plaćaju cenu isključivo zarad vlastitih izgleda i

odredišta. Kad shvate da za njih trenutno nema očiglednih izgleda unutar oblasti ili delatnosti na koju su bacili sve karte, odnosno da im ta delatnost ne omogućava da pokažu svoje prednosti i da se uzdignu u svetu, oni u svojim glavama često kalkulišu oko promene svog posla ili delatnosti kojom se bave. Šta god da rade, takvi ljudi stalno iščekuju priliku da povuku neki potez; njihova namera i svrha je da se pridruže crkvi. Kad crkva doživljava procvat, kad je postojana i kad ima izglede za razvoj unutar društva ili neke zemlje, oni se aktivno i sa oduševljenjem uključuju u rad crkve. Ali, čim tu crkvu počnu da tlače i da je ograničavaju ili čim uvide da ona ne može da udovolji njihovim ličnim željama i zahtevima, oni razmišljaju o tome da je napuste i da nađu sebi neki drugačiji put za napredovanje. Očigledno je da stvarna svrha zbog koje ti ljudi prilaze crkvi nije u tome što ih zanima istina; oni se crkvi nisu pridružili na osnovu priznanja o postojanju Boga i novog Božjeg dela spasavanja ljudi. Čak i kad biraju crkvu kojoj će pristupiti, oni se opredeljuju za dobro poznatu i rasprostranjenu crkvu s velikim brojem članova, a naročito za onu koja ima određeni renome, kako u zemlji tako i u inostranstvu. Što se njih tiče, jedino takva crkva ispunjava njihova merila i potpuno je u skladu s ciljevima kojima teže ili ka kojima streme. Ali, bez obzira na sve, oni nikada nisu iskreno verovali u istinu, niti su iskreno priznali postojanje Boga ili Božjeg dela. Čak i ako se ponekad čini da nešto rade za dobrobit crkve ili da na sebe preuzimaju deo crkvenih poslova, u dubini srca, njihov stav prema istini i Bogu ostaje nepromenjen. Koji je to stav? Njihov dosledan stav je da za sada samo prate situaciju da bi videli šta tačno mogu da dobiju od ove crkve, koliko i u kojoj meri mogu da se ostvare reči koje je Bog izgovorio, kada će blagoslovi koje je Bog obećao čoveku moći da se dobiju i da li će ti blagoslovi moći da se u kratkom roku posvedoče i ispune. Njihov je stav uvek takav. Oni u Božju kuću dolaze sa radoznalošću i željom da joj pruže šansu, držeći se stava da će, ako se Božje reči ispune i obistine, primiti blagoslove i da neće biti na gubitku. Takvi ljudi dolaze u Božju kuću i, uprkos tome što su naizgled prijateljski raspoloženi prema drugima, poštuju pravila, ne izazivaju prekide i ometanja i ne prave nestašluke, na osnovu njihovog stava prema Bogu i istini moguće ih je prepoznati kao očigledne bezvernike.

Kako da raspoznamo tu vrstu bezvernika koji u Boga veruju samo da bi oportunistički stekli blagoslove i koji nemaju želju da zadobiju istinu? Ma koliko propovedi da odslušaju, ma kako da im se besedi o istini, njihove misli i gledišta o ljudima i stvarima, njihov pogled na život i njihove vrednosti nikada se ne menjaju. Zašto je to tako? Zato što o Božjim rečima nikad ne razmišljaju ozbiljno i što su krajnje neprijemčivi prema istinama koje Bog izražava i prema onome što Bog govori o raznim problemima. Drže se isključivo sopstvenih gledišta i Sotoninih filozofija. U svojim srcima, oni još uvek veruju da su Sotonine filozofije i logika ispravne i tačne. Na primer: „Spasavaj se ko može, a poslednjeg neka đavo nosi”, „Službenici ne otežavaju onima koji ih časte” ili „Dobri ljudi spokojno žive”. Ima čak i onih koji kažu: „Kad ljudi veruju u boga, oni mora da su dobri, što znači da nikada ne oduzimaju drugima život; oduzeti nekome život je greh koji bog ne prašta.” Kakvo je to gledište? To je budističko gledište. Iako se to budističko gledište

možda uklapa u ljudske predstave i uobrazilje, ono je lišeno svake istine. Vera u Boga mora biti zasnovana na Božjim rečima; jedino su Božje reči istina. U svojoj veri u Boga, neki ljudi čak prihvataju apsurdna gledišta nevernika i pogrešne teorije iz sveta religije kao istinu, smatraju ih dragim i čvrsto ih se drže. Jesu li to ljudi koji prihvataju istinu? Oni ljudske reči ne mogu da razlikuju od Božjih, kao što ni đavole i Sotonu ne mogu da razlikuju od jednog istinitog Boga, Stvoritelja. Ne mole se Bogu i ne tragaju za istinom, niti prihvataju ijednu od istina koje je Bog izrazio. Njihove misli i gledišta o ljudima, spoljnom svetu i svim drugim stvarima nikada se ne menjaju. Drže se isključivo onih gledišta kojih su se oduvek držali, a koja potiču iz tradicionalne kulture. Ma koliko da su ta gledišta smešna, oni to ne primećuju, već se i dalje čvrsto drže tih pogrešnih gledišta i ne žele da ih otpuste. To je jedna od manifestacija bezvernika. Koja je druga? Druga manifestacija je da im se revnost, osećanja i vera menjaju sa stalnim porastom veličine crkve i njenog statusa u društvu. Na primer, kada se crkveni rad proširio na inostranstvo i povećao svoj obim, kada se rad na jevanđelju u potpunosti proširio, oni su to uvideli i odmah osetili okrepljenje. Osetili su da crkva postaje sve uticajnija i da više neće trpeti represiju i progon od strane vlasti, poverovali su da za njihovu veru u Boga ima nade, da mogu visoko da dignu glavu, pa im se učinilo da su verovanjem u Boga zaigrali na pravu kartu i da će im se ulog konačno isplatiti. Osetili su da im sve više rastu šanse da će zadobiti blagoslove, pa su konačno počeli da bivaju sve raspoloženiji. Tokom proteklih godina, bili su se navikli na potlačenost, bol i agoniju, jer su često imali priliku da vide kako velika crvena aždaja hapsi i suzbija hrišćane. Zašto su osećali agoniju? Zato što se crkva našla u bezizlaznoj situaciji, pa su počeli da se pitaju da li je verovanje u Boga bilo pravi izbor, a još više briga i problema zadavalo im je pitanje da li da ostanu u crkvi ili da je napuste. Tokom tih godina, sa kakvim god da se nepovoljnim okolnostima crkva suočavala, to bi uticalo na njihove emocije; kakve god poslove da je crkva obavljala i ma koliko da su njen ugled i status u društvu varirali, to bi uticalo na njihove emocije i na njihovo raspoloženje. Pitanje da li da ostanu ili da odu stalno im je kolalo po glavi. Takvi ljudi su bezvernici, zar ne? Kad državne vlasti osuđuju i potiskuju crkvu, kad vernici bivaju hapšeni ili kad im religijski svet sudi, osuđuje ih, kleveće ili odbacuje, ti ljudi se osećaju užasno osramoćeno, pa čak osećaju veliki stid i poniženje zbog toga što su pristupili crkvi; srca im se kolebaju i oni se kaju zbog odluke da poveruju u Boga i da se pridruže crkvi. Nikada nemaju nameru da učestvuju u radostima i poteškoćama crkve, niti da pate rame uz rame sa Hristom. Umesto toga, kad crkva cveta, oni naizgled kipte od vere, ali kad crkva trpi progone, kad je odbacuju, potiskuju i osuđuju, oni bi da pobegnu glavom bez obzira i da je napuste. Kad ne vide nikakvu nadu da će primiti blagoslove ili da će se jevanđelje o carstvu proširiti, u njima se javlja još snažnija želja da napuste crkvu. Kad ne vide da se Božje reči ispunjavaju i kad ne znaju kada će se velike katastrofe spustiti na njih i kada se završiti, ni kada će se Hristovo carstvo ostvariti, oni se nesigurno kolebaju i nisu u stanju da mirne glave obavljaju svoju dužnost. Kad god se to desi, oni žele da napuste Boga, da napuste crkvu i da pronađu izlaz. Takvi

ljudi su bezvernici, zar ne? Svaki njihov potez usmeren je ka vlastitim telesnim interesima. Njihove misli i gledišta nikada se neće postepeno menjati kroz doživljavanje Božjeg dela, čitanje Njegovih reči, razgovor o istini ili učešće u crkvenom životu. Kad ih nešto zadesi, oni nikada ne tragaju za istinom, niti ih zanima šta Božje reči kažu o tome, kakve su Božje namere, kako Bog usmerava ljude ili šta Bog od ljudi traži. Jedini cilj njihovog pristupanja crkvi jeste da dočekaju dan kada će crkva moći „da drži glavu visoko", kako bi mogli da ugrabe prednosti koje su oduvek priželjkivali. Naravno, oni su crkvi pristupili i zato što su uvideli da su Božje reči istina – ali su zato krajnje neprijemčivi za istinu i ne veruju da će se sve Božje reči ispuniti. Dakle, šta kažete – jesu li takvi ljudi bezvernici? (Jesu.) Ma šta da se unutar crkve ili u spoljnom svetu dešava, oni odmeravaju koliko će to uticati na njihove interese i kakvo će dejstvo imati na ciljeve kojima teže. Čak i na najmanji znak nevolje, odmah će početi da razmišljaju o svojim izgledima i interesima i vrlo oštroumno će razmatrati da li da ostanu ili da napuste crkvu. Ima čak i ljudi koji se stalno pitaju: „Prošle godine je rečeno da će božje delo biti okončano – pa zašto onda još traje? Koje će se tačno godine završiti božje delo? Zar nemam pravo da znam? Dovoljno sam dugo izdržao, moje vreme je dragoceno, mladost mi je dragocena – nećete me valjda doveka držati u neizvesnosti?" Naročito su osetljivi na to da li su se Božje reči ispunile, na situaciju u crkvi i na njen status i ugled. Oni ne mare za to da li su u stanju da zadobiju istinu ili da budu spaseni, ali su zato veoma osetljivi na to da li će moći da opstanu i da li će ostankom u Božjoj kući moći da steknu prednosti i blagoslove. Takvi ljudi su oportunisti u svojoj želji da budu blagosloveni. Čak i ako do samog kraja budu verovali, oni i dalje neće razumeti istinu, niti će imati ikakvo pomena vredno iskustveno svedočenje. Jeste li sretali takve ljude? Takvih ljudi zapravo ima u svakoj crkvi. Morate se postarati da ih raspoznate. Svi takvi pojedinci su bezvernici, oni su kazna za Božju kuću i naneće veliku štetu crkvi, koja od njih neće imati nikakve koristi, pa se zato moraju ukloniti iz nje.

Hajde da sumiramo karakteristike oportunista. Njihova prva karakteristika je da pitanje postojanja Boga ne uzimaju naročito ozbiljno. Ako ih pitaš da li Bog postoji, reći će: „Verovatno. Ali, u redu je i ako ne postoji. Ja sam ovde samo zato da bih tačno video hoće li se božja proročanstva obistiniti i da li će nastupiti velike katastrofe." U okviru svojih misli i stanovišta, oni su stava da je nebitno da li Bog postoji ili ne postoji. Zar onda za njih nije šala to što veruju u Boga i što su se pridružili crkvi? (Jeste.) Njihova vera u Boga je prosto verovanje, nalik je nekoj igri i nema nikakve veze sa istinom ni sa njihovim životnim putem. Oni zapravo ne mare za to da li Bog postoji ili ne; u redu je ako postoji, ali je u redu i ako ne postoji. Neki ljudi ih pobijaju i govore im da Bog ne postoji, a oni se ne nerviraju zbog toga i ne mrze takve ljude. Ako ljudi kažu da Bog postoji, oni odgovaraju: „Ako postoji, onda postoji. U svakom slučaju, ako verujete, onda on postoji, a ako ne verujete, onda ne postoji." To je njihovo stanovište. Jesu li takvi ljudi pravi vernici? Oni su bezvernici, zar ne? (Jesu.) Ako im je nebitno da li Bog postoji ili ne postoji, ima li onda iskrenosti u njihovoj veri u Boga? Oni nipošto ne mogu biti iskreni. Koja je

prva karakteristika oportunista? (Oni pitanje postojanja Boga ne uzimaju naročito ozbiljno.) To je prva karakteristika.

Koja je druga karakteristika oportunista? To je da oni nisu veoma iskreni u pogledu razlikovanja pozitivnih od negativnih stvari. Oni ne raspoznaju koje su izreke, ljudi, događaji i stvari pozitivni, a koji negativni, niti to pitanje uzimaju zaozbiljno. Po njima, dobre stvari se mogu učiniti lošim, a loše stvari dobrim, baš kao što kaže ona izreka nevernika: „Hiljadu puta izgovorena laž postaje istina"; to je, po njima, valjana izreka. Ako ih pitaš šta je istina, nipošto ti neće reći da su Božje reči istina, zato što oni to ne priznaju. Šta će odgovoriti? Njihovo pravo stanovište je da će hiljadu ili deset hiljada puta izgovorena laž postati istina, što znači da, ako veliki broj ljudi nešto kaže, oni veruju da je to istina. To je nalik onome što tvrde nevernici: „Na zemlji prvobitno nije bilo puta, ali, kako je sve više ljudi hodilo zemljom, nastao je put." Oni ne mare za to šta je ispravno a šta pogrešno, šta je pravedno a šta rđavo; veruju da je u pravu svako ko ima velike sposobnosti i da je negativan svako ko je beskoristan i nestručan. Nipošto neće priznati da je sve što Bog govori i radi pozitivno, niti će priznati da ono što Bog od ljudi zahteva da prožive jesu stvarnosti pozitivnih stvari. Ti ljudi će čak izgovarati zablude poput ove: „Kažeš da je bog istina i da su božje reči stvarnost svih pozitivnih stvari. Da li to onda znači da na svetu nema pozitivnih stvari? Zar u svetu takođe nema pozitivnih stvari i istina?" Zar to nije besmislica? Zar to nije zabluda? (Jeste.) Ti ljudi ne uzimaju Božje reči kao kriterijum za vlastite reči i postupke. Primera radi, kad izraze neku zabludu a ti ih opovrgneš, reći će: „Ti misliš da si u pravu i ja mislim da sam u pravu, pa hajde onda da se složimo oko toga da se ne slažemo. Šta god da neko misli da je dobro, u redu je." O kakvom se stanovištu ovde radi? Nije li to samo pokušaj da se zataškaju stvari? (Jeste.) To je glupo i smeteno stanovište; ti ljudi nisu iskreni u pogledu razlikovanja pozitivnih od negativnih stvari. Šta znači biti u tom pogledu neiskren? To znači da oni ne mogu od srca da priznaju da se sve pozitivne stvari o kojima Bog govori odnose na istinu, da su u skladu sa istinom i da potiču od Boga, kao ni da su negativne stvari o kojima Bog govori suprotne istini i da potiču od Sotone. Oni tu činjenicu ne prihvataju i uvek žele da zamagljuju koncepte. Da bi izbegli da ih drugi raspoznaju i osude, oni nikada nisu iskreni u pogledu razlikovanja pozitivnih od negativnih stvari, nikada ne iznose svoja prava gledišta, uvek govore dvosmisleno i ljudima nikada ne govore ono što stvarno misle. U zavisnosti od toga s kim razgovaraju, oni pričaju različite stvari i po potrebi se potpuno prilagođavaju datoj situaciji. U svakom mogućem smislu, ti ljudi nisu zainteresovani za istinu, ni za postojanje Boga. To je druga karakteristika oportunista: oni nisu veoma iskreni u pogledu razlikovanja pozitivnih od negativnih stvari.

Koje još karakteristike imaju oportunisti? Ti ljudi će odluku o tome da li da odu ili da ostanu uvek donositi na osnovu toga kako se stvari razvijaju, budući da su naročito vešti u prilagođavanju okolnostima. Kada pristupaju crkvi, prethodno su već obavili opsežne pripreme u smislu izlazne strategije i vlastitih izgleda, tako da im je svaki korak isplaniran. U svojim srcima kalkulišu i kuju planove o tome šta raditi ako se Božje reči ispune, a šta

ako se one ne ispune nakon određenog broja godina. Nakon ulaska u crkvu, osobe tog tipa nikada se u potpunosti ne posvećuju radu crkve. Umesto toga, oni neprekidno prate razvoj crkve, njen stav i način ophođenja prema njima, kao i druge faktore, na osnovu kojih odlučuju o svojim narednim koracima. Zar misli tih ljudi nisu prilično komplikovane? (Jesu.) Uprkos tome što su pristupili crkvi, oni se uvek drže privremene perspektive, poput nekog radnika po ugovoru, koji je stalno „fizički prisutan, ali u mislima negde drugde", zaokupljen vlastitim spletkama i zaverama. Njihova odluka da poveruju u Boga i pridruže se crkvi samo je nevoljni kompromis, a ne duhovna potreba, niti želja da slede Boga i da idu pravim putem ljudskog života, zasnovanom na priznanju postojanja Boga. Njima nedostaje vera za to. Ti ljudi u Boga veruju sa stavom da je bolje strpljivo čekati da vidiš šta će se dogoditi i u svojim srcima ovako kalkulišu: „Ako zbog verovanja u boga dobijem stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći, i priliku da budem spasen i da zakoračim u carstvo nebesko, poći ću ovim putem i verovaću. Ako ne budem mogao to da dobijem, ja ću bilo kada i u bilo kojoj situaciji napustiti crkvu i prestaću da verujem." Oni u Boga veruju iz čisto oportunističke nade da će zadobiti blagoslove. Ako ne mogu da prime blagoslove, moći će u bilo kom trenutku i u bilo kojoj situaciji da napuste svoju dužnost i da za sebe pronađu neki drugi put, jer im srca nikada nisu ni bila ukorenjena u crkvi, niti su ikada stvarno izabrali put da veruju u Boga i da Ga slede.

Ovi oportunisti imaju sledeće tri glavne karakteristike: postojanje Boga ne uzimaju zaozbiljno, nisu ozbiljni u pogledu razlikovanja pozitivnih od negativnih stvari i mogu u svakom trenutku i u svakoj situaciji da napuste crkvu. Ma koliko da se braća i sestre dobro ophode prema njima, ako stvari ne idu u prilog njihovim ličnim interesima ili ne zadovoljavaju njihove trenutne potrebe, oni mogu napustiti crkvu. Ali, kad nemaju kuda da odu, oni odlučuju da se vrate. Po povratku, oni i dalje ne streme ka istini i mogu opet da napuste crkvu u bilo kom trenutku. Kakvi su to bednici? Njihovi dolasci i odlasci naizgled su tako ležerni; oni u Boga ne veruju iskreno. To su karakteristike oportunista; po svojoj suštini, oni su bezvernici. Neki ljudi mogu u svojoj veri da istraju tri do pet godina, neki osam ili deset, ali svi oni imaju za cilj da samo oportunistički tragaju za blagoslovima. Takvi ljudi nisu jednostavni. Čak su do dan-danas izdržali u okruženju surovih progona na teritoriji kontinentalne Kine – zar to ne liči pomalo na izreku „spavati na pruću i lizati žuč"? Neki ljudi, nakon što su deset godina verovali, ne mogu više da izdrže, pa se žale: „Prošlo je već deset godina. Protraćio sam svoju mladost u crkvi. Da sam ovih deset godina naporno radio u svetu, koliko sam novca mogao da zaradim? Možda bih postao nekakav menadžer i verovatno bih stekao veliku imovinu." Tada se u njih uvlači nemir. Deset su godina verovali u Boga samo zato da bi zadovoljili svoju oskudnu radoznalost i želju za blagoslovom, ali nikada nisu stremili ka istini. Kao rezultat toga, ništa nisu stekli. Kaju se što su poverovali u Boga, pa čak i grde sami sebe, govoreći: „Budalo jedna, idiote! Umesto da kreneš širokim i laganim putem, ti si insistirao na ovoj napornoj trasi. Niko te na to nije prisiljavao; sâm si to izabrao!" Neki ljudi su u stanju da bez imalo oklevanja napuste crkvu čak i posle deset godina provedenih u veri.

Nakon što u društvu provedu dve-tri godine jedva sastavljajući kraj s krajem, shvataju da se kroz društvo ne može krstariti baš tako lako i glatko kako su zamišljali i da nevernički svet nije tako živopisan i idealan kakvim se na prvi pogled čini; stoga im nije lako da se igde u spoljnom svetu snađu. Nakon što malo promisle o tome, shvataju da im je ipak bolje u crkvi, pa se bez trunke stida vraćaju. Po povratku, oni kažu: „Dobro je verovati u boga; nevernici su loši i stalno maltretiraju ljude. Toliko patnje ima u svetu. Tokom ovih godina provedenih bez čitanja božjih reči i bez učešća u crkvenom životu, zapadao sam u tminu i svakodnevno plakao i škrgutao zubima; do te mere sam bio smrvljen, da više nisam ličio na ljudsko biće. Bolje je verovati u boga!" Iako tvrde da je bolje verovati u Boga, oni to zapravo čine zbog toga što su čuli da na ovom svetu ima previše nesreća i da će čovečanstvo uskoro zadesiti velika katastrofa. Beskorisno je imati novac, zemlju, kuće i automobile; biće spaseni samo oni koji imaju veru. Stoga se oni opet vraćaju verovanju u Boga. Zar to nisu oportunisti? (Jesu.) Oportunisti mogu u bilo kom trenutku da napuste crkvu. Ako vide da ima nade da će povratkom u crkvu zadobiti blagoslove, oni takođe mogu da se u bilo kom trenutku vrate. Po povratku će možda izgovoriti nekoliko pokajničkih reči i izraziti rešenost da više nikada ne napuste Boga, ali čim vide da su se stvari u svetu smirile i stabilizovale i da još uvek mogu da prožive nekoliko lepih dana, oni u bilo kom trenutku mogu ponovo da napuste crkvu. Za šta oni smatraju Božju kuću i crkvu? Smatraju ih slobodnim tržištem, na koje mogu da dolaze i odlaze kako im se ćefne. Recite Mi, ako takvi ljudi budu uklonjeni ili ako sami odluče da odu, treba li crkva da ih prihvati ako požele da se vrate? (Ne.) Oni ne treba da budu prihvaćeni. Njihovo ponovno prihvatanje predstavljalo bi grešku i kršenje načela. Ti ljudi ne ispunjavaju merila za članstvo u crkvi. U bilo kom trenutku mogu da napuste crkvu i da se onda, migoljeći se kao crvi, u bilo kom trenutku ponovo vrate zarad sticanja blagoslova, a da nikad ne prihvate istinu. To je dokaz da oni nisu pravi vernici. Takvi ljudi će doveka biti predmet uklanjanja i isključenja. Crkva treba da ih ukloni i da im kaže: „Nemoj da se pokaješ. Kad jednom odeš, nema ti više povratka. Crkva ti neće po drugi put otvoriti svoja vrata. To je načelo." Neki ljudi kažu: „Onomad su ispali glupi, ali sada se veoma dobro ponašaju. Poslušni su kao jaganjci i jadni kao skitnice i beskućnici. Kad god sretnu nekoga od braće i sestara, izražavaju svoje žaljenje i dug prema njima, a oči im se crvene od pokajničkog plača. Izgledaju veoma jadno, a njihov stav prema ispovesti je veoma dobar. Hajde da ih primimo natrag." Da li je ijedna od ovih rečenica u skladu s načelima? (Nije.) Čak i nakon što su tri ili čak deset godina verovali, oni su i dalje bili u stanju da tako odlučno i bez oklevanja napuste crkvu. Kakvi su to bednici? Jesu li oni istinski vernici? (Nisu.) Da li je u njima bilo imalo iskrenosti kad su prvobitno odlučili da slede Boga? Ne. Da su imali makar i trunku iskrenosti, oni ne bi tako odlučno napustili crkvu. Uopšteno govoreći, čovek u najgorem slučaju može da ima takve misli onda kad je slab, malodušan ili kad mu stvari ne idu od ruke, ali nikada neće tako odlučno rešiti da napusti crkvu da bi pronašao neki drugi put, nakon što je u Boga verovao tri, pet ili čak deset godina. Ako je u stanju da svojevoljno napusti crkvu, to samo pokazuje da nije

bio iskren kada je, na početku, prihvatio istiniti put i prišao crkvi; to znači da je imao skrivene motive i ciljeve – ne postoji drugi način da se to kaže. Takvi ljudi se moraju jasno raspoznati. Oni nisu istinski vernici. Oni veruju u Boga i slede Boga iz oportunističke nade da će dobiti blagoslove. Takve ljude karakterišemo kao oportuniste i, nakon što ih raspoznate, treba ih ukloniti iz crkve. Ako oni ne napuste crkvu, već nastave da koriste nastalu situaciju zarad lične dobiti unutar crkve, onda je to zato što niko nije u stanju da raspozna ko su oni zapravo. Ipak, zahvaljujući današnjem razgovoru o raznim manifestacijama ovih oportunista, trebalo bi da su starešine, delatnici i pripadnici Božjeg izabranog naroda sve ovo jasno razumeli i da sada mogu da raspoznaju takve ljude. Čim se ustanovi da nikada ne čitaju Božje reči i ne mole se Bogu, da ih ne zanima Božje delo ni istine koje Bog izražava, da ih pozitivne stvari ne interesuju i da ih ne uzimaju zaozbiljno, od takvih ljudi se treba dobro zaštititi. Neophodno je posmatrati motive i svrhu njihovog verovanja u Boga i utvrditi njihov stav prema crkvi, njihov stav prema istini i njihov stav prema Bogu. Ako je evidentno da nemaju ispravan stav, da su posebno ravnodušni prema stremljenju ka istini i obavljanju dužnosti, da ne pokazuju nikakvo interesovanje i da uvek imaju skeptičan stav prema Božjim rečima, može se potvrditi da su ti ljudi oportunisti i bezvernici. U tom slučaju, ne treba ih smatrati braćom ili sestrama; oni nisu deo crkve. Naprotiv, treba ih ukloniti iz crkve. Godinama su verovali, ali i dalje ne prihvataju istinu; može li biti ikakve koristi od toga da se s njima i dalje razgovara o istini? Da li bi bilo realno i dalje očekivati od njih da se pokaju? Nemojte više da radite na takvim ljudima i ne čekajte da se pokaju. Ako nisu spremni da obavljaju svoju dužnost, ali bi da i dalje odugovlače sa svojim boravkom u crkvi i ne bi da je napuste, crkvene starešine treba da iznađu mudar način da ih izoluju. Da li je to prikladno? (Jeste.) Kada su ti ljudi raspoznati kao oportunisti, oni su time već svrstani među razne zle ljude i bezvernike. A budući da su zli ljudi i bezvernici, to znači da ispunjavaju načela i uslove da budu uklonjeni ili proterani iz crkve. Definitivno je bolje da se oni što pre uklone, nego da se to odlaže za kasnije. Njihovim ranim uklanjanjem izbegavaju se mnogi problemi, a oni više ne moraju da se osećaju uvređeno. Tim ljudima treba jasno da kažete: „Nema potrebe da u svom srcu i dalje kalkulišeš kada i kako ćeš da napustiš crkvu i nema potrebe da kalkulišeš da li ćeš ostati ili otići. Bog i Božja kuća ne prisiljavaju ljude; ako želiš da odeš, crkva neće pokušavati da te nagovori da ostaneš. Ali, jedna stvar mora da ti bude jasna: ako si siguran da nisi prava osoba za Božju kuću i ako nisi spreman da budeš član crkve, onda treba što pre da odeš; nemoj to da odlažeš. To je za svačije dobro. Ako veruješ u Boga, ako Božje reči možeš da prihvatiš kao istinu i ako imaš iskrenu želju da se pridružiš crkvi, znači da si punopravan član crkve. Ali, ti to sada nisi. Došao si iz oportunizma a da možda nisi ni svestan toga, ali mi smo – u skladu s Božjim rečima, istinom i načelima po kojima se crkva ophodi prema svim vrstama ljudi – prepoznali u tebi oportunistu. Ti stalno kalkulišeš kada je pravo vreme da napustiš crkvu; to je tako naporno. Nema potrebe da čekaš pravo vreme; možeš odmah da ideš. Ako si stalno nesiguran u vezi sa Božjom pojavom i delom, sada ti jasno stavljam do znanja:

nema potrebe da o bilo čemu razmišljaš niti da išta detaljno analiziraš i nema potrebe da sebi i dalje otežavaš stvari – možeš iz ovih stopa da napustiš crkvu, vrata Božje kuće su ti otvorena i Božja kuća te neće zadržavati, jer ljude ni na šta ne prisiljava.” Da li je prikladno ovako postupiti? (Jeste.) Dajte im „izlaz”; ne dozvolite im da se ovde svakoga dana muče kao mravi na vrelom tiganju, da ih neprekidno muče osećanja, njihovo telo, njihovi izgledi i dvoumljenje oko ostanka ili odlaska. Ma koliko da ih te stvari muče, to nikada ne vodi ničemu. Oni u svom srcu i dalje razmišljaju kada da odu, kako da napuste crkvu, da li će trpeti gubitke i nesreću ako prerano odu i da li će moći da prime blagoslove ako ostanu još malo. Šta ako odu, a onda se Božje reči ispune? Šta ako ne odu, a Božje reči ostanu neispunjene? Nema potrebe da neprestano brinu i da strahuju zbog tih stvari. Pošto u Boga ne veruju sa iskrenom željom, treba da odu što je moguće pre. Ne treba da ostanu ovde da bi pokušavali da ovu situaciju iskoriste zarad ličnog dobitka, pretvarajući se da su ono što nisu. Kažite Mi, da li je dobro ovako ih posavetovati i pozabaviti se njima na ovaj način? (Jeste.) Da li je preterano oportuniste svrstati među razne zle ljude i potom ih ukloniti ili proterati? (Nije.) Neki ljudi kažu: „Kako se ovakvi ljudi mogu smatrati zlim ljudima?” Koliko ima dobrih ljudi među bezvernicima? U Božjim očima, narav-suština čak i onih koji veruju u Boga i priznaju postojanje Boga smatra se zlom, a kamoli onih koji uopšte ne veruju u Boga, niti priznaju da Bog postoji. Da li je onda preterano svrstati oportuniste među zle ljude? (Nije.) U svakom slučaju, oni se barem mogu i dalje zvati ljudima – zlim ljudima. Treba da budu zadovoljni što nisu svrstani među zle demone. Njihovo svrstavanje među zle ljude u potpunosti je prikladno i potaman; nema tu nikakvog preterivanja. Takvi zli ljudi takođe spadaju među razne tipove ljudi koje treba ukloniti ili proterati iz Božje kuće. Ovo je četvrti tip bezvernika, čija je svrha verovanja u Boga oportunistička.

Koje su glavne karakteristike oportunista? Kroz interakcije s tim ljudima i posmatranjem naravi, stanovišta, stavova ili ljudskosti koje oni pokazuju, koje ste njihove glavne karakteristike otkrili? Pokušajte da ih sumirate. (Oportunisti ne počinju da veruju u Boga da bi stremili ka istini. Čuju da Crkva Svemogućeg Boga doživljava procvat, pa stoga, tragajući za profitom, počinju da veruju u Boga, u nadi da će od Božje kuće dobiti nekakve prednosti i blagoslove. A ako posle nekog vremena ne dobiju te stvari, oni žele da odu. Ti ljudi ne veruju iskreno u Boga i uopšte ih ne zanima verovanje u Boga.) Šta je najveći problem u vezi s oportunistima? Glavni problem je u tome što njih istina ne interesuje, već ih najviše zanima kako da steknu blagoslove, pa im je zato najteže da prihvate istinu. Neki ljudi kažu: „Ne možeš ih ukloniti ili proterati samo zato što ih ne zanima istina, zar ne?” Nedostatak interesovanja za istinu se kod tih ljudi uglavnom pokazuje po tome što oni nikada ne čitaju Božje reči, niti razgovaraju o istini. Kad čuju da neko besedi o istini i priča o spoznavanju samog sebe ili o traganju za istinom radi rešavanja problema, oni u svom srcu osećaju naročitu odbojnost, potpuno su nezainteresovani i padaju u laki dremež. Osećaju krajnju odbojnost prema tome, pa čak počinju da pričaju o bezveznim stvarima i katastrofama, da raspravljaju o znamenju i

čudima koja Bog pokazuje, ne bi li ometali ostale dok razgovaraju o istini. Kao rezultat toga, neki od onih koji ne streme ka istini, kad čuju o kojim se temama govori, priključuju se diskusiji. Zar to nije očigledno ometanje crkvenog života? U svakodnevnom životu, oni retko čitaju Božje reči, a ako im se to ponekad i omakne, to je verovatno zato što ih iznutra nešto muči. Nisu zainteresovani za okupljanja, ne zanima ih da jedu i piju Božje reči, niti da o njima razgovaraju. Jedino što ih zanima je: „Kada će nastupiti božji dan? Kada će se okončati velike katastrofe? Kada ćemo moći da uživamo u blagoslovima carstva nebeskog?" Stalno se raspituju o tim stvarima. Ako o tim temama niko ne raspravlja, oni kreću da pretražuju internet, a onda to što su pronašli prenose drugima tokom okupljanja. Srca su im preplavljena tim stvarima. Sve dok čuju da se u zajedništvu razgovara o temama koje ih interesuju, oni imaju šta da dodaju i pridružuju se razgovoru. Ali čim čuju sadržaje koji se odnose na istinu ili Božje reči, ne žele to da slušaju. Obuzima ih dremež, neki čak i odlaze, dok drugi počinju da se vrpolje i da pokazuju svakojake ružne izraze lica. Ti kažeš: „Hajde da razgovaramo o Božjim rečima." Oni kažu: „Žedan sam. Moram da popijem malo vode." Kažeš: „Razgovarajmo o spoznaji samog sebe" ili „Hajde da porazgovaramo o detaljima u vezi sa obavljanjem dužnosti; da vidimo šta o tome kažu Božje reči i kako glase istina-načela". A oni će: „Imam nekog posla. Moram nakratko da izađem. Uživajte u ćaskanju." Iznalaze svakojake izgovore kako bi izbegli ili odbili da razgovaraju o Božjim rečima i istini. Time oni jasno pokazuju činjenicu da ne samo što ne vole istinu, već i da iz dubine srca osećaju odbojnost i otpor prema njoj. Kad god se pomenu Božje reči ili istina, oni se tome ne protive otvoreno i ne raspravljaju, već smišljaju razne izgovore kako bi odbili ili izbegli razgovor o tome. Zar takva ponašanja ne pokazuju jasno da su oni oportunisti? Zar to jasno ne ukazuje na to da su oni bezvernici, koji u Boga veruju iz određenog razloga, iz oportunizma? (Da.) Neki ljudi kažu: „Kažeš da su bezvernici i da Boga ne slede iskreno, pa kako su onda mogli dosad da veruju i zašto se još uvek trude i podnose nevolje zarad crkvenog rada?" Zar ponašanja koja smo maločas pominjali nisu dovoljna da odgovore na to pitanje? Ta ponašanja su dovoljan dokaz da su naše raspoznavanje i njihova karakterizacija tačni. Prema tome, da biste odmerili da li je svrha nečijeg verovanja u Boga oportunistička, tu osobu treba da odmerite i raspoznate na osnovu njenog stava prema Bogu, Božjem delu, istini i prema pozitivnim i negativnim stvarima. To je najtačniji metod. Bilo bi netačno i neobjektivno odmeravati je prema njenom spoljašnjem ponašanju i postupcima. Samo njene iskrene unutrašnje misli i njen stav prema Bogu i istini mogu da razotkriju probleme; samo su to najtačnija merila za karakterizaciju vrste ljudi kojoj ta osoba pripada. Da li vam je sada u osnovi jasna suština onih ljudi koji u Boga veruju iz oportunističkih razloga? Jeste li se svi susretali s nekima od takvih ljudi? (Jesmo.) Bolje je da takvi ljudi odu što je moguće pre. Ako su iskreno spremni da pružaju usluge, možete ih preko volje zadržati. Međutim, ako ne obavljaju svoje dužnosti i ako nisu u stanju da pružaju bilo kakve usluge, već izazivaju ometanja i imaju negativan uticaj na život i rad crkve, treba ih naterati da što pre odu. To je načelo za uklanjanje bezvernika.

Božjoj kući su potrebni ljudi koji iskreno veruju u Boga i vole istinu; potrebni su joj služitelji. Nipošto joj nisu potrebni bezvernici, kao ni oni koji samo neodlučno gledaju kako da popune broj. Crkvi takođe nisu potrebni ljudi koji samo popunjavaju broj. Ovde ćemo završiti razgovor na ovu temu.

E. Da bi živeli na račun crkve

U nastavku ćemo razgovarati o petoj svrsi: verovanje u Boga da bi se živelo na račun crkve. Upoznati ste sa temom života na račun crkve, zar ne? (Jesmo.) Koje su manifestacije ljudi koji žive na račun crkve? Kroz koje manifestacije možemo da odredimo da je svrha njihovog verovanja u Boga nečista, da oni ne slede Boga iskreno, niti pokušavaju da dostignu spasenje i da nisu došli da streme ka istini, da prihvate istinu i da primenjuju Božje reči na osnovu vere u postojanje Boga i spremnosti da prihvate Božje spasenje kako bi mogli da ostvare cilj zadobijanja spasenja, već da su, umesto toga, došli da žive na račun crkve? Šta znači živeti na račun crkve? Površinsko značenje je veoma jasno. To znači pridružiti se nekoj veroispovesti kroz religijsku veru, sa ciljem da se razreše poteškoće u vezi sa nečijim svakodnevnim životom, kao i problem obezbeđenja hrane. Ovo je najsažetija i najpreciznija, a ujedno i najjasnija definicija života na račun crkve. Koje su to, dakle, manifestacije koje ti ljudi pokazuju, a koje potvrđuju da oni nisu pravi vernici, već su, naprotiv, došli da žive na račun crkve? Neki ljudi su spretni u određenoj veštini i sposobni su da rade kao normalne osobe, ali vide da je ovo društvo nepravično i da nije lako zarađivati za život radeći u njemu. Da bi čovek sopstvenim radom zarađivao novac i izdržavao sve članove porodice, neophodno je da ustaje rano i da do kasno ostaje budan, da podnosi mnoge nedaće i da trpi mnoge pritužbe – čovek takođe mora da bude taktičan i fleksibilan, ali i dovoljno loš i nemilosrdan, mora da ima strategije i sposobnosti – on tek tada može da obezbedi stabilan izvor prihoda i da učvrsti svoj položaj u društvu. Ako posmatramo zaposlene ljude, bez obzira na oblast u kojoj rade i bez obzira da li pripadaju višoj, srednjoj ili nižoj društvenoj klasi, vidimo da nije lako zaraditi za život. Oni koji rade u administraciji kriju se iza fasade ljudskog obličja, sa svojim glamuroznim izgledom, zvučnim titulama, visokom stručnom spremom, ogromnim platama i povlasticama, pa im svi zavide, ali svaka prepreka na koju naiđu na radnom mestu za njih je teško iskušenje. Ni u jednoj oblasti nije lako raditi. Još je teže biti poljoprivrednik i obrađivati zemlju. Poljoprivrednici toliko naporno rade, pa ipak uberu tek toliko hrane koliko im je dovoljno da prehrane porodicu; nemaju novca za kupovinu odeće i drugih potrepština ili za popravke na kući, a kad požele da potroše nešto novca, moraju da se oslone na prodaju povrća ili uzgoj stoke – još je, dakle, jadnije biti poljoprivrednik! Kao što kažu nevernici: „Novac je teško zaraditi – lako je roditi se, ali je teško živeti” – veoma je teško zarađivati za život. Neki ljudi nemaju načina da zarade za život i vide da su nevernici veoma loši ljudi, pa misle da su ljudi sa religijskom verom naivni i da bi im bilo malo lakše ako bi živeli u crkvi pa, dok Božja kuća propoveda jevanđelje, oni koriste priliku da se ubace u crkvu. Kad čuju

da je onima koji obavljaju dužnosti obezbeđena hrana, oni se prijavljuju za neku dužnost. Neki od onih koji žele da obavljaju dužnost misle: „Ja sam hranitelj porodice. Dok ima ljudi koji će kod kuće obrađivati zemlju i dok su životni troškovi moje porodice pokriveni, obavljaću svoju dužnost." Glavna svrha njihovog verovanja u Boga i obavljanja dužnosti jeste obezbeđenje dovoljnih količina hrane i tople odeće da bi se preživelo – da imaju po tri obroka dnevno i da ne moraju da se oslanjaju na vlastiti rad da bi zaradili novac za sopstveno izdržavanje; sve im je potaman, dokle god imaju pomoć crkve i braće i sestara. Da bi ostvarili taj cilj, oni rade sve što im crkva odredi da urade. Takođe ima nekih ljudi koji, nakon ulaska u crkvu, počinju da uče kako da postanu starešine i da drže propovedi. Oni puno čitaju Božje reči, prepisuju i pamte mnoge Božje reči, a nakon što ih upamte, uče kako da ih propovedaju drugima i da pomažu ljudima u rešavanju problema. Na sve moguće načine pokušavaju da svima pomognu, nadajući se da će ti ljudi i njima pružiti ruku kad im zatreba pomoć i da će im biti zahvalni kad saslušaju njihove propovedi i Božje reči koje propovedaju, te da će im stoga ukazati dobročinstvo i pomoć. Primera radi, ako kod kuće nemaju novca da plate račune za struju i vodu, braća i sestre im mogu pomoći da to plate, a ako nemaju novca da plate školarinu za decu ili da pokriju troškove lečenja, crkva ili braća i sestre mogu da im obezbede potrebna novčana sredstva zato što oni obavljaju neku dužnost. Na taj način, oni se osećaju opušteno dok veruju u Boga i čini im se da je njihova vera u Boga vredna truda, da zbog nje nisu pretrpeli nikakve gubitke i da su postigli svoj cilj. U svojim srcima se neprekidno zahvaljuju Bogu i govore: „Sve je ovo božja blagodat, božja milost. Hvala bogu!" Da bi se „odužili" za Božju ljubav, oni se „povinuju" crkvenim uređenjima i, sve dok im je obezbeđena hrana i životni troškovi, obavljaće sve moguće zadatke – cilj im je, naprosto, da zauzvrat sebi obezbede stabilnu egzistenciju. Čim crkva jednom previdi njihove životne potrebe i ne reši blagovremeno njihove poteškoće, oni postaju nesrećni. Njihov stav prema radu crkve i dužnostima koje im je Božja kuća dodelila momentalno se menja. Oni kažu: „Ovo ovako neće ići. Moram da izađem da bih zaradio nešto novca. Ranije nisam bio u mogućnosti da zaradim novac zato što sam obavljao crkvene poslove. Često sam čak rizikovao da me velika crvena aždaja uhapsi, jer sam te poslove obavljao lično, a ljudi me svuda poznaju. Sada mi nije zgodno da zarađujem novac. Šta da radim?" U takvim situacijama, oni će braći i sestrama aktivno prezentovati svoje poteškoće i zahteve, pa će čak posegnuti za time da Božjoj kući ispostave zahteve. Neki ljudi nemaju novca za svoje životne troškove ili staračke potrebe, ali te probleme ne rešavaju sami. Umesto toga, hteli bi da se oslone na vlastiti trud u Božjoj kući da bi zaradili novac za svoje životne troškove. Neki ljudi ovaj problem dodatno eskaliraju – traže od Božje kuće da im pokrije ne samo troškove života, troškove podizanja dece i izdržavanja roditelja, već traže i novac za svoje medicinske troškove. Neki čak od Božje kuće traže da im isplaćuje kredite – njihovi zahtevi postaju sve preteraniji i oni su stvarno bestidni kad mogu da traže takve stvari. Nakon što neki ljudi poveruju u Boga i priđu crkvi, novac koji je Božja kuća potrošila na pokriće njihovih troškova i dodatna sredstva

koja ti ljudi aktivno zahtevaju, prekoračuju iznos koji oni svojim radom zarađuju. Sve dok su ti uslovi ispunjeni, čini se da oni, spolja gledano, posao koji im je Božja kuća dodelila obavljaju posvećeno i s velikom odanošću. Međutim, čim im se povlastice smanje ili ukinu, njihov stav se menja. Njihov stav prema poslovima koje im crkva dodeljuje varira u zavisnosti od stava braće i sestara prema njima, kao i na osnovu iznosa novčane pomoći koju im obezbeđuje Božja kuća. Čim blagodat koju uživaju bude povučena ili ukinuta, nećete ih nigde više videti kako obavljaju svoju dužnost. Od trenutka kad počnu da veruju u Boga, ti ljudi kalkulišu kako da na prevaru zauzmu mesto u Božjoj kući i da, nakon što ovde steknu uporište, uživaju u „zasluženom" dobročinstvu i pomoći braće i sestara, kao i u pomoći i pružanju svakodnevnih potrepština od strane Božje kuće. Oni nipošto nisu iskreni u davanju sebe za Boga i nipošto ne dolaze ovde da bi se bezuslovno davali – naprotiv, oni crkvi prilaze sa samo jednim ciljem, a to je da žive na njen račun i da sebi obezbede pristojan život. Čim shvate da taj cilj ne mogu da ostvare onako kako žele, oni brzo postaju neprijateljski nastrojeni i brzo otkrivaju svoje pravo lice, koje je zapravo lice bezvernika. Od trenutka kad počnu da veruju u Boga, oni ovde ne dolaze sa iskrenošću; nisu iskreni kad slede Boga, ničega se ne odriču svojevoljno, niti svojevoljno daju sebe za Boga, ne tražeći nikakve nagrade i ne zahtevajući ništa zauzvrat. Umesto toga, oni u Boga počinju da veruju sa svojim vlastitim zahtevima, namerama i svrhom – sa svrhom da odlučno žive na račun crkve i da se oslanjaju na crkvu i na braću i sestre, kako bi mogli da žive na ime svoje vere u Boga. Ako tu svrhu ne mogu da ispune u skladu sa svojim željama, oni pronalaze neki drugi put kojim će krenuti dalje, bilo kroz zaposlenje ili pokretanje sopstvenog biznisa. Zar ne postoje takvi ljudi? (Postoje.) I u crkvi ima ljudi ovog tipa. U početku, kad im Božja kuća ili braća i sestre iz dobročinstva podare neke stvari, poput odeće, svakodnevnih potrepština ili novca, spolja gledano, reklo bi se da su postiđeni, dok u sebi zapravo sijaju od radosti. Recimo, na primer, da su ugostili jedno ili dvoje od braće i sestara ili da svoju dužnost obavljaju puno radno vreme, pa im Božja kuća ili braća i sestre podare nešto iz dobročinstva ili pruže novčanu pomoć njihovim porodicama. Oni su zbog toga veoma srećni i zadovoljni i misle da je verovanje u Boga vredno truda i profitabilno i da nisu na gubitku. Kako vreme prolazi, srca im postaju sve pohlepnija, žele da uzmu sve više i više, a oni su sve bestidniji – ma koliko da im se dâ, nikad nisu zadovoljni. U početku se osećaju postiđeno kad im neko nešto daje, ali s vremenom počinju to da smatraju opravdanim, da bi zatim počeli da negoduju kako im se nedovoljno daje. Kasnije, oni od Božje kuće neposredno zahtevaju da mora da im se daje određeni iznos jer, u suprotnom, neće moći da prežive, pa stoga ni da obavljaju svoju dužnost. Zar njihova pohlepa ne raste sve više i više? (Da.) Uprkos tome što uživaju u tolikim blagodatima, oni ne samo da ne pomišljaju da taj dug vrate, već od Božje kuće zahtevaju sve više. Veruju da Božja kuća zapravo duguje njima, da su braća i sestre njima dužni i da je jedino ispravno da im i dalje nude dobročinstvo i pružaju finansijsku pomoć. Ako im daju manje novca ili taj novac prime kasnije nego obično, oni su nezadovoljni. Koliko god

novca i koje god stvari da im ponude, oni to primaju, smatrajući da je jedino tako ispravno. Ako svoju dužnost nastave da obavljaju neko duže vreme, oni su čak još više uvereni da na to imaju pravo, pa od Božje kuće počinju da traže da im nabavlja najsavremenije telefone i računare. Takođe traže da Božja kuća instalira klima-uređaje u njihove domove i da im nabavi aparate poput mikrotalasne pećnice i mašine za pranje sudova. Štaviše, zahtevaju da im Božja kuća kupuje kuće i automobile, a neki čak traže i da im plaća spremačicu. Zahtevi im postaju sve veći i pohlepa raste, dok na kraju ne počnu da postavljaju smešno preterane zahteve i usuđuju se da traže šta god im padne na pamet. Oni misle: „Verujući u boga, davao sam sebe i uložio ogroman trud u božju kuću. Ja sam deo božje kuće. Ljudi moji, vi tolike priloge dajete bogu – šta bi vam falilo da i meni date neki deo? Štaviše, ako mi date deo, to neće biti uzalud; ja se takođe trudim i izložen sam riziku u božjoj kući, i ja podnosim nedaće i plaćam cenu. Zar nije jedino pravedno da i ja uživam u tim stvarima? Prema tome, božja kuća mora bezuslovno da ispunjava moje zahteve, da mi daje sve što mi je potrebno i da ne cicijaši.” Recite Mi, zar to nisu manifestacije života na račun crkve? Zar takvi ljudi nisu bezvernici? (Jesu.) Precizna karakterizacija takvih ponašanja je življenje na račun crkve. Šta znači živeti na račun crkve? To znači iznuđivati novac i robu iz Božje kuće pod maskom verovanja u Boga i zahtevati od Božje kuće nadoknadu pod maskom ulaganja truda u Božju kuću i vršenja dužnosti. Eto, to znači živeti na račun crkve. Mogu li takvi ljudi da streme ka istini? (Ne.) Zašto se onda odriču stvari, ulažu trud i podnose nedaće? Da li oni to čine zarad obavljanja dužnosti? Da li primenjuju istinu? (Ne.) Njihovo ulaganje truda i podnošenje nevolja nipošto nije u svrhu obavljanja dužnosti, već isključivo zarad obezbeđenja sredstava za život, pri čemu oni nikome ne dozvoljavaju da ih na bilo koji način kritikuje – oni samo žele da zasluženo žive na račun crkve. To su ljudi koji žive na račun crkve.

Oni koji žive na račun crkve veruju u Boga isključivo zato da bi mogli da zarade za život, da sebi obezbede egzistenciju. Ima li oko vas ljudi koji žive na račun crkve? Recite nešto o njihovim manifestacijama. (Imao sam priliku da sretnem takvog čoveka. Isprva je delovao donekle inteligentno i oduševljeno, pa mu je crkva uredila da propoveda jevanđelje. U to vreme, njegova porodica je teško živela, pa mu je crkva pružila određenu pomoć. Kasnije se, međutim, saznalo da je on taj novac neprincipijelno trošio na kupovinu nepotrebnih stvari i da nije štedeo tamo gde je mogao. Kada bi braća i sestre razgovarali s njim o istina-načelima, on bi se iznutra osećao nesrećno i veoma snažno bi se opirao tome. Pošto je zloupotrebio novac Božje kuće, crkva je, u skladu s aranžmanima i odredbama Božje kuće, izvršila razumna prilagođavanja i umanjila finansijsku pomoć koju mu je prethodno davala. Shodno tome, on je izgubio energiju s kojom je ranije obavljao svoju dužnost i sve je više počeo da biva površan. Kasnije je crkva sasvim prestala da mu pomaže, a on više nije ulagao srce u obavljanje svoje dužnosti. Sve vreme je provodio u razmišljanju o tome kako da sopstvenim radom zaradi novac. Čak je od braće i sestara pozajmljivao novac, tvrdeći da mu je potreban da bi

kupio kola i investirao u osnivanje kompanije, čime bi navodno mogao lakše da širi jevanđelje i da pridobije veći broj ljudi. On je tim svojim tvrdnjama očigledno varao i zaluđivao ljude; svoju tobožnju želju za širenjem jevanđelja koristio je da bi iskamčio novac od braće i sestara.) Šta je na kraju preduzeto u vezi s njim? (Momentalno su ga proterali.) Ispravno su postupili. To je tipičan primer življenja na račun crkve. Kad ljudi koji žive na račun crkve poveruju u Boga, na prvi pogled se čini da su donekle oduševljeni i da u određenoj meri daju sebe, a tada ni njihovi zahtevi još uvek nisu visoki – ako imaju šta da jedu, oni su zadovoljni. Međutim, kako vreme prolazi, nisu više zadovoljni onim što dobijaju, pa počinju da ispostavljaju sve veće zahteve, a ako im se ti zahtevi ne ispune, oni počinju sumnjivo da se ponašaju i gube volju za pružanjem usluga. Čak i ako se ponekad malo pozabave svojim dužnostima, neophodno ih je nadgledati, jer će, u suprotnom, raditi površno. Naposletku, kad se ustanovi da od njihovog pružanja usluga ima više štete nego koristi, oni bivaju eliminisani. Neki kažu: „Zašto Božja kuća ne pokaže malo ljubavi prema njima?" Postoje načela i kad je reč o pokazivanju ljubavi. Ti ljudi su bezvernici, oni ne čitaju Božje reči i ne prihvataju istinu, stalno postupaju na sumnjiv i površan način pri obavljanju svojih dužnosti, ne slušaju kada im se besedi o istini i ne prihvataju nikakvo orezivanje, pa se slobodno može reći da su nepopravljivi. Shodno tome, preostaje nam jedino da ih uklonimo i eliminišemo. Ako starešine i delatnici otkriju neku takvu osobu, treba hitno da se pozabave njome, a ako takvu osobu otkriju braća i sestre, treba odmah da je prijave starešinama i delatnicima. To je odgovornost svakog pripadnika Božjeg izabranog naroda. Čim se potvrdi da ta osoba živi na račun crkve, da samo želi da obezbedi sebi sredstva za život i da je bezvernik, i kada se potvrdi da ona odbija da radi ako ne dobije novac, da gubi volju i postaje neprijateljski nastrojena ako nije dovoljno plaćena i ako ponešto radi tek kada dobije dovoljno novca, prema toj osobi uopšte ne treba biti popustljiv – ona mora da bude uklonjena! Precizno govoreći, takvi ljudi nisu prikladni čak ni za pružanje usluga u Božjoj kući. Ako im ne platiš, neće hteti da pružaju usluge; međutim, sve dok im plaćaš, oni će te usluge rado pružati, uprkos tome što su svesni da su samo pružaoci usluga. Ali, kakve bi usluge ti bezvernici uopšte mogli da pruže? Oni čak ni pružanje usluga ne obavljaju dobro, a ni te njihove usluge ne ispunjavaju merila, te stoga te ljude treba eliminisati. Prema tome, prvo što treba da uradite, nakon što se utvrdi da se radi o ljudima koji žive na račun crkve, jeste da se pozabavite njima i da ih proterate iz crkve kao zle ljude. To uopšte nije preterano; takav postupak je u skladu s načelima Božje kuće vezanim za uklanjanje i proterivanje ljudi. Da li jednoj takvoj osobi treba pružiti priliku da se pokaje? Treba li je zadržati na posmatranju? (Ne.) Jesu li takvi ljudi sposobni da se pokaju? (Nisu.) Njihova priroda je upravo takva; nikada se neće pokajati. Oni su od Sotonine sorte. Među Sotoninom sortom postoji jedan tip ljudi sa prirodom đavolskog nitkova, koji žive kao paraziti na račun drugih ljudi gde god da se nađu, koji se nigde ne bave nikakvim pravim poslom i koji samo gledaju kako da ljudima podvale i da ih prevare. Oni vide da vernici u Boga imaju ljudskost, pa ih smatraju lakim metama i dolaze u Božju

kuću da bi živeli na račun crkve. Ne znaju, međutim, da je Božja kuća još odavno raspoznala takve ljude i ustanovila načela za ophođenje s njima i zaštitu od njih. Kad njihovi pokušaji da žive na račun crkve propadnu, spopada ih bes zbog pretrpljene sramote i oni tada pokazuju svoje pravo lice. U tom trenutku, biće ti jasno zbog čega Božja kuća ne daje takvim ljudima priliku da se pokaju – zbog toga što su lišeni ljudskosti i što nisu sposobni da se promene. To su upravo oni đavolski nitkovi o kojima govore nevernici. Dakle, Božja kuća prema takvim ljudima postupa tako što ih momentalno uklanja ili proteruje i nikada ih više ne prima nazad u crkvu. Da li je prikladno postupati s njima kao sa zlim ljudima? (Jeste.) Ovim završavamo razgovor o ovoj temi.

F. Da bi tražili utočište

U nastavku ćemo razgovarati o šestoj svrsi, o šestoj vrsti bezvernika koje treba ukloniti ili proterati iz crkve: o onima čija je svrha verovanja u Boga traženje utočišta. Neki ljudi kažu: „Koje su manifestacije traženja utočišta? Ima li onih koji u Boga veruju zato da bi tražili utočište? Da li takvi ljudi zaista postoje?" Jeste li ikada čuli da neko kaže: „Crkva je mesto utočišta; ljudi veruju u Boga da bi mogli da traže utočište"? Tako govore mnogi ljudi iz sveta religije. Ako razmotrimo suštinu te izreke, ima li razlike između nje i svrhe koju ovde želimo detaljno da analiziramo – „verovanje u Boga zarad traženja utočišta"? (Ima.) Koja je to razlika? Od čega oni traže utočište? (Oni koji veruju u Boga takođe imaju nekih nečistoća dok streme ka istini; i oni se nadaju da će izbeći katastrofe ili poteškoće i da će zadobiti malo spokoja. Međutim, ljudi koje ovde razmatramo u okviru šeste svrhe veruju u Boga isključivo zarad traženja utočišta i u njima nema ni trunke iskrene vere u Boga. U tome je razlika.) Razlika o kojoj govoriš sastoji se u tome da je kod jednih svrha verovanja u Boga zaprljana nečistoćama, dok drugi u Boga veruju isključivo u svrhu traženja utočišta. Pored ove, postoji razlika i u odnosu na ono od čega ti ljudi traže utočište. Kod nekih ljudi, svrha verovanja u Boga pomešana je s određenim nečistoćama; oni u Boga veruju zato da bi izbegli katastrofe, da bi pobegli od njih ili zato što će ih Bog zaštititi i paziti na njih, pa će onda objektivno moći da izbegnu neke opasnosti i katastrofe. Upravo su katastrofe ono što oni žele da izbegnu. Ljudi o kojima ovde razgovaramo u okviru šeste svrhe – oni čija je svrha verovanja u Boga traženje utočišta – traže utočište od mnogo šireg spektra stvari. Ono što je za njih najrealnije daleko prevazilazi izbegavanje velikih katastrofa koje tek treba da nastupe. Koji su to problemi za njih najrealniji? To su stvari poput susreta sa strašnim neprijateljima u društvu, bavljenja tužbama, vređanja državnih zvaničnika ili uticajnih ljudi, kršenja zakona, rata ili raznih katastrofa koje se dešavaju u zemlji ili suočavanja s nekim ljudima ili događajima koji ugrožavaju njihov život ili bezbednost njihove porodice, i tome slično. Kada se nađu u takvim situacijama, oni smatraju da je crkva u koju veruju pouzdana i da u njoj mogu da traže utočište; to je traženje utočišta o kojem govorimo u okviru šeste svrhe. Drugim rečima, kad u svom svakodnevnom životu naiđu na poteškoće koje mogu da im ugroze život, porodicu, posao, karijeru i slično, oni dolaze u

crkvu da traže utočište, tražeći pomoć od sile sačinjene od velikog broja ljudi. To je verovanje u Boga u svrhu traženja utočišta, koje se pominje u okviru šeste svrhe. Zar se to ne razlikuje od nečistoća kod iskrenih vernika? (Razlikuje se.) Svrha zbog koje takvi ljudi veruju u Boga jeste traženje utočišta, traženje pomoći od crkve. Drugim rečima, oni se nadaju da crkva može da im pruži ruku i pomogne, pa stoga, pored finansijske pomoći, takođe zahtevaju da im crkva pruži zaštitu, podršku i pomoć. Neki takvi ljudi bi takođe hteli da uticaj, status i ugled koji crkva ima u društvu iskoriste radi borbe protiv rđavih režima ili rđavih sila, koji tlače i nanose štetu onima koji veruju u Boga, kako bi mogli da zaštite svoje živote i egzistenciju. To je svrha njihovog verovanja u Boga. Ima li takvih ljudi? Oni veruju da je crkva dobro mesto utočišta, koje može da bude odvojeno od politike i društva, i misle da, kad im je potrebna pomoć, crkva može iskreno i ljubazno da im pruži ruku i da im ponudi finansijsku pomoć, da se zauzme za njih, da ih odbrani, da ih zastupa u parnicama i da se bori za njihova prava i interese. To je svrha zbog koje ti ljudi veruju u Boga. Da li u crkvi i dan-danas ima takvih ljudi? Jeste li čuli da negde ima takvih ljudi? Takvih ljudi sigurno ima u crkvama u inostranstvu. Ti ljudi veruju u Boga i prilaze crkvi isključivo zarad traženja utočišta. Oni ne razumeju šta je vera, a još su manje zainteresovani za istinu. Međutim, kad naiđu na poteškoće i kad od društva ne mogu da dobiju nikakvu pomoć, oni se tada sete crkve i veruju da je crkva mesto gde mogu bezbedno da nađu utočište, da je ona najsigurnije mesto i najbolji izlaz za slučaj opasnosti, pa stoga odlučuju da poveruju u Boga i da pristupe crkvi kako bi postigli željenu svrhu i izbegli katastrofe.

Katastrofe postaju sve gore i čovek nema načina da preživi. Neki odlučuju da veruju u Boga samo zato da bi izbegli katastrofe. Oni veruju da Bog postoji, ali zato nemaju ni trunke ljubavi prema istini. Ako takvi ljudi poveruju u Boga, da li bi crkva trebalo da ih prihvati? Mnogi ljudi ne mogu jasno da sagledaju ovaj problem i misle da crkva treba da prihvati svakoga ko veruje da Bog postoji. To je strašna greška. Odluka crkve da neku osobu prihvati treba da se zasniva na tome da li je ta osoba u stanju da prihvati istinu i da li je predmet Božjeg spasenja, a ne na njenoj spremnosti da veruje u Boga. Mnogo je đavola koji bi da steknu blagoslov i da kroz veru u Boga pronađu put koji vodi napred – da li crkva treba da primi i takve ljude? To nije isto kao propovedanje jevanđelja u Doba blagodati, kad je crkva prihvatala sve koji veruju; u Božjim upravnim odlukama postoje načela i ograničenja u pogledu toga ko može da bude primljen u crkvu u Doba carstva. Ako neko istinu ne voli i ne prihvata je, onda ta osoba, bez obzira o kome se radi, ne može biti primljena u crkvu. Zašto se takvi ljudi ne primaju? Takvi ljudi ne mogu biti primljeni prvenstveno zbog toga što ne možemo jasno da ustanovimo njihovu pozadinu i zato što zapravo ne znamo kojoj vrsti ljudi pripadaju. Svi smo svesni kakve bi bile posledice ako bi crkva pod svoje okrilje primila nekog đavola, ili neku zlu osobu gnusne rđavosti. Osim toga, budući da verujemo u Boga, mi treba da razumemo Njegove namere, treba da znamo koga On spasava, a koga eliminiše. Od kakvih je ljudi sačinjena crkva? Crkvu čine ljudi koji prihvataju Božje spasenje, koji ljube istinu i koje Bog prihvata.

Bog ne spasava one koji u Njega ne veruju iskreno i koji ne prihvataju istinu, zato što je neprihvatanje istine problem nečije prirode, a takve osobe su od Sotone i nikada se neće promeniti. Stoga se takvim ljudima nikada ne sme dozvoliti ulazak u crkvu. Ako neko u crkvu primi zlu osobu, đavola, onda je taj čovek sluga Sotone. Rđavi ljudi prilaze crkvi s namerom da je sruše i unište njeno delo, i oni su neprijatelji Božji. Dopustiti takvom đavolu, Božjem neprijatelju ulazak u crkvu, znači uvrediti Božju narav i prekršiti Njegove upravne odluke, a Božja kuća to nipošto neće tolerisati. Zli ljudi, đavoli, ne smeju se puštati u crkvu i to je jedan od jasnih stavova i zahteva crkve u pogledu propovedanja jevanđelja. Crkva uopšte nema odgovornost da prima one koji su odlučili da veruju u Boga samo zato da bi izbegli nesreću, niti sme da dozvoli ulazak ljudima koji uopšte ne prihvataju istinu, jer Bog takve ljude ne spasava. Svako ko reči Svemogućeg Boga ne priznaje za istinu i svako ko se protivi istini i ima odbojnost prema njoj jeste zla osoba koju Bog ne spasava. Što se tiče ljudi koji u svom srcu priznaju Boga, ali i pored toga ne vole istinu, i koji su svrstani među bezvernike koji bi da se najedu hleba, takve ljude crkva nikada ne sme da primi. Da i ne govorimo o onim beskrupuloznim ljudima iz društva koji bi hteli da u crkvi traže utočište i koje pogotovo ne treba primati u crkvu. To je zato što crkva nije dobrotvorna organizacija, već mesto na kojem Bog obavlja Svoje delo spasavanja ljudskog roda. Rad crkve nema nikakve veze sa upravljanjem državom. Društvene organizacije nagovaraju ljude da čine dobra dela i da odlože oružje – to je za dobrobit nacije i to nema nikakve veze sa crkvom. Ako se neko usudi da u crkvu primi zlog nevernika, đavola ili bezvernika, on će time povrediti Božju narav i prekršiti Njegove upravne odluke. Ko god da u crkvu dovuče zlu osobu, đavola, Božja kuća ga mora ukloniti ili proterati. To je jasan stav crkve u vezi sa propovedanjem jevanđelja. Kad ovi zli ljudi, đavoli, požele da u Božjoj kući traže utočište, treba im saopštiti da su pokucali na pogrešna vrata i da su izabrali pogrešno mesto. Crkva ih sasvim sigurno neće prihvatiti. To je jasan stav crkve prema nevernicima koji bi hteli da u crkvi traže utočište. Je li ovo sada jasno? (Jeste.) Kako onda treba postupati s takvim ljudima? Koji je prikladan način da im se to saopšti? Kaži im: „U svakoj zemlji postoje udruženja Crvenog krsta, socijalne ustanove, skloništa i budistički hramovi, kao i neke volonterske grupe unutar društva. Ako naiđeš na probleme i smatraš da imaš neke pritužbe koje moraju da se reše, možeš da potražiš pomoć od tih organizacija. Osim toga, od države možeš da tražiš da ti daju politički azil ili status izbeglice, a ako ti finansijski uslovi to dozvoljavaju, možeš da angažuješ advokata koji će ti u tome pomoći. Ali, ovo je crkva; ovo je mesto na kojem Bog deluje, mesto gde Bog spasava ljude, a ne mesto na kojem možeš da tražiš utočište. Tvoj ulazak u crkvu je, dakle, neprikladan, a tvoj boravak u crkvi beskoristan. Bog ne prihvata takve ljude, a ni crkva ih ne prima. Bez obzira na poteškoće s kojima se susreću, nevernici treba da traže pomoć od dobrotvornih i humanitarnih organizacija ili od kancelarija za civilno društvo – to su organizacije koje se bave pružanjem usluga, davanjem dobrotvornih priloga i pružanjem pomoći ljudima. Ma kakve pritužbe ili zahteve da imaš, možeš to njima da saopštiš, a možeš i da podneseš žalbu

državnim organima. To su najprikladnija mesta za tebe." Crkva pod svoje okrilje ne prima bezvernike ni nevernike. Ako je neko naročito prožet „ljubavlju", neka te ljude lično primi u svoju kuću i gotova stvar; može sam da ih kao pastir čuva, ali Božja kuća se u to neće mešati. Neko će možda pitati: „Zašto onda crkva propoveda jevanđelje? Koja je svrha propovedanja jevanđelja?" Propovedanje jevanđelja je Božji nalog. Potencijalni primaoci jevanđelja jesu oni koji tragaju za Bogom i za istinitim putem, koji žude za Božjom pojavom, koji vole istinu i mogu da je prihvate i oni koji iskreno veruju u Boga – jedino takvim ljudima može da se propoveda jevanđelje. A što se tiče onih koji ne tragaju za Bogom, koji ovde ne dolaze da bi prihvatili istinu, nego da bi tražili utočište, takvima se jevanđelje ne propoveda. Pojedini smetenjaci ne mogu to da prozru, pa se zbune kad ih nešto zadesi – to su smetenjaci koji nikada neće razumeti Božje namere.

G. Da bi našli pokrovitelja

Sedma svrha zbog koje ljudi veruju u Boga jeste da bi našli pokrovitelja. Jeste li ikada videli takve ljude? Ovo je baš posebna situacija; mada ih nema mnogo, takvi ljudi definitivno postoje. To je zato što se Božje crkve ne pojavljuju samo u Kini, već i u ostatku Azije, u Evropi, obema Amerikama i raznim afričkim zemljama, tako da će se ti oportunisti i bezvernici pojavljivati zajedno s njima. U svakom slučaju i bez obzira na verovatnoću njihovog pojavljivanja, kada se oni pojave, morate da se suočite s njima i da ih raspoznate, a tim bezvernicima ne smete da dozvolite da steknu bilo kakav status, niti da prave ometanja u crkvi. Ako mislite da ovi problemi ne postoje zato što se nisu pojavili ili zato što se niste susretali s njima, ta ideja vam je glupa. Kad se ovi problemi budu javili, ako nemate razboritost i ako ne umete da ih razrešite, oni će predstavljati veliku skrivenu opasnost za crkvu, za Božju kuću, za braću i sestre i za rad crkve. Dakle, pre no što se išta dogodi, potrebno je da znate s kojim se problemima treba suočiti i kako ih rešavati. To je najbolji način; on ti služi kao nevidljiva zaštita. Ljudi koji se pominju u okviru sedme svrhe verovanja u Boga, oni koji u Boga veruju da bi našli pokrovitelja, nisu malobrojni. Ovo društvo je prepuno nepravde, diskriminacije i represije, kojih ima svuda. Ljudi iz svih slojeva društva puni su mržnje i gnušanja prema raznim nepravdama u društvu, a takođe su i puni besa. Nije, međutim, lako pobeći od nepravdi ljudskog sveta, osim ako ne iščeznete iz njega. Sve dok čovek živi na ovom svetu i među ovim ljudima, neke moćne sile će ga – manje ili više, u većoj ili manjoj meri – maltretirati i ponižavati, a možda čak i loviti i progoniti. Sve te razne nepravde i nejednakosti stavile su ljudsku psihu pod veliki stres, izložile ljude značajnom psihološkom pritisku i, naravno, unele mnoge neprijatnosti u normalan život ljudi. Kao rezultat toga, ljudi ne mogu a da ne razviju određenu ideju: „Da bi se čovek izborio za svoje mesto u društvu, on mora iza sebe da ima neku silu na koju će se osloniti. Kad naiđe na poteškoće i kad mu je potrebna pomoć ili kad je sâm i bespomoćan, tada će on imati grupu ljudi da ga podrži i da preuzme inicijativu, da mu reši poteškoće i probleme s kojima se suočava ili da mu obezbedi osnovne uslove za život." Stoga ljudi nastoje da pronađu takvu podršku.

Naravno, neki od tih ljudi na kraju pronalaze crkvu. Oni veruju da su ljudi u crkvi ujedinjeni u srcu i da rade ka istom cilju, da svako od njih poseduje veru i dobre namere, da se svi ophode ljubazno prema drugima, da se drže podalje od društvenih sukoba i da se distanciraju od zlih trendova u društvu. Za ljude koji veruju u Boga, crkva je nesumnjivo simbol velike pravde u ovom društvu i ovom svetu; ljudi imaju pozitivnu, dobru i ljubaznu sliku o ljudima u crkvi. Neki odlučuju da poveruju u Boga zato što se nalaze na dnu društvene lestvice, što nemaju nikakvu moć u društvu i što su potpuno lišeni dobrog porodičnog porekla. Oni nailaze na razne poteškoće tokom sticanja obrazovanja, sklapanja prijateljstava, pronalaženja posla i obavljanja raznih drugih stvari, pa stoga misle da je, radi opstanka i uspostavljanja položaja u društvu, neophodno da čovek ima ljude koji će mu pomagati. Primera radi, ako se prilikom traženja posla oslanjaju samo na sebe i besciljno prelistavaju stranice sa oglasima za posao, može se desiti da potroše svu svoju ušteđevinu, a da ne nađu odgovarajući posao za sebe. Ali, ako im u toj pretrazi pomažu neki pouzdani ljudi koji mogu iskreno da im pomognu, oni će imati mnogo manje problema, a vreme potrošeno na traženje posla biće drastično skraćeno. Stoga oni veruju da će, ako uspeju da nađu takvog pokrovitelja, što se tiče svih aktivnosti vezanih za društvo – sticanja obrazovanja, pronalaženja posla, pa čak i svakodnevnog života i opstanka – imati ljude koji će umesto njih povlačiti konce i koji će ih podržavati, to jest, imaće iza sebe grupu ljudi punih entuzijazma, koji će im pomagati. I tako, kad pronađu crkvu, njima se čini da su našli pravo mesto za sebe. Crkva za njih postaje veoma dobar izbor, kako bi se izborili za svoje mesto u društvu i obezbedili sebi miran život. Na primer, bilo da se radi o poseti lekaru, šopingu, kupovini osiguranja, kupovini kuće, pomaganju deci oko izbora škole, pa čak i o bilo čemu drugom, oni u crkvi uvek mogu da pronađu dobre ljude koji će im pružiti ruku i pomoći da reše te probleme. Na taj način, život im postaje mnogo lagodniji, nisu više toliko usamljeni u društvu, a poteškoće oko rešavanja problema drastično se smanjuju. Prema tome, dolazak u crkvu i verovanje u Boga donose im opipljive koristi. Čak i ako idu kod lekara, braća i sestre će u bolnici pronaći poznanike da im pomognu; braću i sestre mogu da iskoriste da im pronalaze najbolje ponude pri kupovini, pa čak i da im kupuju kuće po povlašćenim cenama. Uz pomoć braće i sestara iz crkve, svi ti problemi su rešeni. Oni misle: „Tako je sjajno verovati u boga! Sada tako lako pronalazim posao, rešavam probleme i obavljam kupovinu! Kad god mi nešto zatreba, dovoljno je da telefonom uputim poziv ili pošaljem poruku grupi, pa da mi svi iz grupe združenim snagama pruže potrebnu pomoć. U crkvi ima toliko ljubaznih ljudi, da je veoma lako rešiti svaki problem! Nije bilo lako pronaći pokrovitelja, tako da crkvu neću napustiti ma šta da se desi. Međutim, prilikom okupljanja u božjoj kući uvek se čitaju božje reči i razgovara o istini, usled čega se osećam čudno i rastrzano. Nisam spreman da jedem i pijem božje reči i osećam odbojnost kad god čujem da se razgovara o istini. Ali, ako ih ne slušam, to neće ići – a ja ne mogu da ih napustim. Toliko mi puno pomažu. Ako bih odbio da to slušam, bilo bi me sramota, kao što bi bilo nezgodno i da im kažem da više ne verujem,

pa zato moram da trpim i da govorim lepe stvari.” U svojim srcima, oni zapravo ne žele da veruju, ali im ne preostaje ništa drugo nego da odagnaju taj osećaj. Neki ljudi kažu: „Vidiš ih samo kako od braće i sestara stalno traže da im reše neki problem i kako su presrećni kad im braća i sestre pomažu – i Ti samo na osnovu toga možeš da raspoznaš da oni u Boga veruju da bi našli pokrovitelja?” Osim tih manifestacija, posmatrajte da li oni obično čitaju Božje reči i razgovaraju o istini, da li su u stanju da ispune svoju dužnost i da postignu bilo kakve stvarne promene; iz toga ćete saznati da li iskreno veruju u Boga. Oni koji traže pokrovitelja veruju u Boga samo da bi crkvu i braću i sestre koristili da se umesto njih bave određenim stvarima i da im rešavaju probleme na koje nailaze u životu. Ali oni nikada ne pominju obavljanje svoje dužnosti, ne jedu i ne piju Božje reči, niti razgovaraju o njima. Veoma se uzbude kad saznaju za neki efektan način da se nešto obavi, pa počinju neprekidno da brbljaju o tome, da je čak nemoguće doći do reči od njih. Ali, čim se povede reč o tome kako obavljati dužnost, kako biti pošten, kako ne govoriti laži i kako ne varati druge, njima se jezik zaveže u čvor. Oni u svojim srcima nisu zainteresovani za te stvari – ma koliko da o njima strastveno govoriš, oni niti reaguju, niti se uključuju u razgovor; štaviše, stalno pokušavaju da te prekinu i da razgovor skrenu na nešto što ih zanima. Razbijaju glavu smišljajući kako da braću i sestre privole da im nešto učine i da se potrude oko njih, a pritom ne žele da im pruže nijednu priliku da pomenu obavljanje dužnosti ili davanje sebe za Boga. Ako im neko predloži da obave svoje dužnosti i da se daju za Boga, oni im, u zamenu za to, odmah nude neke svoje privatne probleme koji moraju hitno da se reše; dok braća i sestre rešavaju te probleme umesto njih, oni nevoljno ulažu nešto truda za Božju kuću, tek toliko da udovolje zahtevima braće i sestara, ali čim njihovi lični problemi budu rešeni, oni zahlađuju svoj odnos prema braći i sestrama. Da bi očuvali kontakt sa crkvom, da ne bi ostali bez crkve kao svog pokrovitelja i braće i sestara kao svojih pomagača, oni održavaju bliske kontakte sa svima od kojih mogu imati koristi i često se brižljivo raspituju o njima, koristeći pritom neiskrene, ali pažljivo birane reči, kako bi s njima ostali u dobrim odnosima. Pričaju o tome koliko snažno veruju u Božje postojanje, koliko ih Bog blagosilja, koliko im blagodati daje i koliko često liju suze zbog osećaja duga prema Bogu i zbog želje da se oduže za Božju ljubav – to čine da bi obmanuli braću i sestre i da bi od njih dobili pomoć. Čim ustanove da neku osobu više ne vredi iskorišćavati, oni odmah blokiraju njene pozive i brišu je sa liste osoba za kontakt. Energično se trude da steknu naklonost, da budu servilni prema njima i da postanu bliski sa ljudima od kojih mogu imati najviše koristi i koje najviše vredi eksploatisati. A što se tiče ljudi koje ne vredi iskorišćavati, koji su, kao i oni, lišeni svakog uticaja i statusa u društvu i koji takođe tavore na dnu društvene lestvice, bez ikoga na koga bi se oslonili, oni takve ljude ne žele ni da očešu pogledom. Druže se isključivo sa onima koje vredi eksploatisati i koji imaju dobre veze u društvu, sa onima koje smatraju sposobnim. Zarad crkve mogu da se trude i da podnose nedaće samo onda kad im od crkve ili od braće i sestara nešto zatreba. U stvari, kod takvih ljudi, manifestacije bezvernika veoma su očigledne. Kod kuće, oni

nikad ne čitaju Božje reči, nikad se ne mole Bogu kad nemaju poteškoća i veoma nerado učestvuju u crkvenom životu. Ne traže da obavljaju dužnosti i ne preuzimaju inicijativu da se uključe u rad crkve; nikada ne učestvuju aktivno, naročito u opasnim poslovima. Čak i ako pristanu na to, veoma su nestrpljivi i, tek kad ih pozovu, oni će se preko volje malo potruditi oko toga. To su manifestacije bezvernika. Ne čitaju Božje reči, ne obavljaju svoju dužnost – čak i ako preko volje uzmu učešće u crkvenom životu, oni to čine samo da ne bi izgubili zajednicu braće i sestara u crkvi, koja je njihov veliki pokrovitelj. Održavaju odnose s tim ljudima samo zato da bi im u budućnosti bilo lakše da rešavaju probleme. Kad takvi ljudi steknu uporište u društvu i kad imaju gde da se smeste i da započnu da žive, kad postignu uspeh u svetu i steknu uticaj i dobre izglede za sjajnu budućnost, oni će hitro i bez oklevanja napustiti crkvu, prekinuće veze s braćom i sestrama i izgubiće svaki kontakt sa njima. Ako su u dobrim odnosima s nekim od potencijalnih primalaca jevanđelja, pa želiš da ih kontaktiraš kako bi toj osobi propovedao jevanđelje, nećeš moći da ih dobiješ. Oni ne samo da prekidaju veze sa crkvom, već takođe raskidaju prijateljstva s određenim pojedincima. Zar time nisu već sami sebe razotkrili kao bezvernike? (Jesu.) Kako, dakle, crkva treba da postupa s takvim ljudima? (Treba da ih ukloni.) Treba li da im pružimo priliku, da pokažemo razumevanje za njihove slabosti i za poteškoće sa kojima se susreću u životu, da im pružimo još veću podršku i pomoć, da bi oni poverovali da Bog postoji, da bi se zainteresovali za istinu i počeli da se iskreno daju za Boga? Treba li obaviti taj posao? (Ne.) Zašto ne treba? (Zato što ti ljudi nisu ovde da bi verovali u Boga.) Tako je, oni ovde nisu došli da bi verovali u Boga; njihov je cilj veoma jasan – oni su ovde da bi našli pokrovitelja. Mogu li se, dakle, razgovorom o istini s takvim ljudima postići ikakvi rezultati? (Ne.) Oni to neće usvojiti; oni to ne cene, nemaju potrebu za tim i nisu zainteresovani za to.

Kako da opišemo ljude koji u Boga veruju samo zato da bi našli pokrovitelja? Sasvim je prikladno opisati ih kao ljude koji svoje lične interese stavljaju ispred svega ostalog. Ako vide da im je neka osoba od pomoći ili da od nje mogu imati koristi, učiniće sve što ta osoba od njih zatraži i čak će slediti svaku njenu naredbu. Lični interesi važniji su im od svega drugog; sve dok nešto služi njihovim interesima, to je u redu. Ako im kažeš da će im verovanje u Boga doneti blagoslove i druge prednosti, definitivno će poverovati u Boga i uradiće sve što od njih zatražiš. Dokle god tvoje sposobnosti da se baviš društvenim pitanjima zadovoljavaju njihove potrebe i omogućavaju im da od toga imaju koristi, sigurno će se družiti s tobom. Međutim, to što se druže s tobom ne znači da mogu iskreno da veruju u Boga, niti da će davati sebe za Boga tako iskreno kao ti. Čak i ako se dobro slažu s tobom i ako imate izuzetno dobre odnose, to ne mora nužno da znači da govorite istim jezikom, da sledite isti put ili da imate ista stremljenja. Prema tome, ne smete dozvoliti da vas takvi ljudi navedu na stranputicu. Ti ljudi su lukavi i poseduju taktike za komunikaciju s drugim ljudima. Svrha njihovog verovanja u Boga jeste da bi našli pokrovitelja, a ne da bi stremili ka istini i dostigli spasenje. To pokazuje koliko je

njihov karakter nizak i mračan! Oni dolaze u crkvu da bi pronašli ljude koje mogu da iskorišćavaju i kuju zaveru kako da sebi pribave razne prednosti. Zar to ne znači da su takvi ljudi sposobni da postupaju bez ikakvih skrupula i da čine svakojake besramne stvari? (Znači.) Već iz same činjenice da oni u Boga veruju zato da bi našli pokrovitelja i obezbedili sebi život, jasno je da od tih ljudi ne može da se očekuje ništa dobro, da su niskog karaktera, da su sebični, odvratni i prljavi i da žive u velikom mraku. Stoga, crkva prema njima treba da postupi po istom načelu, to jest, treba da ih raspozna, a zatim ukloni ili protera. Kad raspoznate da oni nisu pravi vernici, da su u crkvu došli da bi našli izlaz i stekli prednost, da bi braću i sestre iskorišćavali da se bave njihovim poslovima i da im pružaju usluge, onda, u takvim slučajevima, starešine i delatnici i braća i sestre treba hitno i precizno da se pozabave nastalom situacijom. Ne ugrožavajući bezbednost crkve, kao i braće i sestara u njoj, uklonite ih ili proterajte što je moguće pre. Ne treba im dozvoliti da i dalje vrebaju među braćom i sestrama. Oni nisu predmet Božjeg spasenja. Kad takvi ljudi vrebaju u vašoj sredini, oni neprekidno, pohlepno i budno motre na svakoga kog smatraju vrednim iskorišćavanja. Stalno kalkulišu oko toga da li u crkvi ima ljudi koje mogu da iskoriste – čiji rođaci rade po bolnicama, koji umeju da leče bolesti ili poseduju tajne lekove, koji u prodavnicama mogu da dobiju robu po nabavnoj ceni, koji imaju brata čija se porodica bavi prodajom automobila, koji mogu da kupe kuću po povlašćenoj ceni – oni naročito istražuju takve stvari. Ti ljudi su veoma pedantni u svojim kalkulacijama! Proračunati su čak i oko sitnica, a takođe vole da spletkare protiv braće i sestara i da kuju zavere da bi ih iskoristili. Svakome istražuju porodično poreklo i svakoga drže unutar okvira svojih spletki i zavera. Mogu li vam srca biti spokojna dok komunicirate s takvim ljudima? (Ne mogu.) Šta treba činiti ako nema spokoja? Sa takvim ljudima treba da budete stalno na oprezu. Ti ljudi u Boga veruju sa skrivenim pobudama; oni nisu ovde da bi stremili ka istini ili spasenju, već da bi našli pokrovitelja, sredstva za život i svoj izlaz. Takvi ljudi su naročito sebični, odvratni i podmukli. Ne obavljaju nikakve dužnosti, niti daju sebe za Boga. Kad su zbog nečega potrebni crkvi, nigde ih ne možete naći, ali se opet pojavljuju čim prestane potreba za njima. Ti ljudi znaju samo da koriste prednosti i potpuno je beskorisno dopuštati im da ostanu u crkvi; mora se posegnuti za raznim metodama kako bi se oni što je moguće pre počistili. Neki ljudi kažu: „Zar je stvarno neophodno koristiti razne metode radi obračunavanja s jednom osobom?” U crkvi ima svakojakih ljudi; mnogi od njih veruju u Boga samo da bi našli pokrovitelja i izlaz, da bi zadobili blagoslove ili izbegli katastrofe. Jedino je ozbiljnost njihovih motiva promenljiva; neki ljudi pokazuju jednu, a drugi neku drugu vrstu ponašanja. Stoga sa različitim ljudima treba različito i postupati; jedino to je u skladu s načelima. Što se tiče ovih bezvernika koji traže pokrovitelja, oni se hitno moraju počistiti. Nemojte im dozvoliti da kao paraziti žive na račun crkve. Oni od braće i sestara traže da rešavaju njihove probleme – ako je zaista potrebno uložiti samo malo truda da se ti problemi reše, zašto im onda ne treba pružiti čak ni tako malu pomoć? Prvi i najvažniji razlog je taj što ti ljudi nisu pravi vernici; oni su nepatvoreni bezvernici. Drugi razlog je taj što ti ljudi ne mogu

da od nevernika postanu pravi vernici. To nisu ljudi koje je Bog predodredio i izabrao; oni nisu predmet Njegovog spasenja – naprotiv, oni su zlikovci koji su se infiltrirali u crkvu. Treći razlog je taj što ti ljudi jurcaju posvuda po crkvi i stalno traže pomoć od braće i sestara, bez obzira s kakvim se problemom suočavaju, čime neprimetno uznemiravaju braću i sestre i ujedno stvaraju jako negativnu atmosferu u crkvi, koja šteti svima. Prema tome, najbolje je što pre počistiti te đavole, koji u Boga veruju samo da bi našli pokrovitelja. Ako ih još uvek niste identifikovali ili niste primetili da oni pripadaju tom tipu ljudi, možete ih zadržati na posmatranju. Kad ih raspoznate i kad prozrete da oni spadaju među razne zle ljude koje Božja kuća treba da ukloni, nemojte da oklevate i nemojte biti ljubazni prema njima. Kad sa svima prodiskujete o njima i kad postignete konsenzus, možete ih ukloniti. Ako starešine i delatnici u crkvi zanemaruju taj problem, dokle god većina braće i sestara potvrđuje da oni pripadaju tipu ljudi koji u Boga veruju samo da bi našli pokrovitelja i obezbedili sebi izlaz, vi imate pravo da ih direktno uklonite, bez učešća lažnih starešina. Takvo postupanje je ispravno i potpuno usklađeno s načelima. To je vaše pravo, vaša obaveza i vaša odgovornost; vi time zapravo štitite sebe. Naravno, kada neko od braće i sestara koji su pravi vernici naiđe na poteškoće, mi imamo odgovornost i obavezu da damo sve od sebe i da im pomognemo najbolje što umemo, bilo kroz pomoć i podršku u vidu ljubavi, bilo kroz materijalnu pomoć. To je ljubav među braćom i sestrama, ljubav onih koji veruju u Boga. Mi, međutim, nemamo odgovornost ni obavezu da praktikujemo pomaganje bezvernicima, jer oni nisu braća i sestre i ne zaslužuju tu blagodat i takvu pomoć. To je ophođenje prema ljudima u skladu s načelima. Ovde završavamo naš razgovor o sedmoj svrsi verovanja u Boga. Nema potrebe za navođenjem još nekih konkretnih primera u vezi sa ovom vrstom ljudi. Ukratko, svakoga ko u Boga veruje zato da bi našao pokrovitelja treba ukloniti ili proterati iz crkve. Kad starešine i delatnici raspoznaju da u crkvi ima takvih ljudi, oni treba hitno da ih uklone. Uklonite sve na koje naiđete i ne ostavljajte nijednog u crkvi. Ako većina braće i sestara već trpi uznemiravanja do te mere da se osećaju bespomoćno i da više ne mogu to da podnesu, a pritom starešine i delatnici te ljude još uvek brane rečima: „Imaju poteškoća, treba da im pomognemo”, onda takvim starešinama treba reći: „Oni uopšte nisu pravi vernici u Boga. Ignorišu svakoga ko s njima razgovara o Božjim rečima i odbijaju da obavljaju svoju dužnost kad im se to naloži. Nikada nisu ni imali nameru da daju sebe za Boga, već samo žele da braću i sestre iskoriste da se bave njihovim problemima. Mi nemamo odgovornost ni obavezu da pomažemo takvim bezvernicima!” Čak i ako starešina crkve to ne odobri, vi imate pravo da se kao većina udružite i da te ljude uklonite iz crkve. Ako se crkveni starešina čak ni tada ne saglasi s vašom odlukom, prijavite problem višoj instanci; izolujte tog starešinu i pustite ga da malo preispita samog sebe. Njegovo starešinstvo možete ponovo da prihvatite tek nakon što se saglasi sa vama. Ako se i dalje ne bude slagao, možete ga skloniti i izabrati novog starešinu. To je sedma svrha zbog koje ljudi veruju u Boga: da bi našli pokrovitelja.

H. Da bi ostvarili političke ciljeve

U nastavku ćemo razgovarati o osmoj svrsi: verovanje u Boga u političke svrhe i zbog političkih ciljeva. Verovatnoća pojave takvih pojedinaca nije naročito velika, ali bez obzira na to, sve dok postoji šansa da se takvi ljudi pojave, treba da imamo spisak primera njihovog ponašanja, treba da ih razotkrivamo, da razgovaramo o njima i da ih okarakterišemo. Moramo to da radimo da bi svako mogao da ih raspozna i da ih zatim što je moguće pre ukloni, te tako spreči da se crkva i braća i sestre nađu u nevolji i da im zapreti opasnost. To se radi u cilju zaštite crkve i braće i sestara. Dakle, oni koji u Boga veruju iz političkih ciljeva jesu ljudi koje treba da raspoznamo i da se od njih zaštitimo, a to su takođe zli ljudi koje crkva treba što pre da ukloni. Koje su manifestacije ljudi koji imaju političke ciljeve? Nikada ti neće kazati ono što stvarno misle. Oni neće jasno reći: „Zanima me isključivo politika, volim da učestvujem u politici, stoga verujem u Boga iz političkih ciljeva i u političke svrhe i ni zbog čega drugog. Možete sa mnom da postupate kako vam drago.” Hoće li oni kazati tako nešto? (Neće.) Dakle, koje njihove manifestacije ti omogućavaju da raspoznaš da oni imaju političke ciljeve? To jest, koje reči oni izgovaraju, šta tačno rade, koji izrazi lica, kakav pogled u očima i koja boja glasa su dovoljni da ti potvrde da je svrha njihovog verovanja u Boga nečista? Ma šta da rade ili da govore, oni u svojim srcima nešto kriju i niko ne može da ih dokuči. Imaju poseban identitet i poreklo; iz njihovog govora i ponašanja može se videti da se bave spletkama i zaverama, a način na koji govore i rade ima strateški karakter. Kad o nečemu govore, prosečna osoba ne može da dokuči njihove stvarne misli i motive i ne zna zašto govore to što govore. Mada oni naizgled ne pokazuju nikakav sud ni neprijateljstvo prema verovanju u Boga i razgovoru o istini i mada čak mogu pokazivati izvesnu naklonost prema tim stvarima, ti jednostavno osećaš da su zbog nečega čudni – razlikuju se od ostale braće i sestara i donekle su nedokučivi. Kako ti obično postupaš sa ljudima koji su donekle nedokučivi? Da li se samo čuvaš od njih na jednostavan način? Ili preuzimaš inicijativu i počinješ da ih istražuješ, ne bi li saznao šta se zapravo dešava s njima? (Trebalo bi da ih posmatramo.) Ma šta da neko radi, njegova svrha i ciljevi obično ne mogu da se razotkriju za kratko vreme. Ali, kako vreme bude prolazilo – osim ako baš ništa ne rade – ti ljudi će svojim postupcima sigurno odati svoje prave namere. Posmatrajte ih i otkrivajte tragove u sitnim detaljima – neke informacije i indicije možete da otkrijete iz njihovog govora i ponašanja, iz namera i pravaca njihovih postupaka, kao i iz njihovih reči i boje glasa. Tvoja sposobnost da to uočiš zavisi od toga koliko si pedantan i da li poseduješ određeni nivo inteligencije i kova. Neke budale nisu u stanju da prepoznaju opasnost i podlost koje postoje u ljudskom društvu; bez obzira s kakvim se ljudima susreću, oni uvek koriste iste metode za komunikaciju sa njima. Kao rezultat toga, kad naiđu na vešte i lukave političare koji imaju političke ciljeve, ti ljudi se lako pretvaraju u Jude, postaju oruđe za rasprodaju crkve i nesvesno čine gluposti zbog kojih crkva upada u klopku.

Koje manifestacije zapravo imaju ljudi sa političkim ciljevima? Ti ljudi imaju određenu društvenu pozadinu; to su pojedinci koji se kreću u političkim krugovima. Bez obzira na njihov status u tim političkim krugovima, bilo da su zvaničnici ili se bave raznoraznim poslovima ili se tek spremaju da steknu uporište u političkim krugovima, ti ljudi, jednom rečju, imaju političku pozadinu u društvu; ovde se radi o kompleksnoj i posebnoj situaciji. Bez obzira na to da li ti ljudi veruju u postojanje Boga, sudeći po njihovim težnjama, po putevima kojima idu i po njihovoj priroda-suštini, mogu li oni da postanu ljudi koji iskreno veruju u Boga? Mogu li se iz bezvernika, iz političara koji se oduševljavaju politikom, preobraziti u nekoga ko iskreno veruje u Boga? (Ne mogu.) Jeste li sigurni? Ili možda ipak mogu? (Nipošto.) To je apsolutno nemoguće. Verovanje u Boga i politika dva su potpuno različita puta; ta dva puta vode u suprotnim smerovima, među njima nema ničeg zajedničkog i nipošto se ne mogu ukrštati. Ta dva puta se potpuno razilaze. Prema tome, ljudi koji imaju političke ciljeve ili vole politiku i oduševljavaju se njome, čak i ako u Boga veruju bez eksplicitne političke svrhe, ipak u sebi gaje neke druge svrhe; a sasvim je sigurno da im svrha nije da zadobiju istinu ili da budu spaseni. U najmanju ruku, može se ustanoviti da oni u Boga ne veruju iskreno. Oni samo priznaju legendu da Boga ima, ali ne priznaju postojanje Boga, kao ni činjenicu da je Bog nad svime suveren. Stoga se ti ljudi nikada neće preobraziti iz bezvernika koji se oduševljavaju politikom u prave vernike koji veruju u Božje postojanje i koji mogu da prihvate Božje delo i Božji sud i grdnju.

Zbog kojih svrha ti bezvernici s političkim ciljevima zapravo veruju u Boga? To ima veze s njihovim težnjama i sa profesijama kojima se bave. Primera radi, neki ljudi uvek imaju određene lične zahteve unutar nekog političkog kruga, sa velikim političkim ciljevima i aspiracijama, i tome slično, a sve to – bez obzira o čemu se radi – ima veze s politikom. Šta se podrazumeva pod „politikom”? Jednostavno rečeno, ona je povezana sa režimima, moći i vladanjem. Stoga je, naravno, i njihova vera u Boga s političkim ciljevima povezana s njihovim političkim težnjama. Koji su, dakle, ti ciljevi? Zašto im se toliko sviđaju ljudi koji pripadaju crkvi? Oni žele da instituciju crkve, veliki broj ljudi koje crkva okuplja oko sebe i uticaj koji ti ljudi imaju u različitim profesijama i društvenim slojevima, iskoriste za ostvarenje vlastitih ciljeva. Kad saznaju ponešto o učenjima crkve, o načinu obavljanja raznih vidova crkvenih poslova, o načinu crkvenog života Božjeg izabranog naroda, o tome kako oni obavljaju svoje dužnosti, i tome slično, oni pokušavaju da se integrišu unutar crkve. Trude se da dobro upamte stvari poput duhovne terminologije i raznih izraza koje pripadnici Božjeg izabranog naroda često koriste kad razgovaraju u zajedništvu, nadajući se da će jednoga dana i oni moći da ih upotrebe da bi oko sebe okupili sve ljude koji će ih slušati i koje će moći da iskoriste i da time ostvare svoje političke ciljeve. Baš kao što kažu nevernici, kad oni, nakon određenog perioda previranja, budu u stanju da razviju zastavu i da podignu ljude na pobunu, na ovaj način će se veći broj ljudi odazvati njihovom pozivu i slediti ih, tako da će deo ljudi iz crkve moći da pridobiju i svrstaju ih na svoju stranu da bi se nadmetali sa svojim suparnicima. Takve stvari su se nekoliko puta dešavale u modernoj istoriji Kine.

Recimo, Ustanak Belog lotosa i Tajpinški ustanak, za vreme dinastije Ćing, predstavljaju primere u kojima su ljudi s političkim ciljevima iskoristili religiju za borbu protiv vlasti. Učenja tih njihovih religija skrenula su s istinitog puta i sadržala su mnoge apsurdne i smešne aspekte, koji uopšte nisu bili u skladu sa istinom. Ljudi s političkim ciljevima iskoristili su ta učenja da bi ljudske umove ujedinili i sputali, da bi uticali na njih i indoktrinirali njihov um. Na kraju, oni te indoktrinisane ljude iskorišćavaju radi ostvarenja svojih političkih ciljeva. Od samog početka, od trenutka kada ti ljudi s političkim ciljevima poveruju u Boga, ono što se njima dopada jeste sâm naziv crkve. Drugim rečima, oni svoj identitet i svoje ciljeve mogu da sakriju iza naziva crkve kao institucije – to je jedan aspekt. Drugi aspekt je to što oni misle da će, sve dok svoje političke stavove budu širili pod zastavom verovanja u Boga, moći veoma lako da indoktrinišu ljude unutar crkve i da će ti ljudi verovatno obožavati i slušati poznate ličnosti. Shodno tome, ovi pojedinci koji imaju političke ciljeve skloni su da ljude u crkvi posmatraju kao objekte koje treba iskoristiti. Veruju da crkva veoma lako može postati mesto na kojem mogu da skrivaju svoj identitet i da su članovi crkve objekti koje mogu veoma lako da iskorišćavaju – oni, jednostavno rečeno, tako gledaju na stvari. Stoga oni prilaze crkvi kako bi mogli da se nadaju da će jednoga dana, kad budu u usponu snage, moći da se nadmeću sa svojim političkim rivalima i da osvoje vlast – to je njihov politički cilj. Žele da nominalni izgovor verovanja u Boga iskoriste kako bi ljude koji ih smatraju idolima i koji ih slede obuhvatili svojom političkom sferom uticaja. Neki ljudi kažu: „Možda to i jeste njihov cilj, ali, ako oni ne povlače nikakve poteze, mi u najboljem slučaju možemo da ustanovimo da su bezvernici ili lažni vernici. Kako da ustanovimo da imaju jasne političke ciljeve?” To nije teško. Treba samo da ih dovoljno dugo posmatrate. Ako zaista imaju političke ciljeve, definitivno će stupiti u akciju. Ako ne žele da stupe u akciju, zašto bi se onda ubacivali u crkvu? Ako još uvek nisu preduzeli nikakvu akciju, to je zato što nisu imali pravu priliku za to. Čim im se ukaže prilika, oni će postupiti u skladu s tim. Primera radi, ako vlada vodi pogrešnu politiku ili potiskuje i hapsi pripadnike Božjeg izabranog naroda, braća i sestre će, u najgorem slučaju, raspravljati o tome i raspoznati problem, i na tome će se završiti. Ma šta da se desi, ono što je najvažnije jeste da oni veruju u Boga, da obavljaju svoje dužnosti da slede Boga. Oni ne žele da zbog bavljenja sitnicama izgube širu sliku; stoga će nastaviti da, kao i obično, veruju u Boga i da svoje dužnosti obavljaju onako kako to i treba da čine. Međutim, ljudi s političkim ciljevima su drugačiji. Oni bi oko toga podigli veliku prašinu, osiono bi raskrinkali i naširoko plasirali čitavu stvar, očajnički bi nastojali da sve ljude podstaknu da ustanu protiv vlasti i da služe njihovim političkim ciljevima i ne bi se zaustavljali dok te ciljeve ne ostvare. Zarad bavljenja politikom, oni potpuno zanemaruju pitanje verovanja u Boga i obavljanja vlastite dužnosti i ignorišu Božje zahteve prema čoveku i Božje namere. Eto koliko su ludi – zar ljudi i dalje ne mogu da ih raspoznaju? Da li takvi pojedinci slede Boga ili slede politiku? Neki ljudi, lišeni sposobnosti rasuđivanja, bivaju lako navedeni na stranputicu. Ljudi koji se bave politikom ne znaju šta je istina, a još manje razumeju da Božje delo podrazumeva

pročišćenje iskvarenih naravi ljudi i njihovo spasenje od uticaja Sotone. Oni misle da bavljenje politikom i ljudskim pravima znači posedovanje osećaja za pravdu i pokoravanje Bogu. Da li neko ko se bavi politikom i ljudskim pravima predstavlja osobu koja poseduje istina-stvarnost? Da li neko takav predstavlja osobu koja se pokorava Bogu? Ma koliko da se dobro snalaziš u oblasti politike i ljudskih prava, da li to znači da je tvoja iskvarena narav pročišćena? Da li to znači da je pročišćena tvoja želja i ambicija za osvajanjem vlasti? Mnogi ljudi nisu u stanju da prozru te stvari. Navodno je i Sun Jat Sen bio hrišćanin. Kad god bi se našao u opasnosti, molio je Boga da ga spase. Čitavog života se bavio revolucijom – je li imao Božje odobravanje? Da li je on bio neko ko primenjuje istinu i pokorava se Bogu? Da li je imao iskustveno svedočanstvo o praktikovanju Božjih reči? Ništa od toga nije imao. Nakon što je pozvan, Pavle je neprestano propovedao jevanđelje i trpeo mnoge nedaće, ali, pošto se nije istinski pokajao, pošto nije imao život-ulazak, pošto je više puta počinio iste stare grehe i u svakoj prilici veličao sebe i svedočio o sebi, postao je antihrist i bio je kažnjen. Bilo kako bilo, veoma je opasno verovati u Boga a ne prihvatati istinu, stalno težiti ka slavi i statusu i stalno želeti da budeš supermen ili neka velika ličnost. Svi ljudi s političkim ciljevima su antihristi. Ti ljudi neće lako odustati od ostvarenja svojih političkih aspiracija i uvek će tražiti priliku da vernike podstaknu i da ih pridobiju kao svoju političku silu. Ako jednoga dana shvate da se vernici ne mogu tako lako iskorišćavati, da vernici samo vole istinu i streme ka njoj i da oni slede samo Hrista a ne ljude, oni će tek tada dići ruke od tih vernika.

U osnovi, umove ljudi sa političkim ciljevima u potpunosti zaokupljaju ideje koje se odnose na politiku – moć i uticaj, vlast, zavere, politička sredstva, itd. Oni ne razumeju šta znači verovati u Boga, šta je vera, šta je istina, a još manje razumeju kako se treba pokoravati Bogu. Takođe ne razumeju šta je nebeska volja. Njihova načela opstanka su: „Čovek će trijumfovati nad prirodom" i „Čovekova sudbina je u njegovim rukama". Prema tome, takve ljude je nemoguće promeniti i glupo je to uopšte i pokušavati. Ti ljudi često šire političke stavove među braćom i sestrama u crkvi i podstiču ih da se bave političkim aktivnostima i da učestvuju u politici. Sasvim je jasno da je svrha njihovog verovanja u Boga vođena političkim ciljevima. Drugi ljudi mogu brzo i lako da raspoznaju tu suštinu. Ti ljudi su potpuno neuki po pitanjima vere, koračanja pravim putem i pokoravanja volji Neba – oni veruju da se misli i putevi svake osobe mogu promeniti korišćenjem političkih taktika, a naročito veruju da se sudbina neke osobe može promeniti primenom ljudskih sredstava i metoda. Oni su, dakle, potpuno neuki u vezi sa nekim temeljnim, a ipak očiglednim pitanjima u pogledu prirodnih zakona koje je stvorio Bog i Božje suverenosti nad čovekovom sudbinom; oni su laici po tim pitanjima i naprosto ne mogu da ih dokuče. Šta time želim da kažem? Ako naiđeš na nekoga čija je svrha verovanja u Boga vođena političkim ciljevima, ti nipošto ne smeš pokušavati da tu osobu razuveriš i nema potrebe da s njom razgovaraš o toliko mnogo istina. Osim što treba da se čuvate od takvih ljudi, treba da o njima što pre informišete crkvene starešine raznih nivoa ili pouzdanu braću i sestre i da zatim nađete način da ih izopštite iz crkve. Ne treba da se u potaji i tišini

čuvate od njih, puštajući druge da ostanu u mraku. Kakvi su to, dakle, ljudi koji donekle mogu da imaju sposobnost rasuđivanja prema onima koji vole da pričaju o politici i imaju političke ciljeve? Jesu li to stariji ili mlađi ljudi? Jesu li braća ili sestre? (Starija braća.) Tako je; starija braća, to jest, ljudi koji imaju iskustva u društvu, koji su imali dodira s politikom ili su bili izloženi političkom progonu – ljudi koji imaju uvid u te stvari – mogu relativno jasno da uoče politička pitanja. Prirodno je da oni donekle mogu da raspoznaju ljude koji se bave politikom i da naročito mogu da uoče njihove želje i ambicije, kao i da relativno jasno sagledaju njihove misli, stanovišta, snove i težnje. Prema tome, oni te ljude mogu da raspoznaju relativno brže od ostalih. Kada neka osoba raspozna da ti ljudi imaju političke ciljeve i da su bezvernici, ona treba da se zaštiti od tih bezvernika i treba da ih razotkrije. U isto vreme, ona mora da zaštiti i sve one glupe i neuke ljude koji ne razumeju istinu, mora da spreči njihovo zaluđivanje i iskorišćavanje od strane tih bezvernika, kao i da onemogući da preko njih nenamerno procure neke interne informacije o crkvi. Neophodno je što pre obavestiti crkvene starešine i raspraviti s njima to pitanje, a neophodno je obavestiti i starije ljude ili one koji razumeju nešto od istine i poseduju izvestan rast, koji im omogućava da se zaštite od ljudi sa političkim ciljevima. Važno je i drugima pomoći da jasno sagledaju bezverničku suštinu tih ljudi, kako bi se time sprečilo da oni iskorišćavaju glupu i neuku braću i sestre. Ako nisi u stanju da prozreš te stvari i ako nemaš sposobnost rasuđivanja, kad neki zlokobni, ljigavi i lukavi ljudi budu razgovarali ili ćaskali s tobom, ti ćeš im, čak i ako te ne budu pitali, rado izbrbljati sve pojedinosti o svom stvarnom stanju i o svemu što znaš, čime ćeš nesvesno postati Juda. Ima li takvih ljudi? (Ima.) Dok govoriš, ti ne znaš koju svrhu ta druga osoba gaji u sebi i ophodiš se prema njoj kao prema bratu ili sestri, od srca joj sve saopštavaš, a da toga nisi ni svestan – kada završiš s pričom, ti ne znaš kakve će posledice iz toga nastati. Videvši kako se drugi čuvaju od takvih ljudi, ti kažeš: „Previše si obazriv. Šta to braća i sestre treba da kriju jedni od drugih?” Ti ne shvataš zbog čega ostali ništa ne progovaraju – to se zove biti budala.

Ljudi s političkim ciljevima svakako su ujedno i bezvernici, zato što ne vole istinu i ne žele da je prihvate. Čak i ako veruju u Boga, oni u celosti pripadaju onoj kategoriji zlih ljudi koji su antihristi. Zaštita protiv takvih ljudi zapravo predstavlja najpasivniji pristup. Mnogo aktivniji pristup sastoji se u njihovom ranom raspoznavanju, obračunavanju s njima i njihovom što hitnijem izopštenju, kako bi se sprečilo da stvore nevolje crkvi i braći i sestrama. Pošto ti ljudi mogu bilo kada i bilo gde da utiču na druge ljude unutar crkve i da u svakom trenutku i u svakoj situaciji unište normalan poredak u crkvi, nemojte biti tolerantni i ne pokazujte strpljenje prema takvim bezvernicima. Nemojte im pružati još jednu šansu da se pokaju; ne budite glupi. Nakon što ih otkrijete, treba da ih što pre izopštite, kako biste predupredili buduće nesreće. Svrha takvog postupka jeste da se spreči da ljudi koji ne streme ka istini budu zaluđeni i iskorišćeni, da se spreči njihovo pretvaranje u marionete Sotone i zlih demona. Naravno, ono što je u tom trenutku najpotrebnije da uradite jeste da sprečite da ljudi s političkim ciljevima saznaju bilo kakve

važne informacije o crkvi. Što ih pre budeš raspoznao i izopštio, to će oni imati manje dodira s braćom i sestrama, manje će ih zaluđivati i manje će uticati na njih. Što se, dakle, tajminga tiče, s takvim ljudima je bolje da se obračunate i da ih izopštite ranije nego kasnije – što pre, to bolje. Bolje je biti proaktivan nego pasivan. Ljudi s političkim ciljevima nisu dobronamerni; oni nipošto ne mogu da bilo šta iskreno učine za crkvu i za Božju kuću. Ako ne budu mogli da braću i sestre navedu na stranputicu i da ih iskoriste, biće u potpunosti poniženi i dobrovoljno će napustiti crkvu; neće čak ni zbogom reći. Ovim završavamo naš razgovor o osmoj svrsi zbog koje ljudi veruju u Boga: da bi ostvarili političke ciljeve.

30. oktobar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (24)

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (3. deo)

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

I. Na osnovu svrhe nečijeg verovanja u Boga

Na poslednjem okupljanju, razgovarali smo o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Na osnovu sadržaja ove odgovornosti, sumirali smo različite manifestacije raznih ljudi pod različitim okolnostima, a zatim smo te razne pojedince raspoznavali na osnovu njihovih manifestacija. Cilj nam je bio da, kroz raspoznavanje tih pojedinaca, jasno identifikujemo one zle ljude koje Božja kuća treba da raspozna i da ih ukloni – to jest, ljude kojima nije dozvoljeno da ostanu u Božjoj kući i koji su predviđeni da budu uklonjeni. Tokom poslednja dva okupljanja, razgovarali smo o raspoznavanju i kategorizaciji raznovrsnih zlih ljudi kroz tri aspekta. Danas ćemo nastaviti razgovor o raznim pojedinostima u vezi s kategorizacijom raznovrsnih zlih ljudi kroz ta tri aspekta. Najpre, pročitajte četrnaestu odgovornost i tri konkretne kategorije koje su u njoj navedene. (Četrnaesta odgovornost starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Prvo: svrha zbog koje čovek veruje u Boga; drugo: čovekova ljudskost; treće: čovekov stav prema vlastitoj dužnosti.) Da li se sada, nakon što ste ih pročitali, sećate nekih osnovnih sadržaja o kojima smo razgovarali na prethodna dva zajedništva? (Da.) Hajde da se najpre osvrnemo na sadržaj našeg poslednjeg razgovora. (Bog je prošli put besedio o svrsi zbog koje ljudi veruju u Boga i pritom obuhvatio sadržaj od četvrte do osme stavke ove teme: četvrto, da bi se odavali oportunizmu; peto, da bi živeli na račun crkve; šesto, da bi tražili utočište; sedmo, da bi našli pokrovitelja; osmo, da bi ostvarili političke ciljeve.) Poslednji put smo, dakle, razgovarali o tih pet stavki. Kroz razgovor o osnovnim manifestacijama i razotkrivenim iskvarenim suštinama tih pet tipova ljudi, sudeći po njihovim ponašanjima, po njihovim namerama i svrhama zbog kojih veruju u Boga, kao i po stalnim zahtevima koje upućuju Bogu, da li te ljude treba smatrati braćom i sestrama i da li oni treba da ostanu u crkvi? (Ne, takvi ljudi treba da budu počišćeni, jer oni ne veruju u Boga da bi stremili ka istini niti da bi težili ka spasenju. Svi oni imaju lične namere i planove, nadaju se da će izvući neke prednosti za sebe i da će u Božjoj kući ostvariti neku korist. To nisu ljudi koji iskreno veruju u Boga; svi do jednog su bezvernici.) Ako se bezvernici ne uklone iz crkve, kakvu štetu oni mogu da nanesu radu crkve i braći i sestrama? (Oni ne jedu i ne piju Božje reči, niti doživljavaju Božje delo; oni borave u crkvi, a ne prihvataju istinu. Štaviše, oni mogu da daju oduška negativnosti i svojim predstavama, stvarajući tako prekide i ometanja, čime igraju negativnu ulogu.) Te manifestacije su, u osnovi, vidljive ljudima.

Sudeći po manifestacijama pet tipova ljudi o kojima smo raspravljali tokom poslednjeg razgovora u zajedništvu, da li ti ljudi imaju neku zajedničku karakteristiku? (Da.) Koja im je zajednička karakteristika? (Svi ti ljudi su bezvernici.) (Oni ne veruju u postojanje Boga, ne veruju u istinu i nisu zainteresovani za istinu.) To se dotiče njihove suštine. Pošto ne veruju u istinu, oni ne žele ni da je prihvate. Suština onih koji uopšte ne prihvataju istinu jeste suština bezvernika. Koja su glavna obeležja bezvernika? Oni u Boga veruju da bi se odavali oportunizmu, da bi živeli na račun crkve, da bi izbegli katastrofe, da bi našli podršku i stabilan izvor prihoda. Neki od njih čak teže ka ostvarenju političkih ciljeva, žele da preko određenih stvari uspostave veze sa državom kako bi stekli naklonost i dobili službeno imenovanje. Takvi ljudi su, svi do jednog, bezvernici. Oni imaju takve motive i namere u pogledu svoje vere u Boga, a u svojim srcima ne veruju s potpunom sigurnošću da Boga ima. Čak i ako Ga priznaju, oni to čine sa izvesnom dozom sumnje, jer su gledišta kojih se drže ateistička. Oni veruju samo u ono što mogu da vide u materijalnom svetu. Zašto kažemo da oni ne veruju da ima Boga? Zato što podjednako ne veruju i ne priznaju činjenice da je Bog stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja, kao ni da je Bog predvodio i držao suverenost nad čovečanstvom nakon što ga je stvorio. Stoga, oni nipošto ne mogu da poveruju u činjenicu da Bog može da se ovaploti. A ako ne veruju da Bog može da se ovaploti, da li su oni sposobni da poveruju u sve istine koje Bog izražava i da ih prihvate? (Nisu.) Ako ne veruju u istine koje Bog izražava, da li onda veruju da Bog može da spase čovečanstvo i da li veruju u Njegov plan upravljanja za spas čovečanstva? (Ne veruju.) Oni ni u šta od toga ne veruju. Šta je osnovni uzrok njihove neverice? Osnovni uzrok je to što oni ne veruju da Bog postoji. Oni su ateisti i materijalisti. Veruju da je stvarno samo ono što mogu da vide u materijalnom svetu. Veruju da slavu, dobitak i status mogu da steknu samo kroz spletke i neprilična sredstva. Veruju da jedini način na koji čovek može da napreduje i da bude srećan jeste da živi u skladu sa sotonskim filozofijama. Veruju da je njihova sudbina samo u njihovim rukama i da moraju da se oslanjaju na sebe da bi stvorili i obezbedili srećan život. Oni ne veruju u Božju suverenost, ni u Njegovu svemoć. Misle da, ako se budu oslanjali na Boga, neće imati ništa. Naposletku, oni ne veruju da Božje reči mogu sve da postignu, niti veruju u Božju svemoć. To je razlog zbog kojeg se, u njihovoj veri u Boga, rađaju namere i svrhe poput odavanja oportunizmu, življenja na račun crkve, traženja utočišta, nalaženja pokrovitelja, sklapanja prijateljstva s osobama suprotnog pola i ostvarenja političkih ciljeva – da sebi obezbede službeni položaj i stabilan izvor prihoda. Upravo zato što ne veruju da Bog suvereno vlada nad svime, ti ljudi su u stanju da se smelo i beskrupulozno infiltriraju u crkvu sa svojim namerama i ciljevima i sa željom da u crkvi iskoriste svoje talente ili ostvare svoje želje. To znači da se oni ubacuju u crkvu da bi zadovoljili svoju nameru i želju da dobiju blagoslove; oni u crkvi žele da steknu slavu, dobitak i status, čime će ujedno dobiti i stabilan izvor prihoda. Iz njihovog ponašanja, kao i iz njihove priroda-suštine, može se videti da svrhe, motivi i namere njihovog verovanja u Boga nisu legitimni, kao i da niko od njih ne prihvata istinu

niti iskreno veruje u Boga – čak i ako se infiltriraju u crkvu, oni u njoj samo popunjavaju mesta i ne igraju nikakvu pozitivnu ulogu. Stoga, crkva ne treba da prihvati takve ljude. Mada su se infiltrirali u crkvu, ti ljudi nisu Božji izabrani narod, već su ovde dovedeni zahvaljujući dobrim namerama drugih ljudi. „Oni nisu Božji izabrani narod" – kako ovo treba tumačiti? To znači da ih Bog nije predodredio ni odabrao; On ih ne posmatra kao predmete Svog dela, niti ih je predodredio kao ljudska bića koja će On da spase. Nakon što se ti ljudi infiltriraju u crkvu, mi se, naravno, prema njima ne možemo ophoditi kao prema braći i sestrama, jer to nisu ljudi koji iskreno prihvataju istinu ili se pokoravaju Božjem delu. Neko će možda pitati: „Pošto oni nisu braća i sestre koji istinski veruju u Boga, zašto ih crkva ne ukloni ili protera?" Božja je namera da pripadnici Njegovog izabranog naroda mogu na njima da se uče kako da raspoznaju ljude, te da tako prozru Sotonine spletke i da odbace Sotonu. Kad Božji izabrani narod stekne sposobnost njihovog raspoznavanja, ti bezvernici treba da budu počišćeni. Cilj njihovog raspoznavanja jeste da se razotkriju svi ti bezvernici koji su se infiltrirali u Božju kuću sa svojim ambicijama i željama i da se oni uklone iz crkve, jer ti ljudi nisu pravi vernici u Boga, a još manje su ljudi koji prihvataju istinu i koji streme ka njoj. Ništa dobro neće proizaći iz njihovog ostanka u crkvi – nastaće samo velika šteta. Pre svega, nakon što se infiltriraju u crkvu, ti bezvernici nikada ne jedu i ne piju Božje reči, niti prihvataju makar i delić istine. Oni stalno raspravljaju o svemu drugom, osim o Božjim rečima i istini, čime ometaju srca drugih ljudi. Oni će samo ometati i prekidati rad crkve, nauštrb život-ulaska Božjeg izabranog naroda. Drugo, ako ostanu u crkvi, oni će praviti nered i činiti zlodela, baš kao i nevernici, ometaće i prekidati rad crkve, a crkvu izlagati brojnim skrivenim opasnostima. Treće, čak i ako ostanu u crkvi, oni neće rado igrati ulogu služitelja i, uprkos tome što će možda pružati neke usluge, činiće to samo da bi dobili blagoslove. A ako jednoga dana budu saznali da ne mogu dobiti blagoslove, pobesneće i počeće da ometaju i onemogućavaju rad crkve. Umesto da pristanete na to, bolje je da ih uklonite iz crkve što je moguće pre. Četvrto, ti bezvernici su skloni da osnivaju frakcije, kao i da podržavaju i da slede antihriste, čime unutar crkve stvaraju zlu silu koja predstavlja veliku pretnju po njen rad. U svetlu ove četiri činjenice, neophodno je raspoznati i razotkriti te bezvernike koji se infiltriraju u Božju kuću, a zatim ih ukloniti. To je jedini način da se održi normalno napredovanje rada crkve i da se efikasno obezbedi da Božji izabrani narod može da jede i pije Božje reči i da normalno živi crkvenim životom, te da tako stupi na pravi put vere u Boga. To je zato što se infiltracijom tih bezvernika u crkvu nanosi velika šteta život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Ima mnogo ljudi koji te bezvernike ne mogu da raspoznaju, nego ih tretiraju kao braću i sestre. Neki ljudi, videvši da oni imaju određene talente ili jače strane, biraju ih za starešine i delatnike. Eto kako unutar crkve nastaju lažne starešine i antihristi. Posmatrajući njihovu suštinu, može se videti da niko od njih ne veruje da Bog postoji, niti da su Njegove reči istina, niti da On suvereno vlada nad svime. Oni su bezvernici u Božjim očima. On na njih ne obraća pažnju, a Sveti Duh neće delovati u njima. Oni, dakle, na osnovu svoje suštine, nisu predmet Božjeg

spasenja, a pogotovo nisu predodređeni ni izabrani od Boga. Bog nipošto ne bi mogao da ih spase. Sa koje god strane da se posmatra, niko od tih bezvernika ne pripada Božjem izabranom narodu. Njih treba odmah precizno raspoznati, a zatim ih ukloniti. Ne sme im se dozvoliti da u crkvi vrebaju i ometaju druge ljude. Ti bezvernici se u crkvu infiltriraju sa različitim svrhama i motivima, tako da u početku možda nećeš moći da ih prozreš ili raspoznaš. Međutim, kako vreme bude prolazilo i kako budeš sve češće komunicirao i obavljao poslove sa njima, sve ćeš ih bolje razumeti i sve ćeš jasnije uočavati razne manifestacije koje ukazuju na to da su oni bezvernici. Zar onda nije lakše raspoznati ih na osnovu Božjih reči? (Jeste.) Ako svi pripadnici Božjeg izabranog naroda mogu da raspoznaju bezvernike, onda je vreme da se oni razotkriju i uklone. Bez obzira na njihov karakter, njihov društveni status ili stepen njihovog crkvenog starešinstva, ako ni nakon nekoliko godina slušanja propovedi oni još uvek ne mogu da prihvate istinu i puni su predstava o Bogu, to znači da su već razotkriveni kao bezvernici. Imajući u vidu svrhe i manifestacije njihovog verovanja u Boga, nesumnjivo je da su to ljudi koje treba ukloniti ili proterati. To je zadatak čišćenja koji crkva u svako doba mora da obavlja.

Tema svrhe verovanja u Boga obuhvata osam stavki, što znači da postoji osam tipova ljudi čije su nam manifestacije dovoljne da raspoznamo raznovrsne zle ljude, da ih zatim precizno okarakterišemo i da shodno tome postupamo s njima. Ukratko, tih osam tipova ljudi ne mogu da ostanu u crkvi. Neko će možda pitati: „Da li svaki od tih osam tipova ljudi pokazuje samo jednu vrstu ponašanja?” Ne mora da znači; kod nekih ljudi, svrha verovanja u Boga obuhvata četiri ili pet tačaka – oni traže utočište, žive na račun crkve, odaju se oportunizmu, teže ostvarenju političkih ciljeva i nasumice tragaju za osobama suprotnog pola, infiltrirajući se u crkvu da bi neselektivno zavodili druge ljude. Svrha nečijeg verovanja u Boga može obuhvatati dve tačke – jedna je da žele da postanu zvaničnici u crkvi, a druga da kroz oportunizam traže blagoslove, dok drugi mogu da tragaju za osobom suprotnog pola kao i za tim da žive na račun crkve. Očigledno je da ti ljudi dolaze u Božju kuću da bi stekli nekakvu prednost, s namerom da Božju kuću ili braću i sestre iskoriste da umesto njih obavljaju neke poslove, da zarad njih ulažu napore; da bi postigli svoje svrhe i udovoljili svojim željama, oni na sve moguće načine pokušavaju da braću i sestre privole da im služe. Ukratko, očigledna svrha zbog koje svi ti bezvernici i oportunisti, koji su se infiltrirali u crkvu i koje treba ukloniti ili proterati, dolaze u Božju kuću jeste da se okoriste i da tu situaciju iskoriste za ličnu dobit. Bilo na osnovu onoga što govore ili onoga što rade, njihova svrha se uvek može u nekoj meri raspoznati. Ti ljudi uopšte ne prihvataju istinu, niti su zainteresovani za istinu; ponekad su čak jako ćudljivi i pokazuju stavove odbojnosti i otpora. Ma koju dužnost da im crkva dodeli, oni sarađuju tek nerado i samo ako od toga imaju koristi. Ako u tome ne vide nikakvu korist za sebe, oni se iznutra opiru tome i pokazuju negativnost i pasivnost, pa čak i odvratnost ili odbijanje. Pomalo se angažuju samo oko poslova od kojih imaju korist; u suprotnom, oni takve poslove izbegavaju ili ih pasivno otaljavaju. U kritičnim trenucima za posao, oni se igraju žmurke, nestaju i zanemaruju rad crkve. Na osnovu

ovih manifestacija, očigledno je da oni u Boga veruju samo da bi mogli da se okoriste; čak i ako se upotrebe za pružanje usluga, od toga će biti više štete nego koristi.

I. Da bi nadgledali crkvu

Danas ćemo razgovarati o poslednjoj tački u okviru teme posvećene svrsi nečijeg verovanja u Boga. Osim ranije pomenutih osam tačaka, postoji još jedan tip ljudi čija svrha i namera verovanja u Boga nisu legitimni. Šta te ljude razlikuje od onih ranije pomenutih, koji su motivisani isključivo povlasticama i koji se iz petnih žila trude da steknu slavu, dobitak i status? Ljudi ovog tipa ne ulaze u crkvu da bi postali zvaničnici, da bi stekli status ili obezbedili stabilan izvor prihoda, da bi lagodnije živeli ili tome slično; oni imaju svrhu koju obični ljudi teško mogu da otkriju. Koja je njihova svrha? Svrha im je da nadgledaju i kontrolišu crkvu. Nadgledanje crkve je deveta tačka u okviru teme posvećene svrsi nečijeg verovanja u Boga. Ti ljudi ulaze u crkvu sa zadatkom da je nadgledaju, a cilj im je da kontrolišu tok razvoja crkve. Oni koji ih šalju, to jest, njihovi nadređeni ili šefovi, mogu predstavljati vladu, određenu religijsku grupu ili neku organizaciju u društvu. Budući da ti ljudi ne poznaju crkvu i da su ispunjeni radoznalošću, pa čak i izvesnom nelagodnošću zbog pojave, osnivanja i postojanja crkve, oni imaju nameru da dublje proniknu u crkvu i da nauče nešto o strukturi, o radu i o raznim okolnostima u vezi sa crkvom. Prema tome, neki ljudi su u crkvu poslati da bi obavljali zadatak njenog nadgledanja. Kod ljudi koji se bave nadgledanjem crkve, bilo da dolaze iz vlade, religijskih grupa ili neke društvene organizacije, svrha verovanja u Boga potpuno je drugačija nego kod prave braće i pravih sestara. Oni nisu ovde da bi prihvatili Božje spasenje; nisu došli da bi prihvatili Božje reči, istinu i Božje spasenje na osnovu verovanja u Boga i Njegovog priznavanja. Njihova vera u Boga praćena je političkim ciljevima ili zadatkom dobijenim od neke organizacije. Nadgledanje crkve je, dakle, svrha njihovog infiltriranja u crkvu i verovanja u Boga, a to je ujedno i zadatak koji su im dodelili njihovi nadređeni; to je posao koji oni rade za platu.

Šta zapravo nadgledaju ljudi koji se u crkvu infiltriraju da bi je nadgledali? Oni nadgledaju mnoge aspekte, poput učenja crkve, njenih ciljeva, onoga što crkva zastupa i što radi, kao i misli i gledišta njenih članova, te na osnovu toga procenjuju da li crkva nanosi bilo kakvu štetu državi, religijama ili društvu. Proveravaju da li se u crkvi izražavaju bilo kakvi antidruštveni, antivladini ili antidržavni stavovi. U smislu učenja, oni nadgledaju koje su to tačno ideje koje crkva zastupa. Možda ti neće biti lako da otkriješ te pojedince kad se infiltriraju u crkvu, jer oni na skupovima mogu pažljivo da slušaju i da prave ozbiljne zabeleške, a da pritom ne zadremaju. U stanju su čak i da ozbiljno sumiraju govore različitih pojedinaca na svakom okupljanju, te da na kraju sumiraju i po kategorijama razvrstaju različite misli i stavove raznih ljudi, da bi ustanovili koji su od njih u skladu sa interesima i zahtevima državnih organa, a koji su, pak, štetni u pogledu upravljanja državom, u sukobu s vladom, i tako dalje. Mogu pedantno da sumiraju i da kategorizuju sva ta duboko usađena stanovišta članova crkve i da čuvaju zabeleške o

tome. Zašto oni to čine? Zato što im je to posao, to je njihov zadatak; oni o tome moraju da izveštavaju nadređene. To je prvi deo njihovog posla: da dokuče crkvena učenja i ideološke tendencije svih njenih članova. Kad im se učini da te sklonosti sadrže elemente koji su štetni po državu ili društvo, ili kad veruju da su se pojavile neke radikalne misli i stanovišta, oni će o tome odmah izvestiti svoje nadređene, kako bi mogle da se preduzmu odgovarajuće mere. Cilj im je da najpre razumeju učenja crkve – to je jedan od njihovih glavnih zadataka u okviru nadgledanja crkve – a zatim i da prikupe informacije o osoblju crkve. Oni, na primer, prikupljaju informacije o tome ko su glavne starešine u toj crkvi, uključujući njihove adrese stanovanja, kad su rođeni, kako izgledaju, koji nivo obrazovanja imaju, koja su im interesovanja i hobiji, kakvo im je zdravstveno stanje, o čemu pričaju u svakodnevnom životu, gde idu i šta rade, kao i njihovo radno vreme i sadržaj rada. Razmatraju da li su te starešine davale bilo kakve izjave ili preduzimale bilo kakve aktivnosti usmerene protiv države, protiv religija i društvenih trendova, kao i reakcije tih starešina na sistem upravljanja državom i na trenutna politička dešavanja, između ostalih stvari. Sve su to aspekti koje nastoje da dokuče ljudi koji se bave nadgledanjem crkve. Nadalje, oni takođe stalno vode računa o strukturi crkve i o administrativnim strukturama. Primera radi, vode evidenciju o tome ko su starešine i delatnici u datoj crkvi, kojeg su ranga bile starešine koje su smenjene, kakva su uređenja napravljena za njih nakon što su smenjene, koje starešine su uhapšene i ko je kasnije preuzeo njihove dužnosti. Od ostalih konkretnih informacija, oni takođe prikupljaju podatke o polu i godištu njihovih naslednika, o tome koliko godina svaki od njih veruje u Boga, koji im je stepen obrazovanja i – ako se radi o talentovanim diplomcima – da li ispoljavaju bilo kakav negativan uticaj na zemlju ili društvo i da li bi eventualno mogli da budu vrbovani za rad u državnim službama. Oni čak žele da saznaju koje su konkretne crkvene starešine stupile na dužnost ili su smenjene. Drugim rečima, status osoblja, konkretni administrativni poslovi i struktura crkve – sve su to aspekti sa kojima oni nastoje da budu dobro upoznati. Pored toga, oni, između ostalog, nastoje da u potpunosti dokuče informacije o tome od koliko se stavki sastoji rad te crkve, koliko grupa ima u njoj, kao i pojedinosti o nadzornicima svake od tih grupa. Oni idu unaokolo i raspituju se, posmatraju i uče, obavljajući svoj posao veoma temeljno. Posao koji treba da obave i zadatak koji treba da izvrše ljudi ovog tipa, koji se infiltriraju u crkvu, jeste da što pre dokuče sve aspekte situacije i raznih dešavanja u crkvi, kako bi ostvarili svrhu nadgledanja crkve. To, na primer, obuhvata pitanja poput: kako se crkva razvija u inostranstvu, na koliko je zemalja prošireno jevanđelje i u kojim su sve zemljama crkve osnovane – oni treba da dokuče sve te pojedinosti. U sklopu nadgledanja crkve, oni izvršavaju sledeće glavne zadatke: prvo, dokučiti crkvena učenja; drugo, dokučiti stanje crkvenog osoblja; i treće, dokučiti status rada crkve i njegove ključne dinamičke pokazatelje u skorije vreme. Oni se u celosti ponašaju kao saučesnici i mezimci Sotone, velike crvene aždaje; oni su prave Sotonine sluge.

Ljudi ovog tipa, koji nadgledaju crkvu, infiltriraju se u crkvu sa svrhom da dokuče informacije u vezi sa crkvenim učenjima, osobljem, radnim trendovima, razmerom crkve

i drugim aspektima. Oni nastoje da dokuče svaki od tih aspekata i da zatim o tome izveste svoje nadređene koji, u svakom trenutku, mogu da donesu odgovarajuće akcione planove i mere kako bi se, na osnovu date situacije, pozabavili crkvom. Jednom rečju, svrha njihovog nadgledanja crkve nipošto nije dobronamerna. U suprotnom, zašto bi oni i dalje nadgledali crkvu, budući da im ona ne donosi ni bogatstvo ni povlastice? Zar to nije zato što im postojanje crkve stvara nelagodu? Oni ne veruju da se crkva, koja je osnovana i vođena od strane Boga, sastoji od ljudi koji u Boga veruju čistog srca i koji nemaju nikakve veze sa državom, društvom, niti s bilo kojim političkim grupama i organizacijama. Međutim, ma kako da posmatraju crkvu, oni se i dalje osećaju nelagodno. Zašto? Zato što su ateisti, zato što ne priznaju Boga i zato što, takođe, mrze istinu. Stoga su u stanju da preduzimaju glupe i apsurdne aktivnosti poput tlačenja i hapšenja vernika, i poput nadgledanja crkve. Zašto oni usvajaju mere nadgledanja i otpora prema crkvi? Zato što najviše strahuju od toga da će crkva, nakon što prekomerno naraste i privuče previše članova, imati značajan uticaj na zemlju, na državnu vladu i na društvo, te da će čak ugroziti i uticati na tradicionalne kulture i tradicionalne religijske grupe. To je pravi razlog njihovog nadgledanja crkve i njihovog otpora prema crkvi. Prema tome, oni zadatak nadgledanja i otpora prema crkvi smatraju političkim zadatkom koji treba da izvrše.

Ljude ovog tipa, koji nadgledaju crkvu, možda nije lako raspoznati unutar crkve, zato što imaju skrivene motive i jako se dobro kriju, kako drugi ne bi mogli da ih otkriju. Oni tako mogu dobro da se slažu s većinom u crkvi, da ne rade ništa neuobičajeno, da se naizgled veoma dobro ponašaju i da nikad ne izražavaju nikakva suprotna gledišta u vezi sa radom crkve. Ti pojedinci, međutim, imaju sledeću karakteristiku: mlaki su prema verovanju u Boga – nisu u tome ni veoma aktivni, ni veoma pasivni. Mogu da obavljaju ponešto od dužnosti koja im je dodeljena, ali nikada ne otkrivaju nikakve pojedinosti o sebi, poput podataka o tome gde rade, kakva im je porodična situacija i da li su ranije verovali u Boga. Ako neko pomene rad u nekoj državnoj službi, oni izvrdavaju odgovor i izbegavaju da iznose bilo kakva mišljenja o državi, politici ili religiji. Njihovo ponašanje karakteriše izbegavanje svih škakljivih tema; vladu ne kritikuju, niti je veličaju, kao što ne raspravljaju ni o njenoj politici ili sistemu vladavine. Kad neko istakne da je određena osoba špijun, oni postaju vidno nervozni i mogu čak brzo da stanu u svoju odbranu. Osim što su nervozni, u njihovom pogledu možeš da primetiš i sklonost ka izbegavanju tako škakljivih tema; klone se svakoga ko bi mogao da ih prozre. Pored toga, oni često primaju pozive od nepoznatih lica ili kontaktiraju i komuniciraju s tajanstvenim osobama koje nemaju veze sa crkvom, a čim se jave na neki od takvih poziva, izmaknu se podalje od drugih. Ako ih neko u tim trenucima opazi, postaju vidno uznemireni, pocrvene u licu i odaju utisak da im je krajnje nelagodno, strahujući da bi identitet mogao da im bude otkriven. Osim tajnog prikupljanja informacija o crkvi, oni se, s vremena na vreme, raspituju i o stanju braće i sestara, postavljajući im pitanja poput: „Koliko već godina veruješ u Boga? Jesu li ti i roditelji vernici? Da li članovi tvoje porodice žive u kontinentalnom delu Kine? Od članova porodice koji žive u kontinentalnom delu, koliko

njih veruje u Boga i koliko godina veruju? Koliko su stari? Koliko ima ljudi u vašoj lokalnoj crkvi? Kako im trenutno ide?" S vremena na vreme, raspituju se o osetljivim i ličnim informacijama koje ljudi nerado otkrivaju. Prilikom svakodnevnih razgovora među braćom i sestrama, niko se tako namerno i aktivno ne raspituje o osetljivim ličnim podacima ako neko ne želi da ih podeli s drugima. Takve osobe, međutim, posvećuju posebnu pažnju ovim stvarima i idu čak dotle da prate kretanje pojedinih starešina i delatnika ili osoba zaduženih za važne poslove, pokušavaju da pristupe podacima sa njihovih računara i mobilnih telefona ili da saznaju njihove adrese, i insistiraju na detaljnom istraživanju svih tih pojedinosti. Ako primete da određeni starešina nije prisustvovao nekom skupu, pitaće: „Taj i taj nije danas došao na skup. Šta li radi?" Ako neko pomene da je taj starešina zauzet, oni će nastaviti s pitanjima: „A čime je zauzet? Da li opet zaliva one nove vernike? Ko su inače ti novi vernici? Kad su počeli da veruju? Kako to da ja ne znam ništa o tome?" Nastavljaju dublje da kopaju. Braća i sestre kažu: „Ako ne treba da znamo, hajde da se ne raspitujemo o tome. Čemu takvo uporno raspitivanje? To nema veze sa život-ulaskom i ne tiče se istine; nema potrebe da se to zna." Na šta infiltrator odgovara: „Ali, to su stvari koje se tiču Božje kuće i rada crkve; zašto ne možemo to da saznamo? Svi mi verujemo u Boga, a malo znanja ne može da škodi. Ako ne želite da saznate, to znači da ne marite za rad crkve, ni za crkvene starešine. S kim je tačno taj starešina otišao da se sastane? Koliko ima novih vernika? Gde su oni? Hteo bih i ja da ih upoznam." Oni se stalno raspituju o tim stvarima.

Postoji još jedan zadatak o kojem najviše vode računa oni koji nadgledaju crkvu, a to je da dokuče finansijsko stanje crkve. S jedne strane, oni žele da shvate iz kojih se izvora crkva finansira. Hteli bi da saznaju da li je crkva osnovala fabrike ili preduzeća, da li poseduje eksploatatorske pogone, da li zapošljava decu kao radnike i da li su raznim stavkama rada crkve obuhvaćeni i neki profitabilni poduhvati. Da li, na primer, od produkcije video-zapisa, filmova, himni i od štampanja knjiga s Božjim rečima crkva zarađuje ili prekomerno profitira; koji su izvori finansiranja crkve; ima li imućnih pojedinaca koji doniraju novac za podršku crkvi; da li među te pojedince spadaju i pripadnici političke elite ili multimilioneri i milijarderi – to su pojedinosti koje bi oni hteli da dokuče. Pored razumevanja administrativne strukture i izvora finansiranja crkve, oni bi takođe hteli da dokuče ko se stara o crkvenim finansijama, sa ciljem da uđu u trag tokovima tog novca. Kako crkva troši svoj novac, da li se bavi bilo kakvim nezakonitim aktivnostima, da li organizuje društvene elite ili sarađuje sa raznim društvenim organizacijama i grupama da bi se zajednički suprotstavljali diktatorskim režimima, štitili ljudska prava i tome slično – to su takođe neke od važnih informacija koje oni žele da doznaju. Neki ljudi se pitaju: „Da li se nadgledanjem crkve bavi isključivo država velike crvene aždaje?" Da li je ova izjava tačna? U stvari, čitav svet i celokupno ljudsko društvo opiru se Bogu. Nije da se Bogu opiru samo države sa diktatorskom vlašću; čak i u takozvanim hrišćanskim zemljama, većina onih koji drže vlast ateisti su i nevernici, a i među onima na vlasti koji veruju ili se izjašnjavaju kao hrišćani, samo je manjina u stanju

da prihvati istinu. Većina ljudi ne priznaje, a kamoli da prihvata istinu. Zar to, dakle, nisu ljudi koji veruju u Boga, ali Mu se ipak opiru? Primera radi, da li u religijama poput hrišćanstva, katoličanstva ili judaizma u Izraelu, gornji ešalon čine ljudi koji prihvataju istinu? Nipošto. Niko se od njih ne bavi istraživanjem Božjeg dela; baš niko nije u stanju da prihvati istinu. Preciznije govoreći, svi su oni bezvernici; svi se opiru Bogu i svi su antihristi. Oni ometaju i sabotiraju Božje delo i brutalno tlače i progone ljude koji slede Boga, što se dokazuje njihovim odnosom prema Božjem delu u poslednjim danima. Koja to veroispovest svojim vernicima dopušta da slobodno istražuju istiniti put, da slušaju tuđe propovednike ili da primaju strance? Ni jedna jedina to ne čini. Koja je rasa ili nacija prijateljski naklonjena crkvi? (Nijedna.) Za pohvalu je i ako ti dopuste malo verske slobode i ako ti daju malo prostora da dišeš. Da li očekuješ da te, povrh toga, još i podržavaju? Kad se Božja crkva pojavi ili kad crkva počne da propoveda jevanđelje, ti ljudi, koji uopšte ne veruju da Bog postoji i koji osećaju naročitu odbojnost i gnušanje prema istinama koje Bog izražava, prihvataju se specijalnog zadatka da postave pojedince koji će pomno nadgledati crkvu. Ovde se pod „nadgledanjem" podrazumeva nadzor, doznavanje i kontrola; drugim rečima, zadatak im je da pomno nadziru, da dokuče i da kontrolišu sve aspekte crkve u svakom periodu. Neki ljudi kažu: „Oni nisu javno osudili, niti su se protivili Božjem delu, kao što ni mi lokalno nismo trpeli progone ni uznemiravanja. Čini nam se da je u inostranstvu mnogo lakše i bezbednije verovati u Boga, okupljati se, obavljati svoju dužnost i širiti jevanđelje, nego što je to slučaj u zemlji velike crvene aždaje. Mi nismo doživljavali nikakve smetnje." Vi ne treba da poričete njihov rad na nadgledanju crkve samo zbog toga što nije bilo smetnji i što vam je data određena sloboda. To malo religijske slobode koja ti je data predstavlja osnovnu instituciju društva; to u čemu uživaš samo su osnovna prava svakog građanina zemlje u kojoj živiš. To što uživaš ta osnovna ljudska prava ne znači da su država, društvene grupe ili religijski svet prihvatili i priznali Boga i rad crkve, da su postali prijateljski nastrojeni prema njima ili da s njihove strane više nema nikakvog neprijateljstva i nadgledanja. Zar nije tako? (Jeste.) To nije neka apstraktna stvar, zar ne? (Ne, nije apstraktna.)

Kakav treba da bude naš stav prema neprijateljstvu i nadgledanju od strane sotonskih režima? Treba li to da odbacujemo i izbegavamo, ili da to naprosto ignorišemo? Razmislite najpre o sledećem: da li se crkva plaši od njihovog nadgledanja bilo čega što ona radi? (Ne.) Bavimo li se ikakvim tajnim aktivnostima? Dajemo li ikakve antidržavne ili antivladine političke izjave? (Ne.) To može da se potvrdi. Verovanje u Boga nikada ne podrazumeva učešće u politici. Većina vas veruje u Boga duže od tri godine, a neki čak i po dvadeset ili trideset godina. Slušajući propovedi tokom svih ovih godina, da li je iko ikada čuo da crkva daje antidržavne ili antidruštvene izjave? (Ne.) Ni najmanje; Božja kuća nikada ne raspravlja o politici. Štaviše, Crkvu Svemogućeg Boga osnovao je Bog, ona je predukus carstva Božjeg na zemlji, a ne organizacija koju je formirala ili osnovala bilo koja osoba. Zarad kojeg je, dakle, posla Bog osnovao crkvu? Nije je osnovao da bi se bavila antidruštvenim, antireligijskim, ili antipolitičkim radom.

Čime se onda crkva bavi? Prvo, njen glavni posao jeste da širi dobru vest da se Bog ovaplotio da bi spasao čovečanstvo u poslednjim danima i da ljudima omogući da prihvate sve istine koje je Bog izrazio, kako bi mogli da se okrenu Bogu i da Ga obožavaju. Drugo, njen rad obuhvata dovođenje onih koji čeznu za istinom pred Boga, kako bi prihvatili sud i grdnju Božjih reči i bili pročišćeni i kako bi na kraju dostigli spasenje. To je posao koji preduzima crkva, onakva kakvom ju je Bog osnovao, i u tome je značaj i vrednost postojanja crkve. To se ne tiče i odvojeno je od politike, biznisa, industrije, tehnologije i bilo kog drugog sektora društva; to s tim stvarima nema apsolutno nikakve veze. Šta je onda suština Božjeg dela spasavanja unutar crkve? Najjednostavnije i najpronicljivije rečeno, to je upravljanje čovečanstvom. Konkretan sadržaj upravljanja čovečanstvom sastoji se od dovođenja ljudi pred Boga, u stvarnost Božijih reči, čime im se omogućava da prihvate Božji sud i grdnju da bi bili pročišćeni i da bi dostigli spasenje. To je konkretan zadatak upravljanja čovečanstvom. Svaki posao kojim se crkva bavi povezan je s Božjim upravljanjem, s Božjim planom, i naravno, obuhvata reči koje je Bog izrazio; taj posao nema nikakve veze sa raznim poslovima koje obavljaju ovozemaljski ljudi. Prema tome, nijedna informacija o crkvi, bilo da se radi o njenim učenjima, osoblju, administrativnim strukturama, statusu njenog rada, pa čak ni o finansijskom stanju crkve, nema apsolutno nikakve veze ni sa jednom državom, ni sa kojim društvom, ni sa kojom rasom, ni sa jednom religijom, niti sa bilo kojom grupom ljudi – to s njima nema ni najmanje veze. Imajući, dakle, sve ovo u vidu, na šta se zapravo svodi to što vladajuća partija ili, pak, religijske i društvene grupe šalju svoje ljude da nadgledaju crkvu? (Svodi se na nepotrebnu aktivnost.) „Nepotrebna aktivnost" je prilično formalan izraz. Kako bi običan narod to rekao? Nemaju ništa pametnije da rade, zar ne? Po Mom mišljenju, radi su upravo o tome; oni žive previše udobnim i lagodnim životom, pa stoga šalju nekolicinu besposlenih osoba da nadgledaju crkvu, a ovi to čak smatraju svojim političkim zadatkom i ozbiljnim poslom – to je krajnje apsurdno! Bilo bi mnogo bolje kad bi sav taj trud uložili u otvaranje obrazovnih ili dobrotvornih ustanova. Radi se naprosto o prevelikom telesnom komforu iz kojeg se rađa dokonost, umesto da se fokusiraju na prave poslove! Kada bi čitava ljudska rasa nalikovala Božjoj kući, koju lično Bog kao pastir čuva i predvodi, ovaj svet i ovo čovečanstvo bi uštedeli puno novca koji inače troše na nepotrebne ustanove, troškove i probleme. U najmanju ruku, agencije poput špijunskih organizacija i policijskih uprava, iz čitavog bezbednosnog sektora, ničemu ne bi služile, već bi morale da budu raspuštene i preusmerene na neke druge poslove.

Osobe zadužene za nadgledanje crkve nalaze se u misiji. Nakon što se infiltriraju u crkvu, njihov primarni zadatak sastoji se od onih nekoliko aspekata o kojima smo razgovarali; kada dokuče neke osnovne i važne podatke o stanju u crkvi, oni o tome izveštavaju svoje nadređene. Bez obzira na njihove misli, stavove ili svrhu zbog koje rade to što rade, prisustvo ovih posmatrača u crkvi trebalo bi da navede braću i sestre na budnost i na mudro postupanje prema njima. Da li je takav pristup ispravan? (Jeste.) Da li onda ima potrebe za preteranom uzbunom? (Nema.) Kako treba da pristupimo

pojavi takvih pojedinaca? Vrlo je jednostavno – postoje dva načela. Ako krenu da se raspituju unaokolo i da traže informacije, to ih jasno označava kao špijune ili izvidnike. Takvi pojedinci imaju izuzetno podlu i drsku ljudskost; oni izazivaju ozbiljna ometanja u crkvi. Samo njihovo prisustvo unosi nemir među ljude i sprečava ih da dođu pred Boga. To takođe ometa i utiče na njihova okupljanja i učinak u obavljanju dužnosti, a i bezbednost im je ugrožena. Kako treba postupati s takvom osobom? (Treba je ukloniti iz crkve.) Tačno; ako ona izaziva ometanja u životu i radu crkve, treba je neposredno počistiti. Da li onda ima potrebe skrivati se ili plašiti se nje? (Nema.) Neki ljudi, kad u inostranstvu naiđu na špijune, počinju da paniče i posvuda da se kriju, baš kao kad bi u domovini naleteli na policiju. Kad pojedina braća i sestre izađu da obave neki posao, pa naiđu na špijune koji im tako zastrašujućim tonom postavljaju pitanja, baš kao tokom policijske istrage, toliko se uplaše da beže glavom bez obzira, a da prethodno nisu ni obavili ono zbog čega su izašli. Kažem im: „Kako možeš da budeš takav slabić? Zašto bežiš? Čega imaš da se plašiš? U zemlji velike crvene aždaje, tolika braća i sestre su hapšeni, ali se nisu uplašili; nisu postali Jude, već su postojano svedočili. Kako onda, i nakon odlaska u inostranstvo, možeš da budeš tako strašljiv? Nisi prekršio nijedan zakon; čega imaš da se plašiš?” Neki ljudi kažu: „Oni stalno pokušavaju da mi priđu i stalno me nešto ispituju.” Zar ne možeš i ti njih da ispituješ? Mogao bi da kažeš: „Odakle tebi pravo da me ispituješ? Da li se mi znamo? Jesi li ti zvaničnik velike crvene aždaje, pa tražiš da ti pokažem ličnu kartu? Koga predstavljaš? Ako nastaviš da me ispituješ, tužiću te!” Ima li potrebe da ih se plašite? (Nema.) Neki ljudi, kad naiđu na takve špijune, ne smeju ni reč da progovore i odmah beže glavom bez obzira. Neki smetenjaci uopšte ne mogu da raspoznaju te sotonske špijune i potrčke, nego čak pokušavaju da im propovedaju jevanđelje. Nakon nekoliko pokušaja, oni shvataju: „Ovo nije osoba koja veruje da Bog postoji. Zašto mi liči na zvaničnika velike crvene aždaje?” Osećajući da tu nešto ne štima, oni odustaju. Kasnije, razmišljaju o tome: „Bog me čuva; srećom, nisam mu otkrio nikakve lične podatke. Kakva lažna uzbuna!” Toliko su uplašeni da se više ne usuđuju da nasumično propovedaju jevanđelje nikome koga sretnu. U stvari, zaista je bilo špijuna koji su u crkvu dovedeni propovedanjem. To su izvidnici koje je u crkvu umetnula velika crvena aždaja, koje je Sotona namerno tu postavio. Nalik su vucima u jagnjećoj koži, koji se infiltriraju u crkvu, ali ne jedu i ne piju Božje reči, niti razgovaraju o istini, već stalno njuškaju unaokolo tražeći informacije o crkvi i vrebajući da zavire u lične podatke ljudi. Kad se otkrije da je njihovo ponašanje sumnjivo ili da su već izazivali ometanja unutar crkve, treba ih pod hitno počistiti – izvidnicima velike crvene aždaje, Sotoninim slugama, nipošto ne treba dozvoliti da ometaju crkvu. Uklonite svakoga kog pronađete; ne pokazujte nikakvu milost prema njima! Ako se neko dobro slaže sa špijunom, ako je uvek spreman da iz ljubavi postupa ljubazno sa špijunom, da odgovara na sva njegova pitanja i da izigrava njegovog potrčka, takva bagra se mora neposredno izopštiti! Sumnjive osobe treba pomno pratiti i posmatrati; ne treba im otkrivati ni jedan jedini detalj o crkvi, a pogotovo im se ne smeju saopštavati imena starešina i delatnika.

Ako se nekom špijunu dopusti da dođe do bilo kakvih informacija, to bi moglo da predstavlja skrivenu pretnju ili katastrofu za crkvu i za braću i sestre, u bilo kom trenutku. Prema tome, ako se ustanovi da je neka osoba sumnjiva, da ne jede i ne pije Božije reči ili da ne razgovara o istini, onda se definitivno radi o bezverniku i ispravno je odmah ga ukloniti. Čak i ako takva osoba nije špijun, ona svakako nije dobar čovek, pa njeno uklanjanje nipošto nije nepravedno. Ako se za bilo koga ustanovi da je u bliskoj vezi sa špijunom i da je sposoban da izda crkvu, takvu osobu treba odmah ukloniti, bez obzira na okolnosti. Takva bagra i nitkov može da donese samo katastrofu crkvi i braći i sestrama. Ti ljudi su gori čak i od potrčka; čak i ako ne čine zlodela, ipak se moraju ukloniti. Velika crvena aždaja je sada na rubu propasti, ali oni ipak nisu spremni da prihvate svoj poraz i uništenje. Nastavljaju da hapse i progone Božji izabrani narod i da izvode špijunske operacije radi infiltriranja u Božju kuću. Njihovo ometanje i sabotiranje rada crkve nikada se nije prekidalo. Sada su neke očigledno sumnjive osobe razotkrivene. Njihovi pokušaji prikupljanja informacija izazvali su pometnju, usled čega su drugi mogli lakše da ih prozru. Nakon što su sami sebe razotkrili, crkva ih je uklonila. Ali, jesu li razotkriveni baš svi lukavi špijuni? Nema šanse. Svuda je moguće da se u crkvu infiltriraju agenti velike crvene aždaje. Nakon što ih velika crvena aždaja zarobi, Sotona određene pojedince pretnjama, iskušenjima i raznim drugim sredstvima primorava da rade u njegovo ime i da se zatim infiltriraju u crkvu. To su skriveni špijuni. Takvi izvidnici su podmukli i lukavi, poseduju izvesnu oštroumnost i intelekt. Ili, kako bi nevernici rekli, oni poseduju izvesne sposobnosti. Kada nadgledaju crkvu, oni to čine neupadljivo, postupaju tiho i prikriveno, a u komunikaciji s drugima nikad ne otkrivaju svoje prave namere. Većina ljudi ne primećuje ništa dok komunicira s njima; oni nisu svesni da taj špijun prikuplja informacije, niti osećaju odbojnost špijuna prema verovanju u Boga. Taj špijun će možda već dokučiti osnovno stanje crkve pre no što većina ljudi uopšte bude shvatila da je on tu da bi nadgledao crkvu. Spolja gledano, takve osobe ni na koji način ne ometaju ni crkvu ni većinu ljudi u njoj, pa kako onda treba postupati s njima? Treba li da preduzmemo neke mere ili rešenja radi zaštite od njihovog nadgledanja crkve? Kao što sam već pomenuo, treba li crkva da se plaši bilo kog aspekta njihovog nadgledanja? (Ne.) Postojanje naše crkve i razni poslovi kojima se ona bavi potpuno su otvoreni i legitimni; ti poslovi su ujedno i najpravedniji ciljevi među ljudskim rodom. Ako bilo koja organizacija želi da shvati bilo koji aspekt crkve, njena iskustvena svedočenja se javno emituju na internetu – svako može do mile volje da ih gleda. Tu nema nikakvih tajni niti nezakonitih aktivnosti, a pogotovo nema ometanja društvenog poretka ili oprečnih govora ili postupaka. Dakle, ako oni u tajnosti istražuju i nadgledaju stanje u crkvi, pustite ih. Zašto to kažem? Ti pojedinci koji rade kao agenti poseduju određene profesionalne standarde, a obični ljudi ne mogu da otkriju koje tačno zadatke oni obavljaju iza scene. Prema tome, dokle god ne izazivaju ometanja, nema potrebe zamarati se njima; naprosto ih pustite. Nadalje, ti bezvernici, ateisti i politički angažovane osobe nisu naviknuti na crkveni život, niti ih on zanima. Kako bi oni mogli a da se u crkvi,

gde ljudi svakodnevno čitaju Božje reči, prihvataju sud i grdnju i raspravljaju o spoznaji samog sebe, o bogopoznanju i o promeni vlastite naravi, ne osećaju kao na iglama ili na teškim mukama? Na svakom skupu, nemirni su kao mravi na vrelom tiganju; nemaju volje da prisile sebe na dalji ostanak u crkvi. U svojim srcima razumeju da je crkva samo crkva i da nipošto nije politički angažovana organizacija. Kroz nadgledanje i spoznaju crkve, kad postanu svesni šta ona tačno radi, oni shvataju činjenicu da Bog suvereno vlada nad svim stvarima i nad sudbinom čovečanstva, čime im se proširuju vidici i oni više nisu toliko neuki. Oni su, takođe, stvorena bića, ali ipak ne znaju čak ni to da je čoveka stvorio Bog, što pokazuje koliko su glupi i beznačajni! Postoji li ikakav rizik od toga da im se dopusti da ostanu u crkvi? Ako ne predstavljaju pretnju i ako ne ometaju crkvu ili braću i sestre, neka slobodno ostanu tu gde jesu. Kad nekim svojim postupkom prouzrokuju ometanje, oni će se time razotkriti i to je pravi trenutak da se pozabavite njima. Na osnovu činjenica i dokaza, raspoznajte ih i okarakterišite po hitnom postupku – time se njihova misija privodi kraju, a crkva ih prirodno izopštava. Je li ovo dobar pristup? (Jeste.) Neki ljudi pitaju: „Nije li rad crkve otvoren i legitiman? Zašto onda braniti ljudima da je nadgledaju?” Ta mera je prvenstveno usmerena ka režimu velike crvene aždaje, ka Sotoni. On crkvu nadgleda u svrhu suzbijanja, hapšenja i nanošenja štete Božjem izabranom narodu; Božja kuća stoga ne dopušta da je nadgledaju, kako bi sprečila da Božji izabrani narod trpi progone i pokolj. Ako pojedinci iz demokratskih zemalja ili religijskih grupa žele da istraže istiniti put, oni informacije o tome mogu da potraže na internetu, a mogu i da kontaktiraju crkvu. Crkva prima sve one koji iskreno tragaju za istinom. Ali, ako druga strana gaji zle namere i nastoji da preokrene ispravno i pogrešno i da kleveta crkvu, kako bi onda Božja kuća mogla da dozvoli da je takvi ljudi nadgledaju? Zar ne bi bilo krajnje glupo da im se omogući nadgledanje? Zar to ne bi bilo budalasto i neuko? (Da, bilo bi.) Oni koji traže istinu uvek su dobrodošli i Božja kuća ih toplo prima, što je sasvim u skladu s Božjim namerama. Ako ljudi to ne shvataju, onda je to zbog toga što su glupi i neuki. Spoljna politika crkve otvorena je i legitimna, potpuno usklađena sa istina-načelima i prožeta mudrošću i inteligencijom. Ako neko ne može da shvati te pozitivne stvari, to znači da se radi o apsurdnoj osobi i smetenjaku. Neki ljudi pitaju: „Ako izvidnici ili Sotonine sluge dođu da saznaju nešto o crkvi, treba li da budemo iskreni i da istinito odgovaramo na njihova pitanja?” Glupo je govoriti istinu pred đavolima i Sotonom; to čoveka ne čini poštenim, već ga pretvara u Sotoninog potrčka. Kad neko od Sotonine sorte poželi da sazna i dokuči u kakvom je stanju crkva, Božji izabrani narod nema obavezu da im to kaže. Oni ne mogu da prihvate istinu i nisu dobronamerni, pa stoga nemamo šta da im kažemo! Takvo postupanje nije ishitreno, već mudro. Neki ljudi pitaju: „Ako me pitaju ’Ko predvodi vašu crkvu? Koliko godina ta osoba veruje u Boga?’ mogu li da im kažem?” Treba da ih pitaš: „U koju svrhu se raspituješ o našem starešini? Prvo mi na to pitanje odgovori, pa ću ja onda razmisliti i odlučiti da li da ti to kažem ili ne.” Da li je ovakav odgovor mudar? (Jeste.) To se zove postupanje u skladu s načelima. Razumete li? Kako se rad na jevanđelju sve više širi i broj ljudi u crkvi postepeno raste,

izvidnici i agenti mogu se s vremena na vreme pojavljivati u crkvama u raznim zemljama i regijama. Biće dovoljno da se Božjem izabranom narodu jednostavno napomene da sa takvim osobama treba da postupa mudro. Ako se utvrdi da one izazivaju prekide ili ometanja, treba ih pod hitno ukloniti. Trebalo bi da većina ljudi može donekle da razume i da raspozna način na koji ti agenti govore i deluju, odnosno kako se ponašaju, pa će sigurno moći da ih prozru ili uoče kad budu komunicirali s njima. Ako samo nekolicina braće i sestara u crkvi primeti takve osobe, za koje nisu sigurni da li su špijuni ili izvidnici, onda se prema takvim osobama treba ophoditi oprezno i mudro. Ako ih je uočila većina ljudi, oni jedni druge mogu da obaveste o tome i da preduzmu mere predostrožnosti. Ako osobe za koje se sumnja da su špijuni ne pokazuju naklonost prema crkvi ili prema braći i sestrama, ako neprestano nastoje da braću i sestre uhvate u zamku i ometaju rad crkve, ako stalno tragaju za dokazima kojima bi diskreditovali crkvu, pa čak idu dotle da fotografišu ili snimaju braću i sestre, mame ih i iskušavaju ne bi li iz njih izvukli informacije koje žele da saznaju, takvim osobama se, nakon što budu razotkrivene, ne može dozvoliti da prođu bez provere – moraju se hitno ukloniti iz crkve. Možda se ranije niste susretali s takvim situacijama, pa vas stoga unapred upozoravam. Ovde se radi o proširenju vaših shvatanja, o spoznaji čovečanstva, društva, politike i sveta – sve to je toliko mračno i tako zlo.

Što se tiče devete svrhe zbog koje ljudi veruju u Boga – da bi nadgledali crkvu – ovim završavamo razgovor o njenom osnovnom sadržaju. Jesmo li ovim razgovorom sve razjasnili? (Jesmo.) Koji su to sadržaji koje žele da nadgledaju ljudi koji se bave nadgledanjem crkve? (To su crkvena učenja, stanje osoblja, uslovi rada i finansijski status.) U osnovi, te četiri oblasti su ono što ih najviše interesuje. Šta sve obuhvataju ova četiri aspekta? Obuhvataju ono zbog čega su ti ljudi najviše zabrinuti: uticaj prisustva crkve na društvo, državu i religijski svet. Oni takođe strahuju da bi crkva mogla da se, pod maskom religije, bavi politikom i da radi na svrgavanju vlade, što smatraju najvećom skrivenom opasnošću. Stoga oni suzbijaju, progone i zabranjuju crkvu i hapse njene članove. Država velike crvene aždaje zabranjuje sva religijska verovanja, pojedine države zabranjuju samo neka verovanja, dok većina država strahuje od toga da istina preuzme vlast i da ljudi prihvate istinu, čime bi njihova vlast bila ugrožena. Ukratko, što u nekom mestu Bog snažnije deluje i izražava istinu, i što crkva više poseduje delo Svetog Duha, to je veća verovatnoća da će je razni državni organi nadgledati i biti neprijateljski nastrojeni prema njoj. Stoga, organi vlasti često šalju svoje agente, prerušene u ljude koji istražuju istiniti put, da saznaju i da dokuče stanje u crkvi, kako bi nadgledali celokupnu dinamiku crkve. Pored toga, oni, između ostalog, nastoje da dokuče trendove u radu crkve, da vide da li se crkva bavi politikom, da li učestvuje u nekim političkim aktivnostima pod maskom obavljanja crkvenih poslova i da li uspostavlja veze sa religijskim silama u inostranstvu. To su stvari koje njih brinu i koje žele da dokuče. Nadalje, finansijsko stanje crkve je takođe nešto što bi hteli da dokuče. Ovako oni razmišljaju: „Ova crkva se brzo razvija i privlači sve veći broj pristalica – odakle li

dobija novac za to? Koje organizacije ili bogati pojedinci joj daju donacije?" Ukratko, ne postoji nešto čega se mi možda ne bismo setili, a da oni to nisu uzeli u obzir. Zašto? Zato što su zli; oni su zla ljudska bića. Njihova nastojanja da dokuče stanje u kojem se crkva nalazi potiču iz njihove ogromne zabrinutosti zbog postojanja crkve, iz njihovog straha da bi crkva mogla da utiče na sve veći broj ljudi, što bi ugrozilo njihovu vlast; upravo je to ono što ih brine u vezi sa crkvom. Ma koliko da su poslovi kojima se crkva bavi pravedni i legitimni, oni i dalje ne veruju u to. Zašto? Zato što su bezvernici, ateisti i materijalisti – to je baš ono što materijalisti jedino i umeju da rade. To su četiri situacije zbog kojih su zabrinuti. Maločas smo razgovarali o dva načela u vezi sa odgovarajućim načinom postupanja prema takvim osobama, nakon što se shvate razlozi i ciljevi njihove zabrinutosti zbog te četiri situacije. Dajte nam jednostavan rezime tih načela i ispričajte nam nešto o njima. (Ako ti ljudi izazivaju ometanja unutar crkve, treba ih odmah počistiti; ako ne prave ometanja, onda nema ni potrebe baviti se njima.) Ako izazivaju ometanja, ako posvuda njuškaju i izazivaju paniku, počistite ih bez milosti; ako ne izazivaju ometanja i ako ih većina ljudi ne primećuje ili ne može da ih raspozna, naprosto ih ignorišite. Kad budu jasno uvideli da je ovde zaista reč o radu crkve, da su sve to religijske aktivnosti i da se crkva uopšte ne bavi politikom, sama potvrda te činjenice navešće ih da sami odu. To je pristup koji demokratske zemlje koriste da bi razumele situacije u vezi s religijom. Ranije smo takođe pomenuli da je čovečanstvo veoma kompleksno. Iz kog je razloga čovečanstvo tako kompleksno? Zar to nije izvedeno iz ljudskog zla? (Jeste.) Kako je ljudsko zlo nastalo? Zašto kažemo da je čovečanstvo zlo? Zato što je Sotona duboko iskvario ljude. Kako se to može prostim jezikom izraziti? Zato što je Sotona ljude pretvorio u demone; čitavo čovečanstvo je pod vlašću đavola, kojih ima previše – i velikih i malih, tako da su mesta na kojima se ljudi okupljaju postala gradovi demona. Kad ima mnogo demona na okupu, stvar postaje kompleksna; oni su u stanju da čine svakojaka zlodela i da se bave raznovrsnim podlim radnjama. Pošto su svi đavoli zli, pošto među njima uvek ima razdora i pošto oni nikada ne mogu da budu međusobno kompatibilni, stvari se zbog toga komplikuju. Mnogo je jednostavnije kad se okupe ljudi koji iskreno veruju u Boga; svi su voljni da čitaju Božje reči i da žive crkvenim životom, svi uživaju u obavljanju svojih dužnosti i u izvršavanju ispravnih zadataka. Oni ne učestvuju u pokvarenim i podlim radnjama – u najgorem slučaju, mogu da pokažu ponešto od svoje iskvarenosti. Jedino takvi ljudi mogu da dostignu spasenje kroz veru u Boga. Đavoli ne mogu da budu spaseni kroz veru u Boga, jer vuk dlaku menja, ali ćud nikada. Čak i ako bi decenijama ili vekovima verovali u Boga, đavoli se ne bi promenili, što je činjenica koja je vidljiva svima. Mnoge crkve su dosad već počistile one koji su đavoli, što je dobra stvar i sasvim u skladu s Božjim namerama. U nekim crkvama, polovina ljudi su đavoli, dok u drugima đavoli čine manjinu. Da li je u takvim crkvama lako obavljati crkvene poslove? Naravno da nije. Ako se đavoli počiste i u crkvi ostanu samo iskvarena ljudska bića, rad crkve odvija se znatno lakše. U najžalosnijem stanju su one crkve u kojima vlast drže lažne starešine ili antihristi i gde đavoli preuzimaju

vodeću ulogu; Božji izabrani narod je u tim crkvama zaista unesrećen. Recite Mi, mogu li lažne starešine ili antihristi na vlasti doneti spokoj i radost Božjem izabranom narodu? Misli i ideje lažnih starešina i antihrista u potpunosti su zle i suprotne istini. Ako tu još ima deset ili dvadeset živih demona koji ih podržavaju, život u takvoj crkvi je nalik životu u stecištu demona, u demonskoj jazbini kojom upravlja kralj đavola; to je slično životu u mašini za mlevenje mesa, koja u tvoj um i dušu unosi nemir. Svakoga dana, vaše misli su zaokupljene pitanjima poput ovih: koga napadati i protiv koga se boriti, s kim se sprijateljiti i zbližiti, koga izbegavati i koga se čuvati, i tako dalje. Nigde ne možete da pronađete svoj mir, već živite u stalnom strahu i strepnji, bez trunke spokoja. Zar to nije nalik životu u mašini za mlevenje mesa? (Jeste.) Ovo zlo društvo, ovo zlo čovečanstvo se prema svakom čoveku i svakoj grupi ili organizaciji ophodi na isti način i na sve primenjuje ista mišljenja i stanovišta. Slično tome, ono se oseća nelagodno čak i prema crkvi i nimalo ne štedi čak ni tu ustanovu koja je relativno pozitivna. Bilo kako bilo, način na koji se mi ophodimo prema njima u skladu je s načelima, zar ne?

Ovim smo priveli kraju naš razgovor o devetoj svrsi zbog koje ljudi veruju u Boga – o nadgledanju crkve – a time je ujedno završen i naš razgovor o celokupnom sadržaju prve kategorije u okviru četrnaeste odgovornosti starešina i delatnika. Ovim tačkama su u osnovi sumirane svrhe zbog kojih ti bezvernici i ateisti veruju u Boga. Poslednja svrha o kojoj smo razgovarali neznatno se razlikuje od prethodnih. Kada se oni koji nadgledaju crkvu infiltriraju u nju, oni ne jure za besplatnom hranom, statusom ili pogodnostima u životu i radu, već u crkvu dolaze sa političkim ciljevima. Bez obzira na njihove ciljeve, kada te ljude prozremo i raspoznamo, treba hitno da preduzmemo odgovarajuće mere, treba te osobe da uklonimo ili proteramo, i nipošto im ne smemo dozvoliti da duže vreme vrebaju unutar crkve. To je važan zadatak starešina i delatnika. Na osnovu svrhe zbog koje oni veruju u Boga, raspoznajte ih i utvrdite ko su prava braća i sestre – Božji izabrani narod – a ko spada u raznovrsne zle ljude koje crkva treba da ukloni ili protera; odmah identifikujte te zle ljude, a zatim pod hitno usvojite odgovarajući pristup kako biste ih uklonili ili proterali. Prva kategorija raspoznavanja i kategorizacije raznih tipova zlih ljudi jeste svrha njihovog verovanja u Boga. Ovim završavamo naš razgovor o njoj.

II. Na osnovu nečije ljudskosti

Sada prelazimo na drugu kategoriju, a to je njihova ljudskost. Kroz manifestacije ljudskosti neke osobe, mi raspoznajemo i određujemo da li ta osoba iskreno veruje u Boga i da li je podobna da ostane u crkvi. Ako se, na osnovu njenih manifestacija i otkrovenja ljudskosti, kao i suštine njene ljudskosti, ustanovi da ona nije pravi brat ili sestra, da nije podobna da boravi u crkvi, da njeno prisustvo ometa braću i sestre i da – po svom ponašanju – pripada onima koje treba ukloniti ili proterati iz crkve, tada crkva treba brzo da osmisli odgovarajuće planove kako bi tu osobu uklonila ili proterala. Razgovor o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika odnosi se na uklanjanje ili proterivanje svih vrsta zlih ljudi. Posmatrano kroz prizmu ljudskosti, takve osobe

zasigurno odlikuje loša i zla ljudskost; jednostavnim jezikom rečeno, to naprosto nisu dobri ljudi. Na osnovu manifestacija njihove ljudskosti, takve osobe treba ukloniti ili proterati iz crkve, kako bi im se onemogućilo da i dalje izazivaju ometanja u crkvi i da Božjem izabranom narodu narušavaju normalan život u crkvi i učinak u obavljanju dužnosti. Dakle, kroz koje manifestacije sudimo da li je ljudskost neke osobe dobra ili zla i na osnovu toga odlučujemo da li crkva treba da je ukloni ili protera? Druga kategorija – ljudskost – nakon sumiranja, takođe obuhvata mnoge tačke, ali hajde da najpre porazgovaramo o prvoj tački.

A. Sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina

Prva tačka odnosi se na ljude koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine. Sigurno ste svi često viđali osobe ovog tipa. Koja je primarna manifestacija sklonosti ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina? To je neprincipijelno izražavanje, stalno zapodevanje rasprava sa određenom namerom i svrhom, čime se postižu negativni efekti. Jasno je da postoje ozbiljni problemi u izjavama tih ljudi, koji potiču od njihove loše naravi i nedostatka ljudskosti, što dovodi do njihove sklonosti ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina. Gledano iz perspektive samog izraza, kad neka osoba „pogrešno predstavlja činjenice i neistine”, to znači da ona za činjenice često tvrdi da su neistine, i obrnuto; radi se o tome da ona izvrće crno i belo i čak ulepšava činjenice neistinitim detaljima, izbacuje neosnovane optužbe, donosi neutemeljene sudove i govori šta joj se prohte. Takvi ljudi nikada ne posmatraju stvari sa pozitivne strane; iz toga što oni govore, ljudi ne mogu izvući nikakvu pouku, niti im to na bilo koji način koristi ili pomaže. Prilikom interakcije, angažovanja i komunikacije s njima, samim tim što ih slušaju šta govore, ljudima srce često uranja u mrak i tminu, i oni čak posumnjaju u vlastitu veru, tako da nisu više skloni da veruju u Boga, niti mogu da utišaju svoj um tokom duhovnih posvećenosti i okupljanja. Često su, umom i duhom, poljuljani tvrdnjama o tome šta je dobro a šta pogrešno i glasinama koje takvi pojedinci šire, pa počinju na sve ljude da gledaju nenaklono i da u njima vide isključivo njihove mane. Kada ljudi čuju neke pogrešno predstavljene činjenice i neistine, njihovo normalno razmišljanje, pa čak i njihova ispravna gledišta na stvari, često bivaju ometeni, usled čega im je teško da raspoznaju šta je ispravno a šta nije. Ljudi lišeni razboritosti često bivaju zavedeni i padaju u iskušenje, a da toga nisu ni svesni, upravo zbog nekih stvari koje iznose oni koji pogrešno predstavljaju činjenice i neistine. Oni misle: „Ti ljudi nikome nisu učinili ništa nažao, normalno učestvuju na skupovima, a ponekad čak daju milostinju, pomažu drugima i ništa loše nisu učinili.” Međutim, posledice njihovih interakcija s takvim pojedincima često dovode do toga da se oni zaglibe u pitanjima šta je ispravno a šta pogrešno, da zapadnu u iskušenja i zaglave se u emocionalnim zavrzlamama među ljudima i u nekorektnim međuljudskim odnosima. Osobe koje pogrešno predstavljaju činjenice i neistine specijalizovane su za ometanje primerenih odnosa među ljudima i za sabotiranje nekih jasnih shvatanja u glavama ljudi. Po njihovom mišljenju, svaki

pojedinac koji ima dobre odnose s drugim ljudima i može da im pruža podršku i pomoć, postaje meta njihovih tajnih napada i sudova. Slično tome, svako ko sa izvesnom odanošću obavlja svoju dužnost i ko donekle daje sebe, takođe je meta njihovih napada. Ma koliko da je nešto dobro ili pozitivno, oni pronalaze načine da to oklevetaju. Za sve imaju prikrivene kritike, komentarišu svaku stvar i po svim pitanjima imaju svoje stavove. Ta njihova gledišta uopšte nisu iskrena; naprotiv, oni pričaju gluposti, brkaju istinite činjenice sa neistinama i ono što je crno izvrću u belo; zarad postizanja nekog cilja, sejanja razdora među ljudima ili klevetanja određenih pojedinaca, idu čak dotle da namerno i bezobzirno izmišljaju stvari, činjenice ulepšavaju neistinitim detaljima i iznose neosnovane optužbe, praveći ni iz čega nešto. Ljudi nesvesni činjenica slušaju ih šta govore i smatraju da njihove tvrdnje zvuče razumno i da nipošto ne mogu biti lažne, te tako postaju zaluđeni. Osobe ovog tipa, koje vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, imaju prikrivenu kritiku za svaku pozitivnu stvar. Da li je to zato što imaju osećaj za pravdu? (Ne.) Prema ljudima koji aktivno obavljaju svoju dužnost, koji su odani, koji oduševljeno daju sebe i koji imaju savest i razum, takve osobe su prkosne i nimalo ih ne cene. Dakle, iz kog razloga te osobe govore tako nepromišljeno? Šta je osnovni uzrok tome? Zašto one stalno vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine? (Zato što im je ljudskost loša.) Tačno; razlog leži u njihovoj lošoj ljudskosti. Da im je ljudskost dobra, one ne bi pogrešno predstavljale činjenice i neistine. Ono što se govori treba da bude zasnovano na savesti i racionalnosti; ne mogu se na svakom koraku izgovarati uvrnute teorije i jeresi. Glavni uzrok pogrešnog predstavljanja činjenica i neistina jeste loša ljudskost. Sve što takvi ljudi govore ima kiselkast ukus; najblaže rečeno, oni osuđuju druge, dok zapravo njihove reči nose u sebi elemente zlonamernih osuda i kletvi, kao i naznake podbadanja, zavisti, prkosa, mržnje, pa čak i sklonosti da udaraju nekog ko je već pao. To su, ukratko, glavne karakteristike njihovog pogrešnog predstavljanja činjenica i neistina. Pored ovih karakteristika, takve osobe imaju još jednu zajedničku odliku: zameraju ljudima koji imaju ono što njima fali, a smeju se onima kojima fali nešto što oni imaju. Da li je njihova ljudskost dobra? (Nije.) Osobe ovog tipa – koje zameraju ljudima koji imaju ono što njima fali, a smeju se onima kojima fali nešto što oni imaju – zavide svima koji su bolji od njih, ogovaraju ih iza leđa, sude o njima i osuđuju ih, dok se onima koji su inferiorni u odnosu na njih podrugljivo smeju, rado se rugaju takvim osobama, ismevaju ih i omalovažavaju. Nijednu stvar ne mogu ispravno da shvate, niti da joj pristupe u skladu s najosnovnijim ljudskim moralom. Ne osećaju potrebu da ikome požele blagoslove, niti da ikome požele da mu bude dobro, da mu sve ide onako kako želi ili da ide ispravnim putem; ali oni bi, u najmanju ruku, trebalo da, bez imalo zlobe, ispravno procenjuju druge ljude – njima čak ni to ne polazi za rukom. Koji razlog stoji u pozadini njihovog pogrešnog predstavljanja činjenica i neistina? Iz onoga što govore, kao i iz njihovog stava prema drugima, iz onoga što misle i iz načina na koji se, duboko u svojim srcima, ophode prema drugim ljudima, očigledno je da je ljudskost osoba ovog tipa zlonamerna. Iako ljudi ovog tipa koriste svoja usta samo da bi pogrešno predstavljali

činjenice i neistine, duboko u njihovim srcima, iza tih postupaka leže dostignuća i ciljevi koje oni žele da postignu, kao i njihova prava gledišta i stavovi prema ljudima i stvarima. Ako za sada ostavimo po strani pitanje da li oni koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine dobro shvataju istinu i da li su to ljudi koji vole istinu, na osnovu ove odlike njihove ljudskosti – sklonosti ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina – mogu li takvi ljudi da ispolje bilo kakav dobar ili pozitivan uticaj na braću i sestre u crkvi? (Ne.) Nipošto!

Hajde da na nekim konkretnim primerima razmotrimo koje manifestacije imaju oni koji pogrešno predstavljaju činjenice i neistine. Recimo, na primer, da neka od sestara potiče iz veoma imućne porodice, ali da se, zarad propovedanja jevanđelja i svedočenja o Bogu, odrekla telesnih zadovoljstava i napustila rodni dom da bi obavljala svoju dužnost. Recite Mi, kako bi normalni ljudi gledali na tu situaciju? Zar joj se ne bi divili i zavideli joj? U najmanju ruku, smatrali bi da ona zavređuje svaku pohvalu i da bi vredelo ugledati se na nju zbog toga što je bila u stanju da svoje telesne užitke žrtvuje radi obavljanja dužnosti. Ali, kako to komentarišu oni koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine? Oni kažu: „Ona propušta priliku da živi kao bogatašica samo da bi išla unaokolo i po čitav dan propovedala jevanđelje; ako tako nastavi, muž će je pre ili kasnije izbaciti iz kuće! Zar verovanje u boga ne podrazumeva primanje blagoslova i uživanje u životu? Gledajte je samo, ima blagoslove, ali ne zna da uživa u njima, napušta porodicu i karijeru da bi svim srcem obavljala svoju dužnost; zar to nije glupo? Kad bi moja porodica bila tako imućna, samo bih uživao sedeći kod kuće.” Recite Mi, ima li ovde ijedne rečenice koja je u skladu s ljudskošću i iz koje bi drugi mogli nešto da nauče? (Nema.) Da to čuju, oni koji su donekle razboriti pomislili bi: „Zar ovo nije izvrtanje činjenica? Za vernika je samo po sebi pozitivno da napusti sve da bi se dao za Boga i da ne teži materijalnim zadovoljstvima, ali oni to osuđuju.” Ako bi to čuo neko ko je lišen razboritosti, bio bi zaluđen i uznemiren; revnost njegovog verovanja u Boga i njegove spremnosti da napusti sve i da sebe daje zarad obavljanja dužnosti, odmah bi bila ozbiljno narušena. Mada oni koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine ne govore mnogo, njihove reči veoma negativno utiču na druge, do te mere da se ti ljudi neko vreme osećaju negativno i da ne mogu da se oporave. Zar nije tako? (Jeste.) Svega nekoliko naizgled uverljivih reči mogu neke ljude da zatruju kada ih čuju. Šta nam to govori o ljudskosti onih koji takve otrovne reči izgovaraju? (Govore nam da je njihova ljudskost loša.) Ima li u njihovim rečima ijedne rečenice koja bi mogla da osnaži veru osobe koja je čuje? (Nema.) Kakve su sve te reči? Uopšteno govoreći, sve su to reči bezvernika; ni jednu jedinu takvu rečenicu ne bi trebalo da izgovore oni koji slede Boga. Konkretnije rečeno, nijedna od rečenica koje ti ljudi izgovaraju ne odražava ljudskost. Šta znači biti lišen ljudskosti? To znači ne posedovati čak ni moral. A šta znači biti lišen morala? Pomenuta sestra ima dobre uslove za život i imućnu porodicu, a kakav je stav tih ljudi o tome? Da li joj oni samo zavide, da bi joj zatim poželeli sve najbolje i krenuli dalje? (Ne.) Kakav je, dakle, njihov stav? Oni u svojim srcima gaje zavist, ogorčenost,

ozlojeđenost i pritužbe: „Da li ona zaslužuje da ima toliki novac? Zašto ja nemam toliko novca? Zašto je bog blagoslovio nju, a ne mene?” Ta sestra je imućna i napredna, pa stoga oni osećaju zavist i mržnju, bez ijedne reči iskrenog divljenja i lepih želja. To ukazuje na potpuno odsustvo čak i najosnovnije moralnosti. Ta sestra je imućna, a oni je stoga toliko mrze da bi maltene pokušali da je opljačkaju ili da joj na prevaru otmu imovinu. Nadalje, iako ta sestra živi u imućnoj porodici, ona je ipak u stanju da dobre uslove života i materijalne udobnosti ostavi iza sebe da bi obavljala svoju dužnost; za nekoga ko veruje u Boga, to je nešto na čemu joj treba čestitati, nešto što zavređuje divljenje i zavist. Ljudi bi trebalo da joj požele sve najbolje, da pokušaju da joj se približe i da je oponašaju. Ali, da li oni koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine imaju išta slično da kažu? (Nemaju.) Šta oni govore? Svaka njihova rečenica obeležena je grubim rečima i nagoveštajem mržnje. Zašto oni mogu tako da govore? Zato što su nesrećni i nezadovoljni vlastitom situacijom i zato što su ogorčeni, pa svoj bes iskaljuju na toj imućnoj sestri. Kao vernik u Boga, čovek treba naročito da ceni, da se divi, da oponaša i da uči od onih koji su u stanju da aktivno obavljaju svoju dužnost i da streme ka istini. Umesto da se na vrlinama te sestre uče kako da nadomeste vlastite slabosti, ti ljudi joj se rugaju, govore joj da je glupa i čak se nadaju da će se muž razvesti od nje; jedva čekaju da vide njenu propast. Ako bi se ta sestra zaista razvela od svog muža, zar se oni ne bi osećali zadovoljno? Zar se time ne bi ispunile njihove želje? To odražava njihova prava osećanja, kao i njihovu nameru i svrhu. Oni drugim ljudima ne žele dobro; kad vide da nekome dobro ide ili da je bolji od njih, to ih ispunjava zavišću i ogorčenošću. Ma koliko da je nečija vera u Boga snažna, ako je ta osoba bolja od njih, oni to naprosto ne mogu da podnesu. Potpuno su lišeni ljudskosti i nisu sposobni da izuste nijednu reč blagoslova ili pouke. Zašto ne mogu da izuste takve reči? Zato što im je ljudskost isuviše zla! Ne radi se o tome da ne žele da govore ili da im nedostaju prave reči; pre će biti da su im srca puna zavisti, ogorčenosti i ozlojeđenosti, usled čega im je nemoguće da izuste reči blagoslova. Da li onda činjenica da su im srca ispunjena svim tim iskvarenim stvarima može da ukaže na to da je njihova ljudskost zlonamerna? (Da.) Može. Budući da pokazuju tako iskvarene naravi, drugima postaje lako da ih raspoznaju i da prozru njihovu iskvarenu suštinu.

Evo još jednog primera. Bila je jednom jedna sestra koja se, pre no što je poverovala u Boga, stalno svađala sa svojom jetrvom. Kasnije su i ona i njena jetrva počele da veruju u Boga, pa su, jedući i pijući Božje reči, razumele neke istine. Shvatile su kako ljudi treba da se ponašaju i da treba da se međusobno slažu, pa su, razotkrivajući vlastitu iskvarenost, mogle da se otvore jedna pred drugom i da pokušaju da spoznaju sebe, te im je odnos bivao sve skladniji. Neki ljudi bi im pozavideli i rekli: „Pogledajte ih, cela porodica veruje u Boga, a jetrve se slažu kao da su rođene sestre. Zar za sve to nije zaslužna njihova vera u Boga? Članovi porodica nevernika nikako ne mogu da se slože, stalno se svađaju i takmiče među sobom, čak i rođena braća i sestre. Vernici su mnogo bolji; uprkos tome što jetrve nisu rođene sestre, ako veruju u Boga, ako teže istim

ciljevima, koračaju istim putem i imaju zajednički jezik, one su duhovno kompatibilne, što je predivno!” To pokazuje da se oni koji iskreno veruju u Boga razlikuju od nevernika. Ljudi iz različitih porodica okupljaju se sa zajedničkim ciljevima i težnjama, kompatibilni u Božjoj kući i pred Bogom. Svrha ovih reči jeste da se ljudima omogući da spoznaju da je to efekat Božjih reči i dela, blagodat koju je ljudima podario Bog. To je nešto što nevernici nemaju i u čemu oni ne mogu da uživaju. Kad to čuje, čovek bi u najmanju ruku osetio da je dobro verovati u Boga i stekao bi povoljan utisak o veri u Boga. Ali, čujte šta o tome ima da kaže osoba koja voli da pogrešno predstavlja činjenice i neistine: „Hmm! Možda ti spolja vidiš kako se te dve jetrve naizgled dobro slažu, kako su u jako skladnim odnosima tokom okupljanja – ali, zar nije tačno da se i one ponekad sporečkaju? Ti to ne znaš, ali one su nekada znale strašno da se posvađaju!” Drugi kažu: „Ranije su se prepirale i svađale zato što nisu verovale u Boga i što nisu razumele istinu. Sada se fantastično dobro slažu! To je zato što sada obe veruju u Boga, što razumeju neke istine, što prilikom razgovora u zajedništvu mogu da se otvore jedna drugoj, što su spoznale vlastitu iskvarenost i što često zajedno obavljaju svoje dužnosti. Mada među njima i dalje ima nekih trvenja, one generalno mogu da jedna drugoj priznaju svoje greške i međusobno se konsultuju oko svega što rade. To je nešto što nijedan nevernik ne može da postigne, čak ni sa svojim krvnim srodnicima.” A opet, osoba koja voli da pogrešno predstavlja činjenice i neistine na to kaže: „U kojoj porodici nema svađe? Ne samo jetrve, nego se čak i rođene sestre međusobno svađaju, zar ne? To što se sada tako harmonično slažu, samo je predstava za druge. Odbijam da poverujem da se one, kad im svekar bude umro, neće posvađati oko nasledstva! Zar verovanje u boga nije samo pusta želja, neka vrsta duhovne utehe? Zar bi one zaista mogle da se odreknu tolikog bogatstva zbog toga? Nema šanse!” Ima li u tim rečima ijedne izjave koja se slaže s činjenicama? Ima li ijedne želje za dobrobit ljudi, ijednog blagoslova? (Nema.) Da li oni ijednom svojom rečju izražavaju lični osećaj da je zaista dobro verovati u Boga, videvši kako drugi uživaju u Božjoj blagodati, baš kao što i oni sami to čine? (Ne.) Po mišljenju onih koji pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, svi ti lični preobražaji koji se javljaju među braćom i sestrama lažni su; zadobijanje istine i promene u naravi koje nastaju iz verovanja u Boga takođe su lažni; oni ne veruju da Bog može da pročisti ljude, da Bog ljude može da promeni. Iz njihovih reči, mogu se videti ne samo njihov proizvoljan sud, mržnja i kletve upućene ljudima, već i njihova neverica i poricanje efekata Božjih reči i dela na ljude. Pomenute jetrve su u dobrim odnosima i, kada su zajedno, pokazuju tolerantnost i strpljenje jedna prema drugoj zato što veruju u Boga. Ta osoba, koja voli pogrešno da predstavlja činjenice i neistine, u svom srcu oseća nelagodu i nezadovoljstvo, pa zato na sve moguće načine pokušava da među te sestre poseje razdor i srećna je ako joj pođe za rukom da se jetrve posvađaju i potuku kad se sastanu. Kakvo je to držanje? Kakav je to mentalitet? Sudeći po njenom mentalitetu, zar ta osoba nije pomalo perverzna? (Jeste.) Što se njenog držanja tiče, zar ono nije gnusno? (Jeste.) Pa ipak, ljudi tog tipa i dalje učestvuju u crkvenom životu, a takvih ljudi

ne manjka ni među onima koji obavljaju svoje dužnosti. Za te ljude se obično kaže da imaju „pogan jezik”. U stvari, nije im samo jezik pogan; njihov unutrašnji svet je neverovatno mračan i otrovan! Ma koliko da braća i sestre dele sa njima svoja dobra iskustvena svedočenja, sve je to u njihovim očima veštačko i izmišljeno i nema ničeg posebnog u tome. Bez obzira na kome Bog izvodi delo suda i grdnje, usled čega taj čovek ostvaruje značajnu dobit, takvu da je u stanju da ustane i da s drugima podeli svoja iskustva i da svedoči o Bogu – ovi pojedinci to duboko u sebi preziru, misleći: „Šta je toliko sjajno u tome? Zar ne bi svako, nakon što odsluša tolike propovedi, ponešto i razumeo? Ti samo napišeš članak o iskustvenom svedočenju i već si zadovoljan, već smatraš sebe pobednikom? Voleo bih da vidim hoćeš li se ipak požaliti na boga kad u budućnosti stvari krenu po zlu. Ako ti bog bude uzeo dete, voleo bih da vidim da li ćeš tada zaplakati ili ćeš i dalje moći da veruješ u boga!” Šta, po vašem mišljenju, ispunjava njihova srca? Zar to nije želja da čitav svet bude u haosu, strah od ljudi koji idu ispravnim putem? Ukratko, šta god da se u nečijoj porodici desi, oni to moraju da prokomentarišu; ali, bez obzira na to šta govore, svi ti ljudi imaju jednu karakteristiku, a to je da se nadaju da nikome ne bude dobro – o svakom govore tako kao da nema nikakve zasluge; čini ih srećnim da o drugima pričaju kao da su smeće i uvek se raduju tuđoj nesreći. Ako neko potiče iz imućne porodice, oni postaju zavidni, besni i puni mržnje, u srcu se stalno žale na tu osobu i hteli bi da joj Bog oduzme bogatstvo i blagodat u kojoj uživa, pa da sve to podari njima. Nepodnošljivo je slušati koliko se žale ljudima iza leđa. Da li oni na bilo koji način nalikuju vernicima u Boga? Naravno, ljudi ovog tipa su takođe vešti u prerušavanju. Ma koliko da su im srca zlonamerna ili mračna, oni će na okupljanjima, u prisustvu braće i sestara, takođe besediti o svojim shvatanjima i uvidima, izvaljujući grandiozne doktrine kako bi se maskirali, stvarajući lepu i „slavnu” sliku o sebi. Iza scene, međutim, oni ne govore i ne ponašaju se kao ljudska bića. Većina ljudi, ako s takvim osobama nije komunicirala i ako ne zna za njihove prave manifestacije ili za ono što leži duboko u njihovim srcima, već ih je samo slušala kako ispravno govore na skupovima, neće otkriti koliko je njihova ljudskost podla i opaka, ni koliko im je nizak karakter, nego će čak imati dobro mišljenje o njima. Tek nakon što s njima provedu neko vreme i shvate kako te osobe postupaju i kako se ponašaju u životu iza scene, ljudi polako počinju da ih raspoznaju i da osećaju odvratnost prema njima. Prema tome, raspoznavanje neke osobe ne treba da se zasniva isključivo na umilnim rečima koje ona izgovara na skupovima; moraju se takođe posmatrati njeni postupci i reči u životu iza scene da bi se prozrela njena suština i njeno pravo lice.

Osim što ne govore kao ljudska bića, ljudi ovog tipa, koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, imaju još jednu karakteristiku: žele da komentarišu o svemu i svačemu, pa čak i o onim ljudima koje ne poznaju dobro ili s kojima nikad nisu komunicirali, pri čemu ne zaobilaze ni najmanje sitnice u životima drugih ljudi. Ishod tog njihovog komentarisanja jeste da oni, ma koliko da je nešto pozitivno, svojim rečima izvrću to u negativno; ma koliko da je nešto ispravno, to biva izobličeno u nešto negativno

čim pređe preko njihovih podlih usana. To ih čini srećnim, omogućava im da dobro jedu i da spavaju čvrstim snom. Kažite Mi, kakvi su to stvorovi? Primera radi, ako je neko od braće i sestara ove godine ostvario dobar prihod i finansijski bolje stoji – pa je stoga dao nešto veći prilog, preko jedne desetine – oni postaju ljubomorni, pa kažu: „Zašto ove godine daješ toliki prilog? Bog ne određuje da li je neka osoba dobra ili zla na osnovu toga koliko novca prilaže. Koja je poenta tvoje revnosti? Božjoj kući ne fali novca." Opet izlaze neprijatne reči, zar ne? Svakom ko uradi nešto ispravno ili nešto što je u skladu sa istinom oni pronalaze neku zamerku i osećaju krajnju odvratnost u svojim srcima. Pokušavaju na sve moguće načine da te uzmu pod svoje, traže izgovore da napadaju, optužuju i osuđuju, sve dok te konačno ne dotuku i ne izbiju iz tebe svu pozitivnost, ostavljajući te potpuno zbunjenim i nesposobnim da razlikuješ šta je ispravno a šta nije. A onda se siti ismeju, rugaju ti se u sebi i sebi kažu: „Eto na šta si spao, a ovamo i dalje pričaš o nekakvom iskustvenom svedočenju!" To đavo pokazuje svoje pravo lice, zar ne? Zar to nisu reči Sotoninog sluge, reči antihrista? (Jesu.) Što više govorim o osobama te vrste, to osećam veći bes i odbojnost prema njima. Jeste li se ikada susreli s takvim osobama? Bez obzira na njihov izgled ili crte lica, kad god se spremaju da pogrešno predstave činjenice i neistine, dobiju bizaran izraz lica: iskrivljenih usana, iskošenih očiju, oni druge ljude više ne gledaju pravo u oči, a nekima kao da čak ni crte lica nisu na svom mestu. To je signal koji odašilju ka tebi i koji ti kazuje da se spremaju da progovore onako kako ljudi to ne čine. Šta u tom slučaju treba da uradiš? Da li treba da primiš taj signal ili da ga blokiraš? (Da ga blokiram.) Moraš da se distanciraš i da im kažeš: „Nemoj mi pričati, ne želim to da slušam. Previše tračariš. Ako nećeš da pričaš kao ljudsko biće, skloni se od mene. Ne želim da budem žrtva tvog ometanja; ne želim da ulazim u tako neprilične međuljudske odnose i neću da obraćam pažnju na takve kao što si ti." Posmatrajte ko sve među vama voli da pogrešno predstavlja činjenice i neistine, ko poseduje takvo držanje, a zatim se brzo distancirajte od takvih ljudi. Po čemu je karakteristična ljudskost takvih osoba? Po tome što izgovaraju otrovne reči ili, narodski rečeno, što imaju „pogan jezik". Razotkrivanjem njihovih otrovnih reči možete da uočite razne njihove izjave; iz njihovih izjava možete da sagledate njihov unutrašnji svet, možete tačno da odredite njihovu ljudskost-suštinu i da ustanovite da li su ti ljudi zli. Ljudi ovog tipa, koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, kroz razne signale i izjave koje daju, omogućavaju drugima da ih jasno označe kao zle ljude. Ljudi ovog tipa u potpunosti ispunjavaju merilo koje nalaže da oni budu uklonjeni ili proterani; prema njima ne treba imati milosti. Oni moraju da budu uklonjeni i ne sme im se dozvoliti da izazivaju ometanja unutar crkve.

Upravo smo razgovarali o karakteristikama onog tipa ljudi koji vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, pa bi, na osnovu stanja njihove vere u Boga i manifestacija njihove ljudskosti, trebalo da bude očigledno da su to osobe koje osećaju odbojnost prema istini i koje istinu ne vole. Njihova ljudskost je do te mere slaba da razum uopšte ne dopire do njih, a lišeni su čak i najosnovnije ljudske moralnosti; samo

što je, u ovom konkretnom slučaju, karakteristika njihove slabe ljudskosti takva da oni naročito vole da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine. Iz reči koje oni izgovaraju, može se uočiti karakteristika njihove ljudskosti i njihova ljudskost-suština; očigledno je da ljudi ovog tipa spadaju u osobe slabe ljudskosti. Do koje mere je njihova ljudskost slaba? Slaba je do te mere da je zla, što takve osobe stavlja u kategoriju zlih ljudi. To je zato što reči koje oni tipično izgovaraju nisu tek uzgredne primedbe, neki mali izraz zavisti niti povremeno pokazivanje delića ljudske slabosti; to što oni ispoljavaju nisu manifestacije obične, svakodnevne iskvarene naravi, već je to dovoljan dokaz da se oni mogu svrstati u kategoriju zlih ljudi. To su, dakle, osobe prvog tipa: one koje imaju sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina.

B. Sklonost ka iskorišćavanju

Drugom tipu pripadaju ljudi koji vole da iskorišćavaju. Neki ljudi definitivno imaju predstave kada se u zajedništvu razgovara o sklonosti ka iskorišćavanju, te misle: „Koje iskvareno ljudsko biće ne voli da iskorišćava? To je ljudska priroda; ako se time ne čini nikakvo zlo, čemu tolika ozbiljnost oko malo iskorišćavanja?" Sklonost ka iskorišćavanju o kojoj ovde razgovaramo prevazilazi okvire sklonosti normalnih ljudi ka iskorišćavanju – ona doseže do nivoa zla. Biće da u crkvi postoji popriličan broj, ili barem neki udeo, ljudi ovog tipa. Pod izgovorom da smo „svi mi braća i sestre", ti ljudi svuda nešto iskorišćavaju – iskorišćavaju braću i sestre, Božju kuću i crkvu. Šta oni koriste? Na primer, ako njihova porodica treba da kupi kuću a nemaju dovoljno novca za to, oni ne traže novac od rođaka ili prijatelja, niti odlaze u banku da podignu kredit; novac pozajmljuju od braće i sestara, a da pritom uopšte ne pominju kamatu, kao ni kada će vratiti pozajmljeni novac – naprosto ga pozajmljuju. Preblago je reći da „pozajmljuju"; činjenica je da oni jednostavno uzimaju novac, jer nemaju nameru da ga ikada vrate, niti da plate kamatu. Zašto ciljaju baš na braću i sestre? Smatraju da, pošto su u crkvi svi braća i sestre, oni treba međusobno da se ispomažu u teškim vremenima, a ako neko ne želi da pomogne, onda ta osoba nije brat ili sestra. I tako oni pozajmljuju novac od braće i sestara, smišljajući takve razloge da braća i sestre pomisle kako je jedino ispravno i pravilno da im daju novac na zajam. Neki drugi ljudi, kad vide da porodica nekog brata ili sestre poseduje automobil, neprestano razmišljaju o tome i svakih par dana traže od njih da im ga pozajme. Kada ga pozajme, oni ga ne vraćaju, niti dopunjavaju gorivo, a ponekad mu čak ulube karoseriju ili ga potpuno unište. Oni žude za ukusnom hranom, korisnim predmetima i za svim dragocenostima koje vide po tuđim kućama, pa smišljaju spletke kako da ih preotmu za sebe. U čiju god kuću da uđu, iz očiju im seva lopovska pohlepa dok pogledom pretražuju svaki ćošak, gledajući šta bi mogli da iskoriste i koje bi stvari mogli da uzmu – njihovoj pažnji neće izmaći čak ni mala saksija sa cvećem. Kad s drugima izađu u provod ili na večeru, nikad se ne nude da plate prevoz ili račun u restoranu. Kad god vide nešto lepo, hteli bi da to kupe, ali kad dođe vreme da se plati račun, oni nagovore druge da plate umesto njih, a kasnije izbegavaju čak i da pomenu pitanje

vraćanja tog novca; oni naprosto vole da iskorišćavaju, pa makar i za dinar ili dva. Ako želiš da imaš lepe stvari, možeš da ih platiš iz svog džepa; ako ne želiš da ih platiš svojim novcem, onda nemoj ni druge ljude da iskorišćavaš i nemoj biti tako pohlepan; treba da imaš malo integriteta da bi stekao poštovanje drugih ljudi. Ali, osobe ovog tipa lišene su integriteta i samo žele da iskorišćavaju druge, a što ih više iskorišćavaju, to su veseliji. Da li je pojava takvih ljudi u crkvi sramna ili slavna? (Sramna je.) To je sramno. Da li biste rekli da je takvo njihovo iskorišćavanje drugih neophodno? Da li oni to čine zato što ne mogu sebi da priušte hranu ili da nahrane porodicu? Nipošto. Oni zapravo imaju i dovoljno novca i dovoljno hrane; stvar je u tome što je njihova pohlepa do te mere velika, da ih potpuno lišava integriteta, a kod drugih ljudi izaziva prezir i odbojnost prema njima. Da li je takva osoba dobra? (Nije.) Neki ljudi stalno gledaju da nešto iskoriste dok obavljaju svoje dužnosti, osećaju se uvređeno ako su iole na gubitku i imaju potrebu da pričaju o tome. Kad im se dodeli neki zadatak, oni stalno potežu pitanje novca: „Putni troškovi u jednom smeru iznose toliko i toliko, smeštaj će me koštati toliko i toliko, za hranu ću morati da platim toliko i toliko, i tako dalje.” Kaže im se: „Ne brini, crkva će obezbediti sav novac.” Ali, nakon što prime novac, oni se previše zamaraju time i kažu: „Ovo nije dovoljno. Šta tamo da radim sa svega 200 juana? Ima ona izreka: ’Štedi kod kuće, ali na put ponesi puno novca.’ Moram da ponesem još novca da mi se nađe za rezervu; ako ne potrošim sve, vratiću ostatak crkvi.” Po povratku, nijednom rečju ne pominju vraćanje preostalog novca, niti prijavljuju troškove. Usuđuju se da čak i crkvu iskorišćavaju; da li bi smeli da pronevere i Božje priloge? (Da.) Kakve su to kreature? Lišeni su integriteta, kao i savesti i razuma. Da li bi Bog odobrio takve ljude? Neki drugi čak odlaze na mesta predviđena za okupljanje ili na iznajmljene lokacije da bi se okupali, oprali kosu i oprali veš, koristeći veš-mašinu, bojler, šampon, deterdžent za pranje veša i druge stvari koje pripadaju crkvi; oni čak iskorišćavaju i te pogodnosti, pa troše stvari koje pripadaju crkvi kako bi svoje sačuvali. Smatraju da su, time što veruju u Boga, deo Božje kuće, te da svaku stvar koja pripada Božjoj kući mogu besplatno da koriste, misleći da bi bilo šteta da je ne upotrebe, da je ne uzmu za sebe ili da iz nje ne izvuku neku korist; a čak i ako je unište, oni nemaju nameru da nastalu štetu nadoknade. Kada je reč o njihovim ličnim stvarima, oni znaju da ih štedljivo koriste i da pedantno vode računa o njima, ali zato opremu i predmete iz Božje kuće koriste kako im se prohte i ne plaćaju nikakvu nadoknadu ako ih pokvare. Jesu li to dobri ljudi? Oni sigurno nisu nimalo dobri. Aktivni su kao dobrovoljci, posebno u slučajevima kada je crkvi potrebno da kupi neke stvari, jer naročito rado izvršavaju upravo takve zadatke. Zašto su toliko željni takvih zadataka? Zato što veruju da tu mogu da ostvare neki profit i da nešto iskoriste; kad pokupuju sve što je potrebno, sav preostali novac stavljaju sebi u džep. Žele da iskoriste sve što mogu, smatrajući da bi bilo šteta propustiti priliku; to je logika koje se oni drže. Ako ne mogu nešto da iskoriste, oni proklinju braću i sestre i proklinju Božju kuću – sve živo proklinju; oni su, naprosto, zli demoni, smrdljivi prosjaci, klošari koji primaju kreditne kartice i koji idu unaokolo sa šeširom u ispruženoj ruci, ne bi li iskamčili neku benficiju i

nešto iskoristili. Ljudi im kažu: „Ti stalno nešto tražiš; zar nisi najobičniji smrdljivi prosjak?" A oni odgovaraju: „U redu je, zovite me kako god hoćete – tvrdicom, cicijom, smrdljivim prosjakom, klošarom, siromahom – dokle god mogu nešto da iskoristim, meni je dobro." Da li takvi ljudi imaju imalo integriteta? (Ne.) Zar takvi ljudi ne izazivaju određeni nivo ometanja kod braće i sestara? Zar oni u određenoj meri ne ometaju i ne nanose štetu naročito onim porodicama koje žive u teškim uslovima i imaju male prihode? (Da.) Mogu li negativno da utiču na ljude koji su mladi rastom i posebno ranjivi? (Mogu.) Ljudi osećaju gađenje pri samom pogledu na njih; svi koji ih vide se iznerviraju, ali im je previše neprijatno da ih odbiju, pa im dozvoljavaju da ih tako očigledno eksploatišu. Svi znaju da ti ljudi imaju lošu ljudskost i da su niskog karaktera, ali, pošto su svi braća i sestre i pošto vide da su i ti ljudi ponekad u stanju da obavljaju neke dužnosti, da imaju nešto malo vere i da povremeno mogu da se potrude nudeći gostoprimstvo u svom domu – zarad tih stvari, gde god da se nađu, većina ljudi zatvara oči pred njihovom sklonošću ka iskorišćavanju i ne shvata je ozbiljno. Međutim, ometanja koja oni izazivaju u crkvi postaju sve značajnija, u dovoljnoj meri da se većina ljudi oseća nelagodno; zar to nije problem? (Jeste.) Ti pojedinci, čak i ako nisu besni psi koji idu unaokolo i ujedaju ljude i mogu da ih na smrt izujedaju, nalik su zunzarama koje ljudima dosađuju i ne daju im mira. Ako ne budu uklonjeni, izazivaće beskrajna ometanja. Njihov ostanak u crkvi neprestano će voditi ka katastrofi, oduzimajući ljudima spokoj. Kad ih ti pojedinci ometaju, ljudi su prilično nervozni i često gaje odbojnost prema njima; ipak, pošto nemaju rešenje, oni uvek iznova prosto trpe njihova ometanja. Kakvi su to pojedinci? Čak i takvih ogavnih nitkova ima među ljudima; zašto takve osobe uopšte veruju u Boga? One, jednostavno, ne zaslužuju da žive! Iskorišćavaju sve što mogu – kako je to sramotno! Naprosto, uživaj u onim materijalnim stvarima koje si sposoban sebi da priuštiš; ako si lišen sposobnosti, nemoj da uživaš, ali nemoj ni da proneveravaš ono što pripada drugima. Ako iskorišćavaš neke male i beznačajne stvari zato što ti drugi ljudi, s vremena na vreme, ponude nešto iz milosrđa, zato što ti se neka stvar naročito sviđa ili zato što si se zaljubio u nešto, svako to može da oprosti. Kako kaže ona izreka: „Siromaštvo ograničava ambiciju"; to nije veliki problem. Ali, ako ti stalno tražiš da na taj način nešto iskoristiš, do te mere da postaješ bestidan i da te više uopšte nije sramota zbog toga, da se pretvaraš u smrdljivog prosjaka, u besnog psa ili u mušicu u tuđim očima, onda tebe treba odmah ukloniti. Sa ljudima ovog tipa treba se jednom zasvagda obračunati i staviti tačku na sve te probleme.

Koliko dugo možete da tolerišete ljude koji vole da iskorišćavaju druge? Ako zaista ne možete da ih podnesete i ako se, kad vas oni iskoriste, osećate kao da ste progutali muvu – ako pritom većina vas nekontrolisano besni i stalno se žali na njih kada ste zajedno – zar to ne znači da je trebalo da oni u tom trenutku već budu uklonjeni? (Znači.) Kad situacija postane neizdrživa i kad dostigne određeni limit, treba svi da se udružite i da te ljude uklonite. To je uklanjanje pošasti iz Božje kuće i to je nešto što ljudima uveliko godi. Takva osoba je naprosto ološ, koji kod većine ljudi izaziva nemir. To predstavlja

zloćudni incident koji ometa i prekida crkveni život i primorava ljude da se okupe kako bi porazgovarali o tome i rešili problem u vezi s tom osobom. Takva praksa je opravdana, jer su ometanja izazvana od strane zlih osoba već naškodila nekim ljudima. Da bi se zloj osobi onemogućilo da i dalje čini zlo, da bi se očuvalo normalno odvijanje života u crkvi i da bi se sprečilo dalje nanošenje štete Božjem izabranom narodu, sa zlom osobom se treba brzo obračunati i počistiti je. Ako ona, nakon što bude počišćena, može da prijavi crkvu, treba joj mudro preneti sledeće: „Ti nisi uklonjen ni proteran. Idi kući, izoluj se i preispitaj samog sebe. Nakon što se dobro preispitaš, napiši pokajničko pismo, pa te tada rado možemo primiti nazad u crkvu. Za sada, treba da pokušaš da zaradiš više novca i da uživaš u životu; osim toga, razmišljaj o pitanjima vere u Boga. Na taj način, nećeš zanemariti nijedan aspekt.” Kako vam ovo zvuči? (Dobro.) Nećemo govoriti da je ta osoba uklonjena ili proterana; reč je samo o tome da ona od danas neće više biti u crkvi. Kako bi bilo da se tako postupa? (Dobro je.) To je sjajna stvar! Nema potrebe da se raspravlja, niti da se svode računi; treba samo primeniti prosto i jasno rešenje, pustiti ih da se vrate u svet, da zarađuju novac i da žive svoj život. Ukratko, ljudskost onih koji vole da iskorišćavaju nije baš sjajna. Mada se za njihov karakter, koji je sklon ka iskorišćavanju drugih, ne može baš reći da je zao, on ih ipak čini dosadnim i odvratnim. Oni koriste svaku moguću priliku! Čak i ako se takvi ljudi ne bave ilegalnim ili kriminalnim radnjama, dugoročni prekidi i ometanja koje oni svojim postupcima i ponašanjem unose u crkveni život – te posledice – ozbiljniji su od svakog zlodela; to je dovoljno da se oni okarakterišu kao bezvernici ili zli ljudi koje treba ukloniti iz crkve. Time se u potpunosti prekidaju ometanja u crkvi, kao i uznemiravanje braće i sestara od strane bezvernika.

Maločas smo razgovarali o specijalnom načinu postupanja prema onima koji vole da iskorišćavaju druge, odnosno o metodu koji je osmišljen na osnovu posebnih okolnosti u vezi sa progonom u kontinentalnom delu Kine. Kada je reč o crkvama u inostranstvu, tamo je sasvim u redu direktno ukloniti takve ljude. Međutim, bez obzira na kakve se ljude primenjuje neki metod postupanja s njima, suštinski je važno obezbediti da taj metod bude i principijelan i mudar. Crkva ima svoje upravne odredbe i pravila i svi oni imaju za cilj da zaštite normalan život braće i sestara u crkvi i normalan redosled obavljanja dužnosti. Ako bilo ko ometa život braće i sestara u crkvi ili njihov učinak u obavljanju dužnosti, to nije dozvoljeno; Bog se gnuša takvih osoba i odbacuje ih. Svakako, nije dozvoljeno ni uznemiravanje ili mešanje u svakodnevni život braće i sestara. To je problem za čije rešavanje treba da budu odgovorni starešine i delatnici. Može biti pojedinaca koji su rođaci, prijatelji ili poznanici nekog od braće i sestara i koji, pod maskom „braće i sestara”, nastoje da privuku braću i sestre i navedu ih na stranputicu, sprečavajući ih da obavljaju svoje dužnosti. Starešine i delatnici, odnosno braća i sestre, imaju obavezu i odgovornost da se pozabave takvim pojedincima. Oni svojim ponašanjem i postupcima sprečavaju druge da obavljaju svoje dužnosti i da slede Boga, a ujedno izazivaju ometanja u radu crkve, tako da starešine i delatnici treba da istupe kako bi razrešili tu situaciju i uveli neka ograničenja. Mi, naravno, imamo

odgovarajuće metode za postupanje i obračunavanje s takvim pojedincima. Nema potrebe da se pribegava udarcima ili prekorima; mi njima naprosto razjasnimo suštinu problema, kao i ono zbog čega ih većina Božjeg izabranog naroda optužuje i što im stavlja na teret, pa im naposletku kažemo: „Tvoje uklanjanje je odluka koju je donela i potpisala većina. Složio se ti s tim ili ne, crkva ima ovlašćenje da donese takvu odluku i da prema tebi postupi u skladu s tim. Treba da se povinuješ." Time je problem rešen, a takvo postupanje je u potpunosti principijelno. Sa onima koji vole da iskorišćavaju druge treba se ophoditi i obračunavati u skladu s načelima. Ako žele da pozajme nešto od tebe kako bi te iskoristili, ti možeš to da im pozajmiš ako želiš, ili da odbiješ ako ne želiš; odluka je na tebi. Tvoj pristanak da im to pozajmiš jeste čin ljubaznosti; odbijanje da to učiniš je tvoje pravo. Mogu da kažu: „Zar nismo svi mi braća i sestre? Kakva si cicija, nećeš ništa čak ni da mi pozajmiš!" A ti im na to možeš odgovoriti: „Ovo je moja svojina i ja imam pravo da ti to ne pozajmim. To je u skladu s načelima. Nemoj da me pritiskaš s tim da 'smo svi mi braća i sestre'; to što govoriš nije istina. Jedino ako Bog kaže: 'Moraš to da mu pozajmiš', ja ću ti to pozajmiti." Niko nema pravo da iznuđuje ili da pozajmljuje tuđu imovinu pod izgovorom crkve ili ideje „da smo svi mi vernici i da smo svi braća i sestre". Je li to istina? (Jeste.) To je istina. Jedino držeći se te istine, moguće je obezbediti pravičnost za sve ljude, pa onda svako može istinski da uživa sva prava. Ali, ako se neko služi izgovorima tipa „za potrebe rada Božje kuće", „za potrebe rada crkve" ili „za potrebe braće i sestara" da bi iznuđivao ili pozajmljivao lične stvari, da li je to u skladu sa istinom? (Nije u skladu.) Imaš li pravo da odbiješ zahteve koji nisu u skladu sa istinom? (Imam.) Ako ti neko zbog toga kaže da si škrtac ili cicija, da li bi se uplašio? (Ne bih.) A ako neko digne veliku prašinu oko toga, tvrdeći kako ti ne podržavaš rad crkve ili ti nedostaje ljubav prema braći i sestrama, pa te zbog toga braća i sestre odbace i izoluju, da li bi se tada uplašio? Ti bi se tada povukao. U tom trenutku bi pomislio: „Šta je strašno u tome da nekom pozajmim kola? Nema veze da li ih pozajmljujem crkvi, Božjoj kući ili braći i sestrama. Bolje mi je da ne uvredim braću i sestre. Nije strašno ako uvredim jednu osobu, ali ako se sva braća i sestre osete uvređenim i ako im srca postanu hladna prema meni, pa me svi izoluju, šta onda da radim?" Budući da veruješ u Boga, čega imaš da se plašiš? Ako te budu izolovali, to ne znači da oni poseduju istinu ili da su njihovi postupci u skladu sa istinom. Istina je uvek istina. To je istina, bez obzira da li se s njom slaže manjina ili većina ljudi. Bez istine, čak i ako se manjina pokori volji većine, to nije istina. To je činjenica koju niko ne može da ospori. Da li neko poseduje istina-stvarnost ne zavisi od toga koliko on umilno govori, nego od toga može li istinu da sprovede u delo i da postupa u skladu s načelima. Primera radi, kupio si nov računar u svrhu obavljanja svoje dužnosti, a neko bi hteo da mu ga pozajmiš, tvrdeći da je potreban za rad crkve. Ti odbijaš da mu ga pozajmiš, a on kaže: „Ti si lišen ljubavi, ne voliš Boga, ne želiš da se žrtvuješ. Čak i ovako majušna žrtva za tebe je nedostižna." Da li su ove reči ispravne? Jesu li u skladu sa istinom? (Ne.) Treba ovako da mu odgovoriš: „Računar koristim za obavljanje svoje dužnosti. Pošto trenutno obavljam tu dužnost, ne mogu da radim bez

računara. Ako bih ti pozajmio svoj računar, zar to ne bi uticalo na moj učinak u obavljanju dužnosti? Da li bi to bilo u skladu sa istinom? Za šta je tačno tebi potreban računar? Kažeš da je potreban za rad crkve; ako je to tačno, trebalo bi da nađeš nekoga ko to može da potvrdi. Osim toga, čak i ako je stvarno potreban za rad crkve, ne bi trebalo da ga pozajmljuješ od mene. Čime da obavljam svoju dužnost ako mi uzmeš računar? To je neverovatno sebično s tvoje strane! Nemoj da koristiš potrebe rada crkve kao izgovor da mene iskoristiš, jer ja ne padam na te trikove. Nemoj da me smatraš nekakvim smetanjakom koji je lišen razboritosti; tražiš priliku da me iskoristiš, ali to se neće desiti!" S takvim ljudima se mora ovako razgovarati, da ne biste upali u Sotoninu zamku. Da li je ovaj problem lako rešiti? Kad budeš razumeo istinu i kad budeš postupao u skladu s načelima, nećeš morati da se plašiš onoga što iko drugi govori. Ne obraćaj pažnju na to što te lažno etiketiraju; s to malo doktrine kojom se razbacuju neće moći nikoga da ubede. Ovim razgovorom smo jednostavno razjasnili manifestacije ljudskosti onih osoba koje vole da iskorišćavaju druge, kao i načela za ophođenje s takvim ljudima.

Što se tiče onih osoba u crkvi koje vole da iskorišćavaju druge, prvo i osnovno jeste da ljudi treba preciznije i praktičnije da ih raspoznaju, a drugo, da ljudi moraju razumeti istinu; ljudi u svojim srcima moraju biti načisto oko stava koji treba da zauzmu u pogledu vere u Boga, oko onoga što treba da rade, oko načela kojih treba da se drže, kao i oko stava koji treba da imaju prema ljudima, događajima i stvarima. Nemojte da sledite gomilu, niti da se plašite da ćete uvrediti druge ljude, a pogotovo nemojte odustajati od načela i stavova koje treba da imate, samo zato da biste ugodili određenim pojedincima, jer ćete na kraju ugoditi ljudima, ali ćete povrediti Božje srce, pa će vas Bog prezreti. Ako je neki postupak u skladu s načelima, čak i ako se zbog tvoje primene tog postupka ljudi osećaju uvređeno i iza leđa te prekorevaju, to neće imati značajne posledice; međutim, ako taj postupak nije u skladu s načelima, čak i ako zbog njegove primene nailaziš na odobravanje i podršku svih ljudi i dobro se slažeš sa svima – samo što to nikako ne možeš da objasniš pred Bogom – to znači da si pretrpeo gubitak. Ako održavaš odnose s većinom ljudi, ako ih činiš srećnim i zadovoljnim i zadobijaš njihove pohvale, ali ujedno vređaš Boga, Stvoritelja, ti si onda prvoklasna budala. Prema tome, šta god da radiš, moraš jasno da razumeš da li je to u skladu s načelima, da li je to Bogu ugodno, kakav je Božji stav prema tome, koji bi stav trebalo da zauzmu ljudi, kojih načela treba da se pridržavaju, kakva su Božja uputstva i kako bi trebalo da to uradiš – treba najpre oko svega toga da budeš načisto. Tvoje druženje s drugim ljudima, materijalne stvari koje s njima razmenjuješ i način na koji se baviš njima – da li je sve to izgrađeno na temelju usklađenosti s načelima? Da li je to izgrađeno na temelju ugađanja Bogu? Ako nije, onda ništa od onoga što radiš, ma koliko dobro da to održavaš, ma koliko savršeno da to radiš i ma koliko da te drugi zbog toga hvale, neće biti upamćeno od strane Boga. Prema tome, načela tvog druženja i komunikacije s bilo kojom osobom ne bi trebalo da zavise od toga da li te ta osoba iskorišćava ili ti iskorišćavaš nju – ta načela ne treba graditi na tom temelju. Naprotiv, ona treba da zavise od toga da li je to što radite

u skladu sa istina-načelima. Jedino tada može zaista da se smatra da je to „u svetlu naše vere u Boga”; jedino tada možete da kažete: „Svi smo mi vernici, svi smo braća i sestre”; jedino tada možete to da uzmete kao svoju premisu. Osim pitanja vezanih za život-ulazak, za vlastitu dužnost i za rad crkve, nijedna druga interakcija ne bi trebalo da se zasniva na premisi „braće i sestara”. Ukoliko se neka stvar ne tiče dužnosti, život-ulaska ili normalnih interakcija među ljudima, već neko stalno koristi masku „braće i sestara” kao izgovor da bi ostvario određeni cilj, onda ta osoba nesumnjivo želi da takve izjave, metode i povoljne uslove upotrebi kao pretekst, u cilju iskorišćavanja i spletkarenja zarad lične koristi. Pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da budu na oprezu u vezi s tim i da ovakve probleme rešavaju mudro, kako ne bi bili uvučeni u to. To je zato što većina ljudi u crkvi ne razume istinu, a neki su čak i bezvernici, koji postupaju bez ikakvih načela i čine nesmotrena nedela. To što oni te stvari rade pod maskom „braće i sestara” upravo je ono što najlakše može da utiče na rad crkve i da ga ometa. Koja je svrha svega ovoga što je danas rečeno? Svrha je da se razjasni da, kako u komunikaciji tako i u interakciji s drugim ljudima, temelj svega toga treba da bude zasnovan na istina-načelima. Time se sprečava pojava neprikladnih odnosa među ljudima; naravno, time se ljudima koji vole da iskorišćavaju druge takođe onemogućava da pronalaze rupe u pravilima koje mogu da eksploatišu, a ujedno se sprečava i mogućnost da oni koji preterano brinu za svoj obraz ili su slabe ljudskosti budu iskorišćeni, da ih stalno varaju i da stalno trpe gubitke. Pojedini ljudi – uprkos očigledno teškim okolnostima u kojima im porodica živi – završe tako što na vlastitu štetu „stiskaju zube i prave se da im nije ništa”, pa svoj teškom mukom zarađeni novac pozajmljuju nekome ko voli da iskorišćava druge, zato što im je ta osoba tražila novac na zajam, tvrdeći da je odabrala baš njih zato što ima visoko mišljenje o njima. I šta se dešava nakon što toj osobi pozajme novac? Ona nestaje bez traga. A onda se zajmodavac tuži na Boga što ga nije zaštitio. Da li je to razumno? Jesi li ti mislio da verovati u Boga znači da uopšte ne moraš da razmišljaš kad nešto radiš, da će Bog o svemu da vodi računa? Zar te to ne čini beskorisnom osobom? Bog zahteva od ljudi da budu pošteni, mudri i da postupaju u skladu sa istina-načelima. Zar ne možeš to da razumeš? Ukoliko ne postupaš u skladu s tim istina-načelima, onda i zaslužuješ da stalno trpiš gubitke i da bivaš upleten. Na kraju krajeva, kad u životu više ne budeš imao izlaza, koga ćeš za to moći da kriviš? Sam si to sebi napravio. Tvoji postupci nisu bili vođeni ljubavlju, već su bili glupi! Pozajmio si novac prevarantu da bi mu udovoljio, ali, kad tebi bude zatrebao novac, hoćeš li moći od Božje kuće da tražiš na zajam? Treba li Božja kuća da ponese tu odgovornost umesto tebe? Ako od Božje kuće očekuješ da ti pokrije taj trošak, zar se time ne zadužuješ kod Boga? Bez izlaza u životu, kako možeš da obavljaš svoju dužnost? Ako se budeš molio Bogu, On možda neće uslišiti tvoje molitve; moraćeš da žanješ ono što si posejao, kako i zaslužuješ. Ko ti je rekao da budeš tako glup? Je li ti Bog rekao da veruješ toj osobi? Je li ti Bog rekao da joj pozajmiš novac? Nije ti rekao; ti si to svojevoljno uradio i to ne predstavlja Božju nameru. Ako su tvoji lični postupci pogrešni i dovedu do štetnih posledica, jedino ti

možeš da snosiš odgovornost za to. Zašto bi Božja kuća bila odgovorna za to i zašto bi Bog odgovarao za tebe? Zašto se na Boga žališ što te nije zaštitio? Odrasla si osoba, pa zašto onda ne donosiš svoj sud onako kako se to od odrasle osobe očekuje? Da li bi ikome u društvu tek onako pozajmljivao novac? Morao bi dobro da razmisliš o tome, zar ne? Zašto bi pozajmljivao novac nekome, samo zato što je taj neko svom zahtevu pridodao naslov „braća i sestre"? Zar time ne pokazuješ da si budala? Ne samo što si budala, nego si i glup, do krajnosti glup! Misliš li ti da sva braća i sestre iskreno veruju u Boga, da svi oni razumeju istinu? Barem trećinu njih čine bezvernici koji istinu ne vole. Zar ne možeš to da razlučiš? Da li ti misliš da su sva braća i sestre predmeti Božjeg spasenja i da su istinski izabrani od Boga? Zar ne znaš za izraz: „Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih"? Koga predstavljaju braća i sestre? Oni predstavljaju iskvareno čovečanstvo! Ako im veruješ, zar to ne znači da si glup? Bez obzira na štetne posledice koje izazivaš svojim ličnim postupcima, nemoj ništa da tražiš od Božje kuće, niti od braće i sestara; niko ne može da te pokriva i niko nema obavezu da umesto tebe snosi odgovornost. Kakvu si čorbu zakuvao, takvu i kusaj; odgovornost je samo na tebi. Takođe, nemoj svoje probleme da unosiš u crkvu kako bi se o njima razgovaralo i raspravljalo; niko ne želi to da sluša i drugi ljudi nemaju obavezu da se bave tvojim brljotinama. Ako neko zaista želi da ti pomogne, to vas dvoje možete privatno da rešite. Jasno?

Razgovor o ovim pitanjima ljudima služi kao podsetnik, proširuje njihova znanja, zvuči im kao zvono za uzbunu i razjašnjava im da među onima koji veruju u Boga ima svakakvih ljudi. Ima jedna važna stvar koju morate da upamtite, a koju sam još ranije nekoliko puta pominjao: oni koji veruju u Boga izabrani su iz iskvarenog čovečanstva. Šta to znači? To znači da je Sotona iskvario svakog pojedinca, da svi ljudi imaju iskvarene naravi i da su sposobni da čine zlo u nekoj meri i da su, unutar odgovarajućeg konteksta, sposobni da čine stvari koje se opiru Bogu. Vernici su ti koji pogrešno predstavljaju činjenice i neistine i koji su skloni da iskorišćavaju druge, o čemu smo upravo razgovarali; nevernici nam nisu bitni, tako da ih ovde nećemo pominjati. Manifestacije ljudskosti o kojima smo razgovarali upravo su manifestacije onih koji veruju u Boga. Stoga, naslov „braća i sestre" nemojte smatrati nečim što je veliko, plemenito ili sveto i neprikosnoveno. Ako to činite, sami ispadate glupi. Bog nikada nije rekao: „Braća i sestre su dragoceni. Kad postanu braća i sestre, oni bivaju osvećeni, stiču Božje poverenje i sasvim su pouzdani; možeš u potpunosti da im veruješ, jer je sve što govore i rade istina." To se nikada nije desilo; to su samo tvoje predstave i uobrazilja. Ako do sada nisi prozreo pravu konotaciju naslova „braća i sestre", ti si onda stvarno glup; uzalud si sve ove godine slušao propovedi. Još uvek ni za sebe nisi shvatio kakva si osoba, a ovamo toliko veruješ drugima i smatraš ih – braću i sestre – tako uzvišenim i velikim. Neprestano brbljaš: „braći i sestrama se ne sviđa ovo", „braća i sestre se ljute", „braća i sestre puno pate", „braća i sestre ovo, braća i sestre ono" i s toliko ljubavi govoriš o njima. Jesi li igde u Božjim rečima video da se pominje da su braća i sestre tako plemeniti i sveti, tako pouzdani? Ni u jednoj jedinoj rečenici, zar ne? Zašto bi ih ti onda

posmatrao na taj način? Time od sebe praviš potpunu budalu. Prema tome, ma koliku da si štetu ili gubitak pretrpeo od braće i sestara, to je u potpunosti tvoja krivica. Na kraju krajeva, svu tu štetu i gubitke možeš da smatraš školarinom. To je lekcija koju treba da naučiš. Vi morate jednom zanavek da upamtite: braća i sestre ne predstavljaju istinu, a još manje predstavljaju Boga; oni nisu isto što i osobe bliske Bogu, Božji svedoci ili voljena deca Božja. Ko su braća i sestre? Oni su iskvarena ljudska bića, baš kao i ti; imaju svoje predstave o Bogu, ne vole istinu, osećaju odbojnost prema njoj, imaju nadmenu narav, imaju podle i rđave naravi i sposobni su da u svakom pogledu deluju kao Božji neprijatelji, tako što svoje dužnosti obavljaju površno i što čak iskorišćavaju ostalu braću i sestre pod maskom vere u Boga. Koja je svrha svega ovog što vam govorim? Ja to ne činim da bih između tebe i braće i sestara posejao razdor, već da bih ti pomogao da jasno vidiš svačije pravo lice, da se pravilno ophodiš prema naslovu „braća i sestre", da ispravno postupaš prema ljudima oko sebe i da sa svima uspostaviš valjane međuljudske odnose. Nemojte pokušavati da dobre međuljudske odnose s drugim ljudima uspostavljate ili održavate putem ličnih usluga, putem razmene materijalnih dobara, laskanja, dodvoravanja, davanja ustupaka ili drugim sličnim sredstvima, s ciljem da se pošto-poto uklopite među braću i sestre. To je nepotrebno, a sve što u tom smislu radiš, Bogu je gnusno i odvratno. Koji je onda najbolji način života, koji je najbolji stav i načelo življenja među ljudima? To je Božja reč. Šta kažu Božje reči? One kažu da treba uspostavljati pravilne i normalne međuljudske odnose. Kako uspostaviti takve odnose? Kroz interakciju, razgovor i druženje sa drugima na osnovu Božjih reči. Na primer, ako neko treba da se preseli, pa traži od tebe da mu pomogneš, možeš mu pomoći ako želiš; ako ne želiš, jer se plašiš da bi to moglo da utiče na tvoje obavljanje dužnosti, možeš i da ga odbiješ. To je tvoje pravo i to je, naravno, načelo koje treba da slediš. Nema potrebe da praviš ustupke, da nerado i protiv svoje volje pristaješ, iz straha da nekog ne uvrediš ili da ne narušiš sklad među braćom i sestrama, da bi se zatim u srcu osećao nevoljno, što bi za posledicu imalo negativan uticaj na tvoj učinak u obavljanju svoje dužnosti. Ti vrlo dobro znaš da je takvo postupanje suprotno načelima, pa ipak drugima i dalje dozvoljavaš da te iskorišćavaju i da ti naređuju kao nekakvom robu, samo zato da bi im udovoljavao i očuvao dobre odnose s njima. Tvoje udovoljavanje drugim ljudima nije nikakvo dobro delo i Bog ga neće upamtiti. To što radiš ima za cilj jedino očuvanje međuljudskih odnosa; tvoji postupci ne doprinose radu crkve ni obavljanju tvoje dužnost, a još manje su tvoja odgovornost ili obaveza. Bog nikada neće pamtiti takve postupke, pa i ako ih činiš, činiš ih uzalud. Kada se, dakle, susretneš sa ovakvim pitanjima, zar ne bi trebalo da ozbiljno i pažljivo razmisliš o tome šta ti je činiti? Neke ljude pitaju za pomoć, ali oni su toliko zauzeti obavljanjem svojih dužnosti da su jedva nekako našli vremena da dođu na neki skup ili da se malo bave duhovnom posvećenošću. Očigledno je da ne žele da se odazovu, a prema načelima, ne bi ni trebalo da se odazovu. Međutim, budući da previše brinu o svom obrazu, nikako ne mogu da nateraju sebe da odbiju poziv. I, šta se na kraju dešava? Oni tim niskim osobama, koje samo gledaju kako da se okoriste,

dozvoljavaju da ih eksploatišu, uludo trošeći vreme koje je trebalo da posvete svom život-ulasku. Zar oni time nisu na gubitku? Jesu, i to na zasluženom! Podnošenje takvog gubitka uopšte ne zavređuje simpatije ni saosećanje kod drugih. Zašto kažem da je taj gubitak zaslužen? Ko te je terao da zanemariš Božje reči? Ko ti je rekao da treba da se plašiš da ne uvrediš druge ljude? Ako više voliš da ne vređaš druge ljude nego da slušaš Božje reči, pravedno si zaslužio taj gubitak! Neki kažu: „Ljudi ne žive u vakuumu; moraju postojati interakcije među ljudima." Važno je na koji način stupaš u te interakcije. Šta je više u skladu sa istina-načelima, šta je usklađenije s Božjim namerama i od čega tvoj život-ulazak ima veću korist: od interakcija zasnovanih na načelima ili od toga da u interakcije stupaš bez ikakvih načela, pokušavajući da svima udovoljiš i da sve izgladiš? Znaš šta treba da odabereš, zar ne? Ako znaš šta treba da odabereš, a ipak i dalje upadaš u blato, krajnje posledice ćeš snositi sâm. Zar to nije očigledno? (Jeste.)

Ima još nekih manifestacija ljudskosti zlih ljudi, ali je naš današnji razgovor u zajedništvu bio ograničen i fokusiran samo na aspekte koji se odnose na sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina i sklonost ka iskorišćavanju drugih ljudi. Tek nakon što sasluša priču o ta dva aspekta, najveći broj ljudi stiče neki osećaj i razboritost u vezi s tim, pa kažu: „Tako, dakle, izgleda loša ljudskost!" Takvih ljudi, međutim, zaista ima u crkvi; pa, šta u tom smislu treba preduzeti? Sâmo njihovo prisustvo nije neki veliki problem, budući da crkva ima svoja načela i propise; ona može da usvoji odgovarajuće mere radi obračunavanja s takvim pojedincima. Svrha današnjeg razgovora o ovim pitanjima jeste da se većini ljudi omogući da jasno razumeju i raspoznaju ta dva tipa zlih ljudi i da ih zatim, zajedničkim snagama, uklone iz crkve.

20. novembar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (25)

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (4. deo)

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

Danas u zajedništvu nastavljamo razgovor o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Na prethodnih nekoliko okupljanja, razgovarali smo o nekoliko aspekata koje starešine i delatnici treba da raspoznaju, kao i o glavnim istinama koje treba da razumeju prilikom obavljanja ovog posla; to jest, razgovarali smo o tome kako raspoznati sve vrste zlih ljudi. Kako se definišu sve vrste zlih ljudi? To su oni koji se infiltriraju u Božju kuću pod prividom verovanja u Boga, a koji ipak ne prihvataju istinu i koji takođe ometaju rad crkve; svi takvi ljudi spadaju u kategoriju zlih ljudi. To su oni koje crkva treba da ukloni ili protera; to jest, oni kojima nije dozvoljeno da obitavaju unutar crkve. Sve vrste zlih ljudi razlikujemo i raščlanjujemo prema tri glavna kriterijuma. Koja su to tri kriterijuma? Prvi je svrha nečijeg verovanja u Boga. Drugi je čovekova ljudskost – raščlanjivanje nečije ljudskosti da bi se raspoznalo i jasno uvidelo da li ta osoba spada među one koje crkva treba da ukloni. Koji je treći kriterijum? (Čovekov stav prema vlastitoj dužnosti.) Čovekov stav prema vlastitoj dužnosti je treći kriterijum. O prvom kriterijumu smo ranije razgovarali. Što se tiče drugog kriterijuma – nečije ljudskosti – razgovarali smo o dve tačke. Koja je bila prva tačka? (Sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina.) A druga? (Sklonost ka iskorišćavanju.) Iz sadržaja tih dveju tačaka, moglo bi se činiti nedovoljnim što to smatramo manifestacijama zlih ljudi, ali, na osnovu detaljnih manifestacija o kojima sam vam ranije besedio, ta dva tipa ljudi godinama veruju u Boga bez iskrenog pokajanja; razne njihove manifestacije već su izazivale ometanja i razaranje života crkve, život-ulaska Božjeg izabranog naroda i odnosa među pripadnicima Božjeg izabranog naroda. Shodno njihovim manifestacijama i na osnovu njihove priroda-suštine, ta dva tipa ljudi treba svrstati u kategoriju zlih ljudi. Crkvene starešine i Božji izabrani narod treba da ih raspoznaju i okarakterišu, a zatim i da ih blagovremeno uklone. Da li je to prikladno? (Jeste.) To je sasvim prikladno. Ponašanje ta dva tipa ljudi u crkvi imalo je veoma negativan uticaj; njih istina uopšte ne zanima i oni se uopšte ne pokoravaju Božjem delu. Izgleda da se to što oni među braćom i sestrama proživljavaju nimalo ne razlikuje od nevernika; oni često lažu i varaju druge, svoje dužnosti obavljaju na površan način i bez trunke osećaja odgovornosti, i uopšte se ne menjaju, uprkos višestrukim ukorima. Oni ne samo da utiču na crkveni život, već, takođe, ozbiljno ometaju rad crkve. Nesumnjivo je da oni spadaju među one koje crkva treba da ukloni ili protera, i sasvim je prikladno okarakterisati ih kao zle i svrstati ih među ljude s takvim statusom – to nije nimalo preterano. Što se tiče prvog tipa, to jest onih koji su skloni da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine, njihov problem nije toliko jednostavan da samo govore

stvari koje nisu baš prikladne ili da imaju prepreke u komunikaciji s drugima i tome slično, već je to više problem u vezi s njihovom naravi. Na dubljem nivou, problem njihove naravi jeste problem njihove priroda-suštine. Na površnijem nivou, problem je u njihovoj ljudskosti; drugim rečima, njihova je ljudskost krajnje podla i ogavna, što im onemogućava normalnu interakciju s drugima. Oni ne samo što su lišeni pozitivnih manifestacija, poput snabdevanja, pomaganja ili ljubavi prema drugima, već njihovi postupci i ponašanja imaju za cilj isključivo ometanje, uništavanje i rušenje. Ako se neki ljudi po navici upuštaju u pogrešno predstavljanje činjenica i neistina i ako stalno to rade, bilo otvoreno ili tajno, čime izazivaju ozbiljne negativne uticaje na rad crkve i na braću i sestre, onda oni spadaju među ljude koje crkva treba da ukloni. Drugi tip su oni koji imaju sklonost ka iskorišćavanju. Bez obzira na situaciju, oni uvek traže da steknu neku prednost i uvek gledaju svoje interese. Ne fokusiraju se na ulazak u istina-stvarnost, niti na dobro obavljanje dužnosti ili ispunjavanje vlastitih odgovornosti. Štaviše, oni se ne fokusiraju na normalnu interakciju s braćom i sestrama, gde bi se oslonili na jače strane drugih ljudi da bi nadoknadili vlastite nedostatke i izgradili normalne odnose ili da bi vodili normalan život u crkvi. Ne fokusiraju se ni na jednu od tih stvari – oni dolaze u crkvu i među braću i sestre samo da bi nešto iskoristili. Sve dok su takvi ljudi prisutni u crkvi i sve dok su braća i sestre u kontaktu s njima, braća i sestre će u sebi osećati nelagodu. Braća i sestre ne samo što osećaju odvratnost prema njihovim postupcima i ponašanjima, već, pre svega, često osećaju da bivaju ometani i u značajnoj meri sputani u srcu. Šta znači „u značajnoj meri”? To znači da, u stvarnim životnim situacijama, kada se suoče sa uznemiravanjem od strane bezvernika ili zlih ljudi, neki pojedinci su sputani svojim osećanjima i ne mogu da se oslobode, dok se drugi, iako im se to ne sviđa, ne usuđuju da progovore, nego u sebi uvek osećaju sputanost i nespokoj. Zar to nije ozbiljno ometanje braće i sestara? (Jeste.) Stoga, Božji izabrani narod treba da raspozna ta dva tipa osoba; svi koji su kategorisani kao zli ljudi spadaju među one koje crkva treba da ukloni. O konkretnim načelima postupanja s takvim osobama već smo razgovarali na poslednjem okupljanju, tako da sada nećemo ponovo razgovarati detaljno o njima. Ukratko, dva tipa ljudi o kojima smo već razgovarali izazivali su ometanja ne samo u crkvenom životu braće i sestara, nego i u redovnom obavljanju njihovih dužnosti; štaviše, ponašanja nekih od njih će verovatno spoticati neke nove vernike kojima nedostaje temelj. Prema tome, na osnovu načina i sredstava po kojima oni postupaju, kao i na osnovu raznih manifestacija njihove ljudskosti i štetnih posledica tih manifestacija, ta dva tipa ljudi spadaju među one koje treba ukloniti, a njihovo svrstavanje među one sa statusom zlih ljudi uopšte nije preterano. Mada se može činiti da ponašanja onih koji su skloni da pogrešno predstavljaju činjenice i neistine i onih koji imamu sklonost ka iskorišćavanju nisu tako nerazumno gruba ili opaka kao kod onih ljudi koji su u ljudskim predstavama definisani kao zli – iako su oni lišeni tako očiglednih manifestacija – zbog štetnih posledica njihovih ponašanja i njihove ljudskosti neophodno ih je ukloniti iz crkve. To su bile manifestacije ta dva tipa ljudi i načela za postupanje prema njima, o kojima smo prošli put razgovarali u zajedništvu.

II. Na osnovu nečije ljudskosti

C. Raskalašnost i neobuzdanost

Danas nastavljamo razgovor o manifestacijama nekoliko drugih tipova ljudi u pogledu njihove ljudskosti, koji započinjemo s trećim tipom ljudi. Koja je primarna karakteristika ljudskosti tih ljudi? To su raskalašnost i odsustvo obuzdavanja. Doslovno gledano, prilično je lako razumeti raskalašnost i odsustvo obuzdavanja; to znači da ponašanje, držanje i govor tih pojedinaca deluju neprikladno – oni nisu dostojanstvene i pristojne osobe. To je osnovno shvatanje manifestacija ljudi ovog tipa. Neminovno je da će, u crkvi, gledišta nekih ljudi o verovanju u Boga i načini na koje oni tragaju sadržati odstupanja ili greške. Njihov govor i držanje lišeni su svake pobožnosti, njihove manifestacije u životu i kvalitet njihove ljudskosti nimalo ne odgovaraju svetačkoj vrlini i oni su potpuno lišeni bogobojažljivog srca. Uopšte uzev, njihov govor, ponašanje i držanje mogu se jedino opisati kao raskalašni i neobuzdani. Naravno, njihove konkretne manifestacije su mnogobrojne, svima vidljive i lako ih je raspoznati. Ovi pojedinci su slični bezvernicima i nevernicima; konkretno, oni pokazuju naročito raskalašno ponašanje. Kada prisustvuju skupovima, veoma su ležerno obučeni i doterani. Neki se čak i ne srede pre no što izađu iz kuće, pa na skupove dolaze neuredni, neočešljane kose i neumiveni. Neki na skupove dolaze aljkavo obučeni, u iznošenim papučama ili čak u pidžami. Drugi aljkavo žive, nimalo ne vode računa o ličnoj higijeni i ne smeta im da na skupove dolaze u prljavoj odeći. Svi ti ljudi se prema skupovima odnose krajnje ležerno i neozbiljno, baš kao da su svratili kod komšije. Tokom okupljanja, njihov govor i držanje takođe su neobuzdani; oni bez ikakvih skrupula pričaju glasno, pa se čak uzbude i divlje razmahuju rukama kad su srećni i do krajnosti povlađuju sami sebi. Bez obzira na broj prisutnih ljudi, oni se smeju, šale i mašu rukama, sede skrštenih nogu i ponašaju se kao da su iznad svih ostalih; naročito su nakinđureni, pa čak i oholi, svoje sagovornike nikada ne gledaju pravo u oči, već pogledom šaraju unaokolo. Zar to nije raskalašno? (Jeste.) To je naročito povlađivanje samom sebi bez ikakve naznake obuzdavanja. Naravno, nevernici bi mogli da govor i držanje takvih pojedinaca pripišu nedostatku lepog vaspitanja, ali mi to shvatamo drugačije; to nije samo stvar nedostatka lepog vaspitanja. Trebalo bi da svaka odrasla osoba jasno zna kako da ispravno i primereno govori, kako da se ponaša i da komunicira s drugima – konkretno, ona treba da zna kako da to čini na način koji dolikuje vrlini svetaca, kojim se braća i sestre podučavaju i koji čini normalnu ljudskost – bez potrebe da joj iko to kaže. Posebno kad živi crkvenim životom, u prisustvu braće i sestara, mada tu nema potrebe za pretvaranjem, čovek mora da se obuzdava. Koja je, dakle, mera i zahtevano merilo tog obuzdavanja? To je usklađenost sa svetačkom vrlinom. Odeća i obuća treba da budu dostojanstvene i pristojne i čovek treba da izbegava bizarno oblačenje. U Božjem prisustvu, čovek mora da bude pobožan, a ne da maše rukama; naravno, on i pred drugim ljudima treba da očuva pobožnost i ljudsko obličje, kako bi se predstavljao na način koji je prikladan, koristan i poučan za

druge. To je ono što je Bogu ugodno. Raskalašni i neobuzdani ljudi uopšte ne obraćaju pažnju na proživljavanje najosnovnijih aspekata ljudskosti, a ključni razlog njihove ravnodušnosti jeste to što oni uopšte nisu upućeni u to kako da budu pobožne osobe ili osobe od integriteta i dostojanstva, koje izazivaju poštovanje; oni te stvari, jednostavno, ne razumeju. Stoga, uprkos tome što crkva stalno insistira i zahteva da ljudi koji prisustvuju skupovima budu uredno, dostojanstveno i pristojno obučeni i da ne nose bizarnu odeću, oni ta pravila i dalje ne shvataju ozbiljno, pa na skupove često dolaze u papučama, neuredni, pa čak i u pidžamama. To je jedna od manifestacija raskalašnih i neobuzdanih ljudi.

Oni koji su raskalašni i neobuzdani ispoljavaju još jedno ponašanje, a to je da se oblače po poslednjoj modi i da na skupove dolaze privlačno našminkani, sa debelim slojem šminke. Dva dana uoči svakog okupljanja, počinju da se doteruju i ukrašavaju, razmišljaju kako da se našminkaju, koji nakit da stave, koju frizuru da izaberu, šta da obuku, koju tašnu da ponesu i koje cipele da obuju. Štaviše, pojedine žene koriste zavodljivi karmin, stavljaju senku na oči i konturišu nos, dok se, u ekstremnijim slučajevima, oblače i doteruju preterano zavodljivo, otkrivaju ramena i leđa, i nose bizarnu odeću. Na skupovima, te osobe ne slušaju pažljivo šta govore braća i sestre, ne mole se, a pogotovo ne učestvuju u razgovoru niti sa drugima dele svoja lična shvatanja i iskustvena svedočanstva. Umesto toga, one se upoređuju sa svim ostalima, bave se pitanjima ko je bolje ili lošije obučen od njih, ko nosi naročito modernu i brendiranu odeću, a ko jeftinu odeću sa pijačnih tezgi, koliko košta nečija narukvica, i tome slično; fokusiraju se samo na ova pitanja, a često čak i otvoreno iznose takve primedbe. Na osnovu načina oblačenja, govora, ponašanja i držanja tih osoba, očigledno je da njihovo učešće u crkvenom životu i njihove interakcije s braćom i sestrama nisu usmereni ka razumevanju istine, a još manje ka težnji za život-ulaskom radi dostizanja promene naravi; umesto toga, one vreme provedeno na skupovima koriste da bi se hvalile kako uživaju u novcu i materijalnom životu. Neki ljudi na skupove dolaze u brendiranoj odeći da bi se šepurili, potpuno se predaju želji za praćenjem modnih i društvenih trendova među braćom i sestrama, podstiču i ostale da slede te trendove i navode druge ljude da im zavide i da se ugledaju na njih. Mada oni primećuju da ih neka braća i sestre posmatraju sa gadljivim stavom, uopšte ne mare za to i nastavljaju da rade po svome, nose obuću sa visokim potpeticama i dizajnerske tašne. Neki čak pokušavaju da o sebi stvore sliku dobrostojećih, imućnih ljudi, pa na skupove dolaze namirisani jeftinim parfemima, tako da se, nakon njihovog ulaska, prostorijom širi oštar i neprijatan miris mešavine parfema, rumenila i ulja za kosu. Mnogi učesnici skupa bivaju ogorčeni, ali se ne usuđuju da to glasno kažu, gadi im se pri pogledu na ove ljude, a oni koji iskreno veruju u Boga drže se podalje od njih. Bilo da su obučeni i doterani prilično luksuzno ili prilično ležerno, glavno obeležje takvih pojedinaca jeste njihov izuzetno slobodan i nedisciplinovan način govora, ponašanja, držanja i način života, ne samo tokom okupljanja, nego i u svakodnevnim interakcijama s braćom i sestrama ili u njihovom

svakodnevnom životu. Tačnije, oni naročito povlađuju sebi, bez naznake obuzdavanja. Nema čvrstih obrazaca u njihovom svakodnevnom životu; govore šta im padne na pamet, nepromišljeno i svojevoljno se ponašaju, nikad ne pričaju o ličnim iskustvima, s drugima retko dele svoje shvatanje Božjih reči i jedva da pominju poteškoće s kojima se susrećU u obavljanju svojih dužnosti. O kojim temama oni jedino raspravljaju? O društvenim trendovima, modi, gurmanskoj hrani, o privatnom životu poznatih ličnosti, pa čak i zvezda, kao i o neobičnim pričama i anegdotama iz društva. Iz tih njihovih prirodnih razotkrivanja, nije teško uočiti da vera u Boga tim ljudima služi samo da bi se provukli kroz život. Njihovi su životi usredsređeni isključivo na hranu, piće i dobar provod, umesto na pitanja kao što su život u crkvi, obavljanje dužnosti ili stremljenje ka istini. Kad se za te osobe kaže da su „raskalašne i neobuzdane", time se zapravo želi reći da su njihov stil života, ono što proživljavaju u čovečanstvu, kao i način na koji se bave stvarima, na koji tretiraju druge ljude i stupaju u interakcije s njima, u celosti raskalašni i neobuzdani. Često oponašaju popularne izraze u društvu; bez obzira na to da li braća i sestre vole da čuju te izraze i da li mogu da ih razumeju, ti pojedinci i dalje uporno govore. Štaviše, oni često oponašaju izreke nekih slavnih ličnosti u društvu, kao i muzičkih i filmskih zvezda. Što se tiče pozitivnog vokabulara koji se često koristi u Božjoj kući i među braćom i sestrama, oni prema njemu nikada ne pokazuju nikakvo interesovanje; u svojim svakodnevnim životima, nikada ne razgovaraju o istini. Njihovi idoli su svetski trendovi; od raznih slavnih ličnosti i zvezda prave svoje idole i oponašaju ih. Primera radi, brzo prihvataju popularne izraze i fraze sa interneta, koje onda koriste u svakodnevnom životu i u razgovoru s braćom i sestrama. Naravno, ti izrazi svakako nisu ni pozitivni ni poučni; svi su oni negativni, ne sadrže nikakvu vrednost, a kamoli neko značenje za ljude koji veruju u Boga. To su popularni izrazi koje smišlja iskvareno i zlo čovečanstvo i koji u potpunosti predstavljaju misli i stanovišta zlih sila. Takve reči često primećuju, prihvataju i koriste oni bezvernici u crkvi koji su ljubitelji zlih trendova. Oni su potpuno zatvoreni prema duhovnoj terminologiji i vokabularu Božje kuće, koje uopšte ne slušaju, niti ozbiljno uče o njima. Nasuprot tome, brzo pamte i koriste negativne stvari iz neverničkog sveta, kao i one stvari koje zaokupljaju pažnju ološa. Ti pojedinci, dakle, sudeći bilo po njihovom načinu oblačenja, govora i držanja ili po raznim mislima, stanovištima i stavovima prema stvarima koje pokazuju, ističu se među ostalom braćom i sestrama po tome što su izuzetno drugačiji od njih. Šta znači to da su drugačiji? To znači da su njihov govor, ponašanje i držanje isti kao kod nevernika i da oni ne pokazuju nikakvu promenu; oni su, naprosto, bezvernici. Neki ljudi, na primer, otpevaju dve himne na pozornici Božje kuće i od svih steknu priznanje, pa sebe počnu da smatraju zvezdama ili velikim zverkama i uvek zahtevaju da pred nastupe lice prekriju debelim slojem šminke, insistiraju na frizurama kakve nose slavne ličnosti i farbaju kosu u neobične boje. Drugi im nekad kažu: „Vernici treba da se oblače dostojanstveno i pristojno; tvoj stil ne ispunjava zahteve Božje kuće." A oni se na to žale govoreći: „Pravila božje kuće su suviše stroga; to je zaista problematično! Zašto je toliko teško biti zvezda?" Nakon što

su otpevali svega dve himne, oni sebe zamišljaju kao zvezde i misle da su sjajni, a kad god nisu zauzeti, neprestano razmišljaju: „Sa koliko li prstiju drže mikrofon zvezde u neverničkom svetu? Koliko li koraka naprave kad izlaze na binu? Zašto ne dobijam bukete cveća kad već tako lepo pevam? Tamo, u svetu, zvezde imaju svoje agente i pomoćnike; one ne moraju same da se bave, niti da rešavaju većinu stvari, već to rade njihovi pomoćnici. Ali ja, kao pevačica u božjoj kući, moram sama da se bavim tako prizemnim stvarima poput nabavke hrane, oblačenja i odlaska u kupovinu. Božja kuća je isuviše konzervativna!" U svojim srcima, oni su stalno nesrećni što žive u Božjoj kući; osećaju se posebno ogorčeno, uvek su nezadovoljni i puni pritužbi. Može li takva osoba da voli istinu? Da li će ona primenjivati istinu? Zašto te osobe ne preispituju same sebe? Perspektive iz kojih one gledaju na stvari toliko su iskrivljene, slično kao kod nevernika; kako one to ne shvataju? Božja kuća ih ne sprečava da postanu zvezde, ali jesu li ta njihova stanovišta i pristupi – koji su isti kao kod bezvernika – izvodljivi u Božjoj kući? Oni su temeljno neodrživi. Njihov uobičajen način govora i držanja izaziva prezir kod većine ljudi. Zbog njihovog „otvorenog uma" i krajnje popustljivosti prema samima sebi, sve što takvi ljudi govore ili rade je raskalašno i neobuzdano i oni ne pokazuju ništa drugo do Sotoninu narav.

Božja kuća neprestano ističe kako braća i sestre treba da održavaju granice između muškaraca i žena i da se ne petljaju sa osobama suprotnog pola. Neki ljudi su, međutim, raskalašni i neobuzdani i uopšte ne obraćaju pažnju na taj savet, nego čak pokušavaju da potajno zavode druge ili da se sastaju s njima, čime ometaju život crkve. Oni uživaju da kontaktiraju osobe suprotnog pola, pa čak traže razloge i izgovore da s njima stupaju u kontakt i razigranu interakciju. Kad vide neku osobu suprotnog pola koja je privlačna ili s kojom se lepo slažu, oni počnu da obigravaju oko nje, da flertuju i da je zadirkuju, da im čačkaju odeću i da ih čupkaju za kosu, a zimi ih čak gađaju grudvama snega po odeći; igraju se jedni s drugima kao životinje, bez ikakvih granica ili osećaja časti, nimalo se ne stideći. Neki ljudi kažu: „Kako se to može smatrati igranjem? Oni jedno drugom pokazuju ljubav; to se zove biti zaljubljen do ušiju, biti romantičan." Ako tražiš romansu, pogrešno si mesto odabrao. Crkva je mesto na kojem braća i sestre obavljaju svoje dužnosti; to je mesto za obožavanje Boga, a ne za flertovanje. Javno pokazivanje takvog ponašanja pred svima izaziva odvratnost i odbojnost kod većine ljudi. Ključni problem je što to nije nimalo poučno za druge i što time ujedno gubiš vlastiti integritet i dostojanstvo. Znaš li ti koliko godina imaš? Zar ne znaš koja ti je leva, a koja desna ruka? Zar ne razumeš razliku između muškaraca i žena? A ipak se baviš flertovanjem! Normalno je da se igraju deca od sedam ili osam godina; takvo ponašanje i takva interesovanja tipična su za njihov uzrast. Međutim, ako odrasli pokazuju takva ponašanja, zar to onda nije detinjasto? Jednostavno rečeno, to je upravo to. A šta je to po svojoj suštini? (Popustljivost prema samom sebi, raskalašnost.) Sve je to previše raskalašno! Čovek koji veruje u Boga mora da ima osećaj časti. Čak je i među nevernicima malo onih koji se tako raskalašno ponašaju. Kako su samo neozbiljni i prezrenja dostojni takvi raskalašni pojedinci! Bacati

grudve u odeću osobe suprotnog pola čisto zabave radi, i ne samo juriti se s njom unaokolo radi igre, nego je čak i udarati po zadnjici – a kad im neko ukaže na činjenicu da je takvo ponašanje suviše raskalašno i da zamagljuje granice između muškaraca i žena, oni uzvraćaju: „Mi se ovako igramo samo zato što smo bliski; trebalo bi da ljudi imaju razumevanja.” Oni se u tolikoj meri prepuštaju uživanju, da ne samo što to dozvoljavaju sebi samima, nego i druge mame da se pridruže njihovom uživanju. Kakvi su to bednici? Recite Mi, da li bi trebalo da takvi ljudi ostanu u crkvi? (Ne.) Kad se nađe u blizini neke takve osobe, čovek se oseća čudno i nelagodno. Kad ugledaju nekoga, oni tu osobu ne pozdravljaju na normalan način; naprotiv, samo je lupe po ramenu i kažu: „Pa gde si ti, đavola, svih ovih godina? Mislio sam da si ispario s lica zemlje! Kako si, šta ima?” Čak je i način na koji se pozdravljaju s drugima tako varvarski i ohol; ne samo da pričaju kao varvari, nego čak i fizički dodiruju druge. Zar to ne podseća na ponašanje huligana i bandita? Da li vam se dopadaju takvi ljudi? (Ne.) Da li se osećate ugodno kad vam se neko podsmeva i poigrava se s vama? (Ne.) To je neugodan osećaj, koji čak ne možete ni da izrazite; možete samo da otrpite i da tu osobu, kad je sledeći put sretnete, zaobiđete u širokom luku. Da sumiramo, šta nam to govori o kvalitetu ljudskosti takvih ljudi? (Govori nam da je lošeg kvaliteta.) Iz kojeg god ugla da ih posmatrate – bilo da je reč o njihovom govoru ili držanju, o njihovom ličnom vladanju, o načinu na koji se ophode prema svetu i stupaju u interakcije s drugima, o njihovom stavu prema trendovima iz neverničkog sveta ili o njihovom načinu verovanja u Boga i njihovom stavu prema Bogu i Njegovim rečima – nije teško uvideti da su ti pojedinci lišeni svake pobožnosti i bogobojažljivog srca. Baš kao što se kod njih ne može uočiti nikakva iskrenost u traganju za istinom ili u prihvatanju istine. Ono što se može uočiti jesu njihova raskalašnost i odsustvo obuzdavanja, njihova konstantna težnja za oponašanjem zvezda i idola, kao i odsustvo svake namere da krenu u suprotnom pravcu, ma koliko da im se besedi o istini. Kako se mogu sumirati karakteristike njihove ljudskosti? Kao raskalašnost i odsustvo obuzdavanja. Stoga se može definitivno zaključiti da su oni nevernici koji su se infiltrirali u Božju kuću; oni su bezvernici.

Raskalašni i neobuzdani ljudi koriste isti rečnik kao i banditi i huligani iz neverničkog sveta; naročito uživaju u tome da oponašaju govor i stil zvezda i negativnih ličnosti iz društva, pri čemu je većina onoga što govore obojena ogavnim tonom i zvuči kao nešto što bi izgovorio neki huligan ili bitanga. Primera radi, kad dođe neki nevernik i kad, nakon što pokuca na vrata, izgovori nekoliko čudnih fraza, braća i sestre kažu: „Nešto nije u redu; zašto ova osoba liči na izvidnika ili špijuna?” Mada oni u tom trenutku ne mogu biti sigurni u to, većina ljudi se oseća nelagodno. Pa ipak, osoba koja je raskalašna i neobuzdana govori upečatljivo, pa čak donekle i nadmeno, i kaže: „Izvidnik? Nije me strah! Zašto ih se plašite? Ako se plašite, ne morate da izlazite. Idem da vidim šta hoće.” Pogledajte ih samo kako su hrabri i smeli. Da li biste i vi tako nešto rekli? (Ne, normalni ljudi ne govore tako; to je nešto što bi izgovorio neki bandit.) Banditi govore drugačije od normalnih ljudi; oni su naročito nadmoćni. Ljudi uče jezik svoje sorte; ljudi sa ulice

posebno usvajaju popularni rečnik društva, banditi i huligani vole da koriste vlastiti žargon, a bezvernici su isti kao nevernici i govore sve ono što govore i nevernici. Dobri, dostojanstveni i pristojni ljudi osećaju odvratnost i gnušanje kad čuju govor nevernika; niko od njih ne pokušava da imitira njihov način govora. Neki bezvernici, čak i nakon deset ili dvadeset godina provedenih u veri, i dalje koriste jezik nevernika, namerno birajući takav način govora, a dok govore, oni čak oponašaju držanje, izraze lica i gestikulacije nevernika, kao i pogled koji očima upućuju. Mogu li takvi pojedinci biti prijatni za oko braći i sestrama u crkvi? (Ne.) Većini braće i sestara je neprijatno i nelagodno da ih gledaju. Šta mislite da Bog oseća u vezi s njima? (Odvratnost.) Odgovor je jasan: odvratnost. Iz onoga što ti ljudi proživljavaju, iz njihovih težnji i iz toga koje ljude, događaje i stvari u svojim srcima poštuju, očigledno je da njihova ljudskost ne otelovljuje dostojanstvo ni pristojnost, kao i da je daleko od pobožnosti i svetačke vrline. Iz njihovih se usta retko mogu čuti reči koje vernici ili sveci treba da izgovaraju, kao i reči koje mogu da pouče druge i da im prenesu integritet i dostojanstvo; teško da će oni izgovoriti takve reči. To što oni u svojim srcima poštuju, čemu teže i ka čemu streme, u osnovi je nespojivo sa onim čemu sveci treba da teže i ka čemu da streme, usled čega im je teško da obuzdaju sve ono što spolja proživljavaju, kao i svoj govor i držanje. Previše je zahtevno tražiti od njih da se obuzdaju, da ne budu raskalašni, da ne povlađuju sebi i da sačuvaju dostojanstvo i pristojnost, a kamoli da žive kao neko sa ljudskošću i razumom, neko ko razume istinu i ulazi u istina-stvarnost. Oni čak nisu u stanju da budu normalne osobe sa integritetom i dostojanstvom koji priliče svetačkoj vrlini, niti su u stanju da se pridržavaju pravila i da makar spolja izgledaju racionalno. Ranije je postojao jedan čovek koji je otišao na selo da propoveda jevanđelje i video da neka braća i sestre imaju siromašne porodice i da žive u oronulim kućama. Sarkastično i podrugljivo im je rekao: „Ova kuća je tako oronula, da nije prikladna za ljude; jedva da je pogodna za svinje. Treba što pre da se iselite!” Braća i sestre su odgovorili: „Lako je iseliti se, ali ko će nam dati drugu kuću da u njoj živimo?” Govorio je nepromišljeno i svojevoljno, šta god mu padne na pamet, ne razmišljajući o tome kakav bi to uticaj moglo imati na druge. To znači imati ogavnu narav. Braća i sestre su pitali: „Ako se iselimo, ko će nam dati kuću u kojoj ćemo živeti? Imaš li ti neku kuću?” Nije imao odgovor na to. Videvši da se ti ljudi suočavaju s poteškoćama, trebalo je da bude u stanju da im reši poteškoće pre no što išta progovori. Kakve su bile posledice onoga što je nepromišljeno rekao, a da nije mogao da im reši poteškoće? Da li je problem bio u tome što je on bio previše iskren i otvoren? Ni slučajno. Problem je bio u tome što je on bio isuviše ogavan; bio je raskalašan i neobuzdan. Takvi ljudi su potpuno lišeni svakog koncepta integriteta, dostojanstva, obzira, tolerancije, brige, poštovanja, razumevanja, simpatije, saosećanja, promišljenosti, pomoći i tako dalje. Ovi kvaliteti, koji su suštinski za normalnu ljudskost, jesu ono što ljudi treba da poseduju. Te osobe ne samo da su lišene ovih kvaliteta, nego čak mogu da se, kad u interakciji s drugima vide da se neko suočava s poteškoćama, rugaju i podsmevaju toj osobi, da se s njom šegače i da je omalovažavaju; ne samo da

su nesposobni da je razumeju ili da joj pomognu, već je čine tužnom i bespomoćnom, nanose joj bol, pa čak i nevolje. Takve osobe, koje su izuzetno ogavne, većina ljudi može jasno da prozre, ali ih stalno trpi. Mislite li da takve osobe mogu iskreno da se pokaju? Na mislim da je to verovatno. Imajući u vidu njihovu priroda-suštinu, one nisu ljubitelji istine, pa kako bi onda mogle da prihvate da budu orezane i disciplinovane? Kada opisuju takve ljude, nevernici koriste izraze poput „rade po svome" ili „idu svojim putem, bez obzira na to šta im drugi govore" – kakva je to smešna logika? Te takozvane čuvene izreke i idiomi često se smatraju pozitivnim stvarima u društvu, čime se izvrću činjenice i meša ispravno s pogrešnim. Ovim smo, u osnovi, obradili manifestacije ljudskosti onih osoba koje su raskalašne i neobuzdane.

Bez obzira na to da li raskalašni i neobuzdani pojedinci utiču na crkveni život, na normalne odnose među braćom i sestrama ili na normalno obavljanje dužnosti Božjeg izabranog naroda, ukoliko manifestacije i otkrovenja njihove ljudskosti izazivaju štetne uticaje i posledice i ometaju braću i sestre, treba rešavati ova pitanja i preduzimati odgovarajuće mere protiv takvih pojedinaca, umesto da ih samo puštamo da neometano deluju. U blažim slučajevima, može im se ponuditi pomoć i podrška ili se oni mogu orezati i upozoriti. Kod ozbiljnijih slučajeva, kad je njihovo ponašanje i držanje naročito raskalašno, kao kod nevernika ili bezvernika, kad takvi nemaju ni naznake svetačke vrline, onda crkvene starešine i delatnici treba da iznađu odgovarajuća rešenja i da se pozabave njima. Ako je većina braće i sestara saglasna i ako uslovi to dozvoljavaju, takve pojedince treba ukloniti; u najmanju ruku, ne treba im dopustiti da svoje dužnosti obavljaju u crkvi s punim radnim vremenom. Šta se podrazumeva pod „blažim slučajevima"? To se odnosi na neke nove vernike, na ljude koji su prvobitno bili nevernici, koji nikada nisu verovali u hrišćanstvo i koji ne razumeju šta verovanje u Boga obuhvata. Njihov govor i držanje otkrivaju navike nevernika. Međutim, kroz čitanje Božjih reči, kroz razgovore o istini i kroz život u crkvi, oni se postepeno preokreću i menjaju, postaju nalik vernicima i pokazuju nešto od ljudskog obličja. Takve pojedince ne treba svrstavati u redove zlih ljudi, nego među one kojima može da se pomogne. Sledeću kategoriju čine mladi ljudi od dvadesetak godina koji se, uprkos tome što u Boga veruju tri do pet godina, i dalje prepuštaju svojoj razigranosti, nisu se još ustalili, još uvek su pomalo detinjasti u svom govoru i držanju – to jest, govore, ponašaju se i postupaju kao deca – i tome slično, zato što su još uvek mladi. Takvim ljudima, pomoć i podršku treba pružati s ljubavlju; treba im dati dovoljno vremena da se postepeno promene, bez nametanja preterano strogih zahteva. Naravno, kada je reč o odraslim osobama koje u Boga veruju mnogo godina ali i dalje pokazuju raskalašnost i neobuzdanost u svom govoru, držanju i ponašanju, koji i dalje postupaju slično nevernicima i koji odbijaju da se promene uprkos višestrukim opomenama, prema njima treba primeniti drugačiji pristup; sa njima se treba pozabaviti u skladu s propisima Božje kuće. Ako takve osobe svojim govorom, držanjem i otkrivanjem svoje ljudskosti ometaju većinu i ispoljavaju negativan uticaj na crkvu, ako mnogi osećaju odbojnost kad ih vide i ne žele da ih slušaju kako govore, ne žele da

gledaju njihove izraze lica dok govore, niti žele da gledaju njihovu odeću, i ako je većina ljudi srećnija i u boljem stanju kad takve osobe ne prisustvuju skupovima – jer osećaju nelagodnost i odbojnost zbog samog njihovog učešća u crkvenom životu i zbog samog njihovog prisustva među braćom i sestrama, kao da su neke ometajuće bube – onda nema sumnje da su takve osobe zli ljudi. Drugim rečima, kad god takvi ljudi učestvuju u crkvenom životu i svoje dužnosti obavljaju zajedno s braćom i sestrama, većina ljudi oseća ometanja i naročitu odbojnost prema njima. U takvim slučajevima, s tim osobama se treba pozabaviti što je moguće pre, ne ostavljati ih nasamo da rade šta hoće ili ih treba podvrgnuti daljem posmatranju. U najmanju ruku, treba ih počistiti iz crkve s punim radnim vremenom i poslati ih u običnu crkvu da se pokaju. Zašto s njima treba postupati na ovaj način? (Zato što su izazvali ometanja i štetne posledice po većinu ljudi, ometajući crkveni život.) Zato što su posledice i uticaji njihovih manifestacija tako podli! Shodno tome, starešine i delatnici, kao i Božji izabrani narod, ne treba da im gledaju kroz prste niti da naslepo povlađuju njihovom ponašanju. Neprikladno je da starešine i delatnici ne učine ništa čak ni onda kad takvi pojedinci ometaju većinu ljudi; takve pojedince treba počistiti iz crkve u skladu s propisima Božje kuće – to je najmudriji izbor.

Da li se crkva i ranije bavila ljudima koji su raskalašni i neobuzdani? (Jeste.) Nakon što se crkva pozabavila njima, neki od njih su plakali i govorili: „Nisam to činio namerno. To je samo moje povremeno ponašanje; ja nisam takva osoba. Molim vas da mi pružite još jednu šansu! Ako mi ne dopustite da obavljam svoju dužnost, neću moći da verujem u boga po povratku kući, gde su svi ostali nevernici.” Govore tako umilno i čini se da su iskreno uznemireni, izražavaju svoju nespremnost da napuste Boga i traže od Božje kuće još jednu priliku da se pokaju. Moguće je dati im još jednu priliku, ali ključno je pitanje da li će oni moći da se promene ili neće. Ako je tako temeljno uočeno da ta osoba nema ni trunke ljudskosti, da nema savesti ni razuma, da je ona u suštini stvar bez srca i duha, onda joj ne treba pružiti još jednu šansu; to bilo bi uzaludno. Međutim, ako je suština te osobe dobra, i ako joj je, pošto je još mlada, jedino ljudskost nezrela, što će se za nekoliko godina svakako promeniti, onda joj se mora pružiti prilika da se pokaje. Nipošto je ne treba uklanjati iz crkve, jer se nikada ne sme upropastiti nijedna dobra osoba. Nekim ljudima je svojstveno da budu bezvernici; svojstveno im je da budu raskalašne, neuke i glupe stvari, dok je njihovoj ljudskosti svojstveno da ne poseduju pojam časti, niti da znaju za osećaj stida. Nakon neotesanog ponašanja u javnosti, većina ljudi bi osetila kajanje i bilo bi ih sramota da se suoče s drugima. Čak i kad požele da učine tako nešto, u stanju su da vode računa o osećanjima i mišljenjima braće i sestara, kao i da paze na vlastiti integritet i dostojanstvo, pa se neće tako ponašati; u najgorem slučaju, možda će samo kod kuće malo dići galamu na svoju decu ili na rođenu braću i sestre. Kada su napolju, u interakciji sa nepoznatima, ljudi treba da razumeju šta znači osećaj časti, pristojnosti, pravila i dostojanstva. Da li se neko ko je lišen razumevanja tih koncepata može promeniti čak i uz tvoju pomoć? Čak i ako se trenutno obuzdava, koliko dugo će moći tako da izdrži? Neće mnogo vremena proći, a on će se

vratiti svojim starim načinima. Pošto su takvi ljudi u svojoj ljudskosti lišeni dostojanstva i osećaja stida, pošto ne znaju za pravila, za pristojnost, niti za vrlinu svetaca, i pošto ti kvaliteti nisu svojstveni njihovoj ljudskosti, ti naprosto ne možeš da im pomogneš. Ljudi kojima je nemoguće pomoći jesu ljudi koji ne mogu da se promene, ljudi kojima se ne mogu davati uputstva, niti se može uticati na njih. Takvi pojedinci moraju biti počišćeni što je moguće brže i ranije, kako bi im se onemogućilo da izazivaju ometanja među braćom i sestrama i da ovde nanose sramotu. Božjoj kući nije potreban niko ko bi samo da popuni broj. Ako Bog neku osobu neće da spase, ona nikakve koristi neće imati od toga što negde samo popunjava broj. One koje Bog ne priznaje treba ukloniti – počistiti sve one koji ne treba da ostanu u Božjoj kući, da prisustvo jedne jedine takve osobe ne bi negativno uticalo na mnoge druge, što bi bilo nepravično prema većini. Ako prozrete suštinu onih koji su raskalašni i neobuzdani, treba da se što pre pozabavite njima i da ih uklonite, umesto da ih unedogled tolerišete. Neki kažu: „Oni povremeno daju neke rezultate pri obavljanju svojih dužnosti. I dalje su nam potrebni za taj aspekt rada. Takođe, imaju prilično dobro srce i mogu da plate neku malu cenu.” Ali, ko među ostalim članovima Božje kuće ne može da plati neku malu cenu? Ko ne može da postigne neke rezultate pri obavljanju svoje dužnosti? Ako svako može da postigne neke rezultate, zašto onda za obavljanje dužnosti ne odabrati dobre ljude, koji su dostojanstveni i pristojni? Zašto insistirati na tome da se tipovi ljudi koji su olош, lopovi i glupani zadrže u crkvi s punim radnim vremenom da bi izazivali ometanja? Zašto insistirati da se ti bezvernici koji žive kao nevernici zadrže na službi u Božjoj kući? Božjoj kući ne fale službenici; Božja kuća želi samo poštene ljude koji vole istinu, čestite ljude i one koji mogu da streme ka istini i da daju sebe za Boga.

Većina onih koji trenutno obavljaju dužnosti jesu ljudi koji u Boga veruju više od pet-šest godina, a svakakvi ljudi su u potpunosti razotkriveni tokom obavljanja svojih dužnosti – razotkriveni su svi oni koji su bezvernici, smetenjaci, lažne starešine, zli ljudi i antihristi. Mnogi pripadnici Božjeg izabranog naroda jasno su uvideli da većina tih ljudi odbija da se promeni, uprkos višestrukim opomenama i nakon što su već izazvali ozbiljna ometanja i prekide u radu Božje kuće. Došlo je vreme kad ti bezvernici, zli ljudi i antihristi moraju da budu počišćeni. Ako ih ne budete počistili, to će uticati na odvijanje rada crkve i na širenje jevanđelja o carstvu Božjem. Ako ih ne budete počistili, to će uticati na život-ulazak Božjeg izabranog naroda; crkveni život će i dalje trpeti ometanja i nikada neće pronaći spokoj. Stoga, crkvene starešine i delatnici na svim nivoima treba da započnu sa čišćenjem crkve u skladu s Božjim namerama i na osnovu Božjih reči. Vidim da je popriličan broj ljudi lišen ljudskosti. Tokom okupljanja, neki ispoljavaju svakojaka neprilična ponašanja, ne usvajaju pravilno držanje, bilo da sede ili da stoje, i kraj sebe uvek imaju spreman čaj, mobilni telefon, kremu za lice i parfem. Neki koji vole da lepo izgledaju stalno proveravaju svoj izgled u ogledalu i dodiruju svoju šminku, dok drugi stalno piju vodu, prevlače prstima po telefonu kako bi pročitali vesti ili pogledali neki video iz neverničkog sveta, pričaju i razgovaraju s prekrštenim nogama, presavijajući

svoja tela nadvoje, tako da više nalikuju zmiji, i time ne mogu da zadrže čak ni vlastiti oblik. Takođe sam čuo da neki ljudi uveče, po povratku u spavaću sobu, ležu na krevet u cipelama i tako obuveni spavaju do zore. Ujutro, oni oči otvaraju ne zato da bi se molili niti da bi se bavili duhovnom predanošću, nego da bi najpre pročitali vesti na svom mobilnom telefonu. Za vreme obroka, kad vide neku ukusnu hranu ili čim spaze meso, oni se halapljivo bacaju na njega – ne mare za to da li će i drugi imati šta da jedu sve dok je njima stomak pun – a zatim odmah idu nazad na spavanje. Lišeni su ljudskog obličja u svemu što rade, ponašaju se raskalašno i neobuzdano kao nevernici, ne poštuju nikakva pravila i nemaju ni trunku poslušnosti ili pokornosti, baš kao zveri. Recite Mi, mogu li ljudi ovog tipa, koji imaju tako ozbiljno ogavnu prirodu, da budu spaseni? (Ne mogu.) Ima li onda ikakvog smisla da oni veruju u Boga? Budući da im je kov toliko slab da se uopšte ne može meriti sa istinom, mogu li oni razumeti Božje reči kad ih pročitaju? Pošto ne poseduju nikakva pravila u pogledu svog vladanja, može li njihovo službovanje biti u skladu s merilima? Pošto nemaju savesti ni razuma, mogu li da prihvate ono što slušaju na propovedima i kad se u zajedništvu razgovara o istini? (Ne.) Oni koji ispoljavaju takva ponašanja u osnovi su lišeni svake ljudskosti, pa kako bi onda mogli da zadobiju istinu? Osobe bez ljudskosti su zveri, đavoli, mrtvaci bez duha, koji ne mogu razumeti istinu kad je čuju i koji ne zaslužuju da čuju istinu. Njih pustiti da razumeju i zadobiju istinu isto je što i terati ribu da živi na suvom ili terati svinje da lete – nemoguće! Kada smo ranije govorili o tome koji tipovi ljudi su zveri, često smo ispred reči „zver" stavljali odrednicu „pasja", pa smo takve ljude nazivali „pasjim zverima". Međutim, nakon što sam se malo bavio uzgojem pasa i imao blisku interakciju s njima, otkrio sam da psi poseduju ono najbolje što ljudima nedostaje: ponašaju se u skladu s pravilima, poslušni su i imaju osećaj samopoštovanja. Postaviš im granicu do koje mogu da vežbaju, a oni će vežbati isključivo unutar te granice i nipošto neće, bez ijednog izuzetka, ići na mesta na koja im braniš da idu. Ako slučajno prekorače granicu, brzo se vraćaju i neprekidno mašu repom, moleći za oproštaj i priznajući svoju grešku. Mogu li ljudi to da postignu? (Ne.) Ljudi u tome ne uspevaju. Mada psi možda ne razumeju onoliko koliko to ljudi mogu, ali jednu stvar uspevaju da dokuče: „Ovo je gazdina teritorija, ovo je gazdin dom. Idem svuda gde mi gazda dozvoljava i izbegavam mesta na koja mi je zabranjeno da idem." Čak i ako ih ne tučete, izbegavaće da idu tamo; imaju osećaj samopoštovanja. Čak i psi znaju šta je stid, pa zašto onda ljudi to ne znaju? Da li je preterano da se oni koji ne znaju šta je stid svrstaju među zveri? (Ne.) To uopšte nije preterano; većina ljudi ne poseduje čak ni vrline jednog psa. Kada ubuduće budemo govorili da su neki ljudi zveri, ne možemo ih više nazivati „pasjim zverima"; bila bi to uvreda za pse, jer su ti ljudi, te zveri, gore čak i od pasa. Prema tome, kad takvi ljudi počnu da ometaju rad crkve ili učinak braće i sestara u vršenju dužnosti, oni se moraju hitno ukloniti – to je jedino razumno i pravedno rešenje, koje uopšte nije preterano. To ne znači da smo lišeni ljubavi; to je postupanje u skladu s načelima. Čak i ako oni koji su raskalašni i neobuzdani pokazuju neke rezultate u obavljanju svojih dužnosti, mogu li oni da budu

spaseni? Jesu li to ljudi koji prihvataju istinu? Oni ni vlastite postupke ne mogu da obuzdaju, pa kako bi onda mogli da prihvate istinu? Ne mogu da očuvaju ni vlastiti integritet i dostojanstvo, pa mogu li onda da zakorače u istina-stvarnost? To je nemoguće. Prema tome, ovakvo postupanje prema takvim pojedincima uopšte nije preterano; ono se u potpunosti zasniva na načelima i u celosti ima za svrhu zaštitu Božjeg izabranog naroda od Sotoninih ometanja. Ukratko, nakon što takvi pojedinci budu otkriveni, prema njima treba dolično postupiti, na osnovu nekoliko načela koja sam maločas pomenuo. Da li je preterano da se takvi ljudi, koji su istinski raskalašni i neobuzdani i koji iskreno udovoljavaju telesnim prohtevima, bez ikakve svetačke vrline, kategorišu kao nevernici i bezvernici? (Nije.) Pošto su već kategorisani kao nevernici i bezvernici, nije ih preterano ni svrstati među razne tipove zlih ljudi koje crkva treba da ukloni. Ljudi koji ne mogu da obuzdaju ni svoje vlastito ponašanje i držanje sigurno ne mogu da prihvate istinu. Jesu li oni koji ne prihvataju istinu zapravo neprijatelji istine? (Da, jesu.) Da li je one koji su neprijatelji istine preterano okarakterisati kao zle ljude? (Nije.) To uopšte nije preterano. Dakle, načela za postupanje prema njima sasvim su prikladna.

D. Želja za osvetom

Naš razgovor u zajedništvu o trećem tipu ljudi – o onima koji su raskalašni i neobuzdani – priveden je kraju. Osim ovog tipa ljudi, ima još mnogo drugih koji spadaju u kategoriju zlih ljudi, a crkva treba da raspozna i da ukloni sve te tipove zlih ljudi. U nastavku ćemo raspravljati o četvrtom tipu. Među raznim zlim ljudima koje crkva treba da raspozna i ukloni, četvrti tip predstavlja značajan izazov i problem. Ko bi mogli da budu ti ljudi? To su oni koji su željni osvete. Na osnovu fraze „željni osvete”, očigledno je da ti ljudi nipošto nisu dobri; kolokvijalno rečeno, oni su trule jabuke. Sudeći po doslednim manifestacijama i otkrivanjima njihove ljudskosti, kao i po načelima njihovog delovanja, njihova srca nisu dobra. Kao što kaže ona uobičajena izreka, oni su „gadni stvorovi”. Mi kažemo da oni nisu od dobre sorte; tačnije, ti pojedinci nisu dobrodušni, već u sebi nose zlobu, zlonamernost i okrutnost. Kad neko kaže ili uradi nešto što se dotiče interesa, obraza ili statusa tih pojedinaca ili ih nečim uvredi, oni, s jedne strane, gaje neprijateljstvo u svojim srcima. S druge strane, oni na osnovu tog neprijateljstva postupaju; cilj i pravac njihovog postupanja jeste da iskažu svoju mržnju i da ublaže svoj bes, što je ponašanje koje nazivamo traženjem osvete. Među ljudima uvek postoji jedan deo takvih pojedinaca. Bilo da se radi o onome što ljudi opisuju kao sitničavost, dominaciju ili preteranu osetljivost i bez obzira na izraze koji se koriste za opisivanje ili sumiranje njihove ljudskosti, njihove interakcije s drugima se uobičajeno manifestuju tako što svako ko ih slučajno ili namerno povredi ili uvredi mora da pati i da se suoči s odgovarajućim posledicama. To je kao što neki ljudi kažu: „Vređaj ih, pa ćeš dobiti i više no što si tražio. Ako ih izazivaš ili im činiš nažao, nemoj misliti da ćeš se lako izvući.” Ima li takvih pojedinaca među ljudima? (Ima.) Sigurno je da ih ima. Ma šta da se dešava, bilo da se oko toga vredi ljutiti i biti sitničav ili ne vredi, oni koji su željni osvete stavljaju

tu stvar na dnevni red i tretiraju je kao stvar od vrhunske važnosti. Ko god da ih uvredi, za njih je to neprihvatljivo i zahtevaju da ta osoba plati odgovarajuću cenu za to, što je njihovo načelo za ophođenje prema ljudima, prema svakome koga smatraju neprijateljem. Primera radi, u crkvenom životu, neki ljudi razgovaraju o svom stanju ili normalno razgovaraju i dele svoja iskustva, raspravljajući o svojim stanjima i svojoj iskvarenosti. Pritom se nehotice dotaknu i tuđih stanja i iskvarenosti. Govornik to možda čini nenamerno, ali slušalac to prima k srcu. Nakon što to sasluša, taj pojedinac ne može to ispravno da shvati, niti da tome ispravno pristupi, i sklon je da razvije osvetnički mentalitet. Ako ne otpusti tu stvar, već uporno napada i traži osvetu, to će izazvati probleme u radu crkve, tako da se ova stvar mora hitno rešiti. Sve dok u crkvi ima zlih ljudi, neminovno će se javljati ometanja, pa se ne sme olako prelaziti preko incidenata koji se tiču ometanja crkve od strane zlih ljudi. Ako ih nečim izazoveš ili povrediš, bilo da to činiš namerno ili ne, oni ti to neće lako zaboraviti. U sebi ovako razmišljaju: „Kad govoriš o vlastitoj iskvarenosti, zašto pominješ mene? Kad govoriš o vlastitoj samospoznaji, zašto mene razotkrivaš? Zbog tvog razotkrivanja moje iskvarenosti ja gubim obraz i dostojanstvo, izložen sam teškim pitanjima braće i sestara, gubim svoj prestiž i ugled mi biva narušen. Dobro, ja ću onda čekati priliku da ti se osvetim; dobićeš i više no što si tražio! Nemoj da misliš da mene možeš lako da maltretiraš i da budeš grub prema meni samo zato što su moji porodični uslovi loši i što mi društveni status nije visok. Nemoj da me smatraš nekakvim slabićem; ja nisam neko s kim možeš da se zavitlavaš!” Nebitno je kako oni sprovode svoju osvetu; hajde da razmotrimo same te ljude: kad se susretnu s tim sitnim stvarima – stvarima koje su u crkvenom životu uobičajene – oni ne samo što ne mogu da ih pravilno tretiraju ili razumeju, već takođe razvijaju mržnju i čekaju prilike da se osvete, pa čak posežu za beskrupuloznim sredstvima da bi se osvetili. Šta nam to govori o njihovoj ljudskosti? (Da je zlonamerna.) Jesu to dobri ljudi? (Nisu.) Najbolja vrsta ljudi jesu oni koji mogu da prihvate istinu. Kad čuju druge da razgovaraju i da dele svoja iskustva, oni razmišljaju: „Ja takođe posedujem tu iskvarenost. To što oni opisuju liči na moje stanje. Bilo da me namerno razotkrivaju ili da sasvim slučajno govore o nečemu što liči na moje stanje, ja ću to ispravno shvatiti – slušaću kako su oni to doživeli, kako tragaju za istinom da bi razrešili to stanje, kako praktikuju i na koji način ulaze.” Ovo je neko ko zaista prihvata istinu. Nešto niža osoba bi, nakon što to čuje, mogla da pomisli: „Kako to da je iskvarena narav koju oni prepoznaju identična mom stanju? Da li to o meni pričaju? Pa dobro, neka pričaju. Na kraju krajeva, nisam pretrpeo nikakav gubitak, a većina ljudi ionako verovatno ne zna za to. Možda ipak samo pričaju o sebi, što se sasvim slučajno podudara s mojim stanjem; svi mi delimo isto stanje.” Oni to ne uzimaju zaozbiljno, u svom srcu ne nose mržnju i ne gaje osvetnički mentalitet. Međutim, kod neljubaznih, zlih ljudi, stvari stoje drugačije. Drugi bi na istu stvar gledali kao na nešto uobičajeno, pa bi se u skladu s tim odnosili i postupali prema njoj. Naravno, dobri ljudi koji prihvataju istinu razrešili bi tu stvar proaktivno i pozitivno. Obični ljudi, iako je ne rešavaju pozitivno, ne gaje mržnju, a pogotovo nemaju želju za osvetom. Ali, u onim

neljubaznim ljudima, jedna tako opšta i potpuno obična stvar može da izazove unutrašnje previranje koje im ne da mira. Stvari koje oni proizvode nisu ni pozitivne ni obične, već opake i rđave; oni traže osvetu. Šta je razlog njihove osvete? Oni smatraju da ih ljudi namerno omalovažavaju zlonamernim primedbama i da razotkrivaju stvarne situacije u vezi s njima, kao i njihovu ružnu stranu i njihovu iskvarenost. To što ljudi govore oni shvataju kao namerno, pa ih stoga smatraju svojim neprijateljima. Nakon toga, misle da je opravdano da tu stvar reše tako što će im se osvetiti, pa koriste razne načine da ostvare svoje osvetničke ciljeve. Zar to nije opaka narav? (Jeste.) U crkvenom životu, kad braća i sestre govore o svojim stanjima, većina slušalaca može da se poistoveti s tim i da to prihvati od Boga. Samo oni koji imaju odbojnost prema istini i rđavu narav stvaraju u sebi neprijateljstvo, pa čak i osvetnički način razmišljanja kad to čuju, čime potpuno razotkrivaju svoju priroda-suštinu. Tako generisan osvetnički način razmišljanja praćen je nizom osvetničkih ponašanja i postupaka. Dok se zbiva to aktivno traženje osvete, šta se dešava sa odnosima među ljudima? Oni više nisu kako treba. A ko je prava žrtva u svemu tome? (Osoba kojoj oni žele da se osvete.) Tačno. Prave žrtve su oni koji besede o svom iskustvenom svedočanstvu. Tada će oni koji su željni osvete, u raznim situacijama, svojim rečima i delima početi da sude, da napadaju, pa čak i da kleveću ili da podmeću ljudima za koje smatraju da ih razotkrivaju ili da gaje neprijateljstvo prema njima. Oni koji su željni osvete ne gaje samo privremenu mržnju u svojim srcima i to je sve; oni tragaju za raznim prilikama, pa ih čak i sami stvaraju, da se osvete onima koji su meta njihove osvete, prema kojima su neprijateljski nastrojeni i za koje smatraju da im nisu naklonjeni. Primera radi, tokom izbora starešina, ako osoba prema kojoj su neprijateljski nastrojeni ispunjava načela upotrebe ljudi u Božjoj kući i kvalifikovana je da bude izabrana za starešinu, oni će je, zbog svog neprijateljstva prema njoj, suditi, osuđivati i napadati. Mogu se čak upustiti u neke zakulisne radnje ili učiniti stvari koje su štetne za tu osobu, kako bi joj se osvetili. Ukratko, različita su sredstva kojima oni svoju osvetu sprovode u delo. Mogu, na primer, da pronađu neke stvari koje će iskoristiti protiv neke osobe da bi je olajavali, da bi izmišljali glasine o njoj putem preterivanja i neosnovanih priča tipa rekla-kazala ili da bi širili razdor između te osobe i drugih. Štaviše, tu osobu mogu lažno da optuže pred starešinama, tvrdeći da nije odana i da se putem negativnosti opire obavljanju svojih dužnosti. Sve su to zapravo namerne izmišljotine, pravljenje nečega ni iz čega. Pogledajte samo koliko se neopravdanih ponašanja i postupaka rađa iz njihovih sumnji i pogrešnog razumevanja te osobe; svi ti pristupi proističu iz njihove osvetničke prirode. U stvari, kad je ta osoba podelila svoja iskustvena svedočanstva, ona uopšte nije ciljala na njih; nikakva zloba nije bila upućena njima. Samo zato što imaju odbojnost prema istini i opaku narav željnu osvete, oni ne dozvoljavaju drugima da ih razotkriju i ne dopuštaju rasprave o spoznaji samog sebe, rasprave o iskvarenim naravima, niti razgovore o čovekovoj sotonskoj prirodi. Kada se raspravlja o takvim temama, oni pobesne, jer pretpostavljaju da te rasprave ciljaju na njih i da ih razotkrivaju, te stoga formiraju i razvijaju osvetnički način razmišljanja.

Manifestacije izvršenja osvete od strane takvih osoba uopšte nisu ograničene na samo jednu okolnost. Zašto to kažem? Zato što takvi pojedinci imaju opaku narav; niko ne sme da ih izaziva, ni da ih provocira. Oni su, sami po sebi, agresivni prema svemu i svakome; nalik su nekoj škorpiji ili stonogi. Prema tome, kada ih neko svojim rečima namerno ili nenamerno izazove ili povredi, ako im se učini da im je povređen ponos ili da su izgubili prestiž, oni će smišljati kako da taj svoj ponos i prestiž spasu, što će dovesti do niza osvetničkih postupaka.

U nastavku ću vam besediti o ostalim manifestacijama onih koji su željni osvete. Starešine orezuju neke ljude zbog toga što su svoje dužnosti površno obavljali, usled čega se u tim ljudima rađa nezadovoljstvo. Recite Mi, da li je opravdano orezivati ih? (Jeste.) To je potpuno opravdano i normalno. Ako svoju dužnost obavljaš površno, nanoseći štetu radu crkve, i ako se ne ponašaš u skladu s načelima, pa neko stane da te razotkriva i orezuje, to je opravdano i ti to treba da prihvatiš. Međutim, oni koji su željni osvete ne samo što odbijaju da to prihvate, već u sebi još gaje i nezadovoljstvo. Čim starešine odu, oni počinju da prosipaju uvrede: „Što se praviš važan? Je li to samo zato što si na zvaničnom položaju? Da sam ja na takvom položaju, bio bih bolji od tebe! Šta misliš ko si ti, da mene orezuješ? Mrzim te zbog toga što si me orezao. Dabogda te kola zgazila, dabogda se u piću udavio, dabogda ti hrana u dušnik zapala. Dabogda umro bednom smrću! Ti se usuđuješ mene da orezuješ? Nema na zemlji čoveka koji mene sme da orezuje!” Kad starešine višeg nivoa zbog nečega orežu te starešine, ovi ljudi likuju i beskrajno se raduju njihovoj nesreći, pevuše u sebi neku pesmicu i misle: „Šta kažeš na ovo? Pravio si se važan, a sad si dobio svoje sledovanje! Ko god mene oreže, život ću mu učiniti mizernim!” Šta mislite o ovakvim ljudima? (Oni su zlonamerni.) Ma koliko da je njihovo orezivanje opravdano, oni to ne mogu da prihvate. Uporno se svađaju i brane, a posle toga i dalje površno obavljaju svoje dužnosti i ostaju nepopravljivi uprkos višestrukim upozorenjima. Ako se u Božjoj kući uvek ponašaš površno, bićeš samo orezan; ako se u sekularnom svetu ponašaš površno na svom poslu, možeš na kraju da dobiješ otkaz i da izgubiš sredstva za život. Mi većinu vremena u Božjoj kući načelno provodimo tako što razgovaramo o istini i jedni druge podržavamo s ljubavlju, omogućavajući većini ljudi da streme ka istini i da normalno obavljaju svoje dužnosti. U stvari, samo se manji broj starešina i delatnika može suočiti sa oštrim orezivanjem. Većina ljudi postupa na osnovu vere, svesti, savesti i razuma, oni prihvataju da ih Bog ispituje i ne prave ozbiljne greške, tako da se ne suočavaju sa oštrim orezivanjem. Orezivanje je, međutim, dobra stvar; koliko ljudi biva podvrgnuto orezivanju, posebno od strane Višnjeg? Ovo predstavlja sjajnu priliku za samospoznaju i za životni rast. U najmanju ruku, vernici moraju da razumeju značaj orezivanja i da to prepoznaju kao nešto dobro. Čak i ako orezivanje od strane određenih pojedinaca nije potpuno u skladu s načelima i ako je pomešano s ličnim sklonostima i s usijanom glavom, ti i dalje treba da analiziraš sebe kako bi uvideo koji aspekti tvojih postupaka nisu u skladu s načelima i da to orezivanje prihvatiš pozitivno; to će ti biti od pomoći. Ali, ovi zli

ljudi ne mogu da prihvate čak ni opravdano orezivanje. Čak i ako ne preduzimaju nikakve postupke u traženju osvete, srca su im ispunjena ogromnim nezadovoljstvom, pa psuju i proklinju. Kada oni koji su ih orezali budu i sami podvrgnuti orezivanju ili naiđu na nevolje, srećniji su od deteta na proslavi Nove godine. To je manifestacija zlih ljudi. Takođe, ima nekih ljudi koji se takmiče u obavljanju dužnosti; oni često ne slede načela i površno postupaju, usled čega nemaju plodan učinak pri obavljanju svojih dužnosti. Kad starešine iznesu besede o njihovim problemima i kad ih orežu, ljudi željni osvete ne mogu ispravno da se pozabave time. Iako u sebi priznaju vlastitu površnost i nedostatak načela u obavljanju svojih dužnosti, oni kao odgovor na orezivanje i dalje razvijaju misli i postupke usmerene ka osveti. Zatim pišu pisma u kojima lažno optužuju te starešine, pozivajući se na neke njihove postupke i na otkrovenja njihove iskvarenosti, koje preuveličavaju i prijavljuju višim nivoima, sa ciljem da te starešine budu smenjene. Ako ne ostvare taj svoj cilj, oni ih zakulisno podrivaju i izazivaju ometanja, tvrdoglavo se opirući njihovim uređenjima. Oni ne vode računa o radu crkve, o načelima koje zahteva Božja kuća, niti o svojoj efikasnosti u vršenju dužnosti; jedino ih zanima kako da iskale vlastiti bes. Odbijaju da slušaju bilo koga, pa čak odbacuju i opomene starešina i delatnika. Mada im ne uzvraćaju i ne suprotstavljaju im se u lice, oni iza kulisa mogu da ispolje negativnost, da iz protesta odbace svoj posao i da iskoriste bilo koju stvar kako bi se usprotivili aranžmanima Božje kuće ili starešinama i delatnicima. Oni čak šire i predstave; osim što su i sami negativni i nerado obavljaju svoju dužnost, oni takođe pokušavaju da što više ljudi odvuku u negativnost, kako bi i oni traljavo radili i zanemarivali svoje dužnosti. Koje je njihovo načelo? „Ne plašim se umiranja; treba da nađem nekoga kog ću povući za sobom. Ove starešine me orezuje i kažu da moj učinak u obavljanju dužnosti nije u skladu s merilom – onda ću se postarati da niko svoju dužnost ne obavi dobro. Ako ja ne radim dobro, niko od vas neće raditi dobro! Starešine me orezuju i smeju mi se; svima ću vam zagorčati život!” Kad svoju dužnost obavljaju površno ili suprotno načelima, a neko to prijavi starešinama, oni tu stvar istražuju: „Ko me je prijavio? Ko me je olajavao kod starešina? Ko je u bliskim odnosima sa starešinama? Ako saznam ko me je prijavio starešinama višeg nivoa, neću biti nimalo učtiv prema toj osobi! Nikada joj to neću zaboraviti!” Oni ne samo da su sposobni da daju oštre izjave, već su, naravno, u stanju i da ostvare takve pretnje. Ti pojedinci imaju mnoge gadne i podmukle osvetničke taktike, tako da ne posežu samo za stvarima pomoću kojih mogu drugima da sude i da ih osuđuju; neki će namerno ukrasti punjač za laptop osobi kojoj žele da se osvete, usled čega ona neće moći da dopuni svoj laptop, pa će joj učinak u obavljanju dužnosti biti smanjen. Drugi će namerno presoliti nečiju hranu, kako bi je učinili nejestivom. Ova gruba sredstva osvete, uobičajena među nevernicima, takođe koriste i zli ljudi unutar crkve. Njihove osvetničke metode sežu još dalje od ovoga i uključuju neke beskrupulozne taktike koje nikada ranije nismo viđali; mi ovde samo navodimo neke jednostavne primere. Među njima, neki pojedinci namerno stvaraju nevolje, prepreke i poteškoće drugima; to je uobičajena pojava. Unutar svake

grupe, u različitim okolnostima i okruženjima, neprekidno se razotkrivaju opake naravi onih koji su željni osvete. Osvetničke manifestacije zlih ljudi i antihrista još su očiglednije. Dokle god u crkvi bude bilo zlih ljudi i antihrista, Božji izabrani narod, koji iskreno veruje u Njega i stremi ka istini, trpeće ometanja. Svaki dan u kojem su zli ljudi i antihristi prisutni jeste dan kada crkva ne zna za spokoj – dobri ljudi biće napadani i isključivani; konkretno, oni koji streme ka istini suočiće se s neprijateljstvom i osvetom od strane zlih ljudi i antihrista. Kako zli ljudi i antihristi muče druge i sprovode svoju osvetu nad njima? Oni prvo ciljaju na one koji streme ka istini i drže se načela. Ti zli pojedinci jasno uviđaju da su po njih najštetniji samo oni koji streme ka istini. Pre svega, ljudi koji razumeju istinu mogu da ih raspoznaju; ako budu išta loše radili, prozreće ih oni koji razumeju istinu. Drugo, kad su prisutni ljudi koji razumeju istinu, njihova zla dela biće donekle ograničena, što će im otežati da ostvare svoje ciljeve. Iz ove perspektive, samo oni koji streme ka istini jesu zaštitnici rada crkve. Kad su prisutni oni koji streme ka istini, antihristi i zli ljudi ne smeju da postupaju kao tirani i moraju donekle da se suzdržavaju. Stoga su oni koji streme ka istini trn u oku antihristima i zlim ljudima i strašno im smetaju, pa zato ovi smišljaju načine da im se osvete.

Dok zli ljudi sprovode svoju osvetu, oni pokazuju opaku narav, nerazumni su i lišeni racionalnosti. Oni koji su neko vreme proveli s njima i koji ih razumeju, u izvesnoj meri ih se plaše. Kad razgovaraju s njima, ljudi moraju biti krajnje oprezni i učtivi, jer oni zahtevaju preterani stepen poštovanja. Moraju im stalno ići niz dlaku i udovoljavati im, i ne smeju im direktno ukazivati na njihove probleme ili mane. Umesto toga, te probleme moraju razmotriti na zaobilazan način, uz nagovor, a nakon tog razmatranja, takođe ih moraju pohvaliti i reći im: „Mada imaš tu manu ili nedostatak, ti brže od nas ovladavaš veštinama, tvoje stručne sposobnosti su jače nego kod drugih, a tvoja radna efikasnost je viša od naše. Ja na tvoje mane gledam kao na prednosti.” Moraju čak i da im laskaju. Zašto oni to čine? Zato što se plaše njihove osvete. Na ovaj način, ti zli pojedinci postaju zadovoljni i srca im se razmekšaju. Da bi izbegli njihovu osvetu, ljudi se većinom plaše da im probleme koje su kod njih uočili saopšte licem u lice i ne usuđuju se da te probleme prijave. Čak i kada je jasno da oni nanose štetu interesima Božje kuće i da se rad crkve odugovlači zbog njihove tvrdoglavosti i nehajne samovolje, pa čak i onda kad se kod njih uoče neka odstupanja u pravcu i načelima, niko se ne usuđuje da im prigovori, niti da ih prijavi višim instancama. Zbog njihove opake naravi i ljudskosti koja je željna osvete, drugi ih se pomalo plaše, osećaju bes, ali su previše uplašeni da bi o tome govorili. Kad razgovaraju s njima, moraju biti naročito učtivi i taktični, uz izuzetno ljubazan, nežan i prefinjen odnos prema njima. Kad ljudi s njima razgovaraju s poštovanjem i učtivo, i kad im popuštaju, oni se iznutra osećaju prijatno. Međutim, ako je neko otvoren, ako razotkriva njihove probleme i nudi im predloge, oni postaju odbojni i gledaju na to kao na nepoštovanje, kao da drugi imaju primedbe na njih ili osećaju neprijateljstvo prema njima. To podstiče njihovu želju da se toj osobi osvete i da je muče; moraju da je unište i da osramote njeno ime. Ako im ta osoba padne šaka, neće se dobro provesti. Jesu li

takvi ljudi zastrašujući? (Jesu.) Ako ih ne razumeš i ako ih uvrediš, biće kivni na tebe i smišljaće kako da ti se osvete čak i dok jedu ili spavaju. Kad im se jednom pojaviš na radaru, nevolja je neminovna, jer su oni odlučni u svom traženju osvete. Mada s tobom mogu razgovarati naizgled isto kao i ranije, onog trenutka kad odluče da ti se osvete, sve što si prethodno rekao ili uradio postaje njihova municija. Tretiraće te kao neprijatelja i sprovodiće svoju osvetu korak po korak, sve dok im se ne učini da su se u dovoljnoj meri osvetili i da su potpuno zadovoljni. To je posledica druženja sa zlim ljudima.

Ljudi željni osvete, sudeći po raznim njihovim ponašanjima, kao i po načelima i metodama po kojima postupaju i po kojima se vladaju, predstavljaju pretnju za skoro sve ljude, osim za one koji su dobrodušni i prijateljski nastrojeni prema svima i koji su lišeni načela u ophođenju prema svima – takvi pojedinci su bezbedni u blizini opakih ljudi. Međutim, oni koji imaju makar trunku savesti i osećaja za pravdu, osećaće se, u različitoj meri i u manjem ili većem stepenu, ugroženo kad se nađu u prisustvu ljudi željnih osvete. U ozbiljnijim slučajevima, mogu se suočiti sa fizičkim povredama ili čak sa pretnjom po život, dok u blažim situacijama mogu biti izloženi verbalnim napadima, kleveti ili podmetanju. To su samo neka od sveukupnih otkrovenja i manifestacija opake naravi ljudi željnih osvete. Na osnovu njihovih sveukupnih manifestacija, takvi ljudi takođe izazivaju ometanja među braćom i sestrama, kao i unutar crkve. Skoro svako ko stupa u interakcije s tim osvetoljubivim ljudima postaje meta njihove osvete i, gotovo bez izuzetka, postaje žrtva. Ljudi željni osvete imaju opaku narav, oni su tempirane bombe koje svakog trenutka mogu da eksplodiraju. Mada mogu da slede gomilu da bi obavljali svoje dužnosti i vodili normalan crkveni život, sudeći po njihovoj ljudskosti, oni u svakom trenutku mogu poželeti da se osvete i da zaprete drugima, pa ih se ljudi zbog toga plaše i čuvaju ih se. Zar to već ne predstavlja ometanje za većinu ljudi? (Predstavlja.) Da ih ne bi uvredili, da bi im udovoljili i da bi izbegli njihovu ljutnju i osvetu, ljudi moraju stalno da vode računa o njihovim izrazima, da osluškuju skrivena značenja njihovih reči i da pokušavaju da otkriju namere, ciljeve i pravce onoga što oni govore. Gledano iz ove perspektive, zar oni time većinu ljudi ne samo da ometaju, nego ih još i kontrolišu? (Da.) Dakle, sudeći po prirodi ove stvari, zar takvi osvetoljubivi pojedinci nisu zli ljudi? (Jesu.) Veoma je jasno da ih treba okarakterisati kao zle ljude. Ako neko i pokuša da razume situaciju takvih pojedinaca, većina se plaši da kaže istinu o njima, a sva pitanja o tome odbacuje neobaveznim odgovorima tipa „u redu je”, ne usuđujući se da prijavi njihove probleme, ni da priča o njima niti da ih proceni. Zar ovo nije problematična situacija? Neki kažu: „Takvi zli ljudi mogu bilo gde i bilo kada poželeti da se osvete; ko bi se usudio da ih provocira? Štaviše, oni stalno tvrde da imaju veze i u podzemlju i u legitimnim krugovima, pa prete da se niko ko ih uvredi neće dobro provesti, da će tu osobu naučiti pameti i da će joj zbog toga porodica umreti bednom smrću. Stoga se niko ne usuđuje da ih provocira. Neka ih, a mi možemo samo da se nadamo najboljem.” Vidiš, takva situacija nastaje u crkvi, što praktično znači da oni već kontrolišu te ljude. Pošto svedoče njihovoj opakoj naravi i želji za osvetom, ljudi ne smeju da ih optuže ni da ih orežu, niti

se usuđuju da iznesu svoje prave procene tih ljudi. Razgovori se moraju prilagođavati njima, u strahu da ne dođe do uvrede, a čak je i pominjanje nekih pojedinosti o njihovim pravim manifestacijama iza njihovih leđa užasno zastrašujuće. Čega se ljudi plaše? Plaše se da će njihove reči doći do ušiju osvetoljubive osobe, koja će onda poželeti da im se osveti. Kad se izlanu, oni se udaraju šakom po čelu i kažu: „Oh, ne, danas sam govorio nešto što nisam smeo da kažem. Čekajte samo, zažaliću zbog toga. Zašto ne umem da držim jezik za zubima?" Od tog trenutka pa nadalje, ti ljudi žive u stalnom strahu i brizi, na prstima hodaju kroz život, stalno posmatraju da li je ta osoba u blizini i pitaju se: „Da li zna šta sam rekao? Da li je to došlo do njegovih ušiju? Da li je njegov stav prema meni isti kao ranije?" Što više razmišljaju, to ih jače obuzima nemir, a što to duže traje, njihov strah biva sve veći, pa odlučuju da je bolje da tu osobu potpuno izbegavaju. Tada misle: „Ne smem rizikovati da ga isprovociram, ali bar mogu da ga izbegavam. Bilo da zna šta sam rekao ili da ne zna, zar ne mogu da se naprosto držim podalje od njega?" Taj strah ih toliko preplavi da se ne usuđuju čak ni da prisustvuju skupovima, već izbegavaju sva mesta na kojima bi ta opaka osoba mogla da se pojavi, pa čak i ona na kojima moraju da obavljaju svoju dužnost. Van sebe su od straha.

Kako treba postupati sa tim zlim ljudima koji su željni osvete? (Treba ih ukloniti.) Veoma je jednostavno: samo dve reči – uklonite ih – i gotovo. Ako ih uklonimo i ako većina to proslavlja s dubokim osećanjem zadovoljstva, to znači da je naša odluka da ih uklonimo bila ispravna. Prilikom ranijih okupljanja, prisustvo zlih ljudi značilo je da je većina ljudi bila sputana tokom razgovora u zajedništvu; ljudi su strahovali da bi nekom pogrešnom rečju mogli da uvrede zle osobe, pa su ih se čuvali i izbegavali da ih pominju. Jedno nepisano pravilo javljalo se na skupovima: ako bi neko namignuo, svi bi brzo promenili temu. Takvo stanje stvari je nastalo. Nakon što su pojedinci željni osvete uklonjeni, u crkvi je zavladao mir, crkveni život je postao normalan, a odnosi među ljudima takođe su se vratili u normalno stanje. Braća i sestre su sada mogli slobodno da dele i da molitveno čitaju Božje reči i da slobodno dele svoja iskustvena svedočenja, a da ih pritom niko ne kontroliše, da se nikoga ne plaše i da ne moraju da paze kako će se neko od njih izraziti. Sudeći po tom rezultatu, da li je bilo ispravno ukloniti takve zle ljude? (Bilo je.) Apsolutno. Treba ih ukloniti. Da ih nismo uklonili, svima bi život postao neizdrživ i mnogi bi se previše plašili da prisustvuju skupovima. Neki plašljivi pojedinci bi možda čak imali noćne more i stalno bi sanjali kako ih dave zli demoni. Stalno bi bili preterano obazrivi na skupovima i nikada se ne bi usudili da govore, nesposobni da se osećaju slobodno i nesputano. Pošto su zli ljudi uklonjeni, oni su se potpuno promenili: sada smeju da govore na skupovima, postali su aktivniji tokom razgovora u zajedništvu i osećaju se slobodno i nesputano. Zar to nije dobra stvar? (Jeste.) Lako je raspoznati takve osvetoljubive pojedince opake naravi. Generalno govoreći, trebalo bi da svako ko je s nekim stupao u interakcije duže od šest meseci može da oseti i da jasno vidi o kakvoj se osobi radi; to postaje očigledno nakon što se neko vreme provede s njima. Starešine i delatnici u crkvi ne treba da budu pasivni u postupanju s takvim zlim ljudima. Šta to

znači da ne treba da budu pasivni? To znači da ne treba da čekaju da se svi razbesne zbog toga što oni neke ljude zaluđuju i što čine loša dela, pa da se tek onda pozabave njima – to bi bilo isuviše pasivno. Kada je, dakle, najbolje pozabaviti se zlim ljudima? Onda kad je mali broj ljudi već pretrpeo štetu i osetio odbojnost i oprez prema njima i kad su oni temeljno okarakterisani kao zli ljudi. U tom trenutku, odmah se treba pozabaviti njima i ukloniti ih, kako bi se sprečilo da više ljudi bude povređeno i kako bi se izbeglo da se strašljivci preplaše ili spotaknu zbog njih. Šta je ovde najkritičnije? Ako se zlim ljudima predugo dopušta da izazivaju ometanja u crkvi, krajnji rezultat biće takav da će oni kontrolisati crkvu i Božji izabrani narod. Ako to dostigne taj stepen, svi će patiti. Da bi se izbeglo da svima bude naneta šteta, kada deo ljudi pretrpi štetu ili kad neki ljudi razviju snažnu odbojnost prema takvim pojedincima, kad ih prozru i identifikuju kao zle ljude željne osvete, trebalo bi da ih crkvene starešine odmah uklone. Da bi se odlučili da deluju, ne smeju čekati da zli ljudi počine brojna zla i da izazovu javni gnev – to bi bilo previše pasivno; a zar takve crkvene starešine ne bi bile prave propalice? (Bile bi.) Kad preuzmu na sebe taj posao, crkvene starešine treba da budu posebno osetljive na stanja, manifestacije i otkrovenja takvih pojedinaca, da brzo prozru njihove naravi, te da zatim utvrde da su to zaista zli ljudi koje treba ukloniti i da se što pre pozabave njima. Ako to nije moguće utvrditi odmah na početku, neophodno je fokusirati se na posmatranje i dobro obratiti pažnju na ono što ti ljudi govore, na njihovo ponašanje i držanje, i treba razumeti njihove misli i tendencije njihovog delovanja. Kada se otkrije da oni nameravaju da se osvete, treba preduzeti hitne mere ka njihovom uklanjanju, kako bi se sprečilo da još više ljudi bude oštećeno i da pretrpi njihovo osvetničko delovanje.

Neke crkvene starešine kažu: „Ne bojimo se zlih ljudi; osim Boga, nikoga se više ne plašimo. Šta su nama zli ljudi? Mi se čak ni Sotone ne plašimo, kao ni hapšenja i progona od strane velike crvene aždaje, pa što bismo se onda plašili zlih ljudi? Zla osoba je samo omanji demon, zašto je se plašiti? Naprosto ćemo je zadržati u crkvi i pustiti da većina braće i sestara trpi štetu. Kad budu propatili, postaće razboritiji, a kad budu imali razboritost, takvi zli ljudi ih neće više vezivati ni sputavati. To bi bilo sjajno!” Može li većina da dostigne taj rast? (Ne.) Ne može. Njihova je vera suviše slaba, premalo je istina koje razumeju, a njihov rast je premali. Čim ugledaju zle ljude, oni ih izbegavaju i ne usuđuju se da ih uvrede. Osim što se plaše smrti i što cene vlastiti život, većina ljudi takođe štiti razne svoje telesne interese; oni nisu u stanju da steknu razboritost, niti da izvuku lekcije iz raznih stvari koje zli ljudi čine. Stoga je ta ideja temeljno nepraktična i ne može da donese nikakve rezultate. Ako se u crkvi pojavi neka zla osoba, kad je većina ljudi raspozna i utvrdi da je ta osoba zla, koliko ljudi ima osećaj za pravdu da ustane, da raskine s tim zlikovcem, da se bori protiv njega i da zaštiti interese Božje kuće? Koliki je procenat tih ljudi? Ima li ih 10%? Ako nema 10%, ima li ih 5%? (Otprilike.) To znači da se u grupi od dvadeset ljudi može naći jedan čovek koji će ustati da se bori protiv te zle osobe, da je razotkrije i izazove Božjim rečima, da se upusti u raspravu s njom i da je ukloni iz crkve. Takvi pojedinci su heroji među pripadnicima Božjeg izabranog naroda,

zaslužne ličnosti crkve. Neke starešine i delatnici plaše se da imaju posla sa zlim ljudima. Da li su takvi ljudi dorasli svojim ulogama? Da li su sposobni da svedoče o Bogu? Kad čuju da nekog zlog čoveka treba ukloniti iz crkve, oni kažu: „Malo je problematično ukloniti ga. Nekada sam bio prilično blizak s njim. On zna gde stanujem i ko u mojoj porodici veruje u Boga. Ako ga proteram, sigurno će hteti da mi se osveti." Šta mislite, da li takvi ljudi zaslužuju da budu starešine i delatnici? (Ne.) Nakon što otkriju zlu osobu koju treba ukloniti, oni najpre pomisle na vlastiti interes, plašeći se osvete te zle osobe. Uopšte ne razmišljaju o tome da bi ta zla osoba, budući da su joj poznata neka mesta okupljanja i podaci za kontakt sa braćom i sestrama, po svom uklanjanju mogla da proda crkvu ili braću i sestre, niti razmišljaju o tome kako da to spreče. Njihova glavna briga nisu interesi Božje kuće, nego strah da bi ta zla osoba, pošto zna za njihovu porodičnu situaciju, mogla da proda njihovu porodicu i da negativno utiče na nju. Da li te starešine i delatnici svedoče? (Ne.) Neke starešine i delatnici vide kako se zli ljudi ponašaju kao tirani i pokušavaju da kontrolišu crkvu, ali se ne usuđuju da progovore. Umesto toga, oni prave kompromise, izbegavaju zle ljude i ne usuđuju se da se obračunaju sa njima. Kad vide zle ljude, osećaju se prestravljeno kao da su videli zlog demona sa tri glave i šest ruku, pa ne uspevaju da zaštite interese Božje kuće. U međuvremenu, neka obična braća i sestre poseduju izvestan osećaj za pravdu, poseduju hrabrost i veru da ustanu i raskrinkaju razotkrivene zlikovce, ne plašeći se da će ti zlikovci poželeti da im se osvete. Međutim, u crkvi ima premalo takvih pojedinaca. Kada ste maločas pomenuli onih 5%, možda je to bila preterana, a ne konzervativna procena. Gledano iz ove perspektive, kakav je stav većine prema pojedincima opake naravi koji su željni osvete? (Većina ljudi štiti sebe.) Prva pomisao im je da sebe zaštite, ne pomišljaju na to da ustanu i da se bore protiv zlikovaca kako bi zaštitili interese Božje kuće i braće i sestara i fokusiraju se isključivo na samozaštitu. Na koji problem ukazuje ta njihova samozaštita? (Takvi ljudi su veoma sebični.) S jedne strane, to odražava duboko sebičnu ljudskost, a s druge, pokazuje da je kod većine ljudi vera u Boga suviše slaba. Oni iznose verbalne tvrdnje da „Bog nad svime drži suverenost; Bog je naš oslonac", ali, kad se suoče sa stvarnošću, osećaju da ne mogu da se oslone na Boga i da moraju da zavise samo od sebe, pa stoga daju prednost samozaštiti, što je nešto što smatraju vrhunskom mudrošću. Implikacija je sledeća: „Niko ne može da me zaštiti, a čak ni u Boga ne mogu da se pouzdam. Gde je Bog? Ne možemo da Ga vidimo! Štaviše, ja ne znam da li će me Bog zaštititi ili neće. Šta ako me ne zaštiti?" Ljudska vera je tako jadna. Oni stalno tvrde: „Bog nad svime drži suverenost; Bog je naš oslonac", ali, kad nastanu neke situacije, samo gledaju kako sebe da zaštite, nesposobni da ustanu u borbu protiv Sotone i da postojano svedoče, jer čak ni za to nemaju dovoljno vere. Ljudska vera je tako jadna; ona se, ujedno, kroz ovaj problem u potpunosti razotkriva. Njihov rast je, naprosto, tako mali. Što se tiče zlih ljudi željnih osvete, ako postoje neki pojedinci koji bi hteli da ih razotkriju, ali se osećaju izolovano i nemoćno i plaše se da će ih zlikovci potisnuti, trebalo bi da se udruže s nekoliko starešina i delatnika ili s nekim od razborite braće i sestara. Kada tako

udruže snage, imaće apsolutno poverenje u pobedu. Nakon toga, oni mogu da razotkriju i da detaljno analiziraju postupke i ponašanja takvih zlih ljudi, čime će većini ljudi omogućiti da razaznaju i da jasno vide njihovo pravo lice, pa će onda svi moći da se srcem i umom ujedine i da zajedničkim snagama uklone te zle ljude. Ranije ste pomenuli da bi, kad se pojave zli pojedinci, otprilike jedan od dvadeset pripadnika Božjeg izabranog naroda mogao imati osećaj za pravdu da o njima pravedno progovori i smelosti da ustane i da ukloni takve zle ljude. Jedan od dvadeset je baš premalo; ako neku crkvu čini svega desetoro ljudi, kako bi oni mogli da počiste zle pojedince? Oni to ne bi mogli da učine; tih deset ljudi bi potpalo pod kontrolu zlikovaca i trpelo bi njihova maltretiranja, što je nedopustivo. Bilo bi sjajno postaviti za cilj da svaki deseti ili čak jedan od pet ljudi ima hrabrosti da ustane i da se bori protiv zlih ljudi! Ako čovek stalno nastoji da zaštiti samog sebe, to će za rezultat imati ne samo gubitak svedoka pred Sotonom, već, još gore, propuštanje prilike da se dostigne istina pred Bogom. U crkvi sa jednim zlim pojedincem, u najmanju ruku će neki ljudi biti oštećeni; ako postoje dva zla pojedinca, većina će pretrpeti štetu; a ako je antihrist na vlasti, uz još nekoliko saučesnika i poslušnika ispod sebe, štetu će pretrpeti celokupan Božji izabrani narod. Je li tako? (Jeste.) Jedna osoba koja ustaje protiv zlikovaca predstavlja jednu jedinicu snage, dok desetoro ljudi koji ustaju protiv zlikovaca predstavljaju deset jedinica snage. Dakle, mislite li da zli ljudi više strahuju od jedne osobe ili od desetoro ljudi? (Od desetoro ljudi.) Pa onda, ako protiv zlikovaca ustane dvadesetoro, tridesetoro ili pedesetoro ljudi, ko će na kraju pobediti? (Braća i sestre.) Na kraju će pobediti braća i sestre. Zar na taj način nije mnogo lakše ukloniti zle ljude? Snaga leži u brojevima – taj jednostavan koncept treba da bude jasan svakom od vas. Prema tome, raspoznavanje i uklanjanje zlih ljudi ne spada u odgovornost samo nekih određenih starešina ili delatnika, već je to kolektivna odgovornost celokupnog Božjeg izabranog naroda u crkvi. Uz napore starešina i delatnika i uz saradnju Božjeg izabranog naroda na uklanjanju zlih ljudi, svi mogu da uživaju u dobrim danima. Ako se zli ljudi ne uklone i ako im se dopusti da ostanu u crkvi, s nadom da će se pokajati, ali se ni posle šest meseci ili godinu dana ne vidi nikakvo poboljšanje, već oni i dalje izazivaju nepodnošljiva ometanja u Božjem izabranom narodu, to je rezultat pokazivanja milosti prema zlu. Dozvoliti zlim ljudima da se ponašaju kao tirani i da kontrolišu crkvu isto je što i predati se zlikovcima, prepustiti im u ruke braću i sestre i dopustiti im da slobodno kontrolišu Božji izabrani narod i nanose mu ogromnu štetu. Da li je lako razumeti i zadobiti istinu u okruženju u kojem vlast drže zli ljudi i antihristi? (Nije.) Vreme je dragoceno. Ako zle ljude ukloniš što je moguće pre, to ćeš pre moći da povratiš mir, da uživaš u pravilnom crkvenom životu i da razumeš više od istine. Ako ne ukloniš zle ljude, oni će kao besni psi izazvati ometanje i uništenje među ljudima, govoriće i radiće šta god požele. To te lišava vremena da dostigneš istinu, što znači da tvoje vreme i tvoje obavljanje dužnosti kontrolišu zlikovci. Je li to dobro ili loše? (To je loše.) U teoriji, svi znaju da je to loše, ali kad se suoče sa zlim ljudima koji ometaju crkvu, oni više ne razmišljaju na taj način, već se fokusiraju samo na to da zlikovci ne

spletkare protiv njih i da im ne nanesu ogromnu štetu. Ako bi se svi pripadnici Božjeg izabranog naroda tako plašili ovih zlih ljudi, crkva bi lako potpala pod kontrolu zlih ljudi i antihrista, a Božji izabrani narod bi takođe bio pod njihovom kontrolom. Mogu li oni onda biti spaseni od strane Boga? Teško je reći. Ako u crkvi nema čak ni dvoje ili troje ljudi koji razumeju istinu i koji sa istim srcem i umom svedoče i služe Bogu, ta crkva je onda beznadežna, a to je tragična situacija.

Želja za osvetom je manifestacija zlog vladanja i to je jedno od ponašanja i manifestacija koje su proizvod opake naravi. Takve pojedince, kada ispolje ovakvo specifično ponašanje, treba okarakterisati kao zle ljude. Naravno, neki su ljudi, zato što su ranije bili sitničavi i lišeni uvida ili su bili novovernici koji nisu razumeli istinu, sa drugima uvek cepidlačili oko toga, gajili mržnju prema onima koji im nisu bili naklonjeni i koji su im naudili ili su, pak, nekada i sami koristili određena sredstva da bi se nekim pojedincima svetili – ali, kad čuju da su ljudi željni osvete zapravo zli ljudi i da ih treba ukloniti iz crkve, oni tada drugačije razmišljaju, potajno se preobraćaju iznutra i pokazuju izvesnu umerenost i suzdržanost u svom ponašanju. Recite Mi, da li takve ljude treba svrstati među zle? (Ne.) Šta na to ukazuje? (Njihova sposobnost da se preobrate.) Šta pokazuje ta njihova sposobnost da se preobrate? Pokazuje da oni mogu da prihvate istinu; to je dobra pojava. Zašto kažemo da oni mogu da prihvate istinu? Zato što, kad čuju istinu o tome i kad shvate da je želja za osvetom manifestacija zlih ljudi, oni preispituju vlastito iskvareno stanje, priznaju svoju iskvarenu suštinu, a zatim se kaju pred Bogom, postupaju u skladu s Božjim rečima i obuzdavaju svoje ponašanje. To je manifestacija prihvatanja istine. Zli ljudi, o kojima ovde govorimo, ne prihvataju istinu. Ma koliko da im jasno besediš o istini, oni je ne prihvataju; ostaju tvrdoglavi i odbijaju da slušaju bilo koga. Čak i ako ih upozoriš: „Tvoji postupci će dovesti do toga da budeš uklonjen”, oni ne mare za to, nastavljaju da rade po svome i niko ne može da ih promeni. Kada ih razotkriješ, ne priznaju svoje greške. Kada im kažeš da su željni osvete, da su zli i da ih treba ukloniti, oni se ipak neće odreći svojih zlodela i definitivno se neće preobratiti. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji imaju odbojnost prema istini. Oni uopšte ne prihvataju istinu – ma kako da se okarakteriše njihova narav-suština, ma kako da se njihova zla dela razotkriju i ma kako da se postupi prema njima, njih to uopšte ne dotiče i oni nipošto neće pognuti glavu, ni priznati vlastite greške i sigurno neće popustiti. To je nesposobnost da sebe preobrate. Šta je suština nepreobraćanja samoga sebe? To je odbijanje da se prihvati istina. Kada bi mogli da prihvate barem jednu tačnu izjavu ili jedan aspekt istine, oni ne bi i dalje išli pogrešnim putem bez povratka. Promenili bi kurs, priznali bi svoje greške i u izvesnoj meri otpustili ono na čemu su prethodno istrajavali. Pošto su to zli ljudi, pošto su to zli pojedinci opake naravi, nakon što iz takve njihove naravi proistekne osvetoljubivo ponašanje, oni ne samo što odbijaju da prihvate ono što je razotkriveno Božjim rečima, ne samo što odbijaju da prihvate orezivanje ili ovakvu karakterizaciju, već, naprotiv, do kraja insistiraju na vlastitim načinima. Oni ne planiraju da prihvate da budu okarakterisani ili razotkriveni, niti nameravaju da priznaju svoju

iskvarenost. Naravno, bez priznavanja vlastite iskvarenosti, oni takođe ne planiraju da napuste svoja osvetoljubiva ponašanja i postupke, kao ni načela po kojima se vladaju. Oni su potpuno i do kraja zli. Zar takvi zli ljudi nisu đavoli? (Jesu.) Oni su đavoli koji apsolutno poseduju suštinu Sotone. Ne možeš ih promeniti. Zašto ih je nemoguće promeniti? Glavni uzrok leži u njihovom apsolutnom odbijanju da prihvate istinu. Oni odbacuju čak i najmanju istinu, svaku tačnu izjavu, pozitivnu reč ili pozitivnu stvar. Čak i ako verbalno priznaju Božje reči kao istinu i kao pozitivne stvari, njihova srca uopšte ne prihvataju istinu, niti oni planiraju da praktikuju i doživljavaju Božje reči kako bi promenili načine po kojima se vladaju i po kojima rade. Ponekad mogu verbalno da priznaju da se njihovi postupci u potpunosti zasnivaju na Sotoninoj filozofiji, ali oni i dalje nipošto neće prihvatiti istinu. Svako ko takvim ljudima besedi o istini nailazi na njihovu krajnju odbojnost, pa čak i na njihovu mržnju i sud, a svako ko ih razotkrije i raspozna postaje meta njihove mržnje i želje za osvetom, bez obzira o kome se radi – čak ni njihovi roditelji nisu pošteđeni toga. Zar to ne znači da oni ne mogu da budu iskupljeni? (Znači.) Oni ne mogu da budu iskupljeni. Da li je šteta ukloniti takve ljude? (Ne.) Takvi pojedinci moraju biti uklonjeni ili proterani. To su, u osnovi, sve manifestacije ljudi željnih osvete; to su njihove karakteristike, njihove naravi, njihovi načini i metode rada i njihovi misaoni procesi, i to je njihov odnos prema istini – to je, u osnovi, to. O njihovom uticaju na crkvu i na braću i sestre već smo raspravljali, tako da nema potrebe da o tome ponovo razgovaramo. Ovim završavamo razgovor o manifestacijama četvrtog tipa ljudi – onih koji su željni osvete.

E. Nesposobnost držanja jezika za zubima

U nastavku ćemo razgovarati o petom tipu ljudi, o onima koji ne umeju da drže jezik za zubima. Je li to ozbiljan problem? Gledano doslovno, čini se da nesposobnost držanja jezika za zubima nije neki bitan problem. Neki ljudi mogu imati određena mišljenja o svrstavanju tih pojedinaca među zle ljude: „Pošto ljudi imaju usta, oni mogu da govore bilo kada i bilo gde; uvek i na svakom mestu mogu da raspravljaju o raznim pitanjima. Zar nije malo preterano kategorisati one koji ne umeju da drže jezik za zubima kao zle ljude koje treba ukloniti?" Šta vi mislite o tome? (Ako izazivaju ometanja i prekide u crkvenom životu ili u radu crkve, koji dovode do štetnih posledica, njih takođe treba ukloniti.) Problem s takvim ljudima nije u tome što ne umeju da drže jezik za zubima; problem je u njihovoj ljudskosti. Ako oni ometaju braću i sestre, crkveni život i rad crkve ili ako se njihove reči svode na izdaju i prodaju crkve, i čak nanose sramotu Božjoj kući i imenu Božjem, moramo se pozabaviti takvim pojedincima. Hajde da najpre raspravimo o manifestacijama onih koji ne umeju da drže jezik za zubima i o tome kako treba postupati s njima. Mogu li se ljudi koji ne umeju da drže jezik za zubima nazvati „brbljivcima"? (Mogu.) Zaista? Je li to karakteristika takvih ljudi? Da li biti brbljivac znači biti glup i ne znati šta treba a šta ne treba da se kaže, govoriti šta ti padne na pamet i ne razmišljati o posledicama? Da li to znači ne držati jezik za zubima? (Ne.) Neki ljudi su

dobri u govoru i komunikaciji; oni su neposredni, relativno jednostavni i iskreni. Često sa drugima dele svoje unutrašnje misli i ideje, otkrovenja vlastite iskvarenosti, ono što su iskusili, pa čak i vlastite greške. Međutim, ti pojedinci ne moraju obavezno biti glupi ili nesposobni da drže jezik za zubima. Čini se da pričaju o svemu i da su prilično jednostavni i iskreni; ali, kada se radi o ključnim problemima, o problemima koji bi mogli da nanesu sramotu Bogu i Božjoj kući ili, pak, o problemima koji bi mogli da se tiču izdaje braće i sestara ili crkve, što bi njih učinilo Judama, oni ne progovaraju ni reč. To se zove držanje jezika za zubima. Prema tome, nije tačno da neposredni ljudi, brbljivci ili oni koji su vešti na rečima, ne umeju da drže jezik za zubima. Šta ovde tačno znači nesposobnost držanja jezika za zubima? Nesposobnost držanja jezika za zubima znači govoriti bez ikakvih načela i pričati nehajno, ne vodeći računa o publici, okolnostima i kontekstu. Štaviše, to podrazumeva da čovek uopšte ne zna da zaštiti rad crkve i interese Božje kuće ili da uopšte ne brine da li to što govori koristi braći i sestrama ili crkvenom životu, nego samo govori koješta. Koje su posledice kad se „govori koješta”? To dovodi do nenamerne izdaje interesa Božje kuće i interesa braće i sestara. Zbog svog nepromišljenog govora i svoje nesposobnosti da drže jezik za zubima, oni nevernicima nenamerno daju oružje za borbu protiv Božje kuće i dozvoljavaju im da se rugaju određenoj braći i sestrama, a nevernicima i ljudima koji ne veruju u Boga dopuštaju da saznaju mnoge stvari koje oni ne treba da znaju. Kao rezultat toga, ti ljudi slobodno komentarišu i iznose neučtive primedbe o pitanjima vezanim za Božju kuću i o unutrašnjim poslovima crkve i govore stvari kojima klevetaju i hule na Boga. Oni čak mogu i da izmišljaju glasine o braći i sestrama, o crkvi i o radu Božje kuće, što dovodi do štetnih posledica. To predstavlja ometanje rada Božje kuće i svodi se na činjenje zlih dela. Neki pojedinci obraćaju naročitu pažnju na to da saznaju i da istraže ko su starešine i delatnici u crkvi, na kojim adresama stanuju njihove porodice, da saznaju lične podatke braće i sestara, finansijsko i računovodstveno stanje crkve, da upoznaju osoblje koje radi u računovodstvu i da dođu do spiskova ljudi koji su uklonjeni ili proterani iz crkve. Takođe se posebno fokusiraju na to da saznaju nešto o radnim aranžmanima crkve. Takvo ponašanje je veoma sumnjivo i može da ukaže na to da su ti ljudi krtice ili špijuni velike crvene aždaje. Ako bi te pojedinosti procurile i došle do ušiju neverničkih đavola i ako bi za njih saznala velika crvena aždaja, posledice bi bile nezamislive. Neki ljudi, iz gluposti i neznanja, mogu te informacije, ili neki njihov deo, da podele sa članovima svojih porodica koji nisu vernici, koji će ih onda proširiti dalje ili ih proslediti agentima velike crvene aždaje. To bi moglo da predstavlja potencijalni rizik i da donese mnoge nevolje radu crkve, sa nezamislivim posledicama. Ova unutrašnja pitanja crkve neki ljudi često nenamerno dele sa neverujućim članovima porodice, koji sve otkrivaju bez ikakve rezerve. Oni te informacije dele čak i sa svojim neverujućim rođacima i prijateljima. To dovodi do neprestanog curenja informacija o unutrašnjim pitanjima crkve kroz njihove reči ka spoljnom svetu. Koje su posledice tih curenja? Mnogi od njihovih neverujućih članova porodice, rođaka i prijatelja saznaju mnogo toga o unutrašnjim poslovima crkve

za koje čak ni braća i sestre možda ne znaju, a saznaju i kućne adrese braće i sestara, njihova prava imena i njihove privatne bračne stvari. Kako dolazi do curenja informacija o tim crkvenim pitanjima? Kako nevernici uspevaju da saznaju za njih? Imaju svoje „dopisnike" unutar crkve! Kako se zovu ti ljudi? (To su oni koji ne umeju da drže jezik za zubima.) Tačno. Oni sa neverujućim članovima svojih porodica dele sve što se dešava u svakodnevnom životu crkve, kao i stvari koje se tiču braće i sestara, poput činjenice da se neka sestra razvodi, da nekoj drugoj sestri muž posluje sa gubitkom ili joj je sin neposlušan, da neki brat ili sestra kupuju kuću, i tome slično. Takođe im govore o braći i sestrama koje je velika crvena aždaja pohapsila i koji su postali Jude ili o onima koji su postojano svedočili, pa čak pominju i da su ih crkvene starešine orezale. Njihovi razgovori kod kuće vrte se isključivo oko tih tema. Članovi porodica im čak nude savete i strategije kako bi im pomogli da istupe protiv starešina, protiv braće i sestara i svih ostalih u crkvi koji se ne slažu s njima, koji ih izazivaju ili razotkrivaju. Na skupovima, među braćom i sestrama, takvi pojedinci su naizgled posebno poslušni i lepo se ponašaju, govore malo, nisu vični razgovoru, nikad ne pričaju o vlastitim iskvarenim naravima, nikad ne razgovaraju o svom iskustvenom razumevanju, a retko se čak i mole. Prema braći i sestrama ophode se obazrivo, dok se prema neverujućim članovima porodice ophode kao da su članovi Božje kuće. Članovima svojih porodica recituju sve detalje o crkvi, ne izostavljajući ništa, dele sve sa njima, uključujući čak i to da crkva štampa knjige Božjih reči ili ko kakve talente poseduje u crkvi, i još mnogo toga – oni o svemu tome raspravljaju sa članovima svojih porodica i sa ljudima koji ne veruju u Boga. Bez obzira na svrhu zbog koje to čine, krajnja posledica toga jeste da oni izdaju rad crkve i braću i sestre. Upoznati su sa situacijom svakog od ključnih članova crkve. Naravno, ti ljudi su takođe predmet rasprava i sudova koje oni o njima donose iza njihovih leđa, a mogu čak postati i ljudi koje će oni tajno izdati. Ako neko ima dobre odnose s njima, oni tu osobu neprestano hvale pred svojom porodicom. Nasuprot tome, ako je neko u lošim odnosima s njima, oni pred svojom porodicom neprestano sipaju uvrede na račun te osobe, pa čak navode članove porodice da im se pridruže u verbalnim uvredama, nazivajući braću i sestre idiotima i govoreći da oni nisu dobri. Ti pojedinci vređaju braću i sestre svim onim uvredljivim rečima koje koriste nevernici. Oni su slični nevernicima; pravi su bezvernici; oni uopšte nisu dobri i takve pojedince treba hitno ukloniti.

U naciji velike crvene aždaje, informacije o svima koji veruju u Boga treba da budu poverljive, a čak i kad se pripadnici Božjeg izabranog naroda presele u inostranstvo, podaci o njima treba da ostanu privatni. To je zato što su špijuni velike crvene aždaje rasprostranjeni po svim zemljama sveta i što se svuda infiltriraju s konkretnim ciljem da prikupe informacije o onima koji veruju u Boga. U kontinentalnom delu Kine, situacija sa braćom i sestrama koji slede Boga veoma je teška i opasna. Čak i kad odu u inostranstvo, postoji određeni nivo opasnosti. Ako špijuni velike crvene aždaje prikupe informacije o njima, s jedne strane postoji opasnost da budu izručeni, dok s druge strane, njihovi

članovi porodica i rođaci u kontinentalnom delu Kine mogu, u najmanju ruku, da budu upleteni. Iz bezbednosnih razloga i iz respekta prema tim pojedincima, svi treba lične podatke o braći i sestrama da smatraju poverljivim i ne treba da ih dele sa onima koji ne veruju u Boga. Čak i među onima koji veruju u Boga, lične podatke ne treba nehajno otkrivati drugima, bez pristanka osobe na koju se ti podaci odnose. Apsolutno je nedopustivo da se informacije o braći i sestrama, o radu crkve, o dužnostima koje neko obavlja, o iskustvima koja se razmenjuju u zajedništvu i drugim sličnim detaljima, tretiraju kao teme za razgovor i u vreme dokolice dele s nevernicima. Kakve su posledice raspravljanja tih pitanja sa njima? Da li to ima bilo kakav pozitivan rezultat? (Ne.) Posledica takvih rasprava jeste da ti neverujući đavoli stiču prednost, rugaju se i sude, pa čak proklinju i klevetaju. Da li je to dobro? (Nije.) Treba da ispitate da li u crkvi ima pojedinaca sa skrivenim motivima, koji o detaljima poput stvarne situacije u vezi sa radom crkve i crkvenim životom – kao i o pitanjima ko istinski veruje u Boga, ko stremi ka istini, ko obavlja svoje dužnosti, ko ne obavlja svoje dužnosti, ko je često negativan, čija je vera smetena, pa čak i o ličnim podacima i situaciji u vezi sa braćom i sestrama – bez ikakve rezerve raspravljaju s nevernicima i s neverujućim članovima svojih porodica. Proverite ima li takvih pojedinaca. Postoje stvari koje čak ni ljudi u crkvi ne moraju da znaju; pa ipak, neverujući članovi porodice takvih pojedinaca znaju o tim stvarima više od ljudi unutar crkve – a imaju i jasniji uvid u njih. Kako se to dešava? To je „doprinos” krtice koja deluje iznutra. Ta krtica se prema članovima svoje porodice ophodi kao prema crkvenim starešinama, pa sve što vidi u crkvi prijavljuje svojim „starešinama” kod kuće, u pokušaju da stekne naklonost i da produbi emocionalne veze sa članovima porodice. Očigledno je da te krtice, koje ne umeju da drže jezik za zubima, izdaju sve te crkvene stvari. Te krtice ne poštuju braću i sestre, niti štite rad i interese Božje kuće. Prema Božjoj kući i crkvi odnose se kao prema društvu ili prema nekom javnom mestu, nehajno komentarišu i sude o braći i sestrama kao da su nevernici, pa se čak pridružuju nevernicima i bezvernicima u slobodnom donošenju suda o braći i sestrama. Nadalje, neki pojedinci, nakon što ih starešine orežu ili nakon sukoba, sporova i neslaganja s braćom i sestrama, odlaze kući i prave scenu oko toga, starajući se da njihova porodica sazna sve o tome. Posledica toga je da njihova porodica želi da se osveti tim starešinama ili braći i sestrama, sa ciljem da rasprodaju i razore crkvu. Je li ovo dobra pojava? (Nije.) Oni sa članovima porodice, rodbinom i prijateljima bezrezervno dele informacije o unutrašnjim pitanjima crkve, kao i o stvarima poput broja braće i sestara koji žive crkvenim životom i dužnosti koje svako od njih obavlja – kakvi su to bednici? Jesu li oni istinski vernici? (Nisu.) Jesu li oni članovi Božje kuće? Mogu li se nazvati braćom i sestrama? (Ne.) Držanje takvih krtica i skrivenih izdajnika u crkvi, bilo u prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti, doneće značajne nevolje Božjoj kući i braći i sestrama. Čak i ako oni naizgled ne čine mnoga zla dela u crkvenom životu, posledice i uticaj njihovog tajnog prenošenja raznih detalja o Božjoj kući nevernicima, Sotonama i đavolima krajnje su štetni! Da li takvoj bagri treba dozvoliti da ostane u crkvi? (Ne.) Da li

oni zaslužuju da se zovu članovima Božje kuće? Da li zavređuju da ih tretiramo kao braću i sestre? (Ne.) Kako se treba ophoditi prema takvim ljudima? (Treba ih ukloniti što je moguće pre.) Moraju se ukloniti što je moguće pre! Izbacite ih napolje! Ovo je razlog zbog kojeg ih treba ukloniti: „Ne umeš da držiš jezik za zubima, ne prepoznaješ šta je dobro za tebe i ujedaš ruku koja te hrani. Veruješ u Boga i uživaš u Njegovoj blagodati, kao i u pomoći, ljubavi, strpljenju i nezi koje ti pružaju braća i sestre, a ipak i dalje ovako prodaješ braću i sestre i crkvu. Uopšte nisi dobar; gubi se!" Stvari koje se tiču braće i sestara, stvari koje se tiču crkve i svih poslova Božje kuće ne treba otkrivati nevernicima, niti ih treba koristiti kao teme za neobavezne razgovore s njima. Oni to ne zaslužuju! Ko god širi takve informacije postaje prokleta ličnost, neko koga crkva mora da ukloni, a braća i sestre treba da odbace takve ljude. Čisto na osnovu toga što svojim postupcima rasprodaju braću, sestre i crkvu, i što dele unutrašnja pitanja crkve u neobaveznom razgovoru s nevernicima, nesumnjivo je da su to izdajnici, krtice i zli ljudi koje treba ukloniti iz crkve. Braća i sestre mogu slobodno da razgovaraju i da po potrebi raspravljaju o svim poslovima obavljenim unutar crkve – poput podataka o tome ko treba da bude uklonjen ili o pojavi određenih događaja – ali te podatke ne smeju da dele s nevernicima, niti da o njima pričaju sa neverujućim članovima porodice. Ljudima izvan crkve se naročito ne smeju otkrivati lični podaci i porodične situacije novopridošle braće i sestara, čiji je rast mali. Ako ti je teško da to zadržiš za sebe, treba da se moliš Bogu i da se osloniš na Njega da bi naučio da se obuzdavaš i treba da se baviš nekim smislenim aktivnostima. Ako zaista ne možeš da se kontrolišeš, to najpre treba da prijaviš crkvi da bi potražio rešenje i da bi sprečio štetne posledice, zato što širenje takvih informacija najčešće dovodi do problema. Primera radi, lični brojevi telefona, kućne adrese, podaci o tome koliko godina neka osoba veruje u Boga, kakvo je njeno porodično i bračno stanje i tome slično, jesu osetljive teme. One nemaju nikakve veze sa istinom ni sa život-ulaskom; one se odnose na ličnu privatnost. Jedino agenti i krtice posebno istražuju te stvari. Ako uživaš u tome da saznaješ i da širiš takve informacije, na koju vrstu naravi to ukazuje? To je malo podlo! Ne stremiti ka istini, nego se fokusirati na ogovaranje, delovati kao krtica ili špijun i pružati usluge velikoj crvenoj aždaji – zar to nije podlo i bezočno? Svako ko se izričito raspituje, istražuje i nepromišljeno širi osetljive teme i privatne stvari drugih ljudi, gaji skrivene motive i bezvernik je. Božji izabrani narod mora da bude posebno obazriv prema takvim pojedincima. Ako se takvi ljudi ne pokaju, njihov crkveni život treba prekinuti, jer je prodaja braće i sestara najnemoralniji, najogavniji i najsramniji čin. Božji izabrani narod treba da se drži podalje od takvih pojedinaca. U crkvenom životu, ljudima treba zabraniti da se raspituju i da raspravljaju o tim stvarima, jer one nemaju nikakve veze sa razgovorom o istini, a pričanje o njima ne donosi nikakvu korist drugima.

Božja kuća ima razne upravne odluke i propise kojih Božji izabrani narod mora da se pridržava. Pitanja kao što su unutrašnji poslovi crkve, kadrovska prilagođavanja prema starešinama i delatnicima, rad na čišćenju crkve i aranžmani dobijeni od Višnjeg,

između ostalog, ne smeju se neobavezno širiti unutar crkve, kako bi se sprečilo da ih bezvernici i zli ljudi izdaju Sotoni. Razlog za to leži u činjenici da se Božja kuća razlikuje od društva; Bog od ljudi zahteva da streme ka istini, da više čitaju Božju reč, da više razmišljaju i da više razgovaraju u zajedništvu. Jedino propagiranje Božjih reči i svedočenje o Bogu može da stvori pravilnu atmosferu; jedino deljenje većeg broja iskustvenih svedočenja može da stvori takvu atmosferu. Pored toga, u Božjoj kući ima mnogo novih vernika koji u Boga veruju tek neko kraće vreme. Neizbežno je da neki bezvernici još uvek nisu razotkriveni. Konkretno, prvih pet ili deset godina verovanja jeste vreme u kojem ljudi razotkrivaju svoje pravo „ja"; tokom tog vremenskog perioda, neizvesno je ko može da bude postojan a ko ne može, kao i koliko još ima zlih ljudi sposobnih da ometaju crkvu. Stalno nehajno širenje ličnih podataka i takvih spoljnih stvari, kao i pitanja koja nemaju veze s razgovorom o istini, može da dovede do mnogih štetnih posledica. Na primer, neko može da pita: „Odakle je određeni starešina? Gde on živi?" Ova osetljiva informacija nije nešto što Božji izabrani narod treba da zna. Neko drugi može da pita: „Koliko Božju kuću košta štampanje knjige Božjih reči?" Da li je korisno to znati? (Nije.) Da li treba da te se tiču troškovi štampanja? Jesi li ti platio te troškove? Čini se da to nema veze s tobom, zar ne? Neko bi mogao da pita: „Ko su sada starešine na višem nivou u Božjoj kući?" Ako oni nisu tvoje neposredne starešine, da li to što ih ne znaš utiče na tebe? (Ne.) U kontinentalnom delu Kine, poznavanje tih stvari može da bude problem. Ako te velika crvena aždaja uhvati i podvrgne te strašnom mučenju, a ti ne znaš te stvari, ma koliko da te tuku, ti ne možeš ništa da im otkriješ, te stoga na kraju nećeš postati Juda. Ali, ako ih znaš i ako ne možeš da izdržiš žestoke udarce kojima te zasipaju, možda ćeš na kraju progovoriti i postati Juda. U tom trenutku ćeš možda pomisliti: „Zašto sam onda nehajno postavljao ta pitanja? Bilo bi mi mnogo bolje da nisam saznao. Čak i kad bi me nasmrt pretukli, ja te stvari i dalje ne bih znao; čak i kad bih hteo da izmislim odgovore, nijedan ne bih mogao da smislim. U tom slučaju, ne bih postao Juda. Sada sam naučio lekciju; najbolje je ne znati mnogo o tim stvarima koje nemaju veze sa istinom. Raspitivanje o takvim stvarima ničemu ne koristi; bolje je ne znati." A ima i nekih drugih, koji mogu da pitaju: „Koliko ima timova koji se u Božjoj kući bave specijalnim poslovima?" Šta se to tebe tiče? Radi samo ono što je dodeljeno tvom timu. Nepoznavanje tih stvari ne utiče na tvoju sposobnost da normalno obavljaš svoju dužnost, da stremiš ka istini, niti da živiš crkvenim životom; to ni na šta ne utiče. Nepoznavanje tih stvari ne sprečava te da stremiš ka istini, niti da kao vernik dostigneš spasenje, pa zašto se onda raspituješ o njima? „Da li je većina braće i sestara iz urbanih ili iz ruralnih područja? Jesu li oni obrazovani ili neobrazovani?" Da li je korisno znati te stvari? (Nije.) Pa šta ako su svi oni iz ruralnih područja? Pa šta ako su svi iz gradova? To nema nikakve veze sa istinom. Neki mogu da pitaju: „Kako se sada širi rad na jevanđelju?" U redu je pitati ponešto u vezi s tim, ali neki ljudi se, iz radoznalosti, detaljno raspituju o tome na koliko se tačno zemalja proširio rad na jevanđelju, što je nepotrebno. Čak i kada bi saznali, kakav bi to uticaj imalo na njih? Kakvu bi im korist donelo

poznavanje tih detalja? Ako ne poseduješ istina-stvarnost, ti je i dalje nećeš imati čak ni kada to saznaš; to znanje ti uopšte neće pomoći da dobro obavljaš svoje dužnosti, niti će ti pružiti ikakvu pomoć u tvom život-ulasku. U redu je ne raspitivati se o nekim opštim stvarima; bolje je ne znati. Previše znati je breme. Kad takve informacije procure, to postaje problem i prestup. Nije dobro znati te stvari: što više znate, to može da stvori više problema. Oni koji razumeju istinu znaju šta treba da se kaže, a šta ne treba da se kaže. Smetenjaci, kojima nedostaje duhovno razumevanje, ne mogu da razlikuju insajdere od autsajdera kada govore, pa pričaju samo besmislice. Stoga te stvari ne treba prijavljivati onima u crkvi koji ne razumeju istinu. Poznavanje tih stvari ni na koji način ne donosi prednosti. Kao prvo, ti ljudi ne mogu da pomognu u rešavanju problema. Drugo, oni ne mogu da zaštite rad crkve. I treće, nema potrebe da oni govore dobro o Božjoj kući. Sve Božje reči su istina, a svi Božji postupci su pravedni – ima li ikakve potrebe za dodvoravanjem i laskanjem od strane onih bezvernika i nevernika koji su lišeni duhovnog razumevanja? Nema. Čak i kad ni jedno jedino stvorenje na celom svetu ne bi sledilo Boga niti Ga obožavalo, Božji status i suština ostali bi nepromenjeni. Bog je Bog, zauvek nepromenljiv i ne može Ga promeniti nikakva izmena u okolnostima. Božji identitet i status večno su nepromenljivi. To su istine koje oni koji veruju u Boga treba da razumeju. Ti bezvernici i nevernici govore i rade ne razlikujući insajdere od autsajdera – da li je za Božju kuću korisno da oni previše znaju? Da li je neophodno da oni znaju nešto o radu Božje kuće? Oni nisu vredni tog znanja! Neko bi mogao da pita: „Jesu li sve te stvari tajna, pa se zato ne sme znati za njih?" Pošto ste do sada verovali u Boga, da li mislite da ove stvari sadrže tajne? (Ne.) Ali Božji izabrani narod poseduje integritet i dostojanstvo; on ne sme da bude predmet rasprave ili podsmeha od strane nevernika. Božja kuća, crkva i braća i sestre, bilo kao grupa ili pojedinačno, svi imaju dostojanstvo; svi su oni pozitivni i niko ne treba da pokuša da ih oskrnavi. Proklet je svako ko postupa na način koji Sotoni i đavolima omogućava da bezobzirno skrnave i da nehajno klevetaju ili nanose štetu ugledu Božje kuće ili braće i sestara! Prema tome, crkva apsolutno ne dopušta postojanje onih koji ne umeju da drže jezik za zubima. Kada su prepoznati, oni moraju da budu uklonjeni! Da li je ovakav pristup u skladu s načelima? (Jeste.)

Neki ljudi su posebno pažljivi i oprezni kada govore, komuniciraju, stupaju u interakcije ili se druže s braćom i sestrama, ali, kad se vrate kući, postaju brbljivci i sve saspu, uključujući čak i lične podatke braće i sestara, tako da članovi njihovih porodica, nevernici bez vere i oni koji samo na rečima veruju, znaju mnogo toga o crkvenim poslovima. Takva osoba je krtica, izdajnik – Juda – i upravo je ona vrsta pojedinca koju crkva treba da ukloni. Što takve osobe duže ostanu u crkvi, više će informacija saznati o braći i sestrama, više će se upuštati u izdaju i biće više stvari koje će nevernici prigrabiti da bi ih upotrebili kao sredstvo za klevetanje. Ako se ne plašiš da će oni te informacije odati nevernicima, onda ih zadrži; ako ne želiš da se tvoji lični podaci i unutrašnje stvari crkve šire preko njihovih usta, onda te krtice treba da ukloniš što je moguće pre. Da li je to primereno? (Jeste.) Nikakvu blagost ne treba pokazivati prema takvim pojedincima;

oni ne gaje dobre namere i uopšte nisu dobri. Kakvi su ti ljudi u poređenju sa ona dva tipa ljudi koje smo prethodno pominjali, sa ljudima željnim osvete i onima koji su raskalašni i neobuzdani? Jesu li bolji ili gori od njih? (Gori.) Ovi pojedinci takođe mogu da obavljaju svoje dužnosti, da ulažu određeni trud i da trpe neke poteškoće; oni mogu da urade sve što Božja kuća traži od njih i da to ne odbiju, ali, postoji jedan problem: oni nevernicima otkrivaju sve u vezi s Božjom kućom. Svakoga dana igraju ulogu izdajnika, krtice. Samo iz tog razloga, crkva ne sme da ih toleriše i mora da ih ukloni. Razumete li? (Da.) Bez obzira na to da li su srećni ili nesrećni unutar crkve, bez obzira ko ih provocira, ko se slaže s njima, da li su izabrani za crkvene starešine ili su smenjeni – šta god da se desi, oni svaki detalj o tome uvek moraju da podele s neverujućim članovima svoje porodice. Staraju se o tome da neverujući članovi porodice i nevernici budu odmah o svemu obavešteni i da brzo dokuče unutrašnju situaciju crkve. Prema takvim pojedincima nipošto ne smete pokazivati nikakvu blagost ni milosrđe; čim otkrijete nekog takvog, uklonite ga. Kakav je ovo pristup? (Primeren je.) Da li je takvo postupanje nemilosrdno? (Ne.) Ono nije nemilosrdno. Ti ih tretiraš kao braću i sestre, ali oni uopšte ne štite interese Božje kuće niti interese braće i sestara. Umesto toga, oni na svakom koraku izdaju interese i Božje kuće i braće i sestara. Tretiraš ih kao članove porodice, a da li i oni tebe smatraju članom porodice? (Ne.) Onda nemojte biti blagi prema njima; ako ih treba ukloniti, uklonite ih. Jeste li se dosad susretali s takvim pojedincima? (Jesmo. Oni su sve podatke o braći i sestrama delili sa članovima svojih porodica, a ponekad su koristili prvu priliku da članove porodice obaveste o određenim stvarima i o konkretnim aranžmanima unutar crkve. To su članovi njihovih porodica onda koristili kao municiju za tračarenje o crkvi iza njenih leđa.) Jesu li ti pojedinci uklonjeni? (Jesu.) Nakon što su uklonjeni, jesu li se žalili? Možda su smatrali da je to nepravedno i mislili: „Nisam ništa uradio; to niti predstavlja kršenje upravnih odluka, niti sam izazvao prekide i ometanja, pa zašto sam onda uklonjen?” Mislite li da je priroda njihovih postupaka ozbiljnija od izazivanja prekida i ometanja? (Da.) Mogu li se takvi ljudi iskupiti? Da li je njima lako da se promene? (Nije.) Zašto kažete da im neće biti lako? Koji aspekt pokazuje da je njima teško da se promene? (Oni nisu deo Božje kuće, oni nisu braća i sestre; njihova suština je suština bezvernika i nevernika.) To je njihova suština. Po čemu, dakle, možete da kažete da su oni nevernici i bezvernici? (Kakve god emocije imali u crkvi, oni ih izbace pred svojom porodicom, pokazujući time da ne prihvataju da sve što se dešava dolazi od Boga, a pogotovo ne nauče nikakve lekcije. Takvi ljudi ne doživljavaju Božje delo i ne prihvataju istinu, tako da njihova suština jeste suština bezvernika.) Ova njihova suština je razjašnjena. Oni svojim emocijama daju oduška pred porodicom i prema svemu se odnose na osnovu svojih emocija. Po čemu znate da oni nisu deo Božje kuće, već da su nevernici koji su se infiltrirali u Božju kuću? (Po tome što mogu da izdaju interese Božje kuće, što se ponašaju kao izdajnici i krtice i po tome što oni, u osnovi, nisu ljudi koji štite delo i interese Božje kuće. Ti pojedinci, dakle, nisu jednog srca s Božjom kućom.) Ovo objašnjenje nije pogodilo u metu. Dozvolite Mi da

objasnim. Mada ti pojedinci učestvuju u crkvenom životu i obavljaju svoje dužnosti, da li su oni braću i sestre ikada smatrali svojom porodicom? Jednostavno rečeno, jesu li braću i sestre smatrali za svoje? (Nisu.) Za šta onda smatraju braću i sestre? (Za autsajdere.) Tačno, smatraju ih autsajderima, protivnicima. Za šta onda smatraju Božju kuću i crkvu? Zar to za njih nije samo radno mesto? (Jeste.) Oni na Božju kuću i na crkvu gledaju kao na nekakve kompanije ili organizacije iz neverničkog sveta, a braću i sestre posmatraju kao autsajdere, kao ljude od kojih se treba čuvati, kao protivnike. Stoga, oni mogu onima koji u osnovi ne veruju u Boga lako da otkrivaju raznovrsne informacije i razne stvarne situacije u vezi s braćom i sestrama. Svesni su da ti nevernici neće imati ništa lepo da kažu, već da bi čak mogli da opanjkavaju braću i sestre i da klevetaju Božju kuću – oni sve to znaju, a opet nastavljaju da tim nevernicima bez ikakve rezerve otkrivaju situacije u vezi s braćom i sestrama i sa crkvom. Jasno je da oni braću i sestre smatraju autsajderima i protivnicima i da se, kad god se pojavi neka neprijatnost, odmah udružuju s nevernicima da bi se iza leđa rugali, klevetali i delovali protiv braće i sestara, te tako udovoljavali vlastitim željama. Smatraju da u crkvi ne bi bilo izvodljivo suditi o ma kom bratu ili sestri, jer osećaju da bi, kada bi lično s braćom i sestrama raspravljali o crkvenim stvarima ili o njima samima, morali da snose posledice, što bi za njih bilo nepovoljno. Ali, razgovor o tim stvarima sa članovima porodice u potpunosti zadovoljava njihovu ličnu plahovitost, njihove želje i emocije, bez snošenja ikakvih posledica, jer porodica je, na kraju krajeva, ipak porodica, koja ih ne bi prodala. Nije, međutim, isto s braćom i sestrama, koji bi mogli da ih prijave, razotkriju i orežu, pa čak i da zbog njih izgube svoje dužnosti i položaje, bilo kad i bilo gde. Dakle, uopšte nije pogrešno reći da oni braću i sestre smatraju svojim protivnicima. Protivnik je neko koga se treba čuvati. Stoga, oni ne pričaju s braćom i sestrama, ne razgovaraju s njima u zajedništvu, niti im išta otkrivaju. Umesto toga, oni „žive crkvenim životom" s neverujućim članovima porodice kod kuće, gde sa njima dele sve i govore im ono što im na srcu leži. Bez imalo rezerve i bez ikakvih skrupula, oni izražavaju svoje misli, mišljenja, frustracije, nezadovljstva i sva svoja iskrivljena gledišta, nalazeći u tome odušak i zadovoljstvo. Članovi njihovih porodica ih ne preziru zbog toga, već im u tome pomažu i sarađuju s njima. Kada bi tako govorili u crkvi, njihova prava priroda bezvernika bila bi u potpunosti razotkrivena i crkva bi morala da ih ukloni. Prema tome, oni braću i sestre ne smatraju porodicom, nego svojim protivnicima. To je jedan aspekt. Drugi aspekt je da oni sebe nikada ne smatraju delom crkve, tako da sve što se crkvi dešava, bilo da je to kleveta i bogohuljenje od strane religijskog sveta, neosnovane glasine i podsmeh od strane nevernika, ili podmetanje i progon od strane nacionalne vlade, to je njima lično nebitno i beznačajno. Pretpostavimo da se oni uistinu osećaju ovako: „Ako je imidž crkve narušen, a Božje ime osramoćeno, naše dostojanstvo kao vernika je ozbiljno ugroženo. Zbog toga, ja s nevernicima nikad ne bih raspravljao o crkvenim stvarima ni o poslovima Božje kuće, niti bih im dopustio da tračare i da se smeju tome. Čak ni zarad vlastite zaštite, ne bih uzgredno pričao o poslovima Božje kuće pred neverujućim članovima porodice" – kad

bi oni imali takvu svest, zar onda ne bi umeli da drže jezik za zubima? Zašto onda to ne čine? Jasno je da oni, u osnovi, ne smatraju sebe delom Božje kuće, niti smatraju sebe vernicima. Neki ljudi kažu: „Tvoje su reči netačne. Ako oni sebe ne smatraju delom Božje kuće, zašto bi onda i dalje dolazili na skupove?" Među onima koji veruju u Boga ima svakakvih ljudi. Zar o tome nismo već razgovarali? Mnogo je onih koji u Boga veruju iz raznih nepriličnih motiva i namera, a ovo je jedan takav tip ljudi. Verovati u Boga zabave radi, da bi se ubila dosada ili pronašla duhovna hrana – zar takvi bezvernici nisu uobičajeni? Zar se takvi ljudi ne mogu naći u velikom broju? (Mogu.) Oni čak ni sami sebe ne priznaju kao vernike u Boga. Naravno, celokupan rad crkve i Božji izabrani narod koji obavlja svoje dužnosti njih se uopšte ne tiču, oni na to ne obraćaju pažnju. Zbog toga oni mogu tako uzgredno i olako da sa nevernicima raspravljaju o radnoj situaciji u crkvi, o unutrašnjim poslovima crkve, pa čak i o svim problemima koji se javljaju među braćom i sestrama. Kad oni ispričaju šta imaju, nevernici kreću da ogovaraju, klevetaju i da se podsmevaju tome, ali to njima uopšte ne smeta. Oni čak mogu i da se pridruže nevernicima u vređanju braće i sestara, u donošenju sudova o Božjoj kući i u komentarisanju rada i radnih aranžmana Božje kuće. Jesu li oni vernici u Boga? (Nisu.) Istinski vernik se nikada ne bi tako ponašao. Čak i ako bi time zaštitio vlastito dostojanstvo i interese, on nikada ne bi ujeo ruku koja ga hrani i stao na stranu onih van crkve. Zar nije tako? (Jeste.) Prema tome, takvi pojedinci su zli ljudi i bezvernici, koji moraju da budu uklonjeni. Što pre oni budu uklonjeni, to će crkva pre imati mir.

Hajde da pričamo o vama. Na primer, ako tvoji roditelji ne veruju u Boga ili ako tvoji najbliži srodnici ili prijatelji ne veruju u Boga, ali se ne protive tvojoj veri, nego te zapravo prilično podržavaju u tome, da li bi im ti pričao o svemu što se dešava u crkvi? Pretpostavimo da te neka prijateljica upita: „Ima li u vašoj crkvi muškaraca koji traže partnerku? Ima li među njima nekih koji su naročito dobroćudni, visoki, bogati i zgodni?" Neki pristojni ljudi među nevernicima takođe žele da pronađu pristojnog partnera s kojim bi provodili dane. Tvoja prijateljica želi da pronađe nekoga ko veruje u Boga, pa da li bi bila spremna da joj to kažeš? (Ne bih.) Treba da joj kažeš: „Tvoja naklonost prema vernicima je beskorisna. Ti si nevernica i u osnovi si nekompatibilna s vernicima. Vi nemate zajednički jezik; hodate različitim putevima! Pogledaj se, tako kitnjasto odevena – kojem bi se bratu u našoj crkvi dopala?" Ti nemaš visoko mišljenje o njoj, pa da li bi mogla da joj pričaš o crkvenim pitanjima? (Ne bih.) Posle samo nekoliko reči, taj razgovor bi se rasuo, budući da se gledišta potpuno razilaze. Čak i ako neki nevernici imaju dobar utisak o vernicima, pa čak i ako ostanu prijatelji s tobom nakon što postaneš vernik, da li bi ti bio spreman da podeliš s njima unutrašnje stvari crkve ili poteškoće s kojima se susrećeš dok obavljaš svoje dužnosti? (Ne bih.) Čak i ako podržavaju tvoju veru u Boga, kakva je korist od razmatranja crkvenih pitanja s njima? Primera radi, neka braća i sestre su izdržali mučenje i ispitivanje od strane velike crvene aždaje, a da nisu postali Jude. To je svedočanstvo kojem se dive čak i nevernici – da li bi bio spreman da to podeliš s njima? (Ne bih.) Zašto ne bi bio spreman da raspravljaš o tome? (Takve stvari su njima

nebitne i oni ne bi mogli da razumeju ta iskustvena svedočenja.) Oni ne bi mogli da razumeju. Kakve bi negativne posledice mogla da ima rasprava o tim pitanjima? (Oni bi umesto toga mogli da osude crkvu na kraju.) Doneli bi ovakvu presudu: „Zašto izlagati sebe svemu tome? Zašto se suprotstavljati nacionalnoj vladi?" Vidite, jedan jedini komentar može da pokaže njihovu prirodu. Kako se to može smatrati suprotstavljanjem nacionalnoj vladi? Jasno je da đavolji kraljevi koji vladaju zemljom nanose ogromnu štetu Božjem izabranom narodu i ostavljaju ga bez načina da živi. Čak i kada svedoče tome, oni se prave da ne znaju. Jasno je da oni govore na način kojim se preokreće istina i izvrću činjenice. O čemu bi još mogao da raspravljaš s njima? Ne smeš da im govoriš ni o čemu što ima veze s verom u Boga; ne smeš im dozvoliti da išta saznaju o tome. Oni koji ne umeju da drže jezik za zubima mogu nevernicima da ispričaju sve o crkvi. Oni su očigledni bezvernici; oni su đavoli koji u Božju kuću dolaze da unesu zbrku, zveri koje ujedaju ruku koja ih hrani, bez trunke savesti ili razuma. Bilo kakvo narušavanje interesa ili ugleda Božje kuće ili crkve njih uopšte ne pogađa, ne dotiče se njihovih interesa, i oni zbog toga ni najmanje ne osećaju tugu; stoga, oni o unutrašnjim stvarima crkve mogu nehajno da pričaju nevernicima i ljudima koji ne veruju u Boga, bez imalo skrupula. Jesu li takvi ljudi mrski? (Jesu!) Može li neki bezvernik, koji svojom porodicom ne smatra braću i sestre već porodicom smatra nevernike, da prihvati istinu? (Ne.) Može li da prizna da je Bog istina? (Ne.) Može li osoba koja sebe ne smatra članom crkve, kad čuje reči o Božjem spasavanju čoveka, da ostavi po strani vlastite interese da bi stremila ka istini i zakoračila u istina-stvarnost? (Ne.) Njihove svakodnevne aktivnosti svode se na to da izdaju interese crkve, da se stave na stranu autsajdera i da služe kao krtice, Jude i izdajice, kao da je to njihova misija. Oni ne idu ispravnim putem, već žive da bi činili zlo; oni zaslužuju da umru i da budu prokleti! Te Jude, izdajice i Sotonine sluge, koji ujedaju ruku koja ih hrani, negativni su jadnici, štetni su za čovečanstvo i svi ih preziru. Zar, dakle, nije apsolutno ispravno da se crkva pozabavi njima i da ih ukloni? (Jeste.) To je apsolutno ispravno! Zar bi se vama dopalo da vas neko proda? Kada bi neko prodao crkvu ili Božju kuću, većina ne bi duboko saosećala s tim, niti bi bila previše uznemirena; samo bi im iznutra bilo pomalo nelagodno jer su i oni sami, na kraju krajeva, njeni članovi. Ali, šta ako bi neko iz crkve tebe prodao nevernicima i ako bi zbog toga nevernici počeli da izvrću činjenice, da te kleveću, da ti se podsmevaju, da ti sude i da te osuđuju? Kako bi se tada osećao? Zar ne bi tada i sâm iskusio poniženje i sramotu koje trpe crkva i Božja kuća? (Iskusio bih.) S te tačke gledišta, da li je prikladno ukloniti takve pojedince? (Jeste.) Njih treba ukloniti; nema potrebe biti popustljiv prema njima. Što se tiče onih koji ne umeju da drže jezik za zubima, na osnovu različitih manifestacija načina na koji se vladaju i onoga što proživljavaju, oni su bezvernici unutar crkve, tip zle osobe koju treba ukloniti. Bez obzira da li su njihovi postupci tajni ili otvoreni, kada se otkrije da neko ne ume da drži jezik za zubima i da poseduje ljudskost-suštinu potpunog bezvernika, momentalno prijavite tu osobu starešinama i delatnicima i obavestite braću i sestre. Takve pojedince treba blagovremeno i tačno raspoznati, a zatim ih treba ukloniti iz crkve

što je moguće pre. Nemojte im dozvoliti da se na bilo koji način mešaju u crkvu, u njen rad ili među braću i sestre; njihovo temeljno uklanjanje je ispravan postupak. Time završavamo naš razgovor o ovoj manifestaciji ljudskosti – o nesposobnosti držanja jezika za zubima.

Jesu li tri tipa ljudi o kojima smo danas razgovarali ozbiljniji slučajevi od ona dva tipa o kojima smo prethodno razgovarali? (Jesu.) Njihove okolnosti su gore, njihova ljudskost je podlija i odvratnija, dok je štetan uticaj na interese crkve i na svu braću i sestre veći. Stoga, nemojte olako shvatati ova tri tipa ljudi; od njih se treba budno čuvati i ne treba im udovoljavati. Ako u bilo kome prepoznate neki od ova tri tipa, takvu osobu treba odmah razotkriti i raspoznati, a zatim je ukloniti što je moguće pre. Ako ona obavlja neku važnu dužnost, odmah nađite nekoga da tu dužnost preuzme od nje, a zatim je smenite s te dužnosti i uklonite je. Je li to jasno? (Jasno.) O raznim stanjima braće i sestara unutar crkve, o raznim njihovim manifestacijama u različitim periodima, o radu crkve, pa čak i o nekim njenim unutrašnjim poslovima dozvoljeno je raspravljati i razgovarati isključivo među braćom i sestrama. To treba da omogući Božjem izabranom narodu da jasnije shvati i da ima jasniji uvid u načela koja zahteva Božja kuća, te da tako stekne sposobnost da postupa u skladu sa istina-načelima. Međutim, jedno načelo mora da bude jasno: bilo da se radi o istinama ili načelima koji se tiču život-ulaska Božjeg izabranog naroda, bilo da se radi o propisima vezanim za opšte poslove, apsolutno je nedopustivo pričati o tome s nevernicima, jer bi to dovelo do toga da nevernici komentarišu i da upiru prstom. To je apsolutno zabranjeno. Neki bi mogli da kažu: „Ako je to apsolutno zabranjeno, da li to znači da je ovo upravna odluka?” Može se tako reći; svako ko uzrokuje curenje informacija snosiće odgovarajuće posledice. Zašto će morati da snosi posledice? Zato što oni preko kojih otiču informacije o unutrašnjim pitanjima crkve ne štite crkvu niti štite braću i sestre, te mogu lako da izdaju i crkvu i braću i sestre. Pošto oni deluju kao izdajnici i Jude, prema njima više ne treba biti popustljiv, niti ih treba smatrati braćom i sestrama ili porodicom. Treba ih odbaciti kao izdajnike i Jude i treba ih neposredno ukloniti iz crkve. Neki ljudi kažu: „Nekada sam imao lošu naviku da budem brbljivac i bio sam sklon da govorim nepromišljeno. Sada, kad vidim posledice takvih postupaka, više se ne usuđujem da govorim nepromišljeno.” Dobro. Ako tako kažeš, motrićemo na tvoje ponašanje. Ako se iskreno pokaješ i preokreneš, ako više ne budeš nepromišljeno prosleđivao informacije niti izneveravao interese braće i sestara i ako budeš umeo da držiš jezik za zubima, Božja kuća će ti pružiti šansu. Ako otkrijemo da si opet to uradio, da si ti bio taj koji širi neke informacije, nećemo biti popustljivi prema tebi – braća i sestre u crkvi će se ujediniti da bi te uklonili. Kada se to desi, nemoj da plačeš ni da se žališ da te nismo unapred upozorili. Sada, kad su te stvari jasno objašnjene, ako se to bude ponovo dogodilo, Božja kuća nipošto neće biti popustljiva. Je li to jasno? (Jasno.) Ako vidite nekoga ko ovo nije razumeo, objasnite mu; dajte mu naznake koristeći ono o čemu smo danas razgovarali. Ako primetite nekoga ko pokazuje znake ovakvog ponašanja ili nekoga ko je na ovaj način ranije postupao, komunicirajte s tom

osobom, upozorite je i obavestite je o prirodi i o posledicama takvih postupaka, kao i o stavu Božje kuće prema tim stvarima i ljudima. Nakon što joj te stvari razjasnite, posmatrajte je da biste videli može li da se pokaje i šta će raditi u budućnosti. Ako se bude promenila i ako više ne bude postupala na taj način, možete je primiti nazad i tretirati je kao brata ili sestru. Ali, ako ona bude i dalje tvrdoglavo odbijala da se pokaje i ako potajno nastavi da se tako ponaša, uklonite takvu osobu kad god je pronađete. Ako pronađete par takvih ljudi, oboje ih uklonite; ako pronađete grupu, uklonite čitavu grupu. Nemojte biti popustljivi prema njima. Neki ljudi pitaju: „Mogu li da pričam s onim članovima porodice koji su nekad verovali, ali su kasnije uklonjeni?" Izgleda da onima koji vole da ispiraju usta i da se bave ogovaranjem nije lako da se kontrolišu, pa uvek tvrdoglavo zapitkuju da li je to dozvoljeno. Šta mislite, da li je to dozvoljeno? (Nije.) Nije dozvoljeno pričati ni sa kim, jer to lako dovodi do određenih posledica. Svi takvi ljudi moraju biti odbačeni kao Jude. Sa onima koji su nevernici, sa onima koji su bili uklonjeni, sa onima koji su vam bliski, sa onima kojima možete da verujete, sa onima koji podržavaju vašu veru u Boga, sa onima koji imaju povoljan utisak o verovanju u Boga i sa onima koji nominalno veruju u Boga, koji samo žive crkvenim životom i pomalo čitaju Božje reči, ali uopšte ne obavljaju svoju dužnost, sa takvima se ne sme pričati – ako neko to učini, biće odbačen kao Juda. Je li to jasno? (Jasno.) Ko još spada u one koji ne obavljaju svoje dužnosti? Da li tu spadaju i obični članovi crkve? (Da.) Nemojte zaboraviti na ovu stvar; nemojte biti glupi. Morate dobro da dokučite načela. Nemojte verovati samo zato da biste na kraju postali Jude i izdali Božju kuću, da biste izdali braću i sestre bez ikakve svesti o tome, i da se čak i ponosite time. Nesposobnost držanja jezika za zubima, izdaja rada crkve i izdaja braće i sestara ozbiljni su prestupi. Bog vodi evidenciju o svakome ko počini takvo zlo. Sada, kada ti je sve ovo jasno objašnjeno i kada si to razumeo, ako to ponovo učiniš, to više nije jednostavan prestup. To je kršenje upravne odluke, koje te čini metom za uklanjanje, a biće ti uskraćeno i pravo na spasenje. Je li to jasno? (Jasno.)

11. decembar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (26)

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (5. deo)

Stav koji starešine i delatnici treba da imaju prema radu i čišćenju crkve

Ove godine smo u zajedništvu kontinuirano razgovarali o odgovornostima starešina i delatnika, kao i o manifestacijama svih vrsta ljudi koji su u to uključeni. Teme naših razgovora postale su sve detaljnije i konkretnije i obuhvatile su razne probleme svih vrsta ljudi, a razgovori o konkretnim manifestacijama tih ljudi i o kategorijama u koje bi ih trebalo razvrstati takođe su bili veoma konkretni i jasni. Što se konkretnije i jasnije razgovara o tim detaljnim problemima, to bi ti razgovori trebalo da pruže pozitivniju pomoć i smernice za život-ulazak Božjeg izabranog naroda i to bi starešinama i delatnicima trebalo da ponude više smernica i pomoći u radu i obavljanju njihovih dužnosti. Međutim, ma koliko razgovora da se obavi i ma koliko da su ti razgovori konkretni, nekim starešinama i delatnicima još uvek nije jasno kako da se pozabave raznim tipovima ljudi i problema u crkvi i kako da ih se ratosiljaju. Jasno smo besedili o problemima sa svim vrstama ljudi, ali pojedine starešine i delatnici još uvek ne uviđaju kako da raspoznaju i da tretiraju različite vrste ljudi. Oni još uvek ne mogu da postupaju u skladu sa istina-načelima, niti mogu da koriste istinu da bi se pozabavili raznim tipovima ljudi i problema u crkvi. Šta je tome razlog? Takvim ljudima nedostaje istina-stvarnost. Kroz razgovor o manifestacijama svih vrsta ljudi, čovek treba da stekne osnovnu razboritost i da napravi razumne aranžmane za one u crkvi koji obavljaju svoje dužnosti i za one koji to ne čine, za one koji streme ka istini i za one koji ne streme, za one koji su poslušni i pokorni i za one koji izazivaju prekide i ometanja. Međutim, posmatrajući situaciju svih vrsta ljudi u crkvi, uklonjeni su samo ljudi koji su očigledno zli; mnogi bezvernici nisu temeljno uklonjeni. U radu na čišćenju crkve, starešine i delatnici treba da sarađuju s Božjim delom kako bi zle ljude i bezvernike počistili što je moguće pre, a ne da tome prilaze pasivno, da se ponašaju kao ljudi koji žele da ugađaju drugima ili da misle kako će sve biti sređeno i dobro ako počiste samo ljude koji su očigledno zli. Starešine i delatnici treba aktivno da kontrolišu rad svakog tima i da u svakom timu proveravaju stanje njegovih članova, kako bi videli ima li u tim timovima bezvernika koji samo popunjavaju broj ili bezvernika koji šire negativnosti i predstave da bi ometali rad crkve; a kad pronađu takve ljude, treba da ih temeljno razotkriju i uklone. To je posao koji starešine i delatnici treba da obave; ne treba da budu pasivni, ne treba da čekaju naređenja i urgencije od Višnjeg da bi delovali, niti da tek ponešto urade onda kad sva braća i sestre to zahtevaju. U svom radu, starešine i delatnici treba da budu obazrivi prema Božjim namerama i da Njemu budu odani. Najbolji način da se ponašaju jeste da aktivno rade na prepoznavanju i rešavanju problema. Ne smeju da ostanu pasivni, naročito kada kao osnovu za delovanje imaju ove aktuelne reči i zajedništvo. Trebalo bi

da preuzimaju inicijativu kako bi temeljno razrešili stvarne probleme i poteškoće kroz razgovor u zajedništvu o istini i da obavljaju svoj rad tačno onako kako bi trebalo. Trebalo bi da blagovremeno i proaktivno prate napredak rada; ne mogu uvek da čekaju naređenja i urgencije od Višnjeg pre nego što nevoljno krenu u akciju. Ako su starešine i delatnici stalno negativni i pasivni i ne rade pravi posao, oni nisu dostojni da služe kao starešine i delatnici i treba da budu otpušteni i da njihova dužnost bude prilagođena. Sada ima mnogo starešina i delatnika koji su veoma pasivni u svom radu. Uvek urade samo malo posla nakon što im Višnji pošalje naređenja i pogura ih; u suprotnom zabušavaju i odugovlače. Rad u nekim crkvama je prilično haotičan, neki od ljudi koji tamo obavljaju dužnosti su izuzetno nemarni i površni i ne postižu nikakve stvarne rezultate. Ovi problemi su po prirodi već veoma ozbiljni i užasni, ali starešine i delatnici tih crkava se i dalje ponašaju kao zvaničnici i vrhovni gospodari. Ne samo da nisu sposobni da obave bilo kakav stvarni posao, već ne mogu da prepoznaju niti da reše probleme. To parališe rad crkve i uzrokuje stagnaciju. Gde god je rad crkve užasno haotičan i gde nema ni naznake reda, sigurno je da tu lažni starešina ili antihrist drži vlast. U svakoj crkvi u kojoj lažni starešina drži vlast, rad crkve je u rasulu i potpunom haosu – u to nema sumnje. Na primer, mnoge probleme u američkim crkvama otkrio sam Svojim vlastitim ušima ili očima. Većinu problema koje sam video rešili su na licu mesta; što se tiče nekih drugih, tražio sam od starešina američkih crkava da ih reše. Međutim, veliki deo posla starešina i delatnika obavlja se veoma pasivno, praćenje je suviše sporo i efikasnost suviše niska, a većinu svojih dnevnih zadataka izvršavaju tek nakon što dobiju naloge i urgencije od Višnjeg. Nakon što Višnji organizuje posao, biće zauzeti neko vreme, ali kada se taj deo posla završi, ne znaju šta dalje treba da rade jer ne razumeju koje dužnosti bi trebalo da obavljaju. Nikad nisu načisto koji su to poslovi koji spadaju u okvir odgovornosti starešina i delatnika i koje treba da obave; u njihovim očima, nema nijednog posla koji treba obaviti. Šta se dešava kad ljudi misle da nema nijednog posla koji treba obaviti? (Oni ne nose breme.) Precizno govoreći, oni ne nose breme; takođe su veoma lenji i žude za komforom, prave što je moguće veći broj pauza kad god mogu i pokušavaju da izbegnu bilo kakve dodatne zadatke. Ti lenji ljudi često misle, „Zašto bih se toliko brinuo? Ako se previše brinem samo ću brže da ostarim. Kakvu ću korist imati od toga i od tolikog trčkaranja unaokolo i iscrpljivanja? Šta će se desiti ako izgorim i razbolim se? Nemam novca da platim lečenje. I ko će brinuti o meni kad ostarim?” Ti lenji ljudi su upravo ovako pasivni i zaostali. Nemaju ni trunku istine i ništa ne vide jasno. Oni su očigledno gomila smetenih ljudi, zar ne? Svi su smetenjaci; nesvesni su istine i istina ih ne zanima, pa kako onda mogu biti spaseni? Zašto su ljudi uvek nedisciplinovani i lenji, kao da su živi mrtvaci? Ovo se dotiče pitanja njihove prirode. Postoji neka vrsta lenjosti u ljudskoj prirodi. Bez obzira na to kakav zadatak ljudi obavljaju, uvek im je potreban neko da ih nadgleda i da ih tera. Ponekad su ljudi obzirni prema telu, žude za fizičkim komforom i uvek nešto zadržavaju za sebe – ti ljudi su puni đavolskih namera i lukavih planova; oni zaista uopšte nisu dobri. Uvek rade manje nego

što mogu, bez obzira na to koju važnu dužnost obavljaju. To je neodgovorno i nelojalno. Rekao sam ove stvari danas da bih vas podsetio da ne budete pasivni na poslu. Morate biti u stanju da sledite sve što kažem. Ako bih obišao razne crkve i saznao ili video da ste obavili mnogo posla, da ste veoma efikasno radili i da posao veoma brzo napreduje, da je dostigao zadovoljavajući nivo i da su svi dali sve od sebe, bio bih prilično zadovoljan. Ako bih obišao razne crkve i video da posao u svim aspektima sporo napreduje, što je dokaz da svoje dužnosti niste dobro obavljali i da niste pratili normalan tempo širenja jevanđelja, šta mislite kakvo bi onda bilo Moje raspoloženje? Da li bih i dalje bio srećan što vas vidim? (Ne bi.) Ne bih bio srećan. Ovaj posao je vama poveren, a Ja sam rekao sve što je trebalo da se kaže; takođe su vam saopštena konkretna načela prakse i put. Pa ipak, vi i dalje ne delate, ne radite, nego samo čekate da vas Ja lično nadgledam i teram, da vas orezujem ili čak da vam naređujem da radite. U čemu je ovde problem? Zar ovo ne bi trebalo detaljno analizirati? Kad ne radite posao koji očigledno treba da bude urađen i kad niste u stanju da ga preuzmete na sebe – mogu li Ja da imam dobar stav prema vama? (Ne možeš.) Zašto ne mogu da imam dobar stav prema vama? (Previše smo neodgovorni u obavljanju svojih dužnosti.) Zato što svoje dužnosti ne obavljate svim srcem i snagom, nego ih obavljate samo površno. Osoba koja je odana u svojim dužnostima treba barem da uloži svu svoju snagu, ali vi čak ni to ne možete da postignete; vi ste daleko od toga! Ne radi se o tome da je vaš kov nedovoljan; radi se o tome da je vaš mentalitet nekorektan i da ste neodgovorni. U vašim srcima ima nekih apsurdnih stvari koje vas sprečavaju da obavljate svoje dužnosti. Pored toga, vaš mentalni sklop onoga koji želi da udovoljava drugima onemogućava vam da obavite posao čišćenja crkve. Znate li koji je značaj čišćenja crkve? Zašto Bog želi da očisti crkvu? Koje su posledice nečišćenja crkve? Svima vama su te stvari nejasne i vi ne tragate za istinom, što dokazuje da ne vodite računa o Božjim namerama. Spremni ste samo da obavite nešto malo običnog i redovnog posla iz domena svog položaja i klonite se specijalnih zadataka, naročito onih kojima biste mogli da uvredite druge. Svi više volite da te zadatke prebacite na nekog drugog. Zar ne razmišljate tako? Zar to nije problem kojim se treba pozabaviti? Uvek kažete: „Lošeg sam kova, moje razumevanje istine je ograničeno i nemam dovoljno radnog iskustva. Nikada nisam bio crkveni starešina, niti sam vodio radove na čišćenju crkve.” Zar to nije smišljanje izgovora? U zajedništvu smo toliko jasno razgovarali o radu na čišćenju crkve. Tako je jednostavno počistiti antihriste, zle ljude i bezvernike. Da li je zaista tako teško razumeti tih nekoliko načela? Ako su tako jednostavni problemi toliko jasno objašnjeni, a ljudi ih i dalje ne razumeju, šta to pokazuje? To pokazuje da su oni isuviše lošeg kova da bi razumeli ljudski jezik ili da su naprosto nitkovi koji se ne usredsređuju na odgovarajuće zadatke. Među starešinama i delatnicima svakako ima onih koji su lošeg kova, a sigurno ima i onih koji vole da ugađaju drugima i ne bave se stvarnim poslom; pored toga, definitivno ima i nitkova koji zanemaruju odgovarajuće zadatke i nepromišljeno čine nedela – sve ove situacije postoje. Kao prvo, nitkove koji zanemaruju odgovarajuće zadatke treba

odmah počistiti. Sve koji mogu da izvršavaju stvarne poslove treba upotrebiti, one koji u ulozi starešina udovoljavaju drugima definitivno treba otpustiti, dok ljude lošeg kova koji mogu da razumeju ljudski jezik i da obave nešto stvarnog posla treba zadržati. Te probleme treba rešavati na ovaj način. Ako ti, nakon Božje besede, možeš jasno da sagledaš probleme u crkvi koje bi starešine i delatnici trebalo da reše, onda treba hitno i bez odlaganja da se pozabaviš njima. Trebalo bi da možeš da preuzmeš inicijativu i da delaš, ne čekajući da ti Višnji lično dodeljuje zadatke ili izdaje naredbe. Ma koji problemi da se jave, treba ih rešavati pre no što počnu da utiču na rad. Čak i pre no što Višnji počne da istražuje te probleme, trebalo bi da si ti već prijavio svoje razumevanje i rešenja tih problema, načela za postupanje prema njima i rezultate tog postupanja. Kako bi to bilo sjajno! Da li bi onda Višnji mogao i dalje da bude nezadovoljan tobom? Ako ti, kao starešina ili delatnik, nikako ne uspevaš da sagledaš poslove koji su u okviru tvoje odgovornosti, pa čak i ako imaš neku svest ili ideju o tome, ali i dalje odugovlačiš umesto da deluješ, ako stalno čekaš da Višnji uredi zadatke umesto tebe, zar to onda nije zanemarivanje odgovornosti? (Jeste.) To je ozbiljno zanemarivanje odgovornosti! Izgubio si stav i odgovornost koje sa sobom nosi uloga starešine ili delatnika u pogledu načina na koji se treba odnositi prema svojoj dužnosti. U svom radu, starešine i delatnici treba strogo da slede zahteve Višnjeg; o čemu god da je Višnji besedio, to je ono što treba implementirati, a ti treba, čim to shvatiš, brzo da deluješ i da to implementiraš. Rešavanje problema istinom najvažnija je odgovornost starešina i delatnika i ti ne treba pasivno da čekaš da ti Višnji uredi posao pre no što išta uradiš. Ako stalno pasivno čekaš, ti onda nisi sposoban da budeš starešina ili delatnik, ti taj posao ne možeš da preuzmeš na sebe, pa bi stoga bilo jedino razumno da priznaš svoju odgovornost i da podneseš ostavku.

Manifestacije i ishodi triju vrsta ljudi koji veruju u Boga

I. Službenici

Postoji ukupno petnaest odgovornosti starešina i delatnika, a mi smo u zajedništvu već razgovarali o prvih četrnaest. O problemima unutar crkve koje bi starešine i delatnici trebalo da rešavaju, kao i o poteškoćama svih vrsta ljudi koji su tim problemima obuhvaćeni, razgovarali smo u obimu od oko osamdeset do devedeset procenata. Sve su to takođe zadaci koje starešine i delatnici treba da preduzmu i problemi koje treba da rešavaju. To obuhvata mnoge poteškoće. S jedne strane, to se dotiče onih odgovornosti koje starešine i delatnici treba da ispune; s druge strane, to takođe obuhvata razne probleme svih vrsta ljudi u crkvi. Iako temu naših razgovora tokom ovog perioda čine odgovornosti starešina i delatnika i razotkrivanje lažnih starešina, mi smo takođe puno razgovarali o problemima raznovrsnih ljudi – kao i o stanjima i suštinama raznih vrsta ljudi – koji se dotiču ove teme. Naravno, ovaj konkretan sadržaj ima različite efekte na sve vrste ljudi koji slede Boga u crkvi. Među njima postoji tip osobe koja se, čak i nakon

što je saslušala sve te razgovore, i dalje drži stava: „Imam dobru ljudskost, istinski verujem u Boga, spreman sam sve da napustim radi svoje vere u Boga i spreman sam da plaćam cenu i da trpim nedaće da bih obavio svoju dužnost.” Oni ne mare za razna stanja svih vrsta ljudi, za istinu koja je obuhvaćena tim raznim stanjima, kao ni za istina-načela koja ljudi treba da razumeju i o kojima smo razgovarali tokom ovog perioda. Zar to nije tip osobe? Zar taj tip osobe nije vrlo reprezentativan? (Jeste.) Osobe tog tipa uvek se drže određenog stanovišta. Od čega se to stanovište primarno sastoji? Od tri tačke koje sam upravo pomenuo: prvo, te osobe veruju da njihova ljudskost nije loša i da je čak dobra. Drugo, misle da istinski veruju u Boga, što znači da iskreno veruju u Božje postojanje i Božju suverenost nad svime, veruju da ljudsku sudbinu kontroliše Bog, da ona potpada pod Božju suverenost, što je široko tumačenje „istinskog verovanja u Boga”. Treće, veruju da mogu sve da napuste zarad svoje vere u Boga i da trpe nedaće i plaćaju cenu da bi obavljali svoje dužnosti. Za te tri tačke se može reći da su najosnovniji, primarni i centralni elementi kojih se ti ljudi drže u svojoj veri u Boga. Naravno, te stvari se takođe mogu smatrati njihovim kapitalom u verovanju u Boga, kao i ciljevima ka kojima oni teže, njihovom motivacijom i smerom delovanja. Oni veruju da ih posedovanje tih triju tačaka kvalifikuje za tri osnovna uslova spasenja i da ih to čini ljudima koje Bog voli i prihvata. To je kobna greška; posedovanje tih triju tačaka samo ukazuje na nešto malo ljudskosti. Može li se posedovanjem nešto malo ljudskosti zaslužiti Božje odobravanje? Nipošto; Bog odobrava one koji Ga se plaše i koji se klone zla. Te tri tačke ne zadovoljavaju merilo istina-stvarnosti; one su samo tri merila da se bude službenik. U nastavku ću vam besediti o detaljima vezanim za te tri tačke, kako biste ih jasno razumeli. Prva tačka je imati dobru ljudskost. Oni veruju da je dovoljno da ne čine zlo, da ne izazivaju prekide i ometanja i da ne nanose štetu interesima Božje kuće, te da to znači da mogu da udovolje Božjim namerama i da postupaju u skladu s načelima. Druga tačka je „istinsko verovanje u Boga”. To što oni zovu „istinsko verovanje u Boga” za njih znači nikada ne posumnjati u Božje postojanje ni u činjenicu Njegove suverenosti nad svime i verovati da je ljudska sudbina u Božjim rukama, što će im, kako oni misle, omogućiti da Boga slede do kraja. Oni misle da će, ako istinski veruju u Boga, zaslužiti Njegovo odobravanje. Stoga, bez obzira na to kako Bog vodi ili deluje i bez obzira s kakvim se problemima susreću, oni kažu: „Samo voli Boga, sledi Boga, pokoravaj se Bogu.” Njihov metod rešavanja problema suviše je jednostavan; da li se tako uopštenim rečima mogu rešavati bilo koji problemi? Treća tačka je njihova sposobnost da napuste stvari zarad svoje vere u Boga i sposobnost da trpe nedaće i da plaćaju cenu da bi obavljali svoje dužnosti. Kako oni to sprovode u delo? Pošto istinski veruju u Boga, kad u radu crkve postoji potreba ili kad osete hitne Božje namere, oni mogu proaktivno da napuste svoje porodice, brakove i karijere, da ostave po strani svoje izglede u svetu i da s nepokolebljivom odlučnošću, bez ikakvog kajanja, slede Boga i obavljaju svoje dužnosti. U stanju su da trpe nedaće i da plaćaju cenu za svaku dužnost koju im Božja kuća uredi, čak i ako to znači da će manje jesti i manje spavati. Ma koliko

da su životni uslovi teški, pa čak i ako se nađu u nepovoljnim okruženjima, oni i dalje mogu da istraju u obavljanju svojih dužnosti. Osim ove tri tačke, izgleda da praktikovanje svih ostalih aspekata koji se odnose na istinu nema nikakve veze s njima. Oni rade ono što se njima čini dobrim ili ispravnim. Što se tiče raznih praktičnih načela koja je Bog saopštio čoveku, kao i stanja, manifestacija i suštine raznih iskvarenih ljudskih naravi koje je Bog razotkrio, oni misle da je u redu ako o tome znaju nešto malo ili ako ne znaju baš ništa; ne osećaju potrebu da konkretno i pedantno traže razna načela kojima bi ispitali vlastitu iskvarenost i nadoknadili svoje nedostatke, kao ni potrebu da često prisustvuju skupovima da bi slušali druge kako besede o raznim svojim iskustvenim svedočanstvima i da bi zatim postigli vlastiti preobražaj i tako dalje. Čini im se da je verovati u Boga na taj način suviše problematično i nepotrebno. Oni slede Boga i obavljaju svoje dužnosti s površnim razumevanjem vere u Boga i promene naravi, kao i s raznim predstavama i maštarijama o Božjem delu. Zar ovaj tip osobe nije prilično reprezentativan? (Jeste.) Oni sebi postavljaju najosnovniji zahtev i imaju najosnovniji stav prema verovanju u Boga. Osim toga, oni zanemaruju istinu, Božiji sud i razotkrivanje, podvrgavanje orezivanju, kao i razne iskvarene ljudske naravi, razna stanja, manifestacije i tako dalje. O tim stvarima nikada ne kontempliraju, niti o njima razmišljaju. Drugim rečima, oni za sebe smatraju da imaju dobru ljudskost, da su dobri ljudi i da istinski veruju u Boga; i mada priznaju da ljudi imaju iskvarene naravi, oni zanemaruju konkretna stanja i manifestacije raznih iskvarenih ljudskih naravi koje je Bog razotkrio i nimalo se ne trude da te stvari istraže. Zar to nije tip osobe? Zar gledišta i konkretne manifestacije osoba ovog tipa u njihovoj veri u Boga nisu prilično reprezentativna? (Jesu.) Imajući u vidu stavove tih ljudi o verovanju u Boga, njihovo shvatanje spasenja i njihov stav prema Božjim rečima koje razotkrivaju razne iskvarene ljudske naravi, u koju bi kategoriju trebalo svrstati te ljude? (U one sa smetenom verom, koji ne streme ka istini.) To je samo površinska pojava; kako bi te ljude zaista trebalo kategorisati? Ima li u crkvi mnogo takvih ljudi? (Ima.) Kad god se raspravlja o konkretnim problemima i kad god se razgovara o odgovarajućim istinama, oni postaju pospani, hvata ih dremež ili postaju zbunjeni i ne pokazuju nikakvo zanimanje za to. Ako im se dodeli neki posao ili zadatak, oni zavrću rukave i posvećuju se tome, ne bežeći od teškoća ili umora. Misle da bi bilo sjajno kad bi verovanje u Boga bilo slično obavljanju nekog takvog posla – oni bi tada bili motivisani. Kad dođe vreme da se trpe poteškoće, da se plaća cena i da se vredno radi, oni pokazuju iskrenu ozbiljnost. Ali, da li je ta iskrena ozbiljnost i entuzijazam isto što i odanost? Je li to manifestacija koju čovek treba da ima nakon što je razumeo istina-načela? (Nije.) Da li kroz Moje besede možete da vidite u koju bi kategoriju trebalo svrstati te ljude? (U službenike.) Tako je. Ti ljudi su službenici i to je način na koji službenici veruju u Boga.

U početku smo razgovarali o prirodi, suštini i raznim manifestacijama antihrista, kao i o raznim manifestacijama onih koji imaju narav antihrista, ali zapravo nisu antihristi. Sada razgovaramo o manifestacijama raznih vrsta ljudi koje se dotiču odgovornosti

starešina i delatnika. Iako su se teme o kojima smo razgovarali odnosile na antihriste i lažne starešine, konkretni problemi i manifestacije kojih se dotiče svaka stavka odnose se na iskvarene naravi iskvarenog čovečanstva, kao i na razna stanja i manifestacije koje nastaju pod vrhovnom vlašću iskvarenih naravi. Mada su lažne starešine i antihristi samo manjina, naravi lažnih starešina i antihrista, kao i razna njihova stanja i manifestacije, u svakom čoveku postoje u različitoj meri. Sada, kad smo o tim problemima tako detaljno razgovarali, oni koji streme ka istini ubuduće će imati više od puta i smera i jasnije ciljeve u stremljenju ka istini, u primeni istine, u razumevanju istina-načela i ulasku u istina-stvarnost. To je za njih dobra stvar i razlog za radost. Drugim rečima, oni kreću ka novoj prekretnici u svojoj veri u Boga. Oni više ne žive po propisima, religijskim ritualima, rečima, doktrinama i sloganima. Umesto toga, imaju konkretnije pravce i ciljeve praktičnog delovanja i, naravno, konkretnija načela koja treba da slede. Na koji način praktično delovati pod određenim okolnostima i koja su istina-načela time obuhvaćena, odnosno koja stanja i koje iskvarenosti ljudi imaju i kako bi ih trebalo tretirati, te kako tragati za istinom da bi se oni razrešili – dve glavne teme naših razgovora o antihristima i lažnim starešinama uglavnom se dotiču tih sadržaja. Za one koji streme ka istini, što se o istini konkretnije razgovara, put praktičnog delovanja im je otvoreniji. Što se o istini konkretnije razgovara, to srca ljudi postaju svetlija i jasnija, to oni mogu bolje da spoznaju i da razumeju sami sebe i to su svesniji u šta treba prvo da zakorače i koje probleme treba najpre da reše. Što se tiče onog tipa ljudi koje smo maločas označili kao službenike, nakon što smo opširno razgovarali o raznim stanjima proisteklim iz iskvarene naravi čovečanstva i raznim problemima vezanim za iskvarenost koje treba rešavati, to i dalje na njih ne ostavlja dojam. Šta znači ne ostavlja dojam? To znači da oni još uvek nisu načisto i ne mogu da dokuče stremljenje ka istini i put spasenja o kojima je govorio Bog. Što je još ozbiljnije, nakon toliko suštinskih manifestacija i problema o kojima smo razgovarali, oni i dalje misle: „Imam dobru ljudskost, istinski verujem u Boga, spreman sam sve da napustim radi svoje vere u Boga i spreman sam da plaćam cenu i da trpim nedaće da bih obavio svoju dužnost; to je dovoljno.” Kad se suoče sa situacijama, oni ne preispituju sebe niti se upoređuju s Božjim rečima, već umesto toga pokušavaju da probleme rešavaju isključivo na osnovu vlastite ljudske dobrote ili na osnovu ono malo savesti i razuma koje poseduju. Naravno, neki ljudi se oslanjaju na suzdržanost i strpljenje i uvek iznova trpe, dok se drugi oslanjaju na filozofije za ovozemaljsko ophođenje i čine da glavne poteškoće izgledaju kao sporedne, a zatim i da te sporedne poteškoće izgledaju kao nešto što uopšte nije problematično. Cilj kojem oni teže jeste: „Ako do dana kada Božje delo bude završeno i dalje budem bio u crkvi, ako budem obavljao svoju dužnost i ako ne budem bio uklonjen, to je dovoljno. A to da li uistinu razumem samog sebe, da li su moje iskvarene naravi razrešene, da li imam istinsku pokornost prema Bogu, da li sam osoba koja se plaši Boga i koja se kloni zla – to su manje važni problemi koje ne vredi ni pominjati. Ti od svega praviš veliku stvar i tako detaljno besediš o istini, iznosiš nam čak i najsitnije probleme da o njima beskrajno

razgovaramo u zajedništvu i stalno tražiš od nas da budemo razboriti; ja jednostavno nisam voljan da slušam sve te besede o istini, jer me one uopšte ne zanimaju. Kad dođe Božji dan, kako bi bilo divno kad bismo jednostavno mogli da direktno zakoračimo u carstvo!" Mada je tačno da svačije strpljenje ima svoje granice, strpljenje takvih ljudi je bezgranično. Zašto? Zato što misle da imaju dobru ljudskost, da istinski veruju u Boga, da su sposobni da kao vernici u Boga napuste neke stvari i da su spremni da plate cenu i da izdrže poteškoće da bi obavili svoju dužnost; kad se suoče sa bilo čim, imaju vlastita rešenja i naposletku su i dalje sposobni da istrajno obavljaju svoje dužnosti i da budu postojani. Međutim, bez obzira na to koliko su istrajni u obavljanju svojih dužnosti, bez obzira na koji način izdržavaju do kraja i bez obzira na njihovu motivaciju, jedna stvar je sigurna: oni nemaju istinsku pokornost prema Bogu i nikada ne razumeju vlastite iskvarene naravi. Tačnije, ti ljudi ne priznaju da su iskvareni, niti priznaju razna stanja i probleme koji proističu iz iskvarenih ljudskih naravi koje je Bog razotkrio. Čak i ako povremeno upoređuju sebe s tim stanjima i problemima, oni se prema njima postavljaju hladno, pa kažu: „Svi su podjednako iskvareni. Priroda-suština svega jeste priroda-suština đavola i Sotone; svi smo mi Božji neprijatelji. To je činjenica koju niko ne može da promeni. Ali dokle god čovek istrajava u vršenju svoje dužnosti, Bog će to sigurno odobravati, a oni koji budu istrajali do kraja biće pobednici." Sudeći po njihovim stanovištima, prilično su energični u svojoj veri u Boga, ali, kad treba da podele svoja iskustvena svedočenja, oni ćute i ne mogu ni reč da izuste. Kada dođe vreme da se na skupovima razgovara o istini, osećaju se pospano i ne mogu to da shvate. Ako ih pitaš: „Kako doživljavaš Božje reči u svakodnevnom obavljanju dužnosti?", oni kažu: „Radim sve što mi crkva uredi da radim. Da li to zahteva neko doživljavanje?" Čini se da oni to ne razumeju. Ako ih zatim pitaš: „Imaš li neku iskvarenost koja se razotkriva? Kako razumeš samog sebe?", oni kažu: „Samo se pokoravam Bogu i volim Boga; kakvih bi tu problema moglo da bude?" Njihovo je razmišljanje tako jednostavno. Ovo je njihovo gledište: „Verovanje u Boga treba ovako da izgleda. Zašto se opterećivati tolikim beznačajnim problemima? Vi previše komplikujete stvari!" I tako oni obavljaju svoju dužnost i izvršavaju zadatke a da nikad ne tragaju za istina-načelima, već postupaju na osnovu dobrih namera i entuzijazma. Tačnije, oni postupaju pod vrhovnom vlašću savesti i razuma, razmišljajući: „Već sam u velikoj meri propatio i platio cenu; već sam u velikoj meri primenjivao istinu i udovoljavao Bogu; nemojte da tražite više od mene. Meni je dobro ovako, dobra sam osoba i istinski verujem u Boga." Naravno, ima trenutaka kad ti ljudi ne mogu a da se ne isprazne, a tada se razotkriva njihovo pravo lice. Mogu da izgovaraju mnoge reči i doktrine, ali im nedostaje pravi rast; drugim rečima, oni nemaju život. Na šta se konkretno odnosi to nemanje života? (Oni nemaju istinu.) Kako dolazi do toga da nemaju istinu? (Oni istinu ne vole, niti streme ka njoj.) Ne radi se čak ni o tome da li oni istinu vole ili je ne vole; da budemo precizni, oni istinu ne prihvataju. Neko će možda reći: „Kako možeš da kažeš da ne prihvataju istinu? Oni trpe tolike nedaće i plaćaju toliku cenu da bi obavljali svoju dužnost, svakoga dana naporno rade od jutra do

mraka; kako možeš da kažeš da nemaju istinu?” Da li je nepravedno govoriti tako o njima? Ali, ako pogledaš te ljude, osim što trpe nedaće i plaćaju cenu, da li je sve što oni rade u okvirima istina-načela? Tragaju li za načelima u svemu što rade? Stupaju li pred Boga s bogobojažljivim srcem i da li postupaju u skladu s Božjim rečima i načelima koja zahteva Božja kuća? Ne; sve su to ljudski postupci, ljudska suzdržanost. Koja je glavna manifestacija njihovog neprihvatanja istine? To je da oni, pre no što bilo šta urade, nikada aktivno ne tragaju za istinom, niti ikada ozbiljno promišljaju o tome šta su načela istine, da bi zatim postupali strogo u skladu s Božjim rečima. Da li oni gaje takve misli i stavove? Kakav je njihov stav prema raznim manifestacijama iskvarene naravi čovečanstva koje je Bog razotkrio? Da li oni prihvataju ove reči? Priznaju li da su ove reči činjenice? Priznaju li da su te konkretne manifestacije otkrivenja iskvarenosti? Možda potvrdno klimaju glavom ili samo spolja to priznaju, ali u svojim srcima oni to ne prihvataju; oni to ignorišu. Šta znači to njihovo ignorisanje? Konkretno, to znači da oni to ne prihvataju, da nemaju jasan stav, ali ni očigledan otpor ni suprotstavljenost tome, već usvajaju stav hladnog tretmana prema tim rečima koje je Bog izgovorio. Pomalo je apstraktno reći „hladan tretman”; to konkretno znači da oni misle: „Kažeš da su ljudi nadmeni i lažljivi, ali ko nije lažljiv? I ko nije bar malo prepreden? Ko ne pokazuje malo nadmenosti i oholosti? Je li to baš toliko važno? Dokle god čovek može da trpi nedaće i da plaća cenu, to je dovoljno.” Zar to nije stav i konkretna manifestacija neprihvatanja? (Jeste.) To je neprihvatanje istine. Njihov stav prema rečima Božjeg suda i razotkrivanja jeste stav zanemarivanja i neprihvatanja. Dakle, kada je reč o ocenama i podsetnicima koje im braća i sestre daju, pa čak i o naznakama i pomoći koju braća i sestre pružaju njihovim iskvarenim naravima, mogu li oni da prihvate te stvari? (Ne mogu.) Recite Mi, onda, koje su njihove konkretne manifestacije? Zašto oni ne mogu da prihvate te stvari? Gde je dokaz toga što govoriš? Kada im, na primer, kažeš: „Ne možeš svoju dužnost da obavljaš na tako nemaran način; to je površno”, koja njihova manifestacija dokazuje da oni ne prihvataju istinu? (Oni bi rekli: „Već sam uložio svoje srce u to. Već sam propatio i platio cenu. Kako možeš da kažeš da sam površan?”) To oni pravdaju sebe. Da li bi ponekad tražili izgovore? Čak i ako u svom srcu to priznaju, oni i dalje misle: „Bio sam površan, pa šta s tim? Ko nema slobodne dane? Ko ne doživljava normalne emocije? Ali, ne smem priznati da sam površan; moram pronaći izgovor da to zataškam. Ne smem da izgubim obraz.” Tako oni iznalaze mnoge razloge i izgovore da se sofistički brane, ne priznaju činjenicu da su bili površni, ne priznaju svoje probleme u vezi sa tim, niti prihvataju naznake od strane drugih ljudi. To je konkretna manifestacija neprihvatanja istine. Kad nisu suočeni sa stvarnim situacijama, oni sebe smatraju „dobrom osobom, koja istinski veruje u Boga”. Kad se suoče sa situacijama, iako to više ne mogu da koriste kao štit, oni i dalje pronalaze dovoljno razloga da se pravdaju i brane, da zataškaju problem, da stave tačku na njega, a zatim i dalje smatraju sebe „dobrom osobom, sa dobrom ljudskošću, koja istinski veruje u Boga, sposobna je da sve napusti, da trpi nedaće i da plaća cenu da bi obavljala svoju dužnost”. Precizno govoreći, manifestacije

i suština takvih ljudi iste su kao kod službenika. Ta grupa zauzima značajan udeo u crkvi. Naposletku, ako ti pojedinci, bez obzira na njihov udeo, zaista mogu da trpe i da plaćaju cenu, ako mogu do kraja da izdrže i da istraju a da ne počine neke velike prestupe, da ne prekrše Božje upravne odluke i da ne uvrede Njegovu narav, to su onda odani službenici, službenici koji mogu da ostanu. To je priličan blagoslov! Oni ne streme ka istini, ne mogu da slede Božju volju, ne mogu da svedoče o Bogu, niti da deluju kao svedoci Božjih reči i dela – to što primaju ovaj blagoslov već je prilično dobro. Šta bi čovek mogao više da očekuje ako ne stremi ka istini? Biti odani službenik već i nije toliko loše. Neki ljudi pitaju: „Da li je moguće da ti pojedinci postanu Božji ljudi?" Moguće je. Jedina mogućnost jeste da ti pojedinci, na osnovu toga što su sposobni da sve napuste i da pate, što mogu da prihvate istinu, što priznaju i ispravno se suočavaju sa vlastitom iskvarenošću i što zatim tragaju za istinom da bi je razrešili, što ne deluju na osnovu ljudske dobrote ili ljudske suzdržanosti, izdržljivosti i istrajnosti, već postupaju po istina-načelima, tako da, na kraju, njihova narav može da pretrpi određene promene, oni onda imaju neke šanse da postanu Božji narod. Međutim, ako njihovi postupci i ponašanje nemaju veze s promenom naravi, ako nemaju veze sa prihvatanjem istine i spasenjem, onda je njihova šansa da postanu Božji narod jednaka nuli; to je činjenica. Koje je načelo ophođenja sa odanim službenicima? Načelo je da treba uložiti najveći napor da se tim ljudima pomogne da im se razbistri u glavi. Koja je svrha učiniti da im se razbistri u glavi? Svrha je da im se onemogući da se prepuštaju pustim željama. Neki će možda pitati: „Na šta se odnosi 'prepuštanje pustim željama'?" To je kad ljudi za sebe smatraju da „imaju dobru ljudskost, da istinski veruju u Boga, da su sposobni sve da napuste i spremni da plate cenu", a zatim očekuju da ih Bog spase, što je nemoguće. Mora im se jasno staviti do znanja da je pogrešno i glupo držati se stanovišta da „imati dobru ljudskost, istinski verovati u Boga i biti sposoban da sve napustiš i spreman da platiš cenu, može dovesti do toga da od Boga primiš spasenje". Mora im se jasno staviti do znanja da posedovanje tih kvaliteta ne znači da je čovek odbacio svoju iskvarenu narav, da malo dobrog ponašanja ne znači da čovek može biti spasen, a kamoli da je zadobio istinu, kao i to da su njihova stanovišta apsurdna, smešna, nedosledna i potpuno nespojiva sa istinom koju je izrazio Bog. Treba pomoći tim ljudima koji se tvrdoglavo drže religijskih predstava; čitajte im Božje reči i besedite im o istini. Ako oni i dalje ne mogu da prihvate istinu i ako, bez obzira kako im besediš o istini, ostaju neprosvećeni i ne pokazuju nameru za traganjem, onda nema potrebe prisiljavati ih. Oni će do kraja moći da služe jedino kao službenici.

II. Božji narod

Nakon što smo u zajedništvu razgovarali o manifestacijama odanih službenika, hajde da popričamo o manifestacijama jednog drugog tipa ljudi. Pošto saslušaju razna Božja razotkrivanja i sudove o iskvarenim naravima svih vrsta ljudi, ovi pojedinci, u poređenju s tim, više razmišljaju o raznim svojim prošlim razotkrivanjima iskvarene

naravi i raznim stavovima prema Bogu i istini koji se javljaju pod vrhovnom vlašću njihove iskvarene naravi – počinju da se preispituju i da spoznaju razne svoje manifestacije, da se upoređuju s Božjim rečima, da ispituju svoj stav prema svojoj dužnosti i da ispituju razne iskvarenosti koje razotkrivaju tokom obavljanja svoje dužnosti i među raznim ljudima, događajima i stvarima koje je Bog priredio. Oni ispituju i spoznaju sebe kroz svaki pojedinačni detalj dok pokušavaju da prihvate Božji sud, razotkrivanje i disciplinu. Po čemu su ti pojedinci bolji od službenika? Oni mogu proaktivno i pozitivno da prihvate istinu, Božje reči i svaku iskvarenu narav koju Bog razotkriva. Mada ponekad mogu da budu negativni, da uvek nešto izbegavaju ili da čak razmišljaju o odustajanju, bez obzira na sve, oni i dalje poseduju nagon da nateraju sebe da prihvate istinu. Koji je to nagon? To je ovo: „Božje reči mogu da promene ljude. Ako čovek prihvata istinu, svi ti problemi i iskvarene naravi mogu se razrešiti i čovek onda može da bude spasen. Ako želim da budem spasen, moram da sarađujem s Božjim delom i da prihvatim istinu." Primera radi, nakon što čuju istinu o tome kako biti poštena osoba, neki ljudi počinju da se preispituju i da jasnije uviđaju lažljivost i prevaru u koje se upuštaju, kao i svoje podmukle i rđave aspekte. Sećaju se svojih prošlih laži i načina varanja koji ostaju u njihovim srcima ili utiscima, koji se u njihovim mislima iznova odigravaju kao scene iz nekog filma i zbog kojih osećaju sve veći stid, bol i tugu. Posle neprekidnog preispitivanja samih sebe i samorefleksije, osećaju se kao kriminalci, pa odmah potpuno klonu i ne mogu da se usprave. Osećaju da nisu dobri, nego zli ljudi i misle da je sreća što se nisu direktno opirali Bogu, što znači da su se zaista za dlaku provukli! Tada počinju da se bude, nespremni da tako propadnu kao ličnosti i donose odluku: „Moram da počnem iznova i da budem pošten čovek, inače Bog neće moći da me spase. Da bih bio spasen, moram da budem pošten čovek. Nipošto ne smem sada da odustanem!" Bez obzira da li ti ljudi prihvataju istinu pre ili kasnije i bez obzira da li je njihovo shvatanje Božjih reči duboko ili plitko, njihov odnos prema Božjim rečima nije prezir, a još manje je odbojnost ili otpor. Umesto toga, oni aktivno priznaju i prihvataju Božje reči, a zatim su uvek spremni da ih primenjuju. Kada delaju ili obavljaju svoje dužnosti, oni daju sve od sebe da bi u Božjim rečima potražili načela, a zatim svesno postupaju u skladu s tim načelima. Čak i ako ponekad ne mogu da pronađu konkretna načela ili da dokuče smer, oni imaju nameru da dobro obave svoju dužnost i da to učine u skladu s Božjim namerama i u skladu sa istina-načelima. Ljudskost tih ljudi i ljudskost službenika uglavnom su iste; nema razlike između visokog i niskog ili između plemenitog i prizemnog. Naravno, mnogi ljudi ovog tipa za sebe smatraju da „imaju dobru ljudskost, da istinski veruju u Boga, da su spremni sve da napuste radi svoje vere u Boga i da su spremni da plaćaju cenu i da trpe nedaće da bi obavili svoju dužnost". Ali, koja je razlika između tih ljudi i službenika? Pošto saslušaju Božje reči suda i razotkrivanja ljudi, njihov stav nije da ih ignorišu i izbegavaju, nego da ih aktivno i iskreno prihvate. Čak i ako se osećaju uznemireno i malodušno nakon što čuju te reči, čak i ako izražavaju bes prema vlastitoj razotkrivenoj iskvarenosti, oni su naposletku ipak u stanju da se s njima ispravno suoče, da ih aktivno prihvate, da

ih proaktivno primenjuju i da uđu u njih. Zar to takođe nije jedan tip osobe? (Jeste.) Zar ti ljudi nisu u određenoj meri reprezentativni? (Jesu.) Ima li mnogo takvih ljudi? (Nema ih mnogo.) Iako ih sada nema mnogo, postoji nada da će njihov broj biti sve veći. U koju bi, dakle, kategoriju trebalo svrstati te ljude? Mogu li ove konkretne manifestacije da ukažu na to da ti ljudi vole istinu i da su sposobni da istinu prihvate? (Mogu.) One to mogu. Mada neki ljudi s malim sposobnostima shvatanja sporije prihvataju istinu, oni duboko u svojim srcima prihvataju istinu i imaju mentalni sklop aktivnog ulaska u nju. Kad god neko besedi o novoj svetlosti ili putevima primene koji su u skladu sa istina-načelima, njima zablistaju oči, u srcu im je sve razjašnjeno, oni se osećaju radosno i misle: „Konačno je neko besedio o ovom svetlu. To je ono što mi nedostaje." Uvek su u stanju da dokuče šta im nedostaje, da zadobiju svetlost i prosvećenje koje im je hitno potrebno i koje im nedostaje, kao i da potrebna istina-načela pronađu iz istinskog iskustvenog razumevanja o kojem besede njihova braća i sestre. Na osnovu tih konkretnih manifestacija, zar njihova srca ne čeznu za istinom? (Čeznu.) Ako kažemo da ti ljudi vole istinu, ta izjava nije veoma objektivna ni tačna. Međutim, na osnovu njihovih konkretnih manifestacija, ti ljudi zaista čeznu za istinom. Odakle potiče ta čežnja? Ona potiče iz njihove nade da će razrešiti svoje iskvarene naravi, nade da će rešiti razne probleme i poteškoće s kojima se susreću pri svom život-ulasku i nade da će napredovati u istini, da će zaroniti dublje, kao i iz njihove nade da će zaista moći da postupaju po načelima, da praktikuju prateći put, da će iz otkrivanja svojih iskvarenih naravi moći tačnije da prepoznaju šta je suština njihovih iskvarenih naravi i kako da ih razreše i da ih odbace. Mada ti ljudi često žive unutar iskvarenih naravi, kao što su nadmetanje oko statusa, tvrdoglavo insistiranje na vlastitom putu i na tome da budu samopravedni, nadmeni, lažljivi, pa čak i nepopustljivi, ako budu neprestano jeli i pili Božje reči i doživljavali Božje delo, ti očigledni problemi postepeno će biti istraženi i prepoznati. Tada će oni moći to da prepoznaju kao probleme, kao otkrivanja iskvarenih naravi, koje nisu u skladu sa istinom i koje Bog mrzi. Nakon što postanu svesni svojih iskvarenih naravi, oni još više čeznu za tim da ih razreše i da ih odbace. To je jedan od izvora njihove čežnje za istinom. Drugim rečima, oni imaju potrebu da razreše svoje iskvarene naravi, imaju mentalitet hitnog odbacivanja svojih iskvarenih naravi. U isto vreme, za kakvu god iskvarenu narav da ustanove da su je otkrili, ili s kakvim god problemima ili poteškoćama da se suoče, još su više željni da pronađu tačne odgovore u Božjim rečima i da shvate šta Bog zahteva od čoveka i koje istine i reči Božje treba koristiti da bi se oni razrešili. To su konkretne manifestacije i izvori njihove čežnje za istinom. Da li je ovo objektivna izjava? (Jeste.) Za te ljude se ne može reći da vole istinu. Kada bi voleli istinu, bili bi vrlo proaktivni, a razne njihove manifestacije bile bi pozitivnije. Međutim, na osnovu raznih manifestacija tih ljudi i njihovog stvarnog rasta, oni još uvek nisu dostigli tačku da istinu vole, nego samo čeznu za njom. Ova izjava je već prilično objektivna. Dakle, posmatrajući razne manifestacije ovih ljudi, u koju kategoriju bi ih trebalo svrstati? Precizno govoreći, ti ljudi pripadaju kategoriji Božjeg naroda. Ta tvrdnja ima svoju

osnovu. Koju osnovu? Iskvarene naravi tih ljudi iste su kao kod ostalih. Kada je reč o ljudskosti, ne može se reći da je njihova ljudskost dobra, kao što se ne može reći ni da su oni u Božjim očima savršeni; većina njih ima prosečnu ljudskost. Šta ovde znači „prosečnu”? Znači da poseduju određeni nivo savesti i razuma. Ali to nije najvažniji aspekt. Šta je najvažnije? To da oni, nakon što čuju Božje reči i Božje zahteve, nakon što čuju za iskvarene naravi svih vrsta ljudi koje su izražene Božjim rečima, nisu ravnodušni, već su uzbuđeni i kreću u akciju. Šta znači to da kreću u akciju? To znači da oni, nakon što čuju te Božje reči i te istine, nisu više spremni da žive unutar iskvarenih naravi, niti da nastave s prethodnim načinom života. Umesto toga, oni nastoje da promene razne misli, stanovišta, kao i načine postojanja i stil života na koje su se ranije oslanjali. U isto vreme, oni aktivno tragaju za istinom u obavljanju svoje dužnosti i u raznim okolnostima koje je Bog priredio, koristeći Božje reči kao osnovu i načela primene, umesto da budu nepromišljeni i svojevoljni. Na osnovu njihove ljudskosti, njihovih stavova i gledišta prema Božjim rečima, Božjem delu, Božjim zahtevima i tako dalje, ti ljudi su upravo oni koje Bog namerava da spase. Oni imaju veću nadu da će odbaciti svoje iskvarene naravi i da će biti spaseni, nego što je to slučaj sa službenicima. Samo oni koji prihvataju istinu i koji mogu da odbace svoje iskvarene naravi da bi bili spaseni mogu se smatrati Božjim narodom. Zar ova definicija nije sasvim prikladna? (Jeste.) Ona je najprikladnija. Biti spasen ne svodi se samo na to da čovek uloži nešto malo truda i da plati neku malu cenu da bi mogao da ostane i da je onda sve sređeno. Kakav je status onih koji mogu da budu spaseni? To je status u kojem, kroz prihvatanje i doživljavanje Božjih reči i dela, njihove iskvarene naravi bivaju razrešene. Tokom ovog procesa, oni spoznaju Boga, razumeju vlastite iskvarene naravi, te stvarno i konkretno doživljavaju Božje reči, što im omogućava da svedoče o Bogu – oni su u stanju da svedoče o Bogu. O kojim aspektima Boga oni svedoče? Oni svedoče o Božjim namerama, o Božjoj naravi, o onome što Bog ima i što jeste, o Božjem identitetu, kao i o tome da je Bog Stvoritelj. To je ono što može da se manifestuje u čoveku nakon zadobijanja spasenja. Zašto ljudi mogu da postignu te rezultate nakon što su spaseni? Oni to ne postižu zato što za sebe smatraju da „imaju dobru ljudskost, da istinski veruju u Boga, da su spremni da kao vernici u Boga napuste sve i da su spremni da plaćaju cenu da bi obavili svoju dužnost”. Jedini razlog – i najvažnija stvar – jeste to što oni Božje reči mogu da prihvate kao svoj život, što su u stanju da primenjuju istinu da bi odbacili svoje iskvarene naravi, da ostave po strani svoje stare, originalne načine življenja i svoja stanovišta o životu i da Božje reči uzmu kao svoj novi život. Oni Božje reči koriste kao osnovu svog vladanja, načina na koji rade, na koji slede Boga, pokoravaju se Bogu i udovoljavaju Mu. To je rezultat koji se može postići u takvim ljudima. Šta je najvažniji aspekt dostizanja spasenja? (Sposobnost prihvatanja istine.) Tako je. Sposobnost prihvatanja istine je ključ.

Neki ljudi kažu: „Ako se budem davao za Boga do samog kraja, hoće li me Bog bogato blagosloviti?” Ako ti ne prihvataš istinu, ali ipak možeš da istraješ u tome da do

kraja slediš Boga, da službuješ do poslednjeg trenutka i da pritom ne počiniš nijedan veći prestup, niti da uvrediš Božju narav, Bog će te onda, pod takvim okolnostima, smatrati odanim službenikom koji može da ostane. Neki ljudi pitaju: „Kakav je blagoslov ostati?" To nije mali blagoslov! Ako postoji šansa i mogućnost, možda ćeš moći da vidiš stvarnu ličnost Boga, što zavisi od toga šta će Bog raditi u sledećem dobu. Ako postoji mogućnost da ostaneš i da živiš još nekoliko decenija, taj blagoslov je veoma značajan. Kako dolazi do tog blagoslova? On se postiže odanim službovanjem, uz pridržavanje stanovišta da „imam dobru ljudskost, istinski verujem u Boga, mogu sve da napustim, spreman sam da plaćam cenu i sposoban da trpim nedaće da bih obavio svoju dužnost". Zar službenici ne bi trebalo da znaju da budu zadovoljni? (Trebalo bi.) Trebalo bi da budu zadovoljni što su stekli taj blagoslov. Ti čak ne prihvataš ni Božje reči, ali pošto Bog vidi da si odan i sposoban da do kraja službuješ, kao i da tokom tog perioda ne dezertiraš, ne vređaš Božju narav, ne kršiš Njegove upravne odluke, niti činiš veće prestupe, On ti daje taj blagoslov i tu blagodat – od stvaranja čovečanstva, to je najveći dar koji Bog daje onim iskvarenim ljudima koji su samo odano službovali, ali nisu dostigli spasenje. Ti si se samo malo potrudio, a nisi čak ni prihvatio Božje reči – mogućnost da primiš tako veliki blagoslov već je, sama po sebi, prilično dobra; to je ogromna Božja blagodat. Još jednu kategoriju čini Božji narod, o kojem smo upravo govorili. Blagoslovi koje prima Božji narod definitivno su veći od onih koje primaju službenici. Koji su, dakle, blagoslovi Božjeg naroda? Naravno, to nisu jednostavne stvari poput mogućnosti ostanka ili dobijanja prilike da se vidi stvarna ličnost Boga. Postoji mnogo više blagoslova, ali ovde nećemo raspravljati o njima. Nije realno pričati o tome, a osim toga, čak i kad bih vam rekao, vi to ne biste razumeli, niti biste to u ovom trenutku zadobili. Božji narod čine ljudi koje Bog namerava da spase i koji, među čitavim čovečanstvom, primaju najveće blagoslove; ovo nipošto nije preterivanje. Zašto je to tako? Zato što je, u Božjem delu, u okviru dela Božjeg plana upravljanja od šest hiljada godina za spas čovečanstva, Božji narod, na osnovu toga što može da prihvati Božje reči, što Božje reči može da tretira kao istinu i kao načela svog postojanja, te na osnovu toga što je Božje reči učinio svojim životom, odbacio Sotoninu iskvarenu narav, što je proživeo Božje reči i što je pritom i snažno i glasno svedočio o Bogu. Ti ljudi su u stanju da to što proživljavaju, odnosno svoj život, iskoriste da bi Sotoni uzvratili udarac i da bi ga osramotili; u stanju su da među čovečanstvom svedoče o Bogu i da time Boga ovenčaju slavom. Prema tome, Božji narod čine ljudi koje Bog namerava da spase i to su oni koji primaju spasenje. Neki ljudi kažu: „Pošto ti pojedinci mogu Božje reči da učine svojim životom, da prožive Božje reči i da svedoče o Bogu, da li ih to čini voljenim sinovima Božjim, onima kojima se Bog raduje?" Previše razmišljaš; dovoljno je dobro biti pripadnik Božjeg naroda. Ako te Bog nazove Svojim sinom, Svojim detetom ili Svojim voljenim sinom, to je Božja stvar; bez obzira kada, ti nikada ne smeš sam za sebe da tvrdiš da si voljeni sin Božji, Božji sin ili Božji miljenik. Nemoj sâm da iznosiš takve tvrdnje i nemoj sebe da smatraš takvim; ti si stvoreno biće – to je tačno. Čak i ako te jednog dana budu

nazvali pripadnikom Božjeg naroda ili ako si se već otisnuo na put koji vodi do spasenja, ti si i dalje samo stvoreno biće. Ako tako razmišljaš, to je dokaz da si i dalje na ispravnom putu. Ako stalno tražiš da budeš voljeni sin Božji, da te Bog voli, da ti se Bog raduje, onda je put kojim ideš pogrešan; taj put ne vodi nikuda i ti ne treba da se prepuštaš takvim pustim željama. Bez obzira na to da li je Bog ikada izgovorio takve reči ili je ljudima dao takvo obećanje, ti ne treba sebe tako da posmatraš; to nije ono što bi trebalo da pokušaš da dostigneš. Već je dovoljno dobro biti pripadnik Božjeg naroda; pripadnici Božjeg naroda već ispunjavaju merilo kao stvorena bića – šteta je samo što ti to još uvek nisi. Stoga, nemoj da stremiš ka tim nejasnim, iluzornim i praznim stvarima. Biti u stanju da stremiš ka spasenju u određenoj meri već predstavlja otiskivanje na put koji vodi do spasenja. Primarna karakteristika Božjeg naroda jeste da su ti ljudi u stanju da prihvate istinu i da pokazuju ljubav prema istini. U procesu doživljavanja Božjeg dela i težnje ka spasenju, njihove iskvarene naravi, stare misli, kao i razna negativna stanja i manifestacije vezane za njihove iskvarene naravi mogu biti razrešene, odbačene i u određenoj meri promenjene. Tada oni mogu da proživljavaju Božje zahteve da budu pošteni ljudi, ljudi koji razumeju istina-načela, ljudi koji su odani i pokorni i ljudi koji mogu da se plaše Boga i da se klone zla. A što se tiče načina na koji čovek može postati pripadnik Božjeg naroda koji je u skladu s merilom i koji zadovoljava taj etalon, to ovde nećemo detaljno objašnjavati; to nije tema današnjeg razgovora u zajedništvu.

III. Najamni radnici

Pored službenika i pripadnika Božjeg naroda, postoji još jedna kategorija pojedinaca koji su najbedniji među Božjim izabranicima. Nakon što čuju istine koje je Bog izrazio i razne reči Njegovog razotkrivanja čovečanstva, činjenica je da njihovo ponašanje, to što oni proživljavaju, kao i njihova stremljenja, ne pokazuju nikakvu promenu. Ma kako da sa njima razgovaraš o istini, oni ostaju ravnodušni: „Ne želim da se menjam. Živeću onako kako ja želim i niko ne može da me kontroliše. Možeš da radiš šta god hoćeš, ne zanima me! Trenutno nisam dobro raspoložen, tako da niko od vas ne bi trebalo da me provocira. U suprotnom, neću biti učtiv!” Oni sebe ne posmatraju s definitivnim stavom ili stanovištem koje glasi: „Imam dobru ljudskost, istinski verujem u Boga, mogu sve da napustim, spreman sam da trpim nedaće i da plaćam cenu”, ali pokazuju određeniji stav među braćom i sestrama. Koji je to stav? To je stav: „Postupaću kako ja hoću i radiću šta mi je volja. Niko ne treba da me tera da prihvatim istinu, niti da pokušava da me promeni. Svako ko pokuša da me natera da prihvatim istinu samo traži nevolju, a ako iko pokuša da me ore že, svojim ću se životom boriti protiv njega!” Nemaju ni trunku interesovanja za bilo koju od rečenica koje je Bog izgovorio, niti za delo koje Bog obavlja. Naravno, što se tiče iskvarenih naravi ljudi i načela rada, kao i stava koji ljudi treba da imaju prema Bogu i načelima koja treba poštovati u interakcijama među ljudima – a koje braća i sestre pominju na skupovima ili dok obavljaju svoju dužnost – oni se prema njima odnose s prezrivim stavom. Neki pojedinci obavljaju dužnost, ali potpuno zanemaruju

načela koja zahteva Božja kuća i rade onako kako su sami isplanirali. Odmah nakon što u zajedništvu završiš razgovor o načelima sa njima, oni će se tobože složiti s tobom, a zatim će se okrenuti i početi da se ponašaju nepromišljeno i proizvoljno, pokazujući svoj demonski aspekt. Ima takođe i pojedinaca koji spolja izgledaju kao pristojni ljudi, ali, kad razgovarate ili ćaskate s njima, njihova gledišta su netačna, ton im je netačan i, što je još kritičnije, njihova narav je netačna, što razgovor sa njima čini nemogućim. Kada ih pitaš: „Postoji li Bog u svetu?", oni kažu: „Ne znam." Ti kažeš: „To treba ovako uraditi, to je Božja namera." Oni odgovaraju: „Smatraš li me neprijatnim? Da li hoćeš da mi zadaš nevolje? Pokušavaš li da me proteraš?" Kažeš im: „Ovakvo ponašanje je širenje predstava i izbacivanje negativnosti, što bi moglo dovesti do toga da se neki novi vernici spotaknu. Moramo se držati pravila Božje kuće i moraju nam biti jasna načela koja treba slediti u interakcijama i druženjima među ljudima. Ako onim što se govori i radi ne može da se pruži pomoć i pouka drugima, onda to, u najmanju ruku, ne bi trebalo negativno da utiče na druge. To je rezon koji treba da imaju oni s normalnom ljudskošću." A oni kažu: „Ti meni pričaš o normalnoj ljudskosti i držiš mi predavanja o pravilima; šta misliš ko si ti? Šta ima veze ako izbacujem negativnost? Svaki novi vernik koji se spotakne jeste jedan novi vernik manje – barem neću morati da se nerviram gledajući ih!" Uzaludno je pričati im o pravilima, kao što je uzaludno raspravljati s njima o ljudskosti. A šta je s besedama o istini, s besedama o Božjim rečima? Ni besede o Božjim rečima oni ne slušaju. Niko se ne usuđuje da ih kritikuje, niko ne sme da ih gnjavi, niti da ih provocira. Ima li takvih ljudi u crkvi? (Ima.) Među onima koji su uklonjeni zaista ima takvih pojedinaca. Jesu li ti ljudi službenici, Božji narod ili nešto treće? (To su ljudi koji su eliminisani.) A zašto su eliminisani? (Zbog neprihvatanja istine; zbog svoje odbojnosti prema istini.) To je suština problema. Zašto, dakle, oni ne prihvataju istinu? Zašto imaju odbojnost prema istini? Šta je osnovni uzrok tome? (Suština tih ljudi je suština bezvernika.) Tačno, njihova suština je suština bezvernika. U crkvi ima popriličan broj bezvernika, ali jesu li svi bezvernici ovakvi? (Nisu.) Ovi pojedinci, kojima nedostaje čak i najosnovniji ljudski moral i vaspitanje – jesu li oni eliminisani samo zato što su bezvernici? Zbog čega su eliminisani? U svom korenu, to je problem ljudskosti; ti ljudi imaju lošu, zlonamernu ljudskost. Preciznije rečeno, oni su lišeni ljudskosti. Pošto su lišeni ljudskosti, šta su oni? To su ljudi đavolske prirode. Kakvi su ljudi đavolske prirode u poređenju sa zverima? Mislim da su čak i gori od zveri; neke zveri mogu da budu poslušne i izbegavaju da čine nedela. Primera radi, psi mogu da budu prilično dobri; neki psi su zaista sjajni kao kućni ljubimci i izuzetno se lepo slažu s ljudima! Oni su naročito poslušni i razumni, razumeju sve što im ljudi govore i pogodni su za držanje u zatvorenom prostoru. Takvi psi su mnogo bolji od neposlušnih ljudskih bića. Ima mnogo ljudi koji su čak gori od dobrih pasa. Jesu li oni onda i dalje ljudska bića? Ne, oni nisu ljudska bića; oni su neljudi. Mnogi ljudi ne razumeju ljudski jezik; nemoguće je komunicirati s njima. Oni ne prihvataju istinu ma kako da se o njoj besedi, žale se kad ih orezuju, a kad budu eliminisani, spopada ih takav bes da psuju sve po spisku i ne

pokazuju nikakve znake promene, ma koliko da su godina verovali u Boga. Može li se takvim ljudima dozvoliti da i dalje borave u Božjoj kući? (Ne.) Ne sme im se dozvoliti da ostanu. U koju kategoriju treba svrstati takve pojedince? Pre svega, treba li te pojedince svrstati među Božji izabrani narod? (Ne.) Ako nisu među Božjim izabranicima, u koju ih kategoriju treba staviti? Ne biti među Božjim izabranicima – kako ovo treba tumačiti? To znači da se, iz perspektive ljudskosti koju pokazuju i proživljavaju, ovde ne radi prosto o tome da su oni bezvernici; njihova suština nije ljudska. Ima mnogo onih koji su bezvernici – jesu li svi oni podjednako loši i zlonamerni kao ovi pojedinci? Nisu. Čak ni među nevernicima nisu svi toliko loši; neki ljudi poseduju makar najosnovnija moralna merila. Kako onda stoji stvar s ovim pojedincima? Njima nedostaju čak i najosnovniji moral i vaspitanje koje imaju nevernici; ono što oni otkrivaju i što proživljavaju, da budemo precizni, ne ispunjava merila ljudske moralnosti. Suština tih ljudi je đavolska. Gledano, dakle, iz perspektive njihove suštine, da li Bog njih spasava? (Ne.) Bog ih ne spasava. A zašto ih ne spasava? Zato što im je ljudskost loša i zlonamerna, što ima demonsku prirodu, pa oni stoga imaju odbojnost prema istini i opiru joj se. U stvari, ako bismo tako rekli, mi bismo ih još i uzdizali; da budem precizniji, ti pojedinci mrze pozitivne stvari i imaju odbojnost prema njima, što znači da ne dopiru čak ni do nivoa da imaju odbojnost prema istini i da je ne prihvataju. Oni osećaju odbojnost, mržnju i otpor čak i prema najosnovnijim pozitivnim stvarima; pravila koja bi osoba s normalnom ljudskošću trebalo da sledi i vaspitanje koje bi trebalo da ima – sve te stvari njima su odvratne. Mogu li oni da prihvate istinu? (To im nikako ne polazi za rukom.) Tačno, njima to ne polazi za rukom; oni čak nisu ni službenici. Neki ljudi kažu: „Pošto nisu čak ni službenici, za šta njih smatraju u Božjoj kući? Kako su uopšte ušli u Božju kuću?” Ako bi trebalo da ih objasnimo i da ih svrstamo u neku kategoriju, precizno govoreći, ti pojedinci su nalik najamnim radnicima ili privremenim radnicima koji su izabrani među nevernicima i dovedeni ovde. Da li vam je jasno šta to znači? To je njihova kategorija, kao i uloga koju oni igraju u Božjoj kući. Oni čak nisu ni službenici; Ja ih ne smatram službenicima, jer oni to ne zaslužuju! Službenici imaju karakteristike poput dobre ljudskosti, istinskog verovanja u Boga i posedovanja spremnosti da plaćaju cenu i sposobnosti da trpe nedaće i oni te stvari proživljavaju. Ovim pojedincima nedostaju čak i ti kvaliteti, tako da je krajnje ljubazno i veoma učtivo već i to što ih svrstavamo među najamne radnike. Šta znači biti najamni radnik ili privremeni radnik? To znači da Božja kuća, zbog nekih posebnih potreba tokom određenih perioda, regrutuje neke pojedince, koji su nebitni u smislu spasenja, da bi izvršili određene zadatke. Nakon što ti zadaci budu izvršeni, ti pojedinci otkrivaju svoje pravo lice. Pripadnici Božjeg izabranog naroda dovoljno su propatili zbog interakcije s njima, oni su im se u neizdrživoj meri smučili, a ujedno su stekli dovoljno razboritosti u vezi s njima. Pod takvim okolnostima, ti pojedinci treba da budu uklonjeni; ovo je najprikladniji trenutak da se tako nešto uradi. Da li je time upravo sada jasno objašnjeno kako su se ti pojedinci pojavili? (Jeste.) To su najamni radnici koji nemaju nikakve veze sa spasenjem i koji su dovedeni tokom posebnih perioda u radu

crkve. Nakon što su jedno vreme obavljali neke povremene poslove i pružali određene usluge, ti pojedinci su u Božjoj kući počinili nepromišljena nedela i izazvali brojne prekide i ometanja. Uloga koju igraju jeste uloga negativnih likova. Oni u potpunosti odražavaju pravo lice Sotone i đavola, ometaju rad crkve i narušavaju poredak crkvenog života. Konkretnije, može se reći da ti pojedinci nanose znatnu štetu interesima Božje kuće, poput oštećenja većeg dela opreme, mašinerije i dragocenih predmeta u Božjoj kući, i tome slično. Može se reći da su postupci i ponašanja tih pojedinaca izazvali široko rasprostranjeni gnev. Naravno, oni su takođe većem broju ljudi omogućili da izvuku pouke i da steknu razboritost, da nauče šta je đavo i šta znači biti lišen ljudskosti, kao i da jasno vide pravo lice bezvernika; omogućili su ljudima da na jasan i konkretniji način vide kakve su misli i stanovišta bezvernika, ka čemu oni streme, čemu teže duboko u svojim srcima, kakav stav imaju prema Bogu i istini i kakav stav gaje prema svojim dužnostima i prema pozitivnim stvarima, pa čak i kakve stavove ti pojedinci gaje prema određenim propisima koje donosi Božja kuća, i tako dalje. Kad to postane ovako konkretno, onda način na koji ti pojedinci proživljavaju svoju ljudskost, njihova ljudskost-suština i ono ka čemu streme – sve to biva u celosti razotkriveno. Tada se držanje tih pojedinaca u crkvi čini suvišnim; to će samo naneti veliku štetu Božjem izabranom narodu, a on od toga neće imati nikakve koristi. Sada je pravo vreme da oni odu. Ako, dakle, kažemo da im je Božja kuća dala dovoljno vremena i mogućnosti da prihvate istinu i da obožavaju Boga, da li je ta izjava tačna? (Nije.) Kako onda to treba reći? Božja kuća im je dala obilje mogućnosti i dovoljno vremena da se preokrenu, ali krajnji rezultat otkriva jednu činjenicu: đavo je u bilo koje vreme uvek đavo i nikada se ne može promeniti. To je činjenica. Je li moguće naterati veliku crvenu aždaju da prizna Božji status i identitet? Naterati te ljude s demonskom prirodom da se promene i da počnu da slede neka pravila – može li se to postići? (Ne može.) Oni to ne mogu da postignu. Njima se ne daje prilika da prihvate istinu, da prepoznaju delo koje je Bog obavio ili da postupaju u skladu sa istina-načelima, nego im sa daje šansa da se preokrenu. Ako bi postojao čak i najmanji znak da su se preokrenuli, njihov bi se konačni ishod mogao promeniti. Međutim, ti ljudi ne znaju šta je dobro za njih; njihova će demonska priroda zauvek ostati upravo to. Ma koliko vremena i ma koliko mogućnosti da im se pruži, ono što oni proživljavaju i njihova suština neće se promeniti; to je činjenica. Prema tome, krajnji način ophođenja prema tim ljudima jeste da se oni otpuste sa svojih dužnosti, da se nateraju da napuste crkvu i da se obezbedi da oni više nemaju nikakve veze ni odnose s Božjom kućom. Ima li pojedinaca koji će ih nerado gledati kako odlaze, koji će ih žaliti i koji će reći: „Ti ljudi su još uvek prilično mladi; ako bi im dali vremena, postali bi odlični. Tako su dobrog kova, tako su nadareni i talentovani – kako bi bilo sjajno kad bi mogli da prihvate istinu! Kad bi Božja kuća imala više ljubavi i tolerancije i kad bi im dala još neku priliku da se pokaju, možda bi se, kad oni ostare, stvari drugačije završile”? Koja vrsta ljudi ovako razmišlja? (Smetenjaci, zbunjeni ljudi.) Tačno. Sve su to smetenjaci, zbunjeni ljudi – najobičniji nitkovi! Bog takve ljude ne

spasava i Božja kuća im ne dozvoljava da ostanu – zbog čega bismo ih onda žalili? Bog kaže da On takve ljude neće spasti, a ti ipak predlažeš da im se pruži šansa da se pokaju. Možeš li ti da spasavaš ljude? Zar to nije protivljenje Bogu? Pokušavaš li da kod drugih stvoriš utisak da imaš više ljubavi nego Bog? Da li ti poseduješ istina-stvarnost? Možeš li da prozreš suštinu neke osobe? Ko je taj ko ljude može da spasava, Bog ili ti? Usuđuješ se da se usprotiviš Bogu – to je previše nadmeno, samopravedno i lišeno razuma, zar ne? Zar ovo nije velika pobuna? Zar ovo nije reinkarnacija Sotone i zlih duhova, koji se uvek raduju kad se protive Bogu? Maločas pomenuti bezvernici su gori od zveri. Ma kako da im neko besedi o istini, od toga nema nikakve koristi; čak je uzaludno i orezivati ih. Može se reći da oni imaju prirodu Sotone i da se nikad neće promeniti. Ako neko želi da onima koji su od Sotonine sorte pruži priliku da se pokaju, neka ih onda on izdržava; da vidimo da li zaista poseduje ljubav. Ti bezvernici, koji uopšte ne prihvataju istinu, najgori su ljudi u crkvi; svi su oni nalik zverima, nerazumni i nesposobni da budu spaseni. Kako u prošlosti tako i sada, ophođenje crkve prema njima je najprikladnije moguće; crkva je prema njima pokazala ogromno strpljenje i toleranciju i pružila im je dovoljno prilika. Ali, oni se do dana današnjeg uopšte nisu promenili i čak se još snažnije drže svog puta. U početku, kad su ti ljudi počeli da veruju u Boga sa svojim predstavama, maštarijama i željom za blagoslovima, mogli su donekle da se suzdržavaju, a svoje dužnosti su obavljali s izvesnim elanom i revnošću. Naposletku, međutim, kad shvate da „verovanje u Boga znači stremljenje ka istini, poznavanje Božjeg dela i pokoravanje Bogu i ništa više od toga”, njihov stav prema Bogu i istini, kao i njihovo pravo lice, bivaju temeljno razotkriveni. Šta je to što se razotkriva? Ne samo to da su oni lišeni ljudskosti, savesti i razuma, već i da su ekstremno podli, rđavi i surovi. Oni preziru Boga i istinu i čak se neprijateljski i prkosno odnose prema zahtevima i pravilima Božje kuće, kao i prema Božjim upravnim odlukama. Zbog tih njihovih manifestacija, Božji izabrani narod oseća još veće gađenje i odbojnost prema njima, a zbog toga ih i Božja kuća čisti ubrzanim tempom i na kraju brzo odlučuje o tome da li će oni ostati ili otići i kakvi će im biti ishodi i sudbine. Oni su svoje ishode i sudbine sami zaslužili; ti ishodi i sudbine nisu nastali zbog toga što je neko te ljude podsticao ili podstrekavao, niti zato što ih je neko terao na to ili iskušavao, a pogotovo nisu nastali zbog objektivnih okolnosti; njihovi ishodi i sudbine su nešto što su oni sami sebi naneli, nastali su zbog njihovih vlastitih izbora i određeni su njihovom priroda-suštinom i putevima koje su odabrali. Ishodi i sudbine ovih ljudi su određeni; kada budu uklonjeni iz redova onih koji obavljaju svoje dužnosti, oni više neće biti čak ni službenici. Lako možete da zamislite kakvu će sudbinu oni imati – ovde je nije vredno pominjati, jer oni to ne zaslužuju.

Kada je reč o tipu ljudi koji se razotkrivaju i eliminišu, jasno su vidljive manifestacije raznih njihovih zlodela, kao i zlonamerne reči i izjave koje oni razotkrivaju u svakodnevnom životu. Pa ipak, neke starešine i delatnici nisu u stanju da te zle ljude raspoznaju onakvima kakvi oni zaista jesu, niti da prozru njihovu priroda-suštinu. Čini se da te starešine i delatnici nisu svesni da su to zli ljudi i bezvernici, te stoga oni nemaju

planove kako da ih počiste iz crkve, niti da se njima pozabave na odgovarajući način. To je, s njihove strane, ozbiljno zanemarivanje odgovornosti kao starešina i delatnika. Oni otvorenih očiju vide kako se ti ljudi s demonskom prirodom ne pridržavaju nijednog pravila Božje kuće, kako divljaju i bezobzirno ometaju i sabotiraju rad crkve i poredak crkvenog života; oni čak povlađuju tim ljudima onda kad ovi postupaju drsko i nepromišljeno, kad se nezakonito ponašaju i kada pod zastavom vršenja svoje dužnosti nanose štetu interesima Božje kuće. Nanošenje štete interesima Božje kuće obuhvata mnoge stvari: oštećenje mašina i raznih delova opreme u Božjoj kući, oštećenje raznih kancelarijskih uređaja i materijala, pa čak i proizvoljno trošenje Božjih priloga i tome slično. Još je ozbiljnije to što oni bezobzirno objavljuju razne jeresi i zablude, čime izazivaju takvo ometanje da Božji izabrani narod ne može na miru da obavlja svoje dužnosti, takvo ometanje da ljudi koji su slabi i negativni napuštaju svoje dužnosti i gube veru da slede Boga. Ti zli ljudi rade sve te loše stvari, čine sva ta zlodela kojima ometaju i prekidaju rad crkve i nanose štetu braći i sestrama, dok starešine i delatnici žmure i oglušuju se na sve to; neki od njih čak kažu: „Nisam bio svestan, niko mi nije ništa rekao!” Ta banda zveri i đavola pravi pustoš i stvara haos u crkvi, a starešine i delatnici su potpuno neinformisani i nesvesni svega toga! Zar nisu bagra? Gde im je srce? Šta oni zapravo rade? Zar se ne bave samo dokonim ćaskanjem? Zar ne zanemaruju svoje propisane zadatke? Svaki dan kad su takve lažne starešine na poslu samo je još jedan dan više za svakojake zle ljude koji bezobzirno ometaju crkvu i nanose štetu Božjem izabranom narodu. Upravo zato što te lažne starešine ne ispunjavaju svoje odgovornosti, ova banda zveri po čitav dan besposličari, ne obavlja nikakve dužnosti i ne poštuje nikakva pravila, živi na račun Božje kuće, slobodno uživa u raznim materijalnim beneficijama i blagostanju Božje kuće – pa čak i namerno ometa rad crkve i oštećuje mašine i opremu u Božjoj kući. Eto kako se ponašaju, a ipak očekuju da žive ležernim životom i da rade šta im je volja u kući Božjoj i da pritom niko ne sme da ih gnjavi ni da ih provocira. Ovo je tako ozbiljan problem, ali ga starešine i delatnici guraju pod tepih i ne rešavaju ga čak ni onda kad ih drugi o tome izveste – zar oni nisu smeće koje ne radi nikakav stvaran posao? Zar to nije ozbiljno zanemarivanje odgovornosti? (Jeste.) Neki kažu: „Taj problem nisam rešio zato što sam bio zauzet drugim poslom. Jednostavno, nisam stigao da se njime pozabavim!” Da li te reči drže vodu? Čime si zapravo toliko zauzet ako ne rešavaš jedan tako ozbiljan problem? Imaju li ikakvu vrednost te stvari oko kojih si zauzet? Možeš li da odrediš prioritete u svom radu? Zar rešavanje problema ne bi trebalo da ima prvenstvo, ma koliko da si zauzet drugim poslovima? Pravovremeno razumevanje i postupanje prema raznim vrstama ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve spada u odgovornost starešina i delatnika. Ako stvarne probleme guraš u stranu i zaokupljen si drugim stvarima, da li ti obavljaš stvaran posao? Ako otkriješ neki problem ili ti ga neko drugi prijavi, treba da ostaviš po strani ono što trenutno radiš i da odmah odeš na lice mesta kako bi video šta je izvor problema. Ako neka zla osoba ometa i prekida rad crkve, najpre treba da počistiš tu zlu osobu. Nakon toga, biće lako rešavati

ostale probleme. Ako otkriješ problem ali ga ne rešavaš, nego tvrdiš da si prezauzet, zar ti onda ne letiš kao muva bez glave? A inače, šta je zapravo to oko čega si toliko zauzet? Je li to neki stvaran posao? Možeš li to jasno da objasniš? Da li tvoji razlozi i izgovori drže vodu? Zašto rešavanje problema tretiraš kao nešto nevažno? Zašto probleme ne rešavaš blagovremeno? Zašto pronalaziš izgovore i samo gledaš kako da se iskobeljaš, pa kažeš da si prezauzet da bi se bavio problemima? Zar to nije neodgovorno s tvoje strane? Ako starešina u crkvi ne daje prioritet rešavanju problema, ako se bavi raznim tričarijama, ako ne prepoznaje postojanje ključnih problema, ako u svom radu ne može da razlikuje ono što je važno i hitno, niti da dokuči kritične tačke – to su onda manifestacije izuzetno lošeg kova, a takva osoba je smetenjak. Ma koliko dugo da si starešina, ti nisi u stanju da rad crkve dobro obavljaš. Treba da priznaš svoju odgovornost i da podneseš ostavku. Ako je starešina preterano lošeg kova, svaka obuka je beskorisna; ta osoba će definitivno biti nesposobna da obavi bilo kakav posao – ona je lažni starešina, koji mora biti otpušten i čija dužnost mora biti prilagođena. Kad su lažne starešine na poslu, kakve su posledice? Objektivno govoreći, od svega što lažne starešine rade crkva ima višestruke gubitke. S jedne strane, suštinski važan posao crkve nije obavljen dobro, čime se direktno narušava delotvornost raznih stavki crkvenog rada. U isto vreme, to takođe nanosi štetu i utiče na život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Što je najvažnije, to utiče na širenje jevanđelja o carstvu. Sve te posledice imaju direktne veze sa činjenicom da lažne starešine ne obavljaju stvaran posao. Da budem jasniji, sve je ovo izazvano time što se lažne starešine ne bave stvarnim poslom. Ako druge starešine i delatnici mogu aktivno da se angažuju oko nekog stvarnog posla, da ubrzaju tempo i da skrate vreme rešavanja problema, zar onda razni gubici koje su Božjoj kući donele lažne starešine ne bi bili donekle ublaženi? Mogli bi makar da budu umanjeni. Čak i ako Božja kuća ne zahteva od tebe da probleme rešavaš odmah čim se pojave, ti bi, u najmanju ruku, trebalo da počneš da se baviš njima čim ti ih neko prijavi: raspitaj se o situaciji kod braće i sestara, raspravljaj i u zajedništvu razgovaraj sa ostalim starešinama i delatnicima o tome kako da se ti problemi reše. Ako je problem ozbiljan i ne znaš kako da ga rešiš, treba odmah da izvestiš više nivoe i da potražiš rešenja. To je ono što sve starešine i delatnici treba da postignu. Trenutno je, međutim, problem u tome što te starešine i delatnici, čak i ako ne mogu da reše neke probleme, ne izveštavaju o njima više nivoe. Oni se veoma plaše izveštavanja viših nivoa, iz straha da se time ne odaju da su nesposobni, da su preterano lošeg kova i da su nesposobni da se bave stvarnim poslom; brinu se da će biti otpušteni. Ipak, oni u svom radu ne preuzimaju inicijativu; tupi su i obamrli i sporo stupaju u akciju. Pošto nemaju put koji vodi ka rešenju problema, ponašaju se kao smetenjaci, što dovodi do nagomilavanja prevelikog broja nerešenih pitanja, čime se pruža prilika zlim ljudima. Kad vide da su lažne starešine potpuno beskorisne, zli i ambiciozni ljudi grabe priliku da bezobzirno čine zlodela, pa guraju crkvu u haos i nered i parališu sve aspekte rada. Mada glavnu odgovornost za to treba da snose lažne starešine, svoje odgovornosti takođe nisu ispunili ni ostale

starešine i delatnici. Zar to nije ozbiljno zanemarivanje odgovornosti od strane starešina i delatnika? U stvari, većina problema koji nastaju u crkvi direktno je povezana sa ometanjima koja izazivaju zli ljudi i bezvernici. Ako starešine i delatnici ne mogu pravovremeno da identifikuju glavni uzrok problema, ako ne mogu da pronađu glavne vinovnike koji te probleme izazivaju i ako razloge uvek traže negde drugde, oni te probleme neće moći suštinski da reše i oni će nastaviti da se ubuduće javljaju. Ako smutljivci ili oni koji iza kulisa prave probleme budu uhvaćeni i direktno pozvani na odgovornost, onda je taj način rešavanja problema najdelotvorniji. U najmanju ruku, tako će se obezbediti da tim bezvernicima i zlim ljudima nikada više ne padne na pamet da divljaju i da izazivaju prekide i ometanja. Zar to nije ono što bi starešine i delatnici trebalo da postignu? (Jeste.) Definitivno se može reći da glavni razlog porasta broja problema u crkvi i njihovog neblagovremenog rešavanja leži u neodgovornosti starešina i delatnika, odnosno u tome što su lažne starešine lišene istina-stvarnosti i što ne mogu da obavljaju stvarne poslove. Ako starešine i delatnici ne mogu da rešavaju razne probleme koji se javljaju u crkvi, oni definitivno ne mogu da obavljaju poslove koji su svojstveni njihovom položaju. Ovde ima nekoliko situacija i razloga koje treba jasno razumeti: ako su starešine i delatnici neiskusni početnici, treba im strpljivo pomagati i voditi ih do rešavanja problema, da bi oni, u procesu rešavanja problema, naučili neke stvari i dokučili istina-načela. Na taj način, oni će postepeno naučiti da rešavaju probleme. Ako starešine i delatnici nisu pravi ljudi za te dužnosti i ako izričito odbijaju da prihvate istinu, pa umesto toga koriste stanovišta i metode nevernika prilikom rešavanja problema, to onda nije u skladu sa istina-načelima. Takvi ljudi nisu podobni da budu starešine i delatnici i treba ih blagovremeno otpustiti i eliminisati; zatim treba održati vanredne izbore kako bi se izabrali podobne starešine i delatnici. Jedino se na taj način problem može temeljno rešiti. Biti crkveni starešina nije lak zadatak i neminovno je da pojedini problemi ne mogu da budu rešeni. Međutim, ako čovek poseduje razum, kad se suoči s problemima koje ne može da reši, on ne treba da ih skriva ili potiskuje, niti treba da ih zanemari. Umesto toga, treba da se konsultuje s nekoliko ljudi koji razumeju istinu, kako bi zajednički pronašli rešenje, jer se na taj način može rešiti sedamdeset do osamdeset odsto problema i bar privremeno sprečiti pojava velikih problema. To je održiv put. Ako je neke probleme zaista nemoguće rešiti, onda rešenja treba potražiti od Višnjeg, što je mudra odluka. Ako skrivaš probleme i ne prijavljuješ ih, zbog straha da ćeš izgubiti obraz ili da će te Višnji orezati zato što si nekompetentan, znači da si potpuno pasivan. Ako se ponašaš kao tupa, obamrla budala i ako nemaš pojma šta ti je činiti, time će se stvari samo odugovlačiti. U takvim situacijama, zli ljudi i antihristi lako dolaze u priliku da taj haos iskoriste kako bi stupili u akciju. Zašto kažem da oni koriste haos da bi stupili u akciju? Zato što oni čekaju upravo takvu priliku. Kada starešine i delatnici ne mogu da se izbore s nekim problemima, a Božji izabrani narod se oseća uznemireno i nelagodno i već je izgubio poverenje u njih, zli ljudi i antihristi samo gledaju kako da iskoriste taj jaz. Oni misle da je crkva u takvom stanju da nema ni rukovodstvo niti

upravljanje. Žele da iskoriste tu priliku i da pokažu da su sposobni da Božji izabrani narod privole da se ugleda na njih i da ih podrži i veruju da su, u poređenju sa starešinama i delatnicima, boljeg kova, sposobniji u rešavanju problema i nalaženju izlaza, kao i da mogu bolje da, usred haosa, naprave preokret. Zar to nije ono što zli ljudi i antihristi najviše vole da rade? Kome će tada, kad su starešine i delatnici nemoćni, a zli ljudi i antihristi ustaju i rešavaju probleme, pa čak i nalaze izlaz, Božji izabrani narod verovati? Prirodno, oni će verovati zlim ljudima i silama antihrista. Šta to pokazuje? To pokazuje da su starešine i delatnici ništavni i da ništa ne postižu, da u ključnim trenucima zakazuju. Da li takvi ljudi i dalje zavređuju da budu starešine i delatnici? Iako su antihristi lišeni istina-stvarnosti i ne mogu da obavljaju stvarne poslove, svi su oni u različitoj meri nadareni i relativno pronicljiviji u vezi sa spoljnim pitanjima, što je upravo njihova prednost i način na koji oni ljude mogu da navedu na stranputicu. Ali, ako bi oni postali starešine i delatnici, da li bi zaista mogli da koriste istinu radi rešavanja problema Božjeg izabranog naroda? Da li bi zaista mogli da Božji izabrani narod privole da jede i pije Božje reči, da razume istinu i da zakorači u istina-stvarnost? Nipošto. Uprkos tome što su donekle nadareni i rečiti, oni su u potpunosti lišeni istina-stvarnosti. Jesu li podobni da budu crkvene starešine i delatnici? Nikako! To je nešto što Božji izabrani narod treba da prozre; nikada ne smeju dozvoliti da ih zli ljudi i antihristi uzmu pod svoje i da ih navedu na stranputicu. Bezvernici, zli ljudi i antihristi uopšte ne streme ka istini i ne poseduju čak ni trunku istina-stvarnosti. Recite Mi, dakle, mogu li oni savesno i razumno da izgovore nešto poput: „Mada u crkvi trenutno nema nikoga ko je nadležan, moramo samoinicijativno da radimo. Propisi Božje kuće ne smeju se kršiti, načela koja Božja kuća zahteva ne smeju se menjati. Trebalo bi da radimo ono što treba da radimo; svako treba da se drži dužnosti koje treba da obavi, da izvršava svoje obaveze i da ne remeti red”? Mogu li oni tako nešto da kažu? (Ne.) Nipošto! Koje će radnje ti bezvernici i zli ljudi preduzeti? Bez nadzora i supervizije, oni ne obavljaju čak ni svoje dužnosti, odaju se jelu i piću, igri i zabavi, upuštaju se u dokona ćaskanja, šale se, idu unaokolo i pričaju viceve, pa čak i flertuju. Neki po celu noć gledaju video-zapise iz sveta nevernika, pa onda to što su ostali budni do kasno, tobože obavljajući svoje dužnosti, koriste kao izgovor da bi zabušavali i po čitav dan spavali. Tako postupaju zli ljudi, oni koji su od đavola. Muči li ih osećaj krivice dok čine sva ta nedela? Hoće li najednom odgajiti savest i preuzeti inicijativu, kako bi ispunili neke ljudske odgovornosti i učinili nešto korisno za Božju kuću, crkvu i braću i sestre? Ni slučajno. Dok ih neko posmatra, oni se nevoljno bave nekim poslom kako bi ostavili dobar utisak i zaradili barem za obrok. To je jedino što znaju da rade; osim toga, ti ljudi nemaju ni jednu jedinu dobru osobinu kojom bi se iskupili za svoje mane. Ima li, dakle, ikakvog smisla da ti ljudi borave u Božjoj kući? Nema nikakvog smisla. Takvi ljudi su suvišni i moraju biti počišćeni.

Kako se odmerava da li neko voli istinu? Dopustite Mi da vam to objasnim na jednom primeru. Neki ljudi se bave određenom profesijom i, što više uče, što više napreduju na studijama i što više razumeju, to imaju više volje da se time bave i to su manje spremni

da napuste tu profesiju. O kakvoj se manifestaciji tu radi? Da li to znači da oni istinski vole tu profesiju? (Da.) Ma kolike nedaće da podnose, ma koju cenu da plaćaju, ma koliko truda da ulažu, oni i dalje, ne žaleći se, nepokolebljivo obavljaju tu profesiju. To je prava naklonost i duboka, iskrena simpatija. Pretpostavimo da neka osoba tvrdi da joj se određeni posao dopada, ali nije voljna da trpi nedaće ni da plaća cenu tokom savladavanja profesionalnih veština, a kad se na poslu jave mnogi problemi, ona ne traga za rešenjima, jer se plaši nevolja i čak joj se često čini da je bavljenje tom profesijom veliki teret i breme. Nije, međutim, lako promeniti profesiju, a s obzirom na materijalnu korist koju ona može da joj donese, ta osoba se nerado ipak upušta u to, ali nikada neće moći da se istakne u toj profesiji. Da li joj se, dakle, ta profesija zaista dopada? (Ne.) Očigledno je da joj se ne dopada. Postoji još jedan tip ljudi, a to su oni koji verbalno izražavaju naklonost prema određenoj profesiji i bave se njome, ali nikada ne trpe nedaće, niti plaćaju cenu da bi dobro ovladali stručnim veštinama. Tokom procesa učenja, oni čak mogu da razviju odbojnost ili prezir prema toj profesiji, usled čega su sve manje spremni da uče. Kada ta njihova odbojnost dostigne određeni nivo, oni menjaju karijeru, a nakon toga ne žele da pominju nikakve procese, priče, ni bilo šta drugo iz vremena kada su se tom profesijom bavili. Da li se takvim ljudima zaista dopada ta profesija? (Ne.) Ne dopada im se. Oni lako mogu da odustanu od te profesije, osećaju odvratnost, a mogu čak i da promene karijeru, što dokazuje da im se ta profesija zaista ne sviđa. Razlog zbog kojeg oni mogu da napuste tu profesiju jeste taj što im ona, nakon što su u nju uložili mnogo vremena, energije i novca, nije omogućila da žive u bogatstvu kakvom su se nadali ili da uživaju u dobrim materijalnim uslovima. U svom srcu postaju odbojni prema toj profesiji, proklinju je i čak zabranjuju drugima da je pominju, a ni sami je više ne pominju, nego se, štaviše, stide što su se ranije bavili njome i smatrali je svojom aspiracijom i najvišim ciljem kojem u životu treba težiti. S obzirom na to do koje mere mogu osećati odbojnost prema toj profesiji, da li je njihovo prvobitno pokazivanje naklonosti prema njoj bilo iskreno? (Nije.) Postoji samo jedan tip ljudi koji istinski voli svoju profesiju – bez obzira na to da li im ona pruža dobar materijalni život ili značajne beneficije i bez obzira na to sa koliko se poteškoća susreću ili koliku patnju podnose u toj profesiji, oni u njoj mogu nepokolebljivo da istrajavaju do samog kraja. To je istinska naklonost. Isto važi i za pitanje da li neka osoba voli istinu. Ako zaista voliš pozitivne stvari i ako od ljubavi prema njima napreduješ do ljubavi prema istini, ti ćeš onda, bez obzira na situacije s kojima se susrećeš, istrajati u traganju i stremljenju ka istini i nećeš menjati svoj životni cilj. Ako možeš ležerno da odustaneš od verovanja u Boga i da napustiš put spasenja, to onda nije istinska ljubav prema istini. A što se tiče onih koji ne tragaju za istinom, ali i ne odustaju, postoji samo jedan razlog za njihovu istrajnost: oni smatraju da se vredi kockati i da treba istrajati do kraja, sve dok postoji makar i tračak nade u dobar ishod i odredište, u dobru budućnost. Veruju da je ta istrajnost neophodna; naprosto se tako pogodilo da su katastrofe sve veće, da više nemaju kud i da bi onda, kad je već tako, mogli da ostanu ovde i da okušaju sreću. Da li takvi ljudi u svojim srcima

imaju makar malo ljubavi prema istini? (Ne.) Nemaju. Kada po prvi put poveruju u Boga, ti ljudi takođe govore da mrze svet, da mrze Sotonu, da mrze negativne, a vole pozitivne stvari i da žude za svetlom. Ali, kako se oni ponašaju kada stupe u Božju kuću, u crkvu? Kakav je njihov stav kad otkriju da su službenici, kad shvate da su njihovi postupci, ponašanje i priroda neprijatni Bogu? Koju vrstu ponašanja tada pokazuju? Može se reći da neki od njih odlučuju da odu onda kad osete, kad im se učini ili kad pomisle da više nisu omiljeni u Božjoj kući i da će biti eliminisani. Drugi se, mada nerado ostaju u crkvi, predaju očaju, ali su na kraju i oni primorani da odu. Takvi ljudi uopšte ne vole istinu; kad im se rasprši želja za blagoslovima, oni mogu da izdaju Boga i da Mu okrenu leđa. Sve te razne manifestacije pokazuju stavove različitih ljudi prema istini.

IV. Različiti ishodi ovih triju vrsta ljudi

U zajedništvu smo upravo razgovarali o karakteristikama triju tipova ljudi: službenika, najamnih radnika i pripadnika Božjeg naroda. Iz njihovih karakteristika je jasno da njihovi krajnji ishodi nisu određeni objektivnim okruženjem ili uslovima, već njihovim vlastitim težnjama i njihovom priroda-suštinom. Naravno, objektivno govoreći, Bog je taj koji određuje ljudske sudbine, ali Bog te odluke donosi na osnovu toga da li ljudi vole istinu i da li su u stanju da je prihvate. Službenici takođe tvrde da vole istinu i pozitivne stvari, ali, na kraju, kad se Božje delo završi, njihove predstave i maštarije o Bogu, njihovi preterani zahtevi prema Bogu i njihova izdaja Boga ostaju nepromenjeni. To je zato što, tokom perioda Božjeg dela, dok slede Boga i dok obavljaju svoje dužnosti, oni nikada neće razrešiti svoje iskvarene naravi. Osnovni razlog zbog kojeg se ne bave svojim iskvarenim naravima jeste taj što oni, u suštini, ne prihvataju istinu. Mada imaju želju da se pokore Bogu, to što oni uistinu ispoljavaju samo je sposobnost da sve napuste i spremnost da plaćaju cenu, ali pritom uopšte ne tragaju za istina-načelima, niti za načinom da se pokore Bogu. Krajnji rezultat je takav da oni, uprkos tome što su uložili mnogo truda, nemaju ni trunku znanja o Bogu. Još uvek su u stanju da izdaju Boga i da pred drugim ljudima i Sotonom iznose vlastite predstave i maštarije o Njemu, kao i svoje nerazumne zahteve prema Njemu. Kada se Božje delo završi, oni za sebe i dalje smatraju da „imaju dobru ljudskost, da istinski veruju u Boga, da su sposobni sve da napuste i da trpe nedaće, te da će zasigurno biti spaseni”, pa se zbog toga osećaju spokojno. U stvarnosti, uvek su išli putem službenika, a da pritom uopšte nisu stremili ka istini; stoga će zauvek zadržati identitet službenika. Što se tiče druge kategorije ljudi, najamnih radnika, o njima nećemo raspravljati. Još jednu kategoriju čini Božji narod, koji smo maločas pominjali. Dok slede Boga, pripadnici Božjeg naroda, slično kao i službenici, daju sebe za Njega, posvećuju Mu svoje vreme i energiju, pa čak i svoju mladost, trpe veliku patnju i plaćaju veliku cenu. Po tome su identični službenicima. Po čemu se onda razlikuju? Po tome što će, kad Božje delo bude okončano, biti razrešene njihove brojne predstave, maštarije i preterani zahtevi prema Bogu. Manifestacije, stanja i otkrivanja iskvarenosti kojima se oni, u okviru svojih iskvarenih naravi, očigledno opiru

Bogu, biće odbačeni. Oni koji još uvek ne budu bili razrešeni postepeno će se rastvoriti, kako kroz iskustvo sve više budu razumevali istinu. Mada njihove iskvarene naravi neće biti u celosti odbačene, njihove će život-naravi pretrpeti određene promene. Oni će, u većini slučajeva, moći da deluju u skladu s onim istina-načelima koje razumeju, a otkrivanja njihovih iskvarenih naravi biće značajno smanjena. Mada to ne znači da ih oni neće pokazivati ni u jednom okruženju, ti ljudi će ispuniti jedan temeljni uslov: ispuniće Božji zahtev da budu pošteni; oni će, u osnovi, biti pošteni ljudi. Štaviše, kad ti ljudi budu pokazivali iskvarene naravi ili činili prestupe, kada budu gajili predstave i pobune protiv Boga, bez obzira na okruženje u kojem to čine, oni će imati pokajnički stav. A tu postoji još jedna stvar, koja je najvažnija: ma kakve konkretne radnje da Bog preduzima i ma kako da postupa u Svom delu suda poslednjih dana, ma šta da On namerava da ubuduće radi, ma kako da bude uređivao sudbinu čovečanstva i ma kako da oni sami budu živeli u okruženju koje im On uređuje, svi će oni imati pokorno srce i pokoran stav i biće oslobođeni ličnih izbora, ličnih skica i planova. Zbog svih tih raznih pozitivnih manifestacija, oni će već postati onakve osobe kakve Bog zahteva, osobe koje slede Božji put, što znači da se plaše Boga i da se klone zla. Iako će još uvek biti daleko od istinskog merila – „plaši se Boga, kloni se zla i budi savršen čovek" – kako je rekao Bog, kad ih budu zadesile Božje kušnje, oni će moći da tragaju i da se pokore, što je dovoljno. Nikakvih pritužbi neće imati; samo će čekati i biće pokorni. Mada su vaše trenutne situacije možda još uvek daleko od takvog rezultata i mada to nekima može izgledati veoma daleko i nedostižno, ako možete da prihvatite istinu i da se prema Božjim rečima odnosite kao prema načelu i temelju svog postojanja, verujte da jednoga dana, ti ili svi vi, nećete više biti daleko od toga da postanete istinski Božji narod, koji On voli – verujte da je taj dan na vidiku. Bilo da se takav krajnji rezultat trenutno proriče ili samo nazire, on ni u kom slučaju nije fantazija, nego činjenica koja će se ostvariti i ispuniti. U kome će se tačno ta činjenica ispuniti, u kojim će ljudima ona biti ispunjena, zavisi od toga kako vi zapravo stremite ka istini. Drugim rečima, krajnji rezultat će ti pružiti odgovor na pitanje da li ti istinu zaista voliš do te mere da možeš da stremiš ka njoj i da je primenjuješ, ili imaš samo malo ljubavi prema istini, ali ne možeš u celosti da je prihvatiš i da je primenjuješ. U redu, ovim ćemo završiti naš razgovor na ovu temu.

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

II. Na osnovu nečije ljudskosti

Sada nastavljamo naš razgovor u zajedništvu o četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Merila za raspoznavanje svih vrsta zlih ljudi dele se na tri glavne kategorije. Prethodno smo razgovarali o svrsi čovekovog verovanja u Boga, a zatim smo prešli na njegovu ljudskost. U pogledu čovekove ljudskosti, takođe smo kategorisali mnoge različite manifestacije. O kojih nekoliko manifestacija smo već razgovarali? Pročitajte ih. (Druga

stavka za raspoznavanje svih vrsta zlih ljudi tiče se čovekove ljudskosti. Prvo, sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina; drugo, sklonost ka iskorišćavanju; treće, raskalašnost i neobuzdanost; četvrto, želja za osvetom; peto, nesposobnost držanja jezika za zubima.) Razgovarali smo o svim tačkama zaključno sa petom, koja se odnosi na nesposobnost držanja jezika za zubima. Bez obzira na to da li razgovaramo o konkretnim manifestacijama ili o drugim stvarima, to će, kao što rekoh, imati različit efekat na različite tipove ljudi. Nakon što to saslušaju, oni koji streme ka istini fokusiraće se na preispitivanje samog sebe; odmeravaće sebe u odnosu na Moju besedu i imaće proaktivan i pozitivan ulazak. Međutim, oni koji ne streme ka istini, poput službenika, samo će saslušati i to će biti sve. Oni to ne uzimaju k srcu, niti svoje srce unose u slušanje. Ponekad mogu čak i da zadremaju dok slušaju propovedi. Oni to ne mogu da upiju u sebe i čak razmišljaju: „Kakva je korist od slušanja o ovim trivijalnim stvarima? To je traćenje vremena – a još nisam završio ni posao koji trenutno radim!" Stalno se brinu oko poslova koji zahtevaju trud. Naročito su oduševljeni i posvećeni tome da se trude i da pokazuju odanost, ali naprosto ne mogu da skupe energiju za stvari koje se tiču istine. To jasno pokazuje da takve ljude istina ne zanima; oni se zadovoljavaju samo onim što iziskuje trud. Postoji još jedna grupa, koju čine ljudi koji zadržavaju isti stav, bez obzira na to kako Božja kuća besedi o istini: „Naprosto sam onaj koji se opire i pokazuje antagonizam. Čak i ako mi ukazuješ na probleme i razotkrivaš moje manifestacije, otkrivenja i naravi, ja i dalje neću obraćati pažnju niti ću to uzimati zaozbiljno. Pa šta ako drugi znaju da me razotkrivaš?" Naprosto, oni i dalje bestidno prkose i suprotstavljaju se, što je nepopravljivo. Bilo kako bilo, manifestacije različitih tipova ljudi moguće je razlikovati. Istina – bilo za one koji streme ka njoj, za one koji je ne vole ali su spremni da ulažu trud, ili za one koji osećaju odvratnost i odbojnost prema istini – igra ulogu dvoseklog mača, ulogu probnog kamena. Ona može da odmerava stavove ljudi prema istini, kao i put kojim oni idu.

F. Nerazumni i namerno problematični ljudi, koje niko ne sme da provocira

Prošli put smo razgovarali o raspoznavanju pet manifestacija raznih zlih ljudi. Danas nastavljamo razgovorom o šestoj manifestaciji. Šesta manifestacija se takođe odnosi na jednu vrstu zlih ljudi ili, može se reći, čak i ako ljude te vrste neki ne smatraju zlim ljudima, oni se ipak nikome ne dopadaju. Zašto je to tako? Zato što su ti ljudi lišeni savesti i razuma, što su lišeni normalne ljudskosti i što su interakcije s njima naročito problematične, teške i izazivaju odvratnost. Koje su konkretne manifestacije tih ljudi? Oni su nerazumni i namerno problematični i niko se ne usuđuje da ih provocira. Ima li takvih ljudi u crkvi? Mada nisu mnogobrojni, definitivno ih ima. I koje su njihove konkretne manifestacije? U tipičnim okolnostima, ti ljudi mogu normalno da obavljaju svoje dužnosti i da prilično normalno komuniciraju s drugima; nećeš ih videti kako pokazuju neku opaku narav. Međutim, kad se svojim postupcima suprotstave istina-načelima, pa zbog toga budu orezani, oni će eksplodirati od besa i u potpunosti odbaciti istinu, pritom se pravdajući

sofističkim izgovorima. Tada najednom shvataš da oni liče na ježa prekrivenog bodljama, na tigra koji ne sme da se dira. Misliš: „Toliko dugo već komuniciram s ovom osobom, misleći da ona ima dobru ljudskost, da je puna razumevanja i da je s njom lako pričati i verujući da ona može da prihvati istinu. Nisam očekivao da je ona neko ko je nerazuman i namerno problematičan. Ubuduće moram da budem obazriviji u komunikaciji s njom, da kontakte s njom svedem na najmanju moguću meru i to samo onda kad je neophodno, te da se držim podalje od nje kako je ne bih isprovocirao." Jeste li videli takve ljude koji su nerazumni i namerno problematični? Uopšteno govoreći, oni koji ih razumeju znaju koliko su ti ljudi strašni, pa su u razgovoru s njima naročito učtivi i obazrivi. Konkretno, kada razgovarate s njima, nipošto ih ne smete povrediti, inače će to rezultirati beskrajnim nevoljama s njima. Neki ljudi kažu: „Ko su zapravo ti neotesani ljudi? Još uvek se nismo susretali s njima." U tom slučaju, zaista nema potrebe da pričamo o tome. Primera radi, dok braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o svojim iskustvima, kad neko pomene svoja iskvarena stanja ili lične poteškoće, drugi će neminovno saosećati s njim, jer su i oni imali slična iskustva ili osećanja. To je sasvim normalno. Nakon što ga sasluša, neko može da pomisli: „I ja sam imao takva loša iskustva, pa hajde onda da zajedno razgovaramo o toj temi. Hteo bih da čujem kako si to prevazišao. Ako tvoja beseda bude sadržala svetlost i ako se tiče problema koji i mene muče, ja ću to prihvatiti i postupaću u skladu s tvojim iskustvima i tvojim putem, da vidim kakvi će biti rezultati." Postoji samo jedan tip ljudi koji, kad čuju druge kako besede o spoznaji samog sebe i razotkrivaju vlastitu iskvarenost i ružnoću, misle da oni time njih posredno razotkrivaju i sude im, pa ne mogu a da ne lupe šakom o sto i da ne pobesne: „Ko je taj ko nije iskvaren? Ko je taj ko živi u vakuumu? Po mom mišljenju, vaša je iskvarenost još gora od moje! Kakve kvalifikacije svi vi imate da meni stavljate metu na čelo i da me razotkrivate? Kako vidim, vi samo želite da meni zagorčavate život, da me izopštite! Zar to nije samo zato što potičem sa sela i što ne umem da svima vama laskam umilnim rečima? Zar to nije zato što nisam toliko visoko obrazovan kao vi? Čak ni Bog ne gleda na mene s visine, pa odakle onda vama pravo da me gledate s visine!" Drugi mu kažu: „Ovo je normalan razgovor u zajedništvu, niko ti ne stavlja metu na čelo. Zar nisu svačije iskvarene naravi iste? Kad neko besedi o određenoj temi i pomene vlastito iskvareno stanje, neminovno će biti i drugih koji se nalaze u sličnim stanjima. Ako ti se čini da si i ti u istom stanju, ti takođe možeš da besediš o svojim iskustvima." Na šta on odgovara: „Ma nemoj? Mogao bih da tolerišem takvu besedu od jedne osobe, ali zašto se vas dvoje ili troje udružujete da biste me maltretirali? Mislite li da sa mnom možete lako da obrišete pod?" Zar nije tačno da on postaje sve bešnji što duže govori? (Jeste.) Imaju li takvi ljudi razuma kad tako govore? (Ne.) Ako ti stvarno misliš da su tuđe besede usmerene ka tebi, možeš slobodno da se priključiš raspravi i razgovoru na tu temu; direktno ih pitaj da li ciljaju na tebe, umesto da potežeš svoje seljačko poreklo, nizak stepen obrazovanja ili to da te ljudi gledaju s visine. Kakva je korist od pominjanja tih stvari? Zar to nije brbljanje o ispravnom i pogrešnom? Zar to nije nerazumno i namerno

problematično? (Jeste.) Zar ne misliš da su takvi ljudi užasni? (Mislim.) Nakon što taj čovek napravi takvu scenu, svi će znati kakav je, pa kad ubuduće na skupovima budu razgovarali u zajedništvu, moraće da paze šta pričaju i da proučavaju njegove izraze lica. Ako mu izraz lica postane mračan, drugi oklevaju da progovore i svi osećaju knedlu u grlu tokom razgovora na skupovima. Zar ta suzdržanost i ometanje nisu izazvani upravo time što je taj čovek nerazuman i namerno problematičan? (Jesu.) Ne vredi se ubeđivati ni sa kim ko je nerazuman i namerno problematičan; takvi pojedinci neće prihvatiti istinu i nemoguće ih je spasti.

Osobe ovog tipa, koje su nerazumne i namerno problematične, imaju još jednu manifestaciju. Neki ljudi na skupovima stalno govore: „Ne smem više da budem površan. Moram da se fokusiram na primenu istine; moram da težim savršenstvu. Ja prirodno nastojim da se istaknem. Šta god da radim, to mora biti urađeno dobro.” Jaki su na rečima, ali u stvarnosti su i dalje površni u obavljanju svojih dužnosti, pri čemu se javljaju brojni problemi i daleko su od toga da postignu efekat svedočenja o Bogu. Kad im starešine ukažu na probleme u vezi s njihovim učinkom u obavljanju dužnosti i kad ih orežu, oni odmah pobesne i kažu: „Znao sam. Svi mi sudite iza mojih leđa i govorite da su moje stručne veštine slabe. Zar se ne radi o tome da me svi gledate s visine? Malo sam pogrešio i to je sve. Da li je neophodno da me ovako orezuješ? Uostalom, ko je taj što nikada ne greši? Kažeš da sam površan – a zar nisi i ti ranije bio površan u svom radu? Jesi li kvalifikovan da mene kritikuješ? Da ja ne sarađujem, ko bi od vas mogao da iznese ovaj posao?” Šta mislite o ovakvim ljudima? Ma šta da rade, oni drugima ne dozvoljavaju da im ukazuju na nedostatke niti da im daju predloge; ne prihvataju čak ni opravdano orezivanje. Ko god da im nešto kaže, oni ustaju protiv njega i suprotstavljaju mu se, izgovaraju nerazumne reči i čak tvrde da ih ta osoba gleda s visine ili da ih maltretira zato što su sami i nemoćni ili nešto slično tome. Zar to ne znači da su nedisciplinovani, nerazumni i namerno problematični? Ima čak i onih koji, nakon što ih orežu, napuštaju svoju dužnost: „Neću više ovo da radim. Ako vi možete ovo da radite, samo izvolite. Baš da vidim da li ćete ovaj posao moći da obavite bez mene!” Braća i sestre pokušavaju da ih nagovore, ali oni ih ne slušaju. Čak i kad im starešine i delatnici besede o istini, oni odbijaju da je prihvate; počinju da dižu nos i napuštaju svoju dužnost. Na skupovima se dure, ne čitaju Božje reči i ne razgovaraju u zajedništvu, uvek poslednji stižu a prvi odlaze. Na odlasku, tropću nogama i lupaju vratima, pa je većina ljudi u nedoumici kako da se ophodi prema njima. Kad takve ljude nešto zadesi, oni prosipaju smešne argumente i besmislice; postaju nedisciplinovani, pa čak bacaju stvari po podu i potpuno su imuni na razboritost. Neki čak pokazuju još ozbiljnije manifestacije: ako im braća i sestre ne požele dobrodošlicu, postaju nezadovoljni i koriste priliku da tokom okupljanja zakukaju: „Znam da me svi gledate s visine. Tokom okupljanja, svi se fokusirate samo na razgovore o božjim rečima i raspravu o svojim iskustvenim shvatanjima. Niko ne mari za mene, niko ni da mi se osmehne i niko me na odlasku ne ispraća. Kakvi ste vi to vernici? Stvarno ste lišeni svake ljudskosti!” Takve nastupe besa

oni ispoljavaju u crkvi. U stanju su da pobesne čak i zbog najmanje sitnice i da iskale nagomilano nezadovoljstvo. Jasno je da oni time razotkrivaju vlastitu iskvarenu narav, ali i da pritom ne preispituju niti spoznaju sami sebe, kao i da nemaju želju da streme ka promeni ili ka istini. Umesto toga, probleme traže u drugima i smišljaju razne izgovore ne bi li uravnotežili vlastitu psihu – a dok to rade, traže priliku da iskale svoje nezadovoljstvo. Što je još važnije, cilj im je da ih što veći broj ljudi primeti i da ih se ljudi plaše, kako bi među njima stekli određenu meru prestiža i pozornosti. Takvi ljudi su toliko problematični! Šta god da kažu, niko ne sme da im kaže „ne", niko se ne usuđuje da ih olako procenjuje, niti da u zajedništvu otvoreno razgovara s njima. Čak i ako se u njima uoče neki nedostaci i iskvarene naravi, niko se ne usuđuje da im na njih ukaže. Tokom okupljanja, dok svako besedi o svojim ličnim iskustvima i shvatanju Božjih reči, svi paze da ne dirnu u „osinje gnezdo", plašeći se da ih ne isprovociraju i tako natovare sebi bedu na vrat. Neki ljudi iskaljuju bes na skupovima zato što ih je pre toga, kod kuće ili na poslu, neko maltretirao ili ih učinio nezadovoljnim. Jasno je da oni braću i sestre koriste kao svoj odušak ili vreću za udaranje. Kad su uznemireni, iznose smešne argumente, viču i imaju nastupe besa. Ko bi se usudio da takvim ljudima besedi o istini? Ako bi neko to učinio i ako bi ih neka reč pogodila u živac, oni bi odmah zapretili samoubistvom. To bi čak bilo još problematičnije. S takvim se ljudima ne može normalno razgovarati u zajedništvu niti se može normalno pričati s njima; ne vredi biti ni previše hladan ni previše topao prema njima, ne vredi ih izbegavati a ni previše se zbližavati s njima; ako braća i sestre ne izražavaju sreću koja odgovara njihovoj sreći, ni to neće vredeti; a kad ti ljudi naiđu na neku poteškoću, ako braća i sestre nisu zbog toga zabrinuti isto koliko i oni, ni to neće vredeti. Ništa od toga kod njih ne pali. Sve što neko uradi, njih može da iznervira i da ih razbesni. Kako god da se čovek ophodi prema njima, nikad nisu zadovoljni. Mogu da ih isprovociraju čak i Moje propovedi i besede o određenim ljudskim stanjima. Na koji način ih to provocira? Oni misle: „Zar time ne razotkrivaš mene? Nisi čak ni stupio u interakciju sa mnom, a ja ti nisam rekao ništa o onome što sam privatno uradio. Kako si onda saznao za to? Mora da me je neko ocinkario. Moram da saznam ko je sve bio u kontaktu s tobom, ko me je cinkario, ko me je prijavio; neću dopustiti da to prođe tek tako!" Ljudi ovog tipa, koji su nerazumni i namerno problematični, mogu o svačemu da razmišljaju uvrnuto i nisu u stanju da se prema ičemu odnose ispravno. Potpuno su neuračunljivi! Prilično su daleko od svake razumnosti, a još manje mogu da prihvate istinu. Njihov ostanak u crkvi ne donosi nikakvu korist, već samo nanosi štetu. Oni su samo na smetnji i predstavljaju teret kojeg se treba što pre otresti; treba ih momentalno počistiti!

U Kini, verovanje u Boga ima za posledicu represiju i progon od strane velike crvene aždaje, pa ima mnogo ljudi koji su progonjeni i ne mogu da se vrate kući. Neki ljudi, međutim, misle da su, time što su progonjeni i što ne mogu da se vrate svojim kućama, stekli neke zasluge ili kvalifikacije. Žive u domaćinskim porodicama, ali im nije dovoljno to što ih drugi služe – ako im i najmanja sitnica nije po volji ili ako osete nostalgiju za rodnim domom, počinju da prave scene, pa drugi moraju da im titraju i da ih tolerišu. Zar

takvi ljudi nisu nerazumni i namerno problematični? Ima toliko progonjenih ljudi, a domaćinskih porodica nema baš mnogo. Braća i sestre iz ljubavi ugošćuju one koji ne mogu da se vrate svojim kućama. Sklanjaju ih sa ulice i dopuštaju im da žive u njihovim domovima. Zar to nije Božja blagodat? Pa ipak, neki ne samo što ne cene Božju blagodat, nego ne primećuju ni ljubav braće i sestara. Umesto toga, osećaju se uvređeno, pa se čak i žale i nedisciplinovani su. A u stvari, oni kod braće i sestara imaju nešto bolje uslove za život nego u vlastitom domu. Naročito u pogledu verovanja u Boga i obavljanja vlastite dužnosti, boravak kod braće i sestara je čak bolji od boravka u sopstvenoj kući, a imati braću i sestre s kojima se može skladno sarađivati uvek je mnogo bolje nego biti sam. Čak i ako su uslovi života u pojedinim regionima donekle manjkavi, oni ipak dosežu do prosečnog životnog standarda. Ono što je najvažnije jeste da ti ljudi mogu da žive s braćom i sestrama, da se često okupljaju i da jedu i piju Božje reči, da razumeju sve više istina i da spoznaju ciljeve svojih stremljenja. Dakle, oni koji streme ka istini u stanju su da plate tu cenu i trpe tu patnju. Većina ljudi ima korektan stav prema ovome; u stanju su da to prihvate od Boga, jer znaju da je ta patnja vredna truda i da je na njima da je otrpe. Oni mogu ispravno da pristupe tome. Međutim, neki nerazumni i namerno problematični, nedisciplinovani ljudi, te stvari naprosto ne mogu da shvate na taj način. Možda bi i mogli da na jedvite jade izdrže da ne odu kući nedelju dana, ali već posle dve nedelje postaju neraspoloženi, dok posle mesec ili dva postaju nedisciplinovani, pa kažu: „Kako to da vaša porodica može da bude srećna i na okupu, a ja ne mogu da se vratim svojoj? Zašto ja nemam slobodu, a svi vi možete da odete kući kad god poželite?” Drugi odgovaraju: „Zar to nije posledica progona od strane velike crvene aždaje? Zar nije jedino ispravno da mi, kao Božji sledbenici, trpimo takvu patnju? Šta ima veze ako malo propatimo? S obzirom na okolnosti, čemu tolika izbirljivost? Ako drugi mogu da podnesu tu patnju, zašto ne bi mogao i ti?” Oni koji su nerazumni i namerno problematični ne žele nimalo da pate. Ako bi ih uhvatili i strpali u zatvor, sigurno bi postali Jude. Kolika je patnja živeti u domaćinskoj porodici? Kao prvo, hrana je i dalje jestiva za ljude; drugo, niko ti ne zagorčava život; i treće, niko te ne maltretira. Jedina mana je što ne možeš da ideš kući i da budeš sa svojom porodicom – ali, nerazumnim i namerno problematičnim ljudima je čak i tako malo patnje neprihvatljivo. Kad im drugi besede o istini, oni odbijaju da je prihvate, već govore stvari poput: „Nemoj da mi držiš predavanja o tim velikim doktrinama. Moje razumevanje nije nimalo lošije od tvog; ja sve to znam! Samo mi reci kada ću moći da idem kući? Kada će velika crvena aždaja prestati da motri na mene? Kada ću moći da odem kući a da me velika crvena aždaja ne uhapsi? Ako ne znam kada ću moći da se vratim svojoj kući, bolje da umrem!” Ponovo prave scenu i pritom sedaju na pod i udaraju nogama o patos – što jače udaraju, sve su bešnji, a ujedno ih spopada i nastup nediscipline, sa sve plakanjem i zapomaganjem. Drugi im govore: „Ne deri se toliko. Ako tako nastaviš, čuće te komšije, pa će saznati da u kući držimo strance i tako će nas razotkriti, zar ne?” A oni odgovaraju: „Baš me briga, ja samo hoću da napravim scenu! Svi možete da idete kući, samo ja ne mogu. Nije fer! Napraviću

takvu scenu da ni vi nećete moći da idete kući, baš kao ni ja!" Napad nediscipline ne jenjava, a njihov inat izbija na površinu; niko ne može da ih urazumi, niko ne može da ih ubedi. Kad im se raspoloženje malo popravi, oni utihnu i prestaju da prave scene. Ali, ko zna – bilo kog dana mogu ponovo postati nedisciplinovani i napraviti scenu: naprosto će morati da izađu u šetnju, da se osete slobodno i da glasno pričaju u zatvorenom prostoru; stalno će kovati planove kako da odu svojoj kući. Braća i sestre ih upozoravaju: „Suviše je rizično da ideš kući; policija motri na to mesto i nadgleda ga." A oni odgovaraju: „Baš me briga, hoću da se vratim! Ako me uhvate, uhvatili su me! Pa šta onda? U najgorem slučaju, biću Juda!" Zar to nije ludilo? (Jeste.) Oni otvoreno kažu da su spremni da postanu Jude. Ko bi se usudio da ih ugosti u svojoj kući? Da li iko želi da ugosti Judu? (Ne.) Da li je takav čovek vernik u Boga? Braća i sestre su ga ugostili kao vernika u Boga. Ako je donekle lišen ljudskosti, to se može tolerisati; takođe se može tolerisati to što ne stremi ka istini. Ali, ti ljudi su u stanju da nanesu štetu braći i sestrama tako što će izneveriti crkvu i postati Jude, te na taj način mnogim ljudima onemogućiti da se vrate svojim kućama ili da normalno obavljaju svoje dužnosti – ko bi mogao sebi da priušti da snosi krivicu za takve posledice? Da li bi ti smeo da ugostiš takvog neprijatelja? Zar pružanje gostoprimstva takvim ljudima nije traženje nevolje?

Ljudi koji su nerazumni i namerno problematični misle samo na svoje interese kada deluju, radeći šta im je volja. Njihove reči nisu ništa drugo do apsurdni argumenti i jeresi, a razum ne dopire do njih. Opaka narav preovlađuje u njima. Niko se ne usuđuje da se druži sa njima i niko nije voljan da sa njima u zajedništvu razgovara o istini, iz straha da će na sebe da navuče nesreću. Drugi ljudi su kao na iglama kad god im iznose svoje mišljenje, plašeći se da će, ako kažu jednu reč koja im nije po volji ili nije u skladu sa njihovim željama, da se uhvate za to i iznesu nečuvene optužbe. Zar takvi ljudi nisu zli? Nisu li oni živi demoni? Svi ljudi opake naravi i nezdravog razuma živi su demoni. A kada neko komunicira sa živim demonom, samo jedan trenutak nepažnje može dovesti do katastrofe. Kada bi takvi živi demoni bili prisutni u crkvi, zar to ne bi nagoveštavalo veliku nevolju? (Nagoveštavalo bi.) Kada ti živi demoni završe sa svojim izlivima i iskaljivanjem besa, oni mogu neko vreme da pričaju kao ljudi i da se izvinu, ali se nakon toga neće promeniti. Ko zna kad će im se pokvariti raspoloženje i onda će ponovo imati izliv besa, pa će istresti iz sebe svoje apsurdne argumente. Cilj njihovih izliva i iskaljivanja besa svaki put je drugačiji, a isto važi i za izvor i pozadinu njihovog iskaljivanja. Drugim rečima, okidač može da bude bilo šta, bilo šta može da izazove njihovo nezadovoljstvo i bilo šta može da ih navede da reaguju izlivima besa i nedisciplinovanim ponašanjem. Kako je to strašno! Kako je to problematično! Ti poremećeni, zli ljudi u svakom trenutku mogu da polude; niko ne zna šta su sve u stanju da urade. Ja prema takvima gajim najveću mržnju. Svako od njih treba da bude počišćen – svi moraju biti počišćeni. Ne želim da imam posla sa njima. Misli su im zbrkane, a narav gruba; puni su apsurdnih argumenata i đavolskih reči, a kada ih nešto zadesi, oni daju sebi oduška na impulsivan način. Neki od njih plaču kada daju sebi oduška, drugi viču, treći lupaju nogama o pod, a ima čak i

onih koji tresu glavom i mašu rukama i nogama. Oni su naprosto zveri, a ne ljudska bića. Neki kuvari bacaju lonce i posuđe kada izgube živce; drugi, koji uzgajaju svinje ili pse, kada izgube živce šutiraju i udaraju te životinje, iskaljujući tako sav svoj bes na njima. Šta god da se desi, ti pojedinci uvek besno reaguju; niti nastoje da se smire i da promisle o tome, niti to prihvataju od Boga. Oni se ne mole i ne tragaju za istinom, niti traže da u zajedništvu razgovaraju sa drugima. Kada nemaju drugog izbora, oni trpe; kada nisu voljni da istrpe, oni polude, istresaju iz sebe apsurdne argumente, optužuju i osuđuju druge. Često govore stvari poput: „Znam da ste svi obrazovani i da me gledate s visine"; „Znam da su vaše porodice bogate i da me prezirete što sam siromašan"; ili: „Znam da me prezirete zato što mi nedostaje temelj u veri i zato što ne stremim ka istini." Uprkos tome što su očigledno svesni svojih brojnih problema, oni nikada ne tragaju za istinom da bi ih razrešili, niti u razgovoru sa drugima govore o samospoznaji. Kad se pomenu njihovi problemi, oni izvrdavaju i iznose lažne kontraoptužbe, sve probleme i odgovornosti svaljuju na druge, pa se čak žale da je razlog njihovog ponašanja to što ih drugi maltretiraju. Kao da su njihove izlive besa i besmisleno stvaranje problema izazvali drugi, kao da su svi drugi krivi, a oni jednostavno nemaju drugog izbora nego da se tako ponašaju i na taj način se legitimno brane. Kad god su nezadovoljni, počinju da iskaljuju ogorčenost i da prosipaju besmislice i insistiraju na svojim apsurdnim argumentima, kao da svi ostali greše, kao da su jedino oni dobri ljudi, a svi ostali negativci. Bez obzira na to koliko iskaljuju bes ili izbacuju iz sebe apsurdne argumente, oni zahtevaju da se o njima lepo govori. Čak i kada pogreše, oni zabranjuju drugima da ih razotkrivaju ili kritikuju. Ako ukažeš čak i na mali problem koji imaju, oni će te uplesti u beskrajne rasprave i tada možeš da zaboraviš na život u miru. Kakva je to osoba? To je neko ko je nerazuman i namerno problematičan, a oni koji tako postupaju su zli ljudi.

Ljudi koji su nerazumni i namerno problematični možda načelno neće počiniti nikakva velika izdajnička ili zla dela, ali će u trenutku kad su u pitanju njihovi interesi, reputacija ili dostojanstvo, istoga časa imati nastupe besa, praviti ispade, ponašati se neposlušno, pa čak i zapretiti samoubistvom. Recite Mi, ako se ovakva apsurdna i nerazumno gruba osoba pojavi u nekoj porodici, zar cela ta porodica neće propatiti? To domaćinstvo bi tada obuzeo haos, ispunjen jaucima i urlicima, što bi život učinilo nepodnošljivim. U nekim crkvama postoje takvi ljudi; i premda, kad sve ide svojim prirodnim tokom, to možda nije očigledno, vi nikad ne znate kad bi oni mogli imati ispad i otkriti se. Glavne manifestacije takvih ljudi obuhvataju, između ostalog, ispade, iznošenje apsurdnih argumenata i psovanje u javnosti. Čak i ako se ta ponašanja događaju jednom mesečno ili na svakih pola godine, ona izazivaju veliku uznemirenost i poteškoće, unoseći u crkveni život većine ljudi različit stepen ometanja. Ako se zaista potvrdi da neko spada u ovu kategoriju, takvom osobom se odmah treba pozabaviti i ukloniti je iz crkve. Neki će možda reći: „Ti ljudi ne čine nikakvo zlo. Ne mogu se smatrati zlim ljudima; treba da budemo tolerantni i strpljivi prema njima." Recite Mi, da li bi bilo u redu ne pozabaviti se takvim ljudima? (Ne, to ne bi bilo u redu.) Zašto ne bi? (Zato što

kod većine ljudi njihovi postupci izazivaju značajne nevolje i uznemirenost, a dovode i do ometanja crkvenog života.) Na osnovu ovog ishoda, jasno je da oni koji ometaju crkveni život, čak i ako nisu zli ljudi niti su antihristi, ne treba da ostanu u crkvi. To je zato što takvi ljudi ne vole istinu, već prema njoj imaju odbojnost i, ma koliko godina da veruju u Boga ili ma koliko propovedi da su odslušali, oni istinu neće prihvatiti. Čim urade nešto loše i budu orezani, oni prave ispade i prosipaju besmislice. Čak i kad im neko besedi o istini, oni je ne prihvataju. Niko ne može da ih urazumi. Čak i kad im Ja besedim o istini, oni će spolja možda ćutati, ali je u sebi ne prihvataju. Kad se suoče sa stvarnim situacijama, svejedno se ponašaju kao i uvek. Moje reči ne slušaju, pa bi vaš savet još i manje prihvatili. Iako ti ljudi možda neće počiniti neka krupna zlodela, oni istinu nimalo ne prihvataju. Posmatrajući njihovu priroda-suštinu, ne samo da im nedostaju savest i razum, već su takođe nerazumni, namerno problematični i nemoguće ih je urazumiti. Mogu li takvi ljudi da dostignu Božje spasenje? Nipošto! Svi oni koji ne prihvataju istinu jesu bezvernici, oni su Sotonine sluge. Kad im stvari nisu po volji, prave ispade, uporno izgovaraju apsurdne argumente, a istinu ne slušaju, ma koliko da im se besedi o njoj. Takvi ljudi su nerazumni i namerno problematični, čisti đavoli i zli duhovi; gori su od zveri! To su mentalno oboleli slučajevi nezdravog razuma i nikad nisu sposobni da se istinski pokaju. Što su duže u crkvi, imaju sve više predstava o Bogu, postavljaju sve nerazumnije zahteve Božjoj kući, a u crkvenom životu prave sve veće ometanje i štetu. To utiče na život-ulazak Božjeg izabranog naroda i na normalno odvijanje rada crkve. Šteta koju nanose radu crkve nije ništa manja od one koju izazivaju zli ljudi; treba ih na samom početku ukloniti iz crkve. Neki ljudi kažu: „Zar oni nisu samo malo nedisciplinovani? Nisu došli dotle da budu zli, pa zar onda ne bi bilo bolje da se prema njima ophodimo s ljubavlju? Ako ih zadržimo, možda mogu da se promene i da budu spaseni.” Kažem ti, to je nemoguće! Nema tu nikakvog „možda” – ti ljudi se nipošto ne mogu spasti. To je zato što oni istinu ne mogu da razumeju, a kamoli da je prihvate; lišeni su savesti i razuma, tokovi misli su im nenormalni, a nedostaje im čak i najosnovniji zdrav razum koji je neophodan da bi se neko dobro vladao. To su ljudi nezdravog razuma. Takve ljude Bog nipošto ne spasava. Čak ni oni koji malo normalnije razmišljaju i koji su boljeg kova ne mogu da budu spaseni ako istinu uopšte ne prihvataju, a kamoli oni sa nezdravim razumom. Zar ne bi bilo malo previše glupo i neuko da se prema takvim ljudima i dalje ophodimo s ljubavlju i da u vezi s njima gajimo neke nade? Ja vam sada kažem ovo: apsolutno je ispravno počistiti iz crkve sve one koji su nerazumni, namerno problematični i do kojih ne dopire razum. Time se u korenu seče njihovo maltretiranje crkve i Božjeg izabranog naroda. To je odgovornost starešina i delatnika. Ako u bilo kojoj crkvi ima tako nerazumnih ljudi, pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da ih prijave, a kad starešine i delatnici dobiju takve izveštaje, oni treba hitno da se pozabave njima. To je načelo postupanja sa šestim tipom ljudi – sa onima koji su nerazumni i namerno problematični.

G. Dosledno bavljenje razvratničkim aktivnostima

Sedmom tipu pripadaju oni koji se bave razvratničkim aktivnostima, što je grupa koja se često pominje. Mada manifestacije njihove ljudskosti nisu toliko zle – nema tu nikakvog sejanja razdora ili činjenja zlodela i izazivanja ometanja – oni imaju jednu zajedničku odliku, a to je da se problemi i incidenti uvek javljaju u njihovim odnosima sa suprotnim polom. Bez obzira na raspoložive mogućnosti, njima se takvi problemi uvek dešavaju, a ako mogućnosti ne postoje, oni ih sami stvaraju, tako da će se takve „priče" svakako dogoditi. Bez obzira na okolnosti, na to ko je ta druga osoba ili koliko je ona možda udaljena od njih, takvi incidenti se, s vremena na vreme, zaista dešavaju. Kakvi incidenti? Oni se, između ostalog, sastaju s nekim ili stalno žele da se s nekim zbliže, da razviju osećanja prema nekome ili da im neko zapadne za oko. Nikada ne uspevaju da normalno žive ni da obavljaju svoje dužnosti, stalno su pod uticajem požudnih želja. Drugim rečima, u redovnim situacijama, kad se normalni ljudi ne bi bavili tim stvarima, oni to često čine. Nisu im potrebne nikakve specijalne okolnosti, niti bilo ko da im stvara prilike; ti incidenti se njima dešavaju potpuno prirodno. Nakon što se neki takav incident dogodi, bez obzira na posledice, uvek je neka konkretna osoba ili grupa ljudi primorana da plati za to. Koju cenu oni plaćaju? To utiče na njihovo obavljanje dužnosti; rad crkve se odlaže i biva otežan; neki mladi ljudi se uznemire, padaju u iskušenje i nisu više zainteresovani da veruju u Boga i da obavljaju svoje dužnosti, a neki ljudi čak ostaju bez svojih dužnosti ili odustaju od njih. Ljudi koji se bave razvratničkim aktivnostima previše su problematični. Na svakom koraku, pripadnici suprotnog pola se roje oko njih, prilaze im, flertuju s njima, pa se čak i razigrano šegače. Mada se tu ne mogu javiti nikakvi ozbiljni problemi suštinske prirode, ti ljudi ipak ozbiljno remete normalna stanja pripadnika Božjeg izabranog naroda koji obavljaju svoje dužnosti. Gde god da odu, oni stvaraju nevolju i ometaju druge, ometaju rad i crkvu i čak koriste svaku priliku da pripadnike suprotnog pola koje smatraju privlačnim zavedu i da uspostave odnose s njima. To je prevelika neprijatnost. Kad se zaljube u nekoga, ta osoba je osuđena da bude nesrećna i nije više u stanju da normalno veruje u Boga, niti da više obavlja svoje dužnosti. Posledice su nezamislive. Ta osoba ne može a da ne kontaktira ili da ne viđa svog zavodnika i, dok je zauzeta obavljanjem svojih dužnosti, ne može ni da se venča ni da se skrasi, a njihova veza ostaje neraskidiva. I šta se na kraju dešava? Ona počinje užasno i tako bolno da pati! Ako izdrži dok ne bude kažnjena u katastrofama, potpuno je svršeno s njom i propala je njena nada da će biti spasena. Kad jednom počine prestup, neki ljudi se ne pokaju dok ih orezuju, nego prestup čine i po drugi, pa čak i po treći put, upuštajući se u tri ili četiri veze tokom dve ili tri godine, što predstavlja ometanje Božjeg izabranog naroda i crkvenog života i dovodi do toga da Božji izabrani narod prezre te ljude. To ostavlja mrlju na njima, zbog koje žale do kraja života.

Zbog toga što donekle lepo izgledaju, što imaju određenu dozu elegancije, što su pomalo nadareni i talentovani ili su se prihvatili nekog važnog posla, neki ljudi su uvek

okruženi pripadnicima suprotnog pola, koji se kao muve lepe za njih. Jedni ih poslužuju hranom, drugi im nameštaju krevet, treći im peru veš, četvrti kupuju dodatke ishrani i kozmetiku, daruju ih sitnim poklonima, i slično. Sve pridošlice dočekuju s dobrodošlicom i, mada u svom srcu znaju da takvo ponašanje prema drugima nije prikladno, nikada ga ne odbacuju, već zavode po nekoliko pripadnika suprotnog pola istovremeno. Ti ljudi se onda međusobno takmiče za šansu da im služe, nadmeću se i ljubomorni su jedni na druge, dok ovi razvratnici uživaju u tome i misle da su izuzetno šarmantni. U stvarnosti, odrasli ljudi, pa čak i pojedini maloletnici, dobro razumeju odnose između muškaraca i žena; ne razumeju ih samo budale i intelektualno nesposobni ili mentalno oboleli ljudi. Zašto se ti ljudi tako žestoko nadmeću oko služenja i udovoljavanja nekom pripadniku suprotnog pola? Sve se svodi na to da žele da ih zavedu, zar ne? Nema potrebe da se to ikome crta; svi znaju šta se dešava. To je nešto čega su ljudi potpuno svesni, nešto što je očigledno neprikladno, ali ta osoba to ipak ne odbija, već prećutno pristaje na to – kako se to zove? To se zove flertovanje. Oni znaju da se radi o zavođenju između muškaraca i žena, ali, zbog uzbuđenja koje sa sobom nosi udovoljavanje požudnim željama tela, ne žele to da odbiju. Osećaju da to predstavlja svojevrsno uživanje, koje je čak bolje od bilo koje ukusne hrane na svetu i zato ga ne odbijaju. Kada ih dotična osoba ne odbije, oni koji je zavode još su srećniji, jer misle da joj se dopadaju i da ona u sebi uživa u toj situaciji. I sve dok se među njima ne pojavi suštinska veza, ta osoba misli da to nije ništa ozbiljno, da među nevernicima vlada mnogo gore razvratništvo i da se to, u najgorem slučaju, može smatrati zavođenjem, slično normalnom zabavljanju. Ali, da li zabavljanje treba tako da izgleda? Danas s jednom osobom, sutra s drugom, bezobzirno se i uvek iznova zabavljati s bilo kim i zavoditi bilo koga. Kud god da odu, takvi razvratnici daju prednost udovoljavanju vlastitim požudnim željama, šepurenju i zavođenju. Što više ljudi zavedu, utoliko su srećniji. I šta se na kraju dešava? Nakon njihovog višestrukog šepurenja, neka braća i sestre raspoznaju njihovo ponašanje i kolektivno pišu pismo starešinama višeg nivoa. Istraga potvrđuje njihove tvrdnje, a razvratnik biva počišćen iz crkve. Vidite li šta se dešava? Zar se tu ne završava njihov put verovanja u Boga? Njihov ishod biva otkriven. Njihovi postupci i ponašanje, koje ljudi smatraju nepodnošljivim, Bogu su još odvratniji. Ponašanje tih ljudi ne predstavlja pravilne odnose među ljudima, niti odražava normalne ljudske potrebe. Njihovi postupci mogu se opisati samo jednom rečju: „razvratništvo”. Na šta se to razvratništvo odnosi? To znači nepromišljeno upuštanje u odnose sa osobama suprotnog pola, neodgovorno i svojevoljno zavođenje drugih ljudi i mamljenje i uznemiravanje pripadnika suprotnog pola. To je poigravanje s požudom, bez razmišljanja o ceni i posledicama svega toga. Ako neko naposletku zagrize mamac i upusti se u romantični flert s takvom osobom, ona odbija da to prizna, pa kaže: „Samo sam se šalila. Jesi li ti to ozbiljno shvatio? Ja zapravo nisam tako mislila; previše čitaš između redova.” Zar to nije đavo koji iskušava ljude? Kad iskuša jednu osobu, kreće da traži sledeću žrtvu i da zavodi druge. Kako su samo grozni i rđavi ti ljudi! Kad nekoga zavedu, oni odbijaju to da priznaju. Zar nije odvratno kad je neko zaluđen

od strane takve osobe, pa se spetlja s njom? (Jeste.) Jesu li omraženi ljudi koji nepromišljeno zavode druge? (Jesu.) Božja kuća od samog početka izjavljuje da, ako je neka osoba stasala za brak i ako je punoletna, nema ništa protiv da se ona normalno zabavlja ili da se venča i da u bračnoj zajednici normalno živi; Božja kuća to dozvoljava i svakome daje slobodu da se upusti u to. Ima, međutim, nekoliko uslova: zabranjeno je bavljenje razvratničkim aktivnostima; nemarno zavođenje i flertovanje, kao i nepromišljeno uznemiravanje osoba suprotnog pola, nisu dopušteni. Božja kuća ne zabranjuje zajedničke izlaske, ali i ne dopušta nemarno zavođenje. Šta znači nemarno zavođenje? To znači uznemiravanje bilo koje osobe suprotnog pola, uz naknadno nepriznavanje tog čina. Osobe koje razvratnici maltretiraju nisu njihove prave ljubavi; oni nemaju nameru da s tom osobom započnu dugoročnu vezu ili da se venčaju, već samo žele da je zavedu, da se poigravaju s njom, da uživaju u njoj, da tragaju za uzbuđenjem, žele da imaju po nekoliko partnera i da se ponašaju kao pohotljivci – to se zove razvratništvo. Razvratništvo nije dozvoljeno u crkvi i, ukoliko se pojavi, sa svima koji su umešani treba postupiti u skladu s načelima za uklanjanje ljudi. Naravno, u timovima za jevanđelje, takve okolnosti nisu dozvoljene ljudima koji propovedaju jevanđelje, bilo da su iz crkava s punim radnim vremenom ili iz običnih crkava. Ako neko pod maskom propovedanja jevanđelja nepromišljeno zavodi druge, ako za saradnju bira isključivo osobe suprotnog pola ili ako samo osobama suprotnog pola propoveda jevanđelje, koristeći tako priliku da s njima stupa u neprikladne odnose, on time ometa i prekida rad na Božjem jevanđelju. Starešine i delatnici moraju odmah da počiste takve ljude.

Da bi pronašli osobe suprotnog pola i da bi se bavili razvratničkim aktivnostima, neki ljudi ne vode računa o godinama i nemaju starosnu granicu. Oni naprosto, bez imalo stida, nastoje da zavedu što više osoba. Zavođenjem osoba suprotnog pola, neki ne udovoljavaju samo požudnim željama svog tela – oni će od druge strane čak zahtevati da im plaća troškove života, da im kupuju razne stvari i tome slično. Ako otkrijete takve ljude ili ako neko prijavi takva dešavanja, treba hitno da se pozabavite njima. Jedino rešenje jeste da te ljude uklonite i to da ih uklonite trajno. To je zato što, za ljude s takvim problemima, to nipošto nije privremeni problem. Ovo naročito važi za ljude koji su u braku – uprkos tome što kod kuće imaju supružnika, oni i dalje ciljaju konkretno na osobe suprotnog pola, pod izgovorom da propovedaju jevanđelje. Oni ne prave pitanje da li je ta osoba bogata ili siromašna, a ukoliko naiđu na nekoga ko im se dopada, mogu čak i da pobegnu s tom osobom i da prestanu da propovedaju jevanđelje – mogu, naprosto, prestati da veruju u Boga. Ako je takve ljude moguće rano otkriti, treba ih brzo i trajno ukloniti iz redova onih koji propovedaju jevanđelje, bez pružanja druge šanse i bez potrebe za daljim posmatranjem. Razumete li? Neki kažu: „Nekima je život težak. Ako zavode osobu suprotnog pola da bi s njom osnovali porodicu, pri čemu ta druga osoba može da veruje u Boga i da ih podržava, zar to ne bi bila dobitna kombinacija?” Kažem vam, takve ljude treba ukloniti što je moguće pre; oni uopšte nisu u tome zarad porodičnog života, već da bi se bavili razvratničkim aktivnostima. Zašto sam toliko

siguran? Da ne pripadaju tipu ljudi koji se bave razvratničkim aktivnostima, nipošto se ne bi i dalje tako ponašali nakon što poveruju u Boga, nego bi to smatrali odvratnim, naročito ako su u braku. Trendovi su sada širom sveta razvratni i rđavi; ljudi se prepuštaju vlastitoj požudi i takmiče se ko može da zavede više osoba suprotnog pola, a to čine bez ikakve potrebe za obuzdavanjem, jer ovo društvo i ovo čovečanstvo takve postupke niti osuđuje, niti ih ismeva. Ljudi, dakle, misle da to što mogu da zarade novac baveći se razvratničkim aktivnostima i prodajom svog tela jeste dokaz da su vešti ili sposobni. Oni to smatraju za nešto čime se treba ponositi. Međutim, nakon što poveruju u Boga, ljudi potpuno drugačije gledaju na te stvari. Oni pronalaze ispravan put za postupanje prema požudnim željama tela, koji pre svega podrazumeva suzdržanost. Kako da čovek bude suzdržan? Ljudi treba da znaju za stid i da imaju osećaj stida. To je ono što se zove normalna ljudskost. Svako ima požudne želje, ali ljudi treba da nauče da se suzdržavaju, treba da imaju osećaj stida. Čak i ako im se jave takve misli, treba da se obuzdaju zato što veruju u Boga i zato što imaju savest i razum. Nipošto ne smeju da slede nepristojne misli u svojim glavama, a kamoli da im udovoljavaju. Treba da tragaju za istinom kako bi razrešili te probleme. Čak i ako se radi o novim vernicima koji ne razumeju istinu, oni i dalje treba da odmeravaju sebe u odnosu na najosnovnija merila ljudske moralnosti. Ako si lišen čak i tog nivoa suzdržanosti, to znači da ti nedostaje normalna ljudskost, kao i savest i razum normalne ljudskosti. U tom smislu, sve životinjske vrste poštuju određeni red, slede pravila i ne ponašaju se bezobzirno; kao ljudska bića, ljudi još manje treba da se ponašaju bezobzirno i treba još više da se suzdržavaju. Ako si lišen čak i tog nivoa suzdržanosti i samokontrole, kako onda možeš da se nadaš da ćeš tragati za istinom i da ćeš je primenjivati? Ako ne možeš da se rešiš čak ni vlastite rđave požude, kako onda možeš da razrešiš svoju iskvarenu narav? Tvoju prirodu koja se opire i izdaje Boga još bi manje bilo moguće razrešiti, zar ne? (Da.) Ako ne možeš da se izboriš čak ni s požudnim željama vlastitog tela, kako onda možeš da se nadaš razrešenju svojih iskvarenih naravi? Nemoj ni pomišljati na to. Nećeš moći to da postigneš.

Dok propovedaju jevanđelje, neki ljudi stalno traže priliku za ljubavne sastanke i takvi incidenti se često dešavaju. Sa onima koji se po navici upuštaju u romantične veze i pritom zanemaruju svoje zadatke crkva se već pozabavila i uklonila ih, dok su oni koji povremeno čine prestupe upozoreni. Kada ti pojedinci rđave naravi pronađu prave okolnosti i susretnu nekoga kog smatraju ljubavnikom, oni padaju u iskušenje. Tako se njihova namera da verovanjem u Boga dobiju blagoslove gubi u njihovoj rđavoj požudi. Čim stupe u romantičnu vezu, oni zanemaruju sve ostalo, pa čak napuštaju i svoju nameru da budu blagosloveni i teže isključivo telesnim zadovoljstvima. Možda će, posle jednog ili dva prestupa, malo optuživati sebe i osećati se uznemireno, ali nakon trećeg ili četvrtog puta, to se pretvara u razvratništvo. A kad se razvratništvo ustali u njima, oni prestaju da optužuju sami sebe i da se osećaju uznemireno, zato što su već probili sloj srama, koji predstavlja donju granicu čovekove ljudskosti. Oni razvratništvo više ne

smatraju sramnim i stoga nastavljaju da se bave njime. Ljudi koji i dalje mogu da se bave razvratništvom naročito su popustljivi prema svojim požudnim željama i ne pokazuju nikakvu suzdržanost. Takvim pojedincima nije dozvoljen ulazak u crkvu i oni moraju biti počišćeni; nemojte im ugađati ni smišljati bilo kakav izgovor da biste ih zadržali. Božjoj kući ne fale ljudi koji će propovedati jevanđelje; njoj ne trebaju takvi pohotljivci da bi popunili mesto, jer oni nanose tešku sramotu Božjem imenu. Stoga, ako ti neko prijavi takve pojedince ili ako ih ti lično otkriješ u timu za propovedanje jevanđelja, treba da znaš kako da postupiš. Ako se taj problem javi kod novih vernika, treba najpre da im besedite o istini vezanoj za taj problem i da im svima stavite do znanja koja su načela i stavovi crkve prema onima koji čine razvratnička dela. U najmanju ruku, treba odmah na početku da ih upozorite kako biste ih sprečili da upadnu u to i da propovedanje jevanđelja koriste kao priliku za upuštanje u takva ponašanja, pa da na kraju za to okrive one koji su na vlasti ili starešine i delatnike, jer im nisu unapred besedili o relevantnim istina-načelima. Prema tome, pre no što dođe do ovakvih incidenata, pre no što neki ljudi postanu svesni stava Božje kuće prema takvim pojedincima i tim stvarima, dok ljudi još uvek nisu načisto u vezi s tim pitanjima, starešine i delatnici moraju da im izričito i jasno besede o tim načelima, kako bi ljudi znali pod kakva ponašanja i prirodu te stvari potpadaju i kakav je stav Božje kuće prema takvim stvarima i pojedincima. Nakon što im temeljno probesedite o tim načelima, ako se oni budu i dalje držali vlastitog kursa i ako budu istrajavali u svojim načinima, uprkos poznavanju tih načela, onda se morate pozabaviti njima i morate ih odbaciti, jer oni moraju da budu uklonjeni. Ako se takvi pojedinci pojave u crkvi i ako često izazivaju incidente tako što zavode druge ljude ili ako često uznemiravaju pripadnike suprotnog pola, oni definitivno imaju problema. Čak i ako ne dođe do značajnih problema, starešine i delatnici treba te pojedince da upozore i da se pozabave njima ili da ih uklone sa mesta na kojima ljudi obavljaju svoje dužnosti; u težim slučajevima, treba neposredno da ih uklone. Ovim završavamo naš razgovor u zajedništvu o sedmom aspektu manifestacija ljudskosti.

18. decembar 2021. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (27)

Danas ćemo nastaviti da u zajedništvu razgovaramo na temu odgovornosti starešina i delatnika. Prethodno smo razgovarali o četrnaestoj odgovornosti, unutar koje postoji još nekoliko podtema o kojima nismo razgovarali. Pre no što počnemo, hajde da najpre rekapituliramo koliko ima odgovornosti starešina i delatnika. (Ima ih petnaest.) Pročitajte kako one glase.

(Odgovornosti starešina i delatnika:

1. Predvodite ljude da jedu i piju Božje reči, da ih razumeju i uđu u stvarnost Božjih reči.

2. Upoznajte se sa stanjem svih vrsta osoba i rešite razne poteškoće s kojima se suočavaju u stvarnom životu, a koje se odnose na život-ulazak.

3. Razgovarajte u zajedništvu o istina-načelima koja treba da se razumeju da bi se svaka dužnost pravilno obavljala.

4. Budite u toku sa okolnostima nadređenih za različite poslove i osoblja odgovornog za razne važne poslove, te blagovremeno prilagodite njihove dužnosti ili ih po potrebi smenite, da biste sprečili ili ublažili gubitke izazvane upotrebom neodgovarajućih ljudi i zagarantovali efikasnost i nesmetan napredak posla.

5. Sve vreme budite upoznati i u toku sa stanjem i napretkom svake poslovne stavke i budite sposobni da blagovremeno rešavate probleme, ispravljate odstupanja i otklanjate greške u radu kako bi se on odvijao nesmetano.

6. Unapređujte i gajite sve vrste kvalifikovanih talenata, kako bi svi koji streme ka istini dobili priliku da vežbaju i da što pre uđu u istina-stvarnost.

7. Razumno rasporedite i koristite različite vrste ljudi, na osnovu njihove ljudskosti i njihovih prednosti, tako da svako bude na najbolji mogući način stavljen u upotrebu.

8. Brzo prijavite i tražite da rešite pometnje i teškoće sa kojima se susretnete u radu.

9. Precizno saopštavajte, izdajte i sprovodite razne radne aranžmane Božje kuće u skladu sa njihovim zahtevima, te pružajte smernice, nadzirite, podstičite, proveravajte i pratite napredak njihovog sprovođenja.

10. Propisno čuvajte i razumno raspoređujte razne materijalne stvari Božje kuće (knjige, raznu opremu, žitarice i tako dalje) i sprovodite redovne kontrole, održavanje i popravke da bi sveli štetu i rasipanje na minimum; isto tako, sprečite zle ljude da ih prisvoje.

11. Izaberite pouzdane ljude čija je ljudskost u skladu s merilom posebno za zadatak sistematskog evidentiranja, prebrojavanja i čuvanja priloga; redovno pregledajte i proveravajte ulazak i izlazak sredstava kako bi slučajevi rasipništva i gubitaka, kao i neopravdanih rashoda, bili brzo identifikovani – sprečite takve stvari i zahtevajte razumnu nadoknadu; osim toga, na sve načine sprečite da prilozi padnu u ruke zlih ljudi koji će ih prisvojiti.

12. Brzo i tačno identifikujte razne ljude, događaje i stvari koji prekidaju i ometaju Božje delo i normalan poredak u crkvi; zaustavite ih i ograničite, te preokrenite stvari; pored toga, u zajedništvu razgovarajte o istini kako bi Božji izabrani narod kroz takve stvari razvio sposobnost raspoznavanja i iz njih nešto naučio.

13. Zaštitite Božji izabrani narod od toga da ga antihristi ometaju, zaluđuju, kontrolišu i da mu nanose ozbiljnu štetu i omogućite mu da raspozna antihriste i da ih u srcu napusti.

14. Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.

15. Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost, kako bi razne važne stavke rada mogle neometano da se odvijaju.)

Jeste li svi jasno čuli ovih petnaest odgovornosti? (Jesmo.) Četrnaesta odgovornost starešina i delatnika glasi: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." Kako, dakle, možete da raspoznate razne vrste zlih ljudi? Prvi kriterijum se zasniva na svrsi njihovog verovanja u Boga. Na koliko tačaka smo podelili svrhe zbog kojih ljudi veruju u Boga? Podelili smo ih na devet tačaka: prva tačka je da bi zadovoljili želju da budu zvaničnici; druga, da bi pronašli osobu suprotnog pola; treća, da bi izbegli katastrofe; četvrta, da bi se bavili oportunizmu; peta, da bi živeli na račun crkve; šesta, da bi tražili utočište; sedma, da bi našli pokrovitelja; osma, da bi ostvarili političke ciljeve; i deveta, da bi nadgledali crkvu. To je raspoznavanje suštine raznih ljudi na osnovu njihovih namera i svrhe verovanja u Boga. Drugi kriterijum za raspoznavanje raznih vrsta ljudi koje treba ukloniti ili proterati zasniva se na manifestacijama njihove ljudskost-suštine u raznim aspektima. Koliko je manifestacija obuhvaćeno ovim kriterijumom? Prvo, sklonost ka pogrešnom predstavljanju činjenica i neistina; drugo, sklonost ka iskorišćavanju; treće, raskalašnost i neobuzdanost; četvrto, želja za osvetom; peto, nesposobnost držanja jezika za zubima; šesto, nerazumni i namerno problematični ljudi, koje niko ne sme da provocira; sedmo, neprestano bavljenje razvratničkim aktivnostima; osmo, sposobnost da se u svakom trenutku posegne za izdajom; deveto, sposobnost da se u svakom trenutku ode; deseto, kolebljivost; jedanaesto, kukavičluk i sumnjičavost; dvanaesto, sklonost ka izlaganju nevolja; trinaesto, komplikovana pozadina. Ima ukupno trinaest manifestacija. Četrnaesta odgovornost starešina i delatnika glasi: „Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista." O problemima vezanim za prvi kriterijum – svrhu zbog koje ljudi veruju u Boga – već smo razgovarali. Takođe smo razgovarali i o prvih sedam problema koji se odnose na njihovu ljudskost, što čini drugi kriterijum. Danas ćemo započeti razgovor o osmoj manifestaciji čovekove ljudskosti: „Sposobnost da se u svakom trenutku posegne za izdajom."

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (6. deo)

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

II. Na osnovu nečije ljudskosti

H. Sposobnost da se u svakom trenutku posegne za izdajom

Oni koji očigledno ispoljavaju sposobnost da u svakom trenutku izdaju crkvu – vi takve ljude možete da prepoznate, zar ne? Da li je problem sa tim ljudima veoma

ozbiljan? (Jeste.) Neki ljudi izdaju crkvu zato što su kukavice, dok drugi to čine zbog svoje zle ljudskosti ili drugih problema. Bez obzira na razlog, činjenica da su ljudi te vrste u stanju da u svakom trenutku izdaju braću i sestre i da izdaju Boga pokazuje da su oni nepouzdani. Ako dođu do nekih važnih informacija o crkvi ili do ličnih podataka o braći i sestrama, poput njihovih adresa stanovanja, imena crkvenih starešina, poslovima kojima se crkva bavi ili imenima ljudi koji obavljaju važne poslove i dužnosti, oni bi te informacije mogli bi da obelodane onda kad im zapreti neka opasnost ili pod određenim specijalnim okolnostima, te da tako izdaju crkvu i braću i sestre. Jedan od razloga zbog kojih bi to mogli da učine jeste da bi se zaštitili i sačuvali vlastitu bezbednost. S druge strane, oni bi to mogli namerno da urade, tako što te informacije neće uzimati zaozbiljno i što će biti u stanju da ih u bilo kom trenutku otkriju i da posegnu za izdajom, u zamenu za ličnu korist. Primera radi, velika crvena aždaja hapsi neke ljude, a tokom ispitivanja im preti, namamljuje ih ili se čak služi mučenjem da bi od njih iznudila priznanje, obećava im da će ih pustiti ako progovore, pa oni stoga odaju sve što znaju o braći i sestrama i crkvi, u zamenu za vlastitu slobodu. Ljudi te vrste školski su primeri Jude. Recite Mi, kako se treba pozabaviti i kako postupati sa tipom ljudi koji su školski primeri Jude? (Ljude tog tipa treba momentalno proterati i ujedno ih prokleti.) Obično se ti školski primeri Jude – slučajno ili namerno – raspituju ili stiču znanja o određenim situacijama u crkvi, pa onda te informacije pohranjuju u svojoj glavi. Kasnije, kada ih zadesi neka okolnost i kad budu uhapšeni, oni odaju te informacije. Spolja gledano, može se učiniti da njihovo raspitivanje i saznavanje tih pojedinosti nema za svrhu namerno odavanje informacija velikoj crvenoj aždaji, ali, kad budu uhapšeni, ne mogu da izdrže a da to ne učine. Kao rezultat toga, njihova priznanja mogu imati štetne posledice po crkvu. Prema tome, njihova neobavezna raspitivanja i saznanja o tim pojedinostima nemaju prirodu običnog ćaskanja ili praznih priča; naprotiv, oni to rade namerno i sa određenom svrhom. Time se stvaraju uslovi da oni kasnije postanu Jude. Može li se problem ljudi koji olako odaju informacije o drugima rešiti tako što ćete im u zajedništvu besediti o istini ili ih upozoravati? (Ne može.) Zašto ne može? (Zato što su ljudi tog tipa lišeni savesti i razuma i što neće prihvatiti istinu, tako da je beskorisno besediti im o istini.) Kako treba postupati s takvom vrstom zlih ljudi, koji olako nanose štetu drugima? Postoji samo jedno rešenje, a to je da se oni uklone, jer to što su oni učinili ne samo da nanosi štetu braći i sestrama, već ujedno ometa i rad crkve. Takvo ponašanje može se okarakterisati kao izdaja braće i sestara i izdaja crkve, pa se stoga ljudi tog tipa moraju ukloniti ili proterati. Iako se ljudi tog tipa ne mogu okarakterisati kao antihristi, ima dovoljno osnova da se oni okarakterišu kao zli ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve. Stoga je uklanjanje ljudi tog tipa potpuno u skladu s načelima. Ti ljudi nisu zainteresovani za istinu; oni samo vole da se posvuda raspituju o detaljima vezanim za starešine i delatnike, kao i o pojedinostima u vezi sa određenom braćom i sestrama. Oni u Boga veruju već nekoliko godina i nisu razumeli mnogo istina – a ipak su prikupili prilično količinu informacija o porodicama starešina i delatnika i braće i sestara. Ma kojeg brata ili sestru da pomenete,

oni će s vama moći da podele neke pojedinosti o njima koje će vas zaprepastiti. Mada oni sami nisu starešine ni delatnici, uvek se željno raspituju o određenim unutrašnjim pitanjima crkve, kao što su administrativni poslovi, imena ljudi na čelu raznih struktura i neki poslovi vezani za spoljna pitanja. Često se raspituju o tome ko je gde otišao da obavlja svoje dužnosti i kada je otišao, ko je unapređen, ko je razrešen dužnosti i kako napreduju određeni aspekti crkvenog rada. Nakon što se raspitaju o tim stvarima, oni te informacije šire posvuda. Ono što je još odvratnije jeste da neki ljudi čak i zapisuju informacije koje su takvim raspitivanjem prikupili. Zar to ne pokazuje da oni imaju skrivene motive? (Da.) Kad u zemlji velike crvene aždaje beleže informacije o sebi, znaju da se služe kodiranim ili šifrovanim jezikom, ali kad beleže informacije o drugima, oni ne primenjuju metod kojim bi pokazali da imaju makar trunku mudrosti, već naprosto zapisuju prava imena braće i sestara, kao i podatke o tome kako oni izgledaju, koliko imaju godina, njihove brojeve telefona i druge pojedinosti. Zar to ne znači da nameravaju da posegnu za izdajom? Namere su im loše i oni zaista nameravaju da posegnu za izdajom. Kada se nešto opasno desi i kad im policija oduzme podatke koje su zabeležili, dovoljno je samo da im zaprete i da ih zastraše, ne moraju čak ni da pribegnu mučenju, a oni odmah priznaju sve, do najsitnijih detalja, ne prećutkujući ništa. Čak razbijaju glavu ne bi li se setili stvari koje su zaboravili i, čim ih se prisete, odmah ih saopštavaju policiji. Oni policiju čak vode kod braće i sestara kući, vode ih u domove starešina i delatnika i tamo gde borave oni koji obavljaju važne dužnosti, kako bi policija te ljude pohapsila. Zar ne mislite da su ljudi tog tipa krajnje podli? (Da.) Pre no što izdaju druge, oni po svom ponašanju ne liče na zle ljudi, a još manje na antihriste – to su možda samo manifestacije običnog iskvarenog ljudskog bića – ali nakon što budu uhapšeni, spremni su da izdaju bilo kog brata ili sestru. Upravo ta jedna manifestacija čini ih još podlijima od zlih ljudi i antihrista. Ne radi se o tome da oni ne mogu a da ne odaju neke nebitne informacije jer su pod teškom prinudom, izloženi mučenjima i progonu i zato što im je telo preslabo, pa više ne mogu to da izdrže. Naprotiv, oni proaktivno i nesmotreno obelodanjuju sve informacije koje su im poznate, ne vodeći nimalo računa o bezbednosti braće i sestara, a još manje o radu crkve. To je krajnje podlo! To je jedna od manifestacija ovog tipa ljudi koji su Jude.

Postoji još jedan tip ljudi, koji zbog najmanje provokacije traže da podnesu prijavu protiv crkve i braće i sestara. Kada ih, na primer, zadesi neka prirodna katastrofa, kad se razbole ili budu pokradeni, oni se žale na Boga, a žale se i na to da su braća i sestre lišeni ljubavi i da im ne pomažu da reše svoje probleme. Zbog toga oni žele da izdaju crkvu i braću i sestre. Neki ljudi nepromišljeno čine nedela i bivaju orezani, a braća i sestre se ujedno ograđuju od njih; njima se zbog toga čini da je Božja kuća lišena ljubavi, pa izvale nešto poput: „Svi ste me omrzli, zar ne? Svi gledate na mene s visine, zar ne? Mogu li ja i dalje da dobijem blagoslove verujući u boga? Ako ne dobijem blagoslove, sve ću vas prijaviti!” Ovo je „najklasičnija” izjava takvih ljudi. Zašto kažem da je ova izjava – „Ako ne dobijem blagoslove, sve ću vas prijaviti!” – „klasična” za njih? Zato što ta izjava

predstavlja njihovu ljudskost. Ta fraza nije nešto što oni izgovaraju samo da bi iskalili mržnju nakon što se susretnu s brojnim nezadovoljavajućim situacijama ili zbog duboko ukorenjene ozlojeđenosti, niti je to hirovit ispad. Naprotiv, to je nešto što je ispunilo njihova srca i što se može u bilo kom trenutku pokazati. To je nešto što odavno postoji u njihovim srcima i što svakog trenutka može da izbije. To predstavlja njihovu ljudskost. Njihova je ljudskost toliko degradirana – ako ih bilo ko isprovocira ili povredi, u stanju su da u svakom momentu izdaju tu osobu. Ako, obavljajući svoju dužnost, prekrše radne aranžmane ili načela, pa ih starešine i delatnici ili braća i sestre malo orežu zbog toga, oni postaju ozlojeđeni, ljuti i nezadovoljni, a onda kažu nešto poput: „Prijaviću vas! Znam gde stanujete, znam i kako se zovete i kako se prezivate!" Ako ljude ovog tipa ne umirite, oni bi zaista mogli da vas izdaju. Ne radi se o tome da oni time žele da zaplaše bilo koga ili da to izgovaraju u žaru trenutka; ako ih neko zaista uvredi ili naljuti, potpuno su sposobni da tu osobu izdaju. Neki ljudi kažu: „Zašto ih se plašiti?" Nije da ih se plašimo. Ne bismo se plašili njihove izdaje ako bi se to desilo u nekoj slobodnoj i demokratskoj zemlji. Ali, ako oni zaista posegnu za izdajom u zemlji velike crvene aždaje, to bi moglo da donese nevolje braći i sestrama i da utiče na rad crkve. Ako braća i sestre zaista budu uhapšeni, velika crvena aždaja će podići veliku prašinu oko toga. Kad pronađu pukotinu, nastaviće beskrajno da hapse ljude. U tom slučaju, velikom broju ljudi bilo bi onemogućeno da žive crkvenim životom i da normalno obavljaju svoje dužnosti. Zar to nisu prilično ozbiljne posledice? Morate voditi računa o tim stvarima! Ljudi ovog tipa uvek imaju nastupe besa kad komuniciraju s drugima. Ako neko kaže nešto što ih čini nesrećnim ili ako razotkrije njihove probleme i razljuti ih, oni se ljute na tu osobu i mogu čak prestati da razgovaraju s njom na nekoliko dana, a kada odete da ih potražite i zamolite ih da obave svoju dužnost, oni taj vaš zahtev ignorišu. Nemoguće je dobro se slagati s ljudima tog tipa. Zar to nisu zli ljudi? Često ćete, u nekoj grupi ljudi, čuti zle ljude kako govore nešto poput: „Ako me neko pređe, neću mu to oprostiti! Tačno znam gde stanujete, znam vam čak i boju zavesa na prozorima. Odlično znam gde se okupljate i gde vam stanuju starešine i delatnici!" Da li biste za ljude ovog tipa rekli da su opasni pojedinci? (Da.) Oni su školski primeri Jude. Čak i onda kad je sve normalno, oni se ipak mogu potruditi da posegnu za izdajom. A ako se desi neka nezgoda, prvi će iskočiti i pretvoriti se u Jude. Prema tome, ako se ljudi ovog tipa otkriju u crkvi, treba ih ukloniti ili proterati što je pre moguće. Koje još manifestacije imaju ljudi ovog tipa? Na primer, pošto se braća i sestre redovno viđaju na okupljanjima, nema potrebe za razmenom učtivih pozdrava. Kad dođe vreme, skup počinje, oni čitaju Božje reči i u zajedništvu razgovaraju o istini. Ali oni koje lako spopada bes ljute se kad vide da niko ne obraća pažnju na njih i ne pozdravlja ih. Tada izvale: „Da li vi to svi gledate na mene s visine? Hm! Niko me ne pozdravlja – pa, dobro; imam ja način da se izborim s vama. Znam gde stanuju crkvene starešine, znam gde svako od vas obavlja svoje dužnosti i kojim se poslovima bavite, znam ko ugošćuje starešine i delatnike, ko čuva novčane priloge, ko se bavi štampanjem knjiga i ko je odgovoran za njihov transport. Sve ću vas prijaviti! Prijaviću policiji sve što

ima veze sa crkvom!” Ako se ljudi prema njima ophode s najvećim poštovanjem, sve je u redu. Ali čim ih neko izazove ili isprovocira, to postaje problem – poželeće da se toj osobi osvete i da je izdaju. Kad god naiđu na nešto što ih čini nesrećnim ili nezadovoljnim, upućuju oštre pretnje braći i sestrama i crkvenim starešinama. Da li biste za ljude ovog tipa rekli da su zastrašujući i opasni? (Oni su opasni.) Ljudi ovog tipa su Jude i sposobni su da u svakom trenutku posegnu za izdajom; to su opasni pojedinci.

Postoji još jedna manifestacija ljudi koji su sposobni da u svakom trenutku posegnu za izdajom. Primera radi, u zemlji velike crvene aždaje, informacije kao što su broj crkava osnovanih u raznim pokrajinama i gradovima, koliko ljudi pripada svakoj crkvi, ko su starešine i kojim se poslovima crkva bavi – sve se to mora čuvati u strogoj tajnosti. Čak se i prema neverujućim članovima porodice i rođacima mora biti obazriv, a te informacije ne smeju nikada da procure, kako bi se sprečilo da se crkva u budućnosti suoči s problemima. Međutim, ovi opasni pojedinci koji gaje skrivene motive stalno nastoje da se raspituju o takvim stvarima. Ako braća i sestre odbiju da im to saopšte, oni misle: „Kako to da svi vi znate te stvari, a jedino mene držite u mraku? Zašto mi ne kažete? Da li vi mene smatrate autsajderom, a ne jednim od braće i sestara? E pa, dobro, onda ću da vas prijavim!” Kao što vidiš, oni su u svakoj situaciji spremni da prijave crkvu i braću i sestre. Niko ih nije uvredio, ali njih čak i najmanje nezadovoljstvo nagoni da prijave crkvu. Kada se, na primer, knjige Božje reči dele braći i sestrama, svi jedva čekaju da vide koliko poglavlja Božje reči ima u knjizi, koliko knjiga ima stranica i kakav je kvalitet štampe. Svi su srećni i uzbuđeni što tu knjigu drže u svojim rukama. Ali, s druge strane, ljudi ovog tipa, koji su Jude, misle: „Gde je ova knjiga štampana? Koliko li košta štampanje jednog primerka? Ko je zadužen za njeno štampanje? Ko se, nakon štampanja, bavi njenim transportom? Kako se ove knjige isporučuju našoj crkvi? Gde se te knjige skladište? Ko je zadužen za njihovo čuvanje?” Sva ta pitanja su, sama po sebi, poverljive prirode. Uopšteno govoreći, oni koji su razumni i koji imaju ljudskost neće se raspitivati o takvim stvarima, ali ovi opasni pojedinci, koji su sposobni da posegnu za izdajom, željno se raspituju o tome. Dakle, šta ti misliš – da li te stvari, o kojima se oni uporno raspituju, treba da im saopštiš ili ne treba to da činiš? (Ne treba da im to saopštimo.) Ako im budeš rekao, oni će biti u stanju da otkriju te informacije i da posegnu za izdajom. A ako im to ne saopštiš, oni će i dalje imati nešto da kažu: „Kako to da ja ne mogu da znam ništa o tome? To nije fer od božje kuće! I ja sam deo božje kuće, pa stoga imam pravo da budem obavešten o svim pitanjima! Vi se prema meni ophodite kao prema autsajderu. Dobro, onda ću da vas prijavim!” Oni ponovo žele da prijave crkvu. Zar to nisu zli ljudi? Ako bi crkvu zaista prijavili policiji, kakve bi posledice to moglo da ima? Zar se braća i sestre ne bi suočili sa opasnošću po život ako bi bili uhapšeni? Nadalje, nakon što ih policija uhapsi, to bi izazvalo toliko poteškoća po braću i sestre i po rad crkve. To bi, takođe, u različitoj meri uticalo i na život-ulazak Božjeg izabranog naroda – oni koji ne umeju da tragaju za istinom mogli bi da postanu negativni i čak bi mogli sasvim da prestanu da posećuju skupove. Ovi zli ljudi uopšte ne razmišljaju o

tome. Imaju li oni, dakle, savest i razum? Kojim god da se poslom crkva bavi, oni uvek žele da prvi za to saznaju. Srećni su samo onda kad znaju sve što se dešava u crkvi. Ako postoji makar jedna jedina stvar za koju im nisu rekli, oni ne mogu da se pomire s tim, već žele da odu i da prijave crkvu, što može izazvati ogromne nevolje. Nisu li oni obični bednici? Oni su đavoli! Ako se đavo uvek zanima za nešto što se dešava u crkvi, to će sigurno izazvati nevolje. Primera radi, ako ima braće i sestara koji su dobrostojeći i daju velike novčane priloge, đavo ne prestaje da razmišlja o tome i stalno ih zapitkuje: „Koliko si novca priložio?" Druga strana odgovara: „Kako bih mogao to da ti kažem? Što leva ruka radi, desna ne treba da zna. Ne mogu da ti kažem – to je tajna!" A đavo će na to: „Zar je čak i to tajna? Ne veruješ mi. Ne smatraš me jednim od braće i sestara!" U srcu je ogorčen na svog sagovornika i misli: „Hm, misliš da si velika faca zato što daješ velike priloge! Nećeš da mi kažeš koliko si priložio. Znam da ti se porodica bavi privatnim biznisom. Ako me isprovociraš, prijaviću te da veruješ u boga, pa će ti propasti biznis! Tada više nećeš moći da priložiš ni prebijenu paru!" Kao što vidiš, oni bi opet da prijavljuju ljude. Kad god im se ne saopšti čak i najmanja sitnica, oni žele da prijave crkvu i braću i sestre. Adrese na kojima su smeštene određene osobe koje obavljaju važne dužnosti poznate su samo nekolicini ljudi. Tu se ne radi o namernom skrivanju informacija od bilo koga, niti o bilo kakvim mutnim radnjama iza leđa; stvar je naprosto u tome da je okruženje suviše opasno, pa su ovakvi aranžmani neophodni iz bezbednosnih razloga. Kad jedan ovakav izdajnik, ovaj Juda, čuje da je određena porodica ugostila nekog od putujuće braće i sestara, on misli da je to nešto što bi vredelo prijaviti – možda će ga policija čak i nagraditi! Stoga on vreba iza vrata i prisluškuje, a kad nešto čuje, odmah počne da besni: „Raspravljate o crkvenim pitanjima iza mojih leđa i ništa mi ne govorite. Plašite se da ću da vas izdam, pa se čuvate i krijete stvari od mene, kao da ja nisam deo božje kuće. Dobro, onda ću da vas prijavim!" Oni bi, kao što vidiš, ponovo hteli da prijavljuju druge. Da li bi rekao da je takva osoba veliki problem? (Bih.) Ona veruje da bi sve situacije koje se tiču braće i sestara ili crkve trebalo da budu poznate svima i da svako ima pravo da bude obavešten – a naročito ona sama. Ako postoji makar jedna jedina stvar koja joj nije saopštena, preti da će prijaviti ljude. Ona taj čin prijavljivanja stalno koristi da bi pretila braći i sestrama i crkvenim starešinama i da bi ostvarila vlastite ciljeve. Takvi ljudi predstavljaju veliku pritajenu opasnost unutar crkve, pravu tempiranu bombu. Oni u svakom trenutku mogu da donesu štetu i katastrofu braći i sestrama i radu crkve. Kad se takvi pojedinci otkriju, treba ih ukloniti – ne sme im se udovoljavati.

U crkvi ima i ljudi koji su Jude i koji neprestano pokušavaju da saznaju koliko novca ima Božja kuća i ko u crkvi daje najveće priloge. Drugi im kažu: „To ti ne možemo reći. Nećeš imati nikakve koristi ako to saznaš a, osim toga, to nije nešto o čemu bi trebalo da se raspituješ." Kad to čuju, oni postaju neprijateljski raspoloženi i kažu: „Vi se svi čuvate od mene, gledate me s visine i ne smatrate me jednim od braće i sestara; smatrate me autsajderom. Znam u čijoj se kući čuva crkveni novac. Prijaviću vas, pa nek

vam policija sve oduzme – tada ću saznati koliko novca crkva ima!" Kad god se nešto desi, oni bi da izdaju i prijave druge; jedino što nikada ne prijavljuju jesu slučajevi ometanja izazvanih od strane lažnih starešina, antihrista i zlih ljudi unutar crkve. Čak i kad vide kako lažne starešine i antihristi kradu ili otimaju novčane priloge, oni to nikada ne razotkrivaju i ne prijavljuju takve postupke, niti o njima obaveštavaju Božju kuću. Oni ne mare za takve stvari. Ali ako ih bilo koji brat ili sestra provocira, vređa ili omalovažava, odmah će otići da tu osobu prijave. Ili ako se neki od radnih aranžmana Božje kuće ne poklapa s njihovim predstavama, pa se zbog toga osećaju osramoćeno ili dolaze u nezgodan položaj, oni počinju da razmišljaju: „Prijaviću te! Postaraću se da izgubiš položaj crkvenog starešine, da rad crkve bude neuspešan i da se crkva raspadne!" Vidite li? Oni čak i zbog takvih stvari žele da prijave starešinu crkve. U pojedinim crkvama bira se po nekoliko ljudi koji su pogodni za obavljanje dužnosti u inostranstvu – njihove porodične i lične okolnosti im to dozvoljavaju, oni ispunjavaju zahteve Božje kuće i sva braća i sestre su saglasni s tim. Kada to vide ti ljudi koji su Jude, oni misle: „Meni se nikad ne dešavaju tako dobre stvari. Trebalo bi da vas prijavim! Reći ću policiji da određeni ljudi iz naše crkve odlaze u inostranstvo da bi obavljali svoje dužnosti. Postaraću se da ne možete da napustite zemlju. Srediću da vas velika crvena aždaja uhapsi ili da vas vladini organi stave pod prismotru, tako da nećete ni svojoj kući moći da se vratite!" Dokle god braća i sestre ne mogu da odu u inostranstvo, oni su zadovoljni. Šta mislite – zar priroda postupaka takvih ljudi nije ozbiljnija nego kod onih koji samo povremeno izazivaju prekide i ometanja? (Jeste.) Ljudi ove vrste predstavljaju veliki problem. Nemaju bogobojažljivo srce i uopšte se ne plaše Boga. Bez obzira na situaciju ili razlog, dokle god im stvari ne idu po volji, oni žele da prijave crkvu i da prodaju braću i sestre – oni su đavoli! Kad crkva otkrije takve ljude, treba da ih ukloni ili protera što je moguće pre, kako bi se predupredile buduće nevolje. Ako trenutno okruženje to ne dozvoljava ili ako uslovi još nisu sazreli, oni se moraju staviti pod strogu prismotru i nadzor, a ljudi ih se moraju čuvati. Kad uslovi to dozvoljavaju, ovakvi opasni pojedinci nipošto se ne smeju tolerisati – uklonite ih ili proterajte što brže i što pre možete. Nemojte čekati da oni prodaju crkvu i da izazovu posledice, pa da tek onda nešto preduzmete. Kada to urade i kad to dovede do stvarnih posledica, gubici će biti znatni. Ko zna koliko će braće i sestara ostati bez doma u koji bi mogli da se vrate, pa čak i biti uhapšeno i poslato na robiju. Mnoga braća i sestre možda više neće moći da obavljaju svoje dužnosti, niti da žive crkvenim životom. Posledice će biti nezamislive. Prema tome, ako vi, kao starešine i delatnici, otkrijete u crkvi ljude koji su Jude, morate ih blagovremeno ukloniti ili proterati. Ako takve ljude otkrijete kao braća i sestre, morate ih što pre prijaviti crkvenim starešinama i delatnicima. Ovo pitanje tiče se bezbednosti crkvene braće i sestara, kao i tvoje vlastite bezbednosti. Nemojte misliti: „Oni zapravo još nisu posegnuli ni za kakvom izdajom, tako to nije velika stvar; oni tako govore samo zato što su trenutno ljuti." Svako može da se naljuti – neki će, kad se naljute, u najgorem slučaju možda izgovoriti par grubih reči, spopašće ih omanji napad besa ili će nekoliko dana biti

negativni, ali dokle god imaju bogobojažljivo srce, dokle god se u srcu plaše Boga, ako imaju malo savesti i razuma, kao i osnovne granice vladanja, oni nikada neće učiniti nešto čime bi naštetili drugima, ma šta da se desi. Stvari, međutim, stoje drugačije sa ljudima koji su po prirodi Jude. Oni mogu da zbog najmanje sitnice prijave crkvu i braću i sestre i stalno žele da uz pomoć Sotoninih sila ugrožavaju braću i sestre i crkvu, kako bi ostvarili svoje ciljeve. Ti ljudi su u sprezi sa zlim demonima – oni nemaju osnovne granice u pogledu vladanja. Prema tome, i crkvene starešine i braća i sestre moraju biti naročito obazrivi prema onima koji su u stanju da zbog najmanje sitnice prijave crkvu. Ako neko otkrije takve ljude koji su nerazumni, namerno problematični i do kojih razum ne dopire, treba odmah da ih prijave starešinama i delatnicima, te da zatim motre na njih i da ih nadgledaju. Ako crkvene starešine otkriju takve ljude, treba da smisle plan kako da postupe s njima i kako da situaciju razreše što je moguće pre. Moraju da zaštite braću i sestre i da takve pojedince spreče u nameri da nanesu štetu i da ometaju crkveni život i rad crkve. Kad takvi ljudi kažu da će prijaviti crkvu ili braću i sestre, nemojte pretpostaviti da su oni to tek onako rekli u nastupu besa i da stoga treba da zaboravite na oprez. U stvarnosti, činjenica da oni često govore takve stvari dokazuje da oni tu ideju već imaju u svojim glavama. Ako tako razmišljaju, oni su u stanju i da to sprovedu u delo. Ponekad, nakon što kažu: „Prijaviću te", oni neće ispuniti tu pretnju, ali ko zna kada im može pasti na pamet da to stvarno i učine. A kad se to desi, posledice će biti nezamislive. Dakle, ako njihove reči: „Prijaviću te" uvek posmatraš kao nešto što je izgovoreno u nastupu besa, to je s tvoje strane glupo i neuko. Nisi uspeo da kroz te reči prozreš suštinu njihove ljudskosti, a to je greška. Oni zbog najmanje sitnice mogu da kažu: „Prijaviću te" da bi zapretili drugima – to nipošto nije obična ljutita primedba; to pokazuje da oni imaju prirodu Jude i da su lišeni osnovnih granica u pogledu vladanja. U kakve to bednike spada svako ko nema osnovne granice u pogledu vladanja? On spada u bednike bez savesti i bez racionalnosti. Budući da nemaju savesti, takvi ljudi su u stanju da čine svakakva zlodela, a pošto su lišeni racionalnosti, u stanju su da postupaju neracionalno i da čine svakojake glupe stvari. Nakon što prijave crkvu i kad vide da su braća i sestre pohapšeni i da je rad crkve narušen, oni ponekad mogu da puste pokoju suzu i da izraze žaljenje zbog toga. Ali ti nerazumni i namerno problematični ljudi postupaju neracionalno; kad se u budućnosti budu suočili sa sličnom situacijom, opet će prijaviti crkvu. Zar to ne ukazuje na problem sa njihovom prirodom? Upravo je to njihova priroda-suština. Neke crkvene starešine i dalje veruju da je to što ovi ljudi govore naprosto izrečeno u nastupu besa i da njihova priroda nije loša. Oni misle da to nije prirodno otkrivanje njihove ljudskosti i da to ne predstavlja njihovu ljudskost. Da li je to stanovište pogrešno? (Jeste.) Čak i ako ti ljudi obično ne pokazuju ponašanje koje ukazuje na podao karakter, sama činjenica da oni često prete da će prijaviti braću i sestre i da ih najmanja stvar koja im zasmeta može navesti na pomisao da ih prijave, u dovoljnoj meri dokazuje da je njihov karakter nizak i podao i da im se ne može verovati. Takvi ljudi nemaju savesti ni razuma. Vladaju se onako kako im se prohte, rade šta god žele na osnovu vlastitih interesa i

sklonosti, bez ikakvih granica savesti. S takvim ljudima treba postupati tako što će oni biti uklonjeni i nema nikakve potrebe da budete popustljivi prema njima, jer oni nisu deca; odrasli su ljudi i trebalo bi da znaju posledice prijavljivanja braće i sestara i crkve. Potpuno su svesni da je to najbezobzirniji i najefikasniji potez. Oni to vide kao svoj adut, kao vrhunski način da se osvete braći i sestrama i crkvi. Recite Mi, zar takvi ljudi nisu zli đavoli? (Jesu.) Zašto, dakle, biti popustljiv prema zlim đavolima? Moraš li da sačekaš da bi ih video kako velikoj crvenoj aždaji otvoreno pokazuju prstom na braću i sestre i na domaćinske porodice, pre nego što priznaš da su Jude? Kad budeš video te činjenice i kad ih budeš okarakterisao, već će biti kasno. U stvari, njihova priroda-suština razotkriva se već u trenutku kad oni, nakon što naiđu na neki problem, počnu da viču kako će prijaviti crkvu. Nemojte čekati da oni stupe u akciju da biste ih tek tada raspoznali i uklonili – to bi bilo prekasno. Ako ih niko – bilo crkveni starešina ili braća ili sestre – nije čuo da pričaju o prijavljivanju braće i sestara i ako ih niko ne poznaje dobro, pa kad ih neko isprovocira ili uvredi a oni tu osobu prijave, tako da braća i sestre nemaju drugog izbora nego da se sakriju da bi izbegli opasnost, dok neki koji obavljaju svoju dužnost moraju brzo da se presele, vi onda, u takvoj situaciji, ne možete kriviti braću i sestre što su se poneli glupo i što nisu mogli da ih prozru. Ali ako oni često govore da će prijaviti braću i sestre, a ljudi ih i dalje ne uzimaju zaozbiljno, to bi onda uistinu bilo glupo. Nakon što su čuli toliko mnogo od istine, oni i dalje ne umeju da raspoznaju ljude – zar nisu pravi smetenjaci? (Jesu.) Što se tiče onih koji bi u svakom trenutku mogli da postanu Jude, nemojte misliti da su oni izdajnici zato što razumeju malo istine, zato što kratko vreme veruju u Boga ili iz nekog drugog razloga. Ništa od toga nije uzrok tome. Osnovni uzrok je taj što su oni podlog karaktera; u svojoj srži, njihova suština je suština zlih ljudi. Sasvim je ispravno raspoznati ih i okarakterisati na taj način, a zatim ih ukloniti ili proterati kao zle ljude. Time se štite braća i sestre, a time se ujedno sprečava i nanošenje štete radu crkve. Ovo je odgovornost crkvenih starešina i delatnika. Prema tome, starešine i delatnici moraju pod hitno da se zaštite od takvih ljudi i moraju da ih nadgledaju, a zatim da u zajedništvu razgovaraju s braćom i sestrama, kako bi svi mogli da ih raspoznaju. Moraju nastojati da takve ljude počiste pre no što njihove spletke urode plodom, kako bi sprečili bilo kakve neprilike za braću i sestre ili za crkvu. To je razboritost i to su načela postupanja koje bi starešine i delatnici trebalo da imaju kad se suoče s takvim ljudima, a to je ujedno i način koji oni treba da primenjuju u takvim situacijama. Je li to jasno? (Jeste.) Naravno, najbolje je prema takvim ljudima postupati mudro i obezbediti da njihovo uklanjanje ne stvori crkvi probleme u budućnosti. Ako otklanjanje jedne skrivene pretnje kasnije dovede do pojave još brojnijih pretnji, onda je crkveni starešina koji tako postupa krajnje nekompetentan i daleko ispod merila; on ne ume da radi i lišen je mudrosti. S druge strane, ako crkveni starešina neku pretnju može da otkloni tako da izbegne štetne posledice, da doprinese radu crkve i da ujedno pomogne braći i sestrama da postanu razboritiji, onda on zaista dobro poznaje svoj posao. Jedino je takav starešina ili delatnik u skladu s merilom.

Ako neki starešina ili delatnik naiđe na ljude koji su u stanju da izdaju crkvu, ali ne može da ih raspozna, niti da nasluti kakvu ljudskost oni imaju ili kakve nevolje mogu da donesu crkvi i braći i sestrama, ako su mu sve te stvari nejasne u srcu i ako ne zna kako da se postavi i da postupa prema takvim ljudima, ako ne ume da obavi taj posao ili čak ne zna da je to posao koji starešine i delatnici moraju da obave – ili ako, mada to zna, ne želi da se zamera takvim ljudima, pa se naprosto pravi da ne vidi, umesto da ih ukloni ili protera – kakav je to onda starešina ili delatnik? (Lažan.) On nije u skladu s merilom kao starešina ili delatnik. S jedne strane, on bezumno pokušava svima da pomogne, pokazuje ljubav i strpljenje prema svima i sve ljude tretira kao braću i sestre. To je neko ko je smetenjak, lažni starešina ili lažni delatnik. Pored toga, kad u crkvi otkrije ljude koji su Jude, on ne čini ništa kako bi se hitno pozabavio tim problemom i kako bi ga rešio. Umesto toga, on okreće glavu na drugu stranu i pravi se da ništa ne primećuje. U svom srcu, on misli: „Sve je u redu dokle god moj lični status nije ugrožen. Baš me briga za rad crkve, za bezbednost braće i sestara ili za interese božje kuće. Sve dok zauzimam ovaj položaj i dok mogu svakoga dana da uživam, meni ništa više ne treba.” On ne obavlja nikakav stvaran posao, a kad uoči probleme, ne rešava ih; on samo uživa u prednostima svog statusa. Da li je to lažni starešina? (Jeste.) Recimo, na primer, da se neka osoba, koja je sposobna da u svakom trenutku posegne za izdajom, već duže vreme u crkvi ponaša kao tiranin i stalno preti da će prijaviti crkvu i braću i sestre. Neke lažne starešine to vide, ali ne čine ništa. Čak i kada neko tu osobu prijavi, pa se starešine višeg nivoa pozabave njome i uklone je, lažne starešine to i dalje ne shvataju ozbiljno, niti imalo razmišljaju o tome. Oni misle: „Neka ih, neka prijavljuju koga god hoće. Dokle god ne prijavljuju mene lično i ne utiču na moju ulogu kao crkvenog starešine, sve je u redu.” Da li je takav starešina ili delatnik zapravo lažni starešina, odnosno delatnik? (Jeste.) On svoj položaj zauzima samo da bi uživao u pogodnostima, a ne da bi obavio ikakav stvarni posao; on primećuje ljude koji su u stanju da u svakom trenutku izdaju braću i sestre, ali ih ne uklanja, niti ih proteruje – on je lažni starešina i treba ga pod hitno smeniti s tog položaja. Neke lažne starešine i nakon smenjivanja ostaju prkosni. Kažu: „Odakle vam pravo da me smenjujete? Je li to samo zato što nisam uklonio tu osobu? Zar problem ne bi bio rešen da ste je naprosto vi sami uklonili? Osim toga, ta osoba je samo rekla da će prijaviti braću i sestre, ali to nije stvarno i učinila. Uz to, nije izazivala crkvi nikakve probleme. Zašto se uopšte baviti njome?” Čak im se čini da im je učinjena velika nepravda. Oni ne obavljaju nikakav stvarni posao, samo uživaju u prednostima svog statusa, a kad se u crkvi pojavi neki tako očigledan Juda, oni se s njim niti obračunavaju, niti ga uklanjaju. Neka braća i sestre žive u konstantnom strahu i kažu: „Juda je među nama, stalno preti da će prijaviti braću i sestre – to je tako opasno! Kada će ta osoba da bude uklonjena?” Oni se više puta obraćaju crkvenom starešini u vezi s tim problemom, ali starešina se time ne bavi, već im kaže: „Nije to ništa. To je samo lična prepirka, koja se ne tiče ni crkvenog rada ni bezbednosti braće i sestara.” On taj problem ne rešava. Kojim se on poslovima jedino bavi? To su, pre svega, poslovi koji su mu

dodeljeni od strane starešina višeg nivoa, pa on stoga nema drugog izbora nego da ih obavlja. Još jedan tip poslova čine oni poslovi čije bi neobavljanje moglo da ugrozi njegov status, te on, u tom slučaju, nevoljko izvršava neke zadatke da bi ostavio dobar utisak. Ali ako to ne utiče na njegov status, on izbegava svaki posao koji može da izbegne. Da li je to lažni starešina? (Jeste.) Kad se zaista suoči s određenim okruženjem ili s pretnjom da će biti uhapšen, on prvi beži u zaklon, brine jedino o vlastitoj bezbednosti, nimalo ne razmišlja o bezbednosti braće i sestara i ne štiti rad crkve niti interese Božje kuće. Sve što radi usmereno je ka očuvanju vlastitog statusa. Sve dok ga Višnji ne smenjuje i dokle god na svakom sledećem izboru braća i sestre i dalje glasaju za njega, pa on i dalje ostaje na položaju starešine, preko volje će nešto malo i raditi. Ako bi nešto od onoga što radi moglo da utiče na to kako Višnji gleda na njega i da potencijalno navede Višnjeg da ga smeni, ili ako bi njegovi postupci i manifestacije mogli kod braće i sestara da stvore loš utisak o njemu tako da više ne glasaju za njega, on će svoj imidž pokušati da spase tako što će uraditi barem nešto od posla koji stoji pred njim. Na taj način, on može da odgovori kako onima iznad, tako i onima ispod sebe – jedino Bogu ne može da odgovori. Sve što radi samo je pretvaranje. Dokle god ga starešine višeg nivoa ne smenjuju, a braća i sestre ga i dalje podržavaju, on je zadovoljan. Tokom svog mandata na položaju crkvenog starešine, ne čini veliko zlo i, spolja gledano, stalno je tobože nečim zauzet, ali zapravo ne radi nikakav stvarni posao. Naročito kad vidi da zli ljudi ometaju crkvu, on ništa ne preduzima. Plaši se da ne uvredi te zle ljude, pa nastoji da ih umiri i da pregovara s njima kad god je to moguće, težeći jedino ka tome da očuva harmoniju. Ne želi nikoga da uvredi; čak i ako ti ljudi ometaju rad crkve ili ugrožavaju bezbednost braće i sestara, on povodom toga ništa ne čini. To je lažni starešina u pravom smislu te reči.

Ako lažne starešine, koji se ne bave stvarnim poslom, braća i sestre uporno podsećaju i traže od njih da rešavaju probleme, a oni i dalje ne rade nikakav stvarni posao, ne rešavaju stvarne probleme i ne ispravljaju greške, onda treba da ih prijavite višim nivoima. Ako se starešine i delatnici višeg nivoa ne pozabave tim problemom, treba sami da osmislite bilo koji mogući način da te lažne starešine uklonite. U stvari, Ja to ponavljam već dugi niz godina, ali većina onih ispod Mene zapravo su robovi koji bi radije podneli lični gubitak i pretrpeli neku štetu nego da se zamere drugima. Bez obzira na okolnosti, oni uvek biraju sredinu, svima ugađaju i nikad se nikome ne zameraju. Koja je cena tog nezameranja ljudima? To je žrtvovanje rada i interesa Božje kuće, nanošenje štete interesima Božje kuće i ometanje braće i sestara. Ako se niko ne bude pozabavio zlim ljudima, to će uticati na mnoge ljude koji obavljaju svoje dužnosti. Zar to nije isto što i narušavanje rada Božje kuće? (Jeste.) Kada je rad Božje kuće narušen, niko se ne oseća uznemireno ili zabrinuto, pa Ja upravo stoga i kažem da većina ljudi žrtvuje rad i interese Božje kuće zarad očuvanja harmonije i prijateljskih odnosa s drugima. Oni izbegavaju da se zamere starešinama i braći i sestrama; nikome se ne zameraju. Svi postupaju tako da ugode drugima. Oni ovako razmišljaju: „Ti si dobar, ja sam dobar, svi su dobri – na kraju krajeva, sve vreme se viđamo jedni s drugima.” I, kakav je rezultat? Zlim ljudima se na taj

način omogućava da koriste situaciju; stalno se iznova ponašaju kao tirani i rade šta im je volja. Ako su, dakle, crkvene starešine nepouzdane i ako ne čiste crkvu od zlih ljudi, braća i sestre moraju da osmisle bilo koji mogući način da zaštite sebe; kad vide zle ljude, oni moraju da ih izbegavaju, da se drže podalje od njih i da ih izoluju. Neki ljudi kažu: „Ako ih izolujemo a oni se naljute zbog toga, zar nas neće ponovo prijaviti?" Da li bi se ti uplašio ako bi te zaista prijavili? (Ne bih. To bi njih razotkrilo kao zle ljude.) Ako te ponovo prijave, to samo još više dokazuje da su oni po prirodi Jude, da su zli đavoli. Ne smete da ih se plašite. Ako su starešine i delatnici slepi i nesposobni da prozru stvari, ako su smeteni i beskorisni ili ako su neodlučni i nikada se nikome ne zameraju, već samo uživaju u prednostima svog statusa i ne obavljaju nikakav stvarni posao, onda braća i sestre ne treba više u njih da polažu nikakve nade. Moraju se udružiti kako bi se, u skladu s načelima, obračunali sa zlim ljudima i kako bi se otarasili tih Juda. Pritom će možda morati da promene mesto okupljanja ili da primene neki mudar metod da te ljude počiste, kako ih oni više ne bi uznemiravali. Najvažnije je obezbediti normalno funkcionisanje crkvenog života i normalno odvijanje celokupnog rada crkve. Ako crkveni starešina obavlja stvaran posao, ako je dovoljno dobrog kova i ako mu je ljudskost takođe prilično dobra, onda svi treba da ga slušaju dokle god on svoje poslove obavlja u skladu s radnim aranžmanima. Ako se, pak, ne bavi nikakvim stvarnim radom, onda ne treba imati posla s njim i ne treba se oslanjati na njega. U tom slučaju, probleme treba rešavati u skladu s Božjim rečima i istina-načelima. Ako je starešinu potrebno smeniti, onda ga treba i smeniti; ako je potrebno ponovo organizovati izbore, učinite to. Ako taj lažni starešina ne štiti interese Božje kuće, ako se ne stara o bezbednosti okruženja u kojem braća i sestre obavljaju svoje dužnosti, niti brine o bezbednosti braće i sestara, onda on nije u skladu s merilom; on je naprosto jedna nekompetentna gomila smeća koja ne vrši nikakvu stvarnu funkciju – braća i sestre ne treba da ga slušaju, niti da dopuste da ih on sputava. Sve starešine i delatnici koji nisu u stanju da počiste Jude kad god je to potrebno jesu lažne starešine i lažni delatnici; s takvim lažnim starešinama i lažnim delatnicima treba se obračunavati na ranije opisani način. Ako se pod hitno ne obračunate s njima, Jude će izdati svu braću i sestre, a crkva će prestati da postoji. Ovim završavamo naš razgovor u zajedništvu o osmoj manifestaciji: „sposobnosti da se u svakom trenutku posegne za izdajom."

I. Sposobnost da se u svakom trenutku ode

Deveta manifestacija je: „Sposobnost da se u svakom trenutku ode." Ovaj tip osobe, koja je sposobna da u svakom trenutku ode iz Božje kuće, nije neko ko odlazi samo onda kad se nađe u posebnoj situaciji ili kad se susretne s nekom velikom katastrofom, koja je veća od nečega što prosečna osoba može da podnese i koja prevazilazi njene granice. Naprotiv, sposobna je da u svakom trenutku ode – čak i neka sitnica može da je natera da ode; čak i sitnica može da je dovede dotle da ona više ne želi da obavlja svoju dužnost, da više ne želi da veruje u Boga i da želi da napusti Božju kuću. Osobe tog tipa su takođe veliki trn u oku. Spolja gledano, može se činiti da su one nešto bolje

od ljudi koji su Jude, ali su zato sposobne da bilo kada i bilo gde napuste Božju kuću. Neizvesno je da li su one u stanju da izdaju braću i sestre ili nisu. Mislite li da je osoba te vrste pouzdana? (Ne.) Da li ona, dakle, ima načela u pogledu svog vladanja? Ima li osnovu za verovanje u Boga? (Nema.) Pokazuje li ikakve znake istinske vere? (Ne.) Kakva je to onda osoba? (Bezvernik.) Ona veruje u Boga i obavlja svoju dužnost kao da je sve to nekakva šala. Nalik je nekome ko ne radi ono što treba da radi kad krene da kupi malo sosa od soje, nego zastaje da bi posmatrala uличne akrobate ili izvođače koji na ulici odigravaju neku živopisnu scenu i toliko je zaokupljena uzbuđenjem da na kraju potpuno zaboravi da kupi soja-sos, čime odlaže ono što treba da uradi. Ljude ove vrste ništa ne može dugo da drži; nezainteresovani su i prevrtljivi. Svoju veru u Boga takođe zasnivaju na vlastitim interesovanjima – misle da je veoma zabavno verovati u Boga, ali u nekom trenutku, kad to prestane da ih zanima, oni će odmah i bez trunke oklevanja otići. Neki od onih koji odu odmah kreću da se bave nekim poslom, neki ganjaju karijeru zvaničnika, neki se upuštaju u romantične veze i spremaju se za brak, dok neki koji žele brzo da se obogate odlaze pravo u kockarnicu. Ljudi kažu da nekoga koga niste videli tri dana treba da gledate novim očima. Jer, ako nekoga ko je sposoban da napusti Božju kuću ne vidite jedan jedini dan, kad ga ponovo budete sreli, on će ličiti na potpuno drugačiju osobu. Još koliko juče, on se pravilno i pristojno oblačio i izgledao kao neko ko je lepo vaspitan i pristojan. Čak je ronio suze dok se molio Bogu i govorio je kako želi da svoju mladost posveti Bogu i da prospe krv za Njega, da želi da umre za Boga, da Mu bude odan do smrti i da zakorači u carstvo. Uzvikivao je tako uzvišene slogane da bi, ubrzo nakon toga, otišao pravo u kockarnicu. Još juče je sav srećan obavljao svoju dužnost i, tokom okupljanja, zažarenog lica i kipteći od oduševljenja čitao Božje reči i bio toliko dirnut da je, sa suzama u očima, jadikovao. Pa kako to da je već danas otrčao u kockarnicu? Kockao se do kasno u noć, ne želeći da ide kući, ludo se zabavljao i bio prepun oduševljenja. Do juče je redovno prisustvovao skupovima, da bi danas otrčao u kockarnicu – koja je od te dve njegove manifestacije prava? (Ova poslednja je prava.) Ako čovek ne razume istinu, on ne može zaista da prozre o kakvoj se osobi tu radi. Ove dve manifestacije, jednu pre a drugu posle odlaska, zapravo pokazuje jedna te ista osoba – pa zašto se onda čini da su to manifestacije dveju različitih osoba? Većina ljudi nije u stanju da prozre takvu osobu. Ti vidiš da ona, kao vernik u Boga, često prisustvuje skupovima, ne čini nikakvo zlo i prilično je sposobna da trpi nedaće i da plaća cenu dok obavlja svoju dužnost. Dok sedi za računarom, ona je fokusirana i marljiva, naporno radi i ulaže svoje srce u to što radi. Pomislio bi da ona, kao neko ko veruje u Boga, ne bi trebalo da igra Mahjong, zar ne? Ali nakon što je jedan jedini dan nisi video, ona je već otrčala u salu za Mahjong ili u kazino da se kocka. Štaviše, ona je prvoklasni igrač Mahjonga – uopšte ni ne liči na osobu koja veruje u Boga! Potpuno te je zbunila – da li je ona neko ko veruje u Boga ili nevernik koji igra Mahjong? Kako može tako brzo da zameni uloge? Da li ona onda ima Boga u svom srcu dok veruje u Njega? (Nema.) Ona u Boga veruje čisto zabave radi, tek da joj prođe vreme, da bi videla šta znači verovati

u Boga i da li to može da joj donese sreću u životu. Ako je to ne učini srećnom, u stanju je da u svakom trenutku ode. Nikad nije ni planirala da celog života veruje, a pogotovo nije planirala da čitavog života obavlja svoju dužnost i da sledi Boga. Šta je, dakle, ta osoba planirala? Po njenom mišljenju, ako istinski veruje u Boga, to u najmanju ruku ne sme da ometa njenu sposobnost da se zabavlja, ne sme da podrazumeva bavljenje bilo kakvim poslom i mora da joj garantuje da će i dalje moći srećno da živi. Ako svaki dan bude morala da čita Božje reči i da razgovara o istini, onda ona neće biti ni zainteresovana ni srećna. Kad joj to postane zamorno, napustiće crkvu i pobeći će nazad u svet. Ona misli: „Život nije lak, pa ne bi trebalo da ljudi sami sebe maltretiraju. Moramo da budemo gospodari svoje sudbine i ne smemo da mučimo vlastito telo. Moramo se starati o tome da svakoga dana budemo srećni – jedino se tako može živeti slobodno. Ne treba tvrdokorno verovati u boga. Pogledajte kako sam ležeran – gde god ima sreće, ja tamo idem. Ako nisam srećan, ja ću otići. Zašto da sâm sebi stvari činim neprijatnim? Moj najviši životni moto u pogledu toga kako se vladam jeste biti sposoban da u bilo kom trenutku odeš, biti 'vernik slobodnog duha' – tako je udobno i bezbrižno živeti na takav način!" Kakve pesme često pevaju takvi ljudi? „Ne pitaj me odakle dolazim, moj rodni grad je daleko odavde." Ako ne to, šta još pevaju? „Zašto bar jednom ne živeti slobodno?" Kad im se nešto učini dosadnim i kad to prestane da ih zabavlja, oni odmah odlaze, misleći: „Zašto se zadržavati na jednom mestu, kad u svetu ima još toliko toga da se vidi?" Koju još čuvenu izreku koriste? „Zašto se odreći cele šume zarad jednog stabla?" Šta mislite – da li ljudi te vrste poseduju istinsku veru? (Ne, oni su bezvernici.) Kada je reč o bezvernicima, budući da govorimo o tome kako su svi njihovi problemi zapravo problemi ljudskosti, šta je tačno u vezi s njihovom ljudskošću pogrešno? Mislite li da takvi ljudi ikada razmišljaju o pitanjima kao što su: kako ljudi treba da se vladaju, kojim putem ljudi treba da idu ili kako u svom životu treba gledati na život i na vrednosti? (Ne.) U čemu je, dakle, problem sa ljudskošću takvih osoba? (Takva osoba je lišena savesti i razuma normalne ljudskosti; ona se uopšte ne bavi ovakvim pitanjima.) To je sigurno. Pored toga, da budemo precizni, takva osoba nema dušu; ona je ništa drugo do leš koji hoda. Ona ne poseduje zahteve u pogledu svog vladanja ili kojim putem treba ići, niti uopšte razmišljaju o tim stvarima. Razlog zbog kojeg ne razmišlja o tim stvarima jeste taj što je ona, iako spolja izgleda kao ljudsko biće, po svojoj suštini zapravo leš koji hoda, prazna ljuštura. Kada se radi o pitanjima ljudskog života i opstanka, stav takvih osoba je da samo besciljno lutaju kroz život. Konkretno govoreći, „besciljno lutati kroz život" znači otaljavati i čekati na smrt, ne učiti ništa i ostati neznalica, traćiti život na hranu, piće i zabavu. Gde god je sreća, ti ljudi idu tamo i rade samo ono što ih čini srećnim i radosnim i što godi njihovom telu. Ali će zato izbegavati i držaće se podalje od svega što izaziva patnju tela ili im nanosi duševni bol; jednostavno, ne žele da im telo trpi nedaće. Ima, međutim, nekih ljudi koji život doživljavaju kroz podnošenje nedaća. Ili prolazeći kroz razne stvari i doživljavajući ih, oni postižu to da im život ne bude prazan i da iz svega toga nešto zadobiju. Na kraju, oni donose zaključak o tome kojim putem

čovek treba da ide i kakva osoba treba da bude. Kroz životna iskustva, oni mnogo toga dobijaju. S jedne strane, u stanju su da prozru određene ljude; pored toga, mogu da zaključe koja načela i metode čovek treba koristi u ophođenju prema raznim ljudima, događajima i stvarima i kako celog života treba da živi. Bez obzira na to da li se njihov konačni zaključak slaže sa istinom ili joj protivreči, barem su razmišljali o tome. S druge strane, one koji su u stanju da u bilo kom trenutku napuste Božju kuću uopšte ne zanima da streme ka istini, niti da obavljaju svoju dužnost dok veruju u Boga. Stalno traže priliku da udovolje svojim požudnim željama i svojim sklonostima i nikad ne žele da tokom obavljanja svoje dužnosti marljivo nauče neku stručnu veštinu, ne žele da tu dužnost dobro obavljaju, niti da žive smislenim životom. Jedino žele da, poput nevernika, svakog dana budu srećni i veseli. Stoga oni, gde god da se nađu, traže zabavu i razonodu, čisto da bi zadovoljili vlastite interese i radoznalost. Ako su primorani da stalno obavljaju jednu te istu dužnost, gube interesovanje i nisu više motivisani da se time bave. Kod ljudi ove vrste, stav prema životu je takav da sve samo otaljavaju. Spolja gledano, čini se da žive veoma slobodno i ležerno i da se ni oko čega ne prepiru s drugima. Svakog dana izgledaju veselo i bezbrižno i sposobni su da se prilagode okolnostima, ma gde da se nađu. Neki čak izgledaju kao ih svetovni običaji i konvencije o odnosima među ljudima nimalo ne pogađaju, niti ih sputavaju, već spolja odaju utisak da su izuzetni i da su iznad obične rulje. Ali njihova suština je zapravo suština leša koji hoda, predmeta bez duše. Oni koji veruju u Boga, ali su sposobni da u bilo kom trenutku napuste crkvu, nikad se ne zadržavaju dugo ni na čemu što rade – oni samo privremeno mogu nečim da se oduševe. Savesni i razumni ljudi su, međutim, drugačiji. Ma koju dužnost da obavljaju, oni je ozbiljno uče i nastoje da je obave dobro. U stanju su da nešto postignu i da stvore neku vrednost. S jedne strane, u stanju su da steknu priznanje ljudi oko sebe i da, u isto vreme, u sebi osećaju samopouzdanje, jer vide da su sposobni da nešto urade i da su korisni, a ne bezvredni ljudi. To je najmanje što čovek sa savešću i razumom normalne ljudskosti može da postigne. Ali oni koji samo lutaju kroz život nikada ne razmišljaju o tim stvarima. Kud god da odu, oni misle samo na hranu, piće i zabavu. Spolja gledano, može se činiti da žive vrlo slobodno i opušteno, ali takvi ljudi zapravo nemaju nijednu misao u glavi. U bilo čemu što rade oni nikada nisu ozbiljni; uvek su površni i motivisani kratkotrajnim oduševljenjem i nikada ništa ne postižu. Žele da čitavog života otaljavaju i, gde god da krenu, nose u sebi taj isti stav – u tom smislu, čak ni njihova vera u Boga nije izuzetak. Možda ćeš primetiti da su oni, tokom određenog perioda, naizgled prilično ozbiljni u pogledu obavljanja svoje dužnosti i da su u stanju da izdrže nedaće i da plate cenu, ali, ma ko da im ukazuje na probleme ili da im govori kako da rade, oni to nikada ne uzimaju zaozbiljno i uopšte ne prihvataju istinu. Jednostavno, rade onako kako hoće – dokle god su oni srećni, njima je dobro. A ukoliko nisu srećni, odlaze da se zabavljaju i ne slušaju ničije savete. Oni u svom srcumisle: „Ionako nisam nikada planirao da duže vreme verujem u boga.” Ako ih neko ore̊že, u stanju su da odmah odu. To je jedna od manifestacija ljudi koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu.

Oni koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu imaju još jednu vrstu manifestacije. Neki ljudi – bez obzira na to koliko godina veruju u Boga, bez obzira na to da li izgledaju kao da imaju osnovu ili je nemaju i bez obzira na to koju su dužnost ranije obavljali – kada naiđu na neku posebnu okolnost koja se tiče njihovih ličnih interesa, mogu naprosto da ustanu i da nestanu. U svakom trenutku je moguće da drugi ljudi izgube kontakt sa njima i da ih više ne viđaju u crkvi, a da pritom nemaju pojma šta se s njima dešava. Neki ljudi, kad naiđu na osobu suprotnog pola koja pokušava da ih zavede, prestaju da obavljaju svoju dužnost i odlaze da se zabavljaju s njom, pa postaju potpuno nedostupni. Ima i onih čija su deca stasala za brak, pa su zauzeti oko ugovaranja njihove ženidbe ili udaje i ne obavljaju više svoju dužnost, niti prisustvuju skupovima. Oteraju svakoga ko dođe da ih traži. Neki ljudi, kad im se roditelji ili supružnik razbole i budu smešteni u bolnicu ili kad im se dogodi nešto ozbiljno ili ih kod kuće zadesi neočekivana katastrofa, oni će – ako su istinski vernici u Boga – ovako to objasniti: „Kod kuće su mi se nedavno dogodile neke stvari o kojima treba da se pobrinem, pa neću moći da prisustvujem skupovima. Moraću da zatražim odsustvo, pa vas molim da, ako možete, nađete nekog prikladnog i bez odlaganja mu poverite da privremeno preuzme moju dužnost.” U najmanju ruku, poslaće neko obaveštenje i objašnjenje. Ali oni koji su u stanju da u svakom trenutku napuste crkvu bez ijedne reči prekidaju svaki kontakt s njom i, ma koliko da braća i sestre pokušavaju, ne mogu da stupe u kontakt s njima. Nije da oni nemaju načina da ih neko kontaktira – to bi se moglo postići bilo kojim metodom – već naprosto ne žele da stupe u kontakt niti da odgovore na pozive braće i sestara. Kažu: „Zašto bih bio u kontaktu s tobom? Ja svoju dužnost obavljam na dobrovoljnoj bazi, nisam plaćen za to. Ako želim da odem, otići ću! Ako mi se kod kuće nešto dešava, to je moja lična stvar. Nisam dužan da te obaveštavam, a ti nemaš prava da znaš za to!” Neki ljudi odlaze na mesec ili dva, a zatim ponovo dolaze i prijavljuju se bez imalo stida, kao da se ništa nije desilo. Drugi odlaze na dve-tri godine i potpuno su nedostupni. Ljudi u crkvi, ne znajući o čemu se radi, misle kako je nemoguće da ta osoba napusti crkvu, budući da već dugi niz godina veruje u Boga. Pretpostavljaju da mora da se dogodilo nešto neočekivano i strahuju da ih je uhapsila KPK. U stvarnosti, naprosto se radi o tome da ta osoba više ne želi da veruje u Boga i da je otišla, ne obavestivši braću i sestre o tome. Neki ljudi odlaze na desetak dana i potom se vraćaju; to ne znači da su prestali da veruju. Neki ljudi odlaze i onda ih nema po dve-tri godine – da li biste za njih rekli da su prestali da veruju? (Da.) Oni su zaista prestali da veruju, tako da ih treba otpisati. To nije običan odlazak; oni su prestali da veruju. Iz ljudske perspektive, kaže se da oni više ne veruju. Kako Bog na to gleda? To se, u Božjim očima, zove poricanje Boga, prekid sledbeništva i odbacivanje Boga. Ali oni, iz svoje perspektive, misle drugačije: „Nisam odbacio boga; ja u svom srcu i dalje verujem u boga!” Vidite li? Oni to ležerno otresu sa sebe. Ima i onih koji prestaju da dolaze na skupove i da obavljaju svoju dužnost samo zato što su loše raspoloženi ili se u sebi osećaju uznemireno, zato što misle da je preteško i zamorno obavljati svoju dužnost ili zato što su malo orezani. Odlaze, a da

prethodno nisu čak ni objasnili ništa o poslu kojim su se dotad bavili, nego samo kažu: „Niko da me nije kontaktirao. Nisam srećan i ne želim više da verujem!" Kad se tako iznerviraju, to može da potraje godinu dana ili duže. Ćud im je baš neobična – ni posle godinu ili više dana ne mogu da se od nje otrgnu! Neki ljudi se prihvataju dužnosti starešine ili delatnika u crkvi, ali ne samo da tu dužnost ne vrše dobro, već i nepromišljeno čine razna nedela i izazivaju prekide i ometanja u radu crkve. Kasnije ih braća i sestre više ne biraju za te dužnosti, a na razgovorima u zajedništvu ih takođe raspoznaju i raskrinkavaju. Stoga, oni počinju ovako da razmišljaju: „Da li je ovo sednica posvećena kritikama na moj račun? Ja samo nisam dobro obavljao svoju dužnost; zar je to toliko bitno? Zašto ovako besede o meni i zašto me ovako raskrinkavaju? Tokom svih ovih godina, nikada nisam pretrpeo ovakve pritužbe! Pre no što sam poverovao u boga, uvek sam ja bio taj koji prekoreva druge; nikada niko nije mene prekorevao. Da li sam ikada ranije pretrpeo ovakvu nevolju? Svi ste me uzeli na zub i učinili da se osećam poniženo. Neću više da verujem!" I oni, tek tako, prestaju da veruju. Ovako ne govore samo mladi ljudi – neki od njih veruju u Boga osam ili deset godina i već su zašli u četrdesete ili pedesete godine, ali su ipak u stanju da izgovore tako nešto kad su nesrećni. Da li u srcima takvih ljudi ima mesta za Boga? Da li oni verovanje u Boga smatraju nečim najvažnijim u životu? Normalno je da se čovek oseća pomalo negativno i slabo kad ga orežu ili kad se suoči s nesrećama ili neuspesima, ali to ne treba da dovede do toga da on prestane da veruje u Boga. Takvi ljudi nisu iskreni vernici u Boga. Iskreni vernici u Boga mogu da istraju u svojoj veri čak i onda kad ih hapse i progone – jedino su to ljudi koji mogu da svedoče. Neki ljudi, kad se suoče sa omanjom prirodnom katastrofom, a braća i sestre ne znaju za to ili saznaju prekasno, pa im ne pomognu na vreme, počinju da misle: „Suočavam se s poteškoćama, a niko ne obraća pažnju na mene. Znači, gledaju me s visine! Besmisleno je verovati u boga. Neću više da verujem!" Samo zbog jedne takve sitnice, oni mogu prestati da veruju u Boga. To je jedna od manifestacija ljudi koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu.

Postoji još jedna situacija za one koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu. Da bi ih pridobila na svoju stranu, KPK im nudi dobar posao i kaže im: „Od verovanja u boga ne možeš ništa da zaradiš. Kakve bi uopšte izglede mogao da imaš? Našli smo ti dobro mesto u jednoj stranoj kompaniji, gde ćeš imati veliku platu, dobre beneficije i zdravstveno osiguranje. Za tebe nema budućnosti ako nastaviš da veruješ u boga; bolje ti je da radiš, da dobro zarađuješ i da dobro živiš." Na kraju, oni napuštaju crkvu i zapošljavaju se. Neko kaže: „Ta osoba je još koliko juče obavljala svoju dužnost u crkvi. Zašto je danas spakovala kofere i otišla?" Zato što hoće da rade i da zarade novac; oni više ne veruju u Boga. Odlaze bez ijedne reči, i od tog trenutka put kojim idu razilazi se od puta braće i sestara, postaju ljudi koji idu drugim putem. Žele da streme ka slavi i dobitku, da se uzdignu visoko i da se istaknu, a u Boga više ne veruju. Ima takođe i ljudi koji, dok propovedaju jevanđelje, upoznaju nekoga ko im se dopada, pa se spanđaju s njim i odu da svoje dane prožive zajedno. Oni tada ne samo što prestaju da

obavljaju svoju dužnost, nego i u Boga prestaju da veruju. Pritom, njihovi roditelji još uvek ne znaju za to, već misle da oni i dalje obavljaju svoju dužnost u Božjoj kući. U stvarnosti, oni su odavno nestali bez traga – ko zna, dosad su možda već i decu dobili. Mada je toliko važno obavljati svoju dužnost, ti ljudi su u stanju da napuste čak i posao od tako presudne važnosti kao što je širenje jevanđelja. Kad sretnu nekoga ko im se dopada ili nekoga kome se oni sviđaju, dovoljno je da im taj neko šapne par zavodljivih i primamljivih reči, pa da ih odvede. Toliko su lakomisleni i ležerni, da su u stanju da bilo kada i bilo gde napuste i izdaju Boga. Ma koliko godina da takvi ljudi veruju u Boga ili ma koliko propovedi da su odslušali, oni još uvek ne razumeju ni trunku istine. Verovanje u Boga za njih naprosto nije važno, kao što nije važno ni obavljanje dužnosti – osećaju da im nema druge nego da to rade ukoliko žele da dobiju blagoslove. Čim se pojave neki lični ili porodični problemi, u stanju su da tek tako odu. Kad se suoče s nekom prirodnom katastrofom, mogu tek tako prestati da veruju. Bilo šta može da zasmeta njihovoj veri u Boga; bilo šta može da ih navede da postanu negativni i da odustanu od svoje dužnosti. Kakvi su to ljudi? O ovom pitanju zaista vredi dublje razmisliti!

Kakvi su to ljudi koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu? Jednu vrstu čine bezumni, nepromišljeni, smeteni ljudi, koji pojma nemaju zbog čega veruju u Boga, ma koliko godina da veruju. Oni naprosto nemaju pojma šta zapravo znači verovati u Boga. U drugu vrstu spadaju bezvernici koji uopšte ne veruju u postojanje Boga i koji ne razumeju značenje ni vrednost verovanja u Boga. Slušanje propovedi i čitanje Božjih reči za njih je kao studiranje teologije ili savladavanje nekog stručnog znanja – kada to shvate i kad mogu da pričaju o tome, oni to smatraju završenim. Nikada ne sprovode to u delo. Za njih su Božje reči samo neka vrsta teorije ili slogana i nikada ne mogu postati njihov život. Te ljude, dakle, ne zanima ništa što ima veze s verovanjem u Boga. Ne privlače ih stvari kao što su obavljanje dužnosti, stremljenje ka istini, primena Božjih reči, okupljanje i zajednički život u crkvi s braćom i sestrama i tome slično; ništa od toga im ne donosi sreću i uzbuđenje koje im pružaju hrana, piće i provod. S druge strane, iskreni vernici u Boga osećaju da druženje s braćom i sestrama radi razgovora o istini ili zajedničkog crkvenog života može uvek da im donese neku korist i dobitak. Mada se ponekad suočavaju sa opasnošću i progonom, mada se izlažu riziku dok propovedaju jevanđelje i mada trpe izvesne nedaće obavljajući svoju dužnost, oni, bez obzira na sve, kroz podnošenje nedaća i plaćanje cene stiču razumevanje istine i postižu bogopoznanje, a te nedaće i ta cena koju plaćaju dovode do preobražaja u njihovoj život-naravi. Nakon što sve to odvagnu i procene, oni osećaju da je dobro verovati u Boga i da je sposobnost razumevanja istine neverovatno dragocena. Njihova srca postaju naročito vezana za crkvu, pa oni ni ne pomišljaju da napuste crkveni život. Ako vide da su neki pojedinci poslati u Grupe B ili da ih je crkva izolovala ili uklonila zato što su ometali rad crkve, oni koji iskreno veruju u Boga osećaju izvesnu mučninu u srcu. Oni misle: „Moram marljivo da obavljam svoju dužnost. Nipošto ne smem da budem uklonjen. Biti uklonjen isto je što i biti kažnjen, što znači da je ishod toga odlazak u pakao! U čemu bi onda bio smisao

života?” Većina ljudi se plaši da napusti crkvu; čini im se da, kad napuste crkvu i kad napuste Boga, neće više moći da žive i da će sve biti svršeno. Ali za one koji su u stanju da u svakom trenutku napuste crkvu, odlazak iz crkve je nešto sasvim normalno, baš kao napuštanje jednog posla radi pronalaženja nekog drugog. Nikada se ne osećaju uznemireno, niti u sebi trpe bilo kakav bol. Šta mislite – da li oni koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu poseduju imalo savesti i razuma? Takvi ljudi su zaista neverovatni! Kod nekih ljudi, učinak u obavljanju dužnosti nije u skladu s merilom i oni stalno i nepromišljeno čine nedela i izazivaju ometanja i prekide u radu crkve. Crkva im tada onemogućava da nastave sa obavljanjem dužnosti i šalje ih u običnu crkvu. I šta se onda dešava kao rezultat toga? Oni se već narednog dana ponašaju kao sasvim drugačije osobe i počinju da žive potpuno novim životom. Jedni započinju romantične veze i stupaju u brak, drugi se bacaju u potragu za zaposlenjem, treći upisuju fakultet, dok četvrti ponovo uspostavljaju veze sa svojim starim društvom, šire svoj krug poznanstava i traže priliku da se obogate. Ti ljudi se brzo uklapaju u ogroman svet i nestaju u moru ljudi – i sve se to dešava tako brzo. Neka braća i sestre, nakon što ih zbog loših rezultata u obavljanju dužnosti pošalju u običnu crkvu, prolaze kroz mučan period, ali su ipak u stanju da preispitaju sebe i da prepoznaju vlastite probleme, pa pokazuju izvesnu sklonost da se preobrate. Međutim, oni koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu, čim naiđu na neke poteškoće, ne žele više da obavljaju svoju dužnost, pa već sutradan odlaze iz crkve i vraćaju se životu nevernika. Ne osećaju nikakav bol i čak misle: „Šta je toliko dobro u vezi s verovanjem u Boga? Drugi vas stalno ismevaju i kleveću, a sva je prilika i da ćete biti uhapšeni i bačeni u tamnicu. Ako me velika crvena aždaja nasmrt pretuče, zar moj život ne bi bio uzaludan? Tolike sam nedaće podneo verujući u boga svih ovih godina, a šta sam dobio? Da nisam verovao u boga, dosad bih već postao zvaničnik, zaradio novac i živeo prestižnim životom! Pomalo se čak i kajem što sam sve dosad verovao u boga – da sam znao da će to ovako izgledati, odavno bih otišao! Kakva je korist od razumevanja istine? Može li čovek od tog razumevanja da bude sit i da plaća račune?” Vidite li? Oni ne samo da se ne kaju, nego su čak srećni što mogu da napuste crkvu. Zar se time ne razotkriva njihovo pravo lice bezvernika? (Da, razotkriva se.)

Neki ljudi su po navici površni i čine nepromišljena nedela dok obavljaju svoje dužnosti. Nakon što ih uklone iz crkve, kad vide braću i sestre, oni na njih gledaju kao na svoje neprijatelje. Čak i ako braća i sestre pokušaju ljubazno da popričaju s njima, oni ih ignorišu, posmatraju ih s mržnjom u očima i govore im: „Vi ste oni što su me uklonili iz crkve. Pogledajte me sad! Bolje mi je nego vama! Plivam u zlatu i srebru i velika sam faca! Krstarim svetom tako udobno, a pogledajte kako ste otrcani i iscrpljeni vi što verujete u Boga! Svi vi neprekidno težite ka tome da zadobijete istinu, ali ne mislim da ste išta pametniji od mene! Šta je to toliko dobro u zadobijanju istine? Može li se istina pojesti kao hrana ili potrošiti kao novac? Čak i bez stremljenja ka istini, ja i dalje prilično dobro živim, zar ne? Imao sam sreću da me uklonite – treba da vam budem zahvalan

zbog toga!” Iz njihovih je reči očigledno da su oni bezvernici i da ih je obavljanje dužnosti razotkrilo. Može li nevernik, koji samo na rečima veruje u Boga, svojevoljno da obavlja svoju dužnost? Obavljanje dužnosti znači ispunjavanje obaveza i odgovornosti bez primanja plate ili zarađivanja novca. Oni na to gledaju kao na gubitak, pa stoga nisu voljni da obavljaju svoju dužnost. Time se razotkriva njihovo pravo lice bezvernika; na taj način, Božje delo otkriva i eliminiše bezvernike. Neki ljudi uvek imaju površan stav pri obavljanju svoje dužnosti i dan za danom samo besciljno lutaju kroz život. Onog trenutka kad im se ukaže prilika da zarade novac ili da u svetu dobiju neko unapređenje, oni odmah napuštaju crkvu – takva namera oduvek postoji u njihovim glavama. Ako ih premeste u običnu crkvu zato što su po navici površni i što čine nepromišljena nedela dok obavljaju svoju dužnost, oni ne samo da neće preispitivati sebe, nego će pomisliti: „To što ste me počistili iz crkve s punim radnim vremenom vaš je gubitak, dok je za mene to čist dobitak.” Čak su zbog toga veoma zadovoljni sobom. Zar takvi ljudi nisu bezvernici? Recite Mi, da li je ovakvo čišćenje crkve od tih bezvernika, zbog toga što su svojim nepromišljenim nedelima pravili ozbiljna ometanja i prekide u radu crkve, u skladu s načelima Božje kuće? (Jeste.) To se u potpunost slaže s načelima; time se ne čini ni najmanja nepravda prema njima. Njihov je stav prema Bogu i prema obavljanju dužnosti takav da su oni sposobni da ih svakom trenutku napuste i izdaju. To je dovoljan dokaz da u njihovim srcima nema nikakvog interesovanja prema pozitivnim stvarima. Oni tolike godine veruju u Boga i odslušali su brojne propovedi, a u njihovim srcima ipak ne može da se zadrži nijedna od istina u vezi sa verovanjem u Boga ili sa iskustvenim svedočenjima Božjeg izabranog naroda. Nijedna od tih stvari njih ne zanima, ne dotiče ih, niti u njima izaziva osećaj privrženosti. To je suština njihove ljudskosti, da njih pozitivne stvari uopšte ne zanimaju. Šta ih, dakle, zanima? Zanima ih da dobro pojedu, popiju i da se lepo provode, zanimaju ih telesni užici, zli trendovi i Sotonine filozofije. Naročito su zainteresovani za sve što je negativno u društvu; jedino ih istina i Božje reči ne zanimaju. Upravo zbog toga su sposobni da u svakom trenutku napuste Božju kuću. Nimalo ih ne zanima da često čitaju Božje reči, niti da tokom okupljanja u Božjoj kući često razgovaraju o istini. Osećaju posebnu netrpeljivost prema obavljanju dužnosti i čak misle da su oni koji obavljaju svoje dužnosti budale. Kakav je to mentalitet i kakva je to ljudskost? Ne zanima ih istina ni spasavanje ljudi od strane Boga, niti osećaju ikakvu privrženost prema crkvenom životu. Mada o Božjim rečima nisu otvoreno sudili, niti su ih osuđivali, oni su nekoliko godina slušali propovedi a da pritom nisu razumeli čak ni delić istine – to jasno ukazuje na problem. Ne postoji niko ko u isto vreme mrzi i pozitivne i negativne stvari. Ako ne voliš pozitivne stvari, bićeš posebno zainteresovan za negativne stvari. A ako si posebno zainteresovan za negativne stvari, definitivno te neće zanimati pozitivne stvari. Osobe ovog tipa nemaju nikakvog interesovanja prema pozitivnim stvarima, tako da u Božjoj kući nema ničega prema čemu oni osećaju privrženost, ničega što se njima dopada ili za čime žude. Zli svetski trendovi, novac, slava i dobitak, položaj zvaničnika, bogaćenje i razne popularne jeresi i zablude jesu ono

što njih najviše zanima. Njihova su srca okrenuta prema svetu, a ne prema kući Božjoj, i oni su upravo zbog toga u stanju da je u bilo kom trenutku napuste. Kad napuste Božju kuću i crkveni život, nimalo se ne kaju, ne osećaju nikakvu mučninu ni bol, već potpuno olakšanje. U sebi ovako razmišljaju: „Konačno, ne moram više svakodnevno da slušam propovedi i besede o istini, ne moram više da budem sputan tim stvarima. Sada mogu hrabro da težim ka slavi i dobitku, ka novcu, mogu da jurim lepe žene i da težim ka što boljim ličnim izgledima. Napokon mogu smelo da lažem i da varam druge, da kujem zavere i spletke i da bezbrižno primenjujem sve vrste rđavih taktika. U ophođenju s ljudima mogu da koristim sva sredstva!" Za njih je bolno da u Božjoj kući slušaju propovedi i razgovaraju o istini, a odlazak iz Božje kuće osećaju kao olakšanje. To znači da ove pozitivne stvari nisu ono što je njihovom srcu potrebno. Njima je potrebno sve ono što pripada svetu i društvu. Iz ovoga je jasno da je razlog njihovog odlaska iz crkve direktno povezan s njihovim težnjama i sklonostima.

Kakva je priroda-suština tih ljudi koji su u stanju da u svakom trenutku napuste Božju kuću? Da li sada možete da je sagledate? (Da. Ljudi tog tipa su bezvernici. Većinu tih ljudi čine iznova otelovljene zveri; sve su to smetenjaci bez mozga i bez ijedne misli u glavi.) Tako je. Oni ne razumeju pitanja vere. Ne razumeju šta je ljudski život zapravo, ne razumeju kojim putem ljudi treba da idu, šta je ono najsmislenije što treba da rade, kojih načela prakse treba da se pridržavaju u pogledu svog vladanja i tome slično, a takođe ne žele da tragaju za istinom kako bi te stvari razumeli. Čemu oni žele da teže? Njihove se misli po čitav dan vrte oko toga šta bi mogli da urade da steknu neku korist i da u životu uživaju više od drugih. Neki ljudi počinju da veruju u Boga dok rade negde u spoljnom svetu. Ali čim ih unaprede u nadzornike ili menadžere ili čim postanu šefovi, oni prestaju da veruju. Kad ih braća i sestre potraže, oni im kažu: „Ja sam sada čovek od statusa i ugleda i sa položajem u društvu. Suviše je ponižavajuće verovati u boga zajedno s vama. Svi treba da se držite podalje od mene i nemojte ponovo da me tražite! Ako hoćete, možete da me otpišete i da me izopštite. U svakom slučaju, završeno je poglavlje mog verovanja u boga i ja nemam više ništa s vama!" Vidite li šta kažu? Kakvi su to ljudi? Da li biste ponovo pokušali da stupite u kontakt s njima? (Ne.) Mada su oni to otvoreno rekli, neke crkvene starešine i dalje žale zbog njihovog odlaska, pa ih više puta pozivaju ne bi li ih nagovorili da ostanu: „Ti si tako dobrog kova i nekada si čak bio starešina i delatnik. Otpušten si samo zato što nisi stremio ka istini. Ako budeš marljivo stremio ka istini, sigurno ćeš biti spasen i u budućnosti ćeš definitivno biti stub i glavni oslonac Božje kuće!" Što im starešine više govore o tome, to sve više odbija njihove sagovornike. Neke crkvene starešine su smetenjaci lišeni razboritosti; ta osoba je stekla unapređenje u svetu, a ove starešine joj i dalje zavide i hteli bi da uspostave vezu s njom – zar time ne pokazuju nedostatak samopoštovanja? Ljudi koji razumeju istinu mogu jasno da sagledaju tu stvar: sticanje unapređenja u društvu nije dobar znak; to nije pravi put kojim čovek treba da ide! Neki ljudi prestaju da veruju u Boga čim steknu nešto malo statusa u društvu – time se samo razotkrivaju i dokazuju da oni nisu ljudi koji iskreno

veruju u Boga, niti ljudi koji vole istinu. Da su iskreni vernici, oni Boga ne bi napustili čak ni ako bi bili unapređeni i ako bi u društvu imali budućnost koja puno obećava. Sada, kad su izdali Boga, ima li ikakve potrebe da crkva pokuša da stupi u kontakt s njima i da išta radi na njima? Nema potrebe za tim, jer su razotkriveni kao bezvernici. Oni su ti koji gube zato što ne veruju u Boga – oni, jednostavno, nemaju blagoslov. Oni su naprosto jadna bića; zar onda nije glupo da i dalje insistiraš na tome da ih nagovoriš da ponovo poveruju u Boga? Što više pokušavaš da ih tako nagovoriš, to te oni više gledaju s visine. Oni misle da su svi koji veruju u Boga zapravo ljudi nižeg društvenog statusa koji su lišeni dobrog kova. Upravo su zbog toga naročito nadmeni i samopravedni i s prezirom gledaju na sve ljude. Ako neko pokaže da je zabrinut ili da mari za njih, oni to vide kao pokušaj da pridobiju njihovu naklonost. O kakvom se mentalitetu ovde radi? To je nesposobnost ispravnog gledanja na braću i sestre. Jesu li oni neko ko iskreno veruje u Boga? Kad naiđete na neku osobu ovog tipa, treba da je odbacite. Čim kaže: „Ja sam sada viši nadzornik. Nemojte više dolaziti da me tražite. Ako i dalje budete pokušavali da stupite u kontakt sa mnom, okrenuću se protiv vas! Naročito nemojte dolaziti u moju firmu da me brukate – nemam ništa s ljudima koji veruju u boga!” – čim izgovori takve reči, treba odmah da odete, treba da otpišete takve ljude i da se više nikada ne družite s njima. Oni se plaše da ćemo mi iskoristiti njihov uspeh; stoga, moramo da imamo malo samosvesti. Oni napreduju i uzdižu se do viših ešalona; nismo im dorasli. Mi smo samo običan narod, ljudi sa dna društvene lestvice. Ne treba ni da pokušavamo da uspostavimo vezu s njima – nemojte da se spuštate na taj nivo! Takođe ima nekih starijih ljudi kojima su deca kupila luksuznu kuću u gradu. Nakon što se presele u svoj novi dom, oni pred braćom i sestrama nestaju bez traga i govore im: „Nemojte opet dolaziti da me tražite. Svi ste vi ljudi sa sela. Ako me budete tražili, ljudi će misliti da sam i ja sa sela, da imam rođake na selu. Time biste me strašno obrukali! Znate li ko je moj sin? On je vreća novca, pravi bogataš, čovek od javnog renomea! Zar za mog sina ne bi bilo ponižavajuće ako biste ostali u kontaktu sa mnom? Zato ubuduće nemojte više dolaziti da me tražite!” Čim izgovore te reči, samo im odgovorite: „Ako je to tvoj stav, mi te razumemo. Želimo ti sreću i radost!” Ukoliko izgovorite makar jednu jedinu reč više od toga, istog trenutka ćete ispasti glupi i niski. Ispravno je jedino odmah otići. Ni u kom slučaju nemojte pokušavati da na silu ubedite bezvernike – to je naprosto glupo ponašanje. Razumete li? (Da.) Kako neki ljudi mogu da budu glupi? Oni kažu: „Sin te osobe je bogataš, pun je para i ima status u društvu. Povezan je čak i sa državnim zvaničnicima. Ako je ubedimo da nastavi da veruje u Boga, njena bi porodica mogla čak i da ugošćava braću i sestre!” Kako vam zvuči ova ideja? Ako o njoj razmislite vodeći računa o radu crkve, o braći i sestrama i o njihovoj bezbednosti, čini se da je ta ideja savršeno prikladna. Ali najpre moraš da ustanoviš da li ta osoba iskreno veruje u Boga. Ako ona nije spremna da veruje u Boga i ako ne voli da bude u kontaktu s braćom i sestrama, a ti i dalje želiš da je nagovoriš da veruje u Boga, zar to onda nije glupo? Nemoj činiti nešto što pokazuje nedostatak samopoštovanja. Nas Bog štiti i usmerava

nas dok verujemo u Njega. Bez obzira na okruženje u kojem živimo, sve je to pod Božjom suverenošću i uređenjima. Bez obzira na patnju koju podnosimo, treba da živimo dostojanstveno. Neki ljudi čak zavide toj osobi koja je napustila Božju kuću i govore kako je ona sposobna – da li je takvo gledište ispravno? Kako treba da gledamo na tu stvar? Čim se preselila u veliku kuću, prestala je da veruje u Boga. Ona ima status i položaj u društvu, a u svom srcu gleda s visine na braću i sestre, posmatra ih kao ljude sa dna društvene lestvice, sa kojima ne vredi biti u kontaktu. Stoga mi treba da budemo samosvesni i ne treba da pokušavamo da s takvim ljudima uspostavljamo veze, niti da im se dodvoravamo, zar ne? (Tako je.)

Uopšte nema potrebe da obraćamo pažnju na ljude koji su u stanju da u svakom trenutku napuste Božju kuću, bilo su to bezvernici ili naprosto besposličari, bilo da u Boga veruju da bi stekli blagoslove ili da bi izbegli nesreće – bez obzira na situaciju – ako su sposobni da u bilo kom trenutku napuste Božju kuću i ako, nakon što je napuste, osećaju netrpeljivost prema braći i sestrama koji pokušavaju da stupe u kontakt s njima, a pogotovo prema njihovoj pomoći i podršci, te ako pokazuju neprijateljstvo prema svakome ko s njima razgovara o istini. Ako se otkriju ovakvi bezvernici, treba ih blagovremeno razotkriti i ukloniti. Neki ljudi možda ne vole istinu, ali vole da budu dobri i uživaju u zajedničkom životu s braćom i sestrama; to ih čini srećnim, a povrh toga im omogućava da izbegnu maltretiranje. Oni u svom srcu znaju da veruju u istinitog Boga i spremni su da marljivo rade. Ako zaista imaju takav stav, mislite li da im treba dozvoliti da nastave sa obavljanjem svojih dužnost? (Da.) Ako su voljni da rade i ako ne izazivaju ometanja ni prekide, oni mogu da nastave da službuju. Ali ako jednog dana izgube volju da službuju i požele da napuste Božju kuću, pa kažu: „Odlazim da bih pokušao da uspem u svetu. Neću više da verujem u boga s vama. Ovde uopšte nije zabavno, a ponekad me i orezuju ako površno obavljam svoju dužnost. Stvarno je teško boraviti ovde; želim da odem” – da li takvu osobu treba nagovarati da ostane? (Ne.) Možemo joj postaviti samo jedno pitanje: „Jesi li dobro razmislio o tome?” Ako kaže: „Dugo već razmišljam o tome”, možeš joj reći: „Onda ti želimo sve najbolje. Zbogom i čuvaj se!” Je li ovo ispravan pristup? (Jeste.) Šta mislite kakvi su to ljudi? To su ljudi koji za sebe misle da su iznad običnog naroda, koji mrze svet i kako on funkcioniše i koji često recituju stihove poznatih ljudi, poput: „Mahnem rukavom, ne otkinuvši ni pramen oblaka.” Za sebe misle da su još uvek čisti i da se ne uklapaju u ovaj svet i hteli bi da kroz veru u Boga nađu utehu. Sebe smatraju izvanrednim, a zapravo su najprizemniji ljudi koji žive samo da bi jeli, pili i provodili se. Nemaju stvarne misli ni stvarne težnje. Misle za sebe da su uzvišeni, da niko ne može da razume njihove misli, niti da se meri s njihovim načinom razmišljanja. Smatraju da je njihov vlastiti mentalni horizont viši nego kod prosečnih ljudi i govore stvari poput: „Svi ste vi obični ljudi, a pogledajte mene – ja sam drugačiji. Ako me pitate odakle sam, reći ću vam da je moj rodni grad daleko odavde.” Je li ti rekao odakle je? Znaš li gde je taj tobože daleki grad? Oni koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu upravo su takvi ljudi. Misle da nigde ne mogu da budu zadovoljni i stalno

razmišljaju o nekim nerealnim, nejasnim, iluzornim stvarima. Ne usredsređuju se na stvarnost i ne razumeju ni šta je ljudski život, ni kojim bi putem ljudi trebalo da krenu. Oni te stvari ne razumeju – naprosto su čudaci. Ako neka osoba ovog tipa odluči da napusti crkvu i kaže da je o tome dugo razmišljala, nema potrebe nagovarati je da ostane. Nemojte joj kazati više nijednu reč – samo je otpišite i to je to. S takvim ljudima treba upravo tako postupati; to je u skladu s načelima ophođenja prema ljudima. Ovim završavamo razgovor u zajedništvu o ljudima koji su sposobni da u svakom trenutku napuste crkvu.

J. Kolebljivost

Deseta manifestacija je: „kolebljivost". Koje konkretne manifestacije pokazuju kolebljivi ljudi? Pre svega, najveće sumnje koje ti ljudi imaju u pogledu verovanja u Boga jesu: „Da li bog stvarno postoji? Postoji li duhovno carstvo? Da li postoji pakao? Da li su reči koje bog izgovara istina? Ljudi kažu da je ova osoba ovaploćeni bog, ali ja nisam video nijedan aspekt zbog kojeg bi mi ona zaličila na ovaploćenog boga! Dakle, gde je tačno duh božji? Da li bog zaista postoji ili ne postoji?" Oni sebi nikada ne mogu da razjasne ta pitanja. Vide da ima mnogo ljudi koji veruju u Boga, pa misle: „Mora da bog postoji. Verovatno postoji. Nadam se da postoji. Zbog vere u boga ionako nisam ništa izgubio; niko me nije maltretirao. Čuo sam da obavljanje dužnosti može da donese blagoslove i dobro odredište, te da će mi omogućiti da u budućnosti ne umrem. Stoga, mislim da ću se i ja priključiti i da ću početi da verujem." Nakon što određeni period provedu u veri, oni vide kako se neki ljudi suočavaju s kušnjama i nevoljama, pa počinju ovako da razmišljaju: „Zar verovanje u boga ne bi trebalo da donese blagoslove? Neki ljudi su se teško razboleli i umrli, neke je velika crvena aždaja uhapsila i do smrti progonila, a neki su se razboleli ili im je porodicu zadesila katastrofa dok su obavljali svoje dužnosti. Zašto ih bog nije zaštitio? Da li, dakle, bog zaista postoji ili ne postoji? Ako postoji, takve stvari ne bi trebalo da se dešavaju!" Neki dobronamerni ljudi razgovaraju s njima u zajedništvu o istini i kažu im: „Bog je suveren nad svim stvarima, a ljudske sudbine orkestrira Božja ruka. Ljudi treba da prihvate te stvari od Boga i da se predaju Božjoj orkestraciji. Sve što Bog radi je dobro." Ovi kolebljivci na to odgovaraju: „Ne vidim šta je dobro u tome! Podnositi katastrofe – da li je to dobro? Teško se razboleti ili zakačiti neku neizlečivu bolest – je li to dobro? Još je gore biti mrtav. Postoji li bog ili ne postoji? Ne znam." Stalno su ispunjeni sumnjom u vezi s Bogom. Kad vide kako mnogi ljudi obavljaju svoje dužnosti, kako se rad Božje kuće sve više širi i kako crkva iz dana u dan doživljava procvat, čini im se da Bog mora da postoji. Naročito kada čuju braću i sestre kako svedoče o znamenju i čudima koje je Bog pokazao i o blagodati koju su primili od Boga, ovi kolebljivci još snažnije osećaju da: „Bog definitivno postoji! Iako ne mogu da vide duh božji, ljudi su čuli reči koje je izgovorio ovaploćeni Bog, a i ja sam takođe čuo tolike ljude da u zajedništvu razgovaraju o Božjim rečima i da ih doživljavaju. Prema tome, bog definitivno mora da postoji!" Kad crkva doživljava procvat, kad se sve

odvija glatko i kad lepo napreduje, kad se rad crkve sve više širi, a naročito kad braća i sestre iskuse neke posebne okolnosti i naročite stvari i kad vide da ih Bog štiti, da je suveren i da ih vodi kroz te stvari, kolebljivci osećaju da Bog postoji i da je uistinu dobar. Nakon nekog vremena, međutim, oni će možda doživeti frustracije i poteškoće, neki će trpeti neuspehe i poraze, dok će Božja kuća možda eliminisati deo ljudi; te stvari, a posebno ova poslednja, u velikoj meri protivreče njihovim predstavama i prevazilaze njihova očekivanja. Oni misle: „Ako bog postoji, kako ove stvari mogu da se dešavaju? Ne bi trebalo da se dešavaju! Normalno je da se te stvari dešavaju među nevernicima, ali kako mogu da se događaju i u božjoj kući? Ako bog postoji, trebalo bi da reši ta pitanja i da spreči da se te stvari dešavaju, jer on je svemoguć, ima autoritet i ima silu! Da li bog zaista postoji ili ne postoji? Ljudi ne mogu da vide božji duh. A što se tiče reči koje je izgovorio ovaploćeni bog, svi ljudi kažu da su te reči istina, da su one put i da mogu da budu čovekov život. Ali zašto ja ne osećam da su one istina? Toliko sam dugo slušao propovedi, ali život mi se uopšte nije preobrazio! Toliko sam patio – a šta sam dobio?” Počinju da sumnjaju u Boga, a njihovo oduševljenje prema obavljanju dužnosti počinje da splašnjava i da se hladi. Oni tada razmišljaju o napuštanju Božje kuće kako bi radili i zaradili novac za pristojan život – počinju da sve više misle o tome. U sebi ovako razmišljaju: „Ako bog u kojeg verujem nije istiniti bog, onda će to što tokom svih ovih godina nisam radio i zarađivao novac biti tako veliki gubitak! Ne, pogrešno je ovako razmišljati. Moram i dalje pravilno da verujem. Čuo sam da ljudi kažu kako čitanje što više božjih reči čoveku omogućava da razume istinu, da rešava sve probleme i da više ne bude slab. Ali ja sam čitao božje reči, pa opet i dalje ne razumem istinu. Zašto se još uvek osećam negativno? Zašto mi se stalno čini da nemam energije za obavljanje svoje dužnosti? Bog ne radi u meni! Imam toliko poteškoća, ali bog mi nije otvorio put. Da li, dakle, bog zaista postoji ili ne postoji? Ako je ovo istiniti put, bog treba da blagoslovi ljude koji svoju dužnost obavljaju spokojno, glatko i normalno. Zašto onda još uvek ima toliko poteškoća u propovedanju jevanđelja i obavljanju dužnosti? Mada znam da religijski svet zaostaje i da je verovanje u svemogućeg boga ulazak u Doba carstva, zašto onda nisam video kako sveti duh deluje?” Kakvi su ovo ljudi? To su ljudi lišeni duhovnog razumevanja. Oni čitaju Božje reči, ali ne razumeju istinu. Ma koliko da se u zajedništvu besedi o istini, ne mogu da dokuče njeno značenje. Oni stvari uvek posmatraju na osnovu svojih predstava i maštarija i stalno su ispunjeni sumnjom u vezi s Bogom. Kako bi jedna takva osoba uopšte mogla da razume istinu? Neki ljudi vide da je prilično teško propovedati jevanđelje, pa misle: „Da je ovo istiniti put, sveti duh bi snažno delovao. Gde god bi braća i sestre otišli da propovedaju jevanđelje, sve bi se odvijalo glatko i nesmetano. Štaviše, državni zvaničnici bi takođe počeli da veruju i svemu bi dali zeleno svetlo. To bi zaista bilo delo istinitog boga. Ali posmatrajući činjenice, to sada uopšte nije slučaj. Ne samo da predsednici i zvaničnici u raznim zemljama širom sveta ne veruju u boga, već ujedno ne podržavaju veru u boga. Državni organi u pojedinim zemljama čak progone vernike i onemogućavaju ljudima da veruju u

boga. Da li je, dakle, bog u kojeg verujemo zaista istiniti bog? Ne znam; teško je reći." U njihovim srcima uvek postoji jedan veliki znak pitanja. Svaki put kad čuju nekakvu vest, njima se čini da se desio „zemljotres", čiji uticaj nije ni ogroman ni neprimetan, što ih navodi da se pokolebaju. Neki ljudi pitaju: „Jesu li oni stalno kolebljivi zato što u Boga veruju neko kraće vreme?" Ne radi se o tome – neki ljudi veruju tri, pet, pa čak i preko deset godina. Može li se to smatrati kratkim vremenom? Ako bi neko, za vreme dela u Dobu blagodati, verovao tri ili pet godina, to se ne bi smatralo dugim periodom, jer ta osoba nije čula Božje izjave i reči u poslednjim danima; razumela je tek nešto malo od biblijskog znanja i duhovnih teorija iz Biblije i iz propovedanja ljudi. Ona bi time zadobila premalo toga. Stvari stoje drugačije kad neko prihvati delo koje se odvija u sadašnjoj etapi – ako ta osoba obavlja svoju dužnost i sledi Boga tri godine, to što ona doživljava, što razume i što zadobija prevazilazi ono što je mogao da zadobije neko ko je, u Dobu blagodati, verovao u Gospoda dvadeset ili trideset godina, pa čak i celog svog života. Ali ovi kolebljivci, čak i nakon što su verovali tri, pet, pa čak i preko deset godina, još uvek ne mogu da ustanove da li ovu etapu dela obavlja Bog ili je ne obavlja, pa čak sumnjaju i u samo postojanje Boga. Da li bi ti rekao da su takvi ljudi veoma problematični? Imaju li oni sposobnost da razumeju istinu? (Ne.) Imaju li način razmišljanja normalne ljudskosti? (Ne.) Oni nisu u stanju da razumeju istinu. Ma kakva situacija da nastane u crkvi, ona uvek može da ih pokoleba – onaj znak pitanja u njihovim srcima stalno izaziva „zemljotrese" u njima. Ako antihristi izazovu ometanja u crkvi i navedu neke ljude na stranputicu ili ako neko koga oni obožavaju uradi nešto što nisu očekivali – ako, recimo, ukrade novčane priloge ili se upusti u razvratničke aktivnosti – pa bude uklonjen, srca će im se zbog toga pokolebati i počeće da sumnjaju u Boga: „Zar ovo nije tok božjeg dela? Pa kako onda u crkvi može da se dešava ovakvo bezakonje? Kako bog može da dopusti pojavu antihrista i zlih ljudi? Je li ovo zaista istiniti put?" Sva dešavanja u crkvi koja se kose s njihovim predstavama dovode do toga da se u njima probude sumnje i da oni počnu da se pitaju da li je ovo istiniti put, da li je ovo Božje delo i da li Bog zaista postoji. Oni, jednostavno, ne tragaju za istinom da bi tu stvar pravilno sagledali. To već samo po sebi dovoljno dokazuje da oni, od početka do kraja, u osnovi nikada nisu verovali da ovu etapu dela obavlja Bog. Od početka do kraja, nikada nisu znali šta je istina, ni zašto Bog izražava istinu. Bog je izrekao toliko reči i obavio toliko posla – sve je to Božje delo. Mnogi ljudi su to proverili i uverili se u to, ali kolebljivci odbijaju da ova pitanja posmatraju na osnovu tih stvari. Svoje sudove uvek donose iz ljudske perspektive i koristeći ljudski način razmišljanja – oni previše veruju u sebe. Kad ima nekih nedoslednosti ili odstupanja u radu crkve ili u crkvenom životu, ili kad je crkva izložena represiji i progonu od strane vlasti, oni opet počinju da se pitaju: „Je li ovo zaista istiniti put?" Kad se u crkvi pojave antihristi ili lažne starešine, oni takođe počinju da se pitaju. Kažu: „Pogledajte samo te sveštenike i starce u religijskim crkvama – oni uistinu vole gospoda, a u njihovim crkvama nema antihrista. E, to je istiniti put. Ako to što vi ovde imate jeste istiniti put, zašto se te stvari još uvek dešavaju?" Eto kako oni prave

poređenja. A kakva poređenja prave neki drugi moroni? Oni kažu: „Pogledajte te ljude koji u boga veruju u Trosamostalnoj patriotskoj crkvi – država im je odobrila da veruju i čak im izdaje sertifikate i poklanja zemljište za izgradnju crkava. Sve je legitimno i legalno. Da li i vi imate neku javnu crkvu? Jesu li vaše crkve registrovane? Država čak dodeljuje sveštenike Trosamostalnim patriotskim crkvama, a ti sveštenici imaju licence. Imaju li vaše starešine i delatnici licence? Vama država ne dopušta da verujete u boga, nego vas hapsi i progoni. Vi čak nemate ni stalno mesto okupljanja; uvek se sastajete u tajnosti. Je li ovo zaista istiniti put? Da je ovo istiniti put, zašto biste se uvek okupljali i obavljali svoje dužnosti na tako tajanstven način?" Oni čak ni ova pitanja ne mogu da prozru. Svaka situacija može da ih navede da se pokolebaju i da počnu da sumnjaju u Boga. Recite Mi, može li takva osoba da bude postojana? (Ne.) Mada nije otvoreno napustila crkvu, ona je u svom srcu uvek na ivici opasnosti. Nikada nije sigurna u Božje delo i u istine koje Bog izražava, tako da uvek napola veruje a napola sumnja; stoga ona ne može da ima istinsku veru. Ona ne vidi da su svi progoni, sva represija i sva hapšenja koja su se dogodila tokom ovih godina obavljanja Božjeg dela bila pod Božjom suverenošću i da sve to spada pod Božje orkestracije i uređenja. Ona, dakle, ima predstave i u stanju je da se zapita da li Bog može da bude suveren nad svim stvarima. Oduvek veruje da sve poslove u Božjoj kući obavljaju ljudi i nesposobna je da uoči makar i najmanji znak Božjih dela. Zar ona nije bezvernik? Ako je takva osoba novi vernik, koji je tek pre šest meseci ili godinu dana počeo da veruje, pa još uvek nije jasno dokučio razne istine, onda je razumljivo što u sebi gaji sumnje i koleba se kad vidi nešto što se protivi njegovim predstavama. Ali neki ljudi veruju u Boga po nekoliko godina, odslušali su gomilu propovedi i drugi su im u zajedništvu besedili o istini kad god se suoče s poteškoćama. To što su u to vreme čuli, oni su razumeli samo doktrinarno. Međutim, kad se nakon toga suoče sa istim problemima, ponovo dovode u pitanje Boga i Božje delo. Ovo pokazuje da takvi ljudi nisu sposobni da shvate istinu, da im nedostaje razmišljanje normalne ljudskosti i da ne ispunjavaju merilo da budu ljudska bića.

Kako treba postupati s ljudima koji su kolebljivi? U smislu njihove ljudskosti, ti ljudi nisu zli, ali zaista predstavljaju problematičan tip ljudi, jer im nedostaje sposobnost da shvate istinu i jer nemaju razmišljanje normalne ljudskosti. Što je najvažnije, oni ne mogu čak ni da potvrde mnoge istine koje je Bog izrazio, niti znaju da li su te reči istina i da li su one Božji izraz i Božje delo. Sudeći po njihovoj sposobnosti razumevanja, kakvi su to ljudi? Ispravno je reći da su oni bezvernici, a takođe je ispravno reći da su smetenjaci. Mada ljudi te vrste nisu počinili nikakvo očigledno zlo i ne mogu se okvalifikovati kao zli ljudi, budući da su do te mere smeteni i da mogu da čine mnoge stvari koje ometaju i prekidaju, zar oni nisu beskorisni? (Jesu.) Ma koliko dugo da veruju u Boga i ma koliko propovedi da su odslušali, oni nikada ne mogu razumeti istinu. Ne mogu čak ni da potvrde postojanje Boga ili Božju suverenost. O kakvom se kovu ovde radi? Ti ljudi su apsolutno nesposobni da shvate istinu. To su ljudi veoma lošeg kova; takođe bi se moglo reći da oni nemaju nikakvog kova – oni su beskorisni ljudi bez mozga. Recite Mi, koju

dužnost mogu da obavljaju ti ljudi? (Ne mogu da obavljaju nijednu dužnost.) Oni ne mogu da obavljaju nijednu dužnost i uvek su sumnjičavi i kolebljivi. Kako, dakle, treba postupati i ophoditi se prema tim ljudima? Najprikladniji način postupanja s takvim ljudima jeste da im se ne dopusti da obavljaju bilo koju dužnost. Čak i ako traže da obavljaju neku dužnost, ne treba im to dozvoliti. Zašto? Zato što kad ovakvi ljudi počnu da obavljaju neku dužnost, posebno ako su pre toga podneli neku nedaću i platili izvesnu cenu, oni će pre ili kasnije poželeti da poravnaju račune s Božjom kućom. Ako budu uhapšeni ili se suoče s nekom prirodnom katastrofom ili sa nesrećama koje je izazvao čovek, oni će se pokajati što su davali sebe za Boga; gorko će se žaliti zbog toga, ići će unaokolo i širiti primedbe poput ovih: „Toliko sam propatio zarad crkvenog dela i obavljanja svoje dužnosti. Toliko sam manje hrane pojeo, toliko manje spavao i zaradio toliko manje novca. Da nisam obavljao dužnost, mogao sam zarađeni novac da položim u banku, pa bih tako zaradio na kamati! Toliko sam rizika preuzeo na sebe – koliko vredi svaki sat tog rizika? Koliko iznosi dnevnica za moj rad?" Pokušaće da poravnaju finansijske račune s Božjom kućom i čak će zapretiti da će prijaviti Božju kuću ako ne dobiju adekvatnu naknadu. Zar dopustiti takvim ljudima da obavljaju dužnost ne bi donelo beskrajne probleme? Saradnja s tako niskim osobama dovešće do zbrke koju je nemoguće rešiti. Ma koliko stvari da obavljaju za crkvu, oni u svojim srcima vode knjige i prilježno beleže svaki pojedinačan račun. Šta god da rade za crkvu, oni to nikada ne čine rado. Baš zato što to čine nerado, oni žele da poravnaju račune. Zašto je to tako? Zato što oni u svojim srcima ne priznaju da Bog postoji, niti veruju u postojanje Boga. Ne priznaju da su Božje reči istina i da Božje delo može da spase ljude. Kakvu bi im, dakle, nagradu trebalo dati da bi oni bili zadovoljni što su platili neku malu cenu, što su malo propatili, što su obavili neku dužnost i potrošili određene ljudske i materijalne resurse zarad takozvanog boga kojeg u svojim glavama zamišljaju? Kad ništa ne bi dobili zauzvrat, da li bi bili zadovoljni? Ako jednoga dana shvate da su eliminisani zato što nisu stremili ka istini, kakve će biti posledice? Misliće da ih je Božja kuća prevarila, da su ih starešine i delatnici obmanuli, da su ih držali u mraku i da su postali žrtve prevare. Tada će hteti da uđu u prepirku s Božjom kućom, da traže nadoknadu i da čitavu stvar razvlače do u beskraj. Misliš li da bi Božja kuća htela da se petlja s nekom takvom osobom? Božja kuća nipošto neće uraditi nešto tako glupo! Pripadnici Božjeg izabranog naroda obavljaju svoje dužnosti kako bi ispunili odgovornost stvorenih bića – to je u potpunosti njihov lični izbor i oni to rado čine. Božja kuća nikada nikog ne primorava, niti na bilo šta prisiljava. Ali kad bezvernici počnu da obavljaju neku dužnost, samo je pitanje vremena kada će se javiti problemi. Ako su loše raspoloženi, sigurno će početi da gunđaju, da se žale i da drugima govore: „Svi ste tako umilno govorili i prevarili ste me, rekli ste mi da će mi verovanje u boga omogućiti da zadobijem istinu i večni život. Ali niko od vas nije pomenuo da će u crkvi biti antihrista koji zaluđuju ljude, da će biti zlih ljudi koji ometaju i prekidaju rad crkve, kao ni da će crkva ljude uklanjati ili proterivati. Nikada mi niste rekli da će se išta od toga dešavati u crkvi!" Mogu čak i da se okrenu i da počnu tebe da

optužuju ovim rečima: „Nikad mi nisi dovoljno dobro objasnio ove stvari. U svom verovanju u boga i obavljanju dužnosti naprosto sam išao vašim stopama. Kao rezultat toga, ja sada nemam nikakvih izgleda u svetu; onemogućili ste mi da zaradim veliki novac. Treba da mi nadoknadite sve što sam izgubio!" Zar ti se ne čini odvratnim kad počnu ovako da se cenjkaju s tobom? Da li bi poželeo da se petljaš s njima? (Ne bih.) Ko bi takvim ljudima uopšte mogao da razjasni te stvari? Oni ne prihvataju istinu i ne vide Božje postojanje, niti mogu da kroz svoja iskustva osete da Bog postoji. Recite Mi, ko bi tu činjenicu mogao da im utuvi u glavu? To niko ne bi mogao. Oni nemaju sposobnosti da prihvate istinu, tako da biste im umnogome otežali stvar i doveli biste ih u tešku situaciju ako biste od njih tražili da streme ka istini – to je, naprosto, nerealno. Oni u Boga veruju samo zato da bi dobili blagoslove. Čim obave neku sitnu dužnost, odmah traže nagradu za to. Ako ne dobiju ono što žele, počinju da sipaju uvrede: „Prevarili ste me i obmanuli! Svi ste vi prevaranti!" Kažite Mi, da li biste hteli da trpite ovakve prozivke? (Ne.) Ko ih je to prevario? Zar nisu oni sami imali ambicije i želje i zar nisu sami hteli da dobiju blagoslove? Zar u Boga nisu poverovali upravo zato da bi dobili blagoslove? Sada nisu primili blagoslove, ali zar to nije zato što nisu stremili ka istini? Zar to nije njihov vlastiti problem? Oni čak ni u Boga ne veruju, a ipak bi hteli da dobiju blagoslove od Boga – kako bi moglo da bude toliko lako dobiti blagoslove? Zar im te stvari nisu detaljno razjašnjene još pre no što su počeli da obavljaju dužnost? (Jesu.) Ali možeš li da ih urazumiš? Ne možeš – oni će naprosto reći da si ih prevario. Recite Mi, ko među braćom i sestrama, bez obzira na to koliko dugo svako od njih veruje u Boga, svoju dužnost ne obavlja dobrovoljno? Mada ima retkih slučajeva da su pojedini roditelji ili rođaci dovukli decu koja ne veruju u Boga i naterali ih da u Boga veruju i da obavljaju dužnost, takvih primera je veoma malo. Čak i ako te roditelji uvlače u to, to je za tvoje dobro – treba to da razumeš. Ali to je tvoja porodica koja te uvlači – braća i sestre iz Božje kuće te ne uvlače, niti te primoravaju. Verovanje u Boga i obavljanje dužnosti u potpunosti su dobrovoljni. Svako ko poželi da ode iz crkve, može to istog trenutka da učini; vrata Božje kuće uvek su otvorena. Međutim, kad jednom odeš, nećeš više moći tako lako da se vratiš. Oni koji svoju dužnost u Božjoj kući obavljaju puno radno vreme veoma su pažljivo probrani – ne biva baš svako prihvaćen. Postoje neophodna merila i načela, a samo oni koji ispunjavaju potrebne kvalifikacije mogu da ostanu u crkvi s punim radnim vremenom. Kolebljivci misle: „Niste mi podrobno razjasnili jednu tako važnu stvar. U to vreme, ja sam svoju dužnost obavljao samo zato što sam bio zbunjen." Šta mu tačno nije podrobno razjašnjeno? Braća i sestre svakodnevno u zajedništvu razgovaraju o istini dok obavljaju svoje dužnosti – ako ovi ljudi to nisu razumeli, to je zato što su slepci i smetenjaci. Ne mogu nikoga drugog da krive zbog toga. Ali oni se oko toga neće raspravljati s tobom; naprosto im se čini da su pretrpeli veliki gubitak, pa bi hteli da to s Božjom kućom rasprave i da poravnaju račune. Zar takvi ljudi nisu nerazumni i krajnje odvratni? Kada, dakle, upoznate pravo lice takvih ljudi i kad jasno uvidite da su to smetenjaci, da su potpuno beskorisni, da ne mogu da obavljaju nikakvu dužnost i da

su stalno fokusirani na sticanje blagoslova, da su im srca obuzeta mislima o zadobijanju blagoslova i da sve što znaju jeste to da im obavljanje dužnosti može doneti blagoslove, spasenje, ulazak u carstvo i besmrtnost, te da poznaju samo tih nekoliko fraza dok ništa drugo ne razumeju – ne znaju šta je istina, kako treba primenjivati istinu, ni kako se pokoriti Bogu – da li se onda takvim ljudima, čak i ako žele ili zahtevaju da obave neku dužnost, može dozvoliti da to i učine? (Ne može.)

U stvari, kolebljivi ljudi nose u sebi sumnju i stalno posmatraju, čak i onda kad su potpuno bezbedni i kad im ništa ne fali. A kad se suoče s progonom i hapšenjima, počinju da se kolebaju. To pokazuje da oni, u svojoj veri u Boga, ne poseduju iskrenu veru. Kad nastupe okolnosti, oni se otkrivaju. To pokazuje da oni nikad nisu bili sigurni u vezi s Božjim delom, da su se uvek pitali i da su posmatrali. Zašto nisu napustili crkvu? Oni misle: „Tolike sam godine verovao u Boga i trpeo tolike nedaće. Ako odem sada, kad još nisam stekao nikakvu korist, zar neću biti na gubitku? Zar onda sva moja patnja ne bi bila uzaludna?" Eto kako oni razmišljaju. Ti možda misliš da su oni sigurni, da imaju veru i da razumeju istinu, ali to, u stvari, nije tačno. Oni se još uvek dvoume, još uvek posmatraju. U svom srcu, oni samo žele da vide da li rad Božje kuće zaista napreduje, da li svaki radni zadatak donosi plodove i da li je ostvarila ogroman uticaj na svet. Naročito bi hteli da saznaju sledeće stvari: kako crkve napreduju sa širenjem jevanđelja u raznim zemljama? Da li ono ima obim i uticaj? Da li je ovaj tok međunarodno priznat? Da li su neki poznati ljudi i uticajne ličnosti prihvatili ovu etapu dela? Da li je Crkva Svemogućeg Boga priznata i odobrena od strane Ujedinjenih nacija? Ima li ona podršku vlada raznih zemalja? Jesu li braći i sestrama u raznim zemljama odobrene molbe za politički azil? To su stvari oko kojih su takvi ljudi uvek zabrinuti i to je jasna manifestacija njihove kolebljivosti. Kada vide da je Božja kuća stekla moć i da se rad na jevanđelju proširio, oni su srećni što nisu napustili Božju kuću, pa više ne sumnjaju u Boga. Ali čim vide da je rad Božje kuće ometen, onemogućen ili narušen, da je takođe narušen i učinak braće i sestara u vršenju dužnosti, kao i da svet isključuje i negira crkvu, oni počinju da razmišljaju o napuštanju Božje kuće. Stalno se pitaju: „Da li je bog zaista suveren nad svim ovim? Zašto ne mogu da vidim božju svemoć? Da li su božje reči zaista istina? Mogu li one uistinu da očiste i da spase ljude?" Oni nikada ne mogu da prozru te stvari i neprestano ih dovode u pitanje zato što nemaju duhovno razumevanje i što ne mogu da shvate Božje reči. Ma koliko propovedi da odslušaju, ni o čemu ne umeju da izvedu zaključak. Kao rezultat toga, oni se stalno raspituju unaokolo i hteli bi da im narastu uši pa da čuju ono što je izuzetno daleko i da imaju oči pa da vide dokle god pogled seže, kako bi saznali i čuli vesti o onome što se događa daleko od njih. Tada bi mogli blagovremeno da odluče treba li da ostanu ili da odu. Zar takvi ljudi nisu glupi? (Jesu.) Zar ljudi te vrste ne žive iscrpljujućim životom? (Žive.) Oni nemaju razmišljanje normalne ljudskosti, niti razumeju istinu. Što se više stvari dešava, to oni postaju sve više usplahireni i zbunjeni. Ne znaju kako da raspoznaju te stvari ni kako da ih okarakterišu; a pogotovo ne znaju kako da u tim stvarima raspoznaju ispravno od pogrešnog ili da iz

njih izvuku pouke, te da zatim pronađu načela prakse u Božjoj reči. Oni ne umeju da rade te stvari. I šta onda rade? Na primer, kad se u crkvi pojave antihristi i zli ljudi, pa krenu da zaluđuju ljude, oni počinju da se pitaju: „Ko je ovde u pravu, a ko greši? Da li je ovaj put zaista istinit? Hoću li biti blagosloven ako nastavim da verujem do kraja? Ima već nekoliko godina kako obavljam svoju dužnost – da li je ova patnja vredna toga? Treba li i dalje da obavljam svoju dužnost?" Oni sve razmatraju iz perspektive vlastitih interesa, ne mogu da razumeju ljude, događaje i stvari pred sobom i deluju veoma nespretno. Nedostaju im ispravne misli i stanovišta i hteli bi da stoje po strani i da posmatraju, ne bi li videli šta će na kraju ispasti. Kad ih gledaš, imaš utisak da su istovremeno i jadni i smešni. Dok se ništa ne dešava, ponašaju se sasvim normalno, ali čim se desi nešto krupno, oni ne znaju sa kojeg bi stanovišta trebalo da posmatraju tu stvar, a ono što govore odražava misli i stanovišta nevernika. Kad se sve završi, ne može se videti šta su iz toga dobili. Zar takvi ljudi nisu veoma glupi? (Jesu.) Glupi ljudi se upravo tako ponašaju. Koja su, dakle, načela za postupanje s takvim ljudima? Na osnovu njihovih manifestacija, oni se ne mogu smatrati krajnje izdajnički nastrojenim i rđavim ljudima. Imaju, međutim, jednu fatalnu manu, a to je da oni nemaju misli, nemaju dušu i ne mogu ništa da prozru. Zbog svega što se oko njih dešava oni ostaju na gubitku, ne znaju kome da veruju, na koga da se oslone, kako da sagledaju neki problem, ni odakle da počnu da ga rešavaju – naprosto su u stanju panike. Kad izađu iz stanja panike, mogu da razviju sumnje, a mogu i privremeno da se smire, ali njihova uobičajena kolebljivost ostaje nepromenjena. Na osnovu njihovih manifestacija, a pošto se ne mogu klasifikovati kao zli ljudi, ako su trenutno u stanju da obavljaju ponešto od svoje dužnost i da dobrovoljno službuju, može im se dozvoliti da i dalje obavljaju tu dužnost. To se, međutim, zasniva na pretpostavci da pri obavljanju dužnosti postižu barem neke rezultate. Ako oni pri obavljanju dužnosti uopšte ne prihvataju istinu i ako su uvek površni, treba ih poslati kući. Međutim, ako su spremni da isprave svoje greške, onda im treba dozvoliti da ostanu u Božjoj kući i da nastave da obavljaju svoju dužnost. Treba im dodeliti onu dužnost koja je za njih najprikladnija. Ako nisu u stanju da obavljaju nijednu dužnost i ako su naprosto beskorisni, treba ih poslati na mesto koje im odgovara. U tom slučaju, ovo više ne može da zavisi od toga da li su oni spremni i voljni da službuju. Zar ovaj način postupanja nije jednostavan? (Jeste.)

Možete li da raspoznate kolebljivce? Ima li oko vas takvih ljudi? Neki ljudi su u prošlosti bili počišćeni iz crkve. Zamislite da neko od njih kaže sledeće: „Promenio sam se nabolje. Više se ne kolebam. Ranije sam se stalno kolebao kada je reč o istinitom putu, zato što je zaista bilo teško u vreme kad je božja kuća tek počela da deluje u inostranstvu. U to vreme, braći i sestrama u crkvi bilo je veoma teško da propovedaju jevanđelje, a u inostranstvu je bilo malo ljudi koji su prihvatili istiniti put. Pored toga, činilo se da nema nikakvih izgleda da se rad na jevanđelju proširi. Stoga sam tada bio stalno sumnjičav u pogledu božjeg dela. Sada, kad vidim da se rad božje kuće na jevanđelju širi, da se razni zadaci poboljšavaju i da daju rezultate, kao i da crkve u raznim zemljama

doživljavaju sve veći procvat, ja više nemam nikakvih sumnji i ne kolebam se. Molim vas, dozvolite mi da obavljam svoju dužnost. Nemojte me svrstavati među one koji su uklonjeni ili proterani!" Da li bi bilo u redu pružiti šansu takvoj osobi? (Ne bi.) A zašto ne bi? (Njene su reči lažne. Ona samo želi da se ponovo veže za crkvu, jer vidi da rad Božje kuće ima trend širenja i da je ona stekla moć. Ali čim se bude desilo nešto što je protivno njenim predstavama, ona će se opet pokolebati.) Jeste li prozreli tu stvar? (Jesmo.) Neki ljudi su rođeni kolebljivci. Okreću se kako vetar duva – a čak i kad nema vetra, oni se sami od sebe kolebaju. Takvi ljudi nemaju sposobnost razmišljanja koju normalan čovek treba da ima, tako da ne ispunjavaju merilo da budu ljudska bića. Da li je to tačno? (Jeste.) Ako neko ima sposobnost razmišljanja kao normalan čovek i ako poseduje sposobnost shvatanja koju ljudska bića treba da imaju, shvatio bi da je Bog izrazio toliko mnogo istina i mogao bi da potvrdi da je to Božje delo. Štaviše, ima toliko ljudi koji veruju u Boga – oni svakoga dana vide Božje delo i delo Svetog Duha, kao i predivna dela Božja; vera im je sve jača, a njihova energija za obavljanje dužnosti sve veća. Jesu li to stvari koje se mogu postići čovekovim radom? Oni koji ne poseduju sposobnost da razmišljaju kao ljudska bića, ma koliko da im objašnjavaš te stvari, ne mogu da potvrde da se tu radi o Božjem delu. Nedostaje im sposobnost da donesu takav sud. Bez obzira na to koliko je delo koje Bog sada obavlja veliko, koliko toga On izgovara, koliko Ga ljudi sledi, koliko je ljudi sigurno da je ovo Božje delo ili koliko je ljudi sigurno da sudbina čovečanstva potpada pod Božju suverenost i uređenja, kao i da je Bog Stvoritelj, njima ništa od toga nije važno. Šta je, dakle, za njih najvažnije? Moraju lično da vide kako im se Bog pojavljuje s neba i takođe moraju da vide kako Bog otvara Svoja usta i govori, da vide kako On lično stvara nebo i zemlju i sva stvorenja i kako lično prikazuje znamenja i čuda, a dok izgovara Svoje reči, to bi moralo da zvuči kao grmljavina. Tek tada bi poverovali u Boga. Isti su kao Toma – ma koliko da je reči izgovorio Gospod Isus, ma koliko da je istine izrazio i ma koliko da je znamenja i čuda prikazao tokom Svog boravka na zemlji, Tomi ništa od toga nije bilo važno. Ono što mu je bilo važno jeste da li je vaskrsenje Gospoda Isusa posle smrti bilo stvarno ili nije. Kako je on to potvrdio? Zahtevao je od Gospoda Isusa: „Ispruži ruke i daj mi da vidim ožiljke od klinova. Ako si ti zaista vaskrsli gospod Isus, imaćeš na rukama ožiljke od klinova i tada ću te priznati za gospoda Isusa. Ako ne mogu da opipam ožiljke od klinova na tvojim rukama, neću te priznati za gospoda Isusa, niti ću te priznati za boga." Zar on nije ispao moron? (Jeste.) Takvi ljudi veruju isključivo u činjenice koje mogu svojim očima da vide, kao i u vlastite maštarije i rezonovanje. Čak i ako čuju Božje reči, čak i ako iskuse Božje delo i vide uspon, rast i procvat Božjeg dela, oni i dalje ne veruju da je to Božje delo. Ne mogu da vide veliku Božju silu, ne mogu da vide Božji autoritet i ne mogu da raspoznaju silu Božjih reči ni rezultate koje one mogu da ostvare u ljudima. Oni te stvari ne mogu da vide, ni da ih raspoznaju. Nadaju se samo jednoj stvari: „Moraš gromoglasno da govoriš sa nebesa i da izjaviš da si ti stvoritelj. Treba takođe da prikažeš znamenja i čuda i da lično stvoriš nebo, zemlju i sva stvorenja, kako bi pokazao svoju veliku silu. Tada ću

poverovati da si ti bog i priznaću te za boga.” Da li Bog ceni takvo priznanje? Da li On ceni takvu veru? (Ne.) Da li je Bogu potrebno tvoje priznanje da bi bio Bog? Da li Mu je potrebno tvoje odobravanje? Bog je izrazio toliko istina, toliko je ljudi prihvatilo Božje delo i ima toliko iskustvenih svedočenja – koja nadmašuju svedočenja svih prethodnih generacija – ali ti još uvek ne možeš da potvrdiš da li je to Božja pojava i Božje delo. Ne veruješ ili ne priznaješ činjenice koje je Bog već postigao, kao ni u ispunjenje Božjih obećanja. Kakav si ti onda stvor? Ti čak nisi ljudsko biće – ti si moron! A opet, i dalje želiš da primiš blagoslove od Boga – e pa, neće moći! O tome možeš samo da sanjaš! Ti na svakom koraku sumnjaš u Boga i poričeš Ga i stalno bi da se smeješ nesreći Božje kuće. Nikada nisi priznao ni poverovao da Bog postoji, niti si ikada priznao Božje reči i delo, poverovao u njih ili ih prihvatio. Prema tome, Božja obećanja nemaju apsolutno nikakve veze s tobom i ti nećeš dobiti ništa. Neki ljudi kažu: „Ali oni i dalje obavljaju svoju dužnost. Kako je moguće da ništa ne dobiju?” U tom slučaju, moramo da razjasnimo u koju svrhu oni obavljaju svoju dužnost, za koga to rade i koja načela slede dok tu dužnost obavljaju. Ako ne prihvataš Božje reči, čak i ako obavljaš svoju dužnost, ti zapravo samo službuješ – to nije istinsko pokoravanje. To što radiš Bog ne priznaje za obavljanje dužnosti. U Božjim očima, ti nisi ništa drugo do mrtav čovek bez duha. Mrtav čovek, a i dalje se nada blagoslovima – zar to nije samo pusta želja? To što si uopšte u stanju da obaviš nešto malo od svoje dužnosti vođeno je tvojom namerom da stekneš blagoslove. A ti stalno sumnjaš u Boga, u sebi Mu uvek sudiš, osuđuješ Ga i poričeš, a ujedno sudiš i poričeš Božje reči i delo. To je ono što te čini Božjim neprijateljem. Može li čovek koji je Božji neprijatelj da ispuni merilo stvorenog bića? (Ne može.) Na svakom koraku se trudiš da budeš Božji neprijatelj, potajno iz senke posmatraš Njega i Njegovo delo, potajno u svom srcu galamiš protiv Boga, sudiš Mu i osuđuješ Ga, kao što sudiš i osuđuješ Njegove reči i delo. Šta to znači, ako ne znači biti neprijatelj Božji? To znači otvoreno biti neprijatelj Božji. Pritom ti nisi Božji neprijatelj u neverničkom svetu – ti to činiš unutar Božje kuće. Tek je to neoprostivo!

Ovi ljudi koji se kolebaju, bilo da posmatramo njihovu ljudskost-suštinu ili njihove manifestacije, ne prihvataju istinu i ne prihvataju Božje reči i delo. Njima je stalo samo do toga da li mogu da dobiju blagoslove. Nikada nisu sigurni u vezi s Bogom ni sa Njegovim delom, uvek posmatraju iza kulisa, stalno se kolebaju i sumnjaju. Oni slede Boga dok posmatraju, hodaju, zastajkuju, pa nastavljaju da hodaju. Ti ljudi su prilično problematični! Naročito sada, kad crkva učestalo čisti ljude od sebe, oni su uvek kao na iglama i misle: „Stalno se kolebam. Neko će to možda jednog dana primetiti, pa ću biti uklonjen iz crkve. Ne smem dozvoliti da moje unutrašnje sumnje o bogu izađu na videlo. Ne smem to nikome da pominjem.” I tako, oni tajno posmatraju iza kulisa; pritom se ne plaše će ih razotkriti Bog, jer oni ne veruju u postojanje Boga, a kamoli u Božje ispitivanje. Ti ljudi često slušaju kako braća i sestre u zajedništvu besede o tome kako ih je Bog vodio, kako ih je disciplinovao, kako je razotkrivao i spasavao ljude, kako im je podario blagodat i blagoslove, o tome kako su, dok su sledili Boga, iskusili Njegovo delo,

kao i o tome šta su osetili, šta su videli ili cenili, i tako dalje. Kad čuju kako braće i sestre u zajedništvu besede o tim iskustvenim shvatanjima, oni u sebi razmišljaju: „Jesu li ta iskustva o kojima govorite samo vaša mašta? Da li su to samo ljudska osećanja? Zašto ja nisam osetio te stvari? Ja te ljude ne poznajem – posebno one koji pišu članke o iskustvenom svedočenju – niti sam video kako su oni te stvari postigli kroz svoja iskustva. Još uvek je neizvesno da li oni zaista poseduju istina-stvarnost!" Neki moroni još uvek posmatraju i dovode u pitanje rad Božje kuće, nisu u stanju da vide koje su istina-stvarnosti sadržane u člancima o iskustvenom svedočenju koje pišu pripadnici Božjeg izabranog naroda, pa pokušavaju da pronađu izgovore i osnovu za svoju kolebljivost i nedostatak vere. Pošto se oni kolebaju, misle da se sigurno i drugi kolebaju. Ako se neka osoba nikada ne koleba, ako ne gaji sumnje, ako su njene besede o istini uvek prilično praktične i ako ona, bez obzira na probleme s kojima se susreće, može da traga za istinom kako bi ih razrešila, tada se u srcima ovih budala rađa osećaj nejednakosti i nelagode. Kad osete nelagodu, kako oni pronalaze olakšanje? Tako što traže nekoga ko im je sličan, pokušavaju da pronađe srodnu dušu. Kad vide nekoga ko se oseća negativno i slabo, oni mu izokola saopštavaju vlastite misli kako bi ga testirali, pa kažu: „I ja se ponekad osećam negativno. Kad se osećam negativno, znam da ne bi trebalo tako da se osećam, ali ponekad posumnjam u to da bog zaista postoji." Ako im ta osoba ne odgovori i ako vide da je ona samo negativna i slaba, ali da ne sumnja u Boga, onda će reći još nešto neiskreno da bi drugu osobu testirala: „Šta se po tvom mišljenju dešava sa mnom? Sasvim korektno verujem u boga, ali zašto uvek imam neke sumnje u vezi s njim? Zar to nije buntovno? Ne bi trebalo da bude tako!" Oni to kažu samo da bi se dodvorili toj drugoj osobi i da bi je testirali. Žarko se nadaju da drugi ljudi dovode u pitanje Boga baš kao i oni – to bi ih usrećilo! Ako otkriju još nekog ko uvek sumnja u Boga i ko stalno ima predstave o Njemu, biće srećni što su pronašli srodnu dušu. Njih dvojica dele jedan te isti pogrešan način razmišljanja i često se poveravaju jedan drugom. Što više pričaju, sve se više udaljavaju od Boga. Što više pričaju, sve manje žele da obavljaju svoju dužnost, sve manje žele da čitaju Božje reči i čak žele da prestanu da učestvuju u crkvenom životu. Postepeno, oni naposletku zajedno kreću u svet da rade, drže se jedan uz drugog kao nerazdvojni partneri, kao da su pupčanom vrpcom vezani. Pri odlasku, sa sobom neće poneti čak ni jednu jedinu knjigu Božjih reči. Kad neko pita: „Jesi li prestao da veruješ u Boga?", odgovaraju: „Ne, ja i dalje verujem." Oni to i dalje tvrdoglavo poriču. Ta osoba zatim pita: „Zašto onda nisi poneo sa sobom nijednu knjigu Božjih reči?", a oni odgovaraju: „Preteške su i nemam gde da ih stavim." Oni sve to kažu samo da bi se otresli te osobe. U stvarnosti, oni se upravo spremaju da se vrate u svet, da pronađu posao i da žive svojim životom. Istinu vam govorim: ljudi te vrste su bezvernici i to će biti njihov konačan ishod – eto kakvi su oni zapravo ljudi. Njihova vera u Boga neće dugo potrajati. Čim pronađu nekoga ko im se sviđa, nekoga s kim mogu da podele svoje najskrivenije misli, pomisliće: „Konačno sam našao nekoga da mi čuva leđa, nekoga na koga mogu da se oslonim. Hajdemo! Tako je dosadno

verovati u boga. Na ovom svetu boga ionako nema. Previše je teško odnositi se prema nečemu što ne postoji kao da je stvarno. Ovih proteklih nekoliko godina bilo mi je tako teško!" Oni svojevoljno odlaze i prestaju da veruju, pa čak kažu braći i sestrama da ih ne traže i govore im: „Otišli smo da radimo. Nemojte nas više zvati, inače ćemo obavestiti policiju!" I tako te dve budale, taj par glupih magaraca, jednostavno odlaze. Daleko im lepa kuća, kažem Ja – time su Božju kuću poštedeli muka da ih proteruje ili uklanja. Recite Mi, ima li ikakve potrebe ljudima ove vrste besediti o istini, kako bi im se pružila pomoć i podrška? Ima li ikakve potrebe pokušavati da se oni urazume i razuvere? (Nema.) Ako pokušate da ih razuverite, znači da ste ekstremno glupi. Ljudi te vrste su bezvernici do srži – to su hodajući leševi i tikvani bez mozga. Ako pokušaš da ih razuveriš, onda si i sam budala. Takvim ljudima treba brzo da poželiš srećan put – i nema potrebe da ih nakon toga tražiš. Jasno su ti stavili do znanja da više ne žele da veruju u Boga i da će te prijaviti policiji budeš li ih ponovo pozvao. Ako i dalje budeš pokušavao da stupiš u kontakt s njima, zar time samo ne izazivaš nevolju? Ako zaista pozovu policiju i optuže te za uznemiravanje, da li ćeš time steći dobar ugled ako se to bude pročulo? (Ne.) Nipošto ne smeš da učiniš takvu glupost! Pusti ih da se pobrinu za sebe i da u tišini odu – to je mnogo bolji pristup! Svaka osoba sledi vlastiti put; put svake osobe određen je onim što ona jeste. Oni nisu blagosloveni, njihovi su životi naprosto truli i bezvredni. Takav veliki blagoslov prevazilazi njihovu sposobnost da ga naslede ili da uživaju u njemu – oni naprosto nisu te sreće da ga dobiju. Prihvatiti snabdevanje Božjim rečima i prihvatiti istinu kao život najveći je blagoslov u celoj vaseljeni i među celim čovečanstvom. Blagosloven je svako ko može da prihvati istinu, a onaj ko ne može da prihvati istinu jednostavno nema taj blagoslov. Jednog dana, oni koji su prihvatili istinu preživeće velike katastrofe i biće uveliko blagosloveni, dok će oni koji istinu nisu prihvatili nestati u tim katastrofama i trpeće nedaće, ali tada će biti prekasno za kajanje. Čak i ako ti sada priznaješ da su Božje reči istina i da Božje delo obavlja Sâm Bog, ukoliko ne stremiš ka istini, ako istinu ne prihvataš i ako ne ulaziš u nju, ti ipak nećeš dobiti takav blagoslov! Misliš li da taj blagoslov može tako lako da se dobije? To je blagoslov koji od početka vremena nikada nije postojao i koji nikada više neće ni postojati – kako bi ti onda moglo biti dopušteno da ga tako lako dobiješ? Bog je takav blagoslov obećao čovečanstvu, ali to nije nešto što obični ljudi mogu da dobiju. Taj blagoslov namenjen je onima koje je Bog odabrao, a nemoguće je da bude odabran neki glupi magarac, hodajući leš, ološ ili nitkov. Bog sprovodi tri etape dela da bi spasao čovečanstvo, a na kraju će okupiti grupu pobednika i omogućiće tim ljudima da postanu gospodari svih stvari i da postanu novo čovečanstvo. Koliki je to blagoslov za čovečanstvo! Koliko već godina traje ova etapa dela suda u poslednjim danima? (Preko trideset godina.) Ako samo pogledamo na ovih trideset i kusur godina, vidi se koliku je cenu Bog platio i koliko je posla obavio, pa je jasno koliko će to čovečanstvo koje će Bog na kraju zadobiti biti neverovatno vredno i neverovatno plemenito, kao i da je ono u Božjim očima dragoceno i tako izuzetno važno! Kako ste vi onda srećni; ovo je za vas tako veliki blagoslov! Prema

tome, uopšte nisu blagosloveni oni ljudi koji se i u ovom trenutku još uvek kolebaju! Čak i da nisu kolebljivi i da su potpuno posvećeni tome da slede Boga, oni ipak ne bi dobili taj blagoslov ukoliko pritom ne bi stremili ka istini. Dakle, oni koji na kraju budu dobili taj blagoslov nisu obični ljudi – to su ljudi koje je Bog rigorozno i višestruko proveravao i pažljivo birao; oni su ti koje će na kraju Bog moći da zadobije.

Upravo ovi problemi predstavljaju glavne manifestacije kolebljivaca. U svakom slučaju, kad se u crkvi prepoznaju takvi ljudi, prema njima treba postupati u skladu s načelima, bez obzira na to kakav bi mogao da bude njihov krajnji ishod. Ne treba ih smatrati braćom ili sestrama. Ako imaju pozitivna osećanja prema verovanju u Boga ili mogu da ulože neki trud i ako su voljni da malo službuju, to znači da su oni, u najboljem slučaju, prijatelji crkve i ne mogu se smatrati bratom ili sestrom. Prema tome, čak i ako promene svoje ime u nešto poput „Pokornost” ili „Iskrenost”, ti i dalje ne treba da ih zoveš bratom ili sestrom – dovoljno je da ih nazivaš njihovim novim imenom. Zašto je to tako? Zato što takvi ljudi nisu dovoljno dobri da bi bili braća i sestre. Da li sada razumete? (Razumemo.) Sada, dakle, imate načela za postupanje s ljudima ove vrste, zar ne? (Imamo.) To bi bilo sve za naš današnji razgovor u zajedništvu. Zbogom!

29. jun 2024. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (28)

Četrnaesta stavka: Brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista (7. deo)

Četrnaesta odgovornost starešina i delatnika glasi: „brzo raspoznajte, a zatim uklonite ili proterajte sve vrste zlih ljudi i antihrista.” Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o drugom kriterijumu za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi, koji se zasniva na njihovoj ljudskosti, i obuhvatili smo tri manifestacije. Pročitajte koje su to tri manifestacije. (Osma, sposobnost da se u svakom trenutku posegne za izdajom; deveta, sposobnost da se u svakom trenutku ode; deseta, kolebljivost.) Nakon razgovora o tim trima manifestacijama, da li ih razumete? (Razumemo.) Većina ljudi sa ovim problemima obično nije sposobna da razume istinu; oni ne razumeju šta je istina, niti razumeju šta znači verovati u Boga. Pored toga, neki od njih ne mogu da prozru šta je zapravo svrha verovanja u Boga. Oni misle da je verovanje u Boga samo religijska vera i da sve što je potrebno za to jeste poštovati verske rituale. Oni ne razumeju značaj verovanja u Boga, niti razumeju značaj vršenja dužnosti; štaviše, u srcu im nije jasno da li Bog postoji i nisu sigurni da li je slediti Boga ispravan put. Ma koliko godina da veruju i ma koliko propovedi da su odslušali, nikada nisu u stanju da postave temelj na istinitom putu. Kao rezultat toga, oni se kolebaju, a ako se desi nešto što im se ne dopada, mogu čak i da napuste crkvu ili da je u bilo kom trenutku izdaju. Božja kuća ima posebna načela za ophođenje prema tih nekoliko vrsta ljudi. Zavisno od njihovih različitih situacija, postoje posebni planovi za postupanje prema njima i za njihovo rešavanje; oni koje treba ukloniti biće uklonjeni, a oni koje treba proterati biće proterani. Mada neki od njih nisu zli ljudi, a još manje su antihristi, sudeći po prirodi njihovih manifestacija i po njihovom odnosu prema veri u Boga, to nisu ljudi Božje kuće, niti su prava braća i sestre. Čak i ako ostanu u crkvi, biće im veoma teško da razumeju istinu. Na šta ukazuje to što im je teško da razumeju istinu? Ukazuje na to da oni, budući da nikako ne uspevaju da shvate Božje reči ni da razumeju istinu, na kraju neće moći da dostignu spasenje, niti da budu zadobijeni od Boga. Drugim rečima, oni na kraju ne mogu da postanu ljudi Božje kuće, ne mogu da postanu istinska stvorena bića, niti mogu da ispune dužnost stvorenih bića i da se vrate pred Boga. Pored toga, oni u crkvi često igraju negativnu ulogu. Ne samo što ne uspevaju da ostvare pozitivan efekat, nego s vremena na vreme izazivaju ometanja i razaranje, utiču na stanja pojedinih ljudi i ometaju neke od onih koji obavljaju svoju dužnost. Crkva stoga treba da preduzme odgovarajuće mere prema njima, bilo tako što će ih nagovoriti da sami odu ili tako što će te ljude ukloniti ili proterati. U svakom slučaju, ne sme im se dozvoliti da izazivaju prekide i ometanja u crkvi.

Merila i osnove za raspoznavanje raznih vrsta zlih ljudi

II. Na osnovu nečije ljudskosti

J. Kolebljivost

Ljudi koji se kolebaju nikada nisu u stanju da potvrde da li Bog zaista postoji, a pogotovo ne mogu da potvrde da li je Bog u kojeg veruju istiniti Bog. Danas bi hteli da tragaju ovde, dok će sutra poželeti da provere kako stvari stoje tamo; ne znaju koji je put istinit, pa se uvek drže stava da je najbolje ne istrčavati se. Ako naiđete na takve ljude, što pre ih nagovorite da odu, tako što ćete im reći: „Ti nikad nisi u stanju da potvrdiš da je Božje delo istiniti put, niti tragaš za istinom da bi razrešio svoje poteškoće. Kakve rezultate možeš da ostvariš ako nastaviš ovako da veruješ? Budući da ne voliš istinu i da ne uživaš u crkvenom životu, treba da odeš tamo gde možeš da udovoljiš vlastitim interesovanjima. Zar ne težiš ka tome da se izdigneš u odnosu na ostale i da ostvariš veliki uspeh? Onda treba da se otisneš u svet i da stremiš ka tome. Možda možeš da postaneš bogat ili da budeš zvaničnik i da tamo, u belom svetu, ostvariš svoje snove. Ne treba više da se zadržavaš u Božjoj kući.” U ophođenju prema takvim ljudima, nipošto ih ne treba primoravati niti moliti i preklinjati da ostanu. Ako žele da napuste crkvu, pustite ih neka idu. Stalno podsticati te bezvernike i moliti ih da ostanu nije u skladu s Božjim namerama. Božje delo nikada ne prisiljava ljude, a kad one koji su neodlučni stalno vučete za rukav, tu postoji element prisile. Ti ljudi žele da izađu napolje da bi našli posao, da bi zaradili novac i od toga dobro živeli, ili da bi se bavili stvarima koje im se lično dopadaju. Oni oduvek imaju takve namere i oduvek imaju vlastite težnje i planove. Mada za to niko ne zna, sve je to već razotkriveno njihovim ponašanjem. Primera radi, oni svoju dužnost često obavljaju polovično, često su zaboravni, površni i samo otaljavaju poslove. Pri obavljanju dužnosti često pokazuju svojevrsnu nespremnost, stalno im se čini da su na gubitku i misle da im obavljanje dužnosti onemogućava da zarade novac. Takve ljude treba nagovoriti da odu tako što ćete im reći: „Ti svoju dužnost uvek obavljaš polovično i površno, tako da naposletku nećeš uspeti da zadobiješ istinu, a Bog te neće odobravati – kakav će to tek gubitak biti! Budući da te istina ne zanima i da nisi u stanju da potvrdiš postojanje Boga ni Njegovu suverenost, pošto misliš da je svet fantastičan i veruješ da bi mogao da postaneš veoma uspešan i da se izdigneš iznad ostalih ako budeš jurio za svetom, onda bi ti bolje bilo da se vratiš u svet i da tamo stremiš. Kakvog smisla ima da ovde trpiš ovakve nedaće?” Konkretno govoreći, tim ljudima se često čini da su stručni u određenoj oblasti, da poseduju neke veštine i sposobnosti, pa misle da bi, ako oprobaju svoju sreću u društvu ili u svetu, mogli da steknu i slavu i bogatstvo, da uživaju visok status i da budu dobro plaćeni. Međutim, nakon što su poverovali u Boga i nekoliko godina otaljavali, nisu dobili nikakvo unapređenje niti su izabrani na bilo koju važnu funkciju. Budući da su nesposobni da se izdvoje u odnosu na ostale, u srcu su veoma ogorčeni i nemaju volje ni za šta. Nisu voljni da idu putem verovanja u Boga, a još su manje voljni da obavljaju svoju dužnost. U srcu im je stalno nemir, a u mislima

metež, lako se uzbude i neuravnoteženi su. S vremena na vreme, razmišljaju o tome kako su njihovi školski drugovi i prijatelji našli dobre poslove, dospeli na visoke položaje i žive superiorno u odnosu na druge, i stoga im se posebno čini da verovanjem u Boga nanose sebi veliku nepravdu, misle da su beskorisni, nesposobni i propalice zbog toga što veruju u Boga i previše se stide da svoje roditelje i pretke pogledaju u oči. To ih još više uznemirava i ubija im volju, pa se gorko kaju što su uopšte odlučili da poveruju u Boga! I tako se u svojim glavama još više kolebaju. Za sve ove godine koliko veruju u Boga i obavljaju svoju dužnost, ne samo da im vera nije ojačala, nego su izgubili i onaj početni entuzijazam koji su nekada imali. Kako bi, po vašem mišljenju, trebalo postupati s takvim ljudima? (Treba ih nagovoriti da odu.) Ako ih budeš nagovarao da odu, možda će ti reći: „Tolike sam godine verovao u boga, odrekao sam se obrazovanja, braka i izgleda za budućnost. Ti mi sada kažeš da napustim crkvu – zar to onda ne znači da sam uzalud trpeo nedaće svih ovih godina? Zar to ne znači da uopšte neću imati buduće odredište? Bio bi to gubitak na oba fronta. Zar to nije isto kao da mi uzimaš život?” Da li je isuviše bezdušno nagovarati ih da odu? Da li je prikladno ovako postupiti? (Takvi ljudi nikada nisu ni hteli da veruju u Boga. Naprosto su na prevaru ušli u crkvu da bi dobili blagoslove. Kad vide da se crkva stalno usredsređuje na jedenje i pijenje Božjih reči i na razgovore o istini, oni prema tim stvarima osete odbojnost i hteli bi da odu. Takve ljude treba nagovoriti da odu. Možda možete fizički da ih zadržite, ali ne možete zadržati njihovo srce.) Ako svoju dužnost obavljaju donekle iskreno, ali im istina naprosto nije jasna, ako privremeno postaju pomalo slabi i negativni jer se suočavaju s porazima i neuspesima ili su iskusili orezivanje, u tom slučaju im možete besediti o istini kako biste im pružili pomoć i podršku. Međutim, ako njihova slabost nije privremena, već oni dosledno otaljavaju i površno obavljaju svoju dužnost, ako to čine polovično i srećni su ako ih ne oterate, te ako svoju dužnost obavljaju neiskreno i bezvoljno, odnosno ako oni, preciznije govoreći, nemaju ciljeve ka kojima teže i naprosto su tu da im prođe vreme – ako postane jasno da su oni takav tip osobe, možete ih nagovoriti da odu.

Neki ljudi su bezvernici. Ako možeš jasno da vidiš da su to u suštini ljudi koji ne vole istinu i koji nisu spremni čak ni da služe, onda ih treba nagovoriti da odu. Njihove glavne manifestacije su da oni nikad ne čitaju Božje reči, nikada ne uče himne, nikad ne slušaju propovedi i nikada u zajedništvu ne razgovaraju o istini, niti pričaju o vlastitoj samospoznaji. Oni takođe ne vole da slušaju iskustvena svedočenja braće i sestara. Nikada ne gledaju filmove ni video-zapise sa himnama ili iskustvenim svedočenjima u produkciji Božje kuće, a čak i ako ih gledaju, oni to čine samo zabave radi ili iz radoznalosti, a i tada ih samo nerado i nakratko pogledaju; osim toga, oni to uopšte ne rade zato što osećaju nekakvo breme u pogledu svog život-ulaska, već čisto radi zabave i uzbuđenja. Na šta oni troše najveći deo svog vremena? Na ćaskanje, ogovaranje ili tako što na internetu traže stvari koje im se dopadaju. Na primer, neki od njih vole da trguju na berzi, pa stalno proveravaju kako se kreću cene akcija; neki vole automobile ili elektronske uređaje, pa na mreži stalno proveravaju koji su brendovi izbacili na tržište

nove modele ili razvili neku novu tehnologiju; drugi vole da na internetu gledaju vesti koje objavljuju nezavisni mediji, dok treće zanimaju kozmetički proizvodi, šminka ili nega zdravlja, pa na internetu često čitaju članke o lepoti, zdravlju i tome kako ga očuvati i biti dugovečan. Te ljude uopšte ne interesuju razne istine u koje vernici treba da uđu da bi bili spaseni, kao ni iskustvena svedočenja braće i sestara. Osim što nerado obave ponešto od svoje dužnosti, inače su stalno fokusirani na promene u svetu nevernika, kao i na nove trendove i važne vesti iz spoljnog sveta, između ostalog, šta se dešava u njihovoj zemlji. Oni prate samo tu vrstu informacija. Pošto sve vreme samo to gledaju, srca su im ispunjena isključivo takvim stvarima i oni potpuno zanemaruju istine koje bi, kao vernici u Boga, trebalo da razumeju. Ma ko da im drži besede, oni to ne prihvataju. Nisu zainteresovani ni zabrinuti za stvari koje se tiču život-ulaska, poput načela koja treba da slede pri obavljanju dužnosti, iskvarenih naravi koje pokazuju i problema koje imaju dok obavljaju svoju dužnost, te koje su od raznih Božjih zahteva prema ljudima ispunili, a koje nisu. Mada obavljaju svoju dužnost, oni je zapravo samo otaljavaju, pritom uopšte ne tragajući za istina-načelima. Iako takvi ljudi za sebe tvrde da su vernici u Boga, ono na šta se oni iznutra fokusiraju i što vole jesu novac, status i trendovi iz sveta nevernika, a vole i da se druže sa onima koji trendove tog sveta prate. Kad pričaju o stvarima iz sveta nevernika, to čine s velikim guštom i neumornim entuzijazmom, govore elokventno i mogu beskrajno da pričaju o tome, ali kad se sretnu s onima koji vole da u zajedništvu razgovaraju o istini, oni nemaju šta da kažu. Kad im neki brat ili sestra kažu: „Ima jedna prelepa himna, upamtila sam čitav tekst", oni samo površno odgovaraju: „Upamtila si tekst. Baš lepo." Kad neki brat ili sestra kaže: „Iskustveno svedočenje te i te sestre je zaista dobro!", oni kažu: „Sada ima toliko video-zapisa o iskustvenim svedočenjima, pa ima li nekog koji nije dobar? Svi su prilično dobri." Oni samo ovako površno odgovaraju; u stvarnosti, njih istina nimalo ne zanima i oni ne dele zajednički jezik s braćom i sestrama. Kad ih neko pita: „Da li se moliš kada se suočiš s određenim situacijama?", oni odgovaraju: „Kako da se molim? Za šta da se molim?" Oni se ne mole, niti imaju Bogu šta da kažu. Te ljude ne zanima ništa što ima veze s verovanjem u Boga, a srca su im ispunjena svakojakim stvarima iz sveta nevernika. Šta mislite – imaju li takvi ljudi neki problem? (Imaju.) Ako vidiš da svoju dužnost uvek obavljaju polovično i da, kad im se dodeli bilo kakav zadatak, postaju veoma nestrpljivi, ako vidiš da se žale čim pretrpe neku malu nedaću i da, nakon nekoliko godina verovanja u Boga, često otkrivaju misli poput: „Ja sam na gubitku zbog toga što verujem u boga. Da nisam verovao u boga, dosad bi mi plata iznosila toliko i toliko i mogao bih da uživam u takvom i takvom statusu i luksuznom načinu života", kako s takvim ljudima treba postupati? (Treba ih nagovoriti da odu.) Takve ljude samo nagovorite da odu i nemojte im više dodeljivati nikakvu dužnost, jer oni nisu spremni čak ni da služe. Oni misle da je za njih jedino podnošljivo da kao vernici prisustvuju skupovima, ali da bi za njihove velike poduhvate bilo smetnja ako bi obavljali svoju dužnost i sledili Boga. Čini im se da obavljanje dužnosti i praćenje Boga predstavljaju glavnu prepreku u njihovoj potrazi za srećom. Veruju da bi se, da

nisu obavljali svoju dužnost, već izdigli iznad ostalih, da bi postali visoki funkcioneri i da bi u svetu već zaradili mnogo novca. Pa zašto onda da ih zadržavamo? Za svakoga je, dakle, dobro da ih nagovorimo da odu. Bila bi velika greška prisiljavati ih ili nagovarati da ostanu. Takve ljude treba ovako nagovoriti: „Zašto si odlučio da veruješ u Boga? Možeš li ikada da zadobiješ istinu ako te istina ne interesuje i ako si stalno ispunjen sumnjama u vezi s Bogom? Ti si neko ko ima ideje, diplome i talente – ako bi se u spoljnom svetu svojski potrudio, sigurno bi mogao da postaneš predsednik ili izvršni direktor neke kompanije, ili da postaneš milioner ili milijarder. Ovakvim besciljnim lutanjem po Božjoj kući ti, pre svega, ne možeš da se izdigneš iznad ostalih; drugo, ne možeš da postigneš veliki uspeh; i konačno, ne možeš da doneseš slavu svojim precima. Štaviše, uvek si površan u obavljanju svoje dužnosti, usled čega te orezuju, pa si zbog toga sve vreme potišten. Zašto trpeti toliku patnju? Treba da odeš u svet i da se baviš politikom ili preduzetništvom, pa ćeš sigurno ostvariti određeni nivo uspeha za sebe. Drugačiji si od nas: ti imaš i diplome i talente i uz to si plemenita osoba – zar ti nije ispod časti da u Boga veruješ zajedno s nama, običnim ljudima? Kao što nevernici često kažu: 'Svet je tvoja biserna školjka' – treba da iskoristiš činjenicu da još uvek ima vremena da u svetu potražiš slavu, dobitak i status dok još imaš priliku. Nemoj da sam sebi činiš nepravdu svojim ostankom ovde." Da li je ovo prikladan način da se oni nagovore? Prilično je taktično sročeno, zar ne? (Jeste.) Nije uvredljivo, a ujedno im se saopštava ono što oni žele da čuju. Mislim da je ovakav pristup primeren, da im olakšava da prihvate savet i da mogu hrabro i bezbrižno da odu. Kad imaš posla s tom vrstom ljudi, ako si siguran da su bezvernici i ako vidiš da nisu motivisani da veruju u Boga, da nikada nisu iskreni u obavljanju svoje dužnosti i da nikada nisu zadobili nimalo život-ulaska – niti je, dugoročno gledano, verovatno da će ga zadobiti – treba ih nagovoriti da odu. Ako ih ne budeš nagovorio da odu, oni će uvek imati površan i mlak stav prema obavljanju svoje dužnosti, a lako može doći i to toga da u nekom trenutku izazovu neku veliku katastrofu.

K. Kukavičluk i sumnjičavost

Završili smo razgovor u zajedništvu o desetoj manifestaciji – kolebljivosti. Hajde da se sada pozabavimo jedanaestom manifestacijom – kukavičlukom i sumnjičavošću. Koje manifestacije pokazuju kukavice? (Kukavice se prestrave kad se suoče sa hapšenjem i progonom. Hteli bi da obavljaju svoju dužnost, ali ne smeju.) To je samo jedan mali aspekt. Glavni problem je što oni imaju određeno stanovište o verovanju u Boga: uvek im se čini kao da vernici u Boga ne pripadaju ovom svetu; osećaju da je njihova vera u Boga nešto sramotno. Naročito u nekim autoritarnim zemljama ili zemljama bez verskih sloboda, gde vernici u Boga ne samo da nisu zaštićeni zakonom već su izloženi progonu, neki ljudi se ne usuđuju da priznaju da veruju u Boga i plaše se da drugi to ne saznaju. Čini im se da verovanje u Boga nije nešto što je legitimno i časno. Iako znaju da veruju u istinitog Boga, oni u tome ne vide nikakvu čast, niti imaju samopouzdanje. Na svaki

znak nevolje ili kad vide da država hapsi, progoni, tlači i izopštava vernike, oni se posebno brinu da bi mogli da budu umešani. U takvim situacijama, neki ljudi brzo prekidaju sve veze sa crkvom i čak žure da u Božju kuću vrate sve knjige. Drugi se, iz straha da će biti uhapšeni, ne usuđuju više da prisustvuju skupovima, niti da pozdrave braću i sestre kad ih sretnu. Pogotovo se ne usuđuju da stupe u kontakt s ljudima koji su relativno poznati po svojoj veri ili su ranije bili hapšeni – eto kolike su kukavice. Što je još gore, kad čuju da je država pokrenula veliki talas hapšenja, oni žure da vlastima za svaki slučaj priznaju kako su ranije verovali u Boga, kao i da poznaju ljude koji i dalje veruju, pa zatim proaktivno izdaju te ljude vlastima, a knjige Božjih reči i druge materijale u vezi s verom u Boga predaju u zamenu za pomilovanje, isključivo u cilju samoodržanja. Recite Mi, zar to nisu manifestacije kukavičluka? (Jesu.) To naročito važi za neke ljude koji se, nakon što poveruju u Boga, stalno plaše da će drugi saznati za njihovu veru, a pogotovo se plaše da će ih neko drugi izdati kad bude uhapšen. Čim neko sazna da veruju u Boga, oni žurno objašnjavaju kako više ne veruju i čak žure da urade nešto zbog čega će nevernici prestati da sumnjaju da su oni vernici. Tako će, na primer, negovati veze s nevernicima, jesti, zabavljati se, kockati se i konzumirati alkohol s njima, i tome slično. Na najmanji znak nevolje, oni se ne usuđuju da prisustvuju skupovima, prestaju da obavljaju svoju dužnost i ignorišu svakoga ko pokuša da im se obrati. Kad je sve mirno, razmišljaju o tome kako vera u Boga donosi blagoslove, i omogućava čoveku da izbegne umiranje, da ode u raj i da ima dobro odredište – oni tada s puno energije veruju u Boga. Ali čim se suoče s okruženjem koje je pomalo opasno, oni nestaju bez traga. A kad opasnost prođe i stvari se ponovo smire, oni se vraćaju. Takva osoba često nestaje u vidu aveti. Ma koliko da je važna dužnost koja im je dodeljena, čim se pojavi neka mala opasnost, oni mogu odmah da dignu ruke od posla a da prethodno ne urede da se posao nastavi i posle niko ne može da dođe do njih. Drugi ljudi, kad se na sličan način suoče s opasnim okruženjem, mogu da smisle razne načine da se pravilno nose sa posledicama. Ako je trenutno okruženje isuviše neprijateljski nastrojeno i ako postoji veliki rizik od hapšenja, oni čekaju da opasnost prođe, pa tek onda nastavljaju sa radom. Slično tome, ako su kao vernici previše poznati i ako bi lako mogli da budu uhapšeni ukoliko ih zateknu da rade svoj posao, oni urede da to obavi neko drugi. Ove kukavice, međutim, čim naslute i najmanju nevolju, odmah beže u zaklon, užurbano sakrivaju glavu i gledaju kako da spasu sopstvenu kožu i pritom potpuno ignorišu i ne obaziru se na rad crkve i na njenu imovinu, niti se trude da sačuvaju rad crkve ili da zaštite braću i sestre. Čega se oni najviše plaše u svojoj veri u Boga? Prvo, plaše se da će država saznati za njihovu veru. Drugo, plaše se da će za to saznati njihove komšije. Treće, ono čega se najviše plaše jeste da budu uhapšeni i poslati u zatvor ili da ih nasmrt prebiju. Dakle, kad god se nešto desi, oni najpre razmišljaju o tome da li bi mogli da budu uhapšeni ili ubijeni. Ako postoji makar 1% šanse da se bilo šta od toga desi, oni će smisliti način da pobegnu. Primera radi, tokom nekog skupa bi neki brat ili sestra mogli da kažu: „Na putu ovamo, video sam u blizini nekoga ko mi je izgledao nepoznato. Da li

bi to mogao da bude neki nevernik koji nas drži na oku?" Samo zbog toga što su čuli neki takav komentar, kukavice neće prisustvovati sledećem skupu i prekinuće kontakt sa svima. Da li bi ti to nazvao opreznošću? (To nije normalna opreznost, to je kukavičluk – u njihovim srcima nema mesta za Boga.) To je opreznost koja je dovedena do krajnosti. Tačno je da u zemljama ili regionima s posebno neprijateljskim okruženjem vernici treba da budu oprezni, ali to ne znači da treba da prestanu da obavljaju svoju dužnost ili da prisustvuju skupovima zbog straha da će biti uhapšeni, niti da treba da budu toliko oprezni da u njihovim srcima nema mesta za Boga. Šta je kod kukavica načelo opreznosti? Ma šta da se desi – bilo to veliko ili malo – oni uopšte ne veruju da je sve u Božjim rukama. Misle da niko nije pouzdan, pa se zato oslanjaju na same sebe kako bi se zaštitili. To je njihovo načelo. Oni ne veruju da je sve u Božjim rukama i da Bog sve uređuje i orkestrira; ne veruju da je, ako se nešto zaista desi, Bog to dozvolio, te da niko neće biti uhapšen ukoliko Bog to ne dozvoli. Oni u tom smislu uopšte nemaju veru. Umesto toga, srca su im ispunjena isključivo kukavičlukom. Nadalje, postoji jedna fatalna greška u njihovom kukavičluku, a to je ujedno i najodvratnija stvar u vezi s njima: da bi zaštitili sebe i da bi se izborili s bilo kojim okruženjem koje ih čini bojažljivim, oni slede ono što smatraju svojom „vrhovnom mudrošću", a to je da, ma šta da se dešava – bilo da ih drže pod prismotrom, hapse ili zatvaraju – čim nešto krene naopako i njihova bezbednost bude ugrožena, oni s jedne strane poriču da veruju u Boga, a s druge, izdaju sve što znaju i ništa ne prećutkuju. Zašto oni to čine? Naprosto zato da bi se zaštitili od fizičke patnje, pa stoga otkrivaju sve što znaju. Najpre izdaju crkvene starešine i takođe otkrivaju ko su okružne i regionalne starešine i gde žive, otkrivajući sve što znaju. Izdaju sve, čak i pre no što ih podvrgnu mučenju. Nadalje, ako od njih traže da potpišu „tri izjave", oni to čine bez imalo razmišljanja – već su se unapred pripremili za to. Oni to čine zato da ih ne bi strpali u zatvor, da bi izbegli mučenje i da bi se držali podalje od svake opasnosti po vlastiti život. Eto kakve su kukavice. Niti veruju u Božju suverenost, niti su u stanju da rizikuju svoj život. Umesto toga, smišljaju sve moguće načine kako bi se zaštitili. Za njih je najbolji metod da izdaju sve druge ljude i crkvu – to je najefikasniji način. Izdaju drugih koriste kao cenu kojom plaćaju vlastitu bezbednost i izbegavaju bilo kakvu patnju. To je nešto što su još odavno unapred isplanirali – to je njihova „vrhovna mudrost". Recite Mi, da li je kukavičluk jedne takve osobe normalan kukavičluk? (Nije.) U čemu je onda problem ovde? (Oni su tolike kukavice da postaju Jude i spremni su da bilo kada i bilo gde izdaju braću i sestre i crkvu. Takvi ljudi nisu istinski vernici.) Hajde da za sada ostavimo po strani pitanje jesu li oni istinski ili lažni vernici. Posmatrajući samo njihovu ljudskost – oni misle da je vera u Boga nešto potuljeno i sramno, a ne nešto što je legitimno i časno, dok pitanje vere u Boga, koje je tako legitimno, časno i pozitivno, smatraju nečim negativnim – šta misliš, kakvi su to ljudi? (To su smetenjaci koji su relativno rđavi.) Perspektiva iz koje oni gledaju na stvari i način na koji ih shvataju drugačiji su nego kod normalnih ljudi. Oni čak ponekad crno nazivaju belim i nisu u stanju da razlikuju ispravno od pogrešnog. Kako je moguće da vernici u Boga namerno budu

potuljeni? To je zato što je ovaj svet isuviše zao – zakon ne štiti verske slobode, a sotonski režimi u još većoj meri mrze Boga i s neprijateljstvom gledaju na Božje delo. Ovaj svet ne dozvoljava da pozitivne stvari postoje i žestoko se trudi da progoni ljude koji veruju u Boga. Dakle, pod takvim društvenim okolnostima, vernicima ne preostaje ništa drugo nego da budu oprezni kada se okupljaju i obavljaju svoju dužnost; oni se ne usuđuju da to rade otvoreno. Spolja gledano, može se činiti da se ponašaju potuljeno i nalik lopovima, ali to je, zapravo, isključivo posledica konteksta u kojem su oni progonjeni, zar ne? (Tako je.) Kako velika crvena aždaja opisuje čin verovanja u Boga i obavljanja vlastite dužnosti? Kao „sumnjivo ponašanje". Da li je ovo sumnjivo ponašanje? (Nije.) Ovo nije sumnjivo ponašanje – to je nešto što ljudi čine zato što nemaju drugog izbora. Jesu li ovi ljudi učinili išta nelegalno? (Nisu.) Oni nisu učinili ništa nelegalno ni protivdržavno, a pogotovo nisu prekršili zakon, niti narušili javni red. Šta su ovi ljudi radili? Oni su naprosto obavljali dužnost stvorenih bića. Taj rad je najvredniji, najsmisleniji i najpravedniji poduhvat na svetu. Međutim, pošto je ovaj svet mračan i zao i pošto belo proglašava crnim, on ovaj najpravedniji, najvredniji i najsmisleniji poduhvat naziva „sumnjivim". To je Sotonino tumačenje. Da li je Sotonino tumačenje istina? Je li ono pozitivno? (Nije.) Naravno da nije. Međutim, kada kukavice čuju ovo tumačenje, oni ne samo da se u potpunosti slažu s njim u svojim srcima, već i prihvataju ovo Sotonino tumačenje. Kao rezultat toga, oni takođe misle da je verovanje u Boga i potajno vršenje svoje dužnosti neprikladno i da mora da je pogrešno. Stalno se plaše da će društvo i država i njih jednoga dana podvrgnuti mučenju, kada neće moći da se brane i neće biti nikoga da im pomogne ili da ih izbavi. Stoga se oni naročito plaše da ljudi ne saznaju za njihovu veru u Boga. U svom srcu ne priznaju da su reči koje je Bog izrazio istina, niti da je put kojim Bog vodi ljude ispravan, ali bi ipak i dalje hteli da dobiju blagoslove od Boga. Zar to nije kontradiktorno? Na kraju, oni su neverovatno ogorčeni zbog toga što u takvom okruženju veruju u Boga i trpe sve te nedaće. Zašto se osećaju ogorčeno? Zato što se užasno plaše zlog režima u ovom svetu, kao i zlih sila đavola i Sotona, i zato što se stalno plaše da će ih đavoli i Sotone mučiti i oduzeti im život. Pošto nemaju nikakvu stvarnu veru u Boga, ponašaju se posebno kukavički, čak do te mere da uopšte ne obavljaju svoju dužnost. Ako nema apsolutno nikakve opasnosti, oni će prisustvovati skupovima i komunicirati s braćom i sestrama ili raditi neke stvari za crkvu, ali se naprosto ne usuđuju da priznaju da veruju u Boga i da su deo crkve, niti da ustanu kako bi svedočili za Boga ili obavili svoju dužnost – užasno su strašljivi. Iako nemaju stvarnu veru u Boga, ipak bi hteli da od Boga dobiju blagoslove i dobro odredište. Da li biste rekli da je to kontradiktorno? (Da.) Zar im fokusiranje na vlastite interese nije pomračilo um? (Jeste.) Te ljude izjeda pohlepa za ličnim dobitkom. Oni ne veruju da je Bog suveren nad svime, a ipak bi hteli da dobiju blagoslove od Boga. Ne veruju da su rad crkve i dužnost koju braća i sestre obavljaju pravedni, vredni i smisleni. Naročito se plaše da obavljaju važne dužnosti ili od toga da starešine i delatnici od njih često traže da izađu napolje i da rešavaju probleme, strahujući da bi mogli da budu umešani ako nešto pođe naopako.

Kada se suoče sa opasnošću, te kukavice mogu da postanu Jude i da izdaju crkvu – oni takođe pripadaju tipu opasnih pojedinaca.

Koje još manifestacije imaju kukavice? Ti ljudi mogu u bilo kom trenutku da poreknu Božje ime i da ga se odreknu, mogu u svakom trenutku da izdaju Boga i da postanu Jude. Kukavice ne zavređuju da uđu u carstvo nebesko – zar nije tako? (Jeste.) Koja je fatalna slabost kukavica? (Plaše se smrti i mogu da posegnu za izdajom.) Ti ljudi bedno lutaju kroz život, žude za životom i plaše se smrti. Strah od smrti je njihova fatalna slabost. Sve dok im nije suđeno da umru, oni su na sve spremni – da postanu Jude, da budu sinovi uništenja ili da budu prokleti – spremni su da urade bilo šta, dokle god mogu da žive. Njihov najviši cilj je živeti. Ma koliko da im se kroz razgovor u zajedništvu besedi o tome da su život i smrt čoveka u Božjim rukama, da Bog kontroliše ljudsku sudbinu, da je suveren nad njome i da je orkestrira, te da ljudi treba da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima, oni u te reči niti veruju, niti ih prihvataju. Oni naprosto misle da ljudi retko imaju priliku da se ponovo rode kao ljudska bića, te da stoga nipošto ne smeju da umru; takođe, misle da će im se duša, kad umru i kad im telo propadne, ponovo roditi u telu neke životinje ili postati lutajuća avet, tako da više nikada neće biti u prilici da se ponovo rode kao ljudi. Oni se stoga naročito plaše smrti. Smrt je za njih katastrofalna nesreća, a ne dobra prilika za sledeću reinkarnaciju, niti novi početak za još jedno ponovno rođenje. Stoga oni ne štede sredstva kako bi sačuvali vlastiti život. Čak i ako to podrazumeva izdaju drugih ljudi ili izazivanje bilo kakve štete po rad crkve, oni neće oklevati da to učine; čak i ako to znači napuštanje Božjeg imena, oni ne mare za posledice – brinu samo o tome kako da bezbedno žive. Kakvi su to ljudi? (To su ljudi koji razvlače svoje bedno postojanje.) To su propalice koje razvlače svoje bedno postojanje! Oni žive bez dostojanstva i integriteta, spremni su na sve samo da bi preživeli, pa i da dotaknu samo dno. Neki ljudi su u svom srcu već izračunali šta treba da urade pre no što se suoče s opasnim okruženjem: „Ako me uhapse, naprosto ću reći sve što znam. Kada vas velika crvena aždaja muči, kada vam preti i kad vas zastrašuje, kada vas primorava da izdate crkvu, svi vi odbijate da izustite ijednu reč. E pa, ja nisam tako blesav kao vi, koji biste radije podnosili fizički bol nego da progovorite. Ja ću progovoriti još pre no što počnu da me tuku ili zastrašuju – vidite koliko sam pametan! Kao što kaže ona izreka: 'Mudar čovek se pokorava okolnostima.' Šta je toliko loše u tome ako izdam crkvenu braću i sestre? Svako mora da bude sebičan, zar ne? Zar nije glupo ne paziti na sebe?" Pre no što se išta desi, oni su već razradili način kako da se zaštite. Oni su o tome još odavno promislili. Koje je njihovo ubeđenje u pogledu vlastitog ponašanja? „Zašto bi čovek sâm sebi zagorčavao život? Čemu tolika tvrdoglavost? Jedino ako je čovek dobar prema samome sebi, on ovaj život neće proživeti uzalud!" To je njihovo ubeđenje u pogledu vlastitog ponašanja. Za njih ne postoje moralne granice. Šta bi, po vašem mišljenju, trebalo činiti s takvim ljudima? (Ako se takvi ljudi otkriju, moraju se mudro ukloniti – oni su tempirane bombe.) Tačno, oni su tempirane bombe. To su prave pravcate kukavice i, kad naiđe neka opasnost, oni će izdati crkvu. Ako neko

ima normalnu ljudskost, on će na opasna okruženja odgovoriti koristeći se mudrim metodama i imaće stvarnu veru u Boga. Neće dozvoliti da bude sprečen da prisustvuje skupovima ili da obavlja svoju dužnost i trudiće se najbolje što može da, na osnovu svog rasta i na osnovu okolnosti, daje sebe za Boga. To je otkrivenje normalne ljudskosti. Kukavice, međutim, naročito cene vlastiti život; oni žude za životom i plaše se smrti, a vlastiti život vrednuju više od svega. Oni nemaju stvarnu veru u Boga i ne mogu da vide da je Bog nad svime suveren. Stoga se oni, kad se suoče s progonom, prirodno razotkrivaju kao kukavice. Da bi zaštitile sebe, kukavice mogu da postanu Jude. Takvi ljudi su opasni elementi, oni su zastrašujući pojedinci. Crkva im nipošto ne sme dodeljivati nikakve poslove, niti im dopuštati da obavljaju bilo koju dužnost. U suprotnom, ako bi posegli za izdajom, šteta po rad crkve bila bi isuviše velika; bilo bi više štete nego koristi.

Kako se kod kukavica i sumnjičavih ljudi manifestuje sumnjičavost? Neki ljudi nikada ne mogu jasno da sagledaju razne aspekte rada Božje kuće. Oni ne znaju koje tačno delo Bog obavlja, niti da li su reči koje Bog izgovara istina. Nemaju ispravno shvatanje ni stanovište o tim stvarima, pa ne mogu da potvrde od čega se tačno sastoji rad Božje kuće, koji su očekivani rezultati tog rada, kao ni da li se taj rad obavlja u svrhu spasavanja ljudi. Oni ništa od toga ne mogu jasno da vide. Takođe nisu načisto u vezi s tim šta je crkva. Ma koliko propovedi da odslušaju, oni ne razumeju čak ni delić istine. Uvek su sumnjičavi u vezi s braćom i sestrama koji obavljaju svoje dužnosti i u sebi misle: „Ovi ljudi su stalno zauzeti, svaki dan dolaze i odlaze – šta oni tačno rade?" Naročito u kontekstu verovanja u Boga i obavljanja dužnosti u zemlji velike crvene aždaje, starešine i delatnici u zajedništvu razgovaraju i diskutuju o određenim poslovima crkve – kao što su administrativni poslovi, kadrovski poslovi, opšti poslovi, a posebno poslovi koji podrazumevaju preuzimanje rizika – a da o tim stvarima uopšte ne informišu običnu braću i sestre. Time oni ne nanose štetu običnoj braći i sestrama, nego ih štite. Međutim, neki ljudi to ne shvataju i stalno žele da se raspituju o tim stvarima. Na primer, raspituju se o tome gde se štampaju knjige ili ko ugošćava određene starešine i delatnike. Hoćeš li imati neke koristi ako saznaš te stvari? (Ne.) Da li išta gubiš ako te stvari ne znaš? (Ne.) Neupućenost u te stvari ne utiče na tvoje jedenje i pijenje Božjih reči, ne utiče na tvoje dostizanje istine, a svakako ne sprečava tvoj život-ulazak, niti preobražaj tvoje naravi. Zar onda nije bespotrebno da se raspituješ o tim stvarima i da ih sagledavaš? Neki ljudi koji se bave ugošćavanjem uvek su sumnjičavi. Ako ih starešine i delatnici ne upoznaju sa sadržajem svojih razgovora i diskusija o radu crkve, oni misle: „Zašto se starešine i delatnici uvek okupljaju i razgovaraju iza mojih leđa? Koje li aktivnosti spremaju?" Nisu upoznati sa ličnim podacima nekih starešina i delatnika, pa počinju da se pitaju: „Zašto me ne upoznaju s tim? Ne znam njihova imena, ne znam gde žive, ni kakva im je trenutna situacija. Da li bi ti ljudi mogli da me prevare ili da mi naštete dok me predvode u mojoj veri u boga?" Ima takođe i nekih poverljivih poslova, poput onih koji se tiču novčanih priloga ili nekih opasnih zadataka – to su stvari za koje uopšte ne treba pitati, ali ti ljudi uvek žele da se raspitaju o njima. Kada im drugi ne daju

odgovore, oni postaju još više sumnjičavi. Konkretno, ima ljudi koji od samog početka nisu imali mnogo vere u Boga – nakon što su poverovali u Boga, oni vide da im porodični posao sve bolje ide i da su im članovi porodice zdravi, pa misle da je to Božja blagodat i blagoslov. Na osnovu te prolazne sreće, oni prilažu nešto novca, ali onda počinju da se pitaju: „Gde je potrošen novac koji sam priložio? Da li je upotrebljen za rad crkve? Da li je uložen u biznis ili upotrebljen za nelegalne aktivnosti?" Oni uvek žele da istražuju i da saznaju te stvari i uvek žele da dođu do njihove srži. Kod nekih ljudi, sumnje su još snažnije. Na primer, kada crkva kupuje neku opremu ili uređaje za potrebe obavljanja posla ili kada onima koji obavljaju svoju dužnost pruža određenu negu i pomoć u svakodnevnom životu, ovakva sumnjičava osoba uvek sumnja: „Novac se troši na toliko različitih mesta – odakle taj novac dolazi? Da li se crkva takođe bavi nekim biznisom? Ima li crkva bogatog zaštitnika ili nekakvog moćnog pokrovitelja koji stoji iza nje? Postoji li neka grupa koja podržava crkvu?" Pogotovo onda kad su izloženi nekim neosnovanim glasinama i đavolskim rečima kojima vlasti klevetaju crkvu – tvrdnjama da je, recimo, ta i ta osoba iz crkve počinila ubistvo i prekršila zakon, da je taj i taj zapravo zločinac kojeg država traži, da je taj i taj pobegao u inostranstvo sa ogromnom sumom novca, i tome slično – oni počinju još jače da sumnjaju u crkvu i u Božje delo. Da li je razmišljanje takvih ljudi normalno? Mogu li oni jasno da sagledaju načela koja vernici treba da slede? Za većinu ljudi važi da, kad se jednom uvere da je ovo Božje delo, nemaju više nikakvih sumnji u vezi s Bogom. Bez obzira na probleme ili vrstu ljudi koji se pojavljuju u crkvi, oni su u stanju da im pristupaju u skladu sa Božjim rečima. Čak i ako zli ljudi ili antihristi izazivaju ometanja, oni to mogu ispravno da shvate. Nikada ne sumnjaju u Boga ili Božje delo, niti u crkvu ili Božju kuću. U najgorem slučaju, oni mogu imati mišljenje o određenim pojedincima ili neke predstave o Božjem delu, ali to mogu postepeno da razreše kroz život u crkvi. Sumnjičavi ljudi su, međutim, drugačiji. Od samog početka svoje vere u Boga, oni u sebi nose sumnje i svakojake predstave. Nisu sigurni da li su Božje reči istina, nisu sigurni da li je to što Bog izražava ove reči Božje delo, a još manje su sigurni da li braća i sestre koji se okupljaju jesu Božja crkva. Oni u sebi stalno gaje sumnje i uvek traže činjenične dokaze da bi dokazali da su njihove sumnje ispravne. O kakvom je stavu ovde reč? Misliš li da ljudi s takvim stavom mogu razumeti istinu u svojoj veri u Boga? (Ne.) Oni nikada neće moći da razumeju istinu. Na šta se oni u svom srcu najviše fokusiraju? Oni uvek razmišljaju: „Ko su ovi ljudi? Je li ovo neka vrsta društvene organizacije? Mada božja kuća pokriva troškove života ovih ljudi dok su kod mene u gostima, ja ipak preuzimam na sebe rizik time što ih ugošćavam. Hoće li, dakle, bog upamtiti moja dobra dela? Ako ih bog ne bude upamtio, zar to neće značiti da sam ih uzalud ugošćavao?" Oni stalno nose takve sumnje u svojim srcima. Misliš li da oni rado ugošćavaju braću i sestre? (Ne.) Oni to u potpunosti čine iz želje za sticanjem blagoslova, dok su u isto vreme ispunjeni sumnjama. Naročito kad čuju neke stvari koje ne mogu jasno da vide i koje su prema njihovim predstavama negativne, sumnja u njihovom srcu raste. Primera radi, neko može tokom okupljanja da pokrene temu koja

se tiče postupaka režima velike crvene aždaje i ružnih lica đavolskih kraljeva, a ponekad se i razgovor u zajedništvu o istini dotakne ugnjetavanja i hapšenja od strane velike crvene aždaje, priroda-suštine velike crvene aždaje, i tome slično. Ove teme se zapravo ne tiču politike – one samo pomažu ljudima da nauče da raspoznaju veliku crvenu aždaju i da jasno sagledaju njeno lice, kako bi mogli da omrznu i da odbace veliku crvenu aždaju, te da više ne budu sputani ni vezani Sotoninim uticajem. Ali kad sumnjičavi ljudi čuju takve teme, oni se uplaše i postaju kukavice: „Ovi ljudi raspravljaju čak i o politici! Zar oni nisu politički kriminalci? Zar nisu kontrarevolucionari? Te teme su previše osetljive! Brzo, zatvarajte prozore, zaključajte kapiju, isključite kablove za internet i telefon! Ako nas državni organi prisluškuju, mogla bi da nas zadesi velika nevolja! Sigurno bi nas osudili na doživotnu robiju!" Oni ne žele da slušaju takve teme i pokušaće na svaki način da prekinu razgovor kako bi ih sprečili da o njima raspravljaju. Oni u sebi razmišljaju: „Kojim se tačno poslom bave ovi ljudi? Rečeno je da se bog ne meša u ljudsku politiku, pa zašto onda ovi ljudi pričaju o politici? Zar ne bi trebalo da vernici pričaju samo o stvarima koje se tiču verovanja u boga? Zbog čega raspravljaju o tim stvarima? Zar time samo ne traže nevolju? Ako žele da pričaju o tim stvarima, mogu to da čine gde god žele, ali ne smeju to da rade u mojoj kući. Ne želim da me 'uzjašu' zbog toga!" Oni ne mogu ništa jasno da sagledaju. Kad čuju neke glasine koje vlastodršci izmišljaju, oni ne samo da ih ne raspoznaju, već njihove bojazni postaju još snažnije. Kad bi često bili sumnjičavi i skeptični prema grupi zlih demona na vlasti ili prema silama antihrista i sektama zlih duhova unutar religije, to bi im zapravo pomoglo da se zaštite. Ali u crkvi u kojoj Bog deluje, Bog je izrazio toliko istine, ali oni još uvek ne mogu da je razumeju, niti mogu da ustanove da je to istiniti put. Nakon što su toliko dugo slušali propovedi i gledali kako Bog toliko toga govori, njihova sumnjičavost i dalje ostaje nerazrešena, a njihove predstave i maštarije još uvek nisu iskorenjene. Jasno je da su oni isuviše lošeg kova, da nemaju nikakvu sposobnost razumevanja i da to nisu ljudi koji streme ka istini. Od samog početka svoje vere u Boga, nikada nisu verovali da je Bog suveren nad svime, niti su ikada verovali da su sve Božje reči istina; još manje su verovali da rad Božje kuće u potpunosti predvodi Sveti Duh. Kao rezultat toga, oni su zbog svega sumnjičavi. Na primer, kad na okupljanjima u zajedništvu razgovaramo o raspoznavanju različitih vrsta ljudi, možemo govoriti o tome kako antihristi zaluđuju ljude; ili o tome kako neki ljudi ne obavljaju nikakav stvaran posao uprkos svemu što konzumiraju i što uživaju koristeći Božje priloge, što predstavlja život na račun crkve; ili o tome kako neki ljudi kradu ili rasipaju novčane priloge; ili o tome kako se određeni pojedinci u crkvi bave razvratničkim aktivnostima; ili o tome kako neki ljudi, dok propovedaju jevanđelje, rade stvari kojima sramote Boga. Mi o tim stvarima diskutujemo da bi ljudi naučili da raspoznaju druge, da bi ljude i stvari mogli da posmatraju u skladu s Božjim rečima i sa istina-načelima, da bi iz tih stvari naučili i izvukli pouke, te da bi izbegli da ih drugi ljudi zaluđuju ili sputavaju. Međutim, kad sumnjičavi ljudi čuju te stvari, oni kažu: „Oh, ne! Ovo je božja kuća, mesto gde se obavlja božje delo – kako bi takve

stvari mogle da se dešavaju ovde? Izgleda da sam ranije bio u pravu što sam bio sumnjičav. Odsad moram da budem još obazriviji. Svi ljudi su previše nepouzdani, a ni božja kuća nije pouzdana. Da li je onda bog pouzdan? Ko zna – možda ni bog nije pouzdan." Kao što vidite, oni istinu ne razumeju, niti mogu da je shvate. Bez obzira na to o kom aspektu istine Božja kuća besedi, do kojeg zaključka oni na kraju uvek dolaze? Do zaključka da su bili u pravu što su svih ovih godina bili sumnjičavi i da to nije bilo nepotrebno. Ako te stvari čuju ljudi koji streme ka istini i koji imaju razmišljanje normalne ljudskosti, oni mogu ispravno da se postave prema njima. S jedne strane, njihovi se horizonti proširuju i oni iz tih stvari stiču razboritost. S druge strane, oni iz tih stvari mogu da nauče i da izvuku pouke, mogu razumeti da ljudi ne smeju da slede druge ljude, već da treba da raspoznaju druge i da razumeju više istine, da čovek može bilo kada i bilo gde da bude naveden na stranputicu ako ne razume istinu, te da ga, kad bude razumeo istinu i stekao rast, drugi više neće sputavati, zaluđivati, ni kontrolisati. Sumnjičavi ljudi, međutim, nikada neće tako razmišljati. Što Božja kuća više besedi o raspoznavanju različitih vrsta ljudi i stvari, to se njima više čini da su njihove sumnje ispravne i potvrđene: „Vidiš, ja sam taj koji je pametan! Dobro je što sam ostao obazriv. Ljudi često govore da sam sumnjičav i nepoverljiv, ali činjenice dokazuju da sam bio u pravu što sam bio sumnjičav. Pogledajte koliko ste svi vi glupi – u svojoj veri u boga, vi samo znate da obavljate svoje dužnosti i da pričate o svojim iskustvenim svedočenjima. Kakva je korist od toga? Može li to da te zaštiti? Ne može! Bez obzira na situaciju s kojom se suočavaš, ti sebe možeš da zaštitiš samo ukoliko si obazriviji i ako stvari više dovodiš u pitanje. Moraš od svih da se čuvaš. Ni na koga, pa čak ni na svoje roditelje, ne smeš da se oslanjaš toliko kao na sebe!" Recite Mi samo kakvi su to ljudi? Jesu li oni vernici u Boga? (Nisu.) Bez obzira na to o kakvoj vrsti posla Božja kuća besedi i koje tipove ljudi raspoznaje i bez obzira na okruženja koja Bog postavlja pred ljude, svrha svega toga jeste da pripadnici Božjeg izabranog naroda izvuku pouke iz tih stvari, da u carstvu dobiju obuku na praktičniji način i da – kroz te praktične lekcije – dođu do razumevanja istine i da steknu razboritost prema ljudima, da jasno sagledaju ljude i razne stvari, te da na taj način bolje razumeju na koje se tačno ljude, događaje i stvari odnose reči i istine koje Bog izražava. Ali sumnjičavi ljudi ne samo da nisu u stanju da iz tih stvari izvuku lekcije, već postaju još sumnjičaviji i lukaviji.

Neki sumnjičavi ljudi, kad god nešto kažu ili urade u Božjoj kući, uvek su krajnje obazrivi, neprestano se plaše da će ih braća i sestre ili starešine i delatnici orezati ili da će ih čak podvrgnuti mučenju. Oni kažu: „Ako prestanem da verujem u Boga i napustim crkvu, da li će crkva izvršiti odmazdu nada mnom?" Trebalo bi da povodom toga budu mirni. Kad bezvernik napusti crkvu, to je za sve srećna prigoda – od toga svi imaju koristi. Ako, dakle, poželiš da napustiš crkvu ili da odustaneš od svoje dužnosti da bi se vratio kući i živeo svojim životom, možeš hrabro i bez brige to da izneseš. Možeš i da napišeš izjavu, u kojoj ćeš reći: „Od tog i tog datuma, zvanično napuštam Crkvu Svemogućeg Boga i povlačim se iz redova onih koji obavljaju svoju dužnost." To je sasvim dopušteno.

Vrata Božje kuće su ti otvorena i možeš hrabro da odeš, bez brige da će ti se iko svetiti. Nema potrebe da se plašiš, ni da budeš sumnjičav. Da li među ljudima u crkvi vidiš ikakve zle ljude? Nipošto. Čak i ako ima zlih ljudi, oni se moraju počistiti iz crkve. Većina ljudi je lepo vaspitana i voli da ide ispravnim putem u životu. Odmazda ili nanošenje štete drugim ljudima predstavljaju kršenje istina-načela, a oni nikada ne bi mogli da učine tako nešto. Šta je, po vašem mišljenju, pogrešno u načinu na koji se sumnjičavi ljudi ponašaju? Oni imaju samo nepoverljiv um, ali ne i inteligenciju. Kada je reč o tome kako se ponašaju, oni veruju da je njihov lukav, lažljiv i nepoverljiv um najviši oblik mudrosti. Njih ne zanimaju istina-načela, niti Božje delo i reči – oni ih ne razumeju, niti tragaju za njima. Umesto toga, žive isključivo u skladu sa Sotoninim filozofijama i misle: „Ma šta da me zadesi, treba više da preispitujem stvari. Osim toga, ma prema kome da gajim sumnje, smatram da je što to činim razumno i opravdano, bez obzira da li su moje sumnje u skladu s činjenicama. Ukratko, za mene je korisno da budem više sumnjičav kad se suočavam sa situacijama.” Kao rezultat toga, ma koliko godina da veruju u Boga, oni nikad ne traže istinu u Božjim rečima, niti u Božjim rečima traže odgovore da bi rešili različite probleme i sumnje koje imaju. Umesto toga, oslanjaju se na vlastiti um, nepoverljiv mentalitet, filozofije za ovozemaljsko ophođenje ili na svoja životna iskustva da bi te stvari analizirali i da bi se njima bavili. Na kraju, što se više susreću sa raznim situacijama i što više raznih informacija čuju, njihova sumnjičava priroda ne samo da ostaje nepromenjena, već i njihove bojazni sve više rastu. Primera radi, kad jedna takva sumnjičava osoba, koja u Boga veruje jednu ili dve godine, čuje za incident u Džaojuenu, koji je KPK izmislila da bi oklevetala Božju kuću, ona će pomisliti: „Možda je to uradila božja kuća. Čak i ako to nije naručila božja kuća, mora da su to učinila neka braća i sestre nižeg ranga, samo što vi to ne priznajete.” Nakon što je u Boga verovala tri do pet godina, ona i dalje veruje u verziju događaja koju propagira velika crvena aždaja. Čak i posle osam do deset godina, njene bojazni u vezi s Božjom kućom ostaju nerazrešene. Ona ne veruje da je to bilo podmetanje i klevetanje crkve od strane velike crvene aždaje, već naprosto pretpostavlja da su to uradili ljudi iz Božje kuće. Kao što vidiš, kad takvi ljudi posmatraju neku stvar, oni to nikada ne čine na osnovu Božjih reči ili istina-načela – veruju u verziju velike crvene aždaje i tu stvar posmatraju sa stanovišta đavola i Sotone. Ma koliko da Sotona tlači i brutalno napada Božji izabrani narod, oni smatraju da je to razumljivo, ali nikada ne veruju da je Božja kuća nevina, niti da su braća i sestre, koji zbog vere u Boga trpe progon, neporočni. Iako svojim očima vide da su braća i sestre u Božjoj kući lepo vaspitani ljudi koji su svesni svoje uloge, oni u svom srcu bez imalo sumnje veruju u ono što je velika crvena aždaja učinila kako bi oklevetala crkvu. Mada takvi ljudi, verujući u Boga, mogu da podnose nedaće, da plaćaju cenu, pa čak i da daju novčane priloge, oni su, na kraju krajeva, ipak bezvernici. U stvari, sumnjičavi ljudi su problematičniji od onih koji istinu ne vole ili je ne prihvataju. Po čemu su problematičniji? Oni koje istina ne zanima potpuno su ravnodušni prema radu crkve i nezainteresovani za njega i za obavljanje dužnosti; ma kako da vernici slede Boga ili obavljaju svoje

dužnosti, za njih je to nevažno. Kao rezultat toga, oni nemaju bojazni u vezi s pitanjima vere u Boga ili obavljanja dužnosti i u osnovi se nikada ne raspituju o crkvenim poslovima. Ali sumnjičavi ljudi su potpuno suprotni njima – oni vole da se raspituju o tračevima. Zašto oni vole da se raspituju o tim stvarima? Jedan od njihovih ciljeva je definitivno ovaj: „Ako se budem više raspitivao i više saznao, to će mi pomoći da unapred pripremim rezervni plan, tako da u svakom trenutku mogu da odlučim da li da ostanem ili da odem." Oni se takođe fokusiraju na raspitivanje o određenim stvarima, kao što su pravo ime nekog starešine ili delatnika, adresa na kojoj stanuje, kakvu karijeru ima u sekularnom svetu ili zašto je napustio svoj dom zarad obavljanja dužnosti. Takođe se mogu raspitivati o onima koji propovedaju jevanđelje, kao na primer: kome su držali propovedi, ko od njihovih članova porodice veruje u Boga, koliko godina propovedaju jevanđelje, koliko su ljudi pridobili i tako dalje. Oni se o svim tim stvarima veoma detaljno raspituju. Sumnjičavi ljudi vole da prikupljaju tu vrstu informacija, a kad ih prikupe, oni osećaju olakšanje i misle da je itekako neophodno znati te stvari i da će te informacije moći da iskoriste u ključnim trenucima. Sumnjičavi ljudi znaju previše. Oni su „informacione baze podataka" i čak znaju neke stvari koje su starešinama i delatnicima nepoznate, kao na primer, ko je otišao u inostranstvo da obavlja svoju dužnost i u koju je zemlju otišao – oni čak znaju takve stvari o ljudima koji odlaze u druge zemlje. Ali ako ih pitaš koja je od epizoda propovedi najskorije objavljena, oni to neće moći da ti kažu. Nikada ne obraćaju pažnju na pitanja život-ulaska, ali kada je reč o ličnim podacima braće i sestara i nekim okolnostima unutar crkve, te stvari su im veoma jasne. Jedan od ciljeva njihovog raspitivanja o tim stvarima jeste da saznaju više o svim vrstama okolnosti, nakon čega mogu za sebe da pripreme izlaz u svakom trenutku. Veruju da bi bilo krajnje glupo da uopšte ne razmišljaju o izlazu – da upotrebim reči nevernika, to bi bilo kao da „pomažu u brojanju novca nekome ko ih je pre toga prodao". U stvarnosti, oni su kao stara ubuđala hrana, ne vrede ni prebijene pare, a ipak sebe smatraju veoma dragocenim. Šta mislite – jesu li ti ljudi sumnjičavi? (Jesu.) Oni su zaista sumnjičavi ljudi. Sumnjičavi ljudi imaju naročito lukavu i lažljivu ljudskost. Neki ljudi lukavost i lažljivost smatraju znakom visoke inteligencije, ali to je pogrešno. U stvarnosti, ti lukavi i lažljivi ljudi su ekstremno glupi i lišeni svakog kova. Oni su toliko lošeg kova da je i to već teško promeniti; a to što su ujedno i lukavi znači da ih je još teže izlečiti. Ako je neko samo lošeg kova, ali je pritom relativno pošten, nije lukav i može iskreno da obavlja svoju dužnost, za njega možda još uvek postoji tračak nade da će biti spasen. Ako je lošeg kova i pomalo lažljiv, ali može da prihvati istinu i da spozna samog sebe, možda postoji tračak nade da će odbaciti svoju lažljivu narav. Ako može da razume istinu, da je postepeno spozna i da uđe u nju, njegova će sumnjičavost možda moći da se, korak po korak, otkloni. Ali ovi ljudi, nažalost, ne samo što su lišeni kova, što su lažljivi i lukavi, već su takođe u velikoj meri glupi. To je kao slepa osoba koja ima problem sa očima – za nju nema leka, zar ne? (Tako je.) Takve ljude je nemoguće iskupiti. Pošto su ovi ljudi do te mere sumnjičavi da ih je nemoguće iskupiti, kako bi se, po vašem mišljenju, trebalo

ophoditi prema njima? (Ako se takvi ljudi otkriju, treba se čuvati od njih. Oni su u stanju da izdaju crkvu da bi sebe zaštitili; to su opasni pojedinci. Možemo da tražimo priliku da ih razotkrijemo i uklonimo, a ukoliko nam se takva prilika ne ukaže, možemo ih na mudar način nagovoriti da odu.) Kad se uverite da je neko sumnjičava osoba, nemojte stupati u kontakt sa njom. Kontakt sa njom može samo da vam donese nevolju. Ako budeš stupao u kontakt sa njom, ona će stalno pokušavati da te dokuči. Ako se spremaš da izađeš, pažljivo će motriti na tebe i stalno će te zapitkivati: „Kuda ideš? Koliko ćeš dana biti odsutan? Šta ćeš raditi?" Kad se budeš vratio, pitaće te: „S kim si se sastajao? Jesi li izvršio svoj zadatak? O čemu ste svi vi pričali?" Ako joj ne odgovoriš, ona će početi da se žali: „Neće ni sa čim da me upozna. Ne veruje mi, zar ne? Ne ophodi se prema meni kao prema članu božje kuće! Kaže da je išao da obavi crkvene poslove, ali zašto onda krije to od mene? Mora da je išao da obavi nešto nelegalno." Uvek će te iza leđa špijunirati. Takvi ljudi su zaista problematični. Raspituju se o mnogim stvarima i hteli bi sve da znaju. Ali čak i kad saznaju te stvari, oni ne mogu da ih shvate čisto, niti da se prema njima korektno odnose i takođe pokušavaju da u njima pronađu sumnjive delove, usled čega njihove sumnje sve više rastu. Pretpostavimo da si ih ovako posavetovao: „Pošto imaš tako velike sumnje u vezi s Bogom i pošto ne veruješ da su Božje reči istine i da mogu da pročiste i da spase čoveka, treba da prestaneš da veruješ u Boga!" Oni neće biti voljni da to urade – i dalje će hteti da veruju i još uvek će hteti da dobiju blagoslove. Zar ti ljudi nisu problematični? (Jesu.) S tim ljudima je lako postupati. Ako su u stanju da crkvi donesu veliku nevolju, brzo ih nagovorite da odu. Tim ljudima se ne može verovati, oni nisu sposobni da shvate istinu, a čak i ako mogu da obave nešto malo od neke dužnosti, oni će Božjoj kući doneti ogromnu nevolju – od njih je veća šteta nego korist. Stoga je, dakle, neophodno nagovoriti ih da odu.

Kukavice su problematične, a sumnjičavi ljudi su takođe problematični. Ali još su problematičniji ljudi koji su istovremeno i kukavice i sumnjičavi. Ti ljudi su izuzetno strašljivi i plaše se smrti, sumnjičavi su prema svemu i stalno sumnjaju da bi verovanje u Boga moglo da dovede do toga da budu prevareni. Plaše se da bi njihovi izgledi mogli da budu narušeni i misle da to teško da je vredno hapšenja, progona i njihove posledične smrti. Ako su do te mere sumnjičavi, ima li uopšte smisla da oni veruju u Boga? Zar time samo ne zagorčavaju sebi život? Čuvaju se od braće i sestara i od svakog radnog aranžmana Božje kuće na isti način kao što se čuvaju od prevaranata, isto kao što se čuvaju od velike crvene aždaje ili od đavola i Sotone. Neki ljudi i dalje pokušavaju da ih savetuju i govore im: „Samo se postaraj da marljivo veruješ u Boga, da stremiš ka istini i da dobro obavljaš svoju dužnost, pa će te Bog odobravati." Ali šta oni u sebi misle? „Želiš da pravilno obavljam svoju dužnost, ali kad postanem poznat i kad me velika crvena aždaja uhapsi, zar to neće biti moj kraj?" Ako oni zaista tako razmišljaju, onda nema smisla da pokušavate da ih savetujete. Oni su izuzetno strašljivi i stalno se užasavaju smrti. Kad čuju da su neki vernici u Boga pohapšeni, toliko su prestravljeni da se pomokre u gaće. Ali kada je reč o varanju i obmanjivanju poslovnih ljudi, ma koliko

da im to nevolja donosi, oni se uopšte ne plaše toga – prilično su hrabri u tom pogledu. A opet, ako se to tiče verovanja u Boga, užasno su strašljivi. Puni su svakojakih bojazni u vezi s braćom i sestrama, u vezi s Božjom kućom, a naročito u vezi s Bogom i Božjim rečima i delom, tako da nema te količine beseda koja bi mogla da razreši te njihove bojazni. Bez obzira na to koliko godina veruju, oni i dalje ne znaju šta znači verovati u Boga, niti zašto treba da se okupljaju i da obavljaju svoje dužnosti. Očigledno je da ti ljudi imaju smanjenu inteligenciju i da su prilično lukavi i lažljivi. Takve ljude treba nagovoriti da što pre odu. Ako prestanu da dolaze na skupove i ako više ne žele da obavljaju svoju dužnost zato što su kukavice ili iz bilo kog drugog razloga, to je idealno – time će vam uštedeti trud oko njihovog uklanjanja i izbeći ćete gnjavažu. Ako se oni jednog dana ponovo zainteresuju za verovanje u Boga i požele da se vrate veri u Boga, možeš da im kažeš: „Kao vernik u Boga, mogao bi da u svakom trenutku budeš uhapšen i poslat na robiju, a postoji čak i rizik da izgubiš život. Ali ako ne veruješ u Boga nego se, umesto toga, posvetiš biznisu u svetu i zaradiš puno novca, možda ćeš neko vreme moći da živiš udobno.” Kada to budu čuli, srce će im doći na svoje mesto i oni više neće razmišljati o verovanju u Boga. Pomisliće: „Konačno su godine moje brige i straha privedene kraju. Ne moram više da sumnjam u crkvu, u braću i sestre ili u božju kuću. Napokon sam se oslobodio.” I te kukavice i sumnjičavi ljudi biće tek tako nagovoreni da odu. Time se rešava veliki problem, zar ne? (Tako je.) Ovo je odličan način da se to pitanje razreši.

L. Sklonost ka izazivanju nevolja

Hajde da razmotrimo sledeću manifestaciju: sklonost ka izazivanju nevolja. Znate li koja je vrsta ljudi sklona izazivanju nevolja? Jeste li se u crkvi sretali s tipom ljudi koji su skloni izazivanju nevolja? Bez obzira na njihovo godište, pol ili profesiju kojom se bave u svetu, ako oni uvek izazivaju nevolje i ako stalno čine stvari kojima krše zakone i propise, donose negativan uticaj u crkvu i stvaraju ogromne prepreke u radu na jevanđelju, crkva treba hitno da se pozabavi tim ljudima. Najpre ih upozorite, a ako je situacija suviše ozbiljna, proterajte ih ili ih uklonite. Ne smete pokazivati nikakvu učtivost prema njima. U koju vrstu ljudi spadaju oni koji su skloni izazivanju nevolja? Primera radi, dok se u svetu bave biznisom ili upravljaju fabrikama, neki ljudi se druže sa sumnjivim pojedincima i često rade stvari kojima krše zakone i propise. Danas izbegavaju porez ili ga ne plaćaju u punom iznosu; sutra posežu za prevarom i obmanom ili čak bivaju upleteni u sudske postupke zbog izazivanja smrti. Zbog toga često dobijaju sudske pozive, dane provode u parnicama i stalno su upleteni u sporove. Mogu li takvi ljudi iskreno da veruju u Boga? To je nemoguće. Postoje i neki ljudi koji tvrde da veruju u Boga, ali se ponašaju na veoma čudne i nenormalne načine. Danas maltretiraju neku osobu suprotnog pola; a sutra bi nekoga mogli da seksualno napastvuju i da budu prijavljeni. Da li bi rekao da su ti ljudi skloni izazivanju nevolja? (Da.) Mogu li, dakle, takvi ljudi iskreno da veruju u Boga? (Ne.) Ti ljudi koji su skloni izazivanju nevolja, nakon što

poveruju u Boga, i dalje se druže sa sumnjivim pojedincima iz društva i neprestano izazivaju sporove, poput sporova oko emocionalnih pitanja, finansija, imovinskih ili ličnih interesa. Takođe, zbog nekog incidenta koji izaziva napetost u nekoj od njihovih veza ili zbog neravnomerne raspodele nečasno stečenog dobitka, uvek ima ljudi koji žele da im naprave problem. Kad braća i sestre povremeno odu u posetu njihovoj kući, mogu se sresti s tim sumnjivim ljudima. Čak i kad dolaze na skupove ili obavljaju svoju dužnost, ti sumnjivi ljudi se ponekad pojave na vratima ili im šalju uznemirujuće poruke, pa će svako ko se nađe u društvu tih ljudi koji su skloni izazivanju nevoljaverovatno biti uvučen u njihove probleme; konkretno, čak je verovatnije da će ti ljudi rad i ugled crkve uvući u svoje probleme i naneti im štetu. Recite Mi, da li je dobro da takvi ljudi ostanu u crkvi? (Nije.) Sa osobama ove vrste takođe se morate pozabaviti i ukloniti ih.

Postoje i ljudi koji, bez obzira na profesiju kojom se bave u društvu, uvek žele da budu u sukobu sa vlastima, sa državnim zvaničnicima ili sa određenim društvenim grupama i javnim ličnostima. Oni danas razotkrivaju nepravedne postupke vlasti; sutra će tužiti neku grupu ili organizaciju i zahtevati nadoknadu štete; prekosutra će razotkriti privatni život neke javne ličnosti, usled čega će ljudi doći da ih traže. Je li to izazivanje nevolja? (Jeste.) Čak i nakon što poveruju u Boga, oni i dalje žele da se bave društvenim pitanjima. Kad vide nešto što ih čini nezadovoljnim i ogorčenim, uvek žele da se zauzmu za pravdu da bi se pokazali ili da napišu neki komentar ili članak u kojem će izneti svoj sud o ispravnim i pogrešnim stvarima u vezi s tim pitanjem. I šta se na kraju dešava? Oni ne postižu ništa, ali na kraju stvaraju sebi gomilu problema, upliću se u sudske postupke i uništavaju vlastiti ugled. A uvek ima sumnjivih ljudi iz društva koji ih traže i koji žele da im se osvete ili da preduzmu nešto protiv njih, usled čega oni žive u ekstremnom strahu. Da bi pobegli od takvog života i izbegli nevolje, oni kupuju po nekoliko kuća, uz objašnjenje: „Kao što kažu, 'Prepreden zec ima tri jame'. Javnosti je poznata samo jedna od moje tri kuće; za ostale dve niko ne zna. Čuvam ih da bi crkva mogla da ih koristi i da bi braća i sestre mogli da borave u njima." Misliš li da bi braća i sestre bili bezbedni ako bi boravili tamo? (Ne, ne bi bili bezbedni.) Njihove reči zvuče veoma lepo i oni to čine iz dobrih namera, ali imajući u vidu njihov karakter i manu da su skloni izazivanju nevolja, ko bi se usudio da boravi u njihovoj kući? Ako bi boravio tamo, ljudi bi mogli da pomisle da si deo njihove porodice. Ako ih neko traži da ih prebije, ali ne može da ih nađe, zar ne bi jednostavno pretukli tebe umesto njega? Neki ljudi su skloni izazivanju nevolja. Dok se uobičajeno voze kroz neku udaljenu oblast, neko bi mogao da ih zaustavi, da ih izvuče iz auta i da ih divljački pretuče kako bi ih upozorio. Oni znaju da je to zato što su prethodno oni sami nekoga prvi uvredili i tako sebi navukli nevolju na vrat, pa sada taj neko želi da ih podvrgne mukama. Zar to nije upravo ono što su i zaslužili? Osobe ovog tipa jesu ljudi koji su skloni izazivanju nevolja. Nakon što počnu da veruju u Boga, ma o čemu da crkva raspravlja, oni uvek žele da se umešaju; žele da kažu svoje mišljenje o tome i da daju neke komentare, a takođe pokušavaju da ljude primoraju da ih slušaju. Ako crkva ne usvoji njihove predloge, postaju krajnje

nezadovoljni i ogorčeni, nesvesni vlastitih sposobnosti. Ma koliko gubitaka da pretrpe, nikada ih ne pamte, niti izvlače pouke iz svojih neuspeha. Takvi ljudi predstavljaju nevolju čak i kada veruju u Boga. S jedne strane, oni ne razumeju istinu, ali ipak uvek žele da se uključe u rad crkve i pokušavaju da se u sve mešaju, a kao rezultat toga oni ometaju i prekidaju rad crkve. S druge strane, kad god provode mnogo vremena s bilo kojim bratom ili sestrom, oni takođe i njima donose nevolje. Ljudi ovog tipa, koji su skloni izazivanju nevolja, predstavljaju ogroman problem. Misliš li da ljudi koji izazivaju nevolje jesu ljudi koji ne talasaju? Da li su to ljudi koji se drže svog pravog mesta? (Ne.) To definitivno nisu ljudi koji se drže svog pravog mesta. Uopšteno govoreći, ljudi koji žive pristojnim životom nastoje da se drže svog pravog mesta. Dokle god društvena pitanja nemaju nikakve veze s njihovom verom u Boga, oni se nipošto ne mešaju u ta pitanja, niti se raspituju o njima. To se zove biti racionalan, razumeti trenutnu situaciju i razumeti osećaj za stvari. Ovo društvo i čovečanstvo tako su rđavi i komplikovani. Kao što kažu nevernici: „U ovoj haotičnoj eri i haotičnom svetu, ljudi treba da nauče kako da se zaštite." Štaviše, ti uvek komentarišeš društvena pitanja i želiš da se uključiš u njih, ali to nije put kojim bi trebalo da ideš u životu. Nije vredno raditi te stvari i to nije pravi put u životu. Čak i ako si u stanju da govoriš pravično, to se ipak ne smatra opravdanim razlogom. Zašto se ne smatra? Zato što na ovom svetu nema pravičnosti; zli trendovi to ne dozvoljavaju. Ako zaista možeš da u Božjoj kući izgovaraš pravične i iskrene reči, to onda ima vrednost i značaj. Ali ako pravične i iskrene reči izgovaraš u ovom zlom, iskvarenom i haotičnom svetu ljudi, takve reči lako izazivaju nevolje i donose opasnost. Zar onda ne bi bilo veoma glupo izgovarati takve reči? To ne samo da bi ti onemogućilo da živiš na način koji ima vrednost, već bi ti takođe donelo beskrajno mnogo nevolja. Pametni ljudi, dakle, uviđaju da ta društvena pitanja predstavljaju pošast, pa se distanciraju od njih i izbegavaju ih, dok glupi ljudi idu pravo ka njima, čime sebi donose veliku količinu nevolja. Konkretno, neki ljudi, nakon što su nekoliko dana trenirali borilačke veštine, naučili nekoliko blistavih tehnika i stekli nešto malo slave, odmah žele da se bore za pravdu i da pljačkaju bogataše kako bi pomagali sirotinji. Hteli bi da preuzmu ulogu lutajućeg viteza ili mačevaoca, koji ide unaokolo i ispravlja nepravde, pa čak priskaču u pomoć kad god uoče neku nepravdu. Kao rezultat toga, nastaju nevolje – oni ne shvataju koliko je društvo kompleksno. Reci Mi, kad nekome pritekneš u pomoć, zar nećeš na kraju uvrediti neke ljude? Zar nećeš upropastiti planove koje su neki ljudi pažljivo pripremali? (Hoću.) A kad upropastiš planove koje su ti ljudi pažljivo pripremali, da li će ti oni dozvoliti da se tako lako izvučeš? (Neće.) Možda ćeš reći: „Ja se ovde zalažem za pravednu stvar", ali čak i ako je to zaista pravedno, neće ti uspeti – ovaj svet ti ne dozvoljava da se zalažeš za pravedne stvari. Ako to činiš, izazvaćeš nevolje. Glupi ljudi to ne shvataju, oni ne mogu da prozru ovaj svet. Uvek misle da, pošto su lutajući vitezovi, treba da priskoče drugima u pomoć. Ali oni na kraju uvek pokvare nečije pažljivo razrađene planove, a onda ta osoba traži da im se osveti i odbija da odustane. Eto kako oni izazivaju katastrofe. Ta druga osoba u tajnosti saznaje kako se oni zovu, gde žive,

kakva im je porodična situacija, ko su članovi njihove porodice, imaju li ikakvog uticaja u tom kraju i kako da na najbolji način preduzme mere protiv njih. Kad stekne jasnu sliku o svemu tome, ta osoba se obrušava na „lutajućeg viteza", čiji život od tog trenutka postaje težak. Ljudi ovog tipa često izazivaju nevolje i, ma koliko velike gubitke da trpe, nikada ne nauče lekciju. Kad naiđu na nešto što smatraju nepravednim, oni i dalje žele da se bore za pravdu i da priskoče u pomoć. Ne samo što sami sebi donose nevolje, nego i vlastitu porodicu dovode u opasnost, a ponekad čak i prijatelje ili kolege oko sebe uvlače u to. Ako poveruju u Boga i uđu u crkvu, oni bi takođe mogli da ugroze i braću i sestre. Na primer, ako upadnu u nevolje u društvu, pa neko poželi da im se osveti, pri čemu taj neko zna da ti zajedno s njima prisustvuješ skupovima, on će možda od tebe tražiti informacije o njihovoj ličnoj i porodičnoj situaciji. Da li ćeš mu, dakle, ispričati sve što znaš o toj osobi ili nećeš? Ako ispričaš, to je isto kao da si tu osobu izdao, što će joj doneti nevolje; ako ne ispričaš, taj čovek bi mogao tebe da podvrgne mučenju. Na ovom svetu ima previše zlih ljudi, a svi zli ljudi su izvan razuma. Ako ih neko uvredi, pribegavaće svim sredstvima da bi se osvetili. Zar nije tako? (Jeste.) Ma u kakvu nevolju da upadnu ljudi koji su skloni izazivanju nevolja, to uvek izaziva nevolje i ometanja u njihovom obavljanju dužnosti i može u različitom stepenu da utiče na rad crkve. Ako se neko stalno izaziva nevolje, mislite li da taj problem može da reši tako što ćete mu besediti o istini? (Ne.) Ljudima ovog tipa često nedostaje zdrav razum. Čak i kad zapadnu u nevolju, oni to ne vide kao nevolju; možda čak misle da imaju osećaj za pravdu. U takvim slučajevima, beskorisno je besediti im o istini, jer su to ljudi iskrivljenih shvatanja, to su apsurdni pojedinci. Apsurdni pojedinci istinu ne prihvataju lako. Neki ljudi će možda reći: „Oni se suočavaju s poteškoćama; kako da ih ignorišemo? Kako da im ne pokažemo malo sažaljenja? Treba da se prema njima ophodimo s ljubavlju." Lepo je ophoditi se prema njima s ljubavlju, ali mogu li oni to da prihvate? Ako oni uopšte ne prihvataju istinu i ako se i dalje drže vlastitih gledišta, da li je prikladno da im i dalje beskrajno besediš o istini? (Nije.) Zbog čega to nije prikladno? (Ljudi ovog tipa ne veruju iskreno u Boga. Njihova suština je suština bezvernika. Čak i ako im budemo besedili o istini, to neće rešiti problem, a oni će i dalje moći da donesu mnogo nevolja crkvi.) Dakle, da li ljude ovog tipa treba ukloniti? (Da, treba ih ukloniti.)

Postoji još jedan tip ljudi koji su skloni izazivanju nevolja. U crkvi, oni braću i sestre uvek podstiču da rade određene stvari. Na primer, oni kažu: „Aktivnosti koje preduzimaju vlasti i politika koju su formulisali nisu razumni. Kao hrišćani, moramo da primenjujemo pravednost, moramo da dignemo svoj glas i ne smemo da podvijemo rep kao kukavice. Moramo da marširamo ulicama sa transparentima i da protestujemo, da se borimo za dobrobit braće i sestara, naše crkve i čitavog čovečanstva!" I kakav je rezultat svega toga? Čak i pre no što im se ukaže prilika da marširaju, vlasti će već saznati za to, a sud će im poslati poziv. Recite Mi, da li je za crkvu sreća ili nesreća da ima takve ljude? (Nesreća.) Neki ljudi kažu: „Ispostavilo se da naša crkva ima jednu tako talentovanu osobu – ta osoba je pravi materijal za starešinu! Pogledajte ljude u našoj crkvi; svi su

krotki, poštuju pravila i nemaju nikakvog uticaja u društvu. Strašljivi su, ne smeju da se pozabave nijednim važnim pitanjem i veoma se plaše izazivanja nevolja. Ova osoba je drugačija – ona je hrabra, pronicljiva i odlučna; takođe ima uticaj u društvu, sposobna je, a kad vidi nepravdu, usuđuje se da ustane i da istupi. Čak i kad se suoči s nekim pravnim slučajem, ne postaje usplahirena ni nervozna. Njen mentalni kapacitet čini je prirodno podobnom da bude zvaničnik. Ako bi se ova osoba uključila u politiku, postala bi ili poslanik, ili bi u najmanju ruku bila guverner neke pokrajine. Mi nismo dovoljno dobri. Stoga bi crkva trebalo da je izabere za starešinu. Ako nas ona bude vodila, sigurno ćemo zadobiti spasenje!" Neki glupi ljudi naročito poštuju one koji su skloni izazivanju nevolja u društvu i prave od njih idole, pa čak žele da ih izaberu za crkvene starešine. Mislite li da je to prikladno? (Ne.) Zbog čega to nije prikladno? Zar crkvi nisu potrebni tako „sposobni ljudi"? (Crkvi nisu potrebni takvi ljudi. Crkvene starešine moraju da predvode pripadnike Božjeg izabranog naroda da na skupovima zajedno jedu i piju Božje reči, da streme ka istini i da obavljaju svoju dužnost na širenju jevanđelja. Iako se, spolja gledano, može činiti da takvi ljudi poseduju takozvanu hrabrost, pronicljivost i odlučnost, oni nisu u stanju da obavljaju tu vrstu posla i doneće crkvi beskrajne nevolje. Prema tome, oni nisu podobni da budu crkvene starešine.) Dozvoli Mi da ti kažem, greška je da takva osoba ostane u crkvi, a bilo bi još pogubnije izabrati takve ljude za starešine. Kuda bi oni poveli crkvu? Oni bi crkvu pretvorili u religijsku grupu! To je zato što će oni, kad uoče nepravde u društvu, podnositi tužbe; kad vide da zli ljudi maltretiraju sirotinju, boriće se za nju; kad vide da iskvareni zvaničnici brutalno nanose štetu ljudima, oni će hteti da se u ime Neba zalažu za pravdu. Shodno tome, i vi biste se takođe postepeno pretvorili u lutajuće vitezove koji se bore za pravdu. Da li biste, na taj način, i dalje mogli da zadobijete spasenje? Spolja gledano, ljudi koji su skloni izazivanju nevolja mogu izgledati prilično kompetentno, ali šta se na kraju dešava? Oni bivaju eliminisani zbog ometanja i prekidanja rada crkve, zato što put koji slede nije ispravan put. Ma kakve nevolje da izazivaju, oni ne idu ispravnim putem, niti slede Božju volju. Ništa od onoga što rade nema nikakve veze sa crkvom, s Božjim delom ili s Božjim namerama; sve što rade udaljeno je od Božjih namera i odvaja se od ispravnog puta. Priroda njihovog izazivanja nevolja je takva da oni imaju posla s đavolima i petljaju se s njima; njih đavoli kinje. Stoga, Božja kuća mora da povuče jasnu granicu između sebe i takvih ljudi. Ako se oni stalno izazivaju nevolje, ako odbijaju da slušaju svakoga ko pokuša da ih posavetuje, ako izazivaju nevolje ne učeći na svojim greškama i čak čine nepromišljena nedela, treba ih nagovoriti da odu. Možete reći: „Pogledaj svu tu nevolju koju si izazvao, kolika je to bila prepreka u radu crkve i koliko je uticala na ljude koji obavljaju svoje dužnosti. Kako ne shvataš to? Širina tvog uma je isuviše velika – dovoljno je široka da obuhvati ceo svet. Osoba kao što si ti treba da se otisne u svet; treba da kultivišeš sebe i da upravljaš nacijom, da svetu doneseš mir. Podoban si za druženje s visokim zvaničnicima; tek tada ćeš moći da se uzdigneš iznad svakodnevice, da raširiš krila i da se vineš. Boraviti po čitav dan s ljudima koji veruju u Boga – zar to neće samo zaustaviti

tvoje velike ambicije i ograničiti tvoju sposobnost da raširiš krila i da letiš? Pogledaj nas – niko od nas nema velike težnje. Fokusirani smo isključivo na to da verujemo u Boga, da čitamo što više Božjih reči kako bismo razumeli neke istine i da činimo što manje zla, kako bismo možda mogli da dobijemo Božje odobravanje – i to je sve. Svi smo mi ljudi koje svetovnjaci klevetaju i vređaju, ljudi odbačeni od sveta, tako da ti nije suđeno da se družiš sa ljudima poput nas. Bolje bi ti bilo da se vratiš u svet i da se tamo potrudiš; možda ćeš postići veliki uspeh i ostvariti svoje ambicije." Da li je prikladno nagovarati ih na taj način da odu? Je li ovo dobar način da se to pitanje razreši? (Jeste.) Tako crkva treba da postupa s takvim bezvernicima; rešavanje problema na ovaj način potpuno je u skladu sa istina-načelima.

Koji su još tipovi ljudi skloni izazivanju nevolja? Postoji tip osobe koja je naročito popularna kod osoba suprotnog pola i koja uvek flertuje sa sumnjivim pojedincima. Ona ne stremi ka pravoj romantičnoj vezi; umesto toga, ona održava veoma bliske i neprikladne odnose sa više osoba suprotnog pola. Pošto ne može pravilno da se nosi s tim vezama, može se desiti da ljudi s kojima flertuje postanu ljubomorni ili da čak traže da se osvete jedni drugima. Da li je to problem za tu osobu? (Jeste.) To je takođe veliki problem. Neki ljudi možda ne mare za te stvari, ali takve stvari često unose problem u njihov privatni život i njihovu veru, a mogu čak i da utiču na njihovu ličnu bezbednost. Ti problemi ih stalno prate, a ni oni koji često komuniciraju s njima ne mogu a da ne postanu umešani u to. Bez obzira da li su oni zaista u romantičnoj vezi s tim osobama suprotnog pola ili samo flertuju i koriste jedni druge, nas takve stvari ne zanimaju. Šta je to što nas brine? Brine nas da li će nevolje koje oni donose sa sobom imati štetan uticaj na braću i sestre ili na crkvu. Ako dođe do toga, crkva treba da interveniše, da se pozabavi tim problemom i da ga reši, te da ih posavetuje da se pravilno pobrinu za te probleme. A što se tiče načina na koji će se oni za to pobrinuti, mi se u to nećemo mešati. Ako oni, bez obzira na vaše savete, i dalje odbijaju da slušaju i ne bave se tim problemom, niti ga rešavaju, onda ih treba izolovati i upozoriti: „Ti najpre moraš da se pobrineš za svoje lične probleme. Tek kad se pobrineš za njih, možeš nastaviti da obavljaš svoju dužnost. Ako se ne budeš pravilno pobrinuo za njih, ostaćeš izolovan." Iako se radi o vernicima koji možda obavljaju svoju dužnost – možda čak i neku važnu dužnost – zbog ozbiljnih problema u njihovom ličnom životu i zbog toga što bi nevolje koje izazivaju mogle da utiču na rad crkve, crkvene starešine ne smeju to da ignorišu, jer te nevolje predstavljaju potencijalne rizike. Primera radi, ljudi s kojima oni stupaju u vezu mogu od njih saznati neke crkvene okolnosti ili lične podatke o braći i sestrama. Ako bi te informacije procurile do zlonamernih pojedinaca ili do velike crvene aždaje, to bi bilo štetno kako za crkvu, tako i za braću i sestre. Prema tome, pošto sve te nevolje ili potencijalne rizike crkvi donose oni, crkva treba da ih najpre natera da reše svoje lične probleme. Ako se u potpunosti pobrinu za te probleme, Božja kuća može doneti odluku da ih ponovo prihvati na osnovu njihovih okolnosti. Ali ako nastave da ne rešavaju svoje probleme, a i dalje bi hteli da obavljaju svoju dužnost, šta onda treba uraditi? (Ne treba im dozvoliti da

obavljaju svoju dužnost.) U tom slučaju, morate ih nagovoriti da odu ili ih ukloniti. Ukratko, kada crkvene starešine ili braća i sestre otkriju da u crkvi ima ljudi koji su skloni izazivanju nevolja, oni tim pitanjem treba da se pozabave u skladu s načelima i da ga odmah razreše. Ne treba da čekaju da ti pojedinci donesu opasnost braći i sestrama ili da donesu nevolje radu crkve, pa da se tek onda pozabave time i da to rešavaju.

Neki ljudi brzo izazivaju nevolje i ulaze u svađe i tuče. Uvek im se čini da mogu da zadaju dobar udarac, uvek žele da poraze sve na svetu ili, ako znaju ponešto od kitnjastih borilačkih veština, uvek žele da protiv drugih koriste nasilje i silu. Zar nije takva vrsta osobe takođe sklona izazivanju nevolja? (Jeste.) Ima i onih koji se ne drže svog pravog mesta ma gde da odu. Oni ne slede pravila, ne poštuju javni red i uvek žele da budu nekonvencionalni. Dok voze, insistiraju na tome da prođu kroz crveno svetlo ili da skrenu levo tamo gde to nije dozvoljeno, a kada ih policija zaustavi i kazni, odbijaju to da prihvate i žele da prijave policajca. Kao što vidiš, oni se usuđuju svakoga da prijave. Iako policija postupa u skladu sa zakonom, oni i dalje žele da ih prijave – rugaju se zakonu. Nisu li ti imbecili takođe skloni izazivanju nevolja? (Jesu.) Ta vrsta osobe koja je sklona izazivanju nevolja misli da može da se osloni na Boga jer veruje u Njega, te da crkva ima veliki broj ljudi i veliki uticaj, pa se stoga ne plaši ničega. Svuda čini nepromišljena nedela da bi pokazala svoje sposobnosti i da bi pokazala koliko je strašna. Čak i nakon što dospe u problem sa zakonom, ona ne zna da preokrene kurs. I šta na kraju kaže? „Ovaj svet je uistinu zao. Uhapšen sam samo zato što sam se borio za pravdu. Ovaj svet je uistinu nepravičan!” I dalje odbija da prizna svoje greške. Izaziva nevolje i navlači ih sebi na vrat, a ovamo se žali da su drugi nepravični prema njoj. Zar to nije krajnje apsurdno? (Jeste.) Ma koliko da je svet zao i mračan, nije mudro od njih da izazivaju nevolje. Bog nikada ni od koga nije tražio da izaziva nevolje, niti je od ikoga tražio da se pod zastavom vere u Boga bori za pravdu i da u ime Neba sprovodi pravdu. Neki ljudi kažu: „Zakoni ovog sveta nisu istina, pa nema potrebe da ih sledimo.” Mada zakon nije istina, Bog ti nikada nije rekao da možeš po volji da kršiš zakon, niti da možeš da ubijaš ili da podmećeš požare. Bog od tebe traži da se povinuješ zakonima i da poštuješ javni red u društvu, da znaš da poštuješ moralne norme i da slediš pravila gde god da kreneš, da ne budeš provokativan i da ne izazivaš nevolje. Ako prekršiš zakon, sâm ćeš snositi posledice – nemoj da očekuješ da će Božja kuća preuzeti odgovornost za tebe, jer se radi o tvom ličnom ponašanju koje predstavlja samo tebe kao pojedinca; Božja kuća nikada nije tražila od tebe da činiš išta protivzakonito. Bez obzira u kojoj se zemlji nečim baviš, Božja kuća zahteva da proučiš zakone i da se konsultuješ s advokatom. Šta god ti advokat kaže da je prikladno, to treba da radiš. Ako ti advokat nije savetovao da se ponašaš na određeni način, a ti postupaš naslepo, brkaš stvari i kršiš zakon, sâm ćeš za to snositi posledice – nemoj Božjoj kući da donosiš nevolje. Čak i ako pristup koji ti advokat predlaže nije najbolja opcija, ti i dalje moraš da slediš savet advokata. Dokle god je nešto legalno i ne nanosi značajnu štetu Božjoj kući, možeš to da radiš. Božja kuća oduvek govori ljudima da se konsultuju sa advokatima i da svoja

pitanja rešavaju u skladu sa zakonom. Međutim, neki ljudi misle: „Božja kuća ne pripada svetu, pa stoga ne treba da sledimo svetske trendove! Zakon ne predstavlja istinu – samo Bog je istina i Bog je vrhovni. Mi se pokoravamo samo istini i Bogu!" Mada je ova izjava tačna, ti još uvek živiš na ovom svetu i moraš da se baviš mnogim stvarnim pitanjima. Stoga ti ne smeš da kršiš zakon, niti da kršiš istina-načela. Božja nadmoć odnosi se na Božji identitet i status; ona nije razlog da se baviš nezakonitim radnjama ili da se u društvu ponašaš despotski, da radiš šta god hoćeš i da posvuda izazivaš nevolje. Bog nikada nikog nije ohrabrivao niti je i od koga zahtevao da u bilo čemu krši zakon, već ti, naprotiv, govori da slediš zakon i da poštuješ društvena pravila, da moraš da prihvatiš kaznu ukoliko prekršiš zakon i budeš kažnjen, te da ne treba da izazivaš probleme, niti da izazivaš nevolje. Ako uvek izazivaš nevolje, ako uvek misliš da te Bog podržava zato što veruješ u Njega, pa se zato ničega ne plašiš, kažem ti da se varaš! Bog ne podržava tvoju neustrašivost pred svim stvarima, a Božja kuća neće plaćati zbog tvoje nitkovske logike. Nikada nemoj pomišljati na to da, samo zato što u Božjoj kući ima mnogo ljudi i što ona ima veliki uticaj, ti možeš da radiš šta god poželiš. Ako tako misliš, nisi u pravu. To je Sotonina logika. Božja kuća nikada nije tako nešto izjavila, a nije ni Bog. Božja kuća nikoga ne ohrabruje da se tako ponaša. Tačno je da Božja kuća ima mnogo ljudi, ali broj ljudi – bio on veliki ili mali – nema za cilj da ikoga podržava, da ikoga ohrabruje, niti da ikoga štiti od nevolja i da izglađuje stvari. Bog bira ljude zato da bi oni mogli da Ga slede i da slede Njegovu volju, da bi mogli da budu u skladu s merilom stvorenih bića i da bi ispunili dužnost stvorenih bića. On to ne čini zato da bi ti mogao da ideš protiv sveta, da bi po svetu kazivao grandiozne ideje, a pogotovo ne zato da bi ti svetu držao lekcije. Verovati u Boga ne znači ići protiv struje; to nema nikakve veze sa suprotstavljanjem struji, niti sa preziranjem sveta. Stoga, nemojte pogrešno da shvatite Božje namere prema ljudima i nemojte pogrešno da tumačite, niti da pogrešno razumete značaj verovanja u Boga. U koju svrhu Bog bira ljude? (Da bi ljudi sledili Boga, da bi sledili Božju volju i da bi obavljali dužnost stvorenih bića.) Bog ljude bira da bi ih zadobio, da bi zadobio istinska stvorena bića, da bi zadobio ljude koji istinski obožavaju Boga; to čini zato da bi se pojavilo novo čovečanstvo, ono koje može da obožava Boga. Svrha biranja ljudi od strane Boga nije u tome da se oni suprotstavljaju ovom svetu ili čovečanstvu. Prema tome, one koji su skloni izazivanju nevolja treba, koliko god je to moguće, držati podalje od crkve i podalje od mesta na kojima ljudi obavljaju svoju dužnost, kako oni ne bi uticali na učinak drugih u obavljanju dužnosti.

Što se tiče onih koji su skloni izazivanju nevolja, bez obzira na to kakve nevolje izazivaju, ako to pravi probleme crkvi i utiče na učinak braće i sestara u obavljanju dužnosti, starešine i delatnici treba da se umešaju i da reše stvar. To nipošto ne sme ostati nerazrešeno. Oni treba odmah da shvate i da dokuče situaciju i da razjasne glavni uzrok problema, te da zatim iznađu razumno rešenje i da se pozabave time. Zašto treba da se pozabave time? S jedne strane, ti problemi mogu da utiču na rad crkve, na crkveni život ili na učinak braće i sestara u obavljanju dužnosti. S druge strane, bilo da te

pojedince koji su skloni izazivanju nevoljadrugi vide kao talentovane ili kao klošare i nitkove, dokle god oni prave probleme, treba se blagovremeno pozabaviti njima. Kako, dakle, treba postupati s njima? Ovde se ne radi o rešavanju problema, već o postupanju prema ljudima koji su odgovorni za to što su doneli taj problem. Ako ih počistite iz crkve, time će osnovni uzrok problema biti otklonjen i problem će na taj način biti rešen. Nikada ne smeš biti popustljiv prema njima samo zato što neke od tih ljudi koji su skloni izazivanju nevoljasmatraš sposobnim ili nadarenim. Ako možeš da budeš popustljiv prema njima, onda si ti zaista pravi pravcati smetenjak i nisi podoban da budeš crkveni starešina, pa bi braća i sestre trebalo da te sklone s tog položaja. Ako ne braniš interese Božje kuće i ne štitiš braću i sestre, već umesto toga štitiš zle i problematične ljude, pa ih čak idolizuješ preko svake mere, tretiraš ih kao počasne goste i nadarene pojedince, smatraš ih talentovanim ljudima do kojih crkva teško dolazi, koristiš ih za najvažnije zadatke i čak njihove probleme izglađuješ umesto njih – ti si onda potpuno nepodoban za ulogu crkvenog starešine. Ti si smetenjak i lažni starešina, pa treba da budeš otpušten i eliminisan. Ako crkveni starešina odbija da posluša savete i insistira na tome da zaštiti neku zlu osobu koja je sklona izazivanju nevolja ili je koristi za najvažnije zadatke, onda braća i sestre treba ne samo da sklone tog starešinu, već i da ga uvežu s tom osobom koja izaziva nevolje i da ih obojicu uklone. Zar ti ne praviš idola od čoveka koji izaziva nevolje? On oseća da ga ti štitiš i vi se tako dobro slažete – e pa onda, izvini, ali moraćete obojica da odete. Božjoj kući nije potreban nijedan od vas dvojice! Ako u crkvi postoje ljudi koji su skloni izazivanju nevolja i ako starešine višeg nivoa nisu toga svesne, pri čemu je crkveni starešina smetenjak i lišen razboritosti, onda braća i sestre koji razumeju istinu moraju da istupe i da reše taj problem. Kao prvo, oni tu stvar treba odmah da prijave starešinama višeg nivoa. Pored toga, moraju da se ujedine sa ostalom braćom i sestrama kako bi u zajedništvu razgovarali i raspoznali tog lažnog starešinu. Kada se utvrdi da se radi o lažnom starešini, on mora da bude otpušten ili sklonjen sa te dužnosti, a ujedno treba izabrati novog starešinu – nekoga ko može da odbrani interese Božje kuće, rad crkve i crkveni život. Da li je prikladno primeniti ovaj način? (Jeste.) Počistite jednim potezom i lažnog starešinu i tu osobu koja je sklona izazivanju nevolja. Zar to dvoje nisu ljudi koji se međusobno dobro slažu zato što dele iste podle kvalitete, koji se dive i zavide jedno drugom? Pa onda im ispunite želju i pustite ih da se zajedno vrate u svet – Božja kuća ne želi ljude kao što su oni. Ako ostanu u crkvi, samo će se izlagati nevoljama i praviti probleme, nanoseći ogromnu štetu radu crkve. Treba ih počistiti. Gde god žele da idu i ma koliko velike nevolje žele da izazovi, to je njihova stvar. U svakom slučaju, to nema nikakve veze sa crkvom i crkva neće biti umešana u to. Zar time problem neće biti rešen? (Hoće.) Ovo rešenje je prilično dobro. Ovim završavamo naš razgovor u zajedništvu o dvanaestoj manifestaciji, koja se tiče ljudi sklonih izazivanju nevolja.

M. Komplikovana pozadina

Hajde da razmotrimo sledeću manifestaciju: komplikovana pozadina. Šta mislite, koja vrsta ljudi ima komplikovanu pozadinu? (Neki ljudi su uključeni i u kriminalno podzemlje i u legitimne krugove, a njihova društvena pozadina je relativno komplikovana – da li oni spadaju u tu kategoriju?) Kada govorimo o komplikovanoj pozadini, definitivno mislimo na ljude s bogatim iskustvom u svetu. Koji je tipičan manir tih ljudi? Oni imaju manir da sednu, prekrste noge i počnu da pričaju bez prestanka; brbljaju o svemu pod kapom nebeskom i u stanju su da verglaju i o domaćim i o međunarodnim pitanjima, ali nijedna reč koju izgovore nije istinita – sve je to preuveličano, izmišljeno ili naprosto izmaštano. Hvalisavci nisu nužno oni koji imaju komplikovanu društvenu pozadinu. Hvalisavci mogu jednostavno da budu skitnice i obični ljudi – gde god da odu, oni se hvale, govore o uzvišenim, nerealnim stvarima da bi ljude naveli na stranputicu i da bi drugi imali visoko mišljenje o njima, tako da ne prođe mnogo vremena pre no što im ugled bude uništen. Koja vrsta ljudi ima komplikovanu pozadinu? Na primer, neki ljudi se pridruže nekoj političkoj partiji u društvu, ali ni nakon nekoliko godina nastojanja, ne steknu nikakav status. Zatim se učlane u drugu partiju i konačno uspevaju da dobiju mesto manje važnog lidera ili nižeg zvaničnika. Oni imaju posebno komplikovane društvene veze. Niko ne može sa sigurnošću da kaže da li su ljudi s kojima se druže njihovi prijatelji ili neprijatelji – to ne zna čak ni njihova porodica, već isključivo oni sami. Zar takvi ljudi nemaju komplikovanu pozadinu? (Imaju.) Ti ljudi imaju politički komplikovanu pozadinu. Danas podržavaju ovu partiju, a sutra neku drugu; danas se na izborima zalažu za jednog čoveka, a sutra za nekog drugog. Ukratko, niko ne zna šta oni zaista misle. Oni ne govore običnim ljudima koga tačno podržavaju, niti šta su tačno njihovi politički stavovi ili politički ciljevi; naročito su tajnoviti u vezi s tim stvarima, a obični ljudi – pa čak ni članovi njihove porodice – ne znaju te stvari o njima. Posebno su, međutim, strastveni kada je reč o politici, imaju poznanike i znaju neke ljude na političkoj sceni; jedino što za sada još uvek nisu ostvarili svoje ambicije. Nakon što neka takva osoba uđe u crkvu, ona uviđa da su braća i sestre obični ljudi koji se u politiku ne razumeju, niti se bave njome, pa u svom srcu prezire one koji istinski veruju u Boga. Uprkos tome, takva osoba uvek želi da iskoristi slavu crkve u svetu religije i u društvu ili da iskoristi uticaj crkve da bi radila šta joj se prohte, da bi zadovoljila svoje preterane želje ili da bi do kraja ostvarila svoje političke ambicije – drugim rečima, ona želi da se sakrije unutar crkve i da sačeka pravu priliku kako bi mogla da iskoristi crkvenu zajednicu ili određene ljude, događaje i stvari unutar crkve zarad ispunjenja svojih političkih ciljeva. Može li se smatrati da takva osoba ima komplikovanu pozadinu? (Može.) Misli, načela postupanja, razne taktike, strategije i metode govora koje oni koji se bave politikom koriste jesu stvari koje obični ljudi ne mogu da prozru. Konkretno, te stvari uopšte ne mogu da prozru mladi ljudi, kao i oni bez imalo društvenog iskustva. Sa stanovišta ljudi sa politički komplikovanom pozadinom, oni koji nisu politički potkovani samo su igračke u njihovim rukama i oni na

njih apsolutno gledaju s visine. Ako bismo to pokazali na jednom nepreciznom primeru, najlukavija stvorenja u životinjskom carstvu jesu zmije, lisice i tigrovi. Iz njihove perspektive, životinje poput ovaca, zečeva, jelena i pasa su glupe. Ljudi sa političkom pozadinom gledaju na većinu braće i sestara na isti način kao što lukave životinje, poput lisica i zmija, gledaju na bezazlene životinje poput ovaca, jelena i pasa. Oni mogu jasno da sagledaju braću i sestre, ali braća i sestre ne mogu njih da prozru. Kako onda možemo da raspoznamo ljude sa politički komplikovanom pozadinom? Oni koji se bave politikom svim srcem su usredsređeni na politiku i vlast. Ako vole vlast i ako se bave politikom, oni će pre ili kasnije učestvovati u politici; ne mogu zauvek da ostanu skriveni u crkvi. A kad se budu razotkrili, ti ćeš shvatiti sledeće: „Dakle, ispada da oni u Boga veruju zbog političkih ciljeva! Imaju političku pozadinu i ne veruju iskreno u Boga. Cilj njihovog verovanja u Boga je drugačiji!" Kada prvi put uđu u crkvu, oni se posebno dobro skrivaju, prisustvuju skupovima i normalno obavljaju svoju dužnost. Ali kad nastupi pravi trenutak, pokušaće da iskoriste crkvu da bi radili šta im je volja, a njihove preterane želje i njihovo pravo lice biće prirodno razotkriveni. Tek tada će braća i sestre moći da vide da su oni bezvernici. Nakon što se razotkriju, veoma ih je lako raspoznati. Na primer, kada vuk navuče jagnjeću kožu i pomeša se sa stadom, ti možda nećeš moći da raspoznaš da li je to vuk ili ovca, ali kad počne da proždire ovcu, prepoznaćeš ga kao vuka. Svi oni koji se bave politikom jesu bezvernici koji su se infiltrirali u crkvu. Kada ti ljudi pokušaju da braću i sestre navedu na stranputicu i da ih navuku da se pridruže nekoj političkoj stranci i da zajedno s njima učestvuju u politici, videćeš da je njihova vera u Boga lažna i da njihov pravi cilj jeste da se bave politikom – ma koliko da je njihova pozadina komplikovana, ona će isplivati na površinu i biće razotkrivena. U tom trenutku, ljudi će moći da ih raspoznaju. To je jedna vrsta ljudi koji imaju komplikovanu pozadinu – oni sa politički komplikovanom pozadinom.

Postoji još jedan tip ljudi koji spadaju u kategoriju onih sa komplikovanom pozadinom. Neki ljudi u društvu ne drže se svog pravog mesta i ne žive pristojnim životom, već umesto toga vole da se druže sa sumnjivim pojedincima. U takve osobe spadaju, na primer, oni koji se bave falsifikovanjem i prevarama ili članovi kriminalnog podzemlja; oni koji imaju status, slavu i prestiž u društvu i koji su tobože državni službenici ili poslovni ljudi, ali se u potaji uvek bave nezakonitim, kriminalnim aktivnostima i, u dosluhu sa određenim zvaničnicima ili članovima kriminalnog podzemlja, bave se švercom oružja, narkotika i druge krijumčarene robe koju država zabranjuje; kao i oni koji su više puta osuđivani i zatvarani i koji su počinili neka zla dela, kao što su pljačkanje grobnica, silovanje, seksualni napad, pa čak i trgovina ljudima ili krijumčarenje ljudi. Ljudi ove vrste koji imaju komplikovanu pozadinu druže se s takvim pojedincima i, štaviše, imaju naročito bliske odnose sa njima – jedni druge nazivaju „braćom", koriste jedni druge i jedni drugima čine usluge. Spolja gledano, ti ljudi ne čine nikakva očigledna zlodela i ne bave se krađom, pljačkom, ubistvima ni podmetanjem požara, ali sve grupe s kojima se druže i krugovi u kojima se kreću sastoje se upravo od takvih nepristojnih pojedinaca.

Zar takvi ljudi takođe nisu prilično zastrašujući? (Jesu.) Oni se udružuju s tim pojedincima kako bi ulagali u biznis, a kad njihov partner uradi nešto nezakonito i zatreba mu njihova pomoć, oni nude asistenciju. Iako možda nisu glavni krivci, oni su saučesnici. Može se reći da takve osobe često deluju na ivici zakona. Šta znači „deluju na ivici zakona”? (To znači da se često bave aktivnostima koje bi potencijalno mogle da predstavljaju kršenje zakona.) To je jedan od aspekata. Osim toga, takvi ljudi često koriste rupe u zakonu, a sve u šta se upliću jesu važne stvari. Ako ih ikada uhvate, čak i kao saučesnike, mogli bi da budu osuđeni na 10 ili 20 godina, ili suočeni sa ogromnim kaznama. Zar ne bi rekao da je osoba ove vrste problematična? (Da, rekao bih.) Nikada je nisi video kako čini očigledna zlodela ili ubija ljude, podmeće požare, vara ili bilo kome pravi nameštaljku, ali kada oni koji ilegalno pune džepove i krše zakon, bilo da pripadaju kriminalnom podzemlju ili legalnim krugovima, učestvuju u nezakonitim aktivnostima i izvlače ogroman profit, tada jedna ovakva osoba takođe uzima svoj deo plena i ima svoj udeo u kolaču. Da li biste rekli da se ovakva osoba računa u ljude koji imaju komplikovanu pozadinu? (Da.) Da li bi bilo dobro da takvi ljudi ostanu u Božjoj kući? (Ne.) Oni se druže kako s kriminalnim podzemljem tako i sa legalnim krugovima; i ne samo to, već se takođe bave i nezakonitim aktivnostima – to je komplikovana pozadina. Ako se druže s nekim državnim zvaničnicima i komuniciraju s njima na normalan način, to je prihvatljivo. Međutim, ako su ljudi s kojima se druže negativni likovi koji se bave raznim ilegalnim i kriminalnim radnjama, to je vrlo problematično i, pre ili kasnije, nešto će poći po zlu. Takve osobe vole da se druže s tim ljudima; one takođe koriste njihovu popularnost i oslanjaju se na njihov uticaj da bi došle do novca, obogatile se i živele dobrim životom. Mogu li se one onda smatrati dobrim osobama? (Ne mogu.) Ljudi često kažu: „Svaka ptica svome jatu leti” – oni su u stanju da se druže kako sa članovima kriminalnog podzemlja tako i sa ljudima iz legitimnih krugova, pa da li onda misliš da su to pristojni ljudi koji se drže svog pravog mesta? (Ne.) Oni to definitivno nisu. Oni se s tim pojedincima druže, s jedne strane, zato što su možda korisni tim ljudima – mogu da obave određene zadatke za ljude s kojima se druže. S druge strane, oni to čine zato što im se sviđaju ljudi s kojima se druže, kako oni iz kriminalnog podzemlja, tako i oni iz legitimnih krugova – veštine, sposobnosti i uticaj tih ljudi, kao i koristi koje im donose, sve su to stvari koje su njima potrebne i u kojima uživaju. Dakle, o kakvim se ovde osobama zapravo radi? (To nisu pristojne osobe.) Jedino tako ih možemo opisati. Oni pripadaju istoj sorti kao i oni s kojima se druže – svi se oni međusobno iskorišćavaju. Na ovom svetu nema mnogo ljudi koji mogu da urade nešto umesto tebe ili da ti se potpuno povere i da ti budu prijatelji, ali oni ipak postoje – stoga nema potrebe da se družiš s takvim ljudima. Osoba ove vrste druži se s takvim ljudima s jedne strane zato što se oni, budući da dele iste podle osobine i pripadaju istom jatu, dobro slažu. S druge strane, to je zato što takva osoba ne preza ni od čega zarad vlastitih interesa i preživljavanja u sekularnom svetu i što nema nikakva načela u pogledu druženja s ljudima, niti ima ikakva načela u bilo čemu što radi. Nevernici čak kažu: „Gospodin voli bogatstvo, ali ga stiče

na ispravan način", i to smatraju minimalnim merilom. Bez obzira na to mogu li da ispune to minimalno merilo ili ne, to se u svakom slučaju smatra relativno plemenitom filozofijom opstanka među ljudima. Međutim, ljudi ovog tipa koji imaju komplikovanu pozadinu, zarad svojih ličnih interesa i sticanja profita, nemoralni su i neselektivni kada je reč o druženju sa ljudima – sve dok iz toga mogu da izvuku neku korist, družiće se s bilo kim. Štaviše, veoma su ponosni što mogu da se druže s tim ljudima i misle da su metode koje oni sami koriste u druženju s ljudima sjajne. Kako bi, dakle, trebalo da posmatramo takve ljude? Oni su povezani kako sa kriminalnim podzemljem tako i sa legitimnim krugovima – to je komplikovana pozadina. Ta vrsta ljudi je tako zastrašujuća! Da li je to što pokazuju njihovo pravo lice? Ne, oni uvek nose masku. Nikada ne možeš da ih prozreš, niti da znaš šta stvarno misle u sebi. Oni nose masku dok se druže s tobom, pa čak vrebaju među vernicima u Boga. To je isto kao da se đavo stopio s gomilom ljudi, ili da su se lisica ili vuk umešali među stado ovaca. Da li se zbog toga osećaš bezbedno? (Ne.) Zašto to kažeš? Zbog njihove lukave, opake i rđave prirode; oni stalno spletkare protiv tebe – kao da te stalno prati par prevrtljivih, rđavih očiju, koje motre na svaki tvoj korak – i samo čekaju priliku da te unište i prožderu. Zar to nije strašno? (Jeste.) Ti se kraj takvih ljudi nikada ne osećaš bezbedno, jer njihovu prirodu i njihovu pozadinu uvek doživljavaš kao pretnju po sebe. Kakvu pretnju? Radi se o tome da u njihovoj blizini stalno osećaš da bi oni uvek i na svakom mestu mogli da spletkare protiv tebe, da se poigravaju s tobom i da ti postavljaju zamke, pa nikad ne znaš kada bi mogli da te iskoriste ili da te povrede tako da na kraju stradaš od njihove ruke ili da te unište. Upravo zbog toga, takve osobe nipošto ne treba držati blizu sebe. Reci Mi, zar stvari ne stoje tako? (Stoje.) Da li će, na primer, stado ovaca biti zaštićeno ili uništeno ako među njih pustimo vuka? (Biće uništeno.) U skladu s prirodom vuka, on nikada neće stati na stranu ovaca i zaštititi njihovu bezbednost, jer on u svojoj glavi ovce smatra hranom, pa će ih pojesti kad god i gde god da ogladni; on nema sažaljenja prema ovcama i neće ih poštedeti. Vuk nema urođene sposobnosti psa. Ako pas odrasta uz ovce, on ih smatra nečim što treba da zaštiti, pa kad vuk dođe da napadne ili pojede ovcu, pas će stupiti u borbu s njim i preuzeće odgovornost zaštite ovaca kao svoju dužnost – psi naprosto imaju tu urođenu odliku. Vukovi su, međutim, drugačiji; urođena odlika vuka jeste da želi da pojede ovcu. Kada se osoba ove vrste, koja ima komplikovanu pozadinu, infiltrira u crkvu, to je isto kao kad se vuk umeša u stado ovaca – ako vuk nije gladan, on možda neće predstavljati opasnost za ovce, ali kada ogladni, ovcama je suđeno da mu budu hrana i tu činjenicu niko ne može da promeni. To je određeno njegovom prirodom. Da biste rešili problem vuka koji jede ovce, morate što pre da identifikujete vuka. Kada prepoznate ko je vuk u jagnjećoj koži, morate odmah da ga se rešite – ne oklevajte i ne pokazujte nikakvo sažaljenje prema njemu. S ljudima ove vrste, koji imaju komplikovanu pozadinu, mora se postupati oprezno. Ako otkrijete da čine zlo i da ometaju crkvu, nipošto ne smete pokazivati nikakvu učtivost prema njima. Morate im reći: „Ti si osoba s bogatim iskustvom u svetu i nisi podoban da veruješ u Boga. Izabrao si pogrešno mesto

dolaskom u Božju kuću; ovo nije pravo mesto za tebe. Treba da tragaš za vlastitim izgledima u društvu. Vernici u Boga samo čitaju Božje reči, razgovaraju u zajedništvu o istini i obavljaju svoju dužnost da bi udovoljili Bogu; ne bave se zaverama i spletkama, niti učestvuju u politici. Ovde ne možeš da se penješ na lestvici, da se obogatiš, niti da živiš superiornije od drugih. Ma koliko dugo da se zadržiš ovde, samo ćeš traćiti vreme." Na ovaj način ćete ih nagovoriti da odu, zar ne? (Da.) Neki ljudi sa komplikovanim društvenim vezama ne moraju nužno biti zli ljudi, niti počiniti neko veliko zlo, ali oni uopšte ne prihvataju istinu i zaista spadaju u kategoriju bezvernika. Pokušavati da se takva osoba privoli da iskreno veruje u Boga i da stremi ka istini isto je što i pokušavati da se vuk pretvori u ovcu – to je nemoguće. Ma koliko dugo da nosi jagnjeću kožu, vuk ostaje vuk; on nikada neće postati ovca. Tako naprosto stoje stvari. Dakle, verovanje takvih ljudi u Boga je obična smejurija; verujući u Boga, oni kucaju na pogrešna vrata!

Postoji još jedan tip ljudi koji imaju komplikovanu pozadinu. Iako veruju u Boga, oni su u bliskim odnosima s nekim od religijskih vođa, zvaničnika ili ljudi sa statusom iz različitih veroispovesti. Vole da se druže s tim ljudima i često prisustvuju religijskim aktivnostima različitih veroispovesti; oni izgrađuju veze i prijateljstva s tim ljudima, koriste jedni druge i jedni drugima čine usluge. S vremena na vreme, oni tim pojedincima, namerno ili slučajno, otkrivaju čak i određene unutrašnje stvari crkve iz oblasti opštih ili kadrovskih poslova. To je veoma problematično pitanje. Ako samo komuniciraš s ljudima iz sveta religije ili smatraš nemogućim da se potpuno odvojiš od svih tih religijskih objekata i ako ujedno voliš da učestvuješ u raznim religijskim svečanostima i ceremonijama, to je prihvatljivo. Međutim, ti u takvim okolnostima ne treba da otkrivaš informacije o radu crkve ili o braći i sestrama. Primera radi, ne treba da otkrivaš stvari poput onih da je određena osoba prihvatila „Istočnu munju", koju dužnost ona obavlja u Crkvi Svemogućeg Boga, gde živi i s kim se obično druži – ako otkriješ te stvari, to pokazuje da si veoma nemoralan. Ako neko tu informaciju prijavi vlastima, posledice će biti nezamislive. Ako si veoma blizak s ljudima iz sveta religije, ako imate neke zajedničke interese ili ste jedni drugima učinili neke usluge, onda se u najgorem slučaju može smatrati da imaš komplikovanu pozadinu. Međutim, ako potajno radiš neke druge stvari, tako što, recimo, otkrivaš radne aranžmane Božje kuće, ako otkrivaš neka unutrašnja pitanja Božje kuće ili lične podatke braće i sestara, tada priroda svega toga postaje izdaja i biva osuđena. Konkretno, neka braća i sestre ne žele da drugi budu upoznati s njihovom situacijom ili da je obelodanjuju, jer su već bili hapšeni ili se trenutno nalaze na poternici, ali takva osoba s komplikovanom pozadinom te informacije ipak smatra nečim što može da razmeni za određene povlastice ili ih naprosto smatra nevažnim i stoga ih obelodanjuje, čime toj braći i sestrama stvara nevolje. Ako Božja kuća sazna za to, ona tu osobu nipošto neće pustiti olako; takve ljude treba odmah počistiti iz crkve. U društvenom kontekstu u kojem ljude progone zato što veruju u Boga, vernicima je teško da uopšte dođu u priliku da obavljaju neku dužnost, pa zato svaka osoba zaista ceni takvu mogućnost. Niko ne želi da pri obavljanju dužnosti bude izložen

potencijalnim rizicima, bilo zbog drugih ljudi ili zbog vlastite gluposti. Prema tome, ako bilo ko ugrožava izvršavanje dužnosti braće i sestara ili njihovu ličnu bezbednost ili ako drugim ljudima postavlja prepreke na njihovom putu verovanja u Boga, Božja kuća takve ljude neće olako pustiti. Kad ih Božja kuća otkrije, ona će ih momentalno ukloniti ili proterati i nipošto se neće suzdržavati! Ako počnu da se brane i da smišljaju opravdanja i izgovore poput: „Nisam pazio, pa sam napravio lapsus", ti nipošto ne smeš da poveruješ u to – takvi izgovori ne drže vodu. Zašto nisu drugima pričali o svojim porodičnim stvarima? Zašto su umesto toga govorili o stvarima koje se tiču braće i sestara? Oni očigledno gaje loše namere. Obelodanili su rad crkve i podatke o braći i sestrama; ako to donese nevolje braći i sestrama, treba ih prokleti! Zar takve ljude ne treba prokleti? (Da, treba.) Tokom rada crkve na širenju jevanđelja, neminovno je da će se neki takvi ljudi pridružiti crkvi. Oni nemaju nikakvih skrupula u pogledu izdaje crkve, izdaje braće i sestara, pa čak i izdaje interesa Božje kuće. Privatno se druže sa svakakvim ljudima, a svrha njihovog druženja s njima je nečista. Kada komuniciraju s tim ljudima, oni čak nepromišljeno pričaju sve što im padne na pamet, otkrivaju sve interne informacije o crkvi koje su im poznate i ništa ne prećutkuju, što na kraju donosi nevolje braći i sestrama i crkvi. Krivicu za to treba da snose upravo ti ljudi koji pričaju sve što im padne na pamet. Neki od njih mogu reći da to nisu učinili namerno, ali čak i ako je bilo nenamerno, to ne znači da je prihvatljivo. Ako nije bilo namerno, zašto onda nisi naudio samome sebi? Zašto si naudio isključivo drugima? Doneo si nevolje crkvi i braći i sestrama, to je utvrđena činjenica. Prema tome, ti treba da snosiš krivicu. Ako bi nekoga ubio, a zatim rekao: „Nisam to uradio namerno; nikada nisam nameravao da ga ubijem – nisam ni pomišljao na to", da li bi u očima zakona bio nevin zbog te izjave? (Ne bi.) Čak i da govoriš istinu, to bi bilo beskorisno. Činjenica je da si ubio nekoga i da za to postoje ubedljivi dokazi u pravnom smislu, tako da na osnovu tih činjenica moraš da budeš proglašen krivim. Počinio si krivično delo ubistva, što znači da si ubica i tu ti neće pomoći nikakva samoopravdanja. Neki ljudi svojim postupcima često crkvi donose nevolje, koje su ponekad znatne i dovode ne samo do hapšenja i zatvaranja braće i sestara, već i ozbiljno utiču na rad crkve. Božja kuća takve ljude nipošto neće osloboditi odgovornosti; proteraće i prokleti svakoga koga uhvati – Božja kuća se uopšte neće suzdržavati! Da su se te stvari dešavale u Doba zakona, zlikovci bi bili izvučeni i motkama nasmrt prebijeni ili kamenovani do smrti; ti slučajevi su morali tako da se rešavaju. Sada, pošto ovo nije deo upravnih odluka Božje kuće, oni će biti proterani, a braća i sestre će ih zajedno prokleti. Nema nikakve šanse da oni zadobiju blagoslove ili spasenje – moraju biti poslati u pakao i kažnjeni!

Postoji još jedan tip ljudi sa komplikovanom pozadinom; oni dolaze u crkvu sa specijalnom misijom koju moraju da izvrše. Neke od takvih pojedinaca šalju vlasti, dok drugima takve misije dodeljuju određene religijske ili društvene grupe. Primera radi, te misije mogu obuhvatati prismotru nad braćom i sestrama i nad crkvom, kao i njuškanje po raznim crkvenim poslovima i radnim aranžmanima tokom različitih perioda. Bez

obzira na misiju koja im je dodeljena, iz naše perspektive takva vrsta ljudi u svakom slučaju ima komplikovanu pozadinu. Većina tih ljudi sa komplikovanom pozadinom spada u bezvernike; to su oni ljudi koji uopšte ne prihvataju istinu. Oni se razlikuju od onih čija je vera mala, koji su lošeg kova ili imaju puno predstava – ti ljudi iskreno veruju, dok sa ovima koji imaju komplikovanu pozadinu postoji ozbiljan problem. Hajde da najpre razmotrimo: kakvu ljudskost imaju takvi ljudi? (Oni imaju lošu ljudskost, rđavi su i članovi su Sotonine bande.) Dakle, kakvi su to ljudi? (Oni su đavoli.) Tako je, pogodili ste pravo u centar – oni su đavoli koji se infiltriraju u crkvu. To su ljudi koji se infiltriraju u crkvu i žive u senci, dok u sebi gaje razne spletke i ciljeve. Takvi ljudi su đavoli. Ti ljudi ne gaje dobre namere još od samog dolaska u crkvu. Bez obzira ko ih je angažovao – neke od njih je možda angažovala vlada ili određene grupe, dok druge možda niko nije ni angažovao, nego jednostavno sami žele da se infiltriraju u crkvu – takvi ljudi su naprosto pojedinci s bogatim iskustvom u svetu. Druže se sa širokim spektrom ljudi i imaju složene međuljudske odnose i društvene veze – imaju komplikovanu pozadinu. „Komplikovana pozadina" znači da su njihove društvene veze, međuljudski odnosi i životna okruženja posebno nečisti i daleko od jednostavnih; oni nisu poput običnih ljudi koji samo pokušavaju da zarade novac i da žive dobrim životom. Ti ljudi u društvu igraju uloge istaknutih osoba, lidera ili relativno izuzetnih ličnosti unutar raznih krugova i grupa – to je ona vrsta ljudi koje nevernici nazivaju „sposobnim pojedincima" ili „guruima". Gde god da se nađu, oni nisu ljudi koji se drže svog pravog mesta i nisu pristojni ljudi. Bilo da traže priliku da obezbede ličnu dobit, moć ili kontrolu nad drugima unutar raznih grupa i krugova, to je njihova svrha, i to je cilj njihovog postojanja. Bez obzira na to kojoj crkvi pripadaju, njihov način razmišljanja nalik je đavolskom; stalno žude da povuku neki potez, žele da kontrolišu situaciju, da kontrolišu ljude, da kontrolišu novac, da imaju uticaj i da imaju vlast. To su manifestacije osoba ove vrste. Dakle, bez obzira na to da li takvi ljudi imaju misiju i bez obzira da li ih je angažovala vlast ili neka društvena grupa, oni nakon dolaska u crkvu nikako ne mogu da se drže svog pravog mesta. Čak i ako nemaju misiju, pa čak i ako crkva ili braća i sestre nisu mete njihovog iskorišćavanja, to nisu ljudi koji iskreno žele da veruju u Boga, a pogotovo nisu ljudi koji veruju u postojanje Boga. Svrha njihovog ulaska u crkvu uopšte nije čista – za njih je, u najmanju ruku, jedna stvar vrlo realistična, a to je da „koriste popularnost crkve" i čekaju priliku da ostvare vlastiti cilj. Ako ne uspeju da ostvare svoje ciljeve i ako im želje propadnu, verovatno će napustiti crkvu u bilo kom trenutku. Oni traže prilike tako što čekaju pogodan trenutak za napad – ako postoji neko koga mogu da iskoriste ili ako naiđe pogodan trenutak koji im može omogućiti da ostvare svoje ciljeve, ambicije ili težnje, oni nipošto neće pustiti tu osobu, niti propustiti taj trenutak. Ako nikako ne uspevaju da pronađu pravu priliku, postaju obeshrabreni i razočarani i žele da napuste crkvu. Prema tome, osoba ove vrste takođe je jedan tip opasnog pojedinca koji postoji unutar crkve, i mora se raspoznati i držati na distanci. Drugo, još važnije načelo jeste da, ako nisi siguran u to kakva je pozadina neke osobe ili ako samo naslućuješ da je njena

pozadina vrlo komplikovana, onda bi, kao starešina ili delatnik, barem trebalo da znaš da toj osobi ne treba dodeljivati važne pozicije, niti joj dozvoliti da ima status ili vlast, kao ni da obavlja bilo koji važan posao unutar crkve. Ako ne možeš da je prozreš, možeš da motriš na nju, ali nipošto ne smeš da deluješ brzopleto ili prerano. Ako joj dodeliš status ili je čak učiniš odgovornom za neki važan zadatak pre nego što je prozreš, onda to znači da si izuzetno glup! Što si manje u stanju da je prozreš, utoliko manje treba da joj poveravaš važne poslove, utoliko oprezniji treba da budeš i utoliko više treba pomno da motriš na nju i da je rigorozno nadgledaš. U stvari, takvi ljudi koji imaju komplikovanu pozadinu, bilo da imaju misiju ili je nemaju, naposletku ne ostaju dugo u crkvi. To je zato što ti bezvernici u svom srcu osećaju odbojnost prema pitanjima vere. Ateisti ne veruju da Bog postoji i ne zanima ih ništa što ima veze s Bogom, Božjim delom ili Božjim izražavanjem istine. Oni stalno istražuju: „Može li se verovanjem u boga ostvariti neki profit? Mogu li da zaradim veliki novac i da se obogatim od toga? Mogu li i ovde da koristim spletke i trikove kao što to činim u svetu?" Kada vide da Božja kuća ne promoviše te stvari, već stalno govori o tome kako treba biti pošten i kako oni koji svoju dužnost obavljaju površno ili polovično često bivaju orezani, njih to odbija, osećaju se nesrećno i neslobodno u Božjoj kući i stalno žele da pronađu priliku da odu. Ako je čovek zaista jedna od Božjih ovaca, jedan od onih koje je Bog izabrao, on se neće umoriti od slušanja istina o kojima se često raspravlja tokom verovanja u Boga, pa čak i ako se o njima raspravlja 20 ili 30 godina; mogao bi čitav život da ih sluša i da ih i dalje smatra svežim. Što ih više sluša, te istine mu postaju sve jasnije; što ih više sluša, to one više hrane njegovo srce; što ih više sluša, to više čezne za istinom. Čak i kad bi morao svakoga dana da sluša te reči, bio bi spreman na to. Konkretno, kad čuje iskustvena svedočenja koja su mu od pomoći, oseća se tako blaženo i ispunjeno kao da je uživao u nekoj velikoj gozbi – srećniji je nego da je našao grumen zlata. Što se tiče tih bezvernika, tih đavola – a naročito tih ljudi s komplikovanom pozadinom – što više u zajedništvu slušaju besede o istini, to se više nerviraju; što ih više slušaju, to u sebi osećaju veću uznemirenost i odbojnost. Kada čuju te reči, smatraju ih dosadnim, nezanimljivim i zamornim. Ako ih teraš da sede i da slušaju propovedi, oni to doživljavaju kao mučenje. Kažu: „Kako to da svi toliko uživate u slušanju tih reči, kao da ste se najeli na nekoj velikoj gozbi? Zašto ja osećam toliku odbojnost kada ih čujem?" Nakon dužeg slušanja, oni više ne mogu mirno da sede. Ako ne mogu da budu starešine, oni nisu voljni da obavljaju svoju dužnost, niti da trpe nedaće i s vremenom im sve to postaje besmisleno; njihove misli o odustajanju od vere počinju da isplivavaju na površinu. Tako se otkrivaju bezvernici. Što se tiče tih ljudi s komplikovanom pozadinom, ako tokom njihovog posmatranja otkrijete da imaju sumnjivo poreklo i komplikovanu pozadinu, pokušajte na sve moguće načine da nađete priliku da ih nagovorite da odu. Prema takvim ljudima koji uopšte ne prihvataju istinu treba primeniti određenu mudrost. Možeš im reći: „Ti želiš da se obogatiš i sanjaš o tome da postaneš nekakav zvaničnik – stvarno bi mnogo propustio ako bi ti ceo život prošao a da ne postaneš zvaničnik! Treba da

postaneš zvaničnik, da se obogatiš i da težiš ka svetu – tamo ćeš naći neke opipljive koristi. Imaš poslovni um i stvoren si da budeš zvaničnik – ako budeš težio ka svetu, sigurno ćeš moći da se obogatiš i da postaneš zvaničnik." Kad to čuju, pomisliće da su pronašli srodnu dušu i reći će: „Potpuno si u pravu! I meni se čini da nema smisla verovati u boga – to što si rekao stvarno mi je blisko srcu. Vera zapravo ima samo psihološko dejstvo; uopšte nije bitno da li je imaš ili je nemaš. Život je kratak – traje svega nekoliko decenija, koje prođu za tren oka. Ništa nisam dobio od toga što ovde stalno gubim vreme s ljudima koji veruju u boga i stalno se osećam nezadovoljno. Zar time samo ne činim nepravdu prema sebi? Ono što je stvarno važno jeste izaći u svet i zaraditi gomilu novca!" Složiće se sa onim što si im rekao. A kada se slože, možda će jednoga dana naprosto sami otići, jer im se čini da je besmisleno da ostanu u crkvi i, povrh toga, zato što im neke stvari ne idu od ruke ili zato što su doživeli neuspehe i nazadovanja i bili podvrgnuti orezivanju. Zar to nije sjajno? (Jeste. To je mudar pristup.) Lako je naterati đavole da napuste crkvu: kad shvatite njihov način razmišljanja, ako postoji nešto što oni žele, ohrabrite ih da teže ka tome. Na taj način ih možete nagovoriti da odu. Pustite da stvari idu svojim tokom i usmeravajte ih ka odlasku iz crkve. Tako se postupa s tom vrstom bezvernika.

Ako se takvi ljudi s komplikovanom pozadinom otkriju u crkvi, treba ih nagovoriti da odu ili ih odmah ukloniti; nemojte pokušavati da ih privolite da ostanu. A zašto ne? S jedne strane, oni u crkvi ne služe ničemu dobrom; s druge strane, oni nipošto nisu među onima koje je Bog izabrao. Nadalje, čak i ako ostanu u crkvi, na kraju će im i dalje biti nemoguće da prihvate Božje reči, Božje delo ili Božju grdnju i sud kako bi dostigli spasenje. Ako ostanu u crkvi, to će štetno uticati na rad crkve, a može se desiti i da neku braću i sestre malog rasta navedu na stranputicu. Ljudima u Božjoj kući se ne dopadaju, a i oni, sa svoje strane, sa istim nedopadanjem gledaju na braću i sestre u Božjoj kući. Oni u svom srcu uvek sa neprijateljstvom gledaju na Božju kuću, crkvu i braću i sestre. Dakle, recite Mi, ako bi u crkvi postojao takav neprijatelj, takav protivnik, da li biste se osećali uznemireno? (Da.) Stoga je najbolje ne podsticati takve ljude da ostanu. Čim ih otkrijete, odmah ih nagovorite da odu, uklonite ih ili proterajte. Kako treba postupati s takvim ljudima ako na njih naiđete tokom propovedanja jevanđelja? (Treba naprosto da ih se klonimo i da ih ignorišemo.) Kad naiđete na osobe tog tipa, ne treba da im propovedate jevanđelje. One govore na tako ekstravagantan i neutemeljen način i veoma su pričljive, ali zapravo nemaju nikakvog talenta. Božjoj kući nisu potrebni ljudi te vrste koji imaju komplikovanu pozadinu; oni nisu među onima koje je Bog izabrao. Čak i ako ih sada preobratite, oni će, pre ili kasnije, ipak morati da budu počišćeni iz crkve. Prema tome, kad oni koji propovedaju jevanđelje naiđu na takve ljude, jednostavno treba da odustanu od njih. Božja kuća takve ljude niti želi, niti ih prima s dobrodošlicom. To je način na koji treba postupati s ljudima s komplikovanom pozadinom i to je načelo. Naravno, prilikom rešavanja ovog pitanja nema potrebe previše naduvavati stvari; morate jasno da razumete da li neka osoba spada u kategoriju ljudi s komplikovanom

pozadinom. Ako se njene manifestacije poklapaju s manifestacijama osoba tog tipa, onda je treba svrstati u tu grupu. Međutim, ako se neko samo ponekad hvali ili priča besmislice, pa zbog svog preteranog hvalisanja bude pogrešno svrstan među ljude s komplikovanom pozadinom, dok je u stvarnosti njegova vera u Boga iskrena i on ne pripada toj kategoriji, takva situacija zahteva drugačiji tretman, kako bi se izbeglo da dobra osoba bude nepravedno optužena.

III. Na osnovu nečijeg stava prilikom obavljanja dužnosti

Manje-više smo završili naš razgovor o kriterijumu raspoznavanja ljudi na osnovu njihove ljudskosti. Postoji još jedan kriterijum – raspoznavanje ljudi na osnovu stava koji oni imaju prilikom obavljanja svoje dužnosti. O tom smo kriterijumu puno govorili tokom prethodnih propovedi, tako da nije neophodno išta više reći o tome.

Vrlo dobro. Ovim završavamo naš današnji razgovor u zajedništvu. Zbogom!

6. jul 2024. godine

Odgovornosti starešina i delatnika (29)

Petnaesta stavka: Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost, kako bi razne važne stavke rada mogle neometano da se odvijaju

Gde smo stali prošli put kad smo u zajedništvu razgovarali o odgovornostima starešina i delatnika? (Prošli put smo uglavnom razgovarali o poslednja tri ispoljavanja u četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika u pogledu raspoznavanja raznih tipova ljudi na osnovu njihove ljudskosti. Te tri manifestacije su: kukavičluk i sumnjičavost, sklonost ka izlaganju nevoljama i posedovanje komplikovanog porekla.) Prošli put smo završili razgovor o poslednje tri teme u četrnaestoj odgovornosti starešina i delatnika, pa ćemo danas razgovarati o petnaestoj odgovornosti. Koja je petnaesta odgovornost? („Petnaesta stavka: Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost, kako bi razne važne stavke rada mogle neometano da se odvijaju.”) „Štitite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, zaštitite ih od uplitanja spoljnog sveta i čuvajte njihovu bezbednost.” Ova odgovornost obuhvata još jedan aspekt odgovornosti starešina i delatnika; to je takođe specifična stavka rada koju starešine i delatnici moraju dobro obavljati. Na šta se odnosi ta stavka rada? (Odnosi se na očuvanje bezbednosti Božjeg izabranog naroda.) Ona obuhvata pitanja lične bezbednosti. Zar se ta tema ne susreće često u crkvenom radu? Da li ste upoznati sa ovom temom? (Nismo.) Braća i sestre u Kini su upoznati sa tom temom, jer su u kineskom društvenom okruženju vernici progonjeni i hapšeni i potrebna im je garancija bezbednosti u obavljanju njihove dužnosti, kao i u svim aspektima života. Dakle, taj posao spada u okvir odgovornosti starešina i delatnika; to nije tek jedna od mogućnosti. Bez obzira na to da li neka zemlja ima versku slobodu, pravilno organizovanje smeštaja za kadrove koji obavljaju razne važne dužnosti specifična je stavka rada koju starešine i delatnici moraju da preduzmu. Fokus ili specifični zahtevi ovog posla mogu se razlikovati, ali suštinski se sve svodi na to da li braća i sestre mogu bezbedno i sigurno da obavljaju svoje dužnosti i da li se mogu obezbediti rezultati njihovih dužnosti. Stoga nemoj da zanemariš taj posao niti da ga smatraš irelevantnim za sebe zato što živiš u demokratskoj zemlji. Bez obzira na politički sistem u zemlji u kojoj živiš ili na to da li su tu vernici proganjani, taj posao spada u delokrug odgovornosti starešina i delatnika; to je posao koji starešina i delatnik moraju da obave – niko nije izuzet i ovo ne treba smatrati „dodatnim” poslom. Dakle, hajde da danas razgovaramo o svim raznim pitanjima vezanim za ovu temu.

Delokrug kadrova koji obavljaju važne poslove

Prvo, hajde da pogledamo šta se podrazumeva pod „kadrovima svih vrsta koji obavljaju važne poslove” pomenutim u petnaestoj odgovornosti. Nije li to tema o kojoj bi trebalo da razgovaramo? (Jeste.) Dakle, na šta se odnosi izraz „kadrovi svih vrsta koji

obavljaju važne poslove”? Hajde da najpre utvrdimo u koji delokrug spadaju ciljevi ovog posla. Ko može da govori o tome? (Kadrovi svih vrsta koji obavljaju važne poslove uključuju braću i sestre u timovima za video-produkciju, timovima za filmsku produkciju, lektorskim timovima i timovima za himne, kao i one koji obavljaju druge važne dužnosti. Takođe, to uključuje i braću i sestre koji imaju ključne uloge u raznim važnim stavkama rada, kao i nadzornike svakog tima.) Ko još želi da doda nešto na ovo? (To takođe uključuje starešine i delatnike.) Starešine i delatnici zaista moraju biti dobro zaštićeni. Ko još? (Tu su i važni kadrovi koji se bave opštim poslovima, kao što su finansijski kadrovi.) (I braća i sestre kojima je takođe potrebna zaštita, jer su, zato što veruju u Boga i obavljaju dužnosti, na poternici ili imaju policijski dosije.) Ovo je još jedna kategorija i to je posebna grupa. Hajde da sumiramo koliko kategorija postoji. Prva kategorija uključuje starešine i delatnike. Druga kategorija se sastoji od kadrova koji su neophodni za razne stavke rada u Božjoj kući, naročito od vođa timova i nadzornika raznih stavki rada, kao i kadrova koji poseduju dobar kov, duhovno razumevanje i sposobnost da dokuče načela i da samostalno preuzmu važne poslove na sebe. Postoji mnogo vrsta kadrova koji se bave različitim stavkama rada, kao što su oni koji se bave radom na izradi tekstova, radom na himnama, radom na produkciji filmova i slično, kao i oni koji propovedaju jevanđelje, koji svedoče ili služe kao direktori jevanđelja i drugi. Takođe, ovo uključuje kadrove koji se bave finansijskim poslovima, čuvanjem imovine i spoljnim poslovima. Ovi pojedinci imaju ulogu podrške u radu crkve i neophodni su; svi oni spadaju u kadrove koji se bave raznim stavkama rada. To je druga glavna kategorija. Treća glavna kategorija uključuje one koji se bave opasnim radom u crkvi. Posebno, u zemljama sa autoritarnim režimima u kojima nema verske slobode, postoje neki izuzetno opasni zadaci, kao što su štampanje knjiga, transport knjiga, čuvanje crkvenih dobara, kao i organizovanje i raspoređivanje smeštaja za osoblje koje obavlja važne dužnosti. Ko još spada u ovu kategoriju? (Postoje i neki kadrovi zaduženi za opšte poslove koji prenose informacije van crkve; poslovi koje oni obavljaju donekle su i opasni.) Ti pojedinci se takođe smatraju angažovanim na opasnim poslovima. Međutim, ovi ljudi definitivno ne rade te poslove povremeno; naprotiv, specijalizovani su za obavljanje tih važnih i opasnih zadataka, kao što su prenošenje informacija, distribucija radnih aranžmana, distribucija svih video-zapisa, filmova ili snimaka propovedi iz Božje kuće, i slično. U autoritarnim zemljama, u kojima nema verske slobode, starešinama i delatnicima mora biti jasno ko od Božjeg izabranog naroda obavlja važne dužnosti i preuzima opasne poslove. Ukratko, ovi pojedinci su takođe jedna kategorija kadrova koja obavlja važne poslove i starešine i delatnici moraju posvetiti posebnu pažnju njihovoj bezbednosti; to ne može biti zanemareno. To je treća kategorija. Četvrta kategorija je još jedna neophodna grupa u crkvenom radu. Ti ljudi poseduju posebne veštine i talente, kao što su veštine u propovedanju jevanđelja, držanju propovedi, zalivanju crkve ili preuzimanju odgovornosti za organizovanje određenih stavki rada. Ti pojedinci mogu biti starešine i delatnici, nadzornici za razne stavke rada, ili ljudi angažovani na opasnim poslovima. Bez takvih

ljudi, postojala bi praznina u važnom poslu koji obavljaju, i niko drugi ne bi mogao da preuzme njihovu ulogu. Dakle, ti ljudi treba da budu zaštićeni, a njihova bezbednost treba da bude osigurana. To je jedna kategorija ljudi. Druga kategorija obuhvata one koji su, u zemljama u kojima je religija progonjena, zbog svoje vere u Boga na poternici ili imaju policijski dosije. Bez obzira na opseg poternice ili na specifičan posao koji obavljaju u crkvi, sve dok su traženi zbog svoje vere u Boga i zbog obavljanja svoje dužnosti, starešine i delatnici treba da pronađu načine da ih zaštite, te da urede da oni budu razmešteni na relativno bezbedna mesta kako bi obavljali svoju dužnost. Od svih zemalja koje progone religiju i veru, progon u Kini je najteži. U raznim provincijama i regionima širom Kine, mnogi ljudi su uhapšeni ili se za njima traga, bez mogućnosti da se vrate kući. Postoje i druge slične zemlje širom sveta i na svim kontinentima koje, kao Kina, progone religiju i veru, a u tim zemljama postoje i oni koji se, zbog prihvatanja Svemogućeg Boga, suočavaju s progonom i ne mogu da se vrate kući. One koji su progonjeni i ne mogu da se vrate kući, starešine i delatnici treba što pre da rasporede u crkvi sa punim radnim vremenom. Starešine i delatnici treba da ih smeste u relativno bezbedna okruženja, u skladu s lokalnim uslovima, kako bi mogli da obavljaju svoju dužnost. To je prioritetna stavka rada koja mora biti dobro obavljena. Ti pojedinci koji su uhapšeni ili gonjeni čine petu kategoriju kadrova kojima je potrebna zaštita. Postoji još jedna, posebna, kategorija među kadrovima koja se bavi raznim stavkama važnih poslova. Ti pojedinci možda trenutno nisu starešine ili delatnici niti su angažovani na opasnim poslovima, ali su ranije obavljali mnoge dužnosti i njihov posao je obuhvatao širok spektar. Oni znaju za mnoge domaćinske porodice, a znaju i za neke kadrove koji obavljaju važne dužnosti. Stoga, kada bi takvi pojedinci bili uhapšeni, to bi donelo katastrofu crkvenom radu. Te pojedince treba nazvati „upućenim ljudima" i oni takođe treba da budu uključeni među kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove. Starešine i delatnici treba da osiguraju njihovu bezbednost, kako bi očuvali bezbednost svih pripadnika Božjeg izabranog naroda i osigurali da se crkveni rad odvija normalno. Neki pojedinci baš iz ove kategorije prilično su nemarni; ne znaju da budu oprezni i nemaju mnogo mudrosti. Uvek nastoje da deluju iz entuzijazma, radeći stvari nepromišljeno napolju. Pošto nikada nisu bili uhapšeni niti mučeni, oni nisu svesni opasnosti i mogućih posledica kada bi nešto krenulo naopako, a još manje razumeju kolika bi bila težina tih posledica. Zato što su za sebe ubeđeni da samo veruju u Boga, te da ne čine ništa loše, oni se ničega ne boje. Kao rezultat toga, nakon što neko vreme rade na lokalnom nivou, oni mogu postati prilično poznati i biti pod nadzorom vlade. Zar to ne predstavlja opasnost? Kada budu uhapšeni, ako ne mogu da izdrže ispitivanje mučenjem, mogu postati Jude koje izdaju braću i sestre. To bi donelo ogromne gubitke crkvi i umešalo drugu braću i sestre, dovodeći ih u opasnost od hapšenja i zatvaranja, što bi ozbiljno uticalo na razne stavke crkvenog rada. Stoga i crkva treba da dâ prioritet zaštiti takvih pojedinaca. Ako ne može da se pronađe neko lokalno bezbedno mesto za njihovo sakrivanje, treba ih premestiti na relativno bezbedno mesto, negde drugde, da obavljaju

svoju dužnost. To je još jedna kategorija ljudi. Zbog specifičnosti njihove situacije, starešine i delatnici moraju organizovati njihov premeštaj, tako da su i oni uključeni među kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove. Koliko ukupno ima kategorija ljudi? (Šest kategorija. Prva kategorija su starešine i delatnici. Druga kategorija obuhvata neophodne kadrove koji obavljaju razne stavke rada u Božjoj kući: nadzornike, vođe timova i direktore jevanđelja, kao i one koji mogu da preuzmu posao na sebe. Treća kategorija su kadrovi koji se bave opasnim crkvenim radom. Četvrta kategorija su oni sa posebnim veštinama i talentima. Peta kategorija obuhvata osobe sa policijskim dosijeom, one koji su u bekstvu i one koji su gonjeni. A šesta kategorija su upućeni ljudi.) U suštini, obuhvatili smo sve važne kadrove uključene u razne stavke rada, ali postoji još jedna kategorija koju treba dodati: ako bilo ko od braće ili sestara u crkvi, zbog izlaska na dužnost, hapšenja ili nekih drugih neočekivanih situacija, ne može da se stara o svojoj maloletnoj deci, onda starešine i delatnici treba da organizuju da ta deca budu smeštena u odgovarajuće domaćinstvo kako bi im bila obezbeđena sredstva za život. To je takođe posebna stavka rada. Iako se ova stavka rada ne odnosi na crkveni rad, već samo proizilazi iz posebnog spleta okolnosti, starešine i delatnici moraju preuzeti odgovornost za organizovanje prikladnog smeštaja za tu maloletnu decu. Ako nemaju odgovarajuće rođake, ili ako su njihovi rođaci nevernici i ne žele da ih prime, onda crkva treba da ih prihvati. Crkva ne samo da treba da im obezbedi odgovarajući domaćinski dom, već i da odredi braću i sestre koji će biti odgovorni za brigu o njima. Kada im se organizuje odgovarajući smeštaj, ako veruju u Boga, to je svakako idealno, a kada postanu punoletni, mogu da obavljaju svoju dužnost u crkvi. Ako ne veruju u Boga, onda, kada postanu punoletni i uključe se u društveni život, više neće biti povezani sa crkvom, a naša odgovornost će biti ispunjena. Nećemo morati da se bavimo njihovim stvarima nakon tog trenutka. Da li je to svrsishodno? (Jeste.) Iako taj posao nije direktno povezan sa raznim stavkama rada, ipak bi trebalo da bude uključen u delokrug odgovornosti starešina i delatnika. Ako je deci onih koji obavljaju svoju dužnost u crkvi potreban smeštaj i ako su starešine i delatnici upoznati sa situacijom, oni to ne smeju ignorisati. Ako znaju za to, trebalo bi da postavljaju pitanja, da se bave time i da preuzmu odgovornost da im organizuju odgovarajući smeštaj. Starešine i delatnici treba da obezbede da braća i sestre koji obavljaju svoju dužnost – posebno oni koji se bave važnim poslovima – ne budu povodom toga zabrinuti. Nije teško izvršiti dobro ovu stavku rada, zar ne? (Ne, nije.) Postoji najmanje šest kategorija kadrova koji obavljaju važne poslove. Sedma kategorija je dodatna i predstavlja veoma specifičnu vrstu okolnosti. Različiti kadrovi navedeni u prvih šest kategorija možda nisu prisutni u svakoj parohijskoj oblasti ili zemlji. Međutim, bez obzira na zemlju, zaštita starešina, delatnika i onih koji obavljaju važne dužnosti ključna je stavka rada. To je stavka rada na koju sve starešine i delatnici moraju da obrate pažnju i to je odgovornost koju moraju dobro da ispune.

Zaštita kadrova koji obavljaju važne poslove od uplitanja spoljnog sveta

I. Bezbednosni zahtevi za domaćinske porodice

Sada kada smo razjasnili ko su kadrovi koji obavljaju važne poslove, hajde da pogledamo specifičan posao koji starešine i delatnici moraju da obavljaju – oni naime, štite kadrove svih vrsta koji obavljaju važne poslove, pružaju im zaštitu od uplitanja spoljnog sveta i čuvaju njihovu bezbednost. Dakle, koji konkretan posao mora biti izvršen kako bi ih starešine i delatnici zaštitili od uplitanja spoljnog sveta i time ispunili svoje odgovornosti? Kada je u pitanju obavljanje tog konkretnog posla, neke starešine i delatnici osećaju da su u dilemi, češu se po glavi, skroz se uznemire, nisu sigurni kako da postupe. Postoji jedno važno načelo u vezi sa organizovanjem smeštaja za ove kadrove koji obavljaju važne poslove: oni moraju biti zaštićeni od uplitanja spoljnog sveta kako bi se osigurala njihova bezbednost. Bilo da su kadrovi koji obavljaju važne poslove smešteni u domovima braće i sestara ili u iznajmljenim kućama, osnovna stvar je da se osigura njihova bezbednost. Osigurati njihovu bezbednost znači zaštititi ih od upliva spoljnog sveta. Dakle, šta starešine i delatnici moraju da urade kako bi ih zaštitili od upliva spoljnog sveta? To zahteva organizovanje smeštaja na pogodnim lokacijama za one koji obavljaju važne dužnosti. Pogledajmo to sa dva aspekta: jedan je unutrašnje okruženje domaćinske porodice, a drugi je spoljašnje okruženje. Što se tiče unutrašnjeg okruženja, prvo, domaćin mora biti istinski vernik, voljan da ugosti, sposoban da poštuje poverljivost ovih stvari, da se ponaša oprezno i da mudro postupa sa spoljnim svetom. Ako se pojavi neka posebna situacija, on treba da zna kako da reaguje na nju; trebalo bi da bude u stanju da je reši i da se njome pozabavi proaktivno, a ne pasivno. Takođe, trebalo bi da ima dobar ugled u svom mestu, ili možda neki uticaj i veze u tom mestu. Čak i ako nema veliki uticaj, barem bi to trebalo da bude neko ko drži do vlastitog položaja, ko živi pristojnim životom i nikada se ne izlaže nevoljama niti dovodi sumnjive pojedince u svoj dom. Ne bi trebalo da ima prijatelje koji se okupljaju da igraju društvene igre ili da piju. Pored toga, njegov odnos sa spoljnim svetom i sa komšijama treba da bude relativno normalan. Ne treba da bude upleten ni u kakve dužničke sporove i ne treba da bude u sukobu sa komšijama. Drugim rečima, njegovo kućno okruženje bi trebalo da bude relativno tiho; domaćinovi odnosi ne bi trebalo da budu komplikovani, trebalo bi da veoma mali broj tuđinaca dolazi u njegovu kuću i da izaziva ometanja, i tako dalje – svi aspekti bi trebalo da budu prikladni. Štaviše, deca ili rođaci domaćina bi trebalo da podržavaju njegovu veru u Boga ili da se barem ne protive tome da porodica ugosti braću i sestre svakako da ne bi trebalo da idu okolo i da nehajno pričaju o tim stvarima. Neki će možda reći: „Nije lako pronaći domaćinsku porodicu koja ispunjava sve ove kriterijume!” To se odnosi na pronalaženje nekog mesta koje je donekle odgovarajuće; ne zahteva se apsolutna savršenost. U najmanju ruku, životno okruženje treba da bude odgovarajuće – mirno i bez spoljnog uplitanja – što ispunjava zahtev da se kadrovi koji obavljaju važne poslove zaštite od uplitanja spoljnog sveta. U nekim

domaćinskim porodicama, iako nisu svi članovi porodice vernici, osoba koja prima goste ima uticaj unutar domaćinstva i donosi odluke. Njegova deca ili rođaci, koji nisu vernici, ne usuđuju se da se mešaju u njegovu veru u Boga ili u njegovo gostoprimstvo prema braći i sestrama; čak i ako se interno ne slažu, ne bi smeli da dele te informacije sa ljudima van porodice. Ako se nešto zaista i dogodi, oni čak mogu pomoći u pružanju zaštite. Na taj način, braća i sestre koji borave u domu tog domaćina mogu takođe da ostanu van uplitanja spoljnog sveta. Domaćin je u nekim slučajevima bojažljiv, plaši se da bi njegova deca mogla da razotkriju njegovu veru u Boga, da bi njegove komšije mogle da saznaju za njegovu veru i da ga prijave, a posebno da bi stvari mogle da pođu po zlu i da će biti uhapšen. Kada pruži gostoprimstvo braći i sestrama, svakodnevno je napet, nije u stanju da jede tokom dana niti da spava noću, pa ceo dan provodi uznemiren i uplašen, kao da je lopov. Kad god čuje da se nešto dešava, na primer da vlada planira da proveri registraciju domaćinstava ili da činovnici vlasti dolaze u njegov dom da nešto urade pod raznim izgovorima, izuzetno se uplaši i neprestano želi da braća i sestre odmah odu kako on ne bi bio umešan. Kada braća i sestre to vide, treba odmah da se presele, jer takvo mesto nije pogodno za boravak; može se koristiti samo kao privremen smeštaj na nekoliko dana. Ako su deca, rođaci ili prijatelji domaćinske porodice zli ljudi koji bi, saznavši da domaćin prima vernike, mogli da dođu da bi ometali braću i sestre ili da ih čak predaju policiji, onda je to previše opasno. Takva domaćinska porodica nije pogodna za boravak. Neki roditelji se ponašaju kao robovi pred svojom decom; oni mogu reći: „U redu je, moja deca me slušaju”, dok, u stvarnosti, poslušnost njihove dece zavisi od situacije. Kada su u pitanju njihovi sopstveni interesi, deca ih neće slušati. Takav čovek se ne bi usudio da obavesti svoju decu da u goste prima braću i sestre. Ako bi njegova deca ili rođaci saznali, sigurno bi oterali braću i sestre, a domaćin ih ne bi mogao sprečiti u tome budući da on nema poslednju reč u sopstvenom domaćinstvu. Takva osoba nije pogodna da prima goste; možda ima želju, ali nema hrabrosti da bude domaćin. Da li bi se neko ko je kukavica zaista usudio da bude domaćin? Ako ti ne možeš da osiguraš bezbednost braći i sestrama, onda nisi pogodan za ovu dužnost – ne bi trebalo da se nudiš za to i da daješ prazna obećanja starešinama i delatnicima niti treba da prihvatiš tu dužnost. Ako starešine i delatnici smeste braću i sestre u takvo domaćinstvo, da li mislite da je to prikladno? (Nije.) To je krajnje neprikladno. Ne šaljite braću i sestre u smrtnu opasnost. Može biti da su braća i sestre živeli sasvim bezbedno negde drugde; ako ih smestiš u dom te osobe, gde su deca ili rođaci nevernici i mogu da ih prijave i predaju policiji čim otkriju da vernici borave u njemu, čime bi ugrozili njihove živote, zar ne bi muka snašla tog domaćina? Ako je domaćin spreman da rizikuje svoj život da bi zaštitio braću i sestre u takvim situacijama i ako on može efikasno da osigura njihovu bezbednost, a uz to obično pokazuje značajnu mudrost, onda bi ta domaćinska porodica i dalje mogla biti prikladan izbor. Međutim, ako domaćin ne može da rizikuje život da bi zaštitio braću i sestre i ako, kada nevernici u njegovoj porodici zaprete da će prijaviti braću i sestre i predati ih policiji, nema rešenje,

već može samo da se povuče poput kornjače, uvlačeći glavu u svoj oklop, ne štiteći braću i sestre i dopuštajući nevernicima da ih prijave, onda to domaćinstvo nije pogodno da prima goste. Ako braća i sestre tu privremeno ostanu nekoliko dana, a onda se, čim se pronađe odgovarajuće mesto, odmah tamo premeste, to je jedva podnošljivo. Ne bi bilo prikladno dugo ostati u takvom domu i obavljati svoju dužnost. Domaćin mora barem biti u stanju da očuva bezbednost braće i sestara – to je jedan od uslova za domaćina. Za one koji obavljaju svoju dužnost i žele da izbegnu upliv spoljnog sveta, njihovo životno okruženje mora biti odgovarajuće; osim toga i kvaliteti samog domaćina moraju biti odgovarajući u svakom pogledu – odnosno, on mora biti u mogućnosti da kadrove koji obavljaju važne poslove zaštiti od uplitanja spoljnog sveta. Samo ako je domaćin u stanju da to postigne, starešine i delatnici mogu smestiti kadrove koji obavljaju važne poslove u njegov dom. Ako domaćin ima slabu veru, ako je nesposoban i bez kičme, ako nije u stanju da ima poslednju reč u sopstvenom domaćinstvu, a svako njegovo dete ili rođak, koji nisu vernici, može da dođe i preuzme kontrolu nad njim, onda je to prilično problematično. Takvo mesto je potpuno neprikladno da primi goste. Čak i ako je kuća velika, sa mnogo soba, sa udobnim ambijentom i inače dobrim uslovima, ona ipak nije pogodna da primi goste. Nije dovoljno samo odgovarajuće životno okruženje, već i domaćin mora biti odgovarajući. Ključna stvar ovde jeste da domaćin mora najpre biti sposoban da obezbedi da kadrovi koji obavljaju svoje dužnosti, a koji su njegovi gosti, budu zaštićeni od uplitanja spoljnog sveta. Tek tada treba razmatrati životno okruženje. I okruženje koje nije skroz idealno još uvek je prihvatljivo – bilo da se radi o manjem prostoru, ograničenom internetu, jednostavnijoj hrani ili manje pogodnom pristupu vodi. Sve dok je domaćin kako valja, dok je sposoban da reaguje na opasnosti kad se pojave, da se snađe u raznim kompleksnim situacijama, a naročito da pravilno rešava sve posebne okolnosti koje mogu nastati, sa ciljem da očuva bezbednost braće i sestara, tada je on, kao domaćin, u skladu sa merilom. Naši zahtevi za životno okruženje domaćinske porodice nisu visoki; najvažnije je da ona može da osigura bezbednost. Nema potrebe da ulazimo u detalje po tom pitanju.

II. Zahtevi za okruženje na lokaciji smeštaja

Za spoljašnje okruženje oko smeštaja prihvatiteljske porodice, bezbednost je prva stvar o kojoj starešine i delatnici moraju da vode računa. Bez obzira na uslove u prihvatiteljskoj porodici ili na to da li je smeštaj kuća nekog brata ili sestre ili neka iznajmljena kuća, potrebno je da vode računa o tome da li je spoljašnje okruženje smeštaja bezbedno; to je najvažniji aspekt. Pre svega, smeštaj je pogodan samo ako ta prihvatiteljska porodica nije naširoko poznata po svojoj veri u Boga i ako ne postoji evidencija o njenoj veri u Birou javne bezbednosti. Ako su ranije, kada su se braća i sestre okupljali na tom mestu, komšije prijavljivale to vlastima, a vlast je već upoznata sa tim da ta porodica često ima okupljanja sa nepoznatim osobama, onda nije pogodno ugostiti ljude na toj lokaciji. Ako je u pitanju iznajmljivanje, takođe nije preporučljivo

iznajmiti kuću takve porodice. To je jedan aspekt. Pored toga, u nekim mestima javna bezbednost je loša, sa čestim slučajevima pljački, ubistava i raznih drugih stvari. Stanovnici su takođe relativno komplikovani pojedinci, a policija često posećuje te oblasti radi provere registracija domaćinstva i identifikacionih dokumenata, kao i radi istrage osumnjičenih za kriminal, između ostalog. Reci Mi, kada bi ti boravio na takvom mestu, zar ne bi često trpeo uplitanja? (Bih.) Takva mesta takođe nisu pogodna za život. Svakih nekoliko dana kuca policija, saopštava da je u blizini došlo do krađe ili ubistva i traži saradnju u istrazi, poručujući ljudima da odmah prijave ako vide počinioca. Policija stalno kuca na vrata pod raznim izgovorima, tvrdeći da istražuje slučajeve, dok zapravo proverava da li ima stranaca i nepoznatih lica – tačnije, traži ljude koji veruju u Boga. Da li bi se ti osećao iole bezbedno boraveći u takvoj prihvatiteljskoj kući? (Ne.) Bez sumnje, bio bi kao na iglama ceo dan. Iako ti kriminalni incidenti napolju nemaju nikakve veze s prihvatiteljskom porodicom, ti se ipak ne bi osećao spokojno. Živeći u takvom okruženju često imaš osećaj da je tvoja lična bezbednost ugrožena. Ko zna, možda jednog dana policija, ugledavši braću i sestre, počne da ispituje te nepoznate osobe i na kraju ih uhapsi. Zar ne misliš da je to zastrašujuća situacija? (Da.) Pored toga, većini Kineza nedostaje svest o bezbednosti; čim čuju da neko kuca, otvaraju vrata, a isto tako, obično ne zaključavaju vrata, što lako dovodi do incidenata. U zapadnim zemljama, gde vlada sloboda i demokratija, privatni smeštaj se smatra privatnim posedom. Ako nepoznata osoba uđe u privatni posed bez dozvole, to se smatra nezakonitim, a ljudi koji tu žive pozvaće policiju. Uljez će tada odgovarati pred zakonom. Stoga, ako nepoznata osoba pokuca, ne morate da otvorite vrata – možete to da odbijete. Čak i ako sa nekim imaš dogovorenu posetu, a nisi spreman ili si se predomislio i dalje ne moraš da otvoriš vrata; možeš se dogovoriti za novi termin. Ljudi u zapadnim zemljama imaju to pravo i pravnu svest. Međutim, Kinezima nedostaje ta pravna svest. Svaki put kad čuju kucanje na vratima, žure da ih otvore. To pokazuje nedostatak opreza, nedostatak svesti o samozaštiti i nepoznavanje relevantnih zakona. To je zato što je Kina diktatura, sa vladavinom jedne stranke koja je iznad zakona, zbog čega je njen pravni sistem samo fasada. Velika crvena aždaja postupa tako što potpuno ignoriše zakon i red u Kini, nesmotreno čineći nedela, a ljudi nemaju nikakva ljudska prava. Kinezi ne obraćaju pažnju na ljudska prava niti su razvili osećaj da se pridržavaju disciplinskih propisa i da poštuju zakone; naročito im nedostaje svest o samozaštiti, a većina ljudi ne zna kako da koristi zakon da bi se zaštitila. Kao rezultat toga, bezbednost nije zagarantovana. Ukratko, u bilo kom mestu sa lošom javnom bezbednošću, stanovnicima sa komplikovanim poreklom i identitetom, čestim kontrolama ili učestalom pojavom raznih krivičnih slučajeva, ljudi lako mogu biti pogođeni uplitanjem spoljnog sveta. Takvo mesto nije pogodno za boravak. To je faktor javne bezbednosti koji treba uzeti u obzir prilikom organizovanja smeštaja za kadrove koji obavljaju važne poslove.

Za one koji obavljaju svoju dužnost životno okruženje mora biti pažljivo odabrano; najbolje je izbegavati užurbana urbana područja i opasne lokacije. Koja mesta smatramo

užurbanim urbanim područjima? To su mesta poput onih u blizini pruge, autoputeva, raskrsnica i pijaca. Posebno duž glavnih železničkih pruga, gde svakodnevno prolazi na stotine vozova, a podovi obližnjih kuća podrhtavaju sa svakim vozom koji prođe. U takvom okruženju, potpuno je nemoguće pronaći mir za obavljanje svoje dužnosti. Pored toga, neki ljudi koji su godinama obavljali svoju dužnost van kuće, žive sa stalnom zabrinutošću i srca im nisu u najboljem stanju, što takva mesta čini još manje pogodnim za njihov boravak. Ako određeni posao zahteva mirno okruženje, kao što je rad na snimanju ili rad na izradi tekstova, ono mora biti barem bez upliva buke, a i bezbednost mora biti osigurana – to bi bilo idealno. Ako ne postoji apsolutno bezbedno mesto, mora se pronaći relativno bezbedno mesto. U tom slučaju, malo buke je prihvatljivo i ne treba postavljati previsoke zahteve; sve dok je životno okruženje bezbedno, to je dovoljno. Osim toga, ako se kuća nalazi u glavnoj saobraćajnoj zoni, kao što je blizina semafora ili raskrsnice, svakodnevno će prolaziti bezbroj pešaka i vozila. Takva kuća je izložena pogledima brojnih prolaznika i, uz letimičan pogled, ljudi koji prolaze lako mogu da vide šta se dešava unutra. Posebno kada su svetla upaljena noću, situacija unutar kuće je jasno vidljiva. Da li bi rekao da je takva kuća još uvek prihvatljiva za boravak? Da li je to okruženje pogodno? (Ne, nije.) Zaista nije pogodno. Ljudi koji borave na takvom mestu često trpe uplitanja, često viđajući nepoznate osobe kako ih posmatraju. Kada im se pogledi susretnu, preneraze se, osećajući se nespokojno svaki dan, sa stalnim osećajem da ih neko posmatra – ko zna da li je iza toga neko ko upravlja stvarima i kontroliše ih. Da li misliš da bi se mogao osećati spokojno živeći u takvom okruženju? Takođe, neke kuće su lošeg kvaliteta, sa lošom zvučnom izolacijom, pa kada se unutra govori glasno ili se puštaju himne, napolju ljudi mogu sve da čuju. Pored toga, neke kuće se nalaze na najvišoj tački u zajednici; kada je to slučaj, ne samo da su kuće podložne udarima munje, već i omogućavaju komšijama da vide braću i sestre čim oni kroče napolje. Nezgodno im je čak i da povremeno otvore prozor da bi proluftirali ili se rashladili; prozori moraju ostati čvrsto zatvoreni sa navučenim zavesama, tako da svetlost nikada ne ulazi, a izlazak napolje i kretanje okolo još su nezgodniji. Unutra su stalno zabrinuti da ih ljudi spolja posmatraju i primećuju. Iako braća i sestre ne dolaze i ne odlaze svi odjednom, ljudi spolja mogu jasno da vide svaki put kada neko uđe ili izađe. Na kraju će imati neku opštu predstavu o tome koliko nepoznatih osoba živi u toj kući. Da li biste rekli da se bezbednost ljudi još uvek može osigurati ako tu borave? (Ne, ne može.) Neki ljudi misle: „Većinu vremena mi obavljamo svoju dužnost unutra, a čak i ako izađemo napolje, izlazimo naizmenično, a ne svi odjednom. S takvom praksom, komšije okolo neće ništa primetiti.” Ali čak i ako izlaziš naizmenično i dalje će nastati problemi ako neko primeti da si stranac. Mnogi nevernici ni sami ne vode baš lep život, ali naročito uživaju u posmatranju i mešanju u tuđe poslove. Neki čak koriste dvogled da te špijuniraju, posmatrajući šta radiš unutra. Ako otkriju da se vernici okupljaju, požure da to prijave vlastima zbog nagrade. Kada takva osoba usmeri svoju pažnju na tebe, zar to nije opasna situacija? (Jeste.) Kada jednom usmere svoju pažnju na tebe, može li išta dobro

da proizađe iz toga? Sigurno ćeš biti uhapšen! Bez obzira na zemlju ili region, njuškala nikada ne manjka. Čak i ako ne zarade ni dinar za to što te nadgledaju, oni su više nego voljni da to rade – čak bi platili iz svog džepa i odložili sopstveni posao kako bi provodili vreme nadgledajući. A ako postoji nagrada za to što će te prijaviti, biće još više željni da to učine. Posebno u diktaturi, poput Kine, ima previše ljudi koji nadgledaju one koji veruju u Boga. Pošto im se smučila istina i osećaju odbojnost prema onima koji veruju u Boga, čim otkriju da vernici komuniciraju međusobno ili da se okupljaju, oni to prijave. Ako postoji nagrada za prijavljivanje, oni u tome nalaze neizmerno zadovoljstvo. Nije li lako da se time stvore nevolje crkvi? (Jeste.) Ako si izložen uplitanjima na taj način, zar to nije zato što starešine i delatnici nisu dobro organizovali smeštaj? Ako su lokacija i okruženje za smeštaj kadrova koji obavljaju važne poslove nepogodni jer starešine i delatnici nisu temeljno razmotrili stvari, to su posledice koje nastaju. Ako mesto gde neko živi privlači previše pažnje, lako može dovesti do toga da stvari krenu naopako. Kada nešto krene naopako, a ti tek tada shvatiš da to mesto nije pogodno za boravak, već je prekasno. Zato je odabir pogodne lokacije za život za one koji obavljaju svoju dužnost takođe ključni zadatak, a loš odabir lako može dovesti do opasnosti.

III. Kako starešine i delatnici treba da organizuju smeštaj za kadrove

Za životno okruženje kadrova koji obavljaju važne poslove, bez obzira na to da li se radi o unutrašnjem ili spoljašnjem okruženju, starešine i delatnici treba temeljno da razmotre sve aspekte. Ne bi smeli da budu površni u svom razmišljanju, uvek pretpostavljajući da se ništa neće dogoditi ako ne komuniciramo sa spoljnim svetom. Današnje društvo je izuzetno kompleksno, puno svih vrsta demona i, gde god bili, uvek postoje njuškala koja te posmatraju, zbog čega je nemoguće izbeći njihovo ispitivanje. Možda misliš: „Nisam prekršio nijedan zakon niti uradio išta loše time što verujem u Boga. Samo obavljam svoju dužnost; ne bi trebalo ništa da mi se desi, zar ne?" Ali, činjenice nisu tako jednostavne kao što zamišljaš. Zašto KPK ulaže toliko ljudstva i resursa da se odupre Bogu i da potisne Božju crkvu? Možeš li to da shvatiš? Nikada nećeš moći. Koliko možeš da prozreš prirodu đavola i Sotona? Premalo razumeš o đavolima i Sotonama. Ovo društvo je izuzetno kompleksno, a đavoli i Sotone su nesrećnici koji čine zla dela. Ono što najviše žele jeste da uhapse Božji izabrani narod i da ometaju rad crkve. Ako Sotone uvek posmatraš samo kao neke obične ljude, onda si zaista neuk; to pokazuje da nisi prozreo zlo ovog društva, a sigurno nisi prozreo ni mržnju đavola i Sotona. Zato, da bi starešine i delatnici dobro obavljali crkveni rad, oni moraju da osiguraju bezbednost onih koji obavljaju svoju dužnost – to je od najveće važnosti. U zemlji pod diktatorskom vlašću, gde nema slobode verovanja, osigurati bezbednost onih koji obavljaju svoju dužnost je zaista teško. Međutim, bez obzira na to koliko to bilo teško, mora se pažljivo odabrati pogodno mesto za boravak; u tom pogledu ne sme biti propusta. Radni aranžmani Božje kuće obuhvataju razgovor u zajedništvu o ovim pitanjima. Starešine i delatnici moraju obezbediti da braća i sestre mogu obavljati svoju

dužnost bez ometanja i bez uplitanja spoljnog sveta – sve dok su srcem u tome, mogu to postići. Jedini problem nastaje kada postupaju površno i neodgovorno, pazeći samo na sopstvenu bezbednost, a zanemaruju bezbednost braće i sestara. To onemogućava dobro obavljanje crkvenog rada. Ako, usled vlastitog previda, nedostatka ozbiljnosti, neodgovornosti ili straha od okruženja i nevolje, ne uspeš da uradiš te stvari, te to dovede do hapšenja kadrova koji obavljaju važne dužnosti i do ugrožavanja života braće i sestara – što odlaže crkveni rad i nanosi štetu braći i sestrama – onda, kao starešina ili delatnik, treba da snosiš odgovornost. Tu odgovornost nije moguće rešiti na jednostavan način, novčanom naknadom ili ispovedanjem kroz molitvu; to nije tako jednostavno. Dakle, kakva je priroda te stvari? To je neizbrisiva mrlja, večiti prestup – dobio si negativnu ocenu. Ta „negativna ocena" ne ukazuje na običnu grešku; u Božjim očima, to je prestup. Ako je tvojih prestupa previše – počinio si prestupe u prošlosti, činiš ih danas i još ćeš ih činiti ubuduće – sa nekoliko velikih prestupa u kombinaciji, doživećeš propast i uništenje. Bog te više neće spasiti, a tvoja vera u Boga biće uzaludna. Ne samo da nećeš imati nadu u spasenje, već ćeš se suočiti sa kaznom. Zato je od ključne važnosti da starešine i delatnici obavljaju svoj posao u skladu sa načelima! Jeste li to zapamtili? (Da.) Starešine i delatnici treba da ispune svoje odgovornosti i, bez obzira na to koliko nepovoljno ili opasno okruženje bilo, moraju učiniti sve što je prema lokalnim uslovima moguće kako bi zaštitili bezbednost kadrova koji obavljaju važne poslove i kako bi pravilno organizovali smeštaj za njih. Cilj je obezbediti da se crkveni rad normalno odvija.

Kako bi starešine i delatnici osigurali da na mestima uređenim za kadrove koji obavljaju važne poslove nema upliva spoljnog sveta, pored zahteva i načela za smeštaj i za njegovo okruženje, postoje i zahtevi i načela za razne aspekte situacije prihvatiteljske porodice. Kada starešine i delatnici pronađu potencijalnu prihvatiteljsku porodicu, prvo treba da se raspitaju o tome kakvo je okruženje i kakvi su uslovi u toj porodici, kakva je situacija sa članovima porodice, da li imaju neke nesuglasice sa drugima, neprijatelje, bilo kakvu upletenost sa vladom, da li su često uključeni u sudske sporove, da li imaju komplikovane društvene odnose i slično. Sve te osnovne situacije treba temeljno istražiti i saznati. Ako domaćin ili njegova deca i drugi članovi porodice imaju komplikovane društvene odnose i ako je porodica stalno nestabilna – ako je često posećuju sumnjivi pojedinci koji dolaze da prave probleme ili da naplaćuju dugove, ili ako dobijaju preteća pisma od bandita ili lopova, kao i pozive od vlade ili suda – sve su to vrlo problematične stvari. Da se ti u tom domaćinstvu sastaješ sa drugima ili obavljaš dužnost, ne bi li to bila ometanja? Zato, kada pronađeš tu prihvatiteljsku porodicu, prvo treba da postaviš pitanja i upoznaš se sa njenom osnovnom situacijom. Najbolje je da takvih problema nema, ali ako ih ima, a ti trenutno ne možeš da nađeš pogodnije mesto, onda razmotri da li domaćin može efikasno da reši te probleme. Ako domaćin ne može efikasno da reši te probleme i ne može da ukloni ta haotična pitanja, onda to domaćinstvo nije pogodno da se u njemu ugoste braća i sestre, jer kada bi oni tu živeli, to bi značilo da u bilo kom trenutku mogu pretrpeti upliv spoljnog sveta, kao i upliv ljudi,

događaja i stvari spolja. Ta okruženja nisu direktno usmerena protiv ljudi koji veruju u Boga. Međutim, vernici su posebno osetljiva grupa u zemlji u kojoj je vera progonjena. Štaviše, nakon iscrpnih napora vlade da širi propagandu, da ispira mozak, izmišlja glasine i kleveće, nevernici ne samo da ne razumeju ljude koji veruju u Boga, nego i poveruju u retoriku KPK, razvijajući posebnu mržnju i neprijateljstvo prema vernicima. Zbog toga, ako saznaju da određeno domaćinstvo ugošćuje vernike, to postaje veoma opasno i za prihvatiteljsku porodicu i za braću i sestre. Kada braća i sestre žive u takvom okruženju, ne samo da često iskuse uplitanja, već im se ne može osigurati ni bezbednost. Zašto ih onda i dalje zadržavati na tom mestu? To je očigledno opasno mesto, nije pogodno za život – trebalo bi ih brzo preseliti. Starešine i delatnici ne bi smeli samo da organizuju smeštaj za braću i sestre i da zatim „operu ruke" od toga, misleći: „Dokle god imaju mesto gde mogu da jedu i spavaju, zaštićeni od vremenskih nepogoda, to je u redu. Dokle god mogu da obavljaju svoje dužnosti, nema problema. Gde bismo ionako pronašli toliko pogodnih mesta?" To je krajnje neodgovorno! Ako u tom trenutku nema odgovarajućeg mesta, oni mogu privremeno boraviti tu, ali odmah treba da tražiš pogodnu lokaciju da se presele što je pre moguće; ne tretiraj to kao dugoročni smeštaj.

Neke starešine i delatnici ne obavljaju stvarni posao. Oni na određenom mestu organizuju smeštaj za kadrove koji obavljaju važne poslove, pitaju kakvi su uslovi za hranu i odmor, kao i da li ih neki nevernici drže na oku. Kada čuju da nekoliko dana nije primećeno ništa neuobičajeno, ostave tu stvar po strani i ne proveravaju ih ponovo pola godine i više. Veruju da su dobro organizovali smeštaj i da su ispunili svoju odgovornost, smatrajući da je sve urađeno kako treba. Više ne obraćaju pažnju na to hoće li biti uplitanja sa strane u tom okruženju niti da li postoje potencijalni bezbednosni rizici. Da li je to primereno? (Nije.) Zašto nije primereno? (Nakon što organizuju smeštaj, starešine i delatnici treba da prate situaciju. Ako to ne rade, a braća i sestre se nađu u opasnoj situaciji i ne budu u mogućnosti da se presele, mogli bi da budu uhapšeni.) Ali neke starešine i delatnici misle: „Vi ste svi odrasli – moram li zaista da pratim situaciju? Ako postoji opasnost, zar ne možeš da je uočiš? Ako ne možeš, onda ti mozak verovatno ne funkcioniše! Ako primetiš opasnost, jednostavno se preseli – da li to zaista treba ja da ti kažem?" Oni razmišljaju na taj način. Da li vi mislite da je to razmišljanje ispravno? (Nije.) Zašto nije? (Zato što je osiguranje bezbednosti onih koji obavljaju važne dužnosti suštinska odgovornost starešina i delatnika; to je posao koji oni, s obzirom na svoju ulogu, treba da obavljaju.) Oni to ne vide kao deo posla koji starešine i delatnici treba da obavljaju; smatraju da je to jednostavno pomaganje braći i sestrama, kao da slede primer Lei Fenga u činjenju dobrih dela. Takođe, ne gledaju na to kao na podršku crkvenom radu, već kao na jednostavno organizovanje smeštaja za kadrove, nevezano za crkveni rad. Zar ne misliš da je to glupo? Kakva bi to osoba razmišljala na taj način? (Osoba bez osećaja odgovornosti.) Te lenje, nelojalne, neodgovorne lažne starešine razmišljaju na taj način. Oni ne podržavaju rad Božje kuće; nakon što organizuju smeštaj za braću i sestre, oni misle: „Organizovao sam smeštaj za vas na tako dobroj lokaciji – baš

sam vam veliku uslugu učinio!" Oni to ne vide kao podršku crkvenom radu. Kao starešine i delatnici, ako ne organizujete kako treba smeštaj za kadrove koji obavljaju važne poslove i ako im bezbednost ne osigurate na efikasan način, te se oni nađu u opasnosti i ne mogu normalno obavljati svoj posao, zar tada crkveni rad neće biti odložen? Moraš prvo pravilno organizovati smeštaj za kadrove i osigurati im bezbednost i tek tada mogu normalno nastaviti sa radom. Ali, te lažne starešine ne razmišljaju na taj način; oni ostave te ljude na nekoj lokaciji i zatim ih ignorišu i dugo ih ne proveravaju. Kada nastane neka opasna situacija i oni ne mogu da dođu do svog starešine, nemaju drugog izbora nego da se sami presele. Do trenutka kada njihov starešina to sazna i kada konačno ode da proveri, ljudi su odavno otišli, a starešina nema pojma gde su otišli. Kakva je to osoba? Kakav je to starešina ili delatnik? Lažni starešina. Pogotovo kad su u pitanju braća i sestre koji su došli iz drugih krajeva i nisu upoznati sa lokalnim okruženjem, trebalo bi da ih starešine i delatnici još i više obilaze i redovno prate. Starešine i delatnici ne bi trebalo da pretpostavljaju da puka činjenica da su jednom organizovali smeštaj za njih rešava sve na duže staze; zapravo, taj posao je daleko od završenog. Moraju često da ih obilaze i prate. Ako je starešinama i delatnicima nezgodno da se pojavljuju na tom mestu, treba da zaduže druge da izvrše proveru. Barem treba da prate taj posao – da procene životno okruženje tih kadrova koji obavljaju važne poslove, proveravajući da li postoji neka opasnost ili bilo šta neuobičajeno, ili da li su se pojavile neke posebne okolnosti i da li je potrebno preseljenje. Sve to mora da se sazna i prati. Ako se, kratkoročno gledano, to mesto čini najprikladnijim, to je u redu, ali nakon nekog vremena treba da se vrate kako bi proverili njihovo okruženje i bezbednost, kao i da vide da li imaju dovoljno hrane i drugih zaliha – treba istražiti sve te detalje. Moguće je da starešine i delatnici ne razumeju posao kadrova koji obavljaju važne poslove, pa u tom slučaju ne treba da se mešaju u taj aspekt; međutim, pravilno organizovanje smeštaja za njih jeste odgovornost starešina i delatnika – ako to ne obave na taj način, zanemaruju svoje odgovornosti i pokazuju da su oni lažne starešine koje ne rade stvaran posao. Pogotovo braća i sestre koji dolaze iz drugih krajeva zahtevaju dodatnu, posebnu pažnju i sa njima se ne sme postupati nemarno. Starešine i delatnici treba da ih proveravaju s vremena na vreme, da vide da li imaju nekih poteškoća koje je potrebno rešiti i da li je za to vreme bilo nekih problema ili posebnih okolnosti u okruženju u kojem obavljaju svoju dužnost; na primer, da li je bilo neobičnih aktivnosti vezanih za lokalnu vlast, za mesni odbor ili policiju. Starešine i delatnici treba da se raspituju i da pitaju o tim stvarima kako bi bili dobro informisani. Zatim, treba da razgovaraju sa domaćinom o načelima i o putu primene kako bi se valjano ugostili i zaštitili oni koji obavljaju svoju dužnost i kako bi domaćin u potpunosti razumeo ta načela i put primene. To još uvek nije kraj te stvari. Starešine i delatnici takođe moraju s vremena na vreme da posećuju domaćinsku porodicu i da se raspitaju o njenoj situaciji. Sva sporna pitanja koja primete treba odmah da reše kako bi se zasigurno izbegli problemi. Samo tada je posao zaista dobro obavljen. Ako domaćin naiđe na poteškoće u vezi sa ugošćavanjem, kao što su finansijska

ograničenja ili nedostatak mudrosti, sa kojima ne može da se nosi ili da reši novonastale situacije, tada starešine i delatnici moraju pomoći u rešavanju tih problema. Finansijska ograničenja su lako rešiva – Božja kuća može obezbediti sredstva za smeštaj ljudi, dok domaćinska porodica treba samo da doprinese sa svojom radnom snagom. Ako domaćin nema dovoljno mudrosti, to je ozbiljan problem. Starešine i delatnici moraju jasno objasniti potrebnu mudrost i nekoliko načela primene u vezi s tim. Ako domaćin i dalje nije u stanju da se snađe, starešine i delatnici treba da nađu u blizini nekog mudrog brata ili sestru koji će sarađivati sa domaćinom kako bi se ovaj posao valjano obavio. Ako problem leži u samom domaćinu, kao što je plašljivost ili strah od hapšenja, starešine i delatnici treba da razgovaraju o istini kako bi pružili podršku i pomoć, besedeći o Božjoj nameri, kao i o vrednosti i značaju obavljanja te dužnosti. Ako se problem odnosi na objektivno okruženje, ne sme se odlagati ili prelaziti preko njega, a definitivno se ne sme smatrati nevažnim; treba ga odmah rešiti. Na primer, ako su ljudi već primetili ovo mesto, ako sumnjivi tuđinci često navraćaju u to područje i ako postoji mogućnost da neko prati lokaciju, onda to predstavlja skrivenu opasnost. Stoga, braću i sestre treba odmah preseliti – ako se čeka da nešto krene naopako, biće prekasno. Ako je situacija privremena i ako je u pitanju samo normalna, rutinska procedura, onda se to još može podneti; braća i sestre mogu privremeno da odu na dan ili dva kako bi izbegli opasnost, a potom se mogu vratiti. Ako su ih ljudi već primetili, tada boravak na tom mestu više nije opcija, već je neophodno trajno preseljenje. Ovo su neka od podrobnih pitanja u ovom poslu kojima starešine i delatnici moraju da se pozabave i da ih reše. Ovaj posao nije samo u tome da se postavi nekoliko ljudi na neko mesto sa hranom i skloništem i smatrati da je to završeno; tu su uključeni mnogi detalji. Posebno u zemlji poput Kine, gde je okruženje izuzetno neprijateljsko i verski progon ozbiljan, starešine i delatnici moraju biti izuzetno pažljivi i pomno pratiti životno okruženje i bezbednosna pitanja kadrova koji obavljaju važne poslove. Ne smeju biti nemarni. Svi aspekti konkretnog rada moraju biti dobro obavljeni kako bi se osiguralo da je bezbednost ovih kadrova koji obavljaju važne poslove zagarantovana i da oni mogu bezbrižno da obavljaju svoju dužnost. Na taj način se posao obavlja kako treba. Ovo je posao koji starešine i delatnici moraju da obave kada su u pitanju domaćinske porodice i on obuhvata prilično mnogo detalja.

Neke starešine i delatnici, nakon što organizuju da se određeni kadrovi koji obavljaju važne poslove smeste u pogodne prihvatiteljske porodice, te kadrove potpuno ignorišu i ne prate redovno situaciju u prihvatiteljskim porodicama. Kažu: „Svaki dan sam zauzet crkvenim radom – kako da stignem da obiđem te ljude? Osim toga, ima puno drugog posla, a i situacija je prilično opasna. Obavljati naš posao nije lako!” Oni stalno naglašavaju objektivne razloge, ali ne žele da ispune svoje odgovornosti. Šta vi mislite – da li ova njihova izjava ima osnova? (Nema.) Zašto nema? (Zapravo, obavljanje ovog posla ne zahteva previše vremena i energije od strane starešina i delatnika. Mogli bi ih obići usput kad negde idu. A ako nemaju vremena, mogu takođe organizovati da braća i sestre koja

su blizu odu i posete ih.) Ako starešine i delatnici žele da obave taj posao kako treba, čak i ako su pomalo zauzeti svojim primarnim poslom, i dalje će naći vremena da se posvete ovom zadatku. Ako nemaju vremena da odu lično, mogu organizovati da neko drugi ode. Bilo da organizuju druge ili da odu sami, na kraju ovaj posao spada u domen odgovornosti starešina i delatnika. Valjano obavljanje ovog posla važna je odgovornost starešina i delatnika i ne može se zanemariti. Ako su starešine i delatnici previše zauzeti i nemaju vremena, a ne organizuju ni to da neko drugi ode, onda se niko neće baviti tim pitanjem. Ako nešto krene naopako, to bi predstavljalo zapostavljanje odgovornosti od strane starešina i delatnika. Da bi se kadrovi koji obavljaju važne poslove zaštitili od uplitanja spoljnog sveta, starešine i delatnici moraju uzeti u obzir sve aspekte problema, garantujući u najvećoj mogućoj meri da oni mogu da obavljaju svoje dužnosti u miru i da izvršavaju svoj posao na pravi način. Ako su kadrovi koji obavljaju važne poslove dobro zaštićeni, to je isto kao da se štiti i sam taj važan posao. Kada kadrovi koji obavljaju važne poslove mogu normalno da rade, i taj važan posao će se odvijati na pravilan način. Stoga, svrha starešina i delatnika koji štite kadrove koji obavljaju važne poslove zapravo je u tome da zaštite svaku stavku rada. Ako neke starešine i delatnici kažu: „Ti obavljaš važnu dužnost i od mene se traži da te zaštitim, ali ja sam na položaju starešine i nisam ni ja bezbedan. Ne mogu da garantujem čak ni sopstvenu bezbednost, pa kako mogu vas da zaštitim?" – da li je ova izjava tačna? (Nije tačna.) Kakvo razumevanje imaju takve starešine i delatnici? (Njihovo razumevanje je loše; takvi ljudi su sebični i skloni izobličavanju.) To su pojedinci skloni izobličavanju. Da li pojedincima sklonim izobličavanju nedostaje racionalnost? (Da.) Da li bi ova braća i sestre, kada ne bi obavljali dužnosti u Božjoj kući, već kad bi radili obične poslove i živeli u svetu, ipak morali da budu zaštićeni? Baš zato što obavljaju crkveni rad i važne dužnosti u Božjoj kući i zato što bi, ako budu uhapšeni, mogli biti osuđeni na zatvor ili pretučeni do te mere da im se nanesu povrede ili da ostanu invalidi, što bi ozbiljno uticalo na crkveni rad, kadrovi koji obavljaju važne poslove moraju biti dobro zaštićeni. Jedino tako crkveni rad može da se odvija na pravilan način. Ako se nalaze u nekim demokratskim zemljama gde postoji sloboda veroispovesti i vernici u Boga nisu progonjeni, ovaj rad postaje jednostavan za starešine i delatnike. Oni uglavnom treba da pronađu pogodnu kuću i da, u skladu sa lokalnim zakonima i propisima, pravilno organizuju smeštaj za one koji obavljaju svoju dužnost. Najviše što treba da urade jeste da domaćine pitaju kako im ide u svakodnevnom životu i da li životno okruženje krši neke vladine propise. Ako postoji prekršaj, potrebno je razjasniti o čemu se radi, kao i kako to treba da se ispravi i reši. Ako nema prekršaja, ali vlasti prave probleme, ili zli ljudi ili nepoznati pojedinci izazivaju uznemiravanje, tada je potrebno posavetovati se sa advokatom kako bi se ova pitanja pravilno rešila. U nekim slobodnim, demokratskim zemljama, uglavnom je potreban samo takav posao. Međutim, u diktaturama gde nema slobode veroispovesti, zahtevi za okruženje i uslove prihvatiteljskih porodica moraju biti stroži, a više posla – i podrobniji posao – treba obaviti u pogledu bezbednosti. Naravno, i težina tog posla je veća. U radu

na zaštiti kadrova koji obavljaju važne poslove od uplitanja spoljnog sveta, ako se temeljno razmotre svi aspekti okruženja, uplitanja koja dolaze iz okruženja biće donekle smanjena. Ako se u potpunosti uzmu u obzir i spoljašnje i unutrašnje okruženje, može se pronaći stvaran i izvodljiv put. Na taj način, okruženje se može u izvesnoj meri poboljšati, a uticaji smanjiti. Ovaj pristup je donekle prikladan.

Očuvanje bezbednosti kadrova koji obavljaju važne poslove

I. Kako osigurati bezbednost Božjeg izabranog naroda u zemljama gde veru progone

Petnaesta odgovornost starešina i delatnika jeste, pre svega, štititi kadrove koji obavljaju važne poslove, pružajući im zaštitu od uplitanja spoljnog sveta; osim toga, starešine i delatnici takođe moraju da čuvaju njihovu bezbednost. Zahtevi za očuvanje njihove bezbednosti su još strožiji. Hajde da prvo pogledamo koji aspekti obuhvataju bezbednost – kojih pitanja u vezi sa bezbednošću možete da se setite? Kako bi se osigurala bezbednost onih koji obavljaju važne dužnosti, neophodno je prvo obezbediti da na njih ne utiče uplitanje spoljnog sveta – to je minimum koji se mora postići i samo na osnovu toga može se na kraju osigurati njihova bezbednost. Bezbednost o kojoj ovde govorimo jednostavno znači garantovati da oni koji obavljaju svoje dužnosti neće biti ometani ili uhapšeni i da mogu normalno obavljati svoje dužnosti. To je tako jednostavno. Ako starešine i delatnici ne mogu da garantuju da će oni koji obavljaju svoje dužnosti biti zaštićeni od uplitanja i hapšenja, onda nema načina da se osigura njihova bezbednost. Razmislite o tome – na šta starešine i delatnici treba da obrate pažnju kako bi osigurali bezbednost kadrova koji obavljaju važne poslove? Prvo, moraju organizovati da se kadrovi smeste na pogodnu lokaciju. Šta znači pogodna lokacija? Ona mora da ispuni najmanje dva uslova. Prvo, ta lokacija mora biti bez bilo kakvog uplitanja iz okruženja. Drugo, ne sme da privlači pažnju; samo nekoliko braće i sestara u tom mestu zna da ta porodica veruje u Boga i da prima druge u goste, dok niko drugi nije upoznat s tim. Samo takvo mesto je pogodno da prima u goste one koji obavljaju važne dužnosti. Nakon što se ti kadrovi koji obavljaju važne poslove usele, lični podaci, poput imena i mesta porekla svake osobe, kao i specifične okolnosti poput vrste crkvenog posla na kojem su angažovani i da li su ranije bili hapšeni ili gonjeni od strane vlasti, ne smeju se olako otkrivati drugima. Što manje ljudi zna, to bolje. S obzirom na to da je rast ljudi isuviše mali i da je neizvesno da li bi mogli da ostanu postojani ako bi bili uhapšeni i zatvoreni, treba da imaju samosvest i da se uzdrže od olakog raspitivanja o ličnim podacima braće i sestara, kako bi izbegli da sebi stvore probleme u budućnosti. O načelima i mudrosti u pogledu toga treba često razgovarati u zajedništvu kako bi ih svi razumeli. To nije korisno samo za delo Božje kuće, već je korisno i za svakog pojedinca. Zato starešine i delatnici treba da upute braću i sestre iz prihvatiteljskih porodica da drže jezik za zubima i da drugoj braći i sestrama ili svojim članovima porodice, koji nisu vernici, ne otkrivaju lične

podatke onih koji obavljaju važne dužnosti. Da li je taj posao neophodan? (Jeste.) Neka braća i sestre iz prihvatiteljskih porodica ne mogu da drže jezik za zubima. Na primer, neko je primio u goste nekoliko starešina i delatnika i upoznat je sa ličnim situacijama tih ljudi, porodičnim poreklom i dužnostima koje su obavljali. Zatim je rekao svojoj deci: „Pogledaj, on je tvojih godina. Veruje u Boga već deset godina i čak je dao otkaz da bi obavljao svoju dužnost. Radio je u nekom vladinom odeljenju u tom i tom gradu, sa godišnjim prihodom od nekoliko desetina hiljada juana!" Vidiš, iako je samo neobavezno ćaskao, otkrio je situaciju tih ljudi koji obavljaju važne dužnosti članovima svoje porodice koji nisu vernici. Ima čak i onih koji, kada prime u goste braću i sestre koji su prethodno bili uhapšeni i zatvoreni, kažu svojim članovima porodice: „Pogledaj, bili su u zatvoru godinama i nisu postali Jude. Nakon puštanja na slobodu, nastavljaju da obavljaju svoju dužnost. Sada vlasti žele ponovo da ih uhapse, pa ne mogu da se vrate kući i budu sa svojim porodicama, a ipak nisu negativni. Pogledajte, kako je velika njihova vera! Zašto ne možeš ispravno da veruješ?" Na taj način, olako otkrivaju važne informacije o braći i sestrama kroz metod poučavanja svoje dece. Može li to dovesti do budućih problema? (Može.) Da li je to problem? (Jeste.) Ako se zbog toga ništa ne desi, u redu; ali kada velika crvena aždaja krene da hapsi, njihovi članovi porodice, koji nisu vernici, prvi izlaze i prijavljuju braću i sestre: „Policajče! Taj i taj je starešina – on je taj kojeg tražiš." Osoba koja je izdana zatim biva uhapšena od strane velike crvene aždaje i pretučena skoro do smrti i pitanje je da li će moći da nastavi da obavlja svoju dužnost ili da živi normalnim životom. To je posledica izdaje. Nije li to prouzrokovano opuštenim govorom domaćina? (Jeste.) Ako kadrovi koji obavljaju važne poslove budu izloženi takvim bezbednosnim rizicima, zar to ne znači da starešine i delatnici nisu temeljno obavili svoj posao? (Znači.) Domaćin misli: „Svi članovi naše porodice su dobri ljudi; oni vas neće odati. Podržavaju veru u Boga – čak kupuju povrće i meso kada vi dođete!" On svoje članove porodice, koji nisu vernici, tretira kao braću i sestre, nesposoban da jasno uvidi na šta je njegova porodica sve spremna ili koliko bi teške bile posledice kada bi odali braću i sestre. Takođe, veoma je radoznao u vezi sa situacijama braće i sestara, pitajući: „Koliko godina obavljaš tu dužnost? Da li si ikada obavljao neke opasne dužnosti? Da li si lokalno dobro poznat kao vernik u Boga? Da li si ikada bio uhapšen?" Posebno kada su u pitanju oni koji su na poternici ili imaju policijski dosije zbog svoje vere u Boga, a propovedaju jevanđelje u drugom regionu ili zemlji, domaćin se uvek raspituje o njihovim podacima, pitajući: „Ti si na poternici? Da li je to lokalna poternica, pokrajinska ili nacionalna?" „Imaš dosije – koliko si puta uhapšen? Na koliko godina si bio osuđen na zatvor?" Raspituju se o tim stvarima do najsitnijih detalja. Braća i sestre koji borave u njegovom domu vide da je prilično entuzijastičan u gostoprimstvu i da nije loš čovek. Ako ne podele te informacije, smatraju da bi to moglo izgledati nekulturno, što ih stavlja u nezgodan položaj. Neki ljudi osećaju potrebu da kažu ponešto, a nakon što progovore, to ponekad neizbežno vodi do ozbiljnih posledica. Zbog toga, starešine i delatnici treba direktno da upute domaćina: „Postoji nekoliko pravila kojih se moraš pridržavati kada pružaš

gostoprimstvo braći i sestrama. Nemoj se nesmotreno raspitivati ili postavljati pitanja – neće ti koristiti da previše znaš o njima. Ako se nešto dogodi i ne možeš podneti mučenje, mogao bi postati Juda. U tom slučaju, informacije koje si saznao i dokučio zapravo ti utiru put ka tome da postaneš Juda. Ako se to desi, kajaćeš se celog života i na kraju ćeš se suočiti sa kaznom. Ako ne znaš te detalje, nećeš postati Juda. Dakle, apsolutno ne smeš da se raspituješ ili pokušavaš da saznaš o tim stvarima. Neznanje te štiti i ne utiče na tvoje gostoprimstvo ili na tvoje zadobijanje istine u tvojoj veri u Boga. Najbolje je da ne znaš. Jasno ti je da su ta braća i sestre tu da bi obavljali svoju dužnost i da nisu loši ili zli ljudi, pa nema potrebe za daljim raspitivanjem. Najvažnije je da ispunjavaš svoju dužnost domaćina i dovoljno je da garantuješ njihovu bezbednost." To je stavka rada koju starešine i delatnici moraju da obavljaju. Takođe, oni lokalni vernici koji nemaju temelj u svojoj veri i vernici su samo po imenu, oni koji imaju dugačak jezik i skloni su da se raspituju, oni koji održavaju bliske kontakte sa vladinim službenicima i oni koji se, kada naiđe nevolja, odmah sakriju poput kornjače, uvlačeći glavu u svoj oklop – i koji bi mogli čak i da izdaju crkvu i postanu Jude – apsolutno ne smeju da saznaju da prihvatiteljske porodice pružaju gostoprimstvo braći i sestrama. Ako je potrebno da neka braća i sestre pomognu u pružanju gostoprimstva kadrovima koji obavljaju važne poslove, onda za saradnju treba da budu odabrana samo ona braća i sestre koja imaju temelj u svojoj veri u Boga i koja poseduju mudrost. Oni bez temelja i mudrosti apsolutno nisu pogodni. Kako tačno treba pružiti pomoć? Braća i sestre prihvatiteljskih porodica fokusiraju se na gostoprimstvo u svojim domovima, dok lokalna braća i sestre sa mudrošću i verom, pomažu spolja, pokrivajući ih i čuvajući okruženje. Trebalo bi da se povežu sa uticajnim ljudima, da budu u toku sa vladinim politikama, trendovima i potencijalnim operacijama, te da pravovremeno obaveštavaju braću i sestre prihvatiteljskih porodica. Na taj način, ako vlada pokrene bilo kakve operacije hapšenja, mogu se odmah preduzeti preventivne mere, a biće i dalje dovoljno vremena za evakuaciju i preseljenje, ili skrivanje, čime će se izbeći bilo kakva opasnost. Samo na taj način može se suštinski osigurati bezbednost onih koji obavljaju važne dužnosti. Ukratko, nije u redu da starešine i delatnici pristupaju ovom poslu sa pojednostavljenim načinom razmišljanja; kompleksnije razmišljanje u tom pogledu je uvek bolje od površnog, jer se bezbednosna pitanja ne mogu ignorisati – ako nešto krene naopako, to neće biti mali problem!

Postoje i specifične situacije na koje treba obratiti pažnju u radu na osiguranju bezbednosti kadrova koji obavljaju važne poslove. Neki ljudi preuzimaju rizične dužnosti, kao što je prevoz knjiga Božjih reči ili prenošenje radnih uputstava i rešavanje posledica u ugroženim područjima. Oni koji obavljaju tako opasan posao nikada ne smeju da žive sa onima koji obavljaju važne dužnosti niti treba da znaju gde ti pojedinci žive ili koja im je porodica domaćin. To je zato što su oni koji obavljaju opasan posao u opasnosti da budu praćeni i uhapšeni u bilo kom trenutku. Ako budu uhvaćeni i podvrgnuti mučenju, mogli bi da izdaju crkvu, što bi zauzvrat umešalo one koji obavljaju važne dužnosti i

porodice domaćine. Zar ovo ne obuhvata pitanje bezbednosti? Ako neki kadrovi koji obavljaju važne dužnosti odu da reše stvari uz dogovor da se vrate za tri dana, ali se ne vrate posle tri dana, da li biste rekli da je ta situacija opasna? Da li bi ostali kadrovi koji obavljaju svoje dužnosti trebalo da se evakuišu? (Trebalo bi.) U takvim slučajevima, neophodna je hitna evakuacija; ne sme biti odlaganja ni rizika – oni ne mogu imati način razmišljanja koji se oslanja na sreću. Neki ljudi su lenji, smatraju da je to problematično i nerado se evakuišu, govoreći: „Šta ima loše u tome da se sačeka još jedan dan? Možda kasne zbog neke posebne okolnosti." Čekati još jedan dan samo povećava opasnost. Ako se evakuišeš i ništa se ne desi, uvek se možeš vratiti i to ne bi bila greška. Ali ako se ne evakuišeš i sačekaš još jedan dan, može doći do incidenta, a kada se to dogodi, biće prekasno za kajanje. Stoga, ako se braća i sestre koji su izašli da reše stvari ne vrate u dogovoreno vreme, moguće je da je nešto pošlo naopako. Da bi se zaštitili od svake eventualnosti, braća i sestre na koje se to odnosi treba odmah da se evakuišu i presele na relativno bezbedno mesto. Kada se pronađe pogodna lokacija, oni mogu nastaviti da obavljaju svoje dužnosti normalno, bez da bude prekasno. Druga situacija je kada osobu u lokalnoj crkvi koja je odgovorna za posao organizovanja smeštaja za braću i sestre koji obavljaju svoju dužnost uhapsi velika crvena aždaja. Šta treba učiniti u takvim slučajevima? (Odmah preseliti kadrove koji obavljaju važne poslove.) Prvi prioritet za starešine i delatnike je da odmah presele te kadrove koji obavljaju važne poslove na relativno bezbedno mesto. Pre svega, njihova bezbednost mora biti zagarantovana. Ne treba da budu izloženi nikakvom riziku. Nakon njihovog preseljenja, može se nastaviti sa radom. Neki smetenjaci se uvek oslanjaju na sreću: „Taj i taj je uhapšen, ali u redu je; njegova vera je prilično jaka i uvek je bio posebno jak u nepovoljnim okolnostima. On apsolutno nikada ne bi počinio izdaju. Dakle, mogu da garantujem da nema apsolutno nikakve opasnosti – nema potrebe da se bilo ko premesti." Da li su te reči ispravne? (Nisu.) Postoje i ljudi koji kažu: „Čak i ako počine izdaju, biće selektivni u tome – oni će samo odati informacije o nevažnim stvarima, što definitivno neće uticati na vašu bezbednost." Da li su ove reči ispravne? (Nisu.) Ove reči ne piju vodu! Da li ljudi jasno vide druge ljude? Čak i ako dotična osoba ima rast, treba da izbegavamo da govorimo previše samouvereno, jer niko ne može da snosi posledice ako nešto krene naopako. Šta još treba da se uradi da bi se zaštitila bezbednost kadrova koji obavljaju važne dužnosti? Kada počnu da obavljaju svoje dužnosti, starešine i delatnici treba jasno da razgovaraju o načelima istine koja se odnose na obavljanje njihove dužnosti, kao i o tome koja načela i mudrost treba primeniti kada se pojave neke situacije. Pored toga, kada oni izlaze da obavljaju svoje dužnosti, starešine i delatnici treba da im dodele jednu ili dve osobe sa društvenim iskustvom i mudrošću da sa njima sarađuju. Samo je takav pristup bezbedan i pouzdan. Sa takvom praksom može se, kao prvo, zaštititi njihova lična bezbednost. S druge strane, može im pomoći da reše neke probleme koje ne mogu sami da reše. To će sprečiti određene nevolje i garantovati da će oni koji izlaze da bi obavljali svoje dužnosti moći normalno da obavljaju svoj posao.

Za starešine i delatnike, garantovanje bezbednosti onih koji obavljaju svoje dužnosti je veoma važna stavka rada, posebno u zemljama bez slobode veroispovesti. Da bi se dobro obavljao crkveni posao, prvi prioritet je da se garantuje bezbednost kadrova koji obavljaju svoje dužnosti, bez obzira na to da li obavljaju svoje dužnosti na lokalnom nivou ili na terenu. Samo starešine i delatnici koji mogu valjano da obavljaju poslove bezbednosti prikladni su za Božju upotrebu. Oni koji ne mogu da se bave ovim poslom su ljudi čija je ljudskost nezrela i kojima nedostaje uvid i mudrost. Biće im teško da postanu prikladni za Božju upotrebu.

II. Kako osigurati bezbednost Božjeg izabranog naroda u raznim stranim zemljama

A. Regulisanje pravnog statusa Božjeg izabranog naroda

U obavljanju crkvenog rada u raznim stranim zemljama, prvi prioritet bi trebalo da bude pravilno organizovanje smeštaja za kadrove koji obavljaju svoje dužnosti, garantujući njihovu bezbednost kako bi mogli normalno da obavljaju svoje dužnosti. Druga važna stvar je rešavanje pitanja pravnog statusa, na čemu treba raditi čim Božji izabrani narod stigne u novu zemlju. Ukoliko nemaju pravni status ili ako njihov status nije legalan, uvek postoji rizik od deportovanja, bez obzira na to koliko je njihovo životno okruženje dobro. Pojedinci čiji status nije legalan smatraju se ilegalnim stanovnicima, a bezbednost tih ljudi je ugrožena; ukoliko njihova bezbednost nije osigurana, oni ne mogu dugo da obavljaju svoje dužnosti. Stoga je u stranim zemljama prvi zadatak za starešine i delatnike da organizuju odgovarajući smeštaj za kadrove koji obavljaju svoje dužnosti. Jednom kada je njihov smeštaj pravilno organizovan, sledeći korak je organizovati da se započne proces regulisanja njihovog pravnog statusa. U svakoj zemlji, u najmanju ruku, cilj rešavanja pravnog statusa treba da bude da se braći i sestrama omogući da tamo legalno borave. To je takođe važan deo zadatka staranja o bezbednosti kadrova koji obavljaju važne poslove. Da bi se postigao zakonit boravak, prvi zahtev je da svako mora da ima legalan status; oni ne mogu da borave negde ilegalno. Starešine i delatnici treba da učine sve što je moguće kako bi za braću i sestre organizovali smeštaj u skladu sa vladinim propisima o legalnom boravku. Starešine i delatnici mogu da budu direktno uključeni u taj posao organizovanja smeštaja ili da ga prate. Ako postoje stvari koje ne mogu da reše, trebalo bi da odmah traže pomoć od starešina i delatnika višeg nivoa. Kada nema posebnih okolnosti, trebalo bi da praktično deluju prema prethodnim crkvenim pravilima. Starešine i delatnici moraju s vremena na vreme da se raspituju, a ako saznaju da neko ima problema sa svojim pravnim statusom ili bilo kakvim posebnim okolnostima, trebalo bi da organizuju kadrove koji se bave spoljnim poslovima kako bi rešili pitanja regulisanja pravnog statusa Božjeg izabranog naroda. Naravno, prvi korak je da se pronađe nekoliko specijalizovanih advokata koji će se baviti regulisanjem statusa. Prilikom angažovanja advokata, moraju se preduzeti mere predostrožnosti kako bi se izbegla prevara – ne treba angažovati lažne advokate ili one koji nisu

specijalizovani za regulisanje pravnog statusa. Starešine i delatnici bi pre svega trebalo da uzmu u obzir te aspekte vezane za regulisanje pravnog statusa, a ta pitanja moraju biti dobro uređena. Taj posao je takođe deo zaštite kadrova koji obavljaju važne poslove i osiguranja njihove bezbednosti, tako da, kada je reč o obavljanju tog posla, starešine i delatnici ne smeju da stoje skrštenih ruku. Neki ljudi kažu: „Organizovanje smeštaja za kadrove koji obavljaju svoje dužnosti je rad Božje kuće; to treba da uradimo samo nakon što dobijemo direktna uređenja od Višnjeg. Ako to Višnji ne uredi, ne treba time da se zamaramo, a čak i ako nešto krene naopako, to nema veze sa nama. Osim toga, svaka zemlja ima drugačije propise o imigraciji i pravnom statusu; nismo u stanju da se nosimo sa tako velikim problemom! Svako mora da se osloni na sebe i da se nada najboljem – ako može da ostane u zemlji, ostaje; ako ne, vraća se nazad.” Da li su ove reči ispravne? (Nisu.) Šta mislite o ovom stavu? (To je neodgovorno.) U jednom smislu, to je neodgovorno; u drugom, to je manifestacija lažnih starešina koji ne rade stvaran posao i izbegavaju odgovornost. Organizovanje smeštaja za kadrove koji obavljaju važne poslove u inostranstvu takođe je važna stavka rada za starešine i delatnike. Kada je smeštaj za njih pravilno organizovan i kada mogu normalno da obavljaju svoje dužnosti, prvi sledeći korak je organizovati kadrove koji obavljaju spoljne poslove da ih vode u regulisanju njihovog pravnog statusa. Naročito kada se u toku regulisanja pojave posebne situacije koje braća i sestre ne mogu da reše, starešine i delatnici treba da smisle načine za pronalaženje rešenja, a ne da ignorišu problem. Ako postoji bilo kakav problem u regulisanju pravnog statusa, to nije mala stvar i treba ga rešiti što brže i što pre. Nemojte odlagati – što možeš danas ne ostavljaj za sutra; odlaganje za sutra moglo bi dovesti do nesagledivih posledica. Ko snosi odgovornost ako su starešine i delatnici nemarni i zanemaruju svoje odgovornosti, ako ne daju prioritet tom pitanju i odlažu najpovoljniji trenutak za regulisanje pravnog statusa, što dovodi do toga da kadrovi koji obavljaju svoje dužnosti ne mogu da ih obavljaju normalno? Ti pojedinci su uputili svoje zahteve crkvenim starešinama i kadrovima za regulisanje pravnog statusa i starešine i delatnici su bili toga svesni; međutim, pošto nisu ozbiljno shvatili to pitanje ili su nalazili izgovore da ga ne rešavaju, regulisanje pravnog statusa nekih kadrova koji obavljaju važne poslove bilo je odloženo, što je donekle uticalo na određene važne stavke crkvenog rada. Dakle, šta mislite, ko bi ovde trebalo da snosi odgovornost? (Starešine i delatnici.) Božja kuća je više puta naglašavala tu stvar. Starešine i delatnici nisu toga nesvesni niti su neinformisani ili bez razumevanja; naprotiv, znaju za to, ali to ne shvataju ozbiljno. Sve dok se to ne tiče njihovih sopstvenih stvari, sve dok su to tuđi problemi, oni to odlažu kad god mogu, odlažući na kraju tako značajnu stvar kao što je regulisanje pravnog statusa Božjeg izabranog naroda. Kada se jave posledice, odgovornost moraju da snose starešine i delatnici. Ta odgovornost nije samo prazna priča – ako utiče na rad crkve, posebno na važan rad Božje kuće, onda odgovornost koju snose starešine i delatnici postaje značajna. U najmanju ruku, Bog će im dati negativnu ocenu, to će biti prestup – to je ta posledica. Ako je to nešto što je na tebi da uradiš, nešto u delokrugu

tvojih odgovornosti, a ti to ne uradiš ili ignorišeš, ili ga iz određenih ličnih razloga odložiš, onda moraš da snosiš odgovornost. Neki ljudi kažu: „Nisam znao kako to da rešim; nisam znao šta da radim.” Ali da li si to shvatio ozbiljno i prvom prilikom tražio pomoć od starešina i delatnika višeg nivoa? Neki drugi kažu da su zaboravili na to jer su bili zauzeti drugim poslom. Čak i ako su zaista zaboravili na to zato što su bili zauzeti, kako mogu i dalje da zaboravljaju nakon što neko pokrene to pitanje i stalno ih podseća? Na koji problem to ukazuje? (Nisu u srcu zadržali pitanje regulisanja pravnog statusa braće i sestara; nemaju osećaj tereta.) Činjenica da mogu da zaborave tako važnu stvar pokazuje da im nedostaje osećaj odgovornosti i da nisu pouzdani. Ti možeš da zaboraviš nešto tako značajno kao što je regulisanje pravnog statusa Božjeg izabranog naroda – da li bi zaboravio regulisanje sopstvenog pravnog statusa? Ako ne bi zaboravio svoje stvari, ali možeš da zaboraviš tuđe, to dokazuje da imaš loš karakter, da ti nedostaje ljubav, da si sebičan i nizak. Regulisao si svoj pravni status, ali regulisanje pravnog statusa braće i sestara tretiraš kao običnu, trivijalnu stvar – ili je čak potpuno ignorišeš – i na kraju odlažeš regulisanje njihovog pravnog statusa, te značajne stvari. Možeš li snositi tu odgovornost? Zar takvim starešinama i delatnicima u potpunosti ne nedostaje savest i razum? Tako su sebični i niski! Oni brinu samo o sebi i zanemaruju druge – na koji problem to ukazuje? Nisu li oni lažne starešine? (Jesu.) Suština njihovog problema je tako u potpunosti razotkrivena. Oni jednostavno ne žele da se bave regulisanjem pravnog statusa braće i sestara; smatraju da je to zamarajuće. U svom srcu misle: „Kakve veze sa mnom ima regulisanje pravnog statusa braće i sestara?” To je stav sa kojim se oni odnose prema pitanju regulisanja pravnog statusa braće i sestara, što na kraju odlaže tu značajnu stvar i utiče na obavljanje dužnosti braće i sestara i na rad crkve. Da li bi rekao da takve lažne starešine zaslužuju kaznu? (Bih.) Trebalo bi ih smatrati odgovornim jer je to učinjeno s namerom; to svakako nije bilo slučajno odlaganje, izazvano objektivnim faktorima. Kada bi došlo do prirodne katastrofe, poput zemljotresa, poplave ili nekog velikog političkog događaja koji bi prekinuo transport i komunikaciju, što bi onemogućilo rešavanje tih stvari, to bi bilo razumljivo. Međutim, kada se ništa od ovoga ne bi desilo, a oni bi ipak zaboravili ili zanemarili regulisanje pravnog statusa braće i sestara, odlažući tako važnu stvar – pravni status tih pojedinaca – onda je takav starešina ili delatnik nemaran u svojoj odgovornosti. Dobiće negativnu ocenu i smatraće se odgovornim. Da li razumeš? (Da.) Pošto si ti starešina ili delatnik, imaš odgovornost da radiš posao koji treba da radiš. Sve što je u delokrugu tvoje odgovornosti, moraš pravilno da rešavaš i završavaš u skladu sa zahtevima Božje kuće. Međutim, ako namerno izbegavaš da to učiniš ili ga odlažeš, to je zanemarivanje tvoje odgovornosti, a to zanemarivanje je prestup. Ako namerno odlažeš neku stvar i ne rešavaš je, tvoj neuspeh će na kraju postati prestup, a Bog će ti dati negativnu ocenu. Snosićeš odgovornost po tom pitanju.

U inostranstvu, Božji izabrani narod se može suočiti sa opasnošću da bude proteran ukoliko postoje određeni problemi sa pravnim statusom, ili ako njihove komšije ili

nepoznate osobe podnesu žalbe protiv njih ili ih prijave. Takođe se može dogoditi da neki od pripadnika Božjeg izabranog naroda u inostranstvu budu pritvoreni i kažnjeni ili uhapšeni i zatvoreni od strane vlasti određenih zemalja na osnovu lažnih optužbi. Bez obzira na situaciju, kada starešine i delatnici saznaju za to, ne treba da se ponašaju kao kornjače koje se kriju u svojim oklopima; treba da se pozabave tim pitanjem što pre, sa krajnjim ciljem da osiguraju bezbednost braće i sestara, ne dopuštajući da padnu u ruke zlih ljudi. Ako starešine i delatnici brinu samo o organizovanju rada crkve, a ne obraćaju pažnju na pitanje regulisanja pravnog statusa braće i sestara, što dovodi do hapšenja ili deportacije braće i sestara zbog nepostojanja pravnog statusa, kakve su to posledice? Zar takve starešine i delatnici nisu uništili priliku braći i sestrama da obavljaju svoju dužnost? Zar to ne utiče direktno na rad crkve? Priroda ovog problema je tada prilično ozbiljna. Ako se starešine i delatnici ranije nisu bavili ovim pitanjem, mogu među braćom i sestrama naći nekoga ko je vešt u vođenju spoljnih poslova da se konsultuje sa advokatom koji će se pozabaviti tim pitanjem, nastojeći da postigne cilj zaštite braće i sestara i zaštite bezbednosti kadrova koji obavljaju važne poslove. To je takođe važna stavka rada koju starešine i delatnici moraju da obavljaju u inostranstvu; lokalne starešine i delatnici moraju preuzeti inicijativu da se pozabave tim pitanjem. Osim što štite bezbednost lokalne braće i sestara, oni još više moraju da štite bezbednost braće i sestara iz inostranstva; samo na taj način postoji sigurnost za rad crkve. To je odgovornost koju starešine i delatnici u svakoj zemlji treba da ispune prema lokalnoj braći i sestrama i stranim kadrovima koji obavljaju važne poslove; ne treba da stoje skrštenih ruku. Neke starešine i delatnici kažu: „Oni su strana braća i sestre i mi ih ne poznajemo; među nama nema ličnog odnosa. Božja kuća ih je poslala da ovde propovedaju jevanđelje – kakve to veze ima sa nama? Ta nezgoda je nešto što su sami sebi natovarili na vrat; pre dolaska se nisu jasno raspitali o situaciji i nisu rešili te stvari kako treba. Nemamo načina da intervenišemo u ovoj nezgodi; ko zna šta će im vlada učiniti.” Oni samo koriste razne izgovore da se izvuku i izbegnu te stvari, i ne pokušavaju da pronađu načine da istupe da ih reše. Da li je postupanje na taj način ispravno? (Nije.) Zašto nije? (Ako starešine i delatnici ne istupe da reše te probleme, a braća i sestre u međuvremenu ne nađu put za rešavanje tih problema, onda će sigurno nastati nevolja. Starešine i delatnici nisu ispunili svoju odgovornost da zaštite braću i sestre – to je zapostavljanje njihove odgovornosti.) Dužnost starešina i delatnika je da ispune svaku pojedinačnu odgovornost koju starešine i delatnici treba da ispune u Božjoj kući. Opseg Božje kuće nije ograničen na lokalnu oblast, lokalni region ili određenu zemlju; Božja kuća nema nacionalne granice, nema regionalna ograničenja. Da li postoje rasna ograničenja u tome kako Bog bira ljude i spasava ih? (Nema ih.) Da li postoje ograničenja po nacionalnosti ili regionu? (Takođe ih nema.) Nema ih. To je načelo po kome Bog obavlja Svoje delo; dakle, to načelo je istina! Bez obzira na to iz koje su zemlje braća i sestre, svi oni veruju u jednog Boga, slede jednog Boga, a takođe jedu i piju istinu o kojoj jedan Bog besedi i kojom ih opskrbljuje. Oni doživljavaju delo koje obavlja jedan Bog i

obožavaju jednog Boga. Bez obzira na boju kože ili rasu, u Božjoj kući i pred Bogom, oni su jedno – oni su jedna porodica. Budući da su jedna porodica, među njima ne bi trebalo da postoje razlike; ne bi trebalo da postoje rasna ili regionalna ograničenja; ne bi trebalo da postoje podele na „ti si Azijat, ja sam Evropljanin" ili „ti si belac, ja sam obojen" – ne bi trebalo da postoje te razlike. Ako i dalje praviš te razlike u Božjoj kući, onda je jasno da Božju kuću ne smatraš Božjom kućom i da sebe ne smatraš članom Božje kuće. Stoga, kada se strana braća i sestre suoče sa problemima poput deportacije ili nezakonitog hapšenja, bez obzira na to odakle dolaze, koje su nacionalnosti ili boje kože, oni su braća i sestre – pošto su oni braća i sestre, kada se suoče sa problemima, lokalne starešine i delatnici treba da istupe i da odgovorno reše to pitanje i ne treba da prave razlike među ljudima. To je u skladu sa načelima, u potpunosti je usklađeno sa Božjim namerama i istina je koju ljudi treba da primenjuju.

Trenutno, mnogi od pripadnika Božjeg izabranog naroda iz Kine idu u razne zemlje u inostranstvu da propovedaju jevanđelje i svedoče o Bogu. Nakon što stignu u te zemlje, prvo što moraju da urade je da regulišu svoj pravni status kako bi mogli na miru da rade. Regulisanje pravnog statusa nije jednostavna stvar; zahteva saradnju ljudi iz lokalne crkve. Oni koji su zaduženi za crkve u raznim zemljama trebalo bi da potraže braću i sestre koji razumeju zakonske okvire svoje zemlje i poznaju njene zakone kako bi pomogli Božjem izabranom narodu iz Kine da reši pitanje regulisanja pravnog statusa. Rešavanje tog pitanja je od presudne važnosti. Starešine i delatnici crkava raznih zemalja treba da ulože sve napore da rade na tome, jer samo potpunim rešavanjem pitanja pravnog statusa ljudi crkveni rad može normalno da se odvija; u suprotnom, rad crkve će biti pogođen. Oni koji su zaduženi za crkve u raznim zemljama trebalo bi da imaju na raspolaganju ljude koji su sposobni za rešavanje tih pitanja. To doprinosi crkvenom radu i takođe je manifestacija vođenja računa o Božjim namerama. Neke starešine i delatnici mogu da kažu: „Nikada nismo rešavali ovakva pitanja i ni sami ne znamo šta da radimo." U toj situaciji, trebalo bi da potraže ljude koji se razumeju u takve poslove. Među pripadnicima Božjeg izabranog naroda u svakoj zemlji ima onih sa obrazovanjem i znanjem, kao i onih koji poznaju nacionalne zakone i smernice. Za njih, rešavanje tih stvari zahteva samo malo konsultovanja da bi pronašli put – zar nije tako? U rešavanju takvog pitanja ne treba da budete pasivni i neaktivni; ako nešto ne razumete, trebalo bi da potražite advokata radi konsultacije. Sve dok može da se pronađe odgovarajuća vrsta advokata, naravno da će postojati put. Možda mi to pitanje ne razumemo, ali advokat hoće. Imati srce koje traga je ispravan stav; imati srce koje traga je manifestacija posedovanja osećaja odgovornosti. Ako se pojave određene poteškoće, treba da se molite, tragate i u zajedništvu razgovarate jednim srcem i umom, a nakon što pronađete načela i put za rešavanje problema, trebalo bi da ga rešite u potpunosti. Tek tada rad crkve može da teče neometano. Ako, kada primete problem, starešine i delatnici mogu odmah da se upoznaju s njim, da ga prate i reše, zar oni nisu odgovorne starešine i delatnici? (Jesu.) Takve starešine i delatnici ne samo da imaju

osećaj odgovornosti, već mogu i brzo da reše probleme, što znači da imaju nadu da će postati starešine i delatnici koji su u skladu s merilom. Bez obzira na to koliko duboko razumeju istinu, ako se posvete rešavanju problema, biće sposobni da rade stvaran posao. Barem će praviti manje grešaka ili ih uopšte neće praviti, a čak i ako naprave neke greške, mogu ih brzo ispraviti i nadoknaditi gubitke, postižući na kraju cilj da zaštite rad Božje kuće. Da li mislite da je ispunjavanje ove odgovornosti teško? (Ne.) Zapravo, nije teško; zavisi od toga da li ljudi imaju odanost u obavljanju svoje dužnosti i da li mogu da ispune svoju odgovornost u svom poslu. Treba samo malo da razmislite, da potrošite malo vremena i uložite malo energije; to ne zahteva od tebe da trošiš novac ili da preuzmeš bilo kakav rizik. Treba samo da istupiš da bi pomogao u rešavanju problema i valjanom rešavanju stvari i na taj način možeš postati osoba koja je u skladu s merilom. Dakle, to nije teško, a za starešine i delatnike to bi trebalo da bude lako ostvarivo. Međutim, ima ljudi koji ne mogu da ostvare čak ni nešto tako jednostavno i sasvim je jasno da to nije zbog nedostatka kova ili sposobnosti, ili zbog uslova ili okruženja koji to ne dozvoljavaju, već zato što nisu voljni da to urade. Kada se pojave posebne situacije koje se odnose na pravni status ili smeštaj kadrova koji obavljaju važne poslove, ili pitanja koja se tiču njihovog smeštaja, starešine i delatnici imaju odgovornost da obavljaju taj posao. Nije važno za koga organizuješ smeštaj niti koje su oni nacionalnosti ili rase; sve što treba da uradiš jeste da prihvatiš to od Boga. Taj posao ti je poverio Bog; to je tvoja odgovornost i obaveza, kao i tvoja misija. Taj posao koji prihvataš dolazi od Boga, a ne od neke osobe, tako da ne treba da se brineš o tome ko su ti ljudi za koje organizuješ smeštaj. Neki ljudi možda kažu: „Zaštita lokalne braće i sestara je prihvatljiva, ali nije naš problem ako braća i sestre iz inostranstva dolaze ovamo.” Da li ljudi koji to govore imaju osećaj odgovornosti ili ljudskosti? (Nemaju.) Oni lokalnu braću i sestre smatraju braćom i sestrama, ali braću i sestre iz inostranstva ne smatraju braćom i sestrama – da li to ima smisla? (Nema.) Da li je to usklađeno sa istinom? (Nije.) Zašto nije usklađeno sa istinom? (Lažne starešine ne vode računa o Božjim namerama; oni ignorišu braću i sestre iz inostranstva i ne istupaju da rešavaju probleme kada se problemi pojave – oni ne štite rad Božje kuće.) Lažne starešine izbegavaju odgovornost uz razne izgovore i ne rade stvaran posao. Oni tvrde da su voljni da se daju za Boga i da su voljni da praktikuju istinu, ali kada su zaista u pitanju kritična pitanja u vezi sa radom crkve, oni se kriju. To je neodgovorno ponašanje. Sva pitanja u vezi sa zaštitom bezbednosti braće i sestara u inostranstvu starešine i delatnici moraju brzo rešavati, tretirajući to kao odgovornost i zadatak koji treba da se izvrši. Ne treba da traže izgovore kako bi to izbegli niti da dozvole da njihovo zanemarivanje tog posla utiče na napredak raznih stavki rada Božje kuće.

B. Pružanje osnovnog pravnog znanja svoj braći i sestrama

Kojih još aspekata rada u vezi sa bezbednošću braće i sestara u inostranstvu možete da se setite? (U stranim zemljama, starešine i delatnici takođe moraju svojoj braći i sestrama da pruže neko osnovno pravno znanje, kako bi oni razvili osećaj pravne svesti

i izbegli uključenost u aktivnosti koje krše zakon.) Starešine i delatnici treba svoj braći i sestrama da pruže osnovno pravno znanje i razumevanje raznih državnih propisa. Trebalo bi da saznaju više o ovim oblastima od lokalne braće i sestara u zemlji u kojoj se nalaze, kao što su imigraciona politika i smernice koje se odnose na svakodnevni život, a zatim da organizuju braću i sestre da ih proučavaju tako da se striktno pridržavaju propisa nacionalne vlade i da se uzdrže od bilo čega što krši zakon. Naročito Božji izabrani narod iz Kine, koji je toliko godina bio pod diktatorskom vlašću, nema pravno znanje i ne razume važnost zakona. Zbog toga se ponašaju ležerno i nemarno, kao necivilizovani ljudi. Kada dođu da žive u inostranstvu, deluju veoma neuko i često rade stvari koje pokazuju nedostatak razumevanja pravila. Na primer, u nekim zapadnim demokratskim zemljama, kućni red veoma dobro funkcioniše i postoje propisi kojima se zabranjuje buka od deset sati uveče do osam sati ujutru – nisu dozvoljeni zvukovi poput laveža pasa ili brujanja građevinske mašinerije. Ako neko prekrši ove propise i bude prijavljen, policija će se pozabaviti tim. U kontinentalnoj Kini, niko se ne bavi tim stvarima; gde god ima ljudi biće bezobzirno bučno, uz zvuke glasne muzike, plesa, pijenja i zabave i niko ne interveniše. Ako neko pokuša nešto da uradi, može se suočiti sa osvetom, tako da Kinezi nemaju izbora nego da to trpe. Zapadne zemlje su drugačije; svi su zaštićeni zakonom. Ako tvoj pas često laje usred noći, ometajući odmor tvojih komšija, oni će podneti žalbu protiv tebe. Ono što ti radiš utiče na normalan život drugih ljudi, ti si prekršio zakonske propise – oni legitimno koriste zakon kao oružje za podnošenje žalbe protiv tebe. Ima i onih koji obavljaju građevinske radove do jedanaest ili dvanaest sati uveče, što utiče na odmor komšija i dovodi do žalbi. Tada dolazi policija da im izda novčanu kaznu i upozori ih da ne prave buku u predviđeno vreme. Nekim ljudima čak nedostaje svest o čistoj životnoj sredini, pa nepropisno bacaju smeće i ostavljaju ga razbacano po ulicama. Zapadne demokratske zemlje su posebno uređene. Stanovnici su odredili termine za iznošenje smeća, a kamioni za smeće dolaze predviđenim danima da ga prikupe. Nakon prikupljanja, ulice ostaju čiste. Oni koji to ne razumeju mogu nepropisno da bacaju smeće, što se takođe smatra kršenjem propisa. To utiče na javnu čistoću i izgled grada, pa se protiv njih mogu podneti žalbe. Kinezi, koji ne poštuju pravila, često dobijaju žalbe kada žive u inostranstvu. Nakon što ih mnogo puta prijave, razvijaju mišljenje o zapadnjacima, govoreći: „Zapadnjaci jednostavno vole da podnose žalbe; oni podnose žalbe na svaku sitnicu", na šta Ja kažem: „Podneli su žalbe protiv tebe zbog toliko mnogo stvari, a ti nisi razmislio o sebi, već kriviš njih za podnošenje žalbi. Jesu li onda bili u pravu što su podnosili žalbe? Da li su stvari koje si uradio bile ispravne ili ne?" Bili su potpuno u pravu što su podneli te žalbe; ti si naštetio njihovim interesima i uticao na njihove živote, pa zašto ne bi podnosili žalbe protiv tebe? To čine da bi zaštitili društveni red i pokazali da u toj zemlji vlada zakon; svi su zaštićeni zakonom, a zakon u ovoj zemlji nije samo na papiru – svako može da koristi zakon kao oružje da zaštiti svoja prava i interese. Oni podnose žalbe protiv tebe zato što ne razumeš zakon i što si prekršio lokalne propise. Trebalo bi da prvo naučiš lokalne propise

i da postupaš u skladu sa zakonima i propisima – da li misliš da bi onda i dalje podnosili žalbe protiv tebe? (Više ne bi podnosili žalbe.) Pa, zašto Kinezi nikada ne podnose žalbe, bez obzira na to koliko je stvar ozbiljna? (Vlada ih je predugo ugnjetavala. Ne usuđuju se da podnose žalbe. Kinezi takođe nemaju nikakvu svest o odbrani svojih prava.) Kina nije zemlja u kojoj vlada zakon. Ona nije uređena zakonom. Kineski zakoni važe samo na papiru, a podnošenje žalbe tamo je beskorisno. Ako ti podneseš žalbu, a druga strana ima moć i uticaj, mogli bi da te progone. Ako nemaš uticaj, ne bi se čak ni usudio da podneseš žalbu; podnošenje žalbe može lako da ti donese nevolje. Dakle, kada se Kinezi suoče sa progonom – posebno u slučajevima kada je neko ubijen – bez obzira na to koliko je smrt nepravedna, stvar se jednostavno rešava privatno ako počinilac da nešto novca. Zašto članovi porodice žrtve ne podnesu tužbu? Oni znaju da nikada ne bi pobedili; to bi koštalo mnogo, a oni ipak ne bi dobili pravdu niti bi počinilac bio priveden pravdi, pa biraju da ih ne gone pravnim putem, već da to rešavaju privatno. Kineski zakoni važe samo na papiru; Kina nije zakonski uređena zemlja, nema prostora za traženje pravde. Podnošenje tužbe je besmisleno. Dakle, bez obzira na nezakonite situacije sa kojima se Kinezi susreću, ne usuđuju se da podnesu žalbu. To je zato što Komunistička partija ne radi ništa osim što čini nedela, van svakog razuma je i ne vlada u skladu sa zakonom. U Kini, sve dok je neko običan čovek, bez obzira na to koliko je ozbiljan problem sa kojim se suočava, to se u očima Komunističke partije ne smatra zabrinjavajućim – niko se time neće baviti. Stvari poput ometanja nečijeg odmora, pa čak i slučajeve krađe, pljačke i provale, Komunistička partija jednostavno ne smatra problemima. U zapadnim zemljama je, međutim, drugačije. Zapad ima demokratski sistem i društvo kojim vlada zakon; sve dok se nečije vreme za odmor ometa, biće podneta žalba, a policija će doći da to ispita i reši stvar. Zapadnjaci imaju tu pravnu svest i ne rade takve glupe stvari; samo oni koji dolaze iz inostranstva i ne razumeju pravila rade takve glupe stvari. Kada Kinezi počnu da žive u inostranstvu, često dobijaju žalbe. Vremenom se upoznaju sa lokalnim zakonima i propisima i više se ne usuđuju da rade stvari koje krše zakon ili ometaju druge. Stoga, starešine i delatnici treba da organizuju tu braću i sestre da se upoznaju sa raznim zakonima i propisima zemlje u kojoj se nalaze. Bez obzira na to šta nameravaju da urade, prvo moraju da konsultuju zakon – čak i ako uzgajaju kokoške ili svinje u svom dvorištu, prvo treba da provere vladine propise. Mogu da potraže informacije na internetu ili da se konsultuju sa lokalnom braćom i sestrama i na taj način pronađu tačne odgovore. U raznim zapadnim zemljama vlada ima posebne propise o svim pitanjima. Na primer, u građevinarstvu postoje propisi o tome koliko električne utičnice moraju biti visoko od poda i koliko svaka utičnica mora biti udaljena jedna od druge. Postoje i specifični standardi za debljinu ograde za stepenice i širinu balustera. Svaki korak izgradnje kontrolišu činovnici vlasti, tako da su retki slučajevi zgrada koje krše građevinske propise ili nelegalne gradnje. Ako stanovnici žele da izgrade kuću, ostavu za alat ili malu šupu za skladištenje u svom dvorištu, moraju dobiti odobrenje od strane vlasti. Ako žele da uzgajaju kokoške ili patke, postoje propisi o tome

koliko ograđeni prostor mora biti udaljen od imanja njihovih komšija. Čak i ako starešine i delatnici ne razumeju te zakone i propise, ukoliko crkveni rad obuhvata te stvari, starešine i delatnici moraju obratiti pažnju na njih. Prvo treba da provere lokalne zakone i vladine propise; razjašnjavanje tih pitanja je od koristi za naše obavljanje dužnosti. Iako pravna pitanja nisu direktno povezana sa unutrašnjim radom crkve, ipak je korisno svima pružiti osnovno pravno znanje. U najmanju ruku, oni mogu da steknu neko znanje, da razumeju neka pravila, da nauče kako da žive ispravno i da steknu privid ljudskosti. Osim toga, starešine i delatnici treba da razgovaraju sa onima koji su odgovorni za spoljne poslove, da im pomognu da razviju pravnu svest. Za manje važna pitanja, nije potrebno konsultovati advokata – oni samo treba da razumeju lokalne propise i da ih striktno poštuju. Međutim, kada je reč o važnim pitanjima, trebalo bi da se konsultuju sa advokatom kako bi stekli razumevanje lokalnih zakona. Ukratko, bez obzira na to šta se radi, sve radnje moraju biti u skladu sa zakonima i propisima. Postupajući neko vreme na ovaj način, ljudi će biti u prilici da iskuse važnost poštovanja zakona i propisa i poštovaće pravila kada obavljaju stvari. To je takođe korisno za rad crkve.

C. Načela koja treba slediti prilikom slanja ljudi da propovedaju jevanđelje

Što se tiče zaštite bezbednosti onih koji obavljaju važne dužnosti, postoji još jedna oblast rada kojoj starešine i delatnici moraju da se posvete, a to je zaštita bezbednosti onih koji izlaze kako bi obavljali svoju dužnost. Kojih se načela treba pridržavati prilikom slanja ljudi da obavljaju svoju dužnost? Prvo, treba uzeti u obzir godine i pol ljudi, kao i njihov uvid i životno iskustvo – u tom pogledu starešine i delatnici ne smeju biti smeteni ili nemarni. Na primer, ako šaljete delatnike jevanđelja da propovedaju jevanđelje na nepoznatom mestu, kakvi ljudi bi bili pogodni za slanje? (Ljudi sa nekim uvidom i mudrošću.) Ako određena crkva nema mnogo odgovarajućih ljudi, već većinu čine mladi ljudi koji nemaju životnog iskustva i uvida, koji ne znaju kako da reše situacije – naročito zahtevne probleme – kada se sa njima susretnu, koji govore bez načela i takođe nemaju mudrosti, onda oni neće moći da obavljaju posao. Ako se takvi ljudi pošalju, oni ne samo da neće moći da reše probleme, već će verovatno uticati na rad i odložiti ga. Stoga, kada šaljete ljude da izađu i obave svoju dužnost, potrebno je izabrati one sa zrelom ljudskošću i mudrošću – samo takvi ljudi su pogodni. Ako nema dovoljno pogodnih ljudi, onda mlade treba pustiti da sarađuju sa starijima kada odlaze da obavljaju svoju dužnost. Na primer, pretpostavimo da postoji mlada sestra od oko 25 ili 26 godina koja, uprkos tome što dosta dugo veruje u Boga, poseduje veru i rast i što dugo obavlja svoju dužnost, ne bi znala kako da se zaštiti kada bi je poslali da obavlja svoju dužnost na nepoznatom mestu – u takvom slučaju, bilo bi neophodno pronaći lokalnog brata ili sestru sa iskustvom u društvu ne bi li sarađivali s njima u obavljanju te dužnosti. Naravno, ako je lokacija za obavljanje dužnosti poznato područje ili mesto gde već postoji crkva, onda mlada braća i sestre mogu da idu. Međutim, ako ljudi idu da propovedaju jevanđelje ili obavljaju neki drugi posao na nekom nepoznatom mestu, posebno na mestu gde je javna bezbednost loša, onda se

mora uzeti u obzir njihova lična bezbednost. Za starešine i delatnike, bez obzira na to koga šalju da obavlja rad, bezbednost je prvo što treba da uzmu u obzir. Ako nije jasno kakvi su mogući primaoci jevanđelja ili da li bi ti ljudi mogli da rade neprikladne stvari, potreban je oprez prilikom slanja ljudi da propovedaju jevanđelje. Čuo sam da su ranije neke starešine i delatnici često slali mlade sestre – stare oko 18 ili 19 godina, ili one u ranim dvadesetim – na nepoznata mesta da propovedaju jevanđelje i da su se navodno desili neki nezgodni slučajevi. Bez obzira na to šta se zapravo dogodilo, na kraju je to imalo veze s tim da starešine i delatnici nisu bili temeljni u svojim razmatranjima prilikom obavljanja posla. U svom radu starešine i delatnici treba da uzmu u obzir te faktore i ne treba nehajno da šalju veoma mlade sestre ili braću na nepoznata i opasna mesta da obavljaju svoju dužnost. Bio je jedan starešina koji je jednom uredio da dve sestre stare 18 ili 19 godina odu da propovedaju jevanđelje. Kada je neko rekao da su premlade i nepodobne za to, starešina je tada pronašao dvadesetjednogodišnju sestru da ode umesto njih, misleći: „Rekli ste da je osoba od devetnaest godina premlada, pa sam našao osobu koja ima dvadesetjednu godinu. Starija je, zar ne?" Kakvog je kova bio taj starešina? Bio je sklon izobličenjima, zar ne? (Da.) Budući da je bila samo dve godine starija – da li je mogla da ima životno iskustvo? Da li je mogla da ima iskustvo u društvu? Prilikom suočavanja sa poteškoćama ili opasnim situacijama, da li bi možda završila u suzama? Iako je bila dve godine starija, po godinama je ipak bila premlada i nije bila sposobna da se prihvati tog posla. U najmanju ruku, potrebno je pronaći brata ili sestru u svojim tridesetim ili četrdesetim ili pedesetim ili šezdesetim godinama – stariji su i imaju iskustva u društvu; kada naiđu na situacije, imaju mudrost da ih reše, sprečavajući da dođe do opasnih situacija. Mladi mnogo toga nisu videli ni doživeli i ne znaju da se nose s tim situacijama; kad se nađu u opasnosti, možda je i ne shvataju, što olakšava izbijanje incidenata. Stariji ljudi, koji su videli više zla u ovom društvu i u ovom čovečanstvu, obično su oprezniji prema ljudima. Na osnovu svog iskustva u društvu i znanja iz stvarnog života, oni mogu da donesu razumne sudove o tome koja vrsta opasnosti može nastati u određenim situacijama, koliko je visok nivo opasnosti, koji su pojedinci zli ljudi i kakve stvari bi određeni ljudi mogli da urade. Kada se nađu u opasnim situacijama, takođe imaju mudrost da izbegnu opasnost. Mladi ljudi, s druge strane, nemaju iskustva. Kada se suoče sa situacijama, nisu u stanju da prepoznaju potencijalne opasne posledice. Zbog toga su, kada razmatraju stvari koje se tiču bezbednosti, stariji ljudi temeljitiji u svojim razmatranjima nego mladi ljudi. Kada starešine i delatnici urede da ljudi idu da obavljaju svoju dužnost, treba da uzmu u obzir lokalne uslove i da urede da relativno starije osobe sa nekim iskustvom i mudrošću sarađuju sa mladima kako bi obavljali svoju dužnost. Starešine i delatnici moraju biti temeljni kada razmatraju ova pitanja.

Bez obzira na to u kojoj zemlji se obavlja crkveni rad, osiguranje bezbednosti onih koji obavljaju svoje dužnosti predstavlja stavku rada na koju starešine i delatnici moraju obratiti posebnu pažnju. Bez obzira na to ko je i na kakav posao upućen, on mora da poseduje određeni kov i da ima neke sposobnosti kako bi bio kompetentan za obavljanje

tog posla i kako bi se mogla osigurati njegova bezbednost; to je naročito slučaj u oblastima ili zemljama sa lošom javnom bezbednošću. Starešinama i delatnicima treba na prvom mestu da bude bezbednost onih koji obavljaju svoje dužnosti, a ne da je nehajno zanemaruju. Neki ljudi kažu: „U redu je. Mi obavljamo dužnosti u Božjoj kući – imamo Božju zaštitu, tako da niko neće umreti. Šta bi moglo poći po zlu?" Da li je ispravno da to kažu? (Nije.) Zašto nije? (Govoriti na takav način je neodgovorno, a takvo gledište je takođe veoma daleko od stvarnosti.) Ljudi treba da daju sve od sebe da ispune odgovornosti koje mogu da ispune i da se bave onim što su u stanju da razmotre; ne treba da testiraju Boga, niti da se kockaju sa bezbednošću braće i sestara. Bog može da štiti ljude, ali ako ne razmatraš probleme koje možeš da razmotriš i ako stavljaš bezbednost braće i sestara na kocku da bi testirao Boga, Bog će te razotkriti – ko te je naveo da budeš tako ekstremno glupav i činiš takve budalaštine! Stoga starešine i delatnici ne bi trebalo da koriste takve izjave kao izgovor za neodgovorne postupke; osiguranje bezbednosti onih koji obavljaju svoje dužnosti tvoja je odgovornost i treba da je ispunjavaš. Nakon što se pobrineš za sve što si u stanju da razmotriš i da uradiš, kako će Bog postupiti u vezi s onim što nisi razmotrio Njegova je stvar i nema veze s tobom. Neki ljudi neodgovorno prebacuju svu odgovornost na Boga govoreći: „Bog je odgovoran za bezbednost ljudi, ne treba da se plašimo; možemo da propovedamo kako god želimo. S Bogom, sve je slobodno i oslobođeno; ne treba da brinemo o tim stvarima!" Da li je ovakva izjava ispravna? (Nije.) Prema ovakvoj izjavi, ljudi ne treba da traže načela kada se stvari događaju; ako bi to bio slučaj, kakva bi korist bila od istine koju je Bog izrazio? Bila bi beskorisna. Tokom ovih godina, Bog je strpljivo i brižno govorio toliko reči kako bi poučio ljude, s ciljem da omogući Svom izabranom narodu da nauči kako da preživi, kako da stremi ka istini i kako da se vlada u ovom zlom svetu i zlom čovečanstvu, kako bi se uskladio s Božjim namerama. Nije na tebi da testiraš Boga, niti je na tebi da postupaš kako god želiš, u skladu sa rečima i doktrinama i bez načela. Da bi starešine i delatnici dobro obavili posao u radu na propovedanju jevanđelja, pre svega moraju da garantuju bezbednost ljudi. Da bi to postigli, prvo moraju da saznaju i dokuče posebne okolnosti onih koji obavljaju svoje dužnosti, da pošalju odgovarajuće ljude, kao i da razumeju šta treba raditi u raznim situacijama kako bi se zagarantovala bezbednost ljudi. Ako je neko mesto posebno haotično, gde niko nema poznanike i bezbednost onih koji idu da propovedaju jevanđelje ne može biti zagarantovana, onda do daljnjeg ne šaljite ljude na takva mesta; ne preuzimajte taj rizik i ne pravite nepotrebne žrtve. Bez obzira na to koja se dužnost obavlja ili koji se posao preuzima, ne treba da izađeš u svet ili da rizikuješ svoj život niti da se kockaš sa svojom bezbednošću ili životom. Naravno, ukoliko je to okruženje u Kini, preuzimanje rizika prilikom obavljanja dužnosti je neizbežno. Vlast progoni one koji veruju u Boga, pa čak i kada vrlo dobro znaš da postoji opasnost, i dalje moraš verovati u Boga, slediti Ga i obavljati svoju dužnost; ne možeš napustiti svoju dužnost i nijedan posao ne može biti obustavljen. Situacija u stranim zemljama je raznolika – neke su autoritarne države slične Kini, dok druge imaju demokratske

sisteme. U zemljama sa demokratskim sistemom, rad na propovedanju jevanđelja može da se odvija neometano, a razne stavke rada takođe mogu lakše da se obavljaju. Međutim, u nekim zemljama s autoritarnim karakteristikama, narod je i divalj i zaostao, te im nije lako da prihvate istiniti put. Kada im se propoveda jevanđelje, ne samo da ga ne istražuju, već ga mogu slepo osuditi, pa čak i prijaviti situaciju policiji. U takvim slučajevima, ne šaljite ljude da tamo propovedaju jevanđelje, već umesto toga izaberite mesta gde se može osigurati bezbednost za obavljanje posla. To su sve stvari koje starešine i delatnici treba pažljivo da razmotre. Na primer, u zemljama poput Malezije, Indonezije ili Indije, koje imaju veoma složenu versku pozadinu, određene religijske denominacije imaju veliki uticaj i kontrolišu čitavo društvo, do te mere da čak i vlade podležu uticaju tih religija. U takvim zemljama ne treba dodatno slati ljude da tamo propovedaju jevanđelje; dovoljno je da to čine samo lokalne crkve. U nekim zemljama situacija se razlikuje od države do države ili od provincije do provincije, a lokalni zakoni i propisi mogu se razlikovati od nacionalnih. Na primer, određeni regioni imaju specifičnu versku pozadinu, gde su crkva i država ujedinjene. U nekim slučajevima, verske vođe imaju čak i veći autoritet od zvaničnika lokalne vlasti i mogu otvoreno da krše neke nacionalne zakone. Ako u takvim regionima propovedaš jevanđelje, mogući su bezbednosni rizici. Ti rizici nisu ograničeni samo na izmišljanje glasina o tebi ili na tvoje proterivanje – oni mogu uključivati hapšenje, lišavanje slobode bez optužnice, pa čak i mučenje, sakaćenje ili ubistvo, a vlada ne bi intervenisala. U stvari, vođe većine religijskih denominacija mrze spoljne religije. Pošto je njihov uticaj preveliki i pošto nisu nimalo obuzdani zakonom, niko se ne usuđuje da ih pozove na odgovornost, bez obzira na to koliko surovo progone delatnike jevanđelja i čak ni zvaničnici lokalne vlasti ne žele da ih uvrede. Kada počneš da propovedaš jevanđelje na njihovoj teritoriji, mogu da te muče kako god žele. Zbog toga starešine i delatnici moraju biti posebno oprezni kada šalju ljude da negde propovedaju jevanđelje. Prvo, moraju istražiti i saznati kakva je situacija na tom mestu – da li postoji sloboda veroispovesti, koliko su verske sile moćne i kakve posledice mogu nastati ako ljudi koji tamo propovedaju jevanđelje budu prijavljeni. Ta se pitanja moraju jasno razumeti pre nego što se utvrdi da li treba poslati ljude tamo. Ako, nakon upoznavanja sa situacijom na nekom mestu, bude utvrđeno da ono nije pogodno za propovedanje jevanđelja, onda niko ne sme da šalje ljude da tamo propovedaju. To je takođe deo posla koji treba obaviti kako bi se osigurala bezbednost delatnika jevanđelja. Neke starešine i delatnici imaju iskrivljeno shvatanje i kažu: „U redu je; Bog će nas zaštititi. Što je izazov veći, to ga pre treba prihvatiti. Tamo ima toliko ljudi koji veruju u Gospoda, pa zašto ne bismo išli da propovedamo jevanđelje?” Neko im kaže: „Tamo postoje privatni zatvori. Ako odemo da propovedamo jevanđelje, ne samo da ćemo biti pritvoreni, već bismo mogli tamo i da umremo. Ne možemo ići!” Te glupave lažne starešine razmišljaju: „Velika crvena aždaja ima toliko zatvora, pa se ne plašimo – zašto bismo se onda plašili gomile privatnih zatvora koji tamo postoje? Zatvori mogu zarobiti naša tela, ali ne mogu da zarobe naša srca! Ne bojte se – samo idite!” Onda u talasima šalju ljude, a na kraju se

niko ne vrati; svi su pritvoreni. Lažne starešine ostanu zbunjeni. Šta je tu problem? (Takve lažne starešine su pravi glupaci.) Takve lažne starešine su nitkovi; neodgovorni su, šalju ljude u opasnost. Zašto oni sami ne idu? Budući da se ne boje opasnosti, trebalo bi da idu prvi. Ako odu, vrate se bezbedno i pridobiju ljude, onda drugi mogu ići za njima. U svakom slučaju, bezbednost ljudi mora biti zagarantovana pri propovedanju jevanđelja. Apsolutno nemoj rizikovati u područjima gde je opasno i nepogodno za propovedanje jevanđelja. Nemoj pretpostavljati da je bilo koje mesto izvan Kine bezbedno; to je iluzija, iskrivljeno shvatanje. Samo neuki ljudi razmišljaju na taj način – takvi ljudi premalo razumeju ovaj svet! Nemoj pretpostaviti da, zato što većina zapadnih zemalja ima slobodu veroispovesti i što postoji relativno mnogo ljudi koji veruju u Gospoda, možeš otvoreno propovedati jevanđelje i otvoreno izražavati razne izjave, razotkrivajući koliko je verski svet mračan i zao; ako to učiniš, posledice će biti nezamislive. Moraš razumeti da se, bilo da jevanđelje propovedaš religioznim ljudima ili nevernicima, suočavaš sa iskvarenim ljudima, ljudima koji se opiru Bogu. Nemoj o ovoj stvari razmišljati suviše površno.

Ako starešine i delatnici žele da osiguraju bezbednost delatnika jevanđelja, oni moraju temeljno razmotriti sve aspekte tog pitanja, a u slučaju da dođe do bilo kakvog problema, potrebno ga je odmah rešiti. Nakon toga, treba sumirati iskustva i pouke kako bi se pronašla načela i put primene i utvrdilo kako dalje postupati – to je takođe važna stavka rada koja se mora obaviti. Postoje neka pitanja koja starešine i delatnici ranije nisu razmatrali niti su se s njima susretali; nakon što se problemi pojave, treba da sumiraju sledeće: „Da li bi trebalo i dalje da idemo na takvo mesto? Da li je ovaj način slanja ljudi ispravan? Da li bi trebalo da prilagodimo planove, strategiju ili smer za naredne korake u propovedanju jevanđelja ili obavljanju bilo kojeg drugog važnog posla?” Tokom stalnog procesa sumiranja, starešine i delatnici treba postepeno da utvrđuju metode i načela rada, tako da što više rade, posao bude sve konkretniji i da sve više dostiže očekivani standard, uz manje nepredviđenih situacija, ili čak bez njih, a posebno bez toga da kadrovi koji obavljaju važne poslove preuzimaju bilo kakve rizike. Da bi se postigao taj cilj, starešine i delatnici treba često da sumiraju iskustva i da stiču razumevanje raznih okruženja i situacija sa kojima se suočavaju tokom propovedanja jevanđelja u raznim regionima. Što više informacija prikupe i što su one tačnije, to će načela i planovi za rešavanje pitanja biti precizniji. Na kraju, time se može postići cilj osiguranja bezbednosti ljudi, čime se može osigurati da se rad na propovedanju jevanđelja odvija na pravilan način.

III. Kako postupati sa starešinama i delatnicima koji ne obraćaju pažnju na bezbedan rad

Neke starešine i delatnici imaju loš kov i nedostaje im osećaj odgovornosti; nisu sposobni da obavljaju stvaran posao, a uz to su previše lenji da bi obavljali stvaran posao. U oblastima za koje su oni odgovorni, kadrovi koji obavljaju važne dužnosti često nailaze na bezbednosne rizike, što zahteva da se presele ili premeste, zbog čega nisu u mogućnosti da bezbrižno obavljaju svoju dužnost. Čak se često dešavaju i stvari koje

ne bi trebalo da se dešavaju. Na primer, neki starešina ili delatnik pronađe kuću domaćina koja se nalazi u nizijskom području. Kad se očekuju obilne kiše i poplave, iz straha da će kuća biti potopljena, braća i sestre koji tamo borave moraju unapred da se presele – noseći sa sobom radnu opremu, lonce, tiganje i sve ostalo, pa se sele dva cela dana. Sve to užasno iscrpljuje ljude, ostavljajući ih klonulih glava i u očaju. Oni kažu: „Svakih nekoliko dana se selimo, stalno bežimo. Kada će to prestati? Zar ne možemo pronaći bezbedan i siguran smeštaj gde možemo normalno obavljati svoju dužnost?" Takve starešine i delatnici nisu sposobni da preuzmu na sebe čak ni taj mali deo posla; braća i sestre koji su pod njihovom odgovornošću ne mogu da jedu ni da spavaju kako treba niti imaju adekvatan smeštaj. Njihovi životni uslovi su uvek privremeni, a svi su stalno u pripravnosti da beže od nesreće. Kada završe s korišćenjem svojih svakodnevnih potrepština, brzo ih spakuju, jer se u svakom trenutku može desiti da im najave proveru prebivališta. Svi znaju da to u stvari znači da proveravaju da li ima ljudi koji veruju u Boga, tako da u svakom trenutku moraju biti spremni da se presele. Zbog toga su oni koji obavljaju dužnost stalno u strahu i nemaju osećaj sigurnosti. Zar to ne utiče na rezultate njihove dužnosti? Zar to nije povezano s radom koji starešine i delatnici obavljaju? (Jeste.) Kako obavljaju taj posao? (Loše, ne ispunjavaju svoju odgovornost.) Neke starešine i delatnici su neodgovorni i nedostaje im posvećenost. Oni sami nemaju visoke standarde u pogledu životnih uslova; dovoljno im je da imaju mesto koje ih štiti od vetra i kiše. Stoga se ni ne trude da pronađu sigurno i stabilno mesto za život braće i sestara. Neke starešine i delatnici su lošeg kova; ne znaju kakvo je okruženje mirno i pogodno za život ili pogodno za braću i sestre da obavljaju svoju dužnost. Iznajme kuću u nizijskom području koju niko drugi ne želi da iznajmi i nakon što se braća i sestre usele, u roku od nekoliko dana dobiju ekcem i svrbi ih po celom telu. Šta se događa? Kuća je previše vlažna, a voda izbija iz poda. Može li iko živeti na takvom mestu? Takve starešine i delatnici ne mogu čak ni taj problem da reše; ne umeju da pronađu kuću pogodnu za obavljanje dužnosti – kakav je to kov? Neke druge starešine i delatnici iznajmljuju kuće u kojima stalno prokišnjava, duva promaja, nema zvučne izolacije, niti interneta, vode ili struje – kako iko može da živi tamo? Ignorišu dobre kuće i insistiraju na iznajmljivanju onih sa nedostacima – zar to ne remeti stvari? Iako braća i sestre nisu na otvorenom, mnoge osnovne stvari u kući nedostaju; bilo bi im bolje da žive u šatoru. Čak i ako je većina braće i sestara naviknuta na teškoće i smatraju da podnositi taj nivo teškoća nije ništa ekstremno i da to mogu da izdrže, zar ih stalno maltretiranje te vrste svakih nekoliko dana ne ometa u obavljanju dužnosti? Dakle, ako starešine i delatnici imaju loš kov i nedostaje im osećaj odgovornosti, oni ne mogu da preuzmu taj posao na sebe; trebalo bi da odmah podnesu ostavku i za taj posao preporuče nekoga ko ume valjano da ga obavlja, kako oni ne bi uticali na živote i na obavljanje dužnosti većine kadrova koji obavljaju važne poslove. Organizovanje smeštaja za one koji obavljaju važne dužnosti ne zahteva razmatranje baš svakog pojedinog aspekta, ali barem osnovni životni uslovi moraju biti osigurani. Tek kada postoji sigurnost u tom pogledu,

rad crkve neće biti pogođen. Da li je lako obaviti taj posao? (Jeste.) Jednostavno je samo reći da je to lako uraditi, međutim, ako su starešine i delatnici smeteni ljudi, lošeg kova i bez ikakvog osećaja odgovornosti, oni to jednostavno ne mogu da urade. Kada starešine i delatnici ne mogu da obavljaju taj posao ili ga ne mogu valjano obavljati, toliko mnogo ljudi trpi posledice, živeći svakodnevno kao da beže od gladi – kako mogu da obavljaju svoju dužnost na taj način? Neke lažne starešine ne razumeju istina-načela, ali ipak vole da budu u centru pažnje. Ne mogu da obave posao kako treba, ali odbijaju da odstupe, drže se svog položaja i ne žele da ga napuste. Kako bi trebalo postupiti s takvim starešinama? (Treba ih smeniti.) Lako ih je smeniti; problem je u tome da li postoji neko bolji ko bi preuzeo njihov posao. Ako ne postoji, možete li vi preuzeti taj posao na sebe? Možete li garantovati da kadrovi koji obavljaju važne poslove imaju stabilno životno okruženje? Ako jedna osoba ne može da se nosi s tim, možete li vas troje ili petoro da sarađujete i preuzmete taj posao na sebe? Ako ne možete da upravljate tim poslom – ako ne možete da obavite čak ni tako jednostavan zadatak, pa čak niste u stanju da osigurate osnovno životno okruženje – onda ćete morati privremeno da podnesete još malo teškoće i patnje. Ako ipak možete da istrajete u obavljanju svoje dužnosti, a Bog, videvši da je vaša odlučnost da izdržite patnju dovoljno čvrsta, pošalje nekog ko pouzdano rešava stvari i može da reši probleme da bi obavio posao, tada će vaši dani patnje biti gotovi i uslediće dobra vremena. Ako niko takav ne dođe da reši te probleme, onda ćete morati da prihvatite svoju sudbinu – vi ste predodređeni da izdržite teškoće, suđeno vam je da ih izdržite; morate smiriti srce i izdržati. Zapravo, vredi podneti to malo teškoće; mnogo je bolje nego biti u zatvoru i trpeti mučenje. Barem niste podvrgnuti mučenju ili ispitivanju; možete i dalje čitati Božje reči, obavljati svoju dužnost i živeti crkveni život zajedno sa braćom i sestrama. Iako na putu ima nekih strahova, prepreka i trzavica i često morate da se selite, to je ipak izuzetno iskustvo u vašem životu, iz kojeg možete izvući pouke i nešto steći. Nije li to prilično dobro? (Jeste.) Ljudi treba da imaju odlučnost da izdrže teškoće i da puste Boga da orkestrira kako On hoće. Ako zaista ne možete da izdržite tu teškoću, možete se usrdno moliti Bogu u svom srcu: „Bože, molimo Te da pogledaš nas koji patimo – kako smo jadni! Sledimo Te bez pritužbi ili žaljenja! Molimo Te, u znak naše nepokolebljive vernosti prema Tebi, da okončaš ovaj život pun teškoća! Molimo Te da pošalješ odgovarajućeg starešinu ili delatnika da nam pronađe odgovarajuće mesto! Stalno boravimo na otvorenom, svakog dana se selimo sa mesta na mesto i ne znamo koliko će to trajati. Ne želimo više da budemo raseljeni – molimo Te, pronađi nam siguran smeštaj!” Da li je prikladno moliti se na ovaj način? Možete se moliti na ovaj način; s obzirom na potrebe okruženja, treba da se molite na ovaj način.

Kada se posmatra iz drugog ugla, podnošenje teškoća nije tako loša stvar; podnošenje nekih teškoća može ojačati tvoju volju. Šta znači ojačati tvoju volju? To znači da kroz stalno podnošenje te teškoće postaješ ravnodušan prema njoj i više je ne prepoznaješ kao teškoću; bez obzira na to koliko teškoće podneseš, više ne osećaš bol. Međutim, kada se suočiš sa situacijama, moraš da izvučeš pouke, stekneš neki uvid i

naučiš kako da raspoznaš ljude. Ako starešina ili delatnik ima izuzetno loš kov i ne može čak ni da pravilno obavi posao organizovanja smeštaja, kako bi se mogao pobrinuti za Božji izabrani narod i voditi ga? Takvi ljudi nisu sposobni da budu starešine ili delatnici. Božja kuća nije bez novca za iznajmljivanje kuća i nije voljna da vidi braću i sestre neprestano bez stalnog mesta za život. Božja kuća ne zagovara to da ljudi uvek podnose teškoće ili žive teško svaki dan, mada, naravno, ne beži od toga da ljudi podnose bilo kakve teškoće. Međutim, ako starešine i delatnici ne mogu da obave čak ni posao organizovanja smeštaja i predstavlja im pravu muku da bilo šta urade kako treba, čime se onda mogu pohvaliti? Svako od njih izgleda pristojno, ima diplome i status, pa ipak, obavljanje te male stvari im predstavlja pravu muku. U tom slučaju, ne preostaje ništa drugo – možeš jedino da to prihvatiš od Boga. To je teškoća koju ljudi treba da podnesu; treba da dozvoliš Bogu da orkestrira kako On želi. To je ispravno. Možda će jednog dana ova teškoća biti praćena boljim danima i takav život će se okončati. Bez obzira na to u kakvom se okruženju nalaziš, treba da zadržiš stav pokornosti i da izbegavaš da se žališ. Ako je određeni starešina ili delatnik nepouzdan i ne obavlja posao kako treba, ne dozvoli da to utiče na tvoju iskrenost i odanost prema Bogu i nemoj da to utiče na tvoju pokornost Bogu i na stav pokornosti prema Bogu. Na taj način ćeš ostati postojan po tom pitanju. Starešine i delatnici su samo obični ljudi. Ako imaju loš kov i ne mogu da obavljaju posao, ili ako su lažne starešine koje ne ispunjavaju svoju odgovornost, to je njihov lični problem i nema nikakve veze sa Božjom kućom. Božja kuća im nije naložila da postupaju na taj način; oni su jednostavno razotkriveni zbog svoje neodgovornosti. Oni ne mogu da završe posao koji im je Božja kuća poverila, i stoga mogu biti samo smenjeni i isključeni. U takvim okolnostima, kada pripadnici Božjeg izabranog naroda podnose tu teškoću, oni moraju da je prihvate od Boga i da dozvole Bogu da orkestrira kako On želi. Čak i ako starešine i delatnici nisu dobro obavili posao ili imaju bilo kakve probleme, činjenica da je Bog istina, put i život, zauvek je nepromenjiva. Tvoje sleđenje Boga, pokoravanje Bogu i prihvatanje Božjih reči ne bi smeli nikada da se promene. To su večne istine. Bez obzira na to kakve se neprijatne stvari pojave dok obavljaš dužnost, treba da ih prihvatiš od Boga i izvučeš pouke iz njih. Treba da se umiriš pred Bogom i da Mu se moliš i ne dozvoliš da spoljašnji svet utiče na tebe. Moraš naučiti da se prilagodiš raznim okruženjima i da naučiš da iskusiš Božje delo u svim vrstama okruženja. Samo na taj način možeš postići život-ulazak. Neki ljudi imaju mali rast; kada se pojavi teškoća, žale se i postaju zabrinuti, osećaju se uznemireno i gube veru u Boga – to je izuzetno glupavo i neuko! Starešine i delatnici koji ne obavljaju stvaran posao su razotkriveni i isključeni, ali kakve to veze ima sa tobom? Zašto bi ti postao negativan i udaljio se od Boga samo zato što su oni neprikladno uredili stvari? Zar to nije krajnje buntovno? (Jeste.) Kada ljudi urade nešto pogrešno, možeš da ih raspoznaš i odbaciš, ali ne odbacuj Boga niti istinu. Istina nije pogrešna, Bog nije pogrešan. Božja prvobitna namera nije da ljudi podnose takve teškoće; ali za iskvarene ljude je zaista neophodno da malo pate. Malo patnje je korisno za tebe; korist je u tome što izvlačiš pouke i učiš kako da tragaš za istinom kako bi rešio probleme. Ako si sposoban

da podneseš razne teškoće, stičeš neku izdržljivost i postaješ sposoban da ostaneš postojan u svom svedočenju u svim vrstama okruženja. Sposobnost da podneseš teškoću ojačava tvoju odlučnost da se pokoriš Bogu. To je Božja izvorna namera i rezultat koji Bog želi da vidi u tebi. Ako možeš da razumeš Božje namere i da postupaš i praktično deluješ u skladu sa Božjim namerama; ako možeš da se uzdržiš od napuštanja Boga bez obzira na to s kakvim ljudima ili okruženjima se susrećeš; ako možeš da naučiš da upražnjavaš istinu, da imaš pokornost prema Bogu, da imaš ispravno razumevanje i stav, da održavaš postojanu veru u Boga i da se uzdržavaš od toga da se žališ na Boga ili da se od Njega u svom srcu udaljiš, bez obzira na to koliko patnje tvoje telo podnosi; tada imaš rast.

Starešine i delatnici moraju štititi bezbednost onih koji obavljaju važne dužnosti, pružajući im zaštitu od uplitanja spoljnog sveta. Ovaj posao uključuje mnoge detalje. S jedne strane, starešine i delatnici treba da razumeju kako konkretno da sprovedu te detaljne zadatke. Pored toga, kada se susretnu sa određenim posebnim situacijama, moraju tačno da sude, zatim da pronađu odgovarajuća načela i da razviju konkretne planove za rešavanje tih situacija. Krajnji cilj je da se osigura bezbednost svih vrsta kadrova koji obavljaju važne poslove. Samo na taj način se može garantovati da se rad na propovedanju jevanđelja odvija na pravilan način. Pridržavati se ovog načela je ispravno; to je cilj i načelo starešina i delatnika u obavljanju ovog posla. Ako se starešine i delatnici tačno pridržavaju tog cilja i načela, onda su u osnovi u skladu s merilom u obavljanju tog posla. Koji se drugi problemi javljaju u ovom poslu? Neki ljudi kažu: „Nikada nisam bio starešina ili delatnik niti sam se susreo sa ovakvim stvarima. Ne znam šta treba da radim u ovom poslu, ne znam kako to da uradim. Dakle, ne moram to da radim – koga briga da li ste sigurni ili ne? Sami se snađite.” Da li je prihvatljivo da oni jednostavno peru ruke od toga? (Ne, nije.) Takve starešine i delatnici treba da budu uklonjeni. Ako ne radiš stvaran posao, kakva je korist od tebe? Da li te držimo kao ukras zato što dobro izgledaš? Starešine i delatnici poput ovih moraju biti smenjeni i isključeni; ne treba im dozvoliti da zauzimaju položaj bez obavljanja bilo kakvog posla. Lažne starešine ne rade stvaran posao – nemaju savesti ni razuma, zar ne? Da zaista imaju savesti i razuma, zašto ne bi tragali za istinom kako bi rešili probleme kada se isti pojave? Niko se ne rađa naučen; svi uče u hodu. Ako možeš da tragaš za istinom, pronaći ćeš način da obaviš posao kako treba. Ako imaš osećaj odgovornosti, smisliće način da obaviš posao kako treba. Obavljanje starešinskog posla zapravo nije teško; dokle god neko može da traga za istinom, lako je obaviti posao valjano. Osim toga, starešine i delatnici imaju saradnike; dokle god su dvoje ili troje ljudi jednog srca i uma, svaki posao je lako izvršiti. Trenutno se mnoge starešine i delatnici obučavaju; obučavaju se u traganju za istinom u svim stvarima kako bi rešili probleme. U ovom trenutku, barem su neke starešine i delatnici sposobni za starešinski rad i potpuno su sposobni da dobro obavljaju posao širenja jevanđelja, zar nije tako? (Tako je.) Dakle, danas završavamo razgovor sa ovom tačkom. Zbogom!

20. jul 2024. godine

Zvanični veb sajt
QR kôd

Aplikacija Crkva
Svemogućeg Boga

Zvanični veb sajt
https://sr.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/sr/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/sr/facebook

E-mail: contact.sr@godfootsteps.org
